

Stephen King

Apocalipsul

(Flagelul)

(Titlul original: **The Stand**)

*Afară strada a luat foc
Și dansează un adevărat vals al morții
Între ceea ce-i carne și fantezie
Iar poezii de aici
Nu scriu absolut nimic
S-au tras deoparte și puțin le pasă
În confuzia nopții
Încearcă să profite fiecare de momentul lui și
Încearcă să-și creeze o situație cinstită
Dar se pomenesc răniți
Nici măcar morți
Diseară în țara Junglei.*
Bruce Springsteen

*Se vedea limpede că femeia nu poate merge mai departe!
Ușa se deschise și apărură vântul,
Lumânarea se stinse și apoi dispăru,
Perdelele se zăbură apoi apărură el,
Zise: "Nu-ți fie frică,
Haide, Mary",
Iar ea nu se sperie
Fugi la el
Și începură să zboare...
Mâna lui era într-a ei...
"Haide, Mary,
Nu te teme de Cel cu Coasa!"*
Blue Oyster Cult

*CE FEL DE VRAJĂ SĂ FIE ASTA ?
CE FEL DE VRAJĂ SĂ FIE ASTA ?
CE FEL DE VRAJĂ SĂ FIE ASTA ?*
Country Joe and the Fish

Cercul de deschide

Avem nevoie de ajutor, își făcu socoteala Poetul.
Edward Dorn

— Sally.
Un mormăit.
— Trezește-te odată, Sally.
Un mormăit mai tare: *las'mă-n pace*.
Bărbatul o scutură zdravăn.
— Trezește-te. Trebuie să te trezești!
Charlie.
Vocea lui Charlie. Chemând-o pe ea. Oare de câtă vreme?
Sally reveni din adâncimile somnului, înotând până la suprafață.
Mai întâi aruncă o privire ceasului de pe noptieră și constată că era 2.15 dimineața. Charlie nici nu ar trebui să se afle aici, în mod normal, ci la lucru, în schimbul trei. Apoi reuși să-l privească pentru prima oară cum se cuvine și ceva anume, un soi de intuiție fatală, tresări în ființa ei.
Soțul ei era palid ca moartea. Ochii îi zvâcneau nervos și-i ieșiseră din orbite. Cheile mașinii le ținea încă într-o mână. Cu cealaltă o zgâlțâia în continuare, deși Sally își ridicase pleoapele. Ca și cum nu ar fi fost în stare să perceapă faptul că ea se trezise deja.
— Charlie, ce este? Ce s-a întâmplat?
S-ar fi zis că nu știa cum să-i răspundă. Mărul lui Adam i se plimba inutil în sus și în jos, dar în micul bungalou de serviciu nu se auzea alt sunet în afară de ticăitul ceasului.
— E foc? Întrebă ea prosteste.
Din câte era în stare să cugete în acea clipă, ar fi fost singurul lucru care îl putea aduce într-un asemenea hal. Știa că părinții lui pieriseră într-un incendiu.
— Într-un fel, da, îi răspunse el. Dar e mai rău de-atât. Trebuie să te îmbraci, draga mea. Scoal-o și pe Baby LaVon. Trebuie să plecăm.

— De ce? exclamă, dându-se jos din pat. Temeri din cele mai întunecate puseră stăpânire pe ea. Nimic nu mai părea să fie la locul lui. Era ca un vis urât. Unde? Leșim în curte?

Știa, de fapt, că nu era vorba de curte. Nu-l mai văzuse niciodată pe Charlie atât de înspăimântat. Inspiră adânc, dar nu simți miros de fum.

— Sally, draga mea, nu mai pune întrebări. Trebuie să plecăm. Departe. Scoal-o pe Baby LaVon și îmbrac-o.

— Dar poate ar fi mai bine... Am timp să fac bagajul?

Chestia asta păru să-l pună în cumpănă. Să-l scoată de pe făgașul său. Îi trecu prin minte că teama ei atinsese punctul maxim posibil, ca să constate apoi numaidecât că nu era așa. Înțelese că starea soțului ei, pe care o calificase drept frică, era mai degrabă panică. Bărbatul își trecu absent mâna prin păr și-i răspuse:

— Nu știu. Mă duc să văd cum bate vântul.

Leși din casă după ce făcu această afirmație bizară, care pentru ea nu avea nici un înțeles, lăsând-o în frig, speriată și dezorientată, în picioarele goale, îmbrăcată doar în cămașa de noapte subțire. Parcă înnebunise. Ce avea de-a face vântul cu timpul de împachetat? Și ce însemna "departe"? Reno? Vegas? Salt Lake City? Și...

Își duse mâna la gât, străfulgerată de o idee.

Dezertare. Plecatul în miez de noapte însemna că Charlie plănuia să dezerteze.

Întră în cămăruța micuței Baby LaVon și rămase o secundă în loc, nehotărâtă, privind copilul adormit în sacul roz, gros ca o pătură. Se agăța de speranța deșartă că nu era decât un vis extraordinar de intens. Care urma să treacă, iar ea avea să se scoale la ora 7, ca de obicei, o va hrăni pe Baby LaVon, va mânca și ea, urmărind în același timp prima oră din programul "Azi", apoi avea să-i prăjească niște ouă lui Charlie, la 8, când ieșea din schimb, după încă o noapte petrecută în turnul nordic al Rezervației. Iar peste două săptămâni intra iarăși de zi și-i vor trece stările astea de nervi, iar atunci, când o să-l simtă noaptea alături, nici ea nu avea să mai viseze lucruri atât de nebunești ca acestea și...

— Grăbește-te *odată!* îi șopti el înfierbântat, luându-i și ultima urmă de speranță. Nu avem decât foarte puțin timp, cât să pregătim câteva boarfe... Pentru numele lui Dumnezeu, femeie, dacă o iubești, zise el arătând spre pătuț, îmbrac-o imediat!

Tuși nervos în palmă și începu să scoată diverse lucruri de prin sertarele comodei, aruncându-le claie peste grămadă în niște valize vechi.

O trezi pe Baby LaVon, încercând s-o aline cât putea mai bine; fetița, în vârstă de trei ani, era năucă și nervoasă pentru că fusese sculată în crucea nopții, drept pentru care începu să se smiorcăie, în timp ce Sally îi pune a bluză și o salopetă. Plânsul copilului o înspăimântă și mai mult. În mintea ei făcu asocierea cu alte momente când Baby LaVon, de obicei cuminte ca un înger, plânsese noaptea: iritații provocate de scutece, apariția dinților, laringită, colici. Frica se transformă încet în furie, văzându-l pe Charlie trecând aproape în fugă prin dreptul ușii, cu brațele pline de lenjerie de-a ei. Bretelele sutienelor atârnav în urma lui ca panglicile decorative de Revelion. Le aruncă într-una dintre valize și trânti capacul. Închizătoarea celui mai bun costum de baie al ei rămăsese afară, ar fi fost în stare să jure că se rupsese.

— Ce s-a întâmplat? strigă ea, iar tulburarea ce i se ghicea în voce o făcu pe Baby LaVon să izbucnească iarăși în lacrimi, exact în momentul când se mai potolise. Ai înnebunit? Au să trimită soldații după noi, Charlie! *Soldații!*

— Nu. În noaptea asta nu vor mai trimite pe nimeni, spuse el, iar în tonul lui se ghicea o siguranță atât de mare, încât suna înfiorător. Dragă mea, chestia este următoarea: dacă nu ne mișcăm fundurile foarte repede, nu mai apucăm să plecăm din bază. Habar n-am cum am reușit să ies din turn. A apărut o defecțiune undeva, din câte îmi închipui. Și de ce nu? Nimic nu mai merge ca lumea, spuse el, hohotind dement, fapt care o sperie mai rău decât orice altceva. Copilul e îmbrăcat? Bine. Pune niște haine de-ale ei în celălalt geamantan. Iar în sacoșa albastră din debara îngrămădește restul. După aceea plecăm naibii de aici. Cred că scăpăm. Vântul suflă de la est la vest, slavă Domnului!

Tuși iarăși în palmă.

— Tăticule! Îl strigă Baby LaVon, ridicându-și brațele în sus. Vleau tăticule! Hai! Calu', tăticule! Calu'! Haide!

— Acum nu, îi răspunse Charlie, dispărând în bucătărie.

Peste o clipă, Sally auzi zdrăngănitul vaselor. Scotea banii ei de rezervă din supiera albastră de pe raftul de sus. Pusese deoparte vreo treizeci sau patruzeci de dolari — bănuț peste bănuț, câte un dolar, sau chiar câte cincizeci de cenți. Banii ei de *casă*. Atunci, însemna că nu era vis. Oricât de improbabil ar fi părut, era totuși cruda realitate.

O dată ce tatăl, care nu-i refuza aproape niciodată nimic, refuzase să se joace de-a calul și călărețul cu ea, Baby LaVon începu să plângă din nou. Sally se luptă să o îmbrace cu jacheta ei subțire, apoi aruncă majoritatea hainelor în sacoșă. Îngrămădindu-le claie peste grămadă. Ideea de-a mai îndesa ceva în cealaltă valiză era ridicolă. Nu mai intra absolut nimic. Nu reuși să o închidă decât după ce se sui cu genunchii deasupra ei. Se trezi mulțumindu-i lui Dumnezeu că Baby LaVon cerea singură olița și nu mai avea nevoie să se îngrijească de scutece.

Charlie se întorse în dormitor, de astă dată *fugind* cu adevărat. Îndesa încă în buzunarul din față al uniforme maronii bancnotele mototolite de unu și cinci dolari luate din supieră. Sally o ridică pe Baby LaVon. Aceasta se trezise de tot, ar fi putut merge foarte bine și singură, dar Sally prefera s-o știe la ea în brațe. Se aplecă apoi și culese și sacoșa.

— Unde melgem, tăticule? întrebă Baby LaVon. Eu dolmeam...

— Baby poate să doalmă și în mașină, o asigură Charlie, ridicând cele două valize.

Breteaua de la costumul de baie fâlfâia. Din ochii bărbatului nu dispăruse încă privirea aceea albă și fixă. O idee prinse contur tot mai limpede în mintea lui Sally, până ce ajunse aproape o convingere.

— S-a petrecut un accident? șopti ea. Vai, Sfântă Fecioară și Sfinte Iosif, așa s-a întâmplat, nu mă înșel! Un accident. Chiar *acolo*.

— Jucam o pasiență, îi povesti el. Mi-am ridicat privirile și-am văzut cum ceasul își schimbase culoarea, din verde se făcuse roșu. Am deschis monitorul. Sally, toți erau...

Făcu o pauză, văzând ochii mari ai lui Baby LaVon, în care, pe lângă lacrimi, strălucea și o vie curiozitate.

— Cei de acolo sunt cu toții M-O-R-T-I, continuă el. Cu excepția a unul sau doi, care s-au stins probabil și ei între timp.

— Ce înseamnă M-O-L-T-I, tăticule?

— Nu are nici o importanță, scumpa mea, îi răspunse Sally, având senzația că propria-i voce ajunge până la ea cu greu, venind din fundul unui canion adânc.

Charlie înghiți în sec. Avea senzația că i se rupsese ceva în gât.

— În mod normal, totul ar fi trebuit să se închidă ermetic în momentul în care ceasul s-a înroșit. Există un computer Chubb care comandă tot ceea ce se petrece înăuntru; despre el se afirmă că nu greșește niciodată. Am văzut pe monitor ce se întâmplă și m-am năpustit pe ușă. M-am gândit că afurisita mă va tăia în două. Ar fi trebuit să se închidă în clipa când ceasul și-a schimbat culoarea; și n-am habar de câtă vreme era deja *roșu* când l-am observat. Cert este că am ajuns aproape de parcare atunci când am auzit poarta închizându-se cu o bubuitură în urma mea. Dacă mai întârziem doar treizeci de secunde, aș fi și acum închis în camera de control a turnului, ca o muscă într-un borcan.

— Ce s-a întâmplat? Cum...

— Habar n-am. Nici nu *vreau* să știu. Tot ceea ce mă interesează este că i-a... că i-a U-C-I-S fulgerător. Dacă au nevoie de mine, trebuie să mă prindă. Este adevărat că primeam spor de pericolozitate, dar în orice caz nu mă plătesc suficient ca să mă simt obligat să mai stau pe-aici. Vântul bate spre vest. Noi pornim spre est. Hai să mergem.

Pe jumătate adormită încă, prinsă în ghearele unui vis din care nu mai reușea să scape, femeia îl urmă pe alee, către Chevroletul lor vechi de cincisprezece ani, ce ruginea discret în bezna parfumată, de deșert, a nopții californiene.

Charlie aruncă valizele și sacoșa pe bancheta din spate. Sally rămase un moment lângă ușa din dreapta, cu fetița în brațe, uitându-se către bunguloul unde locuiseră timp de patru ani. Atunci când se mutaseră, reflectă ea, Baby LaVon mai creștea încă înăuntrul pântecelui ei, scenele de joacă de-a calul aveau să vină mult mai târziu.

— Hai, femeie! o îndemnă el. Urcă!

Sally făcu așa cum i se spusese. Mașina ieși cu spatele, iar farurile ei măturară timp de o clipă fațada casei. Reflexia lor în ferestre părea imaginea unei bestii hăituite.

Charlie se aplecase încordat asupra volanului, iar în lumina palidă a instrumentelor de bord i se zărea paloarea din obraji.

— Dacă porțile bazei sunt închise, am să încerc să forțez ieșirea.

Se vedea că vorbește serios. Femeia era convinsă de acest lucru. Simți deodată cum i se înmoaie genunchii.

Se dovedi că nu era nevoie de asemenea măsuri extreme. Porțile bazei erau larg deschise. Un paznic moțâia cu o revistă în mână. Celălalt nu se vedea; poate garda nici nu era dublată. Se aflau acum în zona exterioară a bazei, unde exista un garaj de vehicule convenționale ale armatei. Ceea ce se întâmpla în centrul bazei nu-i interesa câtuși de puțin pe băieții aceștia.

Mi-am ridicat privirile și am văzut că ceasul își schimbase culoarea, din verde se făcuse roșu.

Sally se cutremură și-i puse mâna pe picior. Baby LaVon adormise iarăși. Charlie o atinse ușor și-i spuse:

— Totul va fi bine, draga mea.

Când se iviră zorile, traversau Nevada mergând spre est, iar Charlie era scuturat mereu de tuse.

Captain Trips **16 iunie - 4 iulie 1990**

*L-am căutat pe doctor la telefon
Și i-am zis doctore, doctore, te rog,
Simt că mă clatin și sunt amețit,
Spune-mi, oare ce oi fi pățit?
Nu cumva-i vreo maladie nouă?*
The Sylvers

*Dragă, poți să-l înțelegi pe iubitul tău?
El e un om drept,
Spune-mi, dragă, poți să-l înțelegi pe iubitul tău?*
Larry Underwood

CARTEA ÎNTÂI

STAȚIA DE BENZINĂ Texaco a lui Hapscomb se afla pe șoseaua US 93, chiar la nord de Arnette, un târg amărât cu patru străzi, la vreo sută șaptezeci de kilometri de Houston. În acea seară, toți clienții obișnuiți erau de față, stând așezați în preajma casei de marcat din micul magazin, bând bere, discutând alene și urmărind zborul fluturilor în lumina firmei imense.

Stația îi aparținea lui Bill Hapscomb, prin urmare ceilalți îi arătau tot respectul, cu toate că nu era decât un nătărău. S-ar fi așteptat la aceleași onoruri dacă ar fi fost adunați în localul de afaceri al oricăruia dintre ei. Drept e că nu aveau așa ceva. Arnette trecea prin vremuri grele. În 1980, orașul avusese două industrii, o fabrică de produse din hârtie (mai ales obiecte utile pentru picnicuri și petreceri în aer liber) și o uzină unde se construiau calculatoare electronice. Acum, fabrica de hârtie fusese închisă, iar uzina era în dificultate — din câte se dovedise, calculatoarele puteau fi produse mult mai ieftin în Taiwan, exact ca televizoarele acelea portabile și radiourile cu tranzistori.

Norman Bruett și Tommy Wannamaker, care munciseră amândoi la fabrica de hârtie, trăiau din asistență socială, după ce le expirase perioada de ajutor de șomaj, cu o vreme în urmă. Henry Carmichael și Stu Redman lucrau amândoi la uzina de calculatoare, însă nu depășeau decât rareori treizeci de ore pe săptămână. Victor Palfrey era pensionar și fuma țigări din cele pe care ți le răsuțești singur, urât mirositoare, pentru că altele nu-și permitea.

— Uite care-i părerea mea, le zise Hap, punându-și mâinile pe genunchi și aplecându-se înainte. Țștia ar trebui să tragă linie și să bage-n mă-sa toată porcăria asta cu inflația. Să bage-n mă-sa datoria națională. Avem și tiparnițe, avem și hârtie. Punem mâna și tragem cincizeci de milioane de hârtii de câte o mie de dolari și le dăm drumul în circulație, ca să aibă piață.

Palfrey, care fusese mecanic până în 1984, era singurul dintre cei prezenți cu suficient respect de sine ca să-i atragă atenția lui Hap când o făcea prea de oaie cu idioțeniile lui. Pregătindu-și pe îndelete încă una din țigările lui puturoase, îi spuse:

— Chestia asta nu ne-ar duce nicăieri. Dacă fac așa ceva, ar fi exact ca la Richmond, în ultimii doi ani ai Războiului de Secesiune. În zilele acelea, când doreai o bucată de turtă dulce, îi dădeai brutarului un dolar de-al Confederației, el îl pune pe turta dulce și-ți tăia o bucată având exact aceleași dimensiuni. Știi, banii nu sunt decât simplă hârtie.

— Cunosc pe unii care nu sunt de aceeași părere cu tine, îi răspunse Hap acru. Ridică de pe biroul lui un dosar unsuros, cu coperte din plastic roșu. Le sunt dator indivizilor ăștora. Și au început să cam dea semne de nervozitate.

Stuart Redman, poate cel mai tăcut om din Arnette, stătea pe unul dintre scaunele Woolco, din plastic crăpat, cu o cutie de bere Pabst în mână, privind pe fereastra mare a stației de benzină de-a lungul șoselei US 93. Stu știa ce înseamnă să fii sărac. Crescuse chiar aici, în oraș, fiind fiul unui dentist care murise când Stu avea șapte ani, lăsându-și în urmă soția și alți doi copii, în afară de Stu.

Mama lui își găsisse un serviciu la Red Ball Truck Stop, întreprindere de transporturi rutiere plasată chiar lângă Arnette — Stu ar fi putut să o vadă chiar din locul în care stătea acum, dacă n-ar fi ars în 1979. Câștiga suficient pentru ca ei patru să aibă ce mânca, nimic în plus. La vârsta de nouă ani, Stu se duse la lucru, mai întâi la Rog Tucker, proprietarul lui Red Ball, unde ajuta la descărcatul camioanelor după programul de școală, pentru treizeci și cinci de cenți pe oră, apoi la oborul de vite din Braintree, orașul învecinat, unde, declarându-se mai mare decât era în realitate, fusese angajat ca salăhor câte douăzeci de ore pe săptămână, în schimbul salariului minim.

Stând și ascultându-i pe Hap și pe Vic Palfrey cum se ciondăneau în legătură cu banii și felul lor misterios de a se evapora, își aduse aminte cum îi sângeraseră palmele, la început, din cauza șirurilor nesfârșite de cărucioare încărcate cu piei și măruntaie cu care se lupta. Încercase să-și ascundă mâinile de maică-sa, dar ea băgase de seamă, la mai puțin de o săptămână după ce începuse munca. Plânsese puțin din cauza asta, ea, care nu avea obiceiul să bocească prea ușor. Dar nu-i ceruse să renunțe la slujbă. Ea știa care-i situația. Era o realistă.

Tăcerea lui se datora în parte faptului că nu avusese prieteni, și nici timp de ei. Avea școala, apoi venea munca. Fratele lui cel mai mic, Dev, murise de pneumonie în anul în care intrase el la oborul de vite, iar Stu nu își revenise niciodată deplin după șocul suferit atunci. Din cauza sentimentului de vinovăție, presupunea el. Pe Dev îl iubise cel mai tare... dar dispariția lui însemnase și o gură mai puțin de hrănit.

În liceu descoperise fotbalul, iar maică-sa îl îndemnase să se țină de sport, chiar dacă din cauza asta trebuia să-și reducă numărul orelor de muncă.

— Ține-te de fotbal, îl îndemna ea. Numai sportul te poate scoate de aici, Stuart. Nu renunța. Gândește-te la Eddie Warfield.

Eddie Warfield era un erou local. Provenea dintr-o familie chiar mai săracă decât a lui Stu, se acoperise de glorie în postul de *quarterback* al echipei liceului din regiune, mersese mai departe, la Universitatea Texas A&M, datorită unei burse sportive, apoi făcuse parte timp de zece ani din echipa Green Bay Packers, de cele mai multe ori fiind rezervă a conducătorului de joc, cu excepția câtorva partide memorabile, când jucase de la începutul meciului. Eddie era acum proprietarul unui lanț de restaurante *fast-food* din vestul și sud-vestul Statelor Unite, iar în Arnette devenise un mit. Aici, când pronunțai cuvântul "succes", te gândeai automat la Eddie Warfield.

Stu nu era *quarterback* și nici nu se putea compara cu Eddie Warfield. Totuși, atunci când își începuse penultimul an de liceu se părea că ar fi existat șansa să capete, luptând, o mică bursă sportivă... apoi mai erau și programele de muncă și studiu, iar consilierul îndrumător al școlii îi vorbea despre programul de împrumuturi în virtutea NDEA.

Apoi mama lui se îmbolnăvisse și nu mai fusese în stare să muncească. Era vorba de un cancer. Cu două luni înainte de a absolvi liceul, ea murise, lăsându-l pe Stu să se îngrijească de Bryce, fratele mai mic. Stu refuzase atunci bursa sportivă ce i se oferise și se angajase la

fabrica de calculatoare. În cele din urmă, Bryce, cu trei ani mai mic decât Stu, fusese cel care reușise să dea lovitură. El se afla acum la Minnesota, analist de sistem la IBM. Nu-i scria prea des, iar ultima oară îl văzuse pe Bryce la înmormântare, după moartea soției lui Stu — răpusă de exact aceeași formă de cancer care pusese capăt și vieții mamei lui. Se gândi că poate și Bryce ar fi trebuit să fie urmărit de un sentiment de vină... că și lui ar putea să-i fie puțin rușine din cauză că din fratele lui nu se alesese decât un banal băiat de gașcă dintr-un oraș texan muribund, care-și petrecea zilele în uzina de calculatoare și serile fie la Hap, fie dincolo, la cârciuma Indian Head, unde se bea bere Lone Star.

Căsnicia fusese perioada cea mai bună, dar nu durase decât optsprezece luni. Tânăra lui soție purtase în pânțece un singur copil, întunecat la piele și atins de aceeași maladie mortală. Asta se întâmplase cu patru ani în urmă. De atunci, se gândise mereu să plece din Arnette, să caute un tărâm mai bun, dar uriașa inerție, specifică orașelor mici, îl ținuse locului — cântecul moale, de sirenă, al locurilor familiare, al figurilor familiare. Era foarte iubit în Arnette, iar Vic Palfrey îi adusese odată un suprem compliment, afirmând că este un "Tip Nemaipomenit".

În timp ce Vic și Hap suceau problema lor pe toate fețele, pe cer se mai distingeau o urmă de amurg, dar pământul fusese cuprins de umbre. US 93 nu mai era străbătut decât de puține mașini, acesta fiind unul dintre motivele pentru care Hap rămăsese cu atâtea note neplătite. Însă, constată Stū, chiar în acel moment venea o mașină.

Se afla încă departe, cam la o jumătate de kilometru, iar ultimele raze de lumină ale zilei făceau să lucească stins cele câteva piese cromate ce-i mai rămăseseră. Stū avea ochi ageri și-și dădu imediat seama că era vorba de un Chevrolet foarte vechi, poate din '75, cu luminile stinse, mergând cu cel mult douăzeci și cinci de kilometri la oră, șerpuiind pe drum în toate părțile. În afară de el, nu-l mai văzuse altcineva.

— Uite, să presupunem că tu ai de plată o ipotecă pentru stația asta, spunea Vic, care se ridică, să zicem, la cincizeci de dolari pe lună.

— Păi să știi că e mult mai mult de atât.

— Bine, bine, însă pentru demonstrație, să zicem că e de cincizeci. Și să mai presupunem că guvernul federal a făcut așa cum pretinzi tu, a tipărit un camion de bani. Păi atunci, tipii de la bancă s-ar răzgândi și ți-ar cere o *sută* și cincizeci. Iar ție ți-ar merge la fel de rău.

— Corect, adăugă și Henry Carmichael.

Hap se uită la el enervat. Întâmplător știa că Hank luase obiceiul să scoată sticle de Coca-Cola din aparat fără să pună banii jos, ba mai mult, Hank *știa* că el știe, prin urmare dacă Hank voia neapărat să ia partea cuiva, considera că s-ar fi convenit să țină cu el.

— Nu e neapărat nevoie să se întâmple așa cum zici tu, declară Hap cu toată greutatea și profunzimea pe care i le dădeau cei nouă ani ai lui de școală și începu să și explice de ce.

Stū, care nu înțelegea decât că sunt la mare strâmtoare și nu-și bătea capul mai mult, ignoră cu totul cuvintele lui Hap și urmări cum mașina își croia nesigur drum spre ei. După părerea lui Stū, n-avea cum să ajungă prea departe. Trecu dincolo de linia albă și stârni colbul din marginea opusă a șoselei cu roțile din stânga. Acum se întorsese iarăși, merse puțin pe partea convenită, apoi fu cât pe ce să se răstoarne în șanț. Pe urmă, ca și cum șoferul și-ar fi ales drept reper marea firmă luminată Texaco, o coti spre aleea ce ducea spre aceasta, ca un proiectil ajuns spre capătul traiectoriei. Stū auzea de acum bine bătaia obosită a motorului, gâlgăitul sufocat al carburatorului pe moarte și țâcănitul supapelor care funcționau aiurea. Nu nimeri prima intrare și sări peste trotuar. Tuburile fluorescente de deasupra pompelor se reflectau în parbrizul murdar al mașinii și era greu să vezi ce se petrece înăuntru; Stū distinse totuși silueta vagă a șoferului clătinându-se moale o dată cu șocul. Mașina nu dădea nici un semn c-ar vrea să încetinească, înaintând constant cu cei douăzeci și cinci de kilometri la oră.

— Deci, eu îți zic că dac-ar fi mai mulți bani în circulație, ai fi...

— Ai face bine să închizi pompele, Hap, îi spuse Stū cu blândețe.

— Pompele? Cum?

Norm Bruett se întoarse și privi pe fereastră.

— Isuse Cristoase! exclamă el.

Stū se ridică de pe scaun, se întinse peste Tommy Wannamaker și Hank Carmichael și stinse dintr-o singură mișcare toate cele opt comutatoare, câte patru cu fiecare mână. Din această cauză rămase singurul care nu văzu cum Chevroletul lovește pompele de benzină de pe una din insule, retezându-le ca pe niște popice.

Intră în ele cu o încetineală ce sugera caracterul implacabil și oarecum măreț al loviturii. A doua zi, Tommy Wannamaker jură la Indian Head că stopurile nu se aprinseseră nici măcar o clipă. Mașina își văzuse netulburată de drumul ei, cam cu douăzeci și cinci de kilometri la oră, precum carele alegorice în timpul paradei Turneul Rozelor. Șasiul se frecă de insula de beton, scoțând un zgomot strident, iar când se izbiră și roțile, toată lumea în afară de Stū văzu cum capul șoferului se bălăbăne fără vlagă și lovește parbrizul, pe care apără imediat spărtura în formă de stea.

Mașina sări ca un câine bătrân care a luat un șut în coaste și mătură pompa pentru benzină premium, care se desprinsese din postament și se rostogoli mai încolo, răspândind în jur câțiva stropi. Ajutajul se desprinsese și el din furtun și căzu pe jos, sclipind în lumina tuburilor fluorescente.

Toată lumea văzu și scânteile provocate de țeava de eșapament a mașinii la contactul cu cimentul, iar Hap, care văzuse explozia unei benzinării din Mexic, își acoperi instinctiv ochii, ferindu-se de mingea de foc care se aștepta să apară. Însă spatele automobilului se răsuci și căzu de pe insulă în partea dinspre clădirea benzinăriei. Botul se înfipse în pompa de benzină fără plumb, doborând-o cu un zdrăngănit de table goale.

Chevroletul își încheie tacticos rotația de 360 de grade, lovind iarăși insula, de această dată cu latul. Partea din spate se cățăără peste bordură și puse la pământ pompa de benzină regulă. Apoi își găsi în sfârșit liniștea, smucind în urma ei pentru ultima oară toba de eșapament ruginită. Distrusese cele trei pompe de benzină de pe insula cea mai apropiată de șosea.

Motorul se mai învârti eu greu câteva secunde, apoi se stinse. Tăcerea ce se lăsase era atât de neașteptată, încât îți provoca un soi de neliniște.

— Sfinte Sisoe, spuse Tommy Wannamaker, cu respirația tăiată. Sare în aer, Hap?

— Dacă era să sară, se întâmpla până acum, spuse Hap.

Se ridică apoi în picioare, lovind cu umărul raftul cu hărți și împrăștiindu-le. Texas, New Mexico și Arizona, care încotro. Hap era fericit, în modul lui precaut. Pompele erau asigurate, iar ratele le plătise la zi. Mary insistase să facă asigurarea, înainte de orice.

— Tipul trebuie să fie foarte beat, zise Norm.

— Am urmărit tot timpul stopurile, comentă Tommy, cu vocea ascuțită de emoție. Nu s-au aprins nici măcar o singură dată. Sfinte Cristoase! Dacă mergea cu nouăzeci la oră, am fi fost morți cu toții.

Se grăbiră să iasă din oficiu, cu Hap în frunte și Stu în urma plutonului. Hap, Tommy și Norm ajunseră lângă mașină în același timp. Se simțea mirosul de benzină și se auzea ticăitul discret, ca de ceas, al motorului care se răcea. Hap deschise portiera șoferului, iar omul de la volan se întinse pe jos ca un sac de bulendre vechi.

— *Fir-ar afurisit!* strigă Norm Bruett.

Apucă să se întoarcă cu spatele, își strânse burta lui mare și începu să verse. Nu din cauza omului care căzuse din mașină (de altfel, Hap îl prinsese înainte de a se prăbuși pe pavaj), ci a putorii ce se răspândea din interior, un amestec de duhori grele de sânge, materii fecale, vomă și putreziciune umană. Un miros înfiorător, de boală și moarte.

Hap îl apucă imediat pe șofer de subsuori și-l târî departe de mașină. Tommy se grăbi să-i ridice picioarele și cei doi îl transportară până în clădire. În lumina lămpilor de deasupra, fețele lor arătau verzui și indignate. Hap uitase cu totul de banii ce i se cuveneau de pe urma asigurării.

Ceialți se uitară în mașină, apoi Hank se răsuci pe călcâie, cu o mână la gură și cu degetul mic în sus, de parc-ar fi ridicat paharul și s-ar fi pregătit să rostească un toast. Fugi spre capătul dinspre nord al stației și dădu și el la boboci.

Vic și Stu cercetară o vreme interiorul mașinii, se uitară unul la celălalt, apoi își îndreptară din nou privirile spre scena dinăuntru. Pe locul pasagerului stătea o tânără femeie cu rochia ridicată până la coapse. De ea se sprijinea un copil, băiat sau fată, cam de trei ani. Amândoi erau morți. Gâturile li se umflaseră ca niște imense tuburi, iar carnea din acele locuri căpătase o nuanță neagră-purpurie, ca de vânătăie. Carnea le era tumefiată și pe sub ochi. După cum povesti Vic mai târziu, arătau ca jucătorii de baseball care se mânjesc cu funingine pe obraji ca să nu le lucească. Ochii lor ieșiți din orbite se holbau în gol. Femeia ținea mâna copilului. Din nas li se scurseseră valuri de mucozități, care apoi se întăriseră. În jur bâzâiau muște, se așezau pe scurșori, le intrau și le ieșeau din gurile deschise. Stu făcuse războiul, însă nu văzuse niciodată vreo imagine mai mizerabilă decât asta. Nu-și puteau dezlipi privirile de mâinile lor împreunate.

El și Vic se traseră simultan înapoi, apoi își aruncară priviri goale. Porniră spre clădire. Îl văzură înăuntru pe Hap, care țipa ceva în receptor, la telefonul public. Norm venea spre stație în spatele lor, aruncând din când în când priviri peste umăr. Portiera din dreptul șoferului rămăsese căscată. De oglinda retrovizoare atârna o pereche de botoșei.

Hank stătea lângă ușă, frecându-se la gură cu o batistă murdară.

— Isuse, Stu, murmură el trist, iar Stu îi răspunse clătinând din cap.

Hap puse receptorul în furcă. Șoferul mașinii zăcea pe podea.

— Salvarea sosește în zece minute. Crezi că sunt?... întrebă el, făcând semn cu degetul mare spre mașină.

— Sunt morți, poți să fii sigur, îi confirmă Vic. Figura lui ridată se îngălbenise și, încercând să-și răsucescă o țigară, răspândi tutunul peste tot. Sunt cele mai moarte persoane pe care le-am văzut vreodată.

Căută spre Stu, care dădu din cap și-și puse mâinile în buzunare, cuprins de greață.

Bărbatul întins la pământ scoase un geamăt profund din gât și atunci toți își îndreptară atenția spre el. Fiind evident că necunoscutul vorbea, sau în orice caz încerca din răspuț să zică ceva, Hap îngenunche lângă el, considerând de datoria lui să facă acest lucru.

Era limpede că omul trecea prin aceleași suferințe pe care le înduraseră femeia și copilul din mașină. Nasul îi curgea abundent, iar în respirație i se auzea și un zgomot subacvatic ciudat, un soi de gâlgâit venind din piept. Pielea de sub ochi se umfla, însă nu era încă neagră, avea doar o tentă purpurie, ca de vânătăie. Gâtul părea foarte gros, iar carnea umflată formase două bărbii suplimentare. Avea febră mare; dacă te apropiai de el te simțeai ca pe marginea unei gropi umplute cu mangal, pregătită pentru fripturi.

— Câinele, mormăi el. I-ați dat drumul câinelui?

— Domnule, îi spuse Hap, atingându-l cu blândețe. Am chemat ambulanța. Ai să te faci bine.

— Cadranul ceasului s-a făcut roșu, gâfâi omul de pe podea.

Fu cuprins apoi de o criză de tuse, de un șir nesfârșit de horcăieli chinuitoare care răspândiră jur-împrejur sfori groase de mucozități. Hap se trase înapoi, strâmbându-se disperat.

— Poate ar fi mai bine să-l întoarcem cu fața în jos, propuse Vic. E-n primejdie să se sufoce.

Dar înainte să-și poată pune în aplicare planul, tusea se domoli, înlocuită fiind de o respirație inegală, ca de foale. Omul clipi încet din ochi și-i privi pe cei adunați în jur.

— Unde... suntem?

— În Arnette, îi răspunse Hap. Benzinăria Texaco a lui Bill Hapscomb. Mi-ai dăruit niște pompe. Adăugă apoi, cu grabă: E-n regulă. Iera asigurate.

Bărbatul încercă să se ridice de la pământ, dar fără succes. Trebui să se mulțumească să-și așeze mâna pe brațul lui Hap.

— Soția mea... fetița mea...

— Sunt bine, îi zise Hap, zâmbind idiot.

— Se pare că a dat peste mine o boală teribilă. Fiecare respirație a omului era însoțită de o horcăială groasă. Și ele erau bolnave. De când am plecat, acum două zile. Salt Lake City... Ochii i se închiseră încet. Bolnave... cred că nu ne-am mișcat suficient de repede, până la urmă...

Din depărtări ajunse la ei, din ce în ce mai aproape, sunetul tânguitor al sirenei Ambulanței Voluntarilor din Arnette.

— O, Doamne, oftă Tommy Wannamaker.

Ochii bolnavului tremurară și se deschiseră iarăși, iar de această dată trădau o grijă acută și intensă. Se luptă din nou să se ridice. Sudoarea i se scurgea pe obraji. Se agăță de Hap.

— Sally și Baby LaVon sunt bine?

Din gură îi săreau picături de salivă, iar Hap simțea căldura teribilă pe care o radia. Omul era bolnav, pe jumătate nebun și putea îngrozitor, amintindu-i lui Hap de duhoarea pe care o răspândesc preșurile pe care dorm câinii bătrâni.

— Sunt bine, insistă el, puțin prea pătimăș. Te rog să... te întinzi și să stai liniștit, bine?

Bărbatul se întinse la loc. Respirația lui devenise și mai aspră. Hap și Hank îl ajutară se se întoarcă pe o parte și păru să respire ceva mai ușor.

— Până ieri seară, m-am simțit destul de bine. Tușeam, în rest nu aveam nimic. Dar astă-noapte m-am trezit bolnav. Nu am plecat destul de repede. Baby LaVon e bine?

Era tot mai dificil să-l înțelegi, iar ultimele cuvinte se transformară într-o bolboroseală. Sirena salvării se auzea tot mai aproape. Stu se apropie de fereastră, ca să-i urmărească sosirea. Ceilalți rămaseră adunați în cerc, în jurul bărbatului de pe podea.

— Ce-o fi având, Vic, ai idee? întrebă Hap.

Vic clătină din cap.

— Habar n-am.

— Poate li se trage de la ce-au mâncat, spuse Norm Bruett. Mașina are număr de California. Probabil c-or fi mâncat în tot felul de locuri, la margine de drum, cum se întâmplă. Poate au dat peste un hamburger stricat. Se mai întâmplă.

Ambulanța apărură în viteză, ocoli mașina accidentată și se opri între aceasta și ușa stației. Lumina roșie de deasupra se rotea nebunește. În jur domnea un întuneric deplin.

— Dă-mi mâna și te trag și pe tine aici, sus! țipă pe neașteptate bărbatul, apoi căzu iarăși în muțenie.

— Intoxicație cu un aliment oarecare, spuse Vie. Mda, s-ar putea să fie așa. Sper să fie asta, pentru că...

— Pentru că? spuse Hank.

— Pentru că, altfel, ar putea fi ceva contagios. Vic se uită la ceilalți, tulburat. Am văzut niște cazuri de holeră în 1958, eram lângă Nogales și arătau cam tot așa.

În încăperea intrară trei bărbați, împingând o targă.

— Hap, începu unul dintre ei. Ai mare baftă că n-ai pornit-o spre cer, cu fundul ăla al tău afurisit cu tot. Asta-i băiatul, da?

Le făcură loc să treacă — Billy Verecker, Monty Sullivan, Carlos Ortega, oameni pe care-i cunoșteau foarte bine.

— Mai sunt două persoane în mașină, zise Hap, trăgându-l pe Monty deoparte. O femeie și-o fetiță. Amândouă moarte.

— Dumnezeuule mare! Ești sigur?

— Mda. Dar el nu știe. Îl duci la Braintree?

— Cred că da. Monty se uită la el, descumpănit. Și cu cele două din mașină ce fac? Nu știu cum să procedez, Hap.

— Stu ar putea telefona la sediul poliției. V-ar deranja dacă vin și eu cu voi?

— Pe naiba.

Așezară omul pe targă și, în timp ce-l scoteau afară, Hap se apropie de Stu.

— Îl însoțesc pe tip până la Braintree. N-ai vrea să suni la poliție?

— Sigur că da.

— Și la Mary. Telefonează-i și spune-i ce s-a întâmplat.

— Okay.

Hap ieși și se urcă în ambulanță. Billy Verecker închise ușile în urma lui și apoi îi strigă pe ceilalți doi. Aceștia se holbau în interiorul automobilului, cu un amestec de groază și fascinație.

Peste doar câteva momente, salvarea plecă în trombă, cu sirena pusă în funcțiune, aruncând palide pulsații sângerei asupra aleii ce ducea spre stație. Stu se duse la telefon și introduse o fisă de douăzeci și cinci de cenți.

Bărbatul muri pe drum, când nu mai rămăseseră decât treizeci de kilometri până la spital. Mai gâfâi odată, gâlgâit și sufocat, expiră, trase încă puțin aer, scurt, și gata.

Hap scoase portofelul omului din buzunarul de la spate și-l cercetă. Șaptesprezece dolari bani gheață. Un carnet de conducere emis în California pe numele Charles D. Champion. O legitimație de armată și fotografiile ale soției și fiicei, într-o învelitoare din plastic. Hap evită să se uite la poze.

Puse portofelul la loc în buzunarul celui decedat și-i spuse lui Carlos să oprească sirena. Ceasul arăta 9. 10.

CAPITOLUL 2

DIN ORAȘUL DE COASTĂ Ogunquit, statul Maine, pornea spre largul Atlanticului un dig lung, construit din piatră. Astăzi, digul îi sugera lui Frannie Goldsmith un deget cenușiu și acuzator; își puse mașina în parcare publică și-l văzu pe Jess stând chiar la capătul digului, o simplă siluetă

în soarele după-amiezei. Pescărușii se zbăteau și țipau deasupra lui, iar priveliștea îi amintea de un tablou în cel mai pur stil New England; se îndoia că vreun pescăruș va îndrăzni să strice impresia, lăsând asupra imaculatei cămăși albastre din poplin a lui Jess Rider un găinaț alb. Păi, doar era poet în activitate.

Știa că este Jess, pentru că bicicleta lui cu zece viteze era prinsă cu lacăt de grilajul metalic din spatele gheretei pentru paznicul parcurii, Gus cel chel și gras. Acesta îi ieși în întâmpinare, ca de obicei. Taxa pentru cei veniți din afară era un dolar de mașină, dar Gus știa prea bine că ea stă în oraș, fără să mai fie nevoie să se uite la abțibildul lipit în colțul parbrizului, pe care scria REZIDENT. Fran venea adesea în locul acesta.

Păi să știi că vin des, se gândi ca. De fapt, tot aici, pe plajă, am rămas și însărcinată, taman cu vreo patru metri peste linia la care ajunge fluxul maxim. Dragă Boțule: tu ai fost conceput pe litoralul minunat din Maine, cu patru metri peste nivelul de flux maxim și cu cincisprezece metri la est de dig. Locul este marcat cu un X.

Gus ridică mâna, făcându-i un semn de salut.

— Prietenul dumatăle e chiar la capătul digului, domnișoară Goldsmith.

— Mulțumesc, Gus. Cum merg afacerile?

Îi răspunse cu un zâmbet și un gest către parcare, în care erau cam douăzeci de mașini, majoritatea cu abțibilduri de culoare albastră și albă, identice cu al ei.

— Nu prea mișcă, e prea devreme, îi răspunse el. Era 17 iunie. Ai să vezi, peste două săptămâni, orașul o să înceapă să câștige bani de pe urma noastră.

— Sunt sigură. Asta dacă nu-i șterpelești chiar pe toți.

Gus începu să râdă și se întoarse la el în dugheană.

Frannie se sprijini cu o mână de tabla caldă a mașinii, își scoase pantofii de tenis și-și puse în picioare o pereche de papuci de plajă din cauciuc. Frannie era o fată înaltă, cu părul castaniu, căzând până la jumătatea bluzei ei de culoare galbenă. O tipă bine. Picioare lungi, care-i atrăgeau priviri pline de admirație. *Material de lux*, acesta era termenul pe care-l foloseau băieții atunci când erau între ei, din câte știa ea. Nu puțini fuseseră cei cărora le vrăjise inima. Miss 1990 a colegiului unde învăța.

Apoi răsă în sinea ei, cu amărăciune, de situația în care se găsea. Te porți de parcă ar fi cine știe ce veste nemaipomenită, își zise ea. Capitolul Șase: Hester Prynne îi mărturisește pastorului Dimmesdale vestea sosirii iminente pe lume a lui Pearl. Ce-i drept, el nu se compara cu pastorul Dimmesdale. El era Jess Rider, în vârstă de douăzeci de ani, adică mai mic cu un an decât eroina noastră, Micuța Fran. Student la colegiu și poet în plină activitate. Ceea ce se putea deduce din cămașa lui albastră imaculată, de poplin.

Se opri la marginea nisipului, simțind cum căldura binefăcătoare i se răspândește în tălpi, chiar și prin cauciucul papucilor. Silueta de la capătul digului făcea în continuare mișcări din care se ghicea că aruncă pietricele în apă. Ceea ce-i trecea ei acum prin minte era mai degrabă neliniștitor decât amuzant. Nu se îndoia că poziția lui era studiată. Lord Byron, singur, dar netemător. Stând în singurătate și izolare și căutând spre oglinda învolburată a mării, ce se întindea până hăt, în Anglia. Dar eu, cel exilat, nu voi putea nicicând...

Draci bălțați!

Nu o tulbura atât gândul, cât diagnosticul pe care-l pune stării de spirit prin care trecea. Tânărul domn pe care presupunea că-l iubește se afla acolo, iar ea îi râdea pe la spate, caricaturizându-l.

Porni de-a lungul digului, călcând grijuliu și cu grație peste stânci și crevase. Acest dig vechi făcuse parte dintr-un sparge-val. Dar majoritatea navelor acostau acum la capătul sudic al localității, unde existau trei porturi pentru vase de agrement și șapte moteluri, niște spelunci cu un dever nebun toată vara.

Pășea încet, străduindu-se, pe cât era în stare, să se obișnuiască cu gândul că amorul ei trecuse, în aceste unsprezece zile de când se știa "ușor borțosică", după cum se exprimase Amy Lauder. Păi, doar el o adusese în halul ăsta, nu?

Însă în nici un caz nu se putea spune că este singurul vinovat. Pe deasupra, ea luase și pilula. Asta fusese cea mai simplă figură din lume. Se dusesse la cabinetul medical al căminului și-i turnase doctorului gogoși că avea dureri la menstruație și tot felul de iritații penibile pe piele, iar el îi scrisese o rețetă. De fapt, îi dăduse gratis pilule pentru o lună.

Se opri din nou; acum se afla în mijlocul apelor, iar valurile se spărgeau de ambele părți ale digului. Îi trecu prin minte că medicii din cabinetele de acest fel aveau probabil povești despre menstruații dureroase și prea multe coșuri cam tot atât de des pe cât aveau farmaciștii ocazia să afle că "trebuie să cumpăr neapărat prezervativele astea pentru frati-miu" — din ce în ce mai des în ultima vreme. Ar fi putut la fel de bine să se ducă la el și să-i zică: "Vreau niște pilule. Am de gând să mă fut." Îi venise vremea. De ce să fie timidă? Cercetă spatele lui Jesse și oftă. Pentru că timiditatea riscă să devină un stil de viață. Porni iarăși la drum.

În orice caz, pilula nu-și făcuse efectul. Cineva din serviciul de control al calității de la fabrica aia străveche din Ovril adormise în fața comenzilor. Fie asta, fie uitase ea să-și ia o pilulă, iar apoi uitase că uitase.

Se apropie de el pe furiș și-i puse brusc ambele mâini pe umeri.

Jess, care ținea pietricelele cu mâna stângă și le arunca în apele Atlanticului cu dreapta, scoase un țipăt și nu știu cum să se ridice mai repede în picioare. Pietrele se răspândiră peste tot și era cât pe ce s-o arunce pe Frannie în apă. Și el se salvă cu greu de la un plonjon cu capul înainte.

Ea nu se putu abține, izbucni în râs și se trase înapoi cu mâinile ridicate la gură, în timp ce el se răsuci furios pe călcăie; era un tânăr solid, cu părul negru, ochelari din sârmă aurie și trăsături obișnuite care, spre veșnica nemulțumire a lui Jess, nu reușeau să reflecte pe deplin sensibilitatea din sufletul lui.

— M-ai speriat *îngrozitor!* urlă el.

— Vai, Jess, chicoti ea, vai, Jess, îmi pare rău, dar a fost așa de nostim, a fost nemaipomenit

de nostim.

— Era să cădem în apă, spuse el nervos, făcând un pas spre ea.

În compensație, Fran se retrase tot cu un pas, se împiedică de o stâncă și căzu cu toată greutatea. Fălciile i se ciocniră violent, prinzându-i limba între dinți — infernală durere! — și râsul i se curmă imediat, de parcă sunetul ar fi fost retezat de o lamă. Simplul fapt că tăcuse atât de brusc — poți să mă închizi ca pe un radio — i se păru extraordinar de nostim și se puse din nou pe chicotit, cu toate că limba îi sângera, iar din ochi îi curgeau lacrimi de durere.

— Frannie, te simți bine?

Îngenunche lângă ea, îngrijorat.

Îl iubesc cu adevărat, se gândi ea, simțindu-se mai ușurată.

— Nu cumva te-ai rănit, Fran?

— Doar mândria mea a avut de suferit, spuse ea, permițându-i s-o ajute să se ridice. Și mi-am mușcat limba. Vezi?

Scoase limba spre el, așteptându-se ca gestul să fie răsplătit cu un zâmbet, dar el se încruntă.

— Doamne, Fran, dar sângerezi rău.

Își scoase batista din buzunarul de la spate și îi aruncă o privire nehotărâtă. Apoi vârî batista la loc.

O băntui imaginea lor, mergând mână în mână către parcare, doi tineri îndrăgostiți sub soarele fierbinte al verii, iar ea ținând între dinți batista lui. Apoi făcându-i cu mâna paznicului zâmbitor și amabil, spunându-i: Hămâi-hu-bihe-Guh.

O bufni iarăși râsul, chiar dacă limba o durea cu adevărat și avea în gură gustul acela de sânge, care îi dădea o vagă senzație de greață.

— Uită-te în partea cealaltă, îi spuse ea întepată. Am să fac un gest urât.

Zâmbind ușor, își acoperi ochii cu un gest teatral. Sprijinindu-se într-un braț, se aplecă dincolo de marginea digului și scuipă — roșu-aprins. Ptui! Și iarăși. Și încă o dată. În sfârșit i se păru că a reușit să se curețe și se uită în jur, surprinzându-l că o privește printre degete.

— Scuză-mă. Sunt așa de proastă!

— Nu, spuse Jesse, deși tonul trăda contrariul.

— N-ai vrea să mergem la o înghețată? îi propuse ea. Tu conduci. Eu fac cinste.

— De acord.

Se sculă de jos și o ajută și pe ea să se ridice. Fran scuipă iarăși în apă. Roșu-aprins.

— Sper că nu mi-am retezat o bucătică din limbă, ce crezi? întrebă ea temătoare.

— Habar n-am, îi răspunse Jess în glumă. Ai simțit să fi înghițit ceva?

— Nu văd nimic de râs, zise ea revoltată, punându-și o mână la gură.

— Așa e, îmi pare rău. Pur și simplu te-ai tăiat puțin, Frannie.

— Există și artere în limbă?

Mergeau pe dig ținându-se de mână, oprindu-se din când în când pentru ca ea să scuipe. Roșu-aprins. Nu mai avea de gând să înghită porcărie din aia, nu, nu!

— Nu.

— Bine.

Îl strânse de mână și-i zâmbi încrezătoare.

— Sunt însărcinată.

— Zău? Foarte bine. Știi pe cine am văzut în Port...

Se opri în loc și o măsură, iar privirea lui deveni deodată fermă și foarte, foarte precaută. Fata simți cum i se frânge inima, văzând prudența aceea din ochii lui.

— Cum ai spus?

— Sunt însărcinată.

Îi zâmbi senin și scuipă peste marginea digului. Roșu-aprins.

— Ce glumă bună, Frannie, îngăimă el nesigur.

— Nu-i glumă.

Rămase cu privirile îndreptate asupra ei. După o vreme, porniră mai departe. Când traversară parcare, Gus ieși și le făcu un semn amical. Frannie îi răspunse. La fel și Jess.

Se opriră la bufetul Dairy Queen de pe șoseaua US 1. Jess își luă o Coca-Cola, din care sorbea gânditor la volanul mașinii ei, un Volvo. Fran îl pusese să-i ia o înghețată Banana Boat Supreme, iar acum stătea rezemată de portieră, lăsând o distanță de aproape un metru între ei, mâncând alune, zeamă de ananas și frișcă, surrogat Dairy Queen.

— Știi, îi zise ea, frișca asta făcută de D.Q. constă mai ales din bule de aer. Știai chestia asta? Cei mai mulți habar n-au.

Jess o măsură în tăcere.

— Pe bune, continuă ea. Mașinile alea care fac înghețată nu sunt în realitate decât niște aparate gigantice de produs baloane. De-asta și pot cei de la Dairy Queen să-și vândă înghețata atât de ieftin. Am primit niște materiale despre asta la cursul de teorie a afacerilor. Există tot felul de metode de a-l jumuli pe cumpărător.

Jess continua s-o privească tăcut.

— Iar dacă ai chef să mănânci o înghețată adevărată, trebuie să cauți în cu totul alt loc, cum ar fi de exemplu la Deering Ice Cream Shop, care este...

Izbucni în lacrimi.

Târându-se pe banchetă, băiatul se apropie de ea și-și trecu brațul în jurul gâtului ei.

— Frannie, te rog să nu faci lucrul ăsta. Te rog.

— A început să curgă înghețata pe mine, spuse ea printre lacrimi.

Batista lui ieși din nou la iveală și intră în acțiune. Când termină să-i șteargă lacrimile, plânsul ei se transformase deja în smiorcăit.

— Banana Boat Supreme, cu cremă de sânge, zise ea, privindu-l cu ochii înroșiți. Cred că nu sunt în stare să mai mănânc. Îmi pare rău, Jess. Fii așa de bun și arunc-o, vrei?

— Desigur, răspunse el țeapăn.

Îi luă înghețata din mână, coborî din mașină și o aruncă în coșul de gunoi. Avea un mers ciudat, de parcă ar fi primit un șut acolo unde îi doare mai tare pe băieți, gândi Fran. Într-un fel, presupunea ea, chiar acela era locul unde fusese lovit. Dar dacă priveai chestiunea din alt punct de vedere, ei bine, cam tot așa mersese și ea după ce o dezvirginase pe plajă. Se simțise de parcă ar fi suferit o iritație gravă. Numai că din cauza iritațiilor nu rămâi însărcinată.

Băiatul se întoarse și se sui în mașină.

— Chiar ai rămas, Fran? Întrebă el brusc.

— Da, chiar am rămas.

— Cum s-a întâmplat? Am crezut că iei pilule.

— Păi, din câte îmi fac cu socoteala, fie, unu, cineva din sectorul de control al calității la vechitura aia de fabrică din Ovril a dormit în post când au trecut pe bandă medicamentele cu care m-am ales eu, fie, doi, pe voi, băieții, vă hrănesc cine știe cum la cantina UNH și aveți o spermă nemaipomenită, fie, trei, am uitat să iau o pilulă și între timp am uitat că am uitat.

Îi aruncă un zâmbet dur, subțire, aparent radios, care-l făcu să bată în retragere.

— De ce te-ai enervat, Fran? Am pus și eu o întrebare.

— Ei bine, ca să-ți răspund altfel la întrebare, într-o seară caldă de aprilie, pesemne că s-a întâmplat în doisprezece, treisprezece sau paisprezece, ți-ai introdus penisul în vaginul meu și ai avut un orgasm, ejaculând astfel spermă conținând milioane de...

— Termină, o opri el hotărât. Nu e nevoie să...

— Să ce?

Frannie era de-a dreptul îngrozită, chiar dacă nu lăsa să se ghicească acest lucru. Nici în cele mai negre închipuiri ale ei despre cum se va desfășura această scenă nu-și imaginase că va arăta chiar așa.

— Să fii atât de furioasă, spuse el fără vlagă. N-am să te părăsesc.

— Nu, spuse ea ceva mai blând.

În momentul acela ar fi putut să-i ia o mână de pe volan, să i-o strângă la piept și să-i vindece astfel rana. Dar nu reușea să se hotărască să facă acest lucru. Nu avea nici cel mai mic drept să dorească să fie mângâiată, indiferent dacă această dorință nu era decât tainică și inconștientă. Înțelese deodată că, într-un fel sau altul, râsul și distracția dispăruseră pentru o vreme. Asta o aduse din nou în pragul lacrimilor, dar se abținu să plângă din nou. Ea era Frannie Goldsmith, fiica lui Peter Goldsmith, și nu avea de gând să bâzâie ca o proastă în parcare de la Ogunquit Dairy Queen.

— Ce vrei să faci? o întrebă Jess, scoțându-și țigările din buzunar.

— Dar *tu* ce vrei să faci?

El aprinse un chibrit și, timp de o clipă, înainte ca fumul de țigară să se răspândească, ea văzu limpede cum pe chipul lui se războiesc, încercând fiecare să obțină dominația, un bărbat și un băiat.

— O, fir-ar să fie! zise el.

— Din câte mă gândesc eu, există următoarele posibilități. Putem să ne căsătorim și să păstrăm copilul. Putem să ne căsătorim și să renunțăm la copil. Sau nu ne căsătorim și ținem copilul. Sau...

— *Frannie...*

— Sau nu ne căsătorim și eu nu țin copilul. Aș putea să fac un chiuretaj. Mai există vreo posibilitate? Mi-a scăpat ceva?

— Frannie, nu am putea să discutăm...

— Păi asta și facem! îl repezi ea. Când ai avut ocazia să-ți spui părerea, tu ai zis "O, fir-ar să fie!" Astea sunt chiar cuvintele tale. Eu tocmai am pomenit toate variantele posibile. Desigur, eu am avut mai mult timp să-mi fac un plan de bătaie.

— Vrei o țigară?

— Nu. Fumatul nu este bun pentru copil.

— Frannie, ce naiba!

— De ce strigi? îl întrebă ea blând.

— Pentru că pari hotărâtă să mă scoți din sărite, îi răspunse Jess aprins, apoi reuși să se stăpânească. Te rog să mă ierți. Nu pot să concep că ar fi vina mea.

— Nu poți? Îl cercetă cu o sprânceană ridicată. Ca să vezi, o virgină va naște.

— Trebuie să-ți ieși din fire chiar în halul ăsta? Luaseși pilula, din câte mi-ai zis tu. Te-am crezut pe cuvânt. Am greșit cumva?

— Nu, n-ai greșit. Dar asta nu schimbă situația.

— Ai dreptate, spuse el posomorât, aruncând țigara fumată doar pe jumătate. Deci ce facem?

— Mă tot întreb pe mine, Jesse. Eu tocmai ți-am expus posibilitățile, așa cum le văd eu. Am crezut că vei avea și tu vreo idee. Mai există și sinuciderea, dar în momentul de față nu intră în vederile mele. Deci alege o altă variantă care-ți convine ție și discutăm despre ea.

— Hai să ne căsătorim, spuse el deodată cu o voce neașteptat de puternică.

Avea aerul omului care a ajuns la concluzia că cel mai bun mod de a rezolva problema nodului gordian este să-l tai drept în două. Cu toată viteza înainte, iar cine se smiorcăie este invitat să elibereze locul de pe punte.

— Nu, îi răspunse ea. Nu vreau să mă căsătoresc cu tine.

Se întâmplă ca și cum obrazii lui ar fi fost fixați în niște șuruburi ascunse, slăbite acum simultan cu o rotație și jumătate. Toată fața îi căzu dintr-o dată. Imaginea era atât de criminal de comică, încât fata fu nevoită să-și treacă zona rănită a limbii peste asperitățile de pe cerul gurii ca să nu fie iarăși cuprinsă de chicoteală. Nu dorea să-i rădă în nas lui Jess.

— De ce nu? Fran...

— Va trebui să mă mai gândesc la motivele pentru care nu vreau. Nu vreau să mă las implicată într-o discuție despre motivele pentru care nu vreau, pentru că acum nu știu.

— Nu mă iubești, îi zise el morocănos.

— În majoritatea cazurilor, dragostea și mariajul sunt două stări ce se exclud reciproc. Alege altă variantă.

Rămase multă vreme tăcut. Se jucă un timp cu o nouă țigară, fără să o aprindă. În cele din urmă, zise:

— Nu pot alege alta, Frannie, din cauză că tu refuzi să o discuți pe asta. De fapt, nu urmărești decât să aduni cât mai multe puncte în favoarea ta.

Chestia asta o atinse puțin. Își înclină fruntea.

— Poate că ai dreptate. Dar am pierdut și eu o mulțime de puncte în ultimele săptămâni. Cât despre tine, Jess, ești cel mai tipic student de colegiu pe care l-am văzut. Dacă te-ar ataca un bandit, cu un cuțit în mână, reacția ta ar fi să convoci imediat un seminar.

— Vai, pentru numele lui Dumnezeu!

— Alege altă variantă.

— Nu. Tu ai avut timp să-ți faci toate socotelile. Poate că aș avea și eu nevoie de un răgaz.

— Foarte bine. Vrei să ne întoarcem în parcare noastră? Te las acolo și mă duc să-mi fac niște cumpărături.

El tresări, luat prin surprindere.

— Frannie, am parcurs pe bicicletă tot drumul de la Portland până aici. Am închiriat o cameră la motelul de lângă oraș. Speram că ne vom petrece împreună acest sfârșit de săptămână.

— În camera ta de motel. Nu, Jess. Situația s-a schimbat. Te sui din nou în șaua cursierei tale și o pornești spre Portland; mă cauți doar după ce te mai gândești puțin. Nu e nici o grabă.

— Nu mă mai călări atâta, Frannie.

— Nu, Jess, tu ești cel care m-ai călărit pe mine până acum, izbucni ea într-un acces de furie neașteptată, iar în acel moment el o lovi ușor peste obraz, cu dosul palmei.

— Te rog să mă ierți, Fran, îngăimă el apoi buimăcit, privind-o lung.

— E-n regulă, îi răspunse ea incolor. Hai să mergem.

Nu schimbară nici un cuvânt cât dură drumul înapoi până în parcare din apropierea plajei publice. Ea rămase cu mâinile în poală, urmărind porțiunile în care oceanul se întrezărea printre căsuțele construite imediat la vest de dig. Îi trecu prin minte că arătau ca niște apartamente din cartierele sărace. Oare cui aparțineau aceste case, marea majoritate protejate încă de obloane, pentru că vara nu începea oficial decât peste ceva mai puțin de o săptămână? Profesorilor de la MIT. Doctorilor din Boston. Avocaților din New York. Casele acestea nu aparțineau adevăraților barosani, cu averi exprimate în șapte sau opt cifre, care posedau proprietăți pe coastă. Dar atunci când familiile cărora le aparțineau se mutau aici, cel mai mic IQ de pe Shore Road avea să rămână acela al lui Gus, paznicul parării. Copiii lor mergeau pe cursiere cu zece viteze, ca a lui Jess. Aveau să arboreze mine plictisite și să-și însoțească părinții la mese cu homar și la spectacolele de la Teatrul din Ogunquit. Aveau să se fâțâie în sus și în jos pe strada principală, travestindu-se, după apusurile blânde ale verii, în simpli pietoni. Nu-și dezlipia privirile de minunatele scipiri de culoarea cobaltului dintre casele ce formau grupuri compacte, conștientă că era împiedicată să vadă foarte bine din cauza unui nou val de lacrimi. Micuțul nor alb ce plângea.

Ajunseră în parcare, unde Gus le făcu un semn cu mâna. Îi răspunseră și ei.

— Îmi pare foarte rău că te-am lovit, Frannie, spuse Jess cu voce stinsă. Nici prin minte nu mi-a trecut să fac lucrul acesta.

— Știu. Te întorci la Portland?

— Rămân aici în seara asta și te sun mâine de dimineață. Însă de hotărât vei hotărî tu, Fran. Dacă ajungi la concluzia că, pricepi, avortul este cea mai bună soluție, atunci o să scobesc eu după bani.

— Jocul ăsta de cuvinte l-ai făcut intenționat?

— Nu, se apără el. Nici gând. Se apropiu de ea și o sărută sobru. Te iubesc, Fran.

Nu cred că-i adevărat, își zise ea. Deodată, iată, nu-l cred câtuși de puțin... dar accept afirmația lui cu toată complezența. Atâta lucru pot face.

— Foarte bine, spuse ea calm.

— Sunt la Lighthouse Motel. Dacă vrei, sună-mă.

— Okay.

Se strecură la volan, simțindu-se copleșită pe neașteptate de o mare oboseală. Locul unde se mușcase de limbă o dureau îngrozitor.

Băiatul se duse la bicicleta lui prinsă de gardul metalic și se întoarse ținând-o de coarne.

— Aș fi foarte fericit dacă mi-ai telefona, Fran.

— Vom vedea. La revedere, Jess, îi spuse ea, zâmbind artificial.

Porni motorul, întoarse și, după ce traversă parcare, porni pe Shore Road. Putea să-l vadă în oglindă pe Jess, care rămăsese nemișcat lângă bicicleta lui, cu oceanul în spate și, pentru a doua oară în acea zi, îl acuză în mintea ei că adoptase cu bună știință o anumită poză. De această dată, în loc să se enerveze, nu simți decât puțină tristețe. Merse mai departe, întrebându-se dacă oceanul avea să mai arate vreodată ca înainte să i se întâmple toate lucrurile acestea. Limba continua s-o doară. Deschise geamul mai larg și scuiă. De această dată alb. Simțea mirosul intens de sare al oceanului, amar ca și lacrimile ei.

CAPITOLUL 3

NORM BRUETT se trezi la 10.15 de dimineață în zgomotul copiilor care se certau în fața ferestrei dormitorului și al muzicii country de la radioul din bucătărie.

Îmbrăcat în izmene scurte și lălâi și în maiou, se duse la ușa din spate, o dădu de perete și urlă:

— Băi puștilor, mucleș!

Pauză de o clipă, Luke și Bobby lăsară basculanta veche și ruginită, de jucărie, pentru care se certaseră, și se întoarseră spre el. Cum i se întâmpla de obicei atunci când copiii îi apăreau înaintea ochilor, Norm se simțea disputat între două senzații contrare. Suferea teribil în inima lui să-i vadă purtând haine transmise în familie de la cei mari la cei mici și straie de căpătat de la Armata Salvării, aidoma aceloră cu care îi vedeai înțoliți pe copilașii negrilor din zona de est a orașului Arnette; pe de altă parte, era cuprins de o furie teribilă, începea să tremure și-i venea să dea cu ei de pământ.

— Da, tăticule, spuse Luke, care avea nouă ani, pe ton supus.

— Da, tăticule, răsună și vocea lui Bobby, ca un ecou.

Bobby era de șapte ani, mergea pe opt.

Norm se mai holbă o dată urât de tot la ei, apoi trânti ușa. Cercetă nehotărât grămada de țoale pe care le purtase cu o zi în urmă. Zăceau la picioarele patului dublu, deșelat, acolo unde le trântise.

Cățea șleampătă, se răzvrăti el în gând. Nici măcar bulendrele n-a fost în stare să le atârne la locul lor.

— Lila! răcni el.

Nici un răspuns. Cumpăni dacă să dea iarăși ușa de perete și să-l întrebe pe Luke unde naiba plecase mă-sa.

Ziua de primire a donațiilor pica de-abia săptămâna viitoare, iar dacă se dusesse iarăși la biroul de forțe de muncă din Braintree, înseamnă că era chiar mai proastă decât o credea el.

Nu se mai deranja să-i întrebe pe copii. Se simțea obosit și îl cuprinsese o durere de cap sâcâitoare, însoțită de greață. S-ar fi zis că-i mahmur, dar nu băuse decât trei beri la Hap, cu o seară în urmă. Dar accidentul ăla îl dăduse peste cap. Femeia și fetița moarte, în mașină, iar bărbatul, Campion, mort și el, în drum spre spital. Până să se întoarcă Hap, patrula de poliție apucase să vină și să plece din nou, ca și mașina de intervenții pentru accidente, și aceea a antreprenorului de pompe funebre din Braintree. Vic Palfrey le dăduse reprezentanților legii o declarație în numele lor, al celor cinci care asistaseră. Antreprenorul, care era în același timp și medicul legist al ținutului, refuză să facă orice speculație despre boala ce-i răpusese.

— Dar holeră nu este. Să nu vă apucați să speriați lumea cu chestia asta. Se va face o autopsie și veți citi totul în ziare.

Un căcăcios mizerabil, se gândi Norm, îmbrăcându-se încet în aceleași straie pe care le purtase și cu o zi în urmă. Durerea de cap era din ce în ce mai greu de suportat. Dacă puștii ăia nu se potolesc odată, or să se aleagă cu picioarele rupte, ca să aibă de ce chirăi. De ce mă-sa nu-i ține la școală tot anul?

Chibzui dacă să-și vâre cămașa în pantaloni, hotărî că președintele nu avea probabil să treacă în ziua aceea pe la el și se strecură în bucătărie doar în ciorapi. Soarele strălucitor ce bătea prin ferestrele dinspre răsărit îl obligă să se uite chiorăș.

Din difuzorul aparatului Philco de deasupra aragazului se auzea o voce stridentă:

Dar draa-aa-aa-gă spune-mi dacă poate cineva.

Dragă, poți să-l înțelegi pe iubitul tău?

El e un om drept,

Spune-mi, dragă, poți să-l înțelegi pe iubitul tău?

Lucrurile ajunseseră în ultimul hal dacă se pretau să difuzeze muzică rock and roll cântată de cioroi pe postul local de muzică country. Norm îi luă maul înainte ca sunetul să reușească să-i despice capul. Lângă aparatul de radio se afla un bilețel, pe care-l ridică foarte aproape de ochi, ca să-l poată citi.

Dragă Norm,

Sally Hodges zice că are nevoie de cineva care să stea cu copiii ei în dimineața asta și că îmi dă un dolar dacă fac chestia asta. Mă întorc la prânz. Dacă vrei, e niște cârnați pe care po' să-i mănânci. Te iubesc scumpul meu.

Lila

Norm puse bilețelul la loc și zăbovi câteva momente, sucind lucrurile pe toate fețele în mintea lui și încercând să înțeleagă. Îi venea al dracului de greu să cugete, din cauza durerii de cap. Stat cu copiii... un dolar. Chemată de soția lui Ralph Hodges.

Aceste trei elemente se combină foarte greu în creierul lui. Lila se dusesse să stea cu cei trei copii ai lui Sally Hodges, ca să câștige un împruț de dolar, iar el rămăsese pe cap cu Luke și Bobby. Păi să știi că erau niște vremuri nemaipomenit de grele dacă un bărbat trebuia să stea acasă și să-i șteargă de muci p-ăia mici ca să poată nevastă-sa să se ducă să câștige un amărât de dolar, pe care nu-ți dă nimeni nici măcar un galon de benzină. Vremuri de căcat, ce mai încolo și-ncoace.

Supărarea i se urcă la cap, provocându-i dureri și mai mari. Își târî încet picioarele până la frigider, cumpărat pe vremea când prinsese niște ore suplimentare nemaipomenite. Îl deschise, constatând că majoritatea rafturilor erau goale. Nu existau decât resturile pe care Lila le pusese la păstrare în tăvițele frigiderului. Ura micile farfurii Tupperware din plastic. Fasole veche, porumb vechi, niște mâncare cu ardei iute... nimic care să-l atragă pe un bărbat. Nimic, în tot frigiderul, cu excepția farfuriilor Tupperware și a celor trei cârnați mici și vechi, înfășurați în folie Handi-Wrap. Se aplecă și-i cercetă mai de aproape, mânia ce-l cuprindea de obicei în asemenea momente combinându-se de această dată cu durerea ce-i pulsa în creieri. Cârnăciorii arătau de parcă se apucase cineva să taie puțele unor pigmei din ăia care mișună prin Africa sau prin America de Sud sau pe unde mă-sa or trăi ei. Oricum nu-i era foame. Ba chiar era foarte bolnav, dacă stătea să se gândească mai bine.

Se duse la aragaz, frecă un chibrit pe bucata de glaspapir prinsă în perete, aprinse ochiul din față și puse de cafea. Apoi se trânti pe scaun și așteptă să fiarbă. Chiar înainte ca apa să clocotească, trebui să-și scoată în grabă batista din buzunarul de la spate, ca să strănute. Un strănut puternic și umed. Am răcit, îi trecu prin cap. Pe lângă toate celelalte, asta-mi mai lipsea! Dar nu-i veni nici o clipă în minte să facă vreo legătură cu flegma care curgea cu o seară în urmă din individul acela, Campion.

Când se auzi soneria de la ușa din față, Hap se afla în gaura de vizitare din garaj și monta o țeavă de eșapament nouă la mașina lui Tony Leominster, iar Vic Palfrey se balansa într-un scaun de campanie rabatabil, urmărindu-i cu privirea și sorbind dintr-un Dr. Pepper.

— E patrula de poliție, îl anunță Vic. Mi se pare că e și vărul tău printre ei. Joe Bob.

— Okay.

Hap ieși de sub autoturism, ștergându-și mâinile pe un ghemotoc de câlți. În drum spre birou, strănută o dată puternic. Ura răcelile de vară. Erau cele mai rele dintre toate.

Joe Bob Brentwood, înalt de aproape doi metri, stătea în spatele mașinii de patrulă și-i făcea plinul. Dincolo de el, cele trei pompe pe care Campion le răsturnase cu o seară în urmă erau aliniate cu grijă, ca niște soldați morți.

— Salut, Joe Bob! îl întâmpină Hap.

— Salut, Hap, îi răspunse Joe Bob, fixând pompa pe automat și pășind peste furtun. Ai mare baftă că benzinăria mai există în dimineața asta.

— Pe naiba, Stu Redman a văzut că individul se apropie și-a închis pompele. Totuși, mașina a scos o groază de scânteii.

— Indiferent cum s-a întâmplat, a fost un noroc chior. Ascultă-mă, Hap, n-am venit până aici doar ca să pun benzină.

— Da?

Ochii lui Joe Bob se fixară asupra lui Vic, care stătea în ușa benzinăriei.

— Moșu' a fost aici și ieri seară?

— Cine? Vic? Mda, vine aici aproape în fiecare seară.

— Poate să-și țină gura?

— Bineînțeles. Să știi că moșu' e de treabă.

Se auzi tăcănitul sistemului automat. Hap mai îndesă benzină în valoare de vreo douăzeci de cenți, apoi așează ciocul la locul lui, pe pompă, și o opri. Se întoarse la Joe Bob.

— Ei? Care-i problema?

— Păi, să mergem înăuntru. Cred c-ar fi bine să audă și bătrănu'. Iar dacă ai ocazia, ai putea să-i suni și pe ăilalți care au fost aici.

Traversară fâșia de asfalt și intrară în încăpere.

— Îți urez bună dimineața, domnule sergent, spuse Vic.

Joe Bob îi răspunse printr-un semn din cap.

— Vrei niște cafea, Joe Bob?

— Cred că nu. Le aruncă priviri întunecate. Chestia e că superiorii mei n-ar fi prea încântați să mă știe aici. Adică sunt convins că nu le-ar conveni deloc. Așa că atunci când vor veni tipii ăia, să nu le ziceți că v-am vândut pontul, da?

— Care tipi, domnule sergent? întrebă Vic.

— De la Ministerul Sănătății, îl lămurii Joe Bob.

— Isuse, înseamnă că de fapt era chiar holeră, se tângui Vic. Am știut eu!

Hap îi privea pe rând pe cei doi.

— Joe Bob?

— Eu habar n-am, îi răspunse acesta, așezându-se pe unul dintre scaunele Woolco din plastic. Genunchii lui ciolănoși îi ajunseră până aproape de gât. Scoase un pachet de Chesterfield din buzunarul bluzei și-și aprinse o țigară. Finnegan, medicul legist...

— Un idiot din ăia care se dau mari, spuse Hap cu înverșunare. Ar fi trebuit să vezi cum se mai înfoia pe aici, Joe Bob. Ca un curcan la care i s-a sculat pentru prima dată. Sâsâia după oameni ca să tacă din gură și alte chestii din astea.

— Ai dreptate, e ca un rahat mare într-o oală de noapte prea mică, se arătă Joe Bob de acord. În orice caz, l-a chemat și pe doctorul James să se uite la Campion, și amândoi l-au convocat apoi pe un alt doctor, pe care nu-l cunosc. Pe urmă au sunat la Houston. Și cam pe la ora 3 dimineața au sosit pe aeroportul ăla mic de lângă Braintree.

— Cine?

— Niște patologi. Trei la număr. Au rămas lângă cadavre până la ora 8. Bănuiesc că le-au făcut autopsii, dar nu am cum să știu sigur. După aia au luat legătura cu Centrul Epidemiologic din Atlanta, iar băieții de acolo vor sosi aici în după-amiaza asta. Dar au mai zis și că Ministerul Sănătății al Statului o să trimită o echipă care să-i vadă pe toți cei ce se aflau în stație ieri seară și pe băieții care au mers cu unitatea de salvare la Braintree. Nu cunosc exact, dar după părerea mea cred că vor să vă bage în carantină.

— Maica Domnului din Ceruri! spuse Hap înspăimântat.

— Centrul Epidemiologic din Atlanta este de nivel federal, interveni Vic. Credeți c-ar trimite ei un avion întreg de oameni dac-ar fi vorba doar de holeră?

— Să mă bată Dumnezeu dacă am habar, îi mărturisi Joe Bob. Dar m-am gândit că este dreptul vostru să știți. Din câte am auzit, voi doar ați vrut să dați o mână de ajutor.

— Îți rămânem recunoscători, Joe Bob, îl asigură Hap încet. Dar James și celălalt doctor ce-au zis?

— Mai nimic. Dar păreau speriați. N-am văzut în viața mea niște doctori care să arate mai speriați decât ăștia. Dar nu prea mi-a păsat.

Se lăsă o tăcere grea. Joe Bob se duse la automatul pentru băuturi și-și luă o sticlă de Fresca. Când săltă dopul, se auzi bolboroseala ce însoțește procesul de carbonatare. După ce

Joe Bob se așează din nou, Hap scoase un șervețel Kleenex din cutia de lângă casă, își șterse nasul, îl împături și îl puse în buzunarul salopetei lui unsuroase.

— Dar despre Campion ce ai aflat? se interesă Vic. Ai dat de vreun fir?

— Cercetările continuă, spuse Joe Bob, cu un vag aer de importanță. Actul lui de identitate spune că ar fi din San Diego, dar o mulțime de lucrurile din portofelul lui sunt expirate de acum doi sau trei ani. Carnetul de conducere expirat. Avea o carte de credit BankAmericard emisă în 1986, și ea expirată. Există și o legitimație de-a armatei, așa că verificăm și pe linia asta. Căpitanul este de părere că omul nostru, Campion, nu mai locuiește la San Diego cam de patru ani.

— O fi dezertat? se întrebă Vic.

Scoase o batistă mare, roșie, tuși și scuipă în ea.

— Încă nu se cunoaște. Dar legitimația lui de armată expira în 1997, era în haine civile și familia călătorea împreună cu el, ajunsese la mare distanță de California; dar mai bine îmi țin gura.

— Păi, am să iau legătura cu ceilalți și am să le spun ce ne-ai zis. Îți rămân îndatorat.

Joe Bob se ridică în picioare.

— Sigur că da. Numai să nu-mi pomeniști cumva numele. N-aș vrea să-mi pierd slujba.

Prietenii voștri n-au nevoie să știe de unde ai aflat știrea, este?

— Nu, încuviințară Hap și Vic într-un glas.

Când Joe Bob ajunse la ușă, Hap îi spuse pe un ton de scuză:

— Benzina costă fix cinci dolari, Joe Bob. Îmi pare foarte rău că trebuie să-ți cer banii, însă lucrurile merg așa cum merg...

— E-n regulă. Joe Bob îi întinse o carte de credit. Oricum, statul plătește. Iar eu primesc chitanța, ca să pot demonstra de ce-am venit aici.

În timp ce scria chitanța, Hap strănută de două ori.

— Ai grijă ce faci, îl sfătui Joe Bob. Răcelile de vară sunt cele mai nenorocite.

— De parcă n-aș ști și eu.

Deodată, se auzi vocea lui Vic din spatele lor:

— Poate că nu este răceală.

Se întoarseră spre el. Vic părea speriat.

— Azi-dimineață, când m-am sculat, strănutam și tușeam de nu se poate, le spuse Vic. Mă durea și capul. Am luat niște aspirine și m-a mai lăsat puțin, dar încă mă simt plin de muci. Nu-i exclus să ne doboare și pe noi. Boala pe care o avea și Campion. Din cauza căreia a murit.

Hap rămase cu ochii la el multă vreme, apoi, tocmai când se pregătea să-i expună toate motivele pentru care-și închipuia el că nu-i posibil, strănută iarăși.

Joc Bob îi măsură grav pe amândoi.

— Știi, Hap, poate că n-ar fi rău să închizi stația. Doar pentru astăzi.

Hap îi aruncă o privire speriată și încercă să-și aducă aminte motivele acelea pe care și le adunase în minte. Nu-i veni nici măcar unul. Memoria nu-i spunea decât că și el se trezise cu durere de cap și nasul înfundat. Ei, nu scapă nimeni de câte-o răceală, din când în când. Dar înainte să apară Campion se simțise bine. Foarte bine.

Cei trei copii Hodges aveau șase și patru ani, respectiv optsprezece luni. Cei doi mai mici dormeau, iar cel mare era în grădina din spate, săpând o groapă. Lila Bruett se afla în salon, urmărind "Tineri și neliniștiți" la televizor. Spera ca Sally să nu se întoarcă înainte de sfârșitul serialului. Ralph Hodges își cumpăraseră un televizor color din cele mari când vremurile fuseseră mai bune în Arnette, iar Lila se dădea în vânt după filmele astea de după-amiază, mai ales pe color. Era mare diferență, păreau cu mult mai frumoase.

Trase din țigară, apoi suflă fumul în mai multe reprize, printre spasmele crizei atroce de tuse ce-o cuprinsese. Se duse la bucătărie și scuipă expectorațiile ce i se adunaseră în gură. Se sculase cu tusea asta și toată ziua avusese senzația că o gâdilă cineva cu o pană în fundul gâtului.

Se întoarse în salon, nu înainte de a arunca o privire pe fereastră, ca să se asigure că Bert Hodges nu are nici o problemă. Pe ecran apăruse acum o reclamă, două sticle de detergent pentru curățarea vaselor de toaletă, care dansau între ele. Lila își plimbă privirile prin cameră, cu părere de rău că propria ei casă nu arăta la fel de bine. Sally avea pasiunea să asambleze tablouri cu scene biblice din fragmente pictate separat — cu vopselele de ulei puse la dispoziție de producătorii jocului — și ordonate apoi conform unei numerotații, tablouri care se vedeau peste tot în încăperea frumos înrămate. Cel mai mult îi plăcea o reprezentare de mari dimensiuni a Cinei cea de taină, atârnată în spatele televizorului; fusese realizată cu șizeci de vopsele diferite, după o muncă de aproape trei luni de zile, așa cum îi mărturisise Sally. O adevărată operă de artă.

Tocmai când filmul fusese reluat, Baby Cheryl începu să plângă, țipătul ei ascuțit și sfâșietor fiind întrerupt de serii de tuse.

Lila își stinse țigara și se duse în dormitor. Eva, fetița de patru ani, dormea încă profund, dar Cheryl zăcea pe spate la ea în pățu, iar obrazii ei căpătaseră o nuanță purpurie, nesănătoasă. Se vedea bine că, printre țipete, este pe cale să se sufoce.

Lila, care nu se speria de o laringită difterică, după ce ambii ei copii fuseseră bolnavi, unul după celălalt, o apucă de călcâie, o ridică și o bătu zdravăn pe spate. Nu avea idee dacă doctorul Spock recomanda sau nu acest gen de tratament, pentru simplul motiv că nu se ostenise să-l citească. În orice caz, asupra lui Baby Cheryl avu un efect foarte bun. Scoase un orăcăit ca de broască și scuipă deodată un ghem de flegmă galbenă drept pe podea.

— E mai bine? o întrebă Lila.

— Da, îi răspunse Baby Cheryl, pe cale să adoarmă la loc.

Lila șterse pe jos cu un șervețel Kleenex. Nu-și aducea aminte să fi văzut vreodată un bebeluș expectorând o asemenea cantitate dintr-o dată.

Se așează posomorâtă și se uită mai departe la "Tineri și neliniștiți". Își aprinse încă o țigară, strănutând chiar la primul fum, apoi o cuprinse și pe ea din nou tusea.

CAPITOLUL 4

SE SCURSESE o oră de la căderea serii.

Starkey stătea singur la o masă lungă, examinând foile subțiri, de culoare galbenă.

Conținutul lor îl aducea la disperare. Își servea țara de treizeci și șase de ani, de când intrase, speriat ca orice "boboc", pe porțile Academiei West Point. Câștigase medalii. Stătuse de vorbă cu președinți, le dăduse sfaturile lui, iar câteodată acestea fuseseră urmate. Mai trecuse și până acum prin momente întunecate, nu puține la număr, dar o situație ca asta...

Era înfricoșat, atât de înfricoșat, încât cu greu îndrăznea să recunoască acest lucru față de el însuși. Era exact spaima aceea care te putea duce la nebunie.

Cedând unui impuls, se ridică în picioare și se apropie de peretele în care era montat un șir de cinci monitoare de televiziune. Mișcându-se, lovi masa cu genunchiul, una dintre foițele galbene se desprinsese din teanc, descrie leneș o traiectorie sinuoasă în aerul purificat prin mijloace mecanice și ateriză pe gresie, rămânând pe jumătate în umbra mesei. Cineva care ar fi privit de sus partea luminată ar fi putut citi următoarele:

NECONFIRMAT
PARE SUFICIENT DE
SOI CODIFICAT 848-AB
CAMPION, (W.)SALLY
SCHIMBARE ȘI MUTAȚIE A ANTIGENU
RISCURI DEOSEBITE/MORTALITATE FOARTE RI
PROBABILITATE DE MOLIPSIRE ESTIM
REPETĂM LA 99, 4%.
CENTRUL EPIDEMIOLOGIC ATLANTA
ÎNȚELEGERE. STRICT SECRET.
SE INCLUDE ÎN BLUE FILE.
SFÂRȘIT
P-T-222312A

Starkey apăsă un buton de sub ecranul din mijloc și imaginea apără cu bruschetea aceea mereu surprinzătoare pentru el, posibilă datorită componentelor electronice moderne. Se vedea zona apuseană a deșertului Californiei, cu deschidere spre est. Un tablou dezolant și în același timp sinistru, datorită marginilor roșii-purpurii ale formelor filmate în infraroșu.

E chiar acolo, drept înaintea, gândi Starkey. Project Blue.

Spaima amenința să-l copleșească din nou. Își duse mâna în buzunar și scoase o pilulă albastră. Fică-sa ar fi numit-o probabil "downer". Denumirile contează prea puțin; efectele sunt importante. O înghiți fără apă, iar figura lui dură și fără riduri se crispă o secundă.

Project Blue.

Se uită către celelalte monitoare stinse, apoi le aprinse pe rând. Numerele 4 și 5 prezentau imagini din laboratoare. Pe 4, era laboratorul de fizică, pe 5 cel de biologie virală. În acesta din urmă se vedeau o mulțime de cuști, mai ales pentru cobai, maimuțe rhesus și câțiva câini. Nici unul dintre animale nu părea să doarmă. În laboratorul de fizică, o mică centrifugă continua să funcționeze. Starkey își exprimase nemulțumirea în legătură cu acest lucru. Nemulțumirea lui *profundă*. Zbârnăitul vesel al acelei centrifuge ce mergea neconținut contrasta în chip straniu cu trupul inert al doctorului Ezwick, zăcând pe podea, ca o sperietoare de ciori răsturnată de o pală violentă de vânt.

I se explicase că centrifuga era alimentată de același circuit de curent ca și luminile, prin urmare, dacă opreau centrifuga, s-ar fi stins și becurile. Iar camerele de acolo nu erau echipate pentru imagini în infraroșu. Starkey pricepu. Nu era exclus să mai apară și alți barosani de la Washington, care să vrea să-l vadă pe laureatul Premiului Nobel zăcând fără viață la o sută douăzeci de metri sub nivelul deșertului și la un kilometru de acest punct de comandă. Dacă închidem centrifuga, nu-l mai putem vedea pe profesor. Un paradox elementar. Ceea ce fiica lui ar fi denumit "Catch-22".

Înghiți încă un calmant și-și îndreptă atenția asupra monitorului numărul 2. Care-i plăcea cel mai puțin dintre toate. Nu-i plăcea bărbatul care se prăbușise cu fața în supă. Ce-ai zice dacă ar veni cineva la tine și ți-ar spune: *Îți vei petrece eternitatea cu moaca într-un castron de supă*. E exact ca poanta cu tortul de frișcă: încetează să mai fie amuzantă când ți se întâmplă chiar ție.

Monitorul 2 prezenta imaginea cafeteriei din incinta bazei Project Blue. Accidentul se petrecuse aproape simultan cu schimbul echipelor de lucru, când în cafeterie nu era decât puțină lume. Presupunea că pentru oamenii aceia nu avea nici o importanță unde muriseră, în cafeterie, în propriul dormitor sau în laborator. Totuși, omul acela cu figura în supă...

Un bărbat și o femeie în salopete albastre rămăseseră chirciți lângă automatul pentru dulciuri. Un bărbat în salopetă albă zăcea în apropierea tonomatului Seeburg. La mese se aflau nouă bărbați și paisprezece femei, dintre care unii prăvăliți, ținând încă între degetele țepene cutii de Coca-Cola și Sprite. Iar la masa a doua, aproape de capătul ei, fusese identificat un anume Frank D. Bruce. Se prăbușise cu fața în ceea ce părea a fi o porție de Campbell's Chunky Sirloin Soup.

Primul monitor nu arăta decât un ceas digital. Până pe 13 iunie, toate cifrele de pe acel ceas fuseseră verzi. Acum ele erau de un roșu aprins. Și încremeniseră. Ceasul arăta 13:06:90:

02:37:16.

13 iunie 1990. Două, treizeci și șapte de minute și șaisprezece secunde, noaptea.

Din spatele lui se auzi un huruit scurt.

Starkey închise monitoarele unul câte unul și apoi se întoarse. Zări foița căzută pe pardoseală și o puse pe masă, la locul ei.

— Haide.

Era Creighton. Avea un aer grav și fața pământie. Îmi aduce alte știri proaste, gândi Starkey senin. Cine știe cine executase un alt plonjon de la mare înălțime drept într-un bol de Chunky Sirloin Soup.

— Salut, Len, zise el calm.

Len Creighton făcu un semn din cap.

— Billy! Acum... Cristoase, nici nu știu cum să-ți spun.

— Cuvânt cu cuvânt mi se pare că ar fi cea mai bună soluție, oșteanule.

— Bărbații aceia, știi, ăia care s-au ocupat de trupul lui Campion, ei bine, le-au făcut analizele la Atlanta, și rezultatele sunt proaste.

— Ale tuturor?

— Cinci rezultate sunt sigure. Există și un caz — numele lui este Stuart Redman — cu analiză negativă, până în momentul de față. Din câte știm însă, și Campion a rezistat mai mult de cincizeci de ore.

— Dacă n-ar fi fugit Campion..., spuse Starkey. Concluzia este că măsurile de securitate au fost neglijente, Len. Foarte neglijente.

Creighton acceptă critica printr-un gest.

— Mergi mai departe.

— La Arnette s-a declarat carantina. Până în momentul de față, am izolat în localitate cel puțin șaisprezece cazuri de gripă A-extra cu schimbare permanentă. Bineînțeles, este vorba numai de cazurile declarate.

— Mediile de informare?

— Deocamdată, nici o problemă, își închipuie că e vorba de antrax.

— Altceva?

— Există un caz deosebit de grav. Un polițist texan dintr-o patrulă, Joseph Robert Brentwood. Vărul lui este proprietarul stației de benzină unde și-a încheiat Campion fuga. Ieri dimineață a trecut pe-acolo, ca să-l anunțe pe Hapscomb de venirea autorităților medicale. L-am găsit în urmă cu trei ore, acum se află în drum spre Atlanta. Între timp însă, a apucat să patruleze prin jumătate din estul Texasului. Numai Dumnezeu știe cu câte persoane a intrat în contact.

— Fir-ar al dracului! zise Starkey, îngrozindu-se și el de slăbiciunea pronunțată ce i se ghicea în voce și de furnicătura ce pornise din apropierea unui testicul și urca spre stomac. 99,4 la sută probabilitate de molipsire, îi trecu prin minte. Cifrele începură să-i danseze nebunește prin cap. Ceea ce echivala cu 99,4 la sută mortalitate, deoarece organismul omenesc nu poate să producă anticorpi capabili să stopeze un virus antigen în continuă modificare. Îndată ce organismul reușește să producă anticorpii potriviți, virusul se și modifică, adoptând o formă puțin diferită. Un vaccin ar fi aproape imposibil de creat, din aceleași motive.

99,4 la sută.

— Isuse, spuse el. Asta-i tot?

— Păi...

— Mergi mai departe.

Creighton continuă cu voce moale:

— Hammer a murit, Billy. Sinucidere. S-a împușcat în ochi, cu pistolul de serviciu.

Rapoartele Project Blue se aflau la el pe birou. S-o fi gândit că dacă le lasă acolo nu mai e nevoie de nici un fel de scrisoare de adio.

Starkey închise ochii. Vic Hammer era... fusese... ginerele lui. Cum avea să-i vorbească Cynthia despre cele întâmplate? Regret nespus, Cindy. Vic s-a aruncat într-un bol cu supă rece. Poftim, ia o pilulă din astea albastre. Știi, o neghiobie! Cineva a făcut o greșală cu o cutie. Altcineva a uitat să apese un buton care ar fi închis etanș întreaga bază. O întârziere de doar patruzeci și ceva de secunde, dar a fost destul. Cutia despre care-ți spuneam este cunoscută în domeniu sub denumirea de "sniffer".

Aparatele astea se execută la Portland, Oregon, pe baza Comenzii nr. 164480966 a Ministerului Apărării. De-a lungul a două linii separate, tehnicienii asamblează cutiile, dar procesul tehnologic e gândit astfel încât nici una din fete n-are habar cum arată produsul finit. Poate că una dintre ele tocmai se gândea ce să gătească la cină, iar persoana care trebuia să efectueze controlul de calitate, cum să facă să-și vândă automobilul. Indiferent cum s-a întâmplat, trebuie să știi, Cindy, ultima coincidență a fost aceea că bărbatul aflat în postul de securitate numărul patru, Campion îl chema, a văzut că cifrele s-au înroșit și a mai avut timpul să iasă din cameră înainte ca ușile să se închidă și să se blocheze definitiv. Apoi și-a luat familia și-a întins-o. A trecut prin poarta principală cu doar patru minute înainte să se declanșeze sirenele și să închidă ermetic întreaga bază. Și nimeni n-a început să-l caute decât aproape o oră mai târziu, deoarece în posturile de securitate nu există monitoare — la un moment dat trebuie să renunți să-i mai păzești pe paznici, altfel toți oamenii de pe pământ s-ar transforma în niște afurisiți de temnicipi — și toată lumea a presupus că el se află înăuntru, așteptând ca "snifferele" să distingă zonele curate de cele infestate. A avut astfel la dispoziție suficient timp de fugă, fiind destul de inteligent ca să folosească drumurile secundare, ale fermelor, și suficient de norocos ca să nu fi ales unul pe care mașina lui să rămână în pană. Apoi, cineva ar fi trebuit să ia o decizie de comandă: să implice sau nu în această afacere poliția statului, FBI-ul, sau pe amândouă simultan. Respectivul bizon a întors chestiunea pe toate fețele și, până să se găsească cineva care să decidă că de porcăria asta se va ocupa Cooperativa, imbecilul ăla fericit — fericit și *bolnav* — a ajuns până în Texas, iar la urmă, când l-au prins, în sfârșit, nici nu

mai era de fapt în stare să fugă; el și nevastă-sa și copilul lor, o fetiță, erau cu toții puși la rece într-un prăpădit de orașel numit Braintree. Braintree, Texas. În orice caz, Cindy, ceea ce vreau să-ți spun este că avem de-a face cu un lanț de coincidențe absolut incredibile. În toată combinația a intrat și puțină incompetență, în chip de sămânță de noroc — de ghinion, vreau să zic, te rog să mă ierți — dar cea mai bună caracterizare este că așa a fost să se întâmple. Soțul tău nu are nici o vină. Dar el era conducătorul proiectului, a constatat că situația a început să scape de sub control și atunci...

— Îți mulțumesc, Len, spuse el.

— Billy, nu cumva ai dori să...

— Am nevoie doar de zece minute.. Te rog să convoci o ședință a Statului-Major peste cincisprezece minute. Dacă s-au culcat, trezește-i.

— Am înțeleș, domnule.

— Len...

— Da?

— Mă bucur că tu ești cel de la care am aflat vestea.

— Da, domnule.

Creighton ieși din cameră. Starkey se uită la ceas, apoi se apropie din nou de șirul de monitoare fixate în perete. Deschise numărul 2, își duse mâinile la spate și cercetă gânditor priveliștea din cafeteria Project Blue.

CAPITOLUL 5

LARRY UNDERWOOD coti și descoperi pentru mașina lui, un Datsun Z, un loc de parcare suficient de mare, între un hidrant pentru incendii și tomberonul cine știe cui, care se răsturnase în rigolă. În gunoiul din rigolă se întâmpla ceva neplăcut, iar Larry încercă să se convingă că de fapt nu văzuse pisica țeapănă, și nici șobolanul care-i rodea burta acoperită cu blană albă. Șobolanul dispăru atât de rapid din lumina farurilor, încât ai fi zis că nici n-a fost acolo. Pisica însă rămase în aceeași poziție. Înseamnă că n-am avut năluciri, gândi el, oprind motorul mașinii. Nu se spunea oare că la Paris există cea mai mare populație de șobolani din lume? Din cauza sistemului vechi de canalizare. Dar nici New Yorkul nu stă prea prost în privința asta. Iar dacă își aducea aminte de tinerețea lui irosită, nu toți șobolanii din New York mergeau în patru picioare. Dar în definitiv ce naiba stătea aici, parcat în fața casei ăsteia dărăpănate și gândindu-se la șobolani?

Cu cinci zile în urmă, la 14 iunie, se găsea în însorita Californie de Sud, raiul toxicomanilor, al religiilor dubioase, al cluburilor de noapte cu dansatoare angajate și al Disneylandului. În această dimineață, la 3.45, ajunsese pe țărmul celui alt ocean, plătind taxa pentru traversarea Podului Triborough. Cădea o burniță mohorâtă. Doar la New York o burniță de început de vară poate părea atât de nerușinat de morocănoasă. Larry vedea cum stropii se adună pe parbrizul mașinii în lumina primilor zori ce-și făcuseră apariția în partea de răsărit a cerului.

Dragul meu New York, m-am întors acasă.

Poate că echipa Yankees juca pe teren propriu. Pe chestia asta, s-ar putea ca drumul să merite. Se ducea cu metroul la Stadium, bea o bere, mânca niște hotdogs și se distra urmărindu-i pe Yankees cum îi bat pe-ăia din Boston sau din Cleveland de le sună apa-n cap...

Gândurile lui o luară razna, iar când își recăpătară coerența, constată că lumina era mult mai puternică. Ceasul de bord arăta 6.05. Ațipise. Acum era clar că șobolanul fusese pe bune. Animalul se întorsese și-și săpase o adevărată gaură în măruntaiele pisicii moarte. În stomacul gol al lui Larry se produse o ușoară convulsie. Cochetă cu ideea de a apăsa claxonul, ca să-l sperie și să-l alunge, dar șirul de case cenușii și adormite, cu tomberoanele goale, stând de sentinelă, îi impuse un soi de respect.

Se lăsă mai jos în scaunul rotunjit, ca să nu mai fie silit să se uite la șobolanul care-și lua micul dejun. Nu iau decât o îmbucătură, om bun, apoi mă întorc în rețeaua de metrou. Te duci diseară la Yankee Stadium? Poate ne vom întâlni acolo, prietene. Deși mă cam îndoiesc c-ai să mă vezi și tu pe mine.

Fațada clădirii fusese desfigurată cu mesaje criptice și sinistre, pictate cu sprayul: *CHICO 116, ZORRO 93, LITTLE ABIE #1!* Pe când era copil, înainte de moartea tatălui lui, aici fusese un cartier liniștit. Doi câini din piatră străjuiseră scările ce urcau spre ușile duble. Cu un an înainte de a porni el spre țărmul celui alt ocean, niște vandali îl distruseseră pe cel din dreapta, de la etichetele din față în sus. Acum dispăruseră amândoi, cu excepția unei bucăți a piciorului din spate a câinelui din stânga. Trupul pe care ar fi trebuit să-l sprijine dispăruse cu desăvârșire, fiind probabil folosit drept element decorativ al cuibului cine știe cărui toxicoman portorică. Poate chiar *ZORRO 93* sau *LITTLE ABIE #1!* îl săltase. Poate că șobolanii îl căraseră în cine știe ce tunel părăsit al metroului, într-o noapte întunecată. Din informațiile pe care le deținea el acum, nu era exclus s-o fi dus undeva și pe maică-sa. Se gândi c-ar fi fost nimerit să urce treptele și să se asigure că numele ei se mai afla sub cutia poștală a apartamentului 15, dar era mult prea obosit.

Nu, mai bine stătea aici și moțăia, cu siguranța că ultimele resurse de energie ale sistemului lui aveau să rămână în stare de veghe, trezindu-l pe la ora 7. Atunci se va duce să vadă dacă mama lui mai locuia acolo. Poate că ar fi fost mai bine să se fi mutat. În acest caz, poate nu s-ar mai fi încurcat cu meciul. S-ar fi înfundat în Hotelul Biltmore, ar fi dormit trei zile, iar apoi ar fi pornit din nou spre Coasta de Vest. În lumina aceasta, cu burnița ce nu contenea să cadă, cu picioarele și capul tremurându-i încă după efortul călătoriei, New Yorkul avea pentru el tot atâta șarm cât o curvă moartă.

Mintea porni din nou să-i hoinărească în voie, trecând de această dată în revistă ultimele nouă săptămâni, încercând să găsească o cheie care să limpezească și să lămurească următorul

mister: cum era posibil să te dai cu capul de pereți timp de șase ani de zile, să cânti prin cluburi, să înregistrezi benzi, să participi la tot soiul de concerte, să nu te dai în lături de la nimic, după care să-ți iasă figura în numai nouă săptămâni. Încercarea de a asimila mintal așa o chestie i se părea la fel de dificilă ca și tentativa de a înghiți clanța de la ușă. Un răspuns trebuia să existe, gândea el, o explicație care să-i permită să alunge ideea nesuferită că toată chestia fusese un moft, un simplu joc al sorții, asta ca să-l citeze pe Dylan.

Alunecă și mai adânc în somn, cu brațele încrucișate la piept, în mintea lui răsucindu-se mereu și mereu aceleași lucruri, iar peste toate se așternea lucrul acela nou, un soi de contrapunct sinistru, ca o notă la granița audibilității emisă de un sintetizator, percepută într-un mod apăsător, ca o premoniție: șobolanul care-și croia drum în cadavrul pisicii, crant, crant, căutând o bucățică mai gustoasă. Asta-i legea junglei, băiete, dacă ești în haită, trebuie să urli ca lupii...

De fapt, totul începuse cu optsprezece luni în urmă. Cânta cu grupul Tattered Remnants într-un club din Berkeley, iar într-o bună zi îl sunase un tip de la Casa Columbia. Nu unul dintre rechini, ci doar un simplu pâlmaș din domeniul discului. Pe Neil Diamond îl bătea gândul să înregistreze una dintre compozițiile lui Larry, intitulată "Baby, Can You Dig Your Man?". Diamond își pregătea un album cu melodii proprii, incluzând însă și un vechi succes de-al lui Buddy Holly, "Peggy Sue Got Married" și, eventual, compoziția lui Larry Underwood. Problema era dacă el, Larry, ar accepta să vină și să cânte demonstrativ melodia, pentru ca apoi să participe și la înregistrări? Diamond dorea și o a doua chitară acustică, iar melodia îi plăcea foarte mult.

Larry a acceptat.

Sesiunea de înregistrări a durat trei zile. Lucrurile au mers foarte bine. Larry a făcut cunoștință cu Neil Diamond, cu Robbie Robertson și cu Richard Perry. Numele lui a fost menționat pe coperta interioară a discului și a fost plătit în conformitate cu normele stabilite de sindicat. Dar "Baby, Can You Dig Your Man?" nu a reușit să ajungă pe disc. În cea de a doua seară a înregistrărilor, Diamond apăruse cu o compoziție proprie nouă, care fusese preferată până la urmă.

Apoi, omul acela de la Columbia îi zisese că-i pare rău. Se mai întâmplă. Uite, știi ceva — ce-ar fi să înregistrezi totuși demonstrația, chiar și-n situația asta? Voi vedea dacă se poate face ceva. Prin urmare, Larry a înregistrat melodia, apoi s-a trezit iarăși pe stradă. La L.A., vremurile erau grele. Mai apăreau mici ocazii de a cânta, însă nu prea des.

În cele din urmă și-a găsit o slujbă într-un club în care se servea și masa: acompaniindu-se la chitară, interpreta niște lăläieli leșinate din categoria "Softly as I Leave You" și "Moon River", în timp ce amatorii de muzică — oameni în vârstă — discutau despre afaceri și băgau în ei mâncare italienească. Își scria versurile pe bucățele de hârtie, fiindcă i se întâmpla să le încurce sau pur și simplu să le uite și atunci trebuia să le înlocuiască printr-un "hmmmm-hmmmm, ta-da-hmmmm," susținut de chitară, străduindu-se să arate la fel de suav ca Tony Bennett, când improviza. Dar se simțea ca o gaură. Prin lifturi și super-magazine devenise penibil de conștient de muzica ce se auzea perpetuu, în surdină.

În sfârșit, cu nouă săptămâni în urmă, absolut din senin, îl sunase tipul de la Columbia. Doreau să-i lanseze înregistrarea pe un disc single. N-ar putea să vină și să dubleze partea vocală? Desigur, i-a răspuns Larry. Era dispus să facă lucrul acesta. Prin urmare, se duse în studiourile Columbiei din L.A. Într-o duminică după-amiază, își dublase propria voce din "Baby, Can You Dig Your Man?" în circa o oră, apoi înregistrase un al doilea cântec, scris pentru Tattered Remnants, intitulat "Pocket Saviour".

Tipul de la Columbia îl cadorisise cu un cec de cinci sute de dolari și cu un contract infect, care prevedea mult mai multe obligații pentru Larry decât pentru casa de discuri. Îi scuturase mâna lui Larry, îi spusese că se bucură că a intrat în rândurile colaboratorilor firmei, îi răspunsese cu un zâmbet discret, compătimitor, atunci când Larry îl întrebase cum i se va face reclamă discului, după care își luase rămas-bun. Era prea târziu ca să mai încaseze cecul, prin urmare Larry se prezentase la Gino's cu el în buzunar. Către sfârșitul primului grup de cântece, interpretase o versiune "domesticită" a lui "Baby, Can You Dig Your Man?". Singura persoană care băgase de scamă fusese proprietarul lui Gino's, care îl sfătuisese să rezerve muzica lui de negri pentru echipa care face curățenie în local.

Acum șapte săptămâni, tipul de la Columbia sunase iarăși și îl îndemnase să se ducă să-și cumpere un exemplar din *Billboard*. Larry o luase imediat din loc. "Baby, Can You Dig Your Man?" era una dintre cele trei propuneri ale săptămânii în curs. Larry îl sunase și el pe tipul de la Columbia, iar acesta îl întrebase dacă ar fi dispus să ia masa cu niște barosani din companie. Pentru a discuta despre un album. Toți erau încântați de single, care începuse să fie difuzat la posturile de radio din Detroit, Philadelphia și din Portland, statul Maine. Se vedea limpede, melodia avea mari șanse să prindă. Reușise să câștige un concurs, organizat seara târziu de unul din posturile de muzică soul din Detroit, timp de patru nopți la rând. Nimeni nu părea să știe că Larry Underwood este alb.

Se îmbătase în timpul prânzului la care fusese invitat și de-abia dacă mai simțise gustul somonului. Nimeni nu păruse deranjat de faptul că se afumase. Unul dintre barosani făcuse observația că nu l-ar surprinde dacă "Baby, Can You Dig Your Man?" ar primi un Grammy anul viitor. Toate acestea făceau să răsune în urechile lui Larry un adevărat marș glorios. Avea sentimentul că trăiește un vis și, în timp ce se întorcea către apartamentul lui, avea convingerea stranie că va fi lovit de un camion, iar visul lui va lua astfel sfârșit. Barosanii de la Columbia îi înmânaseră un alt cec, de această dată în valoare de 2500 de dolari. Ajuns la el acasă, Larry pusese mâna pe telefon și începuse să sune. Mai întâi îl căutase pe Mort "Gino" Green. Îl informase că trebuia să-și găsească pe altcineva care să interpreteze "Yellow Bird" în timp ce clienții înfulecau afurisitele alea de paste făinoase nefierte. Apoi îi sunase pe toți cei de care reușise să-și aducă aminte, inclusiv pe Barry Grieg de la Remnants, după care ieșise din nou în oraș și se îmbătase criță.

Acum cinci săptămâni, discul single reușise să intre în Hot One Hundred, primele o sută de

locuri ale topului revistei *Billboard*. Pe locul al optzeci și nouălea. Dar lucrurile nu aveau să se oprească aici. Tocmai atunci venise și primăvara cu adevărat la Los Angeles, iar într-o după-amiază luminoasă și strălucitoare de mai, când clădirile erau atât de albe și oceanul atât de albastru, încât aveai senzația că ochii ți-ar putea ieși din orbite și s-ar rostogoli ca niște bile pe obraji, auzi pentru prima oară discul lui la un post de radio. Se afla împreună cu trei sau patru prieteni, prietena lui din acel moment era și ea de față și se amestecaseră puțin, cu niște cocaină. Larry tocmai ieșea din chichinetă și intra în salon cu un pachet de biscuiți Toll House când răsună sloganul familiar al postului KLMT — *Nyoooooooo... meee-USIC!*

Apoi rămăsese ținut locului de sunetul propriei sale voci, revărsându-se din boxele Technics:

*Știu că nu ți-am zis că vin pe-aici,
Știu că tu n-ai știut că sunt în oraș
Dar draa-aa-aa-gă spune-mi dacă poate cineva
Dragă, poți să-l înțelegi pe iubitul tău?
El e un om drept.
Spune-mi, dragă, poți să-l înțelegi pe iubitul tău?*

— Doamne, asta sunt chiar eu, zisese, scăpând biscuiții pe podea, apoi căscase gura și rămăsese ca trăsnet, în timp ce prietenii lui începuseră să-l aplaude.

Acum patru săptămâni, cântecul lui sârise pe locul al șaptezeci și treilea în topul *Billboard*. Avea senzația din ce în ce mai acută că a fost împins brutal într-unul din filmele alea mute, vechi, unde toate se mișcau prea repede. Telefonul zbârnâia tot timpul. Columbia țipa după album, dorind să profite de succesul de care se bucura discul single. Un nebun de la A&R îl sunase de trei ori într-o singură zi, insistând că discul lui următor trebuia realizat cu muzică *de ieri*, propunându-i să înregistreze o nouă versiune a succesului "Hang On, Sloopy" al lui McCoys. Monstruos! Îi țipa mereu în ureche imbecilul. E singura cale pe care o poți urma, Lar! (Nici nu se întâlnise cu gagiul ăsta, iar el nu-i zicea nici măcar Larry, ci Lar.) Va fi un succes monstruos! *Monstruos!*

În cele din urmă Larry își ieșise din fire și-i spusese "monstrului" că, dac-ar fi pus să aleagă între a înregistra "Hang On, Sloopy" și a fi legat fedeleș ca să suporte o clismă cu Coca-Cola, ar alege clisma. Apoi îi închisese telefonul.

O dată pus în mișcare însă, trenul nu mai putea fi oprit. I se spunea mereu că discul are șansa să fie cel mai tare din ultimii cinci ani, ceea ce avea darul să-l uluiască. Zeci de agenți cu voci flămânde îl căutau la telefon. Începuse să ia "uppers" și i se părea că-și aude cântecul peste tot. Într-o sâmbătă de dimineață îl ascultă la programul *Soul Train* și-și petrecu tot restul zilei încercând să se convingă că da, lucrul acesta se petrecuse cu adevărat.

Se dovedise deodată că îi este foarte greu să se despartă de Julie, fata cu care se întâlnea de pe vremea reprezentațiilor de la Gino's. Ea îi făcuse cunoștință cu o grămadă de oameni, dintre care pe foarte puțini își dorea cu adevărat să-i întâlnească. Vocea ei începuse să-i amintească de cele ale indivizilor care se ofereau la telefon să-i devină agenți. Se certase definitiv cu ea după o discuție lungă, aprigă și zgomotoasă. Ea-i strigase că în curând o să-i crească un cap atât de mare, încât n-o să mai încapă prin ușa unui studio de înregistrare, că îi datora cinci sute de dolari pentru droguri și că avea să ajungă curând o căzătură. Îl amenințase și cu sinuciderea. Larry se simțise ca după o bătălie îndelungată cu perne, în care acestea ar fi fost umplute cu un gaz otrăvitor și puturos.

Se apucaseră de album cu trei săptămâni în urmă, iar Larry rezistase cu brio la cea mai mare parte a sugestiilor din categoria "spre binele tău". Se folosise de întreaga libertate de acțiune pe care i-o lăsa contractul. Îi adunase pe trei dintre membrii din Tattered Remnants — Barry Gieg, Al Spellman și Johnny McCall — și pe alți doi muzicieni cu care lucrase în trecut, Neil Goodman și Wayne Stuke. Albumul fusese gata în nouă zile, timpul maxim de studio pe care reușiseră să-l obțină. Columbia se aștepta la un album capabil să reziste în clasamente cam douăzeci de săptămâni, începând cu "Baby, Can You Dig Your Man?" și încheindu-se cu "Hang On, Sloopy." Ambițiile lui Larry erau însă mai mari.

Pe coperta discului era o fotografie a lui Larry într-o cadă de baie din acelea demodate, cu labe de leu, plină de spumă. Pe plăcile de faianță de deasupra fuseseră scrise, cu rujul unei secretare de la Columbia, următoarele cuvinte: POCKET SAVIOUR și LARRY UNDERWOOD. Columbia ar fi dorit ca LP-ul să se intituleze *Baby, Can You Dig Your Man?*, dar Larry se împotrivișe cu înverșunare și, în cele din urmă, se mulțumiseră cu mențiunea CONȚINE HITUL APĂRUT PE SINGLE, făcută pe un colț al învelișului din țiplă.

Cu două săptămâni în urmă, discul single urcase pe locul patruzeci și șapte; tot atunci începuse și petrecerea. Închiriasse o casă pe plaja din Malibu pentru o lună, după care lucrurile intraseră oarecum în ceață. Oamenii veneau și plecau, în număr tot mai mare. Pe câțiva îi știa, dar marea majoritate erau străini. Își aducea aminte că fusese agățat chiar și de niște agenți, care țineau morțiș "să-l conducă spre noi culmi ale carierei". Își mai amintea de o tipă pe care o apucase strechea de la droguri și o pornise goală-pușcă, chirăind, pe plaja albă ca oasele. Își amintea cum trăgea cocaină pe nas, alungând-o apoi cu tequila. Își amintea că-l scuturaseră zdravăn într-o sâmbătă de dimineață, cam acum o săptămână, ca să-l audă pe Kasey Kasem prezentându-i cântecul de debut în "American Top Forty", ajuns pe locul al treizeci și șaselea. Își mai amintea că luase o mulțime de pastile de barbiturice și apoi, foarte vag, că se tocmise pentru Datsun cu cecul de patru mii de dolari reprezentând drepturile de autor, care-i venise prin poștă.

Pe urmă se făcuse 13 iunie, acum șase zile, ziua în care Wayne Stuke îi propusese lui Larry să facă împreună o plimbare pe plajă. Nu trecuse de ora 9 dimineața, dar sistemul stereo și cele două televizoare funcționau în draci; din camera pentru jocuri de la subsol veneau ecourile unei adevărate orgii. Larry stătea pe unul dintre scaunele de curând tapitate din salon, doar în chiloți

și străduindu-se, cu ochii holbați, să înțeleagă niște benzi desenate din seria *Superboy*. Deși avea sentimentul că este foarte vioi, cuvintele din text nu păreau să aibă vreo legătură între ele. Refuzau să transmită un mesaj oarecare. O lucrare de Wagner tuna din cele patru difuzoare, iar Wayne strigase de trei sau de patru ori ca să se facă înțeleș. Apoi Larry îi răspunsese printr-o mișcare afirmativă din cap. Da, era capabil să parcurgă kilometri întregi.

Dar când razele de soare se înfipseră ca niște ace în cristalinele lui, Larry se răzgândi pe loc. N-are chef să se plimbe. Nu, nu. Ochii lui se transformaseră în lupe, iar lumina solară ce bătea prin ele avea să fie curând suficientă ca să-i aprindă creierii, pe care și-i simțea uscați ca iasca.

Însă Wayne îl prinse hotărât de braț și insistă. Coborâră pe plajă și traversară zona cu nisip cald către porțiunea mai închisă la culoare, de-abia părăsită de ape, iar Larry ajunse la concluzia că fusese totuși o idee foarte bună. Zgomotul valurilor ce se spărgeau de țărm avea un efect calmant. Un pescăruș, luptându-se să se înalțe mai sus, rămăsese agățat pe cerul albastru, ca o stilizare de culoare albă a literei M.

— Haide, îl îndemnă Wayne, trăgându-l de mână.

Larry parcurse toți acei kilometri pe care se crezuse capabil să-i străbată de la bun început. Cu diferența că acum nu se mai simțea câtuși de puțin în formă. Capul îl durea rău, iar spinarea parcă îi era din sticlă. Globii ochilor îl ardeau, iar rinichii îl dureau surd. Starea de mahmureală pe care ți-o dau amfetaminele este mai puțin dureroasă decât aceea provocată de alcool, dar nici prea plăcută nu este, la o adică fiind preferabilă o noapte de amor cu Raquel Welch, să zicem. Dar dacă mai lua vreo câteva amfetamine, ieșea din starea asta proastă, care amenința să-l pună la pământ. Își duse mâna spre buzunar, căutând pastilele, și își dădu seama, abia acum, că nu avea pe el decât niște izmene care fuseseră curate cu vreo trei zile în urmă.

— Wayne, vreau să mă întorc.

— Hai să mai mergem puțin.

Își zise că Wayne îl privește cam ciudat, cu un fel de exasperare și milă.

— Nu, omule, nu vezi că sunt aproape dezbrăcat? Au să mă agațe pentru expunere indecentă.

— În zona asta de plajă ai putea să-ți înfășori sula într-o batistă și să-ți lași ouăle la vedere și tot nu s-ar lua nimeni de tine pentru indecență. Hai să mergem, Larry.

— Sunt obosit, îi răspunse Larry arțăgos.

Începuse să-l cam enerveze Wayne. Considera că nu urmărea acum decât să se răzbune, pentru că Larry reușise să lanseze un hit, iar el, Wayne, trebuia să se mulțumească doar cu acompanierea la clape a melodiilor de pe noul album. Nu era mare diferență între el și Julie. Toată lumea începuse să-l urască. Își scosese cuțitele și se pregăteau să-l facă bucăți. Ochii i se împăienjeniră de lacrimi amare.

— Haide, haide, bărbate, repetă Wayne, pornind din nou de-a lungul plajei.

Mai străbătuseră poate încă un kilometru, când cârcei dubli i se puseră lui Larry în ambele pulpe. Țipă și se prăbuși pe nisip.

Era ca și cum două stilete identice i s-ar fi înplântat simultan în carne.

— Cârcei! țipă el. O, Doamne, ce cârcei!

Wayne se lăsă pe vine lângă el și-i îndreptă picioarele. Valul de durere sfâșietoare se declanșă din nou și atunci Wayne se puse la lucru, lovind și frământând mușchii contorsionați. Țesuturile avide de oxigen începură în sfârșit să se detensioneze.

Larry, care-și ținuse până atunci respirația, începu să gâfâie.

— Vai, Doamne. Mulțumesc. A fost... foarte rău.

— Sigur că da, spuse Wayne, fără prea multă simpatie. Sunt sigur că te-a durut, Larry. Cum te simți acum?

— Bine. Dar hai să stăm puțin, ce zici? Apoi ne întoarcem.

— Vreau să discut cu tine. Pe chestia asta a trebuit să te aduc până aici, pentru că doream să fii suficient de treaz ca să înțelegi ce vreau să-ți zic.

— Despre ce este vorba, Wayne?

A sosit clipa, îi trecu prin minte. Momentul atacului. Dar ceea ce-i zicea Wayne părea atât de străin de un atac, încât pentru un moment i se păru că se străduiește iarăși să priceapă ceva din *Superboy*; de această dată, își spărgea capul cu o propoziție formată din șase cuvinte.

— Petrecerea trebuie să se sfârșească, Larry.

— Cum?

— Petrecerea. Când te întorci. Dai semnalul de stingere, le împarți tuturor cheile de la mașini, le mulțumești pentru minunatele clipe și-i dai afară pe ușa din față. Trebuie să scapi de ei.

— Nu pot face una ca asta! exclamă Larry șocat.

— Ai face bine să poți.

— Dar de ce? Petrecerea de-abia se pusese puțin pe picioare!

— Larry, ce avans ai luat tu de la Columbia?

— De ce te interesează? Întrebă Larry cu viclenie.

— Nu cumva îți închipui că vreau să profit de banii tăi, Larry! Gândește-te puțin.

Larry se gândi și constată, spre marea lui încurcătură, că nu exista nici un motiv pentru care Wayne Stukey să dorească să-și impună punctul de vedere asupra lui. Este adevărat că nu reușise încă să dea lovitură, pândea cu înfrigurare ceva de lucru, ca majoritatea celor care-l ajutaseră pe Larry să-și imprime albumul, dar, spre deosebire de aceia, Wayne provenea dintr-o familie cu bani și era în relații bune cu ai lui. Tatăl lui Wayne era proprietarul unei jumătăți dintr-o firmă de jocuri electronice, clasată printre primele din State, iar familia Stukey poseda o reședință modestă, de dimensiunile unui palat, în Bel Air. Total zăpăcit, Larry înțelese că prosperitatea și norocul ce dăduseră peste el pe neașteptate nu erau decât niște nimicuri comparativ cu ce avea Wayne.

— Nu, cred că nu, recunosc el morocănos. Te rog să mă scuzi. Dar nu există lepră tupeistă

și vânător de bani de la vest de Las Vegas care să nu fi încercat...

— Deci, cât ai primit?

Larry își făcu socoteala și-i răspunse:

— Șapte mii la început. Asta-i tot.

— Și-ți plătesc trimestrial drepturile pentru single și bianual pentru album?

— Întocmai.

Wayne clătină din cap.

— Ticăloșii, țin banii cât se poate de mult. Vrei o țigară?

Larry acceptă și o aprinse, protejând-o cu palmele făcute căuș.

— Ai idee cât te costă petrecerea asta?

— Desigur, răspunse Larry.

— Chiria casei nu a fost mai puțin de o mie.

— Mda, corect.

De fapt, costase o mie două sute, plus cinci sute de dolari garanție pentru posibile stricăciuni. Plătise garanția și jumătate din chiria lunară, în total o mie o sută de dolari, datorând încă șase sute de dolari.

— Iar drogurile cât au fost? se interesă Wayne.

— Păi, fără ele nu se poate. Ar fi ca savarinele fără frișcă...

— A fost marijuana și cocaină. Haide, spune-mi cât?

— Parc-ai fi un afurisit de procuror, comentă Larry fără chef. Cinci sute și cinci sute.

— Iar a doua zi nu mai era nici un fir.

— Cum naiba să nu fie? tresări Larry. Măi băiete, am văzut două cești chiar înainte de a pleca de-acasă, azi-dimineață. Erau destul de goale, e adevărat, dar...

— Nu-ți aduci aminte de Doză, omule? Vocea lui Wayne coborî deodată câteva note mai jos, imitând neașteptat de bine vorba tărăgănată și accentul lui Larry. Pune totul pe nota mea, Dewey. Să nu ducă nimeni lipsă.

Larry îl privea pe Wayne din ce în ce mai îngrozit. Adevărat, își aducea aminte de un tip scund și vânos, cu o frizură deosebită, acum zece sau cincisprezece ani era cunoscută sub denumirea de stilul "vâlvoi", da, da, un tip scund cu părul "vâlvoi" și-un tricou pe care se putea citi ISUS VINE ȘI ESTE FOARTE ȘUCĂRIT. Individul părea să aibă cantități nelimitate de droguri de cea mai bună calitate. Ba chiar își aducea aminte că-i zisese individului ăsta, Dewey Doză, să se îngrijească de cele două cești puse la dispoziția oaspeților, să fie mereu pline. Dar asta se petrecuse... păi, se petrecuse acum *multe* zile.

— O asemenea lovitură n-a mai dat Dewey Doză de cine știe când, îl asigură Wayne.

— Cam cât îi datorez?

— La marijuana stai destul de bine, pentru că e ieftină. O mie două sute. Cocaina opt mii.

Larry simți că i se întorc mâțele pe dos. Se holbă la Wayne. Încercă să vorbească, dar nu reuși decât să mormăie: *Nouă mii două sute?*

— Inflația, domnule, îi explică Wayne. Vrei să asculți și restul?

Deși nu-i ardea să audă și restul, Larry aprobă din cap.

— La etaj exista un televizor color. Cineva l-a făcut zob cu un scaun. Reparația va costa, probabil, cam trei sute de dolari. Lambriurile din lemn de la parter sunt distruse. Patru sute. Dacă ai noroc. Fereastra gen vitraliu dinspre plajă s-a spart alaltăieri. Trei sute. Covorul din salon este total compromis — arsuri cu țigara, bere, whisky. Patru sute. Am sunat și la magazinul de băuturi și sunt și ei la fel de mulțumiți de vânzare ca și Doză. Șase sute.

— Șase sute pentru băutură? șopti Larry.

Spaima îl prinse în ghearele ei rău de tot.

— Poți să zici mersi că majoritatea s-au umflat doar cu bere și cu vin. Mai ai o notă de plată de patru sute de dolari la băcănie, în cea mai mare parte pentru pizza, cartofi prăjiți, sandvișuri și alte bunătăți. Dar partea cea mai proastă este zgomotul. Caralii vor sosi curând. *Les flics*. Tulburarea liniștii publice. Și mai sunt printre oaspeți și vreo patru sau cinci de categorie grea, care se dau în vânt după heroină. În casă există vreo patru sau cinci uncii de praf maroniu, din Mexic.

— Și tot eu trebuie să plătesc? se interesă Larry răgușit.

— Nu. Doză nu se încurcă și cu heroină. Articolul ăsta intră în sfera de acțiune a Mafiei, iar lui Doză nu-i place să poarte cizme de cowboy făcute din ciment. Dar dacă poliția face o razie, poți să fii sigur că distracția asta va fi trecută tot în contul tău.

— Dar eu n-am știut...

— Ești un copil inocent, da.

— Dar...

— Totalul pe care îl datorezi pentru micul război se ridică la peste douăsprezece mii de dolari, îi spuse Wayne. Pe urmă te-ai dus și ți-ai ales mașinuța aceea... Câți bani ai dat pe loc?

— Două mii cinci sute, răspunse Larry copleșit, simțind că-i vine să plângă.

— Deci ce ți-a mai rămas până primești următorul cec de drepturi? Câteva mii?

— Cam așa ceva, îi răspunse Larry cu jumătate de gură, incapabil să-i mărturisească lui Wayne că nu mai avea decât vreo opt sute, jumătate în bani gheață, jumătate în cecuri.

— Larry, te rog să mă asculți atent, pentru că nu meriți să ți se spună de două ori. Aici se pune întotdeauna la cale câte-o petrecere. În locul ăsta nu există decât două constante: amăgirea perpetuă și petrecerea perpetuă. Cum prind de veste, vin în fugă, ca niște păsări care ciugulesc bărzăuni pe spinarea unui hipopotam. Acum au năpădit aici. Scutură-i de pe spatele tău și spune-le să se ducă unde-or vedea cu ochii.

Larry se gândi la nenumărații oaspeți de la el din casă. În momentul de față, cunoștea cel mult pe unul din trei. Gândul că trebuia să le spună tuturor acestor necunoscuți să plece îl făcea să se blocheze încă de pe acum. Avea să-și piardă considerația de care se bucura în ochii lor. Dar peste acest gând se suprapuse imaginea lui Dewey Doză umplând iarăși cu drog vasele puse la dispoziția oaspeților, scoțând apoi un carnețel din buzunarul de la spate și trecând totul

în contul său. Cu părul ăla vâlvoi și cu tricoul modern...

Wayne îl măsura calm, în timp ce Larry se frământa între cei doi poli ai dilemei.

— Domnule, am să fiu în ochii lor ultima găoază, zise Larry în cele din urmă, disprețuindu-se profund pentru cuvintele ce-i trădau slăbiciunea și nervozitatea, chiar în momentul în care le pronunța.

— Mda, au să te facă în fel și chip. Au să te acuze că ți s-a urcat la cap și că te porți ca la Hollywood. Or să-ți împuie capul. Că-i uiți pe vechii prieteni. Numai că nici unul dintre ei nu-ți este prieten, Larry. Prietenii tăi s-au prins ce se întâmplă încă de acum trei zile și s-au cărat. Nu e nici o distracție să vezi cum un amic de-al tău, să zicem, s-a pișat pe el și nici măcar nu-și dă seama.

— Atunci de ce-mi mai spui? exclamă Larry, infuriat deodată.

Supărarea i se trăgea din faptul că înțelesese adevărul șocant că toți prietenii lui adevărați își luaseră zborul, iar toate scuzele lor păreau subțiri acum, când privea retrospectiv. Barry Grieg îl luase deoparte și încercase să discute cu el, dar Larry se afla într-o cu totul altă lume și nu-i răspunsese decât prin gesturi vagi și zâmbind blând. Se întreba dacă și Barry ar fi avut intenția să-l scuture în același fel. Gândul acesta îi dădea un sentiment de jenă și-l enerva.

— De ce-mi mai spui? repetă el. Mi se pare că de fapt nu prea-ți place de mine.

— Nu... dar nici nu-mi displaci, poți să mă crezi. Mai mult de atât nu ți-aș zice. Aș fi putut să te las s-o iei peste bot pentru chestia asta. O dată ți-ar fi fost suficient.

— Ce vrei să spui?

— Ai să-i dai afară din casă. Pentru că în tine există o vână puternică. Ceva care-i face pe ceilalți să se simtă ca și cum ar fi mușcat dintr-o foiță de staniol. Ai în tine tot ceea ce este necesar pentru succes. Ai să faci o carieră frumușică. Muzică pop nici prea-prea nici foarte-foarte, de care nimeni nu-și va mai aduce aminte peste cinci ani. Liceenii care se dau în vânt după muzică din asta au să colecționeze discurile tale. Ai să te umpli de bani.

Larry își strânse pumnii. Ar fi avut o plăcere nebună să-i tragă una în moaca lui calmă.

Wayne îi arunca niște lucruri care-l făceau să se simtă ca un căcat de câine lângă un semafor.

— Du-te la ei și fă-le vânt, îl sfătui Wayne cu blândețe. După care suie-te în mașină și pleacă. Unde vezi cu ochii, băiete. Și nu te arăta până ce nu știi că trebuie să-ți vină următorul cec cu drepturi de autor.

— Dar Dewey...

— Găsesc eu pe cineva care să discute cu Dewey. E plăcerea mea să te ajut. Individul îi va spune lui Dewey să aștepte cumînțel până ce-și primește bănuții, iar Dewey va fi încântat să poată face un serviciu de genul ăsta.

Făcu o pauză, urmărind cu privirea doi copii, în costume de baie viu colorate, fugind de-a lungul plajei. Un câine alerga alături de ei, lătrând tare și vesel către cerul albastru.

Larry se forță să se ridice în picioare și să-i mulțumească. Briza oceanului îl făcea conștient de ținuta lui neadecvată. Cuvântul îi ieși din gură ca o cărămidă.

— Trebuie să te retragi într-un loc oarecare și să te aduni, îi spuse Wayne, ridicându-se la rândul lui în picioare și privind tot în direcția copiilor. Ai o groază de lucruri la care trebuie să te gândești neapărat. La impresar, la turneu, la contractul pe care-l închei după ce dai lovitura cu *Pocket Saviour*. Consider că va fi un succes, ținând cont de ritmul ăla bine pus la punct. Dacă îți îngădui un răgaz suficient, ai să ți le pui pe toate în ordine. Băieții ca tine se descurcă întotdeauna.

Băieții ca tine se descurcă întotdeauna.

Băieții ca mine se descurcă întotdeauna.

Băieții ca...

Cineva îi bătea cu degetul în geam.

Larry tresări, apoi se îndreptă. Un junghi dureros îl săgetă prin gât și se înfioră din cauza senzației că în locul acela carnea fusese strivită și murise. Nu ațipise, adormise în toată regula. Retrăind cele petrecute în California. Dar aici și acum era învăluit în lumina cenușie a New Yorkului, iar bătaia se auzi iarăși.

Își întoarse capul cu precauție, înfruntând durerea, și-o văzu pe mama lui — purtând o eșarfă în chip de legătură pentru păr — cercetând interiorul mașinii.

Pentru o clipă, rămaseră cu privirile ațintite unul asupra celuilalt prin geamul mașinii, iar Larry avu senzația curioasă că e în pielea goală, un animal la care te uiți într-o grădină zoologică. În cele din urmă reuși să zâmbească și coborî geamul.

— Mamă!

— Am știut că ești tu, îi vorbi ea pe un ton ciudat de egal. Ia dă-te jos din mașină, ca să văd cum arăți stând în picioare.

De la brâu în jos era total amortit; deschise ușa și coborî cu greu, chinuit de mii de ace și cuie în călcâie. Nu se așteptase s-o întâlnească într-un asemenea moment, fiind total nepregătit și vulnerabil. Se simțea ca o santinelă prinsă dormind în post. Nu știa de ce, însă se așteptase ca maică-sa să fie mai mică, mai puțin sigură pe sine, dar, ca prin minune, anii ce trecuseră și care pe el îl maturizaseră nu lăsaseră urme și asupra ei.

Și felul în care dăduse peste el era straniu. Când avea zece ani, îl trezea în diminețile de sâmbătă bătând cu un deget la ușa închisă a dormitorului, atunci când considera că a dormit destul. Iar acum, după paisprezece ani, îl trezise în același fel, după ce-l găsisese dormind în mașina lui cea nouă ca un puști obosit, care și-a pus în gând să stea treaz toată noaptea și-a fost surprins de Moș Ene în această poziție nedemnă.

Iar acum stătea înaintea ei, cu părul nepieptănat și cu un zâmbet vag, prostesc, pe figură. Acele și cuiele încă își făceau de cap, săgetându-l și făcându-l să-și treacă greutatea de pe un picior pe celălalt. Își aminti că ea îl întreba întotdeauna dacă simte nevoia să meargă la toaletă, atunci când se bălăbănea așa; se fixă pe picioare și lăsă acele să-și facă mendrele cum doreau.

— Bună, mamă, spuse el.

Ea îl privea fără să zică nimic și, pe neașteptate, în inima lui își făcu loc o spaimă, ca o

pasăre rău-prevestitoare întorcându-se la cuibul de mult părăsit. Era teama ca nu cumva să se întoarcă de la el, să-l respingă, să-i arate spatele hainei ei ieftine, să-l părăsească și să dispară pur și simplu după colț, în direcția metroului.

Dar o auzi oftând, în felul în care oftează un bărbat înainte de a ridica o povară. Iar atunci când îi vorbea, vocea ei era atât de plăcută, în modul cel mai natural, blând — și corect —, încât prima impresie se șterse cu totul.

— Bună, Larry, spuse ea. Haide sus. Am știut că ești tu de cum m-am uitat pe fereastră. Am și sunat la serviciu și-am anunțat că nu mă simt bine. Am să-mi iau un mic concediu de boală.

Femeia o luă înainte, spre scările străjuite odinioară de cei doi câini din piatră. El o ajunse din urmă, strâmbându-se din cauza junghiurilor pe care le simțea la fiecare pas.

— Mamă?

Ea se întoarse și atunci el o îmbrățișă. Peste obrazul ei trecu o umbră de teamă, ca și cum s-ar fi așteptat nu s-o îmbrățișeze, ci să-i dea în cap. Apoi umbra aceea se șterse, ea îi primi îmbrățișarea, strângându-l la rândul ei în brațe. Parfumul hainelor ei îl pătrunse, stârnindu-i o nostalgie neașteptată, pătimășă, dulce și amară. O clipă, crezu că va izbucni în lacrimi, ferm convins că și ei i se va întâmpla același lucru; era un Moment Emoționant. Pe deasupra umărului ei gârbovit vedea pisica moartă, ieșind pe jumătate din pubelă. Când se desprinseseră din îmbrățișare, constată că ochii ei rămăseseră uscați.

— Haide, am să-ți pregătesc ceva de mâncare. Ai condus toată noaptea?

— Da, răspunse el cu vocea ușor răgușită de emoție.

— Bine, să mergem. Liftul e stricat, dar n-avem de urcat decât două etaje. E mai rău pentru sărmana doamnă Halsey, cu artrita ei. Ea stă la cinci. Nu uita să te ștergi pe picioare. Dacă bagi mizerie în casă, domnul Freedman mă ia imediat în primire. Aș putea să jur că Goshen e-n stare să miroasă murdăria. Murdăria este dușmanul lui, asta e. Ești în stare să mănânci trei ouă? Îți fac și pâine prăjită, dacă nu te deranjează pâinea neagră.

O urmă, privind puțin peste umeri spre locul unde stătuseră câinii din piatră, încercând să se convingă că dispăruseră cu adevărat, că nu-și pierduse deodată vreo cincizeci de centimetri din înălțime, că anii optzeci nu dispăruseră undeva, în neant. Femeia deschise ușile și intrară. Până și cotloanele întunecate și mirosul de mâncare erau aceleași.

Alice Underwood îi pregăti trei ouă, șuncă, pâine prăjită, suc de portocale și cafea. Când ajunse la cafea, își aprinse o țigară și-și trase scaunul ceva mai departe de masă. Maică-sa aruncă țigării o privire dezaprobată, dar nu spuse nimic. Chestia asta îi restabili — e drept, doar în mică parte — încrederea. Ea se pricepuse întotdeauna să aștepte momentul cel mai potrivit.

Femeia puse tigăița prevăzută cu picioare, ca un păianjen, în apa cenușie, iar fierul fierbinte stârni un sâsăit în apa murdară, de la vase. Nu se schimbă prea mult, se gândi Larry. Mai îmbătrânise puțin — trebuia să aibă cam cincizeci și unu de ani — și era ceva mai încăruntită, dar în părul strâns cu îndemănare sub eșarfă rămăseseră suficiente fire negre. Purta o rochie simplă, de culoare cenușie, probabil haina ei de lucru. Pieptul mare îi tălăzuia din corsajul rochiei — poate ceva mai opulent acum decât își aducea el aminte. Mamă, spune-mi adevărul, nu cumva ți-a mai crescut pieptul? Asta să fie schimbarea fundamentală?

Scutură scrumul în farfuria ceștii de cafea; ea i-o smulse imediat și-i aduse o scrumieră pe care-o păstra întotdeauna în dulap. Farfuria se mănjise cu cafea și i se păruse cel mai normal lucru să arunce scrumul în ea. Scrumiera, în schimb, era curată, impecabilă, încât simți o ușoară muștrare că trebuie s-o folosească. Maică-sa era în stare să pândască momentul potrivit și să-ți întindă atunci tot felul de curse mici pînă ce, învăluit, începeai să spui prostii.

— Deci te-ai întors, zise Alice, luând un burete Brillo de pe ceea ce fusese suportul unei plăcinte Table Talk și începând să frece tigaia. Ce vânt te aduce?

Păi, cum să-ți zic, mămică, îi răspunse el în gând, un prieten de-al meu mi-a ținut o lecție despre viață — găozarii băntuie în haite, și de data asta au pus ochii pe mine. Nu știu dacă prieten este cel mai potrivit cuvânt în cazul lui. Din punct de vedere muzical, mă respectă cam tot atât cât îi apreciez eu pe-ăia cu guma de mestecat, The 1910 Fruitgum Company. Dar el este cel care m-a convins să-mi văd de drum... și nu cumva Robert Frost era cel care spunea că acasă este locul unde trebuie să fii primit, atunci când bați la ușă?

— Cred că mi s-a făcut dor de tine, mamă, declară el cu voce tare.

— De-aia îmi scrii așa de des? pufni ea.

— Scrisorile nu sunt punctul meu forte.

Își ridica încet țigara, trăgea din ea și o lăsa din nou în jos. Inelele de fum se desprindeau alene din vârf, apoi se risipeau.

— Mai spune o dată.

— Scrisorile nu sunt punctul meu forte, se conformă el, zâmbind.

— În schimb știi să fii obraznic cu maică-ta. Nu te-ai schimbat deloc.

— Scuză-mă. Tu ce-ai mai făcut, mamă?

Femeia puse tigaia pe suport, la uscat, trase dopul chiuvetei și-și clăti dantela de săpun de pe mâinile înroșite.

— Nu foarte rău, îi răspunse ea, venind la masă și așezându-se. Mă mai doare spatele, dar am pilulele mele care mă ajută. Mă descurc.

— N-ai mai avut nici o criză de când am plecat?

— O, doar o dată. Dar doctorul Holmes s-a ocupat de mine.

— Mamă, tipii ăștia care încearcă să-ți îndrepte coloana sunt niște...

Niște simpli șarlatani. Preferă să-și muște limba.

— Ce sunt?

Ridică încurcat din umeri, în timp ce ea-i zâmbea strâmb.

— În definitiv, ești liberă, albă și-ai împlinit douăzeci și unu de ani. Dacă tu consideri că te-ai ajutat, e-n regulă.

Femeia oftă și scoase din buzunarul rochiei un tub de drajeuri Life Savers cu fructe.

— Am mult peste douăzeci și unu de ani. Și-mi simt anii. Vrei și tu o bomboană?
El clătină din cap, refuzând-o, iar ea-și vârî atunci în gură drajeul pregătit pentru el.
— Nu ești decât o fetiță, o tchină el lingușitor, ca pe vremuri. Stilul acesta îi făcuse
întotdeauna mare plăcere, însă de această dată nu reuși să-i smulgă decât umbra unui zâmbet.
A apărut vreun bărbat nou în viața ta?

— Mai mulți. Și tu?

— Nu, răspunse el serios. Bărbați n-au apărut. Mai multe fete, este adevărat, însă bărbați,
nu.

Sperase să o facă să râdă, dar se alese încă o dată cu acea stafie de zâmbet. Am tulburat-o,
se gândi el. Asta s-a întâmplat. Nu știe ce caut eu aici. Dacă stau să mă gândesc, de trei ani
încoace, nici nu se mai aștepta să apar. Nu-și dorea decât să nu mai calc pe-aici.

— Nu te-ai schimbat câtuși de puțin. Nu poți să vorbești și tu serios. Ești logodit? Ai o
prietenă stabilă?

— Mă descurc și eu cum pot, mamă.

— Așa ai făcut întotdeauna. Cel puțin n-ai venit niciodată acasă cu vestea că ai cunoscut o
tânără foarte simpatică, de religie catolică și că vă gândiți la o familie. Asta recunosc... Fie c-ai
fost extraordinar de atent, fie foarte norocos, fie foarte politicos.

Se strădui să-și păstreze o expresie impenetrabilă. Era pentru prima oară când discuta cu
el o chestiune legată, direct sau indirect, de sex.

— Oricum, mai ai multe de învățat, continuă Alice. Se zice că burlacii se distrează
nemaipomenit. Nici vorbă. Pur și simplu îmbătrânești și te acrești și te înrăiești, ca domnul
Freeman. Stă în apartamentul de la parter și pândește toată ziua de la fereastră, doar-doar o
sufla o pală de vânt mai puternic.

Larry mormăi ceva nedeslușit.

— Am auzit cântecul tău la radio. Le zic oamenilor, ăsta-i fiul meu. Este Larry. Cei mai mulți
nu vor să mă creadă.

— M-ai ascultat?

Se întrebă de ce nu-i spusese lucrul acesta de la bun început, în loc să flecărească despre
tot soiul de prostii.

— Sigur că da, dau tot timpul melodia pe postul acela de muzică rock and roll pe care-l
ascultă tinerele fete, WROK.

— Și-ți place?

— Atât cât îmi poate plăcea genul ăsta de muzică. Îl aținti cu o privire fermă și fixă. Cred că
anumite fragmente sună foarte sugestiv. A dezmăț.

Se surprinse târșindu-și picioarele și-și impuse să înceteze.

— De fapt, intenția ar fi să sune... pasional, mamă. Asta-i tot.

Obrajii i se aprinseseră. Nu-i trecuse prin minte că va avea vreodată ocazia să discute
despre amor și pasiune cu maică-sa, la ea în bucătărie.

— Pasiunea își are locul în dormitor, îi răspunse ea scurt, închizând astfel posibilitatea
oricărei discuții estetice despre discul lui de succes. Pe urmă, ai făcut ceva cu vocea. Sună de
parc-ai fi negru.

— Acum? se interesă el amuzat.

— Nu, la radio.

— Păi moare lumea după muzica dă negri, pronunță Larry cu voce profundă, ca a lui Bill
Withers.

— Chiar așa, confirmă ea. Când eram mică, consideram că Frank Sinatra e îndrăzneț. Dar
acum există *rap*. Ei îi zic rap. Dar eu numesc asta *urlat*. Îl măsură muștrător. Cel puțin, pe discul
tău nu se aud urlete.

— Obțin niște drepturi de autor, începu el. Un anume procent din fiecare disc vândut. Cu
alte cuvinte, dacă...

— Ei, ia lasă, îl întrerupse ea, făcând un semn a lehamite. N-am reușit să trec nici un
examen de matematică. Ți-au plătit deja banii, sau ți-ai luat mașinuța aia pe datorie?

— Nu mi-au dat prea mulți bani, zise el, ajungând până la limita minciunii, fără să facă însă
și pasul decisiv. Pentru mașină am plătit un avans. Restul voi plăti în rate.

— Împrumut în condiții avantajoase, spuse ea cu durere în glas. Așa a ajuns și bietul taică-
tău la faliment. Medicul a zis că a murit de atac de cord, dar nu asta a fost cauza. Inima lui s-a
frânt. Tatăl tău s-a dus în mormânt din cauza împrumutului în condiții avantajoase.

Ăsta era un rap vechi, iar Larry nu-i acordă nici o atenție, având însă grijă să dea din cap la
momentele potrivite. Tatăl lui fusese proprietarul unei galanterii bărbătești. Un magazin al
rețelei Robert Hall se deschisese în apropiere, iar un an mai târziu afacerea lui ajunsese pe
drojdie. Spre consolare, se refugiase în mâncare, îngrășându-se cu vreo cincizeci de kilograme
în trei ani. Căzuse fulgerat în micul restaurant din colț, când Larry avea nouă ani, cu un sandwich
cu chiftele pe jumătate mâncat pe farfuria de dinaintea lui. La priveghi, când sora ei încercase
să aducă alinare unei ființe care, se vedea prea bine, nu avea nevoie de așa ceva, Alice
Underwood spusese că s-ar fi putut și mai rău de-atât. Ar fi putut să fie băutura, adăugase ea,
privind țință peste umărul soră-sii, către cumnatul ei.

Alice continuase să-l crească pe Larry fără ajutorul nimănui, amărându-i viața cu proverbe
și prejudecăți până când el plecase de acasă. Ultima replică pe care i-o aruncase, înainte de a
pleca împreună cu Rudy Schwartz în vechiul Ford al acestuia, fusese că au aziluri pentru săraci
și-n California. Da, domnule, asta-i maică-mea.

— Vrei să rămâi aici, Larry? se interesă ea cu blândețe.

— Ai avea ceva împotrivă? replică el, surprins.

— Spațiu există. Patul pliant se mai află încă în camera din spate. Am pus la păstrare niște
lucruri acolo, dar ai putea să muți niște cutii, ca să-ți faci loc.

— Foarte bine, spuse el încet. Dacă ești sigură că n-ai nimic împotrivă. Nu rămân decât
câteva săptămâni. Aș vrea să mă-ntâlnesc cu vechii mei prieteni. Mark... Galen... David...

Chris... băieții aceia.

Alice se ridică în picioare, se duse la fereastră și-o trase cu greu în sus.

— Ești bine venit să stai cât timp dorești, Larry. Chiar dacă, poate, nu mă pricep prea bine să aleg cuvintele cele mai potrivite, mă bucur să te văd. Nu ne-am luat rămas-bun cum se cuvine. Au existat și cuvinte mai grele. Se întoarse spre el, iar în trăsăturile ei se putea citi severitatea, dar și o dragoste neliniștită și teribilă. În ceea ce mă privește, le regret. Nu le-am zis decât pentru că te iubesc. N-am știut niciodată cum să-mi exprim sentimentele, așa că mi le-am mărturisit în alte feluri.

— Foarte bine, spuse el căutând în jos, spre masă. Roșeața i se întorsese în obraji. O simțea prea bine. Uite ce e, am să contribui și eu la cheltuieli.

— Poți să contribui, dacă vrei. Dar dacă nu vrei, nu este nevoie. Eu muncesc. Foarte mulți nu fac asta. Iar tu tot fiul meu rămâi.

Îi veni în minte cadavrul pisicii, ieșit pe jumătate din tomberon, și apoi se gândi la Dewey Doză, cum umplea zâmbind ceștile cu prafurile puse la dispoziția oaspeților săi; pe neașteptate, izbucni în plâns. Își vedea mâinile dublu, din cauza peliculei de lacrimi, și se gândi că această parte a scenei ar fi trebuit să fie interpretată de ea, nu de el — nimic nu ieșise cum s-ar fi așteptat, absolut nimic. În ultimă instanță, se vedea silit să constate că ea se schimbase. Și el se schimbase, însă nu în sensul pe care și-l imaginase. Se petrecuse o inversare absolut nenaturală: ea crescuse și mai mult, iar el se micșorase. Nu se întorsese acasă, la ea, pentru că trebuia neapărat să se ducă undeva. Se întorsese acasă pentru că se temea și pentru că avea nevoie de maică-sa.

Alice stătea în picioare lângă fereastra deschisă și-l cerceta atent. Perdelele albe fluturau în briza umedă, umbrindu-i fața; nu o ascundeau de tot, ci-i dădeau doar un aspect fantomatic. Prin fereastră pătrundea zgomotul traficului. Scoase o batistă din corsajul rochiei, se apropie de masă și o depuse într-una dintre mâinile lui fremătătoare. Ghicea duritatea din sufletul lui Larry. Ar fi putut să-l taxeze folosindu-se de acest pretext, însă la ce bun? Tatăl lui fusese un om moale, iar în străfundul inimii ei, Alice știa că tocmai din cauza asta ajunsese în mormânt înainte de vreme; Max Underwood se lăsase doborât de datoriile morale pe care considera că trebuie să le plătească celor din jur, și nu de cele bănești. Iar cu unda aceea de duritate ce era de făcut? Cui ar fi trebuit Larry să-i mulțumească? Sau pe cine putea acuza?

Lacrimile nu puteau modifica duritatea din caracterul lui nici atât cât este în stare o furtună de vară să schimbe forma unei stânci. Asprimea nu putea decât să-i folosească — Alice știa prea bine acest lucru, ca orice femeie nevoită să-și crească singură copilul într-un oraș căruia îi păsa prea puțin de mame și cu atât mai puțin de copiii lor —, dar deocamdată Larry nu descoperise cum. Era cu adevărat ceea ce afirmase ea de la bun început: același Larry, neschimbat, de când îl știa. Care mergea înainte orbește, fără să se gândească, vârandu-i pe cei din jur — ca și pe el însuși — în bucluc, iar când treaba se îngroșa prea rău, recurgea la duritate ca să scape cu fața curată. Și ceilalți? Îi lăsa să se descurce sau să se înece singuri, după cum se pricepeau. Stânca era dură, iar firea lui suficient de aspră, dar se folosea încă de această calitate în scopuri distructive. Citea acest lucru cât se poate de limpede în privirile lui, în fiecare atitudine pe care o adopta... până și-n felul în care își ținea cuiul acela de sicriu și urmărirea inelele de fum. Însă niciodată nu se apucase să șlefuiască roca dură ca s-o transforme într-o lamă cu care să-i sfărtece pe cei din jur, ceea ce era o notă bună, dar atunci când se afla la ananghie recurgea la ea exact ca un copil — o rotea în jur ca pe o bâță, croindu-și cale de scăpare din curse pe care și le întinsese singur. Odată, își spusese în sinea ei că Larry se va schimba. Iar dacă-și pusese asta în minte, nu se îndoia că se va întâmpla, mai devreme sau mai târziu.

Dar înaintea ei nu se mai afla un băiețel, ci un bărbat matur, și Alice se temea că zilele prielnice schimbării — acea schimbare profundă și esențială, pe care pastorul o denumea a *sufletului* și nu a *inimii* — trecuseră deja. Există în Larry ceva anume care aducea aminte de scârțâitul neplăcut al cretei pe suprafața tablei. În străfundul său nu exista însă decât Larry. Era singurul care avea voie să pătrundă în sanctuarul propriei sale inimi. Îl iubea.

Alice se mai gândea că în Larry există și bunătate, o mare bunătate. Comoara exista înlăuntrul lui, dar ca să iasă la iveală era nevoie de cel puțin o catastrofă. Iar acum nu se întâmpla nici o catastrofă; fiul ei vărsa câteva lacrimi, atât.

— Ești obosit, îl consolă ea. Spală-te. Am să mut eu cutiile, apoi te poți culca. Cred c-am să mă duc totuși la lucru.

Femeia se duse în micul hol de acces spre camera din spate, fostul lui dormitor; Larry o auzi icnind și mutând cutiile din loc. Se șterse încet la ochi. Pe fereastră pătrundea zgomotul traficului. Încercă să-și aducă aminte de când nu mai plânsese de față cu maică-sa. Îi veni din nou în minte pisica moartă. Maică-sa avea dreptate. Era obosit. Nu mai fusese niciodată așa de obosit. Se culcă și dormi aproape optsprezece ore.

CAPITOLUL 6

APROAPE DE APUSUL SOARELUI, Frannie ieși în grădina din spatele casei, unde tatăl ei plivea cu migală mazărea și fasolea. Ea era un copil făcut târziu. Acum tatăl ei avea peste șaiszeci de ani, iar părul alb îi ieșea de sub șapca de baseball de care nu se despărțea niciodată. Maică-sa se dusesse la Portland să-și cumpere niște mănuși albe. Cea mai bună prietenă a lui Fran din copilărie, Amy Lauder, avea nuntă la începutul lunii viitoare.

Rămase câteva clipe tăcută în spatele părintelui ei, cu sufletul plin de iubire față de el. În acest moment al zilei, lumina avea o anume culoare care îi plăcea extraordinar de mult și care o ducea cu gândul la eternitate, deși era legată de unul dintre cele mai efemere fenomene din statul Maine, anume începutul verii. Era suficient să se gândească la această lumină în mijlocul

lui ianuarie pentru ca inima să-i fie cuprinsă de alean. Lumina după-amiezelor de început de vară, chiar înainte de a aluneca spre întuneric, învăluia atâtea lucruri minunate: baseball în parcul de la Little League, cu Fred așteptându-și rândul la bătaie, căci era întotdeauna al treilea; pepene verde; porumb fierț; ceai rece în pahare ținute la gheață; copilărie.

Frannie își dresă puțin glasul.

— Ai nevoie de o mână de ajutor?

El se întoarse zâmbind.

— Bună, Fran. M-ai prins muncind, este?

— Păi să știi!

— Maică-ta s-a întors? Se încruntă o clipă, apoi figura i se însenină iarăși. Stai puțin, de-abia a plecat, nu? Sigur că da, dă-mi și tu o mână de ajutor, dacă vrei. Numai să nu uiți să te speli bine după aceea.

— Măinile unei doamne îi trădează deprinderile, spuse Fran vag ironic, pufnind apoi în râs, și Peter se strădui s-o măsoare dezaprobator, dar fără prea mult succes.

Își alese un strat de alături, se lăsă jos și începu să plivească. Vrăbiile ciripeau, iar dinspre US1, care trecea nu departe de casa lor, venea vuietul neîntrerupt al mașinilor. Traficul nu atinsese încă ritmul din iulie, când pe distanța de aici și până la Kittery se petrecea câte un accident mortal aproape în fiecare zi.

Peter îi povesti ce făcuse în ziua respectivă, în timp ce ea îi puneă, conștiincios, întrebările cuvenite, făcând uneori și semne din cap. Concentrat asupra muncii, nu avea cum să vadă semnele ei, în schimb putea să-i urmărească *umbra*, cu coada ochiului. Era mecanic într-o mare fabrică de piese de schimb pentru automobile din Sanford, cea mai mare firmă auto la nord de Boston. Avea șaizeci și patru de ani și-și începea în curând ultimul an de muncă dinaintea pensiei. Un an scurt, pe deasupra, pentru că adunase patru săptămâni de concediu pe care plănuia să și le ia în septembrie, după ce trecea sezonul. Pensionarea îl preocupa foarte mult. Încerca să nu se gândească la viitor ca la o vacanță fără de sfârșit, îi spuse el; avea destui prieteni care ieșiseră la pensie și de la care aflase că nu e nici pe departe așa. În ce-l privește, nici nu se va plictisi, ca Harlan Enders, și nici nu va ajunge atât de scandalos de sărac, ca bietul Paul Caron, care n-a lipsit toată viața lui nici măcar o singură zi de la magazin, și cu toate astea el și cu nevastă-sa au fost siliți să-și vândă casa și să se mute la fiica lor.

Peter Goldsmith nu era încântat de modul de funcționare a protecției sociale; nu avusese niciodată încredere, nici măcar în zilele când sistemul încă nu începuse să se prăbușească sub povara recesiunii, a inflației și a numărului tot mai mare de oameni care beneficiau de pe urma lui. Nu existau prea mulți democrați în Maine prin anii treizeci și patruzeci, îi povesti fiică-sii, care-l urmărea atent, dar bunicul ei fusese unul dintre aceștia, iar taică-său moștenise și el aceeași opțiune politică. În perioada cea mai prosperă din Ogunquit, cei din familia Goldsmith ajunseseră un soi de paria. Dar părintele ei avea o vorbă ce se dovedea mai înțeleaptă decât toată filozofia republicanilor din Maine: nu te încrede în domnii acestei lumi, deoarece ei, precum și guvernele lor, or să ți-o tragă, acum și pururi și-n vecii vecilor.

Frannie izbucni în râs. O amuza nespus să-l audă pe tatăl ei vorbind astfel. I se întâmpla foarte rar, deoarece soția lui nu-l lăsa niciodată să spună ce are pe suflet, rețezându-i întotdeauna vorbele cu limba ei înveninată.

— Trebuie să ai încredere numai în tine, continuă el, cât despre domnii acestei lumi, pe ei trebuie să-i lași să se descurce cum or ști mai bine cu cei care i-au ales. De cele mai multe ori, lucrurile nu ies prea grozav, dar asta nu prea are importanță; pentru că se merită unii pe alții. Soluția sunt banii, o dăscăli el pe Frannie. Will Rogers era de părere că pământul ar fi cel mai bun, pentru că e singurul pe care nu-l mai fabrică nimeni, dar chestia asta este valabilă și pentru aur și argint. Cel care iubește banii este un ticălos și ar trebui să-l urâm. Cel ce nu poate să aibă grijă de ei este un prost. Nu-l urăști, dar trebuie să-ți fie milă de el.

Fran se întrebă dacă se referea la bietul Paul Caron, prietenul lui de pe vremea când Fran nu se născuse încă, dar hotărî că era mai bine să nu întrebe.

În orice caz, ea știa și nu mai dorea să audă încă o dată de la tatăl ei că pusese suficient la ciorap în anii cei buni ca să se poată descurca acum. Îi spuse, în schimb, că ea nu însemnase niciodată o povară pentru ei, indiferent dacă timpurile fuseseră bune sau rele, iar el se mândrea că le putea zice prietenilor că o ținuse în școală. Acolo unde nu mai ajutaseră banii lui sau mintea ei, le zicea el, Fran procedase după vechea rețetă: se vârase în jug și trăsese din rășputeri. Ca să poți răzbate prin toată porcăria din țara asta trebuie să muncești, să muncești din greu. Maică-sa nu înțelegea întotdeauna cum devine chestia asta. Viața femeilor s-a schimbat, indiferent dacă le convine sau nu, iar Carla nu voia să priceapă de ce Fran nu aleargă să se mărite.

— Iată că Amy Lauder se căsătorește, spuse Peter, și maică-ta își face socoteala: "Asta ar trebui să facă și Fran a mea. Amy este drăguță, dar dacă le pui alături, Amy Lauder arată ca un blid vechi și crăpat." Așa a fost obișnuită să gândească, după criteriile astea, de când e ea, iar acum nu se mai poate schimba. Prin urmare, dacă voi două vă mai loviți una de alta și scoateți scânteii, ca atunci când se lovește oțelul de cremene, de-asta se întâmplă. Nu e nimeni de vină. Trebuie să ții cont, Fran, că e prea bătrână să se mai schimbe, dar și tu ești de-acum suficient de mare să pricepi.

Din acest punct divagă iarăși, îi vorbi despre serviciul lui, povestindu-i cum unul dintre colegi fusese la un pas să-și piardă degetul mare într-o presă, pentru că mintea-i era la biliard, uitând că-și ținea palma chiar sub berbec. Din fericire, Lester Crawley îl trăsese la timp. Dar, adăugă el, într-o bună zi Lester Crawley nu se va mai afla acolo. Oftă, ca și cum și-ar fi adus aminte că nici el nu se va mai afla acolo multă vreme, apoi se lumină la față și se porni să-i spună ce-i trecuse lui prin cap, și anume să ascundă antena mașinii în ornamentul capotei.

Trecea cu ușurință de la un subiect la altul, cu vocea lui caldă și mângâietoare. Umbrele li se lungiră, întinzându-se peste tot mai multe straturi. Se lăsase fermecat, așa cum i se întâmpla întotdeauna și, deși venise pentru a-i spune ceva, se trezise ascultându-l. N-o plictisea

niciodată. Din câte știa ea, nu plictisea pe nimeni, cu excepția Carlei, poate. Avea un talent înăscut de povestitor.

Deodată, își dădu seama că se opriase din vorbit. Se așezase pe-o piatră, la capătul stratului, îndesându-și tutun în pipă și uitându-se la ea.

— Ce-ai pe suflet, Frannie?

Îi aruncă o privire posacă, neștiind cum să procedeze. Leșise afară anume ca să-i mărturisească totul, dar acum nu mai era atât de sigură că va fi în stare. Tăcerea dintre ei devenea tot mai mare și mai adâncă, se transforma încet într-o prăpastie în care n-avea de gând să cadă. Se hotărî brusc.

— Sunt însărcinată, spuse ea simplu.

Se opri din treaba lui și o cercetă.

— Însărcinată, repetă el, de parcă nu ar mai fi auzit cuvântul în viața lui, apoi continuă. Vai, Frannie... e cumva o glumă? Sau vreun joc?

— Nu, tată.

— Ai face bine să vii aici și să te așezi lângă mine.

Ascultătoare, ea se apropie și se lăsă pe piatră. Alături era un zid din bolovani care despărțea lotul lor de terenul municipal, cu care se învecinau. Dincolo de zid exista un gard viu, încurcat și sălbătic, care răspândea un parfum dulce. Simțea cum îi zvâcnește sângele în tâmpile și avea o senzație de vomă.

— Ești sigură?

— Foarte sigură.

Apoi, fără absolut nici o urmă de artificiu, pur și simplu nereușind să se abțină, izbucni într-un plâns nestăvilit, hohotind și suspinând. El o îmbrățișă și rămaseră așa foarte multă vreme, după aprecierea ei. Când lacrimile se potoliră, fata se sili să-i pună întrebarea care o preocupa cel mai mult.

— Tată, mai ții la mine?

— Cum? Se uită la ea, mirat. Da, țin la tine, Frannie.

Asta o făcu din nou să plângă, dar de această dată el o lăsă să se descurce singură, în timp ce-și aprindea pipa. Tutunul parfumat se înălța încet, mânat de adierea ușoară.

— Te-am dezamăgit?

— Nu știu. E pentru prima oară când fiica mea este însărcinată și încă nu știu foarte bine cum să reacționez la chestia asta. E vorba de băiatul acela, Jess?

Ea îi făcu semn că da.

— L-ai anunțat?

Ea repetă semnul.

— Și ce-a zis?

— A zis că vrea să se căsătorească. Sau să dea banii pentru avort.

— Căsătorie sau avort, zise Peter Goldsmith, trăgând din pipă. Hotărât băiat, ce să zic.

Frannie își privi mâinile rășchirate pe jeansi. Intrase murdărie în micile încrețituri de la încheieturile degetelor și pe sub unghii. Mâinile unei doamne spun totul despre obiceiurile ei, îi răsună în urechi mustrea maică-sii. O fiică însărcinată. Va trebui să renunț la participarea mea în comitetul parohial. Mâinile unei doamne...

— Nu vreau să pară că-mi bag nasul în niște intimități care nu mă privesc, dar nu cumva el... sau tu... n-ați fost atenți?

— Eu aveam pastile anticoncepționale. Dar n-au avut efect.

— Asta înseamnă că, dacă se poate vorbi de o vină, ați împărți-o amândoi, spuse el, privind-o de aproape. Iar eu nu pot să fac una ca asta. Frannie. Nu pot să acuz pe nimeni. Când ai ajuns la șaiszeci și patru de ani, ai cam uitat ce înseamnă să ai douăzeci și unu. Așa că nu vom vorbi despre vinovăție.

Ea simți o imensă ușurare și apoi un început de leșin.

— Mamă-ta o să-ți țină o mulțime de lecții pe tema vinovăției, iar eu unul n-am de gând s-o opresc, dar să știi că, în ceea ce mă privește, nu gândesc ca ea. Înțelegi lucrul acesta?

Ea încuviință din cap. Tatăl ei nu mai încerca de mult să i se opună soției lui. Sau nu pe față, în orice caz. Avea o limbă îngrozitor de ascuțită. Iar când i se împotriva ceva, exista riscul să-și piardă total controlul, așa-i spusese el odată lui Frannie. Iar atunci când își pierde controlul, era în stare să arunce cuvinte atât de grele, încât scuzele tardive nu mai puteau închide rănilile pe care apucaseră să le deschidă. Frannie bănuia că tatăl ei fusese silit, cu mulți ani în urmă, să ia o hotărâre: fie să se opună în continuare, ceea ce ar fi dus la divorț, fie să cedeze. El alesese cea de-a doua soluție, dar în condiții pe care le stabilise singur.

— Ești sigur că vei fi în stare să nu te-amesteci, tată? Îl întreabă ea calm.

— Îmi ceri cumva să fiu de partea ta?

— Nu știu.

— Cum ai de gând să procedezi?

— Te referi la mama?

— Nu. Mă refer la tine, Frannie.

— Nu știu.

— Te căsătorești cu el? Decât vai de mine, mai bine vai de noi, sau cel puțin așa se zice.

— Nu cred că pot. Mi se pare că nu mai sunt îndrăgostită de el, dac-am fost vreodată.

— Copilul?

Pipa lui trăgea acum bine, iar fumul înmiresma și mai tare aerul verii. Umbrele se adunau în cotloanele grădinii, iar greierii își începuseră cântecul.

— Nu, nu din cauza copilului. S-ar fi întâmplat oricum. Jesse este...

Lăsă cuvintele în suspensie, încercând să pună degetul pe ceea ce avea să-i reproșeze lui Jesse, acel lucru pe care risca să-l treacă cu vederea din cauza iureșului stărnit de copil... starea de criză în care ea trebuia să ia decizii și să iasă de sub umbra amenințătoare a mamei ei. Mama ei, care acum era într-un magazin universal și cumpăra mănuși pentru nunta prietenei

din copilărie a lui Fran. Cusurul pe care-l putea îngropa acum și care ar fi rămas ascuns vreme de șase, șaisprezece sau douăzeci și șase de luni, ca apoi să iasă la lumină și să se năpustească asupra amândurora. Cine se căsătorește în grabă are tot timpul să se căiască. Asta era una dintre zicalele preferate ale maică-sii.

— E slab, continuă ea. Mai bine de-atât nu pot explica.

— Nu poți să te bizui pe el până la capăt, așa-i, Frannie?

— Da, spuse, gândindu-se că tatăl ei se apropiase mai mult decât ea de miezul chestiunii. Nu avea încredere în Jesse, care venea dintr-un mediu bogat, dar purta cămașă albastră simplă, din poplin. Jesse este *bine intenționat*, continuă Fran. Se străduiește să se poarte corect; își dă toată silința. Dar... ne-am dus la o seară de poezie, acum două semestre. Respectivul poet se numește Ted Enslin. Sala era plină ochi. Toată lumea îl asculta solemn... foarte atent... să nu scape nici un cuvânt. Iar eu... mă știi pe mine...

El îi puse mâna pe umăr, consolând-o:

— Pe Frannie a apucat-o râsul.

— Mda. Chiar așa. Cred că mă cunoști foarte bine.

— Te cunosc, cât de cât.

— M-a apucat — chicoteala, vreau să zic — așa, din senin. Îmi venea mereu în minte: "E un pârlit, e un pârlit, ne-am strâns cu toții ca să-l ascultăm pe pârlitul ăsta." A căpătat și un ritm, de parcă era o melodie ascultată la radio. Iar pe mine m-a pufnit râsul. Fără să vreau. Poezia domnului Enslin nu mă deranja cu nimic, o consider foarte bună, și nici înfățișarea lui... Ci felul în care *ceilați* îl priveau pe *el*.

Se uită la taică-său, curioasă să-i vadă reacția, însă acesta se mulțumi să-i facă semn să continue.

— În orice caz, a trebuit s-o șterg de-acolo. Adică a trebuit *neapărat*. Iar Jesse s-a înfuriat îngrozitor. Și sunt convinsă că pe bună dreptate... a fost un gest copilăresc, un *sentiment* copilăresc, sunt sigură... dar mi se-ntâmplă destul de des să mă găsesc în postura asta. Nu întotdeauna. Sunt în stare să duc și eu un lucru la bun sfârșit...

— Da, sigur că da.

— Dar câteodată...

— Câteodată te vizitează Regele Râs, iar tu faci parte din acea categorie de oameni care nu pot să-l alunge, spuse Peter.

— Cred că așa este. În orice caz, Jess este altfel. Iar dac-am fi căsătoriți... mi-ar aduce mereu aminte de acest oaspete nedorit pe care eu îl primesc în casă. Nu în fiecare zi, însă suficient de des ca să mă scoată din sărite. Atunci eu m-aș strădui și... și cred că...

— Ai fi nefericită, probabil, spuse Peter, strângând-o mai tare.

— Mi-e teamă că așa s-ar întâmpla.

— Atunci, să n-o lași pe mamă-ta să te convingă să te răzgândești.

Ea închise ochii, cu un sentiment de ușurare încă mai mare decât prima oară. O înțelesese. Nu se știe prin ce miracol.

— Ce părere ai, crezi c-ar fi bine să fac un chiuretaj? Întrebă ea după o vreme.

— Părerea mea este că, de fapt, despre asta ai vrut să stăm de vorbă.

Mirată, ea-și îndreptă privirile către el.

El îi răspunse zâmbindu-i cu un aer glumeț și ridicându-și una dintre sprâncenele lui stufoase — cea din stânga. Totuși, ghici că pentru el era un moment de maximă gravitate.

— Poate că este adevărat, recunosc eu încet.

— Ascultă, începu el, după care, paradoxal, căzu în muțenie.

Ea ascultă cu toată atenția, dar nu auzea decât o vrabie, greierii, huruitul îndepărtat al unui avion, o voce care-l striga pe Jackie să intre imediat în casă, motorul unei mașini de tuns iarba, un automobil cu eșapamentul spart trecând în viteză pe US 1.

Tocmai se pregătea să-l întrebe dacă nu cumva se întâmplase ceva, când Peter îi luă mâna și începu să-i vorbească.

— Frannie, nu este vina ta că ai un tată atât de bătrân, dar în privința asta nu mai e nimic de făcut. M-am căsătorit de-abia în 1956.

O privi gânditor, în lumina amurgului.

— Carla era altfel pe atunci. Era... o, Doamne, era și ea tânără, în primul rând. Nu s-a schimbat până la moartea fratelui tău, Freddy. Până atunci, a rămas tânără. După moartea lui Freddy a încetat să mai crească. Asta... nu trebuie să gândești c-aș vorbi-o de rău pe mama ta, Frannie, chiar dacă așa ar putea să pară. Dar mie mi se pare că ea s-a oprit... din creștere... după moartea lui Freddy. După aceea și-a tras trei rânduri de lac și unul de ciment peste modul de a privi lucrurile și a decretat că vede perfect. Acum se poartă ca un custode de muzeu, iar dacă surprinde pe cineva încercând să se joace cu exponatele, nu pierde prilejul de a arăta cât de vigilentă este. Dar n-a fost întotdeauna așa. Va trebui să mă crezi pe cuvânt, asta e purul adevăr.

— Și atunci cum era, tată?

— Păi... Aruncă o privire absentă dincolo de grădină. Semăna în foarte multe privințe cu tine, Frannie. Și ea avea crize de râs. De multe ori ne duceam la Boston, să-i vedem jucând pe Red Sox, iar cam în timpul pauzei dinaintea rundei a șaptea, mergeam amândoi la bufet și luam o bere.

— Mama... bea bere?

— Da, bea bere. Și apoi își petrecea cea mai mare parte a rundei a noua la toaletă și ieșea ocărându-mă că din cauza mea a pierdut partea cea mai frumoasă a meciului, deși ea mă bătea tot timpul la cap să mă duc la bufet ca s-aduc bere.

Frannie încercă să și-o imagineze pe maică-sa cu un pahar de bere Narragansett într-o mână, uitându-se la el și râzând, ca o fată care are o întâlnire. Pur și simplu nu reuși.

— Nu rămânea însărcinată, continuă el, parcă în transă. Ne-am dus la un doctor, amândoi, ca să vedem care dintre noi era defect. Doctorul ne-a spus că suntem amândoi sănătoși. Apoi,

În '60, a venit fratele tău, Fred. L-a iubit pe băiatul ăsta în disperare, Fran. Fred îl chemase și pe tatăl ei, știi. În '65 a avut un avort spontan și-am crezut amândoi că am terminat cu acest capitol. După care ai apărut tu, în '69, cu o lună înainte de soroc, însă altfel în cea mai bună formă. Pe tine eu te-am iubit cu disperare. Fiecare avea copilul lui preferat. Însă ea și l-a pierdut pe-al ei.

Căzu iarăși pe gânduri. Fred Goldsmith murise în 1973. Avea paisprezece ani, iar Frannie patru. Bărbatul care-l accidentase pe Fred era beat. Avea la activ o listă lungă de încălcări ale legii circulației, printre care depășirea vitezei, conducere periculoasă și sub influența alcoolului. Fred mai trăise șapte zile.

— După mine, chiuretaj este un cuvânt prea blând, spuse Peter Goldsmith. Buzele lui pronunțau cu grijă fiecare cuvânt, ca și cum l-ar fi durut. Mie mi se pare omor, pur și simplu. Îmi pare rău că vorbesc astfel, că sunt așa de... inflexibil, țeapăn, oricum oi fi eu... În legătură cu un lucru asupra căruia tu trebuie să cugeți, fie și pentru simplul motiv că legea spune că ai dreptul s-o faci. Te-am prevenit că sunt un om bătrân.

— Nu ești bătrân, tată, îi murmură ea.

— Ba da, ba da! îi răspunse el cu asprime. Deodată, păru descumpănit. Nu sunt decât un bătrân care încearcă să-i dea sfaturi tinerei lui fiice, ca o maimuță care-ar vrea să-l învețe manierele elegante pe un urs. Un șofer beat i-a luat viața fiului meu acum șaptesprezece ani, iar soția mea a fost alta de atunci. Eu am privit întotdeauna chestiunea avortului în funcție de Fred. Din câte se pare, sunt incapabil s-o văd dintr-alt punct de vedere, tot așa cum ție ți-a fost imposibil să te abții să râzi în seara aceea de poezie, Frannie. Mama ta ar aduce în discuție toate argumentele clasice. Morala, va spune ea. O morală având o istorie de două mii de ani. Dreptul la viață. Toată morala noastră occidentală se bazează pe această idee. I-am citit pe filozofi. Mă plimb printre ei ca o gospodină fâțându-se cu un cec în mână prin magazinul Sears and Roebuck. Mamă-ta a rămas la *Reader's Digest*, și totuși, eu sunt cel care-și bazează argumentația pe sentimente, în timp ce ea recurge la codurile de morală. Eu îl văd înaintea ochilor pe Fred. Era făcut zob pe dinăuntru. Nu mai exista nici o șansă de supraviețuire. ăștia care se agită pentru dreptul la viață arată fotografii cu copii ținuți în sare, cu brațe și picioare răspândite pe-o masă din oțel, și ce-i cu asta? Sfârșitul vieții nu este niciodată frumos. Eu îmi aduc aminte de Fred, zăcând în patul ăla timp de șapte zile, bandajat peste tot pe unde fusese lovit. Viața nu valorează mare lucru, iar avortul o face să pară și mai ieftină. Eu citesc mai mult decât ea, și totuși ea are mult mai multă coerență când vorbește despre subiectul acesta. Ceea ce facem și ceea ce gândim... lucrurile astea se bazează adesea pe judecăți arbitrare. Eu nu pot să trec peste asta. E ca un nod care mi se pune-n gât... toată logica adevărată îmi pare că porcede din irațional. Din credință. Nu reușesc să mă exprim suficient de încheșat, nu?

— Nu vreau să fac chiuretaj, îi răspunse ea liniștit. Am propriile mele motive.

— Ce fel de motive?

— Copilul este parte din mine, îi răspunse ea, ridicându-și puțin bărbia. Și dacă este vorba cumva de egoism, nu-mi pasă.

— Te gândești să-l dai, Frannie?

— Nu știu.

— Dar tu vrei să-l dai?

— Nu. Aș prefera să-l cresc.

Peter rămase tăcut, iar ea interpretă tăcerea lui ca pe o dezaprobare.

— Te gândești cumva la școală? îl întrebă.

— Nu, spuse el, ridicându-se în picioare. Își prinse șalele în mâini și se strâmbă bucuros atunci când spinarea îi trosni. Mă gândeam c-am stat suficient de vorbă. Și că mai ai timp să ieși hotărârea asta.

— A venit mama, îi atrase ea atenția.

Se răsuci pe călcâie și văzu și el mașina care înainta pe alee; ornamentele cromate licăreau în ultimele raze de lumină ale acelei zile. Carla apăsă pe claxon și le făcu semne, bucuroasă.

— Trebuie să-i spun și ei, zise Frannie.

— Da. Însă mai așteaptă o zi sau două, Frannie.

— Foarte bine.

Îl ajută să adune uneltele de grădinărit și apoi porniră amândoi spre mașină.

CAPITOLUL 7

ÎN LUMINA PALIDĂ ce se așterne asupra pământului imediat după apus, dar înainte de lăsarea întunericului deplin, în timpul celor câteva minute pe care producătorii de film le denumesc "ora magică", Vic Palfrey își reveni din profundul lui delir verzui și avu o scurtă perioadă de luciditate.

Mor, gândi el, iar cuvântul acesta îi răsună straniu în conștiință, făcându-l să creadă că-l pronunțase cu voce tare, ceea ce nu era adevărat.

Privi în jur și văzu un pat de spital, care fusese înălțat pentru a împiedica sufocarea plămânilor în propria lor secreție. Era bine fixat de pat cu ace de spălătorie din alamă, iar părțile laterale ale patului fuseseră și ele ridicate. *M-oi fi apucat să-i iau la bătaie*, gândi el, vag amuzat. *Sau oi fi avut draci. Unde mă aflu?* Își puse el întrebarea, cu oarecare întârziere.

În jurul gâtului avea un șervet din pânză, acoperit de flegmă. Îl durea capul. Gânduri stranii îi intrau și-i ieșeau din minte dansând și-și dădu seama că delirase... și că va mai delira. Era bolnav, iar ceea ce i se întâmpla nu era o vindecare sau măcar începutul unei însănătoșiri, ci doar un scurt răgaz.

Își duse palma mâinii drepte la frunte și și-o retrase imediat, înfiorat, așa cum faci atunci când atingi, din nebagare de seamă, o sobă fierbinte. Ardea cumplit și era plin de tuburi. Două

subțiri, din plastic transparent, îi ieșeau din nas. Un furtun ieșea încolăcindu-se de sub cearșaful de spital și cobora spre un vas așezat pe podea; era mai mult ca sigur de locul unde conectaseră *celălalt* capăt. Două sticlute stăteau suspendate de un stativ, lângă pat; din fiecare pornea câte un tub, se uneau apoi într-un Y, oprindu-se în brațul lui, chiar sub cot. Îl hrăneau pe cale intravenoasă.

În mod normal, ar fi suficient, cugetă el. Dar constată că mai existau și niște sârme. Prinse de scalp. Și de piept. Și de brațul stâng. Fir-ar al naibii, una dintre ele părea să-i fie prinsă cu un plasture chiar în buric. Și, ca o încununare, era destul de sigur că-i băgaseră ceva și-n cur. Ce naiba o mai fi și aia? Vreun radar pentru căcat?

— Hei!

Intenția lui fusese să strige cu forță și indignare. Rezultatul fu șoapta de-abia auzită a unui om foarte bolnav. Sunetul ieși o dată cu un val de flegmă, gata să-l sufoc.

Mamă, a dus George calul în grajd?

Așa vorbește un om în delir. Un gând irațional, traversând cu îndrăzneală spațiul gândirii raționale, ca un meteor. Cu toate acestea, pentru o clipă aproape se lăsă înșelat. Nu avea să-i fie îngăduit să rămână trează prea multă vreme. Intră în panică. Privindu-și brațele descarnate, numai piele și os, își făcu socoteala că slăbise cam cincisprezece kilograme, iar gras nu fusese nici înainte. Chestia asta... cum-naiba-i-o-zice... avea să-l omoare. Ideea că va muri îndrugând aiureli și ineptii, ca un bătrân senil, îl înspăimânta.

Georgie s-a dus să-i facă curte Normei Willis. Așa că ocupă-te tu de cal, Vic, fii băiat bun și dă-i și traista cu ovăz.

Nu-i treaba mea.

Victor, tu o iubești pe mama ta.

Sigur că da. Dar nu este...

Trebuie să fii bun cu mama. Mama are gripă.

Nu, n-ai gripă, mamă. Ai TBC. Tuberculoza care te va ucide. În 1947. Iar George va muri la doar șase zile după ce ajunge în Coreea, având timp doar cât să expedieze o scrisoare, după care, bang, bang, bang. George a...

Vic, te rog să fii bun și să duci calul în grajd, îți spun pentru ultima oară.

— Eu sunt cel bolnav de gripă, nu ea, șopti el, ieșind din nou la suprafață. *Eu* sunt.

Se uită spre ușă, gândindu-se că arăta nemaipomenit de caraghios, chiar și pentru un spital. Era rotunjită pe la colțuri și bătută în nituri, iar partea de jos lăsa câțiva centimetri până la pardoseala acoperită cu dale.

Până și un tâmplar amator, ca Vic Palfrey, putea

(Dă-mi revista cu benzi desenate, Vic, ai ținut-o destul.)

(Mama, mi-a luat revista! Dă-mi-o înapoi! Dă-mi-o înapoi!)

să facă un lucru mai bun. Era...

(oțel)

Un fragment de gând îi înfipse un cui în creier; Vic se strădui să se ridice ca să poată vedea mai bine ușa. Da, așa era. Nu încăpea nici o îndoială. O ușă din oțel. De ce se afla el într-un spital, închis în spatele unei uși din oțel? Ce se întâmplase? Era adevărat că moare? Sosise momentul să se pregătească pentru înălțarea cu Dumnezeu? Oare ce se *întâmplase*? Încercă, disperat, să străpungă ceața cenușie ce-l învăluia și prin care nu pătrundeau decât voci din depărtare, voci pe care nu reușea să le lege de nici un nume.

Uite care-i părerea mea... ar trebui să zică... să bage-n mă-sa toată porcăria asta cu inflația...

Ai face bine să întrerupi pompele, Hap.

(Hap? Bill Hapscomb? Cine era el? Cunosce de undeva numele ăsta.)

Sfinte Dumnezeule...

Sunt morți, ce să mai...

Dă-mi mâna și te scot eu de-acolo...

Dă-mi revista, Vic...

În acel moment, soarele coborî destul de mult sub orizont pentru a declanșa un circuit activat de lumină (de fapt, în cazul de față, de absența luminii). Becurile se aprinseră în încăperea lui Vic. În spațiul scăldat în lumină, văzu un șir de fețe urmărindu-l solemn de dincolo de un strat dublu de sticlă și atunci tipă, crezând la început că acestea erau persoanele care purtaseră conversații la el în minte. Una dintre figuri, un bărbat îmbrăcat în haine albe, de medic, făcea gesturi grăbite spre cineva din afara câmpului vizual al lui Vic, dar lui Vic îi trecuse deja spaima. Era mult prea slăbit pentru a-și permite luxul de a rămâne multă vreme speriat. Dar accesul de teamă ce venise o dată cu izbucnirea luminii și cu imaginea fețelor ce se holbau la el (aidoma unui juriu format din fantome în cearșafuri albe) ștersese o parte a blocajului de care suferise până atunci și-și aduse aminte unde se găsea. Atlanta. Atlanta, statul Georgia. Veniseră și-l ridicaseră — pe el și pe Hap, pe Norm și pe soția lui Norm și pe copiii lor. Îl luaseră și pe Hank Carmichael. Pe Stu Redman. Dumnezeu știe pe câți alții. Vic fusese înspăimântat și indignat. Sigur că da, fornăia pe nas și strănuta, dar în orice caz nu făcuse holeră, sau ce naiba boală o fi avut sârmanul Campion cu toți ai lui. Îl apucase și febra, dar nu prea mare, și-și aduse aminte că Norm Bruett se împiedicase și a trebuit să fie sprijinit ca să poată sui scările avionului. Și nevastă-sa era speriată, plângea, iar micuțul Bobby Bruett bocea și el — bocea și tușea. O tuse răgușită, ca de laringită difterică. Avionul venise pe mica pistă de aterizare de lângă Braintree, dar pentru a trece dincolo de marginile orașului Arnette fusese nevoie să treacă printr-un baraj de pe US 93, iar niște bărbați întindeau niște sârmă ghimpată... Întindeau sârmă ghimpată chiar în mijlocul deșertului...

O lumină roșie se aprinse deasupra ușii aceleia ciudate. Se auzi un șuiurat, apoi niște zgomote ritmice, ca și cum ar fi funcționat o pompă. În momentul când bătaia încetă se deschise și ușa. Bărbatul care-și făcu apariția era înveșmântat într-un uriaș costum alb, ca de cosmonaut, cu un vizor transparent în dreptul feței. În spatele vizorului, se ghicea cum capul

bărbatului dansează în toate direcțiile, ca un balon scăpat de sub control într-o capsulă. Căra în spate niște rezervoare sub presiune, iar când vorbea, glasul lui răsună metalic și stălcit, aproape neomnesc. Ar fi putut la fel de bine să fie una dintre vocile acelea care se aud din jocurile video, pronunțând "Mai încearcă o dată, Cadet Spațial" atunci când ți-ai ratat și ultima viață pusă la dispoziție de computer.

— Cum vă simțiți, domnule Palfrey? hârâi glasul.

Dar Vic nu mai putea răspunde. Vic se întorsese iarăși în adâncurile verzui. În spatele vizorului siluetei înveșmântate în alb o vedea pe maică-sa. Mama era îmbrăcată în alb atunci când tata îi dusesse pe el și pe George să o vadă la sanatoriu pentru ultima oară. Fusese musai s-o ducă la sanatoriu, pentru ca ei, restul familiei, să nu ia boala pe care o avea ea. Tuberculoza este contagioasă. Poți să și mori.

Discută cu maică-sa... Îi spuse că va fi băiat cuminte și va duce calul în grajd... că George i-a luat revista cu benzi desenate... o întrebă dacă se simte mai bine... dacă se va întoarce curând acasă... iar bărbatul în costum alb îi făcu o injecție și atunci se scufundă și mai adânc, iar cuvintele lui deveniră incoerente. Bărbatul în costum alb de cosmonaut se uită peste umăr, către fețele din spatele peretelui din sticlă și clătină din cap.

Aționă cu bărbia butonul sistemului interfon din interiorul căștii sale și spuse:

— Dacă nici asta nu-și face efectul, până la miezul nopții se duce.

Pentru Vic Palfrey, ora magică trecuse.

— Te rog să-ți suflecă mâneca, domnule Redman, zise asistenta cea drăguță, cu păr negru. Nu durează decât o clipită.

Ținea manșonul aparatului pentru tensiune în ambele mâini înmănușate. În spatele măștii din plastic se vedea că zâmbeste, ca și cum ar fi făcut aluzie la un secret amuzant, numai de ei doi știut.

— Nu, îi răspunse Stu.

Zâmbetul se mai veșteji puțin.

— Nu-i vorba decât de tensiune. Nu durează nici un minut.

— Nu.

— Așa a prescris medicul, spuse ea, de această dată pe ton profesional. Te rog.

— Dacă asta e prescripția medicului, lasă-mă să vorbesc cu el.

— Mi-e teamă că acum este ocupat. Dar dac-ai...

— Am să aștept, îi comunică Stu netulburat, fără să se grăbească să-și desfacă nasturele de la manșetă.

— Eu nu-mi fac decât datoria. Nu cred că ai vrea să mă vezi intrată în bucluc, nu? Numai că de data asta îi zâmbea în stilul orfan șarmant. Dac-ai vrea să-mi permiți...

— Nici gând, o refuză Stu. Întoarce-te la ei și spune-le. Au să trimită pe careva.

Arătându-se necăjită, asistenta se duse la ușa din oțel și răsuci o cheie pătrată în broască. Se declanșă o pompă, ușa se deschise cu un fâșâit, iar ea ieși din încăpăre. În timp ce se închidea la loc, îi aruncă lui Stu o ultimă căutătură încărcată de reproș. Stu îi răspunse cu o privire prietenoasă.

Rămas singur, se ridică în picioare și se apropie neliniștit de fereastră — cu geamuri duble și zăbreliță pe afară —, dar acum întunericul era deplin și nu se mai zărea nimic. Se întoarse și se așeză. Purta jeanși decolorați, cămașă în carouri și bocanci maro, care începuseră să se desfacă pe la cusături. Își trecu o mână peste obraji și se strâmbă din cauza înțepăturii. Nu îl lăsau să se bărbiească, iar barba îi creștea foarte repede.

De fapt, nu avea nimic de obiectat împotriva analizelor în sine. Ceea ce-l speria foarte rău era atmosfera de mister. Nu se simțea bolnav, cel puțin pentru moment, în schimb era îngrozit. În orice caz, aici se petrecea o șmecherie în care el unul nu mai avea chef să fie implicat până ce nu-i zicea careva cam ce se întâmplase la Arnette și ce legătură exista între asta și individul acela, Campion. Cel puțin atunci temerile lui se puteau baza pe ceva solid.

Se așteptaseră din partea lui să pună întrebări și, până acum, citise lucrul acesta în ochii lor. Prin spitale există un anume stil, menit să te împiedice să afli prea multe amănunte. Cu patru ani în urmă, soția lui, în vârstă de douăzeci și șapte de ani, murise de cancer; totul se declanșase de la uter și apoi îi cuprinsese tot trupul, ca un foc mistuitor, iar Stu observase cum doctorii îi ocoleau întrebările, fie schimbând subiectul, fie oferindu-i informații foarte generale și în termeni tehnici. Prin urmare, el nu pusese nici o întrebare și constatasese că acest fapt îi îngrijorase. Acum însă sosise momentul să pună întrebări și era hotărât să obțină răspunsuri. Se mulțumea și cu niște cuvinte monosilabice.

Anumite pete albe și le lămurise singur. Campion, soția lui și copilul muriseră de ceva nemaipomenit de periculos. Te lovea ca o gripă sau ca o răceală de vară, numai că te simțai din ce în ce mai rău, probabil până te sufocai din cauza mucozităților sau până te topea febra. Pe deasupra, boala era și foarte contagioasă.

Veniseră și-l ridicaseră în după-amiaza zilei de 17, acum două zile. Patru militari și-un doctor. Politicoși, dar fermi. Un refuz nu intra în discuție; toți cei patru militari purtau arme albe. Atunci începuse Stu Redman să-și dea seama că e groasă.

O adevărată caravană se pusese în mișcare din Arnette spre pista din Braintree. Stu călătorise împreună cu Vic Palfrey, Hap, familia Bruett, Hank Carmichael și nevastă-sa, însoțiți de doi subofițeri. Se îngrămădiseră cu toții într-un autovehicul militar, iar băieții în uniformă n-au scos absolut nici un cuvânt, nici măcar "da", "nu" sau "poate", chiar dacă Lila Bruett ajunsese într-un hal fără de hal de isterie.

Și celelalte mașini erau pline. Stu nu-i văzuse pe toți cei care se urcaseră, însă știa că printre ei se aflau toți cei cinci membri ai familiei Hodges și Chris Ortega, fratele lui Carlos, șoferul voluntar al ambulanței. Chris era barmanul de la Indian Head. Îl mai văzuse pe Parker Nason și pe soția lui, cei doi bătrâni de la parcul de rulote de lângă casa lui Stu. Stu bănuia că-i

adunaseră pe toți cei care se aflaseră la benzinărie și pe toți cei cu care declaraseră ei că stătuseră de vorbă de când lovise Campion pompele.

La marginea orașului, două camioane de culoare verde-oliv blocau drumul. După socoteala lui Stu, și celelalte drumuri ce duceau spre Arnette fuseseră probabil blocate. Întindeau și sârmă ghimpată, iar după ce vor fi izolat tot orașul cu sârmă, probabil că postaseră și santinele.

Prin urmare era groasă. Groasă de tot.

Rămase răbdător pe scaunul de lângă patul de spital pe care încă nu fusese nevoit să-l folosească, așteptând ca asistenta să aducă pe cineva. Primul venit avea să fie, după toate probabilitățile, o persoană insignifiantă. Poate spre dimineață aveau să trimită, în sfârșit, pe cineva cu suficientă autoritate ca să-i spună lucrurile pe care trebuia neapărat să le afle. Putea să aștepte. Răbdarea fusese întotdeauna un punct forte al lui Stuart Redman.

Ca să nu se plictisească, începu să treacă în revistă starea celor ce parcurseră împreună cu el drumul către pista de aterizare. Norm era singurul dintre ei cu simptome vizibile de boală. Tușea, scotea spută, avea febră. Ceilalți păreau să sufere de o răceală obișnuită, într-o măsură mai mică sau mai mare. Luke Bruett strănuta. Lila Bruett și Vic Palfrey tușeau puțin. Lui Hap îi curgea nasul și trebuia mereu să se șteargă. Lui Stu scena aceasta îi aducea aminte de clasa întâi și a doua primară, când cel puțin două treimi din puștimea prezentă părea să fie lovită de un microb oarecare.

Dar lucrul care l-a speriat cel mai rău — deși era poate vorba de o simplă coincidență — a fost ceea ce s-a petrecut tocmai când au ajuns lângă pistă. Șoferul militar strănutase deodată puternic, de trei ori la rând. Probabil o simplă coincidență. În iunie, zona central-estică a Texasului este prea puțin prielnică celor predispuși la alergii. Sau poate că șoferul suferea de o răceală comună, și nu de porcăria asta dubioasă pe care o aveau ceilalți. Stu ar fi fost încântat să poată crede că era vorba de altceva. Pentru că o boală care reușea să treacă de la unul la celălalt atât de ușor...

Escorta militară se suise la bord împreună cu ei. Soldații rămăseseră impasibili, respingând orice întrebări, în afara aceleia legate de destinație. Mergeau către Atlanta. Acolo vor afla mai multe (o minciună sfruntată). Refuzaseră să facă orice altă declarație.

Stu rămăsese în cursul zborului alături de Hap, care avea mari probleme cu nasul. Și avionul era tot militar, strict funcțional, dar băutura și mâncarea erau de cea mai bună calitate, ca pe un zbor de linie. Desigur, în loc să fie serviți de o stewardesă simpatică, comanda ți-era luată de un sergent cu moaca turtită, dar dacă reușeai să treci cu vederea chestia asta, n-aveai ce regreta. Până și Lila Bruett se calmase, după ce trăsese câteva cocteiluri cu cremă de mentă și cacao.

Hap se apropiase de Stu, învăluindu-l într-un damf cald de Scotch:

— Cam ciudați băieții ăștia, Stuart. Vezi, nici unul dintre ei nu are mai puțin de cincizeci de ani, nici unul n-are verighetă. Din ăștia care s-au ținut de carieră și au rămas la grade mici.

Cam cu o jumătate de oră înainte de aterizare, Norm Bruett făcuse o criză și leșinase, iar Lila începuse să zbiere. Doi dintre stewarzii cu fețe dure îl înfășuraseră pe Norm într-o pătură și-l readuseseră în simțiri cât ai zice pește. Lila, care-și pierduse total controlul, țipa încontinuu. După o vreme, dăduse la boboci cocteilurile și sandvișul cu salată de pui pe care-l mâncase. Doi dintre băieții aceia cam trecuți se apucaseră să curețe, cu fețe inexpressive. Apoi Lila începuse să strige:

— Ce naiba e porcăria asta? Ce se-ntâmplă cu bărbatul meu? O să murim cu toții? Vor muri și copilașii mei? Cât despre "copilași", femeia îi ținea fixați "în cravașă", pe fiecare cu câte-un braț, în așa fel încât capetele de-abia li se mai zăreau de dincolo de sânii ei bogați. Luke și Bobby arătau speriați, stingheri și destul de rușinați din pricina tărăboiului pe care-l făcea mama lor. De ce nu-mi răspunde nimeni? Oare nu mai suntem în America?

— N-are nimeni curajul s-o facă să tacă? mormăise Chris Ortega din partea din spate a avionului. Afurisita asta de femeie face mai mult tărăboi decât un tonomat în care s-a spart un disc.

Unul dintre militari o forțase să bea un pahar de lapte, după care Lila se liniștise ca prin minune. Își petrecuse restul călătoriei privind pe hublou la peisajul de dedesubtul lor și fredonând ceva. Stu bănuia că în pahar nu fusese doar lapte.

La aterizare fuseseră așteptați de patru limuzine Cadillac. Cei din Arnette se suiseră în trei dintre ele. Escorta militară intrase în cel de-al patrulea.

Stu era de părere că băieții aceia cam trecuți, care nu aveau verighete — și nici rude apropiate, probabil —, se aflau și ei pe-aproape, în aceeași clădire.

Deasupra ușii lui se aprinse lumina roșie. După ce se opri compresorul, pompa sau ce naiba era aparatul ăla, înăuntru păși un bărbat îmbrăcat într-unul din costumele acelea albe, spațiale. Doctorul Denninger. Era tânăr. Păr negru, piele măslinie, trăsături ascuțite și vorba mieroasă.

— Patty Grier zice că i-ai dat de furcă, se auzi din difuzorul montat pe pieptul lui Denninger, în timp ce acesta se apropia tropăind. E destul de supărată.

— N-are de ce să se supere, îi răspunse Stu calm. Nu-i venea ușor să-și ia un aer detașat, dar simțea că este important să-și ascundă teama de omul acesta. Denninger arăta și se purta ca un om care-și umilește inferiorii și face din ei cărpe de șters pe jos, în schimb nu știe cum să-și mai lingă în fund superiorii. De pe urma celor de teapa lui te puteai alege cu ceva, dacă reușeai să le impui respectul. Dar dacă te simt fricos, n-ai parte decât de vechea poveste știută: un strat subțire de "îmi pare rău, dar nu pot să-ți spun mai mult de-atât" pe deasupra, sub care se ghicește un imens dispreț la adresa tâmpiților de civili care vor să știe mai mult decât le-ar fi de folos.

— Vreau niște răspunsuri, îl preveni Stu.

— Îmi pare rău, dar...

— Dacă vrei să nu vă fac greutăți, trebuie să-mi dai niște răspunsuri.

— La timpul potrivit vei afla...

— Vă pot crea mari probleme.

— Știm asta, îi răspunse Denninger arțăgos. Pur și simplu n-am autoritatea să-ți spun nimic, domnule Redman. Nici nu știu decât foarte puține lucruri.

— Presupun că mi-ai făcut analize ale sângelui. De-aia m-ai înțepat cu toate acele alea.

— Ai dreptate, îi răspunse Denninger prudent.

— Cu ce scop?

— Încă o dată îți zic, domnule Redman, nu pot să-ți spun ceea ce nu știu nici eu.

Tonul enervat se auzea iarăși, iar Stu se simți înclinat să-i dea crezare. Nu era altceva decât o rotiță îndeplinindu-și slujba conștiincios, dar fără plăcere.

— Orașul nostru a fost pus în carantină.

— Nici despre asta nu știu nimic.

De această dată însă, Denninger își îndreptă privirile într-altă parte, iar Stu se gândi că probabil mințea.

— Cum se face că n-am văzut nimic despre chestia asta? zise el arătând spre televizorul fixat în perete.

— Ce vrei să spui?

— Atunci când se blochează căile de acces spre un oraș și se pune sârmă ghimpată în jurul lui, nu se poate ca o asemenea știre să fie trecută cu vederea.

— Domnule Redman, dac-ai fi atât de bun să-i permiți lui Patty să-ți ia tensiunea...

— Nu. Dacă mai vreți ceva de la mine, ați face bine să trimiteți doi bărbați zdraveni. Și, indiferent câți haidamaci o să trimiteți, eu tot o să încerc să fac niște găuri în costumele astea etanșe. Știi, nici nu pare așa de greu!

În joacă, se prefăcu că vrea să înhațe costumul lui Denninger, iar acesta se lăsă cuprins de panică, fiind la un pas să cadă pe spate. Difuzorul sistemului lui de comunicare emise un țipăt ascuțit, iar în spatele peretelui dublu din sticlă se iscă oarecare agitație.

— Presupun că v-ar fi ușor să-mi puneți ceva în mâncare ca să mă scoateți din funcțiune, dar atunci nici analizele voastre n-ar mai ieși corect, este?

— Domnule Redman, nu ești deloc rezonabil! Denninger păstra acum o distanță prudentă. Faptul că refuzi să colaborezi ar putea să provoace un grav deserviciu patriei tale. Mă înțelegi?

— Nici vorbă. În momentul de față, mi se pare că patria este cea care îmi face *mie* un grav deserviciu. Până una-alta, iată-mă închis într-o cameră de spital din Georgia, cu un doctor bun de nimic, care nu știe nici măcar să facă diferența între căcat și caramela. Leși naibii de aici și trimite pe careva în stare să stea de vorbă cu mine, dacă nu, trimite câțiva băieți zdraveni care să ia cu forța ce vă trebuie vouă de la mine. Însă am să mă bat cu ei, poți să contezi pe chestia asta.

Rămase perfect nemișcat pe scaun după plecarea lui Denninger. Asistenta nu se mai întoarse. Dar nici vreo echipă de paznici solizi care să-i ia tensiunea cu forța. Gândindu-se mai bine, îi veni în minte că tensiunea n-ar fi avut nici o valoare pentru nimeni atât timp cât era obținută prin constrângere. Pentru moment, îl lăsau să fiarbă în suc propriu.

Se ridică în picioare și aprinse televizorul, la care privi fără să înțeleagă nimic. Teamă din el era imensă, ca un elefant care a scăpat din lanț. De două zile încoace aștepta să înceapă să strănute, să tușească, să dea din el flegmă neagră și s-o scuie în oliță. Se întreba ce fac ceilalți, oameni pe care-i cunoștea de când lumea. Se întreba dacă vreunul dintre ei o pățise la fel de rău ca omul acela, Campion. Își aminti de femeia moartă și de copilul ei din rabla aia de Chevy... Ca într-un coșmar, pe chipul femeii moarte se suprapunea cel al Lilei Bruett, iar fața micuței Cheryl Hodges se confunda cu aceea a bebelușului.

Televizorul începu să chițăie și să hârâie. Inima îi zvâcnea în piept, bătând rar. Auzea zgomotul îndepărtat al unui filtru care purifica aerul din încăpere. Cu toate că-și menținea o imobilitate a feței demnă de un jucător de pocher, simțea cum frica se zbate și se răsucesce în el. Câteodată lua dimensiuni uriașe, călcând totul în picioare: elefantul. Alteori era mică, îl rodea și-l sfâșia cu dinții ei ascuțiți: șobolanul. Dar de părăsit nu-l părăsea niciodată.

Aveau să mai treacă patruzeci de ore până să-i trimită pe cineva dispus să stea de vorbă cu el.

CAPITOLUL 8

ÎN 18 Iunie, la cinci ore după ce stătuse de vorbă cu vărul lui, Bill Hapscomb, Joe Bob Brentwood îl oprise pe dreapta pe un vitezman. Asta se petrecea pe Texas Highway 40, cam la treizeci de kilometri est de Arnette. Vitezmanul era Harry Trent din Braintree, agent de asigurări. Mergea cu o sută într-o zonă cu limitare la optzeci de kilometri pe oră. Joe Bob îi dădu o amendă pentru depășirea vitezei. Trent o acceptă resemnat și apoi, spre amuzamentul lui Joe Bob, încercă să-i vândă asigurări pentru casă sau pe viață. Joe Bob se simțea minunat; moartea era ultimul lucru la care s-ar fi gândit. Și totuși, el era deja un om bolnav. În afară de benzină, se alesese și cu altceva de la stația Texaco a lui Bill Hapscomb.

Harry, un tip care-și iubea munca și avea de-a face cu o mulțime de oameni, transmisese boala la peste patruzeci de persoane în ziua respectivă și-n următoarea. La câți alții au dat aceștia boala este imposibil de zis — ai putea la fel de bine să te întrebi câți ingeri pot dansa pe vârful unui ac. Dacă ar fi să apreciem în medie cinci de persoană, totalul s-ar ridica la două sute. Utilizând același calcul minim, se poate spune că acești două sute au molipsit o mie, cei o mie, cinci mii, cei cinci mii, *douăzeci* și cinci de mii.

În plin deșert californian, subvenționat din banii contribuabililor, cineva reușise în sfârșit să inventeze un circuit de scrisori de înțrăjutorare care funcționa cu adevărat. Un sistem de înțrăjutorare de-a dreptul mortal.

În 19 iunie, ziua în care Larry Underwood se întorsese acasă, la New York, ziua în care Frannie Goldsmith îi vorbise tatălui ei despre sosirea iminentă a Micului Străin, Harry Trent se

opri la cafeneaua Babe's Kwik-Eat, din Texasul de Est, ca să ia prânzul. Își alege un cheeseburger, iar ca desert o porție din delicioasa prăjitură cu căpșuni a lui Babe. Îl încerca o mică răceală, o răceală alergică, poate, strănuta tot timpul și-i venea să scuie. În timpul mesei îi infectă pe Babe, pe băiatul care spăla vase, pe doi camionagii care stăteau în separeul din colț, pe bărbatul care livra pâine și pe tipul care venise să schimbe discurile din tomat. Iar bomboanei care servea la masa lui îi lăsa bacșiș o bancnotă de un dolar, care colcăia de viruși mortali.

Când ieșea el pe ușă, un automobil station tocmai trăgea în fața cafenelei. Pe mașină, cu numere de înmatriculare de New York, exista și un portbagaj, iar interiorul era plin până la refuz de copii și bagaje. Șoferul mașinii își coborî geamul și-l întrebă pe Harry, cu accent tipic newyorkez, cum să ajungă pe US 21, pe direcția nord. Harry îi oferă tipului din New York indicații foarte clare cum să nimerească pe Highway 21. Le mai puse la dispoziție, lui și întregii familii, certificate de deces, fără să aibă măcar habar ce face.

Newyorkezul era Edward M. Norris, locotenent de poliție la brigada de detectivi, în cadrul Circumscripției 87 din Marele Măr.

Nu mai avusese o vacanță adevărată de cinci ani. El și familia se distraseră de minune. Copiii fuseseră în al nouălea cer când vizitaseră Disney World din Orlando și, neștiind că întreaga familie va muri înainte de 2 iulie, Norris plănuia să-i spună ticălosului ăla acru de Steve Carella că de fapt *era* posibil să-ți iei mașina și să pleci undeva, cu nevasta și cu copiii, și să te simți bine. Iar Steve avea să-i spună că degeaba oi fi tu un detectiv bun, dar un bărbat care nu poate să facă puțină poliție în propria lui familie nu valorează nici cât o gaură făcută în zăpadă cu pișu'.

Familia Norris înfulecă ceva în Kwik-Eat-ul lui Babe, apoi urmă întocmai minunatele indicații primite de la Trent ca să ajungă pe Highway 21. Ed și soția lui, Trish, se minunau de ospitalitatea întâlnită în sud, timp în care cei trei copii stăteau cuminți și colorau pe bancheta din spate. Numai bunul Dumnezeu știe, se gândea Ed, ce ar fi făcut în locul lor perechea de monștri ai lui *Carella*.

Înnoptară într-un motel din Eustace, Oklahoma. Ed și Trish o molipsiră pe recepționeră. Copiii, Marsha, Stanley și Hector, îi molipsiră pe țăncii cu care s-au întâlnit pe terenul de joacă — care de aici plecau spre vestul Texasului, Alabama, Arkansas și Tennessee. Trish le molipsi pe cele două doamne care spălau rufe la Laundromatul din apropiere. Mergând pe coridorul motelului, în căutare de gheață, Ed îl molipsi pe un tip pe lângă care trecu. Toată lumea intra în scenariu.

Trish îl trezi pe Ed dis-de-dimineață ca să-i spună că Heck, bebelușul, era bolnav. Tușea urât, răgușit și făcuse și febră. După părerea ei, era laringită difterică. Ed Norris mormăi ceva, cum că să-i dea copilului niște aspirină. Dacă laringita ar mai fi așteptat doar patru sau cinci zile, boala și-ar fi făcut mendrele acasă, iar Ed ar fi putut păstra amintirea unei vacanțe perfecte (ca să nu mai vorbim că-i strica și perspectiva bucuriei malițioase cu care avea de gând să povestească totul). Prin ușa ce făcea legătura între camere îl auzea pe bietul bebeluș icnind scurt și sacadat, ca un copoi.

Trish se așteptase ca Hector să se simtă mai bine de dimineață — laringita difterică fiind una dintre bolile care se tratează stând la pat —, dar, în data de 20, către prânz, trebui să recunoască în sinea ei că revirimentul nu se producea. Aspirina nu reușea să potolească febra; bietul Heck avea o temperatură atât de ridicată, încât privirile îi erau ca de sticlă. Tusea era acum însoțită și de un soi de hârâială care nu-i plăcea deloc, iar respirația părea îngreunată de secreții. Colac peste pupăză, se părea că boala asta ciudată a prins-o și pe Marsha, iar Trish începuse și ea să tușească ușor, din pricina unei iritații care-i apăruse în gât; deocamdată nu era nimic grav, putea să-și înăbușe micile accese cu o batistă.

— Trebuie să-l ducem pe Heck la un doctor, spuse ea în cele din urmă.

Ed trase într-o stație service și verifică poziția lor pe harta prinsă de parasolarul mașinii. Se aflau în Hammer Crossing, intersecția Hammer din Kansas.

— Nu știu, spuse el. Poate găsim un medic care să ne dea un sfat, cel puțin. Oftă și-și trecu mâna prin păr, cu un aer exasperat. Hammer Crossing, Kansas! Doamne Sfinte! Cum se face că are nevoie de-un doctor taman în locul ăsta uitat de lume?

Marsha, care se uita la hartă peste umărul tatălui ei, spuse:

— Scrie că e exact locul unde-a jefuit Jesse James banca, tăticule. De două ori.

— Îl bag în mă-sa pe Jesse James, se răsti Ed.

— Ed! interveni Trish.

— Scuze, mormăi el, fără să-i pară rău de fapt câtuși de puțin.

Porniră mai departe.

După șase telefoane, în timpul cărora Ed Norris își păstră cu mare grijă calmul, descoperi în cele din urmă un medic la Polliston, care era dispus să-l consulte pe Hector dacă reușeau să ajungă la el înainte de ora trei. Polliston ieșea din ruta lor, se abăteau cu treizeci de kilometri vest de Hammer Crossing, dar lucrul cel mai important la această oră era Hector. Ed începuse să fie extrem de îngrijorat din cauza lui. Nu-l văzuse niciodată pe puști atât de lipsit de vlagă.

La ora 2 după-amiază se aflau în sala de așteptare a doctorului Brenden Sweeney. Între timp, și Ed începuse să strănute. Sala de așteptare a lui Sweeney era plină; nu fură primiți înăuntru decât aproape de ora 4. Trish nu mai reușea să-l scoată pe Heck din starea lui de semiconștiență și se simțea și ea cuprinsă de febră. Doar Stan Norris, în vârstă de nouă ani, era încă în formă suficient de bună ca să se agite.

În timpul șederii lor în cabinetul lui Sweeney, transmiseră boala — care avea să fie cunoscută curând în întreaga țară, pe cale să se dezintegreze, sub denumirea de Captain Trips — la peste douăzeci și cinci de persoane, inclusiv unei femei cu aspect de matroană, care nu intrase decât ca să-și achite nota de plată înainte de-a merge mai departe și răspândi boala și în întreg clubul ei de bridge.

Femeia cu aspect de matroană era doamna Robert Bradford, Sarah Bradford la clubul de

bridge, Cookie pentru soțul ei și prietenii apropiați. Sarah jucă bine în seara respectivă, poate și din cauză că partenera ei era Angela Dupray, cea mai bună amică. Ai fi zis că sunt ajutate de niște legături telepatiche. Câștigă detașat primele trei robere, iar în timpul ultimului realiză un șlem mare. Singurul lucru care umbră bucuria Sarei era faptul că se simțea atinsă de o mică răceală. Nu i se părea cinsti, de vreme ce venea așa de curând după cea din urmă.

După terminarea partidei, la 10, ea și Angela se duseră să bea în liniște un pahar într-un bar. Angela nu se grăbea să ajungă acasă. Era rândul lui David să găzduiască jocul săptămânal de pocher, și știa sigur că nu va putea adormi din pricina zgomotului... dacă nu avea grijă să-și prescrie și să urmeze un mic tratament cu sedative, și anume două gin-fizzuri.

Sarah comandă un Ward 8 și cele două femei discută despre partida de bridge de-abia încheiată. Între timp, izbutiră să infecteze pe toată lumea din cocktail-barul din Polliston, inclusiv pe doi tineri care beau bere în apropiere. Se aflau în drum spre California — tot așa cum pleaseră odinioară Larry Underwood și prietenul lui, Rudy Schwartz — ca să-și încerce norocul. Un prieten de-al lor le promisese niște slujbe la o firmă de transportat mobilă. Ziua următoare porniră mai departe, spre vest, răspândind boala pe măsură ce se apropiau de ținta lor.

Sistemele de întrajutorare, cum sunt și cele pe bază de scrisori, nu funcționează. Faptul este bine cunoscut. Aștepți de pomană milioanele de dolari — promise cu singura condiție să trimiți un singur dolar primului de pe listă, după care să-ți adaugi numele la sfârșitul șirului și să expediezi scrisoarea mai departe, la alți cinci prieteni. Sistemul de scrisori Captain Trips, în schimb, funcționează cum nu se poate mai bine, nu de la bază spre vârf ci invers, de la vârful piramidei în jos — vârful la care ne referim fiind un paznic numit Charles Campion, din cadrul serviciului de securitate al armatei. Sub fiecare găină apărea oul de aur. Însă nu sub forma poștașului care aduce fiecărui participant la joc teancuri peste teancuri de scrisori, conținând fiecare o singură bancnotă de un dolar; Captain Trips aducea cu sine nenumărate dormitoare cu unul sau doi morți în fiecare, apoi șanțuri și gropi special săpate, în cele din urmă corpuri aruncate în oceane, pe ambele coaste, în cariere de piatră și în fundațiile caselor neterminate. Și, în cele din urmă, trupurile aveau să putrezească acolo unde apucau să cadă secerate de moarte.

Sarah Bradford și Angela Dupray se întoarseră împreună la mașinile lor (molipsind patru sau cinci persoane pe care le întâlniseră pe stradă), apoi se țocăiră pe obraz și-și văzu fiecare de drumul ei. Sarah se întoarse acasă și-i transmise boala soțului ei și celor cinci amici de pocher, molipsind-o și pe fiica ei adolescentă, Samantha. Fără știrea părinților ei, Samantha era teribil de speriată, pe motiv că-și închipuia că s-a ales cu o blenoragie de la prietenul ei. De fapt, chiar așa se și întâmplase. Adevărul este că nu avea de ce să fie îngrijorată; în comparație cu ce-i dăduse maică-sa, mica doză de blenoragie nu făcea nici cât o ceapă degerată.

A doua zi, Samantha molipsi pe toată lumea ce se afla la bazinul de înot al clubului YWCA din Polliston.

Și așa mai departe.

CAPITOLUL 9

SE REPEZIRĂ asupra lui după căderea serii, în timp ce mășăluia pe marginea șoselei US 27, care, de vreun kilometru și jumătate înapoi, de când intra în oraș, purta denumirea de Main Street.

Peste încă doi sau trei kilometri, avea de gând s-o cotească spre vest, pe șoseaua 63, care l-ar fi scos la nodul rutier, de unde și-ar fi putut începe lunga lui călătorie spre nord. Simțurile îi fuseseră probabil adormite de cele două beri pe care tocmai le dăduse pe gât, cu toate acestea avusese o bănuială că lucrurile nu sunt chiar în regulă. Tocmai își aducea aminte de cei patru sau cinci zdrahoni care stăteau în celălalt colț al barului când băieții respectivi ieșiră la iveală din locurile unde stătuseră ascunși și se năpustiră spre el.

Nick se bătu cât se pricepu mai bine, doborându-l pe unul dintre ei la pământ și umplând de sânge nasul altuia — rupându-i-l chiar, dacă judeca după zgomot. Timp de câteva momente îndrăzni să sperie că avea o șansă minimă să-l învingă. Faptul că lupta fără să scoată nici un sunet îi descumpănea puțin. Erau destul de neghiobi, poate că până atunci nu se mai întâmplase să li se opună rezistență și în orice caz nu se așteptaseră ca puștiul acesta costeliv, cu un rucsac în spinare, să se apere cu atâta înverșunare.

Încasă apoi o lovitură chiar deasupra bărbiei, iar buza inferioară îi fu sfârtecă, probabil de unul dintre inelele acelea cu pecete, și în gură i se răspândi imediat gustul sângelui cald. Se retrase, împleticindu-se, iar cineva îi prinse brațele. Se zbătu violent și-și eliberă unul dintre ele exact în momentul când un pumn îl izbea în obraz, inelul lucind ca o lună care-a luat-o razna. Înainte de a fi nevoit să-și închidă ochiul drept, distinsese inelul acela din nou, reflectând mat lumina stelelor. Văzu stele verzi și simți cum îl părăsește încet cunoștința și o pornește spre o țintă necunoscută.

Speriat, se zbătu și mai tare. Bărbatul cu inel se afla acum din nou în fața lui, iar Nick, temându-se că pielea îi va fi sfâșiată încă o dată, îl izbi în plex. Lui Ineluș i se tăie respirația, se încovrigă și începu să horcăie după aer, ca un terrier bolnav de laringită.

Ceilalți făcură cerc în jurul lui. Pentru Nick nu mai erau acum decât niște umbre, niște tipi vânoși — băieți pe cînste, își ziceau ei — în cămăși cenușii, cu mânecile suflecate, scoțând la iveală bicepșii lor mari și pistriuiți din cauza soarelui. Purtau pantofi butucănoși, de lucru. Șuvițele de păr unsuros le cădeau peste ochi. În ultimele raze de lumină ale acelei zile, totul începea să pară un coșmar. Sângele îi șiroia în ochiul pe care mai reușea să-l țină deschis. Rucsacul îi fu smuls din spate. Loviturile se abătură asupra lui ca o ploaie și în curând din el nu mai rămase decât o marionetă fără oase și tremurândă, mânăuită de niște sfori destrămate. Însă cunoștința nu și-o pierdu de tot. Singurele sunete rămăneau găfăiturile scoase atunci când îl

loveau cu pumnii și ciripitul limpede al unui caprimulg, din vârful unui pin din apropiere. Ineluș se ridică nesigur pe picioare.

— la țineți-i, îi îndemnă el pe ceilalți. Țineți-l de păr!

Mai multe mâini îl înhățară de brațe. Cineva își înfipse ambele gheare în părul negru și cârlionțat al lui Nick.

— De ce nu ți-pă? strigă nervos cineva din gașcă. De ce naiba nu ți-pă, Ray?

— Ți-am zis să nu pomeniști v-un nume, spuse Ineluș. Mi se rupe mie de ce nu ți-pă el. Îl fac praf. Nenorocitu' m-a lovit. E un împutit care se bate murdar, asta e!

Pumnul coborî cu putere spre el. Nick își smuci capul într-o parte, iar inelul nu-l atinse decât în treacăt.

— Țineți-l, bă, cum vă zic, spuse Ray. Ce naiba sunteți? O ceată de labagii?

Pumnul se abătu iar asupra lui, și de această dată nasul lui Nick se transformă într-o tomată strivită din care picura zeama. Respirația i se blocă, transformându-se într-un sforăit. Relația dintre el și realitate se subțiasă teribil, fiind gata să se rupă de tot. Gura i se deschise și sorbi din aerul proaspăt al nopții. Pasărea de noapte își înălța iarăși cântecul ei dulce și însingurat. Dar Nick nu auzi nici de această dată nimic, așa cum nu auzise nici mai înainte.

— Țineți-l, bă, repetă Ray. V-am zis să-l țineți, fir-ar al naibii.

Pumnul se apropie încă o dată. Doi dinți din față se sfărâmară la impactul teribil cu inelul. Chinul era atât de mare, încât nu reuși să scoată vreun sunet. Picioarele îl lăsară și s-ar fi prăbușit ea un sac de cereale dacă n-ar fi fost susținut de cei din spatele lui.

— Ray, ajunge! Ce, vrei să-l omori?

— Țineți-l! Nenorocitu' m-a lovit. Îl fac praf...

O pereche de faruri luminară deodată drumul, limitat în această porțiune de tufișuri mărunte și străjuit din loc în loc de pini mari și bătrâni.

— Vai, Isuse!

— Aruncați-l, aruncați-l!

Era chiar vocea lui Ray, dar acesta nu se mai afla în fața lui. Nick simțea o vagă urmă de ușurare, dar cea mai mare parte din energia conștientă de care mai dispunea în acel moment se concentra asupra durerii sfâșietoare din gură. Cu vârful limbii pipăia sfărâmurile de dinți.

Măinile îl târâră până-n mijlocul drumului. Cercurile tot mai apropiate de lumină îl prinseră în raza lor, ca pe un actor aflat pe scenă. Frânele scrâșniră. Nick se sprijini pe mâini și încercă să-și convingă picioarele să se pună în mișcare, însă fără succes; renunțaseră la luptă. Se prăbuși pe suprafața asfaltului, iar țipătul infernal al frânelor și-al cauciucului păru să preceadă lovitura fatală, pe care el o aștepta cu resemnare. Cel puțin se pune astfel capăt durerii din gură.

O jerbă de pietricele îi veni în obraz, apoi se trezi privind o anvelopă care se oprise la doar câțiva centimetri de el. Vedea o piatră mică și albă înțepenită între profilurile cauciucului, ca o monedă ținută între două degete.

O bucată de cuarț, îi veni un gând aiurea, apoi leșină.

Când își reveni, Nick constată că era întins pe un prici. Era tare, dar în ultimii trei ani se obișnuise cu așternuturi și mai dure decât asta. Deschise ochii cu mare efort. Ai fi zis că aveau lipici, iar dreptul, cel lovit de luna aceea care o luase razna, nu se mai deschidea decât pe jumătate.

Constată că vedea un tavan cenușiu și crăpat, din ciment. Sub el se încrucișau mai multe țevi înfășurate în izolație. Un gândac mare se rostogolea grăbit de-a lungul uneia dintre ele. Câmpul lui vizual era intersectat de un lanț. Își ridică puțin capul și simți cum îl străbate un val de durere cumplită, în schimb văzu și un al doilea lanț pornind de la piciorul exterior al priciului și până la un bolț înfipt în zid.

Își întoarse capul spre stânga (alt acces de durere, parcă mai puțin ucigător) și descoperi un perete din beton, plin de crăpături. Peste tot se vedeau inscripții. Unele vechi, altele noi, cele mai multe erau însă producțiile unor analfabeți. LOCUL ĂSTA ARE GÂNDACI. LOUIS DRAGONSKY, 1987. MIE ÎMI PLACE ÎN CUR. DELIRIUM TREMENS POA' SĂ FIE FOARTE SIMPATIC. GEORGE RAMPLING E UN LABAGIU. ÎNCĂ TE IUBESC SUZANNE. AICI E O PORCĂRIE, JERRY. CLYDE D. FRED 1981. Mai apăreau și desene cu penisuri mari, care se bălăbăneau, țâțe uriașe, vagine desenate schematic. Toate acestea căpătară imediat coerență. Nick înțelese că se afla în celula unei închisori.

Se sprijini cu grijă în coate, își împinse picioarele (încălțate în papuci de hârtie) peste marginea patului și apoi se ridică în fund. Durerea aceea teribilă îi reveni, iar coloana vertebrală scoase un scârțâit alarmant. Stomacul și mațele făceau un soi de revoluție și pe deasupra îl cuprinse și o greață imensă, de felul celor mai înspăimântătoare și descurajatoare, care te face să te rogi la toți dumnezeii ca să-ți treacă.

În loc să strige cât îl ținea gura — pentru că asta i-ar fi fost imposibil —, Nick se aplecă peste genunchi, cu o mână pe fiecare obraz, și așteptă să se potolească răul. Ceea ce se și întâmplă, după o vreme. Simți plasturii lipiți în mai multe locuri peste cutele obrazilor și, după ce încercă de mai multe ori să facă grimase, stabili că vreun medic oarecare se apucase să-i facă și câteva cusături, pentru orice eventualitate.

Se uită în jur. Se afla într-o celulă mică, de forma unei cutii de sălari așezate pe latura scurtă. Dincolo de pat era o ușă zăbreliată. La capul patului exista un vas de toaletă fără capac și fără inel. În spatele și deasupra lui era o mică fereastră, zăbreliată și ea, pe care reuși să o vadă după ce-și suci grijuliu, extrem de grijuliu, gâtul lui țeapăn.

După ce șezuse pe marginea priciului exact cât să se convingă că nu va leșina, își lăsă în vine pantalonii de pijama cenușii, informi, cu care fusese îmbrăcat, se așeză pe W. C. și urină îndelung. Când termină, se ridică în picioare ținându-se de marginea patului, ca un bătrân. Aruncă o privire temătoare în vas, ca să vadă dacă nu apăreau urme de sânge, dar urina era

curată. Trase apa.

Se apropie încet de ușa zăbreliță și cercetă micul coridor de afară. La stânga lui era celula pentru bețivi. Un moș zăcea pe unul dintre cele cinci paturi, cu o mână atârându-i inertă la pământ. La dreapta, coridorul se termina cu o ușa întredeschisă. Din tavanul cămăruței atârna o lampă cu abajurul verde, de felul celor pe care le văzuse prin sălile de biliard.

O umbră se ridică, dansă în canatul ușii deschise, apoi pe coridor își făcu apariția un zdrahon în uniformă de vară kaki. Purta o centură Sam Browne și un pistol mare. Își vârî degetele mari în buzunarele pantalonului și-l cercetă în tăcere pe Nick aproape un minut întreg. Apoi începu să vorbească.

— Când eram copil, am reușit să ne apropiem de o puma, am împușcat-o, apoi am târât-o treizeci de kilometri până în oraș, peste pământul tare. Ceea ce a mai rămas din sârmana creatură când am ajuns noi acasă mi se pare cel mai jalnic lucru pe care l-am văzut vreodată. Tu vii cam pe locul al doilea, băiete.

Lui Nick îi trecu prin minte că suna a discurs pregătit, șlefuit cu grijă și foarte prețuit — rezervat tipilor din afara orașului și vagabonzilor care nimereau din când în când în cutiile de saueri cu gratii.

— Cum îți zice, urâtule?

Nick își duse un deget la buzele lui umflate și sfâșiate și clătină din cap. Își duse mâna la gură, brăzdă aerul cu un gest blând, în diagonală, apoi clătină iarăși din cap.

— Ce? Nu poți vorbi? Ce căcat mai e și ăsta?

Cuvintele fuseseră pronunțate pe un ton întrucâtva amical, dar Nick nu avea cum distinge nuanțe și inflexiuni. Culese din aer un creion invizibil și făcu gestul de a scrie.

— Vrei un creion?

Nick răspunse cu un gest afirmativ.

— Dacă ești mut, cum se face că nu ai la tine o legitimație din aia?

Nick ridică din umeri. Își întoarse pe dos buzunarele goale. Strânse din pumni și făcu gesturi de box, gesturi care-i produsera un nou val de dureri în cap și greață în stomac. Își încheie mica piesă de pantomimă atingându-și tâmplile cu pumnii, dându-și ochii peste cap și lăsându-se peste gratii. Apoi arătă iarăși spre buzunarele goale.

— Ai fost prădat.

Nick confirmă.

Bărbatul în kaki se întoarse la el în birou. Peste câteva momente reveni cu un creion bont și un blocnotes. I le întinse printre gratii. În partea de sus a fiecărei foi se putea citi MEMO și *Emis de Biroul Șerifului John Baker*.

Nick întoarse foile spre el și bătu ușor cu guma creionului numele înscris acolo, ridicându-și în același timp sprâncenele întrebător.

— Mda, ăsta-s eu. Tu cine ești?

"Nick Andros", scrisese el, apoi își întinse mâna printre bare.

Baker clătină din cap.

— Nu dau mâna cu tine. Ești și surd?

Nick făcu semn că da.

— Ce ți s-a întâmplat aseară? Doctorul Soames și soția lui au fost la un pas să te calce ca pe o bucată de lemn, băiete.

"Bătut & jefuit. Cam la un kilometru și jumătate de localul lui Zack de pe Main St."

— Zona aia nu-i pentru puști ca tine, urâtule. Tu n-ai vârsta cuvenită ca să ai voie să bei.

Nick clătină indignat din cap. "Am douăzeci și doi", scrisese el. "Am și cu dreptul să beau două beri fără să fiu bătut & jefuit din cauza asta, nu?"

Baker citi aceste cuvinte cu un zâmbet acru.

— Din câte se vede, nu și în Shoyo. Ce cauți aici, băiete?

Nick rupse cea dintâi foaie din notes, o făcu ghem și o lăsă să cadă pe podea. Înainte de-a apuca să-și scrie răspunsul, brațul șerifului se repezi printre gratii și-l înhăță de umăr cu o mână de fier. Nick tresari.

— Soția mea face curățenie în celulele astea, spuse Baker, și nu văd nici un motiv pentru care tu să faci murdărie pe jos. Du-te și aruncă gunoiul în W. C.

Nick se aplecă, clipind des din cauza durerii din spate, și pescui ghemotocul de hârtie de pe podea. Se duse cu el la toaletă, îl aruncă înăuntru și apoi se uită către Baker, cu sprânceana ridicată. Baker îi făcu un semn.

Nick se întoarse. De această dată creionul îi zbură pe hârtie mai multă vreme. Baker se gândi că a-l învăța pe un copil surdomut să citească și să scrie nu era un lucru atât de simplu, iar Nick Andros ăsta era destul de bine mobilat la mansardă ca să prindă șpilul. Existau indivizi normali aici, în Shoyo, Arkansas, care nu se obișnuiau niciodată cu chestii de genul ăsta, și nu puțini dintre ei ardeau gazul în crâșma lui Zack. Dar un puști de-abia nimerit în oraș nu avea de unde să știe asta.

Nick îi întinse notesul printre gratii.

"Călătoresc încolo și-ncoace, dar nu sunt un vagabond. Ieri mi-am petrecut toată ziua muncind pentru un om cu numele de Rich Ellerton, cam la 10 kilometri vest de aici. L-am curățat grajdul & i-am urcat o groază de fân în pod. Săptămâna trecută am lucrat în Watts, Okla. Bărbații care m-au bătut mi-au furat și plata pe o săptămână."

— Ești sigur c-ai lucrat pentru Rich Ellerton? Pot să și verific, știi doar.

Baker rupsesse foaia cu explicația lui Nick, o împăturise până la dimensiunile unei fotografii și-o vârâse în buzunarul de la piept al cămășii.

Nick încuviință din cap.

— L-ai văzut câinele?

Nick confirmă.

— De care este?

Nick ceru notesul. "Doberman mare", scrisese el. "Dar simpatic. Nu e rău."

Baker dădu din cap și se întoarse în birou. Nick rămase lângă gratii, așteptând cu înfrigurare. Peste doar câteva momente, Baker se întoarse cu o legătură mare de chei, descuie ușa, o împinse într-o parte.

— Haide la mine în birou, îl îndemnă. Vrei să mănânci ceva?

Nick clătină din cap, apoi făcu gestul de turnat și de băut.

— Cafea? Foarte bine, am aici. Cu frișcă și zahăr?

Nick clătină din cap.

— Bei cafea ca bărbatii? râse Baker. Hai cu mine.

Baker o porni pe coridor vorbind mai departe, dar Nick nu înțelegea nimic, din cauză că nu-i putea vedea buzele.

— Mă bucur că am companie. Mă chinuie o insomnie. Am ajuns în așa hal, încât nu dorm mai mult de trei sau patru ore pe noapte, de obicei. Nevastă-mea mă tot bate la cap să mă duc la nu știu ce medic vestit din Pine Bluff. Dacă nu mă lasă, cred că s-ar putea să ajung și acolo. Adică, uită-te la mine — e ora 5 de dimineață, nu s-a făcut nici lumină, măcar, iar eu mănânc ouă și cartofi prăjiți de la bufetul ăla pentru șoferi de mai încolo.

În timp ce pronunța ultimele cuvinte, Nick prinse "...bufetul ăla pentru șoferi de mai încolo". Îl privi mirat și ridică din umeri, a nedumerire.

— Nu contează. Un puști ca tine n-are cum să-nțeleagă.

Ajunși în birou, Baker îi turnă o ceașcă de cafea neagră dintr-un termos uriaș. Apoi își trase din nou înainte farfuria cu micul dejun pe jumătate terminat. Nick sorbi din cafea. Îl durea în gură, dar lichidul îi făcea totuși foarte bine.

Îl bătu pe Baker pe umăr, iar când acesta își ridică privirea, Nick arătă spre cafea, se frecă peste burtă și făcu discret din ochi.

Baker îi zâmbi.

— Nici nu m-așteptam să zici altfel. Jane, soția mea, a făcut-o. Mușcă o jumătate de ou fierț tare, mestecă, apoi arătă spre Nick cu furculița. Ești nemaipomenit. Parcă ai fi unul dintre tipii ăia care fac pantomimă. Pun pariu că nu prea ai probleme ca să te faci înțeleș, este?

Nick execută un gest în zigzag, cu mâna înălțată pe jumătate. *Comme ça, comme ça.*

— Eu nu te mai rețin, spuse Baker, ștergând grăsimea cu o felie de pâine prăjită Wonder Bread, dar uite ce-ți propun. Dacă mai rămâi în zonă, poate reușim să punem mâna pe ăia care ți-au făcut figura asta. De acord?

Nick făcu din cap și scris: "Crezi că pot să-mi recuperez banii mei pe o săptămână de lucru?"

— Nici o șansă, îi răspunse Baker sec. Eu nu sunt decât un șerif de la țară, băiete. Pentru așa o chestie, e nevoie de o investigație în toată regula.

Nick ridică din umeri. Punându-și mâinile una lângă alta, imită zborul unei păsări care se îndepărtează.

— Mda, chiar așa. Câți erau?

Nick ridică patru degete, săltă iarăși din umeri, apoi ridică cinci.

— Crezi că l-ai putea identifica pe vreunul dintre ei?

Nick ridică un deget, apoi scris: "Mare & blond. Cam de dimensiunile tale, poate ceva mai greu. Cămașă & pantaloni cenușii. Purta un inel mare. Al treilea deget, mâna dreaptă. Piatră purpurie. Cu ea m-a tăiat."

În timp ce citea, șeriful se schimba la față. Mai întâi interes, apoi enervare. Crezând că furia se îndreaptă împotriva lui, Nick se sperie din nou.

— Of, Isuse Cristoase, zise Baker. Asta-i o hazna care-a început să cam dea pe-afară. Ești sigur?

Nick dădu din cap fără tragere de inimă.

— Altceva? Ai mai reținut și altceva?

Nick se gândi, apoi notă: "O cicatrice mică. Pe frunte."

Baker aruncă o privire spre cele scrise.

— Asta-i Ray Booth, cumnatul meu. Îți mulțumesc, băiete. E ora 5 de dimineață, și deja se anunță o zi proastă.

Ochii lui Nick se măriră încă un pic și făcu un gest precaut de compătimire.

— Foarte bine, zise Baker, mai mult pentru sine. E soi rău. Janey îl știe prea bine. Doar a bătut-o de atâtea ori când erau amândoi copii. Totuși, sunt frate și soră, prin urmare s-a cam terminat cu iubirea pe săptămâna asta.

Nick se uită încurcat în pământ. Peste o secundă, Baker îl scutură de umăr, ca să-i urmărească spusele.

— S-ar putea să n-aibă nici un rost, oricum. Ray și cu nemernicii ăia de prieteni ai lui au să-și ofere unul altuia alibiuri. Și atunci cuvântul tău va fi pus în cântar cu al lor. Tu ai lovit pe careva?

"I-am dat lui Ray ăsta în burtă", scris Nick. "Pe altul l-am pocnit în nas. Poate chiar i l-am rupt."

— Ray umblă mai ales cu Vince Hogan, Billy Warner și Mike Childress, îi explică Baker. Dacă discuti cu Vince între patru ochi, s-ar putea să-l dau pe brazdă și să-l fac să mărturisească. N-are coloană vertebrală nici cât o moluscă pe moarte. Iar dacă el vorbește, pot să mă leg pe urmă de Mike și de Billy. Ray a primit inelul ăla de la o asociație de fraternitate din LSU. A renunțat la școală când era în anul doi. Făcu o pauză, bătând darabana pe marginea farfuriei cu micul dejun. Cred că am putea face o încercare, băiete, dacă vrei și tu. Dar prefer să te previn de la bun început, probabil că vor scăpa. Sunt tot atât de răi și de lași ca o haită de câini, dar au crescut aici, în oraș, pe când tu ești doar o haimană, și surdomut pe deasupra: Iar dacă scapă, au să se răzbune pe tine.

Nick căzu pe gânduri. Îi revenea în minte imaginea lui aruncat de la unul la celălalt ca o sperietoare de ciori însângerată și vorbele pe care reușise să le citească de pe buzele lui Ray: *Îl fac praf. Nenorocitu' m-a lovit.* Și senzația că rucsacul, același care-l însoțise în ultimii doi ani

cât bătuse lumea, îi este smuls din spate.

Scrise și sublinie câteva cuvinte pe notes: "Hai să încercăm."

Baker oftă și dădu din cap.

— Okay. Vince Hogan muncește la gater... adică, afirmația nu este chiar adevărată. De obicei arde și el gazul pe-acolo. Mergem la gater pe la ora 9, dacă ești de acord. Poate reușim să-l speriem suficient de tare ca să-și dea drumul la limbă.

Nick încuviință.

— Cum îți simți gura? Doctorul Soames a lăsat niște pastile. Zicea c-ai să te simți mizerabil, din câte-și închipuie el.

Nick clătină trist din cap.

— Pun eu mâna pe ei. Am să... Se întrerupse și, în lumea lui de film mut, Nick văzu cum șeriful strănută de câteva ori la rând în batistă. A mai dat și asta peste mine, continuă el, dar se întoarse în timp ce vorbea, așa că Nick nu prinse decât primul cuvânt. Mă paște o răceală din alea rele. Isuse Cristoase, nu-i așa că viața-i minunată? Bun venit în Arkansas, băiete.

Luă pastilele și se întoarse la Nick. După ce i le dădu, împreună cu un pahar de apă, Baker se pipăi cu grijă sub partea din spate a maxilarului, unde apăruse o umflătură dureroasă. Ganglioni umflați, tuse, strănuturi, puțină febră, probabil. Mda, din câte se ghicea de pe acum, avea să fie o zi de neuitat.

CAPITOLUL 10

LARRY SE TREZI cu o mahmureală suportabilă, dar cu un gust în gură de-ai fi zis că un pui de balaur o folosisese în chip de oliță și cu sentimentul că se află într-un loc în care n-ar trebui să fie în mod normal.

Patul era pentru o persoană, dar avea două perne. Simțea miros de slănină prăjită. Se ridică în picioare și contemplă una dintre atât de obișnuitele zile cenușii de la New York, și-și zise că se întâmplase ceva grav cu Berkeley peste noapte: era acoperit de murdărie și de funingine, era îmbătrânit. Încet-încet, începu să-și amintească seara trecută și înțelese brusc că nu se află în Berkeley, ci în Fordham. Într-un apartament situat la al doilea etaj al unui bloc de pe Tremont Avenue, nu departe de Concourse, iar maică-sa se întreba pesemne pe unde fusese el cu o noapte în urmă. Oare o căutase la telefon, se scuzase în vreun fel oarecare, fie și superficial? Își coborî picioarele din pat și descoperi un pachet crâmpoțit de Winston, în care mai exista o singură țigară strâmbă. O aprinse cu o brichetă Bic din plastic verde. Avea gust de balegă veche. Din bucătărie se auzea fără încetare un sfârâit de slănină, ca un post de radio năpădit de paraziți.

Numele fetei era Maria și-i spusese că se ocupă... cu ce? Igienă bucală, oare reținuse corect? Larry nu știa cât de pricepută o fi fost la igienă, dar dinspre partea bucală era nemaipomenită. Își aduse vag aminte că-l înfulecase ca pe un copan. Îi ascultaseră pe Crosby, Stills și Nash pe micul sistem stereo, de tot rahatul, din salon, cântând despre câtă apă trecuse pe sub pod și timpul irosit. Dacă își aducea bine aminte, Maria nu-și irosise deloc timpul. Fusese oarecum copleșită atunci când descoperise că el este *chiar acel* Larry Underwood. În cursul petrecerii din seara precedentă, nu cumva porniseră amândoi, clătinându-se, în căutarea unui magazin de discuri deschis, de unde să cumpere un exemplar din *Baby, Can You Dig Your Man?*

Gemu încetișor și încercă să reconstituie întreaga zi de ieri, de la debutul ei nevinovat și până la finalul frenetic și pasional.

Mai întâi își aduse aminte că echipa Yankees nu se afla în oraș. Mama lui plecase la serviciu înainte ca el să se trezească, însă îi lăsase un program al jocurilor viitoare pe masa din bucătărie, împreună cu un bilețel: *Larry. După cum poți constata, Yankees vor jucă următorul lor meci acasă de-abia pe 1 iulie. Pe 4 iulie, în schimb, există un cuplaj. Dacă n-ai altceva de făcut atunci, ce-ar fi s-o duci și pe maică-ta la stadion? Fac eu cinste cu bere și cu hotdogs. Există ouă și cârnați în frigider, sau prăjituri în cutia de pâine, dacă preferi. Ai grijă de tine, copile. Există și un PS tipic pentru Alice Underwood: Majoritatea golanilor cu care-ți pierdeai timpul pe vremuri s-au răspândit din fericire care încotro, dar cred că Buddy Marx lucrează la atelierul acela de tipografie din Stricker Avenue.*

Numai amintirea acelui bilet fu suficientă ca să tresară. Fără "dragul meu" înaintea numelui său. Fără "cu dragoste" înainte de semnătură. Nu credea ea în cai verzi pe pereți. Lucrurile palpabile, care contau cu adevărat, se aflau în frigider. La un moment dat, în timp ce el se odihnea după ce traversase toată America, ea plecase la cumpărături și se întorsese cu adevărate stocuri din ceea ce-i plăcea lui cel mai mult pe lumea asta. Era de speriat cât de bine ținea minte totul. O șuncă la conservă marca Daisy. Două livre de unt adevărat — cum naiba își permitea așa o chestie cu salariul ei? Două pachete de câte șase cutii de Coca-Cola. Cârnați Deli. O bucată de friptură de vacă, pusă la marinat în sosul secret al lui Alice, rețeta pe care refuza s-o divulge până și fiului ei, și un galon întreg de înghețată Baskin-Robbins Peach Delight, în congelator. Și o plăcintă cu brânză Sara Lee. Din aceea cu zmeură pe deasupra.

Primul lui impuls fusese să se ducă la baie, nu numai ca să-și ușureze vezica, dar mai ales să verifice dulapul pentru medicamente. O periută nou-nouță de dinți Pepsodent atârna pe vechiul ei loc, unde stătuseră pe rând toate periutele de dinți din copilăria lui. În dulăpior se mai afla un pachet cu lame, un tub cu spumă de ras Barbasol, până și o sticlă de colonie Old Spice. Nu-i ceva extravagant, i-ar fi spus ea — de fapt, lui Larry chiar îi răsunau în urechi aceste cuvinte —, dar la banii ăștia, miroase suficient de tare.

Se uitase lung la toate acesta, apoi luase noul tub de pastă și rămăsese cu el în mână. Fără "dragul meu" și fără "cu dragoste, mama". Ea se exprima printr-o periută de dinți nouă, un tub de pastă nou, o sticlă de colonie nouă. Câteodată, gândi el, adevărata dragoste este nu numai oarbă, dar și tăcută. Începu să se frece pe dinți, întrebându-se dacă în ideea asta nu se putea

descoperi și o melodie.

Specialista în igienă bucală intră în cameră, purtând doar niște bikini din nailon roz.

— Bună dimineața, Larry, îl salută ea.

Era scundă, drăguță, în stilul Sandrei Dee, iar sânii ei magnifici se îndreptau neclintitiți și trufași drept spre el. Cum era bancul ăla vechi? Avea două revolve de 38 și o armă adevărată. Ha-ha, foarte amuzant. Făcuse aproape cinci mii de kilometri ca să petreacă o noapte cu Sandra Lee, care era mai-mai să-l mănânce de viu.

— Bună, îi răspunse el, ridicându-se din pat.

Era gol, însă hainele lui zăceau chiar la capul patului. Începu să se îmbrace.

— Am un halat, dacă vrei poți să-l pui pe tine. Mâncăm scrumbie afumată și slănină.

Scrumbie și slănină? Stomacul lui începu să se revolte, mai să se întoarcă pe dos.

— Nu, scumpo, trebuie s-o iau din loc. Am o întâlnire cu cineva.

— Hei, hei, nu poți să mă părăsești chiar în stilul ăsta...

— Este vorba de o întâlnire importantă.

— Păi, să știi că și io sunt importantă!

Începea să devină cam stridentă. Simțea că-l zgârie pe timpane. Fără vreun motiv anume, îi veni în minte cum strigă Fred Flintstone "WIIILMAAA!" cât îl țin plămânii lui din celuloid.

— Bronxul se cam poate citi pe tine, iubire, îi zise el.

— Asta ce vrea să însemne? Își înfipse mâinile în șolduri, cu lopățița plină de grăsime ținută într-unul din pumnii strânși, aidoma unei flori din oțel. Sânii ei se legănară ademenitor, dar Larry nu se lăsă impresionat. Își trase pantalonii și-i încheie. Și ce dacă sunt din Bronx, ți se pare că am și pielea neagră? Ce-ai împotriva Bronxului? Nu cumva oi fi v-un rasist?

— N-am nimic împotriva cartierului ăsta și nici rasist nu sunt, spuse, apropiindu-se de ea în picioarele goale. Uite ce este, persoana pe care trebuie s-o întâlnesc este chiar maică-mea. N-am revenit în oraș decât acum două zile și nici măcar nu i-am telefonat ieri seară sau ceva de genul ăsta... așa-i? adăugă el, sperând încă.

— Nu ai sunat pe nimeni, îl lămurii ea morocănos. Aș pune *pariu* că-i vorba de maică-ta.

Se întoarse la pat și-și vârî picioarele în mocasini.

— Ba da. ăsta-i adevărul. Lucrează în Chemical Bank Building. Este administratoare. Ei, bănuiesc că între timp au avansat-o la funcția de supraveghetorie a unui etaj.

— Și nici nu te cred că ești Larry Underwood ăla cu discul.

— Crezi ce vrei tu. Eu trebuie să plec.

— Ești o puță de doi bani! se aprinse ea. Ce crezi că o să fac acum cu tot ce-am gătit?

— Eventual le poți arunca pe fereastră, îi sugeră el.

Ea emise un țipăt ascuțit de furie și lansă lopățița spre el. În oricare alt moment al vieții lui, lopățița și-ar fi greșit ținta. Una dintre cele mai de seamă legi ale fizicii ne învață că o lingură nu va parcurge o traiectorie dreaptă când va fi aruncată de o specialistă în igiena bucală, și încă la supărare. Dar — excepția confirmă regula — unealta descrise mai multe rotații în aer și poc! drept în fruntea lui Larry. Nu-l duru prea tare. Apoi văzu două picături de sânge căzând pe covor, atunci când se aplecă să ridice lopățița de pe jos.

Făcu doi pași cu unealta în mână.

— Ar trebui să-ți trag vreo câteva la fund cu asta! strigă el.

— Sigur că da, îngăimă ea, trăgându-se înapoi și începând să bâzâie. Păi de ce nu? Marea stea a muzicii. Fute și fuge. Am crezut că ești un băiat de treabă. Dar nu ești.

Mai multe lacrimi i se prelinseră pe obraji, iar de pe falcă picurară pe partea de sus a pieptului. Fascinat, Larry urmări cum o lacrimă o ia în jos pe panta sânelui drept și se oprește exact pe sfârc. Avea efectul unei lupe. Puteai să vezi porii și vârful unui perișor negru răsărind din marginea interioară a aureolei. Isuse Cristoase, să știi c-o iau razna, îi trecu prin minte.

— Trebuie să plec, declară el.

Jacheta lui din stofă albă era pusă pe capătul patului. O luă și o aruncă peste umăr.

— Nu ești băiat de treabă! țipă ea când îl văzu trecând în salon. Doar asta m-a atras la tine, am crezut că ești băiat de treabă!

Priveliștea din salon îl făcu să scoată un geamăt. Pe canapeaua unde, din vagile lui amintiri, avusese loc scena de amor, zăceau cel puțin două duzini de exemplare din *Baby, Can You Dig Your Man?* Alte trei se aflau pe platanul prăfuitului sistem stereo portabil. Pe peretele opus era un poster uriaș cu Ryan O'Neal și Ali McGraw. A fi înfulecat înseamnă să nu ajungi niciodată să spui îmi pare rău, ha-ha. Isuse, să știi că înnebunesc *cu adevărat!*

Ea rămase în ușa dormitorului, plângând patetic. Văzu o cicatrice sub unul din genunchii ei, unde se tăiasse probabil în timp ce se rădea.

— Ascultă, să-mi dai un telefon, îl rugă ea. Nu sunt supărată pe tine.

Ar fi trebuit să zică "sigur că da", și cu asta s-ar fi încheiat întreaga poveste. Se pomeni însă scoțând un râs dement și spunând: "Vezi că ți se arde scrumbia."

Începu să țipe și o porni spre el, dar se împiedică de una din pernele de pe jos și căzu. Cu un braț răsturnă o sticlă de lapte pe jumătate plină, clătinând și sticla goală de Scotch de lângă ea. *Sfinte Dumnezeule*, îi trecu lui Larry prin minte, *nu cumva am amestecat chestiile astea două?*

Leși repede și o luă pe scări în jos. În timp ce parcurgea ultimele șase trepte înainte de ușa de la intrare, o auzi urlând după el, din holul de la intrare: *Nu ești băiat de treabă! Nu ești...*

Trânti ușa în spatele lui și imediat îl învălui aerul cețos, cald și umed de afară, aducând cu el aroma primăvărată a copacilor și a eșapamentelor. Un adevărat parfum, după mirosul de untură prăjită și fum de țigară stătut. Mai avea și acum în mână țigara aia strâmbă, care ajunsese chiștoc; o aruncă în rigolă și inspiră adânc aerul curat. Se simțea extraordinar acum, când scăpase din toată nebunia. Nu vă întoarceți cu noi, amintiri, la acele minunate zile ale normalității când vom...

Deasupra și undeva în spatele lui se deschise cu zgomot o fereastră și bănuiește imediat ce avea să urmeze.

— *Sper că ai să putrezești în cel mai scurt timp!* urla ea de la înălțime. Desăvârșita pescăreasă din Bronx. *Călca-te-ar metroul! Cântăreț ești tu, mă? La pat ești un căcăcios! Un păduche! Bagă-ți asta în cur! Du-i și asta lu' mă-ta, păduche împuțit!*

Sticla de lapte veni învărtindu-se, de la fereastra dormitorului în care se aflase și el până de curând. Larry se feri. Se sparse ca o bombă în rigolă, împrăștiind cioburi pe toată strada. O urmă imediat și sticla de whisky, care se zdrobi chiar la picioarele lui. Indiferent de celelalte calități și defecte ale ei, avea o țință teribilă, muierușca! O luă la fugă, ținându-și o mână deasupra capului. Nebunia asta nu avea să se mai sfârșească niciodată?

Din spatele lui se înalță un ultim zbieret prelung, în care răzbătea triumfător inconfundabilă intonație a Bronxului: *SĂ MĂ PUI ÎN CUR, TICĂLOS DE DOI BANI CE IEEEEȘTI!* După care dădu colțul și se urcă pe pasarela ce traversează șoseaua, se aplecă peste balustradă și izbucni într-un râs de o intensitate ciudată, aproape isteric, urmărind trecerea mașinilor pe dedesubt.

— Nu erai în stare să descurci mai elegant situația asta? se întrebă el, fără să-și dea seama că vorbea în gura mare. Da, domnule, puteai să procedezi mai civilizată. A ieșit o scenă cât se poate de urâtă. Căca-m-aș pe ea de treabă!

Sesiză deodată că vorbește tare și începu iar să râdă ca un dement. Pe neașteptate, îl străbătu o senzație de greață cumplită, amețitoare, care-l făcu să-și strângă pleoapele cât putea de tare. Un circuit de memorie din Serviciul Intern de Masochism se deschise și auzi vocea lui Wayne Stukekey spunându-i: *Există ceva în tine care îi face pe ceilalți să se simtă ca și cum ar fi mușcat dintr-o foiță de staniol.*

Se purtase cu fata cum te porți cu o curvă bătrână pe care o știi de la o poștă la care ai participat cu prietenii tăi din școală.

Nu ești un tip ca lumea.

Ba sunt. Ba sunt.

Dar atunci când tipii care luau parte la marea petrecere protestaseră la hotărârea lui de a-i pune capăt, el îi amenințase că va chema poliția, ceea ce și intenționa. Sau nu era așa? Ba da. Ba da, chiar așa ar fi procedat. Majoritatea îi erau necunoscuți, adevărat, și puțin îi păsa ce se întâmpla cu ei, dar pe patru sau cinci dintre protestatari îi știa din vremurile de demult. Iar ticălosul de Wayne Stukekey stătea lângă ușă, cu brațele încrucișate, ca un judecător pregătit să pronunțe condamnarea la spânzurătoare în ziua cea marc.

Iar Sal Doria, când ieșea pe ușă, așa-i zisese: *Dacă acesta e efectul pe care îl are asupra indivizilor ca tine, Larry, aș fi preferat să nu te lansezi.*

Își deschise ochii și coborî de pe pasarela, pornind în căutarea unui taxi. Păi sigur că da. Făcea pe prietenul ofensat. Dacă Sal îi era atât de prieten cum pretindea, atunci ce căuta acolo ca să trăiască pe spinarea lui? Eram un prost și nimănu-i nu-i place să vadă un prost căruia i-a venit deodată mintea la cap. Asta-i adevărul.

Nu ești un tip ca lumea.

— Sunt un tip ca lumea, declară el morocănos. Și în definitiv, asta nu-i treaba nimănu!

Se apropia un taxi. Larry îi făcu semn. Păru să ezite o secundă, înainte de a opri la bordură, iar Larry își aduse aminte de sângele de pe frunte. Deschise ușa din spate și sări înăuntru, înainte să apuce șoferul să se răzgândească.

— Manhattan. Chemical Bank Building, intrarea dinspre Parc, îi zise.

Taxiul intră din nou în fluxul circulației.

— Ai o tăietură în frunte, dom'le, îl anunță taximetristul.

— O fată a aruncat cu o lingură de bucătărie după mine, îi răspunse Larry absent.

Taximetristul îi aruncă un zâmbet cam ciudat, de falsă compătimire, și-și văzu de drum, în timp ce Larry se așeză mai comod și încercă să-și imagineze cum avea să-i explice maică-sii absența lui din seara trecută.

CAPITOLUL 11

LÂNGĂ RECEPȚIA de la parterul clădirii Larry întâlni o negresă care părea obosită și care-i zise că Alice Underwood se afla probabil la etajul al douăzeci și patrulea, unde făcea un inventar. Pătrunse în lift, conștient că persoanele care urcau împreună cu el aruncau priviri furișe și curioase către fruntea lui. Rana nu mai sângera, dar prinsese o coajă neplăcută la vedere.

Etajul al douăzeci și patrulea era ocupat de birourile executive ale unei companii japoneze producătoare de aparate de fotografiat. Larry se plimbă încolo și-ncoace pe culoare aproape douăzeci de minute, căutând-o pe maică-sa și simțindu-se ca un cur de cal. Existau și destui funcționari occidentali, dar majoritatea erau de origine japoneză, ceea ce, la înălțimea lui — un metru optzeci și cinci — îi sporea senzația de penibil. Bărbații aceia și femeile micuțe îi cercetau cu ochii lor oblici fruntea și mâneca însângerată a jachetei cu acea curtenie orientală de-a dreptul neliniștitoare.

În cele din urmă descoperi o ușă pe care stătea scris PAZĂ & ADMINISTRAȚIE, îndărătul unei ferigi foarte mari. Apăsă clanța, ușa nu era încuiată și se uită înăuntru. Maică-sa se afla acolo, în uniformă ei cenușie, fără formă, și pantofi cu talpă de crep. Părul îi era strâns într-o plasă de culoare neagră. Stătea cu spatele spre el. Într-o mână ținea o plăcuță cu clemă pentru prinderea actelor și, din câte se părea, număra niște sticle cu soluție de curățat sub presiune de pe un raft montat la înălțime.

Larry simți impulsul puternic — pentru care, de altfel, se simțea vinovat — să-i întoarcă spatele și să fugă. Să se ducă la garajul aflat nu departe de locuința ei și să se suie în mașină. Ce dacă de-abia plățise chiria pe două luni pentru locul de garare de acolo? Nu-și dorea decât să se așeze la volan și să-i dea bătaie. Să-i dea bătaie încotro? Oriunde. Bar Harbor, Maine. Tampa, Florida. Salt Lake City, Utah. Oriunde putea fi un loc minunat, cu condiția să fie suficient

de departe de Dewey Doză și de debaraua asta mirosind a săpun. Nu știa exact dacă din cauza luminilor fluorescente sau a tăieturii din frunte, dar îl lovisе o durere de cap împuțită.

Hai, lasă-te de smiorcăieli, că doar nu ești o afurisită de mironosiță.

— Bună, mamă.

Femeia tresări ușor, dar nu se întoarce.

— Așa, Larry. În cele din urmă ai reușit să ajungi în centru.

— Sigur că da. Își trecu greutatea de pe un picior pe celălalt. Vreau să-mi cer scuze. Ar fi trebuit să-ți dau un telefon ieri seară...

— Mda. O idee bună.

— Am fost cu Buddy. Am... uf... ne-am plimbat. Am bătut prin oraș.

— Așa mi-am închipuit și eu. Sau ceva de genul ăsta.

Agăță un scăunel cu piciorul și-l trase lângă ea, se sui pe el și începu să numere sticlele cu ceară pentru parchet de pe raftul de sus, atingând-o pe fiecare dintre ele ușor, cu vârfurile degetului mare și arătătorului de la mâna dreaptă. Fu nevoită să se întindă și, în această mișcare, rochia i se ridică și el putu să vadă, deasupra ciorapilor maro, carnea albă și zbârcită din partea de sus a coapselor, dar își întoarce privirile, aducându-și aminte, brusc și inutil, ceea ce i se întâmplase celui de-al treilea fiu al lui Noe atunci când se uitase la bătrân, pe când acesta zăcea beat și dezbrăcat în culcușul lui de paie. Bietul băiat a trebuit de atunci înainte să care lemne și apă toată viața lui. El și toți urmașii lui. Și de asta mai avem și-n ziua de azi incidente rasiale, băi băiete. Fie Domnul lăudat.

— Doar pentru asta ai bătut tot drumul? îl întrebă ea, întorcându-se pentru prima oară spre el.

— Păi, am venit să-ți spun unde-am fost și ca să-mi cer scuze. A fost detestabil din partea mea că am uitat.

— Mda, făcu ea. Adevărat, ai și o latură detestabilă, așa e, Larry. Crezi că am uitat?

Se înroși la față și îngăimă:

— Mamă, ascultă-mă...

— Sângerezi. Poate te-a lovit vreo dansatoare de strip-tease cu șnurul chiloțelor? Se întoarce înapoi la rafturi și, după ce termină de numărat toate sticlele de pe rândul de sus, își notă rezultatul pe foaia de hârtie. Careva și-a făcut rost de două sticle de ceară pentru parchet în săptămâna asta, remarcă ea. Bafta lui.

— Am venit la tine ca să-ți spun că *îmi pare rău!*

Larry pronunțase aceste cuvinte mai tare decât s-ar fi convenit. Ea nu păru afectată, în schimb el tresări.

— Mda, mi-ai mai zis asta. Domnul Geoghan o să se pună pe capul nostru dacă afurisita asta de ceară pentru parchet dispăre în continuare.

— Nu m-am bătut într-o crăsmă și nici nu m-am dus într-un bar cu program de strip-tease. Nici vorbă de-așa ceva. N-a fost decât...

Vorbele i se opriră în gât.

Ea se întoarce, cu sprâncenele arcuite batjocoritor, o postură a ei de care-și aducea prea bine aminte.

— Ce-a fost?

— Păi... Nu reuși să născocească o minciună convingătoare suficient de repede. A fost... o... uf... o lingură.

— Te-a confundat cineva cu o omletă? Îmi închipui că tu și cu Buddy ați petrecut o noapte de neuitat în oraș.

Uita mereu că maică-sa era în stare să se joace cu el cum dorea, așa fusese întotdeauna și probabil așa avea să fie și de acum înainte.

— E vorba de o fată, mamă. A aruncat lingura după mine.

— Îmi închipui că e o bomboană de fată, comentă Alice Underwood și-i întoarce spatele.

Blestemata aia de Consuela a ascuns iarăși formulele pentru cererea materialelor. Nu că ar servi la mare lucru, pentru că niciodată nu primim tot ceea ce avem nevoie, în schimb ne dau tot felul de lucruri cu care n-aș ști ce să fac nici să mă omori.

— Mamă, ești supărată pe mine?

Femeia lăsă mâinile să-i cadă pe lângă trup, iar umerii ei se prăbușiră.

— Nu fi supărată pe mine, șopti el. Te rog să nu fii, da? Da?

Se răsuci din nou cu fața spre el și atunci văzu o sclipire nenaturală în ochii mamei lui — bineînțeles, presupunea de fapt că este cât se poate de *naturală* și în nici un caz provocată de lumina fluorescente din încăpere, iar în ochi îi răsună iarăși vocea specialistei în igienă bucală, pronunțând pe un ton de sentință: *Nu ești un tip ca lumea*. La ce bun se mai întorsese acasă, doar ca să-i facă asemenea figuri... ca să nu mai vorbim de cele pe care i le făcea ea lui.

— Larry, îi spuse femeia blând, Larry, Larry, Larry.

Pentru un moment, crezu că nu avea să-i mai zică nimic; ba chiar își permise să spere acest lucru.

— Asta-i tot ce poți tu să-mi zici? "Nu fi supărată pe mine, te rog, mamă, nu fi supărată"? Te ascult la radio și, deși nu-mi place cântecul acela al tău, sunt mândră că-l cânti. Oamenii mă întreabă dacă cel care cântă este cu adevărat fiul meu, iar eu zic da, este chiar Larry. Și le mai spun că te-ai priceput întotdeauna la cântat, ceea ce este purul adevăr, nu?

El clătină nefericit din cap, fără a îndrăzni să-i răspundă.

— Le povestesc cum ai pus mâna pe chitara lui Donny Roberts, în primul an de liceu, și cum peste nici o jumătate de oră cântai mai bine decât el, care lua lecții încă din clasa a doua primară. Ești talentat, Larry, n-a fost nevoie să-mi spună mie nimeni asta, cu atât mai puțin tu. Însă presupun că și tu ai fost conștient de darul tău, pentru că este singurul lucru despre care nu te-am auzit niciodată plângându-te. Apoi ai plecat de acasă. Ți-am făcut eu vreun reproș cât de mic? Nu. Tinerii și tinerele pleacă de acasă. Așa este de când lumea și pământul. După care te întorci. E nevoie să-mi spună careva de ce și cum? Nu. Te-ai întors pentru că, pe lângă discul

tău de succes, ai intrat într-o încurcătură oarecare acolo, pe Coasta de Vest.

— Ba n-am intrat în nici o încurcătură! îi replică el indignat.

— Ba da, ai intrat. Cunosci bine toate semnele. Sunt mama ta de foarte multă vreme și n-ai cum să mă duci de nas, Larry. Ai căutat întotdeauna încurcăturile cu lumânarea, fără să-ți cruți nici măcar osteneala. Câteodată cred că traversai strada doar ca să poți călca într-un rahat de câine. Dumnezeu mă va ierta că spun asta, pentru că Dumnezeu știe că am dreptate. Sunt eu nebună? Nu. Sunt dezamăgită? Da. Sperasem că te vei schimba, o dată ce te îndepărtezi de casă. Dar nu s-a întâmplat așa. Ai plecat de aici, un băiețel în trupul unui bărbat, și te-ai întors neschimbat, cu excepția faptului că bărbatul și-a făcut părul permanent. Știi de ce-mi închipui eu că te-ai întors acasă?

Larry se uita la ea, dornic să-i vorbească, știind însă că unicul lucru pe care ar fi fost în stare să i-l spună i-ar fi scos pe amândoi din sărite: *Nu plânge, mamă, da?*

— Cred că te-ai întors acasă pentru că nu ți-a venit în minte nici un alt loc unde te-ai fi putut duce. Nu cunoșteai pe nimeni, în afară de mine, care să te primească. Nu am spus niciodată o vorbă rea despre tine nimănui, Larry, nici măcar surorii mele, dar dacă m-ai adus în stare, am să-ți mărturisesc exact ce cred despre tine. Te consider un profitor. Întotdeauna ai fost așa. Este ca și cum Dumnezeu ar fi omis o parte din tine atunci când El te-a făcut, în trupul meu. Nu ești *rău*, nu asta vreau să spun. Dacă mă gândesc la niște cartiere în care a trebuit să locuim după moartea tatălui tău, ai fi ajuns un stricat dacă aveai sămânța asta în tine, Dumnezeu mi-e martor. Cred că lucrul cel mai rău asupra căruia te-am surprins a fost când scriai o porcărie în holul de la intrarea blocului din Carstairs Avenue, în Queens.

Își amintea. Ea-i scrisese atunci același cuvânt pe frunte, cu creta, și apoi îl silise să înconjoare blocul respectiv de trei ori, însoțit de ea. De atunci nu mai scrisese niciodată acel cuvânt, și nici un alt cuvânt pe vreo clădire, perete sau poartă.

— Partea cea mai tristă, Larry, este că tu ai *intenții* bune. Câteodată îmi trece prin minte că ar fi fost o adevărată binecuvântare dac-ai fi fost un soi mai rău. După cum se prezintă acum situația, dai semne că înțelegi ce anume este în neregulă, dar nu și cum să intervii. Și nici eu nu știu cum să procedez. Am încercat în toate felurile pe care le-am știut *eu* pe când erai copil. Și atunci, când ți-am scris cuvântul pe frunte, era tot o încercare... În momentul respectiv ajunsesem deja la disperare, altfel nu te-aș fi supus la un lucru atât de oribil. Ești un profitor, asta-i tot. Te-ai întors acasă pentru că știai că trebuie să dau. Nu oricui, ci ție în mod special.

— Am să plec de la tine, zise el, pronunțând fiecare cuvânt ca și cum ar fi încercat să scuie un ghemotoc uscat de puf. Chiar astăzi după-amiază.

Apoi îi trecu prin cap că nu-și putea *permite* să se mute de la ea, cel puțin până când Wayne nu-i va trimite următorul cec cu drepturi de autor — sau ceea ce mai rămânea din el după ce termina de hrănit pe cei mai flămânzi dintre cei ce-l hăituiău în L.A. Cât despre cheltuielile obligatorii, achitase chiria pentru garajul Datsunului Z, iar până vineri trebuia neapărat să-și plătească și rata, dacă dorea să nu-i vină pe cap vreun portărel prietenos de prin vecini și să-i ridice mașina. După cheful de noaptea trecută — care începuse atât de nevinovat, cu Buddy și cu logodnica lui și cu specialistă în igienă orală pe care o cunoștea logodnica, o fată foarte simpatică din Bronx, Larry, o să-ți placă la nebunie, are un simț al umorului nemaipomenit —, stătea destul de rău cu banii. Nu. Dacă dorea să se exprime corect, rămăsese în fundul gol. Gândul acesta îl făcu să intre în panică. Dacă o părăsea pe maică-sa acum, unde avea să se ducă? Într-un hotel? Portarul oricărui stabiliment mai răsărit decât o păduchelniță i-ar fi răs în nas și l-ar fi trimis la dracu'. Purta țeale de lux, însăăștia se pricep. Au un miros al lor special, ticăloșii. Simt de la o poștă un portofel gol.

— Nu pleca, îl rugă ea blând. Te rog să nu pleci, Larry. Am cumpărat special niște mâncare. Poate c-ai și văzut. Și, pe urmă, speram să putem juca împreună niște gin rummy diseară.

— Mamă, dar tu habar n-ai să joci gin, îi răspunse el, zâmbind slab.

— În schimbul unui cent pentru fiecare punct, îți ofer ocazia să înveți jocul, puștiule.

— Poate dacă-ți dau avans patru sute de puncte...

— Auzi ce scoate din el, se hlizi ea încetșor. Poate eu să-ți dau ție patru sute de puncte avans. Nu pleca, Larry. Ce zici?

— De acord, îi răspunse el.

Pentru prima oară în ziua respectivă se simțea bine, cu adevărat bine. O voce subțire îi șoptea că o ia de la capăt, că rămăsese același Larry căruia-i place să călătorească pe gratis, dar refuză să-și plece urechea la vocea aceea. În cazul de față, era vorba de *maică-sa*, ea îl rugase. E adevărat că-i zisese niște lucruri destul de grele înainte de a-l ruga, dar o rugămintă rămâne o rugămintă, poți să negi?

— Uite care-i treaba. Cumpăr eu biletele pentru jocul de pe 4 iulie. Oricum, o să te curăț diseară, așa că-mi scot paguba.

— Tu nu ești în stare să cureți nici o roșie, îi replică ea prietenos, apoi se întoarse la rafturi. Există o toaletă pe culoar. De ce nu te duci să-ți speli sângele de pe frunte? Apoi ia zece dolari de la mine din geantă și du-te la un film. Încă mai există câteva cinematografe bune pe Third Avenue. Dar să nu te apropii de mizeriile alea din jurul lui Forty-ninth și Broadway.

— În curând am să-ți dau o grămadă de bani, o asigură Larry. Discul meu a ajuns pe locul al optsprezecelea în clasamentul din *Billboard* pe săptămâna asta. M-am oprit la Sam Goody's și am văzut, venind încoace.

— Minunat. Dacă ești așa de bogat, de ce nu ți-ai cumpărat revista, în loc să stai s-o citești acolo?

Pe neașteptate, Larry simți cum i se pune un nod în gât. Încercă să scape de el, dar eforturile lui se dovediră zadarnice.

— Ei, nu contează, îl liniști ea. Am o limbă afurisită, ca un armăsar care o ia razna. Iar o dată ce s-a pornit, nu se mai oprește până nu obosește. Doar mă cunoști. Ia-ți cincisprezece, Larry. Să zicem că ți-i împrumut. Bănuiesc că-i voi primi înapoi, într-un fel sau altul.

— Am să ți-i înapoiez.

Se apropie de ea și trase de poala rochiei, ca un copil. Ea se uită în jos. Larry se ridică pe vârfuri și o sărută pe obraz.

— Te iubesc, mamă.

Ea-l privi surprinsă, nu de sărut, ci de ceea ce-i spusese și mai ales de tonul lui.

— Știu asta, Larry, îl asigură ea.

— În legătură cu ceea ce ziceai mai devreme. C-aș fi în încurcătură. De fapt, am o mică problemă, dar nu e...

— Nu vreau să aud nimic despre asta.

Vocea ei devenise deodată rece și serioasă. Atât de rece, încât îl sperie puțin.

— Foarte bine. Ascultă-mă, mamă... care-i cel mai bun cinematograf din zonă?

— Lux Twin, dar nu știu ce rulează acum.

— Nu contează. Știi care-i părerea mea? Există trei lucruri pe care le poți întâlni peste tot în America, dar dacă vrei să fie de calitate, nu le găsești decât în New York City.

— Chiar așa, domnule critic de la *New York Times*! Și care sunt ele?

— Filme, baseball și hotdogs de la Nedick's.

— Nu ești prost, Larry., și nici n-ai fost vreodată, spuse ea râzând.

Larry se duse la toaletă și-și spălă sângele de pe frunte. Se întoarse și o sărută din nou pe maică-sa și se alese cu cincisprezece dolari din poșeta ei neagră și uzată. Se duse apoi și văzu la Lux un film, în care un individ nebun și rău, revenit de dincolo de mormânt, purtând numele de Freddy Krueger, provoacă scufundarea mai multor adolescenți în nisipurile mișcătoare ale propriilor lor vise, unde, cu o singură excepție — eroina filmului — se sting cu toții. Freddy Krueger păruse și el să moară în final, dar faptul nu era prea sigur și, de vreme ce filmul avea o cifră romană după titlu și păruse să stârnească interesul unui număr destul de mare de spectatori, Larry se gândi că bărbatul cu lame de ras în vârful degetelor se va întoarce — neavând de unde ști că zgomotul persistent din rândul din spatele lui era un semn al sfârșitului tuturor acestor lucruri: noi părți ale acestui film nu aveau să mai apară pe ecrane, iar în scurt timp reprezentațiile cinematografice urmau să dispară cu totul.

Pe rândul din spatele lui Larry, un bărbat tușea.

CAPITOLUL 12

ÎN COLȚUL cel mai îndepărtat al salonului se afla o pendulă din cele mari. Tic-tac-ul ei regulat o urmărea pe Frannie Goldsmith de când se știa. Îl considera o chintesență a acelei încăperi odioase, iar în zile ca acestea din urmă ceasul însuși îi devenise odios.

Încăperea ei favorită din gospodărie era atelierul de lucru al tatălui ei, care se afla în magazia dintre casă și garaj. Pătrundeai înăuntru printr-o ușă mititică, înaltă doar de vreun metru cincizeci și aproape ascunsă îndărătul străvechii sobe din bucătărie. Ușa era un foarte bun punct de pornire: mică și aproape ascunsă, amintea în chipul cel mai fermecător de ușile pe care le întâlnești în basme și-n povești. Când crescuse în vârstă și în înălțime, trebuia să se aplece ca să poată intra, exact ca tatăl ei — maică-sa nu intra în atelier decât dacă era absolută nevoie. Era o ușă exact ca în *Alice în țara Minunilor* și, timp de mai mulți ani, mintea ei plăsmuise un joc pe care nu-l mărturisise nici măcar tatălui său: se făcea că într-o bună zi, când deschidea ușa, nu mai descoperea dincolo de ea atelierul lui Peter Goldsmith. Se trezea în schimb într-un pasaj subteran, ieșind undeva pe drumul dintre Țara Minunilor și Hobbiton, un tunel cu tavan destul de coborât, dar plăcut, cu laturile din pământ bătătorit și tavanul tot din lut străpuns de rădăcini zdravene, care-ți făceau cucuie în frunte dacă nu erai atent și te izbeai de vreuna. Un tunel în care nu se simțea iz de umezeală, gândaci și viermi, ci mirosea a scorțișoară și a ștrudel cu mere care tocmai e scos din cuptor, un tunel care ieșea undeva, pe un tărâm de vis, în toiul unei petreceri nesfârșite...

Ei bine, tunelul năzdrăvan nu i se arătase niciodată, dar lui Frannie Goldsmith, crescută în această casă, îi fusese suficient și atelierul (denumit uneori de taică-său "sculărie", iar de maică-sa "locul acela murdar unde tăticul tău se duce ca să bea bere"). Scule ciudate și mecanisme nemaipomenite. Un dulap uriaș cu o sută de sertare, fiecare plin până la refuz. Cuie, șuruburi, burghie, glaspapir (de trei feluri: aspru, și mai aspru, cel mai aspru), rindele, nivela cu bulă de aer și multe altele, al căror nume nu-l știa nici atunci și nici acum. Întunericul atelierului nu era tulburat decât de becul de patruzeci de wați, acoperit de pânze de păianjen, atârnat de firul electric, și de cerul de lumină puternică ce venea de la o lampă cu picior extensibil și cădea întotdeauna asupra locului unde tatăl ei avea ceva de lucru. În aer se amestecau mirosurile de praf, de ulei și de tutun de pipă, iar acum își zicea, nu pentru prima dată, că ar trebui să existe o regulă: toți tații să fumeze. Pipă, havană, țigară, marijuana, hașis, frunze de lăptucă, ceva. Pentru că mirosul de tutun i se părea că face parte, organic, din propria ei copilărie.

Dă-mi cheia aia, Frannie. Nu... cea mică. Ce ai făcut astăzi la școală?... Așa s-a purtat?... Păi, ce i-o fi venit lui Ruthie Sears să te împingă?... Da, arată rău. E o zgârietură foarte urâtă. Dar se asortează foarte bine la culoarea rochiei tale, nu ești de părere? Poate n-ar fi rău s-o cauți pe Ruthie Sears și s-o convingi să te împingă iarăși, ca să te lovești și la celălalt picior. Atunci totul ar fi simetric. Vrei să-mi dai șurubelnița aia mare, te rog?... Nu, aceea cu mâner galben.

Frannie Goldsmith! Să ieși imediat afară din locul acela mizerabil și să-ți schimbi hainele de școală! ÎN MOMENTUL... ASTA! Sunt sigură că te-ai murdărit!

Chiar și acum, la douăzeci și unu de ani, se mai strecura pe ușă și se așeza între masa lui de lucru și vechea sobă model Ben Franklin, care iarna dădea o căldură uimitoare, încercând să recupereze astfel măcar o fărâma din spiritul vremurilor când nu era decât copilul Frannie Goldsmith. Un sentiment iluzoriu, aproape întotdeauna împletit cu tristețea pentru fratele ei,

Fred, despre care nu avea decât amintiri vagi și a cărui viață se curmase crunt, înainte ca el să fi apucat să crească. Reușea să-l suporte, ba chiar îi făcea plăcere mirosul de ulei care pătrunseseră în toate, după cum și mușegaiul și izul îndepărtat de pipă. Nu reușea să-și amintească decât arareori cum era pe când fusese foarte mică, incredibil de mică, dar aici, în atelier, reușea câteodată, ceea ce-i dădea un sentiment de bucurie.

Dar acum se afla în salon.

Salonul.

Dacă atelierul însemna pentru ea farmecul copilăriei, simbolizat de parfumul răspândit de pipa tatălui ei (uneori, el îi sufla încetișor fum în ureche, atunci când o durea, însă numai după ce primea din partea ei promisiunea că nu-i va spune Carlei, care ar fi suferit un adevărat șoc), atunci de salon se legau toate acele amintiri din copilăria ei pe care ar fi vrut să le uite.

Vorbește atunci când ești întrebată! E ușor de spart, mai greu de reparat! Du-te la tine în cameră chiar în secunda asta și schimbă-ți hainele, nu vezi că nu se potrivesc? Tu nu gândești niciodată? Frannie, nu te mai trage de haine, oamenii au să creadă că ai purici. Ce crezi că au să-și închipuie unchiul Andrew și mătușa Carlene? M-ai făcut de rușine! Salonul era locul unde trebuia să-ți ții gura, salonul era locul unde te apuca mâncărimea și n-aveai voie să te scarpini, salonul era locul unde auzai comenzi dictatoriale, conversații plicticoase, locul unde rudele te ciupeau de obraji, unde nu aveai voie să strănuți sub nici un motiv, unde trebuia să-ți înăbuși tusea și, mai presus de orice, căscatul.

În inima acestei încăperi, unde sălășluia spiritul mamei ei, se afla pendula. Fusese construită în 1889 de bunicul Carlei, Tobias Downes, și intrase aproape imediat în fondul de proprietate mobilă a familiei, schimbându-și sediul de-a lungul anilor, grijuliu împachetată și asigurată împotriva eventualelor accidente din cursul mutărilor dintr-o parte a țării în alta (inițial, pendula fusese concepută în atelierul din Buffalo, New York, al lui Tobias, un loc la fel de afumat și mizerabil ca și atelierul lui Peter, fără îndoială, chiar dacă un comentariu de acest fel i s-ar fi părut Carlei absolut irrelevant), trecând de la o parte a familiei la alta atunci când cancerul, infarctul sau accidentul stingeau câte o ramură a arborelui ei genealogic. Pendula se aflase în salon de la mutarea soților Goldsmith în această casă, acum vreo treizeci și șase de ani. Fusese plasată aici de la bun început și tot aici rămăsese, mergând fără oprire, marcând cu tic-tac-ul ei segmente de timp în niște vremuri sterpe. Într-o bună zi, pendula avea să fie a ei, dacă își dorea, se gândea Frannie în timp ce privea fața albă, șocată, a mamei ei. Dar eu n-o vreau! Nu am nevoie de ea și nici n-o voi ține!

În încăperea aceasta erau flori uscate sub clopote de sticlă. Tot aici era un covor de culoare cenușie, precum penele porumbelului, cu trandafiri roz întunecat. Grațioasa fereastră cu arcadă se deschidea spre vale, către US 1, cu un gard viu masiv, din lemn-căinesc, între șosea și terenul lor. Carla își bătușe soțul la cap cu patimă și înverșunare până când plantase gardul viu, imediat după construirea benzinăriei Exxon în dreptul lor. O dată plantat, îl bătușe la cap pe soțul ei să-l facă să crească mai repede.

Ar fi acceptat până și îngrășămintele radioactive, se gândea Frannie, dacă ar fi servit scopului ei. Stridența protestelor ei se potolea pe măsură ce gardul creștea și-și închipuia că discuțiile vor înceta definitiv peste un an sau doi, când avea să fie suficient de înalt ca să acopere complet benzinăria, iar salonul se va transforma din nou într-un sanctuar inviolabil.

Sau cel puțin în ceea ce privește acest subiect.

Tapet, cu frunze mari, verzi, și flori roz, având aproape aceeași nuanță ca trandafirii de pe covor. Mobilă americană veche și un set de uși duble din mahon închis la culoare. Un cămin fals cu un trunchi de mestecan așezat de o veșnicie pe o plită din cărămidă roșie, perfect curată de când se știa, pe care nu căzuse niciodată nici măcar un fir de funingine. După părerea lui Frannie, bușteanul era atât de uscat, încât ar fi ars ca un ziar, o dată aprins. Deasupra bușteanului era atârnată o oală din cele foarte mari, cât să poți spăla un copil în ea. Aceasta provenea de la străbunica lui Frannie și era suspendată de-o veșnicie deasupra bușteanului veșnic. Deasupra consolei căminului, desăvârșind acest colț al întregului, era fixată Eterna Carabină cu Cremene.

Segmente de timp în niște vremuri sterpe.

Una dintre cele mai vechi amintiri era aceea când făcuse pipi pe covorul de culoare cenușie ca penele porumbelului, cu trandafiri roz întunecat. Avea cam trei ani, nu se obișnuise cu olița de prea multă vreme și probabil nu i se permitea să intre în salon decât cu prilejul unor ocazii speciale, de teama accidentelor posibile. Nu se știe cum, ea se strecurase înăuntru și, când o văzuse pe maică-sa, nu alergând, ci *sprintând* să pună mâna pe ea înainte ca reparabilul să se întâmple, ireparabilul se și petrecuse cu adevărat. Bășica i se golise pe negândite, iar pata din ce în ce mai mare de la picioarele ei — nuanța de cenușiu ca penele porumbelului transformându-se într-un cenușiu mai închis, ca ardezia — o făcuse literalmente pe maică-sa să scoată un țipăt. În cele din urmă pata ieșise, dar oare după câte spălări repetate, cu cei mai diverși detergenți? Poate Dumnezeu știa; Frannie Goldsmith n-avea habar.

Tot în salon stătuse maică-sa de vorbă cu ea — cu severitate, deschis și îndelung — după ce-i prinsese pe Frannie și pe Norman Burstein cercetându-se unul pe celălalt în șură, cu hainele amândurora puse gramadă pe balotul de fân de lângă ei. Cum i-ar plăcea ei, lui Frannie, o întrebare Carla în timp ce pendula bătea solemn, măsurând segmente de timp în niște vremuri sterpe, dacă ar scoate-o la o plimbare pe marginea șoselei US 1 iară nici o haină pe ea? Ce părere ar avea de chestia asta? Frannie, care pe atunci avea șase ani, plânsese, dar reușise să evite, nu se știe cum, isteria care ar fi trebuit s-o cuprindă în mod normal din cauza unei asemenea perspective.

Când avea zece ani, intrase cu bicicleta în stâlpul cutiei poștale, din cauză că privea peste umăr și-i striga ceva Georgettei McGuire. Își spărsese capul, se umpluse de sânge la nas, își răniseră ambii genunchi și chiar i se lăsase o perdea neagră înaintea ochilor pentru câteva secunde, din cauza șocului. Când își mai revenise puțin, se apropiase șchiopătând de casă, plângând, îngrozită din cauza sângelui ce i se scurgea din atâtea răni. În mod normal s-ar fi dus

la taică-său, însă el fiind la lucru, își făcuse apariția, împleticindu-se, în salon, unde maică-sa le servea ceaiul doamnelor Venner și Prynne. *Leși afară!* țipase maică-sa, dar în secunda următoare alergă spre Frannie, o luă în brațe, spunându-i *Oh, Frannie, vai de mine, ce s-a întâmplat, vai, te-ai lovit la nas!* Însă între timp o conducea pe Frannie spre bucătărie, unde putea să picure în voie sânge pe podea, și asta chiar în vreme ce o mângâia; Frannie nu uitase niciodată că primele două cuvinte pe care i le adresase nu fuseseră *Oh, Frannie! ci leși afară!* Grijă ei cea mare fusese salonul, unde vremurile acelea sterpe păreau să fi încremenit, iar sângelui nu-i era permis să pătrundă acolo. Este posibil ca nici doamna Prynne să nu fi uitat, pentru că, printre lacrimi, Frannie văzuse cum figura ei căpătase o expresie șocată și revoltată. Din ziua respectivă, doamna Prynne nu mai călcase pe la ei decât rareori.

În primul ei an de liceu, luase o notă proastă în carnet și, bineînțeles, fusese invitată în salon, ca să discute despre asta cu maică-sa. În cel din urmă an de liceu se alesese în trei rânduri cu eliminări pentru că transmisese fițiuci, și aceste eliminări fuseseră și ele dezbătute cu maică-sa în salon. Acolo erau discutate ambițiile lui Frannie, care până la urmă păreau întotdeauna oarecum superficiale; acolo discutau speranțele lui Frannie, care până la urmă păreau întotdeauna oarecum nedemne; acolo discutau nemulțumirile lui Frannie, care până la urmă păreau întotdeauna cu totul nejustificate, ca să nu mai vorbim că era acuzată că se plânge fără motiv și că este nerecunoscătoare.

Sicriul fratelui ei fusese adus tot în salon și așezat pe un postament acoperit cu trandafiri, crizanteme și lăcrămioare, umplând încăperea cu parfumul lor uscat, în timp ce pendula pândea din colț cu cadranul inexpressiv, măsurând cu tic-tac-ul ei segmente de timp în niște vremuri sterpe.

— Ești însărcinată, repetă Carla Goldsmith pentru a doua oară.

— Da, mamă.

Își simțea vocea teribil de uscată, dar nu-și permise nici măcar să-și umezească buzele. Și le strânse, în schimb, cât putea mai tare. Se gândea: *În atelierul tatălui meu există o fetiță îmbrăcată într-o rochie roșie, care se va afla mereu acolo, râzând și ascunzându-se sub masa cu menghina prinsă de o margine, sau făcută ghem, cu genunchii acoperiți de cicatrice strânși la piept, ascunsă în spatele dulapului cel mare de scule, cu cele o mie de sertare. Fetița aceea este foarte fericită. Dar în salonul mamei mele este o fetiță mult mai mică, care nu se poate ține să nu facă pipi pe covor, ca o potaie needucată. Ca o cățelușă mică și rea. Și ea se va afla mereu acolo, indiferent cât de mult mi-aș dori eu să dispară.*

— Vai, Frannie, zise maică-sa, cuvintele ieșindu-i din gură într-un ritm extrem de rapid. Își puse mâna pe obrazul fetei, ca o mătușă rămasă fată bătrână, care se simte ofensată. Cum s-a nântamplat?

Era întrebarea pusă de Jesse. De fapt, asta a enervat-o, era exact aceeași întrebare pe care o pusese și el.

— Având în vedere că ai avut și tu doi copii, mamă, cred că știi cum s-a întâmplat.

— Nu fi obraznică! ți-pă Carla.

Ochii i se măriseră foarte mult și din ei se revărsa acel torent de foc care o îngrozea atât de mult pe Frannie când era copil. Se ridică în picioare în stilul ei repezit (și asta o îngrozea când era mică) — o femeie înaltă, cu părul pe calc să încărunească, pieptănat cu grijă în sus și de obicei coafat, o femeie înaltă, îmbrăcată într-o rochie verde, elegantă, și ciorapi de culoarea pielii, impecabili. Se duse lângă cămin, un loc unde se refugia întotdeauna în momentele grele. Pe consola de marmură, dedesubtul flintei cu cremene, se afla un album mare. Carla avea veleități de genealogist amator, iar între copertele albumului își adunase întreaga familie... sau din 1638 încoace, cel puțin, când cel dintâi strămoș cunoscut se ridicase destul de mult din masa anonimă a londonezilor ca să fie înregistrat în niște catastife bisericesti din epoca respectivă sub numele de Merton Downs, francmason. Arborele genealogic al familiei ei fusese publicat cu patru ani în urmă în revista *The New England Genealogist*, Carla însăși fiind autoarea compilației extrase din cele mai diverse documente.

Acum mângâia absent cu degetele albumul în care se adunaseră cu multă trudă o mulțime de nume, un teren sigur pentru ea, unde nimeni nu avea dreptul să pătrundă. Oare nu existau printre cei de acolo și hoți? se întrebă Frannie. Sau alcoolici? Sau mame care nu apucaseră să se căsătorească?

— Cum poți să ne faci o asemenea figură, tatălui tău și mie? spuse ea într-un târziu. Este vorba de băiatul acela, Jesse?

— Jesse a fost. Jesse este tatăl.

Carla tresări la auzul acestui cuvânt.

— Cum ai putut să faci o asemenea lucră? repetă Carla. Ne-am străduit cât am putut să te creștem cum se cuvine. Asta mi se pare... pur și simplu...

Își duse mâinile la ochi și începu să plângă.

— Cum de-ai putut face așa ceva? strigă ea. După tot ce-am făcut noi pentru tine, asta-i mulțumirea noastră? S-o iei razna... și să... să te împreunezi cu un băiat, ca o cățea în călduri! Ești un soi rău! Soi rău!

Se topea de plâns, sprijinită de consolă, cu o mână la ochi, în timp ce cu cealaltă continua să mângâie mecanic copertele din pânză verde ale albumului. Între timp, pendula bunicului continua să bată.

— Mamă...

— Să nu-mi mai spui nimic! Am auzit destul!

Frannie se ridică de pe scaun cu gesturi țepene. Avea senzația că picioarele îi sunt din lemn, lucru imposibil, având în vedere că-i tremurau. Și ei începuseră să-i dea lacrimile, dar nu-i păsa; de această dată, n-avea să se mai lase înfrântă de camera asta nesuferită.

— Eu plec acum.

— Ai mâncat la masa noastră! ți-pă Carla pe neașteptate. Te-am iubit... și ne-am îngrijit să nu-ți lipsească nimic... și uite cu ce ne alegem drept răsplată! Soi rău! Asta ești, *soi rău!*

Orbită de lacrimi, Frannie se împiedică. Laba piciorului drept se izbi de glezna celui stâng. Își pierdu echilibrul și căzu, cu mâinile întinse înainte. Se lovi cu tâmpla de măsuta pentru servitul cafelei, iar cu un braț dărmă o vază cu flori. Nu se sparse, dar apa țâșni din ea gâlgâind și lăsând o pată cenușie de nuanță ardeziei pe cenușiul ca penele de porumbel al covorului.

— Ia te uită! urlă Carla, aproape triumfător. Lacrimile îi făcuseră cearcăne mari sub ochi și-și tăiaseră poteci prin stratul de fard. Avea o înfățișare sălbatică, pe jumătate rătăcită. Uită-te ce-ai făcut, ai distrus covorul, covorul de la bunica ta...

Frannie rămase așezată pe covor, frecându-se la cap pentru a scăpa de amețeală și continuând să plângă; ar fi vrut să-i spună maică-sii că nu era decât apă, dar în momentul acesta se simțea cu totul vlăguită și nu foarte sigură pe sine. Oare era cu adevărat *doar* apă? Nu cumva pătase covorul cu urină?

Mișcându-se din nou cu viteza aceea de fantomă, Carla Goldsmith ridică vaza și o scutură pe dinaintea lui Frannie.

— Care-i mișcarea ta următoare, domnișoară? Ai cumva de gând să rămâi tot aici? Te aștepti cumva din partea noastră să te ținem pe masă și casă în timp ce tu zburzi prin tot orașul? Asta-i situația, n-ai ce-i face. Ei bine, nu! Nu! Eu nu accept așa ceva. *Nu voi accepta așa ceva!*

— Nu vreau să stau aici, murmură Frannie. Așa ți-ai închipuit tu?

— Și unde o să te duci? Cu el? Mă îndoiesc.

— La Bobbi Rengarten în Dorchester sau la Debbie Smith în Somersworth, presupun. Frannie se adună încet de pe jos și se ridică. Încă mai plângea, însă în același timp era și furioasă la culme. Însă nu cred că este treaba ta.

— Nu este treaba mea? repetă Carla, ținând încă vaza în mână. Obrajii ei erau albi ca hârtia. Nu este treaba *mea*? Adică ceea ce faci tu atât timp cât te mai afli sub acoperișul meu nu mă interesează și pe *mine*! Putoare nerecunoscătoare ce ești!

O palmui pe Frannie, cu multă putere. Capul i se balansă spre spate. Încetă să se mai maseze la tâmplă, mângâindu-și în schimb obrazul lovit și căutând spre maică-sa cu o privire încărcată de mirare.

— Asta-i mulțumirea cu care ne alegem după ce te-am văzut intrată într-o școală cumsecade, continuă Carla, dezgolindu-și dinții într-un zâmbet nemilos și teribil. Și pe care n-o vei mai termina *niciodată*. După ce te căsătorești cu el...

— N-am să mă căsătoresc cu el. Și nu voi renunța la școală.

Ochii Cariei se căscară și mai mult. Se holba la Frannie ca și cum ea, Frannie, și-ar fi pierdut mințile.

— Ce tot spui acolo? Un avort? Vrei să faci un avort? După ce că ești o târfă, vrei să fii și o ucigașă, pe deasupra?

— Am de gând să nasc acest copil. Va trebui să-mi amân semestrul din primăvară, dar pot să termin vara viitoare.

— Și *cum* crezi tu că vei reuși să te descurci ca să-ți termini studiile? Pe banii mei? Dacă la asta te-ai gândit cumva, să știi că socoteala ta e greșită. O fată modernă, ca tine, nu are nevoie de ajutor din partea părinților ei, nu-i așa?

— Nu pot să afirm că n-aș avea nevoie de ajutor, spuse Frannie încet. Banii... ei bine, am să mă descurc.

— N-ai pic de rușine! Nu te gândești decât la tine, ceilalți nici nu există! țipă Carla. Doamne Dumnezeule, nici nu vreau să mă gândesc ce consecințe va avea fapta ta asupra tatălui tău și asupra mea! Dar ție puțin îți pasă! Îi vei distruge inima tatălui tău, iar...

— Nu sunt deloc distrus.

Vocea calmă a lui Peter Goldsmith venea din ușa salonului și amândouă se întoarseră către locul respectiv. Bărbatul se afla în cadrul ușii, însă la distanță destul de mare de prag; vârfurile bocancilor lui de lucru se opriseră chiar înaintea locului unde începea covorul salonului, în continuarea preșului de calitate mai proastă din coridor. Frannie își dădu deodată scama că era locul unde-l văzuse stând de nenumărate ori. Oare când intrase el pentru ultima oară în salon? Frannie nu reușea să-și amintească.

— Ce cauți aici? se răsti Carla, părând să fi uitat deodată grija față de vătămarea pe care ar fi putut s-o sufere inima soțului ei. Credeam că astăzi lucrezi până târziu.

— Am făcut schimb cu Harry Masters, îi explică Peter. Fran mi-a povestit deja, Carla. Vom fi buni.

— *Bunici!* se isteriză ea. Începu să râdă, un hohot de râs urât și tulbure. Trebuie să mă lași pe mine să mă ocup de asta. Ea ți-a spus ție întâi, iar tu n-ai considerat că trebuie să stai de vorbă cu mine. Foarte bine. Nu mă mai miră că procedezi în felul acesta. Însă acum voi închide ușa și vom lămuri împreună lucrurile.

Îi zâmbi amar lui Frannie.

— Adică între noi... "fetele", își duse ea gândul până la capăt.

Carla puse mâna pe clanța ușii și dădu s-o închidă. Frannie o urmărea, buimăcită încă, incapabilă să înțeleagă accesul neașteptat de furie și venin al mamei ei.

Peter își întinse și el brațul, încet și hotărât, împiedicând-o să închidă ușa.

— Peter, vreau să lași asta în seama mea.

— Știu ce vrei tu. Așa am procedat până acum. Însă de această dată este vorba de altceva, Carla.

— Nu te afli pe domeniul *tău*.

— Ba da, îi replică el calm.

— Tată...

Carla se răsuci către ea; peste albeața nefirească din obrajii ei se așternuseră două pete roșii, în dreptul pomeților.

— *Să n-ai îndrăzneala să vorbești cu el!* urlă ea. Nu cu el tratezi! Știu prea bine că reușești

să-l duci întotdeauna cu vorba ca să fie de acord cu ideile tale smintite și să-ți țină partea, indiferent ce faci, *dar astăzi vei avea de-a face cu mine, domnișoară!*

— Potolește-te, Carla.

— Leși afară!

— Nici nu sunt înăuntru. Poți să vezi și tu că...

— Să nu cumva să-ți bați joc de mine! *Leși afară din salonul meu!*

Zicând acestea, începu să împingă ușa, coborându-și capul și folosindu-se și de umăr, încât ai fi zis că este o specie ciudată de animal, jumătate taur, jumătate femeie. El îi făcu față cu ușurință la început, apoi trebui să depună mai mult efort. În cele din urmă, vinele de la gât îi ieșiră în evidență din cauza încordării, deși își măsura forțele cu o femeie, și pe deasupra și mai ușoară decât el cu vreo treizeci de kilograme.

Frannie ar fi vrut să le strige să înceteze, să-i spună tatălui ei să plece, ca să nu mai fie obligată s-o vadă pe Carla în această postură, să fie martori ai crizei ei de furie irațională, a cărei amenințare părea să planeze deasupra lor de când se știa și se dezlănțuise acum cu adevărat. Însă gura i se încleștase și-i era imposibil să pronunțe ceva.

— Leși afară! Leși afară din salonul meu! Afară! Afară! Afară! *Ticălosule, dă odată drumul la ușa asta afurisită și IEȘI AFARĂ!*

În acel moment, el îi trase o palmă.

Zgomotul în sine fusese aproape neînsemnat. Pendula bunicului nu se transformă într-un nor de indignare din cauza lui, ci continuă să bată, așa cum făcuse încă de când fusese pusă în funcțiune pentru prima oară. Mobila nu gemu. Doar șuvoiul de cuvinte mânioase al Carlei se opri, ca și cum ar fi fost retezat de un bisturiu. Ea căzu în genunchi, iar ușa se deschise larg, izbindu-se ușor de un scaun victorian cu spătarul înalt, acoperit cu o husă brodată de mână.

— Nu, vai, nu, murmură Frannie șocată.

Carla își duse o mână la obraz și-și ridică privirile spre soțul ei.

— Chestia asta te păștea de cel puțin zece ani, îi zise Peter. Vocea lui vădea un ușor tremur. Întotdeauna mi-am zis că n-o fac din cauză că mi se pare nedemn să lovești o femeie. Sunt și acum de aceeași părere. Dar dacă o persoană — bărbat sau femeie — se transformă în câine și începe să muște, trebuie să-l pui la punct. Regret, Carla, că n-am avut curajul s-o fac mai demult. Am fi avut amândoi mai puțin de suferit.

— Tată...

— Lasă-mă, Frannie, îi spuse el cu seriozitate, iar ea se conformă.

— Ai afirmat că Frannie este egoistă, continuă Peter, privind în continuare figura încremenită a soției lui. De fapt, tu ești vinovată de asta. Din clipa morții lui Fred, nu ți-a mai păsat de ea. În acel moment ai hotărât că a te lega prea mult de cineva te poate răni adânc și că e mai înțelept să trăiești doar pentru tine. Tot de atunci ai început să-ți cauți mereu același refugiu. Mă refer la camera asta. Te-ai concentrat asupra familiei tale trecute în lumea celor drepti și ai uitat de cei care trăiesc încă. Iar atunci când ea a venit aici și ți-a spus că este la ananghie și că are nevoie de ajutor, așa paria că primul lucru care ți-a trecut prin minte a fost să te întrebi ce-ar zice doamnele din Clubul Florilor și Grădinii, sau dacă asta va însemna că nu poți să participi la nunta lui Amy Lauder. Dacă suferința rănilor tale poate justifica o schimbare, nici o rană din lume nu poate schimba realitatea, așa cum este ea. Iar faptul că te-ai purtat egoist nu poate fi tăgăduit.

Îi întinse mâna și-o ajută să se ridice. Carla avea aerul unei somnambule. Expresia ei nu se schimbaseră deloc, ochii erau la fel de mari și neîncrezători. Frannie se gândea cu tristețe că neîncrederea aceea se va întoarce curând în ei.

Nu se înșela.

— Este vina mea că nu te-am oprit la timp. Din pricină că am vrut să evit orice neplăcere. Ca să nu se clatine barca. Vezi, și eu am fost egoist, în felul meu. Iar când Fran a început să meargă la școală, m-am gândit, ei bine, acum Carla poate să facă ce vrea și asta nu va face rău nimănui, decât ei, iar dacă o persoană nu-și dă seama că face rău, poate că într-adevăr nu face rău. M-am înșelat. Nu zic că nu m-am înșelat eu și cu alte prilejuri, însă niciodată atât de rău. Își întinse mâinile și prinse umerii Carlei cu o anume blândețe, în spatele căreia se ghicea însă o imensă forță. Ascultă-mă: îți vorbesc acum ca soț. Dacă Frannie are nevoie de un loc unde să stea, asta mi se pare cel mai bun — așa cum a fost și până acum. Dacă are nevoie de bani, punga mea îi stă la dispoziție — ca și până acum. Iar dacă se hotărăște să păstreze copilul, te vei îngriji să aibă un duș cum se cuvine pentru el și, chiar dacă te gândești acum că nu va mai veni nimeni pe aici, ea are prieteni, prieteni adevărați, care n-o vor uita. Și am să-ți mai zic încă un lucru. Dacă dorește să-l boteze, lucrul acesta se va întâmpla chiar aici. Chiar aici, în afurisitul asta de salon.

Gura Carlei se căscase, iar acum începu să iasă din ea un sunet. La început sună teribil de asemănător cu șuieratul unui ceainic pe un arzător fierbinte. Apoi se transformă într-un vaiet tăios.

— *Peter, propriul tău fiu a zăcut în sicriu aici în cameră!*

— Da. Tocmai de asta cred că nu există un loc mai bun unde să-l botezăm pe noul-născut, spuse el. Același sânge cu al lui Fred. Sânge viu. E ca și cum ar fi Fred însuși, care a murit de atâta amar de ani, Carla. Viermii n-au mai lăsat din el decât oasele...

La auzul cuvintelor lui, ea scoase un țipăt și-și duse mâinile la urechi. El se aplecă și i le îndepărtă.

— Dar viermii n-au pus încă stăpânire pe fîca ta și pe copilul ei. Contează prea puțin cum a fost conceput... el e viu. Tu te porți ca și cum ai intenționa s-o alungi, Carla. Ce-ți mai rămâne dacă faci asta? Nimic în afară de salon și de un soț care te va urî pentru ceea ce ai făcut. Dacă faci asta, ei bine, zic că mai bine ne-am fi prăpădit toți trei în aceeași zi —, nu numai Fred, ci și eu și Frannie.

— Vreau să mă duc sus și să mă întind, spuse Carla. Mi-este greață și cred că mi-ar face bine să stau în pat.

— Te ajut eu, se oferi Frannie.
— Să nu mă atingi, rămâi cu tatăl tău. Voi doi v-ați înțeles, din câte îmi dau eu seama. V-ați pus în gând să mă distrugeți și să mă compromiteți în tot orașul. De ce nu te muți la mine în salon, Frannie? Poți să arunci noroi pe covor, să ieși cenușă din sobă și s-o arunci în pendulă! În definitiv, de ce nu? De ce nu?

Femeia începu să râdă și-l împinse pe Peter într-o parte, ieșind din încăperea. Se clătina, ca și cum ar fi fost beată. Peter încercă să-i pună brațul pe umăr și s-o îmbrățișeze. Carla își dezgoli, dinții și pufni spre el ca o pisică.

Râsul ei se transforma în suspine pe măsură ce urca încet scările, sprijinindu-se de balustrada din mahon; era atâta deznădejde sfâșietoare în gemetele ei, încât lui Frannie îi era în același timp și milă și silă. Figura tatălui ei căpătase culoarea rufelor foarte murdare. Ajunsă la capătul treptelor, Carla se răsuci pe călcâie și se balansă atât de puternic, încât Frannie se temu pentru o clipă că se va rostogoli până jos. Carla îi măsură pe cei doi, păru că vrea să le spună ceva, apoi le întoarse din nou spatele. Peste o secundă, se auzi ușa de la dormitorul ei trântindu-se; furtuna durerii și furiei femeii ajungea acum până la ei mult estompat.

Frannie și Peter schimbă priviri îngrozite, în timp ce pendula bunicului continua să bată impasibil.

— Se va rezolva de la sine, încercă Peter s-o liniștească. Își va reveni curând.

— Crezi? Frannie se apropie încet de tatăl ei, se lipi de el și-l îmbrățișă. Eu nu sunt de aceeași părere.

— Nu te frământa. Nu trebuie să ne gândim la asta acum.

— Ar fi mai bine să plec. Ea nu vrea să mă mai vadă în preajma ei.

— Ba trebuie să rămâi. Va fi nevoie de tine să fii aici atunci când își va reveni — dacă-și va reveni — și-și va da seama că *are nevoie* de tine și vrea să rămâi. Făcu o pauză. Cât despre mine, Fran, eu sunt deja în această postură.

— Tată, îi răspunse ea, rezemându-și capul de pieptul lui. Vai, tată, te rog să mă ierți, îmi pare extrem de rău...

— Șșșș, o liniști el, mângâind-o pe păr. Pe deasupra creștetului ei, vedea soarele după-amiezei revărsându-se prin ferestrele cu arcade, ca întotdeauna, auriu și neclintit, aidoma luminii solare ce pătrunde în muzee sau în casele morților. Șșșșș, Frannie... Te iubesc, te iubesc.

CAPITOLUL 13

LUMINA ROȘIE se aprinse iarăși. Se auzi șuieratul pompei. Ușa se deschise. Bărbatul care-și făcu apariția nu purta costumul alb integral, ci doar un mic filtru nazal strălucitor, care semăna puțin cu furculițele cu doi dinți, din argint, de genul celor puse la îndemână pe mesele cu sandvișuri, pentru extragerea măslinelor din pahare.

— Bună ziua, domnule Redman, spuse el în timp ce traversa încăperea. Îi întinse mâna, protejată de o mânășă din cauciuc subțire și transparent pe care Stu, luat prin surprindere, o strânse fără să crâcnească. Sunt Dick Deitz. Denninger mi-a comunicat că nu ești de acord să joci mai departe dacă nu afli care-i scorul.

Stu aprobă din cap.

— Bine. Deitz se așeză pe marginea patului. Era un tip scund și oacheș și, așa cum stătea, cu coatele sprijinite chiar deasupra genunchilor, arăta ca un gnom dintr-un film al lui Disney. Deci cam ce-ai vrea să știi?

— În primul rând, mă interesează să aflu de ce nu porți un costum din acela spațial.

— Pentru că Geraldo zice că nu ești molipsitor.

Deitz îi indică un cobai din spatele ferestrei duble. Cobaiul se afla într-o cușcă, iar în spatele cuștii stătea însuși Denninger, cu o figură inexpresivă.

— Geraldo, hm?

— Geraldo respiră aer de la tine de trei zile încoace, transportat până la el printr-un conductor. Boala de care suferă prietenii tăi trece ușor de la oameni la cobai și invers. Dacă ai fi contagios, Geraldo ar fi murit până în momentul de față.

— Dar nu-ți asumi nici un risc, îi replică Stu sec, făcând cu degetul un semn spre filtrul nazal.

— Asta nu e prevăzut în contractul meu, îi răspunse Deitz cu un zâmbet cinic.

— Ce-mi poți spune despre mine?

Deitz pronunță fluent, ca și cum ar fi repetat replica respectivă:

— Păr negru, ochi albaștri, un bronz nemaipomenit... Îl scrută atent pe Stu, încercând să-i ghicească reacția. Nu-i prea amuzant, este?

Stu nu răspunse nimic.

— Vrei să mă lovești?

— Nu cred c-ar servi la ceva.

Deitz oftă și-și frecă rădăcina nasului de parcă l-ar fi deranjat filtrele introduse în fosele nazale.

— Ascultă-mă, zise el, când treburile iau o întorsătură serioasă, eu fac bancuri. Unii oameni fumează sau mestecă gumă. Eu folosesc însă această metodă ca să-mi țin firea, nimic altceva. Nu mă îndoiesc că există și sisteme mult mai bune decât al meu. Cât despre boala pe care o ai, ei bine, din câte au reușit să stabilească Denninger și colegii lui, tu nu ești deloc bolnav.

Stu clătină din cap, aparent impasibil. Cu toate acestea, simțea că gnomul ăsta mic citise dincolo de figura de pocherist brusca și profunda lui ușurare.

— Ceilalți ce au?

— Regret, dar e secret.

— Cum s-a îmbolnăvit individul acela, Campion?

— Și asta e secret.

— Din câte-mi închipui eu, a lucrat în armată. Și s-a întâmplat un accident pe undeva. Cum a fost incidentul cu oile din Utah, acum treizeci de ani, numai că mult mai rău.

— Domnule Redman, risc să ajung în închisoare, chiar dacă-ți spun doar "rece" sau "fierbinte".

Gânditor, Stu își trecu degetele prin barba tot mai mare.

— Ar trebui să fii mulțumit că nu-ți spunem mai mult de atât, continuă Deitz. Ești conștient de asta, nu?

— Ca să-mi pot servi patria mai bine, îi răspunse Stu acru.

— Nu, astea sunt lozincile lui Denninger, îl lămurii Deitz. În ierarhia lucrurilor, atât Denninger cât și eu suntem niște persoane neînsemnate, cu deosebirea că Denninger este chiar mai neînsemnat decât mine. El e un soi de servomotor, nimic mai mult. Există și un motiv mai pragmatic pentru care ar trebui să fii bucuros. Și tu ai fost trecut în categoria secret, știi! Ai dispărut de pe fața pământului. Dacă ai ști prea multe, barosanii ar putea să ajungă la concluzia că este mai sigur să te faci să dispari pentru totdeauna.

Stu tăcu mâlc. Era năucit de noua perspectivă.

— Dar eu n-am venit aici ca să te ameninț. Dorim foarte mult să colaborăm cu tine, domnule Redman. Avem nevoie de tine.

— Unde sunt ceilalți oameni cu care am călătorit până aici?

Deitz scoase o bucată de hârtie dintr-un buzunar interior.

— Victor Palfrey, decedat. Norman Bruett, Robert Bruett, decedați. Thomas Wannamaker, decedat. Ralph Hodges, Bert Hodges, Cheryl Hodges, decedați. Christian Ortega, decedat. Anthony Leominster, decedat.

Numele începură să se învălmășească în capul lui Stu. Chris, barmanul. Ținea întotdeauna la îndemână, sub tejghea, un baston de baseball Louisville Slugger tăiat scurt și îngreunat cu plumb, iar camionagiul care avea naivitatea să-și închipuie că barmanul glumea atunci când amenința să se folosească de el risca să aibă o mare surpriză. Tony Leominster, șoferul de pe TIR-ul ăla mare. Câteodată își pierdea vremea pe la benzinăria lui Hap, dar în scara în care Campion lovise pompele nu trecuse pe acolo. Vic Palfrey... Dumnezeu, îl cunoștea pe Vic de-o viață. Cum era posibil ca Vic să fi murit? Dar cel mai mult îl impresionea vestea despre familia Hodges.

— *Toți* au pierit? se auzi el întrebând. Întreaga familie a lui Ralph?

Deitz se uită pe partea cealaltă a hârtiei.

— Nu, mai este o fetiță. Eva. În vârstă de patru ani. Ea trăiește.

— Și cum se simte?

— Îmi pare rău, este secret.

Furia îl cuprinse cu bruscă cu care vin uneori surprizele plăcute. Sări în picioare, îl prinse de revere pe Deitz și apoi îl scutură cu toată puterea. Din colțul privirii surprinse mișcări precipitate în spatele geamului dublu. Auzi și sunetul slab al unei sirene, estompat de distanță și de pereții izolați acustic.

— Ce-ați făcut, oameni buni? strigă el. Ce-ați făcut? Ce-ați *făcut*, pentru numele lui Dumnezeu?

— Domnule Redman...

— Cum? Ce mama dracului ați făcut?

Ușa se deschise cu șuieratul obișnuit. Trei bărbați solizi, în uniforme cafeniu-oliv, intrară în rezervă. Purtau toți filtre nazale. Deitz se întoarse spre ei și le strigă:

— Ieșiți naibii de aici!

Cei trei tipi aveau un aer descumpănit.

— Am primit ordin să...

— Ieșiți afară de aici, ăsta-i singurul ordin pe care trebuie să-l executați!

Soldații se retraseră. Deitz se așeză calm pe pat. Reverele îi fuseseră mototolite, iar părul îi căzuse în ochi. Doar atât. Îl măsura pe Stu imperturbabil, ba chiar compătitor. Stu văzu roșu înaintea ochilor și pentru o clipă cochetă cu ideea să-i smulgă filtrul nazal, apoi își aminti de Geraldo... ce nume stupid pentru un cobai. O cruntă disperare se abătu asupra lui ca un val de apă rece. Se așeză și el.

— Doamne Dumnezeule, mormăi el.

— Ascultă-mă, te rog, îi spuse Deitz. Nu eu sunt vinovat că te afli aici. Și nici Denninger sau asistentele care vin la tine ca să-ți ia tensiunea. Dacă trebuie neapărat să găsim un vinovat, acela a fost Campion, dar nu poți să dai întreaga vină nici pe el. El a luat-o la fugă, însă în circumstanțele respective tu sau eu am fi procedat poate la fel. O gafă tehnică i-a permis să se strecoare. De acum, răul s-a produs. Noi toți încercăm să facem față situației. Dar asta nu înseamnă că suntem răspunzători.

— Și atunci cine este?

— Nimeni, îi răspunse Deitz zâmbind. În cazul de față, răspunderea se răspândește în atâtea direcții, încât devine invizibilă, în cele din urmă. A fost un accident, care s-ar fi putut petrece într-o infinitate de moduri diferite.

— ăsta zic și eu accident, spuse Stu, aproape în șoaptă. Și ceilalți ce fac? Hap și Hank Carmichael și Lila Bruett? Și fiul lor, Luke? Monty Sullivan...

— Secret, spuse Deitz. Ai de gând să mă scuturi din nou? Dacă asta te face să te simți mai bine, dă-i drumul.

Stu nu zise nimic, dar felul în care se uită la Deitz îl făcu pe acesta să-și lase privirile în jos și să înceapă să se joace cu niște cute ale pantalonilor.

— Sunt în viață, recunosc eu, și ai să-i poți vedea peste o vreme.

— Ce se întâmplă la Arnette?

— Se află în carantină.

— Și acolo a murit lume?

— N-a murit nimeni.
 — Minți.
 — Îmi pare rău că gândești astfel.
 — Când scap de aici?
 — Nu știu.
 — E secret? Întrebă Stu cu amărăciune.
 — Nu, pur și simplu nu se știe acest lucru. Din câte se pare, nu te-ai molipsit. Vrem să știm de ce. După aceea ești liber să pleci unde vrei.
 — Pot să mă bărbieresc? Mă mănâncă.
 Deitz zâmbi și-i răspunse:
 — Dacă-l lași pe Denninger să-și reia analizele, voi trimite imediat o ordonanță să te bărbierească.
 — Pot să mă descurc și singur, fac treaba asta de când aveam cincisprezece ani.
 Deitz clătină ferm din cap.
 — Cred că nu este posibil.
 Stu îi zâmbi rece.
 — Vă temeți că am să-mi tai gâtul?
 — Hai să spunem că...
 Stu îl întrerupse cu o criză de tuse uscată și puternică. Se încovoie din cauza efortului.
 Pe Deitz păru să-l străbată un curent electric. Sări de pe pat ca un arc și străbătu distanța până la ușa etanșă de-ai fi zis că nu mai atinge pământul cu picioarele. Apoi cotrobăi prin buzunar după cheia pătrătoasă și o introduse în broasca.
 — Nu te pierde cu firea, îl sfătui Stu blând. Mă prefăceam.
 Deitz se întoarse încet spre el. Se schimbaseră la față. Buzele i se subțiaseră de furie, iar privirile îi aruncau fulgere.
 — Ce-ai făcut?
 — Mă prefăceam, îi spuse Stu cu un zâmbet și mai larg.
 Deitz se apropie de el cu pași șovăitori. Își strânse pumnii, desfăcu mâinile, apoi și le strânse din nou.
 — Dar de ce? Ce ți-a venit să faci una ca asta?
 — Îmi pare rău, îi zâmbi Stu. E secret.
 — Fir-ai să fii de ticălos, spuse Deitz puțin nedumerit.
 — Nu mai sta. Du-te și spune-le că pot să-și continue analizele.
 Petrecu cea mai bună noapte a lui de când îl aduseseră aici. Și avu un vis extrem de intens. Visase întotdeauna foarte mult — și soția lui se plânga că izbea în toate părțile și mormăia în somn — dar încă nu avusese un vis ca acesta.
 Se făcea că se află pe un drum de țară, exact la limita dintre asfalt și piatra de un alb strălucitor. Soarele de vară bătea cu toată forța. Pe ambele laturi ale drumului creștea porumb verde, cât vedeai cu ochii. Exista și un indicator, dar el nu putea fi citit din cauza prafului. Se auzea croncănitul strident al corbilor, venind de la distanță. Ceva mai aproape de el, cineva cânta la o chitară acustică, ciupind coardele cu degetele. Vic Palfrey se pricepea la chitară, cânta chiar destul de bine.
Ăsta este locul unde ar trebui să ajung, gândi Stu ca prin ceață. Da, ăsta-i locul, precis.
 Ce cântec se auzea? "Beautiful Zion"? "The Fields of My Father's Home"? "Sweet Bye an Bye"? O melodie oarecare pe care și-o amintea din copilărie, un cântec pe care-l asocia în mintea lui cu scufundarea completă în apă și prânzurile luate la iarbă verde. Dar nu reușea să-și aducă aminte care anume.
 Apoi muzica se opri. Un nor acoperi soarele. Începu să i se facă frică. Începu să simtă că se petrecea ceva teribil, ceva mai rău decât ciuma, focul sau cutremurul. În porumb exista ceva, și acel ceva stătea la pândă. Din porumb îl pândea ceva întunecat.
 Se uită într-acolo și distinse doi ochi roșii, arzând, undeva departe, printre umbrele din porumb. Ochii îl umpleau de acea groază paralizantă, totală, pe care o simte probabil găina în prezența nevăstuicii. Este *el*, îi trecu prin minte. Omul fără față. *Sfinte Dumnezeule! O, nu, Sfinte Dumnezeule!*
 Visul se destrămă și se trezi cu un sentiment de tulburare și de dislocare, iar apoi de ușurare. Se duse la baie și pe urmă se apropie de fereastră. Privi afară, la lună. Se întoarse în pat, dar nu reuși să adoarmă decât o oră mai târziu. Atâta porumb, gândi el pe jumătate ațipit. Pesemne că era în Iowa sau Nebraska, sau poate în nordul Kansasului. Însă el nu fusese în viața lui în nici unul dintre locurile acelea.

CAPITOLUL 14

ERA ORA 11.45. Prin fereastra minusculă, ca de cazemată, nu răzbătea nici o urmă de lumină. Deitz stătea singur în cămăruța ce-i servea drept birou, cu cravata desfăcută și cu nasturele de la guler desfăcut. Își ridicase picioarele pe biroul anodin, din metal, iar în mână ținea un microfon. Pe birou se găsea un magnetofon Wollensack demodat, ale cărui role se roteau neîncetat.

"Sunt colonelul Deitz", rosti el. "Sunt amplasat la spitalul special din Atlanta cod PB-2. Acesta este raportul 16, referitor la Proiect Blue, problema Princess/Prince. Acest raport, dosarul și problema se află sub regim strict secret, clasificare 2-2-3, numai pentru barosani. Dacă n-ai calificarea necesară ca să te ocupi de acest material, du-te-a mă-ta, băiete."

Se opri și-și permise să închidă ochii, pentru o clipă. Rolele își continuă mișcarea lor lină, îndeplinind perfect toate corecțiile electrice și magnetice necesare.

"Prince m-a speriat teribil în această seară", continuă el în cele din urmă. "Nu intru în

amănunte; restul îl veți afla din raportul lui Denningcr, care va fi mai mult decât încântat să aibă ocazia să povestească. Bineînțeles, o stenogramă a conversației mele cu Prince se va alia pe discul de telecomunicație, împreună cu o transcriere a acestei benzi, realizată la 23.45. Atât de tare m-am enervat, încât am fost la un pas să-l lovesc, pentru că m-a speriat de era să fac pe mine. Dar acum nu mai sunt supărat. Individul m-a obligat să mă pun în postura lui și, pentru câteva clipe, am știut ce înseamnă să tremuri ca varga. Dacă faci abstracție de faptul că pe dinafară arată ca Gary Cooper, este un bărbat inteligent și foarte independent. Dacă așa va considera el potrivit, va născoci tot felul de piedici noi pe care să le ridice în calea noastră. Nu are rude apropiate în Arnette sau în altă parte, prin urmare nu avem prea multe mijloace de constrângere asupra lui. Denninger are voluntari — sau cel puțin așa afirmă — care ar fi fericiți să poată intra la el și să-l convingă cu ajutorul mușchilor să adopte o poziție mai flexibilă, și s-ar putea să ajungem chiar și acolo, dar, dacă-mi va fi iertată încă o observație personală, consider că este nevoie de mai multă forță decât își imaginează Denninger. Poate cu mult mai multă. Oficial însă, eu sunt încă împotriva acestei soluții. Mama mea obișnuia să spună că poți prinde mai multe muște cu miere decât cu oțet, și consider vorba ei valabilă și acum.

O altă informație oficială este aceea că testele lui de virus sunt încă negative. Ce înseamnă acest lucru trebuie să stabiliți voi."

Făcu iarăși o pauză, luptându-se cu tentația de a se lăsa în voia somnului. În ultimele șaptezeci și două de ore nu dormise decât patru.

"Situția la ora 22.00", pronunță el oficial, ridicând de pe birou un teanc de hârtii conținând rapoarte. "Henry Carmichael a murit în timp ce eu stăteam de vorbă cu Prince. Polițistul, Joseph Robert Brentwood, a murit acum o jumătate de oră. Un amănunt care nu va fi menționat în prezentarea doctorului D. este acela că practic scotea din el niște ghemotoace verzi de dimensiunea merelor. Brentwood a avut reacție pozitivă la tipul de vaccin... ăă..." Scotoci prin hârtii. "Uite e-am găsit. 63-A-3. Consultați dosarul respectiv, dacă vreți. Febra lui Brentwood a cedat, tumefierea caracteristică a ganglionilor din zona gâtului a scăzut, a cerut să mănânce și a primit un ou fierț fără coajă și o felie de pâine prăjită, fără unt. Discuta rațional, a vrut să știe unde se află și așa mai departe, tot șirul de prostii. Apoi, cam pe la ora 20.00, febra i-a revenit brusc. Delir. Și-a rupt legăturile care-l țineau întins în pat și a pornit să se clatine în toate părțile prin cameră, tipând, tușind și scoțând flegmă, tot tacâmul. La un moment dat, a căzut la pământ și a murit. Amin. Părerea echipei este că l-a omorât vaccinul. O vreme l-a ajutat să se simtă mai bine, dar simptomele i-au revenit înainte de moarte. Prin urmare, trebuie s-o luăm de la capăt."

Făcu o pauză.

"Am lăsat la urmă lucrul cel mai grav. Putem s-o scoatem din regim secret pe Princess, ea redevenind Eva Hodges, sex feminin, vârstă patru ani, albă. Toate speranțele noastre s-au năruit în această după-amiază. Dacă te uiți la ea, ai zice că este perfect normală, nici măcar nu are nasul înfundat. Desigur, are moralul scăzut: îi este dor de mama. În afară de asta însă, pare perfect normală. Și totuși, și ea este bolnavă. Tensiunea ei arterială, măsurată după prânz, a prezentat întâi o cădere, apoi o creștere, simptom care constituie unicul instrument de diagnostic cât de cât acceptabil de care dispune Denninger până în momentul de față. Înainte de cină, Denninger mi-a arătat lamelele cu spută — dacă vrei să îți cură de slăbire, lamelele cu spută pot fi un ajutor prețios, vă rog să mă credeți — și sunt pline cu germenii aceia în formă de roată de căruță, despre care el zice că nu sunt germeni câtuși de puțin, ci incubatoare. Nu reușesc să înțeleg cum de se face că el știe perfect unde se află și cum arată și totuși nu poate să le pună stavilă. Mă bombardează cu tot felul de termeni din jargonul lui, dar am senzația că nici el nu înțelege mare lucru."

Deitz își aprinse o țigară.

"Deci, cum s-ar putea rezuma situația din această scară? Avem de-a face cu o boală care prezintă mai multe faze bine definite... dar unii oameni pot sări peste o fază. Alții se pot întoarce la o anumită fază. Alți pacienți pot prezenta ambele fenomene. Unii rămân într-o anumită fază un timp relativ îndelungat, alții le străbat pe toate patru de parc-ar merge călare pe o rachetă. S-a dovedit că unul dintre subiecții noștri *curați* și-a pierdut această calitate. Celălalt este un bădăran în vârstă de treizeci de ani, care pare să fie la fel de sănătos ca și mine. Denninger l-a supus la nu știu câte milioane de analize și nu a reușit să izoleze decât patru anomalii: din câte se pare, Redman are o mulțime de alunițe pe corp. Are o foarte ușoară hipertensiune, prea ușoară ca să necesite tratament în momentul de față. Atunci când se află în stare de stres, face un ușor tic nervos sub ochiul stâng. Iar Denninger afirmă că visează cu mult peste medie — aproape toată noaptea și în fiecare noapte. Au aflat asta din seria de electroencefalograme pe care i le-au făcut înainte de a intra în grevă. Cam asta-i tot. Eu nu pot să ajung la nici o concluzie, nici doctorul Denninger și nici cei care verifică munca doctorului Demento.

Chestia asta mă sperie, Starkey. Mă sperie, pentru că doar un medic foarte inteligent, care cunoaște bine toate dedesubturile, ar fi în stare să deosebească pe oamenii cu o răceală obișnuită de purtătorii acestei boli. Cristoase, nimeni nu se mai duce la doctor decât cu pneumoniei, dacă simt un nodul la sân sau dacă fac erupții grave pe piele. Nu merită să-ți bați capul ca să chemi pe cineva să te consulte. Așa că vor rămâne acasă, vor bea lichide și se vor odihni la pat, după care vor muri. Înainte de asta, îi vor molipsi pe toți cei care vor intra la ei în cameră. Noi, aici, așteptăm ca Prince — am senzația că i-am folosit de curând numele real, dar, având în vedere circumstanțele, mi se rupe sufletul — să se îmbolnăvească la noapte, mâine sau poimâine, cel târziu. Și, dintre cei care s-au îmbolnăvit, nimeni nu s-a mai făcut bine. Ticăloșii ăia din California și-au făcut de data asta treaba puțin prea bine, după părerea mea.

Deitz, spitalul special PB-2 din Atlanta, aici se sfârșește raportul meu."

Închise magnetofonul și rămase multă vreme cu ochii ațintiți asupra aparatului. Apoi își aprinse încă o țigară.

ERAU doar două minute până la miezul nopții.

Patty Grier, asistenta care încercase să-i ia tensiunea lui Stu atunci când acesta se hotărâse să intre în grevă, răsfoia ultimul număr din *McCall* în camera de gardă a asistentelor, așteptând să le facă vizite domnilor Sullivan și Hapscomb. Probabil că Hap era încă treaz, urmărind spectacolul lui Johnny Carson, prin urmare cu el nu avea nici o problemă. Îi plăcea s-o necăjească, spunându-i cât de greu ar fi s-o ciupească cineva de fund, prin costumul ei alb. Domnul Hapscomb era speriat, însă dispus să colaboreze, ceea ce nu se putea afirma și despre teribilul Stuart Redman, care era suficient să se uite la tine și-ți venea să-ți iei câmpii. Domnul Hapscomb, în schimb, făcea parte din categoria "tipilor ca lumea", în ceea ce-o privea pe Patty Grier. Ea considera că toți pacienții pot fi împărțiți în două categorii: "tipi ca lumea" și "obosele bătrâne". Patty, care-și rupsesse un picior mergând cu patinele pe rotile, pe când avea șapte ani, iar de atunci nu mai petrecuse nici măcar o singură zi zăcând în pat, avea prea puțin răbdare cu "oboselele bătrâne". Adică, fie erai bolnav cu adevărat și te purtai cum îi stă bine unui "tip ca lumea", fie erai "oboseală bătrână" și ipohondră, care-i dădea bătăie de cap unei biete fete obligate să muncească din greu.

Pe domnul Sullivan urma probabil să-l găsească adormit și avea să se trezească morocănos. Nu era vina ei că-l trezește, lucru pe care ea considera că domnul Sullivan ar trebui să-l înțeleagă. Să fie recunoscător că beneficia de cea mai bună îngrijire pe care era în stare s-o ofere guvernul, absolut gratuit, pe deasupra. Iar dacă se purta iarăși ca o "oboseală bătrână" în seara respectivă, avea de gând să i-o spună verde-n față.

Acele ceasului ajunseră la ora 12; sosise timpul s-o ia din loc.

Ieși din camera de gardă și porni pe culoar către camera albă, unde avea să fie mai întâi tratată cu sprayuri, apoi ajutată să-și pună costumul. Pe la jumătatea culoarului, începu s-o gâdile în nas. Își scoase batista din buzunar și strănută încet, de trei ori. Apoi își puse batista la loc.

Gândindu-se atent la felul cum avea să se poarte cu țâfnosul domn Sullivan, nu acordă nici o atenție strănuturilor. Probabil era un mic acces de alergie. Nu-i trecu prin minte nici măcar o secundă instrucțiunea din camera lor de gardă, unde scria cu litere mari și roșii: ANUNȚAȚI FĂRĂ ÎNTĂRZIERE APARIȚIA ORICĂROR SIMPTOME DE RĂCEALĂ ASISTENTEI-ȘEFE, INDIFERENT CÂT DE PUȚIN IMPORTANTE. Se temeau că boala pe care o aveau acești bieți oameni din Texas s-ar putea întinde și în afara camerelor izolate, dar ea știa prea bine că nici un virus, cât de mic, nu putea pătrunde în interiorul mediului absolut izolat al costumelor albe.

Cu toate acestea, în drum spre camera albă, molipsi o ordonanță, pe un medic care tocmai se pregătea să plece și pe o altă asistentă, și ea pregătindu-se să-și facă rondul de noapte.

Începuse o nouă zi.

CAPITOLUL 16

ÎN ZIUA URMĂTOARE, pe 23 iunie, un Lincoln Continental mare și alb mergea în mare viteză spre nord, pe US 180, într-o cu totul altă regiune a țării. Atinsese probabil cam o sută cincizeci sau o sută șaiszeci de kilometri la oră, vopseaua alb imaculat strălucea în soare, iar piesele cromate sclipeau. Geamurile mari din spate reflectau și ele lumina soarelui, deformând teribil imaginea astrului zilei.

Ruta automobilului — furat undeva, chiar la sud de Hachita, după ce Poke și Lloyd îl ucisese pe proprietar — era sinuoasă și de-a dreptul bizară: pe 81 până la autostrada US 80, și apoi continua mai departe, până când Poke și Lloyd începuseră să devină cam nervoși. Omorâseră șase oameni în ultimele șase zile, în acest număr fiind incluși și posesorul Continentalului, soția și fiica lui mătărită. Însă, în drumul lor pe șoselele interstatale, neliniștea nu le era provocată de cele șase crime. Ci de droguri și de arme. Cinci grame de hașiș, o cutie mică, din tablă, plină cu Dumnezeu mai știe câtă cocaină și șapte kilograme de marijuana. Pe urmă, două pistoale de calibru 38, trei de 45 și un Mag.357 pe care Poke îl numea pocherizatorul lui, șase puști — dintre care două cu țeava retezată — și un pistol-mitralieră Schmeisser. Conceptul de crimă le depășea puțin capacitatea intelectuală, în schimb erau amândoi conștienți în ce balamuc intrau dacă poliția din Arizona dădea peste ei într-o mașină furată, plină cu droguri și arme. Și, mai presus de toate celelalte, erau și fugari interstatali. Și asta chiar de când traversaseră granița Nevadei.

Fugari interstatali. Lui Lloyd Henreid îi plăcea tare mult cum suna expresia asta. Dăduseră lovitură. Ia-o ntre ochi, șobolan împuțit. Un sandviș cu plumb pentru tine, copoi afurisit.

De la Deming o luaseră spre nord, pe 180, trecuseră prin Hurley, Bayard și prin Silver City, o localitate ceva mai mare, de unde Lloyd cumpăraseră o pungă cu hamburgeri și opt înghețate cu lapte (de ce naiba o fi luat opt porcării din alea? În ritmul ăsta, în curând aveau să se pișe ciocolată), aruncându-i chelneriți un zămbet gol, dar vesel, care-i dădu acesteia o stare de nervozitate timp de mai multe ore. După părerea mea, individului ăla îi era egal dacă se uită la mine sau mă omoară, îi mărturisi ea șerifului în acea după-amiază.

Trecură de Silver City și traversară în trombă Cliff, apoi drumul începu s-o ia spre vest, adică exact direcția pe care ei doreau s-o evite. Urmă Buckhorn, apoi se treziră iarăși în țara aceea uitată de Dumnezeu, străbătând nesfârșita panglică cu două benzi printre tufișuri de salvie și nisipuri, cu mături și terase în fundal, un peisaj atât de îngrozitor de monoton, încât îți venea să borăști.

— Stăm cam prost cu benzina, zise Poke.

— Ar fi mai bine dac-ai lăsa-o mai moale cu viteza, zise Lloyd.

Luă o gură din cea de a treia înghețată cu lapte, se înecă din cauza ei, coborî geamul și

aruncă afară toate resturile, inclusiv cele trei înghețate de care nu se atinsese nici unul.

— Hooopa! Hop! strigă Poke.

Se distra cu pedala de accelerație. Mașina pornea ca din pușcă, pe urmă încetinea și apoi iar zvâcnea înainte.

— Dă-i piteni, cowboy! țipă Lloyd.

— Hooopa! Hop!

— Ai chef să fumezi?

— Cine are, fumează, se hlizi Poke. Hooopa! Hop!

Pe podea, între picioarele lui Lloyd, era o geantă mare și verde marca Hefty, în care încăpuseră șapte kilograme de marijuana. Se aplecă, își vârî mâna și scoase un pumn de frunze, apoi începu să răsucescă o țigară uriașă.

— Hooopa! Hop!

Continentalul executa zigzaguri largi, traversând linia albă.

— Lasă căcaturile! strigă Lloyd. Împrăștiile peste tot!

— Las' c-a mai rămas destul de unde ai luat tu... hooopa!

— Haide, măi omule, știi prea bine că trebuie să vindem chestia asta. Dacă nu reușim s-o vindem, pun mâna pe noi și ne închid în portbagajul vreunei mașini.

— Bine, măi băiete. Poke începu să conducă iarăși normal, în schimb se posomorâse la față. Fir-ar al dracului să fie, a fost ideea ta.

— Păi am crezut că-i o idee *bună*.

— Mda, însă nu m-am gândit că, până la urmă, ajungem să ne fâțâim prin nenorocita asta de Arizona. Cum crezi tu c-o să ajungem la New York, în felul acesta?

— Tocmai am scăpat de sub urmărire, măi băiete, îl liniști Lloyd.

În mintea lui vedea cum se deschid porțile mari ale garajelor poliției și ies în noapte mii de mașini model 1940, echipate cu aparate de radio. Luminile farurilor ling pereții din cărămidă. Leși la iveală, Canarsie, știm că ești înăuntru.

— Ghinion nenorocit, zise Poke, morocănos în continuare. Am făcut o treabă de nu se poate. Știi cu ce ne-am mai ales, dacă nu punem la socoteală drogul și armele? Păi mai avem șaisprezece dolari și nu știi câte sute de cărți de credit și ne lipsește curajul să le folosim. Al naibii să fie, n-avem nici măcar atâția bani cât să-i facem plinul la scroafa asta.

— Are Dumnezeu grijă de noi, spuse Lloyd, lipind țigara cu limba. O aprinse cu bricheta de bord a mașinii. Ce mai zile de neuitat...

— Și dacă zici că trebuie s-o vindem, de ce naiba o fumăm? continuă Poke, nu prea consolată cu gândul că Dumnezeu se va ocupa de ei.

— Câteva grame, acolo, nu mai contează. Haide, Poke. Trage din țigară.

O asemenea propunere avea întotdeauna efect pozitiv asupra lui Poke. Scoase un nechezat și apucă țigara. Între ei, sprijinit pe patul metalic, se afla pistolul Schmeisser, gata încărcat. Continentalul gonia pe șosea, iar acul indicatorului de benzină arăta că mai rămăsese o optime din rezervor.

Poke și Lloyd se întâlniseră cu un an în urmă la închisoarea de Minimă Securitate Brownsville — construită într-o fermă din Nevada. Brownsville cuprindea treizeci și cinci de hectare de teren agricol irigat și o zonă cu barăile Quonset ale temniței, la circa nouăzeci de kilometri nord de Tonopah și la o sută douăzeci nord-est de Gabbs. Un loc absolut imposibil, ceea ce nu era justificat, pușcăriașii fiind din cei cu condamnări scurte. Deși Brownsville Station era în mod normal considerată fermă, aici nu mai creștea aproape nimic. De cum lovea puțin soarele nemilos, morcovii și salatele se ofileau imediat și-și dădeau curând obștescul sfârșit. Celorlalte legume și buruienilor le mergea ceva mai bine, iar puterea legislativă a statului era partizana fanatică a ideii că, într-o bună zi, acolo va crește și soia. Cu toate acestea, cea mai nevinovată afirmație pe care ai fi putut s-o faci despre rezultatele obținute la Brownsville era că va dura o veșnicie până ce deșertul avea să consimtă să înflorească. Guvernatorul închisorii (care prefera să i se spună "șeful") se mândrea cu faptul că este un dur și nu angaja decât oameni pe care-i considera aspri. Și, după cum îi făcea plăcere să anunțe tuturor nou-veniților, motivul principal pentru care securitatea de la Brownsville rămânea minimă era că situația se prezenta ca în vechiul cântec: n-avem unde fugi, iubito, n-avem unde ne ascunde. Unii încercau totuși, însă cei mai mulți dintre ei erau aduși înapoi după două sau trei zile, arși și orbiți de soare și dispuși să-și vândă șefului și sufletele lor stafidite pentru o gură de apă. Unii dintre ei chicoteau dement, iar un tânăr, care fusese prins după trei zile de la evadare, susținea că văzuse un castel mare la câțiva kilometri sud de Gabbs, un castel înconjurat de un șanț cu apă. Șanțul, pretindea el, era apărat de uriași călare pe niște bidivii enormi și negri. Câteva luni mai târziu, când un predicator aparținând mișcării Renașterea din Colorado prezentase un spectacol la Brownsville, aceluiși tânăr i se arătase Isus.

Andrew "Poke" Frceman, condamnat pentru o agresiune fără circumstanțe agravante, a fost eliberat în aprilie 1989. Fusese vecin de pat cu Lloyd Henreid și-i spusese acestuia că dacă este interesat de o lovitură barosană, avea el un pont interesant la Vegas. Lloyd se arătase de acord.

Lloyd fusese eliberat la 1 iunie. Delictul lui, comis la Reno, fusese tentativă de viol. Dudaia respectivă făcea parte dintr-o trupă de dans și se întorcea acasă, când Lloyd o abordase, alegându-se cu gaz lacrimogen în ochi. Se considera norocos că nu se alesese decât cu doi ani, din care se mai scădea timpul petrecut deja la răcoare și cel obținut pentru bună purtare. La Brownsville era atât de cald, încât nu-ți ardea să nu te porți ca lumea.

Luase un autobuz spre Las Vegas, iar Poke îl așteptase la stația terminus. Uite care-i treaba, îi zisese Poke. Îl știa pe un individ, un "fost partener de afaceri" i se părea cea mai nimerită descriere, care în anumite cercuri era cunoscut sub numele de Gorgeous George. Îndeplinea diverse servicii pentru un grup de tipi ale căror nume le trădau originea siciliană sau italiană. George nu făcea aceste treburi decât strict ocazional. De cele mai multe ori, sicilienii ăia sau ce-

or fi fost ei îl puneau să ducă și să aducă diverse lucruri. Uneori ducea pachete de la Vegas la L.A.; alteori aducea alte pachete de la L.A. la Vegas. Era vorba mai ales de cantități moderate de droguri, daruri pentru clienții de seamă. Arme, uneori. Armele le aducea întotdeauna, niciodată nu le scotea din oraș. Din câte înțelegea Poke (iar puterea de înțelegere a lui Poke nu depășea ceea ce oamenii de film numesc "concentrare minimă"), sicilienii vindeau câteodată pușcoace hoților independenți. Ei bine, povestea Poke, Gorgeous George era dispus să le destăinuie ziua și locul în care avea să se întâmple un transport mai important de asemenea articole. George le pretindea un sfert din ce scoteau ei. Poke și Lloyd urmau să se năpustească asupra lui George, să-l lege fedeleș și să-i pună căluș, să-i fure marfa și poate să-l și pocnească de câteva ori, pentru orice eventualitate. Trebuia să nu se prindă nimeni, îi avertizase George, pentru că sicilienii ăia nu erau genul de care să-ți poți permite să-ți bați joc.

— Foarte bine, zisese Lloyd. Mi se pare corect.

Ziua următoare, Poke și Lloyd îi făcuseră o vizită lui Gorgeous George, un tip de un metru optzeci și cinci, vădind o anumită blândețe în purtare, cu un cap mic și nepotrivit deasupra umerilor uriași și a gâtului cvasiinexistent. Părul lui blond și bogat atârna în bucle, ceea ce-l făcea să semene oarecum cu un faimos luptător de "catch".

Pe Lloyd îl cam bătea gândul să renunțe la afacere, dar Poke insistase. Poke era mare specialist în lucruri de felul ăsta. George le zisese să vină la el acasă vinerea următoare, la ora 6 seara.

— Să purtați măști, în orice caz, îi sfătuisese el. Să nu uitați să mă umpleți de borș și să-mi învinețiți un ochi. Doamne, mai bine nu mă băgam în porcăria asta.

Venise și ziua cea mare. Poke și Lloyd luaseră un autobuz până în colțul străzii unde locuia George și-și trăsuseră peste ochi măștile de schi când ajunseseră în apropierea casei. Ușa era zăvorâtă, dar după cum le promisese George, nu foarte zdravăn. La parter exista o cameră de distracții, unde se afla și George, având lângă el o geantă Hefty, plină cu droguri. O masă de ping-pong gema de arme. George era foarte speriat.

— Vai de mine și de mine, Doamne apără-mă și păzește-mă... mai bine nu mă băgam în chestia asta, repeta el mereu, în timp ce Lloyd îi lega picioarele cu haine răsucite în formă de frânghie, iar Poke îi imobiliza mâinile cu bandă Scotch.

Apoi Lloyd îi trăsese lui George un pumn în nas, umplându-l de sânge, iar Poke îl izbise peste ochi, înnegriindu-l, așa cum primise comanda.

— Isuse! se revoltase George. Chiar crezi că era nevoie să pui atâta suflet?

— Păi tu ziceai că trebuie să arate cât mai pe bune, îi atrăsese Lloyd atenția.

Apoi Poke lipise o bucată de bandă adezivă peste gura lui George și începuse să adune prada, ajutat de Lloyd.

— Ascultă, știi ceva, bătrâne? zisese Poke la un moment dat, oprindu-se din lucru.

— Nu, îi răspunsese Lloyd, râzând nervos. Nu mai știu absolut nimic.

— Mă întreb dacă amicul nostru, George, poate să țină un secret.

Pentru Lloyd, acesta era un punct de vedere cu totul nou. Îl măsurase cu grijă pe Gorgeous George timp de aproape un minut. Ochii lui George mai să-și iasă din orbite, cuprinși de o groază nespusă.

— Sigur că da. Doar e și curul lui în joc, răspunsese el.

Vocea lui trăda însă nesiguranța care-l cuprinsese. Există un anume gen de seminte care prind mai întotdeauna rădăcini. Poke adăugase zâmbind:

— O, ar putea să le zică: "Uite ce este, băieți. M-am întâlnit cu un vechi prieten, care era cu încă cineva. Am stat de vorbă de una și de alta, am băut niște beri și, ce să vezi, ticăloșii au dat buzna peste mine în casă și m-au făcut de marfă. Sper să puneți mâna pe ei. Ia să vă spun cum arată."

George clătina din cap cât putea, iar în priviri i se citea teroarea absolută.

Între timp, armele fuseseră vârate în sacul gros pentru dus rufele la spălătorie, găsit în baia de la parter. Nervos, Lloyd întrebase, scuturând sacul:

— Ei, care-i părerea ta, ce trebuie să facem?

— Părerea mea este că trebuie să-l pocherizăm, bătrâne, îi răspunsese Poke cu regret în glas. Este *singurul* lucru pe care-l putem face.

— Nu mi se pare așa de ușor, după ce ne-a vândut pontul ăsta.

— Lumea asta e rea, prietene.

— Mda, oftă Lloyd, și se apropiaseră amândoi de George.

— *Mff*, gemuse acesta, scuturându-și capul cu disperare. *Mmmmmnh! Mmmmf!*

— Înțeleg foarte bine, îl alinase Poke. Ghinion, este? Îmi pare rău, George, nu mă țin de fițe. N-am nimic cu tine personal. Aș vrea să nu uiți chestia asta. Prinde-l de cap, Lloyd.

Ceea ce nu era deloc ușor de făcut. Gorgeous George mișca din cap haotic, cu multă repeziciune, izbindu-și țeasta de pereții camerei sale, acoperiți cu gresie. Nu părea să fie conștient de ceea ce face.

— Pune mâna pe el, poruncise Poke netulburat, rupând încă o bucată de bandă adezivă de pe rolă.

Într-un târziu, Lloyd reușise să-l apuce de păr și să-l țină atât cât i-a trebuit lui Poke să lipească cea de a doua fâșie de bandă peste nasul lui George, luându-i astfel ultima posibilitate de a respira. George păruse pur și simplu că a înnebunit. Se rostogolise din colțul încăperii, unde se aflase până atunci, căzuse pe burtă și apoi rămăsese acolo, executând un soi de amor macabru cu podeaua și scoțând sunete înfundate, a căror intenție era să fie țipete, din câte-și închipuia Lloyd. Bietul om. Trecuseră aproape patru minute până ce George se liniști definitiv. Se îmbătoșase, se zbatuse și izbise în toate părțile. Obrajii i se făcuseră la fel de roșii ca o reclamă de Coca-Cola. Ultimul lui gest fusese acela de a-și ridica ambele picioare la câțiva centimetri, ele revenind apoi cu zgomot la podea. Chestia asta îi adusese aminte lui Lloyd de un lucru văzut într-un desen animat cu Bugs Bunny și chicotise, simțindu-se puțin înveselit. Până în acel moment, priveliștea nu fusese deloc veselă.

Poke se lăsase pe vine și-i luase pulsul lui George.

— Ei? se interesă Lloyd.

— În afară de ceas, nu mai bate nimic, bătrâne, îi răspunse Poke. Că tot veni vorba... Ridică brațul cărnos al lui George și-i privi încheietura. Ia te uită, doar un Timex. Și eu, care speram să fie vreun Casio sau ceva de felul ăsta.

Lăsă brațul lui George să cadă la pământ.

Cheile mașinii acestuia se aflau într-unul din buzunarele din față ale pantalonilor. Iar într-un dulap, sus, descoperiseră un borcan ce conținuse unt de cocos marca Skippy, plin pe jumătate cu monede de zece cenți, pe care le luaseră cu ei. În total, douăzeci de dolari și șaiszeci de cenți, în bănuți de zece cenți.

Mașina lui George era un Mustang vechi și astmatic cu patru cilindri, cu amortizoarele în ultimul hal și anvelopele la fel de chele ca Telly Savalas. Au plecat din Texas pe US 93 către sud-est, intrând în Arizona. Până la amiaza zilei următoare, adică alaltăieri, ocoliseră Phoenix, pe drumuri lăturalnice. Ieri dimineată, cam pe la 9, se opriseră la un magazin prăfuit aflat cu trei kilometri dincolo de Sheldon, pe Arizona Highway 75. Au întors magazinul cu fundul în sus și l-au pocherizat pe proprietar, un domn mai în vârstă, cu dinți falși, de felul celor care sunt comandați și primiți prin poștă. S-au ales cu șaiszeci și trei de dolari și cu furgoneta moșului.

În dimineața respectivă, furgoneta făcuse până la două roți. Două anvelope în același timp și — deși au stat aproape o jumătate de oră să caute prin jur ținte sau cuie, trăgând cu schimbul dintr-o uriașă țigară cu marijuana — n-au descoperit nimic suspect pe suprafața șoselei. În cele din urmă, Poke declarase că a fost probabil o coincidență. Lloyd îi răspunsese că, pe Dumnezeuul lui, auzise el chestii și mai ciudate. Apoi își făcuse apariția Continentalul cel alb, ca un răspuns la rugăciunile lor. Ceva mai devreme, trecuseră granița dintre Arizona și New Mexico, fără ca vreunul dintre ei să fie conștienți de asta, cu alte cuvinte, de cazul lor avea să se ocupe de acum FBI-ul.

Șoferul Lincolnului trăsese la marginea drumului, scosese capul pe geam și se interesase:

— Aveți nevoie de ajutor?

— Păi te cred, îi răspunsese Poke.

Fără să stea pe gânduri, îl pocherizase imediat pe fraier. Îl împușcase drept între ochi cu Magnumul. Bietul de el, probabil n-a mai apucat să-și dea seama nici măcar ce l-a lovit.

— De ce nu întorci aici? spuse Lloyd, arătând spre intersecția de care se apropiau.

Se afla în acea stare de beatitudine provocată de drog.

— Să știi c-ai dreptate, îi răspunse Poke vesel.

Luă piciorul de pe accelerație, iar viteza mașinii scăzu de la o sută douăzeci la nouăzeci de kilometri pe oră. Smuci apoi volanul spre stânga, roțile din dreapta se ridicară puțin deasupra asfaltului în viraj, apoi înaintea lor se desfășură o nouă șosea. US 78, care ducea spre vest. Iată-i reînforși astfel în Arizona, neavând habar că ieșiseră de pe teritoriul aceluia stat sau că erau făptașii a ceea ce ziaarele numeau *CHERMEZĂ UCIGAȘĂ ÎN TREI STATE*.

Cam după o oră, pe dreapta lor apăru un indicator: BURRACK 9.

— Burlap? întrebă Lloyd ca prin ceață.

— Burrack, îl lămurii Poke și începu să tragă de volan încolo și înapoi, încât mașina descria cele mai ciudate și grațioase mișcări pe suprafața drumului. Hooopa! Hop!

— Nu vrei să facem un popas? Mi-e foame, omule.

— Tot timpul ți-e foame.

— Du-te-n mă-ta. Când o iau la bord, mă apucă hămesea.

— Poate-ți dau eu acum să-mi rozi ceva, ce părere ai? Hooopa! Hop!

— Vorbesc serios, Poke. Hai să ne oprim.

— Okay. Trebuie să punem mâna și pe niște bani gheață. Deocamdată, consider c-am reușit să ne pierdem suficient urma. Punem mâna pe niște marafeți, pe urmă o tăiem spre nord. Mi s-a urât de deșertul ăsta căcăcios.

— Okay, se arătă Lloyd de acord.

Nu-și dădea prea bine seama dacă din cauza efectului drogului, însă îl cuprinse un acces neașteptat de paranoia, chiar mai violent decât cel de la nodul rutier. Poke avea dreptate. Cel mai bine era să se oprească lângă localitatea asta, Burrack, și să mai dea o lovitură, cum fusese cea de la Sheldon. Puneau mâna pe niște bani și pe câteva hărți de la benzinărie, schimbau Continentalul cu o mașină care să nu bată în halul ăsta la ochi, apoi își croiau drum spre nord-est pe drumul secundar. Să scape naibii odată din Arizona.

— Știi care-i adevărul, omule? zise Poke. Nu știu de ce, dar mă încercă o neliniște, parc-aș fi o pisică din cele cu coada lungă într-o cameră plină cu balansoare.

— Păi să știi că te-nțeleg foarte bine, îi răspunse Lloyd grav, apoi situația li se păru amândurora nemaipomenit de caraghioasă și izbucniră în râs.

Burrack se dovedi o așezare ce se întindea cât vedeai cu ochii de o parte și alta a drumului. O străbătură cu viteza fulgerului, iar la ieșire descoperiră o combinație de cafenea, magazin și benzinărie.

În parcare neasfaltată se aflau o camionetă Ford și un Oldsmobil prăfuit, de care era agățată o remorcă pentru animale. Poke pătrunse și el în parcare, urmărit cu privirea de calul din remorcă.

— Mi se pare un loc perfect, spuse Lloyd.

Poke era de aceeași părere. Se întoarse și luă din spate arma calibru.357, verificând dacă era încărcată.

— Ești gata?

— Ba bine că nu, îi răspunse Lloyd, înșfăcând Schmeisserul.

Traversară parcare a arsă de soare. Poliția îi identificase pe cei doi încă de acum patru zile; își lăsasera amprente peste tot în locuința lui Gorgeous George și în magazinul unde-l

pocherizaseră pe bătrânul cu dantura sosită prin poștă. Camioneta moșului fusese descoperită la doar câțiva metri de trupurile celor trei persoane care călătoriseră în Continental, iar presupunerea că indivizii care-i omorâseră pe Gorgeous George și pe proprietarul magazinului îi lichidaseră și pe cei trei părea mai mult decât logică. Dacă ar fi ascultat radioul mașinii în loc de casetofon, ar fi știut că poliția din Arizona și New Mexico desfășura cea mai mare vânatoare de oameni de patruzeci de ani încoace, și asta numai din pricina a doi pungași mărunți, care n-ar fi priceput în rușinea capului ce făcuseră ei atât de rău ca să stârnească un asemenea târaboii.

Benzinăria era cu autoservire, prin urmare era musai să-l pună pe vânzător să dea drumul la pompă. Urcară treptele și intrară în magazin. Până la tejghea, treceai pe lângă trei vitrine cu tot felul de conserve. Un tip în haine de cowboy tocmai plătea pentru un pachet de țigări și pentru o jumătate de duzină de trabucuri subțiri. Pe la mijlocul culoarului, o femeie cu trăsături obosite și păr negru și neîngrijit nu reușea să se hotărască între două mărci de sos pentru spaghete. În aer plutea un parfum de lemn dulce stătut, soare, tabac și vechime. Proprietarul era un bărbat pistriuat, într-o cămașă cenușie. Purta pe cap șapca firmei, pe care scria SHELL cu litere roșii pe fond alb. Își ridică privirea atunci când se trânti ușa cu plasă și tresări ușor.

Lloyd își fixă patul rabatabil al Schmeisserului în umăr și trase o serie spre tavan. Cele două becuri care atârnavă de sus se sparseră, bubuind ca niște bombe. Tipul în haine de cowboy dădu să se întoarcă spre ei.

— Dacă rămâneți liniștiți, nimeni n-o să aibă de suferit! strigă Lloyd.

Poke îl făcu imediat de rușine, slobozindu-și arma spre femeia care cerceta sosurile. Biata de ea zbură cât colo.

— Sfinte Sisoe, Poke! țipă Lloyd. Nu era căzu' să...

— Am pocherizat-o, bătrâne! urlă Poke. N-o să se mai uite niciodată la Dallas! Hooopa!

Hop!

Bărbatul în haine de cowboy își continua mișcarea lentă de întoarcere. Își ținea țigările în mână stângă. Lumina crudă venind dinspre vitrine și ușa cu plasă desena steluțe strălucitoare pe lentilele negre ale ochelarilor lui de soare. La brâu avea un pistol calibru 45, pe care și-l scoase fără grabă, în timp ce Lloyd și Poke se holbau la femeia moartă. Ochi, trase, iar partea stângă a feței lui Poke se transformă brusc într-un amestec haotic de sânge, piele și dinți.

— *M-a împușcat!* urlă Poke, scăpând la pământ Magnumul și prăvălindu-se înapoi. Mișcările dezordonate ale mâinilor risipiră pe podeaua din lemn pachete de cartofi prăjiți, pufuleți și alune. *M-a împușcat, Lloyd! Păzea! M-a împușcat! M-a împușcat!*

Lovi ușa de la intrare, o deschise și căzu cu toată greutatea pe prispa de la intrare, scoțând în cădere ușa dintr-una din balamalele ei îmbătrânite.

Năucit, Lloyd începu să tragă mai mult din reflex decât din spirit de autoapărare. Bubuiturile Schmeisserului umplură întreaga încăpere. Conservele zburau în toate direcțiile. Sticlele se spărgeau, într-o revărsare de ketchup, murături și măslină. Ușa din sticlă a răcoritorului pentru Pepsi se făcu țandări. Sticlele de răcoritoare explodau ca niște porumbei din lut ars, la bâlci. Pe podea se adunau cele mai diverse amestecuri de lichide. Tipul în haine de cowboy — rece, calm și concentrat — apăsă iarăși pe trăgaci. Lloyd mai degrabă simți decât auzi glonțul, care-i vâjâi atât de aproape de scăfârlie, încât mai să-i facă o cărare prin păr. Mătură cu Schmeisserul întreaga încăpere, de la stânga la dreapta.

Bărbatul din spatele tejghelei se lăsă la pământ cu atâta iuteală, încât ai fi putut crede că sub picioare i se căscase o trapă. Un automat pentru gumă de mestecat se dezintegrează, iar pachetele roșii, albastre și verzi se rostogoliră peste tot. Borcanele de pe tejghea se năruiră. Într-unul fuseseră ouă murate, într-altul picioare de porc murate. Magazinul se umplu instantaneu de mirosul iute de oțet.

Trei plumbi plecați din Schmeisser străpunseră cămașa kaki a cowboyului, iar măruntaiele îi ieșiră prin spate, răspândindu-se peste niște punji cu cartofi. Omul căzu la pământ, ținând încă revolverul într-o mână și pachetul de Lucky Strike în cealaltă.

Căpiat de teamă, Lloyd continuă să tragă. Pistolul mitralieră i se înfierbântase în mâini. O cutie plină cu sticle goale de sifon se clătină, apoi căzu. O fată sumar îmbrăcată, zâmbind dintr-un calendar, încasă un glonț în coapsa ei diafană, de culoarea piersicii. Un raft de romane ieftine, fără coperte, se răsturnă, desăvârșind harababura. Magazia armei se goli, iar liniștea ce urmă păru de-a dreptul asurzitoare. Mirosul prafului de pușcă atârna greu în aer.

— Isuse Cristoase, mormăi Lloyd.

Îl cercetă precaut pe cowboy, care nu dădea semne că avea să fie primejdios în viitorul apropiat sau îndepărtat.

— *M-a împușcat!* behăi Poke, apărând din nou în magazin, nesigur pe picioare. Împinse cu atâta forță ușa cu plasă ce-i stătea în cale, încât cedă și cealaltă balamă și se prăbuși. *M-a împușcat, Lloyd, păzea!*

— I-am făcut de petrecanie, Poke, îl consolă Lloyd, dar Poke nu păru să-l audă.

Arăta infernal. Ochiul drept îi strălucea ca un safir rău prevestitor. Cel stâng nu mai exista. Obrazul stâng îi dispăruse; când vorbea, pe partea aceea i se vedea osul fălcii în mișcare. Nici dinți nu prea mai avea. Cămașa îi era îmbibată de sânge. Ce să mai, Poke ajunsese într-un hal fără de hal.

— *Porcul ăsta ordinar m-a nenorocit!* țipă Poke. Se aplecă și culese de pe jos Magnumul .375. *Te-nvăț eu minte să mă mai împuști, porc nenorocit!*

Se apropie de cowboy, hotărât să se răzbune crunt. Puse un picior peste fesele bărbatului prăbușit, în postura unui vânător care se pozează împreună cu ursul ce-i va împodobi curând peretele biroului, pregătindu-se să-i descarce pistolul în cap. Lloyd rămăsese privind-l cu gura deschisă și cu pistolul mitralieră bălăbănindu-i-se în mână, străduindu-se să priceapă cum de se întâmplase tot dezastrul.

În aceeași secundă, proprietarul își făcu apariția brusc din spatele tejghelei, ca și cum ar fi avut un arc montat în fund; ținea în mâini o pușcă de vânatoare cu două țevi, iar pe figură i se citea curajul disperării.

— Ha? mai apucă Poke să exclame, ridicându-și fruntea la timp ca să încaseze loviturile ambelor țevi. Se scurse la pământ, cu fața și mai boțită decât înainte, deși lucrul acesta nu-l mai interesa câtuși de puțin.

Lloyd hotărî că sosise timpul să-și ia tălpășița. Să-i ia naiba de bani. Bani găsești pe toate drumurile. Era vremea să ia din nou oarece avans față de urmăritori. Se învârti în loc și ieși din scenă cu pași mari și grăbiți, aproape fără să mai atingă podeaua.

Când ajunsese pe la jumătatea treptelor, o mașină de la Arizona State Police tocmai poposea în parcare. Un polițist coborî de pe scaunul pasagerului, scoțându-și pistolul din teacă.

— Rămâi pe loc! Ce se-ntâmplă înăuntru?

— Trei morți! strigă Lloyd. Mare nenorocire! Individul a fugit pe ușa din spate! Eu unul o șterg de aici!

Se apropie fugind de Continental, ba chiar se și sui la volan și tocmai era pe cale să-și aducă aminte de cheile rămase în buzunarul lui Poke, când polițistul urlă la el:

— Stai! Stai că trag!

Lloyd rămase pe loc. După ce văzuse cu ochii lui pățania lui Poke, nu-i trebuia prea mult să aleagă calea pe care s-o urmeze.

— Sfinte Sisoe, mormăi el jalnic.

Un al doilea polițist îi puse un revolver imens la tâmplă, în vreme ce primul îi punea cătușele.

— Treci în mașină, îngerașule.

Bărbatul cu șapcă SHELL ieșise în pridvor, cu pușca în mână.

— L-a împușcat pe Bill Markson! țipă el cu o voce curioasă, foarte ascuțită. Ălălalt a omorât-o pă doamna Storm! Iadul pă pământ! Eu l-am lichidat p-ălălalt! E țapăn ca scândura! V-aș ruga să va dați puțin într-o parte, băieți, ca să-i fac și ăstuia de petrecanie!

— Stai calm, bunicule, îl sfătui unul dintre polițiști. Distracția s-a terminat.

— Îl dobor pă loc! țipă moșul. Îl bag sub pământ!

Apoi se aplecă înainte, ca un majordom englez care face o plecăciune, și începu să dea la boboci.

— Am să vă rog să mă scăpați de individul ăla, da? îi rugă Lloyd. Cred că e nebun.

— Am un mesaj pentru tine, îngeraș, îi zise polițistul care se legase primul de el.

Țeava revolverului acestuia descrie un arc generos, sclipi în soare, apoi se abătu asupra capului lui Lloyd Henreid, care nu se mai trezi decât la spitalul închisorii din Apache County, după căderea serii.

CAPITOLUL 17

STARKEY RĂMĂSESE înaintea monitorului numărul 2, urmărindu-l cu atenție pe tehnicianul categoria a doua Frank D. Bruce. Ultima oară când îl văzuse, Bruce zăcea prăbușit, cu fața într-un bol de supă Chunky Sirlain. Între timp nu survenise nici o schimbare, cu excepția faptului că i se confirmase identificarea. Situația era normală, adică într-un hal fără de hal.

Gânditor, cu mâinile împreunate la spate, ca un general care-și trece în revistă trupele — așa cum făcea generalul Black Jack Pershing, idolul copilăriei lui —, Starkey se deplasă până în dreptul monitorului 4, unde situația se îmbunătățise. Doctorul Emmanuel Ezwick stătea în continuare inert, întins pe podea, în schimb centrifuga se oprise. Ieri seara, la ora 19.40, aparatul începuse să emită fuioare subțiri de fum. La 19.55, microfoanele din laboratorul lui Ezwick transmisese un zgomot ritmat, *vâj-vâj-vâj*, care coborî treptat la tonuri mai grave, mai pline și mai satisfăcătoare, *cron-cron-cron*. La ora 21.07 centrifuga scosese cel din urmă geamăt mecanic, apoi palele se rotiseră tot mai încet, înainte de a se opri definitiv. Nu cumva Newton era cel care afirmase că undeva, dincolo de cea mai îndepărtată stea, s-ar putea să existe un corp în nemișcare absolută? Newton avusese dreptate din toate punctele de vedere, cu excepția distanței, se gândi Starkey. Nu trebuia să te duci chiar atât de departe. Project Blue se afla în stare de încremenire absolută. Starkey era foarte bucuros. Centrifuga constituise ultima iluzie a vieții, iar el chiar îl pusese pe Steffens (acesta se uitase la el de parcă ar fi înnebunit, fapt pe care, da, Starkey nici nu-l scotea neapărat din calcul) să-i pună computerului următoarea problemă: cât se estima că avea să mai funcționeze centrifuga? Răspunsul, obținut în exact 6,6 secunde, fusese următorul: +/-3 ANI DAR O DEFECTIUNE POATE SĂ APARĂ ÎN URMĂTOARELE DOUĂ SĂPTĂMÂNI. DOAR 0,009% REPREZINTĂ ZONE DE POSIBILE DEREGLĂRI, DIN CARE LAGĂRELE 38%, MOTORUL PRINCIPAL 16%, TOATE CELELALTE 54%. Un computer foarte deștept. Starkey îi sugerase lui Steffens să-l întrebe din nou, după arderea centrifugei lui Ezwick. Computerul intrase în legătură cu banca de date a sistemelor mecanice și confirmase că, într-adevăr, lagărele centrifugei se arseseră.

Nu trebuie să uit, îi trecu lui Starkey prin minte în momentul în care telefonul începuse să facă apeluri urgente în spatele lui. Zgomotul pe care-l fac lagărele înainte de a ceda definitiv este *cron-cron-cron*.

Se duse la aparat și apăsă pe butonul prin care se stabilea legătura.

— Da, Len.

— Billy, am un apel urgent din partea uneia dintre echipele noastre, care acționează într-un oraș numit Sipe Springs, Texas. La aproape șase sute de kilometri de Arnette. Susțin că trebuie să stea de vorbă cu tine; e vorba de o decizie de comandă.

— Despre ce e vorba, Len? se interesă el calm.

Luase peste șaisprezece pastile de calmant în ultimele zece ore și se simțea bine, în general. Sistemul lui nu scotea încă nici un *cron*.

— Presa.

— O, Doamne. Dă-mi legătura.

Se auzi un val de paraziți, în spatele căruia se ghicea o voce pronunțând ceva inteligibil.
— Stai o secundă, spuse Len.

Paraziții începură să se risipească.

— Lion, Team Lion, mă auzi, Blue Base? Mă auzi? Unu... doi... trei... patru... aici Team Lion...

— Recepționez, Team Lion, spuse Starkey. Aici Blue Base One.

— Chestiunea se încadrează în codul Flowerpot din *Cartea Situațiilor Neprevăzute*, pronunță vocea aceea care suna a tinichea. Repet, Flowerpot.

— Știu prea bine ce înseamnă afurisita de Flowerpot, îl repezi Starkey. Care-i situația?

Vocea aceea venind tocmai de la Sipe Springs turui fără oprire timp de aproape cinci minute. Situația în sine era lipsită de importanță, se gândi Starkey, având în vedere că fusese anunțat de computer cu două zile în urmă că situațiile de acest gen aveau să apară înainte de sfârșitul lui iunie (într-o formă sau alta). Probabilitate 88%. Amănuntele specifice nu contau. Dacă există doi craci și prohab, înseamnă că e o pereche de pantaloni. Culoarea nu mai contează.

Un medic din Sipe Springs avusese câteva intuiții foarte bune, iar doi reporteri de la un cotidian din Houston făcuseră legătura dintre întâmplările din Sipe Springs și cele petrecute la Arnette, Verona, Commerce City și într-un oraș numit Polliston, din Kansas. Acestea erau orașele unde situația se înrăutățise atât de tare și în timp atât de scurt, încât fusese trimisă armata pentru a organiza carantina. Computerul mai poseda o listă cu alte orașe din zece state unde începuseră să apară urme ale epidemiei de Blue.

Situația de la Sipe Springs nu prezenta importanță, din cauză că nu era unică. Șansa de unicitate o avuseseră la Arnette — mai mult sau mai puțin — și o rataseră. Faptul important era că "situația" era pe cale să fie tipărită nu numai pe hârtia subțire și galbenă folosită de armată; sau așa avea să se întâmple, în orice caz, dacă Starkcy nu lua măsuri. Nu se hotărâse încă dacă să facă sau nu acest lucru. Dar în momentul în care vocea aceea ca de tinichea încetase să mai vorbească, Starkey își dădu seama că de fapt luase hotărârea. Sau poate o luase cu douăzeci de ani în urmă.

Totul se reducea la ceea ce conta cu adevărat. Iar ceea ce conta nu era realitatea bolii; și nici faptul că integritatea Atlantei avea oarecum de suferit și din această cauză aveau să fie obligați să mute întreaga operațiune profilactică în complexul medical de la Stovington, Vermont, unde condițiile erau cu mult mai proaste; și nici faptul că Blue se răspândea deghizată sub forma aceasta atât de vicleană, de răceală banală.

— Important este să...

— Repetă, Blue Base One, se auzi vocea îngrijorată. N-am înțeles.

Important era că se petrecuse un incident regretabil. Starkey se întoarse cu douăzeci și doi de ani în urmă, în anul 1968. Se afla la clubul ofițerilor din San Diego când sosise știrea despre Calley și cele petrecute la Mei Lai Four. Starkey juca pocher împreună cu alți patru bărbați, dintre care doi se aflau acum în Consiliul Șefilor de Stat-Major. Uitaseră, pur și simplu uitaseră de jocul lor de pocher, în focul unei discuții despre consecințele pe care urma să le aibă incidentul asupra armatei — nu asupra unei arme sau alteia, ci asupra întregii armate — în atmosfera de vânatoare de vrăjitoare dezlanțuită la Washington de presă, cea de-a patra putere în stat. Iar cineva dintre ei, un ofițer care acum putea să-l sune direct pe viermele mizerabil care juca rolul de Șef al Executivului din 20 ianuarie 1989, își așezase cu grijă cărțile cu fața în jos pe masa acoperită cu postav verde și spusese: *Domnilor, s-a petrecut un incident regretabil. Iar atunci când se petrece un incident regretabil, în care este implicată oricare armă din Forțele Armate ale Statelor Unite, noi nu punem în discuție cauzele incidentului respectiv, ci mai degrabă cum pot fi curățate cel mai bine diversele ramuri ale serviciului. Serviciul militar este mama și tatăl nostru. Iar atunci când îți găsești mama violată sau tatăl bătut și jefuit, înainte de a chema poliția sau de a începe cercetarea, le acoperi goliciunea. Pentru că-i iubești.*

Starkey nu auzise niciodată pe cineva spunând vreun lucru mai plin de miez decât acesta.

Descuie sertarul de jos al biroului și scoase la iveală, dintre alte acte, un dosar albastru și subțire, legat cu o panglică roșie. Pe copertă apărea următorul text: DACĂ SIGILIUL A FOST RUPT, ANUNȚAȚI FĂRĂ ÎNTĂRZIERE TOATE DIVIZIILE DE SECURITATE. Starkey rupse panglica roșie.

— Mai ești pe recepție, Blue Base One? se interesă vocea. Nu te mai auzim. Repet, nu te mai auzim.

— Sunt aici, Lion, îi răspunse Starkey.

Răsfoise cărțulia până la ultima pagină și acum urmărea cu degetul o coloană intitulată CONTRAMĂSURI EXTREME DE ACOPERIRE.

— Lion, mă auzi?

— Te auzim foarte bine, Blue Base One.

— Troy, spuse Starkey cu greutate. Repet, Lion: Troy. Repetă și tu, te rog. Recepție.

Liniște. Mormăit îndepărtat de paraziți. Starkey își aduse aminte ca prin vis de aparatele de emisie-recepție pe care și le confecționa împreună cu ceilalți copii, din două conserve Del Monte și câțiva metri de sfoară ceruită.

— Mai spun încă o dată...

— Isuse! exclamă cu un nod în gât o voce extrem de tânără de la Sipe Springs.

— Repetă și tu, băiete, îl îndemnă Starkey.

— T... Troy. Vocea reveni apoi cu mai multă forță: Troy.

— Foarte bine, îl asigură Starkey plin de calm. Fii binecuvântat, băiete. Terminat.

— Și dumneata, sir. Terminat.

Un clic, urmat de paraziți puternici, apoi un alt clic, liniște și glasul lui Len Creighton.

— Billy?

— Da, Len.

— Am ascultat întreaga discuție.

— Foarte bine, Len, confirmă Starkey obosit. Faci raportul după cum consideri tu mai

potrivit. Bineînțeles.

— Nu ai înțeles, Billy, continuă Len. Ai făcut lucrul cel mai potrivit. Nu crezi că-mi dau și eu seama de asta?

Starkey își închise pleoapele grele. Pentru un moment, efectul dulce al medicamentelor îl părăsi.

— Dumnezeu să te binecuvânteze și pe tine, Len, îi spuse el, cu vocea gata să i se frângă.

Întrerupse legătura și se întoarse înaintea monitorului numărul 2. Își puse brațele la spate, aidoma lui Black Jack Pershing, atunci când își inspecta trupele. Îl contemplă pe Frank D. Bruce și locul lui de veșnică odihnă. Nu peste multă vreme se calmă din nou.

Dacă ieși din Sipe Springs prin sud-est și o iei pe US 36, îți trebuie cam o zi ca să ajungi la Houston. Mașina care înghițea șoseaua cu o sută douăzeci de kilometri la oră, un Pontiac Bonneville de trei ani, trecu de vârful pantei și înainte îi apărură o paragină de Ford care bloca drumul; accidentul nu putea fi evitat decât cu mare greutate.

Șoferul, corespondent de presă la un cotidian important din Houston, în vârstă de treizeci și șase de ani, călcă frâna de serviciu și cauciucurile începură să scârțâie; botul Pontiacului se înfipse mai întâi în șosea, apoi începu să derapeze spre stânga.

— Dumnezeu din Ceruri! urlă fotografii din scaunul de lângă șofer, scăpând aparatul din mână și încercând cu disperare să-și treacă centura de siguranță peste mijloc.

Șoferul lăsa frâna liberă, se cățăra cu mașina peste marginea drumului și simți cum roțile din stânga i se înfundă în noroiul moale. Atinse pedala de accelerație, iar Pontiacul țâșni iarăși, întorcându-se cu bine pe asfalt. De sub anvelopele fierbinți ieșea fum albastru. Radioul urla fără încetare:

Dragă, poți să-l înțelegi pe iubitul tău,

El e un om drept,

Dragă, poți să-l înțelegi pe iubitul tău?

Își înfipse iarăși piciorul în frână, iar mașina se roti și se opri în mijlocul după-amiezei fierbinți și pustii. Trase aer în piept, gâfâind speriat, și apoi expiră într-un acces de tuse. Se înfuriase foarte rău. Puse maneta schimbătorului în marșarier și se apropie de Ford și de cei doi tineri care stăteau în spatele mașinii.

— Stai puțin, îi spuse fotografii, neliniștit. Era un om gras, iar de bătut nu se mai bătuse din clasa a noua. Ascultă-mă, poate ar fi mai bine să...

Fu aruncat înainte și gemu atunci când Pontiacul se opri iarăși brusc; reporterul smuci maneta schimbătorului, punând-o în poziția de parcare, și coborî din mașină.

Se apropie de cei doi tineri din spatele Fordului, cu pumnii strânși.

— Ticăloșilor! le strigă el. Puțin a lipsit să ne omorâți, fir-ar...

Își petrecuse patru ani în serviciul militar, ca voluntar. Nu apucă decât să identifice carabinele, niște M-3A model nou, atunci când le scoaseră la iveală de sub partea din spate a Fordului. Rămase încremenit în soarele torid al Texasului și făcu pe el.

Începu să țipe și se hotărî, în mintea lui, să se răsucescă în loc și s-o ia la sănătoasa către Bonneville, dar picioarele refuzară să se miște. Cei doi deschiseră focul, iar gloanțele îl izbiră în piept și-n pânțele. Se lăsă în genunchi, cu mâinile ridicate în semn de implorare mută, iar atunci un glonț îl atinse la un centimetru deasupra ochiului stâng, sfărâmându-i toată partea de sus a cutiei craniene.

Fotografii, care se întorsese ca să vadă mai bine, îi fu imposibil să priceapă ce se petrecuse până în momentul când cei doi tineri trecură peste cadavrul ziaristului și se apropiu de el, cu armele ridicate.

Se strecură la volanul Pontiacului, simțind cum i se adună clăbuci calzi de salivă la colțurile gurii. Cheile se aflau încă la locul lor, în contact. Aprinse motorul și țipă ca din gură de șarpe atunci când începură să tragă. Simți cum mașina se lasă pe partea dreaptă, ca și cum o mână de uriaș s-ar fi abătut asupra părții din stânga spate, iar volanul începu să-i danseze sălbatic în mâini. Fotografii sălta în sus și în jos, în vreme ce mașina șontăcăia pe șosea, din cauza cauciucului spart. Peste doar o clipă, uriașul lovi și cealaltă latură a mașinii. Dansul volanului se îndrăci și mai tare. Fotografii scâncea. Anvelopele din spate ale Pontiacului se zbăteau nebunește. Cei doi tineri se întoarseră alergând la Fordul lor, al cărui număr de înmatriculare era înregistrat pe nesfârșitele liste de la direcția de vehicule militare a Pentagonului; unul dintre ei întoarse mașina ținând volanul strâns. Botul mașinii sălta violent atunci când trecu peste marginea șoselei și peste trupul ziaristului. Sergentul de pe locul pasagerului, cuprins pe neașteptate de un strănut, stropi tot parbrizul.

Înaintea lor, Pontiacul se târa pe cele două cauciucuri sparte din spate. Fotografii cel gras de la volan începuse să se smiorcăie, la vederea Fordului întunecat la culoare ce începuse să-i crească în oglinda retrovizoare. Deși stătea cu accelerația la podea, mașina refuza să depășească șaiszeci de kilometri la oră și mergea dezordonat, ocupând tot drumul. Între timp, la radio locul lui Larry Underwood fusese luat de Madonna. Madonna susținea sus și tare că este o fată materialistă.

Fordul depăși elegant Bonnevilleul și, pentru o fracțiune de secundă, fotografii îndrăzni să spere că-și va vedea de drum, va dispărea dincolo de orizontul pustiu, lăsându-l în pace.

Apoi reveni în fața lui și frână, iar botul Pontiacului izbi aripa mașinii din față. Se auzi bufnitura surdă a metalului. Capul fotografii zbură înainte, iar din cauza impactului cu volanul începu să i se scurgă sânge din nas.

Aruncând cu greu — din pricina gâtului înțepenit — priviri îngrozite peste umăr, alunecă peste suprafața caldă, din plastic, ca și cum scaunul ar fi fost dat cu unsoare, și coborî pe ușa din dreapta. Porni în fugă și străbătu povârnișul de la marginea șoselei. Îi apărură în față un gard

din sârmă ghimpată pe care încercă să-l sară dintr-o dată, plutind pe deasupra ca un balon și gândind: *Am să reușesc, fug așa la infinit, nu mă poate prinde nimeni...*

Căzu de cealaltă parte, cu piciorul prins în sârmă. Urlând spre cer, mai făcea încă tentative disperate de a-și desprinde pantalonii și carnea albă, cu gropițe, atunci când cei doi tineri coborau și ei de pe drum, cu armele în mâini.

De ce, ar fi vrut el să-i întrebe, dar nu mai apucă să scoată decât un țipăt deznădăjduit, înainte să-i iasă creierii prin ceafă...

În acea zi, la Sipe Springs, Texas, nu s-a dat nici un reportaj despre boală sau despre vreun incident oarecare.

CAPITOLUL 18

NICK DESCHISE UȘA dintre biroul șerifului Baker și celulele închisorii, iar băieții săriră imediat cu gura pe el. Vincent Hogan și Billy Warner se aflau în cele două încăperi ca niște cutii de saurei din stânga lui Nick. Mike Childress stătea într-una din cele două de pe partea dreaptă. Cealaltă era goală, din simplul motiv că Ray Booth, cel care purta inelul cu piatră roșie, se topise la timp.

— Băi, mutule! Îl strigă Childress. Băi, mut împăiat! Îți trece prin căpățâna aia tâmpită ce-o să pățești când ieșim de aici? Ei? Ai idee ce-o să se întâmple cu tine?

— Am să-ți smulg coaiele cu mâna mea și-am să ți le vâr pe gât, până dai în primire, îi promise Billy Warner. M-ai înțeles?

Doar Vince Hogan nu participa la tirul de amenințări. Mike și Billy nu prea aveau ochi pentru el în ziua respectivă, 23 iunie, când urmau să fie duși la tribunalul ținutului Calhoun și băgați la răcoare, în așteptarea procesului. Șeriful Baker se bazase pe Vince, care-și vărsase tot sacul, ca un fricos ce era. Nick aflase de la Baker că putea obține formularea unei acuzații împotriva băieților, dar dacă se ajungea la un proces cu jurați, cuvântul lui Nick avea să fie pus în balanță cu afirmațiile celor trei — sau patru, dacă-l prindeau și pe Ray Booth.

Nick ajunsese să-l respecte profund pe șeriful John Baker în aceste ultime două zile. Baker era un fost fermier de vreo sută și treizeci de kile, pe care alegătorii lui îl porecliseră — cum altfel — Big Bad John, John cel Mare și Rău. Respectul lui Nick nu se datora faptului că Baker îi dăduse slujba asta, să pună în ordine închisoarea, scoțându-și astfel banii pe o săptămână de lucru pierduți; Nick îl aprecia pentru că pornise în urmărirea celor care-l bătuseră și-l jefuiseră. Reacționase ca și cum Nick — un biet vagabond surdomut — ar fi făcut parte din una dintre cele mai vechi și onorabile familii ale orașului. După cum știa Nick prea bine, existau o mulțime de șerifi pe aici, prin sud, care ar fi preferat să-l condamne la șase luni de muncă într-o fermă specială sau la reparații de drumuri.

Porniseră împreună către fabrica de cherestea unde lucra Vince Hogan, în mașina personală a lui Baker, un Power Wagon, nu în mașina de patrulă a ținutului. Sub bord ținea o pușcă ("Întotdeauna încărcată și cu piedica pusă", îi zisese Baker) și un girofar, pe care îl puneă pe capotă, atunci când se afla în misiune. Așa procedase cu două zile în urmă, când ajunseseră în parcare de depozitului de cherestea.

Baker tușea, scuipa pe geam, își sufla nasul și se ștergea la ochii lui înroșiți cu o batistă. Vorbea pe nas, scoțând tonalități asemănătoare celor ale unui corn de ceață. Desigur, Nick nu-l auzea, dar nici nu avea nevoie. Era suficient de limpede că pe șerif îl lovise o răceală zdravănă.

— Uite cum facem, când dăm cu ochii de el, eu îl apuc de braț, îi spuse Baker. Pe urmă te întreb "Îl recunoști, e unul dintre ăia?" Tu-mi faci semn că da. Nu mă interesează dacă e sau nu adevărat. Tu trebuie să dai din cap. Ai priceput?

Nick îi făcu semn că a înțeles.

Vince munea la mașina de rabotat scânduri, vârând lemnul între fâlcile mașinii, cu bocancii înfipți în rumeguș aproape până la glezne. Îi zâmbi nervos lui John Baker și-i aruncă o căutătură nelinistită lui Nick. Obrajii lui Nick erau slabi, cu urme vineții și încă prea palizi.

— Salut, Big John, ai venit în mijlocul poporului muncitor?

Ceilalți tipi din echipă urmăreau scena, plimbându-și grav privirile de la Nick la Vince și de la acesta la Baker și pe urmă înapoi, urmând același traseu, ca și cum ar fi fost spectatori la o nouă versiune, mai complicată, de tenis. Unul dintre ei scuipă o gură de tutun în rumegușul proaspăt și-și șterse bărbia cu dosul palmei.

Baker îl înșfăcă pe Vince Hogan de brațul lui fleșcăit și ars de soare, trăgându-l mai în față.

— Hei, ce te-a apucat, Big John?

Baker își întoarse capul, pentru ca Nick să-i poată vedea buzele.

— Este unul dintre ei?

Nick făcu semn viguros din cap, ba arătă și cu degetul spre Vince, ca să nu mai existe nici un dubiu.

— Da' ce-i asta? exclamă Vince din nou. Nu l-am mai văzut în viața mea pe mutu' ăsta.

— Atunci cum de știi că-i mut? Hai, Vince, te duc la răcoare. Chiar acum. Ai putea trimite pe unul dintre băieții ăștia să-ți aducă periuța de dinți.

Protestând, Vince fu condus și urcat în mașina șerifului. Protestând, fu adus în oraș. Protestând, fu băgat la zdup și lăsat să fiarbă în suc propriu timp de câteva ore. Baker nu se osteni să-i citească lista de drepturi.

— Tâmpitul ăla o să se zăpăcească de tot, îi explică lui Nick.

Când Baker veni să-l viziteze, cam pe la prânz, Vince era prea înfometat și prea înspăimântat ca să mai încerce vreun protest. Își deșertă tot sacul.

Mike Childress intrase și el la mititica înainte de ora 1, iar Baker îl prinse pe Billy Warner la el acasă, tocmai în momentul când acesta își încărcă vechiul lui Chrysler, cu intenția de a pleca undeva — undeva foarte departe, dacă judecai după nenumăratele cutii și bagaje îngrămădite

unele peste altele. Cineva apucase însă să-l prevină pe Ray Booth, iar acesta fusese suficient de deștept să se miște cât se poate de repede.

Baker îl luă pe Nick acasă, ca să prânzească împreună și s-o cunoască și pe soția lui. Pe drum, Nick îl întreabă prin intermediul caietului de notițe: "Să știi că-mi pare foarte rău că e tocmai fratele ei. În ce fel a reacționat?"

— Face față cu brio, îi răspunse Baker, cu voce și ținută aproape oficiale. Din câte bănuiesc, sunt sigur c-a plâns din pricina lui, deși știe prea bine ce-i poate pielea. Și mai știe că rudele nu ți le poți alege, așa ca pe prieteni.

Jane Baker era o femeie scundă și drăguță, care într-adevăr plânsese, din câte se putea ghici. Ochii ei încercânați îl făceau pe Nick să nu se simtă la largul lui. Ea îi strânse mâna cu amabilitate și-i spuse:

— Îmi pare bine să te cunosc, Nick. Și-mi cer din inimă scuze pentru ceea ce ți s-a întâmplat. Mă simt și eu răspunzătoare, din cauză că a fost amestecat și cineva apropiat mie.

Nick clătină din cap și, încurcat, își trecu greutatea de pe un picior pe celălalt.

— I-am oferit o slujbă, zise Baker. Postul meu s-a dus de râpă de când s-a mutat Bradley la Little Rock. E vorba în primul rând de zugrăvit și curățenie. Oricum, o vreme trebuie să rămână pe aproape... din cauza... știi tu.

— Procesul, da, completează ea.

Urmă un moment de liniște atât de grea, încât deveni apăsătoare până și pentru Nick.

Apoi, cu veselie forțată, femeia continuă:

— Sper că mănânci șuncă fiartă, Nick. Avem doar asta, cu porumb fiert și un castron mare de salată de varză. Salata mea nu a fost niciodată la înălțimea celei pe care o făcea maică-sa, sau cel puțin așa susține ea.

Nick se frecă pe stomac și zâmbi.

În timpul desertului (o prăjitură din aluat fraged, cu zmeură, din care Nick, care mâncase pe sponci în ultima vreme, își luă două porții), Jane Baker i se adresă soțului ei:

— Mi se pare că ți s-a agravat răceala. Ai tras prea mult de tine, John Baker. Și n-ai mâncat nici cât o vrabie.

Baker aruncă o privire vinovată spre farfurie, apoi ridică din umeri.

— Nu-mi strică dacă mai sar și eu câte o masă, din când în când, zise el, pipăindu-și bărbia dublă.

Privindu-i, Nick se întreba cum se potrivesc în pat două persoane de dimensiuni atât de diferite. Bănuiesc că se descurcă ei cumva, gândi, zâmbind în sinea lui. În orice caz, par să se înțeleagă foarte bine între ei. Oricum, nici nu e treaba mea.

— Te-ai și înroșit. Nu cumva ai febră?

Baker ridică din umeri.

— Nu... nu prea. Poate foarte puțină.

— În seara asta nu mai ieși din casă. Fără nici o discuție.

— Draga mea, am niște deținuți. Chiar dacă nu e musai să fie păziți în mod special, neapărat e nevoie să-i hrănesc și să-i adap.

— Treaba asta poate s-o facă și Nick, zise ea pe ton de sentință. Tu intri imediat în pat. Și nu care cumva să te aud că vorbești despre insomnia ta, nu-ți servește la nimic.

— Nu pot să-l trimit pe Nick, spuse el cu jumătate de gură. El e surdomut. Apoi, nici măcar nu-i ajutor de șerif.

— Foarte bine, atunci îl faci ajutor de șerif.

— Dar nu are reședința aici!

— În orice caz, eu n-o să mă apuc să trâmbeiez chestia asta, îi răspunse Jane Baker pe un ton ce nu admitea replică. Se ridică în picioare și începu să strângă masa. Hai, fă așa cum îți zic eu, John.

Așa se face că Nick Andros a ajuns din deținut la Shoyo ajutor de șerif al aceleiași localități, în mai puțin de douăzeci și patru de ore. Chiar atunci când se pregătea să plece spre biroul șerifului, Baker apără în holul de la parter îmbrăcat în halatul de baie uzat care-l făcea să pară imens și-i dădea un aer spectral, în același timp. Lăsa impresia că se jenează să fie văzut în îmbrăcămintea respectivă.

— N-ar fi trebuit în ruptul capului s-o las să mă convingă. Și nici nu m-aș fi lăsat, dacă nu mă simțeam în halul ăsta. Pieptul mi-e înfundat și ard ca o sobă în Ajunul Crăciunului. Și sunt foarte slăbit.

Nick îi făcu un semn de simpatie.

— Am rămas fără ajutor. Bradley Caide și soția lui s-au mutat la Little Rock, după ce le-a murit copilul. Era încă în fașă. Îngrozitor. Mi se pare normal c-au plecat de aici.

Nick făcu semn spre pieptul propriu și descrie un cerc cu degetul mare și arătătorul.

— Sigur că da, totul va fi în regulă. În orice caz, să ai grijă, mă auzi? Există un pistol calibru 45 în al treilea sertar al biroului meu, dar să nu-l iei cu tine când te duci la ei. Și nici cheile. Ai înțeles?

Nick făcu semn din cap.

— Când intri acolo, să nu te apropii prea mult de ei. Dacă încearcă vreunul să facă pe bolnavul, să nu te lași păcălit. E cea mai veche șmecherie din lume. Dar dacă se întâmplă *cu adevărat* să se îmbolnăvească cineva, doctorul Soames poate foarte bine să-l consulte de dimineață. Atunci mă voi afla și eu acolo.

Nick își scoase caietul din buzunar și scrisese: "Sunt foarte încântat că ai încredere în mine. Îți mulțumesc pentru că i-ai închis & pentru slujbă."

Baker citi cu grijă.

— Băiete, tu-mi oferi un șir nesfârșit de surprize. De unde vii? Cum se face că hoinărești așa, de capul tău?

"E o poveste mai lungă", notă Nick. "Dacă vrei, pot să scriu o parte din ea în această seară."

— Chiar te rog. Probabil ai ghicit că am dat sfoară în țară, interesându-mă de tine.
Nick făcu semn afirmativ. Asta intra în procedura de operare standard. Dar el nu avea nimic pe suflet.

— Am s-o pun pe Jane să telefoneze la Ma's Truck Stop; localul e aproape, chiar lângă șosea. Băieții vor face un scandal teribil, că au fost brutalizați de poliție, dacă nu-și primesc cina.

Nick scris: "Spune-i să comunice celui care aduce mâncarea să intre direct înăuntru. Nu pot să aud dacă bate la ușă."

— Okay. Baker ezită un moment. Culcușul tău este cel din colț. Chiar dacă ți se pare tare, este curat. Păzește-te să nu faci vreo greșală, Nick. Dacă se iscă vreun necaz, n-ai cum să chemi ajutor.

"Pot să-mi port singur de grijă."

— Mda, te cred că ești în stare. Totuși, poate ar fi mai bine să aduc pe cineva din oraș, gândindu-mă că vreunul dintre ei se apucă să...

Se întrerupse în momentul în care pe ușă apăru Jane.

— Tot îl mai bați la cap pe bietul băiat? Acuma lasă-l să se ducă, înainte să apară prostul ăla de frate-meu și să le dea drumul la toți.

— E-hei, îi răspunse Baker cu un râs acru. La ora asta a ajuns în Tennessee, după socoteala mea. Oftă cu un șuierat, întrerupt de o criză de tuse. Cred că mă duc sus și mă culc, Janey.

— Am să-ți aduc niște aspirină, ca să-ți treacă febra, îi promise ea.

Urcând scările alături de soțul ei, îi aruncă lui Nick o privire peste umăr.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Nick. Indiferent de penibilul situației. Trebuie să-l ascuți și să fii grijuliu.

Nick îi răspunse printr-o plecăciune, iar ca făcu o jumătate de reverență. În ochii ei se ghicea, parcă, o urmă de lacrimă.

Un băiat curios și plin de coșuri, într-o jachetă murdară de piccolo, aduse trei tăvi cam la o jumătate de oră după ce Nick ajunsese la închisoare. Nick îi făcu semn să pună tăvile pe patul lui de companie și, în timp ce îndeplinea îndemnul, Nick scris: "S-a plătit mâncarea?"

Pentru a citi cuvintele, băiatul trebui să se concentreze, ca un student abia intrat la colegiu și care trebuie să atace *Moby Dick*.

— Sigur că da. Biroul șerifului are cont deschis. Ia zi, tu nu poți vorbi?

Nick clătină din cap.

— Mare ghinion, îi aruncă băiatul și plecă în grabă, ca și cum s-ar fi putut molipsi și el.

Nick luă tăvile una câte una și le împinse pe rând prin fanta din partea de jos a ușii celulelor cu ajutorul unei cozi de mătură.

Își ridică privirea la timp ca să mai prindă sfârșitul unei propoziții pronunțate de Mike Childress: "...un găinaț cu ochi, este?" Zâmbind, Nick îi arătă degetul mijlociu, ridicat în sus.

— Ai să vezi tu ce-ai să pățești din cauza degetului ăla, mutule! Îl amenință Childress cu un rânjet. Când o să ies de aici am să te...

Nick îi întoarse spatele, pierzând restul cuvintelor.

Reîntors în birou, se așeză în scaunul lui Baker, trase blocnotesul în centrul mapei, cugetă câteva clipe, apoi începu să scrie în partea de sus a foii:

*Istoria vieții
lui Nick Andros*

Se opri și zâmbi discret. Fusese în cele mai ciudate locuri, însă nici măcar în visele lui cele mai aiurite nu-i trăsnise că, într-o bună zi, avea să se afle în biroul unui șerif, el însuși ridicat la rangul de ajutor de șerif, fiind pus să păzească trei indivizi care-l bătuseră și scriindu-și, în același timp, povestea vieții. Apoi se apucă iarăși de scris:

M-am născut la Caslin, Nebraska, pe 14 noiembrie 1968. Tăticul meu a fost fermier. El și cu maică-mea erau tot timpul în primejdie de a da faliment. Aveau datorii la trei bănci, în același timp. Odată, când maică-mea era însărcinată cu mine, în șase luni, taică-meu a vrut s-o ducă la doctor, în oraș. Pe drum, bara de direcție a camionului s-a rupt și au căzut într-un șanț. Taică-meu a făcut o criză de inimă și a murit.

Oricum, la trei luni după aceea, am venit pe lume cu defectul pe care îl am. Bineînțeles, asta a fost pentru mama încă o lovitură, după ce-și pierduse soțul așa cum și-l pierduse.

A continuat să se ocupe de fermă până în 1913, apoi a pierdut-o în favoarea "marilor proprietari", așa cum le zicea ea întotdeauna. Nu avea rude, în schimb le-a scris unor prieteni din Big Springs, Iowa, iar unul dintre ei i-a făcut rost de o slujbă într-o brutărie. Am locuit acolo până în 1911, când mama a murit într-un accident. Un motociclist a lovit-o în timp ce traversa strada în drum spre casă, de la muncă. Nici măcar n-a fost vina lui, ci pur ghinion, pentru că l-au lăsat frânele. Și nici nu mergea cu mare viteză sau ceva de genul ăsta. Biserica Baptistă a organizat înmormântarea mamei mele, din fondurile de caritate. Tot Biserica Baptistă m-a trimis la orfelinatul Copiii lui Isus Cristos din Des Moines, întreținut prin contribuția mai multor confesiuni. Acolo am învățat să citesc și să scriu...

Făcu o pauză. Îl durea mâna de atâta scris, dar nu se opri din acest motiv. Avea un sentiment de neliniște, iritare și tristețe, din cauză că trebuia să re trăiască toate acele lucruri. Se întoarse în cealaltă încăpere și aruncă o privire în jur. Childress și Warner adormiseră. Vince Hogan stătea lângă gratii, fumând o țigară și privind peste coridor, spre celula goală în care s-ar fi aflat Ray Booth dacă n-ar fi fugit atât de repede. Hogan arăta de parcă ar fi fost pe cale să plângă și acest fapt îl purta înapoi în timp, unde se întâlnește cu acea fărâmbă de om mut, Nick

Andros. Pe când era copil, învățase un cuvânt dintr-un film. Acel cuvânt era INCOMMUNICADO.

Era un cuvânt care-i sugera întotdeauna lui Nick armonii fantastice, lovecraftiene, un cuvânt teribil, care-i stârnea ecouri și reverberații în creier, un cuvânt care-i evoca toate nuanțele spaimei ce nu sălășluiesc decât în afara universului rațional și în interiorul sufletului omenesc. El fusese INCOMMUNICADO toată viața lui.

Se așeză din nou și reciti ultimul rând pe care-l scrisese. *Acolo am învățat să citesc și să scriu.* Dar nu fusese chiar atât de simplu. El trăia într-o lume tăcută. Vorbire însemna mișcarea buzelor, ridicarea și coborârea dinților, dansul limbii. Maică-sa îl învățase să citească pe buze, și-l mai învățase cum să-și scrie numele cu litere chinuite și lăbărțate. *Acesta este numele tău*, îi spusese ea. *Acesta ești tu, Nicky.* Bineînțeles, ea îi spusese acestea tăcut, prin simple cuvinte lipsite de semnificație. Nu a făcut prima conexiune decât atunci când ea a atins bucata de hârtie, apoi a arătat spre pieptul lui. Pentru surdomuți, cel mai greu lucru nu este acela că trăiesc într-o lume de film mut; cel mai greu lucru este că nu știu numele lucrurilor. Nu învățase cu adevărat mecanismul numelor decât după ce împlinise patru ani. Nu știuse că obiectului acela mare și verde i se zice *copac* decât după șase ani. Ar fi fost dornic să învețe, însă nimănui nu-i trecuse prin minte să-i spună, iar el nu putea să întrebe: era INCOMMUNICADO.

După moartea ei, se închisese în sine aproape total. Orfelinatul era un loc clocotitor de tăcut, unde băieți trași la față și nemiloși își băteau joc de tăcerea lui; se trezea atacat de doi copii, unul cu mâinile ținute la gură, celălalt cu mâinile la urechi. Dacă se întâmpla să nu fie nici un membru al personalului prin preajmă, îl băteau până ce-l lăsau lat. De ce? Nu exista nici un motiv. Cu excepția faptului că, poate, în vasta categorie albă a victimelor există și o subclasă: aceea a victimelor victimelor.

Încetă să mai *dorească* să comunice, iar atunci când se petrecu acest lucru, însuși procesul lui de gândire începu să ruginească și să se dezintegreze. Rătăcea din loc în loc cu ochii goi, privind fără să vadă lucrurile lipsite de nume ce populau lumea. Urmărea grupurile de copii din locul de joacă mișcând buzele, ridicând și coborând dinții ca pe niște punți mobile de culoare albă, plimbându-și limba în ritm de dans, procesul vorbirii părându-i un ritual al împreunării. Câteodată se surprindea urmărind mișcarea unui singur nor timp de o oră încheiată.

Apoi apăruse Rudy. Un bărbat solid, cu o cicatrice pe obraz și fără păr pe cap. Avea aproape doi metri înălțime, ceea ce era într-un contrast zdrobitor cu pipernicitul Nick Andros. Se întâlniseră pentru prima oară într-o cameră de la subsol, unde se aflau o masă, șase sau șapte scaune și un televizor care nu funcționa decât după propriul lui plac. Rudy se lăsă pe vine, ajungând cu fruntea cam la aceeași înălțime cu Nick. Apoi își ridică mâinile lui uriașe, brăzdate de urmele unor vechi răni, și-și acoperi pe rând gura și buzele.

Sunt surdomut.

Nick se uită într-altă parte, morocănos: *Mi se rupe!*

Rudy îl izbi cu palma.

Nick se prăbuși la pământ. Gura i se deschise și lacrimi tăcute începură să i se prelingă din ochi. Nu avea nici un chef să aibă de-a face cu uriașul ăsta plin de cicatrice, cu monstrul ăsta chelios. Pe deasupra se mai dădea și surdomut, ce glumă crudă!

Rudy îl ajută cu blândețe să se ridice în picioare și-l conduse la masă. Pe masă era o coală albă de hârtie. Rudy făcu un semn spre ea, apoi către Nick. Nick se holbă supărat, mai întâi la hârtie, apoi la chelios. Clătină din cap. Rudy îi făcu iarăși semn spre bucata de hârtie. Scoase la iveală un creion și i-l dădu lui Nick. Nick îl lăsă jos, ca și cum l-ar fi fript. Clătină din cap. Rudy arată spre creion, apoi spre Nick, apoi spre hârtie. Nick clătină din cap. Rudy îl palmui încă o dată.

Alt potop de lacrimi mute. Pe figura lui Rudy nu se putea citi decât o răbdare implacabilă. Făcu din nou gestul către hârtie. Către creion. Către Nick.

Nick luă condeiul în pumn. Scrise singurele câteva cuvinte pe care le cunoștea, storcându-le din mecanismul împăienjenit, ruginit din creierul lui. Scrise așa:

NICHOLAS ANDROS
SĂ TE FUT

Pe urmă rupse creionul în două și-i aruncă o privire morocănoasă și sfidătoare lui Rudy. Dar Rudy zâmbea. Își întinse deodată mâinile peste masă și prinse capul lui Nick în mâinile lui puternice, pline de bătăături. Mâinile lui Rudy erau calde și blânde.

Rudy își luă mâinile de pe față lui Nick. Culese de pe jos jumătatea cu vârf a creionului. Întoarse coala de hârtie pe fața nescrisă. Bătu spațiul alb și gol cu vârful creionului, apoi îl atinse pe Nick. Repetă gestul. Încă o dată. Și încă o dată. În sfârșit, Nick înțelese.

Tu ești pagina asta goală.

Nick începu să plângă.

Rudy îl vizită în următorii șase ani.

...unde am învățat să citesc și să scriu. Un bărbat purtând numele de Rudy Sparkman a venit să mă ajute. Prezența lui a fost un mare noroc pentru mine. În 1984, orfelinatul a dat faliment. S-au străduit să plaseze ici și colo cât mai mulți copii, dar eu nu m-am numărat printre ei. Au zis că, după o vreme, o familie se va îngriji de mine, iar statul îi va plăti pentru că mă țin. Aș fi vrut să fiu împreună cu Rudy, dar el muncea în Africa, înrolat în Peace Corps.

Prin urmare, am fugit. Având în vedere că împlinisem șaisprezece ani, cred că nu m-au căutat cu tot dinadinsul. Mi-am făcut socoteala că, dacă reușesc să nu intru în vreun bucluc, nu am nici o problemă, ceea ce am și reușit până în momentul de față. Am absolvit, pe rând, cursurile prin corespondență pentru liceu, deoarece Rudy spunea întotdeauna că lucrul cel mai important este învățatul. Atunci când voi prinde rădăcini pentru o vreme, am de gând să mă înscriu la examenul acela de echivalare a liceului. În scurt timp voi fi în măsură să fac această încercare. Îmi place școala. Poate că am să merg și la colegiu, într-o bună zi. Știu că sună a

nebuie din partea unei haimanale surdomute ca mine, dar eu nu consider că ar fi imposibil. Oricum, cam asta-i povestea mea.

A doua zi dimineață, Baker sosise în jur de 7.30, când Nick golea coșurile de gunoi. Șeriful arăta mai bine.

"Cum te simți?" scris Nick.

— Foarte bine. Am avut temperatură mare până la miezul nopții. Cea mai rea febră de când eram copil și până acum. Aspirina n-a avut nici un efect, din câte mi-am dat seama. Janey a vrut să cheme doctorul, dar pe la 12.30, febra a cedat de la sine. După aia am dormit buștean. Tu ce faci?

Nick descrie un cerc cu degetul mare și arătătorul.

— Și oaspeții noștri?

Nick își deschise și închise gura de mai multe ori, mimând flecăreala. Aruncă priviri furioase. Se prefăcu a lovi violent niște gratii invizibile.

Baker își lăsă capul pe spate și râse, apoi strănută de câteva ori la rând.

— Ar trebui să te dea la televiziune, zise el. Ți-ai scris istoria vieții, așa cum mi-ai promis?

Nick făcu din cap și-i întinse cele două foi scrise de mână. Șeriful se așeză jos și le citi cu atenție. După ce termină, îl cercetă pe Nick atât de îndelung și de scrupulos, încât Nick își coborî privirea în pământ, stânjenit și încurcat.

Când privi din nou spre el, Baker îl întrebă:

— Adică ai fost de capul tău de când aveai șaisprezece ani? De șase ani încheiați?

Nick îi confirmă.

— Și chiar ai trecut prin toate cursurile acelea pentru liceu?

Nick scris câteva minute în blocnotes. "Eu eram mult rămas în urmă, pentru că am început să scriu & să citesc atât de târziu. La închiderea orfelinatului, tocmai începusem să recuperez. Am luat șase certificate liceale de acolo și încă șase de la La Salle, din Chicago. Am aflat că există de pe capacul unei cutii de chibrituri. Nu-mi mai lipsesc decât patru certificate."

— Și de ce cursuri mai ai nevoie? se interesă Baker, apoi își întoarse capul și țipă: la tăceți odată din gură! O să vă primiți clătitele și cafeaua când am să găsesc eu de cuviință, să vă fie foarte clar!

"Geometrie. Matematici superioare. O limbă străină, timp de doi ani. Acestea sunt condițiile ca să te primească la colegiu."

— O limbă. Cum ar fi franceza? Germana? Spaniola?

Nick îi făcu semn că da.

Baker râse și scutură din cap.

— Asta-i poanta cea mai tare. Un surdomut care învață să vorbească o limbă străină. Adică nu c-aș avea ceva cu tine, băiete. Sper că m-ai înțeles.

Nick îi răspunse cu un zâmbet și un semn.

— Atunci de ce ai hoinărit atât de mult?

"Cât eram încă minor, n-am îndrăznit să stau prea mult într-un loc", scris Nick. "Mi-a fost teamă că vor încerca să mă bage într-un alt orfelinat, sau cine mai știe ce alte idei vor avea. Iar când am fost destul de mare ca să-mi caut o slujbă stabilă, s-au înrăutățit și vremurile. Lumea zice că s-a petrecut un crah la Bursă, sau așa ceva, dar, fiind surd, eu n-am auzit nimic (ha-ha)."

— Da, sunt sigur că așa s-a întâmplat, oamenilor nu le-a pasat de tine și te-au lăsat să-ți vezi de drum, zise Baker. Când sunt vremuri grele, izvorul milei omenești nu curge nici el prea bine, Nick. Cât despre o slujbă stabilă, s-ar putea să-ți găsesc eu ceva pe aici, asta dacă nu cumva ți s-a acrit definitiv de Shoyo și Arkansas, din cauza băieților ăia. Dar... nu suntem cu toții așa.

Nick înclină din cap, în semn că a înțeles.

— Ce-ți fac dinții? Ai încasat o lovitură foarte dură în gură.

Nick ridică din umeri.

— Ai luat vreo pastilă din alea împotriva durerilor?

Nick ridică două degete.

— Bine, uite ce e, trebuie să scriu niște acte despre băieții ăștia. Tu-ți vezi mai departe de treaba ta. Stăm de vorbă mai târziu.

Doctorul Soames, cel care fusese la un pas să-l lovească pe Nick cu mașina, le făcu o vizită cam pe la 9.30, în aceeași dimineață. Era un bărbat cam de șaiszeci de ani, cu părul alb vâlvoi, gât subțiratic, ca de pui de găină, și ochi albaștri, pătrunzători.

— Big John mi-a spus că poți citi pe buze, zise el. Mi-a mai spus că vrea să te vadă angajat, prin urmare, presupun c-ar fi bine să mă asigur că nu vei muri cât te are în grijă. Scoate-ți cămașa.

Nick își descheie cămașa lui albastră de lucru și o dezbracă.

— Isuse Cristoase, ia uită-te la el! exclamă Baker.

— Asta zic și eu treabă. Soames îl cercetă pe Nick și-i spuse sec: Băiete, ai fost la un pas să-ți pierzi sfârcul stâng.

Indică o crustă în formă de semilună, chiar deasupra țâței. Stomacul și coastele lui Nick arătau ca un răsărit de soare din Canada. Soames îl ciocăni, îl pipăi și-i privi atent pupilele. În cele din urmă examinează cioturile rămase din incisivii lui Nick, singurul loc unde-l mai durea acum, chiar dacă vânătăile de pe trup aveau un aspect atât de spectaculos.

— Probabil că te doare teribil, continuă medicul, iar Nick îi confirmă trist. Ai să-i pierzi. Ai să... Soames strănută de trei ori la rând. Te rog să mă scuzi.

Începu să-și pună instrumentele la locul lor, în geanta neagră.

— Previziunile mele sunt favorabile, tinere, asta dacă facem abstracție de posibilele

trăsnete sau alte vizite la crâșma lui Zack. Problema ta de vorbire este de natură fizică sau se datorează faptului că ești surd?

Nick scris: "Fizică. Defect din naștere."

Soames clătină din cap.

— Mare păcat. Totuși, trebuie să gândești pozitiv și să-i mulțumești Domnului că n-a hotărât să-ți zdruncine și creierii, dacă tot se luase de treabă. Pune-ți cămașa.

Nick făcu ceea ce i se spusese. Îl plăcea pe Soames; în felul lui, semăna foarte mult cu Rudy Sparkman, care-i zisese odată că Dumnezeu îi blagoslovise pe toți bărbații surdomuți cu vreo câțiva centimetri sub pânțele, în chip de compensație pentru puținul pe care îl scosese de deasupra claviculelor.

— Am să-i zic farmacistului să-ți restituie banii cheltuiți pe medicamentele împotriva durerilor. Sacul ăsta de bani să facă bine să-și vâre și el puțin mâna în buzunar.

— Ho-ho, veni răspunsul lui John Baker.

— Doarme pe o saltea doldora, e plin de bani ca porcul de negi, continuă Soames.

Strănută iarăși, își șterse nasul, apoi cotrobăi prin geantă și scoase la iveală un stetoscop.

— Ai grijă ce faci, moșulică, altfel te bag la rece pentru beție și tulburarea ordinii publice, îi zise Baker zâmbind.

— Da, da, da. Într-o bună zi ai să-ți caști gura aia afurisită prea tare și n-o să mai fii în stare s-o închizi. Scoate-ți cămașa. John, să vedem dacă ți-au mai crescut țâțele.

— Să-mi dau cămașa jos? La ce bun?

— Pentru că nevastă-ta vrea să te consult, uite la ce bun. Ea e de părere că ești bolnav și nu vrea ca boala să se agraveze, Dumnezeu știe de ce. Și dacă nu i-aș fi zis de nu știu câte ori că noi doi n-ar mai trebui să ne ascundem atâta, știindu-te la loc sigur! Ia, hai, Johnny! Să-ți vedem mușchii.

— N-a fost decât o răceală banală, mormăi Baker, deschindu-și în silă nasturii. În dimineața asta mă simt bine. Ca să fim cinstiți, Ambrose, răceala ta pare mult mai gravă.

— Ideea e că medicul vorbește, iar tu trebuie să ascuți, nu invers. În timp ce Baker își scotea cămașa, Soames se întoarse către Nick și zise: Oricât ar părea de ciudat, o formă rebelă de răceală a început să-și facă de cap. Doamna Lathrop este la pat, la fel întreaga familie Richie, iar majoritatea neisprăviților de pe Barker Road tușesc de le ies creierii din cap. Până și Billy Warner se aude hârâind, de dincolo.

Baker reușise să se descotorosească de haină.

— Ia te uită, ce-ți ziceam? glumi Soames. Are o pereche de fuzelaje de te dă pe spate! Până și un bășinos bătrân ca mine simte că-l trece, când dă cu ochii de așa ceva!

Baker se înfioră ușor când medicul îi puse stetoscopul pe piept.

— Isuse, da' rece mai e! Ce faci cu el. Îl ții la congelator?

— Inspiră, îl îndemnă Soames, încruntându-se. Și acum scoate aerul din plămâni.

Expirația lui Baker se transformă într-o tuse ușoară.

Soames îl consultă pe șerif cu minuțiozitate. Îl întoarse pe toate părțile. În cele din urmă renunță la stetoseop și, folosindu-se de un apăsător de limbă, se uită și în gâtul lui Baker. După ce termină, rupse instrumentul în două și-l azvârli în coșul de gunoi.

— Ei? se interesă Baker.

Soames apăsă cu degetele de la mâna dreaptă punctul situat chiar între gâtul și falca lui Baker. Șeriful tresări și-și trase capul spre spate.

— Nu mai e nevoie să te-ntreb dacă a durut, comentă Soames. John, te duci acasă și te vâri în pat. Nu e un sfat, ci un ordin.

Șeriful clipi din ochi.

— Ambrose, zise el calm, știi și tu că nu pot face asta. Am în grijă trei arestați, care trebuie să plece la Camden puțin mai târziu. Azi-noapte l-am lăsat pe copilul ăsta cu ei, dar n-ar fi trebuit să procedez așa și nici n-am să repet prostia asta. El e mut. Dacă-ăș fi gândit cum se cuvine ieri seară, n-aș fi procedat așa.

— Nu mai contează ce se întâmplă cu ei, John. Ai propriile tale probleme. E vorba de o infecție respiratorie, dintre cele mai afurisite, din câte am auzit eu, combinată cu febră. Căile tale respiratorii sunt bolnave, Johnny și, ca să fiu cinstit cu tine, pentru un om care cară după el atâta greutate suplimentară, nu prea e de glumit în cazuri din astea. Bagă-te la pat. Iar dacă mâine dimineață ai să fii în stare, scapi de ei. Poate ar fi mai bine să chemi o patrulă de poliție, să vină și să-i ia.

Baker îi ceru scuze din priviri lui Nick.

— Știi, îi zise el, e *adevărat*, mă simt topit. Poate că odihna...

"Du-te acasă și întinde-te", scris Nick. "Am să fiu atent. Pe deasupra, trebuie să câștig suficient ca să-mi pot plăti pastilele acelea."

— Nimeni nu e mai dispus să muncească din greu decât un drogat, spuse Soames, chicotind.

Baker culese cele două file de hârtie cu povestea vieții lui Nick.

— Aș putea să le iau acasă, ca să le citească și Janey? Are o adevărată slăbiciune pentru tine, Nick.

"Sigur că poți. Mi se pare o femeie deosebită", scris Nick pe blocnotes.

— Este unică, îi răspunse Baker, oftând în timp ce-și încheia nasturii. Mă cuprinde un nou val de temperatură. Credeam c-am scăpat de ea.

— Ia niște aspirină, îl sfătui Soames, închizându-și geanta. Infecția aceea glandulară nu-mi place deloc.

— E o cutie de țigări de foi în ultimul sertar de la birou, îi explică Baker. Unde există un mic fond de bani. Te poți duce să prânzești, iar în drum îți cumperi și medicamente. Băieții ăștia sunt mai degrabă niște sule blegi, decât niște desperado. N-are ce să li se întâmple. Te rog să lași un bilet cu sumele pe care le-ai cheltuit. Eu am să iau legătura cu cei de la comandamentul poliției statului și cred că vei scăpa de ei în după-amiaza asta.

Nick făcu gestul lui cu degetul mare și arătătorul.

— Ți-am arătat foarte multă încredere, deși de-abia ne-am cunoscut, îi spuse Baker cu toată seriozitatea, dar Janey e de părere că n-am de ce să-mi fac vreo problemă. Ai grijă de tine. Nick îi răspunse printr-o înclinare a frunții.

Jane Baker apăruse în seara respectivă, pe la ora 6, aducându-i cina și o cutie de lapte.

Nick scris: "Îți mulțumesc foarte mult. Cum se simte soțul?" Femeia scundă, cu păr castaniu, îmbrăcată frumos, într-o cămașă în carouri și jeanși decolorați, îi surâse.

— A vrut să vină chiar el până aici, dar l-am convins să renunțe. Toată după-amiază a avut febră așa de ridicată, încât m-am speriat, dar acum temperatura este aproape normală. Cred că datorită patrulei. Johnny nu este niciodată cu adevărat fericit, dacă n-are un motiv de enervare din cauza poliției.

Nick îi adresă o privire mirată.

— l-au zis că nu pot trimite pe nimeni să ridice prizonierii până mâine la ora 9. Au avut o zi grea, din cauză că pe puțin douăzeci dintre ei sunt bolnavi. Iar mulți dintre cei care sunt încă pe picioare au făcut transporturi către spitalele din Camden sau chiar Pine Bluff. Boala asta s-a răspândit foarte tare. Iar Arn Soames este mult mai îngrijorat decât lasă să se vadă, după părerea mea.

Și ea părea obosită. Apoi scoase cele două foi de hârtie împăturite din buzunarul de la piept.

— Mi se pare o poveste nemaipomenită, zise ea, întinzându-i paginile rupte din blocnotes. N-am auzit în viața mea de cineva mai ghinionist decât tine. Iar modul cum ai știut să-ți învingi handicapul mi se pare admirabil. Trebuie să-mi cer încă o dată scuze din pricina fratelui meu.

Făstâcit, Nick nu reuși decât să ridice din umeri.

— Sper că vei rămâne la Shoyo, continuă ea, ridicându-se. Ne plac foarte mult, soțului meu și mie. Ferește-te de cei din celule.

"Am să mă păzesc", scris Nick. "Spune-i șerifului că-i urez să se pună cât mai repede pe picioare."

— Îi voi transmite urările tale de bine.

Femeia plecă, iar Nick petrecu o noapte neliniștită, sculându-se din când în când, ca să vadă ce fac cei trei captivi. Este adevărat, nu erau câtuși de puțin niște desperado: pe la ora 10 adormiseră. Doi cetățeni din oraș veniră să se asigure că totul este în regulă. Din câte remarcă Nick, amândoi păreau să fie răciți.

Avu un vis ciudat, din care nu izbuti să-și aducă aminte, atunci când se trezi, decât că mergea printr-un lan nesfârșit de porumb verde, căutând ceva și fiind îngrozitor de speriat din cauza a altceva, care îl urmărea.

Dimineață se sculă devreme, mătură cu grijă partea din spate a închisorii, ignorându-i pe Billy Warner și pe Mike Childress. El își văzu de treabă, în timp ce Bill îi strigă:

— Ray va veni înapoi, îți dai seama. Iar când o pune mâna pe tine, ai să vrei să fii și *orb*, nu numai surd și mut!

Întors cu spatele, Nick pierdu cea mai mare parte din amenințări.

Revenit în birou, luă un număr vechi din revista *Time* și începu să citească. Reflectă dacă să-și ridice picioarele pe birou și decise că risca să fie luat la rost, atunci când sosea șeriful.

Pe la ora 8 se întreba, neliniștit, dacă nu cumva șeriful Baker suferise un nou atac în noaptea ce trecuse. Nick se aștepta ca șeriful să fi fost deja prezent și pregătit să-i predea pe cei trei arestați patrulei de poliție, când aceasta își va fi făcut apariția. În plus, pe Nick începuse să-l roadă teribil ceva în stomac. De la popasul pentru camionagii din apropiere nu-și făcuse nimeni apariția; aruncă o privire în direcția telefonului, mai degrabă cu dezgust decât cu regret. Îi plăcea să citească science fiction și culegea câteodată cărți hărtănite de pe tarabele prăfuite ale anticarilor, în schimbul a cinci sau zece cenți; în momentul respectiv îi veni în minte, nu pentru prima oară, că ziua în care televideofoanele prevestite de atâtea romane de science fiction aveau să fie folosite în sfârșit pe scară largă avea să fie o mare sărbătoare pentru toți surdomuții din lume.

Pe la 8.45 intrase într-o stare de agitație acută. Deschise ușa ce dădea spre celule și se uită.

Billy și Mike stăteau la ușile celulelor lor. Amândoi izbiseră până atunci în gratii cu pantofii... ceea ce demonstrează încă o dată că oamenii care nu pot vorbi nu reprezintă decât un mic procent față de nătângii de pe lumea asta. Vince Hogan zăcea pe pat. El nu întoarse capul și nu-l cercetă pe Nick decât atunci când acesta se opri lângă ușa lui. Hogan era foarte palid, cu excepția unor pete de un roșu aprins apărute pe obraz și a cearcănelor închise la culoare de sub ochi. Pe frunte avea broboane de sudoare. Întâlnindu-i privirea apatică și care-i trăda starea febrilă, înțelese că era cu adevărat bolnav. Neliniștea lui deveni și mai grea.

— Hei, mutule, ce se aude cu micul dejun? strigă Mike. Iar bătrânu' Vince are neapărat nevoie de doctor. Flecăreala și turnătoria nu prea i-au prins bine, este, Bill?

Bill nu avea nici un chef de glume.

— Îmi pare rău c-am țipat la tine mai devreme, bărbate. Vince e bolnav pe bune. Are nevoie de un doctor.

Nick îi făcu semn că a înțeles și ieși afară, încercând să ia o hotărâre. Se aplecă asupra biroului și scris pe blocnotes: "Șerif Baker: Am plecat ca să le aduc deținuților micul dejun și ca să încerc să-l anunț pe doctorul Soames să vină la Vincent Hogan. Pare cu adevărat bolnav, nu se pface. Nick Andros."

Rupse hârtia și o lăsă pe mijlocul biroului. Vârând blocnotesul în buzunar, ieși pe stradă.

Primul lucru frapant era căldura, netulburată nici măcar de o adiere, și mirosul de verdeață.

Până după prânz, avea să se transforme într-un adevărat cuptor. Era una din zilele acelea când oamenii preferă să-și termine treburile devreme, ca să-și poată petrece după-amiaza cât mai liniștit cu putință, dar strada principală din Shoyo i se păru straniu de calmă lui Nick pentru o asemenea dimineață, ce semăna mai degrabă cu o duminică decât cu o zi obișnuită de lucru.

Majoritatea locurilor de parcare din fața magazinelor erau goale. Traficul consta doar din cele câteva mașini și camioane ale fermierilor, care mergeau în sus și-n jos pe stradă. Magazinul de fierărie părea să fie deschis, dar jaluzelele de la Mercantile Bank erau încă trase, deși trecuse de ora 9.

Nick o luă spre dreapta, către popasul pentru șoferi, care se afla la distanță de cinci străzi. Ajunse la colțul celei de a treia, când văzu mașina doctorului Soames venind încet pe stradă și descriind o traiectorie vag ezitantă, ca și cum șoferul ar fi fost la capătul puterilor. Nick îi făcu semne energice, nefiind sigur că Soames va opri, dar medicul trase la marginea trotuarului, ocupând neglijent patru dintre locurile de parcare. Nu coborî din mașină, preferând să rămână în continuare la volan. Înfățișarea lui îl șocă pur și simplu pe Nick. Soames părea să fi îmbătrânit cu douăzeci de ani, de când îl văzuse ultima oară, discutând glumeț cu șeriful. Pe de o parte era vorba de extenuare, dar oboseala nu putea fi singura explicație — chiar și Nick își dădea seama de asta. Ca și cum ar fi venit în întâmpinarea gândului său, doctorul scoase o batistă boțită din buzunarul de la piept, ca un bătrân prestidigitator executând o scamatorie răsuflată, care nu-i mai trezește prea mult interes, și strănută de mai multe ori. După ce termină, își rezemă capul de tetiera scaunului, cu gura pe jumătate deschisă, ca să poată respira mai bine. Pielea îi era lucioasă și galbenă, ca de cadavru.

Soames își ridică încet pleoapele și zise:

— Șeriful Baker e mort. Dacă de asta m-ai oprit din drum, poți s-o lași baltă. A murit puțin după ora 2 dimineața. Acum a căzut și Janey la pat.

Nick își holbă privirile. Șeriful Baker a murit? Dar propria lui soție zicea ieri seară că se simte mai bine. Iar ea... ea era sănătoasă. Nu, pur și simplu așa ceva nu există.

— Chiar a murit, repetă Soames, ca și cum i-ar fi ghicit gândul. Și nu este singurul. În ultimele douăsprezece ore, am semnat douăsprezece certificate de deces. Și mai știu încă douăzeci de inși care vor muri până-n prânz, dacă Dumnezeu nu se milostivește de ei. Nu cred că este vorba aici de lucrarea lui Dumnezeu. Prin urmare, mă îndoiesc că El se va amesteca în mersul lucrurilor.

Nick își scoase carnetul din buzunar și scrise: "Ce se întâmplă cu ei?"

— Nu știu, spuse Soames, strângând încet foaia de hârtie și aruncând apoi ghemotocul în rigolă. Însă, din câte se pare, toată lumea din oraș se îmbolnăvește, iar eu sunt acum mai înspăimântat ca niciodată, în toată viața mea. Și eu m-am îmbolnăvit, deși cel mai rău sufăr de extenuare, în momentul de față. Nu mai sunt tânăr. Nu pot să mai alerg atâtea ore în șir fără să o simt și fără să plătesc, știi? În vocea lui se făcea simțită acea nervozitate provocată de frică, pe care Nick nu o putea percepe, din fericire. Iar autocompătimirea nu ajută în asemenea cazuri.

Nick, care nu înțelesese că Soames suferea *cu adevărat* un acces de acest fel, îl măsură cu uimire.

Soames coborî din mașină, sprijinindu-se câteva secunde de brațul lui Nick. Îl strângea cu o mână slăbită și agitată, de bătrân.

— Hai să ne așezăm pe banca aceea, Nick. Îmi face bine să stau de vorbă cu tine. Presupun că ți s-a mai spus acest lucru.

Nick făcu semn în direcția opusă, spre închisoare.

— Oricum n-au unde să plece de-acolo, îi răspunse Soames, iar dacă s-au molipsit și ei, în momentul de față se află pe ultimele locuri ale listei mele.

Se așezară pe o bancă vopsită în verde-crud, având pe spătar reclama unei companii locale de asigurări. Soames își întoarse cu recunoștință obrazii spre căldura binefăcătoare a soarelui.

— Frisoane și febră, zise el. Începând de ieri scara, cam de pe la ora 10. De-abia am scăpat de un acces de tremur. Slavă Cerului că n-am avut și diaree.

"Ar trebui să te duci acasă și să te bagi în pat", îl sfătui Nick.

— Așa s-ar cuveni. Și așa voi face. Dar mai întâi aș vrea să mă odihnesc câteva minute...

Pleoapele i se închiseră, iar Nick crezu că a adormit. Se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine să se ducă la bufetul pentru șoferi, ca să le ia ceva de mâncare lui Billy și Mike.

După o vreme, doctorul Soames vorbi iarăși. Însă fără să deschidă ochii. Nick îi urmărea buzele.

— Simptomele sunt comune, fără excepție, zise el. Începând să le enumere, până când toate cele zece degete ale lui se întinseră într-un evantai. Frisoane. Febră. Slăbiciune și debilitate generalizată. Lipsă de poftă de mâncare. Dureri la urinare. Inflamare a glandelor, de la umflări minore până la forme acute. Inflamări ale ganglionilor de la subsuori și vintre. Insuficiență și blocaj respiratoriu.

Se uită la Nick.

— Toate acestea sunt simptome ale răcelii obișnuite, ale gripei sau pneumoniei. Știm cum să le tratăm, Nick. Cu excepția cazurilor când pacientul este foarte tânăr sau foarte bătrân, ori poate slăbit de o altă maladie, antibioticele își fac datoria. Nu însă și în cazul bolii de care-ți vorbesc. Ea doboară pacientul, repede sau încet. Nu pare să existe nici o diferență. Nimic nu-l ajută. Afecțiunea atacă, se retrage, apoi crește iarăși; starea de slăbiciune se instalează tot mai pregnant; umflăturile cresc și ele; în cele din urmă survine moartea... Cineva a făcut o greșală. Iar acum încearcă s-o acopere.

Nick îl măsură cu îndoială, întrebându-se dacă înțelesese corect cuvintele pronunțate de doctor, dacă nu cumva Soames delira.

— Sună oarecum paranoic, nu? Îl întrebă Soames, privindu-l cu umor obosit. Altădată eram speriat de paranoia tinerei generații, știi asta? Tinerii își exprimau mereu teama că telefoanele le sunt ascultate... că sunt urmăriți... verificați prin computer... iar acum descopăr că ei aveau

dreptate, și nu eu. Viața este un lucru minunat, Nick, dar sunt nevoit să constat că bătrânețea pretinde un tribut exagerat asupra celor mai dragi prejudecăți pe care le nutrește un om.

"Ce vrei să spui cu asta?"

— Nu mai funcționează nici un telefon din Shoyo, îi explică Soames.

Nick nu avea habar dacă acesta era răspunsul la întrebarea pe care o pusese (Soames nu aruncase decât o privire, în aparență extrem de superficială, ultimei lui note) sau dacă mintea doctorului nu o pornise cumva într-o cu totul altă direcție — febra putea oricând să-i joace feste, credea el.

Medicul observă figura mirată a lui Nick și-și închipui că surdomutul nu-i dă crezare.

— E purul adevăr. Dacă încerci să formezi vreun număr din afara orașului, auzi un anunț din acelea înregistrate. Pe urmă, cele două ieșiri și intrări dinspre autostradă sunt închise cu bariere pe care scrie DRUM ÎN REPARAȚIE. Dar nu se vede nicăieri nici o reparație. Doar barierele. M-am dus până acolo. Cred c-ar fi posibil să fie date la o parte, dar traficul de la intersecția de pe autostradă pare să fie deosebit de subțire în această dimineață. Practic n-am văzut decât autovehicule militare. Camioane și jeepuri.

"Și celelalte drumuri?" scrisese Nick.

— Pe US 63 se schimbă un podeț tubular în partea de est a localității, spuse Soames. Iar în partea de vest s-a petrecut un accident destul de grav, se pare. Două mașini stau de-a curmezișul drumului, blocându-l total. Accesul este interzis, în schimb nu se vede nici urmă de poliție sau echipe de intervenție.

Făcu o pauză, își scoase batista și-și suflă nasul.

— Oamenii care lucrează la podeț se mișcă foarte încet, din câte susține Joe Rackman, care locuiește în partea aceea. Am trecut pe la familia Rackman cam acum două ore, ca să-l consult pe băiețelul lor, care este foarte bolnav. Joe mi-a zis că, după părerea lui, oamenii de la podeț sunt soldați, de fapt, chiar dacă sunt echipați în salopete de-ale echipelor administrației statului și au venit într-un camion de-al lor.

"De unde știe?" întrebă Nick.

Soames se ridică în picioare și-i spuse:

— Muncitorii nu prea obișnuiesc să se salute între ei.

Nick se ridică și el.

"Drumuri secundare?" mângâi el în grabă.

— Probabil există. Dar eu sunt medic, nu erou. Joe a mai zis că a văzut și arme în cabina camionului. Carabine modelul armatei. Dacă încerci să pleci din Shoyo pe drumurile laterale și ești observat, cine știe ce se mai întâmplă? Și oare ce poți descoperi dincolo de Shoyo? Repet: cineva a făcut o greșală. Iar acum încearcă s-o acopere. Nebunie. E limpede că o asemenea știre iese la iveală, și încă destul de repede. Dar câți vor muri, între timp?

Înspăimântat, Nick nu-și mai ridică privirile spre doctorul Soames decât atunci când acesta se întoarse la mașină și se urcă încet.

— Dar tu, Nick? spuse Soames, cercetându-l prin fereastră. Cum te simți? Vreo răceală? Strănuți? Tușești?

Nick clătină din cap de fiecare dată.

— Vei încerca să pleci din oraș? Cred c-ai reuși, dacă traversezi peste câmpuri.

Nick făcu semn că nu și scrisese: "Oamenii aceia sunt închiși. Nu pot să-i părăsesc așa. Vincent Hogan este bolnav, dar ceilalți doi par în formă. Le duc micul dejun, apoi o voi vizita pe doamna Baker."

— Ești un băiat atent, îi spuse Soames. Țasta-i lucru mai rar. Iar un băiat care să aibă simțul responsabilității într-o asemenea perioadă de degradare, asta-i și mai rar. Ea va aprecia foarte mult gestul tău, Nick, sunt sigur. Domnul Braceman, pastorul metodist, a promis și el că va trece pe acolo. Dar mi-e teamă că va fi silit să facă o mulțime de vizite, până la sfârșitul zilei. Trebuie să fii atent cu cei trei arestați, da?

Nick înclină din cap cu toată seriozitatea.

— Bine, am să-ncerc să vin până la tine în această după-amiază.

Puse mașina în viteză și porni, arătând extrem de obosit și împuținat, cu ochii roșii. Neliniștit, Nick îl urmări cu privirea, apoi porni din nou spre bufet. Era deschis, însă unul dintre cei doi bucătari lipsea, iar trei dintre cele patru chelnerițe ale schimbului de la 7 la 3 nu apăruseră. Nick trebui să aștepte destul până să primească cele comandate. Când ajunse înapoi, la închisoare, Billy și cu Mike erau teribil de șocați. Vince Hogan delira, iar pe la ora 6 după-amiază încetă din viață.

CAPITOLUL 19

TRECUSE atât de multă vreme de când Larry nu mai fusese în Times Square, încât se aștepta să găsească locul schimbat, nu știa nici el cum, ca printr-o intervenție magică. Toate lucrurile pe care urma să le vadă acolo aveau să i se pară mai mici și totuși mai bune, iar el n-avea să se simtă intimidat de vitalitatea grosolană, puturoasă și uneori periculoasă a pieței, așa cum i se întâmpla când era copil și se strecura până aici, singur sau împreună cu Buddy Marx, ca să vadă reprezentațiile cu câte două filme, care costau 99 de cenți, sau ca să caște gura la nimiciurile strălucitoare din vitrinele magazinelor, ale sălilor de jocuri și de biliard.

Dar locul arăta absolut la fel — chiar mai mult decât s-ar fi convenit, având în vedere că anumite lucruri se schimbaseră totuși cu adevărat. Când urcai scările dinspre metrou, chioscul de ziare care îți ieșea în cale, la colț, dispăruse. Cam la jumătate de bloc mai înapoi, unde existase o sală de jocuri mecanice scăldată în lumini orbitoare și zgomot de clopoței, întotdeauna plină de tineri cu fetele dure, cu țigări atârându-le în colțul gurii, concentrați asupra jocurilor de Gottlieb Desert Isle sau Space Race, acolo unde pe vremuri existaseră toate

acestea, acum descoperi un magazin sexy Orange Julius, în fața căruia se prapănise o ceată de tineri de culoare, ale căror trupuri se legănau ușor de la brâu în jos, ca și cum s-ar fi auzit ritmul unei melodii fără sfârșit, percepută exclusiv de urechile negre. În împrejurimi mai existau saloane de masaj și cinematografe care dădeau filme pentru adulți.

Cu toate acestea, Times Square rămăsese aproape neschimbată, iar acest fapt îl întristă. Într-un fel, unica deosebire adevărată nu făcea decât să-i strice și mai mult chef: se simțea acum ca un turist în acest loc. Dar poate că și newyorkcizii de baștină se simțeau ca niște turiști în Times Square, reduși la dimensiunile unor pitici și simțind nevoia să se învârtă fără rost și să-și ridice privirile ca să citească reclamele electronice. Nu avea de unde ști cu exactitate; uitase ce însemna să fii o pârlică a New Yorkului. Și nici nu-i dădea ghes inima să învețe din nou.

Maică-sa nu se dusesse la slujbă în dimineața respectivă. Se lupta cu o răceală, de câteva zile încoace, iar în această dimineață se trezise în zori și constatase că avea temperatură. Din patul îngust, cuminte, din vechea lui cameră o auzi trântind tot felul de lucruri prin bucătărie, strănutând și pronunțând "Drace!" în surdină, pregătind micul dejun. Sunetul făcut de pornirea televizorului, apoi știrile din programul "Today". O încercare de lovitură de stat în India. Explozie la o centrală electrică din Wyoming. Curtea Supremă urmează să ia o decizie istorică în legătură cu drepturile homosexualilor.

Când Larry își făcu apariția în bucătărie, încheindu-se la cămașă, știrile se terminaseră și Gene Shalit interviewa un tip chel. Tipul chel prezenta o serie de animale mici, lucrute din sticlă. Suflatul sticlei, mărturisirea ei, era pasiunea lui de patruzeci de ani, iar cartea în care vorbea despre asta urma să apară curând la Editura Random House. Apoi strănută. "Scuzați-vă", se repezi Gene Shalit, chicotind.

— Preferi ochiuri sau omletă? îl întrebă Alice Underwood, care era îmbrăcată în halat de baie.

— Omletă, răspunse Larry, știind prea bine că n-avea nici un rost să protesteze împotriva ouălor.

După maică-sa, nu se putea concepe mic dejun fără ouă (căror le zicea "icre casabile", când era în toane bune). Conțin proteine și tot felul de substanțe nutritive. Părerea ei despre nutriție era vagă, dar atotcuprinzătoare. Avea în minte o listă de alimente hrănitoare, și o alta pe care erau trecute cele vrednice de dispreț — precum Jujube, murăturile, Slim Jim, lama de *bubble gum* roz pe care-o primeai o dată cu biletele la baseball și, vai, Doamne, atâtea altele.

Se așază și o urmări spărgând ouăle, aruncându-le în aceeași bătrână tigaie neagră, bătându-le cu același tel din sârmă cu care le bătuse și-n ziua când mersese el în clasa întâi, la Școala 162.

Își extrase batista din buzunarul halatului, tuși, strănută și mormăi în ea "Drace!", înainte de a o pune la loc.

— Ți-ai luat zi liberă, mamă?

— Am anunțat că sunt bolnavă. Răceala asta mă pune la pământ. Nu-mi face nici o plăcere să anunț că sunt bolnavă într-o vineri, foarte multă lume face figura asta, dar trebuie neapărat să stau la pat. Am temperatură. Mi s-au umflat și ganglionii.

— Ai chemat doctorul?

— Pe vremea când eram eu o fată fermecătoare, medicii veneau acasă, spuse ea. În schimb acum, dacă te îmbolnăvești, trebuie să te prezinți la camera de gardă a spitalului. Fie procedezi așa, fie-ți pierzi o zi întreagă așteptând să te consulte cine știe ce șarlatan dintr-unul din cabinetele alea unde s-ar zice că beneficiezi — ha-ha — de îngrijire medicală în regim de urgență. Acolo te duci numai când ai de gând să tragi foloase de pe urma lui Medicare, asta-i părerea mea. Locurile astea sunt chiar mai rele decât centrele de unde se ridică ajutorul social cu o săptămână înainte de Crăciun. Pur și simplu am să stau în casă și-am să înghit aspirină; până mâine dimineață la vremea asta îmi trece.

Rămase pe lângă casă toată dimineața, încercând să-i fie de folos. Îi aduse televizorul la pat, muncindu-se din greu, cu vinele de la brațe ieșite în evidență, din cauza efortului ("Ai să te alegi cu o hernie numai pentru ca să văd eu *Let's Make a Deal*", spusese ea, smiorcăindu-se), îi aduse suc de fructe și o sticlă veche de NyQuil, ca să-i mai alunge proasta dispoziție, apoi fugi până la magazin și-i cumpără două romane ieftine.

După care nu le mai rămase mare lucru de făcut, decât să-și calce unul altuia pe nervi. Ea făcu observația că televizorul se vedea mai prost din cauză că fusese mutat în dormitor, iar el nu se abținu și-i replică acid că decât să nu vezi deloc, mai bine vezi ceva, cum o fi. În cele din urmă, el îi spuse că iese la o mică plimbare prin oraș.

— Mi se pare o idee foarte bună, îi zisese ea, vizibil ușurată. Eu am să trag un pui de somn. Ești un băiat bun, Larry.

Coborâse scările înguste (liftul nu fusese încă reparat) și ieșise în stradă, stăpânit de un sentiment de bucurie amestecată cu vinovăție. Avea o zi întreagă înaintea lui și-i mai rămăseseră și niște bani în buzunar.

Dar acum, ajuns în Times Square, îi pierise tot chef. Mergea fără țintă, iar portmoneul avusese de mult grijă să-l mute într-un buzunar din față. Se opri înaintea unui magazin în care se vindeau discuri cu preț redus, ținut pe loc de sunetul propriei lui voci, venind din difuzoarele obosite, așezate la înălțime. Acum veneau versurile refrenului.

*N-am venit ca să-ți pretind să mă primești peste noapte
Sau ca să înțeleg dacă ți s-a arătat lumina
N-am venit ca să fac scandal sau să mă cert
N-aș dori decât să-mi spui, de crezi că poți
Dragă, îl înțelegi pe iubitul tău ?
Îl înțelegi, dragă...
Dragă, îl înțelegi pe iubitul tău?*

— Asta sunt eu, gândi el, privind absent discurile, dar astăzi cântecul îl deprima. Ba mai rău, îi făcea dor de casă. Nu mai vroia să se știe aici, sub cerul acesta cenușiu, ca o cadă de baie, să inspire gazele de eşapament ale New Yorkului, pipăindu-se mereu în treacă la portofel, asigurându-se că se mai află încă la locul lui. New York, numele tău este paranoia. Deodată, tânjea să se afle într-un studio de înregistrări de pe Coasta de Vest, lucrând la un nou album.

Larry grăbi pașii și coti, intrând într-una dintre sălile cu jocuri. Clopoțelii și soneriile îi zdrăgăneau în urechi; iată și bubuitul amplificat și teribil al jocului numit Deathrace 2000, însoțit de țipetele neomenești, electronice, ale pietonilor muribunzi. Minunat joc, se gândi Larry, curând îi va lua locul Dachau 2000. Toți or să se dea în vânt după el. Se duse la casierie și schimbă zece dolari în monede de câte douăzeci și cinci de cenți. Lângă restaurantul Beef n Brew de pe cealaltă parte a drumului era o cabină telefonică; formă din memorie numărul de la Jane's Place. Jane's era un club de pocher pe unde băntuia uneori și Wayne Stukey.

Larry introduse monede de douăzeci și cinci de cenți în telefon până ce simți că-l doare mâna, iar telefonul începu să sune, la distanță de aproape cinci mii de kilometri.

— Se auzi o voce feminină.

— Jane's. E deschis la noi.

— Cât de deschis? se interesă el cu voce profundă și sexy.

— Ia ascultă, deșteptule, aici nu este... hei, tu ești, Larry?

— Mda, eu sunt. Bună, Ariene.

— Unde ești? Nu te-a mai văzut nimeni de-o vreme, Larry.

— Păi, sunt pe Coasta de Est, îi mărturisi el precaut. Mi-a șoptit careva că lipitorile erau pe urmele mele și c-aș face bine să ies din lac până ce se potolesc.

— Nu cumva e vorba de-o petrecere din alea grozave?

— Mda.

— Păi să știi c-am auzit și eu de poantă. Ai cheltuit ca un bezmetic.

— Ascultă, Ariene, Wayne se află prin preajmă?

— Adică Wayne Stukey, vrei să spui?

— Că doar nu John Wayne... care a dat în primire.

— Adică pretinzi că nu știi nimic?

— Ce să știu? Eu sunt pe coasta cealaltă. Hei, i s-a întâmplat ceva, cumva?

— E-n spital, bolnav de gripa asta care băntuie. Captain Trips, așa-i zice pe aici. Nu c-ar fi de râs. Se spune că au murit o grămadă de oameni din cauza asta. Oamenii s-au speriat și stau pe la casele lor. Avem șase mese libere, deși, după cum știi, la Jane's nu sunt *niciodată* mese libere.

— Cum se simte?

— Cine știe? Spitalul este izolat și foarte bine păzit și nimeni nu poate primi vizite. E cam dubios, Larry. Iar prin împrejurimi mișună o mulțime de soldați.

— În permisie?

— Soldații în permisie nu poartă arme și nici nu se plimbă în camioane militare de transport. Foarte mulți oameni s-au speriat rău de tot. Mai bine că nu ești pe aici.

— La știri n-au zis nimic.

— Aici n-au apărut decât vreo câteva scurte notițe prin ziare, despre un val de gripă, nimic mai mult. Dar unii zic că armata nu s-a ocupat cum se cuvine de un borcânel dintr-acelea pline de cine știe ce molimă. Nu ți se pare *infernă*?

— Astea sunt prostii, ca să sperie lumea.

— Acolo unde te afli tu nu există?

— Nu, spuse el.

Apoi îi veni în minte răceala de care suferea maică-sa. Oare nu cumva auzise în metrou o mulțime de oameni strănutând și tușind? Își aminti acum că-i trecuse prin minte că se află într-un salon de TBC. Dar strănuturile și nasurile înfundate erau lucruri obișnuite în orice oraș. Germanii răcelii sunt dați naibii, își zise. Le place să se adune acolo unde e mai multă bogăție.

— Lipsește până și Janey însăși, îi zise Ariene. Ne-a transmis că are febră și ganglionii umflați. Iar eu îmi închipuiam că putoarea aia bătrână e așa de tare, încât n-o să se lipească nici o boală de ea.

— Cele trei minute s-au terminat, interveni vocea centralistei.

— Păi, am să mă întorc cam peste o săptămână, Ariene, zise Larry. Ne vedem atunci.

— Foarte bine. De când mă știu, visez să fiu prietena unui cântăreț faimos.

— Ariene? Nu cumva, întâmplător, îl cunoști pe un individ, Dewey Doză?

— O! exclamă ea mirată. Stai puțin! Larry!

— Ce este?

— Slavă Domnului că n-ai închis! De fapt, m-am întâlnit cu Wayne, cam două zile înainte de a intra în spital. Uitasem cu desăvârșire! Piii!

— Ei, despre ce-i vorba?

— Un plic. Mi-a zis că este pentru tine, dar m-a pus să-l păstrez în sertarul în care-mi țin eu banii o săptămână sau două, sau să ți-l dau când te văd. Și a adăugat ceva de genul "E al naibii de norocos că asta ajunge în mâinile lui, și nu la Dewey Doză."

— Ce-i înăuntru?

— Își trecu receptorul dintr-o mână în cealaltă.

— O secundă. Să mă uit. Urmară câteva clipe de tăcere, apoi zgometul de hârtie ruptă și vocea Arlenei. E un extras de cont bancar. De la First Commercial Bank of California. Economii tale se ridică la... oho! Peste treisprezece mii de dolari. Când ai să mă scoți undeva, dacă-ți trece cumva prin minte să-mi propui să plătim nemțește, îți arăt eu ție!

— Nu se pune problema, îi răspunse el zâmbind. Îți mulțumesc, Arlene. Te rog să ai grijă de plic.

— Ba bine că nu, să știi că-l arunc la canal. Prostule.

— E minunat când te știi iubit.

De la celălalt capăt se auzi un oftat.

— Mă copleșești, Larry. Am să pun foaia într-un plic pe care scriu numele noastre, ale amândurora. Ca să nu mă poți evita, când apari pe aici.

— Nu sunt eu omul să facă așa ceva, dragă.

Încheiară convorbirea, după care se auzi imediat vocea telefonistei, care-i pretindea încă trei dolari. Larry introduse fără proteste suma pretinsă în fanta aparatului, simțind că zâmbetul fericit și prostesc nu i se ștersese încă de pe buze.

Culese o monedă de un sfert dintre cele răspândite încă pe polița cabinei telefonice și o vârî în aparat. Peste câteva clipe ascultă în receptor sunetul telefonului mamei lui. Primul impuls al omului e să împartă o știre bună cu altcineva, cel de-al doilea să-i scoată ochii cu asta. El gândea — ba nu, *credea* — că era vorba doar de cel dintâi impuls. Dorea să-i împărtășească și ei vestea că scăpaseră de griji, că avea din nou destui bani.

Încet-încet, zâmbetul i se veșteji pe buze. Telefonul continua să sune la nesfârșit. Poate că se hotărâse să se ducă la serviciu, în cele din urmă. Își aminti obraji ei congestionați, cuprinși de febră, de tuse și de strănuturi, și cum mormăia mereu nervos "Drace!" în batistă. Nu, nu credea că plecase de acasă. De fapt, nu credea c-ar fi în stare să se ducă la lucru.

Puse receptorul în furcă și-și recuperează absent moneda de un sfert, căzută cu un clinchet în partea de jos a aparatului. Leși din cabină, jucându-se cu mărunțișul rămas. Văzu un taxi și-i făcu semn să oprească; o dată intrați în trafic, constată că începuse să plouă.

Ușa era încuiată și, după ce bătu în două sau trei rânduri, fu convins că apartamentul rămăsese pustiu. Bătuse suficient de tare ca să facă pe cineva de la etajul de deasupra să-i răspundă cu un alt răpăit — ca o fantomă scoasă din fire. Dar trebuia să intre și să se convingă la fața locului, iar o cheie nu avea la el. Tocmai se pregătea să coboare treptele, până la apartamentul domnului Freeman, când auzi geamătul acela stins, de dincolo de ușă.

Pe ușa mamei lui fuseseră montate trei sisteme diferite de încuietori, dar ea n-o folosea niciodată decât pe una dintre ele, în ciuda faptului că era obsedată de portorici. Larry lovi ușa cu umărul, mișcând-o în balamale. Se opinti încă o dată și încuietoarea cedă. Ușa se deschise, trântindu-se de perete.

— Mamă?

Încă un geamăt.

Apartamentul era scufundat în întuneric; lumina zilei dispăruse pe neașteptate, iar de afară venea sunetul gros al tunetelor, suprapus peste răpăitul ploii. Fereastra salonului era pe jumătate deschisă, iar perdelele albe se umflau până deasupra mesei, pentru a fi apoi trase de curent și scoase în vântul de afară. Acolo unde ploaia pătrunsese pe fereastră, se vedea un petic strălucitor de umezeală.

— Unde ești, mamă?

Un geamăt mai puternic. Porni spre bucătărie, însoțit de ecurile altui tunet. Aproape se împiedică de ea. Femeia zăcea pe podea, chiar în pragul dormitorului ei.

— Mamă! Dumnezeu, mamă!

Ea încercă, la auzul vocii lui, să se răsucescă, dar nu reuși să-și miște decât capul, pivotând pe bărbie și rezemându-se, în cele din urmă, pe obrazul stâng. Respirația femeii era extrem de greoaie, din cauza sputei. Dar lucrul cel mai impresionant, pe care el nu avea să-l uite vreodată, era felul în care ochiul ei se răsucea astfel încât să-l poată vedea, ca ochiul unui animal înaintea sacrificării. Obrazul îi strălucea din pricina febrei.

— Larry?

— Te duc eu la pat, mamă.

Se aplecă, se încordă pentru a-și stăpâni tremurul genunchilor și o luă în brațe. Halatul i se desfăcu, scoțând la iveală o cămașă de noapte decolorată de la spălat și picioarele albe ca burta de pește, străbătute de varice umflate. Căldura pe care o emana depășea orice imaginație. Lucrul acesta îl scoase din minți. Nimeni nu era în stare să scape cu viață după o asemenea temperatură. Creierii i se prăjiseră probabil în cap.

Ca și cum ar fi vrut să demonstreze adevărul concluziei lui, ea se răsti pe neașteptate:

— Du-te și adu-l pe taică-tău, Larry. E la bar.

— Stai liniștită, îi răspunse el consternat. Stai liniștită și culcă-te, mamă.

— E la bar, cu fotografia aia! grăi femeia strident în întunericul palpabil al după-amiezei, în timp ce de afară se auzi bubuitura asurzitoare a unui tunet.

Larry avea sentimentul că pe trupul său se scurge încet o substanță vâscoasă și lipicioasă. Dinspre fereastra pe jumătate deschisă din salon veni o pală de vânt răcoros, răspândindu-se prin întregul apartament. Alice începu să tremure, iar pe brațe pielea i se făcu de găină. Îi clănțăneau dinții. În semiîntunericul dormitorului, fața-i strălucea ca o lună plină. Larry împinse păturile în jos, îi întinse picioarele, apoi îi trase cuverturile până la bărbie. Dar ea continua să dărdăie necontrolat, făcând ca pătura de deasupra să tremure și ea. Obraji în schimb îi rămăseseră uscați, fără urmă de transpirație.

— *Te duci și-i spui să iasă imediat de acolo!* strigă femeia, apoi căzu în muțenie; nu se mai auzea decât zgomotul greu, bronhial, al respirației ei.

Larry se întoarse în salon, se apropie de telefon, apoi făcu un mic ocol. Închise fereastra, pe urmă reveni lângă aparat.

Cărțile se aflau pe un raft de sub măsuta telefonului. Căută numărul de la Mercy Hospital și-l formă, în timp ce afară tuna iarăși. Lumina violentă a unui fulger transformă fereastra pe care tocmai o închisese într-o radiografie alb-albăstruie. Din dormitor se auzi țipătul sugrumat al mamei-sii, care-i îngheță sângele în vine.

La celălalt capăt, telefonul sună doar o dată, urmă un bâzâit și un declic. Vocea senină a aparatului îi comunică:

— Ascultați o înregistrare făcută la Mercy General Hospital. În momentul de față, toate

liniile noastre sunt ocupate. Dacă doriți să rămâneți pe fir, vom răspunde apelului dumneavoastră cât mai repede cu putință. Vă mulțumim. Ascultați o înregistrare făcută la Mercy General Hospital. În momentul de față, toate...

— *I-am trimis pe amețiții ăia la parter! Țipă maică-sa, vocea ei fiind însoțită de ecourile tunetului. Portoricanii ăștia habar n-au de nimic!*

— ...răspunde apelului dumneavoastră cât mai...

Trânti receptorul în furcă și rămase ținut, cuprins de valuri de transpirație. Ce fel de spital mai era și ăsta, de la care te alegeai cu un nenorocit de mesaj înregistrat tocmai când îți murea mama? Ce naiba se petrece acolo?

Larry se hotărî să coboare și să-l roage pe domnul Freeman să stea cu maică-sa, în timp ce el se duce la spital. Sau să cheme o salvare particulară? Doamne Dumnezeule, cum se face că niciodată nu știi cum să procedezi mai bine, când ești în asemenea situații? De ce oare nu te nvață la școală lucrurile astea?

Din dormitor se auzea respirația greoaie a maică-sii.

— Mă întorc, murmură el și se duse la ușă.

Era speriat, înspăimântat de-a dreptul, din cauza ei, dar de undeva, din adâncuri, o altă voce îi spunea lucruri cam de acest fel: *De ce vin lucruri din astea întotdeauna pe capul meu? Și: De ce-a trebuit să se întâmple după ce promisem vestea cea bună? Apoi veneau lucrurile cele mai abjecte: Oare cât de rău vor fi afectate planurile mele din cauza asta? Câte lucruri voi fi silit să schimb în jurul meu din cauza asta?*

Ura vocea aceea și și-ar fi dorit să piară cât mai repede și-n chinuri, dar ea continua să-i șoptească tot felul de lucruri.

Coborî treptele până la apartamentul domnului Freeman în fugă, în timp ce tunetele se rostogoleau printre norii negri. Ajuns la palierul de la parter, ușa se deschise violent, iar în holul blocului pătrunse un șuvoi de ploaie.

CAPITOLUL 20

HARBORSIDE era cel mai vechi hotel din Ogunquit. Priveliștea nu mai era atât de frumoasă de când se construise noul club de yachting de cealaltă parte, dar într-o după-amiază ca asta, când cerul fusese răscolit de un șir de furtuni, perspectiva era destul de limpede.

Frannie stătea la fereastră de aproape trei ore, încercând să-i scrie lui Grace Duggan, o colegă de liceu care se înscrișese la Colegiul Smith. Nici vorbă de vreo spovedanie; spunându-i că e gravidă și descriind scena cu mama ei, risca să se lase cuprinsă de descurajare. Oricum, Grace avea să afle totul curând, de la sursele ei de informare din oraș. Nu dorea să-i iasă altceva decât o scrisoare obișnuită, de curtoazie. Excursia pe biciclete, la Rangely, în mai, cu Jesse, împreună cu Sam Lothrop și Sally Wenscelas. Examenul final la biologie, la care Frannie avusese noroc. Noua slujbă a lui Peggy Tate (o altă colegă și prietenă din școală), în corpul administrativ al Senatului. Nunta apropiată a lui Amy Lauder.

Dar scrisoarea pur și simplu refuza să se lase scrisă. O parte din vină o purtau și interesantele efecte pirotehnice la care asistasă toată ziua — cum să te mai ții de scris când un șir de mici furtuni se abăteau, una după alta, deasupra apelor? Adevărul adevărat era că nici o noutate dintre cele cuprinse în scrisoare nu avea aerul cel mai onest cu putință. Toate păreau acolo puțin strâmbe, ca un cuțit care ți se răsucesce în mână și te rănește superficial, în loc să curețe coaja cartofului, așa cum te așteptai. Excursia cu bicicletele fusese minunată, dar ea și Jess nu mai erau în cele mai bune relații. Avusese noroc la examenul BY-7, într-adevăr, dar la cel final de biologie, care conta cu adevărat, nu se prea descurcase. Nici ea și nici Grace nu se dădeau în vânt după Peggy Tate, iar cununia lui Amy, în starea actuală a lui Fran, putea să pară mai degrabă o glumă proastă și nu un prilej de bucurie. Amy se căsătorește, în schimb copilul îl nasc eu, haa-haa-ha.

Simțind că trebuia neapărat să termine scrisoarea, fie și numai pentru a scăpa de obligație, scrise:

Am și eu propriile mele probleme, și încă ce mai probleme, dur pur și simplu n-am curajul să le aștern pe hârtie. Destul că trebuie să mă gândesc la ele! Aștept să ne vedem înainte de Patru, dacă nu cumva te-ai răzgândit, de la ultima ta scrisoare. (O singură scrisoare în șase săptămâni? Începuse să mă bată gândul că ți-a tăiat cineva degetele alea cu care bați la mașină, draga mea!) Am să-ți povestesc totul când ne vedem. Sunt sigură că sfatul tău îmi va prinde bine.

Ai încredere în mine și voi avea și eu în tine,

Fran

Semnă cu obișnuita ei mâzgălitură flamboiant-comică, ocupând astfel jumătate din spațiul gol rămas pe hârtie. Gestul acesta o făcu să se simtă, mai acut ca oricând, o impoastă. Împături scrisoarea, o vârî în plic și scrise adresa, apoi o propti de marginea oglinzii. Basta.

Așa. Ce mai avea de făcut?

Se întuneca din nou. Se ridică de la masă și începu să se învârtă nervos prin cameră, gândindu-se c-ar trebui să iasă înainte de a începe iarăși să plouă, dar unde să se ducă? La film? Singurul care rula în oraș. Îl văzuse. Împreună cu Jesse. La Portland, ca să se uite la țoale? N-avea sens. Singurele haine la care se putea uita acum cu intenție serioasă erau cele cu talie specială. Ca să încapă două persoane.

Astăzi primise trei telefoane, cea dintâi convorbire aducându-i vești bune, cea de a doua, indiferente, iar cea de a treia, proaste. Ar fi preferat să vină în ordine inversă. Afară se înnorase, stropii de ploaie începuseră din nou să cadă, întunecând debarcaderul portului pentru

ambarcațiuni. Se hotărî să se îmbrace și să iasă la plimbare și s-o ia naiba de ploaie. Aerul proaspăt al verii și umezeala puteau să-i facă bine. Nu era exclus să se oprească undeva și să bea un pahar de bere. Fericire la sticlă. Sau cel puțin echilibru.

Primul telefon îl primise de la Debbie Smith, din Somersworth. Fran era mai mult decât bine venită, îi spusese Debbie, cu efuziune. De fapt, chiar era nevoie de ea. Una dintre cele trei fete care-și împărțiseră apartamentul se mutase în mai, își găsisse o slujbă de secretară la o firmă de vânzări en gros. Ea și Rhoda nu se puteau descurca prea multă vreme cu chiria, în lipsa unei a treia persoane.

— Să știi că amândouă venim din familii numeroase, adăugase Debbie. Plânsul bebelușilor nu ne deranjează.

Fran i-a răspuns că ar fi dispusă să se mute înainte de 1 iulie, și de-abia după ce puse receptorul în furcă simți lacrimile calde ce i se scurgeau pe obraji. Lacrimi de ușurare. Dacă reușea să scape de orașul ăsta, în care crescuse, totul avea să fie în regulă, așa gândea. Departe de maică-sa, departe chiar și de taică-său. Copilul și faptul că era singură urmau să capete, în aceste condiții, în viața ei, proporția corectă, sănătoasă. Fără îndoială, aveau să rămână un factor extrem de important, dar nu unic. Auzise cândva, într-o fabulă sau într-o poveste, cum un animal, gândac sau broască, când era amenințat de vreo primejdie, se tot umfla până ajungea de două ori mai mare. Văzându-l astfel, dușmanul se speria și o lua din loc, cel puțin în teorie. Exact așa se simțea și ea acum. Ca un gândac sau o broască, gata să-și dubleze proporțiile. Și asta pentru că întreg orașul, întreg mediul (*gestalt* ar fi fost, poate, un cuvânt chiar mai potrivit) îi erau ostile. Era conștientă că nimeni nu avea să o oblige să poarte o literă stacojie, dar mai știa că era necesară o ruptură cu Ogunquit, ca să se poată pătrunde pe de-a-ntregul de această convingere. Când mergea pe stradă, simțea cum oamenii... nu, nu se uitau, ci *se pregăteau* să se uite la ea. Desigur, era vorba de locuitorii stabili, nu de vilegiaturiști veniți să-și petreacă aici vara. Locuitorii orașului Ogunquit aveau nevoie în permanență de un cal de bătaie — vreun bețivan, un chiulangiu care preferă să trăiască pe spinarea societății, Copilul de Familie Bună care a fost prins furând dintr-un magazin de la Portland, sau de pe Plaja Veche de lângă livadă... sau Fata cu Burta la Gură.

Cel de al doilea telefon, cel așa și așa, fusese de la Jess Rider. Suna din Portland și încercase acasă la ea, mai întâi. Din fericire, îi răspunsese Peter, care îi dăduse numărul de telefon al lui Fran de la Harborside, fără alte comentarii.

Cu toate acestea, Jess îi spusese aproape de la bun început:

— Atmosfera de-acasă nu-i prea grozavă, hm?

— Mda, oarecum, îi răspunsese ea precaut, refuzând să intre în detalii, pentru că astfel s-ar fi văzut părtașă, alături de el, la o conspirație.

— Din cauza mamei tale?

— De ce spui asta?

— Mi se pare că ea face parte din categoria celor gata s-o ia razna. I se poate citi în ochi, Frannie. Iar mesajul este că, dacă-mi împruști vacile sacre, am să le împrusc și eu pe ale tale.

Ea nu-i răspunse nimic.

— Îmi pare rău. N-am vrut să te jignesc.

— Nici nu m-ai jignit, îi răspunsese ea.

Descrierea lui era, de altfel, destul de potrivită — cel puțin dacă priveai superficial lucrurile —, dar ea încerca încă să treacă de șocul provocat de verbul acela, *a jigni*. I se părea straniu să audă din partea lui un asemenea cuvânt. Poate descopăr un postulat cu acest prilej, se gândi ea. Când iubitul începe să se întrebe dacă nu te-a *jignit*, cumva, înseamnă că nu mai este iubitul tău.

— Frannie, oferta mea rămâne în continuare valabilă. Dacă spui da, fac rost de două inele și sunt la tine chiar în după-amiaza asta.

Pe bicicletă, îi trecu fetei prin minte, cât pe ce s-o umfle râsul. Chicotitul ei ar fi fost un lucru oribil, inutil, și acoperi receptorul timp de o secundă, ca să fie sigură că nu-i scapă. În ultimele șase zile plânsese și râsese mai mult decât în toți anii din urmă, de când împlinise cincisprezece ani și începuse să iasă la întâlniri.

— Nu, Jess, îi spusese ea apoi, cu vocea perfect controlată.

— Vorbesc foarte serios! o asigurase el, oarecum vehement, ca și cum ar fi văzut-o luptându-se cu râsul.

— Știu că este așa. Dar eu nu sunt pregătită să mă mărit. Eu mă cunosc foarte bine, Jess. Nu este vorba despre tine.

— Și atunci cum rămâne cu copilul?

— Copilul se va naște.

— Și vei renunța la el?

— Încă nu m-am hotărât.

Jess nu mai zise nimic; câteva momente, fata auzi alte voci, venind din alte camere. Aveau propriile lor probleme, din câte presupunea Fran. Lumea e o dramă jucată la matineu. Suntem îndrăgostiți de propriile noastre vieți, prin urmare căutăm lumina care să ne călăuzească și încercăm să deslușim ziua de mâine.

— Mă gândesc la copil, spuse Jess în cele din urmă.

Fran se îndoia de sinceritatea lui, dar era singurul lucru care o putea atinge. Ceea ce se și întâmplă.

— Jess...

— Deci unde ai de gând să te duci? o întrebă el deodată. Nu poți să rămâi la Harborside toată vara. Dacă ai nevoie de o gazdă, pot să caut și eu, la Portland.

— Am unde să stau.

— Unde, dacă mi-este îngăduit să întreb?

— Nu-ți este îngăduit, îi replică ea, apoi își mușcă limba, pentru că-i răspunsese atât de nediplomatic.

— Oh, făcu el, pe un ton ciudat de monoton. După o vreme, continuă precaut: Aș putea să te întreb ceva, fără să te superi, Frannie? Pentru că aș vrea să știu cu adevărat. Nu e o întrebare retorică sau ceva de genul ăsta.

— Poți să mă întrebi, se arătă ea de acord, cu prudență.

În mintea ei însă, se pregăti să nu se arate supărată, știind că, atunci când Jess lansa un asemenea preambul, urma de obicei o teribilă mostră de "șovinism" masculin, de care el era perfect inconștient.

— Eu n-am chiar nici un drept în toată povestea asta? Întrebă el. Nu-mi revine și mie partea mea de răspundere și de decizie?

La început se supără cu adevărat, însă furia i se risipi. ăsta era Jess, se străduia să-și protejeze propria imagine față de el însuși, așa cum procedea toți deșteptii, ca să poată dormi bine peste noapte. Îl admirase întotdeauna pentru inteligența lui, dar într-o situație ca asta inteligența putea să fie o adevărată pacoste. Oamenii din categoria lui Jess — ca și Fran, de altfel — fuseseră învățați, de mici, să fie activi și să se implice. Nu strică, uneori, să suferi o durere profundă, fie și numai ca să descoperi c-ar fi mai bine să te trănțești printre ierburile înalte și să amâni totul pentru altă dată. Efortul lui era plin de bunăvoință, însă rămânea un efort și nimic mai mult. Și uite că se îndârjea să n-o lase în pace.

— Jesse, pledă ea, nici unul dintre noi nu și-a dorit copilul. Am fost amândoi de acord să iau pilule, ca să nu se întâmple nimic. Tu n-ai nici un fel de răspundere.

— Dar...

— Nu, Jess, îi spuse ea, pe un ton ferm.

Băiatul oftă.

— Vei lua legătura cu mine după ce te instalezi?

— Cred că da.

— Te gândești să-ți continui școala?

— Peste o vreme. N-am să merg la cursurile din semestrul de toamnă.

— Dacă ai nevoie de mine, Frannie, știi unde mă găsești. N-am intenția să mă ascund.

— Știu, Jesse.

— Dacă ai nevoie de bani...

— Da.

— Să mă cauți. Nu vreau să te constrâng, dar... voi dori să te văd.

— Bine, Jess.

— La revedere, Fran.

— La revedere.

După ce închise aparatul, avu senzația că vorbele de rămas-bun căzuseră implacabil, punând capăt unei conversații care nu se terminase de fapt. Apoi își explică de ce. Pentru prima dată, nu-și spusese "te iubesc". Se întristă și încercă zadarnic să nu pună la inimă incidentul.

Ultimul telefon îl primise pe la prânz, de la tatăl ei. Alaltăieri prânziseră împreună, iar el îi mărturisise că este îngrijorat din cauza efectului pe care-l puteau avea asupra Carlei întâmplările respective. Cu o seară în urmă, nu venise la culcare; își petrecuse toată noaptea în salon, cufundată în studiul vechilor genealogii. Pe la 11.30 se dusese la ea și-o întrebase când avea de gând să urce. Părul i se revărsa peste umeri și peste corsajul cămășii de noapte, iar Peter era convins că avea un aer cam rătăcit și părea să nu fie în cea mai bună relație cu realitatea din jur. Ținea în poală cartea aceea grea și nici măcar nu-și ridicase privirile către el, continuase să o răsfoiască pagină cu pagină. Îi spusese că nu-i este somn. Că mai stă o vreme. Făcuse o răceală, îi mai spusese Peter. Se aflau amândoi într-un separeu din Corner Lunch, mân-când niște hamburgeri, fără chef. Carlei îi curgea nasul, adăugă Peter. Iar când o întrebase dacă vrea un pahar de lapte fierbinte, nu-i mai răspunsese deloc. A doua zi o găsisse dormind în jilt, cu volumul în poală.

Când se trezise, părea mai în apele ei, își revenise, în schimb răceala se agravase. Respinse ideea de a-l chema pe doctorul Edmonton, spunând că nu este decât o răceală la piept. Își pusese o compresă, se înfășurase cu o bucată de flanel și curând îl anunțase că simte cum i se desfundă sinusurile. Dar Peter nu se lăsase înșelat, îi povestise el lui Frannie. Deși refuzase termometrul, era convins că avea temperatura cu câteva grade peste normal.

Astăzi o căutase pe Fran la telefon, imediat după ce începuse cea dintâi furtună. Norii negri și purpurii se adunaseră pe tăcute deasupra portului și ploaia începu, la început blând, pentru ca apoi să se dezlănțuie torențial. Vorbind, ea privea pe fereastră, urmărind trăsnetele înfigându-se în valuri, dincolo de dig, fiecare fulger fiind însoțit de un mic zgomot de paraziți în receptor, ca un ac de pick-up care se împiedică într-o imperfecțiune a discului.

— Astăzi este la pat, îi spuse Peter. Până la urmă, a consimțit ca Tom Edmonton s-o consulte.

— Și a venit?

— Tocmai a plecat. După părerea lui, are gripă.

— O, Doamne, zise Frannie, închizând ochii. Pentru o femeie de vârsta ei, nu-i de glumă.

— Nu, nu este. Continuă după o pauză. I-am povestit totul, Frannie. Despre copil, despre cearta dintre tine și Carla. Tom s-a îngrijit de tine încă de când erai bebeluș și știe să păstreze un secret. Eu voiam să aflu dacă există o legătură între discuție și boală. Doctorul a zis că nu. Gripa e gripă.

— Gripa e frică, îi răspunse Fran sumbru.

— Cum ai spus?

— Nu are nici o importanță. Chiar dacă tatăl ei era un om cu vederi neobișnuit de largi, nu se număra totuși printre fanii formației AC/DC. Povestește-mi mai departe.

— Foarte mult nu mai e de povestit, draga mea. Spunea că sunt foarte multe cazuri. O gripă extrem de păcătoasă. Din câte se pare, vine din sud, iar zona New Yorkului este afectată în mod deosebit.

— Bine, bine, dar ca să dormi toată noaptea în salon..., începu ea, cu îndoială.

— Ca să fiu drept, a zis că poziția verticală a avut un efect binefăcător asupra plămânilor și bronhiilor ei. Altceva n-a mai adăugat, dar Alberta Edmonton face parte din toate organizațiile din care face parte și Carla, așa că nu mai era nevoie. Amândoi știm prea bine că o păștea de mult un necaz de felul ăsta, Fran. E președintă a Comitetului de Istorie a Orașului, își petrece douăzeci de ore pe săptămână în bibliotecă, este secretara Clubului Femeilor și a Clubului Amatorilor de Literatură, a condus tot felul de marșuri aici, în oraș, încă dinainte de moartea lui Fred, iar de iarna trecută a mai preluat și Fundația Inima. Iar ca o încununare, s-a străduit să stârnească interesul în jurul unei Societăți Genealogice a Sudului Statului Maine. Este extenuată, sfârșită. Și din cauza asta a avut o asemenea reacție față de tine. Edmonton n-a spus decât că era pregătită să culeagă orice germene de boală care se nimerea să treacă pe lângă ea. Mai mult de atât n-a vrut să zică. Frannie, ea încearcă din răsuputeri să se lupte cu bătrânețea. A muncit mai din greu decât mine.

— Tată, este cumva în stare gravă?

— E la pat, bea suc de fructe și ia pastilele pe care i le-a prescris Tom. Astăzi mi-am luat liber, iar mâine va veni doamna Halliday să-i țină companie. Preferă să vină doamna Halliday, ca să poată concepe împreună o agendă pentru întrunirea din iulie a Societății Istorice. Oftă speriat, iar fulgerul tulbură din nou convorbirea telefonică. Câteodată îmi vine să cred că-și dorește să moară în jug.

Fran îl cercetă timid:

— Crezi că s-ar supăra, dacă eu...

— Nu cred că e momentul. Așteaptă să mai treacă puțin timp, Fran. Își va reveni.

Trecuseră patru ore de la convorbire și acum, în timp ce-și lega baticul impermeabil, se întreba dacă mama ei își va reveni cu adevărat. Poate, dacă ar renunța acum la copil, nimeni din oraș n-ar prinde de veste. Ceea ce i se părea foarte puțin probabil, totuși. În orașele mici, oamenii culeg din zbor orice urmă de zvon, dând dovadă de o finețe nemaipomenită. Iar dacă avea de gând să crească ea copilul... de fapt, nu se gândea la posibilitatea asta cu tot dinadinsul, nu? *Nu?*

Își puse haina ușoară, de ploaie, simțind cum începe s-o macine sentimentul de vinovăție. Mama ei era la capătul puterilor, sigur că da. Fran o văzuse cu ochii ei, de fiecare dată, când se întorcea de la colegiu și se sărutau pe obraz. Carla avea pungi sub ochi, pielea prea galbenă, iar cărunțeala din părul ei, întotdeauna proaspăt coafat, progresase vizibil, în ciuda șamponatului de câte treizeci de dolari. Și cu toate astea...

Se purtase abominabil, ca o isterică. Frannie se întreba, totuși, cum avea să-și evalueze propria răspundere în cazul în care gripa mamei se va transforma într-o pneumonie sau dacă va suferi cine știe ce criză. Sau dacă va muri. Doamne, ce gând oribil. Așa ceva nu se putea întâmpla, o, Dumnezeuule, sigur că nu! Medicamentele pe care le înghițea aveau să-i vindece gripa și, o dată ce Frannie dispărea din raza ei de vizibilitate și-și vedea liniștită de incubarea micuțului străin undeva în Somersworth, maică-sa avea să-și revină de pe urma loviturii pe care-o încasase. Avea să...

Telefonul începu să sune.

Îi aruncă o privire absentă; de afară izbucni lumina unui nou fulger, urmat de un tunet atât de violent și de apropiat, încât tresări puternic.

Telefonul continua să sune.

Dar ea-și făcuse cele trei convorbiri ale ei, cine mai putea fi? Debbie nu avea de ce s-o caute încă o dată, și nici Jess. Poate era careva de la vreo societate de binefacere. Sau un comis-voiajor care încearcă să-i plaseze niște Saladmaster. Și totuși, poate că Jess făcea încă o tentativă, în numele spiritului combativ pe care trebuie să-l aibă orice băiat de la colegiu.

Pregătindu-se să ridice receptorul, era deja convinsă că pe fir era tatăl ei, care avea să-i dea știri proaste. Exact ca o plăcintă, își zise ea. Răspunderea este o plăcintă. O parte din răspundere și-o plătește prin munca aia de caritate pe care-o face, dar te înșeli dacă-ți închipui că nu va trebui să-ți tai și tu o bucată mare, zemoasă și amară. Și s-o înghiți până la ultima firimitură.

— Alo?

Câteva momente nu auzi nimic; nedumerită, se încruntă, apoi pronunță încă o dată "alo".

— Fran? Îl auzi atunci pe tatăl ei, apoi un sunet straniu, ca o înghițitură. Frannie?

Auzind încă o dată zgomotul acela, Fran înțelese, cu groază, că părintele ei se luptă cu lacrimile. Își duse una dintre mâini la gât și strânse nodul baticului impermeabil.

— Tată? Ce este? S-a întâmplat ceva cu mama?

— Frannie, trebuie să vin numaidecât să te iau. Am să... trec pe acolo și te iau cu mine. Așa am să fac.

— Mama e bine? strigă ea în telefon. Tunetul se abătu iarăși cu toată forța asupra hotelului Harborside, iar Fran se sperie și începu să plângă. Spune-mi, tată!

— Starea ei s-a agravat, asta-i tot ce știu, îi răspunse Peter. Cam la o oră după ce-am vorbit cu tine, i s-a făcut mai rău. Temperatura i-a crescut. A început să aiureze. Am vrut să-l chem pe Tom... iar Rachel mi-a zis că e plecat, că foarte mulți oameni sunt în stare critică... așa c-am sunat la Sanford Hospital, de unde mi-au zis că salvările lor sunt amândouă plecate pe teren, dar că o vor trece și pe Carla pe lista lor. Vorbea de o *listă*, Frannie, de unde naiba a apărut *lista* asta, așa, pe neașteptate? Îl cunosc pe Jim Warrington, e șofer pe una dintre ambulanțele de la Sanford, când n-au nici un accident pe US 95 stă și joacă gin rummy cât e ziua de lungă. Ce-i cu *lista* asta?

Vocea lui se ridicase tot mai mult, ajungând aproape să țipe.

— Calmează-te, tată. Calmează-te. Calmează-te. Izbucni în lacrimi din nou, iar mâna îi urcă de la nodul baticului, la ochi. Dacă mai este acasă și acum, ar fi mai bine s-o duci chiar tu la spital.

— Nu... nu, au sosit cam acum un sfert de oră. Doamne Dumnezeu, Frannie, în ambulanță erau deja *șase oameni*. Unul dintre ei era Will Ronson, proprietarul băcăniei. Iar Carla... maică-

ta... și-a revenit puțin când au urcat-o în mașină și a început să repete: "Nu pot să respir, Peter, nu pot să respir, de ce nu pot să respir?" O, Cristoase, termină el cu o voce pe cale să se frângă, ca un copil, o voce care-o înspăimântă.

— Poți să conduci, tată? Poți să conduci până aici?

— Da. Sigur că da, răspunse el, părând să se adune.

— Te-aștept în fața intrării.

Puse receptorul în furcă și coborî iute pe scări, cu genunchii tremurând. Ajungând afară, constată că, deși mai ploua, norii care provocaseră această ultimă furtună se răspândeau, iar soarele sfârșitului de după-amiază începea să se strecoare printre ei. Din reflex, căută curcubeul și-l descoperi departe, deasupra apelor, ca o semilună cețoasă și mistică. Sentimentul de vinovăție o chinua și o neliniștea, ca un trup acoperit cu blană și cuibărit în pânțele ei, acolo unde mai exista și acel altceva; începu să plângă iarăși.

Mănâncă-ți plăcinta, își zise ea, în timp ce-și aștepta tatăl. Are un gust îngrozitor, așa că trebuie s-o mănânci. Poți să te servești și a doua, ba chiar și a treia oară. Mănâncă-ți plăcinta, Frannie, mănânc-o până la ultima înghițitură.

CAPITOLUL 21

STU REDMAN ERA SPERIAT.

Privea pe fereastra zăbreliată a noii lui camere din Stovington, Vermont, de unde se vedea în depărtarea văii un mic oraș, steagurile ca de jucărie ale stației de benzină, un soi de moară, o stradă principală, râul și, dincolo de răscrucea autostrăzii, coloana vertebrală din granit a zonei apusene din New England — Green Mountains.

Era speriat pentru că încăperea semăna mai degrabă cu o celulă de închisoare decât cu o rezervă de spital. Era speriat pentru că Denninger dispăruse. Nu-l mai văzuse pe Denninger de când se pusese în mișcare tot cercul ăsta ambulant de la Atlanta și venise înapoi. Și Deitz dispăruse. Stu se gândea că Denninger și Deitz s-or fi îmbolnăvit și ei, poate chiar muriseră.

Careva făcuse o greșală. Fie asta, fie boala pe care o adusese Charles D. Campion la Arnette era cu mult mai molipsitoare decât se putea bănuși. În orice caz, integritatea Centrului de Epidemii de la Atlanta fusese violată și, după părerea lui Stu, toți cei care lucraseră acolo aveau acum ocazia să facă puțin studiu direct asupra virusului pe care-l denuneau A-Prime, sau super-gripă.

Se efectuau și aici analize asupra lui, însă nu sistematic. Programul strict fusese înlocuit de un stil cumva șleampăt. După ce mângăleau rezultatele pe o foaie de hârtie, bănuia el, cineva-și arunca o privire de mântuială asupra datelor, clătina din cap și o arunca la crematoriu.

Dar nu asta era cel mai grav. Armele i se păreau chestia cea mai rea. Asistentele care intrau ca să recolteze sânge, salivă sau urină erau acum însoțite de un soldat în costum alb, iar militarul purta o armă într-o pungă de plastic. Punga era prinsă la încheietura dreaptă a soldatului, peste mânășă. Pistolul era modelul armatei, calibru 45, iar Stu n-avea nici cea mai mică îndoială că, dac-ar fi încercat vreuna din șmecheriile pe care le îndrăznise cu Deitz, 45-ul ar fi scuipat imediat foc și pară, pungața s-ar fi transformat în zdrențe fumegânde, iar Stu Redman ar fi intrat în istorie...

O asemenea demonstrație de forță era dovada faptului că, în momentul de față, nu le mai era util. Că se afla în detenție, era rău. A se vedea în detenție și considerat o cantitate neglijabilă, pe deasupra... asta era *extrem* de rău.

Urmărea în fiecare seară, cu foarte mare atenție, știrile de la ora 6. Tipilor care încercaseră să dea o lovitură de stat în India li se atribuisese calificativul de "agitatori din afară" și fuseseră împușcați. Poliția se mai afla încă în urmărirea persoanei sau persoanelor care puseseră ieri o bombă în centrala electrică de la Laramie, Wyoming. Curtea Supremă hotărâse prin vot, cu șase voturi pentru și trei împotriva, că homosexualii declarați nu pot fi concediați din posturile de funcționari publici pe care le ocupă. Și, pentru prima dată, începură să-și facă loc și chestii ceva mai ciudate.

Oficialitățile Comisiei pentru Energie Atomică din Miller County, Arkansas, dezmințiseră că ar exista primejdia unei topiri a reactorului. Centrala atomică din orașelul Fouke, situată cam la cincizeci de kilometri de granița cu Texasul, suferise o defecțiune minoră la circuitul electric de comandă a sistemului de răcire a generatorului, fără să existe vreun motiv de alarmă. Unitățile armatei au fost trimise în zona respectivă, exclusiv din rațiuni de precauție. Stu se întrebă cam ce măsuri de precauție ar fi putut să ia armata, în cazul în care reactorul din Fouke o lua cu adevărat razna. Îi trecu prin minte că armata se afla în partea de sud-vest a Arkansasului din cu totul alte motive. Fouke nu era prea departe de Arnette.

O altă știre conținea informația că pe Coasta de Est părea să se fi declanșat o epidemie de gripă, aflată acum în faza de început, o gripă rusească, cei mai expuși fiind în special cei foarte bătrâni sau foarte tineri. Urmă un interviu cu un medic obosit, din New York City, în holul de la Mercy Hospital din Brooklyn. Acesta spuse că respectiva formă a virusului Rusia-A se arăta deosebit de tenace și-i îndemnă pe telespectatori să folosească medicamentele preventive cunoscute. Deodată, începu să vorbească despre cu totul altceva, dar tăiaseră sunetul și nu i se mai vedeau decât buzele în mișcare. Imaginea reveni la comentatorul din studio, care spunea: "Au fost raportate câteva decese în New York, de la izbucnirea acestei ultime epidemii de gripă, dar în multe dintre cazurile fatale acțiunea bolii a fost completată și de alte elemente, cum ar fi poluarea urbană și poate chiar SIDA. Oficialitățile medicale guvernamentale doresc să sublinieze faptul că este vorba de o varietate a gripei Rusia-A și nu de gripa Swine, considerată mai periculoasă. În orice caz, sfaturile vechi se dovedesc întotdeauna și cele mai bune, iar doctorul ne spune: stați la pat, odihniți-vă cât mai mult, beți multe lichide și luați aspirină împotriva febrei."

Spicherul arboră un zâmbet liniștitor... iar din spatele camerelor se auzi strănutul cuiva. Soarele coborâse la linia orizontului, colorând cerul într-un auriu ce avea să se transforme curând în roșu, apoi în oranj palid. Noaptea era cel mai rău. Îl aduseseră, cu avionul, într-o zonă a țării ce nu-i era cunoscută, iar noaptea, nu putea explica de ce, se simțea și mai înstrăinat. La acest început de vară, cantitatea de verdeață pe care reușea s-o vadă de la fereastra lui i se părea anormală, excesiv și neliniștitor de abundentă. Nu avea prieteni; din câte-și putea da seama, toți cei care se aflaseră împreună cu el în avionul care-i transportase de la Braintree la Atlanta muriseră între timp. Acum era înconjurat de un soi de automate, care-i luau sânge sub amenințarea armei. Se temea pentru viața lui, deși încă se simțea perfect, și începuse să creadă că nu se va molipsi și el de Boală, indiferent de ce natură era Ea.

Adâncit în gânduri, Stu se întreba dacă n-ar merita totuși să încerce o evadare.

CAPITOLUL 22

CÂND CREIGHTON intră în biroul lui Starkey, în ziua de 24 iunie, îl găsi pe acesta privind monitoarele, cu mâinile la spate. Văzu inelul absolvenților de la West Point strălucind pe mâna dreaptă a bătrânului și se simți cuprins de un val de milă. Starkey lua pastile de zece zile încheiate, pentru ca să poată rezista, iar acum era foarte aproape de inevitabila prăbușire. Iar dacă bănuiala lui Creighton în legătură cu telefonul se dovedea corectă, șocul se și petrecuse.

— Len, zise Starkey, ca și cum ar fi fost luat prin surprindere. Ți mulțumesc c-ai trecut pe aici.

— *De nada*, îi răspunse Creighton zâmbind discret.

— Știi cine era la telefon.

— Prin urmare, era chiar el în persoană?

— Da, însuși președintele. Am fost înlocuit din funcție. Vătaful ăsta murdar m-a eliberat din funcție, Len. Sigur că mă așteptam să se întâmple. Cu toate acestea, mă doare. Mă doare foarte rău. Mă doare din cauză că vine din partea rahatului ăla cu ochi, care nu știe decât să rânjească și să strângă mâini în campaniile electorale.

Len Creighton făcu un semn de încuviințare.

— Asta este, spuse Starkey, trecându-și o mână peste față. Gestul a fost comis. Și este irevocabil. Acum tu ești la comandă. Vrea să te duci la Washington, cât mai repede cu putință. Are să te pună să stai smirnă înaintea lui și are să-ți tragă la fund până te umple de sânge, dar tu să nu crâcnești, îi dai cu "da, domnule" și înghiți totul. Am salvat tot ce s-a putut. Am salvat destul. Sunt convins.

— Dacă-i așa, țara asta ar trebui să-ți cadă în genunchi.

— Pârghia mi-a fript mâna, dar eu... am ținut-o cât am putut, Len. Am ținut-o. Chiar dacă nu ridică vocea, în cuvintele lui se ghicea o forță teribilă; apoi privirile lui se întoarseră din nou spre monitor și, pentru un moment, buzele îi fură mișcate de un spasm, ca de infirm. Fără tine n-aș fi reușit.

— Păi... nu ne cunoaștem chiar de ieri-alaltăieri, Billy, nu?

— Ai perfectă dreptate, soldat. Și acum, ascultă-mă. Există o prioritate absolută. Trebuie neapărat să te vezi cu Jack Cleveland, cu prima ocazie. El îi cunoaște pe oamenii noștri din spatele ambelor cortine, cea de fier și cea de bambus. Știe cum să intre în legătură cu ei și-și va îndeplini misiunea fără greșală. Va ști și că totul trebuie făcut în mare grabă.

— Nu înțeleg, Billy.

— Trebuie să pornim de la presupunerile cele mai sumbre, spuse Starkey, iar pe figura lui se lăți un zâmbet ciudat. Își ridică buza de sus și și-o încreți, încât semăna cu botul unui câine păzind o fermă. Arătă cu degetul foile subțiri, de culoare galbenă, împrăștiate pe masă. A scăpat de sub control. Molima a izbucnit în Oregon, Nebraska, Louisiana, Florida. Au apărut cazuri și în Mexic și Chile. O dată cu Atlanta, i-am pierdut și pe cei trei oameni cel mai bine pregătiți să rezolve o asemenea chestiune. Iar cu domnul Stuart "Prince" Redman nu ajungem nicăieri. Știai că au mers până acolo încât i-au injectat virusul Blue? El și-a închipuit că-i dau un sedativ. A reușit să omoare virusul, dar nimeni n-are habar cum. Dacă am avea la dispoziție șase săptămâni, poate că am izbuti. Dar nu avem. Povestea cu gripa e cea mai bună, dar este absolut necesar — *absolut* — ca partea opusă să nu-și dea seama că este vorba de o situație artificială creată în America. Pentru că s-ar putea să le vină idei. Cleveland dispune, continuă el, de opt până la douăzeci de bărbați și femei în U.R.S.S. și între cinci și zece în fiecare dintre statele europene satelite. Nici măcar eu nu știu exact câți are în China Roșie. Gura lui Starkey tremură iarăși. Când îl vezi pe Cleveland, în după-amiaza asta, nu-i nevoie să-i spui decât atât, *Roma cade*. Nu uiți?

— Nu, zise Len. Fapt curios, simțea că i se răciseră buzele. Dar îți închipui c-o vor face cu adevărat? Bărbații și femeile despre care-mi vorbești?

— Oamenii noștri au primit fiolele acum o săptămână. Din câte li s-a spus, conțin particule radioactive, spre a servi drept reper sateliților noștri Sky-Cruise. Mai mult de atât nici nu e nevoie să știe, nu-i așa, Len?

— Da, Billy.

— Iar dacă lucrurile evoluează din rău spre... mai rău, nimeni nu va mai ști cu exactitate. Project Blue n-a fost infiltrat niciodată, suntem siguri de asta. Un nou virus, o mutație... chiar dacă omologii noștri din cealaltă tabără vor suspecta ceva, nu vor mai avea suficient timp. Mi se pare drept ca să-și încaseze fiecare porția, Len.

— Da.

Starkey se uita din nou în direcția monitoarelor.

— Acum niște ani, fiică-mea mi-a dăruit un volum de poezii. Scrise de un om pe care îl cheamă Yeets. Zicea că toți militarii ar trebui să citească Yeets. Cred că era o glumă, după

mintea ei. Len, tu ai auzit de Yeets?

— Mi se pare că da, îi răspunse Creighton, contemplând și apoi respingând ideea de a-i zice lui Starkey că numele poetului se pronunța ca și cum ar fi fost scris Yates.

— Am citit-o până la ultimul vers, zise Starkey, contemplând tăcerea eternă din cafeteria. Mai ales pentru că ea nu credea că o voi face. E o greșală să devii mult prea previzibil. N-am priceput mare lucru din carte — sunt de părere că omul era cam nebun — dar am citit-o. Poezie ciudată. Nu rima decât uneori. Dar există acolo un poem pe care n-am reușit să mi-l mai scot din minte. E ca și cum omul ăsta s-ar fi apucat să descrie exact lucrurile cărora eu mi-am dedicat viața, disperarea și noblețea lor blestemată. Spunea că lucrurile se destramă. Centrul nu mai poate să le țină laolaltă. După părerea mea, voia să spună că lucrurile se destramă, ca niște scame, Len. Asta cred cu că voia să spună. Yeets știa că, mai devreme sau mai târziu, lucrurile încep să se destrame pe la margini, fir-ar al naibii să fie, chiar dacă altceva nu avea în cap.

— Da, domnule, îi răspunse Creighton încet.

— Finalul ei mi-a dat fiori de prima oară când am citit-o, dar și acum mi se întâmplă la fel. Fragmentul acela îl știu pe dinafară. "What rough beast, its hour come round at last, slouches towards Bethlehem to be born?"

Creighton rămase tăcut. Nu avea nimic de zis.

— Bestia este pe drum, spuse Starkey, întorcându-se cu spatele. Plângea și zâmbea, în același timp. E pe drum și se va dovedi cu mult mai violentă decât și-a putut imagina vreodată Yeets. Lucrurile se destramă. Treaba noastră este să menținem cât mai multe poziții posibile pentru cât mai mult timp.

— Da, domnule, îi răspunse Creighton și, pentru prima oară, simți înțepătura lacrimilor ce i se adunau în ochi. Da, Billy.

Starkey îi întinse mâna, pe care Creighton o prinse între mâinile sale. Mâna lui Starkey era bătrână și rece, ca pielea ce-o leapădă șarpele în țigăre și-a găsit moartea un animal mărunț din prerie, lăsându-și scheletul fragil înfășurat în tegumentul reptilei. Lacrimile se revărsară în adâncitura cearcănelor de sub ochii lui Starkey, apoi se scurseră pe obrajii lui bărbierii cu grijă.

— Trebuie să mă ocup de anumite lucruri, spuse Starkey.

— Da, domnule.

Starkey își scoase inelul de la West Point de pe inelarul mâinii drepte și verigheta de pe cel al stângii.

— Pentru Cindy, zise el. Pentru fiica mea. Am să te rog să i le dai tu, Len.

— I le voi da.

Starkey se apropie de ușă.

— Billy? îl strigă Len Creighton.

Starkey se răsuci.

Creighton se afla într-o perfectă poziție de drepti, iar lacrimile îi brăzdau obrajii. Salută.

Starkey îi răspunse la salut, apoi ieși pe ușă.

Liftul bâzâia eficient, străbătând etaj după etaj. O alarmă începu să sune — jalnic, ca și cum ar fi știut, într-un fel sau altul, că atrăgea atenția asupra unei situații care se transformase de mult într-o cauză pierdută — atunci când se folosi de cheia lui specială ca să deschidă ușa de la ultimul etaj, care permitea accesul către parcul de mașini. Starkey și-l imagina pe Len Creighton urmărindu-l pe o succesiune de monitoare, cum își alege un jeep cu care străbate zona deșertică a vastului teren de experimentare, trecând apoi printr-o poartă pe care scria ZONĂ DE MAXIMĂ SECURITATE. ACCESUL PERMIS DOAR CELOR CU PERMIS SPECIAL. Punctele de trecere îi aduceau aminte de cuștile de pe șosele, unde se percep taxele pentru autostradă. Ele mai erau încă prevăzute cu gârzi, dar soldații din spatele sticlei gălbui erau morți și se mumificau rapid, în căldura uscată a deșertului. Cabinele erau blindate împotriva gloanțelor, în schimb nu fuseseră protejate împotriva virușilor. Ochii lor sticloși și înfundați în orbite se holbau la Starkey, în timp ce acesta trecea pe lângă ei în autoturismul de teren, singurul obiect mișcător de-a lungul păienjenishului de drumuri negre dintre barăcile Quonset și clădirile scunde, construite din plăci cenușii de ciment.

Se opri înaintea unui bloc de mică înălțime, pe a cărui ușă se putea citi ACCESUL PERMIS EXCLUSIV CELOR CU PERMIS A-1-A. Se folosi de o cheie pentru a intra și de o alta pentru a chema liftul. Un gardian, cât se poate de mort și de țeapăn, îl măsură de dincolo de punctul de siguranță, protejat de sticlă groasă, de la stânga ușilor elevatorului. Când sosi liftul, Starkey urcă repede. I se părea că-i urmărit de privirile grele ale gardianului mort, care țâșneau din cele două pietre de culoarea colbului ce-i țineau loc de ochi.

Liftul coborî atât de repede, încât simți că i se întoarce stomacul pe dos. Oprirea fu semnalată de sunetul delicat al unui clopoțel. Ușile glisante se dădură la o parte, iar duhoarea dulceagă a materiei în descompunere îl izbi ca o palmă blândă. Nu era o adevărată plesnitură, fiindcă epuratoarele de aer mai funcționau încă, dar nici filtrele lor nu puteau înlătura mirosul cu totul. Atunci când moare un om, vrea să fie sigur că nu treci asta cu vederea, se gândi Starkey.

În fața elevatorului zăceau aproape o duzină de trupuri. Starkey se strecură cu grijă printre ele, ferindu-se să calce pe vreo mână în plină putrefacție, moale precum ceara, sau să se împiedice de vreun picior întins. Asta i-ar fi putut smulge un strigăt, ultimul lucru care-ar fi vrut să i se întâmple. Nu strigi într-un cavou, pentru că ecoul te-ar putea împinge la nebunie, iar el se afla acum într-un cavou. Chiar dacă arăta ca un proiect de cercetare științifică bine finanțat, în realitate nu era decât un cavou.

Ușile se închiseră lin în spatele lui, apoi liftul porni ușor în sus. N-avea să mai coboare decât în cazul în care altcineva se folosea de o cheie, Starkey cunoștea acest lucru: din momentul în care integritatea instalației fusese afectată, computerele comutaseră toate lifturile pe programul general de blocare. De ce zăceau aici bieteke făpturi, bărbați și femei? Evident,

speraseră ca aparatele de calcul să rateze trecerea la programele pentru situațiile speciale. De ce nu? Ba chiar exista o anume logică în gândirea lor. În afară de asta, nimic nu funcționase cum se cuvine.

Starkey porni pe coridorul ce ducea spre cafeteria, cu pași ce răsunau a gol. De deasupra, lămpile fluorescente, montate în dispozitivele lor ca niște tăvițe de gheață întoarse invers, aruncau o lumină dură, care nu făcea umbre. Alte trupuri. Un bărbat și o femeie, dezbrăcați și cu găuri de glonț în cap. Au făcut amor, ghici Starkey, pe urmă el a împușcat-o pe ea, apoi s-a sinucis. Dragoste printre viruși. Ținea încă strâns pistolul, o armă calibru 45 din dotarea armatei. Podeaua acoperită cu dale era pătată cu sânge și cu o substanță cenușie, amintind de o fiertură de ovăz. Simți un impuls teribil, din fericire trecător, să se aplece și să atingă sânii femeii moarte, ca să vadă dacă erau tari sau moi.

Ceva mai departe, un bărbat rămăsese cu spatele rezemat de o ușă închisă, având la gât o placă atârnată cu șiretul de la pantof. Bărbia proptită în piept te împiedica să citești textul. Starkey își vârî degetele pe sub bărbia omului și-i împinse capul spre spate. În aceeași clipă, globii oculari i se rostogoliră în țeastă, cu un ușor zgomot cărnos. Cuvintele de pe plăcuță fuseseră scrise cu un Magic Marker roșu. Textul spunea: ACUM PUTEȚI FI SIGURI CĂ FUNCȚIONEAZĂ. EXISTĂ ÎNTREBĂRI?

Starkey dădu drumul bărbiei. Capul omului rămase țeapăn, ridicat într-un unghi ciudat, holbându-se, fascinat parcă, spre înălțime, cu orbitele lui întunecate. Starkey se trase un pas înapoi. Îl podidise din nou plânsul. Plângea fiindcă nu avea nici o întrebare de pus.

Ușile cafeteriei fuseseră proptite să rămână deschise. În fața lor se găsea o tablă mare din plută pentru mica publicitate. Pe 20 iunie ar fi urmat să se desfășoare un meci din liga de fotbal, constată Starkey. Grim Gutterballers împotriva lui First Strikers, în cadrul campionatului bazei. Apoi, Anna Floss dorea să călătorească spre Denver sau Boulder pe 9 iulie. Era dispusă să împartă cheltuielile și perioadele de stat la volan. Richard Betts voia să dăruiască niște pui de câțel, pe jumătate collie, pe jumătate St. Bernard, foarte prietenoși. Doritorii puteau participa la serviciul divin neconfesional organizat săptămânal în cafeteria.

Starkey parcurse atent toate anunțurile, apoi intră.

Mirosul de aici era încă și mai greu — pentru că la acela al corpurilor în putrefacție se adăuga duhoarea mâncării stricate. Starkey privi în jur posomorât și îngrozit.

S-ar fi zis că unii dintre ei îl privesc.

— Oameni..., începu Starkey, apoi vocea i se sugrumă.

Uitase imediat ce-ar fi vrut să le spună.

Merse încet către locul unde Frank D. Bruce zăcea cu fața în sus. Îl contemplă vreme îndelungată. Apoi îl apucă de păr și-l trase în sus. Bolul se lipise de obraji, din cauza lichidului închegat de cine știe când, iar Starkey, cutremurat, izbi obiectul, reușind în cele din urmă să-l desprindă. Bolul se lovi de podea, oprindu-se cu fundul în sus. Cea mai mare parte a supei rămăsese lipită de fața lui Frank D. Bruce, ca o marmeladă mucegăită. Starkey își scoase batista și se strădui să-l șteargă cât mai bine. Constată că ochii lui Frank D. Bruce erau înecați în lichidul întărit și se feri să-i șteargă pleoapele. Se temea că și ochii lui Frank D. Bruce aveau să se rostogolească în interiorul craniului, ca la cel cu inscripția de gât. Dar și mai tare se temea că or să i se ridice pleoapele, ca un transparent. Expresia pe care ar fi putut s-o citească în privirile lui Frank D. Bruce îl îngrozea de-a dreptul.

— Soldat Bruce, i se adresă Starkey încet, pe loc repaus.

Batista întinsă cu grijă peste fața lui Frank D. Bruce se lipi perfect. Starkey se întoarse și ieși din cafeteria pășind cu pași mari, egali, ca și cum s-ar fi aflat pe un platou de instrucție.

La jumătatea culoarului dădu iarăși peste bărbatul cu inscripția atârnată de gât. Starkey se așeză lângă el, desfăcu tocul pistolului și-și vârî țeava armei în gură.

Împușcătura se auzi înăbușit, fără urmă de dramatism. Nici unul dintre cadavre nu păru să acorde nici cea mai mică atenție evenimentului. Epuratoarele atmosferice înlăturară de îndată micul nor de fum. Liniștea se așternu în măruntaiele bazei Project Blue. În cafeteria, batista se dezlipi de obrajii soldatului Frank D. Bruce și ateriză lin pe podea. Lui Frank D. Bruce nu păru să-i pese, în schimb Len Creighton se surprinse privind din ce în ce mai des către monitorul în care apărea Bruce, întrebându-se de ce naiba nu-i ștersese Billy omului supă din sprâncene, dacă tot se apucase de treabă. Curând, foarte curând, avea să fie nevoit să dea ochi cu președintele Statelor Unite, dar supă închegată în sprâncenele lui Frank D. Bruce îl preocupa mai mult. Cu mult mai mult.

CAPITOLUL 23

RANDALL FLAGG, Omul Întunecat, mergea către sud, de-a lungul șoselei US 51, ascultând zgomotele apropiate ale nopții ce veneau din ambele părți ale acestui drum îngust care avea să-l poarte, mai devreme sau mai târziu, în afara statului Idaho, în Nevada. Iar din Nevada se putea duce oriunde. De la New Orleans până la Nogales, de la Portland, Oregon, până la Portland, Maine, era țara lui, pe care nimeni n-o cunoștea și n-o iubea mai mult decât el. Știa încotro duc drumurile și le străbătea noaptea. Acum, cu doar o oră înaintea zorilor, se afla undeva între Grasmere și Riddle, la vest de Twin Falls și la nord, încă, de Duck Valley Reservation, care se întindea peste două state. Și să nu zici că este nemaipomenit?

Pășea rapid, lovind ritmic suprafața asfaltată a drumului cu tocurele tocite ale cizmelor, iar dacă la orizont se iveau farurile unei mașini, se făcea imediat nevăzut, trecând dincolo de șanț și coborând panta lină prin iarba înaltă, unde-și făceau culcuș gândacii nocturni... apoi mașina trecea prin dreptul lui, și poate că șoferul avea o ușoară senzație de frig, ca și cum ar fi străbătut un gol de aer, soția și copiii se frământau în somn, de parcă toți ar fi fost simultan atinși de aripa aceluiași vis urât.

Mergea spre sud, tot mai la sud, pe US 51, iar tocurile tocite ale cizmelor lui cu vârf ascuțit, de cowboy, băteau ritmic pavajul; un bărbat înalt, fără vârstă, într-o pereche de jeans decorați cu ținte, și o jachetă din doc. Buzunarele îi erau înțesate cu cele mai diverse și contradictorii categorii de literatură — broșuri pentru toate gusturile, discursuri pentru toate mințile. Când omul acesta îți pune în mână un volumaș, îl luai, indiferent de subiect: primejdiile pe care le presupun centralele atomoelectrice, rolul jucat de International Jewish Cartel în răsturnarea guvernelor prietene, filiera de trafic cu cocaină organizată de CIA împreună cu gruparea Contrás, sindicatele muncitorilor din ferme, Martorii lui Iehova (*Dacă Poți Răspunde Afirmativ La Aceste Zece Întrebări, înseamnă Că Ești MÂNTUIT!*), Negrii luptă pentru Egalitate Militantă, Codul Klanului. Le avea pe toate și încă vreo câteva pe deasupra. Avea câte o insigne pe fiecare piept al jachetei. În dreapta, o față rânjind larg, pe fond galben. În stânga, un porc purtând o șapcă de polițist. Dedesubt se vedeau câteva litere roșii, desenate astfel încât să simuleze că ar fi fost scrise cu sânge, care s-a scurs: CE MAI FACI, PORCIA TA?

Își vedea de drum, fără pauze și fără să încetinească ritmul, menținut într-o stare de vioiciune indusă de noapte. Posibilitățile nesfârșite ale nopții împrumutau ochilor lui o undă de delir. În spate purta un rucsac de Cercetaș, vechi și hărtănit. Pe figura lui se citea o veselie posomorâtă, care te-ar fi putut duce cu gândul că exista și la el în inimă — și n-ai fi greșit. Era figura tipică a unui om odios de fericit, o față care radia o căldură oribil de plăcută, o față de felul celor care fac să se sfârșim paharele în mâinile obosite ale chelneritelor care servesc prin bufete pentru șoferi de camion, care-i împing pe puști să intre cu triciclele în gardurile de scândură, ca apoi să se ducă urlând la mămicile lor, cu așchii ascuțite de lemn ieșindu-le din genunchi, ca niște țepușe. Avea o față care garantat putea transforma o ceartă obișnuită de bar, stărnită în jurul numelui celui mai grozav atacant de baseball, într-o încăierare sângeroasă.

Se tot ducea către sud, iar acum se afla undeva pe US 51, între Grasmere și Riddle, ceva mai aproape de Nevada. Curând avea să facă un popas și va dormi toată ziua, sculându-se abia spre seară. Obişnuia să citească, în timp ce-și fierbea cina deasupra unui foc de tabără mic și care nu scotea fum, fără să conteze prea mult pe ce anume îi cădeau ochii: câteva cuvinte din cine știe ce roman porno ieftin, boțit și rămas fără coperte, sau poate *Mein Kampf*, sau vreo carte umoristică de-a lui R. Crumb, sau pe unul dintre ziarile acelea cu o poziție ultrareacționară, scoase de America Firsters sau de Sons of the Patriots. Când era vorba de cuvântul scris, Flagg nu stătea niciodată să aleagă.

După cină o pornea iarăși spre sud, de-a lungul excelentei autostrăzi cu două benzi, care străbate sălbăticia asta uitată de Dumnezeu, scrutând, mirosind și ascultând, pe măsură ce clima devenea tot mai uscată, vegetația tot mai mărunță, numai tufișuri de salvie și ciulini, iar din pământ creșteau munții, ca niște spinări de dinozauri. Până mâine în zori, sau cel mai târziu peste încă o zi, avea să intre în Nevada, unde-i vor ieși în cale mai întâi Owyhee și apoi Mountain City, iar în Mountain City exista un tip, Christopher Bradenton, care se va îngriji să-i pună la dispoziție o mașină pentru care nu avea să-l agațe nimeni și niște acte în regulă, și atunci țara aceasta va deveni pentru el cu adevărat locul tuturor posibilităților, un organism statal dispunând de o vastă rețea de drumuri, răspândite ca niște capilare miraculoase prin epidermă, gata să-l poarte pe el, grăunte întunecat dintr-o materie încă necunoscută, pretutindeni în acest organism, insinuându-se în inimă, în ficat, în ochi sau în creier. Un minuscul cheag de sânge căutându-și un locșor cald, o așchie de os în căutarea unui organ moale, în care să se înfigă, o celulă singuratică, lovită de streche, în căutarea alteia — ca să se așeze împreună frumos, la casa lor, și să crească o splendoare de tumoare malignă.

Boncăia mai departe, cu brațele bălăbănindu-i-se pe lângă trup. Era cunoscut, foarte bine cunoscut de-a lungul tuturor căilor tainice bătute de cei care se ascund, de săraci și de nebuni, de revoluționari de profesie și de cei care au fost atât de bine învățați să urască încât ura li se vede pe față, ca buza-de-iepure, și nu sunt doriți de nimeni, cu excepția celor de aceeași teapă cu ei, care-i primesc bucuroși în camere ieftine, ai căror pereți sunt acoperiți de sloganuri și afișe, în beciuri, unde țevi tăiate cu ferăstrăul sunt prinse în menghine câptușite cu material moale, ca să fie umplute cu explozibile dintre cele mai periculoase, în cămăruțe ascunse, unde se făuresc planuri nebunești: cum să fie asasinat un membru al cabinetului, cum să fie răpit copilul unui demnitar aflat în vizită, sau cum să te năpustești în mijlocul unei întruniri a Consiliului director de la Standard Oil cu grenade și cu pistoale automate, ucigând în numele poporului. Era bine cunoscut în aceste medii și chiar și cei mai nebuni locuitori ai lor nu-i suportau rânjetul și figura întunecată. Când își lua o femeie în pat, chiar pentru o întâlnire la fel de puțin semnificativă ca o gustare luată pe fugă, din frigider, aceasta îl accepta cu un soi de încordare a trupului și întorcându-și privirea într-altă parte. De parc-ar fi fost un berbec cu ochi aurii sau un câine negru — iar la sfârșit, rămâneau *înfrigate*, atât de *înfrigate*, încât părea de necrezut că se vor mai încălzi vreodată. Când își făcea apariția la o întrunire, flecăreala isterică — bârfa, acuzațiile reciproce, învinuirile, retorica ideologică — înceta pe loc. Se lăsa o tăcere mormântală, toți se apropiau de el, pentru ca apoi să se îndepărteze, de parcă l-ar fi văzut strângând la piept o mașinărie de distrugere, veche și teribilă, ceva de o mie de ori mai periculos decât explozibilii plastici confecționați în laboratoarele clandestine ale studenților la chimie renegați, sau decât armele de pe piața neagră, obținute de la vreun sergent de intendanță lacom, din armată. Ai fi zis că era o mașinărie ruginită, năclăită de sânge, care zăcuse secole întregi în vaselină de urlete, dar care fusese amorsată din nou și adusă la întrunirea lor ca un dar infernal, un tort de aniversare cu lumânări din nitroglicerină. Când conversația se relansa, mașinăria devenea rațională și supusă — rațională și supusă, dar în mâna unor nebuni —, și până la urmă se ajungea la un acord.

Merse mai departe, balansându-se pe picioarele ce se simțeau nemaipomenit în cizme. Picioarele și cizmele se aflau într-o veche relație amoroasă. Christopher Bradenton din Mountain City îl cunoștea sub numele de Richard Fry. Bradenton era călăuza unuia dintre sistemele subterane în care se refugiau fugarii. O jumătate de duzină de organizații diferite, de la Weathermen și până la Guevara Brigade aveau grijă ca Bradenton să nu ducă lipsă de bani. El

era poet și, din când în când, ținea ore la universitățile libere, sau călătorea în statele din vest, Utah, Nevada și Arizona, vorbind în cadrul orelor de engleză de liceu, uimindu-i (sau cel puțin așa spera el) pe băieții și fetele din clasa de mijloc cu știrea că poezia se mai afla în viață — în stare narcoleptică, de la sine înțeles, posedând încă o anume vitalitate hidoasă. Bradenton se apropia de șaizeci de ani, dar fusese dat afară dintr-un colegiu californian acum mai bine de douăzeci de ani, din cauză că se împrietenise prea tare cu membrii asociației Studenții pentru o Societate Democratică. Fusese arestat în timpul marilor demonstrații din Chicago, în 1968, își crease legături cu o mulțime de grupuri radicale, îmbrățișând mai întâi ideile nebune ale grupurilor respective, pentru ca apoi să fie el însuși înghițit cu totul de ele.

Omul Întunecat mergea zâmbind. Bradenton nu era decât capătul unui canal, din care existau mii și mii — canalele pe care se deplasau nebunii, ducând cu ei cărți și bombe. Canalele erau legate între ele și, chiar dacă indicatoarele erau mascate, inițiatii le puteau desluși mesajul. În New York era cunoscut drept Robert Franq, iar pretenția lui că ar fi negru nu fusese niciodată pusă la îndoială, deși pielea lui avea o nuanță mult prea deschisă. Împreună cu un veteran negru din Vietnam — negrul adunase în el atâta ură, încât compensa cu vârf și îndesat lipsa piciorului stâng — le făcuse de petrecanie la șase polițai din New York și New Jersey. În Georgia era Ramsey Forrest, rudă îndepărtată cu Nathan Bedford Forrest și, înfășurat în cearșaful alb, participase la două violuri, o castrare și la incendierea unui cartier de cocioabe al negrilor. Dar asta fusese demult, pe la începutul anilor șaizeci, în timpul primului val de mișcări pentru drepturi civile. Se gândea, uneori, că se născuse din chiar acea luptă. Lucru sigur, nu reușea să-și aducă aminte prea multe din cele ce i se întâmplaseră înainte de aceste evenimente, în afară de faptul că se trăgea din Nebraska și că urmăse la un moment dat niște cursuri de liceu, iar unul dintre colegii lui de atunci era un băiat cu părul roșu și picioarele curbate în O, numit Charles Starkweather. De marșurile pentru drepturi civile din 1960 și 1961 își aducea aminte mai bine — bătăile, raidurile nocturne, bisericile care explodaseră ca și cum un miracol din interiorul lor crescuse prea tare și nu a mai putut fi reținut între ziduri. Își amintea cum hoinărise până la New Orleans, în 1962, unde se întâlnise cu un tânăr dement, care împărțea broșuri în care America era îndemnată să lase Cuba în pace. Respectivul era un oarecare domn Oswald; luase și el o parte din broșurile acelea, din care mai păstra vreo două, foarte vechi și foarte boțite, într-unul dintre nenumăratele lui buzunare. Fusese membru a o sută de diferite comitete de responsabilitate. Luase parte la demonstrații împotriva uneia și aceleiași duzini de companii, într-o sută de campusuri universitare diferite. El scria întrebările care-i tulburau cel mai tare pe puternicii zilei atunci când veneau să le țină conferințe, dar niciodată nu punea ei însuși acele întrebări; negustorii de putere s-ar fi putut alarma și ar fi putut fugi de pe podium, văzându-i rânjetul și ochii arzători. Nu vorbea nici cu prilejul mitingurilor, pentru că era sigur că microfoanele ar fi intrat într-o stare de isterie electronică și ar fi ars toate circuitele. În schimb, scrisese discursuri pentru oratori și, cu mai multe prilejuri, discursurile se încheiaseră cu tărăboi, mașini răsturnate cu roțile în sus, strângerea de voturi în vederea grevei studenților și demonstrații violente. O vreme, pe la începutul anilor șaptezeci, fusese în relații cu un tip numit Donald DeFreeze și-i sugerase acestuia să adopte porecla de Cinque. Contribuise la elaborarea planurilor pentru răpirea unei moștenitoare bogate, el fiind cel care sugerase că nu era suficient să se ceară răscumpărare, pur și simplu, ci trebuia distrus echilibrul mintal al fetei. Părăsise mica locuință din Los Angeles unde DeFreeze și ceilalți se prăjiseră, cu nici douăzeci de minute înainte de descinderea poliției; plecase pe nesimțite și pornise pe stradă, boncăind ritmic pe pavaj cu cizmele umflate și prăfuite, cu un asemenea zâmbet lățit pe față, încât mamele își apucau în grabă odraslele de câte o aripă și le trăgeau în casă, un zâmbet care le făcea pe gravide să fie cuprinse de durerile facerii înainte de vreme. Iar peste un timp, când puseseră mâna pe câțiva calici care făcuseră și ei parte din grup, tot ceea ce știau aceștia era că mai existase o anume persoană în entourage-ul lor, poate cineva foarte important, sau poate un simplu gură-cască, un bărbat fără vârstă, căruia i se spunea Walkin Dude* (Momâie ambulantă) sau Boogeyman** (Baubau)

Mergea cu pasul lui egal, străbătând pe nesimțite distanțe considerabile. Cu două zile în urmă se aflase în Laramie, Wyoming, unde făcuse parte dintr-un grup care aruncase în aer o centrală electrică. Astăzi se afla pe US 51, între Grasmere și Riddle, în drum spre Mountain City. Mâine avea să se găsească în cu totul alt loc. Și se simțea mai fericit ca niciodată, pentru că...

Se opri.

Pentru că urma să se întâmple ceva. Simțea asta perfect, aproape că adulmeca izul schimbării în aerul nopții. Îi simțea *cu adevărat* gustul, iute, ca de funingine, venind din toate direcțiile, ca și cum Dumnezeu ar fi plănuit o masă la iarbă verde, unde urma să fie friptă întreaga civilizație. Cărbunele era deja pregătit, alb și acoperit de fulgi pe dinafară, roșu ca ochii unui demon pe dinăuntru. Ceva uriaș, ceva nemaipomenit.

Sosise clipa schimbării la față. Avea să se nască pentru a doua oară, avea să fie slobozit din pânțelele palpitând al unei fiare uriașe, de culoarea nisipului, ale cărei contracții chinuitoare începuseră deja, mișcând încet din picioarele stropite de sângele nașterii, cu ochii ei fierbinți ca soarele holbându-se în gol.

El se născuse la vremuri de răscruce, iar acum vremurile dădeau din nou semne de schimbare. Se simțea în boarea, se simțea în vântul acestei dulci nopți de Idaho.

Mai era puțin până să fie născut din nou. Știa bine. Altfel de ce era deodată în stare să facă vrăji?

Își închise ochii, înălțându-și încet chipul incandescent spre cerul întunecat, pregătit să întâmpine zorii. Se concentrează. Zâmbi. Tocurile prăfuite și tocite ale cizmelor lui începură să se înalțe deasupra drumului. Un centimetru. Doi. Trei centimetri. Zâmbetul i se lăți într-un rânjel. Acum se ridicase la treizeci de centimetri. Și iată-l plutind la peste cincizeci de centimetri înălțime, cu un mic vârtej de pulbere stărnit dedesubtul lui.

Atunci văzu prima geană a zorilor mângînd cerul și se lăsă iarăși în jos. Încă nu sosise vremea.

Dar avea să vină curând.
Porni iarăși la drum, rânjind și începând de pe acum să-și caute un loc de popas pentru ziua care începea. Ceasul avea să bată curând; mai mult de atât nici nu dorea să știe, pentru moment.

CAPITOLUL 24

LLOYD HENREID, căruia ziarele din Phoenix îi atribuiseră titlul de "ucigaș cu față de copil care nu se căiește", era condus de doi gardieni de-a lungul coridorului aripii de securitate maximă din închisoarea municipală din Phoenix. Unuia îi curgea nasul și aveau amândoi fețe cam acre. Ceilalți ocupanți ai aripii îi făceau lui Lloyd, în felul lor, o adevărată primire triumfală. În Max*, (Maximum Security) el era o adevărată celebritate.

— Hei-hei, Henreid!

— Ești dat în mă-ta, băiete!

— Spune-i procurorului că dacă-mi dă drumul am să-l apăr de tine!

— Tot așa-nainte, Henreid!

— Nu te lăsa, frate! *Nutelăsanutelăsanutelăsa!*

— Lichele ordinare și obraznice, le aruncă gardianul căruia-i curgea nasul, apoi strănută.

Lloyd zâmbea fericit. Era copleșit de faima proaspăt dobândită. Închisoarea asta nu suferea nici un fel de comparație cu cea din Brownsville. Până și mâncarea era mai bună. O dată ajuns un criminal "greu", te bucurai de oarecare respect. Își imagina că Tom Cruise trebuie să încerce un sentiment asemănător la o premieră absolută.

Ajunși la capătul culoarului, trecură printr-o arcadă prevăzută cu o poartă electrică, echipată cu un șir dublu de zăbrele. Aici fu controlat încă o dată, în timp ce gardianul răcit respira sacadat pe gură, ca și cum ar fi urcat în fugă niște scări. Apoi îl trecură printr-un detector de metale, pentru orice eventualitate, probabil ca să fie siguri că nu-și vârâse ceva în cur, cum făcea individul acela, Papillon, în filme.

— Okay, zise cel cu nasul înfundat, iar un alt gardian, dintr-o cabină protejată cu sticlă rezistentă la gloanțe, le făcu semn să treacă mai departe.

Străbăteau acum un alt culoar, vopsit într-un verde industrial. Singurele sunete ce se auzeau aici erau țâcănitul pașilor gardienilor (Lloyd purta niște papuci din carton) și șuieratul astmatic venind din dreapta lui Lloyd. La capătul opus al culoarului, un alt gardian aștepta înaintea unei uși închise. Ușa avea o fereastră minusculă, ceva mai mare decât o simplă deschizătură, în a cărei sticlă se vedea și o împletitură din sârmă.

— Oare de ce miros toate pușcăriile a pișat? întrebă Lloyd, dornic de o conversație oarecare. Adică, până și-n locurile unde nu e nimeni închis, tot a pișat miroase. Nu cumva voi, băieți, vă pișați pe la colțuri, când vă apucă?

Ideea asta, care i se părea cu adevărat comică, îl făcu să chicotească.

— Taci din gură, băi, Ucigașule! îi zise gardianul răcit.

— Nu arăți prea bine, îi răspunse Lloyd. Ar trebui să te duci acasă și să te bagi în pat.

— Tacă-ți gura! interveni celălalt.

Lloyd făcu așa cum i se ceruse. Așa pățești când vrei să discuți cu tipii ăștia. Știa, din experiență proprie, că era zadarnic să cauți noblețea printre oficialii din casele de corecție.

— Salut, băi, lepădătură, îl luă în primire păzitorul ușii.

— Ce mai faci, băi, muie? îi replică Lloyd prompt.

Nimic nu te scoate mai repede din amorțeală decât un schimb vioi de replici, ca-ntre prieteni. Nu era la pârnaie decât de două zile, însă se simțea copleșit de pe acum de obișnuita letargie.

— Pentru chestia asta, ai să-ți pierzi un dinte, îi explică paznicul. Exact unul, poți să și numeri, un dinte.

— Hei, uite ce e, ascultă-mă, nu se poate să...

— Ba da, se poate. Există aici indivizi în stare să-și omoare propriile mame pentru două pachete de Chesterfield, băi, rahat cu ochi. Sau ai avea chef să mergi la doi dinți?

Lloyd rămase tăcut.

— Atunci e-n regulă. Rămânem la un dinte. Puteți să-l băgați înăuntru, li se adresă el celor doi gardieni.

Zâmbind puțin, gardianul răcit deschise ușa, iar celălalt îl conduse pe Lloyd înăuntru, unde avocatul desemnat de curte stătea așezat la o masă metalică, uitându-se la niște acte scoase din servietă.

— Ți-am adus omul, domnule avocat.

Avocatul își ridică privirile. Nici măcar n-a ajuns la vârsta la care să se bărbierească, gândi Lloyd, dar ce naiba? Cerșetorii nu-și pot permite să facă mofturi. Oricum, era la cheremul lor și, după socoteala lui, avea să se aleagă cu vreo douăzeci de ani. Când te-au prins la ananghie, nu-ți mai rămâne decât să închizi ochii și să strângi din dinți.

— Vă mulțumesc foarte...

— Individul ăla, spuse Lloyd, arătând spre paznicul ușii. M-a făcut lepădătură. Iar dacă i-am răspuns și eu ceva, m-a amenințat că o să pună pe cineva să-mi scoată *dinții*! Asta nu înseamnă un act de brutalitate din partea poliției?

Avocatul își trecu palma peste față.

— Există vreun adevăr în ce zice? îl întrebă el pe gardian.

Acesta își ridică privirile spre tavan, într-o pantomimă burlescă a replicii "Dumnezeule, cum poți să crezi așa ceva?"

— Oamenii de teapa lui, domnule avocat, ar fi buni să scrie scenarii de televiziune. Eu i-am zis salut, el mi-a răspuns salut, și cu asta, basta.

— Asta-i o minciună împlătită! îi replică Lloyd cu dramatism.
— Prefer să-mi păstrez opiniile pentru mine, spuse gardianul, aruncându-i lui Lloyd o privire rece.

— Sunt sigur că așa vei face, spuse avocatul, dar cred că n-ar fi rău să număr dinții domnului Henreid înainte să plec.

Peste figura gardianului trecu o ușoară umbră de tulburare și supărare și avu un schimb rapid de priviri cu cei doi care-l aduseseră pe Lloyd. Lloyd zâmbea. Poate că puștiul avea să fie ca lumea, până la urmă. Ultimii doi avocați din oficiu pe care-i avusese fuseseră niște gloabe bătrâne; unul dintre ei își făcuse apariția în tribunal târând după el o pungă din acelea pe care le porți după o operație de anus contra naturii, poți să-ți închipui așa ceva? Gloabelor alea bătrâne nu le pasă nici cât negru sub unghie de tine. Să pledăm și să plecăm, asta era motoul lor, haide să scăpăm de el ca să ne apucăm iarăși de povestit bancuri porcoase cu judecătorul. Dar poate că băiatul asta putea să-i limiteze pedeapsa la zece ani, pentru jaf armat. Din care eventual să se scadă perioada petrecută deja în închisoare. Dacă stai să te gândești, singura persoană pe care o pocherizase cu adevărat era soția tipului din Continentalul ăla alb, și poate că și asta putea s-o pună în cârca lui Poke. Lui nu-i mai păsa oricum. Poke era mort de-a binelea. Zâmbetul lui Lloyd se lăți și mai mult. Întotdeauna e bine să vezi lucrurile și dinspre partea lor bună. Asta-i situația. Viața e mult prea scurtă ca să procedezi altfel.

Își dădu scama că rămăseseră singuri de o vreme, gardianul ieșind din încăpere, iar avocatul lui — îl chema Andy Devins, își aminti Lloyd — îl cerceta într-un chip straniu. Cam în felul în care te-ai uita la un șarpe cu clopoței căruia i-a fost frântă spinarea, dar care ar mai fi în stare să te muște mortal.

— Ești în rahat până la gât, Sylvester! exclamă pe neașteptate Devins.

Lloyd tresări.

— Cum? Ce naiba vrei să spui cu asta, că sunt în rahat până la gât? Apropo, consider că l-ai pus la punct cum nu se poate mai bine pe grăsanul ăla. Se enervase așa de tare, că mă așteptam să se apuce să-și roadă unghiile și să scuipe...

— Ascultă, Sylvester, ascultă-mă cât se poate de atent.

— Pe mine nu mă cheamă...

— Habar n-ai tu în ce mare încurcătură ai intrat, Sylvester.

Privirea lui Devins nu șovăia deloc. Vocea îi era potolită, însă energică. Părul blond îi era tuns foarte scurt, iar de sub tunsoare i se vedea limpede pielea capului, strălucitoare și rozalie. Pe inelarul mâinii stângi purta o verighetă simplă, și un inel de fraternitate fantezist pe inelarul mâinii drepte. Le atinse cu un mic țcănit metalic, care-l scoase din sărite pe Lloyd.

— Vei fi judecat peste exact nouă zile, Sylvester, în virtutea unei decizii a Curții Supreme, pronunțate în urmă cu patru ani.

— Despre ce-i vorba? se interesă Lloyd, dintr-o dată neliniștit.

— Este vorba de procesul *Markham contra Carolina de Sud*, îi explică Devins, și se referă la condițiile în care statele, considerate individual, pot adopta hotărâri judecătorești în regim de urgență în procesele în care procurorul cere pedeapsa cu moartea.

— Pedeapsa cu *moartea*! strigă Lloyd îngrozit. Scaunul electric, vrei să spui? Hei, dar eu n-am omorât pe nimeni! Jur pe Dumnezeuul meu!

— Asta nu contează, conform legii, spuse Devins. Dacă ai fost acolo, înseamnă că tu ai comis fapta.

— Adică ce vrei să spui, că *nu contează*? țipă Lloyd. Contează al naibii! Ar fi foarte rău să *nu* conteze! Nu i-am omorât eu pe oamenii aceia, ci Poke! Era nebun! Era...

— Nu vrei să-ți ții gura, Sylvester? se interesă Devins cu vocea lui potolită, dar energică, iar Lloyd se conformă.

Din cauza temerilor ce-l copleșiseră, uitase de aclamațiile cu care fusese întâmpinat în zona de maximă securitate și chiar și de posibilitatea neliniștitoare de a-și pierde un dinte. Pe neașteptate, avu viziunea unei scene dintr-un film de desene animate, cu canarul Tweety Bird și motanul Sylvester. De această dată însă, Tweety nu-i dădea în cap prostovanului de motan cu maiul, nici nu-i întindea o cursă pentru șoareci; în imaginația lui, Lloyd îl vedea de această dată pe Sylvester fixat de curele, într-un venerabil scaun electric, în timp ce canarul stătea cocoțat pe un taburet, cu un întrerupător mare lângă el. Vedea până și șapca de gardian pe capul mic și galben al lui Tweety.

Filmul acesta nu i se părea prea amuzant.

Este posibil ca Devins să fi ghicit ceva din ceea ce se petrecea în sufletul lui, deoarece se arătă pentru prima dată oarecum mulțumit. Își împreună mâinile deasupra teancului de hârtii pe care-l scosese din servietă.

— Conceptul de complicitate nu există atunci când este vorba de crimă de gradul întâi comisă în timpul unui delict grav, îi spuse el. Statul are trei martori care vor declara că tu și cu Andrew Freeman ați fost împreună. Ești în pom, cu alte cuvinte. Ai înțeles?

— Eu...

— Bine. Acum ne vom întoarce la procesul *Markham contra Carolina de Sud*. Am să-ți explic, în cuvinte simple, în ce măsură hotărârea pronunțată în procesul respectiv are relevanță în situația ta. Înainte de asta însă, ar trebui să-ți amintesc ceva ce trebuie să fi învățat în cursul clasei a noua: Constituția Statelor Unite interzice, în mod expres, pedepsele crude și neobișnuite.

— Cum ar fi nenorocitul de scaun electric, mi se pare corect, zise Lloyd pătruns de dreptatea textului constituțional.

Devins clătină din cap.

— Tocmai în acest punct textul legii era neclar, continuă el, și, până acum patru ani, tribunalele se frământaseră în fel și chip, încercând s-o scoată cumva la capăt. Se referă *cu adevărat* formularea *crud și neobișnuit* la lucruri de genul scaunului electric sau camerei de gazare? Sau înseamnă cumva *așteptarea* dintre sentință și execuție? Recursurile, întârzierile,

amânările, lunile și anii pe care unii pușcăriași — Edgar Smith, Caryl Chessman și Ted Bundy fiind probabil cei mai faimoși — au fost siliți să-i petreacă în diverse celule ale condamnaților la moarte? Curtea Supremă a permis reînceperea execuțiilor la sfârșitul anilor șaptezeci, dar celulele condamnaților la moarte erau în continuare foarte aglomerate, iar spinoasa problemă a pedepsei crude și neobișnuite nu fusese încă rezolvată. Okay... În procesul *Markham contra Carolina de Sud* era vorba de un tip condamnat la execuție pe scaunul electric pentru violarea și uciderea a trei studenți de colegiu. Premeditarea a fost dovedită de un jurnal ținut de Jon Markham. Juriul l-a condamnat la moarte.

— Mare căcat, șopti Lloyd.

Devins confirmă din cap și catadicsi să-l învrednicească pe Lloyd cu un zâmbet acru.

— Procesul a străbătut toate etapele, a ajuns până la Curtea Supremă, care a reconfirmat punctul de vedere că pedeapsa capitală nu este crudă și neobișnuită în anumite circumstanțe. Curtea a sugerat că este cu atât mai bine cu cât execuția se produce mai repede... din punct de vedere legal. Ai început să pricepi, Sylvester? Ai început să te dumeriști?

Lloyd nu se dumerise.

— Știi de ce ești judecat în Arizona și nu în New Mexico sau Nevada?

Lloyd clătină din cap.

— Pentru că Arizona este unul dintre cele patru state care au un Tribunal Itinerant pentru Crime Capitale, ce se întrunește doar în situațiile când se propune și se obține pedeapsa cu moartea.

— Nu te înțeleg.

— Procesul tău începe peste patru zile, îi explică Devins. Cazul este atât de limpede, încât statul își poate permite să treacă pe lista juraților primii doisprezece bărbați și femei chemați. Am să trag de timp cât se poate de mult, dar juriul va fi alcătuit încă din prima zi. În cea de a doua zi, se expune punctul de vedere al statului. Eu am să încerc să ocup trei zile și voi trage de timp în părțile de introducere și încheiere până ce mă oprește judecătorul, dar trei zile este tot ce pot realiza. Putem să ne considerăm norocoși dacă reușim să le scoatem. Juriul se va retrage pentru deliberare și va ajunge la concluzia că ești vinovat în circa trei minute, asta dacă nu se întâmplă cumva cine știe ce miracol. De azi în nouă zile vei fi condamnat la moarte și peste încă o săptămână s-a zis cu tine. Locuitorii Arizonei n-or să mai poată de bucurie, ca și Curtea Supremă, de altfel. Pentru că viteza asta face pe toată lumea mai fericită. S-ar putea să reușesc să trag puțin de săptămâna aceea... poate... dar nu mult.

— Isuse Cristoase, chestia asta nu mi se pare cinstită! țipă Lloyd.

— Lumea e rea, Lloyd, spuse Devins. Mai ales cu un "ucigaș turbat", cum te numesc toți comentatorii de ziar și de televiziune. Ai ajuns un tip de prim rang în lumea crimei. Te bucuri de un succes nemaipomenit. Ai reușit chiar performanța dc-a împinge epidemia de gripă din est pe pagina a doua.

— Eu n-am pocherizat niciodată pe nimeni, mormăi Lloyd morocănos. Poke, ăla a făcut toate relele. El a și inventat cuvântul ăsta.

— Nu contează. Asta încerc eu să-ți vâd în scăfârlia aia groasă, Sylvester. Judecătorul îi va lăsa guvernatorului posibilitatea unei singure amânări, doar una. Eu voi face recurs, care, potrivit noilor reglementări, trebuie să ajungă în mâinile Tribunalului pentru Crime Capitale în cel mult șapte zile, dacă nu ieși imediat din scenă, prin stânga. Dacă se decid să nu judece recursul, am la dispoziție încă șapte zile ca să fac apel la Curtea Supremă a Statelor Unite. În cazul tău, voi înregistra cererea de recurs cât mai târziu cu putință. Tribunalul pentru Crime Capitale va fi de acord să ne asculte, după cum presupun — sistemul este încă nou și nu sunt dispuși să se vadă criticați. Probabil că ar judeca până și recursul lui Jack Spintecătorul.

— Și cât durează până ajung la mine? bolborosi Lloyd.

— O, totul se petrece cât se poate de repede, îi răspunse Devins, iar zâmbetul lui căpătă un ușor aer crud. Vezi tu, Curtea este formată din cinci judecători pensionari din Arizona. Nu mai au nimic de făcut, decât să meargă la pescuit, să joace pocher, să bea bourbon vechi și să aștepte câte un nenorocit ca tine, ca să se înfățișeze înaintea Curții, care este de fapt un morman de computere, cu ajutorul căruia țin legătura cu parlamentul statului, cu biroul guvernatorului, precum și ei între ei. Au telefoane conectate prin calculator în mașini, cabane, ba chiar și în bărci, ca să nu mai vorbim de locuințe. Vârsta lor medie este de șaptezeci și doi de ani...

Lloyd tresări.

— ...ceea ce înseamnă că unii dintre ei sunt suficient de bătrâni ca să fi apucat tribunalele itinerante ce se deplasau în căruțe, dacă nu ca judecători, atunci ca avocați sau doar studenți în drept. Ei cred, fără excepție, în Legea Vestului — după o judecată scurtă urmează ridicatul în furci. Cam până pe la 1950, asta era procedura obișnuită pe aici. Iar când era vorba de crimă multiplă, nici nu era de conceput altă cale.

— Doamne Dumnezeule Atotputernic, încetează odată!

— Trebuie să știi exact care este situația și pe cine înfrunți, spuse Devins. Tipii vor să fie siguri că nu vei fi silit să suporti o pedeapsă crudă și neobișnuită, Lloyd. Ar trebui să le mulțumești.

— Să le *mulțumesc*? Păi mai bine-aș...

— Pocheriza? îl completă Devins senin.

— Nu, sigur că nu, zise Lloyd neconvins.

— Cererea noastră de rejudecare va fi respinsă și toate obiecțiile mele vor fi ușor înlăturate. Dacă suntem norocoși, Curtea mă va invita să prezint niște martori. Dacă mi se oferă șansa asta, am să-i chem iarăși pe toți cei care au depus mărturie la primul proces, plus oricine o să-mi vină în minte. Ajunși în acest stadiu, i-aș chema pe prietenii tăi din școala medie, ca să dea relații asupra felului tău de a fi, dacă aș reuși să-i găsesc.

— Am renunțat la școală când eram într-a șasea, îi mărturisii Lloyd sumbru.

— După ce ne refuză Tribunalul Itinerant, voi face o petiție ca să apărem înaintea Curții Supreme. Mă aștept să primesc respingerea chiar în aceeași zi.

Devins se opri și-și aprinse o țigară.

— Și pe urmă ce se întâmplă? se interesă Lloyd.

— Pe urmă? tresări Devins, părând surprins, ba chiar ușor exasperat de faptul că Lloyd nu-și mai revenea din criza lui de neghiobie. Pe urmă intri în celula morții din închisoarea statului și te bucuri de hrana minunată pe care ți-o vor da până ce va sosi clipa să încaleci pe fulger. Prea mult nu mai este până atunci.

— Nu cred că vor face așa cum spui tu. Nu urmărești decât să mă îngrozești.

— Lloyd, în cele patru state în care există Tribunalul Itinerant pentru Crime Capitale asta se întâmplă *tot timpul*. Până acum, patruzeci de bărbați și femei au fost executați conform principiului stabilit în procesul *Markham*. Tribunalul acesta reprezintă o povară suplimentară pentru plătorii de impozite, însă nu chiar așa de mare, de vreme ce nu au de-a face decât cu un număr infim de cazuri, anume crimele de gradul întâi. Apoi, celor ce plătesc impozite nu prea le pasă când trebuie să-și vâre mâna în buzunar, știind că e vorba de pedeapsa capitală. Pentru că le *place*.

Lloyd părea gata să-și verse mâțele.

— Oricum, spuse Devins, procurorul districtual nu judecă un inculpat prin prisma cazului *Markham* decât atunci când vina lui pare absolută. Nu e suficient să prinzi câinele cu fulgi la bot; trebuie să-l prinzi în coteț. Exact așa cum ți s-a întâmplat ție.

Lloyd, care se bucurase de strigătele de admirație ale băieților din aripa de securitate maximă cu nici cincisprezece minute în urmă, își vedea acum viitorul limitat la două sau trei săptămâni nenorocite, după care urma o gaură neagră.

— Ți-e teamă, Sylvester? îl întrebă Devins aproape cu amabilitate.

Lloyd trebui să-și umezească buzele înainte să poată vorbi.

— Pe Dumnezeuul meu, mi-e foarte frică. Din câte zici tu, sunt un om mort.

— Eu nu vreau să mori, ci doar să te sperii. Dacă intri în tribunal încrezut și fudul, te leagă în scaun și dau drumul la curent. Ai să fii cel de-al patruzeci și unulea condamnat după principiul *Markham*. Dar dacă mă ascuți, s-ar putea să ne strecurăm. Nu spun că vom reuși, ci doar că s-ar putea.

— Continuă.

— Singurul lucru pe care putem conta este grupul de jurați, spuse Devins. Doisprezece fraieri din cei mai obișnuiți, luați de pe stradă. Mi-ar plăcea un juriu format doar din doamne de patruzeci și doi de ani, din acelea care mai sunt în stare să recite versuri pentru copii și să organizeze funeralii în curtea din spate atunci când le mor păsările favorite, asta mi-ar plăcea. Când se alcătuieste lista, viitorul juriu ia cunoștință de consecințele deciziei *Markham*. Oamenii aceștia nu dau un verdict de condamnare la moarte care să fie sau nu îndeplinit peste șase luni sau șase ani, adică după ce ei au uitat de mult; flăcăul pe care-l condamnă ei în iunie leapădă potcoavele înainte de meciul All-Star și încheierea sezonului de baschet.

— N-am pomenit în viața mea un stil ca al tău.

Devins continuă fără să-l bage în seamă:

— În anumite cazuri, asta a fost suficient pentru ca unele jurii să dea verdictul de achitare. Este unul dintre efectele inverse ale deciziei *Markham*. În anumite cazuri, juriile i-au făcut scăpați pe niște ucigași patentăți, din simplul motiv că membrii lor nu voiau să-și păteze mâinile cu sânge atât de proaspăt. Ridică o bucată de hârtie. Cu toate că patruzeci de oameni au fost executați sub incidența hotărârii *Markham*, pedeapsa cu moartea a fost cerută în aceleași condiții de *șaptezeci* de ori. Dintre cei treizeci neexecutați, douăzeci și șase au fost declarați "nevinovați" de jurați. Doar patru condamnări au fost revizuite de Tribunalele Itinerante pentru Crime Capitale, una în Carolina de Sud, două în Florida și una în Alabama.

— În Arizona nu s-a întâmplat niciodată?

— Niciodată. Ți-am zis. Legea Vestului. Cei cinci moși o să țină morțiș să te vadă la conservă. Dacă nu reușim să te salvăm înaintea juriului, ești terminat. Pun pariu pe ce vrei tu.

— Și câți oameni au fost achitați de jurii obișnuite, constituite conform legii din Arizona?

— Doi din paisprezece.

— Deci șansele sunt slabe, oricum.

Devins își afișă din nou zâmbetul lui crud.

— Aș dori să evidențiez faptul că unul dintre cei doi inculpați a fost apărât chiar de mine.

Era mai vinovat decât păcatul, Lloyd, la fel ca și tine. Judecătorul Pechert a făcut spume la gură și a urlat douăzeci de minute încheiate la cele zece femei și doi bărbați din juriu. Am crezut c-o să-l lovească apoplexia.

— Dacă mă declară nevinovat, nu au cum să mă mai judece încă o dată, nu?

— În nici un caz.

— Deci se joacă pe o singură carte, totul sau nimic.

— Da.

— Băi, băiatule! spuse Lloyd, ștergându-se la frunte.

— Dacă ai înțeles situația, îi zise Devins, și modul în care trebuie să organizăm apărarea, putem să intrăm în fondul chestiunii.

— Am înțeles situația. Dar asta nu înseamnă că-mi place.

— Numai unui nebun i-ar plăcea. Devins își împreună mâinile și se aplecă peste masă. Așa! Mi-ai spus mie și ai mărturisit și celor de la poliție că, hm... Luă un teanc de file prinse cu o capsă din cele de lângă servietă și-l răsfoi. Aha. Am găsit. "Eu nu am omorât pe nimeni. Poke a comis toate crimele. Ideea asta cu omorâtul i-a venit lui, nu mie. Poke era nebun de legat și, din câte mă gândesc eu, e o adevărată binecuvântare că a scăpat lumea de el."

— Mda, corect, și ce-i cu asta? zise Lloyd precaut.

— Doar atât, îi răspunse Devins liniștit. Asta lasă să se înțeleagă că ție îți era *teamă* de Poke Freeman. Ți era frică de el?

— Păi, n-aș zice că era chiar...

— Te temei să nu-ți pierzi viața, de fapt.

— Nu cred că era...

— Erai îngrozit. Crede-mă, Sylvester. Te căcai pe tine de frică.

Lloyd se încruntă către avocatul lui, în felul în care se încruntă un tânăr care ar vrea să fie un elev bun, dar are mari dificultăți ca să priceapă lecția.

— Nu trebuie să-mi permiți să te influențez, Lloyd. Nu vreau să se întâmple așa ceva. Uite, ai putea să gândești că ți-am sugerat cu bună știință că Poke stătea cu drogul în nas tot timpul...

— Chiar așa și era! *Amândoi* consumam!

— Nu. *Tu* nu, doar *el*. Iar când o lua pe droguri, ai fi zis că-i nebun...

— Băi, băiete, da' știu că nu te-ncurci.

Undeva în memoria lui Lloyd, stafia lui Poke Freeman striga vesel *Hooopa! Hop!* și o împușca pe femeia din magazinul universal din Burrack.

— Și s-a întâmplat de mai multe ori să îndrepte arma spre tine...

— Nu, niciodată...

— Ba da, îți spun eu. Pur și simplu ai uitat, pentru o vreme. Ba o dată chiar te-a amenințat că te curăță, dacă nu-i faci jocul.

— Păi, aveam și eu o armă...

Devins se uită țintă în ochii lui și-i zise:

— Sunt convins că, dacă te concentrezi bine, ai să-ți amintești cum Poke ți-a zis că arma ta este încărcată cu gloanțe oarbe. Ei, n-am dreptate?

— Ba acum, că mi-ai zis...

— Și ai fost cel mai nedumerit om de pe lumea asta când ai apăsas pe trăgaci și ai constatat că sunt gloanțe *adevărate*, corect?

— Desigur, răspunse Lloyd, scuturând energic din cap. Am fost la un pas să fac o hemoragie.

— Și tocmai te pregăteai să-ți îndrepti arma spre Poke Freeman, când a fost doborât la pământ, scutindu-te pe tine de osteneală.

Lloyd își cercetă avocatul cu un început de speranță în priviri.

— Domnule Devins, îi declară el cu sinceritate, exact așa cum spui a sfârșit-o rahatul ăla cu ochi.

Ceva mai târziu, în aceeași dimineață, se afla în curtea pentru exerciții, urmărind un meci de softball și rumegând toate cele aflate de la Devins, când Mathers, o namilă de deținut, se apropie de el și-l înhăță de guler. Țeasta lui Mathers era rasă perfect, ca a lui Telly Savalas, și strălucea blajin în aerul fierbinte al deșertului.

— Ia stai puțin, se apără Lloyd. Avocatul meu mi-a numărat dinții, unul câte unul. Au ieșit șaptesprezece. Dacă o să mă...

— Mda, așa mi-a zis și Shockley. Prin urmare, m-a pus să...

Genunchiul lui Mathers se ridică drept spre vintrele lui Lloyd, de unde izbucni o adevărată explozie de durere, atât de înfiorătoare, încât nu mai fu în stare nici măcar să strige. Se prăbuși la pământ, încovrigându-se și zvârcolindu-se, ținându-se de testicule, pe care și le simțea zdrobite. Între el și lume se lăsase o ceață purpurie și agonică.

După o vreme, cine știe cât de lungă, fu în stare să privească în sus. Mathers veghea încă asupra lui, iar căpățâna cheală îi sclipea netulburat în soare. Gardienii se uitau ostentativ într-o cu totul altă direcție. Lloyd se tânguia și se chircea; de sub pleoape i se scurgeau lacrimi, și avea senzația că poartă în pânțele o minge de plumb încins.

— Nu am nimic cu tine personal, îi mărturisi Mathers cu toată sinceritatea. O simplă afacere, mă înțelegi. Dinspre partea mea, sper să scapi. Legea aia, *Markham*, e o adevărată nenorocire.

Se îndepărtă agale, iar Lloyd îl văzu pe gardianul de la ușă stând în vârful rampei pentru încărcarea camioanelor, de pe partea opusă a curții pentru exerciții. Își ținea ambele degete mari înfipite în centura Sam Browne și rânjea către Lloyd. Când constată că Lloyd își îndreptase întreaga atenție către el, gardianul îi făcu semne obscene cu degetele mijlocii ale ambelor mâini. Mathers se apropie de zid, unde gardianul îi azvârli un pachet de Tareyton. Mathers îl puse în buzunarul de la piept, schiță un salut și o luă din loc. Lloyd zăcea la pământ, cu genunchii adunați la piept, strângându-se cu mâinile de locul durerii, iar cuvintele lui Devins îi răsunau în creier: *Lumea asta e rea, Lloyd, lumea asta e foarte rea.*

Corect.

CAPITOLUL 25

NICK ANDROS trase una dintre perdele și privi pe stradă. De aici, de la înălțimea primului etaj al locuinței răposatului John Baker, puteai vedea întreg centrul orașului Shoyo dacă te uitai spre stânga, iar dacă-ți întorceai privirile spre dreapta vedeai șoseaua US 63 ieșind din localitate. Main Street, Strada Principală, era absolut pustie. Obloanele magazinelor erau trase. Un câine care dădea semne evidente de boală zăcea în mijlocul drumului; coastele i se ridicau și coborau în ritmul unor foale, iar din bot i se scurgeau spume albe pe pavajul a cărui imagine tremura în aerul încins. Ceva mai încolo, un alt câine zăcea mort, în rigolă.

Undeva, în spatele lui, femeia se tânguia pe un ton grav, gutural, dar Nick n-o auzea. Trase la loc perdeaua, se frecă puțin la ochi și apoi se duse la femeia de-abia trezită. Jane Baker era înconjurată de pățuri, pentru că-i fusese frig, cu câteva ore în urmă. Acum transpirația-i curgea pe față și aruncase păturile de pe ea, iar Nick observă, jenat, că pe alocuri cămașa ei subțire de noapte, umezită, devenise transparentă. Dar ea nu era în stare să-l vadă, iar în momentul

respectiv conta prea puțin faptul că părea pe jumătate dezbrăcată. Avea să moară curând.

— Johnny, adu-mi ligheanul. Îmi vine să vărs! strigă ea.

Nick scoase ligheanul de sub pat și-l puse alături, dar ea se zbatu și aruncă vasul pe jos, stârnind un zgomot puternic, reverberant. Nick îl ridică și rămase cu el în mână, urmărind-o.

— Johnny! țipă ea. Nu-mi găsesc cutia cu ace de cusut! În cămăruță nu este!

Îi turnă un pahar de apă din cana de pe noptieră și i-l ținu în dreptul buzelor, dar ea făcu o nouă mișcare neașteptată, mai-mai să i-l arunce din mână. El îl așeză cu grijă într-un loc de unde ea l-ar fi putut lua, dacă se liniștea.

Nu mai fusese niciodată atât de afectat de handicapul lui ca în aceste ultime două zile. Pastorul metodist, Braceman, se afla alături de Jane pe 23, atunci când o vizitase Nick. Citea din Biblie așezat lângă ea, în salon, dar omul părea nervos și nerăbdător să plece. Nick bănuia de ce. Din cauza febrei, obrajii femeii căpătaseră o strălucire rozalie, feciorelnică, o înfățișare cu totul nepotrivită cu pierderea pe care tocmai o suferise. Pastorul se temuse, poate, ca ea să nu-i facă vreun avans. Sau, mai degrabă, de-abia aștepta să-și adune familia și s-o pornească peste câmpuri. Știrile circulă mai repede într-un oraș mic, iar alții luaseră deja hotărârea să plece din Shoyo.

De când plecase Braceman din salonul familiei Baker, cam cu patruzeci și opt de ore în urmă, totul se transformase într-un coșmar pe care-l trăiai în deplină stare de conștientă. Starea sănătății doamnei Baker se înrăutățise mult, atât de mult, încât Nick se temea că va muri încă înainte de apusul soarelui.

Încă și mai rău era că el n-o putea supraveghea în permanență. Se dusese până la bufet ca să le aducă de mâncare celor trei prizonieri ai săi, dar Vince Hogan nu mai fusese în stare să mănânce. Intrase în delir. Mike Childress și Billy Warner doreau să fie lăsați în libertate, dar Nick nu se putea hotărî s-o facă. Nu era vorba de frică; nu se gândea că-și vor irosi timpul ca să se răzbune pe el, ci aveau să se grăbească să dispară din Shoyo, la fel ca ceilalți. Dar el avea o responsabilitate. Făcuse o promisiune unui om care, între timp, murise. Desigur, mai devreme sau mai târziu, patrula de poliție avea să pună lucrurile la punct, venind să-i ridice pe cei trei.

Descoperise un pistol calibru 45, împreună cu tocul respectiv, în sertarul de jos al biroului lui Baker și, după câteva momente de ezitare, și-l pusese. Privind mânerul cu plăsele din lemn sprijinit de șoldul lui osos, considera că arăta ridicol, dar greutatea pistolului îi dădea un sentiment de siguranță.

Deschisese celula lui Vince în după-amiaza zilei de 23 și-i pusese tânărului, mai mult de formă, pungi cu gheață pe frunte, piept și gât. Vince își deschisese ochii și se uitase spre Nick implorând milă cu atâta tristețe, încât acesta și-ar fi dorit să-i poată spune ceva — la fel ca acum, după două zile, alături de doamna Baker —, orice i-ar fi putut aduce omului o clipă de mângâiere. Ar fi fost suficient chiar și numai *Totul va fi bine sau Cred că febra începe să cedeze*.

Cât timp s-a ocupat de Vince, Billy și Mike au tot țipat la el. Stând aplecat asupra bolnavului, n-avea cum să știe ce fac, dar le vedea fețele speriate ori de câte ori își ridica privirile, iar buzele lor articula cuvinte care se învârtteau în jurul unuia și aceluiași lucru: *Te rugăm să ne dai drumul*. Nick avea grijă să se țină la distanță de ei. Nu ajunsese la maturitate, dar era suficient de bătrân ca să știe că oamenii devin periculoși atunci când sunt cuprinși de panică.

În acea după-amiază, făcuse o navetă continuă între cei doi pacienți, Vince Hogan și Jane Baker, pe străzile aproape pustii, așteptându-se de fiecare dată să-l găsească mort pe unul sau pe celălalt. Căută să vadă mașina doctorului Soames, însă fără succes. Câteva magazine mai rămăseseră deschise în după-amiaza aceea, ca și benzinăria Texaco, dar Nick era convins că orașul se golea. Oamenii o apucau pe potecile din codri, pe drumuri forestiere, unii urmau poate chiar firul râului Shoyo Stream, către izvoare, cale ce trecea prin Smackover și ajungea, în cele din urmă, în orașul Mount Holly. Mulți alții vor pleca după căderea întunericului, se gândi Nick.

La scurt timp după apusul soarelui, ajunsese la casa Baker, unde o găsi pe Jane, în halat de baie, mișcându-se nesigur prin bucătărie și pregătindu-și un ceai. Văzându-l pe Nick, îi aruncă o privire recunoscătoare. Se vedea că febra îi trecuse.

— Vreau să-ți mulțumesc pentru că mi-ai purtat de grijă, îi spuse ea calm. Mă simt mult mai bine. Vrei o ceașcă de ceai?

Apoi izbucni în lacrimi. El se apropie, temându-se să nu leșine și să cadă, izbindu-se de aragazul fierbinte.

Se prinse de brațul lui ca să se echilibreze și-și sprijini fruntea de Nick, părul ei răspândindu-se în valuri întunecate, în contrast cu albastrul deschis al rochiei.

— Johnny, pronunță ea, în bucătăria din ce în ce mai întunecată. Vai, sărmanul meu Johnny.

Dacă ar putea și el vorbi, se gândi Nick nefericit. Nu avu decât s-o susțină, conducând-o până la un scaun de lângă masă.

— Ceaiul...

Îi făcu semn că se va ocupa el și o ajută să se așeze.

— Mă simt mai bine. Cu mult mai bine, chiar. Numai că... dacă...

Își duse mâinile la obraji.

Nick pregăti ceaiul și aduse ceștile la masă. Sorbiră o vreme în liniște. Ea își ținea ceașca în ambele mâini, ca un copil. Într-un târziu, o lăsă jos și zise:

— Oare câtă lume din oraș s-a îmbolnăvit, Nick?

"Nu știu exact", scrise. "Dar este foarte rău."

— L-ai văzut pe doctor?

"Ultima oară azi-dimineață."

— Arn se va extenua complet, dacă nu are grijă de el. Crezi că se va păzi, Nick? Să nu se obosească peste măsură?

Nick dădu din cap și încercă să zâmbească.

— Dar arestații lui John? A venit patrula să-i ridice?

"Nu. Hogan este foarte bolnav. Fac și eu ce pot. Ceilalți mă roagă să le dau drumul, înainte

ca Hogan să-i îmbolnăvească și pe ei."

— Să nu le dai drumul! spuse ea ceva mai însuflețit. Sper că nu te bate gândul să cedezi.

"Nu", scris Nick, iar după o clipă adăugă: "Trebuie să te întorci în pat. Ai nevoie de odihnă."

Ea-i zâmbi, iar atunci când se mișcă, Nick văzu petele închise la culoare ce-i apăruseră în zona dintre maxilar și gât și se întrebă cu neliniște dacă scăpase cu adevărat de primejdie.

— Da. Am să dorm o zi întreagă. Nu mi se pare cel mai normal lucru, totuși, să dorm acum, când John a murit... deși, știi, nici nu-mi vine să cred că s-a întâmplat. Mă tot împiedic de gândul ăsta, ca de un lucru pe care am uitat să-l pun la locul lui. Nick îi prinse mâna și i-o strânse, iar ca zâmbi stins. Cu timpul, s-ar putea să descopăr un alt lucru pentru care să trăiesc. Le-ai dus prizonierilor tăi cina, Nick?

Acesta clătină din cap.

— Trebuie să le duci de mâncare. De ce nu iei mașina lui John?

"Nu știu să conduc", scris Nick, "dar îți mulțumesc. Mă duc până la bufetul unde opresc mașinile. Nu este departe. Am să-ți fac o vizită de dimineață, dacă ești de acord."

— Sigur că da, foarte bine.

Nick se ridică în picioare și făcu un gest hotărât către ceașca de ceai.

— Da, până la ultima picătură, îi promise ea.

Tocmai ieșea pe ușa glisantă când simți o atingere șovăielnică pe braț.

— John..., începu ea, se opri, apoi se sili să continue. Sper că l-au... dus la Curtis Mortuary. Am apelat întotdeauna la ei, când am avut nevoie. Crezi că l-au dus acolo, da?

Nick îi confirmă printr-un gest. Lacrimi se prelinsă pe obrajii femeii și începu iarăși să suspine.

Nick plecase direct către bufet. În vitrină atârna strâmb un carton pe care scria ÎNCHIS. Se dusesse apoi în spate, la casa-rulotă, dar acolo era încuiat și întuneric. Bătu la ușă, fără să primească răspuns. În circumstanțele respective, se simțea îndreptățit să comită o mică spargere și să pătrundă înăuntru; iar stricăciunile puteau fi plătite din cutia șerifului Baker, cu micile rezerve bănești.

Izbi geamul vitrinei lângă zăvor și pătrunse în restaurant. Chiar și după ce aprinse toate luminile, locul păstra un aer fantomatic: tonomatul era stins și părea definitiv amuțit, în jurul mesei de biliard și a jocurilor video nu era nimeni, separeurile rămăseseră pustii, scaunele erau libere. Deasupra grătarului fusese așezat capacul.

Nick se duse în partea din spate a localului și prăji niște hamburgeri pe aragaz, apoi îi puse într-o pungă. Mai luă o sticlă de lapte și o jumătate de plăcintă cu mere, aflată pe tejghea, sub un clopot din plastic. Pe urmă se întoarse la închisoare, nu înainte de a lăsa un bilet în care explica cine pătrunsese înăuntru și de ce.

Vince Hogan murise. Zăcea pe podeaua celulei sale, în mijlocul unei grămezi de prosoape ude și de gheață pe jumătate topită. Înainte de a se sfârși, se zgâriase cu unghiile, ca și cum s-ar fi împotrivit unui personaj invizibil care încerca să-l sugrume. Vârfurile degetelor îi erau mânjite de sânge. Muștele dădeau târcoale, se lăsau pe cadavru, apoi își luau din nou zborul. Gâtul îi era umflat, semănând cu un maț pe care un copil bezmetic îl umflase până aproape să crape.

— Acum ai de gând să ne dai drumul? îl întâmpină Mike Childress. E mort, ești mulțumit, mut afurisit ce ești? Nu ți-ai potolit încă pofta de răzbunare? S-a îmbolnăvit și el, adăugă, arătând spre Billy Warner.

Billy părea scos din minți de frică. Pe gât și pe obraji îi apăruse o erupție de pete roșii; mâneca de la cămașă, cu care se ștersese de mai multe ori la nas, era țeapănă de spută.

— Asta-i o minciună! urlă el cuprins de isterie. O minciună, o afurisită de minciună sfruntată! E o min...

Deodată, începu să strănute violent, încovoindu-se din cauza forței exploziilor și improșcând în jur stropi grei de salivă și flegmă.

— Vezi? îi reproșă Mike. Hm? Ești fericit, mut prostănac și afurisit ce ești? Lasă-mă să plec! Pe el poți să-l ții, dacă vrei, dar mie dă-mi drumul. Asta-i crimă, altfel nu se poate chema, crimă cu premeditare!

Nick clătină din cap, iar Mike fu cuprins de un acces de turbare. Începu să se izbească de grătile celulei, învinețindu-și fața și însăngărându-și încheieturile de la ambele mâini. Cu ochii ieșiți din orbite, se lovi de mai multe ori cu fruntea de metal.

Nick așteptă până când omul obosi, apoi împinse mâncarea prin fantele din partea de jos ale ușilor, servindu-se de coada măturii. Billy Warner îl măsură mohorât, apoi începu să mănânce.

Mike își aruncă paharul de lapte spre gratii, iar cioburile și laptele se răspândiră în jur. Cele două felii de hamburger le expedie spre peretele acoperit de graffiti, din spatele celulei. Una dintre feliile de tocătură se lipi într-o mlaștină de muștar, ketchup și condimente, cu efect vesel-grotesc, amintind de picturile lui Jackson Pollock. Topăi ca un nebun pe felia lui de plăcintă cu mere. Bucățile de măr săriră care încotro. Farfuria albă, din material plastic, se desfăcu în așchii.

— Sunt în greva foamei! urlă el. Greva foamei, am zis! N-o să mai bag nimic în gură! Să-mi mănânci tu mie puța dacă mai pun gura pe haleala asta, găoază surdomută și retardată ce ești! Ai să-mi...

Nick se răsuci pe călcâie și liniștea se lăsă imediat asupra locului. Se întoarse în birou, speriat și neștiind ce să facă. Dacă ar fi putut să conducă, i-ar fi dus el însuși la Camden. Dar nu știa. Mai trebuia să se gândească și la Vince. Nu putea să-l lase pur și simplu acolo, la cheremul muștelor.

Din birou se deschideau alte două uși. Una dădea spre o debara de haine. Dincolo de cealaltă începea o scară. Nick coborî pe ea, iar la subsol descoperi o combinație de pivniță cu

magazie. Locul era răcoros. Pentru o vreme, cel puțin, spațiul i se părea destul de bun.

Se întoarse sus. Mike stătea pe podea, culegea morocănos feliile storcite de măr, le ștergea puțin și le mânca. Nu-și ridică privirile către Nick. Nick apucă trupul celui mort și încercă să-l ridice. Duhoarea scârboasă ce emana din cadavru făcu să i se întoarcă stomacul pe dos. Vince era prea greu pentru el. Îi cercetă trupul cu un aer neajutorat și-n clipa aceea își dădu seama că amândoi ceilalți arestați stăteau la ușile celulelor și urmăreau scena cu groază și fascinație. Nick bănuia ce le trecea prin minte. Vince fusese unul dintre ei, chiar dacă nu era, poate, decât un palavragiu plângăreț, petrecuseră totuși multă vreme împreună. Murise ca un șobolan în cursă, din cauza unei boli care te făcea să te umili teribil, pe care ei n-o înțelegeau. Nick se întrebă, nu pentru prima oară în ziua respectivă, când avea și *e/* să înceapă să strănute, să facă febră și când o să-i apară tumefacțiile acelea ciudate la gât.

Prinse cu putere antebrațele carnoase ale lui Vince și-l trase din celulă. Capul lui Vince se aplecă spre el, din cauza greutății, și părea să se uite la Nick, rugându-l pe mutește să fie atent, să nu-l scuture prea tare.

Avu nevoie de aproape zece minute ca să coboare trupul masiv pe scările abrupte. Gâfâind, Nick îl întinse pe podeaua din beton, sub lumina lămpilor fluorescente, apoi îl acoperi repede cu o pătură militară uzată, de pe patul celei în care dormea el.

După aceea se culcă și încercă să adoarmă, dar aceasta nu se întâmplă decât târziu, spre dimineață, când 23 iunie se transformase deja în 24, adică ieri. Visele lui fuseseră întotdeauna foarte vii, uneori chiar îi era teamă de ele. Nu avea decât rareori coșmaruri, dar visele din ultima vreme erau tot mai adesea sinistre, lăsându-i senzația că nici unul dintre personaje nu era ceea ce părea a fi, iar lumea normală o lua razna, eșuând într-un loc unde bebelușii erau sacrificați în spatele unor obloane trase, iar niște mașinării negre, formidabile, urlau neîncetat în locașuri subterane ferecate.

Desigur, se lupta și cu o temere absolut personală — anume că la trezire va constata că s-a îmbolnăvit și el.

Dormi puțin, iar visul care îl vizită îl mai avusese, nu cu mult timp în urmă: lanul de porumb, mirosul unor lucruri calde, care creșteau, sentimentul prezenței a ceva — sau cineva — foarte bun și sigur în imediata apropiere. Sentimentul că este *acasă*. Pe măsură ce devenea tot mai conștient că în porumb stă ceva și-l pândește, în locul liniștii se instală o imensă groază. *Mamă, a intrat viezurele în coteț!* îi fulgeră prin minte și se trezi în lumina zorilor, scâldat în sudori reci.

Puse de cafea și se duse să vadă de cei doi arestați.

Mike Childress era în lacrimi. În spatele lui, hamburgerul era în continuare lipit de perete prin pasta lipicioasă de condimente, pe cale să se întărească.

— Acum ești mulțumit? Am luat și eu boala. Nu asta ți-ai dorit? Nu e asta cea mai bună răzbunare? Fii puțin atent, respir ca o nenorocită de locomotivă care urcă muntele cu o garnitură întreagă după ea!

Dar Nick îl cercetă mai întâi pe Billy Warner, care zăcea pe patul lui, în comă. Gâtul îi era umflat și negru, iar pieptul i se ridica și cobora cu mișcări bruște și neregulate.

Se grăbi să se întoarcă în birou, se uită la telefon și, într-un acces de furie și cu un puternic sentiment de vinovăție, îl mătură de pe masă, iar aparatul rămase atârând fără noimă, la capătul firului. Opri focul și porni în fugă spre casa Baker. Apăsă pe butonul soneriei, un timp ce i se păru nesfârșit, până ce Jane coborî, într-un târziu, învăluită în halat. Pe obraji ei se vedea iarăși transpirația aceea pe care ți-o provoacă febra. Nu era în delir, dar cuvintele îi ieșeau cu greu și încet, iar buzele îi erau crăpate.

— Nick. Intră. Ce s-a întâmplat?

"V. Hogan a murit azi-noapte. Warner se duce și el, cred. E foarte bolnav. L-ai văzut pe doctorul Soames?"

Ea clătină din cap, tremură în briza ușoară, strănută și apoi se clătină pe picioare. Nick o prinse de după umeri și o conduse la un scaun. Apoi scrisese: "Poți să suni la cabinetul lui din partea mea?"

— Da, desigur. Adu-mi telefonul, Nick. Din câte se pare... boala mi-a revenit, peste noapte.

Tânărul aduse telefonul și ea formă numărul lui Soames. Așteptă cu telefonul la ureche mai mult de o jumătate de minut, iar el înțelese că nimeni nu avea să răspundă la telefon.

Jane încercă la Soames acasă, apoi acasă la asistenta lui. Nici un răspuns.

— Am să încerc să sun la sediul poliției, spuse ea, dar puse telefonul în furcă după ce formase un singur număr. Rețeaua interurbană n-a fost încă pusă la punct, cred. După ce formez 1, începe să-mi sune ocupat. Îi zâmbi stins, apoi nu mai reuși să-și stăvilească lacrimile. Sărmanul Nick, spuse ea. Biata de mine. Bietii de noi, toți. Ai putea să mă ajuți să urc la etaj. Mă simt foarte slăbită și de-abia respir. Cred că voi fi curând alături de John. El o privi, dorindu-și imens să poată vorbi. Cred că vreau să mă întind pe pat, dacă poți să mă ajuți.

O ajută să ajungă în dormitor, apoi scrisese: "Am să mă întorc."

— Îți mulțumesc, Nick. Ești un băiat de treabă...

Spunând acestea, adormise deja pe jumătate.

Nick ieși din casă și rămase pe trotuar, întrebându-se ce să facă. Dacă ar fi putut să conducă mașina, ar fi existat niște soluții. Dar așa...

Văzu o bicicletă de copil pe peluza unei case de pe cealaltă parte a drumului. Se duse într-acolo, cercetă casa în apropierea căreia se afla, cu transperantele trase (atât de asemănătoare cu acele clădiri care i se arătau în visele lui încâlcite), apoi bătu la ușă. Nu primi nici un răspuns, deși bătu de mai multe ori.

Se întoarse la bicicletă. Era mică, însă putea totuși să meargă pe ea, dacă ignora faptul că atingea ghidonul cu genunchii. Arăta ridicol, fără îndoială, dar erau șanse mici să mai existe în Shoyo persoane în stare să observe acest lucru... iar dacă erau, nu avea cum să le ardă de răs, după părerea lui.

Se urcă pe bicicletă și pedală stângaci pe Main Street, trecu de închisoare, apoi o luă la est,

pe US 63, spre locul unde Joe Rackman îi văzuse pe soldații care pozau în echipă de reparație a drumului. Dacă se mai aflau acolo și dacă erau cu adevărat soldați, Nick avea să-i convingă să se îngrijească de Billy Warner și de Mike Childress. Adică, în cazul când Billy mai era în viață. Dacă tipii aceia pusese Shoyo sub carantină, atunci desigur că de bolnavii din Shoyo se ocupau chiar ei.

Îi luă o oră să pedaleze până la șantier, oscilând dement cu bicicleta de o parte și de alta a benzii de la centrul șoselei, lovind ritmic și monoton cu genunchii ghidonul. Dar când ajunse la locul cu pricina, soldații sau echipa de reparații, ce-or fi fost ei, dispăruseră. Existau mai multe lumini de semnalizare, dintre care una mai clipea încă. Mai văzu și două capre. Iar drumul fusese săpat, deși, după părerea lui Nick, locul respectiv putea fi încă traversat, dacă nu-ți păsa prea mult de suspensia mașinii.

Surprinse cu coada ochiului o masă întunecată, executând un soi de mișcare pulsatorie și, în același moment, se stârni puțin și vântul, o simplă boare de vară, suficient însă pentru a-i aduce în nări o duhoare puternică și grețoasă de putreziciune. Masa întunecată se dovedi a fi un roi de muște, aflat într-o perpetuă forfotă. Lăsând bicicleta, se apropie de șanțul de pe partea opusă a drumului. Acolo, alături de o bucată de țevă gofrată, nouă și strălucitoare, zăceau trupurile a patru bărbați, cu gâturile și fețele umflate, de culoare neagră. Nick nu-și dădu scama dacă erau sau nu soldați și nici nu se apropie mai mult. Își zise că putea să se întoarcă liniștit la bicicletă, în locul acela nu exista nimic de temut, doar niște oameni morți, iar morții nu pot să-ți facă rău. Dar când ajunsesse la câțiva metri de șanț, o luă la fugă, încalecă pe bicicletă și porni spre Shoyo într-o stare de cumplită agitație. La marginea orașului se izbi de o piatră și zdrobi bicicleta. El însuși zbură peste coarne, se lovi la cap și-și zgârie mâinile. Nu rămase decât o secundă în mijlocul drumului, se ridică și porni, tremurând din toate încheieturile.

Nick își petrecuse următoarea oră și jumătate a dimineții zilei de ieri bătând la uși și sunând la sonerii. Nu se poate să nu descopăr pe cineva sănătos, își spunea. El însuși se simțea foarte bine și i se părea imposibil să fie chiar singurul.. Se va găsi cineva, un bărbat, o femeie, măcar un adolescent cu permis de conducere de începător, care va spune: *Ei, sigur că da. Hai să-i ducem la Camden. Luăm un automobil station.* Sau ceva de genul acesta.

Dar de-abia dacă i se răspunsese de vreo zece ori la apeluri. Adică ușa se deschidea atât cât îi permitea lanțul de siguranță și se ivea o față bolnavă, dar plină de speranță, dădea cu ochii de el și licărul de speranță murea. Apoi fața respectivă făcea un semn de refuz și ușa se închidea la loc. Dacă Nick ar fi putut să le vorbească, ar fi argumentat că, dacă erau încă în stare să meargă, puteau la fel de bine și să conducă. Că dacă îi duceau pe arestați până la Camden, puteau profita să se prezinte la spitalul de acolo. Unde aveau să se însănătoșească. Dar nu putea vorbi.

Câțiva îl întrebaseră dacă-l văzuse pe doctorul Soames. Un bărbat, cuprins de un delir furios, dăduse de perete ușa micii lui case gen fermă, ieșise în pridvor, doar în izmene, și încercase să-l înhațe pe Nick. Îi spusese că avea să-i facă "ceea ce ar fi trebuit să-ți fac atunci, la Houston". Din câte înțelesese Nick, îl confunda cu un tip numit Jenner. Îl urmărise pe Nick clătinându-se, ca un zombie dintr-un film de groază, din cele de mâna a treia. Partea de jos a pântecelui i se umflase teribil și arăta de parcă i-ar fi vârat cineva acolo un pepene roșu. În cele din urmă se prăvălise în mijlocul pridvorului, iar Nick, cu inima bătându-i de zor, îi urmărise mișcările de jos, din curtea acoperită cu gazon. Bărbatul își fluturase pumnul fără putere, apoi se târâse anevoie înăuntru, fără a se mai osteni să închidă ușa.

Dar cele mai multe case rămăneau tăcute și misterioase și, în cele din urmă, nu mai suportă. Sentimentul acela de rău augur și amenințare din vis îl copleșea acum iarăși și-i venea din ce în ce mai greu să-și alunge gândul că bătea la ușile unor morminte, tulburând somnul morților, care mai devreme sau mai târziu puteau să se scoale și să-i răspundă. Nu-l ajuta prea mult să-și spună că majoritatea caselor erau pustii, locatarii lor fiind de mult refugiați la Camden, El Dorado sau Texarkana.

Se înapoie la casa Baker. Jane Baker dormea profund, iar fruntea ei avea temperatură normală. Dar de această dată speranțele lui erau mici.

Era ora prânzului. Nick se întoarse la bufet, începând să simtă oboseala din urma nopții în care nu dormise decât atât de puțin. De la căderea de pe bicicletă, avea dureri în tot corpul. Pistolul calibru 45 al lui Baker îl izbea peste șold. Încălzi două conserve de supă în bucătăria bufetului și le turnă în două câni cu termoizolație. Laptele din frigider părea încă bun, așa că luă o sticlă cu el.

Billy Warner era mort, iar când Mike dădu cu ochii de Nick, începu să chicotească isteric și să arate cu degetul.

— Doi au ieșit din joc, n-a mai rămas decât unul! Doi la pământ și unul în joc! Ai reușit să te răzbuni! Așa-i? Așa-i?

Nick împinse cu grijă termosul cu supă prin fantă, apoi procedă la fel cu un pahar mare de lapte. Mike începu să bea supa direct din termos, cu înghițituri mici. Nick își luă și el termosul și se așeză pe coridor. Avea de gând să-l ducă pe Billy la subsol, dar mai întâi dorea să mănânce. Îi era foame. În timp ce-și bea supa, se uita gânditor la Mike.

— Te întrebi cum mă simt? se interesă Mike.

Nick îi făcu semn că da.

— La fel ca azi-dimineață, când ai plecat. Cred c-am scos din mine un kil de muci. Îl măsură pe Nick plin de speranță. Maică-mea spunea întotdeauna că înseamnă că mergi spre bine, dacă scoți flegmă. Poate că eu am o formă mai ușoară, hm? Crezi că e posibil?

Nick ridică din umeri. Orice era posibil.

— Sunt puternic ca un taur, pledă Mike. Cred că nu e mare lucru, am să reușesc să mă fac bine. Ascultă, omule, lasă-mă să plec. Te rog. Sunt gata să-ți cad în genunchi, fir-ar să fie.

Nick reflectă, rămânând în expectativă.

— Ce naiba, ai un pistol. Oricum, n-am nimic cu tine. Nu vreau decât să plec din oraș. Mai întâi mă duc să văd ce face nevastă-mea...

Nick făcu semn spre mâna stângă a lui Mike, pe care nu se vedea verighetă.

— Mda, suntem divorțați, dar ea mai locuiește încă aici, tocmai pe Ridge Road. Aș vrea să-i fac o vizită. Ce părere ai, omule? Mike începuse să plângă. Dă-mi o șansă. Nu mă ține închis în cursa asta de șobolani.

Nick se ridică încet, se duse în birou și trase sertarul mesei. Cheile erau acolo. Logica lui Mike era fără fisură; n-avea nici un sens să-ți închipui că în toată harababura asta avea să apară cineva care să-l scoată pe cauțiune. Luă cheile și se întoarse. Ridică în sus cheia pe care i-o arătase Big John Baker, cu o bucată de bandă albă lipită pe ea, și-i aruncă lui Mike Childress tot mănunchiul, printre zăbrele.

— Mulțumesc, bolborosi Mike. Vai, îți mulțumesc. Îmi pare rău că te-am bătut, îți jur pe Dumnezeuul meu. A fost ideea lui Ray, eu și Vince am încercat să-l oprim, dar când se pune pe băut îl apucă nebunia...

Introduse cheia în broască, zornăind. Nick se trase înapoi, strângând în mână patul pistolului.

Ușa celulei se deschise și Mike ieși afară.

— Vorbesc foarte serios. Nu vreau decât să plec din oraș.

Se strecură pe lângă Nick, cu o undă de rânjet jucându-i pe buze. Apoi țâșni prin ușa dintre micul bloc de celule și birou. Nick îl urmă, însă nu mai apucă să vadă decât cum se închide ușa de afară în urma lui.

Nick ieși și el în fața clădirii. Mike rămăsese la marginea trotuarului, sprijinit cu o mână de aparatul automat de parcare, căutând de-a lungul străzii pustii.

— Dumnezeule, șopti el și se întoarse buimac spre Nick. Ce se întâmplă? Ce-i cu *asta*?

Nick înclină din cap, ținându-și în continuare mâna pe armă.

Mike încercă să spună ceva, dar fu cuprins de un acces de tuse. Se acoperi la gură, apoi își șterse buzele.

— Plec naibii de-aici, zise el. Dacă ești băiat deștept, faci la fel ca mine, mutule. Chestia astea e un soi de ciumă sau ceva de genul ăsta.

Nick ridică din umeri, iar Mike se îndepărtă, mergând pe trotuar. Se mișca din ce în ce mai repede, până ce aproape o luă la fugă. Nick îl urmări până ce dispăru din raza lui vizuală, apoi intră în birou. Nu l-a revăzut niciodată pe Mike. Avea un sentiment de ușurare și înțelese, deodată, că făcuse lucrul cel mai potrivit. Se întinse în pat și adormi aproape instantaneu.

Dormi toată după-amiaza pe canapeaua fără pături și se trezi scăldat în transpirație, dar simțindu-se ceva mai bine. O furtună cu tunete bătea coastele munților — el nu putea auzi bubuiturile, în schimb vedea zigzagurile alb-albăstrui ale fulgerelor împlântându-se în pământ, ocolind Shoyo în seara respectivă.

La amurg, porni pe Main Street până la magazinul Paulie's Radio & TV, unde comise încă una dintre spargerile lui însoțite de scuze și explicații. Lăsă o notă lângă casa de bani și luă în schimb un televizor Sony portabil. Ajuns la închisoare, îi dădu drumul și începu să caute diversele canale. Postul afiliat la CBS transmitea un anunț pe care se putea citi **DEFECȚIUNE ÎN SISTEMUL DE TRANSMISIE A UNDELOR ULTRASCURTE VĂ RUGAM SĂ RĂMÂNEȚI PE RECEPȚIE**. Stația ABC prezenta filmul *I Love Lucy*, iar pe NBC se retransmitea un episod dintr-un serial despre o tânără impertinentă care încearcă să devină mecanic pe un circuit de curse pentru mașini de serie. Postul independent din Texarkana, specializat mai ales în filme vechi, jocuri televizate și tot felul de mășcări religioși, de soiul lui Jack Van Impe, nu emitea nimic.

Nick închise aparatul, se duse la bufet și pregăti două porții de supă și de sandvișuri. I se părea lugubru felul în care toate felinarele continuau să se aprindă, marcând pe ambele trotuare de pe Main Street un șir de spoturi de lumină albă. Puse mâncarea într-un coș și porni spre casa Janei Baker. Trei sau patru câini foarte flămânzi și puși pe prădăciune, se vedea bine, se apropiară de el în haită, atrași de mirosul hranei. Nick scoase pistolul, dar nu avu inima să se folosească de el până ce unul dintre câini nu se pregăti să-l muște. Atunci apăsă pe trăgaci, iar glonțul ricoșă de ciment la doi metri în fața lui, lăsând o urmă argintie de plumb. Sunetul exploziei nu ajunsese până la el, în schimb simți șocul surd al vibrațiilor. Câinii se răspândiră în fugă.

Jane dormea, cu fruntea și obraji fierbinți, respirând încet și cu greutate. Lui Nick i se păru că era teribil de trasă la față. Făcu rost de o bucată de cârpă și-i șterse obrazul. Îi lăsă porția de mâncare pe noptieră, apoi coborî în salon și aprinse televizorul familiei, un aparat mare, color.

CBS nu apăru toată noaptea. NBC își respectă programul obișnuit de emisiuni, în schimb imaginea de pe postul afiliat la ABC se încețoșă în mai multe rânduri, uneori ecranul albindu-se complet, pentru ca apoi să-și revină brusc. Acest canal nu prezenta decât emisiuni vechi, ale sindicatelor de creatori, ca și cum legătura lui cu rețeaua ABC principală ar fi fost întreruptă. Nu conta prea mult. Nick aștepta de fapt știrile.

Când în sfârșit începu programul respectiv, Nick rămase cu gura căscată. "Epidemia de supergripă", după cum era ea acum numită, era știrea cea mai importantă, dar crainicii de pe ambele posturi declarau că era pe cale să fie adusă sub control. Un vaccin de gripă a fost realizat la Centrul pentru Control Epidemiologic de la Atlanta, iar la începutul săptămânii viitoare doctorii aveau să fie în măsură să-l injecteze populației. Potrivit rapoartelor oficiale, epidemia avusese efecte serioase la New York, San Francisco, Los Angeles și Londra, dar peste tot ea fusese stăpânită. În anumite zone, continua crainicul, întrunirile publice fuseseră temporar suprimate.

La Shoyo, se gândi Nick, întreg *orașul* a fost suprimat. Cine își bătea joc de cine?

Prezentatorul încheie spunând că existau încă restricții în ceea ce privește călătoriile spre majoritatea marilor aglomerări urbane, dar aceste interdicții urmează să fie ridicate de îndată

ce vaccinul va putea fi distribuit pe scară largă. Apoi trecu la prăbușirea unui avion în Michigan și la unele reacții ale Congresului față de ultimele decizii ale Curții Supreme referitoare la drepturile homosexualilor.

Nick închise televizorul și ieși în pridvorul casei. Se așeză în balansoar. Mișcarea înainte și înapoi avea darul să-l calmeze, mai cu seamă că el nu putea auzi scârțâitul unui bolț ruginit pe care John Baker uitase să-l ungă. Urmărea cu privirea insectele fosforescente, descriind în întuneric spirale neregulate. Fulgerele izbucneau surd în interiorul norilor de la orizont, lăsându-te să bănuiești că aveau și ei propriile lor insecte fosforescente, de dimensiunea unor dinozauri monstruoși. Aerul nopții părea vâscos și sufocant.

Deoarece televiziunea era pentru Nick un mijloc de informare exclusiv vizual, remarcase în timpul jurnalului de știri un fapt pe care cei mai mulți l-ar fi trecut probabil cu vederea. Nu existase nici un reportaj filmat, absolut nici unul. Nu existaseră scoruri de baseball, poate din cauză că nu se disputaseră meciuri. Un buletin meteo vag și fără harta vremii, arătând zonele de presiune maximă și minimă — ca și cum Biroul de Meteorologic al Statelor Unite și-ar fi tras obloanele. Indiferent cât de absurd i s-ar fi putut părea lui Nick, acest lucru se petrecuse cu adevărat.

Ambii prezentatori i se păruseră nervoși și supărați. Unul dintre ei era răcit; o dată i se întâmplase să tușească în microfon și-și ceruse scuze. Ambii spicheri aruncaseră mereu priviri spre stânga și spre dreapta camerelor înaintea cărora stăteau... ca și cum s-ar mai fi aflat cineva alături de ei, în studio, cineva care avea grijă ca ei să nu se abată de la conduita cuvenită.

Asta se întâmplase în seara de 24 iunie, când Nick dormise chinuit în pridvorul din fața casei, visând niște lucruri foarte rele. Iar acum, în după-amiaza zilei următoare, veghea la moartea Janei Baker, această femeie minunată... *și nu era în stare să pronunțe un singur cuvânt de mângâiere.*

Ea-l trăgea cu putere de mână. Nick îi privea fața palidă și trasă. Pielea ei era acum uscată, transpirația se evaporase. Dar asta nu-i dădea lui Nick speranță sau liniște. Era pe cale să se stingă. De acum știa prea bine cum arată momentul acela.

— Nick, spuse ea, zâmbind. Îi prinse una din palme între ambele mâini. Am vrut să-ți mulțumesc încă o dată. Nimeni nu vrea să moară singur, așa-i?

El clătină din cap cu toată vehemența și tăria, iar femeia înțelese din gestul lui că nu-i contrazice afirmația în sine, ci doar premisa.

— Ba da, insistă ea. Dar nu contează. În dulapul de acolo am o rochie, Nick. Una albă. Ai s-o recunoști după... O criză de tuse o obligă să se întrerupă. Când reuși să vorbească din nou, își continuă propoziția: ... după dantelă. Am purtat-o în tren, când am plecat în luna de miere. Încă îmi vine... sau așa cred, cel puțin. Cred că acum o să-mi fie puțin mare... am mai slăbit... dar asta nu mai are importanță. Întotdeauna mi-a plăcut foarte mult rochia asta. John și cu mine am fost la Lacul Pontchartrain. Acele două săptămâni au fost cele mai minunate din viața mea. John a știut întotdeauna să mă facă fericită. Ai să-ți aduci aminte de rochie, Nick? În ea vreau să fiu îngropată. N-o să-ți vină prea greu să... să mă îmbraci, nu'?

Nick înghiți un nod și clătină din cap, privind fix spre pătură. Ea simțise probabil amestecul lui de tristețe și de jenă, pentru că nu mai pomeni despre rochie. Îi istorisi, în schimb, alte lucruri — grațios, aproape cochet. Cum câștigase un concurs de recitări în liceu, cum mersese în etapa finală a statului Arkansas, și cum îi căzuse juponul și i se încurcase în pantofi chiar în momentul când ajunsese la răsunătorul punct culminant din "The Daemon Lover" de Shirley Jackson. Despre sora ei, care plecase în Vietnam ca membră a unui grup de misionari bapțiști, de unde se întorsese nu cu unul sau doi, ci cu trei copii adoptați. Despre o drumeție pe care ea și John o făcuseră cu trei ani în urmă, și cum un elan în călduri și prost dispus îi silise să se cațere într-un copac și-i ținuse acolo o zi întreagă.

— Prin urmare am rămas cocoțată, strâns lipiți unul de celălalt, îi povesti ea, pe jumătate adormită, ca niște elevi de liceu la cinematograf. Dumnezeu, să-l fi văzut când am coborât din copac... Era... eram... îndrăgostiți... foarte îndrăgostiți... dragostea este aceea care pune lumea în mișcare, întotdeauna am crezut asta... este singurul lucru care le dă bărbaților și femeilor puterea să rămână în picioare într-un univers în care gravitația pare a vrea să-i tragă în jos... să-i doboare... și să-i oblige să se târască... eram... atât de îndrăgostiți...

Căzu în amorțeală, iar când se trezi — poate fiindcă el mișcase o perdea sau făcuse podeaua să scârțâie — delira din nou.

— *John! Țipă ca, cu vocea sugrumată de secreții. Vai, John, n-am să reușesc niciodată să pricep cum naiba să umblu cu schimbătorul ăsta de viteze! John, trebuie să mă ajuți! Trebuie să mă ajuți...*

Șirul vorbelor ei se pierdu într-o expirație lungă, însoțită de un horcăit, pe care el îl simți, chiar dacă nu-l auzea. O dâră subțire de sânge închis la culoare i se prelinse dintr-o nară. Se prăbuși înapoi, pe pernă, iar capul i se zgâlțâi violent o dată, de două ori, de trei ori, ca și cum tocmai ar fi luat o hotărâre decisivă, iar răspunsul era negativ.

Apoi rămase nemișcată.

Nick o atinse timid pe o latură a gâtului, apoi la încheietură, apoi între sâni. Nimic. Murise. Ceasul de pe noptieră bătea plin de importanță, dar ticăitul lui nu mai era acum auzit de nici unul dintre ei. Nick își lăsă capul pe genunchi și plânse, în felul lui tăcut. *Singurul lucru pe care-l poți face, ca un soi de descărcare lentă, îi spusese odată Rudy, dar într-o lume de operetă îndoielnică, lucrul acesta se poate dovedi util.*

Știa ce trebuie să urmeze și nu se simțea deloc dispus să înceapă. Nu este cinstit, se revolta o parte a lui. Nu era de datoria lui. Însă de vreme ce nu mai era nimeni prin preajmă — și poate nici pe o rază de mai mulți kilometri în jur — trebuia s-o facă. Ori o lăsa să putrezească, iar asta nu putea concepe. Ea îi arătase bunătațe, iar în drumurile lui întâlneau prea mulți oameni, bolnavi sau sănătoși, care nu fuseseră în stare să-i ofere un asemenea dar. Sosise timpul să se apuce de treabă. Cu cât stătea mai mult pe loc, cu atât mai greu avea să-și

îndeplinească datoria. Știa unde se află Curtis Mortuary — trebuia să meargă până la a treia stradă și apoi spre vest, până la prima intersecție.

Se sili să se ridice în picioare și să deschidă dulapul, sperând pe jumătate că rochia albă, rochia din luna de miere, se va dovedi a fi o părticică din delir. Dar se afla la locul ei. Puțin îngălbenită din cauza anilor, o recunoscuse, totuși, de la bun început. Din cauza dantelei. O scoase de pe umeras și-o întinse pe băncuța de la capătul patului. Cercetă rochia, apoi se uită la trupul femeii și se gândi: *Acum nu-i va fi puțin mare, ci foarte mare. Boala a lăsat asupra ei urme mult mai grele decât și-a dat seama... și cu atât mai bine.*

Se apropie de ea fără tragere de inimă și începu s-o dezbrace de cămașa de noapte. Dar de îndată ce rămase goală dinaintea lui, groaza îl părăsi nemărirămânând decât mila — o milă ce sălășluia atât de adânc în el, încât îi provoca dureri — și începu să plângă din nou în timp ce-i spăla trupul, apoi o îmbrăcă așa cum fusese îmbrăcată în drum spre Lacul Pontchartrain. Gătita ca în ziua aceea, în dantele, vai, în dantele, o luă în brațe și o purtă până la casa de pompe funebre: o purtă ca un mire trecând un prag fără de sfârșit, ținându-și iubita în brațe.

CAPITOLUL 26

UN GRUP OARECARE din campus — probabil Studenții pentru o Societate Democratică sau poate Tinerii Maoiști — a muncit intens la o mașină de copiat în noaptea de 25 spre 26 iunie.

Afișele realizate se puteau vedea a doua zi de dimineață peste tot în căminul de la Louisville al Universității Kentucky:

ATENȚIUNE! ATENȚIUNE! ATENȚIUNE! ATENȚIUNE!

SUNTEȚI MINȚIȚI! GUVERNUL VĂ MINTE! PRESA, CARE SE AFLĂ SUB CONTROLUL FORTELOR PARAMILITARE PORCEȘTI, VĂ MINTE! ADMINISTRAȚIA ACESTEI UNIVERSITĂȚI VĂ MINTE, LA FEL ȘI DOCTORII CLINICII, CARE SE AFLĂ SUB ORDINELE ADMINISTRAȚIEI!

1. NU EXISTĂ UN VACCIN PENTRU SUPERGRIPĂ.

2. ȘUPERGRIPA NU ESTE O BOALĂ GRAVĂ, ESTE O BOALĂ MORTALĂ.

3. GRADUL DE CONTAMINARE POATE ATINGE 75%.

4. SUPERGRIPA A FOST REALIZATĂ DE FORȚELE PARAMILITARE PORCEȘTI ALE STATELOR UNITE ȘI RĂSPÂNDITĂ DIN GREȘALĂ.

5. FORȚELE PARAMILITARE PORCEȘTI ALE STATELOR UNITE INTENȚIONEAZĂ SĂ ACOPERE EROAREA LOR CRIMINALĂ, CHIAR DACĂ EA ECHIVALEAZĂ CU MOARTEA A 75% DIN POPULAȚIE! LE ADRESĂM UN SALUT TUTUROR REVOLUȚIONARILOR! A SOSIT CLIPA SĂ NE RIDICĂM LA LUPTĂ! PRIN UNIRE ȘI STRĂDANIE VOM IZBÂNDI!

ÎNTÂLNIREA ARE LOC ÎN SALA DE GIMNASTICĂ, LA ORA 19.00!

GREVĂ! GREVĂ! GREVĂ! GREVĂ! GREVĂ! GREVĂ!

Ceea ce s-a petrecut la postul de televiziune WBZ-TV din Boston fusese plănuțit cu o seară înainte de trei crainici de la știri și șase tehnicieni, lucrând cu toții în Studioul 6. Cinci dintre ei jucau pocher cu regularitate, iar șase din nouă erau bolnavi. Știa că n-au nimic de pierdut. Au adunat aproape o duzină de pistoale.

Bob Palmer, care asigura coordonarea știrilor de dimineață, le-a adus la etaj într-o geantă ușoară de voiaj, în care își ducea de obicei notele, creioanele și câteva agende de dimensiuni mari.

Întreg spațiul de emisie era păzit de membri ai Gărzii Naționale, după cum li se spusese lor, deși, așa cum îi mărturisise Palmer lui George Dickerson cu o seară în urmă, era pentru prima oară când vedea soldați din regimente de gardă trecuți de cincizeci de ani.

La ora 9.01 dimineața, imediat după ce Palmer începuse să citească știrea liniștitoare pe care i-o înmânase cu zece minute în urmă un subofițer de armată, avu loc o lovitură. Cei nouă au capturat stația TV, în adevăratul înțeles al cuvântului. Soldații, care nu se așteptaseră să aibă ne cazuri din partea unei cete de civili blajini, obișnuiți să prezinte reportaje despre tot soiul de grozăvii petrecute la mare distanță de ei, au fost luați prin surprindere și dezarmați. Alte persoane din efectivul postului se alăturaseră micii rebeliuni, eliberaseră cu repeziciune etajul al șaselea și blocaseră toate ușile. Lifturile au fost chemate la etajul șase înainte ca soldații de la parter să apuce să înțeleagă ce se întâmplase. Trei soldați au încercat să urce pe scara de incendiu dinspre est, dar un portar cu numele de Charles Yorkin, înarmat cu o carabină modelul armatei, trăsese un foc pe deasupra capetelor lor. A fost unicul foc tras în cursul evenimentelor.

Telespectatorii din zona de emisie a postului WBZ-TV îl văzură pe Bob Palmer oprindu-se în mijlocul unei propoziții și-l auziră spunând "Okay, chiar acum!". Se auziră zgomote ca de încăierare din afara razei de cuprindere a camerei de luat vederi. După terminarea zarvei, mii de telespectatori uimiți constatară că Bob Palmer ținea acum în mână un pistol cu țeava scurtă.

— Am pus mâna pe ei, Bob! I-am înfrânt pe ticăloșii ăștia! N-a scăpat nici unul! se auzi un strigăt triumfător și răgușit, la distanță de microfon.

— Okay, am făcut o treabă bună, zise Palmer. Se întoarse apoi din nou către cameră.

Stimați concetățeni din Boston și americani din zona noastră de emisie! Tocmai s-a petrecut un lucru atât grav, cât și teribil de important în acest studio și sunt foarte bucuroși pentru că s-a întâmplat pentru prima oară aici, la Boston, leagănul independenței americane. De șapte zile încoace, acest post de televiziune a fost păzit de soldați care pretindeau că fac parte din Garda Națională. Bărbați îmbrăcați în uniforme kaki, militare, înarmați, au stat de veghe lângă operatorii noștri, în camerele noastre de control, în apropierea teleimprimatoarelor noastre. Au fost cumva știrile cenzurate? Cu părere de rău, trebuie să vă mărturisesc că acesta este adevărul. Mi se aduceau foile de hârtie și eram silit să le citesc, așa zice chiar așa, cu arma la

tâmplă. Știrea pe care tocmai o relatam se referea la așa-numita "epidemie de supergripă" și întregul ei conținut este cât se poate de fals. Luminițele începură să se aprindă pe tabloul de comandă. În cincisprezece secunde, se aprinseră toate, până la ultima.

— Operatorii noștri au înregistrat multă peliculă, care ne-a fost confiscată sau expusă la lumină cu bună știință. Reportajele au dispărut. Cu toate acestea, doamnelor și domnilor, *dispunem* de imagini și avem corespondenți chiar aici, în studio — nu reporteri profesioniști, dar persoane care au fost martori oculari la ceea ce s-ar putea dovedi a fi cel mai mare dezastru din istoria țării noastre... și, credeți-mă, nu mă folosesc de aceste cuvinte cu ușurință. Acum veți avea ocazia să vedeți o parte din filmele noastre. Toate înregistrările au fost făcute clandestin, iar unele sunt de proastă calitate. Totuși, noi, cei de aici, care tocmai ne-am eliberat postul de televiziune, considerăm că veți vedea suficient. Mai mult chiar decât v-ați fi dorit.

Își ridică privirile, scoase o batistă din buzunarul sacoului sport și-și suflă nasul. Posesorii de televizoare color de calitate au putut observa că era roșu în obraji și cuprins de febră.

— Dacă totul e gata, George, poți să-i dai drumul.

Pe ecran, chipul lui Palmer fu înlocuit de aspecte filmate în Boston General Hospital. Saloanele erau supraaglomerate. Pacienții zăceau pe podele. Culoarele erau pline; asistentele, multe din ele evident bolnave, la rândul lor, se agitau în toate părțile. Unele plângeau isteric. Altele păreau atât de șocate, încât te-ai fi așteptat să leșine la primul pas.

Imagini ale gardienilor stând la colțuri de stradă, cu armele pregătite. Imagini ale clădirilor care fuseseră sparte.

Bob Palmer apăru din nou.

— Dacă aveți copii, doamnelor și domnilor, v-am sfătui să le cereți să iasă din cameră.

Un instantaneu plin de purici cu un camion coborând cu spatele spre un chei ieșind în afară deasupra Portului Boston, unul dintre camioanele acelea mari, kaki, ale armatei. Dedesubt se vedea o barjă acoperită cu prelate din pânză impregnată cu smoală, legându-se pe valuri. Doi soldați zbârțiți la față, cu aer de extraterestri, din pricina măștilor de gaz, săriră din cabină. Imaginea se mișcă și dansează, apoi se stabilizează din nou când trăgeau prelate care acoperea partea din spate, deschisă, a camionului. Apoi se cățărară înăuntru și o cascadă de trupuri începu să cadă în barjă: femei, bătrâni, copii, polițiști, asistente medicale; cădeau într-un șuvoi rapid și aparent fără sfârșit. Dintr-o anumită secvență rezulta limpede că soldații se ajutau de niște furci ca să coboare cadavrele.

Palmer își susținu emisiunea timp de două ore, timp în care citi, cu voce tot mai răgușită, note și buletine de știri și le luă interviuri altor membri ai echipei. Totul continuă până în clipa când cineva de la parter ajunse la concluzia că nu era nevoie să recucerească etajul al șaselea pentru ca să-i pună capăt. La 11.16, emisiunile postului WBZ amuțiră pentru totdeauna, cu ajutorul câtorva kilograme de explozibil din plastic.

Palmer și ceilalți de la etajul șase au fost executați pe loc, sub acuzația de trădare față de guvernul lor, adică față de Statele Unite ale Americii.

Call-Clarion nu era decât un săptămânal din Durbin, un orașel din West Virginia, scos de James D. Hogliss, avocat la pensie, dar tirajul lui fusese întotdeauna bun, deoarece Hogliss fusese la sfârșitul anilor patruzeci și în deceniul următor un susținător înfocat al drepturilor minerilor; de asemenea, editorialele *anti-establishment* pe care le scria erau întotdeauna pline de foc și pară, de proiectile încărcate cu pucioasă la adresa funcționarilor guvernamentali de la toate nivelurile, de la administrația orașenească până la cea federală.

Hogliss dispunea de propria lui ceată de vânzători de ziare, dar, în această dimineață limpede de vară, prefera să difuzeze singur numărul în mașina lui, un Cadillac model 1948, fâșâind cu roțile albe pe străzile orașului... străzi dureros de pustii. Jurnalele erau îngrămădite pe scaunele automobilului și-n portbagaj. *Call-Clarion*, care n-ar fi trebuit să apară în ziua respectivă, în mod normal, consta dintr-o singură pagină tipărită cu litere mari, în interiorul unui chenar negru. Cuvintele din partea de sus declarau că este vorba de o EDIȚIE SPECIALA, cea dintâi scoasă de Hogliss din 1980, când avusese loc explozia de la mina Ladybird, care îngropase pe veci patruzeci de mineri.

Titlul suna astfel: FORȚELE GUVERNAMENTALE ÎNCEARCĂ SĂ ASCUNDĂ IZBUCNIREA EPIDEMIEI!

Dedesubt: "Număr special al lui *Call-Clarion* de James D. Hogliss"

Și mai jos: "Reporterul a aflat dintr-o sursă demnă de încredere că epidemia de gripă (supranumită de unii *Boala-Sufocantă* sau *Gât-Gros* la noi, în West Virginia) este provocată în realitate de o variantă mutagenă mortală a virusului gripei obișnuite, creată de guvernul nostru, în scopuri militare — încălcând astfel în mod flagrant Acordurile Revizuite de la Geneva referitoare la armele biologice și chimice, acorduri pe care reprezentanții Statelor Unite le-au semnat cu șapte ani în urmă. Aceeași sursă, un funcționar al armatei care se află în prezent la baza Wheeling, a mai declarat că promisiunea apariției în curând a unui vaccin este «o minciună ordinară». Potrivit sursei, încă nu a fost realizat nici un fel de vaccin.

Cetățeni, acest fapt este mai mult decât un dezastru sau o tragedie; el reprezintă sfârșitul speranțelor în guvernul nostru. Dacă am reușit cu adevărat să ne facem un asemenea rău nouă înșine, atunci..."

Hogliss era bolnav și foarte slăbit. Scrierea editorialului părea să-l fi stors de cele din urmă puteri. Energia i se transformase în cuvinte, fără să-i mai fie redată dintr-o altă sursă. Pieptul îi era plin de secreții, iar respirația lui avea un ritm drăcesc, chiar și în stare de repaus. Cu toate acestea, mergea metodic, din casă în casă, lăsând peste tot foile lui volante, fără ca măcar să știe dacă locuințele respective mai erau ocupate de cineva sau, în caz că mai existau supraviețuitori, mai aveau suficientă forță să meargă până la poartă și să culeagă ceea ce le lăsase el.

În cele din urmă ajunse în partea de vest a orașului, Poverty Row, cartierul săracilor, cu

barăci și rulote, mirosind puternic a conținere de gunoi. Nu mai rămăseseră decât jurnalele din portbagaj, pe care nu se mai osteni să-l închidă, capacul lui clătinându-se încet în sus și în jos ori de câte ori trecea peste hopurile de pe drum. Se războia cu o durere cruntă de cap și încerca să se concentreze, ca să nu mai vadă dublu.

După ce se ocupase și de cea din urmă casă, o cocioabă pe jumătate dărâmată din apropierea barierei de la linia de centură a orașului, îi mai rămăsese un teanc cam de douăzeci și cinci de ziare. Tăie cu vechiul lui briceag sfoara ce le ținea legate și apoi le lăsa în voia vântului, să fie purtate oriunde; se gândea la sursa lui de informații, un maior cu ochi întunecați și neliniștiți, care fusese transferat de la o misiune "top secret" din California, purtând numele de Project Blue, cu doar trei luni în urmă. Maiorul avusese acolo misiunea de a asigura securitatea externă. Acum, în timp ce-i povestea lui Hogliss tot ce știa, își pipăia mereu pistolul de la sold. Hogliss se gândea că maiorul se va folosi de arma aceea peste foarte puțin timp, dacă nu cumva o și făcuse.

Se sui iarăși la volanul Cadillacului, singura lui mașină de când împlinise vârsta de douăzeci și șapte de ani, și descoperi că era mult prea obosit ca să mai conducă până în centrul orașului. Se lăsa pe spate, somnoros, ascultă zgomotele înăbușite ce-i ieșeau din piept și urmări cu privirea exemplarele din ediția lui specială, măturate leneș de vânt spre bariera de cale ferată. O parte dintre ele se prinseseră în ramurile copacilor, atârând ca niște fructe stranii. Din apropiere se auzea susurul zglobiu al râului Durbin, în care pescuise, pe când era copil. Bineînțeles, acum nu mai exista nici un pește în aceste ape — de asta avuseseră grijă firmele de exploatare a zăcămintelor de cărbuni —, dar sunetul avea încă un efect calmant și binefăcător. Închise ochii, adormi și muri peste o oră și jumătate.

Los Angeles Times nu reuși să tipărească decât 26000 de exemplare din ediția specială de o pagină, înainte ca ofițerii puși de pază să descopere că nu era vorba de un prospect de reclamă, așa cum li se spusese. Represaliile ce-au urmat fără întârziere au fost sângeroase. Versiunea oficială a FBI-ului a fost că "revoluționarii radicali" — vechea sperietoare — dinamitaseră tipografia lui *L.A. Times*, provocând moartea a douăzeci și opt de muncitori. FBI-ul nu a fost pus în situația să explice cum se făcuse că explozia înfipse gloanțe în capul fiecăreia dintre cele douăzeci și opt de persoane, deoarece trupurile respective fuseseră amestecate cu mii de alte cadavre, victime ale epidemiei, care erau înmormântate în mare.

Cu toate acestea, 10000 de exemplare ieșiseră pe piață, ceea ce era suficient. Iată titlul tipător, tipărit cu litere de-o șchioapă:

COASTA DE VEST SE AFLĂ ÎN GHEARELE UNEI EPIDEMII TERIBILE

Mii de persoane se refugiază din calea supergripei ucigătoare. Este indubitabil că guvernul ascunde adevărul

"LOS ANGELES — Unii dintre soldații care afirmă că sunt membri ai Gărzii Naționale, chemați să dea o mână de ajutor în tragedia ce bântuie împrejurul nostru în momentul de față, sunt de fapt militari de carieră, purtând la mânăci chiar și patru trese a câte zece ani. O parte a misiunii lor constă în asigurarea cetățenilor îngroziți din Los Angeles că supergripa, cunoscută sub denumirea de Captain Trips de tinerii din cele mai multe regiuni, nu este «decât cu foarte puțin mai virulentă» decât forma Londra sau Hong Kong... asigurări pe care ei le dau însă prin aparate portabile de respirație. Președintele urmează să vorbească în această seară, la 6.00 ora Pacificului, iar secretarul său de presă, Hubert Ross, a calificat știrile potrivit cărora președintele va vorbi dintr-un loc care, deși special decorat să semene cu Biroul Oval, este adânc îngropat în buncărul Casei Albe, drept «isterice, răuvoitoare și absolut nefondate». Așa cum rezultă din copiile discursului prezidențial puse deja în circulație, el va «muștra» poporul american pentru reacția atât de exagerată și va compara panica stârnită recent cu efectul pe care l-a avut transmisiunea radiofonică a *Războiului lumilor* făcută de Orson Welles la începutul anilor treizeci.

Times dorește să pună cinci întrebări la care președintele să răspundă în discursul său.

1. De ce ziarul *Times* a fost împiedicat de gangsteri în uniforme militare să dea publicității știrile, violând astfel flagrant dreptul lui constituțional de a face acest lucru?
2. De ce au fost blocate autostrăzile US 5, US 10 și US 15 cu autovehicule blindate și transportoare de trupe?
3. Dacă avem de-a face doar cu «o epidemie minoră de gripă», de ce a fost nevoie să fie decretată legea marțială în Los Angeles și zona înconjurătoare?
4. Dacă avem de-a face doar cu «o epidemie minoră de gripă», atunci de ce sunt trase trenuri de barje până în largul Pacificului și apoi scufundate? Nu cumva aceste barje conțin ceea ce noi ne temem că ar putea conține — și anume cadavrele victimelor epidemiei —, după cum am fost asigurați și de surse bine informate?
5. În încheiere, dacă urmează cu adevărat să se distribuie un vaccin doctorilor și spitalelor la începutul săptămânii viitoare, atunci de ce n-a auzit de vreun plan oarecare de livrare *nici măcar unul* dintre cei patruzeci și șase de medici cu care ziarul nostru a luat legătura pentru informații suplimentare? De ce *nici măcar o clinică* n-a fost pregătită în vederea vaccinării antigripale? De ce *nici măcar o farmacie*, din cele zece la care am sunat, n-a primit înștiințări de primire a unor mărfuri sau circulare guvernamentale în legătură cu un asemenea vaccin?

Facem apel la președinte să răspundă la aceste întrebări în discursul lui și, mai presus de orice, facem apel la el să pună capăt acestor tactici de stat polițienesc și acestor eforturi nesăbuite de a ascunde adevărul..."

Un bărbat în pantaloni scurți de culoare kaki și sandale se plimba încolo și înapoi pe Piedmont Avenue din Duluth cu un semn mare, pictat cu funingine, pe frunte, și un afiș-sandviș cu litere de mână atârându-i pe umerii slabi.

În partea din față se putea citi:

A SOSIT CEASUL PIEIRII
ISUS CRISTOS SE VA POGORI CURÂND
PREGĂTIȚI-VĂ SĂ DAȚI OCHII CU DUMNEZEUL VOSTRU!

Iar pe spate:

IATĂ, INIMILE PĂCĂTOȘILOR AU FOST ZDROBITE
CEI MARI VOR FI UMILIȚI ȘI CEI UMILI VOR FI PREAMĂRIȚI
VIN ZILELE CELE NEGRE
VAI, ȚIE, O, SIONULE

Patru tineri înțoliți în jachete de motociclist, toți patru tușind rău și având nasul înfundat, se năpustiră asupra bărbatului în pantaloni scurți și-l bătură cu scândurile pe care se sprijineau afișele până ce-l lăsară lat. Apoi fugiră, iar unul dintre ei strigă peste umăr: "Ca să te-nveți minte să-i mai sperii pe oameni! Ca să te-nveți minte să-i mai sperii pe oameni, idiot cu mintea prăjită de droguri ce ești!"

Cel mai popular program de dimineață din Springfield, Missouri, era emisiunea în direct cu ascultătorii "Spune ce-ai pe suflet", a postului de radio KLFT, moderată de Ray Flowers. Avea în cabina de emisie șase linii telefonice, iar în dimineața respectivă, de 26 iunie, era unicul salariat al KLFT-ului care se prezentase la lucru. Era conștient de ceea ce se petrecea în jurul lui și se temea. Cam de o săptămână, Ray avea senzația că toate cunoștințele lui se îmbolnăviseră. În Springfield nu exista armată, auzise, în schimb, că trupele Gărzii Naționale fuseseră chemate la Kansas City și St. Louis pentru a "stopa răspândirea panicii" și pentru a "preveni jaful". Ray Flowers se simțea bine. Se uită gânditor la echipamentul din jur — telefoane, aparatura pentru temporizare, menită a-i permite să intervină atunci când se întâmpla ca unul dintre interlocutorii lui să recurgă la un limbaj neortodox, rafturi întregi de reclame înregistrate pe casete (*Dacă toaleta se revarsă/Și nu mai știi ce să te faci/Cheamă-i pe specialiștii-n țeavă/Cheamă-i pe-ai lui Kleen-Owt vraci*) și, desigur, microfonul.

Își aprinse o țigară, se duse la ușa studioului și o încuie. Intră la el în cabină și blocă și această intrare. Opri bobina de pe care se transmitea automat muzică în eter, o înlocui cu tema muzicală a emisiunii sale și apoi se așeză în fața microfonului.

— Bună dimineața tuturor, începu el, aici Ray Flowers și emisiunea "Spune ce-ai pe suflet". Cred că-n această dimineață nu poate exista decât un singur motiv care să te împingă să pui mâna pe telefon, nu? Puteți să-i spuneți oricum, Gât-Gros, supergripă sau Captain Trips, toate însemnând unul și același lucru. Am auzit niște povești oribile despre restricțiile pe care le pune peste tot armata și, dacă vreți să-mi vorbiți despre asta, cu sunt gata să vă ascult. Încă trăim într-o țară liberă, corect? Și, dacă tot sunt singur pe aici, vom proceda puțin altfel de această dată. Am închis aparatul de temporizare, iar de reclame cred că ne putem lipsi. Dacă și de la voi se vede Springfield la fel ca de la ferestrele postului KLFT, oricum nu prea-i arde nimănui de făcut cumpărături. Okay... dacă sunteți pe picioare, cum zicea maică-mea, hai să pornim la treabă. Numerele noastre de telefon, la care sunați gratis, sunt 555-8600 și 555-8601. Dacă sună ocupat, aveți răbdare. Nu uitați, trebuie să mă descurc singur cu toate.

La șaptezeci și cinci de kilometri de Springfield, în Carthage, o patrulă formată din douăzeci de soldați ai unității de acolo primi misiunea să se ocupe de Ray Flowers. Doi oameni refuzară să se execute, și fură împușcați pe loc.

În timpul orei cât dură deplasarea patrulei la Springfield, Ray Flowers primi mai multe telefoane: un doctor îi spuse că oamenii mureau ca muștele și că, după părerea lui, vestea cu vaccinul era o minciună ordinară a guvernului; o asistentă de spital, care confirmă că trupurile erau ridicate cu camioanele de la spitalele din Kansas; o femeie cuprinsă de delir, susținând sus și tare că erau farfurii zburătoare, venite din spațiul extraterestru; un fermier, care relată cum un pluton al armatei terminase de săpat, cu două utilaje, un șanț nemaipomenit de lung într-un teren de lângă US 71, la sud de Kansas City; și încă vreo duzină, fiecare dintre ei cu o poveste.

Apoi se auzi zgomotul ce însoțea sfărâmarea ușii exterioare a studioului.

— Deschide! se auzi o voce estompată. Deschide, în numele Statelor Unite!

Ray se uită la ceas: 11.45.

— Ei bine, spuse el, se pare că au sosit cei din infanteria marină. Dar noi vom continua să stăm de vorbă, ca și cum...

Fu întrerupt de o rafală trasă cu o armă automată, iar butonul ușii studioului se rostogoli pe covor. Prin gaura căscată în lemn se prelinse un fum albăstrui. Ușa fu împinsă cu putere și năvăliră vreo șase soldați cu echipament complet de luptă, purtând măști de gaze.

— Mai mulți militari au pătruns chiar acum în biroul exterior, anunță Ray. Sunt înarmați până-n dinți... arată ca și cum s-ar lansa într-o operație de curățare a terenului în Franța, acum vreo cincizeci de ani. Diferența este că poartă măștile pe figură...

— Închide emisiunea! urlă un tip solid, cu trese de sergent pe mâneci; îl vedea bine prin pereții din sticlă groasă ai cabinei, gesticulând cu arma.

— Cred că nu! îi răspunse Ray. I se făcuse foarte frig, iar când își ridică țigara din scrumieră, constată că degetele-i tremurau. Acest post a primit licență din partea Comisiei

Federale pentru Comunicații și eu sunt...

— Ți-am *revocat* afurisita aia de licență! Și acum *închide* emisiunea!

— Cred că nu, repetă Ray, întorcându-se la microfon. Doamnelor și domnilor, mi s-a ordonat să închid emisiunea postului KLFT, iar eu am refuzat să execut ordinul... pe bună dreptate, consider eu. Oamenii ăștia se poartă ca niște naziști, nu ca niște soldați americani. Eu nu sunt...

— Asta e ultima ta șansă! zise sergentul, ridicând arma.

— Domnule sergent, interveni unul dintre soldații de lângă ușă. Nu cred că poți să...

— Dacă omul acela mai scoate un cuvânt, lichidează-l, spuse sergentul.

— Cred că au de gând să mă împuște, mai reuși să zică Ray Flowers.

În secunda următoare, sticla cabinei lui de transmisie se făcu țândări, iar el se prăbuși peste tabloul de comandă. De undeva veni un teribil şuier de microfonie, a cărui intensitate sporea tot mai mult. Sergentul își goli întregul încărcător în panoul cu butoane și efectul de microfonie încetă. Luminile de pe consolă continuau să clipească.

— Okay, zise sergentul, întorcându-se către soldații lui. Vreau să ajungem la Carthage înainte de ora 1 și nu care cumva...

Trei soldați deschiseră simultan focul; unul dintre ei cu o pușcă fără recul în stare să scuipe șaptezeci de gloanțe pe secundă. Sergentul execută un dans al morții, apoi se poticni și se prăbuși pe spate, printre cioburile peretelui din sticlă al cabinei de transmisie. Un picior îi zvâcni într-un ultim spasm, izbind cu bocancul de luptă câteva bucăți de sticlă agățate în cadru.

Un frunțas, ale cărui coșuri ieșeau puternic în evidență pe obraji albi ca varul, izbucni în plâns. Ceilalți rămaseră încremeniți, nevenindu-le să-și creadă ochilor. Mirosul scârbos al corditei plutea greu în aer.

— L-am omorât! țipă frunțasul isteric. Sfinte Dumnezeule, l-am omorât pe sergentul Peters!

Nu-i răspunse nimeni. Pe fețele lor se citea în continuare uimirea și zăpăceala, deși ceva mai târziu singurul lor regret avea să fie că nu o făcuseră mai devreme. Tot ce se petrecea în jur li se părea un fel de horă a morții, în care ei nu aveau ce căuta.

Telefonul, pe care Ray Flowers îl așezase în furca amplificatorului chiar înainte de a muri, scoase un șir de cârâituri.

— Ray? Ești acolo, Ray? Vocea era obosită și nazală. Îți ascultăm mereu programul, amândoi, cu și cu bărbatu-meu, iar acum nu voiam să-ți spunem decât atât, să o ții tot așa mai departe, pentru că faci o treabă bună, și să nu-i lași să te intimideze. Bine, Ray? Ray?... Ray?...

COMUNICARE 234 ZONA 2 MESAJ CIFRAT DE LA: LONDON ZONA 2 NEW YORK

CĂTRE: COMANDANTUL CREIGHTON

REFERITOR LA: OPERAȚIUNEA CARNIVAL

URMARE: CORDONUL DE LA NEW YORK ESTE ÎN CONTINUARE OPERATIV OPERAȚIUNEA DE ÎNDEPĂRTARE A TRUPURILOR CONTINUA ORAȘUL ESTE RELATIV CALM X DEZVĂLUIRILE DE PRIMA PAGINĂ EVOLUEAZĂ MAI REPEDE DECÂT ANTICIPAM DAR PÂNĂ ÎN PREZENT MENTINEM SITUAȚIA SUB CONTROL ORICUM SUPERGRIPA ÎI OBLIGĂ PE MAJORITATEA ORĂȘENILOR SĂ STEA ACASĂ XX CONFORM ESTIMĂRILOR ACTUALE 50% DIN MILITARI DE LA BARICADELE DIN PUNCTELE DE IEȘIRE/INTRARE — PODUL GEORGE WASH PODUL TRIBOROUGH PODUL BROOKLYN TUNELELE LINCOLN ȘI HOLLAND PLUS ȘOSELELE CU ACCES LIMITAT DIN ORAȘELE SATELIT — SUNT BOLNAVI DE GRIPĂ MAJORITATEA SOLDAȚILOR ÎNCĂ SUNT CAPABILI DE SERVICIU ACTIV ȘI SE DESCURCĂ BINE XXX ÎN ORAȘ EXISTĂ TREI ÎNCENDII SCĂPATE DE SUB CONTROL ÎN HARLEM 7TH AVENUE SHEA STADIUM XXXX DEZERTĂRIILE DEVIN O PROBLEMĂ TOT MAI IMPORTANTĂ DEZERTORII SUNT ACUM EXECUTAȚI PE LOC XXXXX PĂREREA PERSONALĂ ESTE CĂ SITUAȚIA ESTE ÎNCĂ STABILĂ DAR SE AGRAVEAZĂ LENT XXXXXX SFÂRȘITUL COMUNICĂRII

LANDON ZONA 2 NEW YORK

La Boulder, Colorado, începu să se răspândească vorba că, în realitate, Centrul Meteorologic de Testare Atmosferică al Statelor Unite era o instalație de producere a armelor biologice. Zvonul respectiv fu reluat într-o emisiune radio de un disc-jockey din Denver, care se afla în stare de semidelir. Pe la ora 11, în seara de 26 iunie, la Boulder se declanșase un adevărat exod, ca al unor lemingi. O companie de soldați de la Denver-Arvida încercă să-i oprească, dar era ca și cum ai fi trimis un om cu o măturică din pene să măture grajdurile lui Augias. Mai bine de unsprezece mii de civili — bolnavi, speriați și împinși de un singur gând, anume să se îndepărteze cât mai mulți kilometri cu putință de Centrul de Testare Atmosferică — se rostogoliră asupra soldaților. Mii de alți cetățeni ai Boulderului se refugiară către alte puncte cardinale.

La 11.15, o explozie distrugătoare lumină noaptea în zona Centrului de Testare Atmosferică de pe Broadway. Un tânăr radical, numit Desmond Ramage, plantase în holul instituției peste șapte kilograme de explozibil plastic, destinat inițial mai multor tribunale și clădiri ale parlamentelor din statele din Midwest. Explozibilul fusese de cea mai bună calitate; detonatorul, în schimb, era o porcărie. Ramage a fost dezintegrat împreună cu tot felul de echipamente meteorologice și de măsurare a nivelului și felului poluării, altfel absolut inofensive.

În acest răstimp, exodul de la Boulder continua.

COMUNICARE 771 ZONA 5 MESAJ CIFRAT

DE LA: GARETH ZONA 6 NEW YORK

CĂTRE: COMANDANTUL CREIGHTON

REFERITOR LA: OPERAȚIUNEA CARNIVAL

URMARE: BRODSKY A FOST NEUTRALIZAT REPET BRODSKY A FOST NEUTRALIZAT A FOST

DESCOPERIT LUCRÂND ÎNTR-O CLINICĂ DIN LOCALITATE A FOST JUDECAT ȘI EXECUTAT PE LOC PENTRU TRĂDARE ÎMPOTRIVA STATELOR UNITE ALE AMERICII O PARTE DINTRE CEI AFLAȚI ÎN TRATAMENT AU ÎNCERCAT SĂ INTERVINĂ 14 CIVILI AU FOST ÎMPUȘCAȚI. 6 UCIIȘI 3 DINTRE OAMENII MEI RĂNIȚI, NICI UNUL GRAV X ÎN ACEASTĂ ZONĂ SE LUCREAZĂ NUMAI CU 40% DIN CAPACITATE SE ESTIMEAZĂ CĂ 25% DIN CEI AFLAȚI ÎNCĂ ÎN SERVICIU ACTIV SUNT BOLNĂVI DE SUPER-GRIPĂ ȘI 15% AU DEZERTAT XX S-A PETRECUT UN INCIDENT DEOSEBIT DE GRAV ÎN LEGĂTURĂ CU ÎNDEPLINIREA PLANULUI DE MĂSURI NEPREVĂZUTE F DE LA FRANK XXX SERGENTUL T.L. PETERS STAȚIONAT LA BAZA CARTHAGE MISSOURI A FOST ASASINAT ÎN TIMPUL UNEI MISIUNI SPECIALE LA SPRINGFIELD MISSOURI DE PROPRIII LUI SUBORDONAȚI SE PARE XXXX ALTE INCIDENTE DE ACEEAȘI NATURĂ POSIBILE DAR NECONFIRMATE SITUAȚIA SE DETERIOREAZĂ RAPID XXXXX SFÂRȘITUL COMUNICĂRII

Când seara se întindea asupra cerului ca un pacient anesteziat pe masă, două mii de studenți de la Kent State University din Ohio porniră pe poteca războiului — în stil mare. Cei două mii de răzvrățiți erau cursanți ai primului minisemestru de vară, participanți la un simpozion asupra viitorului jurnalismului din cadrul colegiilor universitare, o sută douăzeci de elevi ai unui atelier teatral și două sute de membri ai organizației Viitorii Fermieri ai Americii, filiala Ohio, a cărei convenție se întâmplase să coincidă cu izbucnirea supergripei, ce se răspândea ca un foc în iarba uscată. Se văzuseră cu toții blocați în campusul universității la 22 iunie, adică cu patru zile în urmă. Ceea ce urmează este o copie a unei înregistrări făcute în zonă de pe banda de comunicări radio a poliției, cuprinzând perioada dintre 19.16 și 19.22.

— Unitatea 16; unitatea 16, mă auzi? Recepție.

— Da, te aud, unitatea 20. Recepție.

— A apărut un grup de puști, care vine prin parc, către noi, 16. Cam vreo șaptezeci de zdrahoni, aș zice, iar... o, stai puțin, unitatea 16, a mai apărut un alt grup, venind din direcția opusă... Isuse, cam vreo două sute și ceva de data asta, mi se pare. Recepție.

— Unitatea 20, aici baza. Mă auzi? Recepție.

— Te aud perfect, bază. Recepție.

— Ți-i triimit acolo pe Chumm și pe Halliday. Blochează drumul cu mașina ta. Nu întreprindeți nici o altă acțiune. Dacă vor să treacă peste voi, desfaceți picioarele și bucurați-vă. Nu opuneți rezistență, m-ai înțeles? Recepție.

— Am înțeles, nu opunem rezistență, bază. Ce fac soldații aceia de pe latura estică a parcului, bază? Recepție.

— Cum soldați? Recepție.

— Asta te-am întrebat și eu, bază. Sunt...

— Bază, sunt Dudley Chumm. Fir-ar să fie, sunt unitatea 12. Scuze, bază. O ceată de puști vin pe Burrows Drive. Cam vreo sută și cincizeci. Drept către parc. Cântă sau scandează o drăcie oarecare. Însă, căpitane, pentru numele lui Dumnezeu, și noi vedem soldați. Cred că poartă măști de gaze. Și sunt organizați în linie de luptă. Sau cel puțin așa se vede de aici. Recepție.

— Baza către unitatea 12. Alătură-te unității 20, lângă pare. Aceleași instrucțiuni. Nu opuneți rezistență. Recepție.

— Am înțeles, bază. Am pornit într-acolo. Recepție.

— Bază, aici unitatea 17. Aici Halliday, bază. Mă auzi? Recepție.

— Te aud, 17. Recepție.

— Sunt în spatele lui Chumm. Mai sunt vreo două sute de puști care vin de la vest spre est, către parc. Au și placarde, exact ca-n anii șaizeci. Pe una scrie SOLDAȚI, LA ARME RENUNȚAȚI. Mai văd și alta care zice ADEVĂRUL ȘI NUMAI ADEVĂRUL. Băieții...

— Mă doare-n cur ce scrie pe placardă, 17. Du-te acolo și oprește-i, împreună cu Chumm și cu Peters. Din câte-mi dau seama, se pregătește o adevărată furtună. Recepție.

— Am înțeles. Terminat.

— Sunt Richard Burleigh, șeful securității campusului și mă adresez comandantului forțelor militare din partea sudică a campusului. Repet: sunt Burleigh, șeful securității campusului. Știu că ne-ați urmărit comunicațiile, așa că ați face bine să mă scutiți de toate eschivele și prostiile și să recunoașteți. Recepție.

— Sunt colonelul Albert Philips, din Armata Statelor Unite. Te ascultăm, domnule Burleigh. Recepție.

— Bază, sunt unitatea 16. Puștii se adună lângă monumentul de război. Din câte se pare, au intenția să se năpustească spre soldați. Situația mi se pare destul de gravă. Recepție.

— Sunt Burleigh, colonele Philips. Te rog să-mi precizezi ce intenții ai. Recepție.

— Am primit ordinul să-i împiedic pe cei prezenți în campus să iasă de acolo. Unica mea intenție este să execut acest ordin. Dacă oamenii aceia demonstrează, și nimic mai mult, este în regulă. Dar dacă intenționează să iasă din carantină, nu mi se mai pare în regulă. Recepție.

— Doar nu vrei să spui că...

— Nu vreau să spun decât ce-ai auzit, domnule Burleigh. Terminat.

— Philips! Philips! Răspunde-mi, fir-ai să fii! N-aveți de-a face cu luptători de gherilă comuniști! Sunt niște copii! Copii americani! Nu sunt înarmați! Nici...

— Unitatea 13 către bază. Vai, puștii ăia se duc direct spre soldați, căpitane. Fac semne cu placardele. Și cântă melodia aia. Pe care-o cânta și putoarea aia de Baez. Vai de mine. Al dracului să fie, mi se pare că unii aruncă pietre. Au... Isuse! Isuse Cristoase! Nu se poate să facă așa ceva!

— Sunt baza, unitatea 13! Ce se întâmplă acolo? Ce se întâmplă?

— Sunt Chumm, Dick. Am să-ți spun eu ce se-ntâmplă aici. Un adevărat măcel. Aș prefera să fiu orb. Oh, afurisiți! S-au apucat... vai, s-au apucat să-i culce la pământ pe copiii aceia. Cu mitralierele, din câte se pare. Nici măcar nu s-au ostenit să-i avertizeze. Puștii care-au mai

rămas în picioare...vai, acum s-au spart... au luat-o la fugă în toate direcțiile. Doamne Dumnezeule! Tocmai am văzut o fată despicată în două de-o rafală! Sângele... cel puțin șaptezeci sau optzeci de puști zac pe iarbă. Au fost...

— Chumm! Intră în emisie! Intră în emisie, unitatea 12!

— Baza, sunt unitatea 17. Mă auzi? Recepție.

— Pe *tine* te aud, fir-ar al naibii, dar unde este *Chumm*? Futu-i mama mă-sii, recepție!

— Chumm și cu... Halliday, cred... au coborât din mașini, ca să vadă mai bine. Ne întoarcem, Dick. Acum se pare că soldații au început să se împuște între ei. Nu știu cine-o ieși învingător și nici nu-mi pasă. Oricine supraviețuiește, probabil după aceea se va lega de noi. Când ne-om întoarce, dacă se mai întoarce careva, părerea mea ar fi să ne vârm în beci și să așteptăm acolo până ce și-au irosit toată muniția. Recepție.

— Fir-ar al dracului...

— Pifanii continuă să se-mpuște între ei, Dick. Nu mă țin de bancuri. Terminat.

Pe tot parcursul schimbului alert de replici transcris aici, cel care ar asculta banda ar putea auzi în fundal niște pocnituri slabe, asemănătoare întrucâtva exploziei castanelor aruncate în foc. Ar distinge chiar și țipete subțiri... iar în cursul ultimelor circa patruzeci de secunde, bătaia grea, ca o tuse, a muniției de mortieră.

Ceea ce urmează este o înregistrare făcută după o bandă specială, de înaltă frecvență, din Sudul Californiei. Înregistrarea respectivă a fost efectuată între 19.17 și 19.20, ora Pacificului.

— Massingill, zona 10. Ești acolo, Blue Base? Mesajul de față este codificat Annie Oakley, urgent-plus-10. Dacă ești acolo, răspunde-mi. Recepție.

— Aici Len, David. Cred că putem renunța la limbajul cifrat. Nu ne ascultă nimeni.

— Situația a scăpat de sub control, Len. Peste tot. L.A.-ul este mistuit de flăcări. Întreg orașul și tot ce-l înconjoară, pe deasupra. Toți oamenii mei sunt bolnavi, s-au revoltat, au dezertat sau pradă alături de populația civilă. Eu mă aflu în Skylight Room din Bank of America, filiala centrală. Peste șase sute de oameni încearcă să pătrundă înăuntru și să pună mâna pe mine. Majoritatea sunt oameni de-ai armatei.

— Lucrurile se destramă. Centrul nu mai poate să le țină laolaltă.

— Repetă. Nu te-am înțeles.

— Nu contează. Poți să mai ieși de-acolo?

— Nici vorbă. Dar cele dintâi dintre lepădăturile alea o să aibă ce regreta. Am la mine o pușcă fără recul. Lepădături. Lepădături nenorocite!

— Mult noroc, David.

— Și ție. Rezistă pe poziții cât poți.

— Așa voi face.

— Nu sunt sigur dacă...

Comunicarea verbală se încheie în acel moment. Urmează un zgomot de spargere și sfărâmare, scârțâitul sinistru al metalului care cedează și zornăitul cioburilor de sticlă. O mare de voci, urlând care mai de care. Focuri răzlețe ale unor arme de calibru mic, apoi, foarte aproape de emițătorul radio, atât de aproape, încât să distorsioneze sunetul, bubuiturile grele și surde, probabil ale unei puști fără recul. Urletele și vuietul se apropie. Vibrația tânguitoare a unui glonț ricoșat, un țipăt, foarte aproape de emițător, o bufnitură, apoi liniște.

Urmează o înregistrare făcută de pe o lungime de undă obișnuită a armatei, la San Francisco. A fost efectuată de la 19.28 la 19.30, ora Pacificului.

— Soldați și frați ai noștri! Am cucerit stația de emisie și Cartierul General al comandamentului! Asupritorii voștri sunt morți! Eu, Fratele Zeno, fost, până acum câteva momente, plutonier Roland Gibbs, mă proclam cel dintâi președinte al Republicii California de Nord! Suntem stăpâni pe situație! Suntem stăpâni pe situație! Dacă ofițerii voștri comandanți încearcă să-mi revoce ordinele, împușcați-i ca pe niște câini de pripas! Ca pe niște câini! Ca pe niște cățele cu căcat uscat în cur! Faceți liste cu numele, gradul și numărul de înregistrare al dezertorilor! Notați pe cei ce vă vorbesc despre rebeliune sau trădare a Republicii California de Nord! Asistăm la zorii unei noi epoci! Asupritorii și-au trăit traiul! Suntem...

Lătratul unei mitraliere. Țipete. Bubuituri și bufnituri. Focuri de pistol, alte țipete, o serie lungă de mitralieră. Un geamăt lung, de moarte. Trei secunde de liniște profundă.

— Vă vorbește maiorul Alfred Nunn, din Armata Statelor Unite. Am preluat provizoriu comanda forțelor armate ale Statelor Unite din zona San Francisco. Cei câțiva trădători care pătrunseseră în acest Cartier General și-au primit răsplata cuvenită. Eu sunt la comandă, repet, sunt la comandă. Operațiunea de menținere a ordinii va continua. Dezertorii și fugarii vor fi tratați după cum urmează: fapta lor va fi considerată de o extremă gravitate, repet, de o extremă gravitate. Mă aflu acum...

Alte focuri de armă. Un țipăt.

În fundal: ... *mâna pe ei! Puneți mâna pe toți! Moarte criminalilor războinici...*

Schimb intens de focuri. Apoi se așterne liniștea pe frecvența respectivă.

La 21.16, ora Estului, persoanele din regiunea Portland, Maine, suficient de zdravene să mai poată privi la televizor au urmărit, paralizate de groază, în emisiunea postului WCSH-TV, cum un negru uriaș, purtând doar o fâșie de piele roz în jurul șoldurilor și un chipiu de ofițer de marină, bolnav de supergripă, după cum se ghicea limpede, execută în public șaizeci și doi de oameni.

Colegii lui, tot negri, erau echipați și ei doar cu o cârpă în jurul șoldurilor și un însemn oarecare de grad, arătând că erau foști militari. Se înarmaseră cu arme automate și

semiautomate, în partea în care spectatorii din studio urmăreau de obicei dezbaterile politice locale sau emisiunea "Câștigați dolari prin telefon", alți membri ai "juntei" negre păzeau cu puști și pistoale vreo două sute de soldați îmbrăcați în uniforme kaki.

Negrul gigant, care rânjea tot timpul cu șiragul lui de dinți perfecți și nemaipomenit de albi pe fundalul feței negre ca tăciunele, ținea în mână un pistol automatic calibru 45 și stătea lângă o urnă mare, cu pereții din sticlă. Într-o vreme ce părea deja de mult apusă, urna respectivă servise tragerii la sorți a numerelor tăiate din cartea de telefoane, în timpul emisiunii "Câștigați dolari prin telefon".

Roti mașinăria, apoi extrase printr-o fantă un carnet de șofer și strigă:

— Frunța Franklin Stern, ieși în fața frontului, *tee rooog*.

Bărbații înarmați, care flancau "spectatorii" din toate părțile, se aplecau pentru a citi numele de pe ecusoane, în timp ce cameramanul, evident foarte nou în meserie, panorama publicul cu mișcări bruște și nesigure.

În cele din urmă, un tânăr cu părul blond deschis, de cel mult nouăsprezece ani, fu săltat în picioare și târât spre scenă, în timp ce țipa și protesta. Doi dintre negri îl obligară să se așeze în genunchi.

Negrul rânji, strănută, scuipe flegmă și sprijini automaticul său în tâmpla frunzei Stern.

— Nu! urlă Stern isteric. Merg alături de voi, pe Dumnezeuul meu, așa am să fac! Am să...

— Înnumele tatălui și fiului și sfântului duh, întonă uriașul negru zâmbind și apăsă pe trăgaci.

În spatele locului unde fusese silit să îngenuncheze frunza Stern era o pată mare de sânge amestecat cu creieri, la care se adăugase acum și obolul său.

Hap-ciu.

Negrul strănută iarăși, cât pe ce să se prăbușească. Un alt negru (purta o șapcă verde de lucru, cu cozoroc mare, și o pereche de pantaloni de jocheu scurți, de un alb imaculat), aflat în cabina de comandă, apăsă pe butonul APLAUZE, indicația respectivă apărând în studio, sub forma unui semnal luminos. Negrii care-i păzeau pe spectatorii-prizonieri își ridicară armele amenințător, iar soldații albi captivi, cu fețele lucind din pricina transpirației și a fricii, începură să aplaude din răputeri.

— Următorul! vesti răgușit uriașul împodobit cu bucata din piele roz, acționând iarăși urna. Se uită la dreptunghiul din carton și anunță: Maistrul tehnician sergent Roger Petersen, ieși în fața frontului, *tee rooog*.

Unul dintre bărbații din public începu să urle și făcu o tentativă disperată să se salveze pe ușa din spatele studioului. Peste câteva secunde îl aduseră pe scenă. Profitând de confuzie, un tip din rândul al treilea încercă să-și scoată ecusonul prins în piept. Răsună o singură împușcătură și omul se prăbuși în fotoliu, cu ochii sticloși, ca și cum programul de prost-gust l-ar fi plictisit în asemenea hal, încât se lăsase cuprins de o picoteală vecină cu moartea.

Spectacolul acesta continuă până aproape de 22.45, când patru plutoane ale armatei regulate se năpustiră în studio, cu măști pe figură și înarmați cu pistoale-mitralieră. Cele două grupuri de soldați muribunzi începură imediat să se războiască.

Gigantul negru cu fâșia roz în jurul soldurilor căzu aproape instantaneu, blestemând, cu sudoarea și roind pe el, ciuruit de gloanțe și trăgând în neștire cu pistolul-automat, îndreptat către podea. Trădătorul care operase pe camera numărul doi fu împușcat în abdomen; aparatul lui se răsuca încet, oferind telespectatorilor o panoramă lentă a iadului. Gărzile pe jumătate dezbrăcate răspunseră cu foc, iar soldații cu măști de gaze împrășcară cu gloanțe în întreg studioul. Militarii neînarmați de la mijloc descoperiră că, în loc să fie salvați, erau sortiți unei execuții și mai grăbite.

Un tânăr cu părul de culoarea morcovului și cu panica zugrăvită pe chip se cățăra peste spătarele fotoliilor și reuși să străbată șase rânduri, ca un artist de circ pe picioroange; apoi picioarele îi fură secerate de o salvă de gloanțe calibru 45. Alții se târau pe intervalele dintre rânduri, cu nasul în mochetă, așa cum fuseseră învățați să procedeze atunci când se aflau sub foc de arme automate, în timpul instrucției de bază. Un sergent mai în vârstă, cu părul cărunt, sări în picioare cu brațele desfăcute larg, ca un moderator de emisiune TV, și urlă cât îl țineau plămânii: *STOOOOP!* Fu imediat încadrat de focul încrucișat venind din ambele părți și se prăbuși cu mișcări dezordonate, ca ale unei marionete pe cale să se dezintegreze. Bubuiturile armelor și țipetele răniților și muribunzilor făceau indicatoarele aparatului din camera de control pentru măsurarea intensității sonore să sară dincolo de 50 de decibeli.

Operatorul camerei de luat vederi se prăbuși peste ghidonul de comandă al aparatului, telespectatorilor oferindu-li-se acum doar imaginea neutră a tavanului din studio, pe tot restul duratei bătăliei. Focul slăbi în intensitate peste cinci minute, nu se mai auziră decât bubuituri izolate, apoi nimic. Doar țipetele nu mai conțineau.

La 23.05, imaginea plafonului studioului fu înlocuită pe ecranele telespectatorilor de caricatura unui bărbat privind un televizor, pe care se putea citi: **SCUZE, AVEM PROBLEME!**

La sfârșitul acelei zile, afirmația era valabilă pentru aproape toată lumea.

La 23.30, ora Centrală, un Buick vechi acoperit cu abțibilduri religioase — printre care unul zicea **DACĂ ÎL IUBEȘTI PE ISUS, CLAXONEAZĂ** — patrula fără odihnă pe străzile pustii din centrul orașului Des Moines. Ceva mai devreme, la Des Moines izbucnise un incendiu, care mistuise cea mai mare parte a zonei sudice din Hull Avenue și Grandview Junior College; apoi se dezlănțuise o revoltă, cu prilejul căreia fusese devastat tot centrul.

La apusul soarelui, pe străzi mișuna o mare de oameni agitați, majoritatea sub douăzeci și cinci de ani, mulți dintre ei călare pe motociclete. Spărseseră vitrine, furaseră televizoare, își făcuseră plinul la stațiile de benzină, păzindu-se cu grijă, de teamă să nu apară cineva înarmat. Străzile erau acum goale. O parte dintre ei — motocicliștii, în primul rând — își făceau de cap pe șoseaua Interstate 80. Acum, când lumina dispăruse de pe ținutul acela verde și întins, cei mai mulți se ascuseseră prin case și se baricadaseră, atinși deja de gripă sau terorizați de gândul

că s-ar putea îmbolnăvi. Des Moines arăta ca a doua zi după un revelion monstruos, atunci când somnul de brută a pus stăpânire chiar și pe cei mai încăpățânați cheflii. Anvelopele Buickului suierau pe asfalt, zdrobind cioburile de sticlă de pe Fourteenth Street, apoi mașina coti spre vest, pe Euclid Avenue, trecând pe lângă altele două care se ciocniseră frontal, iar acum zăceau prăbușite pe o râună, cu barele de protecție îmbârligate, ca o pereche de îndrăgostiți după o dublă sinucidere reușită. Pe capota Buickului fusese montat un difuzor, din care începură acum să se reverse pârâituri și pocnituri amplificate, urmate de sunetul specific făcut de ac pe prima porțiune a unui disc, după care pe străzile pustii, bătute parcă de fantome, ale orașului Des Moines răsună vocea monotonă și dulce a lui Mother Maybelle Carter, interpretând "Keep on the Sunny Side".

*Rămâi pe partea însorită,
Întotdeauna pe partea însorită,
Rămâi pe partea însorită a vieții,
Chiar dacă ai multe probleme
Va fi ca și cum ai scăpat de ele
Dacă rămâi pe partea însorită a vieții...*

Străvechiul Buick își vedea de drum, descriind opturi și curbe ciudate, uneori ocolind același grup de case de câte trei sau patru ori. Când se izbea cu bara de câte un obstacol (sau trecea peste câte un trup), acul pick-up-ului sărea din făgașul lui.

La 23.40, Buickul trase la bordură și rămase cu motorul la ralanti. Apoi se puse din nou în mișcare. Din difuzor răcnea acum Elvis Presley, cântând "The Old Rugged Cross", iar briza nopții fremăta prin copaci, stârnind o ultimă șuviță de fum din ruinele colegiului, în care focul mai mocnea încă.

Fragmente din discursul președintelui, difuzat la 21.00, ora Estului, și care n-a putut fi recepționat în multe regiuni:

"... așa cum trebuie să procedeze o națiune măreață ca aceasta. Nu ne putem permite să tresărim din cauza unor simple umbre, ca niște copii mici într-o încăpere întunecoasă; însă nu ne putem permite nici să tratăm cu ușurință această epidemie gravă de gripă. Stimați concetățeni americani, vă recomand să rămâneți în casele voastre. Dacă va simțiți bolnavi, stați la pat, luați aspirină și beți cât mai multe lichide. Aveți încredere că vă veți simți mai bine, în *cel mult* o săptămână. Vă rog să-mi permiteți să repet ceea ce v-am spus la începutul cuvântului meu din această seară. Știrea că acest gen de gripă ar fi fatal este neadevărată — *absolut neadevărată*. În cele mai multe cazuri, persoanele afectate se pot aștepta să se pună din nou pe picioare și să se simtă bine într-o săptămână. Apoi..."

(o criză de tuse)

"Apoi, mai circulă zvonul răutăcios, lansat de anumite grupuri radicale antisociale, că acest tip de gripă ar fi fost creat, nu se știe cum, de guvernul nostru, în vederea cine știe cărei utilizări militare. Stimați concetățeni americani, această afirmație este o pură invenție, pe care țin s-o înfierz și s-o dezminți în mod categoric. Țara noastră a semnat cu conștiința curată și cu bună-credință Acordurile de la Geneva — în forma lor revizuită — referitoare la armele chimice și biologice. Nicicând, în trecut sau în prezent, noi nu am..."

(o criză de strănuturi)

"... fost părtași la fabricarea clandestină a substanțelor scoase în afara legii de Convenția de la Geneva. Avem acum de-a face cu o epidemie destul de serioasă de gripă, nimic mai mult și nimic mai puțin de atât. În această seară am primit știrea că ea a izbucnit și în multe alte țări, printre care Rusia și China Roșie. Prin urmare, vă rugăm..."

(criză de tuse combinată cu strănuturi)

"... vă rugăm să vă păstrați calmul și credința că la sfârșitul acestei săptămâni sau cel târziu la începutul celei următoare va exista un vaccin împotriva gripei, pentru cei a căror stare nu s-a ameliorat între timp. Membrii Gărzii Naționale au fost convocați în anumite regiuni, în vederea protejării populației de huligani, vandali și defetiști, dar nu există absolut nici un adevăr în afirmația că anumite orașe au fost *ocupate* de unități ale armatei regulate și că știrile sunt cenzurate. Stimați concetățeni americani, toate acestea sunt minciuni sfruntate, pe care doresc să le înfierz și să le dezminț..."

Iată textul unui graffiti scris cu vopsea roșie și albă, pe fațada Primei Biserici Baptiste din Atlanta:

"Dragă Isus. Voi da ochii cu tine în curând. A ta prietenă, America. P.S. Sper că vei mai avea ceva locuri libere pe la sfârșitul săptămânii."

CAPITOLUL 27

ÎN DIMINEAȚA ZILEI DE 27 IUNIE, Larry Underwood stătea pe o bancă din Central Park, urmărind ce se petrecea în menajerie. Undeva, în spatele lui, Fifth Avenue era blocată de o mare de mașini încremenite, lăsate în cea mai dementă dezordine de stăpânii lor, care muriseră sau fugiseră. Ceva mai încolo, magazinele șic de pe Fifth se transformaseră în grămezi fumegânde de ruine.

De pe locul său, Larry putea să vadă un leu, o antilopă, o zebra și o maimuță dintr-o specie oarecare. Moarte toate, cu excepția maimuței. Nu se stinseseră de gripă, gândi Larry; nu mai primiseră hrană sau apă de Dumnezeu știe când, din cauza asta nu rezistaseră. Toate, în afară

de maimuță, care, în cele trei ore petrecute de Larry acolo, nu se mișcase decât de patru sau de cinci ori. Maimuța fusese suficient de inteligentă să evite moartea prin înfometare sau însetare — până în acel moment —, în schimb se vedea limpede că e foarte bolnavă de supergripă. Maimuța era cât se poate de suferindă. Lumea se arăta încă o dată necruțătoare.

La dreapta lui, ceasul cu plăsmuiri de animale începu să bată ora 11. Figurinele complicate, care altădată îi încântau pe toți copiii, defilau acum ca într-o sală de spectacole rămasă pustie. Ursul suna din trâmbiță, o maimuță mecanică ce nu avea să se îmbolnăvească vreodată (ci doar să se strice, în cele din urmă) cânta la tamburină, elefantul îi ținea hangul, izbind în tobă cu trompa. Ce mai muzică grea, măi băiatule, afurisit de grea. *Suita Sfârșitul Lumii pentru Figurine de Ceas.*

După puțin timp ceasul amuți și atunci auzi iarăși urletul acela răgușit, din fericire de la mare depărtare, de această dată. Tipătul inuman ce tulbura splendida dimineață venea de undeva din stânga lui Larry, poate dinspre terenul de sport Hekscher. Poate că se prăbușea în bazinul de înot de acolo și o sfârșea odată.

— Vin monștrii! se auzi strigătul slab și răgușit.

Perdeaua de nori se ridicase în această dimineață, iar vremea era acum însorită și caldă. O albină trecu pe lângă obrajii lui Larry, ocoli în zbor straturile de flori din apropiere și execută o aterizare în trei puncte pe un bujor. Dinspre menajerie venea zumzetul calmant, adormitor, al roiurilor de muște care se lăsau pe animalele moarte.

— Monștrii vin acum!

Cel care tulbura liniștea era un bărbat înalt, de vreo șaizeci și cinci de ani. Larry îl auzise pentru prima dată noaptea trecută, pe care și-o petrecuse la Hotelul Sherry-Netherland. În întunericul ce se lăsase asupra orașului neobișnuit de liniștit, glasul acela îndepărtat îi păruse răsunător și posomorât, vocea unui Ieremia dement străbătând străzile Manhattanului, stârnind ecouri, reverberații și suferind, în cele din urmă, distorsiuni. Larry, care zăcea treaz în imensul pat dublu, cu toate luminile aprinse, ajunsese la convingerea total irațională că monstrul se afla în urmărirea lui, îl căuta, așa cum făceau creaturile care populau frecvențele lui coșmaruri. Multă vreme avu impresia că vocea se apropia — *Vin monștrii! Monștrii sunt pe drum! Acum se află în suburbii!* — iar Larry aștepta din clipă-n clipă ca ușa apartamentului, pe care o încuiase cu toate cele trei sisteme de închidere, să cedeze sub presiunea monstrului, care se va năpusti înăuntru... și se va dovedi a fi nu o ființă omenească, ci un soi de demon uriaș, cu un cap de câine, ochi cât farfurioarele pentru dulceață și dinți ca niște scoabe.

Larry avusese prilejul să-l vadă în parc în dimineața respectivă, ceva mai devreme, și constatase că nu era, de fapt, decât un bătrân nebulos în pantaloni din catifea reiată, sandale și ochelari cu rame din baga, unul din brațe fiindu-i bandajat cu folie adezivă. Larry încercase să-i vorbească, dar urlătorul fugise speriat, aruncându-i peste umăr că monstrul trebuia să apară pe străzi dintr-un moment într-altul. Apoi se împiedicase de un gard de sârmă de înălțimea gleznei și se prăbușise pe una dintre aleile pentru biciclete, cu o bufnitură puternică și caraghioasă, iar ochelarii îi săriseră de pe nas, însă nu se spărseseră. Larry pornise în direcția lui, însă înainte de a reuși să se apropie suficient, monstrul își adunase ochelarii de pe jos și pornise în direcția monumentului, urlând la nesfârșit avertismentul lui. Prin urmare, părerea lui Larry despre făptura aceea suferise în doar douăsprezece ore o mutație radicală, de la cea mai teribilă groază la o plictiseală totală, combinată chiar și cu o undă de supărare.

În parc se mai aflau și alți oameni, iar Larry stătuse de vorbă cu mai mulți dintre ei. Arătau cu toții cam la fel, de unde Larry trăsese concluzia că trecuse și el prin același proces de uniformizare. Erau buimăciți, vorbeau dezlânat și păreau să nu se poată abține să nu te apuce mereu de mâncă, în timp ce ți se adresau. Aveau tot felul de povestiri pe care țineau neapărat să ți le împărtășească. Toate erau la fel. Prietenii și rudele lor muriseră sau erau muribunzi. Se trăsese pe străzi, pe Fifth Avenue se dezlănțuise un adevărat infern, oare era adevărat că Tiffany nu mai exista, cum putea să se fi întâmplat așa ceva? Cine avea să se ocupe de curățenie? Cine avea să strângă gunoaiile? După părerea lui, era mai bine să fugă din New York? Dar auziseră că soldații păzeau toate locurile pe unde s-ar fi putut strecura afară din oraș. O femeie era îngrozită la gândul că șobolanii aveau să iasă din metrou și să moștenească pământul, ceea ce-l obligase pe Larry să-și aducă aminte, cu neliniște, de propriile lui reflecții din prima zi după ce se întorsese la New York. Un tânăr care înfuleca dintr-o pungă imensă de cartofi prăjiți Fritos îi mărturisise cât se poate de serios lui Larry că era pe cale să-și vadă îndeplinită cea mai mare ambiție a vieții lui. Era ferm hotărât să se duca la Yankee Stadium, să facă un tur de pistă în pielea goală, apoi să se oprească în mijlocul terenului, de unde se lansează mingea, și să se masturbeze.

— O ocazie ca asta nu ți se ivește decât o dată-n viață, îi zisese el lui Larry, îi făcuse semn din amândoi ochii și apoi o luase din loc, mestecând cartofi prăjiți.

Mulți dintre oamenii din parc erau bolnavi, însă doar puțini muriseră în locul acela. Poate că le trecuse prin minte c-ar putea fi devorați de animale și se retrăseseră la adăpost atunci când simțiseră că le venise sorocul. Toată dimineața Larry nu avusese decât o singură confruntare cu moartea, dar nici c-ar fi avut nevoie de o a doua. Urcase pe Transverse Number One, cu gândul să intre în toaleta de acolo. Ajuns înăuntru, căscase ochii și se trezise înaintea cadavrului unui bărbat cu rânjetul înghețat pe buze, pe obrajii căruia viermii mișunau sprinten; stătea așezat, cu mâinile sprijinite pe coapsele dezgolite, iar ochii lui înfundați căutau drept într-ai lui Larry. Duhoarea dulceagă și infectă îl făcuse pe Larry să-și spună că omul acela era ca o bomboană rancedă, o bucătică bună care, în confuzia ce domnise, fusese lăsată în seama muștelor. Larry trântise ușa, însă era prea târziu: scăpase imediat de fulgii de porumb de la micul dejun și apoi continuase să icnească până când începuse să se teamă că are să i se rupă ceva pe dinăuntru. Doamne, dacă mă auzi, se rugase el în timp ce se întorcea, împleticindu-se, către menajerie, dacă astăzi ești cumva dispus să ascuți rugi, Sfinte Tare, dorința mea fierbinte este să nu mai fiu nevoit să dau ochii cu așa ceva, măcar azi. Destul că sunt silit să am de-a face cu tot felul de nebuni, chestia asta e mai mult decât pot să suport. Îți mulțumesc foarte mult.

Și așa, stând pe bancă (monstrul urlător nu se mai auzea, cel puțin pentru moment), Larry își aminti deodată de World Series de acum cinci ani. Amintirea asta îi făcea plăcere pentru că, așa cum i se părea acum, fusese ultimul lui moment de fericire absolută: pe atunci avea o condiție fizică a-nțăia, iar mintea lui era împăcată cu sine și nu lucra împotriva ei însăși.

Asta se întâmplase imediat după ce se certase cu Rudy. Despărțirea lor fusese o chestie a naibii de împuțită, iar dacă avea să mai dea vreodată ochii cu el (chestia asta nu se va mai întâmpla niciodată, venea ecoul unui oftat din cugetul lui), Larry era hotărât să-și ceară scuze. Se punea în genunchi și-i pupa vârfurile încălțărilor, dacă Rudy pretindea așa ceva în schimbul împăcării.

Porniseră să traverseze întreg continentul într-un Mercury astmatic din 1968, al cărui sistem de transmisie se făcuse zob în Omaha. Din acel moment, lucrau câteva săptămâni în șir, mergeau apoi o vreme cu autostopul, către vest, lucrau iarăși niște săptămâni și iar o porneau cu autostopul. O vreme au muncit într-o fermă din vestul statului Nebraska, chiar sub "coada de tigaie", unde într-o seară Larry a pierdut șaiszeci de dolari la masă de pocher. A doua zi a trebuit să-i ceară lui Rudy un împrumut, ca să iasă din încurcătură. Peste o lună au sosit la L.A., iar Larry a avut bafta să pună primul mâna pe o slujbă — dacă se poate numi slujbă spălatul de vase în schimbul unei plăți minime. Într-o seară, cam trei săptămâni mai târziu, Rudy a adus vorba despre împrumut. I-a zis că s-a întâlnit cu un tip care i-a recomandat o agenție nemaipomenită de plasare a forței de muncă, poți să fii sigur că te alegi cu un serviciu, dar taxa se ridica la douăzeci și cinci de dolari. Adică, din întâmplare, exact suma pe care i-o împrumutase lui Larry după jocul de pocher. În mod obișnuit, adăugase Rudy, el nu i-ar fi cerut, însă dată fiind situația...

Larry protestase, afirmând sus și tare că-i înapoiase banii. Că erau chit. Dacă Rudy avea nevoie de douăzeci și cinci de dolari, foarte bine, numai că spera că Rudy nu încearcă să-l oblige să-i plătească de două ori același împrumut.

Rudy îi replicase că nu vrea un *cadou*, ci doar banii care i se *cuveneau* și că, în general vorbind, nu se dădea în vânt după toate porcăriile lui Larry Underwood. Isuse Cristoase, spusese Larry, încercând să râdă cât se poate de prietenos. Nu mi-am închipuit c-aș avea nevoie de o chitanță de la tine. Dar se vede că m-am înșelat.

Disputa luase amploare, se transformase într-o ceartă în toată regula, fuseseră la un pas să se lovească. În cele din urmă, Rudy se făcuse roșu ca racul. Țasta ești tu, Larry, îi aruncase. Ești chiar tu, din cap până-n picioare. Mai mult de atât nici nu-ți poate pretinde omul. Mă temeam că n-am să mă învăț minte niciodată, dar acum cred că paharul s-a umplut, în sfârșit. Du-te la dracu', Larry.

Rudy plecase, iar Larry îl urmase până pe palierul casei cu încăperi ieftine de închiriat, pescuind portmoneul din buzunarul de la spate. Scosese cele trei hârtii de câte zece dolari frumos împăturite în compartimentul secret din spatele fotografiilor și le aruncase în urma lui Rudy. *Du-te naibii, nemernic mincinos ce ești! Ia-i! Ia afurisiții ăștia de bani!*

Rudy trântise ușa de la intrare și dispăruse în noapte, grăbindu-se să ajungă la întâlnirea cu destinul ieftin al tuturor indivizilor de categoria lui din lume. Nu se uitase în urmă. Larry rămăsese în capul scărilor, răsuflând din greu, iar după câteva minute coborâse să-și caute cele trei bancnote de câte zece dolari, le strânsese de pe jos și le pusese iarăși la loc sigur.

Acest incident îi revenea când și când în memorie de-a lungul anilor, fiind de fiecare dată tot mai convins că Rudy avusese dreptate. De fapt, era absolut sigur. Chiar dacă-i înapoiase *cu adevărat* banii lui Rudy, ei doi fuseseră prieteni încă din școala elementară, iar dacă se gândea bine (retrospectiv), lui îi lipsiseră întotdeauna zece cenți ca să intre la matineul de sâmbăta, pentru că-și cumpărase înghețată sau bomboane în drum spre Rudy, apoi împrumutase de nenumărate ori câte cinci cenți ca să-și rotunjească banii pentru prânzul cumpărat la școală sau șapte cenți ca să poată merge cu autobuzul. Cum îl tapase pe Rudy de mărunțiș ani în șir, suma totală se ridica probabil la cincizeci de dolari, ba poate și o sută. Larry reușise chiar să-și aducă aminte ce anume se petrecuse în mintea lui atunci când Rudy îi ceruse cei douăzeci și cinci de dolari. Scăzuse repede douăzeci și cinci din cei treizeci pe care îi poseda și-și zisese: *Adică nu-ți mai rămân decât cinci mardei. Prin urmare, înseamnă că i-ai plătit deja. Nu sunt prea sigur când, însă de plătit i-ai plătit. Hai să punem capăt acestei discuții.* Ceea ce se și întâmplase.

Dar după aceea rămăsese singur în tot orașul. Nu avea nici un prieten și nici măcar nu încercase să lege vreo amicizie la cafeneaua de pe Encino, acolo unde lucra. Adevărul este că, după părerea lui, toți colegii, de la bucătarul-șef cel nervos și până la picolițele care-și unduiau șoldurile și mestecau gumă, erau, fără excepție, niște prostănaci. Da, era ferm convins că toți angajații de la Tony's Feed Bag erau niște nătărăi, cu excepția lui, Larry Underwood cel blagoslovit, care avea să dea curând lovitura (și nu care cumva să te îndoiești de chestia asta). Singur printre prostănaci, suferea ca un câine bătut și-i era dor de casă cât unui naufragiat pe o insulă pustie. Îl bătea tot mai des gândul să-și cumpere un bilet Greyhound AmeriPass și s-o pornească încet către New York.

Peste o lună, sau poate peste două săptămâni, chiar ar fi făcut-o... dacă nu apărea Yvonne.

Cu Yvonne Wetterlen făcuse cunoștință într-un cinematograf situat la doar două străzi de clubul în care ea era dansatoare "topless". În momentul în care se terminase și cel de al doilea film al programului, ea izbucnise în plâns și începuse să-și caute poșeta în jurul scaunului și pe interval. Avea în ea carnetul de șofer, carnetul de cecuri, legitimația de sindicat, singura ei carte de credit, o copie a certificatului de naștere și legitimația de asigurări sociale. Deși era convins că-i fusese furată, Larry nu-și exprimă acest gând și-o ajută să caute. Câteodată chiar îți vine să crezi că minunile sunt posibile: tocmai când erau pe cale să renunțe, Larry găsi poșeta cu trei rânduri mai în spate. După părerea lui, poșeta migrase până acolo împinsă de picioarele celorlalți spectatori în timpul filmului, care, într-adevăr, fusese destul de plicticos. Îl sărutase și-i mulțumise cu lacrimi în ochi. Larry, care se simțea precum Captain America, îi spusese că și-ar fi dorit s-o invite la un hamburger sau ceva de genul acesta, ca să sărbătorească evenimentul, însă stătea cam prost cu banii lichizi. Yvonne se oferise să facă ca cinste. Larry, marele prinț,

nici nu se așteptase la o altă reacție.

Au început să se întâlnească; în mai puțin de două săptămâni, relația lor devenise foarte strânsă. Larry își găsisse un post mai bun, funcționar într-o librărie și, pe deasupra, se angajase, ca solist vocal, într-o formație numită The Hotshot Rhythm Rangers & All-Time Boogie Band. De fapt, numele acesta bombastic era partea cea mai bună a grupului, dar pentru moment cânta cu ei, la chitară ritmică, Johnny McCall, cel care avea să întemeieze apoi Tattered Remnants, fără îndoială o formație foarte bună.

Larry și Yvonne se mutaseră împreună, iar viața lui Larry se schimbase cu totul. Pe de o parte, dispunea pentru prima oară de o locuință, de un loc doar al lui, pentru care plătea jumătate din chirie. Yvonne agățase niște perdele la ferestre, își făcuseră rost de niște mobilă ieftină, de la un magazin de solduri, și o lustruiseră din nou împreună și, în curând, erau vizitați de alți membri ai formației și de prietene ale Yvonnei. Locuința era luminoasă în timpul zilei, iar seara adia o briză californiană parfumată, care părea să miroasă foarte tare a portocale, chiar dacă singura ei odoră provenea de fapt de la smog. Uneori nu venea nimeni și atunci el și cu Yvonne stăteau pur și simplu în fața televizorului, câteodată ea îi aducea o cutie de bere, se așeza pe brațul fotoliului lui și-l mângâia pe gât. Era locuința lui proprie, un *cămin*, fir-ar al naibii să fie; uneori zăcea treaz în crucea nopții, cu Yvonne adormită alături de el, și se minuna singur de cât de bine îi era. Apoi adormea pe nesimțite, iar gândurile lui nu erau niciodată tulburate de Rudy Marks. Sau nu foarte des.

Au trăit împreună paisprezece luni absolut nemaipomenite — cu excepția cam ultimelor șase săptămâni, când Yvonne a început să se poarte urât cu el —, iar partea cea mai frumoasă i se păruse perioada de World Series. După ce-și termina treaba la librărie, se ducea acasă la Johnny McCall — întreaga formație se aduna pentru repetiții doar la sfârșit de săptămână, pentru că ceilalți doi băieți munceau noaptea — unde ei doi pregăteau câte o melodie nouă, sau poate pur și simplu reluau "oldies" care le plăceau amândurora, melodii dintre cele pe care Johnny le denumea "cântece de rupt inima târgului", de exemplu "Nobody but Me" sau "Double Shot of My Baby's Love".

După aceea mergea acasă, acasă *la el*, unde Yvonne îl aștepta cu masa. Și nu niște mese ca la televizor, cu cine știe ce căcaturi. Mâncare adevărată, așa cum se cuvine să fie gătită acasă. Fata fusese foarte temeinic educată. Și după aceea se duceau în salon, deschideau televizorul și se uitau la Series. Mai târziu, făceau amor. Totul părea să fie la locul lui și să i se cuvină. Cugetul lui nu era tulburat de absolut nimic. De atunci încolo, nu i se mai întâmplase niciodată ceva asemănător. Niciodată.

Își dădu scama că lăcrima și, pentru un moment, se simți dezgustat de faptul că stătea aici, pe o bancă din Central Park, bocind ca un amărât de bătrân ieșit la pensie. Apoi îi trecu prin minte că avea tot dreptul să plângă, după toate lucrurile pe care le pierduse, că era îndreptățit să se găsească într-o stare de șoc, dacă starea lui din acea clipă putea fi caracterizată astfel.

Maică-sa murise cu trei zile în urmă. Moartea o găsisse pe un pat de campanie, instalat în holul de la Mercy Hospital, înghesuită alături de mii de alți pacienți care-și dădeau duhul. Larry stătea ingenunchiat lângă ea când se sfârșise și crezuse că n-o să scape întreg la minte: să fie silit s-o vadă pe maică-sa murind în putoarea aceea cumplită de urină și de fecale, în bălmăjeliile incoerente ale celor intrați în delir, în mijlocul horcăielilor, al replicilor demente, al urletelor. La sfârșit, nu-l mai recunoscuse; nu existase nici măcar cea ultimă revenire a stării de conștiință, din cea din urmă clipă. Pieptul ei se oprise pur și simplu la mijlocul unei respirații greoaie, apoi se coborâse foarte încet, ca un automobil care se lasă pe un cauciuc spart. Rămăsese ghemuit lângă ea zece minute, neștiind ce să facă, într-o confuzie totală și gândindu-se că ar trebui să aștepte până ce se semna un certificat de deces sau până-l întreba cineva ce se întâmplase. Ceea ce se întâmplase era însă foarte limpede și se repeta peste tot în jur. Apoi, era la fel de limpede pentru oricine că tot spitalul se transformase într-un balamuc. Ar fi așteptat zadarnic un tânăr doctor calm să vină și să-și exprime condoleanțele, după care să declanșeze demersurile convenite într-o asemenea situație. Oricum, mai devreme sau mai târziu, aveau s-o care pe maică-sa ca pe un sac de ovăz, iar o scenă de soiul ăsta nu dorea să vadă. Poșeta ei era sub pernă. Descoperise un pix și un ac cu gămălie în carnetul ei de cecuri. Rupsesse o foaie de depunere de la sfârșitul carnetului și scrisese pe ea numele, adresa și, după o scurtă socoteală, vârsta mamei lui. Îi prinsese apoi bucata de hârtie pe bluză cu ajutorul acului și începuse să plângă. O sărutase pe obraz și fugise de acolo, cu lacrimi în ochi. Se simțea ca un dezertor. Ajuns pe stradă, începuse să se simtă ceva mai bine, deși în momentul respectiv trotuarele erau pline de oameni nebuni, oameni bolnavi și de patrule ale armatei. Iar acum putea să stea pe bancă și să fie mâhnit pentru motive mai generale: pentru faptul că mama lui nu mai apucase să se bucure de pensie, pentru propria lui carieră pierdută, pentru vremurile acelea minunate din L.A., când urmărea World Series alături de Yvonne, știind că după aceea aveau să meargă în pat și să facă amor, și pentru Rudy. Dar mai întristat era din cauza lui Rudy: regreta enorm că nu-i înapoiase cei douăzeci și cinci de dolari, cu un zâmbet și un semn de nepăsare, salvând astfel cei șase ani pe care el îi considera acum pierduți.

Maimuța muri la 11.45.

Stătea cocoțată pe stîngia ei, având un aer apatic și ținându-și labele adunate sub bărbie, apoi pleoapele îi fluturară deodată și căzu pe ciment cu capul înainte, impactul fiind însoțit de o bufnitură oribilă.

Larry nu mai avea nici un chef să rămână în locul acela. Se ridică și porni fără țință, către monument, alături de care se afla chioșcul cel mare pentru orchestre. Îl auzise pe monstrul-urător cu cincisprezece minute în urmă, undeva, foarte departe, dar acum singurul sunet din parc părea să fie țâcănitul tocurilor lui pe ciment și ciripitul păsărilor. Neîndoielnic, păsările nu se molipseau de gripă. Norocul lor.

Când se apropie suficient de chioșc, văzu o femeie așezată pe una dintre băncile destinate

publicului. Avea în jur de cincizeci de ani, însă își dăduse toată silința să pară mai tânără. Era îmbrăcată în pantaloni dintr-un material scump, verde-cenușiu, și o bluză țărănească din mătase, care-i lăsa umerii goi... numai că țărani, din câte știa el, nu-și prea permit să poarte mătase, îi trecu lui Larry prin minte. Femeia privi în jur când auzi zgomotul pașilor lui Larry. Ținea o pilulă într-o mână, pe care și-o aruncă nepăsător în gură, ca pe o alună.

— Bună, o salută Larry.

Femeia avea un aer calm și ochi albaștri, în care licărea o inteligență ascuțită. Purta ochelari cu rame de aur, iar poșeta-plic din mâini era confecționată din ceea ce părea să fie, aproape sigur, blană de nure. Degetele-i erau împodobite de patru inele: o verighetă, două inele cu diamant și unul cu ochi-de-tigru.

— Ăă, nu sunt periculos, spuse el.

Era o replică ridicolă, desigur, dar probabil că podoabele ei valorau cam douăzeci de mii de dolari. Ar fi putut să fie vorba și de niște imitații, însă femeia nu prea avea aerul că s-ar da în vânt după pietricele și tinichele ieftine.

— Nu, îi răspunse ea, nu arăți primejdios. Și nici bolnav.

Vocea ei se ridică puțin la ultimul cuvânt, transformându-i afirmația într-o întrebare discretă și politicoasă. Femeia nu era cătuși de puțin calmă, așa cum crezuse la prima vedere; pe o latură a gâtului avea un mic tic nervos, iar în ochii ei albaștri, dincolo de inteligență, se ghicea și acea stare de șoc pe care o văzuse și în propriii lui ochi, în acea dimineață, pe când se bărbiera.

— Nu, cred că nu sunt bolnav. Dar tu?

— Cătuși de puțin. Știi că ți s-a prins de pantof un ambalaj de înghețată?

Se uită în jos și constată că era adevărat. Se îmbujoră, gândindu-se că l-ar fi informat pe același ton și că era deschis la probă. Își ridică piciorul și încercă să se descotorosească de gunoi.

— Arăți ca o barză. Ți-ar fi mai ușor dacă te-ai așeza. Mă cheamă Rita Blakemoor.

— Îmi pare bine de cunoștință. Eu sunt Larry Underwood.

Se așează pe bancă. Ea-i întinse mâna și Larry o strânse ușor, simțind în degete atingerea inelelor. Apoi înlătură cu atenție bucata de hârtie de pe pantof și o depuse meticolos într-un coș de gunoi de lângă bancă, pe care stătea scris PĂSTRAȚI CURĂȚENIA PARCULUI, EL ESTE AL DUMNEAVOASTRĂ! I se păru deodată că toată operațiunea asta fusese nemaipomenit de caraghioasă, își lăsa capul pe spate și începu să râdă. Era pentru prima oară când râdea cu adevărat din ziua în care o găsisse pe maică-sa zăcând pe podeaua apartamentului și fu o imensă ușurare să constate că râsul avea asupra lui vechiul efect binefăcător. Pornea din stomac și ieșea printre dinți, în același stil voios și nepăsător. Rita Blakemoor îi zâmbea cu un aer complice, iar el fu încă o dată surprins de eleganța și de grația ei naturală. Arăta ca un personaj feminin coborât dintr-un roman de-al lui Irwin Shaw. *Nightwork*, poate, sau cel după care făcuseră un film de televiziune când era el copil.

— Când te-am auzit venind, îi mărturisii ea, aproape că m-am ascuns. Mi-a fost teamă că apare bărbatul acela cu ochelarii rupți, care emite sentințe filozofice ciudate.

— Monstrul-Urlător?

— Așa-i zici tu sau așa își zice el?

— Eu îi spun așa.

— Mi se pare foarte potrivit, zise ea deschizând poșeta făcută (poate) din nure și scoțând un pachet de țigări mentolate. Mie-mi pare un Diogene ieșit din minți.

— Mda, care nu mai caută un om, ci un monstru, spuse Larry, izbucnind iarăși în râs.

Ea și aprinse o țigară și suflă fumul afară.

— Nici el nu este bolnav, spuse Larry. Însă aproape toți ceilalți oameni sunt bolnavi.

— Portarul meu pare foarte sănătos, spuse Rita. Nu și-a părăsit postul. Când am plecat, în dimineața aceasta, i-am dat cinci dolari bacșiș. Nu știu dacă i-am dăruit banii pentru că este sănătos sau pentru că a rămas la post. Tu ce părere ai?

— Nu te cunosc suficient de bine ca să mă pot pronunța.

— Nu, sigur că nu. Își puse țigările la loc, în geantă, iar el văzu că înăuntru se afla un revolver. Ea îi urmări privirea. A fost al soțului meu. El a fost directorul unei importante bănci din New York. Acesta era întotdeauna răspunsul lui când era întrebat cu ce anume își câștiga existența. Sunt-directorul-unei-importante-bănci-din-New-York. A murit acum doi ani. Lua prânzul cu unul dintre arabii aceia care lasă întotdeauna senzația că-și freacă întreaga suprafață a pielii expusă vederii cu alifie marca Brylcreem. A făcut un infarct fatal. A murit cu cravata la gât. Nu ești de părere că această formulare ar putea echivala cu vechea expresie "a muri cu cizmele în picioare"? Harry Blakemoor a murit cu cravata la gât. Îmi place cum sună, Larry.

O cintează ateriză în fața lor și începu să scurme în țărână.

— Îi era o frică nebună de spărgători, de aceea avea arma asta. Este adevărat că pistoalele au recul și fac foarte mult zgomot când tragi, Larry?

Larry, care nu trăsesese în viața lui cu un revolver, îi răspunse:

— Nu cred că la dimensiunile astea are recul prea mare. E calibru 38?

— Cred că doar 32. Scoase arma din poșetă, iar el remarcă înăuntru o mulțime de sticlute cu pastile. De această dată, ea nu-i urmă privirea, pentru că fixa un arbust aflat la distanță de cinci sau șase metri. Vreau să încerc. Ce zici, pot să nimeresc în trunchiul copacului acela?

— Nu știu, îi răspunse el cu teamă. Nu știu dacă...

Femeia apăsă pe trăgaci, iar arma bubui infernal. În coaja copăcelului apărură o gaură.

— La fix, comentă ea, suflând fumul din țeava pistolului ca un luptător înrăit.

— Nemaipomenit, îngăimă Larry, al cărui puls reveni oarecum la normal de-abia după ce ea pusese revolverul la locul lui.

— N-aș fi în stare să omor un om cu el. Sunt sigură de asta. Iar în curând nici nu voi mai avea, oricum, în cine trage.

— O, de asta nu sunt chiar atât de sigur.

— Te uitați la inelele mele. Ți-ai dori unul dintre ele?

— Cum? Nu!

Roșeața i se urcă din nou în obraji.

— Fiind bancher, soțul meu credea în diamante. Credea în ele tot așa cum bap̃tistii cred în Apocalipsă. Am o mulțime de diamante, care sunt toate asigurate. Că aveam în stăpânire pietrele astea, Harry al meu și cu mine, nu era poate mare lucru, dar adeseori îmi venea să cred că aveam o garanție pentru absolut totul. Înțelegi, Larry? Dacă acum cineva ar râvni la diamantele mele, i le-aș da fără să protestez. Și, dacă stai să te gândești, acum nu mai sunt decât niște simple pietre, nu?

— Cred că ai dreptate.

— Sigur că da, spuse ea, iar mușchiul acela de la gât îi tresări iarăși. Dacă un bandit ar dori să mi le ia, nu numai că i le-aș oferi cu dragă inimă, dar i-aș spune și adresa firmei Cartier. Colecția lor de pietre prețioase este cu mult mai bogată decât a mea.

— Și acum ce-ai de gând să faci?

— Tu ce-ai propune?

— Habar n-am, răspunse Larry cu un oftat.

— Răspunsul meu este același.

— Știi ceva? Azi-dimineață l-am văzut pe un individ care spunea că are de gând să se ducă pe Yankee Stadium și să facă la... să se masturbeze în mijlocul terenului.

Simțea cum i se ridică din nou sângele în obraji.

— Mi se pare o plimbare îngrozitor de lungă. De ce nu i-ai sugerat să-și aleagă un loc mai în apropiere?

Oftă, iar oftatul i se transformă apoi într-un fior. Își deschise poșeta, scoase un flacon de medicamente și vârî în gură o pastilă gelatinoasă.

— Ce este? se interesă Larry.

— Vitamina E, îi răspunse ea cu un zâmbet strălucitor și fals.

Ticul de la gât îi reveni o dată sau de două ori. Femeia se liniști apoi.

— Barurile sunt pustii, îi spuse Larry deodată. Am intrat la Pat's, pe Forty-third, nu era absolut nimeni înăuntru. Au barul acela imens, din mahon, m-am dus în spatele lui și mi-am turnat un pahar de apă plin cu Johnnie Walker. Apoi mi-am dat seama că nu aveam nici un chef să mă aflu acolo. L-am lăsat pe tejghea și am plecat.

Oftară la unison, ca un duet.

— Ești o persoană foarte plăcută, declară ea. Îmi place de tine. Și mi se pare nemaipomenit că nu ești nebun.

— Îți mulțumesc, doamnă Blakemoor.

Era surprins și flatat, în același timp.

— Rita. Spune-mi Rita.

— Perfect.

— Nu ți-e foame, Larry?

— Dacă stau să mă gândesc, îmi este.

— Ai putea să inviți o doamnă la masă.

— Mi-ar face o deosebită plăcere.

Ea se ridică și-i oferi brațul cu un zâmbet ușor dezaprobat, în momentul când își trecu mâna pe după brațul întins, în nări îi veni o adiere dinspre poșeta ei, un miros care în același timp îi aducea mângâiere și se asocia în mintea lui cu o persoană adultă, aproape bătrână, ceva tulburător. În desele lor ieșiri la cinematograful, maică-sa purtase întotdeauna poșetă.

Uită apoi acest gând; ieșiră din parc și o porniră pe Fifth Avenue, îndepărtându-se de maimuța moartă, de monstrul-urletor și de trufandaua care nu avea să mai părăsească niciodată toaleta de la Transverse Number One. Ea turuia fără încetare, iar mai târziu nu mai izbuti să-și aducă aminte de nici unul dintre lucrurile despre care-i vorbise (ba da, despre un singur fapt: visase întotdeauna, îi mărturisise ea, să se plimbe pe Fifth Avenue la braț cu un tânăr chipeș, un bărbat suficient de tânăr ca să fie propriul ei fiu), cu toate acestea își aduse adesea aminte de plimbare, mai ales atunci când structura ei fragedă avea să se prăbușească, ca o jucărie asamblată neglijent. De zâmbetul ei minunat, de conversația ei ușoară, cinică, spirituală, de șoapta materialului din care erau făcuți pantalonii ei.

Intrară într-un mic restaurant, unde Larry găti, puțin stângaci, dar ea îi aplaudă fiecare fel de mâncare: friptura, cartofii prăjiți, nesusul, plăcinta cu rubarbă și căpșuni.

CAPITOLUL 28

ÎN FRIGIDER era o tartă cu căpșuni. Era acoperită cu folie Saran Wrap și, după ce o cântărise multă vreme cu priviri posomorâte și năucite, Frannie o scoase, o așeză pe tejghea și-și tăie o felie. O căpșună căzupe masă cu un plescăit surd, când trecu felia de plăcintă pe o farfurie mai mică. Ridică fructul și-l mâncă. Șterse mica pată de suc de pe suprafața tejghelei cu o cârpă de vase. Așeză din nou folia peste restul prăjiturii și o puse la loc, în frigider.

În momentul în care se întoarse ca să ia farfuria se întâmplă să-i cadă ochii pe suportul de cuțite de lângă dulap. Tatăl ei îl făcuse din două șine magnetice. Între ele atârnavă cuțitele, cu lama în jos. Soarele puternic al după-amiezei se reflecta de suprafața lor strălucitoare. Rămase cu privirile ațintite asupra cuțitelor vreme îndelungată, fără ca expresia posomorâtă, vag curioasă, din privirile ei să sufere vreo schimbare, frământând în mâini cutele șorțului prins la brâu.

În cele din urmă, cam după vreun sfert de oră, își aminti că se gândea la ceva anume. Oare la ce? Dintr-un motiv care-i scăpa, în minte îi veni un citat biblic, de fapt o parafrază: *Decât să te uiți la paiul din ochiul altuia, mai bine ai vedea bârna din ochiul tău.* Începu să cântărească vorbele. Pai? Bârnă? Aceste două cuvinte o puseseră întotdeauna în încurcătură. Ce fel de

bârnă? Ca raza de Lună? Sau ca o grindă pe care se sprijină acoperișurile? Tot așa existau și "raza" unei lanterne și figuri "radioase", iar New Yorkul avusese un primar cu numele de Abe Beame, ca să nu mai vorbim de un cântec pe care-l învățase în timpul Școlii Biblice de Vacanță... Voi fi raza Lui de soare.

...Decât sa te uiți la paiul din ochiul altuia...

Dar nu era vorba de ochi, ci de tartă. Se întoarse și văzu o muscă plimbându-se pe prăjitură. O alungă cu un gest al mâinii. Adio, domnule Muscoi, să nu te mai atingi de plăcintoi.

Contemplă multă vreme felia de tartă. Mama și tatăl ei muriseră amândoi, asta știa prea bine. Maică-sa se stinsese la Sanford Hospital, iar taică-său — cel care odinioară știuse s-o facă să se simtă totdeauna bine venită la el în atelier — zăcea fără viață în pat, în camera de la primul cat. Oare de ce cuvintele aveau mereu capriciul de a-i veni în rime? Versuri ieftine, îngrozitoare, care îi năvăleau în minte, ca textele alea idioate pentru exersarea memoriei, de care își aduci aminte în delirul provocat de febră. *Căinele are-o căpușă, care-l atacă la gușă...*

Își veni brusc în fire, străbătută de un fior de spaimă. În încăpere se răspândise un miros fierbinte. Ceva ardea.

Frannie privi repede peste umăr și descoperi o tigaie în care se prăjeau cartofi, pe care o pusese pe plită și o uitase acolo. Un nor gros și rău mirositor se revărsa din direcția respectivă. Din tigaie săreau stropi mari de grăsime care, aterizând pe suprafața fierbinte, se aprindeau pentru scurt timp, ca și cum o mână invizibilă ar fi dat foc la niște brichete cu butan. Interiorul vasului era negru ca tăciunele.

Atinse mânerul tigăii și-și retrase repede degetele, tresărind ușor. Era prea fierbinte ca să poți pune mâna. Apucă un șervet, îl înfășură în jurul mânerului și scoase repede pe ușa din spate vasul, care sâsâia înfuriat, ca un balaur. Îl așează pe prima treaptă a scării verandei. Deși percepea parfumul de caprifoii și zumzăitul albinelor, nu le băgă în seamă. Timp de o clipă, vâul gros care-i atenuase toate reacțiile emotive din ultimele patru zile fu străpuns, iar ea se simți cu adevărat speriată. Speriată? Nu... de fapt, se afla într-o stare de groază incipientă, la numai un pas de panică.

Își aduse aminte cum curățase cartofii și-i pusese la prăjit în ulei marca Wesson Oil. *Acum* de-abia își amintea. Dar pentru o vreme... pfui! Pur și simplu uitase.

Stând pe verandă, încă ținând cârpa de vase într-o mână, încercă să reconstituie cu exactitate șirul gândurilor ei după ce pusese cartofii la prăjit. I se părea că este foarte important.

Păi, mai întâi îi venise în minte că o masă constând exclusiv din cartofi prăjiți nu era prea hrănitoare. Apoi se gândise că, dacă bufetul McDonald's de pe US 1 n-ar fi fost închis, n-ar fi fost obligată să-i pregătească ea, ci ar fi putut să adauge și un hamburger la meniu. N-ar fi făcut decât să ia mașina și să oprească chiar în dreptul ferestrei aceleia pe unde primeai mâncarea direct. Și-ar fi comandat un Quarter Pounder și cartofi din cei mari, care se vindeau în cutii de un roșu-aprins, din carton. Cu mici pete de grăsime în interior. Nesănătoși, fără îndoială, însă altfel, o adevărată desfătare. Pe urmă... se spune, doar, că femeile însărcinate au tot felul de poftă ciudate.

Ajunse astfel la următoarea verigă a lanțului. Poftele ciudate o duseseră cu gândul la tarta cu căpșuni ascunsă în frigider. Dintr-o dată, i se păru că-și dorea o felie din tartă mai mult decât orice altceva pe lumea asta. Prin urmare, se pregătise să mănânce din prăjitură, dar la un moment dat privirile ei fuseseră atrase de suportul pentru cuțite pe care tatăl ei îl făcuse pentru maică-sa (doamna Edmonton, soția medicului, se arătase atât de încântată de suport, încât Peter îi meșterise și ei unul, cu două Crăciunuri în urmă), după care mintea ei pur și simplu... se scurtcircuitase. Paie... bârne... muște...

— Vai, Doamne, se adresă ea curții pustii din spatele casei și grădinii pe care taică-său nu mai apucase s-o plivească.

Se așează, își îngropă fața în șorț și plânse.

După ce lacrimile i se uscară, crezu că se simte ceva mai bine... dar teama nu-i dispăruse cu totul. Oare îmi pierd mințile? se întrebă ea. Oare așa se întâmplă, oare așa te simți când suferi o criză nervoasă sau cum s-o chema ca?

Din momentul în care tatăl ei murise, cu o seară în urmă, la ora 8.30, capacitatea de concentrare mintală părea să-i fi scăzut considerabil. Uita ce făcuse, mintea i-o lua razna, spre cine știe ce tărâmurii de vis, sau pur și simplu cădea în amorțeală, fără să se mai gândească la absolut nimic, mai puțin conștientă de ceea ce se petrece în jurul ei decât o căpățână de varză.

După ce tatăl ei se stinsese, rămăsese alături de el multă vreme. Apoi coborâse la parter și deschisese televizorul.. Fără vreun motiv anume; după cum se spune, în clipa respectivă i se păruse o idee bună. Singurul post care emitea era WCSH din Portland, afiliat la NBC, care, din câte înțeleșese ea, transmitea un spectacol absolut dement despre un fel de proces. Un negru, care părea întruchiparea celor mai sumbre coșmaruri ale membrilor din Ku Klux Klan despre vânători de capete africani, se prefăcea că execută niște albi cu pistolul lui, în timp ce alți oameni din public aplaudau. Desigur, era o simplă înscenare — asemenea lucruri nu se prezentau la televizor, dacă erau reale —, și totuși scenele păreau *reale*. Îi aduceau aminte de *Alice în țara Minunilor*, cu osebire că de această dată nu Regina de Cupă urla "Tăiați-le capetele!", ci... cum? Cine? Prințul Negru, din câte Presupusese ea. Cu toate că animalul acela încins la brâu nu aducea nici pe departe cu un Prinț.

Ceva mai târziu (deși n-ar fi fost în stare să precizeze după câtă vreme), în cursul aceleiași program, alți bărbați au năvălit în studio și a izbucnit un schimb de focuri, realizat încă și mai realist decât execuțiile. A văzut oameni aproape decapitați de gloanțele de calibru mare, căzuți la pământ cu sângele țâșnind din gâtleurile sfârtecate, ca din niște, teribile pompe arteriale. Își aminti că gândise, în felul ei dezlănat, că ar fi trebuit să apară din când în când pe ecran unul dintre anunțurile acelea ale lor, avertizându-i pe părinți să-i ducă pe copii la culcare sau să schimbe canalul. Își aminti că-i trecuse prin minte că WCSH și-ar putea pierde licența de emisie; nu încape îndoială, programul era *infern*al de sângeros.

Închisese televizorul atunci când obiectivul aparatului de filmat se înălțase, prezentând doar reflectoarele din studio agățate de plafon, și se întinsese pe canapea, cu privirile ațintite în propriul ei tavan. Somnul o furase chiar acolo, iar dimineața, când se trezise, era convinsă pe trei sferturi că visase întregul program. De fapt, chiar asta era poanta: totul începuse să pară un coșmar străbătut de cele mai neașteptate și inexplicabile neliniști. Un coșmar care începuse o dată cu moartea mamei: aceea a tatălui ei nu făcuse decât să amplifice niște lucruri existente. La fel ca și în *Alice*, evenimentele deveneau tot mai stranii.

Avusese loc o întrunire specială a municipalității, la care tatăl ei participase, deși în momentul respectiv era deja bolnav. Îl însoțise și Frannie, care avea sentimentul că se mișcă într-o lume ireală, ca o drogată — chiar dacă fizic se simțea la fel ca întotdeauna.

Primăria fusese aglomerată, se adunase mult mai multă lume decât la ședințele municipalității de la sfârșitul lui februarie sau începutul lui martie. De peste tot se auzeau strănuturi, tuse și suflatul nasului în batiste. Cei de față erau speriați și gata să-și dea drumul la nervi la cea mai mică provocare. Vorbeau tare, cu voci răgușite. Se ridicau în picioare. Făceau gesturi vehemente cu mâinile. Pronunțau sentințe. Mulți dintre ei — și nu numai femeile — aveau chipul scăldat în lacrimi.

În cele din urmă, se luase decizia ca orașul să fie închis. Nu se va mai permite accesul nimănui. Dacă oamenii doreau să plece, foarte bine, atât timp cât înțelegeau limpede că nu aveau cum să se mai întoarcă. Drumurile care legau orașul de exterior — și mai ales US 1 — urmau să fie baricatedate cu automobile (după o aprigă dispută verbală, care durase o jumătate de oră, hotărâseră să se folosească de camioanele Serviciilor Comunale, proprietatea orașului), iar voluntari înarmați cu puști aveau să păzească aceste puncte de blocadă. Cei care doreau să se folosească de US 1 pentru a călători spre nord sau spre sud urmau să fie îndreptați către Wells, la mieznoapte, sau către York, la miezăzi, unde puteau intra pe Interstate 95, ocolind astfel Ogunquit. Iar cei care ar fi încercat totuși să forțeze trecerea aveau să fie împușcați. Și omorâți? se interesă cineva. Ba bine că nu, se repeziră alți câțiva.

Un mic grup, format din circa douăzeci de persoane, susținea să fie alungați din oraș cei care se molipsiseră deja. Votul împotriva lor a fost însă covârșitor, deoarece în acea scară de 24, când avea loc întrunirea, aproape toți orașenii sănătoși aveau rude apropiate sau prieteni bolnavi. Majoritatea credeau știrile potrivit cărora vaccinul urma să sosească în curând. Cum ar mai fi putut să privească iarăși unii în ochii altora, spuneau ei, dacă toată chestia se dovedea a fi o alarmă falsă, la care ei reacționaseră exagerat, gonindu-i pe cei apropiați ca pe niște câini de pripas?

Atunci, cineva a sugerat să fie alungați toți *vilegiaturiștii* bolnavi.

Vilegiaturiștii, prezenți în număr mare, au susținut cu înverșunare că ei fuseseră cei care întreținuseră ani întregi școlile, drumurile, săracii și plajele publice ale orașului prin impozitele pe care le plăteau pentru vile. Afacerile care nu reușeau să se mențină pe linia de plutire de la mijlocul lui septembrie și până în iunie nu supraviețuiau decât datorită dolarilor pe care-i cheltuiau ei vara. Iar dacă aveau să fie tratați într-o asemenea manieră nedemnă, locuitorii din Ogunquit să fie siguri că ei nu se vor întoarce niciodată. Și atunci nu le rămânea decât să scurme din nou prin mâl după homari, scoici și raci, ca să-și câștige existența. Moțiunea izgonirii din oraș a vilegiaturiștilor bolnavi a căzut cu o majoritate confortabilă.

Încă înainte de miezul nopții, baricadele fuseseră ridicate, iar până a doua zi, în zorii zilei de 25, mai mulți oameni fuseseră împușcați în preajma barajelor, majoritatea fiind doar răniți, dar trei sau patru fuseseră uciși. Aproape toți erau locuitori ai Bostonului, care se refugiau în masă spre nord, cuprinși de groază și prostiți din cauza panicii. Unii consimțiseră de bunăvoie să se întoarcă la York și ocoliseră orașul, dar alții erau prea înnebuniți ca să mai fie în stare să priceapă și încercaseră fie să pătrundă frontal prin bariere, fie să le ocolească prin șanțul domol de la marginea drumului. Fuseseră tratați cum se cuvine.

Însă până către seară, cei mai mulți dintre cei care păzeau barierele erau și ei foarte bolnavi, roșii la față din cauza febrei, proptindu-și mereu puștile între picioare, ca să-și poată șterge nasul. Câțiva dintre băieți, ca Freddy Delancey sau Curtis Beauchamp, își pierduseră pur și simplu cunoștința și căzuseră la pământ; mai târziu fuseseră duși înapoi, la clinica improvizată deasupra primăriei, unde-și găsiseră sfârșitul.

Ieri de dimineață însă, tatăl lui Frannie, care fusese împotriva ideii cu blocarea drumurilor, căzuse la pat, iar ea rămăsese lângă el ca să-l îngrijească. N-a acceptat să fie dus la spital. Dacă tot avea să moară, îi spusese el lui Frannie, prefera să se întâmple chiar aici, acasă, decent, într-un loc cât mai izolat cu putință.

La începutul după-amiezei, traficul încetase aproape cu desăvârșire. Gus Dinsmore, paznicul parcurii de la plaja publică, zisese că, după părerea lui, atâtea mașini rămăseseră nemișcate de-a lungul drumurilor, încât chiar și cele la volanul cărora se mai aflau încă șoferi (sau șoferițe) în stare să conducă nu aveau cum să mai înainteze. Cu atât mai bine, pentru că în după-amiaza zilei de 25 nu mai rămăseseră decât vreo treizeci de bărbați capabili să stea de strajă. Chiar și Gus, care se simțise perfect până ieri, fusese doborât de răceală. De fapt, singura persoană care părea să fi rămas sănătoasă în întregul oraș, în afară de ea, era Harold, fratele lui Amy Lauder, în vârstă de șaisprezece ani. Amy murise chiar înainte de acea primă întrunire a orașenilor; rochia ei de mireasă rămăsese nepurtată, atârnată în șifonier.

Fran nu ieșise astăzi din casă și nu văzuse pe nimeni de când trecuse pe la ea Gus, ieri după-amiază, ca să vadă ce face. Auzise în câteva rânduri zgomot de motoare de dimineață și detunătura a două focuri de armă, de undeva, din apropiere, în rest nimic. Liniștea perfectă, netulburată de nimic, îi întărea și mai mult senzația de ireal.

Iar acum existau câteva lucruri asupra cărora trebuia să se concentreze. Muște... ochi... plăcinte. Frannie se surprinse ascultând frigiderul. Acesta era dotat cu un dispozitiv automat de producere a gheții; cam la fiecare douăzeci de secunde se auzea un zgomot înfundat, venind din măruntaiele mașinăriei, de câte ori se mai forma un cub.

Rămase acolo aproape o oră întreagă, cu farfuria în față, cu o mină posomorâtă, pe

jumătate întrebătoare. Încetul cu încetul, un nou gând începu să se ridice din adâncuri — de fapt, două gânduri, ce i se păreau legate între ele și, în același timp, total străine unul de celălalt. Erau ele oare părțile ale unui gând mai mare? Începu să le examineze mai atent, urmărind în continuare, cu o ureche, căderea cuburilor de gheață în dispozitivul din interiorul frigiderului. Cel dintâi gând era acela că tatăl ei murise: murise acasă, ceea ce fusese probabil o mulțumire pentru el.

Cel de al doilea avea de-a face cu ziua respectivă. Era o zi minunată de vară, fără de cusur, de felul acelor pentru care turiștii veneau pe litoralul din Maine. Nu vîi ca să înoți, pentru că apa nu este niciodată destul de caldă pentru baie; vîi ca să admiri nesfârșita frumusețe a zilelor de aici.

Soarele strălucea cu putere; din locul unde stătea, Frannie putea citi termometrul montat în afara ferestrei din spate a bucătăriei. Mercurul se ridicase până aproape de douăzeci și șapte de grade. Era o zi minunată, iar tatăl ei era mort. Mai exista oare și o altă legătură, în afară de aceea sentimentală, cu mult prea evidentă?

Se încruntă, cuprinsă de confuzie și de apatie. Mintea ei se învârti în jurul acestor probleme, apoi porni în derivă către altele, pentru a se întoarce însă de fiecare dată la punctul de plecare.

Era o zi minunată și *caldă*, iar tatăl ei era mort.

În clipa aceea înțelese care era legătura și-și închise ochii, strângând din pleoape, ca și cum tocmai ar fi primit o lovitură.

În același timp, mâinile i se încleștară printr-un gest reflex în fața de masă, aruncând farfuria la podea. Porțelanul se făcu țandări cu zgomotul unei bombe, iar Frannie scoase un țipăt, își duse mâinile la obraji, săpând în ei brazde adânci cu unghiile. Din privirile ei dispăruse cu desăvârșire apatia și plutirea aceea imprecisă. Se simțea de parcă ar fi fost palmuită zdravăn sau ca și cum i s-ar fi plimbat pe sub nas o sticlă cu amoniac.

Nu este posibil să ții un cadavru în casă. Cu atât mai puțin în miezul verii.

Indiferența începu să i se strecoare din nou în minte, ștergând claritatea gândului, drapând și ascunzând o parte din oroarea lui. Se apucă să asculte iarăși zgomotul surd al cuburilor de gheață...

Se luptă cu letargia. Se ridică în picioare, se duse la chiuvetă, o umplu, apoi își stropi obraji cu apa rece luată în căușul palmelor, înfiorându-și pielea pe care apăruse o boare de transpirație.

Se putea lăsa oricât în voia reveriei, dar mai întâi trebuia să se ocupe de chestiunea aceea. *Neapărat*. Nu putea să-l lase să zacă pur și simplu în patul lui de la etaj, acum, în miez de vară. Situația semăna prea tare cu povestirea aceea a lui Faulkner, care nu lipsea din nici una dintre antologiile de texte destinate colegiilor. "Un trandafir pentru Emily." Ceilalți nu reușiseră să-și explice de unde venea duhoarea aceea teribilă, care dispăruse după o vreme. Era... era...

— Nu! strigă ea în bucătăria însorită.

Începu s-o străbată cu pași hotărâți, gândindu-se intens. Mai întâi îi veni în minte întreprinderea locală de pompe funebre. Dar cine mai era în stare acum... să se ocupe...

— Degeaba te tot ascunzi! țipă ca furioasă, în încăperea pustie. Cine are să-l *îngroape*?

Răspunsul îi veni pe dată, stârnit de sunetul propriei sale voci. Era absolut limpede. Ea trebuia s-o facă. Cine altcineva? Ea urma să-l îngroape.

Cam pe la 2.30, auzi zgomotul unei mașini care intra pe drumul de acces; motorul greu torcea mulțumit, sugerând puterea ascunsă în măruntaiele lui. Frannie așeză cazmaua pe marginea gropii — săpa în grădină, între roșii și salată — și se întoarse, puțin speriată.

Mașina era un Cadillac Coupe de Ville nou-nouț, verde ca sticla, din care coborî Harold Lauder cel gras, în vîrstă de șaisprezece ani. Frannie simți instantaneu un val de dezgust. Nu-l agreea pe Harold și nu cunoștea pe nimeni care să-l placă, nici măcar Aray, sora lui, acum moartă. Probabil maică-sa îl iubise. Ironia sorții, constată Fran cu tristețe, făcuse ca unica persoană supraviețuitoare din Ogunquit, în afara ei însăși, să fie unul dintre foarte puținii oameni din oraș pe care pur și simplu nu putea să-i sufere.

Harold se ocupa de revista literară a Liceului Ogunquit și scria povestiri stranie la timpul prezent sau al căror punct de vedere era transferat persoanei a doua, combinând uneori aceste două procedee. *Străbați coridorul acela delirant și-ți faci loc cu umărul prin ușa sfărâmată ca să arunci o privire stelor circuitului de viteză...* cam acesta era stilul lui Harold.

— Îi place să se joace cu mâna în pantaloni, îi mărturisise Amy odată lui Fran. Ce părere ai de chestia asta? Se joacă cu mâna în pantaloni și poartă aceeași pereche de chiloți până când se fac ca din tablă.

Părul lui Harold era negru și unsuros. Părea destul de înalt, peste un metru optzeci, în schimb cântărea aproape o sută zece kilograme. Se dădea în vînt după cizme de cowboy cu cioc, centuri militărești late, din piele, pe care trebuia mereu să le tragă în sus, din cauză că avea burta mult mai voluminoasă decât curul, și cămăși înflorate, care se umflau pe el ca niște pânze de corabie. Lui Frannie puțin îi păsa dacă se joacă sau nu cu mâna în pantaloni, cât de gras este sau dacă în săptămâna asta îl imita pe Wright Morris sau pe Hubert Selby Jr. Dar cînd îl privea, se simțea neliniștită și vag dezgustată, ca și cum ar fi simțit, prin intermediul unui proces telepatic de joasă speță, că aproape fiecare gând al lui Harold era învăluit într-un strat subțire de jeg. Dar nu-și închipuia, nici măcar într-o situație ca aceasta, că Harold ar putea fi periculos, ci doar la fel de neplăcut, sau poate chiar ceva mai puțin suportabil decât de obicei.

Băiatul n-o văzuse încă. Cerceta casa din priviri.

— E careva acasă? strigă el, apoi își vârî mâna prin geamul Cadillacului și apăsă claxonul.

Sunetul strident o călcă pe Frannie pe nervi. Probabil nu i-ar fi răspuns, dacă n-ar fi știut că va vedea groapa cînd să se urce în mașină, și pe ea însăși la un capăt al excavației. O secundă se simți tentată să se ascundă în desișul grădinii, printre mazăre și fasole, până ce Harold ar fi

obosit s-o caute și s-ar fi cărat de acolo.

Stai, își zise ea, n-are rost să procedezi așa. Oricum, el este o altă ființă omenească vie.

— Aici, Harold, strigă ea.

Harold tresări, iar buclele lui mari tremurau în pantalonii strâmți. Evident, nu-și îndeplinea decât un soi de datorie și nu se așteptase cu adevărat să găsească pe cineva. Tânărul se întoarse, iar Frannie merse până la marginea grădinii, printre ierburile ce o atingeau pe picioare, resemnată la gândul că avea să-i suporte privirile, îmbrăcată fiind doar cu șortul alb, de sport, și bluza subțire, prinsă în bretele. Apropiindu-se de ea, Harold o cercetă cu priviri lacome.

— la te uită, Fran, i se adresa el bucuros.

— Bună, Harold.

— Am auzit că reziști cu oarecare succes la boala asta infernală, prin urmare am făcut aici primul meu popas. Am pornit într-o acțiune de cercetare a orașului.

Îi zâmbi, dezvelindu-și dinții, al căror aspect trăda că aveau o relație fugară, în cel mai bun caz, cu perișca de dinți.

— Mi-a părut foarte rău când am auzit de dispariția lui Amy, Harold. Tatăl și mama ta sunt?...

— Mi-e teamă că așa este, îi răspunse Harold. Își înclină fruntea pentru un moment, apoi își smuci capul în sus, făcând să zboare şuvițele părului lui năclăit. Dar viața merge înainte, corect?

— Presupun că da, îi răspunse Frannie trist.

Privirile i se plimbau iarăși în voie pe sânii fetei, care în clipele acelea și-ar fi dorit nespuns să aibă un pulover.

— Cum îți place mașina mea?

— E a domnului Brannigan, nu?

Roy Brannigan fusese unul dintre agenții de vânzări imobiliare din partea locului.

— A fost, îi aruncă Harold indiferent. După părerea mea, în zilele acelea de restriște, indivizii care stăteau la volanul unui asemenea monstru hulpav ar merita să fie spânzurați de prima reclamă de Sunoco, dar acum toate acestea țin de trecut. Mai puțini oameni înseamnă mai multă benzină. *Benzină*, îi trecu lui Frannie, uluită, prin minte, chiar a pronunțat cuvântul *benzină*. Și mai mult din toate celelalte lucruri, încheie el.

Cu o licărire fugară în ochi, își coborî privirile spre buricul ei dezgolit, și le ridică iarăși spre fața fetei, și le coborî către șort, apoi iar în sus. În zâmbetul lui se citea atât veselie cât și nesiguranță.

— Harold, dacă ai vrea să mă scuzi...

— Dar oare ce faci tu acolo, copila mea?

Sentimentul de ireal încerca din nou să i se strecoare în suflet și se surprinse întrebându-se cât oare poate îndura creierul omenesc înainte de a ceda, ca un fir de elastic întins peste limitele lui de rezistență. Părinții mei sunt morți, dar eu suport. O boală stranie pare să se fi răspândit asupra întregii țări, poate asupra întregii *lumi*, secerându-i pe cei buni și pe cei răi, fărăosebire... dar eu suport. Sap o groapă în grădina pe care tatăl meu o plivea cu doar o săptămână în urmă, iar când va fi destul de adâncă, am să-l pun înăuntru... și *bănuiesc* că voi suporta. Dar Harold Lauder în Cadillacul lui Roy Brannigan, dezbrăcându-mă din priviri și spunându-mi "copila mea"? Nu mai știu, pe Dumnezeu meu. Pur și simplu nu mai știu.

— Harold, îi explică ea cu răbdare. Eu n-am cum să fiu copila ta, sunt cu cinci ani mai mare decât tine. Din punct de vedere fizic, este *imposibil* ca eu să fiu "copila" ta.

— Nu era decât o figură de stil, zise el, temându-se de duritatea ei, altfel bine ținută sub control. De fapt, ce faci tu acolo? Ce groapă e aia?

— Un mormânt. Pentru tatăl meu.

— Oh, exclamă Harold Lauder timid și nesigur pe el.

— Vreau să beau niște apă înainte de a continua. Cinstit vorbind, Harold, aș prefera să plec. Sunt necăjită.

— Te înțeleg foarte bine, îi răspunse el rigid. Dar Fran... în grădină?

Fata o pornise deja spre casă, dar acum se întoarse furioasă către el.

— Ei bine, tu ce-ai propune? Să-l așez într-un coșciug și să-l duc până la cimitir? Sau ce altceva, pentru numele lui Dumnezeu? Era realmente *îndrăgostit* de grădină! Și tu ce treabă ai? Ce te amesteci în asta?

Era la un pas să izbucnească în lacrimi. O porni în fugă spre bucătărie, gata să se izbească de bara din fața a limuzinei. Nu se îndoia că Harold îi admira formele, adunând material pentru cine știe ce porcărie de film din cele marcate cu X care îi rula fără încetare în minte, fapt care o făcu mai furioasă și mai tristă decât fusese vreodată în viață.

Ușa glisantă se închise cu forță în urma ei. Se duse la chiuvetă și bău trei pahare de apă rece, prea repede, și un ghimpe de durere i se înfipse adânc în frunte. Stomacul ei, luat prin surprindere, fu scuturat de o crampă. Fran rămase câteva momente aplecată deasupra chiuvetei din porțelan, cu ochii închiși, așteptând să vadă dacă avea să verse. Stomacul i se liniști apoi, ca și cum ar fi vrut s-o anunțe că acceptă apa rece, cel puțin de probă.

— Fran? se auzi vocea înceată și ezitantă a băiatului.

Se întoarse și-l văzu pe Harold în fața ușii, cu mâinile atârându-i moale de o parte și alta a trupului. Părea îngrijorat și nefericit, iar lui Fran i se făcu deodată milă de el. De Harold Lauder care se plimba prin orașul trist și decăzut în Cadillacul lui Roy Brannigan, de Harold Lauder, cel care nu avusese o întâlnire în viața lui și care afișa ceea ce el probabil prefera să eticheteze drept dispreț față de lume. Față de întâlniri, fete, față de totul. Inclusiv față de el însuși, fără îndoială.

— Harold, îmi pare rău.

— Nu, nu aveam dreptul să vorbesc astfel. Uite ce este, dacă vrei, pot să te ajut.

— Îți mulțumesc, dar prefer să mă descurc singură. Este...

— O chestiune personală. Desigur, înțeleg.

Ar fi putut să-și ia un pulover din debara de lângă bucătărie, dar era limpede că el ar fi

înțeles imediat de ce, iar ea nu intenționa să-l pună iarăși într-o situație jenantă. Harold se străduia din răsuputeri să fie un băiat de treabă — strădania lui semănând poate întrucâtva cu aceea de a vorbi o limbă străină. Ieși și ea în verandă și, pentru câteva clipe, rămaseră amândoi cu privirile îndreptate asupra grădinii, asupra gropii în jurul căreia era răspândită țărâna. Aerul după-amiezei vibra somnolent împrejurul lor, ca și cum nimic nu s-ar fi schimbat.

— Ce-ai de gând să faci? îl întrebă pe Harold.

— N-am habar. Știi..., începu el, apoi vocea i se stinse.

— Cum?

— Ei bine, îmi vine greu să explic. Eu nu mă număr printre cei mai iubiți oameni din acest mic petec din New England. Mă îndoiesc că obștea locală ar fi ridicat vreodată o statuie în amintirea mea, chiar dacăș fi devenit vreodată un scriitor faimos, după cum am sperat odată. În paranteză fie spus, cred c-am să fiu un om bătrân, cu barba până la brâu, când va apărea din nou un scriitor faimos.

Ea nu spuse nimic, dar continua să-l privească.

— Deci! exclamă Harold, iar trupul îi tresări puternic, ca și cum pronunțarea cuvântului ar fi coincis cu o explozie. Deci mă văd silit să mă revolt împotriva acestei nedreptăți. Nedreptate care mie, cel puțin, mi se pare atât de monstruoasă, încât îmi vine mai ușor să cred că bătăranii care conduc citadela învățământului din localitate au reușit în fine să mă facă să-mi pierd mințile.

Băiatul își împinse ochelarii pe nas, iar ea constată, cu o undă de simpatie, cât de rău fusese năpădit de acnee. Oare nu-i spusese nimeni, se întrebă ea, că apa și săpunul ar fi rezolvat măcar o parte din problemă? Sau poate întreaga familie fusese prea ocupată s-o urmărească pe Amy cea mică și frumoasă evoluând fulgerător prin Universitatea Maine, cu o excepțională medie de 3,8, pentru a absolvi a douăzeci și treia dintr-o serie de o mie de studenți? Amy cea mândră, care fusese atât de inteligentă și de plină de viață, în timp ce Harold era un tip de-a dreptul iritant.

— Să-mi pierd mințile, repetă Harold încetșor. Am condus prin tot orașul într-un Cadillac, având doar permisul meu de începător. Și uită-te la cizmele mele. Își suflecă puțin manșeta jeansilor, dezvăluind o minunată pereche de cizme din cele purtate de cowboys, cu cusături complicate. Optzeci și șase de dolari. Pur și simplu am intrat în magazinul Shoe Boat și mi-am ales o pereche pe măsură. Mă simt un impostor. Ca un actor într-o piesă de teatru. Astăzi am trecut prin mai multe momente când am fost absolut *convins* că sunt nebun.

— Nici vorbă, îi spuse Frannie. Mirosul lui te lăsa să ghicești că nu se mai spălase de trei sau patru zile, dar acest fapt nu o mai dezgusta. Cum sună replica aceea? Am să apar și eu în visul tău dacă vii și tu într-al meu? Nu suntem nebuni, Harold.

— Poate c-ar fi mai bine dacă am fi.

— Va veni cineva, zise Frannie. După o vreme. După ce se stinge molima asta, indiferent ce o fi cu ea.

— Cine anume?

— O autoritate oarecare, îi răspunse ea nesigur. Cineva care va... ei... pune din nou ordine în lucruri.

Harold răsă amar.

— Dragul meu copil... Îmi pare rău, Fran. Fran, tocmai autoritățile au provocat nenorocirea asta. Se pricep de minune să pună ordine în lucruri. Au rezolvat criza economică, poluarea, problema petrolului și războiul rece, și toate astea dintr-o singură lovitură. Mda, să știi c-au pus ordine în lucruri, chiar așa. Le-au rezolvat pe toate cam cum a dezlegat Alexandru nodul gordian — l-a tăiat cu sabia.

— Dar nu-i vorba decât de un soi ciudat de *gripă*, Harold. Așa au zis și la radio...

— Mama Natură nu lucrează astfel, Fran. Autoritățile astea ale tale au adunat o ceată formată din bacteriologi, virusologi și epidemiologi într-o instituție guvernamentală oarecare, ca să vadă ce monștri pot născoci mințile lor. Bacterii. Viruși. Germeni plasmatici și cine știe câte altele. Iar într-o bună zi, un sicofant din asta plătit gras a zis: "Ia te uită ce am făcut *eu*. Omoară aproape tot ce-i viu. Nu-i așa că-i nemaipomenit?" Atunci i-au dat o medalie, i-au mărit salariul și i-au dat un loc într-o casă de vacanță, iar după o vreme cineva a comis o greșeală... Ce ai de gând să faci, Fran?

— Să-l înmormântez pe taică-meu, răspunse ea încet.

— Vai... desigur. Aruncă o privire, apoi îi vorbi foarte repede. Uite ce este, cu am de gând să plec de aici. Adică din Ogunquit. Dacă mai stau mult, sunt sigur că înnebunesc cu adevărat. Fran, de ce nu vii cu mine?

— Unde?

— Nu știu. Nu știu încă.

— Bine, dacă-ți vine în minte un loc anume, treci pe-aici și spune-mi și mie.

Harold se lumină la față.

— Foarte bine, așa voi face. Vezi... de fapt, e vorba de...

Se retrase încet, apoi începu să coboare treptele verandei ca în transă. Cizmele lui cele noi luceau în soare. Fran îl urmărea cu un soi de amuzament amestecat cu tristețe.

Îi făcu semn cu mâna chiar înainte de a se sui la volanul mașinii. Fran îi răspunse ridicând brațul. Mașina o porni în marșarier cu o smucitură deloc profesională, apoi parcurse aleea în salturi. Se abătu spre stânga, strivind sub roți niște straturi cu florile Carlei, și fu cât pe ce să intre în șanțul podețului, înainte de a ajunge pe drum. După aceea claxonă de două ori și porni. Fran așteptă până ce dispăru, pe urmă se întoarse în grădina tatălui ei.

După ora 4, Frannie intră în casă și urca la etaj, trăgându-și cu greu picioarele și făcând un efort de voință pentru fiecare pas. Avea o durere surdă în tâmpile și la frunte, din cauza căldurii, a extenuării și a stării de încordare. Își zisese să mai aștepte încă o zi, dar atunci lucrurile ar fi

stat și mai rău. Ținea sub braț cea mai bună față de masă din damasc a mamei ei, pe care o păstra pentru musafiri.

Nu mergea atât de bine pe cât sperase, dar în nici un caz atât de rău pe cât se temuse. Avea muște pe chip, care aterizau, își frecau piciorușele păroase din față, apoi porneau din nou în zbor, iar pielea lui căpătase o nuanță întunecată, dar era oricum atât de bronzat de la lucrul în grădină, încât de-abia dacă se băga de seamă... dacă voiai cu tot dinadinsul să nu bagi de seamă, adică. Din fericire însă nu exista nici un miros, iar de lucrul acesta se temuse cel mai mult.

Patul dublu în care se sfârșise era cel pe care-l împărțise cu soția lui ani la rând. Întinse fața de masă pe jumătatea de pat a Carlei, în așa fel încât atingea cu marginea brațul, șoldul și piciorul tatălui ei. Apoi, înghițindu-și un nod (durerea din cap o simțea tot mai rău), se pregăti să rostogolească trupul peste lințoliu.

Peter Goldsmith purta una dintre pijamalele lui în dungi, iar acest lucru i se păru îngrozitor de neplăcut, dar nu era nimic de făcut. Nu suporta nici măcar gândul de a-l dezbrăca și îmbrăca apoi din nou.

Oțelindu-și inima, îl prinse de brațul stâng — care era dur și greu ca o piesă de mobilă — și-l împinse, rostogolindu-l. În timp ce făcea aceasta, din corp se auzi un nesfârșit și hidos râgâit, o eructație ce părea să nu se mai sfârșească, vibrându-i în gâtlee ca și cum acolo s-ar fi adăpostit o lăcustă, trezită acum deodată la viață în tunelul acela întunecat.

Frannie scoase un țipăt, încercă să se îndepărteze și răsturnă noptiera. Pieptenii și periile, lui, ceasul deșteptător, o mică piramidă de măruntiș, niște ace de cravată și butoni de cămașă căzură zornăind pe podea. Acum se simțea și mirosul, o duhoare gazoasă și putredă, iar în clipa aceea se răspândi și ultima urmă din ceața ce-o învăluisese și-o protejase, iar adevărul i se înfățișă cu limpezime. Căzu în genunchi și-i prinse capul în mâini, jelindu-l. Înțelese că nu înmormânta cine știe ce păpușă de dimensiunile unui om matur; îl ducea la mormânt pe *tatăl ei*, iar ultimul, absolut ultimul lui semn omenesc era chiar mirosul acela intens ce plutea acum în aer. Și care va dispărea în scurt timp.

Lumea deveni cenușie și până și sunetul propriei ei dureri, hohotul continuu al plânsului, începu să i se pară că vine de la distanță, ca și cum cu totul altcineva ar fi scos suspinele acelea, poate una dintre femeile mărunte, în straie întunecate, pe care le vezi la jurnalele de știri. Trecu multă vreme, n-ar fi fost în stare să spună exact cât, până începu să-și revină încetul cu încetul, cu gândul la ce mai avea de făcut. Era vorba despre lucruri pe care înainte n-ar fi îndrăznit să creadă că le-ar putea împlini.

Puse din nou mâna pe el și-l întoarse. Din trupul lui ieși încă un râgâit, de această dată mai scurt și mai slab. Îl sărută pe frunte.

— Te iubesc, tăticule, zise. Te iubesc, Frannie te iubește.

Lacrimile căzute din ochii ei străluceau pe obrajii bărbatului. Îi scoase pijamaua și-l îmbrăcă în cel mai bun costum al lui, fără a ține cont de junghiul din spate, de durerea din grumaz și din brațe, când ridică pe rând fiecare parte a trupului inert și greu, ca să le introducă, apoi, în haine. Îi propti sub cap două volume din *Cartea cunoașterii* ca să-i poată lega cravata cum se cuvine. În sertarul de jos, sub ciorapi, descoperi medaliile lui din armată — Purple Heart, medaliile pentru bună purtare, tresele din campanie... și Bronze Star, pe care o obținuse în Coreea. I le prinse la rever. Aduse de la baie Johnson's Baby Powder și-i pudră gâtul și mâinile. Mirosul dulce al prafului, care-i evoca atâtea amintiri, o făcu să plângă iarăși. Pielea ei strălucea de sudoare, iar sub ochi îi apăruseră cearcăne negre, era epuizată.

Împături fața de masă peste el, luă trusa de cusut a mamei ei și cusu marginile. Dublă și triplă cusătura. Apoi, gâfâind din greu, izbuti să așeze trupul pe podea încet, fără să-l scape. Se odihni, pe jumătate leșinată de efort. Când simți că poate continua, ridică partea de sus a trupului, îl trase până la capătul treptelor, iar pe urmă, cât mai grijuliu cu putință, coborî cadavrul până la parter. Se opri încă o dată, cu răsuflarea tăiată. Durerile ascuțite din cap erau acum aproape de nesuportat.

Târî trupul neînsuflețit prin hol, traversă bucătăria și ieși în verandă. Coborî cu povara treptele verandei. Atunci trebui să se odihnească iarăși. Asupra pământului se așternuse lumina aurie a amurgului. Se lăsă jos, doborâtă, așezându-se alături de el, cu fruntea sprijinită de genunchi, legănându-se înainte și înapoi și plângând. Păsările ciripeau. În cele din urmă, reuși să-l ducă până în grădină.

Într-un târziu, treaba era terminată. În clipa în care ultimele bucăți de gazon fuseseră așezate la locul lor (le potrivise stând în genunchi, ca și cum ar fi jucat un joc de *puzzle*) ceasul arăta 8.45. Se murdărise. Doar pielea din jurul ochilor rămăsese de culoare albă; zona aceea fusese spălată de lacrimi. Mergea clătinându-se, de obosită ce era. Șuvițele de păr i se lipeau pe obraji.

— Te rog să fii pe pace, tăticule, murmură ea. Te rog.

Duse cazmaua înapoi în atelier și-o aruncă înăuntru cu indiferență. Trebui să se oprească de două ori până să urce cele șase trepte ce duceau spre veranda din spate. Traversă bucătăria fără să aprindă luminile, își aruncă din picioare pantofii ușori, înainte de a intra în salon. Se aruncă pe canapea și adormi de îndată.

În vis urca din nou scările și se ducea la tatăl ei, ca să-și îndeplinească datoria și să-l îngroape cu toată cuviința. Dar când pătrunse în încăpere, fața de masă acoperea deja trupul, iar sentimentul ei de durere, de pierdere ireparabilă, se transformă în altceva... asemănător cu teama. Traversă fără voie încăperea întunecată, dorindu-și deodată să fugă de acolo, fiind însă incapabilă să-și oprească înaintarea. Fața de masă lucea spectral, înspăimântător, și atunci înțelese:

Sub ea nu se afla tatăl ei. Iar ceea ce se afla acolo nu era mort.

Ceva — cineva — plin de o viață infernală și de o voie bună hidoasă se afla acolo; și-ar fi

*dat chiar și viața numai să nu fie silită să tragă pânza dar... nu putea... să-și oprească pașii.
Mâna ei se întinse, pluti asupra feței de masă — și o trase dintr-o singură mișcare.
Rânjea, însă fața nu i-o putea vedea. Rânjetul acela teribil păru să sufle spre ea un val de
frig și indiferență. Nu, nu reușea să-i distingă trăsăturile, în schimb vedea darul pe care
îngrozitorul spectru îl adusese pentru copilul ei nenăscut încă: un umeraș contorsionat.
Ea fugi, fugi din cameră, fugi din vis, urcă, ieșind la suprafață pentru scurt timp...*

Ieșind pentru scurtă vreme la suprafață, în întunericul de la ora 3 noaptea din salon, cu trupul plutind deasupra spumei unui vis, vis care deja se destrăma și se deșira, lăsând în urma lui doar senzația unei sentințe, aidoma gustului rânced pe care ți-l lasă în gură cine știe ce mâncare stricată. În clipa dintre somn și trezie, îi veni gândul acesta: *Este el, chiar el, Momâia Ambulantă, bărbatul fără față.*

Apoi adormi din nou și de această dată nu visă nimic, iar când se trezi, a doua zi de dimineață, nu-și mai aminti visul. Dar, gândindu-se la copilul din pânțelele ei, fu cuprinsă imediat de sentimentul nestăpânit că trebuie să apere ființa aceea cu orice preț, sentiment care o surprinse și chiar o sperie puțin prin profunzimea și forța lui.

CAPITOLUL 29

ÎN ACEEAȘI SEARĂ, în timp ce Larry Underwood dormea cu Rita Blakemoor, iar Frannie Goldsmith dormea singură, visându-și visul ei sinistru, Stuart Redman îl aștepta pe Elder. Îl aștepta de trei zile — dar în seara respectivă Elder nu avea să-l mai dezamăgească.

În data de 24, la puțin timp după prânz, Elder și doi asistenți medicali veniseră și-i luaseră televizorul. Asistenții îl scosese din încăpere, în timp ce Elder stătea prin preajmă, ținându-și revolverul (frumos împachetat într-o pungă din plastic) îndreptat asupra lui Stu. În momentul respectiv însă, Stu nu-și mai dorea și nici nu mai avea nevoie de aparat — de fapt nu făcea decât să-l scutească de o groază de tâmpenii confuze. Tot ce mai avea de făcut era să stea la fereastra lui zăbreliță și să se uite în jos, la orașul de pe malul apei. Cum zice și cântecul, "N-ai nevoie de meteorolog ca să știi dincotro bate vântul."

Fumul nu mai ieșea în valuri pe coșurile fabricii de textile. Peticele multicolore și vârtejurile de vopsele din undele râului dispăruseră, iar apele curgeau acum limpezi și curate la vale. Majoritatea mașinilor, ce păreau, la distanța de la care le observa el, niște jucării strălucitoare, dispăruseră din parcare fabricii, pentru a nu se mai întoarce. Ieri, 26, pe șosea nu mai trecuse decât rareori câte o mașină, iar cei câțiva șoferi se văzuseră siliți să facă slalom printre automobile încremenite, ca schiorii printre porți. Serviciile speciale nu se prezentaseră să înlăture epavele.

Centrul orașului părea total pustiu, oferindu-se privirilor lui ca o hartă în relief. Ceasul din turn, care măsurase orele cât stătuse întemnițat aici, se oprise la ora 9, în dimineața asta, când micul cântec ce preceda bățiile trenase, apoi sunase ciudat, ca venind de undeva, dintr-o cutie muzicală scufundată sub apă. Un incendiu izbucnise la ceea ce părea să fie o cafenea sau poate un magazin, imediat în afara orașului. Arseese în draci toată după-amiaza, fumul negru pătase cerul albastru, dar nici o mașină de pompieri nu-și făcuse apariția ca să-l stingă. Dacă respectiva clădire n-ar fi fost amplasată în mijlocul unei parări acoperite cu asfalt, jumătate de oraș ar fi fost mistuită de flăcări, din câte socotea Stu. Ruinele încă mai fumegau, deși în timpul după-amiezei plouase puțin.

Stu își zicea că, în ceea ce-l privește, ultimul ordin al lui Elder era să fie lichidat — de ce nu? În curând nu va fi decât un cadavru, pentru că aflase micul lor secret. Fuseseră incapabili să găsească un tratament sau să descopere în ce fel structura organismului său se deosebea de a tuturor celor care sucombaseră. Gândul că nu vor rămâne decât foarte puțini cărora să le poată comunica secretul respectiv nu intrase probabil vreodată în socotelile lor. Se simțea ca o frunză-n vânt, ținut sub cheie de o ceată de găozari nervoși.

Stu era convins că un erou dintr-un program de televiziune sau dintr-un roman ar fi născocit o cale de scăpare, ce naiba, poate chiar niște oameni în carne și oase ar fi fost în stare de asta, dar el nu se număra printre ei. În cele din urmă, lăsându-se cuprins de un soi de resemnare temătoare, ajunsese la concluzia că singurul lucru ce-i rămânea de făcut era să-l aștepte pe Elder, pregătindu-se cât mai bine cu putință pentru momentul respectiv.

Elder reprezenta cea mai limpede dovadă că instalația în care se afla fusese penetrată de ceea ce asistenții denuceau uneori "Blue" sau, alteori, "supergripă". Cei din jur îi spuneau doctorul Elder, dar de fapt nu era medic. Părea de vreo cincizeci și cinci de ani, avea ochi duri și lipsiți de umor. Nici unul dintre doctorii dinaintea lui Elder nu simțiseră nevoia să țină o armă îndreptată asupra lui. Elder îl speria pe Stu, deoarece cu un asemenea om nu te puteai înțelege rațional și nici nu-ți puteai pleda cauza în fața lui. Elder aștepta ordine. Iar când le primea, le executa. El făcea parte din categoria purtătorilor de lance, versiunea tip armată a ucigașului mafiot, prin mîntea căruia nu avea să treacă niciodată gândul de a examina ordinea prin prisma evenimentelor în curs de desfășurare.

Cu trei ani în urmă, Stu cumpărase o carte cu titlul *Watership Down*, ca s-o trimită unui nepot de-al lui din Waco. Scosese o cutie în care să pună cartea și atunci, din cauză că detesta împachetatul cadourilor chiar mai mult decât cititul, deschisese la prima pagină, cu gândul s-o răsfoiască puțin și să vadă despre ce este vorba. Citise prima pagină, apoi următoarea... după care fusese fermecat cu totul. Rămăsese treaz toată noaptea, bând cafele, fumând și citind cu nesaț, așa cum pățesc cei ce nu sunt prea obișnuți să citească din pură plăcere. Ce să vezi, toată chestia s-a dovedit a fi despre iepuri. Cele mai proaste și mai lașe animale ale Domnului... dar individul care a scris cartea âceca i-a făcut să pară altfel. Până la urmă, chiar prindeai drag

de ei. Povestea era nemaipomenită, iar Stu, care citea cu viteza melcului, o termină peste două zile.

Lucrul care i se întipărise cel mai bine în minte din întreaga carte fusese un cuvânt: prostrație sau "încremenire", pur și simplu. Îl înțelesese de la bun început, pentru că văzuse o mulțime de animale încremenite la viața lui, iar pe câteva le și călcase, pe șosea. Un animal cuprins de o asemenea stare se ghemuiește în mijlocul drumului, cu urechile date pe spate și urmărind cum se apropie mașina, incapabil să fugă din calea morții iminente. Un cerb ar putea fi făcut să încremenească aprinzându-i pur și simplu o lanternă în ochi. Ratonilor le vine de hac muzica puternică, iar papagalii încremenesc dacă le bați ritmic în colivie.

Elder îi transmitea aceeași senzație lui Stu. Era suficient să-l privească în ochii de un albastru pal ca să simtă cum i se scurge din vine ultima picătură de voință. Neîndoios, Elder nici n-ar fi avut nevoie de pistol ca să-l lichideze. Probabil făcuse cursuri de karate, de kick-boxing și învățase tot soiul de fente murdare. Ce șanse avea el în fața unui asemenea om? Era suficient să se gândească la Elder pentru ca voința lui să se topească. Încrămeneala. Era un cuvânt care definea foarte bine o stare de spirit foarte neplăcută.

La puțin timp după ora 10 seara, lumina roșie de deasupra ușii se aprinse, iar Stu se simți cuprins de un val de transpirație pe brațe și pe față. Așa pătea ori de câte ori se aprindea lumina purpurie, pentru că odată și odată Elder tot avea să-și facă apariția singur. Și avea să fie singur pentru că nu-și dorea martori. Pe undeva trebuia să existe un crematoriu în care să fie arse victimele epidemiei de gripă. Elder avea să-l arunce înăuntru. Ca pe un sac. Pentru ca nimic să nu tulbure ordinea.

În ușă apăru Elder. Singur.

Stu stătea pe patul de spital, cu o mână sprijinită de spătarul scaunului. La vederea lui Elder, senzația aceea de greață, de acum familiară, i se instalează în stomac. Se simți împins să reverse un torent de rugăminți, cu toate că știa prea bine că demersul lui n-avea să-i servească la nimic. În spatele feței ghicite dincolo de vizorul transparent al costumului alb nu se putea citi vreo urmă de milă.

Acum lucrurile i se păreau extrem de limpezi, pline de culoare, derulându-se la o viteză redusă. Aproape își putea auzi ochii rotindu-se încet în lichidul ocular, în timp ce urmărirea mișcarea lui Elder prin încăperea. Prin costumele lui strămt se putea vedea că este un tip agil și puternic. Gaura de la capătul țevii revolverului din mâna lui părea mare cât o gură de tunel.

— Cum te simți? se interesă Elder.

Chiar și prin microfonul cel mic, Stu putea distinge că Elder vorbea pe nas. Elder era bolnav.

— La fel, spuse Stu, surprins de faptul că vocea nu-i șovăia. Ia zi, când ies de aici?

— Curând, îl asigură Elder. Arma lui era oarecum îndreptată în direcția lui Stu, nu chiar spre el, dar nici neapărat într-altă parte. Apoi se auzi un strănut înăbușit dinspre el. Nu ești prea vorbăreț, nu-i așa?

Stu ridică din umeri.

— Așa-mi place să fie un bărbat, zise Elder. Ția buni de gură sunt cei mai mari fricoși și plângăcioși. Domnule Redman, acum douăzeci de minute am primit instrucțiuni în legătură cu dumneata. Nu este vorba de niște ordine prea grozave, dar cred c-ai să te descurci.

— Ce fel de ordine?

— Ei bine, mi s-a ordonat să...

Stu privi cu interes pe lângă umărul lui Elder, către pragul înalt și nituit al ușii cu ecluză pneumatică.

— Isuse Cristoase! exclamă el. Ția-i un afurisit de șobolan, ce fel de instituție serioasă mai e și asta, cu șobolani în ea?

Elder se răsuci pe călcâie, iar Stu fu atât de surprins de succesul neașteptat al stratagemii lui, încât pentru o fracțiune de secundă rămase ținut. Apoi se lăsă să alunece din pat și prinse spătarul scaunului cu ambele mâini, chiar în clipa când Elder se pregătea să se întoarcă. Elder holbase ochii și părea alarmat. Stu ridică scaunul deasupra capului, înaintă un pas și izbi cu toată forța pe care i-o dădea statura lui masivă.

— Întoarce-te la locul tău! îi strigă Elder. Să nu cumva...

Scaunul îl lovi cu putere în brațul drept. Arma se declanșă, dezintegrând punga de plastic, iar glonțul ricoșă din podea. Revolverul căzu apoi pe jos, unde bubui încă o dată.

Stu se temu că nu va avea prilejul să-i aplice mai mult de o lovitură înainte ca Elder să-și revină. Își puse în gând să profite cât mai mult de ocazie. Își luă avânt în stilul marelui jucător de baseball Henry Aaron. Elder încercă să-și ridice brațul fracturat, dar fără succes. Picioarele scaunului se sfărâmară în cască, iar vizorul din plastic transparent se făcu țandări, răbind ochii și fața lui Elder, care scoase un țipăt și se prăbuși pe spate.

Apoi se întoarse și o porni în patru labe după arma ce zăcea pe covor. Stu ridică scaunul pentru ultima oară, ținând de această dată ceafa lui Elder. Acesta își pierdu cunoștința. Gâfâind, Stu se aplecă și apucă revolverul. Se trase deoparte și ținti către trupul întins pe burtă, dar Elder nu mai mișca.

Timp de câteva secunde, îl tortură un gând de coșmar: dar dacă Elder nu primise ordin să-l ucidă, ci să-l elibereze? Dar asta n-avea nici o noimă, nu? Dacă ar fi primit ordinul să-i dea drumul, ce rost ar mai fi avut toată poliloghia aia despre oamenii fricoși și plângăcioși? Altfel de ce-ar fi zis că ordinele nu sunt "prea grozave"?

Nu, Elder fusese trimis aici ca să-l execute.

Tremurând ca varga, Stu cercetă trupul inert. Dacă Elder s-ar ridica acum, îi trecu prin minte lui Stu, nu l-ar nimeri cu cele cinci gloanțe rămase, chiar de la o distanță atât de mică. Dar Elder nu avea să se mai ridice, după părerea lui. Niciodată. Pe neașteptate, se simți năpădit de o asemenea dorință să iasă de acolo cât mai iute cu putință, încât fu tentat să se năpustească pe ușă, indiferent ce avea să găsească dincolo de ea. Stătuse închis aici mai bine de o săptămână și nu-și dorea decât să respire aer proaspăt, iar apoi să plece departe, cât mai

departe de locul acesta infernal.

Însă trebuia să procedeze cu precauție.

Stu se apropie de ecluza pneumatică, pătrunse înăuntru și apăsă un buton pe care scria RECICLARE. O pompă de aer intra în funcțiune și, nu după multă vreme, se deschise ușa din afară. Dincolo de ea nu era decât o încăpere mică, mobilată doar cu un birou. Pe birou se afla un mic teanc de fișe medicale și... hainele lui. Cele pe care le purtase îrt avion, în zborul de la Braintree la Atlanta. Degetul înghețat ai fricii îl atinse iarăși. Fără îndoială, lucrurile ar fi fost arse în crematoriu, alături de el. Fișele și hainele lui. Adio, Stuart Redman. Stuart Redman ar fi devenit o nonpersoană. De fapt...

Auzi un zgomot ușor din spate; Stu se răsuci repede. Elder se apropia de el șovăitor, frânt din mijloc, cu brațele bălăbănindu-se dezordonat. Un ciob ascuțit din plastic i se înfipsea în ochiul prelin. Elder zâmbea.

— Nu te mișca, zise Stu.

Ridică arma și ținti cu ambele mâini — și totuși țeava tremura.

Elder nu dădea nici un semn că ar auzi. Se apropia tot mai mult.

Tresărind, Stu apăsă trăgaciul. Pistolul i se smuci în mână, iar Elder se opri în loc. Zâmbetul i se transformase în grimasă, de parcă ar fi fost cuprins brusc de o durere de stomac. Pe pieptul costumului său alb apăruse un mic orificiu. Se opri în loc, se clătină, apoi se prăbuși cu capul înainte. O clipă, Stu îl contemplă, înghețat, apoi intră, poticnindu-se, în încăperea unde efectele sale personale se găseau îngrămădite pe birou.

Încercă ușa de la celălalt capăt al biroului și o deschise. Dincolo de ea se vedea un hol luminat de becuri fluorescente palide. Cam la jumătatea distanței până la lifturi fusese abandonată o targă pe roți, în dreptul a ceea ce era, probabil, camera de gardă a asistenților. Auzi un geamăt stins. Cineva tușea strident și sacadat, aparent fără sfârșit.

Se întoarse în cameră, își adună hainele și și le puse sub braț. Apoi ieși, închise ușa în spatele lui și o porni pe culoar. Simțea cum mâna îi transpiră pe patul revolverului lui Elder. Ajuns în dreptul târgii, privi în spatele lui, descumpănit din cauza liniștii și a pustietății. Nu se mai auzea nici tusea aceea. Stu se aștepta ca în orice moment să se trezească în spatele lui cu Elder, venind târâș sau în patru labe, hotărât să-și îndeplinească ultima misiune pe care o primise. Se surprinse cuprins de regret după siguranța pe care i-o oferise spațiul închis și atât de bine cunoscut al celulei lui.

Suspinul se auzi iarăși, de această dată mai puternic. Din dreptul lifturilor pornea un alt coridor, perpendicular pe acesta, de al cărui perete stătea sprijinit un bărbat, unul dintre asistenții medicali, își aminti Stu. Fața-i era umflată și înnegrită, iar respirația grăbită, întretăiată. Observându-l pe Stu, începu din nou să geamă. În spatele lui se afla cadavrul altui bărbat, ghemuit în poziție de fetus. Mai departe, pe coridor, se distingeau alte trei trupuri, între care și al unei femei. Asistentul — Vic, îi veni în minte lui Stu, îl cheamă Vic — tuși din nou.

— Isuse, îngăimă Vic. Ce cauți aici? Tu n-ai voie să ieși afară.

— Elder a venit să se ocupe de mine, dar până la urmă am avut eu grijă de el, îi răspunse Stu. Spre bafta mea, era bolnav.

— Sfinte Isuse Cristoase, să știi c-ai avut un noroc nemaipomenit, spuse Vic, apoi pieptul îi fu sfâșiat de o nouă criză de tuse, mai slabă. Doare, băi băiete, nici nu-ți dai seama cât poate să doară. Ce porcărie a ieșit din chestia asta. *Isuse Cristoase.*

— Ascultă, te pot ajuta cu ceva? îi propuse Stu cu stângăcie.

— Uite ce este, dacă vorbești serios, cel mai bine ar fi să pui țeava aia în dreptul urechii mele și să apeși pe trăgaci.

Tuși, apoi se puse să geamă deznădăjduit.

Dar Stu nu era în stare să facă așa ceva și, ascultând suspinele neîncetate și cavernoase ale lui Vic, nervii lui Stu cedară. Fugi spre lifturi, cât mai departe de fața aceea înnegrită, ca o lună în eclipsă parțială, pe jumătate convins că Vic îl va striga cu vocea aceea neajutorată și stridentă pe care bolnavii par s-o capete atunci când au nevoie de ceva de la oamenii sănătoși din jurul lor. Dar Vic nu făcu decât să geamă în continuare, ceea ce era și mai rău, într-un fel.

Ușa liftului se închisese și cabina pornise în jos, când lui Stu îi trecu prin minte că locul respectiv putea conține o cursă. Alegerea i se părea mai mult decât nimerită. Un gaz otrăvitor, poate, sau un circuit scos din funcțiune, din cauza căruia cabina să se desprindă din cabluri și să se prăbușească în gol, zdrobindu-se în fundul puțului. Se plasă în mijlocul liftului și, nervos, începu să caute în jur răsufători sau orificii ascunse. Claustrofobia îl atinse cu mâna ei acoperită cu mănuși din cauciuc și, subit, dimensiunile liftului părură să se reducă la acelea ale unei cabine telefonice, apoi ale unui coșciug. Este careva amator să fie îngropat de viu?

Se pregăti să apese butonul STOP, dar se întrebă la ce i-ar fi ajutat, mai ales dacă liftul se oprea între etaje. Înainte să-și poată răspunde la această întrebare, liftul execută o oprire lină, normală.

"Și dacă aici mă așteaptă oameni înarmați?"

După ce ușile se deschiseră însă, singura santinelă era o femeie moartă, în uniformă de asistentă medicală. Zăcea ghemuită în poziție de fetus lângă o ușă pe care se putea citi TOA-LETĂ PENTRU FEMEI.

Stu se holbă atâta vreme la ea, încât ușa culisantă a liftului începu să se închidă la loc. Întinse un braț și, ascultătoare, ușa se redeschise. Ieși afară. Culoarul conducea spre o intersecție în formă de T și o porni într-acolo, ocolind cât mai pe departe cadavrul asistentei.

Auzi un zgomot în spatele lui și se întoarse, ridicând arma, dar nu erau decât ușile liftului, care se închideau pentru a doua oară. Rămase nemișcat un moment, înghiți cu greu și porni mai departe. Mâna din cauciuc se întorsese la el, provocându-i fiori reci pe șira spinării, șoptindu-i: dă-i naibii de calm, hai s-o luăm la fugă, să ieșim cât mai repede de aici, înainte să se ia după noi cineva... *ceva...* Rezonanța pașilor lui în coridorul cufundat în semiîntuneric din aripa administrativă îi lăsa impresia că un personaj macabru îi ține companie: *Vii să ne jucăm, Stuart? Foarte bine.* Pe lângă el defilau uși cu geamuri jivratc, fiecare vrând să-i spună propria-i

poveste: DR. SLOANE. REGISTRATURĂ. DL. BALLINGER. MICROFILME. ARHIVĂ. DNA WIGGS. Responsabilă cu murăturile, probabil, îi trecu prin minte lui Stu.

În mijlocul intersecției în T exista o țâșnitoare, dar apa caldă, cu gust de clor, îi întoarse pe dos stomacul. Spre stânga nu se vedea nici o ieșire; un indicator de pe peretele acoperit cu faianță anunța ARIPA BIBLIOTECII, textul fiind subliniat de o săgeată portocalie. În direcția respectivă, coridorul părea să se întindă kilometri întregi. La doar vreo douăzeci de metri mai încolo zăcea un bărbat în costum alb, ca un animal straniu aruncat pe un țârm sterp.

Începuse să-și piardă capacitatea de orientare. Clădirea aceasta era foarte mare, cu mult mai mare decât își închipuise el. Nu c-ar fi avut dreptul să facă prea multe presupuneri pe baza celor văzute atunci când fusese adus aici — adică două holuri, un lift și o încăpere. Din câte ghicea acum, avea dimensiunile unui spital metropolitan din cele mari. Ar fi putut să bântuie ore întregi, ascultând ecoul propriilor lui pași, dând din când în când peste cadavre, răspândite peste tot locul, ca niște premii într-un joc sinistru de descoperire a unei comori. Își aminti cum o dusesse pe Norma, soția lui, într-unul dintre spitalele mari de la Houston, atunci când îi descoperiseră cancerul. Oriunde intrai, descopereai pe perete hărți mici, cu mici săgeți indicând un punct anume. Pe fiecare săgeată stătea scris: TE AFLI AICI. Scopul lor era ca oamenii să nu se piardă. Ceea ce pățise el acum. Era *pierdut*. O, Doamne, asta era foarte rău. O nenorocire.

— Ține-ți firea, aproape ai scăpat, rosti el.

Ecolul îi trimise vorbele înapoi, sec și straniu. Nu intenționase, să vorbească tare și din această cauză efectul asupra lui fu încă și mai neplăcut.

Se întoarse spre dreapta, întorcând spatele aripii cu biblioteca, trecu pe lângă mai multe birouri, ajunse la un nou coridor și o luă pe acolo. Începu să se uite din ce în ce mai des în urmă, asigurându-se că nimeni — iar cel de care se temea cel mai tare era desigur Elder — nu-l urmărea, fără a fi în stare să se convingă că este chiar așa. La capătul culoarului se afla o ușă închisă pe care scria RADIOLOGIE. De clanță atârna o notiță scrisă de mână: ÎNCHIS PÂNĂ LA NOI ORDINE, RANDALL.

Stu se întoarse și se uită după colț și înapoi. În direcția din care venise. Cadavrul în straie albe devenise acum minuscul, din cauza distanței, nu mai mare decât un punct, dar faptul că se mai afla acolo, etern și imuabil, îi dădu impulsul să fugă unde vedea cu ochii.

O porni la dreapta, întorcându-i iar spatele. Douăzeci de metri mai încolo, culoarul se despărțea din nou. Stu alese ramura din dreapta și trecu pe lângă alte birouri. Coridorul se termina cu laboratorul de microbiologie. Într-una din despărțiturile acestuia, un tânăr în pantaloni scurți, de jockey, stătea prăbușit peste birou. Era în stare de comă, sângele scurgându-i-se din nas și din gură. Respira din greu, cu zgomotul pe care-l stârnește vântul de octombrie în cocenii uscați de porumb.

Stu începu atunci să fugă cu adevărat, străbătând un coridor după altul, din ce în ce mai convins că nu exista nici o ieșire, sau cel puțin nu de la nivelul acesta. Ecolul pașilor îl urmărea, ca și cum Elder sau Vic mai trăiseră suficient pentru a pune pe urmele lui un pluton de polițiști militari fantomatici. O altă plâsmuire o alungă apoi pe aceasta, pe care o asocia întrucâtva în mintea lui cu visele ciudate pe care le avusese în ultimele nopți. Ideea aceasta căpătă o asemenea amploare, încât i se făcu frică să se întoarcă, temându-se că avea să dea cu ochii de o siluetă înveșmântată în costumul alb, pornită cu pași mari după el, o siluetă în alb fără față, ci doar cu un gol negru în spatele ecranului din plexiglas. O arătare infernală, un ucigaș profesionist venit de dincolo de spațiul și timpul rațional.

Gâfâind, Stu ocoli un colț și sprintă zece metri înainte să-și dea seama că acel gang se termina brusc; se izbi de o ușă cu un anunț deasupra ei. Acolo se putea citi: IEȘIRE.

Împinse clanța, convins că nu se va clinti, dar, spre surprinderea lui, ușa se deschise cu ușurință. Coborî patru trepte, până la o altă ușă. În stânga micului antreu porneau alte scări, coborând spre o zonă complet întunecată. Jumătatea superioară a ușii acesteia era din sticlă transparentă, întărită cu o plasă din sârmă. Dincolo de geam era doar noaptea, minunată și suava noapte de vară și nesfârșita libertate, visul oricărui om.

Stu continua să privească afară, nemișcat, când o mână se strecură din bezna scării și-l prinse de gleznă. Un geamăt dureros îi ieși lui Stu din gât. Se întoarse brusc, simțind un sloi de gheață în stomac și o figură însângărată, ce-i rânjea din obscuritate, se dezvăluî privirilor lui.

— Vino jos să mănânci pui cu mine, frumosule, șopti ea cu o voce spartă, de muribund. E *așaaaa* de întuneric...

Stu țipă și încercă să se elibereze. Ființa aceea rânjitoare se agăță de el, sporovăind, zâmbind și chicotind. Pe la colțurile gurii i se scurgea sânge sau fiere. Stu lovi cu piciorul degetele ce i se înclăciseră de gleznă, apoi călcă palma. Fața suspendată în întunericul de pe scară dispăru. Urmă un șir de bufnituri și bubuituri... după care începură urletele. De durere sau de furie, lui Stu nu-i era foarte limpede. Nu-i păsa. Izbi în ușa de intrare cu umărul. Broasca cedă brusc, iar el se prăvăli afară, rotindu-și brațele pentru a-și menține echilibrul. Fără efect însă, deoarece în cele din urmă căzu pe alea de ciment.

Se ridică încet, cu prudență. Șirul de țipete încetase în spatele lui. Adierea răcoroasă a serii îi atinse obraji, uscându-i transpirația de pe frunte. Constată aproape cu uimire că în jurul lui existau straturi cu flori și iarbă. Nicicând nu i se păruse parfumul nopții mai suav ca acum. Pe cer răsărise luna, subțire ca o seceră. Stu își ridică privirile spre ea, cu recunoștință, apoi traversă porțiunea de gazon, în direcția șoselei ce ducea la vale, spre orașul Stovington. Firele de iarbă erau împodobite cu picături de rouă. Vântul șoptea printre crengile pinilor.

— Sunt viu, rosti Stu Redman în noapte. Sunt viu, slavă Domnului, sunt viu, mulțumescu-Ți Ție, Doamne, mulțu-mescu-Ți Ție, Doamne, mulțumescu-Ți Ție...

Clătinându-se puțin, o porni pe drum în jos.

VÂNTUL purta nestingherit colbul peste câmpia acoperită cu vegetație pitică a Texasului, iar la apus crea o perdea translucidă, care dădea orașului Arnette aspectul unei imagini fantomatice, în nuanțe sepia. Reclama Texaco a lui Bill Hapscomb fusese trântită la pământ, iar acum zăcea în mijlocul drumului. Cineva lăsase gazul deschis în casa lui Norm Bruett și, cu o zi în urmă, o scântie de la aparatul de aer condiționat aruncase totul până la cer, împrăștiind fragmente de cherestea, țigle și jucării marca Fisher-Price peste toată Laurel Street. Pe Main Street, câini și soldați morți zăceau împreună în rigolă. La Randy's Sooperette, un bărbat în pijama rămăsese agățat peste vitrina pentru carne, cu brațele atârând la pământ. Unul dintre câinii aflați acum în rigolă se înfruptase pe saturete din fața omului. Pisicile erau imune la gripă: zeci de asemenea făpturi apăreau și dispăreau din tabloul crepuscular, nemișcat, ca niște umbre de fum. Din mai multe case se revărsa bâzâitul neîncetat al televizoarelor rămase deschise. Un oblon desprins se zbătea când și când în balamale. O camionetă veche, al cărei roșu dispăruse aproape sub rugină, pe obloanele căreia de-abia se mai putea citi SPEEDWAY EXPRESS, rămăsese în mijlocul lui Durgin Street, în față la Indian Head Tavern. În camionetă se aflau niște sticle returnabile de bere și de sifon. Pe Logan Lane, în cel mai select cartier din Arnette, un șir de mici clopote de vânt răsunau în veranda casei lui Tony Leominster. Mașina de teren marca Scout a lui Tony era parcată pe alee, cu ferestrele deschise. O familie de verigi se cuibărise pe bancheta din spate. Soarele părăsea acum Arnette; orașul se întuneca treptat, acoperit de aripa nopții. Dacă făceai abstracție de foșnetul și șoaptele animalelor mici și de clinchetul clopoțelilor lui Tony Leominster, orașul era tăcut. Și tăcut. Și tăcut.

CAPITOLUL 31

CHRISTOPHER BRADENTON se lupta să iasă din starea de delir, ca un om care se zbate să scape din nisipuri mișcătoare. Îl durea tot trupul. Își simțea fața ca pe un corp străin, ca și cum cineva i-ar fi injectat silicon în mai multe locuri, până ce obrazul i se făcuse cât un dovleac. Gâtul îl durea de parcă era carne vie, dar înspăimântător era că traheea ajunsese, de la dimensiunile ei normale, la acelea ale orificiului unui pistol cu apă, de jucărie. Respirația de-abia îi mai suiera prin acel fir de legătură teribil de subțire de care avea nevoie absolută ca să mențină legătura cu lumea. Ca și cum n-ar fi fost de ajuns pulsațiile chinuitoare continue, trăia și senzația că se înecă. Dar mai rea decât orice era febra. Nu-și aducea aminte să mai fi fost vreodată atât de înfierbântat, nici măcar acum doi ani, când îi transportase pe cei doi prizonieri politici care, fiind eliberați pe cauțiune, încercaseră să dispară în Texas. În timp ce călătoreau către vest, spre Los Angeles, rabla de Pontiac Tempest își dăduse duhul pe US 190, în Valea Morții. Îi fusese îngrozitor de cald, dar acum era și mai rău. De data asta, focul venea din *interior*, ca și cum ar fi înghițit soarele.

Se tângui și încercă să se descotorosească de pături, dar nu mai avea pic de vlagă. Oare singur se vârase în pat? Din câte își dădea el seama, nu. Cineva sau ceva se aflase în casă, cu el. Cineva sau ceva... ar fi trebuit să-și aducă aminte, dar nu era în stare. Tot ce reușea Bradenton să-și rechemă în memorie era că fusese speriat chiar înainte de a se îmbolnăvi, știind că urma să apară cineva (sau ceva), iar el va trebui să... ce?

Gemu iar și-și bălăbăni capul pe pernă dintr-o parte într-alta. Nu reușea să-și amintească decât delirul. Fantome fierbinți, cu ochii lipicioși. Maică-sa, care era moartă din '69, intrase în dormitorul lui simplu, cu pereții din bușteni, și-i vorbise: "Kit, băiete, eu ți-am zis să nu-ți faci de lucru cu oamenii ăia, așa ți-am zis. Mie nu-mi pasă de politică, dar bărbații ăia cu care te-ai înhăitat tu sunt niște câini turbați, iar fetele niște curve ordinare. Așa ți-am zis, Kit..." Apoi figura ei se fragmentase, iar prin spărturi își făcuse apariția o hoardă de gândaci de cimitir, printre fisurile ce se căscău în pergamentul îngălbenit, iar el începuse să urle până ce bezna începuse să șovăie și se stârnișe un amestec confuz de glasuri, plesnitul sec, de piele, al unui pantof, atunci când oamenii o luaseră la fugă... lumini, reflectoare, mirosul de gaze, iată, se afla din nou la Chicago, în anul 1968, de undeva se auzeau niște voci care scandau "Ahoi, ahoi, lumea e cu ochii pe noi! Ahoi, ahoi, lumea e cu ochii pe noi! Ahoi, ahoi, lumea..." iar în rigola de lângă intrarea în parc zăcea o fată, îmbrăcată într-o salopetă de jeans, desculță, cu părul lung, plin de cioburi; pe față i se coagulase sângele, formând un strat lucios, aparent de culoare neagră în lumina albă și nemiloasă a felinarelor de pe stradă, tânăra femeie amintind de o insectă zdrobită. O ajută să se ridice în picioare, iar ea scoase un țipăt și se cuibări lângă el, pentru că din perdeaua de fum se apropia un monstru de pe altă lume, o creatură înveșmântată în cizme negre, strălucitoare, haină din piele și mască de gaze prin care nu puteai să-i distingi ochii, ținând un bulan într-o mână și o cutie de spray paralizant în cealaltă și rânjind. Iar atunci când bestia inumană își dezvăluise fața hlizită și congestionată, țipaseră amândoi, în același timp, pentru că era acel cineva sau ceva pe care-l aștepta, omul de care Kit Bradenton se temuse întotdeauna. Era însăși Momâia Ambulantă. Urletele lui Bradenton sfâșiaseră visul acela, așa cum cocaina pură te trezește după ce-ai luat crack, și se pomenise la Boulder, Colorado, într-un apartament de pe Canyon Boulevard, e vară și cald, atât de cald, încât îți curg apele chiar dacă n-ai pe tine decât niște chiloți, iar de cealaltă parte a camerei se află cel mai frumos băiat din lume, înalt, bronzat și zvelt, poartă costum de baie galben ca lămâia, care se lipește tandru de fiecare proeminență și vale a prețioaselor lui fese, și știi bine că dacă se întoarce, fața lui îți va aminti de un înger al lui Rafael, chiar dacă dă vădite semne de mahnire. De unde l-ai cules? De la o întrunire unde s-a discutat despre rasism în campusul universitar, sau din cafeteria? Făcea autostopul? Contează asta? Vai, e teribil de cald, dar există apă, o cană de apă, un vas de apă împodobit cu figuri străni, în basorelief, iar alături de el pastila, nu!... PASTILA! Aceea care-l va expedia pe îngerul în slip galben-deschis în tărâmul aceia special, pe care el îl numește Huxleyland, unde degetul fermecat scrie fără să se miște din loc, unde florile cresc pe tulpina

stejarilor morți și, băi băiete, ce se petrece acolo, în chiloții tăi? A fost vreodată Kit Bradenton mai excitat, mai dornic de dragoste decât acum? "Vino în pat", spui, adresându-te spatelui acela arămiu și catifelat, "haide în pat, la început mă faci tu pe mine, apoi eu pe tine. Exact cum ți-o plăcea ție." "Întâi ia-ți pilula", aruncă el, fără a se întoarce. "După aceea mai vedem."

Înghiți pastila, simți răceala apei în gât, apoi vederea lui începu să sufere, treptat, fenomenul acela straniu, prin care fiecare unghi drept din jur începe să pară puțin mai mic sau puțin mai mare de nouăzeci de grade. O vreme te uiți la ventilatorul de pe biroul ieftin, făcut la Grand Rapids, apoi îți contempli imaginea în oglinda cu ape de deasupra lui. Fața ta pare neagră și umflată, dar tu nu te lași impresionat de atâta lucru, pentru că doar pastila este de vină, doar PASTILA!!! "Trips", murmuri, "vai, Captain Trips, iar mie mi s-a sculat în așa... hal..." Celălalt începe să alerge, iar la început nu te poți împiedica să nu te uiți la soldurile lui perfecte, acolo unde elasticul slipului coboară atât de jos, apoi privirile tale urcă spre pântecul plat și bronzat, spre minunatul piept fără păr și, în fine, după gâtul zvelt și vânos, se opresc asupra feței... de fapt este fața *lui*, scofâlcită, cu un rânet fericit și feroce, nu chipul unui înger pictat de Rafael, ci un diavol al lui Goya, iar din fiecare orbită goală se holbează la el fața de reptilă a unei năpârci; tu țiți din răspuțuri, în timp ce el vine tot mai aproape, șoptindu-ți: *Trips, baby, Captain Trips...*

Pe urmă întuneric, chipuri și voci de care nu-și mai amintea, după care, într-un târziu, ieșise la suprafață aici, în casa pe care o construise cu mâinile lui, la marginea lui Mountain City. Prezentul înseamnă cu totul altceva, marele val de revoltă care cuprinsese întreaga țară se potolise de mult, cei mai mulți dintre tinerii radicali ajunseseră niște bătrâni retrograzi, cu bărbi încă-runțite și cu niște găuri mari și carbonizate în locul nărilor, gata, băiete, era atins de ruină. Tânărul în costum de baie galben fusese acum o veșnicie; de fapt nici el, Kit Bradenton, nu fusese cu mult mai răsărit atunci, la Boulder.

Dumnezeule, nu cumva mor?

Gândul îl împinse în ghearele unei crize de groază, iar căldura se răsucea și tălăzuia la el în cap ca o furtună de nisip. Pe neașteptate, un sunet care începuse să se ridice de undeva, de dincolo și de dedesubtul ușii închise a dormitorului, îl făcu să-și rețină respirația scurtă și grăbită.

La început, Bradenton își închipui că era o sirenă de incendiu sau de la o mașină de poliție. Pe măsură ce se apropia, zgomotul era tot mai puternic; distinse apoi și bocănitul inegal al unor pași străbătând culoarul lui de la parter, salonul, urcând apoi scările într-un ritm infernal.

Se lipi cu spatele de pernă; pe figură i se întipări un rictus de teamă, iar ochii i se holbaseră în cercurile lor negre. Zgomotul era acum foarte aproape. Nu, nu mai semăna cu o sirenă, se transformase într-un țipăt, ascuțit și modulată, un strigăt așa cum nu poate emite nici o ființă omenească; nu putea fi vorba decât de urletul unei iele sau, cine știe, al unui Caron de culoare, venit să-l treacă râul ce desparte țărâmul celor vii de acela al morților.

Pașii grăbiți veneau acum drept spre el, bubuind de-a lungul culoarului de la etaj, făcând să geamă, să scârțâie și să protesteze scândurile clădirii sub greutatea nemiloasă a cizmelor cu potcoave tocite; deodată, Kit Bradenton înțelese cine-l căuta și începu să țipe chiar în momentul când ușa sări din țâțâni și în încăperea se năpusti bărbatul îmbrăcat într-o jachetă spălăcită de jeansi, cu rânetul lui de ucigaș lăsat peste întreaga față, aidoma unui amețitor cerc alb alcătuit din lame de cuțit, cu expresia unui Moș Crăciun dement, cărând o găleată din oțel galvanizat sus, deasupra umărului drept.

— HIIIIIIIAAAAAUUUUUUUUUU!

— Nu! strigă Bradenton, ridicându-și cu greu brațele până în dreptul obrazilor. *Nu! Nu!...*

Găleata se înclină și toată apa din ea se revărsă, părând să rămână suspendată în lumina galbenă a lămpii, ca și cum ar fi fost cel mai mare diamant ncprelucrat din univers, iar Bradenton distinse prin masa de lichid figura acelui om, reflectată și refractată pe figura acestui demon rânjitor, care tocmai își croise drum din străfundurile cele mai puturoase ale iadului și se iscase pe pământ; apa căzu atunci asupra lui; atât de rece, încât gâtul lui congestionat se deschise ca prin minune, storcând valuri de sânge din pereții esofagului; curentul masiv de aer avu efectul unui șoc: își aruncă păturile departe, peste marginea patului, printr-un unic spasm convulsiv, în așa fel ca trupul lui să aibă libertatea de a se mișca în voie, dar șocul acesta îi provocă dureri amare, ca o haită de ogari asmuțită asupra vânatului.

Țipă. Și încă o dată. Apoi rămase să tremure, cu trupul înfierbântat și ud din cap până în picioare, cu ochii ieșiți din cap. Instantaneu, esofagul i se închise la loc și începu din nou să se lupte pentru fiecare gură de aer. Trupul îi era zgâlțâit de frisoane din ce în ce mai violente.

— Am *știut* eu c-ai să te răcorești! îi aruncă vesel bărbatul pe care el îl cunoștea sub numele de Richard Fry, punând găleata jos, cu zgomot. Am *știut* la fix că are să-ți facă bine, șefule! Mi se cam cuvin niște mulțumiri, din câte-mi fac eu socoteala. Ai de gând să-ți arăți recunoștința? Nu poți vorbi? Nu? Însă eu sunt convins că în inima ta vorbești. *///GAAAAA!*

Făcu un salt în aer, la fel ca Bruce Lee într-un film de lupte kung-fu, cu genunchii depărtați, părând să rămână suspendat deasupra lui Kit Bradenton pentru o fracțiune de secundă, ca și apa, umbra lui stăruind ca o pată pe pieptul pijamalei ude a lui Bradenton, iar acesta protestă stins. Fry ateriză apoi cu genunchii de o parte și alta a cuștii toracice, punctul în care i se întâlneau coapsele rămânând deasupra pieptului lui Bradenton, la doar câțiva centimetri; figura lui diabolică avea asupra obrazilor lui Bradenton efectul unei torțe din cele folosite la luminarea beciurilor, în romanele gotice.

— A trebuit neapărat să te trezesc, bărbate, zise Fry. N-am vrut să-ți iei zborul fără să mai apuc să discut puțin cu tine.

— ... Dă... dă... dă-te jos...

— Uite ce este, eu nu stau *pe* tine, omule. Pur și simplu sunt suspendat deasupra ta. La fel ca și vasta lume invizibilă.

Bradenton, cuprins de o frică agonică, nu mai era în stare decât să găfâie, să tremure și să-și ferească ochii de fața aceea dementă, sucindu-și privirile cu disperare în toate direcțiile.

— Trebuie să stăm de vorbă despre ace, brice și aplice și dacă albinele au sau nu dinți.

Precum și despre actele pe care trebuia tu să mi le pregătești, despre mașină și cheile acelei mașini. Am fost prin garaj și acolo nu era decât o camionetă marca Chevy, care știu că este a ta, Popo-Kitty, ei, ce-ai de zis?

— ... Ăla... actele... nu pot... vorbi.

Înghiți cu un efort teribil o gură de aer. Dinții îi clănțăniră mărunț, sunetul amintind de acela al unor păsări mici dintr-un copac.

— *Fă bine* și vorbește, spuse Fry, înăltându-și ambele degete mari. La fel ca degetele lui, aveau încheieturi duble, ceea ce-i permitea să le miște în niște poziții și unghiuri care contraziceau orice lege a biologiei și fizicii. Că de nu, am să-ți scot ochii să mi-i pun de breloc, iar tu o să tropăi prin iad cu un câine din ăia pentru orbi după tine.

Își rezezi degetele mari spre ochii lui Bradenton, iar acesta se lipi de pernă, disperat și neajutorat.

— Dacă-mi spui, continuă Fry, am să-ți las pilulele de care ai nevoie. De fapt, am să te ajut să te ridici, ca să le poți înghiți. Ai să te pui pe picioare, omule. Pilulele alea te fac bine de orișice.

Lui Bradenton, care dărdăia de frig și de frică, în egală măsură, cuvintele îi ieșiră cu greu printre fălci.

— Actele... pe numele de Randall Flagg. În bufetul velș de la parter. Sub... hârtia de pe fundul sertarului.

— Și mașina?

Bradenton se sforța nebunește să gândească. Îi cumpăraseră oare omului acesta o mașină? Lucrurile astea rămăseseră undeva, la distanță enormă, iar între ele și momentul prezent se inter-puseseră flăcările delirului, care, din câte se părea, dăunaseră proceselor lui mintale, arseseră bănci întregi de amintiri. Porțiuni întregi din trecutul lui se transformaseră în grămezi informe de sârme topite și relee arse. În locul automobilului despre care voia să știe omul ăsta infernal, în minte îi răsări imaginea primei lui mașini, un Studebaker model 1953 cu bot rotund, pe care îl vopsise în roz.

Fry își așează cu blândețe o mână peste gura lui Bradenton, iar cu cealaltă îi strânse nările. Bolnavul începu să se încovoiaie sub el. Gemete stinse se strecurau pe lângă palmele lui Fry. Acesta îl lăsă din nou liber și îi spuse:

— Acum ți-aduci aminte?

Straniu, dar gestul brutal îl ajutase cu adevărat.

— Mașina..., începu el, apoi gâfâi ca un câine. Lumea dansă în jurul lui, apoi își recăpătă imobilitatea și fu în stare să continue. Mașina e parcată... în spatele benzinăriei Conoco... chiar la marginea orașului. Pe US 51.

— La nord sau la sud de oraș?

— Su... su...

— Da, domnule! Am înțeles. Mergi mai departe.

— Acoperită cu o prelată. Biuu... Biuu... Buick. Talonul este pus pe coloana de direcție.

Completat pe... Randall Flagg.

Începu iarăși să respire cu greu, incapabil să mai spună sau să mai facă ceva, holbându-se cu speranță idioată la Fry.

— Cheile?

— Covor. Dedesubt.

Fry puse capăt dialogului, lăsându-se cu toată greutatea peste pieptul lui Bradenton. Se așează confortabil, ca și cum s-ar fi întins pe o pernă moale, acasă la un prieten; bolnavul nu mai putea acum respira deloc. O dată cu expirația finală, pronunță și ultimul lui cuvânt:

— ... rog...

— Și îți mulțumesc, îl asigură Richard Fry/Randall Flagg cu un zâmbet afectat. Urează-mi noapte bună, Kit.

Fiindu-i imposibil să vorbească, Kit Bradenton își roti globii albi ai ochilor în orbitele lor umflate.

— Să nu mă judeci aspru, îi șopti bărbatul cel întunecat. Chestia este că trebuie să ne grăbim. Carnavalul se deschide devreme. Dau drumul la toate panaramele, la încercarea Puterii și la Roata Norocului. Iar asta este noaptea mea norocoasă, Kit. Simt. O simt prea bine. Așa că trebuie să ne grăbim.

După ce străbătu cei peste doi kilometri până la benzinăria Conoco, ceasul arăta 3.15 dimineața. Vântul bătea mai tare, vuind pe drumurile pustii, pe care nu întâlnise decât cadavrele a trei câini și al unui bărbat. Omul respectiv purta uniformă. Deasupra lui, stelele străluceau cu putere, ca niște scânteii iscate pe carapacea întunecată a universului.

Prelata ce acoperea Buickul fusese bine fixată cu țărushi în pământ, iar vântul umfla pânza ca pe un balon. După ce Flagg scosese țărushi, prelata fu luată de vârtje și purtată în noapte, ca o fantomă mare și fumurie, dispărând spre răsărit. Dar problema era încotro trebuia el/s-o apuce?

Rămăsese în apropierea Buickului, model 1975, care se prezenta însă ireproșabil (mașinile aveau aici condiții foarte bune: umiditatea fiind redusă, rugina pătrundea cu greu în tablă), adulmecând noaptea de vară ca un coiot. Aerul era amestecat cu parfumul specific deșertului, pe care nu-l simți cu adevărat decât noaptea. Buickul era unica piesă întreagă în mijlocul unui cimitir de mașini desfăcute în bucăți, aducând aminte de monoliții din Insula Paștelui, în tăcerea tulburată doar de vânt ce domnea în jur. Un bloc motor. O axă care semăna cu halterele acelea mici pe care le folosesc culturistii. O grămadă de anvelope, tocmai potrivite ca vântul să scoată din ele efecte de claxon. Un parbriz crăpat. Și câte și mai câte.

Scenele de genul acesta îi ieșeau cel mai bine. Orice bărbat îl poate juca pe lăgo în astfel de clipe.

Se depărtă de Buick și-și trecu mâna peste capota neregulată a ceea ce părea să fi fost odinioară un Mustang.

— Hei, Cobră mică, nu știi c-ai să-i lași pe toți cu gura căscată?... cântă el încetisor.

Lovi un radiator cu cizma lui prăfuită și dezvălui un cuib de bijuterii ce scânteia potolit, ca un foc stins. Rubine, smaralde, perle de dimensiunea unor ouă de rață, diamante a căror lumină se lua la întrecere cu aceea a stelelor. Pocni din degete în direcția lor. Dispărură. Dar el încotro să se ducă?

Vântul se tânguia prin geamul lateral spart al unui străvechi Plymouth, iar dinăuntru lui se auzea foșnetul unor vietăți mici.

Și în spatele lui se distingeau un anume zgomot. Se întoarse și constată că era Kit Bradenton, îmbrăcat doar în niște chiloți galbeni, absurzi, cu pânțele lui de poet atârând peste talie ca o avalanșă dintr-un film de animație oprită din cădere prin stop-cadru. Bradenton se apropia de el, trecând peste grămezile de fiare fabricate la Detroit. Foaia unui arc îi străpunse piciorul, ca într-o scenă de crucificare, dar din rană nu se scurgea nici o picătură de sânge. Buricul lui Bradenton era un ochi negru.

Omul Întunecat pocni din degete, iar Bradenton dispăru.

Rânji și se întoarse la Buick. Se sprijini cu fruntea de locul unde tavanul mașinii se înclina, în dreptul scaunului pasagerului. Timpul trecea. După o vreme se îndreptă din șale, cu același rânjet pe buze. Acum știa.

Se urcă la volanul mașinii și apăsă de mai multe ori pedala de accelerație, pentru a pompa benzină în carburator. Motorul se trezi la viață ușor, iar acul ce indica nivelul benzinei urcă imediat până la maximum. Porni din loc și ocoli stația de benzină; lumina farurilor lui surprinse, pentru un moment, încă o pereche de smaralde, ochii unei pisici care luceau prudent din iarba înaltă de lângă ușa toaletei pentru doamne a benzinăriei. Pisica ducea în dinți corpul minuscul și inert al unui șoarece. La vederea feței rotunde ca o lună și rânjite a bărbatului care o privea prin geamul lateral al mașinii, pisica scăpă bucățița din gură și-o luă la fugă. Flagg începu să hohotească puternic, din toată inima, cu râsul unui om care nu are în minte decât cele mai bune gânduri. Acolo unde drumul de la stația de benzină Conoco intra în șosea, coti la dreapta și porni spre sud.

CAPITOLUL 32

CINEVA lăsase deschisă ușa dintre zona de securitate maximă și blocul de celule de dincolo de ea: coridorul lung, cu pereți din oțel, avea efectul unui amplificator natural, care transformase întreaga dimineață vaietul monoton și continuu într-un sunet monstruos, întretăiat de ecouri și de reverberații nenumărate, până când Lloyd Henreid nu mai speră cătuși de puțin că va scăpa cu mintea întreagă, atât din cauza țipetelor, cât și a fricii foarte omenești ce-l încerca.

— *Mamă, se auzea strigătul răgușit, mereu repetat. Maa-măăă!*

Lloyd stătea cu picioarele încrucișate pe podeaua celei. Ambele mâini îi erau mânjite de sânge; ai fi zis că și-a pus o pereche de mănuși roșii. Cămașa din bumbac de culoare albastru deschis a uniformei lui de închisoare era murdară de sânge, pentru că-și ștergea mereu degetele, ca să poată apuca mai bine cu ele. Era data de 29 iunie, ora 10 dimineață. Ceva mai devreme, cam pe la ora 7, constatase că piciorul din dreapta față al priciului se clătina, iar de atunci se străduia să deșurubeze bolțurile ce-l fixau între podea și partea de jos a ramei patului. Nu se folosea la treaba respectivă decât de degete, iar până în momentul de față desfăcuse cinci din cele șase bolțuri. Din această cauză, degetele lui semănau acum cu masa aceea înformă și spongioasă din care se prepară hamburgerii. Cel de al șaselea se dovedea a fi cu ghinion, dar începuse să spere că-l va desprinde și pe el. Ce se va întâmpla după aceea nu-și permitea luxul să gândească. Singurul mod ca să nu se lase cuprins de cea mai neagră panică era să nu gândească.

— *Maamăăă...*

Sări în picioare, făcând să se răspândească pe podea picături roșii din degetele lui rănite și tremurânde, și-și scoase capul pe coridor cât mai mult cu putință; se prinsese zdravăn de gratii, iar ochii îi ieșiseră din cap de furie.

— *Taci din gură, labagiule! urlă el. Taci din gură, că simt cum îmi ies din minți!*

Urmă o pauză îndelungată. Lloyd savură liniștea la fel cum se delectase odată cu un cheeseburger din alea mari de la McDonald's, de-abia scos de pe foc. Tăcerea este de aur, zicala asta i se păruse totdeauna o tâmpenie, acum trebuia să recunoască însă că exista și o doză de adevăr în ea.

— *MAAAAMĂĂĂĂ...*

Vocea urca iarăși prin trecătoarea din oțel mărginită de celule, la fel de jeluitoare ca un corn din cele folosite pe timp de ceață.

— *Isuse, mormăi Lloyd. Sfinte Dumnezeule. TACI DIN GURĂ! TACI DIN GURA! TACI ODATĂ DIN GURĂ, IDIOT AFURISIT!*

— *MAAAAAAMĂĂĂĂĂ...*

Lloyd se întoarse la piciorul priciului și-l atacă sălbatic, dorindu-și, pentru a câta oară, să fi existat în celulă un lucru pe care să-l fi putut folosi drept unealtă, și încercând să ignore durerea din unghii și groaza ce-i apăsa mintea, se strădui să-și aducă aminte cu exactitate când îl văzuse pentru ultima oară pe avocat — chestiile de soiul acesta se risipeau aproape imediat din memoria lui Lloyd, care păstra o cronologie a evenimentelor trecute aproape la fel de bine pe cât reține o sită apa. Acum trei zile. Da. Cu o zi după ce nemernicul ăla de Mathers îl lovise la ouă. Doi gardieni îl duseseră iarăși în camera de vizite, iar Shockley era tot dejună la ușă și-l întâmpinase cam așa: *la te uită, iar ai apărut, rahat cu ochi ce ești, ia zi, deșteptule, acum ce*

mai ai de zis? După care Shockley căscase gura și-i strănutase lui Lloyd drept în față, stropindu-l din belșug cu scuipat. Ia și tu niște germenii din ăia de gripă, băi, căcat, toată lumea e bolnavă, în frunte cu directorul, iar eu sunt de principiu că dacă ai ceva, e bine să împarți și cu ceilalți. La noi, în America, până și lepădăturilor de teapa ta trebuie să li se dea șansa de a lua o răceală. După aceea îl băgaseră înăuntru, iar Devins avea fața unui om care încearcă să ascundă niște știri bune, care n-ar fi exclus să se transforme în niște știri proaste, în cele din urmă. Judecătorul înaintea căruia urma să apară Lloyd era ținut la pat, din cauza gripei. Alți doi juzi erau și ei bolnavi, fie de gripa asta care bântuia, fie de cine mai știe ce, așa că restul băgătorilor de seamă erau în aer. Poate că reușeau să obțină o amânare. Ține pumnii strânși, îi zisese avocatul. Și când o să știm exact? îl întrebase Lloyd. Probabil de-abia în ultimul moment, îi răspunsese Devins. Am să te țin la curent, stai fără grijă. Dar de atunci Lloyd nu-l mai văzuse, iar acum, gândindu-se mai bine, își aduse aminte că și avocatului îi curgea nasul și...

— *Ooooooh, Doamne!*

Își vârî degetele de la mâna dreaptă în gură și simți gustul sângelui. Dar afurisitul de bolț parcă cedase puțin, asta însemnând că avea să-i vină de hac. Până și ăla de la capătul culoarului, carc-o striga pe mă-sa, nu-l mai deranja... sau măcar nu atât de tare. Avea să-i vină de hac. După care nu-i rămânea decât să aștepte și să vadă ce se va mai întâmpla. Rămăsese cu degetele în gură, ca să și le odihnească. După ce va termina, hotărâse să-și rupă cămașa în fâșii și să le bandajeze.

— *Mamă?*

— *Îți zic eu acu' ce să faci cu mă-ta, murmură Lloyd.*

În seara aceea, după ce stătuse de vorbă cu Devins ultima dată, începuseră să-i scoată afară pe pușcăriașii bolnavi, purtându-i *cu targa*, să nu se înțeleagă cumva că le făceau cine știe ce favor, pentru că nu-i luau decât pe cei în stare gravă de tot. Vecinul lui Lloyd din celula din dreapta, Trask, îi atrăsese atenția că majoritatea gardienilor păreau, și ei, răciți. Poate că reușim și noi să tragem un profit de pe urma asta, zisese Trask. Cum? îl întrebase Lloyd. Nu prea știu, îi spusese Trask. Era un tip slăbănog, cu o față ca de ogar, care aștepta în zona de maximă securitate să fie judecat, acuzat fiind de tâlhărie și atac armat. Amânări, îi zisese. Nu prea știu.

Trask avea șase țigări cu marijuana sub salteaua subțire de pe piciul lui, din care-i dăduse patru unui caraliu mai cumsecade, ca să-i spună ce se petrecea afară. Gardianul îi povestise că oamenii fugeau din Phoenix unde vedeau cu ochii. Boala bântuia în neștire, iar oamenii dădeau în primire ca muștele. Guvernul promitea să pună la dispoziție un vaccin în foarte scurt timp, dar majoritatea nu mai aveau încredere în vorbe de felul acesta. Multe dintre posturile de radio din California transmiteau niște lucruri cu adevărat îngrozitoare despre instituirea legii marțiale, blocade efectuate de armată, soldați înarmați cu mitraliere scăpați de sub control și zvonuri cum că oamenii mor cu zecile de mii. Gardianul mai zicea că n-ar fi cătuși de puțin surprins să se descopere că toată nenorocirea pornise de la perversii ăia cu părul lung, care se dau în vânt după comuniști, și care pusese ceva în apă...

Caraliul spusese că el personal se simțea bine, dar că avea de gând s-o ia din loc de îndată ce ieșea din schimb. Auzise că armata plănuia să blocheze US 17, I-10 și US 80 până mâine dimineață: dar el își făcuse socoteala să-și pună în mașină soția și copilul și toată mâncarea pe care reușea s-o rostuiască și să stea în munți până ce trecea nebunia. Avea o cabană a lui, îi explicase gardianul, iar dacă se apropia careva mai mult de zece metri de casă, îl împușca drept în cap. Dimineața următoare, lui Trask îi curgea nasul și simțea că are temperatură. Îl cuprinsese o asemenea frică încât o luase razna, își amintea Lloyd, sugându-și degetele. Trask urlase după fiecare gardian care trecea să-l scoată de acolo până nu i se pornea boala cu adevărat. Paznicii nici măcar nu se uitaseră la el și nici la ceilalți deținuți, care erau nervoși ca niște lei subnutriți de la grădina zoologică. Atunci începuse să-l cuprindă teama și pe Lloyd. De obicei erau câte douăzeci de caralii pe culoar, la orice oră. Cum de nu vedea acum decât patru sau cinci moace diferite de cealaltă parte a gratiilor?

Din ziua respectivă, de pe 27, Lloyd nu mânca decât jumătate — adică nimica toată — din ceea ce i se arunca printre barele metalice, păstrând restul sub saltea.

Trask fusese cuprins ieri, pe neașteptate, de un șir de convulsii. Obrajii i se făcuseră negri ca asul de pică și pe urmă murise. Lloyd se uitase lung la prânzul lui Trask, din care acesta nu mâncase decât jumătate, dar nu avea nici o șansă să ajungă la el. Ieri după-amiază mai rămăseseră câțiva gardieni pe culoarul lor, dar n-au mai dus pe nimeni la infirmerie, indiferent de starea în care se aflau. Probabil mureau și la infirmerie și atunci directorul închisorii hotărâse că nu avea rost să se mai ostenească. Nimeni nu venise să ridice trupul lui Trask.

Spre sfârșitul după-amiezei, Lloyd se lăsase toropit de somn. Când se trezise, coridoarele zonei de securitate maximă rămăseseră pustii. Cina nu le mai fusese adusă. Iar dacă închideai ochii, zgomotele semănau într-adevăr cu acelea din cușca leilor, într-o grădină zoologică. Lloyd n-avea destulă imaginație ca să-și pună întrebarea ce balamuc s-ar fi iscat dacă spațiul de securitate maximă ar fi fost ocupat în întregime. N-avea habar câți rămăseseră în viață și dacă erau destul de vioi ca să strige după mâncare. În orice caz ecoul te lăsa să crezi că sunt mai mulți decât în realitate. Tot ceea ce știa Lloyd cu siguranță era că în celula din dreapta, pe trupul lui Trask, se adunau muștele și că la stânga lui celula rămăsese goală. Fostul ei locatar, un tânăr negru care vorbea în jargon și care se afla aici pentru că, dorind doar să jefuiască o bătrână, ajunsese s-o omoare, fusese dus la infirmerie cu mai multe zile în urmă. De cealaltă parte, zărea două celule goale și picioarele atârând în gol ale unui bărbat arestat pentru asasinarea soției și cumnatului lui, în timpul unui joc de cărți cu miza de un cent. Cartoforul Ucigaș, după cum fusese poreclit, preferase să-și pună capăt zilelor, folosindu-se de centură sau, dacă-i fusese luată, de pantaloni.

Mai târziu, după ce luminile se aprinseseră automat, Lloyd mâncase o parte din fasolea pe care și-o pusese deoparte cu două zile în urmă. Avea un gust oribil, însă asta nu-l împiedicase s-o mănânce. Băuse niște apă scoasă din bazinul toaletei, apoi se cățăraseră pe prici și-și strânseseră genunchii la piept, blestemându-l pe Poke pentru că-l vârâse în toată porcăria asta. Era doar

vina lui Poke. Lloyd n-avea ambiții prea mari și, lăsat de capul lui, s-ar fi mulțumit cu delictе mărunte.

Încetul cu încetul, țișetele după mâncare se potoliseră, iar Lloyd înțelesese că nu era chiar singurul care-și pusese câte ceva deoparte, pentru orice eventualitate. Dar nu dispunea decât de foarte puține alimente. Dacă ar fi crezut cu tot dinadinsul că se va întâmpla ceva, ar fi pus la păstrare mai mult. Undeva, în străfundurile conștiinței lui, stăruia un lucru pe care prefera să-l ignore. Ca și cum ceva într-un colțisor al minții lui ar fi fost ascuns în spatele unor draperii fluturânde. Pe sub marginile faldurilor nu se puteau vedea decât niște tălpi uscate, scheletice, dar nici nu ți-ai fi dorit să vezi mai mult, fiindcă erau picioarele unui trup vlăguit și descărnat, pe teasta căruia scria FOAMETE.

— Vai, nu! Cineva o să apară, își făcea Lloyd curaj. Trebuie să vină. Nici nu încape îndoială...

Însă în minte-i venea mereu iepurele. Nu putea să-și alunge acest gând. Câștigase la o tombolă școlară un iepure și cușca în care să-l țină. Tatăl lui nu voia să-l păstreze, dar Lloyd reușise în cele din urmă să-l convingă că-l va îngriji și-l va hrăni chiar din banii lui de buzunar. Îl iubea pe iepuraș și chiar se îngrijise de el. La început. Din păcate, cele mai multe lucruri îi zburau din minte, după o vreme. Așa pătea întotdeauna. Într-o bună zi, pe când se legăna lenes într-o envelopă atârnată de arțarul chircit din spatele casei lor pipernicite din Marathon, Pennsylvania, sărise drept în picioare, amintindu-și deodată de iepure. Nu se mai gândise la el de vreo... ei, de mai bine de două săptămâni. Pur și simplu îi ieșise total din minte.

Fugise la micul șopron de lângă șură, era vară, exact ca acum, și când intrase, duhoarea răspândită de cadavrul iepurelui îl izbise în față, ca o palmă zdravănă, pe care-o primești când te bagă la arest. Blana, pe care o mângâiasе cu atâta desfătare, își pierduse luciul și se murdărise. Viermi albi se târau grăbiți prin orbitele goale, unde fuseseră odată ochii frumoși, de culoare roz, ai iepurașului. Lăbuțele animalului erau zgâriate și însângerate. Încercase să-și spună că erau roșii pentru că se chinuise să-și croiască drum din cușcă, și așa se și întâmplase, fără îndoială, dar dintr-un teritoriu bolnav și întunecat al creierului o voce îl întreba, în șoaptă, dacă nu cumva iepurele, împins de cele mai groaznice chinuri ale foamei, nu încercase cumva să se mănânce singur.

Lloyd luase cadavrul, săpase o groapă adâncă și-l înmormântase, fără a-l scoate din cușcă. Tatăl lui nu-l întrebase nimic, poate uitase că fiul lui avusese vreodată un iepure — Lloyd nu era teribil de inteligent, însă devenea un adevărat monstru de deșteptăciune dacă-l comparai cu taică-său —, în schimb Lloyd nu uitase niciodată întâmplarea. Fiind oricum urmărit de tot felul de vise urâte, moartea iepurelui declanșase o serie de coșmaruri teribile. Iar acum, stând cu genunchii la piept și spunându-și că avea să apară neapărat cineva, cineva care să-l elibereze, năluca iepurelui se întoarse la el. Nu se îmbolnăvisе de Captain Trips; îi era doar foame. Așa cum îi fusese foame și iepurelui. Atât și nimic mai mult.

Adormise din nou după miezul nopții și de dimineață se apucase de lucru la piciorul priciului. Iar acum, contemplându-și degetele însângerate, amintirea lăbuțelor zgâriate ale iepurelui, căruia nu-i dorise decât binele, îl umplu iarăși de groază.

Până în după-amiaza zilei de 29 iunie, la ora 1, reușise să desfacă piciorul patului. Până la urmă, bolțul cedase cu o ușurință de-a dreptul stupidă și piciorul căzuse cu zgomot pe podeaua celei; acum îl cerceta nehotărât, întrebându-se oare de ce Dumnezeu și-l dorise. Obiectul era lung cam de un metru.

Veni cu el în partea din față a celei și începu să izbească furibund în barele din oțel brunat.

— Hei! urlă el, în timp ce bara vibră profund, ca un gong. Hei, vreau să ies afară! Vreau să ies afară de-aici, ai înțeles? Hei, fir-ar să fie, *hei!*

Se opri și ascultă atent, în timp ce se stingeau și ultimele reverberații ale strigătelor sale. După o secundă de tăcere absolută, dinspre blocul de celule veni răspunsul frenetic și răgușit:

— Mamă! Aici, jos, mamă! Sunt aici, jos!

— *Isuse!* strigă Lloyd, aruncând piciorul patului într-un colț.

Se luptase ore întregi, practic își distrusese degetele, doar ca să-l trezească din somn pe găozarul ăla.

Se așeză pe prici, ridică salteaua și scoase o bucată de pâine veche. Cumpăni dacă să adauge și o mână de curmale, își spuse c-ar face bine să le mai păstreze, după care le scoase totuși din ascunziș. Le măncă una câte una, strâmbându-se, lăsând pâinea la sfârșit, ca să scape de gustul acela cleios, de fructe, din gură.

După ce termină acest mizerabil surogat de masă, o porni fără țință către partea din dreapta a celei. Privi în jos și-și înăbuși un strigăt de repulsie. Trask zăcea întins jumătate pe prici, jumătate în afara lui, iar pantalonii i se ridicaseră puțin. Gleznele i se dezgoliseră, chiar deasupra papucilor pe care ți-i dau să-i porți la închisoare. Un șobolan mare și lucios tocmai pornea în sus, pe piciorul lui Trask. Își ținea coada rozalie, respingătoare, frumos înfășurată în jurul trupului cenușiu.

Lloyd se duse în colțul opus al celei lui și ridică suportul patului. Reîntors la postul de observație, se întrebă dacă șobolanul îl va simți și se va hotărî să se ducă spre alt loc, unde nu avea parte de companie. Dar șobolanul stătea cu spatele către el și, din câte-și dădea seama Lloyd, habar n-avea de prezența lui. Lloyd măsură din ochi distanța și decise că piciorul patului l-ar fi ajuns tocmai bine.

— Aha! icni Lloyd, izbind cu arma improvizată. Zdrobi șobolanul cățarat pe piciorul lui Trask, iar trupul acestuia se prăbuși de pe prici cu o bufnitură surdă. Șobolanul rămase pe o rână, amețit și respirând cu greu. Pe mustăți îi răsăriseră picături de sânge. Picioarele din spate i se mai mișcau încă, de parca minusculul lui creier îi spunea să fugă, dar undeva, de-a lungul coloanei vertebrale, semnalele nervilor se încurcau între ele. Lloyd îl lovi încă o dată, omorându-l.

— Așa-ți trebuie, nemernicule, zise Lloyd. Puse arma jos și se întoarse la priciul lui. Se înfierbântase, îi era frică și-i venea să plângă. Aruncă o privire peste umăr și țipă: Cum îți place

în iadul șobolanilor, scârnăvie mică și puturoasă?

— Mamă! îi răspunse vocea pe un ton vesel. *Maaamăăă!*

— *Tacă-ți gura!* urlă Lloyd. *Eu nu sunt mă-ta! Mă-tu se dă-n bărci într-un bordel din Orașul Găoazei, Statul Indiana!*

— Mamă? repetă vocea, de astă dată plină de îndoială și de slăbiciune.

Apoi se așternu liniștea.

Lloyd începu să plângă. Se ștergea de lacrimi cu pumnii, ca un băiețel. Ar fi poftit un sandwich cu friptură, ar fi vrut să stea de vorbă cu avocatul și să iasă de aici.

În cele din urmă se întinse în culcușul lui, își puse o mână la ochi și se masturbă. Era cea mai bună metodă de-a adormi care-i venise în minte.

Când se trezi era 5 după-amiază, iar în zona de maximă securitate domnea o liniște de mormânt. Cu privirile împăienjenite, Lloyd coborî din patul lui, aplecat spre colțul de unde fusese scos unul dintre punctele de sprijin. Puse mâna pe piciorul priciului, se pregăti să rămână impasibil la strigătele de *Mamă!* și începu să bată în metal, ca și cum ar fi fost bucătarul unei ferme care-i cheamă pe zilieri la o cină pe cinste, ca la țară. *Cină.* Frumos cuvânt, există oare altul mai îmbietor? Fripturi de jambon și cartofi, cu garnitură de mazăre verde, lapte cu sirop de ciocolată marca Hershey. Iar ca desert, o farfurie mare cu înghețată de căpșuni. Nu, hotărât lucru, cuvânt mai frumos decât *cină* nici nu există.

— Hei, nu-i nimeni acolo? strigă Lloyd, glasul fiind pe cale să i se frângă.

Nici un răspuns. Nici măcar acel strigăt obsedant, *Mamă!* În acest moment, i-ar fi făcut plăcere să-l audă. Până și tovărășia unui nebun este mai bună decât aceea a morților.

Lloyd lăsa să-i scape unealta din mână. Se întoarse cu pași șovăielnici la prici, ridică salteaua și-și făcu un inventar. Mai avea două coltuce de pâine, doi pumni de curmale, un cotlet de porc pe jumătate terminat și o bucată de cârnaț afumat. Rupse bucata de cârnaț în două și-o înghiți pe cea mare, dar asta nu făcu decât să-i ațâțe și mai mult pofta.

— Ajunge, șopti el, apoi înfulecă restul de carne de pe os, aducându-și cele mai grele acuzații de lăcomie și plângând din nou. Avea să moară chiar aici, așa cum îi murise iepurele în cușcă, așa cum Trask murise la el în celulă.

Trask.

Rămase o vreme nemișcat, privind lung în celula vecină, urmărind muștele care dădeau roată, aterizau, apoi decolau din nou. Pe obrajii bietului Trask se organizase un aeroport internațional pentru muște, mai ceva decât la L.A. Într-un târziu, Lloyd apucă piciorul priciului, se duse la gratii și-l vârî printre ele. Stând pe vârfuri, reuși cu greu să ajungă până la corpul șobolanului și să-l tragă spre propria lui celulă.

Când ajunsese suficient de aproape, Lloyd se lăsa în genunchi, și-l aduse în partea lui. Îl prinse de coadă și-l lăsa să-i penduleze multă vreme înaintea ochilor. Apoi îl așează sub saltea, unde era ferit de muște, lăsând o distanță între corpul inert și mica lui provizie de alimente. Se uită fix la animal multă vreme, înainte de a da drumul saltelei, bucuros că a reușit să scape de obsedanta priveliște.

— Pentru orice eventualitate, șopti Lloyd Henreid în liniștea deplină din jur. Pentru orice eventualitate, asta-i.

Apoi se cățăra pe cealaltă parte a priciului, își trase genunchii la gură și rămase nemișcat.

CAPITOLUL 33

LUMINILE SE STINSERĂ la ora 8.38. Atât arăta ceasul de deasupra ușii din biroul șerifului.

Nick Andros citea un roman ieftin, pe care-l luase de pe un raft din magazinul universal, o poveste gotică despre o guvernanta speriată, convinsă că domeniul singuratic unde fusese angajată ca să-i învețe carte pe fiii frumosului stăpân este bântuit de fantome. Chiar dacă nu parcursese nici jumătate din carte, Nick știa că arătarea era în realitate soția frumosului senior, care probabil fusese închisă în mansardă, fiind nebună de legat.

Când luminile se stinseseră, simți cum inima-i tresare în piept, iar o voce din străfunduri, venind din locul acela unde pândeau coșmarurile ce-l bântuiau acum ori de câte ori adormea, îi șopti: *Este pe urmele tale... chiar acum te caută, pe șoselele nopții... se ascunde pe șosele... Omul Întunecat...*

Lăsa cartea să cadă pe birou și ieși în stradă. Chiar dacă lumina zilei nu dispăruse cu totul de pe firmament, amurgul avea să treacă foarte curând. Pe stradă nu mai ardea nici o lumină. Lămpile fluorescente din magazinul universal, care arseseră zi și noapte, se stinseseră și ele. Vibrația discretă a cutiilor de brânzament de deasupra stâlpilor de tensiune se potolise și ea, fapt verificat de Nick atunci când își lipise palma de una dintre ele și nu simțise nimic în afară de suprafața lemnului. Vibrația aceea, care pentru el era echivalentă cu un fel de auz, încetase.

În debaraua cu efecte a biroului era și o cutie întreagă de lumânări, dar asta nu-l mângâia prea mult pe Nick. Stingerea luminii era un fapt care-l afecta profund: rămăsese cu privirile îndreptate către vest, rugându-se în tăcere luminii să nu-l părăsească în acest cimitir întunecat.

Dar lumina nu ținu scamă de rugă. La ora 9.10 nu mai exista nici o urmă de lumină pe cer, oricât ar fi căutat Nick să se amăgească; se întoarse la biroul șerifului și încercă să descopere, în întuneric, locul unde se aflau lumânările. Pipăia pe unul dintre rafturi ca să găsească cutia cu pricina, când ușa din spatele lui se dădu de perete și Ray Booth își făcu apariția în încăpere, clătînându-se, cu obraji negri și umflați, cu inelul cu inscripția LSU sclipindu-i încă pe deget.

Rătăcise prin pădurile din preajma orașului începând chiar din seara de 22 iunie, acum o săptămână. În dimineața de 24 se simțea rău și, până la urmă, foamea și teama să nu-și piardă viața îl mânașeră în seara aceasta să revină în oraș, unde nu văzuse pe nimeni în afara idiotului

ăsta care-l vârâse în tot buclucul. Mutul traversase piața orașului de parcă ar fi fost te miri ce mare sculă, parcă era chiar proprietarul orașului unde Ray își trăise cea mai marc parte a vieții, cu pistolul șerifului prins la șoldul drept și fixat de coapsă cu o curea de pistolar. Își închipuia pesemne cu tot dinadinsul că *este* stăpânul orașului. Ray nu-și făcea iluzii că o să scape de boala asta care părea să-i fi curățat pe toți ceilalți, dar mai întâi dorea să-i demonstreze nenorocitului ăla cine e mai tare.

Nick stătea cu spatele și habar n-avea că nu mai era singur în biroul șerifului Baker atunci când o pereche de mâini l-a prins de gât și-a început să-l strângă. Cutia pe care tocmai o ridicase îi scăpă din mână, iar lumânările, frânte, se răspândiră peste tot în încăpere. Nu reuși să-și revină din primul șoc decât atunci când era pe jumătate sugrumat: era sigur acum că Omul Întunecat din visele lui se trezise cu adevărat la viață; un demon din străfundul iadului îi sărise în spinare și-i prinsese grumazul în strânsoarea ghearelor lui solzoase, îndată ce se întrerupsese curentul electric.

Atunci, cu mișcări convulsive și lăsându-se călăuzit de instinct, prinse cu palmele mâinile care-l sugrumau și încercă să le desfacă. Urechea dreaptă îi era în bătaia unei răsuflări fierbinți, formând o mișcare de aer pe care-o simțea, fără s-o și audă. Reuși să respire o dată, chinuit, înainte ca degetele să-l prindă cu și mai multă forță.

Cei doi se clătinau în întuneric ca niște umbre dansând. Ray Booth știa că puterile încep să-l lase, puștiul potrivindu-i-se cu înverșunare. Simțea că-i plesnește capul. Dacă nu-l termina iute pe mut, n-avea să-l mai biruie niciodată. Strânse gâtul subțire al băiatului cu toată forța ce-i mai rămăsese.

Nick simți cum pierde legătura cu realitatea. Durerea din grumaz, ascuțită la început, părea acum estompată și îndepărtată — ba aproape plăcută. Se lăsă cu toată greutatea și-l călcă pe Booth cu bocancii, împingându-se totodată și spre spate. Bărbatul masiv fu silit să se dea un pas înapoi. Nimeri cu un picior peste o lumânare care se rostogoli făcându-l să alunece; căzură amândoi la pământ, Nick cu spatele peste el. Mâinile lui Booth se desfăcură acum, în sfârșit.

Nick se rostogoli într-o parte, gâfâind. I se părea că plutește, reală fiind doar durerea, care revenise, pulsându-i lent și surd în grumaz. Simțea și un vag gust de sânge în fundul gâtului.

Umbra uriașă, deși ghemuită, a celui care-l atacase se ridica acum șovăitor. Nick își aduse aminte de armă și se pregăti s-o folosească. Găsi pistolul la locul lui, însă ceva anume îl împiedica să-l scoată. Se înțepenise în toc, nu se știe cum. Înnebunit de frică, trase cu toată forța. Arma se declanșă singură. Glonțul îi atinse superficial pielea de pe picior și se împlântă în podea.

Umbra se abătu asupra lui, cu hotărârea sorții.

Nick apucă să dea drumul aerului ce i se adunase în piept, cu forța unei explozii, apoi două mâini albe îi pipăiră fața, degetele mari căutându-i ochii. În lumina palidă a lunii, Nick distinse o licărire purpurie pe unul dintre degete și, surprins, pronunță pe mutește numele, *Booth!* Cu mâna dreaptă continua să tragă cu putere de patul revolverului. De-abia dacă băga de seamă durerea ce-l săgeta pe toată lungimea coapsei.

Unul dintre degetele lui Ray Booth pătrunse în ochiul drept al lui Nick. O durere cumplită îi explodă în creier. Reuși în sfârșit să smulgă revolverul din toc. Booth își răsuci în toate direcțiile degetul lui mare, plin de bătăături, zdrobindu-i lui Nick globul ocular.

Nick scoase un țipăt slab și nedeslușit, dar nu mai sonor decât susurul apei... Sprijini țeava pistolului în coasta lui Booth și apăsă pe trăgaci. Din detonația amortizată Nick nu simți decât reculul violent, care-i zgâlțâi brațul; cătarea revolverului se agățase în cămașa lui Booth. Nick văzu flacăra de la gura țevii, iar peste o fracțiune de secundă îi veni în nări mirosul prafului de pușcă și al materialului carbonizat al cămășii. Trupul lui Ray Booth încremeni, apoi se prăbuși peste el.

Suspînând de durere și teamă, Nick se opinti asupra greutății prăvălite peste el, iar trupul lui Booth pe jumătate căzu, pe jumătate alunecă de pe el. Nick ieși târâș de sub adversarul său, ținându-și cu o mână ochiul rănit. Rămase multă vreme întins pe jos, cu gâtul cuprins de o mare de foc. Își simțea tâmpilele prinse într-o imensă menghină nemiloasă.

După o vreme fu în stare să pipăie în jur, descoperi o lumânare și-o aprinse cu bricheta de pe birou. În lumina galbenă și slabă îl văzu pe Ray Booth zăcând cu fața la pământ. Ca o balenă moartă, aruncată la țărm de valuri. Țeava pistolului îi lăsase un cerc negricios pe cămașă, mare cât o clătită. Curse se mult sânge. În lumina pâlpâitoare, umbra lui Booth se proiecta pe celălalt perete, imensă și informă.

Tânguindu-se, Nick porni împleticindu-se către mica baie, protejându-și în continuare ochiul cu mâna. Se privi în oglindă. Văzu sângele ce i se scurgea printre degete și șovăi îndelung înainte de a-și retrage mâna. Încă nu era sigur, însă, după toate probabilitățile, surdomuțenici lui i se adăugase un nou handicap, acela de a fi chior.

Se întoarse în birou și izbi în trupul moale al lui Ray Booth cu piciorul.

M-ai aranjat, îi zise el. Mai întâi dinții și acum ochiul. Ești fericit? Mi-ai fi scos amândoi ochii, dac-ai fi putut, nu? Mi-ai fi luat văzul și m-ai fi lăsat surd, mut și orb într-o lume a morților. Nemaipomenit, este?

Îl lovi încă o dată pe Booth, dar carnea flască și moartă în care i se înfigea piciorul îi provocă dezgust. Se așeză pe patul lui, sprijinindu-și capul în mâini. Afară, întunericul era de nepătruns. Afară, toate luminile lumii se stingeau.

CAPITOLUL 34

VREME ÎNDELUNGATĂ, zile în șir (câte zile? cine mai știe? În nici un caz Trashcan Man*, [Gunoierul sau Omul cu Tomberonul] asta-i limpede), Donald Merwin Elbert, cunoscut de prietenii lui din perioada istoric obscură și confuză a școlii elementare drept Trashcan Man, bântuise încolo

și încoace pe străzile din Powtanville, Indiana, ferindu-se de vocile din capul lui, eschivându-se și ridicându-și mâinile în sus, ca să se protejeze de pietrele aruncate de stafii.

Hei, Trashcan!

Hei, Trashcan Man, ești nemaipomenit, Trash! Ai aprins vreun foc cumsecade săptămâna asta?

Ce-a zis bătrâna doamnă Semple când i-ai ars talonul de pensie, Trash ?

Hei, Trash-baby, nu vrei să cumperi niște benzină?

Ți-au plăcut șocurile alea electrice pe care ți le-au administrat la Terre Haute, Trashie?

Trash...

... hei, Trashcan...

Uneori știa precis că vocile nu sunt reale, alteori striga la ele în gura mare să înceteze, pentru ca apoi să-și dea seama că singurul care se auzea era chiar glasul lui, întorcându-se după ce se izbise de pereții caselor și ai magazinelor, ricoșând în zidul de beton al Spălătoriei Auto Scrubba-Dubba, unde fusese angajat și unde se afla și acum, în dimineața de 30 iunie, înfulecând dintr-un sandviș imens, pe care întinsese de-a valma unt de arahide, peltea, roșii și muștar Gulden's Diablo. Nici o voce în afară de cea proprie, ciocnindu-se de case și de magazine, alungată de peste tot ca un oaspete nepoftit și întorcându-se, prin urmare, la urechile lui. Pentru că, într-un fel sau altul, Powtanville se golise. Toată lumea plecase... sau poate că nu? Întotdeauna ziseseră despre el că nu e întreg la minte, iar gândul că în afară de el însuși nu mai rămăsese nimeni în oraș părea mai mult decât normal pentru un nebun. Privirile îi erau atrase de rezervoarele uriașe pentru țiței, albe și rotunde, înșirate la orizont, asemenea unor nori coborâți la pământ. Rezervoarele se înălțau între Powtanville și drumul spre Gary și spre Chicago; știa prea bine ce dorește să facă și planul lui n-avea nimic de-a face cu un vis. Era ceva urât, însă nu un vis, dar nici nu se punea problema să renunțe.

Te-ai ars la degete, Trash?

Hei, Trashcan Man, nu știi că dacă te joci cu focul ai să faci pipi în pat?

I se păru că aude ceva suierându-i pe la ureche, începu să plângă și-și ridică mâinile în sus, scăpând sandvișul în țărână, și-și ascunse obrazul cu un gest umil, dar nu se întâmplase nimic, nu era nimeni în jur. Singurul lucru de interes dincolo de zidul Spălătoriei Auto Scrubba-Dubba era doar Indiana Highway 130, mergând spre Gary, nu înainte de a trece pe lângă imensele rezervoare ale lui Cheery Oil Company. Suspinând încă, ridică sandvișul, scutură de bine, de rău praful cenușiu de pe pâinea albă și începu iarăși să molfăie.

Oare nu cumva *visa*? A existat o vreme când trăia și taică-său, dar șeriful îl curățase chiar în mijlocul străzii, lângă Biserica Metodistă, scena aceasta urmărindu-l întreaga viață.

Hei, Trash, șeriful Greeley l-a doborât pe tac-tu ca pe un câine turbat, ce părere ai de chestia asta, împuțit nenorocit ce ești?

Taică-său se dusese la crâșma lui O'Toole, unde se isease o ceartă de pomină, până la urmă Wendell Elbert scosese pistolul și-l omorâse pe barman, apoi se întorsese acasă și curmase zilele celor doi frați mai mari și surorii lui Trashcan cu aceeași armă — el, Wendell Elbert fusese un tip cam ușchit, cu un temperament fioros, și începuse s-o ia razna cu multă vreme înainte de seara aceea, oricine din Powtanville ți-ar zice chestia asta, și ți-ar mai zice și că așchia nu sare departe de trunchi — și ar fi omorât-o probabil și pe mama lui Trashcan, dacă Sally Elbert n-ar fi fugit în noapte, tipând cât o ținea gura și strângându-l în brațe pe micuțul Donald, în vârstă de doar cinci ani (cel care mai târziu avea să fie cunoscut drept Trashcan Man). Wendell Elbert se proptise pe treptele din fața casei, încercând să-i doboare în fuga lor; gloanțele suierau și ricoșau pe suprafața drumului, iar la cel din urmă foc pornit din pistolul ieftin — pe care Wendell îl cumpăraseră de la un negru într-un bar de pe State Street din Chicago — arma îi explodase înmână. Schijele îi sfârtecaseră cea mai mare parte a feței. O pornise pe stradă cu sângele șiroindu-i în ochi, urlând și fluturând rămășițele pistolului în mână, cu țeava care "înflorise" și se spărse ca o țigară de foi cu surpriză și, ajuns în preajma Bisericii Metodiste, șeriful Greeley își făcu apariția în unica mașină de patrulă din Powtanville și-i porunci să rămână pe loc și să arunce arma din mână. Dar Wendell Elbert îndreptă ce mai rămăsese din arma lui ca de operetă în direcția șerifului, însă Greeley probabil nu remarcase că pistolul era făcut zob ori *se prefăcuse* că nu bagă de seamă; singurul lucru de netăgăduit rămâne deznodământul. Omul legii descărcase în Wendell Elbert ambele țevi ale puștii lui.

Hei, Trash, cum de nu ți-ai ars și PUȚA?

Privi în jur, ca să-l descopere pe cel care strigase chestia asta — după voce, bănuia că ar fi Carley Yates, dacă nu cumva unul dintre puștii care ardeau gazul împreună cu el — deși Carley nu mai era de mult un copil, cum nu mai era, de altfel, nici el însuși,

Poate că sosise în sfârșit momentul să devină iarăși Don Elbert, și nu Trashcan Man, așa cum Carley Yates devenise Carl Yates, cel care vinde mașini la reprezentanța Stout Chrysler-Plymouth din oraș. Dar Carl Yates dispăruse, de fapt *toată lumea* dispăruse, iar pentru el era probabil prea târziu să devină altcineva.

Și nu mai stătea sprijinit de zidul de la Scrubba-Dubba; era la aproape doi kilometri spre nord-vestul orașului, mergând pe marginea autostrăzii 130, iar orașul Powtanville se întindea înaintea lui ea o reprezentare miniaturizată a unei localități de pe machetele de sisteme feroviare pentru copii. Până la rezervoare mai erau câteva sute de metri. Purta o trusă de scule într-o mână și o canistră cu cinci litri de benzină în cealaltă.

Vai, era un lucru foarte urât, dar...

După ce-l înmormântaseră pe Wendell Elbert, Sally Elbert își luase o slujbă la Powtanville Cafe, iar la un moment dat unicul pui care-i mai rămăsese, Donald Merwin Elbert, ajuns în clasa întâi sau a doua, luase obiceiul să aprindă focuri în tomberoanele oamenilor și apoi s-o rupă la

fuga.

Păziți-vă, fetelor, vine Trashcan Man, o să vă dea foc la rochii!

Nebunu', nebunu', trage cu tunu'!

Oamenii mari n-au aflat cine-i piromanul decât când puștiul ajunsese prin clasa a treia; atunci și-a făcut apariția la ei în casă șeriful, bunul și bătrânul șerif Greeley, și așa se face, presupunea el, că bărbatul care-i ucisese părintele în fața Bisericii Metodiste i-a devenit tată vitreg.

Hei, Carley, vreau să dezlegi o ghicitoare: cum poate taică-tău să-l omoare pe taică-tău? Io nu știu, Petey, zi-mi tu!

Nici io nu știu, dar dacă Trashcan Man ești chiar tu, poate reușești!
Hihihahahoho!

Acum se găsea la capătul aleii acoperite cu pietriș; umerii îl dureau de la căratul sculelor și canistrei. Pe poartă se vedea următorul anunț: CHEERY PETROLEUM COMPANY. INC. TOȚI VIZITATORII SUNT RUGAȚI SĂ SE PREZINTE LA BIROUL DE RECEPȚIE! VĂ MULȚUMIM!

În parcare erau doar câteva mașini. Majoritatea erau pe jantă. Trashcan Man străbătu aleea și se strecură pe poarta deschisă. Ochii lui, de un albastru ciudat, se fixaseră asupra scărilor care se împleteau în spirală până la vârful celui mai apropiat rezervor, ca niște pânze de păianjen. Accesul la scări era blocat cu un lanț, de care atârna un alt însemn: ACCESUL INTERZIS! STAȚIA DE POMPARE ÎNCHISĂ. Păși peste lanț și începu să urce scările.

Faptul că maică-sa îl luase de bărbat pe șeriful Greeley nu i se părea corect. Când ajunsese în clasa a patra, începuse să pună foc în cutiile de scrisori — așa arsesse și cecul de pensie al bătrânei doamne Simple — și fusese prins încă o dată. Sally Elbert Greeley a făcut o criză de isterie atunci când noul ei soț i-a propus — o singură dată — să-l trimită pe băiat în locul acela din Terre Haute (*Crezi că e smintit? Cum poate să fie smintit un băiat de zece ani? Eu cred că tu vrei de fapt să scapi de el! Ai scăpat de taică-său, iar acum vrei să scapi și de el!*) Singura variantă care i-ar fi rămas lui Greeley ar fi fost să-i intenteze o acțiune penală, însă nu poți trimite un copil de doar zece ani într-o școală de corecție decât dacă ții neapărat să iasă de acolo cu curul harcea-parcea și să te vezi părăsit de noua ta soție.

Pe scări, sus, tot mai sus. Picioarele lui produceau un ușor zgomot metalic pe treptele din oțel. Vocile rămăseseră undeva, la poale, și nimeni nu putea azvârli cu pietre la o asemenea înălțime; automobilele din parcare păreau niște jucării Corgi scânteietoare. Nu se mai auzea decât vocea vântului, șoptindu-i în ureche și tânguindu-se într-o gură de aerisire, cine știe unde, și chemarea îndepărtată a unei păsări. Copacii și câmpurile nesfârșite se întindeau jur-împrejur, în diferite nuanțe de verde, doar ușor învăluite de ceața albăstruie, subțire, a dimineții. Zâmbea fericit, urmând spirala din oțel ce-l purta în cerc, tot mai sus.

Când ajunsese pe plafonul plat și circular al rezervorului, avu sentimentul că stătea chiar sub acoperișul lumii și că dacă s-ar ridica puțin pe vârfuri ar putea să zgârie cu unghiile creta albastră de pe cer. Lăsă jos canistra și trusa și contemplă priveliștea. De aici puteai să vezi chiar și Gary, pentru că fumul industrial ce se revărsa de obicei din coșurile fabricilor de acolo lipsea acum, iar aerul era la fel de curat în direcția aceea ca și aici. Chicago părea un vis învăluit în ceața verii, iar o licărire albastră abia ghicită departe, spre nord, era fie lacul Michigan, fie o simplă nălucire stârnită de speranță. În aer plutea o aromă blândă, aurie, care-l ducea cu gândul la un mic dejun liniștit, într-o bucătărie inundată de lumină. Curând, ziua avea să fie mistuită de foc.

Lăsând canistra la locul ei, luă cu sine doar trusa de scule și merse la sistemul de pompare, a cărui funcționare încercă s-o priceapă. Era înzestrat cu o capacitate specială de a intui secretele mecanismelor; reușea să se descurce la fel ca și acei *idiots savants*, capabili să înmulțească și să împartă în gând numere de câte șapte cifre. Nu exista nimic rațional sau cognitiv în demersul lui; pur și simplu cerceta obiectul respectiv din priviri, nu mai mult de câteva secunde, apoi mâinile intrau în acțiune, mișcându-se repede și sigur, aparent fără a depune vreun efort.

Hei, Trashcan, ce ți-a venit să dai foc la biserică? De ce naiba n-ai aprins ȘCOALA ?

Pe când era în clasa a cincea, pusese foc în salonul unei case părăsite din orașul învecinat, Sedley, iar clădirea respectivă arsesse până-n temelii. Tatăl lui vitreg, șeriful Greeley, îl băgase la pârnaie, pentru că, după ce fusese batjocorit de o bandă de puștani, acum i se ridicaseră în cap și cei mari. (*Păi, dacă nu dădea ploaia, n-ar fi fost de mirare să se fi pierdut jumătate de oraș, din cauza afurisitului ăla de copil descreierat!*) Greeley îi spusese lui Sally că Donald trebuia să fie dus la instituția aceea din Terre Haute, ca să i se facă analize. Sally îl amenințase că-l părăsește dacă-i face așa ceva copilului ei, singurul ei pui și odor, dar Greeley nu ținuse cont și-l convinsese pe judecător să semneze ordinul; prin urmare Trashcan Man a lipsit din oraș o vreme, doi ani, iar maică-sa a divorțat. Ceva mai târziu, în același an, alegătorii i-au retras calitatea de șerif lui Greeley, care până la urmă s-a mutat la Gary și a lucrat acolo ca muncitor pe o linie de asamblare a automobilelor. Sally îl vizita pe Trash în fiecare săptămână și plângea de fiecare dată.

Trashcan șopti: "Ți-am dat de cap, futu-ți mama mă-tii", apoi se uită în jur pe furis, ca să vadă dacă nu cumva îl auzise cineva înjurând în halul ăsta. E de la sine înțeles că nu-l auzise

nimeni, pentru că se afla în vârful rezervorului numărul 1 de la Cheery Oil și, chiar dac-ar fi fost jos, tot nu mai era nimeni în jur. Cu excepția fantomelor. Nori albi și grași treceau în zbor pe deasupra lui.

Din încălceala utilajelor de pompare ieșea la iveală o țeavă cu un diametru foarte mare, de peste șazeci de centimetri, filetată la capăt, în așa fel încât să se poată fixa pe ea ceea ce tehnicienii numesc un racord filetat. Țeava se folosea exclusiv pentru scurgeri sau pentru situațiile când rezervorul era prea plin; în acest moment, rezervorul se umpluse cu benzină fără plumb și o mică parte din ea, nu mai mult de o jumătate de litru, cursese; lăsând dăre strălucitoare pe suprafața acoperită cu un strat subțire de praf a rezervorului. Trashcan se retrase un pas, cu ochii strălucitori, strângând o cheie mare într-o mână și un ciocan în cealaltă. Le lăsă apoi să cadă, zăngănind.

Până la urmă se dovedea că nu avea nevoie de benzina pe care o cărase până aici. Luă canistra de jos, strigă "Vine bomba!" și-o aruncă în gol. Îi urmări cu mare interes căderea, ajutat de sclipirile reflectate de tablă. După ce străbătuse o treime din drum se izbi de trepte, ricoșă și parcurse tot restul prăbușirii răsucindu-se de nenumărate ori și risipind un nor fin de particule chihlimbarii prin locul unde fusese găurită, în urma impactului cu scara.

Se întoarse la țeava de preaplin și se uită la micile băltoace strălucitoare de benzină. Scoase un pachet de chibrituri de carton din buzunarul de la piept și îl contemplă, simțindu-se vinovat, fascinat și tulburat, în același timp. Pe capac era un anunț, informând că te puteai pregăti, practic în orice domeniu doreai, prin cursurile fără frecvență de la La Salle Correspondence School din Chicago. *Eu stau pe o bombă*, îi trecu prin minte. Își închise ochii, tremurând de teamă și de extaz, simțindu-se cuprins de acea știută stare de emoție rece, de amorțeala ce i se strecura în degetele de la mâini și picioare.

Hei, Trash, piroman afurisit ce ești!

De la Terre Haute i-au dat drumul când împlinise treisprezece ani. Nu știa dacă se vindecase sau nu, dar l-au declarat sănătos. Aveau nevoie de camera lui ca să găzduiască un alt copil nebun, timp de câțiva ani. Trashcan se întoarse acasă. Rămăsese mult în urmă cu școala și nu dădea semne că ar fi în stare să intre în ritm. La Terre Haute îl trataseră cu șocuri electrice, iar după ce se întorsese la Powtenville nu mai era în stare să memoreze. Punea mâna și învăța pe rupe înaintea unui examen, pentru ca apoi să uite jumătate din materie și să cadă cu brio.

O vreme nu mai aprinsese nici un foc, totuși; măcar la atât îi servise șederea acolo. Toate reîntraseră pe făgașul lor normal, sau cel puțin așa s-ar fi părut. Șeriful care-i ucisese tatăl plecase; se afla la Gary, unde monta faruri pe mașini Dodge ("nu mai pune pe roate, acum pune pe roți", zicea uneori maică-sa). Mama lui se întorsese la vechea slujbă de la Powtenville Cafe. Totul mergea bine. Desigur, exista și CHEERY OIL, ale cărui rezervoare albe se profilau la orizont ca niște imense cutii de conserve spoite în alb, iar din spatele lor se ivea fumul industriilor de la Gary — acolo unde se afla și șeriful care-i ucisese tatăl — ca și cum Gary s-ar fi aflat deja în flăcări. De multe ori se întreba cum s-ar desfășura un incendiu la rezervoarele de la Cheery Oil. Trei explozii separate, suficient de sonore ca să-ți faci timpanul franjuri și destul de luminoase să-ți frigă ochii din cap? Trei stâlpi de foc (tatăl, fiul și sfântul șerif ucigaș de tată) ce aveau să ardă trei luni de zile încheiate, zi și noapte? Sau poate nu aveau să ardă deloc?

Avea să afle acum. Adierea slabă a verii stinse primele două chibrituri; aruncă resturile lor înnegrite pe oțelul prins în nituri. La dreapta lui, în apropierea rampei metalice, înaltă până la genunchi, ridicată de jur-împrejurul marginii rezervorului, văzu un gândac luptându-se cu ultimele puteri într-o băltoacă de benzină. Sunt exact ca gândacul ăla, gândi el iritat și se întreabă ce fel de lume mai e și asta, în care Dumnezeu nu numai că te lasă să intri în mocirlă până la gât, ca acel gândac în pata de benzină, dar te mai și lasă să te zbați ore, poate zile întregi... sau ani, așa cum i se întâmplase lui. Era o lume care merita să ardă, hotărât lucru. Stătea cu capul plecat, cu cel de-al treilea chibrit pregătit în mână, când vântul muri.

După întoarcere, i se spusese o vreme *lunaticul*, *cretinul* sau *căpiatul*, dar Carley Yates, care între timp ajunsese cu trei clase înainte, își adusese aminte de tomberoane și născocise porecla, de care nu mai scăpase de atunci. La șaisprezece ani, părăsise școala cu consimțământul maică-sii (*La ce te poți aștepta? L-au distrus acolo, la Terre Haute. Dac-aș avea destui bani, i-aș da în judecată. Tratament cu șocuri, așa-l numesc ei. După părerea mea, mai bine i-ar zice scaun electric!*) și începuse să muncească la Scrubba-Dubba Car Wash: șampon pe faruri/șampon pe capotă/ridică ștergătoarele/freacă oglinzile/hei, domnule, să dau și cu spray? Lucrurile urma să o traiectorie normală încă o scurtă vreme. Oamenii strigau în continuare după el, de la colț de stradă sau din mașini, se interesau ce zisese bătrâna doamnă Semple (care, de altfel, se afla de patru ani în mormânt) când îi arsese cecul de pensie, sau dacă făcuse pipi în pat după ce aprinsese casa aia din Sedley; trândăvind în fața magazinului de dulciuri sau la O'Toole, își fluierau unii altora în chip de semnal, își strigau să ascundă chibriturile și să-și palmeze țigările, pentru că trecea Trashcan Man. Toate vocile se puteau transforma în glasuri fantomatice, dar bolovanii nu aveau cum să-i ignore, când te trezeai că vin vâjâind din străduțele întunecate sau de pe partea opusă a străzii. Odată, cineva azvârlise spre el o cutie pe jumătate plină cu bere, dintr-o mașină care trecea; cutia îl lovisese în frunte, făcându-l să cadă în genunchi.

Așa își petrecea el viața: vocile, din când în când zborul unei pietre, Scrubba-Dubba. Iar în timpul pauzei de prânz obișnuia să stea pe locul unde zăbovisese și astăzi, mâncând din pachetul pregătit de mama lui, privind spre rezervoarele firmei Cheery Oil și întrebându-se cum ar arăta dacă...

Cam în stilul acesta a curs viața lui până ce, într-o seară, s-a trezit în vestibulul Bisericii Metodiste cu o canistră de douăzeci de litri, împrăștiind din ea benzină peste tot — și mai cu seamă peste teancurile de cărți cu imnuri, din colț — apoi se oprise în loc și gândise: Ceea ce

fac eu este rău, mai mult, poate chiar de-a dreptul STUPID, vor ști imediat cine a fost, vor fi convinși că eu am făcut-o, chiar dacă făptașul ar fi altul, și au să mă "pună la loc sigur"; cugetă la toate aceste lucruri mirosind aburii de benzină, în timp ce vocile fâlăiau și aștearnă roată prin mintea lui, ca niște lilieci într-un turn bântuit de spirite. Un zâmbet i se așternuse apoi încet peste toată fața, răsturnase canistra cu fundul în sus și o luase la fugă cu ea din vestibul drept prin strana din mijloc, improșcând benzină până la altar, ca un mire întârziat la propria lui căsătorie și cu dorința atât de aprinsă, încât începe să risipească fluidul fierbinte, din neputința de a mai aștepta să ajungă în patul nupțial.

Apoi se întorsese în vestibul, scosese un chibrit de lemn din buzunarul de la piept, îl frecase de fermoarul jeansilor, aruncase bățul aprins pe grămada de cărți religioase, punct ochit, punct lovit, *vuuum!* A doua zi, în drum către Northern Indiana Correctional Center for Boys, trecu pe lângă zidurile înnegrite, arzând încă mocnit, ale Bisericii Metodiste.

Iar Carley Yates, stând rezemat de micul pavilion construit vizavi de Scrubba-Dubba, cu un Lucky Strike lipit în colțul gurii, îi strigase câteva cuvinte ce constituiau în același timp un adio și un epitaf, salutul și mesajul lui de despărțire: *Hei, Trashcan, ce ți-a venit să dai foc la biserică? De ce naiba n-ai aprins ȘCOALA?*

Avea șaptesprezece ani când intrase în închisoarea pentru minori, iar după ce împlinise optsprezece ani îl transferaseră la penitenciarul statului; cât timp a stat acolo? Cine mai știe? În nici un caz Trashcan Man, asta-i sigur. Nimănui din pușcărie nu-i păsa că pusese foc la Biserica Metodistă. Multă lume din pârnaie făcuse lucruri cu mult mai grave. Crime. Violuri. Bătrâne doamne bibliotecare cu țestele crăpate. Unii dintre deținuți voiau să-i facă ceva lui, iar alții își doreau ca el să le facă ceva. Nu-l deranja. Se întâmpla după stingere. Un bărbat chel îi zisese că-l iubește — *te iubesc, Donald* — iar asta i se părea cu mult mai acceptabil decât aruncatul cu pietre. Uneori gândea că n-ar fi rău să rămână acolo pentru totdeauna. Dar alteori, noaptea, visa CHEERY OIL: se auzea întâi o singură explozie cutremurătoare, ca un tunet, urmau apoi alte două detonații, *BUM!... ..BUM! BUM!* Explozii enorme, izbucnind pe neașteptate în lumina strălucitoare a zilei și dând o nouă formă acestei lumini, așa cum loviturile de ciocan modelează foaia subțire de cupru. Atunci toată lumea din oraș lăsa treaba din clipa aceea și privea spre nord, către Gary, acolo unde cele trei rezervoare se profilau pe cer ca niște cutii uriașe din tablă spoită. Carley Yates tocmai încerca să vândă un Plymouth vechi de doi ani unui tânăr cuplu cu un copil mic și se oprea în mijlocul piruetelor actricești, ca să se uite. Toți pierde-vară din crâșma lui O'Toole și din cofetărie ieșeau afară, lăsându-și berile și înghețatele de ciocolată pe mese. La cafenea, maică-sa rămânea nemișcată în spatele casei. Băiatul cel nou de la Scrubba-Dubba își îndrepta spatele, renunțând la spălatul farurilor și, purtând încă mănușile cu burete, privea spre nord, în timp ce sunetul acela copleșitor și monstruos distrugea ca pe un fleac stratul subțire, ca o folie de cupru, a rânduiei acelei zile: BUMM! Acesta era visul lui.

La un moment dat, devenise unul dintre deținuții considerați persoane de încredere; când se răspândise boala aceea ciudată, l-au trimis la infirmerie, unde, acum câteva zile, nu mai rămăsese nici un bolnav, pentru că toți muriseră. Toată lumea murise sau fugise, cu excepția unui tânăr gardian, numit Jason Debbins; el se așezase la volanul camionului închisorii care transporta rufele la spălătorie și se împușcase.

Și unde s-ar fi putut întoarce atunci, dacă nu acasă?

Vântul îi mângâie blând obrazul, pe urmă amorti.

Aprinse încă un chibrit și-l lăsa să cadă. Ateriză într-o mică băltoacă de benzină, care se aprinse. Flăcările erau albastre. Se răspândiră cu delicatețe, ca un fel de coroană cu un ciot de chibrit ars în centru. Trashcan contemplă timp de o secundă, paralizat de fascinație, apoi se grăbi să ajungă la scara ce cobora în spirală până la pământ, privind peste umăr. Vedea acum utilajul de pompare printr-o pânză de aer fierbinte, mișcându-se încolo și încoace, ca un miraj. Flăcările albastre, nu mai înalte de câțiva centimetri, se întindeau în direcția mașinăriilor și a țevii deschise, într-un semicerc tot mai cuprinzător. Chinurile gândacului se sfârșiseră. Din el nu mai rămăsese decât o coajă înnegrită.

Aș putea să fac în așa fel încât să mi se întâmple și mie.

Ideea respectivă nu-i surâdea prea mult în acel moment. I se părea, vag, că în viața lui ar putea exista acum și un alt scop, ceva măreț, grandios. Simți o undă de teamă și începu să coboare scările în fugă, boncăind, mâna alunecându-i repede pe suprafața strică de rugină a balustradei abrupte.

Jos, tot mai jos, în nesfârșite ocoluri, întrebându-se cât va mai dura până ce vaporii concentrați în jurul gurii țevii de preaplin vor lua foc, cât va mai dura până ce se va fi acumulat suficientă căldură pentru ca frontul de foc să pornească în jos, pe această țevă, către măruntaiele rezervorului.

Cu părul fluturându-i pe frunte, cu un rânjet înspăimântat încremenit pe față, cu vântul suierându-i în urechi, cobora în cea mai mare grabă. Depășise jumătatea drumului, trecând de sigla CH, scrisă cu litere de șase metri înălțime, de culoare verde ca lămâia pe fondul alb al rezervorului. Jos, tot mai jos, conștient că dacă picioarele lui se împleticeau sau se împiedicau de ceva, s-ar fi prăbușit ca și canistra, iar oasele i s-ar fi frânt ea niște vreascuri uscate.

Pământul se vedea din ce în ce mai aproape, se vedeau bine cercurile albe de pietriș din jurul rezervoarelor și iarba verde de dincolo de pietriș. Mașinile din parcare aveau tendința să-și recapete dimensiunile normale. Cu toate acestea, i se părea că încă plutește, ca într-un vis, și că nu va ajunge niciodată până jos, va fugi în cere zadarnic, la nesfârșit. Era chiar lângă bomba al cărei fitil fusese aprins.

De deasupra capului său, de la mare înălțime, se auzi deodată un zgomot, care amintea de petardele lansate de 4 Iulie. Urmă un zăngănit slab, apoi ceva trecu zbârnâind pe lângă el. După cum constată, cu un fior de teamă ascuțit, aproape încântător, era o bucată din țeava de preaplin. Din cauza temperaturii, se înnegrise toată și se contorsionase într-o formă nouă, de o incoerență tulburătoare.

Se sprijini cu o mână de balustradă și-și făcu vânt pe deasupra ei, auzind cum îi trosnește

ceva la încheietură. O durere oribilă i se răspândi în braț, până la cot. Căzu de la înălțimea celor câțiva metri rămași, ateriză pe pietriș și se prăbuși. Cu brațele zgâriate rău, dar fără să ia în seamă durerea ascuțită, gema și rânjea în același timp, cuprins de panică, iar ziua i se părea deodată teribil de luminoasă.

Trashcan Man se adună de pe jos întinzând gâtul în toate direcțiile și o rupse la fugă, privind întruna spre înălțimi. Pe vârful rezervorului din mijloc, lângă care se afla, apăruse ceva, ca o chică blondă, care creștea cu o viteză nemaipomenită. Toată drăcia putea sări în aer în orice clipă.

O luă la fugă, cu mâna dreaptă bălăbănindu-i-se în încheietura ruptă. Sări peste bordura parcarii și simți sub picioare asfaltul. Străbătu parcare, cu umbra încurcându-i-se printre picioare, parcurse drumul de acces, acoperit cu pietriș, se năpusti prin poarta pe jumătate deschisă, ieșind din nou la Highway 130. O traversă de îndată și se aruncă în șanțul de pe cealaltă parte, căptușit cu un pat de frunze moarte și mușchi moale, prinzându-și capul în mâini. La fiecare respirație, simțea cum i se împlântă niște cuțite în piept.

Rezervorul sări în aer. Nu *BUMM!* ci *DA-BUMM!*, un sunet uriaș, în același timp scurt și gutural, încât își simți timpanele presând spre interior și ochii spre exterior, în timp ce în aer se petrecu o mișcare greu de descris. Urmă o a doua explozie, apoi a treia, iar Trashcan se tăvăli peste frunzele moarte, zâmbind și țipând neauzit de nimeni. Se ridică în picioare, ducându-și mâinile la urechi, dar un vânt stârnit pe neașteptate îl izbi și-l trânti pe spate cu o putere extraordinară, ca pe un gunoi.

Pomii tineri din spatele lui se aplecară spre spate, iar frunzele lor vibrară frenetic, ca fanioanele arborate deasupra unui teren cu mașini vechi de vânzare, într-o zi vântoasă. Unul sau doi se frânsă cu pocnete slabe, ca ale unui pistol de tir. Fragmente arzând din rezervor începură să cadă pe partea opusă a drumului, câteva dintre ele chiar pe șosea. La impactul cu pământul se auzeau zgomotele metalice ale fragmentelor arse și deformate, ca și țeava de preaplin, care se desprinsese prima.

DA-BUMM!

Trashcan se ridică iarăși și văzu un gigantic arbore de foc dincolo de parcare, la Cheery Oil. Fumul negru se înălța deasupra lui, ridicându-se perfect vertical până la o înălțime uimitoare, înainte ca vântul să reușească să rupă coloana și s-o risipească. Nu puteai să te uiți în flăcări decât cu ochii aproape închiși, iar acum simți și dogoarea teribilă, valul de aer fierbinte care-i făcea pielea să se strângă, să se irite. În semn de protest, din ochi începură să-i curgă lacrimi. Un alt fragment metalic arzând, de această dată ceva mai mare de doi metri în diametru în punctul lui de maximă grosime, de forma unui diamant, căzu din cer, poposi în șanț, cam la vreo șapte metri spre stânga lui, iar frunzele uscate de deasupra mușchiului umed se aprinseră instantaneu.

DA-BUMM-DA-BUMM!

Dacă rămânea pe loc, avea toate șansele să fie mistuit de un foc izbucnit spontan. Se ridică în picioare și începu să alerge pe marginea șoselei, în direcția orașului Gary, simțind cum aerul din plămâni lui se face tot mai fierbinte și capătă gustul unui metal greu. Curând trebui să-și pipăie părul, asigurându-se că nu luase foc. Duhoarea dulceagă a benzinei umplu văzduhul, părând să se lase asupra lui ca un vâl. Vântul fierbinte îi smulgea hainele de pe el. Era ca o ființă care încearcă să scape dintr-un cuptor cu microunde. Înaintea ochilor lui înlăcrimați, drumul se dublă, apoi se triplă.

Se auzi un nou zgomot asurzitor atunci când presiunea crescândă provocă implozia clădirii care adăpostea birourile de la Cheery Oil Company. Adevărate iatagane de sticlă spintecau aerul. Ploua din cer, pe toată suprafața drumului, cu bucăți de beton și cărămidă. O schijă de oțel de mărimea unei monede de un sfert de dolar și grosimea unei ciocolate Mars îi spintecă mâneca și-i zgârie ușor pielea brațului. O bucată destul de mare ca să-i facă zob căpățâna căzu chiar în fața picioarelor lui și apoi sări departe, lăsând în urmă un crater de dimensiuni considerabile. Ajunse în sfârșit dincolo de zona unde cădeau resturile exploziei, însă continuă să fugă, cu sângele zbatându-i-se la tâmpile de parcă i-ar fi stropit cineva creierul cu un combustibil și apoi i-ar fi dat foc.

DA-BUMM!

Asta fusese un alt rezervor; aerul din fața lui își pierduse parcă rezistența și o mână mare și caldă îl împinse ferm din spate, mulându-se perfect pe conturul corpului său, din creștet și până-n călcâie. Îl *purtă* înainte, aproape fără să mai atingă pământul cu picioarele, iar acum i se zugrăvise pe față zămbetul îngrozit peste poate al cuiva care a fost agățat de cel mai mare zmeu din lume pe un vânt prielnic și lăsat să zboare sus, sus pe cer, până ce pala de vânt se plectisește și se duce altundeva, iar ci se prăbușește urlând spre pământ.

Din spatele unei canonade perfecte de explozii — depozitul de muniții al lui Dumnezeu mistuindu-se în flăcările dreptății — Satan lua cu asalt cerul, căpitanul artileriei lui fiind un nebun care rânjea înversunat, cu obraji roșii și jupuiți, Trashcan pe numele lui, unul care nu va mai fi niciodată Donald Merwin Elbert.

Pe lângă el se perindau imagini: mașini distruse, pe marginea drumului, cutia poștală albastră a domnului Strang, cu stegulețul ridicat, un câine mort cu picioarele în sus, o linie de înaltă tensiune prăbușită în lanul de grâu.

Mâna nu-l mai împingea acum cu aceeași forță. Aerul opunea din nou rezistență la înaintare. Trash aruncă o privire peste umăr și constată că dealul unde fuseseră rezervoarele de petrol era o masă de foc. Totul ardea. Chiar și drumul din zona respectivă părea să fi luat foc, iar copacii se aprindeau ca niște torțe.

Fugi încă vreo sută de metri, apoi continuă să meargă gâfâind, suflând din greu și târșându-și picioarele. După încă doi kilometri se odihni, privi în urma lui și adulmecă încântat mirosul de ars. În lipsa echipamentelor și a pompierilor care să-l stingă, focul se va întinde după bunul plac al vântului. S-ar putea să ardă luni întregi. Powtanville va fi distrus, apoi frontul focului va înainta către sud, măturând în calea lui case, sate, ferme, recolte, pășuni, păduri. S-ar

putea să ajungă chiar și la Terre Haute, arzând și locul acela unde fusese și el. Ba ar putea să meargă chiar și mai departe! De fapt...

Își îndreptă iarăși atenția spre nord, către Gary. Acum putea să vadă orașul; coșurile lui înalte rămăseseră calme și nevinovate, ca niște dâre de cretă pe o tablă de culoare albastru-deschis. Dincolo de ele, Chicago. Oare câte rezervoare de țiței? Câte stații de benzină? Câte trenuri rămăseseră nemișcate prin triaje, încărcate cu gaze lichefiate și îngrășăminte inflamabile? Câte mahalale, uscate ca niște vreascuri? Câte alte orașe dincolo de Gary și de Chicago?

Sub soarele verii se întindea o țară întreagă, căreia îi venise vremea să ardă.

Dezvelindu-și dinții, Trashcan Man se ridică în picioare și porni la drum. Pielea i se făcuse roșie ca racul. Acum nu simțea nimic, dar la noapte avea să-l țină treaz, într-un soi de exaltare. Înaintea lui se deschidea perspectiva unor focuri tot mai mari și mai frumoase. În ochii lui se citea blândețea, bucuria și cea mai clară nebunie. Era privirea unui om care a descoperit marele secret al destinului său și care știe de-acum să-și țină soarta în mâini.

CAPITOLUL 35

— VREAU SĂ PLEC din orașul ăsta, spuse Rita, fără să se întoarcă spre el.

Stătea în balconul micului apartament, iar briza dimineții se juca în diafana ei cămașă de noapte, făcând să fluture metri întregi de material printre ușile glisante.

— Perfect, îi răspunse Larry.

Bărbatul ședea la masă și mânca un sandviș.

Își întoarse spre el figura trasă la față. Dacă în ziua când o întâlnise în parc părea de patruzeci de ani, acum ai fi zis că este o femeie dansând pe muchia cuțitului cronologic ce separă începutul deceniului al șaptelea al vieții ei de sfârșitul acelui deceniu. Între degete ținea o țigară al cărei vârf tremura, răspândind în jur rotocoale de fum când o ducea la buze și pufăia, fără să tragă în piept.

— Vorbesc cât se poate de serios.

Bărbatul se folosi de șervet.

— Știu că așa este și înțeleg foarte bine. Trebuie să plecăm.

Mușchii ei faciali se relaxară, adoptând o poziție care voia probabil să indice ușurarea, iar Larry gândi cu un dezgust aproape (dar nu neapărat) subconștient că astfel părea și mai bătrână.

— Când?

— De ce nu chiar astăzi? Întrebă el.

— Ești un băiat drăguț. Mai vrei niște cafea?

— Pot să-mi pun singur.

— Nici vorbă. Rămâi la locul tău. Întotdeauna îi turnam soțului meu cea de a doua ceașcă. Era dorința lui. Deși nu vedeam niciodată mai mult din el decât tunsoarea. Restul se ascundea în spatele lui *The Wall Street Journal* sau după copertele cine știe cărei cărți infernal de dificile. Adică nu era vorba de ceva pur și simplu semnificativ sau profund, ci de-a dreptul dolidora de sens. Böll. Camus. Ba chiar *Milton*, pentru numele lui Dumnezeu. Tu ești o schimbare bine venită. În drum spre chicinetă, îi aruncă o privire cochetă peste umăr. Ar fi mai mare rușinea să te ascunzi și tu în spatele ziarului.

El îi răspunse cu un zâmbet vag. Umorul ei părea forțat în această dimineață, ca și în toată după-amiaza de ieri, de altfel. Își aminti cum o întâlnise în parc și cum conversația ei îi lăsase atunci impresia unui pumn de diamante aruncate neglijent pe postavul verde al mesei de biliard. Începând de ieri, o asemenea mai degradă cu licărirea bijuteriilor din zircon, imitațiile aproape perfecte, dar care în cele din urmă nu sunt altceva decât niște copii.

— Poftim.

Se pregăti să pună ceașca jos, dar îi tremurau mâinile și vărsă o parte din cafea pe brațul lui. Larry tresări și-și retrase mâna cu un geamăt discret de durere, ca o felină.

— Vai, îmi pare rău...

În ochii ei se citea nu numai uluire, ci aproape o undă de spaimă.

— Nu face nimic...

— Nu, am să... o cârpă cu apă... să nu te... rămâi acolo... neîndemânatică... proastă...

Începu să plângă și să se zbuclume, ca și cum ar fi asistat la moartea teribilă a celui mai bun prieten și nu la un mic accident oarecare.

Larry se ridică în picioare și o susținu, fără să-i pese prea mult de strângerile convulsive cu care ea răspundea atențiilor lui. Era aproape o îmbrățișare. *Cosmic Clutch*, noul album al lui Larry Underwood, se gândi el cu tristețe. Fir-ar să fie. Nu ești un tip drăguț. Iar o luăm de la capăt.

— Te rog să mă ierți, nu știu ce se întâmplă cu mine, niciodată nu pățesc lucruri din acestea, te rog să mă ierți...

— E-n regulă, nu face nimic.

Continuă s-o mângâie cu gesturi mecanice, trecându-și mâna peste părul sare și piper, care va arăta mult mai bine (de fapt, va arăta mult mai bine din cap până în picioare) după ce va fi petrecut mult timp la baie.

Nu că n-ar fi știut, parțial, de unde se ivise necazul. Era vorba atât de aspecte personale, cât și impersonale. Îl afectaseră și pe el, dar nu la fel de brusc și de profund. În schimb în ea parcă se dezintegraseră un cristal intim în ultimele câteva ore.

Mirosul intra în categoria impersonală, își zicea Larry. Acum pătrundea prin ușa dintre salonul apartamentului și balcon, însoțind briza răcoroasă a dimineții, care mai târziu avea să lase locul zăpușelii umede și neclintite, dacă și ziua aceasta avea să fie ca ultimele trei sau

patru. Mirosul ar fi fost greu de definit corect, și totuși eludând cât de cât adevărul. Ai fi putut spune că seamănă cu portocalele mucegăite sau cu peștele stricat sau cu duhoarea ce intră uneori pe ferestrele deschise ale metroului, în subteran; nici una dintre aceste comparații nu era perfectă. A spune că de fapt este vorba de mirosul a mii de oameni intrați în putrefacție, alterându-se din pricina căldurii, în spatele ușilor închise, ar fi fost o descriere fidelă, pe care însă preferai s-o ocolești.

În Manhattan exista încă energie electrică, dar Larry bănuia că nu pentru multă vreme. În majoritatea celorlalte cartiere se întrerupsese deja. Cu o seară în urmă, ieșise în balcon după ce Rita adormise și din acest punct înalt constatai că luminile erau stinse în mai bine de jumătate din Brooklyn și în tot cartierul Queens. De cealaltă parte a lui 10th Street începea o zonă întunecată, mergând până în capătul Insulei Manhattan. Dacă priveai în direcția opusă, vedeai lumini strălucitoare în Union City și — poate — în Bayonne, însă, altfel, New Jersey era cufundat în întuneric.

Întreruperea curentului nu însemna numai dispariția luminii. Printre altele, nu mai aveai aer condiționat, invenție modernă fără de care viața devenea foarte dificilă, mai ales aici, în acest mediu extrem de urban, și acum, în a doua jumătate a lui iunie. Însemna că toți oamenii care muriseră liniștiți, în patul lor, se vor coace în propriile lor apartamente ca în niște cuptoare. De câte ori se gândea la asta, îi venea în minte ceea ce văzuse în toaleta de la Transverse Number One, scena i se arătase și în vis, bărbatul cu fața înnegrită, bucățița aceea bună, se trezea la viață și-i făcea semne.

La un nivel ceva mai personal, femeia fusese tulburată, din câte putea el să-și dea seama, de ceea ce descoperiseră ieri, când merseseră în parc. La plecare, ea râdea și ciripea vesel, la întoarcere, în schimb, părea să fi început să îmbătrânească.

Monstrul-urletor zăcea pe o alee într-o băltoacă imensă de sânge. Ochelarii lui, cu ambele lentile sfărâmate, zăceau lângă mâna stângă, înțepenită într-o poziție nefirească. Din câte se vedea, avertismentul lui nu fusese fără temei, până la urmă. Bărbatul fusese înjunghiat de nenumărate ori. E ca o perniță pentru ace, își spusese Larry, cuprins de greață.

Ea începuse să tipe, iar într-un târziu, când criza de isterie se potolise, insistase să-l înmormânteze. Ceea ce și făcuseră. Din acel moment se declanșase, probabil, schimbarea ei.

— E-n regulă, o liniști el. M-a fript puțin. Nici măcar nu s-a înroșit pielea.

— Aduc tubul de Unguentine, din dulapul cu medicamente.

Se pregăti să plece, însă Larry o prinse ferm de umăr și o sili să se așeze. Își ridică spre el ochii înconjuțați de cearcăne întunecate.

— Acum stai jos și mănâncă, îi zise el. Omletă, pâine prăjită, cafea. Apoi facem rost de niște hărți și vedem care este cea mai bună cale de ieșit din Manhattan. Trebuie să mergem pe jos, știi doar.

— Da... facem așa cum spui tu.

Larry se duse în bucătărie, dorindu-și să evite implorarea mută din privirile ei, și scoase ultimele două ouă din frigider. Le sparse într-un bol, azvârlî cojile la coș și începu să le bată.

— Unde-ai vrea să mergi? se interesă el.

— Cum? Eu nu...

— În ce direcție? insistă el, cu o undă de nerăbdare. Turnă niște lapte peste ouă și așeză tigaia pe aragaz. Spre nord? New England e în direcția aceea. Sud? Nu prea vād ce rost ar avea. Am putea s-o luăm...

Un suspin înăbușit. Se întoarse și văzu că-l privea fix, frământându-și mâinile în poală, iar ochii îi erau scăldați în lacrimi. Se vedea limpede că încearcă să se controleze, însă fără succes.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el, apropiindu-se. Ce este?

— Nu cred că pot mânca, îi spuse ea printre hohote. Știu că tu vrei... voi încerca... dar *mirosul*...

Bărbatul traversă salonul, împinse ușile din sticlă pe șinele lor din oțel inox, apoi le zăvorî cu un gest hotărât.

— Uite, zise el senin, sperând că reușește să-și ascundă supărarea față de ea. Acum e mai bine?

— Da, îi răspunse ea cu zel. Este mult mai bine, am să pot mânca.

Larry se întoarse în chichinetă și amestecă ouăle, care începură să se umfle. Scoase o răzătoare din sertarul cu ustensile și răzui o grămăjoară bună dintr-o bucată de brânză American, pe care o presără deasupra compoziției. Auzi o mișcare în salon și, nu peste mult timp, întreg apartamentul se umplu de Debussy, o muzică prea frumoasă și superficială pentru gustul lui Larry. Nu-i plăcea genul acesta de muzică clasică "ușoară". Dacă trebuie să asculte porcăriile alea clasice, mai bine mergi până la capăt și o dai pe lucruri serioase, Beethoven, Wagner sau cineva de calibrul ăsta. Ce s-o mai dai cotită?

Ea îl întrebase la un moment dat, degajat, cum își câștiga existența... maniera aceea lejeră, reflectase el nu fără o umbră de resentiment, a celui pentru care un lucru atât de simplu, cum este "existența", nu constituise niciodată o problemă. Am fost cântăreț de rock and roll, îi comunicase el, vag mirat de faptul că se folosisse de perfectul compus fără să-l doară. Am cântat o vreme cu o formație, apoi cu alta. Am participat uneori și la câte un concert de studio. Ea făcuse un semn din cap și toată povestea se opri aici. Nu simțea nici un impuls să-i povestească despre *Baby, Can You Dig Your Man?* — asta ținea de trecut. Prăpastia dintre viața aceea și viața lui de acum era atât de adâncă, încât nici n-o înțelesese încă. În existența aceea fugea de un traficant de cocaină; cât despre aceasta, iată că putea să îngroape un om în Central Park fără să i se pară (neapărat) un lucru nemaipomenit.

Scoase omleta pe o farfurie, apoi pregăti o ceașcă de ness cu multă frișcă și zahăr, după gustul ei (cât despre Larry, el subscria la vorba șoferului de camion: "dacă vrei frișcă și zahăr, de ce mai ceri cafea?"), și i le aduse la masă. Ea ședea pe un scaun mic, cu brațele încrucișate, cu fața către aparatul stereo. Debussy picura din boxe ca untul topit.

— A sosit potolul, o anunță el.

Ea veni la masă cu un zâmbet stins, cercetând ouăle cam în stilul în care s-ar uita un atlet la o serie de garduri înșirate pe pistă, apoi începu să mănânce.

— E gustos. Ai avut dreptate. Îți mulțumesc.

— Cu foarte multă plăcere, o asigură el. Acum, ascultă-mă. Uite ce-ți propun. O luăm pe Fifth până la Thirty-ninth, pe urmă o cotim spre vest. Traversăm New Jersey prin Lincoln Tunnel. Putem să mergem de-a lungul lui 495 spre nord-vest până la Passaic și... e-n regulă cu ouăle alea? Nu sunt stricate?

— Sunt bune, îi zise ea cu un zâmbet. Își vârî încă o bucată în gură și se ajută cu puțină cafea ca să poată înghiți. Aveam mare nevoie de mâncare. Spune mai departe, te ascult.

— De la Passaic cotim spre vest, până ce drumurile devin destul de libere ca să putem conduce. Pe urmă, socotesc că putem să ne îndreptăm spre nord-est, spre New England. Facem un soi de fentă, dacă înțelegi ce vreau să spun! Pare mai lung, dar până la urmă cred că ne va scuti de o mulțime de neazuri. Poate ne luăm o casă pe malul oceanului, în Maine. La Kittery, York, Wells, Ogunquit sau poate la Scarborough sau Boothbay Harbor. Ce părere ai?

Cât timp vorbise și făurise planuri, privise pe fereastră, iar acum se întorsese către ea. Ceea ce văzu îl sperie foarte rău pentru moment, pentru că i se păru că înnebunise. Tentativa de a zâmbi a femeii eșua într-un rictus de suferință și groază. Transpirația se adunase pe fruntea ei în stropi mari și rotunzi.

— Rita? Doamne, Rita, ce...

— ... scuză-mă...

Se ridică anevoie, răsturnându-și scaunul, și porni în grabă să traverseze salonul. Cu un picior se împiedică de scăunelul pe care șezuse și-l rostogoli cât colo, ca pe o piesă de șah de dimensiuni mari. Nu lipsi mult să cadă și ea.

— Rita?

Femeia se refugie în baie și de acolo veni zgomotul industrial, ca de moară, al mâncării ce-i venea pe gât. De enervare, Larry izbi cu palma în masă, se ridică și se duse după ea. Doamne, ura să borască cineva lângă el. Întotdeauna îți venea și ție să verși. Mirosul de brânză American din baie îi făcu greață. Rita ședea pe gresia albastră, nuanța oului de măcăleandru, cu picioarele strânse sub ea, iar capul îi atârna, moale, deasupra bazinului.

Se șterse la gură cu un ghemotoc de hârtie igienică, după care ridică spre el privirile rugătoare; obrații ei erau albi ca hârtia.

— Te rog să mă ierți, pur și simplu n-am putut să mănânc, Larry. Crede-mă. Îmi pare nespus de rău.

— Pentru numele lui Dumnezeu, dacă știai ce are să ți se întâmple, de ce-ai mai încercat?

— Pentru că ai insistat. N-am vrut să mai fii supărat pe mine. De fapt, încă ești îmbufnat, nu-i așa? Ești supărat pe mine.

Se întoarse cu gândul la seara din urmă. Ea-l iubise cu o asemenea frenezie, încât, pentru prima oară, se surprinsese gândindu-se la vârsta ei, nu fără o urmă de dezgust. Se simțea ca și cum s-ar fi lăsat în voia unei mașinării pentru exerciții fizice. El terminase repede, ca o măsură de autoprotecție, așa i se păruse atunci, iar după multă vreme ea se lăsase pe spate, gâfâind și evident nesatisfăcută. Mai târziu, când era pe cale să adoarmă, se lipise de el și simțise încă o dată mirosul de la săculețul ei cu praf parfumat, o versiune mai scumpă decât cel pe care îl purta maică-sa ori de câte ori ieșeau la cinematograful, iar ea îi murmurase lucrul acela, care îl trezise și îl ținuse treaz încă două ore: *N-ai să mă părăsești, da ? N-ai să mă lași singură?*

Înainte de asta ea fusese nemaipomenită la pat, cu adevărat nemaipomenită, spre surprinderea lui. Îl adusesese aici, la ea acasă, după ce luaseră împreună prânzul în ziua când se întâlniseră, iar ceea ce se petrecuse apoi păruse mai mult decât firesc. Își aminti că avusese un moment de repulsie când îi văzuse sânii prăbușiți și venele albastre, proeminente (care îi amintiseră de varicele maică-sii), dar dăduse uitării toate, acestea când își ridicase picioarele și-i cuprinsese șoldurile cu o forță nebănuită.

Încet, îl sfătuiuse ea, răzând. Cei din urmă vor fi cei dintâi, iar cei dintâi vor fi ultimii.

Ajunsesse la limită, când ea-l împinsese într-o parte și-i oferise o țigară.

Ce naiba faci? exclamase el, luat pe nepregătite, în timp ce bătrânul Gogu flutura indignat în aer, palpitând vizibil.

Ea îi răspunsese, zâmbind. *Ai o mână liberă, nu? Și eu.*

Prin urmare, făcuseră așa în timp ce fumau, iar ea îi ciripise tot felul de nimicuri — chiar dacă obrații i se aprinseseră, iar după o vreme respirația îi devenise mai scurtă și cuvintele începuseră să i se risipească, uitate.

Acum, îl îndemnase ea, luând ambele țigări și strivindu-le. Haide să vedem dacă poți sfârși ce-ai început. Dacă nu ești în stare, am să te rup în bucăți.

El terminase, spre satisfacția amândurora, apoi alunecaseră în somn. Se trezise la un moment dat, după ora 4, și o urmărise în somn, gândindu-se cât de mult conta și experiența. Se culcase cu o mulțime de femei în ultimii zece ani, însă ceea ce i se întâmplase mai devreme era cu totul altceva. Senzația fusese cu mult mai bună, chiar dacă ușor decadentă.

Păi, a avut amanți, desigur.

Chestia asta îi trezise din nou dorința și atunci o deșteptase și pe ea.

Totul continuase până ce-l descoperiseră pe monstrul-urletor și până ieri seara. Se mai întâmplaseră diverse lucruri și înainte, care îl tulburaseră, dar pe care le acceptase. Dacă permiteți ca asemenea lucruri să-ți provoace stări nevrotice, înseamnă că tu ești mult mai bolnav, își făcuse el socoteala.

Cu două nopți în urmă, se sculase cam după ora 2 și o auzise umplându-și un pahar cu apă, la baie. Probabil că lua un somnifer. Folosea capsulele acelea roșii-galbene de fenobarbital, cunoscute pe Coasta de Vest sub numele de "yellowjackets". Barbiturice puternice. Desigur, avea obiceiul să le înghită cu mult înainte de izbucnirea supergripei.

Și mai era felul acela în care-l urmărea peste tot, chiar și în apartament, ba chiar se așeza în ușa băii și discuta cu el în timp ce-și făcea un duș sau se ușura. El prefera să fie singur la

baie, dar își zise că nu toată lumea trebuia să fie de aceeași părere. Foarte multe depind de felul în care ai fost crescut. Avea să provoace o discuție cu ea... la un moment dat.

Dar acum...

Va fi nevoie s-o care în spate? Dumnezeu, spera să nu fie cazul. Cel puțin la început, îi lăsase impresia că este puternică. Tocmai din această cauză îl atrăsese atât de tare atunci, în parc... de fapt, fusese principalul motiv. Nu poți să te încrezi câtuși de puțin în reclamă, cugetă el cu amărăciune. Cum naiba să poată avea grijă de ea, când nici de el însuși nu era în stare să se ocupe? Se văzuse cu prisosință, după ce discul îi apăruse pe piață. Iar Wayne Stukey îi demonstrase acest lucru în cel mai drastic mod cu putință.

— Nu, îi zise el, nu sunt supărat. Pur și simplu... știi, eu nu sunt șeful tău. Dacă nu-ți vine să mănânci, de ce nu spui?

— Ba ți-am spus... Ți-am spus că nu cred că pot mânca...

— Ai zis pe dracu'..., se răsti el intrigat și nervos.

Femeia își lăsă capul în jos și-și privi mâinile; Larry înțelese că se abținea să plângă, pentru că lui nu i-ar plăcea. Simți că-și iese din minți de furie și se abținu să nu-i strige: *Eu nu sunt nici taică-tău, nici bărbatul ăla barosan al tău! N-am de gând să mă îngrijesc de tine! Pentru numele lui Dumnezeu, ești cu treizeci de ani mai bătrână decât mine!* Apoi simți valul acela de dispreț față de propria-i persoană, atât de bine cunoscut, și se întrebă ce mama naibii se petrecea cu el.

— Îmi pare rău, se scuză. Sunt un nemernic nerușinat.

— Nu, nu ești, îl asigură ea, smiorcăindu-se. Doar că... s-au adunat deodată toate nenorocirile astea. Adică... ieri, omul acela din parc... M-am gândit: nimeni n-are să-i prindă vreodată pe cei care l-au omorât, ca să-i bage la închisoare. Au să-și vadă mai departe de-ale lor, comitând un număr nesfârșit de crime. Ca niște animale din junglă. Și atunci lucrul acesta a început să mi se pară teribil de real. Mă înțelegi, Larry? Înțelegi ce vreau să spun?

Își întoarse ochii plini de lacrimi către el.

— Da, îi răspunse, încă puțin iritat și disprețuitor.

Era vorba chiar de o situație reală, cine putea să pună asta la îndoială? Iar ei se aflau în centrul ei și o urmăriseră cum evoluase până aici. Mama lui murise; își dăduse duhul chiar sub privirile lui... nu cumva femeia asta voia să-i sugereze că este cu mult mai sensibilă la toate acestea decât el? El o pierduse pe maică-sa, iar ea pe omul care-i aducea Mercedesul la scară, cu toate acestea, ai fi zis că pierderea pe care o suferise ea e mai importantă. Ei bine, astea erau prostii. Prostii goale.

— Încearcă să nu mai fii supărat pe mine, îl rugă ea. Nu mai fac.

Sper că nu mai faci. Sper din toată inima, se gândi.

— Excelent, spuse, ajutând-o să se ridice în picioare. Haide, trebuie să ne mișcăm. Ce părere ai? Avem o groază de lucruri de făcut. Ești în formă?

— Da, îl asigură ea, deși expresia nu se deosebea de cea pe care o avusese atunci când îi oferise ouăle.

— Când vom ieși din oraș, ai să te simți mai bine.

— Crezi? îl întreabă ea, cu un aer neajutorat.

— Desigur, o încurajă el din toată inima. Sunt sigur de asta.

Au mers cu clasa întâi.

Manhattan Sporting Goods era încuiat, dar Larry făcu o gaură în vitrină cu o țeavă lungă din fier, pe care o găsisese prin preajmă. Alarma antifurt începu să necheze absurd în strada pustie. Alese un rucsac din cele mari pentru el și unul mai mic pentru Rita. Ea pregătise două schimburi de haine pentru fiecare — mai mult nu-i permisesese — pe care el le purta într-o geantă de voiaj PanAm descoperită de ea în debara, împreună cu un set de periute de dinți. Rita își alesese un costum modern pentru drumeție, pantaloni de marinar albi, din mătase, și o bluză mulată pe corp. Larry purta bluejeanși decolorați și o cămașă albă, cu mânecile suflecate.

Umplură rucsacurile cu alimente congelate și nimic altceva. Nu avea nici un rost să se încarce cu alte lucruri — îi explicase Larry — mai ales cu alte țeale, având în vedere că puteau găsi tot ceea ce-și doreau de cealaltă parte a fluviului. Ea se arătă de acord cu el, cu un aer trist, iar lipsa ei de interes îl irită iarăși.

După o scurtă dezbatere în forul lui interior, mai adăugă și o carabină 30-30 și două sute de cartușe. Era o armă splendidă, iar pe bonul de preț agățat de garda trăgaciului, pe care-l rupsesse și-l aruncase indiferent, scria patru sute cincizeci de dolari.

— Chiar crezi că vom avea nevoie? îl întreabă ea temător, gândindu-se la pistolul calibru 32 pe care-l mai purta încă în geantă.

— Cred că e mai bine să o luăm, nedorind să spună mai mult, gândindu-se însă la sfârșitul oribil al monstrului-urător.

— Ah, șopti ea, iar bărbatul îi citi în ochi că se gândea la același lucru.

— Rucsacul nu e prea greu pentru tine?

— O, nu. Nu este. Sigur că nu.

— Ei, pe măsură ce mergi, ți se va părea tot mai greu, așa se întâmplă. Nu trebuie decât să spui, iar eu îl voi căra și pe-al tău, o vreme.

— N-o să am nici o problemă, îi răspunse ea, zâmbind. După ce ajunseră iarăși pe trotuar, se uită în ambele direcții și zise: leșim din New York.

— Da.

Femeia se întoarse spre el.

— Sunt bucuroasă. Mă simt ca și cum... o, ca atunci când eram mică. Și taică-meu zicea: "Astăzi facem o excursie." Ți aduci aminte cum era?

Larry îi zâmbi și el, amintindu-și serile în care maică-sa îi spunea: "Westernul pe care vrei să-l vezi rulează tocmai la Crest, Larry. E cu Clint Eastwood. Ce zici?"

— Da, mi-amintesc, îi răspunse.
Femeia se înălță puțin pe vârfuri, aranjându-și rucsacul pe umeri.
— Începutul unei călătorii, zise ea, apoi continuă atât de încet, încât el nu mai fu foarte sigur că înțelege corect: *Drumul duce tot mai departe...*
— Cum?
— E un citat din Tolkien, îi explică ea. *The Lord of the Rings*. Întotdeauna mi s-a părut că este un fel de poartă către aventură.
— Cu cât vom întâlni mai puțină aventură, cu atât va fi mai bine pentru noi, îi răspunse Larry, deși înțelesese, chiar și fără voie, la ce anume făcea ea aluzie.
Ea privea în continuare de-a lungul străzii. În apropierea intersecției în care se găseau ei începea un canion îngust, între doi pereți înalți din piatră și sticlă termoizolantă și reflectorizantă, între care încremenise un șir nesfârșit de automobile blocate. Ai fi zis că toată lumea din New York se hotărâse simultan să parcheze mașinile în mijlocul drumului.
— Am fost în Bermude, Anglia și Jamaica, la Montreal, Saigon și Moscova. Dar într-o călătorie adevărată n-am mai fost de când eram mică și taică-meu ne-a dus, pe soră-mea Bess și pe mine, la grădina zoologică. Hai să pornim, Larry.

A fost un drum pe care Larry Underwood nu l-a uitat niciodată. Se surprinse gândind că ea fusese îndreptățită, de fapt, să citeze din Tolkien, cel care descriesese tărâmurii mitice văzute prin lentila timpului și a imaginației pe jumătate bune, pe jumătate exaltate, spații populate de iele, spiriduși, uriași și monștri. Asemenea făpturi nu existau la New York, dar în ultima vreme lucrurile se schimbaseră atât de mult, ieșind pur și simplu din făgașul lor, încât era imposibil să respingă cu totul jocul fanteziei. Un bărbat atârnat de un felinar în apropiere de intersecția dintre Fifth și East Fifty-fourth, lângă parc, un cartier comercial foarte aglomerat, odinioară; de gât îi fusese agățată o pancardă pe care stătea scris un singur cuvânt: Hoț. O pisică întinsă pe capacul hexagonal al unui coș de gunoi (pe o latură a coșului, reclama unui spectacol de pe Broadway, în stare încă bună), împreună cu puii, dându-le să sugă și bucurându-se de soarele dimineții. Un tânăr zâmbind cu gura până la urechi și trăgând după el o valiză, care se apropie de ei și-i zise lui Larry că ar fi dispus să-i dea un milion de dolari dacă i-ar împrumuta femeia pentru cincisprezece minute. Milionul se afla în valiză, din câte se putea ghici. Larry își scoase arma de la umăr și-l sfătui să se facă nevăzut, cu milionul lui cu tot.

— Sigur că da, omule. Nu trebuie să te superi pe mine, pricepi? Nu poți să acuzi pe cineva, pentru simplul motiv că a încercat și el! Îți urez o zi bună. Pace ție.

Ajunseră la colțul dintre Fifth și East Thirty-ninth la scurt timp după întâlnirea cu individul acela (Rita, într-un acces de bună dispoziție isterică, insista să-l numească John Bearsford Tipton, apelativ care nu-i spunea nimic lui Larry). Fiind aproape amiază, Larry propuse să mănânce ceva. Era acolo o băcănie, dar când deschise ușa, duhoarea de carne stricată care-i întâmpină îi făcu să se dea înapoi.

— Mai bine nu intru, altfel o să-mi pierd și bruma de poftă de mâncare ce mi-a mai rămas, îi spuse ea, pe un ton de scuză.

Larry se gândea că poate-ar fi găsit niște carne conservată — salam, cârnați, ceva de genul ăsta — dar, după întâlnirea recentă cu "John Bearsford Tipton", nu voia s-o lase singură nici măcar pentru scurtul răstimp cât i-ar fi trebuit să intre și să caute. Prin urmare, și-au continuat drumul spre vest și s-au oprit pe o bancă, unde s-au hrănit cu fructe deshidratate și șuncă sub vid. Și-au încheiat dejunul cu brânză pe biscuiți Ritz, trecându-și unul altuia un termos cu cafea la gheață.

— De dala asta, mi-a fost cu adevărat foame, declară ea cu mândrie.

Ei îi răspunse cu un zâmbet, simțindu-se mai bine. Faptul că se pusese în mișcare și făcea un lucru pozitiv îi dădea un sentiment de mulțumire. Ei îi spusese că se va simți mai bine după ce părăseau New Yorkul. În momentul respectiv, nu găsisese alte cuvinte. Acum însă, constatând influența benefică asupra stării lui de spirit, considera că avusese dreptate. New Yorkul era în clipa aceea ca un cimitir în care morții nu-și aflaseră încă liniștea. Cu cât scăpau mai repede de aici, cu atât mai bine. Poate că ea avea să devină din nou cea din prima lor zi, în parc. Aveau să meargă până în Maine, pe drumuri secundare, și să se stabilească într-una dintre vilele acelea minunate de vacanță. Acum rămâneau în nord, iar în septembrie sau octombrie porneau către sud. Boothbay Harbor vara și Key Biscayne iarna. Nu suna rău. Preocupat, nu remarcă rictusul ei de durere atunci când el se ridică și-și așeză pe umăr arma pe care insistase s-o ia la drum.

Acum mergeau spre vest, cu umbrele în urma lor — inițial chircite, ca niște braște, apoi din ce în ce mai lungi, pe măsură ce înainta după-amiaza. Trecură de Avenue of the Americas, Seventh Avenue, Eighth, Ninth, Tenth. Străzile erau tăcute și înțesate, acoperite de un fluviu nemișcat de automobile de toate culorile, predominant fiind galbenul taxiurilor. Multe dintre automobile se transformaseră în mașini mortuare: mulți șoferi intrați în stare de putrefacție se rezemau de volan, iar pasagerii zăceau într-o rână, ca și cum ar fi adormit, plictisiți de blocajul de circulație. Lui Larry îi trecu prin minte că poate nu ar fi fost rău să-și facă rost de două motociclete, o dată ce ieșeau din oraș. Asta le-ar fi asigurat amândurora mobilitatea și șansa de a ocoli mulțimea de automobile rămase în drum și stânenind probabil circulația de pe toate autostrăzile.

Desigur, pornind de la presupunerea că ea știe să conducă o motocicletă, cugetă Larry. Iar după cum mergeau lucrurile, putea fi aproape sigur că nu știe. Viața alături de Rita se dovedea o adevărată povară, cel puțin din anumite puncte de vedere. În ultimă instanță, putea la fel de bine s-o ia pe motocicletă cu el, pe locul din spate.

La intersecția dintre Thirty-ninth și Seventh, văzură zăcând pe acoperișul unui taxi al firmei Ding-Dong un tânăr purtând doar o pereche de pantaloni de doc retezați deasupra genunchilor.

— O fi mort? întrebă Rita.

La auzul vocii ei, tânărul se ridică, se uită în jur, îi văzu și le făcu semn. Ei îi răspunseră.

Apoi tânărul se întinse, calm, la loc.

La puțin timp după ora 2 traversară Eleventh Avenue. Larry auzi un țipăt înăbușit de durere din spate și constată că Rita dispăruse de lângă el.

Se lăsase într-un genunchi, ținându-și piciorul cu mâinile. Larry observă de-abia acum, aproape cu groază, că ea purta o pereche de sandale scumpe, care-i lăsau degetele libere, probabil din cele de opt dolari, foarte potrivite pentru o plimbare prin fața vitrinelor de pe Fifth Avenue, în schimb pentru un drum mai lung — o adevărată călătorie, de fapt — așa cum făceau ei acum... Baretele din jurul gleznelor îi tăiaseră pielea, făcând să răsară mai multe picături de sânge.

— Larry, îmi pare așa...

O smulse cu un gest brutal de la pământ.

— Ce socoteală ți-ai făcut? îi strigă în față. Pentru o secundă, simți rușine față de umiliința cu care ea se trăsese înapoi, în același timp însă și un soi de plăcere josnică. Ți-ai zis că te poți întoarce la apartamentul tău cu un taxi, dacă-ți obosesc picioarele?

— Nu mi-a trecut prin minte...

— Doamne Dumnezeule! Își trecu degetele prin par. Bănuiesc că nu ți-a trecut. Îți curge sânge, Rita. De cât timp te doare?

Vocea ei era atât de coborâtă și de răgușită, încât o auzea cu greu chiar și în liniștea aceea neobișnuită.

— De la... ei, cred ca de la intersecția lui Fifth cu Forty-ninth.

— Vrei să spui că picioarele te dor de douăzeci de străzi încoace, iar tu n-ai scos nici o vorbă?

— Mi-am zis că... s-ar putea... să treacă... să nu mă mai doară... n-am vrut să... mergeam atât de repede... în curând am fi ieșit din oraș... și m-am gândit că...

— Ba n-ai gândit deloc, o întrerupse el enervat. Cât de repede vom putea merge, dacă tu te-ai rănit în halul ăsta? Fir-ar afurise picioarele alea ale tale, arată de parcă te-ar fi pus cineva pe cruce!

— Nu mă înjura, Larry, îi zise ea, începând să suspine. Te implor să nu... mă simt îngrozitor când tu... te rog să nu mă înjuri.

El ajunsese acum în culmea furiei, iar mai târziu nu avea să fie în stare să-și explice de ce sângele de pe picioarele ei îl făcuse să spumege de mânie. Dar în momentul respectiv, asta nu conta. Îi țipă în față:

— *Futu-i! Futu-i! Futu-i!*

Ecoul cuvintelor se întoarse la ei nedeșluit și fără noimă, reflectat de pereții blocurilor.

Femeia își duse palmele la ochi și se aplecă în față, plângând. Asta-l enervă și mai tare, ceea ce trebuia pus, cel puțin în parte, pe seama faptului că, după părerea lui, ea *refuza*, de fapt, să vadă: prefera să-și pună mâinile la ochi și să-l lase pe el s-o conducă, de ce nu, întotdeauna se găsisse cineva în preajma Eroinei Noastre, Micuța Rita, care să se îngrijească de ea. Se găsisse cine să conducă mașina, cine să se ocupe de afaceri, cine să spele W.C.-ul și cine să completeze declarațiile pentru impozit. Iar nouă nu ne mai rămâne decât să ascultăm muzica lui Debussy ăla, dulce de-ți vine să borăști, să ne punem mâinile cu unghiile bine îngrijite la ochi și să lăsăm restul în seama lui Larry. Ai grijă de mine, Larry, după ce am văzut ce i s-a întâmplat monstrului-urât, m-am hotărât că nu vreau să mai văd nimic. Pentru o persoană cu educația și cu rangul meu, mi se pare sordid.

Îi smulse mâinile de la ochi. Ea se aplecă și încercă să-și acopere iarăși fața.

— Uită-te la mine.

Femeia clătină din cap.

— Uită-te la mine, Rita, fir-ar să fie.

Ea se conformă, în cele din urmă, dar într-un fel straniu și ezitant, ca și cum s-ar fi așteptat să se năpustească asupra ei și cu pumnii, după violențele verbale la care fusese supusă. Judecând după ce se petrecea în mintea lui, presupunerea nici nu era atât de exagerată.

— Vreau să-ți explic cum stăm, pentru că tu nu prea înțelegi în ce situație suntem. Problema este că mai avem de mers încă vreo treizeci sau patruzeci de kilometri, iar dacă te infectezi de la rănille astea, s-ar putea să faci o septicemie și să mori. Ideea e că a sosit momentul să nu-ți mai ții palma în fund și să mă ajuți și tu puțin.

O ținuse de partea de sus a brațului, iar acum constată că degetele mari aproape dispăruseră în carnea femeii. Furia i se domoli când văzu urmele roșii rămase când îi dădu drumul. Se retrase cu un pas, simțindu-se din nou nesigur pe el, realizând, cu dezgust, că reacția lui fusese din nou exagerată. Larry Underwood lovește iarăși. Dacă era așa de deștept, de ce nu-i verificase încălțăminte înaintea de plecare?

Pentru că asta este problema ei, se apără morocănos o parte din el.

Nu, nu era adevărat. Fusese chiar problema *lui*. Pentru că ea nu se pricepea. Iar dacă avea de gând s-o ia cu el (și de-abia astăzi îi trecuse prin minte că viața i-ar fi fost mult mai ușoară dacă n-o lua), nu avea încotro, era răspunzător și de ceea ce i se întâmpla ei.

Să fiu al naibii, n-am nici o treabă cu ea, îi șopti vocea aceea morocănoasă.

Maică-sa: ție, Larry, nu-ți place decât să primești.

Fata aia din Fordham, care se ocupa de igiena bucală, țipând după el, pe fereastra deschisă: *Am crezut că ești un băiat de treabă! Dar nu ești băiat de treabă!*

Larry, ție îți lipsește ceva. Nu ești în stare decât să iei.

Asta-i o minciună! O minciună SFRUNTATĂ!

— Rita, te rog să mă ierți.

Femeia se așeză pe pavaj, cu bluza ei fără mâneci și pantalonii albi, cu părul încărunțit și îmbătrânit. Se aplecă și-și obloji labelle rănite. Nu voia să-l privească.

— Te rog să mă ierți, repetă el. Uite ce e... nu aveam nici un drept să-ți arunc cuvintele alea.

De fapt avea, dar asta nu mai conta. Când îți ceri scuze, lucrurile se așează în făgașul lor

normal. Așa se întâmplă pe lumea asta.

— Mergi mai departe, Larry, nu vreau să pierzi timpul din cauza mea.

— Ți-am zis că vreau să mă ierți, spuse el, puțin arțagos. O să facem rost de niște pantofi și ciorapi albi, pentru tine. O să...

— Ba n-o să mai facem nimic. Mergi pe drumul tău.

— Rita, te rog să mă ierți...

— Dacă mai repeți încă o dată, țiș. Ești un rahat și *nu* îți accept scuzele. Și acum pleacă mai departe.

— Ți-am zis că te rog...

Ea își lăsa capul pe spate și țișă. Larry se dădu un pas înapoi, uitându-se în jur îngrijorat, temându-se să nu apară cumva un polițist în fugă, curios să afle ce lucruri infernale îi făcea tânărul bătrânei doamne așezate pe trotuar, cu sandalele scoase din picioare. Arestarea unui artist, mai mare râsul — îi trecu prin minte un gând nebunesc.

Ea se întrerupsese din țișat și-și ridică privirile spre el. Făcu un gest brusc din mână, ca și cum ar fi vrut să scape de o muscă obraznică.

— Ai face bine să te abții, o sfătui el, altfel am să te părăsesc cu adevărat.

Continuă să-l fixeze. El nu mai fu în stare să-i suporte privirea și-și coborî ochii, urând-o pentru că-l silise să renunțe la duel.

— Foarte bine, sper să te amuze când vei fi violată și omorâtă.

Își așază carabina pe umăr și o porni la drum, de aceasta dată spre stânga, către rampa de acces 495, coborând spre gura tunelului. Ajuns la piciorul rampei, constată că se petrecuse un accident îngrozitor: un tip care conducea un camion Mayflower, pentru mutat mobilă, încercase să-și facă loc pe firul principal de circulație, iar în jurul monstrului rămăseseră mai multe automobile, ca niște popice doborâte. Un Pinto ars zăcea pe jumătate prins sub masa camionului. Șoferul monstrului atârna pe jumătate afară pe geamul cabinei, cu capul în jos și brațele atârându-i. Pe ușa mașinii, sub el, rămăsese o perdea uscată de sânge și borătură.

Larry se uită în jur, convins că are să o vadă pe Rita apropiindu-se de el sau stând nemișcată și acuzându-i din priviri. Dar ea dispăruse.

— Să te ia dracu', făcu el înciudat. Doar am încercat să mă scuz.

Timp de câteva secunde, nu reuși să meargă mai departe: se simțea ținut de sute de perechi de ochi răi, ochii celor morți, holbându-se la el din toate mașinile din jur. Îi veni în minte un fragment dintr-un cântec al lui Dylan: *I waited for you inside the frozen traffic... when you knew I had some other place to be... but where are you tonight, sweet Marie?*

Înaintea lui reușea să distingă cele patru fire de circulație spre vest, dispărând în arcul întunecat al tunelului și, realmente înspăimântat, constată că lămpile fluorescente din interiorul lui Lincoln Tunnel erau stinse. Ca și cum ar fi pătruns într-un cimitir cu automobile. *Îl vor lăsa să pătrundă până la jumătate și de-abia atunci vor începe să se miște... să se trezească la viață... va auzi țcănitul specific al ușilor care se deschid, apoi cum se închid la loc... pașii lor târșâiți...*

Își simți trupul cuprins de valuri de sudoare. Tresări la auzul țișăului aspru al unei păsări, chiar deasupra capului său. Ești un prost, își zise el. Astea sunt lucruri care țin la copii, asta-i. N-ai decât să rămâi mereu pe trotuar și, cât ai clipi din ochi, ajungi...

... *vei fi sugrumat de morții umblători.*

Își linse buzele și încercă să râdă. Râsul îi ieși strâmb. Făcu cinci pași în direcția punctului unde rampa se unea cu șoseaua și se opri iarăși. În stânga lui era un Caddy, model El Dorado, din interiorul căruia se uita la el o femeie cu fața înnegrită, ca de demon. Nasul imens i se turtise de sticlă. Un amestec de sânge și spută se scursesese pe geam. Bărbatul care condusesese automobilul rămăsese prăbușit peste volan, ca și cum ar fi căutat ceva pe podea. Toate geamurile erau închise; înăuntru era probabil ca într-o seră. Dacă ar fi deschis portiera, femeia s-ar fi prăbușit pe asfalt și s-ar fi desfăcut ca un sac cu pepeni stricați, răspândind un miros cald și aburos, umed și pătruns de putreziciune.

Tot așa cum va mirosi și-n tunel.

Larry se răsuci brusc și se întoarse pe drumul pe care venise, simțind cum i se răcorește transpirația de pe frunte.

— Rita! Rita, ascultă-mă! Vreau să...

Cuvintele îi înghețară pe buze când ajunse în vârful rampei. Rita nu se vedea nicăieri. Dincolo de un punct, Thirty-ninth Street dispărea din vedere. Fugi de pe trotuarul sudic pe cel nordic, strecurându-se printre bare de protecție și sărind peste capote atât de fierbinți, încât aproape îi bășicau pielea. Dar și trotuarul celălalt era la fel de pustiu.

Își făcu mâinile pâlnie la gură și strigă:

— Rita! *Rita!*

Nu-i răspunse decât un ecou mort: *Rita... ita... ita... ita...*

Spre ora 4 după-amiază, nori întunecați începuseră să se adune deasupra Manhattanului, iar bubuiturile tunetului se rostogoleau încolo și încoace printre zidurile orașului. Zigzagurile trăsnetelor se abăteau asupra clădirilor, ca și cum Dumnezeu ar fi încercat să-i sperie pe puținii oameni rămași, izgonindu-i de prin ascunzătorile lor. Lumina căpătase o nuanță galbenă și stranie, care-i displăcea lui Larry. Stomacul i se făcuse ghem, iar când își aprinse o țigară, văzu că-i tremură mâna, așa cum îi tremurase Ritei ceașca de calea, în dimineața aceea.

Stătea la capătul rampei de acces, sprijinindu-se cu spatele de prima bară a balustradei. Își ținea rucsacul în poală, iar carabina o sprijinise alături. Își închipuise că Rita se va speria și se va întoarce în scurt timp, dar se înșelase. Cu cincisprezece minute în urmă, renunțase s-o mai strige. Ecurile îl scoteau din minți.

Tunetul se rostogoli încă o dată, mai aproape, de această dată. O adiere rece îi mângâie spatele cămășii, care i se lipise de piele, din cauza sudorii. Trebuia neapărat să se adăpostească undeva sau, dacă nu, să nu mai șovăie și s-o pornească prin tunel: Dacă nu reușea să-și adune

curajul ca să treacă prin tunel, s-ar fi văzut nevoit să petreacă încă o noapte în oraș și să traverseze de dimineață George Washington Bridge, aflat la nu mai puțin de o sută patruzeci de intersecții spre nord.

Încercă să se gândească rațional la tunel. Înăuntru nu exista nimic care să sară pe el și să-l muște. Uitase să ia cu sine o lanternă mare și puternică — Dumnezeu, nu poți să-ți aduci aminte *chiar de toate* — în schimb avea bricheta Bic cu gaz, iar între drumul propriu-zis și trotuarul îngust exista o balustradă. Toate celelalte... gândul acela, la morții din mașini, de exemplu... nu erau decât prostii de speriat copii mici, bune pentru comics-uri, ca și cum ai crede în baubau. Dacă nu ești în stare de mai mult, Larry, se dojeni el, înseamnă că n-ai să te descurci nici în această minunată lume nouă. Cătuși de puțin. Ai să...

Un fulger brăzdă cerul aproape deasupra creștetului său, făcându-l să se înfioare. Îl urmă vuietul greu al tunetului. Se lăsă în voia gândurilor, este 1 iulie, într-o zi ca asta se cuvenea să-ți duci iubita pe Coney Island și să mănânci vreo zece hotdogs. Să dobori cele trei sticle de lapte din lemn cu o singură minge și să câștigi păpușa Kewpie. Seara urma jocul de artificii...

Un strop rece de ploaie îi lovi obrazul, apoi un altul îi nimeri ceafa și se scurse dincolo de gulerul cămășii. Picături de dimensiunea unor monede de zece cenți începură să cadă în jurul lui. Se ridică, își puse rucsacul pe umeri și-și luă carabina. Încă nu știa prea bine în ce direcție s-o pornească — înapoi, spre Thirty-ninth sau în Lincoln Tunnel. În orice caz, era musai să se adăpostească undeva, pentru că acum ploua cu găleata.

Tunetul se abătu din nou asupra lui cu un urlet gigantic. Scânci de spaimă — și sunetul nu diferea de cele emise de oamenii de Cromagnon acum două milioane de ani.

— Laș idiot ce ești, spuse el și o porni repede pe rampa ce ducea către abisul tunelului.

Mersea cu capul plecat, ferindu-se de ploaia năvalnică. Apa i se scurgea din păr. Trecu de femeia cu nasul sprijinit în geamul modelului El Dorado, străduindu-se să nu privească într-acolo, însă fără succes, pentru că o văzu, totuși, cu coada ochiului. Picăturile băteau darabana pe acoperișurile automobilelor, ca percuția unei formații de jazz. Izbeau atât de tare, încât apa sărea din nou în aer, producând o ușoară ceață.

Larry se opri o clipă în fața tunelului, stăpânit iarăși de teamă și de indecizie. Apoi începu să bată piatra, lucru care-l obligă să nu mai amâne hotărârea. Pietrele erau mari și izbeau cu forță. Tunetul mugi iarăși.

Okuy, gândi el. Okay, okay, okay, m-am convins. Păși în Lincoln Tunnel.

Înăuntru era cu mult mai întuneric decât își imaginase. La început, deschiderea din spatele lui arunca încă o lumină albă, palidă, în care vedea întinderea nesfârșită de mașini dinaintea lui, înghesuite bară în bară (cei de-aici au avut o moarte cruntă, cugeta el, în timp ce claustrofobia își insinua cu dragoste degetele ei ca niște banane în jurul capului său, începând mai întâi să mângâie, apoi să-i apese tâmpilele, n-a fost crunt, a fost de-a dreptul *fioros*), și dalele alb-verzui ce îmbrăcau pereții bolțiți. Vedea și culoarul din dreapta, destinat pietonilor, care se pierdea în beznă. Pe partea stângă se aflau imense coloane de susținere, la intervale de zece sau cincisprezece metri. ESTE INTERZIS SĂ SCHIMBAȚI BANDA DE MERS, îl informa un semn. În tavanul tunelului erau încastrate lămpi fluorescente stinse și ochii din sticlă mată ai camerelor de luat vederi din circuitul TV închis. Pe când parcurgea cea dintâi curbă deschisă, care-l purta încet către dreapta, intensitatea luminii scăzu tot mai mult, până ce nu mai distinse decât sclipiri estompate ale pieselor din crom. După care lumina pur și simplu încetă să mai existe.

Se scotoci după brichetă, o ridică și scăpără roțița. Lumina pe care o răspândea era penibil de mică și avea mai degrabă darul de a-i alimenta neliniștea, nu de a i-o alunga. Chiar dacă reglă flacăra la dimensiunea maximă, cercul vizibil nu depășea doi metri.

O puse la locul ei din buzunar și merse mai departe, atingând ușor cu mâna balustrada. Și aici era un fel de ecou, care îi plăcea chiar mai puțin decât cel de afară. Ecoul îi lăsa senzația că în urma lui se află cineva... care îl pândește. Se opri de mai multe ori, cu capul ridicat, cu ochii mari (inutil, pentru că nu se vedea nimic), ascultând până ce dispărea reverberația. Peste un timp începu să-și târșăie picioarele, fără să mai ridice călcâiele de pe beton, în așa fel încât să nu se mai producă ecoul.

După o vreme se opri încă o dată și aprinse bricheta în apropierea ceasului. Era ora 4.20, dar nu știa prea bine la ce-i folosea această informație. În beznă din jur, timpul părea să fie lipsit de orice sens obiectiv. De altfel, și distanța; oare ce lungime avea Lincoln Tunnel, de fapt? Doi kilometri? Trei? Traversarea pe sub Hudson River nu putea fi de trei kilometri. Doi kilometri, să zicem. Dar dacă nu erau decât doi kilometri, înseamnă că ar fi trebuit să ajungă, deja, la capătul opus. Dacă un om obișnuit parcurge opt kilometri pe oră, înseamnă că în cincisprezece minute străbate doi kilometri, iar el depășise timpul de când se alia în gaura asta împuțită cu cinci minute.

— Din cauză că merg prea încet, își zise, tresărind la sunetul propriei sale voci.

Bricheta Bic îi scăpă din mână și căzu cu zgomot pe trotuar. Ecoul îi răspunse glumind sinistru, cu vocea unui lunatic:

— ... *mai încet... cet... cet...*

— Isuse, murmură Larry, iar ecoul îi răspunse în șoapta: *suse... suse...*

Își trecu mâna peste față, luptându-se cu panica și cu imboldul de a renunța la rațiune și de a o lua pur și simplu la fugă, orbește. Se stăpâni și se lăsă în genunchi (încheieturile îi pocniră ca niște focuri de pistol, băgându-l din nou în sperieți) și pipăi cu degetele topografia miniaturală a trotuarului îngust — spărturile din ciment, ca niște văi, un muc de țigară, ca o creastă semeață, și o minusculă bilă din staniol, închipuind un deal — până când se întâmplă să nimerească și bricheta. Ușurat, o apucă strâns în pumn, se ridică și plecă mai departe.

Tocmai când reușise să se calmeze din nou, piciorul i se izbi de ceva rigid, imposibil de înlăturat. Scoase un soi de țipăt aspirat și se retrase cu doi pași, gata să se prăbușească. Își adună tot curajul și aprinse bricheta. Flacăra dansa nebunește, din cauza tremurului de

nestăpănit al mâinii.

Călcăse pe brațul unui soldat. Zăcea cu spatele rezemat de peretele tunelului, cu picioarele întinse de-a curmezișul trotuarului, o santinelă infernală lăsată să bareze drumul. Ochii lui sticloși se holbau la Larry. Cum buzele i se îndepărtaseră de pe dinți, ai fi zis că rânjește. Din gâtleej i se ițea un cuțit cu buton.

Lui Larry i se încălzise bricheta în palmă și-o stinse. Lingându-și buzele uscate și strângând balustrada cu disperare, înaintă până când atinse iar cu vârful pantofului brațul soldatului. Apoi făcu un pas ridicol de marc, după care începu să-l frământă o idee de coșmar. Avea să audă curând scârțâitul cizmelor soldățești pe ciment și apoi omul îi va prinde glezna într-o strângere rece și nemiloasă.

Pornind într-o fugă dezordonată, Larry străbătu câțiva metri și-și impuse să se oprească, știind că dacă n-o făcea acum, panica ar fi pus stăpânire pe el, și atunci s-ar fi năpustit orbește înainte, urmărit de o teribilă hoardă de ecouri.

Când avu sentimentul că se liniștise, cât de cât, porni din nou. Dar acum era cu mult mai dificil: degetele de la picioare i se chirceau în pantofi, temătoare că ar putea veni în contact cu un alt cadavru întins pe trotuar, ceea ce se și întâmplă, nu peste mult timp.

Gemu și aprinse iarăși bricheta. De data asta era incomparabil mai rău. Trupul pe care-l atinsese era al unui bătrân, într-un costum bleumarin. Boneta din mătase neagră îi căzuse de pe creștetul chel în poală. La rever purta o stea cu șase colțuri din argint bătut. Dincolo de el se mai vedeau șase cadavre: două femei, un bărbat între două vârste, o femeie de aproape optzeci de ani și doi adolescenți.

Bricheta se încălzise prea tare și nu mai putea fi ținută. O stinse și-o strecură în buzunar, unde radie căldură ca un cărbune încins. Nu Captain Trips era răspunzător de moartea acestui grup, după cum nu fusese vinovat nici de decesul soldatului din urmă. Sângele, hainele sfâșiate, dalele sparte de pe pereți, găurile gloanțelor spuneau o cu totul altă poveste. Fuseseră împușcați. Larry își aminti zvonurile că soldații blocaseră căile de ieșire din, Insula Manhattan. Nu știuse dacă să le dea crezare sau nu, printre atâtea alte zvonuri care circulau săptămâna trecută, când toate se prăbușeau.

Ceea ce se petrecuse aici era ușor de reconstituit. Când circulația se blocase în tunel, mulți nu erau încă atât de bolnavi încât să nu poată merge. Coborâseră din mașini și începuseră să-și croiască drum spre capătul din Jersey, servindu-se de trotuar, la fel ca el. Probabil existase un post de comandă, vreun cuib de mitralieră sau ceva de acest gen.

Existase? Sau mai exista, încă?

Pe Larry îl treceau toate apele, chinându-se să ia o hotărâre, întunericul profund oferea scena perfectă, unde mintea să plămăduiască fantasmă. Iată ce vedea: soldați cu priviri sumbre, echipați cu costume de protecție împotriva germenilor, ghemuiți în spatele unei mitraliere prevăzute cu sistem de ochire în infraroșu, cărora li se ordonase să-i lichideze pe toți hoinarii care încercau să străbată tunelul; un singur soldat lăsat în urmă, un voluntar care-și asumase această misiune sinucigașă, purtând ochelari infraroșii și târându-se către el cu un cuțit în dinți; doi soldați încărcând pe tăcute un proiectil cu gaze otrăvitoare într-o mortieră.

Cu toate acestea, nu-i surâdea nici să se întoarcă. Era convins că toate acestea sunt simple fantasmagorii, iar gândul s-o pornească înapoi era insuportabil. Soldații plecaseră de mult, fără îndoială. Cel mort, peste care a trebuit să treacă, părea să fie un argument. Totuși...

Ceea ce-l tulbura cu adevărat erau trupurile de dinaintea lui. Morții zăceau îngrămădiți unii peste ceilalți, pe o distanță de vreo trei metri. Nu avea cum trece peste ei, așa cum procedase în cazul soldatului. Iar dacă-i ocolea, coborând de pe trotuar, risca să-și rupă piciorul sau mâna. Dacă ținea neapărat să-și continue drumul, nu exista decât soluția să... ei, bine... să calce peste ei.

Ceva se mișcă în spatele lui, undeva, în întuneric.

Larry se răsuci în loc, cuprins de teamă la auzul acelui sunet de neconfundat... al pașilor.

— Cine-i acolo? strigă el, pregătindu-și carabina.

Nu-i răspunse decât ecoul. Când ecoul se stinse, auzi — sau crezu că aude — freamătul stins al unei respirații. Scrută întunericul, simțind cum i se zburlește părul pe ceafă. Își opri răsuflarea. Liniște totală. Tocmai era pe cale să pună întâmplarea tot pe seama imaginației, când sunetul se repetă... pași grijulii și furișați.

Începu să caute furibund prin buzunare bricheta. Gândul că devenea astfel o țintă nici nu-i trecu prin minte. Scoțând-o de la locul ei, roțița se agăță de căptușeală și obiectul îi scăpă din mână. Se auzi mai întâi un clinchet, când se izbi de balustradă, urmat de un ușor *clonc*, la impactul cu tabla uneia dintre mașinile de dedesubt.

Distinse încă o dată pașii furișați, acum ceva mai aproape, imposibil de zis cât de aproape. Cineva care venea ca să-l ucidă... și mintea lui îngrozită îi oferi de îndată imaginea unui soldat cu un cuțit înfipt în gât, apropiindu-se încet prin beznă...

Din nou pașii ușori.

Larry își aminti de carabină. Își fixă patul armei în umăr și începu să tragă. În spațiul acela închis, focurile stârneau un zgomot infernal; strigă, dar propriul lui țipăt se pierdu printre bubuituri. Imaginile pereților acoperiți cu plăci de ceramică și șirurile nesfârșite de automobile încremenite explodau una după cealaltă — evidențiate de focul de la gura țevii — ca un șir de instantanee în alb și negru. Ricoșeurile se tânguiau ca niște iele rău prevestitoare. Pușca îi zgâlțâi umărul până ce-i amorti, până ce-și dădu seama că forța reculului îl răsucise pe picioare și trăgea undeva spre cealaltă parte a drumului, și nu de-a lungul trotuarului, așa cum ar fi trebuit. Încă nu era în stare să se oprească. Toate funcțiile creierului i se concentraseră acum în deget, care execută un număr nedefinit de convulsii, până ce trăgaciul nu mai reuși să declanșeze decât un țcănit sec și neputincios.

Ecourile se rostogoliră asupra lui. Fragmente strălucitoare de imagini, în triplă expunere, i se imprimaseră pe retină. Era vag conștient de mirosul de cordită și de geamătul ce-i ieșea din adâncul pieptului.

Strângând în continuare arma, se întoarse iarăși pe călcâie, iar de aceasta dată, pe ecranul cinematografului său interior nu mai apăreau soldații în costumele lor sterile *Andromeda Strain*, ci morlocii din versiunea Classic Comics a *Mașinii timpului* de H.G. Wells, creaturi cocoșate și oarbe ieșind de prin galeriile lor săpate în adâncime, unde mașinăriile ascunse în măruntaiele pământului nu se opreau niciodată.

Începu să se lupte să traverseze baricada de cadavre moi, și totuși țepene, se împiedică, gata să cadă, apoi se prinse de balustradă și porni mai departe. Piciorul îi pătrunse în ceva înfiorător de vâscos, din care se degajă un miros pestilențial, pe care de-abia dacă-l băgă în seamă. Merse mai departe, gâfâind.

În acel moment, un strigăt venind din spate despică bezna, făcându-l să încremenească. Era un apel disperat, jalnic, care trăda că persoana respectivă se află la doar un pas de nebunie:

— *Larry! Vai, Larry, pentru numele lui Dumnezeu...*

Era Rita Blakemoor.

Se opri în loc. Acum se azeau suspine, suspine puternice, care umpleau spațiul cu ecouri noi. Pentru o fracțiune de secundă stătu în cumpănă, dacă n-ar fi mai bine să plece mai departe, fără să-i mai răspundă. Până la urmă tot avea să iasă și ea din tunel, de ce să-și ia din nou o asemenea povară asupra lui? După aceea se calmă și-i răspunse:

— Rita! Rămâi acolo unde te afli! M-ai înțeles?

Hohotele de plâns nu încetară.

Trecu din nou peste piramida de trupuri, poticnindu-se, încercând să nu respire, cu un rictus de dezgust pe figură. Apoi porni în fugă spre ea, nesigur cât anume trebuia să meargă, din cauza distorsiunilor ecourilor. Până la urmă, aproape se împiedică de ea.

— Larry... Femeia se lipi de el și i se agăță de gât cu forța disperării. Sub cămașă, îi simțea inima pulsând cu viteză nebună. Larry, Larry, nu mă lăsa singură aici, nu mă lăsa singură, în întuneric...

— Nu, n-am să te las. O strânse cu putere. Te-am rănit? Nu cumva... te-am împușcat?

— Nu... am simțit valul de aer... unul dintre gloanțe a trecut atât de aproape, încât am simțit valul de aer... și țândări... din plăcile de gresie, presupun... la mine pe față... m-au tăiat la față...

— Vai, Rita, cum să-ți spun? Am crezut e-o să înnebunesc aici. Întunericul. Și mi-am pierdut și bricheta... ar fi trebuit să mă strigi. Aș fi putut să te omor. Realiză deodată cât de adevărate erau cuvintele lui. *Aș fi putut să te omor*, repetă el, șocat de această revelație.

— N-am fost sigură că ești tu. Am intrat într-un bloc de locuințe când ai coborât rampa. Apoi te-ai întors și m-ai strigat, iar eu aproape că... dar n-am fost în stare... după ce-a început ploaia, au apărut doi bărbați... cred că ne căutau pe noi... sau doar pe mine. Așa c-am rămas pe loc, iar după ce-au dispărut mi-am zis, poate că nu au plecat, poate că s-au ascuns sau mă caută, așa că n-am îndrăznit să ies din ascunzătoare până ce nu mi-a venit în minte că s-ar putea să ajungi de cealaltă parte și n-am să te mai văd niciodată... prin urmare am... am... Larry, n-ai să mă părăsești, îmi promiți? N-ai să pleci de lângă mine?

— Nu, o liniști el.

— Am greșit, ceea ce ți-am zis nu era adevărat, tu ai avut dreptate, ar fi trebuit să-ți spun de sandale, adică despre pantofi, am să mănânc atunci când îmi vei zice tu... am să... am să... oohohoh...

— Șșș, o liniști el, ținând-o de mână. Totul este în regulă. Dar în mintea lui se vedea pe el însuși cuprins de o panică oarbă și trăgând în ea, gândindu-se cât de ușor unul dintre gloanțe ar fi putut să-i zdrobească brațul sau să-i perforizeze stomacul. Pe neașteptate, simți nevoia imperioasă să meargă la toaletă și dinții începură să-i clănțane în gură. Plecăm atunci când crezi că poți merge. Nu te grăbi.

— Am dat peste un bărbat... bărbat era, cred... am călcat peste el, Larry. Se auzi cum își înghite un nod. Vai, am fost la un pas să țin, dar m-am abținut, crezând că înaintea mea ar putea fi unul dintre tipii aceia, și nu tu. Iar când ai strigat... ecoul... nu mi-am dat seama dacă ești chiar tu... sau... poate...

— Mai există niște morți ceva mai încolo. Crezi că rezisti?

— Dacă stai alături de mine, da. Te rog... dacă ești alături de mine.

— Voi fi.

— Atunci, haide să pornim. Vreau să ieșim de aici. Tremură convulsiv, lipită de el. Nu mi-am mai dorit niciodată ceva atât de mult, de când sunt pe lume.

Îi găsi fața și o sărută, mai întâi nasul, apoi fiecare ochi, apoi gura.

— Îți mulțumesc, îi spuse el umil, fără a avea habar ce vrea să-i comunice, de fapt. Îți mulțumesc. Îți mulțumesc.

— Îți mulțumesc, repetă ea. Vai, dragul meu Larry. N-ai să mă părăsești, îmi promiți?

— Da, îi răspunse el. N-am să te părăsesc. Spune-mi doar când simți că ai adunat suficiente puteri, Rita, și atunci pornim.

Cea ce se și întâmplă.

Trecură peste trupuri, ținându-se înlănțuiți pe după gât, ca doi prieteni beți, întorcându-se acasă de la crâșma din colț. Ajunși dincolo, se ciocniră de un nou baraj. Era imposibil să distingă ce anume le stătea în cale, dar, după ce pipăise obiectul, Rita afirmă că ar putea fi un pat așezat pe laterală. Împreună, reușiră să-l răstoarne peste balustrada trotuarului îngust. Se prăbuși peste o mașină de dedesubt cu un zgomet teribil și reverberant, care-i făcu pe amândoi să tresară și să se agățe unul de celălalt. În spatele locului unde se aflase mai existau niște trupuri întinse pe ciment, trei la număr, iar Larry ghici că aceștia erau soldații care ucisese familia de evrei. Trecură de cealaltă parte și-și văzură de drum, ținându-se de mână.

Nu peste multă vreme, Rita se opri pe neașteptate.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Larry. Ai dat peste ceva în cale?

— Nu. Pot să văd, Larry! Am ajuns la capătul tunelului!

Larry clipi și constată că și el putea să vadă. Geana de lumină era palidă și apăruse atât de lent, încât nu fusese conștient de existența ei până ce nu-i atrăsese Rita atenția. Reușea să distingă o ușoară licărire pe plăcile de gresie și conturul vag al feței Ritei, chiar lângă el. Dacă privea spre stânga, vedea fluviul mort de automobile.

— Haide, o îndemnă el, bucuros.

La șaiszeci depăși mai încolo întâlniră un nou pâlț de trupuri, ale unor soldați. Trecură și de acest obstacol.

— Oare de ce n-au închis decât New Yorkul? întrebă ca. Sau poate... Larry, poate că nu s-a întâmplat decât la New York!

— Cred că nu, răspunse el, simțind totuși un strop de speranță total irațională.

Merșeră mai repede. Gura tunelului se afla acum nu departe de ei. Fusese blocată cu două uriașe camioane ale armatei, parcate bot în bot. Camioanele nu lăsau să pătrundă decât o mică parte din lumina zilei; dacă nu s-ar fi aflat acolo, Larry și Rita s-ar fi bucurat de lumină cu mult mai devreme. Acolo unde trotuarul cobora, întâlnindu-se cu rampa ce ducea afară, exista încă un număr de cadavre. Se strecurară printre camioanele militare, sărind peste barele lor unite. Rita nu se uită înăuntru, spre deosebire de Larry. Văzu o mitralieră cu trepied, cutii cu muniție și o canistră în care, din câte ghicea el, erau gaze lacrimogene. Și trei bărbați morți, pe deasupra.

Ieșind din tunel, îi luă în primire o adiere de vânt încărcată de umezeală, iar mirosul ei nemaipomenit de proaspăt părea să le sugereze că efortul meritase. El îi spuse acest lucru Ritei, care-i făcu semn că este de acord și-și sprijini capul de umărul lui, pentru o clipă.

— Cu toate acestea, n-aș mai trece prin tunel, nici dacă mi-ai oferi un milion de dolari, zise ea.

— Peste câțiva ani ai să te folosești de bani drept hârtie igienică. Nu merită să vorbești despre ei.

— Dar ești sigur că...

— Că nu era vorba doar de New York? Privește înaintea noastră!

Gheretele unde se încasau banii pentru trecerea prin tunel erau pustii. Cea din mijloc se transformase într-o grămadă de cioburi. Dincolo de ele, firele de circulație către vest erau goale, cât vedeai cu ochii, în schimb cele ce duceau spre est, către oraș, adică cele ce pătrundeau în tunel, erau aglomerate de un intens trafic nemișcat.

Pe drumul de acces exista o grămadă de trupuri, asupra căreia privegheau mai mulți pescăruși.

— Dumnezeule Mare, rosti ea, sfârșită de puteri.

— Tot atâtia oameni doreau să pătrundă în New York, câți încercau să scape de acolo. Nu înțeleg de ce s-au chinuit să blocheze tunelul la capătul dinspre Jersey. Din câte îmi închipui, nici ei nu știau prea bine de ce. A venit careva cu o idee strălucită, unul din ăia care se prefac de minune că muncesc...

Dar ea se așezase în mijlocul străzii și plângea.

— Nu trebuie să plângi, o împacă el, ingenunchind alături de ea. Experiența din tunel îi era prea proaspătă ca să se poată supăra pe ea. Totul e-n regulă, Rita.

— Ce este în regulă? suspină ea. Ce anume? Spune-mi tu doar un singur lucru.

— Oricum, am reușit să ieșim. Asta-i ceva. Și avem aer proaspăt. Dacă stau și mă gândesc, niciodată nu a fost așa aer curat în New Jersey.

Replica lui reuși să-i smulgă un zâmbet stins. Larry cercetă zgârieturile de pe obrazul și tâmpla ei, acolo unde o crestaseră așchiile sărite din pereți.

— N-ar fi rău să mergem la o farmacie și să dăm cu niște apă oxigenată peste răni, îi zise el. Te simți în stare să mergi?

— Da. Îl privea cu o recunoștință tâmpă, ceea ce-l făcea să nu se simtă la largul lui. Și o să-mi fac rost de niște pantofi noi. De sport. Am să fac exact ce-mi spui tu, Larry. Sunt hotărâtă să nu-ți ies din vorbă.

— Am țipat la tine pentru că mă enervasem, îi răspunse el calm. Îi dădu părul pe spate și o sărută pe una dintre tăieturile de deasupra ochiului drept. Nu sunt un băiat chiar așa de rău, adăugă el.

— Nu-ți cer decât să nu mă părăsești.

O ajută să se ridice și-și trecu un braț în jurul taliei ei. Porniră încet spre șirul de gherete și se strecurară printre ele, lăsând în urma lor New Yorkul, dincolo de fluviu.

CAPITOLUL 36

ÎN CENTRUL ORAȘULUI Ogunquit exista un mic parc, înzestrat cu toate cele cuvenite, tunul din Războiul Civil și Monumentul Eroilor; după moartea lui Gus Dinsmore, Frannie Goldsmith se duse acolo și se așeză în apropierea iazului cu rațe, aruncând din când în când pietre în apă și urmărind undele concentrice pe suprafața calmă până când ajungeau la crinii de la marginea lacului și se pierdeau rând pe rând.

Cu două zile în urmă, îl dusese pe Gus la casa Hanson, de pe plajă, temându-se că dacă mai aștepta, Gus nu va mai fi în stare să meargă și va trebui să-și găsească "odihna veșnică", așa cum ar fi numit-o strămoșii ei, printr-un eufemism atât de înspăimântător, și totuși potrivit, în ghereta mică și fierbinte din apropierea parcului plajei publice.

Crezuse că Gus va muri în seara respectivă. Avea temperatură foarte ridicată și delira îngrozitor, căzuse în două rânduri din pat și băntuise, clătînându-se pe picioare, prin dormitorul doamnei Hanson, răsturnând lucruri, căzând în genunchi și ridicându-se din nou. Striga după oameni care nu se aflau acolo, le răspundea, îi urmărea cu priviri în care se puteau citi nenu-

mărate emoții, mergând de la veselie la teamă, până când Frannie începu să simtă că însoțitorii invizibili ai lui Gus erau personaje reale, iar ea o simplă fantomă. Îl rugase pe Gus să se întoarcă în pat, dar ea nici nu exista pentru el. Trebuia să i se ferească mereu din cale; dacă nu l-ar fi ocolit, ar fi rasturnat-o la pământ și ar fi trecut peste ea.

În cele din urmă, căzuse pe pat și trecuse de la starea de delir energetic la o inconștiență însoțită de gemete și respirație grea, iar Fran presupusese că intrase în comă. Dar a doua zi de dimineață, când îl vizitase, Gus stătea în pat, rezemat de perne, citind un Western ieftin, descoperit pe un raft. Îi mulțumi pentru că se îngrijise de el și-i spuse, cu toată seriozitatea, că spera să nu fi zis sau făcut ceva ce nu se cuvenea, cu o seară în urmă.

Când auzi că nu făcuse nimic rău, Gus aruncă priviri pîine de îndoială în jur, în dormitorul distrus, și-i răspunsese că, în orice caz, era frumos din partea ei să-i spună asta. Îi preparase o supă, pe care el o sorbise cu poftă, iar când i se plânsese cât de greu îi venea să citească fără ochelari, pe care și-i spărsese când făcuse de pază la baricada înălțată în partea sudică a orașului, cu o săptămână în urmă, ea luase cartea (în pofida slabelor lui proteste) și-i citise patru capitole din romanul *Crăciun în flăcări*, scris de femeia aceea care locuia în nord, în Haven. Din câte înțelegea ea, șeriful John Stoner avea probleme cu niște huligani din orașelul Roaring Rock, Wyoming — și, ceea ce era chiar mai rău, nu reușea să găsească un cadou de Crăciun pentru tânăra și încântătoare lui soție.

Fran plecase de acolo mai optimistă, sperând că Gus s-ar putea înzdrăveni. Dar în ultima noapte îi fusese din nou foarte rău și murise azi-dimineață, la ora 7.45, adică de-abia acum o oră și jumătate. Rămăsese conștient până la capăt, fără să-și dea seama însă cât de gravă era starea în care se găsea. Îi spusese că și-ar fi dorit foarte tare un sifon cu înghețată, de felul celor pe care Gus și frații lui le primeau de la tatăl lor de fiecare 4 Iulie, precum și de Ziua Muncii, când venea bălciul la Bangor. Dar în momentul respectiv, nu mai exista curent electric la Ogunquit — se oprise fix la ora 9.17 p.m., în seara de 27 iunie, pe ceasurile acționate cu electricitate — iar în oraș nu mai puteai găsi înghețată. Se întrebase dacă nu mai exista cineva în oraș care să aibă un generator automat pe bază de benzină, cu un frigider legat de el printr-un circuit de siguranță, ba chiar se gândise să plece în căutarea lui Harold Lauder, ca să-l întrebe, dar tocmai atunci Gus ajunsese la ultimele lui respirații chinuite. Totul durase doar cinci minute, timp în care ea îi susținuse capul cu o mână, ștergându-i expectorațiile abundente de la gură cu mâna cealaltă. Apoi venise sfârșitul.

Frannie îl acoperise cu un cearșaf curat și-l lăsase pe patul lui Jack Hanson, din dormitorul cu vedere la ocean. După aceea venise aici și de atunci arunca pietre în lac, fără să se gândească aproape la nimic. În subconștientul ei înțelegea că lipsa de gânduri era *bună*: nu avea nimic în comun cu acea stranie stare de apatie care o copleșise în ziua de după moartea tatălui ei. De atunci, se regăsise din ce în ce mai mult. Făcuse rost de o tufă de trandafiri de la florăria lui Nathan, pe care o plantase cu grijă la picioarele mormântului lui Peter. Era convinsă că se va prinde minunat, după cum s-ar fi exprimat tatăl ei. Absența gândurilor nu reprezenta acum decât un fel de odihnă, după ce-l ajutase pe Gus să treacă prin ultimele clipe. Nu avea nimic de-a face cu preludiul nebuniei, pe care-l trăise atunci. Experiența aceea o făcea să se gândească acum la traversarea printr-un tunel cenușiu și puturos, plin de umbre, mai degrabă simțite decât văzute; un tunel prin care n-ar mai fi vrut să călătorească vreodată.

Curând însă, avea să fie nevoită să se gândească la ceea ce urma să facă, iar orice plan de viitor îl includea, inevitabil, și pe Harold Lauder. Și nu numai din cauză că ea și Harold erau ultimele două persoane din acea regiune, ci și pentru că nu știa ce s-ar fi ales de băiat dacă nu se ocupa cineva de el. Nu că ea ar fi cea mai practică ființă de pe lumea asta, dar de vreme ce se găsea aici, ei și nu altcuiva îi revenea treaba asta. Tot nu-l plăcea prea tare, dar cel puțin el încercase să fie plin de tact și dovedise că este în stare să se comporte cuviincios. Ba chiar foarte cuviincios, judecând după felul lui puțin ciudat de a fi.

Harold o lăsase în pace de la întâlnirea de acum patru zile, probabil respectându-i dorința de a se reculege după moartea părinților ei. Dar îl văzuse, când în când, în Cadillacul lui Roy Brannigan, mergând fără țință dintr-un loc într-altul. Iar în două rânduri, când vântul bătea din direcția potrivită, reușise să audă țâcănitul mașinii lui de scris de la fereastra dormitorului ei. Faptul că era atâta liniște, încât să se poată auzi sunetul acela, deși casa familiei Lauder era aproape la doi kilometri și jumătate, părea să sublinieze realitatea celor ce se întâmplaseră. O amuza puțin faptul că, deși Harold nu se mai despărțea de Cadillac, nu se gândise să-și înlocuiască vechea mașină de scris eu unul dintre modelele acelea electrice, care torceau atât de liniștit.

Nu că acum ar mai fi fost cazul, se gândi ea, ridicându-se în picioare și scuturându-se pe fundul pantalonilor scurți. Înghețata și mașinile electrice de scris țineau de domeniul trecutului. Deveni tristă și nostalgică și se întreabă încă o dată, profund nedumerită, cum a fost posibil să se întâmple o asemenea catastrofă, în doar două săptămâni.

Sigur mai existau și alți oameni, indiferent ce zicea Harold. Dacă sistemul autorității se prăbușise, pentru moment, nu le rămânea decât să-i găsească și pe ceilalți oameni izolați și să reînchege sistemul. Nu-i trecu prin cap să se întrebe de ce anume "autoritatea" i se părea un lucru atât de necesar, tot așa cum nu-și pusese problema de ce se simțise în mod automat responsabilă pentru Harold. Pur și simplu așa i se părea. Structura era indispensabilă.

Plecă din parc și o porni încet de-a lungul lui Main Street, în direcția casei Lauder. Se făcuse deja cald, dar aerul era împrăștiat de briza mării. Simți deodată nevoia să coboare spre plajă, să găsească niște ierburi marine frumoase și să ciugulească din ele.

— Dumnezeuule, ești dezgustătoare, zise ea cu voce tare.

Bineînțeles că nu era dezgustătoare, ci însărcinată, și nimic mai mult. Asta era situația. Săptămâna viitoare va pofți sandvișuri Bermuda cu ceapă. Cu hrean și smântână.

Se opri la colțul unei străzi, încă departe de casa lui Harold, descoperind, pe neașteptate, de câtă vreme nu se mai gândise la "starea ei delicată". Mai înainte, descoperirea gândul acesta, *sunt-însărcinată*, pândind-o de după fiecare colț, ca o mizerie pe care uita mereu s-o curețe:

trebuie să duc neapărat rochia albastră la curățat până vineri (peste câteva luni pot să o atârî în debara, pentru că *sunt-însărcinată*); n-ar fi rău să-mi fac un duș (peste câteva luni o să arăt de parcă s-a băgat o balenă în baie, pentru că *sunt-însărcinată*). Ar trebui să schimb uleiul la motor înainte să-mi cadă pistoanele sau cine știe ce să se mai întâmple (și mă întreb ce-ar zice Johnny de la Citgo dac-ar ști că *sunt-însărcinată*). Dar poate că se obișnuise cu ideea, între timp. Dacă stai și te gândești, trecuseră aproape trei luni de sarcină, deci o treime din întreaga perioadă.

Pentru prima oară se întrebă, cu oarecare neliniște, cine o va ajuta să nască.

Din spatele casei familiei Lauder venea zgomotul cadențat, *clic-clic-dic*, al unui aparat manual de tuns iarba, iar când Fran ocoli colțul casei, ceea ce văzu i se păru atât de curios, încât doar surpriza ei deplină o împiedică să izbucnească în râs.

Harold tunde gazonul, îmbrăcat numai într-un slip albastru, mic și strâns pe trup. Pielea lui albă strălucea de transpirație; pletele i se lipiseră de pielea gâtului (deși trebuie spus că Harold, spre cinstea lui, părea să se fi spălat pe cap în trecutul nu prea îndepărtat). Cutele de grăsime de pe abdomen și de pe coapse îi dansau într-un ritm drăcesc. De la iarba tăiată prin care călca, picioarele i se înverziseră până mai sus de glezne. Spatele i se înroșise, dar nu puteai spune cu exactitate dacă din cauza efortului sau fiindcă-l bătuse soarele.

Dar Harold nu *tăia iarba*, ci mai degrabă *alerga*. Pajiștea din spatele casei cobora lin către un frumos zid din piatră, de formă neregulată, iar în mijlocul ei se afla un chioșc octogonal. Aici își organizau ca și Amy "ceaiurile", pe când erau doar niște fete — își aminti Frannie, cuprinsă de un val de nostalgie neașteptat de dureros — în zilele când încă mai plâneau la sfârșitul poveștii cu *țesătura lui Charlotte* și suspirau după Chuckie Mayo, cel mai grozav băiat din toată școala. Verdele-crud și pacea ce domnea asupra gazonului familiei Lauder te duceau cu gândul la Anglia, dar scena pastorală fusese invadată acum de un derviş în slip albastru. Când Harold se întoarse spre colțul de nord-est, unde terenul familiei Lauder era despărțit de cel al familiei Wilson printr-un șir de tufișuri de mur, Frannie auzi găfăitul lui de-a dreptul alarmant. Băiatul coborî panta în trombă, aplecat asupra coarnelor în formă de T ale mașinii, ale cărei lame zbârnăiau. Smocurile de iarbă se uneau într-un fel de jet verde, acoperind etichetele lui Harold. Tunsese cam jumătate din pajiște; ceea ce-i rămăsese era un pătrat din ce în ce mai mic, cu chioșcul în mijloc. Ajuns în josul pajiștei, se întoarse și se avântă din nou în sus, ascuns o vreme vederii de clădire, făcându-și curând apariția, concentrat asupra mașinii lui ca un pilot de curse de Formula 1. Cam pe la jumătatea urcușului, o zări. În exact aceeași fracțiune de secundă, Frannie i se adresă timid:

— Harold?

Văzu că obrajii lui erau scăldați în lacrimi.

— Vai! zise, sau mai curând chițăi Harold.

Îl luase prin surprindere, descoperindu-l într-o lume doar a lui și, pentru un moment, Fran se temu ca șocul, în combinație cu extenuarea, să nu-i pțovoace cumva un atac de cord.

Apoi băiatul porni în goană spre casă, stârnind cu picioarele brazdele de iarbă; Fran era vag conștientă de mireasma de fân ce se răspândea în aerul fierbinte al verii.

Încercă să se apropie de el.

— Harold, ce s-a întâmplat?

Băiatul urca grăbit treptele verandei. Deschise ușa din spate, dispăru înăuntru și trânti ușa după el, cu toată forța. În liniștea ce se așternu după aceea, se auzi țipătul strident al unei gaițe și gălăgia făcută de cine știe ce animal mic în tufișurile de dincolo de zidul din piatră. Mașina abandonată rămase cu iarba tăiată în spatele lamelor și iarbă înaltă în față, la mică distanță de chioșcul unde ea și Amy băuseră cândva limonadă în ceștile de la bucătăria păpușii Barbie, cu degetele mici ridicate elegant în aer.

Frannie rămase nehotărâtă pentru o clipă; în cele din urmă, se duse și bătu la ușă. Nu primi nici un răspuns, dar reuși să distingă plânsul lui Harold undeva, în interiorul casei.

— Harold?

Nici un răspuns. Hohotele de plâns continuau să se audă.

Pătrunse în holul din spate, unde era întuneric, răcoare și un miros îmbătător — la cămara doamnei Lauder se ajungea printr-o ușă, în partea stângă a holului, drept pentru care aici se simțise, de când se știa Frannie, parfumul merelor uscate și al scorțișoarei, ca niște plăcinte visând la clipa creației lor.

— Harold?

Străbătu holul și intră în bucătărie; așezat la masă, cu mâinile încleștate în păr și cu picioarele înverzite odihnindu-se pe linoleumul decolorat, de a cărui curățenie doamna Lauder se ocupase întotdeauna cu atâta grijă, Harold plângea.

— Ce s-a întâmplat, Harold?

— Pleacă de aici! urlă el printre suspine. Știu că nu poți să mă suferi, pleacă de aici!

— Nu-i adevărat, Harold. Ești un băiat cumsecade. N-oi fi tu chiar nemaipomenit, însă n-aș zice că nu ești okay. Făcu o pauză. De fapt, dacă ții cont de circumstanțe, aș spune că ești în momentul de față preferatul meu din întreaga omenire.

Chestia asta păru să-l facă să plângă și mai tare.

— Ai ceva de băut?

— Limonadă, îi răspunse el, apoi, după ce se smiorcăi și-și șterse nasul, adăugă, privind tot în jos: Dar apa e caldă.

— Sigur că-i caldă. Ai luat-o de la cișmea?

Ca multe alte orașele, comunitatea din Ogunquit mai posedă încă o pompă în spatele primăriei, deși în ultimii patruzeci de ani aceasta fusese mai degrabă un punct de atracție decât propriu-zis o sursă de apă. Turiștii o fotografiau, uneori. Și *aici se vede cișmeaua orașului din mica stațiune unde ne-am petrecut vacanța la mare. Vai, uite ce caraghios!*

— Mda, de acolo am adus-o.

Fran turnă câte un pahar pentru fiecare și se așează. *În mod normal, ar trebui să stăm în chioșc, gândi ea. Și am putea să bem cu degetele mici ridicate în sus.*

— Harold, ce ți s-a întâmplat?

Harold scoase un râs ciudat, isteric, ducându-și cu stângăcie paharul la gură. Îl goli și-l așează pe masă.

— Ce-ar fi putut să mi se întâmple?

— Este cumva vorba de ceva deosebit, asta vreau să te întreb?

Gustă din limonadă și se strădui să nu se strâmbe. Nu era foarte caldă, pentru că Harold adusese apa, probabil, doar cu puțină vreme în urmă, în schimb uitase să-i pună zahăr.

Într-un târziu, băiatul își ridică privirile spre ea, cu obrajii brăzdați de lacrimi; se vedea că era la un pas să înceapă din nou.

— Plâng după mama, îi mărturisi el, simplu.

— Vai, Harold...

— Când s-a întâmplat, când a murit ea, mi-am zis: "ei, nu m-a durut chiar atât de tare".

Strângea paharul în mână, privind-o cu o intensitate și o sălbăticie care o speriau. Știu cât de îngrozitor trebuie să sune asta pentru tine. Dar când au murit, habar n-aveam ce reacție *anume* voi avea. De fapt, sunt o persoană foarte sensibilă. Din cauza asta am și fost atât de persecutat de cretinii din casa aceea a ororilor căreia mai marii orașului se încăpățâneau să-i zică liceu. Am crezut că am să înnebunesc de durere, la moartea lor, sau că asta o să mă doboare pentru un an de zile... Soarele meu interior, ca să zic așa, urma să... urma să... iar atunci când s-a întâmplat cu adevărat, maică-mea... Amy... taică-meu... În loc de orice altceva n-am făcut decât să-mi spun că nu m-a durut *chiar atât de tare*. Izbi cu pumnul în masă, făcând-o pe Frannie să tresară. De ce nu sunt în stare să spun ce simt? strigă el. *Întotdeauna* am fost în stare să spun ce doresc. Asta-i munca scriitorului, să se folosească de limbă ca de o unealtă, să despice firul în patru, *decî cum de nu sunt în stare să spun ce simt?*

— Harold, liniștește-te. Eu știu ce simți.

O măsură neîncetător, apoi clătină din cap.

— Tu știi?... Nu, nu se poate.

— Ți-aduci aminte când ai venit la mine? Și eu săpam mormântul? Aproape îmi ieșisem din minți. Începusem să nu-mi mai aduc aminte prea bine ce doream să fac. În ziua aceea am vrut să-mi fac niște cartofi prăjiți, și era gata să dau foc la toată casa. Prin urmare, dacă ție îți face bine să tunzi iarba, foarte bine. Pe de altă parte, ai să te alegi cu arsuri de la soare, dacă nu pui o cămașă pe tine. Ba chiar ai reușit să te arzi, îl dojeni ca, privindu-i umerii.

Din politețe, mai sorbi puțin din limonada grețoasă.

Harold se șterse cu mâna la gură și zise:

— Adevărul este că nu ne-am prea iubit, dar credeam că oricum, trebuie să te doară când îi pierzi. Ca atunci când ai vezica plină și trebuie să urinezi. Și dacă îți moare o rudă apropiată, nu se poate să nu fii cuprins de durere.

Ea făcu un semn din cap, spunându-și că formularea era ciudată, însă nu chiar nepotrivită.

— Maică-mea se ocupa doar de Amy. Era prietena ei, supralicită el, ca un copil îmbufnat.

Cât despre mine, îl scandalizam pe taică-meu.

Fran înțelegea foarte bine chestia asta. Brad Lauder fusese un tip uriaș și negricios; lucrase ca maestru la filatura de lână din Kennebunk. Nu te puteai aștepta din partea unui asemenea om să accepte că din coapsa lui răsărise un fecior gras și ciudat.

— Într-un rând m-a luat la o discuție între patru ochi, continuă Harold, și m-a întrebat dacă nu cumva sunt un băiat dintr-aceia cu gusturi aparte. Exact așa s-a exprimat. Eu m-am speriat așa de tare, încât am început să plâng, iar el mi-a dat o palmă și mi-a explicat că dacă aveam de gând să mă port toată viața ca un bebeluș, cel mai bine ar fi să mă car din oraș încă de pe acum. Iar Amy... Cred că nu greșesc dacă spun că lui Amy puțin îi păsa de mine. Pentru ea nu eram decât cineva de care se rușina, când își aducea prietenii acasă. Se purta cu mine de parcă aș fi fost o cameră în neorânduială.

Făcând un efort considerabil, Fran reuși să-și termine limonada.

— Când au murit și am băgat de seamă că nu simt nimic, nici o durere, mi-am zis că mă înșel, că durerea nu este un gest reflex, ca reacția genunchiului lovit cu ciocănelul. Dar nu era adevărat. Dorul meu a crescut cu trecerea fiecărei zile. Mi-e dor mai ales de maică-mea. Dacă aș putea s-o mai văd... de cele mai multe ori n-o găseam atunci când doream să-i vorbesc... când aveam nevoie de ea... era prea ocupată. Ori lucra ceva pentru Amy, sau vorbea cu Amy, dar niciodată nu s-a purtat urât cu mine. Azi-dimineață, când gândurile astea m-au năpădit iarăși, mi-am zis: "ca să-mi alung toate astea din cap, am să tai iarba." Dar nu m-a ajutat. Atunci am început să merg din ce în ce mai repede... ca și cum aș fi sperat că pot scăpa cu fuga... cred că atunci ai apărut și tu. Fran, oare arătam pe atât de nebun pe cât mă simțeam, în clipele acelea?

Ea întinse brațul peste masă și-i atinse mâna.

— Simțămintele tale sunt absolut firești, Harold.

— Ești sigură?

O privea din nou cu ochii mari, ca de copil.

— Da.

— Vrei să-mi fii prietenă?

— Da.

— Slavă Domnului. Mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta.

Mâna îi transpirase într-a ei și, în momentul când ea conștientiză acest lucru, Harold păru să simtă, pentru că și-o retrase, fără tragere de inimă.

— Mai vrei niște limonadă? se interesă el umil.

— Poate ceva mai târziu, îi răspunse Fran, arborând cel mai diplomatic zâmbet al ei.

Merseră în parc, unde organizară, în chip de prânz, un mic picnic: sandvișuri cu unt de arahide și peltea Hostess Twinkies și câte o sticlă mare de Coca-Cola fiecare. După ce le răciseră

în heleșteul cu rațe, răcoritoarele aveau gust bun.

— M-am gândit la ceea ce voi face, îi mărturisi Harold. Nu mai mănânci restul de Twinkies?

— Nu, m-am săturat.

Bucata de prăjitură dispăru în gura lui Harold dintr-o singură înghițitură. Durerea tardivă nu-i afectase apetitul, remarcă Frannie, apoi ajunse la concluzia că era un mod cam necinstit de a gândi.

— Ce anume? se interesă ea.

— Mă bate gândul să plec spre Vermont, îi răspunse el nesigur pe sine. N-ai vrea să mă însoțești?

— De ce tocmai în Vermont?

— Acolo există un centru guvernamental epidemiologic și de boli contagioase, într-un oraș numit Stovington. Nu e cât cel din Atlanta, dar este, în orice caz, cu mult mai aproape. Mă gândesc că dacă mai există oameni în viață și care luptă împotriva gripei, mulți dintre ei trebuie să fie chiar acolo.

— Dar cum să fi scăpat de moarte?

— Nu-i exclus să fie morți cu toții. Îi răspunse Harold pe un ton afectat. Dar în locuri ca Stovington, unde au de-a face cu boli contagioase, tipii știu să-și ia măsuri de precauție. Iar dacă centrul mai funcționează, îmi închipui că sunt în căutarea unora ca noi. Adică imuni.

— De unde știi tu atâtea lucruri, Harold?

Îl privea cu admirație vizibilă, ceea ce-l făcu pe Harold să se îmbujoreze de fericire.

— Citesc foarte mult. Nici unul dintre locurile despre care-ți vorbeam nu sunt secrete. Ce părere ai, Fran?

După părerea ei, era o idee minunată. Cu atât mai mult cu cât intra în acord deplin cu nevoia ei confuză de structură și autoritate. Respinse imediat contraargumentul lui Harold, că oamenii din acea instituție ar putea să fi murit, fără excepție. Vor merge la Stovington, vor fi internați, testați, iar din toate analizele va rezulta cu siguranță o discrepanță oarecare, o diferență între ei și toți ceilalți oameni care se îmbolnăviseră și muriseră. Atunci nu-i trecu prin cap să se întrebe la ce bun să mai fi fost descoperit acum un vaccin.

— Cred că ar trebui să găsim un ghid al drumurilor și să vedem cum putem ajunge acolo, cât mai repede cu putință, propuse ea.

Harold se lumină la față. O clipă, fu convinsă că o va săruta, iar în acel moment unic i-ar fi permis s-o facă, probabil, dar clipa trecu zadarnic pentru Harold. Privind retrospectiv, ea se bucură că nu se întâmplase altfel.

Ai fi zis că toată călătoria este o joacă, judecând după atlasul drumurilor, pe care întreaga distanță apărea redusă la lungimea unui deget. Porneai pe US 1 spre 1-95, 1-95 te scotea la US 302, care te purta spre nord-vest, printre orașele din zona de lacuri a Maineului de vest, traversa prin trecătoarea New Hampshire, după care pătrundea în Vermont. Stovington se găsea la doar treizeci de mile vest de Barre, accesibil fie pe șoseaua Vermont 61, fie pe 1-89.

— Care-ar fi, prin urmare, distanța totală? se interesă Fran.

Harold făcu rost de o riglă, măsură, apoi consultă scara hărții.

— N-ai să mă crezi, o preveni el, morocănos.

— Cât este? O sută cincizeci de kilometri?

— Aproape cinci sute.

— Vai, Doamne. Asta înseamnă că ideea mea nu-i bună. Citisem undeva că poți străbate pe jos cele mai multe state din New England într-o singură zi.

— Nu-i decât o păcăleală, îi explică Harold pe tonul lui savant. E adevărat, poți pune piciorul în patru state — Connecticut, Rhode Island, Massachusetts și chiar să traversezi și granița Vermontului — în douăzeci și patru de ore, dar asta numai dacă procedezi corect; e ca-n jocurile acelea de îndemănare — dacă știi cum, pare simplu, dacă nu, e de-a dreptul imposibil.

— Dar asta de unde Dumnezeu o mai știi? întrebă ea, amuzată.

— Din Guinness Book of World Records, îi mărturisi el cu dispreț. Mai cunoscută și sub denumirea de Biblia din Sala de Studiu a Liceului Ogunquit. De fapt, mă gândeam la biciclete. Sau... nu știu... poate mai bune ar fi niște scutere.

— Harold, ești un adevărat geniu, declară ea solemn.

Harold tuși, îmbujorat și mulțumit.

— Măine dimineață am putea merge până la Wells, pe biciclete. Este acolo o reprezentanță Honda... știi să conduci o Honda, Fran?

— Pot să învăț, dacă mergem mai încet o bucată de drum.

— O, cred c-ar fi o neghiobie să gonim. După fiecare curbă fără vizibilitate am putea nimeri în vreun baraj din mașini răsturnate.

— Da, da, nu poți ști niciodată. Dar de ce să mai așteptăm până mâine? De ce nu plecăm chiar azi?

— Păi, e trecut de ora 2, îi replică el. Prea departe de Wells nu avem cum ajunge, oricum; trebuie să ne și echipăm, pe deasupra. Asta o facem mai ușor aici, în Ogunquit, pentru că știm de unde. Apoi, avem bineînțeles nevoie și de niște arme.

I se întâmplă un lucru cu adevărat ciudat. De îndată ce el pomeni cuvântul acela, Fran se gândi la copilul ei.

— De ce avem nevoie de arme?

Harold o măsură, apoi își coborî privirile. O puternică roșeață îi urca dinspre gât pe obraji.

— Deoarece poliția și judecătorii au dispărut, deoarece tu ești o femeie frumoasă și unii oameni... unii bărbați... s-ar putea să nu fie... niște gentlemen. De asta.

Fața lui devenise stacojie.

El vorbește despre viol, îi trecu prin minte. *Viol*. Dar cum i-ar putea trece cuiva prin minte să mă violeze, *eu-sunt-însărcinată*. Și totuși, nimeni nu are știință de asta, nici măcar Harold. Și

dacă-i mărturiseai celui care-și pusese în gând să te violeze: *Am să te rog frumos să nu faci asta, pentru că eu-sunt-însărcinată*, puteai oare să trăiești cu speranța că el ți-ar răspunde: *Vai, doamnă, îmi pare rău, mă duc să violez altă fată?*

— Foarte bine, se hotărî ea. Luăm și arme. Totuși, am putea ajunge astăzi până la Wells.

— Mai există un lucru anume pe care vreau să-l îndeplinesc aici, îi spuse Harold.

Acoperișul de pe șura lui Moses Richardson era îngrozitor de fierbinte. Transpirația începuse să se scurgă pe trupul fetei încă de când ajunseseră în podul cu fân, iar după ce urcase scara subredă ce ducea din pod și până pe acoperiș, se simțea scăldată în sudoare: bluza i se întunecase la culoare, lipindu-i-se de sâni.

— Ești convins că ceea ce facem noi e într-adevăr util, Harold?

— Nu știu sigur. Dar șura se vede foarte bine din US 1, pe unde cred că vor trece cei mai mulți oameni. Oricum, n-are ce strica.

Băiatul căra o găleată cu vopsea albă și o pensulă mare, în ambalajul ei de celofan.

— Decât dacă se întâmplă cumva să cazi și să-ți frângi oasele. Cred că n-ai scăpa cu viață dintr-o asemenea căzătură.

Din cauza căldurii, o durea capul, iar Cola băută la prânz i se plimba prin burtă, provocându-i o imensă greață.

— N-am să cad, îi răspunse Harold scurt, apoi îi aruncă o privire. Fran, nu arăți prea bine.

— Din cauza căldurii, îi răspunse ea stins.

— Atunci coboară, pentru numele lui Dumnezeu. Întinde-te la umbra unui copac. Și uită-te cum Omul-Păianjen, sfidând moartea, își execută numărul pe abruptul acoperiș, înclinat cu zece grade, al șurii lui Moses Richardson.

— Lasă gluma. Eu rămân la părerea mea că este un gest stupid. Și periculos.

— Se poate, dar o să mă simt mult mai bine după ce-l voi fi îndeplinit. Haide, Fran, coboară.

Să știi că o face pentru mine, îi trecu prin minte lui Fran.

Stătea înaintea ei, nădușit și speriat, cu pânze vechi de păianjen lipite de umerii goi și grași, cu burta revărsată peste cureaua jeansilor strâmți, hotărât să nu scape nimic din vedere, să îndeplinească toate cele cuvenite.

Ea se înalță pe vârfuri și-l sărută ușor pe gură.

— Ai grijă ce faci, îi spuse, înainte de a începe să coboare în grabă.

Cola i se plimba prin stomac în toate părțile, în sus și în jos, apoi de jur-împrejur, baahh; plecase repede, însă mai apucase să vadă buimăceala fericită din ochii băiatului. Coborî treptele prinse în cuie ce duceau din podul de fân până în șura plină de paie cu atât mai repede cu cât știa sigur că avea să verse, dar, în timp ce ea știa că este vorba de căldură, de Coca-Cola și de copil, ce-ar fi putut să-și închipuie Harold? Iată de ce dorea neapărat să ajungă afară, de unde nu mai putea s-o audă. Ceea ce reuși să facă. Aproape în ultima clipă.

Harold coborî la 3.45, roșu ca racul din cauza soarelui și cu brațele stropite de vopsea albă. Cât timp lucrase, Fran ațipise — neliniștit — sub un ulm din curtea aflată în fața casei lui Richardson, fără să fie nici o clipă pe deplin inconștientă; se aștepta în orice moment să audă zgomotul țiglelor sparte și strigătul disperat al bietului Harold cel gras, căzând de la imensa înălțime a acoperișului șurii pe pământul tare de jos. Dar — slavă Domnului — acest lucru nu se întâmplă, iar acum băiatul stătea mândru înaintea ei, cu picioarele verzi ca iarba, cu brațele albe și cu umerii roșii.

— De ce te-ai mai chinuit să cobori cu vopseaua? Întrebă ea, curioasă.

— N-am vrut s-o las acolo. Nu ar fi exclus să intre în combustie spontană, mistuind astfel în flăcări și mesajul nostru.

Ea se gândi încă o dată cât de hotărât era Harold să nu omită absolut nimic. Chiar ți se făcea puțin frică.

Își ridicară amândoi privirile spre acoperișul clădirii. Vopseaua proaspătă strălucea, ieșind net în evidență pe fondul verde-palid al țiglelor, iar cuvintele zgrăvite acolo îi amintiră lui Fran de texte pe care le întâlneau câteodată în sud, tot pe acoperișul șurilor: ISUS TE MÂNTUIEȘTE sau MESTECAȚI GUMA RED INDIAN. Iată și textul lui Harold:

AM PLECAT LA CENTRUL EPIDEMIOLOGIC DIN STOVINGTON, VT.

US 1 PANA LA WELLS

INTERSTATE 95 PÂNĂ LA PORTLAND

US 302 PÂNĂ LA BARRE

INTERSTATE 89 PÂNĂ LA STOVINGTON

AM PORNIT DIN OGUNQUIT LA 2 IULIE, 1990

HAROLD EMERY LAUDER

FRANCES GOLDSMITH

— Nu-ți știu celălalt prenume, îi mărturisi Harold, scuzându-se într-un fel.

— Nu face nimic, îi răspunse Frannie, contemplând în continuare inscripția. Primul rând fusese scris chiar sub luminatorul acoperișului; ultimul, numele ei, chiar deasupra streșinii. Cum ai reușit să pictezi ultimele cuvinte? Îl întrebă ea.

— N-a fost prea greu, îi spuse el sfios. A trebuit doar să-mi bălăbănesc puțin picioarele în gol, asta-i tot.

— Vai, Harold! De ce nu te-ai semnat doar pe tine?

— Pentru că noi doi formăm o echipă. Nu-i așa? Întrebă el apoi, cu o urmă de teamă.

— Ba cred că da... cât timp nu te sinucizi. Ți-e foame?

— Am o foame de lup, îi mărturisi el, radios.
— Atunci hai să mâncăm. Am să-ți dau cu niște cremă peste arsuri. Trebuie să-ți pui cămașa, Harold. Altfel nu știu dacă ai să poți dormi la noapte.
— Ba am să dorm foarte bine, îi spuse el, cu un zâmbet.
Zâmbi și ea, în semn de răspuns.
Mâncară niște conserve, băură limonadă (preparată de Frannie, cu zahăr de această dată), apoi Fran plecă acasă la ea. Mai târziu, când începuse să se întunece, se trezi cu Harold, care ducea ceva sub braț.
— A fost al lui Amy, îi explică el. L-am găsit în mansardă. Cred că l-a primit cadou de la mama și de la tata, când a absolvit școala generală. Nici nu mai știu dacă funcționează, dar am luat niște baterii de la magazin.
Se bătu demonstrativ peste buzunarele umflate din pricina bateriilor EverReady.
Era un pick-up portativ, din cele cu capac din plastic, destinat parcă anume fetelor de treisprezece sau paisprezece ani, ca să-l poată lua la plajă sau la petrecerile lor în aer liber. Era genul de fonograf construit special pentru discurile single, de 45 de turații — de tipul celor produse de Osmonds, Leif Garrett, John Travolta, Shaun Cassidy. Fran se uită la el atent și simți cum i se umplu ochii de lacrimi.
— Bine, hai să vedem dacă merge.
Aparatul funcționa perfect. Timp de aproape patru ore, rămaseră așezați la cele două capete ale unei canapele, cu aparatul pe măsuta de cafea din fața lor, ascultând, cu chipurile luminate de o fascinație mută și îndurerată, cum muzica unei lumi moarte umplea noaptea de vară.

CAPITOLUL 37

LA ÎNCEPUT, Stu acceptă sunetul fără să-și pună vreo întrebare; făcea atât de firesc parte din zgomotele unei luminoase dimineți de vară. Tocmai trecuse prin orașul South Ryegate, New Hampshire, iar acum șoseaua șerpuia printr-o zonă frumoasă, unde ulmii bogați pătau asfaltul cu nenumărați bănuți fremătători de lumină solară. Pe ambele laturi ale șoselei creștea un tufăriș bogat — sumac multicolor, ienuperi albastru-cenușii și multe alte plante, ale căror nume nu le cunoștea. Obișnuit cu peisajul sărac din East Texas, unde flora de la marginea drumului nu prezenta o asemenea varietate, nu se mai sătura să contemple această extraordinară abundență. La stânga lui, un străvechi zid din piatră apărea și dispărea iarăși printre tufișuri, iar la dreapta un pârau curgea vesel spre est. Din când în când se auzea foșnetul animalelor mici printre ierburi (iar ieri rămăsese încremenit la vederea unui cerb mare, care adulmeca aerul dimineții chiar pe linia albă din centrul șoselei 302) și țipătul răgușit al păsărilor. Pe acest fundal sonor, lătratul câinelui părea cel mai normal lucru de pe acest pământ.

Merse aproape încă doi kilometri până să-și dea seama că apariția unui câine — care se și apropiase între timp, din câte i se părea lui — era un lucru cu adevărat ieșit din comun. De când plecase de la Stovington, întâlnise o mulțime de câini morți, însă nici unul viu. Păi gripa a omorât oameni, dar nu chiar pe toți oamenii; la fel s-a întâmplat, își spuse, și cu animalele. Așa și câinele ăsta, rămas singur, s-o fi sălbăticit și acum o să se apropie, o să-l adulmece și, retras apoi în desiș, o să-l tot latre isteric până ce Stu va ieși de pe teritoriul lui.

Își potrivea rucsacul Day-Glo pe spate, împăturindu-și din nou batistele pe care și le pusese sub chingi, pe fiecare umăr. În picioare purta o pereche de Georgia Giants, care nu mai arăta deloc nouă după trei zile de mers. Pe cap avea o pălărie dichisită, cu bor mare, din fetru roșu, iar pe umăr ducea și o carabină militară. Nu se aștepta să întâlnească indivizi puși pe jaf, dar se gândise că nu-i strică să aibă o armă la îndemână. Poate ca să-și facă rost de carne proaspătă. Oricum, ieri văzuse carne proaspătă, ba chiar cât se poate de vie, însă fusese cu mult prea surprins și prea încântat ca să se mai gândească să vâneze animalul.

Cu povara așezată cum se cuvine, porni din nou la drum. Lătratul câinelui se auzea ca și cum ar fi venit de după prima cotitură. Poate că apuc să-l vadă, gândi Stu.

Preferase să meargă pe 302, către est, făcându-și socoteala că, mai devreme sau mai târziu, drumul avea să-l scoată la ocean. Încheiase un soi de pact cu el însuși: după ce ajung la ocean, voi hotărî ce am de făcut. Până atunci, nu mă gândesc deloc la asta. Călătoria lui, ajunsă acum la cea de a patra zi, semăna cu un proces de vindecare. Îi trecuse prin minte să-și facă rost de o bicicletă de curse sau de o motocicletă, cu care să-și poată croi drum printre accidente care apăreau uneori pe șosea, dar în cele din urmă se hotărâse să meargă pe jos. Întotdeauna îi plăcuse acest gen de exercițiu, de care corpul lui avea acum atâta nevoie. Până să evadeze de la Stovington, stătuse închis aproape două săptămâni și se simțea moale și ieșit din formă. Mai devreme sau mai târziu, înaintarea asta înecată avea să-l facă nerăbdător, și atunci, cu siguranță, avea să se suie pe o bicicletă sau pe o motocicletă, dar pentru moment se mulțumea să mășăluiască pe drumul acesta către răsărit, contemplând tot ceea ce i se năzărea să contemple, poposind ori de câte ori avea chef, trăgând câte un pușor de somn pe la amiază, pe zăpușeală. Toate astea îi făceau bine. Încetul cu încetul, lungile zile când căutase cu încăpățănare de lunatic o cale de scăpare se estompară, transformându-se dintr-un eveniment așa de intens, încât îi dădea fiori reci pe șira spinării, într-unul care se petrecuse, și atât. Cel mai greu i-a fost să se descotorosească de sentimentul că este mereu urmărit. În primele două nopți petrecute pe drum, visase ultima confruntare cu Elder, atunci când acesta venise să-și ducă la îndeplinire ordinele. În vis întârzia, de fiecare dată, să arunce scaunul. Elder se retrăgea cu un pas, ieșind din raza lui de acțiune, apăsa trăgaciul pistolului, iar Stu simțea cum i se oprește în piept lovitura grea, dar nedureroasă, a glonțului, ca o mână de box umplută cu plumb. Coșmarul revenea, aidoma, de nenumărate ori, până când, în zori, se trezea fără să fi reușit să se odihnească, dar atât de mulțumit de constatarea că este în viață, încât nici nu mai băga de

seamă osteneala. Dar în ultima noapte, visul dispăruse. Se îndoia că această tensiune nervoasă va dispărea definitiv, dar spera să elimine încet, cu ajutorul mersului, otrava ce-i pătrunsese în organism. Poate că nu va reuși niciodată să scape cu adevărat, dar când cea mai mare parte a răului va fi dispărut, era convins că va fi capabil să aprecieze cu limpezime ce avea de făcut, indiferent dacă reușea să ajungă sau nu la ocean până atunci.

Câinele îi ieși în cale la cea dintâi cotitură. Setter irlandez de culoare cafeniu-roșcat. Lătră vesel la vederea lui Stu și veni spre el glont, cu ghearele țâcănind pe suprafața netedă a asfaltului și fluturând frenetic din coadă. Sări și-și plasă labele din față pe stomacul lui Stu, apoi îl împinse, obligându-l să se retragă cu un pas.

— Stai, măi băiete, îl potoli el, zâmbind.

La auzul cuvintelor, câinele lătră fericit, sărind din nou pe el.

— Kojak! răsună o voce aspră, care-l făcu pe Stu să tresară și să se întoarcă în direcția de unde venea glasul. Stai jos! Lasă-l în pace! Ai să-i murdărești cămașa! Câine ticălos ce ești!

Kojak se lăsă cu toate patru labele pe pământ și se învârti în jurul lui Stu, cu coada între picioare. În ciuda poziției incomode, coada i se mai mișca încolo și înapoi, în semn de bucurie reținută, de unde Stu trase concluzia că avea de-a face cu un artist canin nepriceput, incapabil să-și ascundă sentimentele.

Acum îl văzu și pe proprietarul vocii — și al lui Kojak, din câte se părea. Un bărbat cam de șazeize de ani, purtând un pulover jerpelit, o pereche de pantaloni vechi, cenușii... și beretă. Stătea așezat pe un taburet de pian și ținea în mână o paletă. În fața lui, pe șevalet, era pânza la care lucra.

Se ridică în picioare, lăsă paleta pe scăunel (Stu îl auzi murmurând, pentru sine: "Nu care cumva să uiți și să te așezi pe ea") și veni spre Stu cu mâna întinsă. De sub beretă, părul lui zbârlit și încărunit se mișca în adierea ușoară a vântului.

— Sper că n-ai vreo intenție necurată cu arma aceea, domnule. Glen Bateman, la dispoziția dumitale.

Stu îi luă mâna întinsă și i-o strânse (Kojak devenise din nou zburdalnic, țopăia în jurul lui Stu, fără însă a îndrăzni să-și reia salturile — cel puțin pentru moment).

— Stuart Redman. Nu-ți face griji din cauza carabinei. N-am avut nici un motiv până acum să trag cu ea. De fapt, nici n-am văzut vreo persoană, până la dumneata.

— Îți plac icrele negre?

— Nu le știu nici măcar gustul.

— Asta înseamnă că a sosit timpul să le încerci. Și dacă n-or să-ți placă, există o mulțime de alte bunătăți. Kojak, nu sări! Știu că te gândești s-o iei de la capăt cu salturile tale — citesc în tine ca într-o carte — dar am să te rog să te controlezi. Să nu uiți acest lucru, Kojak, autocontrolul este ceea ce deosebește ordinele superioare de cele inferioare. Autocontrolul!

O dată făcut acest apel la înțelegerea lui, Kojak se așeză pe picioarele dinapoi și începu să răsuflă din greu. Pe figura lui de câine se așternuse un zâmbet imens. Stu știa din propria lui experiență că un câine care zâmbește fie mușcă, fie este nemaipomenit de bun. Iar Kojak nu lăsa câtuși de puțin impresia că ar fi un câine care mușcă.

— Te invit la masă, îi spuse Bateman. Ești prima ființă omenească pe care o văd, de o săptămână înapoi. Vrei să rămâi?

— Cu toată plăcerea.

— Ești din Sud, nu?

— Din East Texas.

— Deci ești din Est, am greșit.

Bateman chicoti de propria-i glumă și se întoarse la pictura lui, o acuarelă banală, înfățișând un colț al pădurii de dincolo de drum.

— În locul dumitale, nu m-aș așeza pe scaunul acela, îl sfătui Stu.

— Fir-ar al naibii! Ar fi fost penibil, nu?

Își schimbă direcția și porni spre partea din spate a poienitei. Stu remarcă un răcitor alb-portocaliu, așezat la umbră, deasupra căruia era probabil o pânză împăturită, din cele folosite pentru mâncat la iarbă verde. Stu se convinse de asta când Bateman începu s-o aranjeze pe gazon.

— Făcea parte din obiectele pentru slujba de comuniune ale Casei Baptiste de Rugăciune din Woodsville, îi explică Bateman. Am șutit-o. Nu prea cred că baptiștii îi vor simți lipsa. S-au întors cu toții acasă, la Isus. Sau cel puțin toți baptiștii din Woodsville. Acum pot să primească împărtășania direct. Deși, după părerea mea, Cerul îi va dezamăgi teribil pe baptiști, dacă nu cumva administrația le va permite accesul la televiziune — sau poate că acolo, sus, s-o fi chemând raiviziune — ca să-i vadă pe Jerry Falwell și Jack van Impe. Noi, în schimb, organizăm acum un mic ritual păgân de comuniune cu natura. Kojak, nu călca pe fața de masă! Autocontrolul, nu-l scăpa din vedere niciodată, Kojak. În tot ceea ce întreprinzi, parola ta trebuie să fie "autocontrol". Ești de acord să traversăm și să ne spălăm, domnule Redman?

— Prefer să-mi spui Stu.

— Foarte bine, așa voi face.

Se spălară în undele reci și curate. Stu se simțea fericit, întâlnirea cu acest om anume în acest moment anume i se părea lucrul cel mai bun ce i se putea întâmpla. În aval față de ei, Kojak se zbenguia în apă, apoi se năpusti în pădure, lătrând bucuros. Stârni un fazan de pădure: Stu îl urmări cum țâșnește din desiș și, oarecum surprins de propria lui idee, se gândi că poate lucrurile vor reintra pe un făgaș normal. Într-un fel sau altul, vor intra pe un făgaș.

Icrele negre nu-l impresionară — aveau gust de gelatină rece de pește —, dar Bateman mai avea și un cârnat piperat, un salam, două cutii de sardele, niște mere puțin cam mălăiețe și o cutie mare de smochine în ciocolată Keebler. Smochinele fac bine la mațe, îi explicase Bateman. Digestia nu-i dăduse bătaie de cap lui Stu de când scăpase de la Stovington și începuse să meargă pe jos, dar, pentru că se dădea în vânt după ciocolata cu smochine, mâncă vreo șase batoane. De fapt, înghițise cantități uriașe din toate felurile.

În timpul mesei — în care pâinea fusese înlocuită în bună măsură cu saurei Saltincs — Bateman îi povesti lui Stu că fusese profesor asistent de sociologic la Woodsville Community College. Woodsville, îi explică el, era un orașel ("faimos grație colegiului comunității și celor patru benzinării") aflat la zece kilometri mai încolo, pe aceeași șosea. Soția lui murise cu zece ani în urmă. Copii nu avuseseră. Majoritatea colegilor nu-l agreaseră, iar el le răspunsese, din inimă, cu absolut aceeași monedă.

— După părerea lor, eram nebun. Faptul că există mari șanse să fi avut dreptate n-a avut darul să contribuie la ameliorarea relațiilor noastre.

Epidemia de gripă o acceptase calm, pentru că în sfârșit avea ocazia să se retragă și să se ocupe doar de pictură, ceea ce-și dorise dintotdeauna.

Împărți desertul (un tort Sara Lee) și-i întinse lui Stu porția pe o farfurie din carton, zicându-i:

— Sunt un pictor îngrozitor, absolut îngrozitor, dar mă mângâi cu gândul că acum, în iulie, nu există nimeni pe pământ care să deseneze peisaje mai bune decât Glendon Pequod Bateman, B.A., M.A., M.F.A. Chiar dacă o fi o satisfacție ieftină, e a mea și doar a mea.

— Kojak a fost câinele tău și înainte?

— Nu... asta ar fi fost o coincidență de-a dreptul uimitoare, nu? Cred că a fost al cuiva care locuia în cealaltă parte a orașului. Îl vedeam din când în când, însă, de vreme ce nu-i cunoșteam numele, mi-am îngăduit să-l botez din nou. Din câte-mi dau seama, nu-l deranjează. Scuză-mă doar o secundă, Stu.

Traversă șoseaua, apoi Stu îl auzi mergând prin râu. Se întoarse curând, cu pantalonii suflecați până la genunchi. Aducea în fiecare mână câte un pachet de câte șase beri Narragansett din care picura apa.

— Ar fi mers mai bine cu mâncarea, dar am uitat, proteste.

— Merge foarte bine și după, îl asigură Stu, luând o cutie din pachet. Mulțumesc.

Scoaseră capacele, trăgând de inele, iar Batcman își înălță cutia:

— În cinstea noastră, Stu. Și să avem parte de zile fericite, de mulțumire de cuget și, dacă se poate, de nici un fel de dureri de șale.

— Amin.

Ciocniră recipientele din tablă și băură. Lui Stu îi trecu prin minte că berea nu i se păruse niciodată mai gustoasă ca acum și că, probabil, nu va mai trăi niciodată aceeași senzație.

— Nu ești prea darnic cu vorbele, îi spuse Bateman. Sper că nu-ți las impresia că aș dansa, ca să zic așa, pe mormântul omenirii.

— Nu.

— Sunt pornit de mult împotriva lumii. Asta o recunosc deschis. În ultimul sfert al secolului douăzeci, lumea a avut, din punctul meu de vedere, cel puțin, farmecul unui bărbat de optzeci de ani care moare de cancer la colon. Se spune că ar fi vorba de o indispoziție care afectează toate popoarele occidentale atunci când secolul — oricare secol, adică — se apropie de sfârșit, întotdeauna ne-am înfășurat în vâlurile de doliu și am început să ne tânguim besmetic, vai ție, Ierusalime... sau Cleveland, după cum o cere situația. Tarantismul s-a dezlănțuit în ultima parte a secolului al XV-lea. Ciuma bubonică — sau neagră — a decimat Europa către sfârșitul celui de-al XIV-lea. Tusea convulsivă pe la sfârșitul secolului al XVII-lea, cât despre primele epidemii de gripă, aproape de capătul celui de-al XIX-lea. Ne-am obișnuit atât de mult cu ideea de gripă — ni se pare aproape identică cu răceala comună, greșesc? — încât nimeni, în afară de istorici, nu pare să cunoască faptul că *acum o sută de ani nici nu exista*.

Bateman continuă după o pauză:

— În ultimele trei decenii ale secolelor apar maniacii mistici, care-ți demonstrează, cu fapte și cifre, că a început, în sfârșit, războiul Armaghedonului. Bineînțeles, asemenea personaje există întotdeauna, dar spre sfârșit de secol numărul lor pare să sporească... și sunt luați în serios de foarte mulți oameni. Se ivesc monștrii. Hunul Attila, Genghis Han, Jack Spintecătorul, Lizzie Borden. Charles Manson, Richard Speck și Ted Bundy în vremurile noastre, dacă vrei. Gânditori cu mai multă fantezie decât mine și-au exprimat opinia că Omul Occidental are din când în când nevoie de un purgativ cât se poate de puternic, de o clismă, iar asta se întâmplă la capătul secolului, ca să poată intra în noul secol curat și plin de optimism. Iar în cazul de față, ni s-a servit o superclismă, dar dacă te gândești mai serios, lucrurile se leagă foarte bine. De data asta, nu ne apropiem doar de un centenar. Suntem aproape de un nou mileniu.

Bateman se opri și căzu pe gânduri.

— Dacă stau și cuget mai bine la chestia asta, dansez *cu adevărat* pe mormântul omenirii. Mai vrei o bere?

Stu luă o cutie, chibzuind la cele auzite.

— Nu e chiar sfârșitul sfârșitului, spuse el în cele din urmă. Eu, cel puțin, nu cred asta. E doar o... întrerupere.

— Sună potrivit, bine spus. Mă întorc la pictura mea, dacă nu te superi.

— Foarte bine.

— Ai mai văzut alți câini? se interesă Bateman, privindu-l pe Kojak cum traversa șoseaua, topăind voios.

— Nu.

— Nici eu. Tu ești singura ființă omenească pe care am întâlnit-o, în schimb Kojak pare a fi chiar unic.

— Dacă trăiește el, înseamnă că mai trăiesc și alții.

— Nu mi se pare o deducție științifică, îl contrazise Bateman cu blândețe. Ce fel de american ești tu? Arată-mi măcar un singur alt câine — preferabil, o cățea — și voi accepta teza ta că mai există și un al treilea, undeva. Dar nu-mi arăta unul singur, postulând că ar exista și un al doilea. Așa nu ține.

— Am văzut vaci, spuse Stu, căzut pe gânduri.

— Vaci, da, și cerbi. În schimb, toți caii au murit.

Stu, care văzuse mai mulți cai morți în drumul lui, uneori și vaci care pășteau nu departe de cadavrele lor umflate, se arătă a fi de acord:

— Să știi c-ai dreptate. Oare cum se explică asta?

— Habar n-am. Noi toți respirăm cam în același fel, iar boala pare să fie de natură respiratorie, în primul rând. Dar, mă întreb, oare nu există și vreun alt factor? Oamenii, câinii și caii se molipsesc. Vacile și cerbii, nu. Șobolanii au fost și ei afectați o vreme, dar acum par să-și fi revenit, spuse Bateman, amestecându-și nepăsător culorile pe paletă. Pisici sunt peste tot, o adevărată pacoste și, din câte-mi dau seama, insectelor le merge la fel de bine ca de obicei. Desigur, micii pași greșiți — *les faux pas* — ai omenirii nu le afectează decât rareori — iar gândul că un țânțar ar putea să facă gripă mi se pare cu mult prea ridicol... Nimic din toate astea nu pare să aibă vreun sens, la prima vedere. Nebunie curată!

— Chiar așa.

Stu desfăcu încă o bere, simțind cum îl cuprinde o toropeală plăcută.

— Există șansa să asistăm la niște mutații foarte interesante în ecologie, continuă Bateman, comițând în același timp oribila eroare de a încerca să-l cuprindă și pe Kojak în pictura lui. Mai rămâne de văzut dacă *homo sapiens* va mai fi în măsură să se reproducă după cele ce s-au petrecut — chiar sunt foarte curios să văd ce se va întâmpla —, dar cel puțin putem să ne strângem și să încercăm. Dar oare își va găsi și Kojak o parteneră? Îi este dat și lui să devină un tată mândru?

— Doamne, mă bate gândul că nu.

Bateman se ridică în picioare, lăsă paleta pe taburetul de pian și-și luă o bere.

— Cred că ai dreptate. Probabil că mai există alți oameni, alți câini, alți cai. Dar multe dintre animale ar putea muri fără să se mai reproducă. Nu este exclus, desigur, ca unele femele din speciile aflate în primejdie să fi fost însărcinate la apariția gripei. După cum există și eventualitatea ca zeci de femei sănătoase din Statele Unite să fie — scuză-mi vorba proastă — cu burta la gură. Numărul altor animale însă ar putea să fi scăzut sub pragul critic, de unde nu mai există cale de salvare a speciei. Dacă scoți din ecuație câinii, cerbii — care par imuni — vor scăpa de sub control. Nu încapе înăuntru, nu există suficienți oameni ca să poată stăvili creșterea nemăsurată a populației. Sezonul de vânătoare se amână cu câțiva ani.

— Păi, surplusul de cerbi va muri de inaniție.

— Nu, nu-i așa. Nu toți, nici măcar majoritatea. Și în nici un caz aici. Nu-mi dau seama ce s-ar putea întâmpla în East Texas, dar în New England, toate grădinile erau cultivate și creșteau frumos înainte de gripă. Cerbii vor avea de mâncare din belșug anul acesta și următorul. Chiar și după aceea, recoltele noastre vor germina în continuare, în stare sălbatică. Cerbii nu vor muri de foame, poate nici șapte ani de aici încolo. Dacă vei trece din nou pe aici, în câțiva ani, Stu, va trebui să-ți faci loc cu cotul, ca să treci mai departe.

Stu suci chestia asta în minte, pe toate fețele. Într-un târziu, spuse:

— Nu cumva exagerezi?

— În nici un caz intenționat. S-ar putea să existe un factor sau niște factori de care n-am ținut cont, dar, ca să-ți spun cinstit, nu prea cred. Am putea lua ipoteza mea despre efectele dispariției complete sau aproape complete a populației canine asupra populației cervidelor și să o aplicăm și la relațiile dintre alte specii. Pisicile se înmulțesc fără măsură. Asta ce înseamnă? Ei bine, ziceam că șobolanii stăteau cam prost la Bursa Ecologică, după care și-au revenit. Dacă există suficiente pisici, lucrurile s-ar putea schimba. O lume fără șobolani poate părea foarte bună în primă instanță, totuși eu consider că există niște semne de întrebare.

— La ce anume te-ai gândit când ai spus că rămâne de văzut dacă oamenii mai sunt în măsură să se înmulțească?

— Există două posibilități, îi explică Bateman. Cel puțin două, pe care le văd eu acum. Prima este că bebelușii ar putea să nu fie imuni.

— Adică, vor muri de îndată ce se vor naște?

— Da, sau poate chiar *in utero*. Mai există și o altă posibilitate, mai puțin credibilă, anume ca supergripa să fi avut un efect oarecare de sterilizare asupra noastră, cei care am supraviețuit.

— Asta mi s-ar părea o nebunie.

— Oreionul are același efect, îi replică Bateman sec.

— Dar dacă mamele copiilor care sunt... se află *in utero*... dacă mamele sunt imune...

— Da, în anumite situații, imunitățile pot fi transmise de la mamă la copil, ca și sensibilitățile. Dar nu în toate cazurile. Nu poți vârî mâna în foc. După mine, viitorul copiilor aflați acum *in utero* pare cu totul incert. Mamele lor sunt imune, de acord, dar probabilitatea statistică afirmă că majoritatea taților n-au fost și acum sunt morți.

— Care este cealaltă posibilitate?

— S-ar putea să ducem noi înșine până la capăt distrugerea speciei, îi răspunde Bateman cu detașare. Ba chiar consider că este *foarte* posibil. Nu de la bun început, pentru că suntem prea răspândiți. Dar omul este un animal gregar, social și în cele din urmă ne vom aduna chiar și numai ca să ne putem povesti între noi cum am supraviețuit marelui flagel din 1990. Majoritatea societăților în formare sunt amenințate să devină dictaturi primitive, conduse de mici Cezari, dacă nu avem noroc. Câteva dintre ele s-ar putea să fie niște comunități luminate, democratice. Și am să-ți spun exact ce anume condiții va trebui să îndeplinească o asemenea societate în anii nouăzeci și la începutul mileniului următor: o comunitate dispunând de suficienți tehnicieni pentru a reface alimentarea cu energic electrică. Lucru care se poate realiza, ba chiar foarte simplu. Noi nu ne aflăm după un război mondial, când totul a fost pustiit. Utilajele au rămas intacte, așteptând să apară cineva — persoana potrivită, care să se priceapă să curețe contactele și să înlocuiască cele câteva lagăre arse — în stare să le repună în funcțiune. Totul depinde de câți dintre supraviețuitori înțeleg tehnologia, pe care majoritatea o ignoram, considerând-o un fapt de la sine înțeles.

Stu sorbi din berc și întrebă:

— Crezi?

— Desigur. Bateman bău și el o gură de bere, apoi se aplecă spre Stu și-i zâmbi macabru. Hai să-ți prezint o situație ipotetică, domnule Stuart Rcdman din East Texas. Să presupunem că avem o comunitate A la Boston și o comunitate B la Utica. Fiecare știe de existența celeilalte și cunoaște și condițiile în care viețuiește cealaltă comunitate. Societatea A o duce bine. Oamenii locuiesc pe Beacon Hill în lux, pentru că unul dintre ei este, întâmplător, reparator de meserie. Individul ăsta știe exact atât cât îi este necesar ca să pună din nou în funcțiune centrala electrică ce deservește Beacon Hill. De fapt, nu va fi vorba decât de cunoașterea celor câteva contacte întrerupte atunci când uzina s-a oprit automat. O dată repusă în funcțiune, acționează aproape total automatizat. Mecanicul îi poate învăța pe alți membri ai societății A de care pârghii să tragă și ce indicatoare să urmărească. Turbinele funcționează pe bază de motorină, din care există câtă vrei, pentru că toată lumea care avea nevoie de ea a dat ortul popii. La Boston curge lapte și miere, prin urmare. Există căldură cu care să te aperi de frig, lumină la care să poți citi noaptea, frigidere ca să poți bea Scotch cu gheață, ca un om civilizat. Dacă stai și te gândești, ar fi o viață aproape idilică. Poluare nu. Droguri nu. Probleme rasiale nu. Lipsuri nu. Probleme monetare sau de schimb în natură nu, pentru că toate bunurile — chiar dacă nu și serviciile — sunt la îndemâna oricui și există cantități suficiente pentru a-i ajunge, unei societăți radical reduse, timp de trei secole. Privind din punct de vedere sociologic, un asemenea grup va căpăta probabil o structură comunală. Aici nu va fi vorba de dictatură. Terenul favorabil al unei dictaturi, acolo unde există lipsuri, nevoi, nesiguranță, privațiuni... pur și simplu nu va exista. În cele din urmă, Bostonul va fi probabil condus din nou de o formă guvernamentală întemeiată pe adunarea consiliului orășenesc.

Bateman își dresă glasul și continuă:

— În schimb comunitatea B, din Utica, se află în situația următoare: nimeni nu se pricepe să pună în funcțiune uzina electrică. Toți tehnicienii au murit. Are să dureze multă vreme până să-și poată da seama cum să pună treaba pe roate. Între timp, noaptea le este frig (și vine iarna), mănâncă din conserve, duc o viață ca vai de lume. Un om cu mâna de fier preia comanda. Ceilalți se vor bucura, deoarece sunt derutați, bolnavi și le este frig. Cel mai bine e să ia e/hotărârile. Ceea ce și face. Expediază pe careva la Boston, cu un mesaj. Nu cumva ar fi dispuși să-l trimită pe tehnicianul lor cel drag la Utica, ca să ajute la repunerea în funcțiune a centralei electrice? Alternativa ar fi o lungă și periculoasă călătorie spre sud, să pascălească iarna. Ce va face comunitatea A la primirea acestei cereri?

— Îl trimit pe specialist? propuse Stu.

— Pe barba lui Cristos, *nu!* Este posibil să fie reținut acolo în pofida voinței lui, ba chiar mi se pare mai mult decât probabil. În lumea postgripală, know-how-ul tehnologic va înlocui aurul, fiind considerat mijlocul de schimb perfect. Din acest punct de vedere, societatea A este bogată și B săracă. Ce va face atunci societatea B?

— Presupun că o vor lua către sud, zise Stu, apoi rânji. Poate chiar până în East Texas.

— Poate. Dar este posibil și să-i amenințe pe locuitorii din Boston cu un focos nuclear.

— Corect. Nu pot să-și pună în funcțiune centrala electrică, în schimb ar ști suficient cât să lanseze o rachetă spre Beantown.* (Orașul Fasolei, denumire familiară pentru Boston)

— Dacă m-aș ocupa eu de asta, nu mi-aș bate capul cu o rachetă. M-aș strădui să demontez focosul, apoi l-aș sui într-o camionetă și-aș porni spre Boston. Crezi că ar merge?

— N-am nici cea mai mică idee! mărturisi Stu.

— Chiar dacă n-ar fi posibilă varianta asta, există suficiente arme convenționale în jur. Asta e figura. Peste tot zace ce *vrei și ce nu vrei*, așteptând să apară cineva și să ia. Iar dacă ambele comunități, A și B, posedă tehnicieni, s-ar putea să jungă la un conflict nuclear de modă veche, din cauze religioase, teritoriale, sau din cauza cine știe căror diferențe ideologice mizerabile. Gândește-te numai, în locul a șase sau șapte puteri nucleare mondiale, s-ar putea să ne trezim cu vreo șizeci sau șaptezeci doar aici, în zona continentală a Statelor Unite. Iar dacă situația ar fi diferită, sunt convinși că s-ar isca lupte cu bolovani și măciuci cu țepi. Cert este că vechii soldați au dispărut, lăsând în urma lor jucăriile. Mi se pare un lucru sinistru, mai ales după ce s-au petrecut atâtea alte fapte sinistre... dar mi-e teamă că este perfect posibil.

Se lăsă tăcerea. De departe, din adâncul pădurii, sosea până la ei lătratul lui Kojak. Ziua trecuse dincolo de cumpăna amiezii.

— Știi, zise Bateman, eu sunt om vesel, de felul meu. Poate din cauză că mă mulțumesc cu puțin. Din pricina asta, mi-am atras mari antipatii. Am defectele mele: vorbesc prea mult, după cum ai auzit, sunt un pictor înfiorător, după cum ai văzut, și am fost teribil de neglijent cu banii. Câteodată, ultimele trei zile înainte de plăta salariului mănecam doar sandvișuri cu unt de arahide, iar la Woodsville mă cunoștea toată lumea ca pe un cal breaz pentru că deschideam conturi de economii pe care le lichidam după nici o săptămână. Dar niciodată nu m-am lăsat doborât de lucrurile acestea, Stu. Excentric, dar vesel, ăsta sunt eu. Singura pacoste în viața mea au fost visele. Încă de când eram copil, m-au chinuit vise nemaipomenit de intense. Multe dintre ele sunt rele. Când eram mai mic, mă pândeau uriași ascunși pe sub poduri, care mă apucau de picior, sau vrăjitoare care mă transformau într-o pasăre... iar eu căscăm gura, ca să urlu, dar de ieșit din gura mea, nu ieșea decât un șir de croncănături. Tu visezi vreodată urât, Stu?

— Câteodată.

Își aduse aminte de Elder și cum îl urmărea, clătănându-se, în coșmarurile lui, de coridoarele ce nu se sfârșeau niciodată, ci doar coteau haotic, luminate de recile lămpi fluorescente și străbătute de ecouri.

— Atunci înțelegi. În adolescență, am avut și eu obișnuitele vise erotice, atât din cele umede, cât și uscate, dar peste ele se suprapuneau uneori imagini în care fata cu care mă găseam se transforma într-o broască-râioasă, într-un șarpe, sau chiar într-un cadavru intrat în putrefacție. Când am crescut, am început să am vise în care sufeream eșecuri, înjosiri, infernale morți prin sinucidere sau accidente. Cel mai des revenea un vis în care eram strivit încet, sub

elevatorul dintr-o benzinărie. Din câte presupun, niște simple permutări ale viselor cu uriași. Cred că acest soi de vise nu reprezintă, decât un simplu vomitiv psihologic, iar oamenii care le visează sunt mai degrabă binecuvântați.

— Dacă scapi de ele, înseamnă că nu se adună.

— Ai dreptate. Există tot felul de interpretări ale viselor, aceea a lui Freud fiind cea mai cunoscută, dar părerea mea este că ele servesc în cea mai mare parte unei funcții eliminatorii simple — că visele reprezintă modul în care psihicul scapă, din când în când, de reziduuri. Și că oamenii care nu visează — sau visează în așa fel încât nu-și aduc aminte ce-au visat decât foarte - rar — sunt constipați mental, într-un fel sau altul. Dacă stai și te gândești, singura compensație practică a unui coșmar este faptul că te trezești și-ți dai seama că n-a fost decât un vis.

Stu zâmbi.

— În ultima vreme însă, am un vis extrem de rău. El revine mereu, ca și cel cu strivitul sub elevator, dar prin comparație, visul celălalt pare absolut nevinovat. Nu se poate compara cu nici un alt vis pe care l-am avut și totuși, într-un fel, seamănă cu toate. Ca și cum... ca și cum ar fi un *summum* al tuturor viselor rele. Iar când mă trezesc, mă simt și eu rău, ca și cum n-ar fi fost un vis, ci o viziune. Știu cât de nebunește sună totul.

— Despre ce e vorba?

— Despre un bărbat, îi spuse Bateman liniștit. Sau cel puțin așa cred, că este un bărbat. Stă pe acoperișul unei clădiri înalte sau poate pe vârful unei stânci. Indiferent ce-o fi, este atât de înaltă, încât miile de metri înălțime dintre ca și pământ se pierd în cețuri. Se apropie apusul soarelui, dar omul se uită în direcția opusă, către răsărit. Uneori aș zice că poartă bluejeanși și o jachetă din doc, dar cel mai adesea se arată într-o mantie cu glugă. Fața nu i-o pot distinge niciodată, în schimb îi văd ochii cei roșii. Și am sentimentul că mă caută *pe mine* — și că mai devreme sau mai târziu mă va găsi sau voi fi silit să mă duc la el... și că acesta va fi sfârșitul meu. Atunci încerc să țip și...

Lăsă cuvintele în suspensie, ridicând din umeri, puțin jenat.

— Atunci te trezești?

— Da.

Kojak se întoarse tropăind, iar Bateman îl mângâie în timp ce câinele termina din farfuria lui de aluminiu ceea ce mai rămăsese din tort.

— Ei, nu-i decât un vis, reluă Bateman. Se ridică în picioare, tresărind când își auzi genunchii pocnind. Dacă aș fi supus unui studiu psihanalitic, medicul respectiv ar susține că visul exprimă teama mea inconștientă de un lider sau de niște lideri care să ia toată porcăria de la început. Poate o teamă de tehnologie în general. Pentru că sunt ferm convins că toate societățile noi ce vor apărea, cel puțin în Occident, se vor baza pe tehnologie. Nici n-ar fi neapărat nevoie să se întâmple astfel, dar, din păcate, suntem prinși ca într-o cursă. Ei nu-și vor aduce aminte — sau vor refuza să-și aducă aminte — în ce situație ajunseserăm, din propria noastră vină. Râurile murdare, gaura din stratul de ozon, bomba atomică, poluarea atmosferică. Tot ce-și vor aminti este că, odată ca niciodată, le era cald noaptea fără prea mare efort din partea lor. Vezi, pe lângă toate celelalte defecte ale mele, sunt și un *ludit*. Dar visul acesta... mă torturează, Stu.

Stu nu scoase nici o vorbă.

— Gata, vreau să mă întorc, zise Bateman pe neașteptate. Oricum, sunt pe jumătate beat și cred că vine o furtună în după-amiaza asta.

Se duse într-o parte a poienii, de unde se întoarse, peste câteva momente, cu o roabă. Înșurubă scaunul pentru pian, îl puse înăuntru, la fel și paleta și răcitorul pentru picnicuri și, peste toate celelalte, așeză și șevaletul, în echilibru instabil.

— Ai cărat toate astea tot drumul până aici? se miră Stu.

— Am împins roaba până ce am văzut un loc pe care am dorit să-l pictez. În fiecare zi pornesc în altă direcție. E un exercițiu foarte sănătos. Dacă tot mergi spre răsărit, ce-ar fi să vii cu mine la Woodsville și să-ți petreci noaptea la mine acasă? Putem să ducem roaba pe rând, iar în râu mai am încă un pachet de șase beri, puse la rece. Nici n-o să simțim drumul până acasă.

— De acord, spuse Stu.

— Ești un om de treabă. Probabil că am să vorbesc tot timpul, până ajungem. East Texas, te afli pe domeniul Profesorului Limbut. Când te plictisesc, te rog să-nu spui să-mi țin gura. N-am să mă simt jignit.

— Îmi place să ascult.

— Înseamnă că ești unul dintre aleșii Domnului. Hai să pornim.

O luară pe 302, împingând pe rând roaba, în timp ce celălalt bea din bere. Indiferent în care dintre aceste posturi se găsea, Bateman vorbea, ținea un monolog nesfârșit, sărind de la un subiect la altul fără pauză. Kojak sălta alături de ei. Stu asculta o vreme, apoi gândurile lui o luau razna, urmând propriile lor tangente, după care devenea din nou atent. Era neliniștit din cauza tabloului zugrăvit de Bateman, cu sute de mici enclave umane, unele cu caracter militarist, conviețuind într-o țară în care mii de arme de distrugere în masă fuseseră lăsate la îndemâna oricui, presărate peste tot că niște cuburi uitate de un copil neglijent. Ciudat însă, gândurile lui se întorceau mereu la visul lui Glen Bateman, la omul fără față cățărât pe acoperișul unei clădiri înalte — sau pe vârful unei stânci — omul cu ochi roșii, stând cu spatele la apus, privind neliniștit spre răsărit.

Se trezi puțin înainte de miezul nopții, scăldat în sudoare, temându-se că țipase. Dar respirația lui Glen Bateman, care dormea în camera vecină, era regulată și calmă, vădit netulburată, iar pe Kojak îl vedea așipit în hol, cu capul pe labe. Amănuntele se vedeau cu atâta limpezime în lumina crudă a lunii, încât totul căpătase un aer suprealist.

Se trezise ridicat în coate, iar acum se lăsă pe spate pe cearșaful ud și-și ridică un braț în

dreptul ochilor, încercând, fără succes, să nu-și amintească visul.

Se afla, încă o dată, la Stovington. Elder era mort. Toată lumea murise. Clădirea întreagă se transformase într-un mormânt băntuit de ecouri. Doar el rămăsese în viață, și nu izbutea să găsească ieșirea. La început, încercă să-și stăpânească teama. *Mergi, nu trebuie să fugi*, își repeta el mereu, dar în curând avea să fie nevoit să gonească. Pașii lui deveneau tot mai repezi, iar nevoia de a privi peste umăr — ca să se asigure că din spate nu venea decât efectul ecoului — devenea tot mai greu de controlat.

Trecea prin dreptul ușilor închise ale birourilor, cu nume scrise în negru pe suprafața albă ca laptele a geamurilor jivratc. Prin dreptul unei brancarde răsturnate. Pe lângă trupul unei asistente, cu fusta albă ridicată până la coapse, cu fața înnegrită și strâmbă, holbându-se către luminile fluorescente albe și reci din tavan, asemănătoare unor tăvițe pentru cuburi de gheață, așezate invers.

În cele din urmă, o rupse la fugă.

Repede, tot mai repede, ușile defilând tot mai iute pe lângă el, picioarele lui izbind linoleumul. Săgeți portocalii scurgându-se pe pereții imaculați. Semne. La început, totul părea în ordine: RADIOLOGIE și CORIDORUL B SPRE LABORATOARE și ACCESUL INTERZIS DINCOLO DE ACEST PUNCT CELOR CE NU POSEDĂ UN PERMIS VALABIL. Atunci se pomeni într-o cu totul altă parte a complexului, pe care n-o văzuse niciodată și nici nu i-ar fi fost îngăduit s-o vadă. Vopseaua de pe acești pereți începuse să se cojească și să cadă. Unele lămpi fluorescente erau aprinse; altele bâzâiau ca niște muște prinse în plasă. O parte dintre geamurile jivrate ale ușilor erau ciobite, iar prin spărturi văzuse mobilier distrus și trupuri surprinse de moarte în cele mai contorsionate poziții. Sânge peste tot. Oamenii aceștia nu muriseră din cauza gripei. Oamenii aceștia fuseseră uciși. Corpurile lor fuseseră înjunghiate, împușcate sau lovite cu băte, judecând după urmele oribile. Ochii lor ieșiți din orbite se holbau în gol.

Se năpusti pe o scară rulantă blocată, coborând într-un tunel lung și întunecos, îmbrăcat în plăci de faianță. La celălalt capăt, întâlnește alte birouri, dar, de această dată, ușile lor fuseseră vopsite în negru, de sus până jos. Săgețile indicatoare erau de un roșu-aprins. Lămpile fluorescente bâzâiau și pâlpâiau. Pe indicatoare se putea citi PE AICI SE AJUNGE LA URNELE DE COBALT, ARME LASER, RACHETE SIDEWINDER și CAMERA EPIDEMIILOR. Apoi, oftând de ușurare, descoperi o săgeată ce indica un ocol de nouăzeci de grade, cu text format dintr-un singur cuvânt binecuvântat: IEȘIRE.

Dădu colțul și descoperi ușa deschisă. Dincolo de ea se întindea noaptea dulce și parfumată. Se năpusti spre ușă, dar chiar în momentul acela, blocându-i calea, se arătă un bărbat în bluejeanși și jachetă de doc. Stu încremeni, iar strigătul i se opri în gât, ca un fier ruginit. Când omul intră în raza pâlpâitoare de lumină a lămpilor, Stu remarcă umbra neagră și rece din locul unde ar fi trebuit să i se vadă fața: pata întunecată era punctată de doi ochi roșii și neînsuflețiți. Suflul nu exista, în schimb răzbătea o undă de simț al umorului. Da, chiar asta se vedea: un soi de veselie jucăușă și dementă.

Omul cel întunecat întinse mâinile, iar Stu văzu că din ele picura sânge.

— Cerul și pământul, se auzi șoptit dinspre locul gol, unde ar fi trebuit să fie fața. Tot cerul și pământul.

Stu se trezi.

Kojak începu acum să se tânuie și să mârâie încet în culcușul lui. Labele îi tresăriră în somn și Stu își spuse că până și câinii aveau vise. Visele erau un lucru perfect natural, chiar și coșmarurile, din când în când.

Cu toate acestea, rămase treaz multă vreme, înainte de a reuși să adoarmă la loc.

CAPITOLUL 38

ÎN TÎMP CE epidemia de gripă se potolea, se iscă o a doua epidemie, care nu dură decât vreo două săptămâni. Aceasta a avut un efect mai puternic în societățile tehnologice, ca Statele Unite, și mai redus în țările subdezvoltate, ca Peru sau Senegal. În Statele Unite, cea de a doua epidemie a secerat circa șaisprezece la sută din supraviețuitorii supergripei. În Peru sau în Senegal, nu mai mult de trei la sută. Cea de a doua epidemie n-a avut un nume, pentru că simptomele au fost extrem de diferite, de la un caz la altul. Un sociolog ca Glen Bateman ar fi putut s-o numească "moarte naturală" sau "lovitura din camera de gardă". În sens strict darwinist, a fost seria finală — cea mai crudă dintre toate, ar fi putut zice unii.

Sam Tauber avea cinci ani și jumătate. Maică-sa murise în 24 iunie la General Hospital din Murfreesboro, Georgia. Pe 25 se stinseseră tatăl și sora lui mai mică, April, în vârstă de doi ani. La 27 iunie murise și fratele lui mai mare, Mike, iar lui Sam nu-i rămăsese decât să se descurce de capul lui.

Sam se afla în stare de șoc încă de la decesul mamei. Umbla fără țință pe străzile din Murfreesboro, mâncând atunci când i se făcea foame și plângând uneori. După o vreme încetă să mai plângă, pentru că plânsul nu-i servea la nimic. Nu-i aducea înapoi pe ceilalți oameni. Noaptea, somnul îi era tulburat de coșmaruri, în care tata, April și Mike mureau de nenumărate ori, cu fețele negre și umflate, scoțând din gât un hârâit înfiorător și sufocându-se din cauza propriei lor flegme.

La ora 9.45 în dimineața de 2 iulie, Sam se rătăci într-un teren cu muri sălbatici, în spatele casei lui Hattie Reynolds. Buimăcit și cu ochii ațintiți în gol, mersese printre tufe de mur mari aproape de două ori cât el, culegând fructele și mâncându-le, până când buzele și bărbia i se învinețiseră. Țepii i se agățau de haine și uneori de piele, dar el aproape că nu băga de seamă. Albinele bâzâiau adormitor în jurul lui. Nu apucă să vadă capacul vechi, putrezit, îngropat pe

jumătate în iarbă înaltă și plantele târâtoare. Lemnul cedă sub greutatea lui și se crăpă cu zgomot, iar Sam plonjă cei șase metri prin puțul săpat în piatră până la fundul uscat, unde își fractură ambele picioare. Muri peste douăzeci și patru de ore, în egală măsură din cauza fricii și suferinței, cât și a șocului, foamei și deshidratării.

Irma Fayette locuia la Lodi, California. Era o tânără în vârstă de douăzeci și șase de ani, virgină, care avea o teamă morbidă de viol. Viața ei se transformase într-un nesfârșit coșmar după 23 iunie, când se dezlănțuise jaful în oraș, unde nu mai exista poliție ca să-l stăvilească. Irma avea o casă mică, pe o stradă laterală; aici locuise împreună cu mama ei, până în 1985, când aceasta murise, în urma unui atac de apoplexie. Când începuseră jaful și împușcăturile și urletele înfiorătoare ale bărbaților beți care străbăteau în sus și în jos străzile din centru călare pe motociclete, Irma încuiase toate ușile, apoi se ascunsese în camera de rezervă de la parter. Începând de atunci, se strecura din când în când la etaj, tăcută ca un șoricel, ca să-și ia ceva de mâncare sau ca să meargă la toaletă.

Irmei nu-i plăceau oamenii. Dacă toată lumea de pe pământ ar fi murit, ea ar fi fost absolut fericită. Dar nu-i fusese dat să se întâmple astfel. Chiar ieri, când începuse să spere, cu prudență, că în Lodi nu mai rămăsese nimeni în afara ei, îl văzuse pe un bețivan și un bădăran, un hipiot îmbrăcat într-un tricou pe care scria AM RENUNȚAT LA SEX ȘI LA BĂUTURĂ — AU FOST CELE MAI TERIBILE 20 DE MINUTE DIN VIAȚA MEA, bântuind pe stradă cu o sticlă de whisky în mână. Avea părul lung și blond, revărsat ca o cascadă de sub șapcă până pe umeri. În centura pantalonilor strâmți purta un pistol. Irma îl urmărise de după perdeaua de la dormitor până ce dispăruse din vedere, apoi fugise la parter și se baricadase în camera de rezervă, ca și cum ar fi ieșit de sub stăpânirea unei vrăji.

Nu muriseră toți. Dacă văzuse cu ochii ei un hipiot, înseamnă că mai existau și alții. Că întreaga tagmă practica violul, nu avea îndoieli. Aveau s-o violeze și pe ea. Mai devreme sau mai târziu urmau s-o găsească și s-o violeze.

În această dimineață, înainte de revărsatul zorilor, se strecurase în podul casei, unde puținele bunuri ale tatălui ei erau păstrate în cutii de carton. Părintele ei fusese marinar pe vase comerciale. O părăsise pe mama Irmei pe la sfârșitul anilor șaizeci. Maică-sa îi povestise Irmei toate amănuntele. Fusese absolut cinstită. Taică-său fusese o bestie care se îmbăta și apoi voia să o violeze. Așa procedau toți. Când te căsătorești, asta îți dă dreptul bărbatului să te violeze ori de câte ori are poftă. Chiar și ziua în amiaza mare. Mama Irmei rezuma întotdeauna dezertarea soțului ei în doar trei cuvinte, pe care Irma era dispusă să le aplice în cazul morții aproape fiecărui bărbat, femei sau copil de pe fața pământului: "Nici o pagubă."

Majoritatea cutiilor nu conțineau decât nimicuri ieftine, cumpărate prin porturi străine — Souvenir of Hong Kong, Souvenir of Saigon, Souvenir of Copenhagen. Există și un album cu fotografii. Majoritatea îl înfățișau pe tatăl ei pe navă, uneori zâmbind spre aparatul de fotografiat, cu brațul petrecut pe după umerii unor alte bestii asemenea lui. Ei bine, probabil boala ce fusese denumită aici Captain Trips îl ajunsese și pe el în locul în care fugise. Nici o pagubă.

Dar mai exista și o casetă de lemn, prinsă în minuscule balamale din aur, iar în casetă era o armă. Un pistol calibru 45. Stătea pe un culcuș de catifea roșie, iar într-un compartiment secret de sub catifeaua roșie se găseau niște cartușe. Niște cartușe înverzite, părand acoperite cu mușchi, dar Irma spera că vor funcționa cum se cuvine. Cartușele erau din metal. Nu se stricau, ca laptele sau ca brânza.

Încărcă arma la lumina unicului bec acoperit cu pânze de păianjen din pod, pe urmă coborî și-și luă micul dejun ca oamenii, la masa ei din bucătărie. Nu avea de gând să se mai ascundă ca un șoarece în gaură. Era înarmată. Violatorii să facă bine să se ferească din calea ei.

După-amiază, ieși pe veranda din față ca să citească. Cartea ei se intitula *Diavolul trăiește și se simte bine pe Planeta Pământ*. Găsise în ea lucruri crunte, dar și vesele. Păcătoșii și nerecunoscătorii fuseseră răsplătiți după cum meritau, exact așa cum scria în carte că are să se întâmple. Se stinseseră cu toții. Cu excepția câtorva hipioți violatori, cu care spera să se poată răfui chiar ea. Stătea cu pistolul pregătit alături.

La ora 2, bărbatul cu plete blonde se întoarse. Era în asemenea hal de beat, încât de-abia se mai ținea pe picioare. O văzu pe Irina și se luminează la față, gândindu-se, fără îndoială, cât de norocos fusese să descopere, în cele din urmă, o "fofoloancă".

— Hei, scumpo! strigă el. N-am mai rămas decât noi doi pe lume! Cât crezi tu...

Apoi groaza i se întipări pe față, văzând-o pe Irma cum lasă cartea jos și ridică pistolul.

— Hei, ascultă-mă, lasă chestia aia jos... e încărcat? *Hei!*...

Irma apăsă trăgaciul. Pistolul explodează, omorând-o pe loc. Nici o pagubă.

George McDougall locuia în Nyack, New York. Fusese profesor de matematică în liceu, specializat și în recuperarea elevilor rămași în urmă. El și soția lui fuseseră catolici practicanți, iar Harriett McDougall îi născuse unsprezece copii, nouă băieți și două fete. Între 22 iunie, când murise fiul lui, Jeff, în vârstă de nouă ani, din cauza a ceea ce în momentul respectiv era diagnosticat drept "pneumonie pe fond gripal" și 29 iunie, când se stinsese Patricia, fiica lui de șaisprezece ani (care, vai, Doamne, fusese atât de tânără și de frumoasă), de ceea ce toată lumea — adică cei care mai rămăseseră în viață — numea acum Gât-Gros, asistase la trecerea în neființă a celor doisprezece oameni la care ținea cel mai mult, în timp ce el rămăsese sănătos și continuase să se simtă perfect. Obişnuia să facă bancuri, la școală, pe seama faptului că nu era în stare să-și amintească numele tuturor copiilor lui, dar ordinea în care ei dispăruseră i se întipărise în memorie: Jeff pe 22, Marty și Helen pe 23, soția lui, Harriett, Bill și George Jr., Robert și Stan pe 24, Richard în 25, Danny pe 27, Frank, cel de trei ani, pe 28, și, în cele din urmă, și Pat — a cărei stare păruse că se ameliorează, până în ultima clipă.

George era convins că nu va scăpa cu mintea întreagă.

Începuse să facă jogging cu zece ani în urmă, sfătuit fiind de doctorul lui. Nu jucase tenis sau handbal, plătea un copil (unul dintr-ai lui, bineînțeles) să taie gazonul și de obicei mergea cu mașina chiar și numai până la magazinul din colț, când îl trimitea Harriett după pâine. Te-ai cam îngrășat, îi spusese doctorul Warner. E ca și cum ai căra niște plumb după tine. Nu-ți face bine la inimă. Încearcă să alergi.

Prin urmare, își luase un trening și începuse să facă jogging în fiecare scară, la început pe distanțe scurte, apoi din ce în ce mai lungi. La început se simțea jenat, convins că vecinii îl trecuseră deja la index, făcându-și semne și dându-și ochii peste cap, dar după o vreme doi tipi cu care nu se știa decât din vedere și cu care se saluta atunci când, întâmplător, ieșeau să ude iarba în același timp, veniră la el și-l întrebară dacă n-ar putea să alerge împreună cu el — cu cât erau mai mulți, cu atât creștea și siguranța. Între timp, lui George i se alăturaseră cei doi băieți mai mari ai lui. Curând, joggingul cuprinsese tot cartierul, tradiția păstrându-se chiar dacă li se alăturau mereu alți oameni, iar alții renunțau.

Continua să alerge și acum, după ce toți ceilalți dispăruseră. În fiecare zi. Patru ore. Nu reușea să scape de ideea că va înnebuni decât atunci când alerga, urmărind numai cadența pantofilor de tenis pe trotuar, balansul brațelor și respirația regulată și iute. Nu putea să se sinucidă, pentru că, fiind catolic, știa că sinuciderea este un păcat capital și că Dumnezeu îi lăsase viața cu un scop anume. Prin urmare alerga. Ieri făcuse jogging aproape șase ore, până ce i se tăiasse respirația și i se făcuse greață din cauza epuizării. Avea cincizeci și unu de ani, nu mai era tânăr, știa că nu-i face bine să alerge atât de mult, dar gândind dintr-un alt unghi de vedere, mai important pentru el, era unicul lucru care îi părea să mai aibă vreun sens.

În această dimineață se trezise în zori, după o noapte în care nu dormise aproape deloc (gândul care i se sucea perpetuu în minte era: Jeff-Marty-Helen-Harriett-Bill-George-Junior-Robert-Stanley-Richard-Danny-Frank-Patty-și-eu-credeam-că-se-face-bine), și-și puse treningul. Ieși din casă și începu să alerge pe străzile pustii din Nyack, simțind uneori sub tălpi cioburi, sărind peste un televizor ce zăcea sfărâmat pe asfalt, străbătând cartierele de locuințe unde toate ferestrele avea transperantele trase și pe lângă accidentul acela oribil, cu trei mașini făcute armonică, de pe Main Street.

La început alergă în ritm normal, dar apoi simți nevoia să fugă tot mai repede, ca să-și poată lăsa gândurile în urmă. Trecu de la alergarea ușoară la alergare, apoi începu să fugă și în cele din urmă sprintă — un bărbat de cincizeci și unu de ani, cu părul încărunțit, într-un trening cenușiu, cu pantofi albi de tenis, gonind pe străzile pustii ca și cum l-ar fi urmărit toți diavolii din iad. La ora 11.15 suferi o tromboză coronariană masivă și se prăbuși mort la intersecția dintre străzile Oak și Pine, în apropierea unei guri de incendiu. Expresia de pe figura lui aducea foarte mult cu aceea de recunoștință.

Doamna Eileen Drummond din Clewiston, Florida, se îmbătă foarte rău cu lichior de mentă DeKuyper în după-amiaza de 2 iulie. Dorea să se îmbete, pentru că în starea respectivă uita ce se întâmplase cu familia ei, iar crema de mentă era singurul fel de băutură pe care-l suporta. Descoperise cu o zi în urmă o punguță cu marijuana în camera băiatului ei de șaisprezece ani și reușise să intre în transă, dar starea aceea făcea ca lucrurile să pară și mai rele. Rămăsese în salon întreaga după-amiază, cuprinsă de buimăceală, plângând deasupra fotografiilor din album.

În această după-amiază, bău o sticlă întreaga de cremă de mentă, i se făcu rău și vomită la baie, apoi se așeză în pat, își aprinse o țigară, adormi și arse împreună cu casa, scăpând astfel de gânduri pentru totdeauna. Vântul care se întetise întinse incendiul peste cea mai mare parte a orașului. Nici o pagubă.

Arthur Stimson locuia la Reno, Nevada. În după-amiaza zilei de 29, după ce înotase în Lake Tahoe, călcase pe un cui ruginit. Rana îi provocase o cangrenă. Își puse singur diagnosticul după miros și încercă să-și amputeze piciorul. La jumătatea operației leșină și muri din pricina șocului și a pierderii de sânge în sala de recepție a cazinoului lui Toby Harrah, acolo unde încercase să se opereze.

La Swanville, Maine, o fetiță în vârstă de zece ani, Candice Moran, căzu de pe bicicletă și muri din cauza unei fracturi craniene.

Milton Craslow, un fermier din Harding County, New Mexico, fu mușcat de un șarpe cu clopoței și muri o jumătate de oră mai târziu.

La Milltown, Kentucky, Judy Horton era foarte mulțumită de cum se desfășuraseră evenimentele. Judy avea șaptesprezece ani și era frumoasă. Cu doi ani în urmă, comisese două greșeli grave: rămăsese însărcinată și se lăsase convinsă de părinții ei să se căsătorească cu cel vinovat, un ochelarist, student în inginerie la universitatea de stat. La cincisprezece ani se simțise măgulită să se întâlnească cu un tip care mergea la colegiu (chiar dacă nu era decât în primul an), dar nu reușea să-și amintească, în ruptul capului, cum de-i permisesese lui Waldo — Waldo Horton, ce nume dezgustător — să-și "facă poftetele" cu ea. Și dacă tot rămăsese borțoasă, de ce tocmai cu el? Judy îi lăsase și pe Steve Phillips și pe Mark Collins să-și "facă poftetele" cu ea; ambii erau membri ai echipei de fotbal Milltown High (mai exact Milltown Cougars, luptați, luptați, luptați ca niște aștri, scumpii noștri alb-albaștri), iar ea ajunsese una dintre șefele

galeriei. Dacă n-ar fi apărut scârbosul de Waldo Horton, ar fi ajuns ușor șefa supremă a galeriei, încă din anul ei de juniorat. Întorcându-ne la subiect, oricare dintre cei doi, Steve sau Mark, ar fi fost niște soți cu mult mai acceptabili. Amândoi erau lași în umeri, iar Mark avea plete blonde până la umăr, de te băga în boală. Dar a fost să fie Waldo, a trebuit să fie tocmai Waldo. Nu avea decât să se uite în jurnalul ei și să facă puțină aritmetică. Iar după ce se născuse și copilul, nu mai era nevoie nici măcar de asta. Cei doi semănau ca două picături de apă.

Timp de doi ani nesfârșiți se chinuise cu tot felul de slujbulețe mizerabile, prin localuri fast-food și moteluri, în timp ce Waldo mergea la școală. Până la urmă, ajunsese să urască școala lui Waldo mai mult decât orice pe lumea asta, chiar mai mult decât îl ura pe copil sau pe Waldo însuși. Dacă-și dorea atât de tare o familie, de ce nu se ducea la muncă? *Ea* se săturase. Dar părinții ei și ai lui nici să nu audă de așa ceva. Dacă ar fi fost de capul său, Judy ar fi putut să-l convingă, cu vorbe dulci (l-ar fi făcut să-i promită, înainte de a-l lăsa s-o mângâie, în pat), dar toți cei patru părinți își vârau tot timpul nasul în toate. Vai, Judy, lucrurile vor merge cu mult mai bine când Waldo va avea o slujbă grasă. Vai, Judy, viața ți s-ar părea cu mult mai roză dacă te-ai duce mai des la biserică. Vai, Judy, înghite-ți amarul și zâmbește, până ce s-a dus pe gât. Până ce l-ai înghițit *pe tot*.

După aceea se ivise supergripa și rezolvase toate problemele. Părinții ei muriseră, urmase băiețelul ei, Petie (ceea ce fusese cam trist, dar în câteva zile reușise să treacă peste durerea ei), apoi muriseră părinții lui Waldo, după care se stinsese și soțul ei, în sfârșit, iar ea rămăsese liberă. Gândul că ar putea să piară și ea nu-i trecuse prin minte nici măcar o clipă.

Locuiseră într-un apartament dintr-un bloc mare și întortocheat din centrul Milltownului. Una dintre caracteristicile locuinței, care-l atrăsese pe Waldo (Judy nu avea, bineînțeles, nici un cuvânt de zis), era un imens frigorifer la subsolul clădirii. Se mutaseră în apartament, care se afla la etajul al treilea, în septembrie 1988, și cine credeți că trebuia să ducă mereu carnea și hamburgerii jos, în frigorifer? Aveți dreptul să ghiciți din trei încercări. Waldo și Petie muriseră acasă. În momentul respectiv, nu puteai să beneficiezi de serviciu spitalicesc decât dacă erai barosan, iar morgile erau pline ochi (Judy nu s-ar fi apropiat oricum de asemenea locuri vechi și sinistre, chiar dacă o plăteau), dar curentul electric funcționa, încă. Prin urmare, îi dusesese în subsol și-i pusese în frigorifer.

Energia electrică fusese tăiată la Milltown cu trei zile în urmă, dar era încă suficient de răcoare acolo, jos. Judy știa acest lucru pentru că mergea să se uite la trupurile lor moarte de trei sau patru ori pe zi. Își spunea că nu dorea decât să verifice. Ce altceva ar fi putut fi? În nici un caz bucurie răutăcioasă, nu?

Coborî în după-amiaza zilei de 2 iulie și uită să vâre pana de cauciuc sub ușa congelatorului. Ușa se trânti în urma ei și se încuie. De-abia atunci remarcă, după ce venise zilnic aici, timp de aproape doi ani, că ușa congelatorului nu avea un sistem de deschidere și din interior. În acel moment, era prea cald ca să îngheți, dar nu suficient de rece ca să nu mori de înfometare. Așa că Judy muri până la urmă în compania fiului și a soțului ei.

Jim Lee din Hattiesburg, Mississippi, făcu legătura tuturor prizelor electrice din casă la un generator cu benzină, după care, încercând să-l pună în funcțiune, se electrocută.

Richard Hoggins era un tânăr de culoare care-și petrecuse întreaga lui viață la Detroit, Michigan. De cinci ani căzuse în patima minunatului praf alb pe care-l numea "icronă". În timpul epidemiei de supergripă, trecuse printr-o perioadă de totală abstenență, pentru că toți distribuitorii și drogații pe care-i cunoștea el muriseră sau se refugiaseră.

În această după-amiază luminoasă de vară, stătea pe o verandă murdară, bând dintr-o sticlă cu 7-Up cald și tânjind după o doză cât de mică, pe care să și-o injecteze sub piele.

Începu sa se gândească la Allie McFarlane și la o chestie pe care o auzise despre Allie pe străzi, chiar înainte să nimerească rahatul în ventilator. Oamenii ziceau că Allie, care era cam pe locul al treilea în Detroit, tocmai primise un transport pe cinste. Era suficient pentru ca toată lumea să se simtă ca-n rai... Nu porcărie din aia căcănie. Alb de China, marfă de cea mai bună calitate.

Richie habar n-avea unde își ținea McFarlane un transport mare, ca acela — și nici nu era sănătos să știi prea multe — dar auzise de mai multe ori, pe vremuri, că dacă poliția avea vreodată ideea să scotocească, pe bază de mandat de percheziție, casa din Grosse Point pe care o cumpărase Allie pentru un unchi de-al lui, lui Allie, cu siguranță, i-ar fi putrezit oasele în pușcărie.

Richie se hotărî să tragă o raită până în Grosse Point. Oricum, nu avea de făcut ceva mai bun.

Își făcu rost de adresa din Lake Shore Drive a unui anume Erin D. McFarlane din cartea de telefon a Detroitului și porni într-acolo. Era aproape întuneric când ajunse și-l dureau picioarele. Nu mai încerca să se înșele, spunându-și că era vorba doar de o plimbare; trebuia neapărat să-și facă rost de o doză, nevoia îl seca la inimă.

În jurul domeniului fusese construit un zid din gresie cenușie, peste care Richie sări ca o umbră neagră, tăindu-și mâinile în cioburile încastrate pe culmea zidului. Atunci când sparse un geam ca să poată pătrunde, se declanșă o alarmă, iar el o zbughi peste gazon, străbătând jumătate din peluză înainte de a-și aduce aminte că nu mai existau polițiști care să răspundă acestei chemări. Se întoarse, tremurând din toate măduarele și scaldat în sudoare.

Sursa principală de curent electric nu funcționa, iar afurisita de căsoaie avea cel puțin douăzeci de camere. Trebuia să aștepte până a doua zi ca să cerceteze locul, iar ca să întoarcă cu fundul în sus toată casa cum se cuvine avea nevoie de cel puțin trei săptămâni. Și nici nu puteai fi sigur că drogul se află aici. Doamne, Dumnezeu! Richie se simți cuprins de o disperare bolnavă. Dar cel puțin avea să caute în locurile cele mai probabile.

În baie de la etaj descoperi o duzină de pungi mari din plastic, pline ochi cu praf alb. Se aflau în rezervorul W.C.-ului, ascunzătoare cât se poate de clasică. Richie se holbă la ele, bolnav de poftă, cugetând, ca prin vis, că Allie uncea probabil în dreapta și în stânga, dacă-și putea permite să lase o comoară ca asta într-un afurisit de vas de toaletă. Drogul era suficient să-i ajungă unui om șaisprezece secole.

Luă o pungă în dormitorul principal și o desfăcu peste cearșaf. Mâinile îi tremurau în timp ce-și scoase instrumentele necesare și le pregăti. Nici nu-i trecu prin minte să se întrebe cât de pur era praful respectiv. Pe stradă, cea mai tare doză pe care și-o injectase Richie fusese de doisprezece la sută, și atunci avusese un somn profund, vecin cu coma. Nici nu mai mișcase. Luase doza și căzuse ca un sac, din cerul senin în cea mai neagră beznă.

Se injectă deasupra cotului și împinse pistonul seringii până la capăt. Heroina avea o puritate de aproape nouăzeci și șase la sută. Efectul pe care îl avu asupra organismului lui fu identic cu acela al unui tren expres: Richie se prăbuși peste sacul cu heroină, iar praful i se lipi de pieptii cămășii. Șase minute mai târziu, era mort.

Nici o pagubă.

CAPITOLUL 39

LLOYD HENREID stătea în genunchi. Fredona și rânjea. Din când în când uita ce fredona, zâmbetul i se veștejea și scâncea puțin, după care uita că plânge și continua să fredoneze. Cântecul pe care-l mormăia era "Camptown Races". Din când în când, în loc să mormăie sau să plângă, cânta încetișor "Duu-da, duu-da". Blocul de celule era tăcut, cu excepția mormăitului, suspinelor, a cântatului ocazional și al zgomotului discret făcut de piciorul de pat mănuit de Lloyd. Se străduia să întoarcă trupul lui Trask, ca să poată ajunge la piciorul lui. Chelner, te rog să-mi mai aduci o porție de ciolan pe varză.

Lloyd arăta ca un om pornit să țină o cură de slăbire radicală. Salopeta de închisoare atârna pe el ca o velă moale. Ultima masă primită în blocul celular fusese prânzul de acum opt zile. Pielea de pe fața lui Lloyd se întinsese, scoțând în evidență fiecare curbă și unghi ale craniului. Ochiul îi străluceau intens. Buzele i se retrăseseră de pe dinți. Arăta ciudat și bălțat, din cauza părului, care-i căzuse masiv. Ai fi zis că e nebun.

— Duu-da, duu-da, șopti Lloyd, pescuind cu bucata de fier.

A fost o vreme când habar n-avea de ce se rănește la degete ca să desfăcă afurisitul de picior de la pat. A fost o vreme când credea că știe ce înseamnă să-ți fie foame. Foamea lui de atunci nu era decât o mică poftă în comparație cu ceea ce simțea acum.

— Să mergi toată noaptea... să mergi toată ziua... duu-da...

Unealta se agăță de pantalonii lui Trask, în dreptul gambei, apoi se desprinse. Lloyd își lăsă capul pe podea și plânse ca un copil. În spatele său, aruncat indiferent într-un colț, zăcea scheletul șobolanului pe care-l omorâse în celula lui Trask, pe 29 iunie, adică acum cinci zile. Coadă lungă și rozalie a șobolanului rămăsese încă prinsă de schelet. Lloyd încercase de mai multe ori să-i mănânce și coada, însă se dovedise prea tare. Aproape toată apa din rezervorul toaletei se terminase. În pofida eforturilor lui de a o păstra, în celulă domnea duhoarea urinei. Urinase pe coridor, ca să nu împrute rezerva de apă. În schimb nu fusese nevoie să defeca — ceea ce era de înțeles, considerând dieta lui radical severă.

Terminase prea repede mâncarea pe care și-o pusese deoparte. Acum își dădea seama de greșeala lui. Sperase să apară cineva. Nu fusese în stare să conceapă că...

Nu avea chef să-l mănânce pe Trask. Gândul de a mânca din Trask i se părea oribil. Chiar cu o noapte în urmă reușise să plesnească cu papucul de casă un gândac, pe care-l mănca de viu; îl simțise cum i se zbate cu disperare prin gură, înaintea ca dinții lui să-l rezeze în două. De fapt, nici nu fusese atât de rău, de fapt i se păruse mult mai gustos decât șobolanul. Nu, nu voia să-l mănânce pe Trask. Nu voia să se transforme într-un canibal. Așa cum făcuse și cu șobolanul. Avea să-l tragă pe Trask mai aproape, ca să fie la îndemână... pentru orice eventualitate. Pentru orice eventualitate. Auzise că omul poate supraviețui multă vreme fără mâncare, dacă avea apă, în schimb.

(prea multă apă nu mai e dar acum nu am să mă gândesc la asta acum nu mă gândesc la asta)

Nu-și dorea să moară. Nu-și dorea să piară de foame. Avea prea multă ură în el.

Ura crescuse încetul cu încetul, în ultimele trei zile, o dată cu foamea. După părerea lui, dacă iepurașul lui mort ar fi fost în stare să gândească, l-ar fi urât în același fel (dormea acum foarte mult, iar somnul lui era tulburat de vise în care i se arăta iepurele, cu trupul umflat, cu blana mățuită, cu viermii mișunându-i în orbitele ochilor și, mai rele decât toate celclalt, lăbuțele acelea însângerate: când se trezea, își privea cu fascinație și groază propriile-i degete). Ura lui Lloyd se coagulase în jurul unui unic concept însoțit de o imagine, și anume aceea a unei CHEI.

El fusese încuiat. A existat o vreme când ceea ce i se întâmplase i se păruse cinstit. Era unul dintre băieții răi. Nu dintre cei răi *cu adevărat*. Poke fusese cu adevărat rău. Fără Poke, n-ar fi comis decât cel mult niște găinării mărunte. Cu toate astea, o parte din vină se răsfrângea și asupra lui. Se gândea la Gorgeous George, în Vegas, și la cei trei oameni din Continentalul alb — în loviturile astea fusese și el amestecat și contribuisese la dezastru. Prin urmare merita o pedeapsă și să stea o vreme la pârnaie. Nu era un lucru pentru care să te oferi voluntar, dar o dată ce te văzusei prins la colț, nu aveai decât să joci după cum îți cântau ei. Așa cum îi zisese și avocatului, considera că i s-ar cuveni cam douăzeci de ani pentru partea lui de vină din "chermeza ucigașă în trei state". În nici un caz scaunul electric, Dumnezeuule, nu! Ideea că Lloyd Henreid ar ajunge să călărească fulgerul i se părea... nebunească, de-a dreptul.

În schimb ei aveau CHEIA, asta era toată chestia. Puteau să te încue și să facă cu tine tot

ce le plăcea.

În ultimele trei zile, Lloyd începuse vag să priceapă puterea simbolică, de talisman, a CHEII. CHEIA era răsplata care te aștepta dacă respectai regulile jocului. Dacă nu te țineai de ele, puteau să te încuie. Exact ca și cum ai fi tras cartea *Mergi la închisoare* din jocul de Monopoly. Nu treci prin punctul de plecare, nu-ți iei cei două sute de dolari. Cei care erau în posesia CHEII se bucurau și de anumite privilegii. Puteau să-ți ia zece, douăzeci sau patruzeci de ani din viață. Puteau să angajeze oameni ca Mathers, care să te bată. Ba chiar să-ți ia viața, punându-te în scaunul electric.

Dar faptul că erau deținuți ai CHEII nu le dădea dreptul să plece și să te lase să mori de foame, în spatele gratiilor. Nu le dădea dreptul să te obligă să mănânci un șobolan mort și să încerci să bagi în tine umplutura uscată din saltea. Nu le dădea dreptul să te lase într-un loc unde s-ar putea să te vezi silit să-l mănânci pe cel din celula vecină, ca să rămâi în viață (asta doar dacă o să fii în stare să pui mâna pe el, adică... duu-da, duu-da).

Există anumite lucruri pe care nu le poți face oamenilor. Faptul că deții CHEIA nu-ți dă dreptul să faci chiar orice. Îl lăsaseră aici să moară de o moarte îngrozitoare, atunci când ar fi putut să-l lase liber. El nu era un câine turbat, în stare să ucidă cu sânge rece prima persoană care-i ieșea în cale, în ciuda celor afirmate de ziare. Înainte de a-l întâlni pe Poke, găinăriile erau lucrul cel mai rău pe care l-ar fi putut comite.

De aceea avea sufletul plin de ură, iar ura îl obliga să trăiască... sau cel puțin să încerce să trăiască. O vreme, i se păruse că ura și hotărârea de a trăi mai departe erau inutile, pentru că toți cei ce se aflau în posesia CHEII sucombaseră din cauza gripei. Ei nu mai intrau în raza de acțiune a răzbunării lui. Apoi, încetul cu încetul, pe măsură ce devenea mai flămând, înțelese că gripa nu avea să-i ucidă pe ei. Ci doar pe cei sortiți să piardă mereu, ca el; avea să-l ucidă pe Mathers, nu însă și pe ticălosul care-l angajase pe Mathers, pentru că mizerabilul avea CHEIA. Nu avea să-i ucidă pe guvernator sau pe șeful închisorii — gardianul care afirmase că directorul este bolnav fusese un mincinos ordinar, se vedea bine. Nu avea să-i ucidă pe polițiștii care se ocupau de cei eliberați pe cauțiune, pe șerifi ori pe agenții FBI-ului. Gripa nu avea să-i atingă pe cei care se aflau în posesia CHEII. N-ar fi îndrăznit. Dar Lloyd va reuși să ajungă până la ei. Dacă îi era dat să iasă de aici, avea să se ocupe de ei cât se poate de atent.

Unealta se agăță încă o dată în manșeta pantalonilor lui Trask.

— Haide, șopti Lloyd. Haide. Haide la mine... Doamnele din Camptown cântă... cât e ziua de lungă... duu-da.

Cadavrul țepăn al lui Trask alunecă încet pe podeaua celulei lui. Nici când n-a tras un pescar peștele la mal cu mai multă grijă și viclenie decât Lloyd pe Trask. La un moment dat, pantalonii lui Trask cedară și Lloyd trebui să-și ancoreze unealta în alt loc. În cele din urmă, laba piciorului ajunsese suficient de aproape ca s-o atingă cu mâna, printre gratii... dacă voia.

— N-am nimic cu tine personal, îi șopti lui Trask, atingându-i piciorul și mângâindu-l. Nu am nimic cu tine și n-am să te mănânc, prietene. Numai dacă sunt obligat.

Nici nu-și dădea seama că salivează.

În amurgul care-și arunca ultimele reflexe cenușii, Lloyd auzi pe cineva, dar la început sunetul părea atât de îndepărtat și de straniu — ciocnirea unui metal de un altul — încât crezu că visează. Nu mai era în stare să deosebească foarte bine stările de veghe și cele de trezie, trecând aproape fără să prindă de veste bariera dintre ele.

Dar pe urmă auzi vocea și se ridică în pat, cu ochii cășcați, mari și strălucitori, pe fața lui hămesită. Vocea veni plutind de-a lungul coridoarelor cine știe de unde, din aripa administrației, coborând apoi scările spre holurile ce făceau legătura între zona unde se primeau vizitatorii și blocul central de celule, unde se găsea și Lloyd. Se strecură apoi senin printre gratiile duble ale ușilor, ajungând în cele din urmă la timpanele lui Lloyd:

— *Hooooo-hoooo! E careva pe-acasă?*

Fapt straniu, primul gând al lui Lloyd fu acesta: Să nu răspund. Poate că pleacă fără să insiste.

— Nu-i nimeni acasă? O dată, de două ori?... Okay, cu am plecat, am de gând să scap de pulberea de Phoenix de pe bocancii mei...

Aceste cuvinte îl făcură pe Lloyd să iasă din starea de paralizie. Sări din pat, apucă piciorul și începu să bată cu el din răspuțeri în gratii; vibrațiile se transmiteau prin metal, răspândind fiori în pumnul lui strâns.

— *Nu!* urlă el. *Nu! Nu pleca! Te rog să nu pleci!*

Vocea se auzi acum mai de aproape, venind de pe scara dintre administrație și etajul la care se găsea el.

— Te iubim atât de mult, încât o să te mâncăm... ah, cineva are o voce așa de... hămesită.

Aceste cuvinte fură urmate de un hohot leneș de râs.

Lloyd lăsa să-i scape piciorul de pat și se prinse cu ambele mâini de gratiile de la ușa celulei. Acum auzea și niște pași, undeva deasupra lui, printre umbre, bocănind cu regularitatea unui ceasornic și apropiindu-se pe culoarul ce conducea spre blocul de celule. Lloyd era la un pas să izbucnească în lacrimi de ușurare... până la urmă, se vedea salvat... și cu toate astea, în inima lui simțea teamă, și nu bucurie, o spaimă din ce în ce mai mare, din cauza căreia ar fi preferat acum să-și fi ținut gura. Să-și fi ținut gura? Dumnezeuule! Ce putea fi mai rău decât să mori de foame?

Senzația de foame sfâșietoare îl duse cu gândul la Trask. Acesta zăcea pe spate în lumina cenușie a amurgului, cu un picior țepăn, întins până în celula lui Lloyd, iar regiunea gambei aceluia picior suferise o pierdere considerabilă. Mai exact, zona *cărnoasă* a gambei piciorului respectiv. Se puteau recunoaște și niște urme de dinți. Lloyd știa ai cui dinți lăsaseră urmele respective, dar nu-și aducea aminte decât foarte vag de momentul când se înfruptase dintr-un mușchi al lui Trask. Cu toate acestea, îl copleșiră puternice sentimente de repulsie, vină și

oroare. Se grăbi să ajungă lângă cadavru și împinse piciorul înapoi, în celula vecină. Apoi, aruncând o privire peste umăr, asigurându-se că posesorul vocii nu se arătase încă, se întinse dincolo și, sprijinindu-se cu obrazul de gratii, trase pantalonii lui Trask în jos, ascunzându-și fapta.

Desigur, nu era nici un fel de grabă, deoarece porțile cu gratii de la capătul blocului de celule erau încuiate și, dacă nu mergea curentul, nu funcționa nici sistemul automat de deschidere. Salvatorul trebuia să se întoarcă înapoi și să găsească CHEIA. Nu avea nici un rost...

Lloyd scoase un mormăit când auzi pornind motorul electric ce acționa porțile. Liniștea din blocul de celule amplifică sunetul tânguitor, care se încheie cu bine știutul *cllic-clonc!* ce însoțea deschiderea lor completă.

Auzi din nou bocănitul regulat al pașilor ce se apropiau pe culoarul dintre celule.

Lloyd se întorsese la ușa celulei, după ce-l aranjase pe Trask; acum făcu involuntar doi pași înapoi. Își coborî privirile spre podea, în afara celulei; ceea ce văzu mai întâi fu o pereche de cizme prăfuite de cowboy, cu vârfuri ascuțite și tocuri tocite, și-și aduse instantaneu aminte că și Poke avea o pereche la fel.

Cizmele se opriră înaintea celulei lui.

Își ridică încet privirile, cuprinzând în raza vizuală jeansii tociți și strâmți, lăsați peste cizme, centura de piele, cu cataramă de alamă (diverse semne astrologice în interiorul a două cercuri concentrice), o jachetă de jeansi cu câte o insignă prinsă la fiecare buzunar de la piept — o fiară rânjind cu gura până la urechi pe una, un porc mort și cuvintele CE MAI FACI, PORCIA TA? pe cealaltă.

În clipa în care Lloyd văzu, fără voie, fața de un purpuriu închis a lui Randall Flagg, acesta urlă *Bau!* Vuietul străbătu întreg blocul mort de celule și apoi se întoarse înapoi. Lloyd țipă, se împiedică de propriile-i picioare, căzu jos și începu să plângă.

— Stai liniștit, îl potoli Flagg. Hei, omule, totul este în regulă. Totul este absolut în regulă.

Printre suspine, Lloyd îl rugă:

— Vrei să-mi dai drumul? Te rog să-mi dai drumul. Nu vreau să pătesc ca iepurele meu, nu vreau să sfârșesc ca el, nu mi se pare cinstit, dacă nu era Poke n-aș fi făcut decât cine știe ce găinării, te rog să-mi dai drumul, domnule, voi face orice vrei.

— Bietul de tine. Arăți ca o reclamă pentru petrecerea unei vacanțe de vară la Dachau.

În ciuda compătimirii ce se ghicea în vocea lui Flagg, Lloyd nu se lăsa convins să-și ridice privirile mai sus de genunchii pantalonilor nou-venitului. Știa sigur că moare dacă se mai uită o dată la fața aceea. Pentru că era fața unui diavol.

— Te rog, se bâlbâi Lloyd. Te rog să-mi dai drumul. Mor de foame.

— De cât timp stai la cutie, prietene?

— Nu știu, îi răspunse Lloyd, ștergându-se cu degetele la ochi. De multă vreme.

— Cum se face că n-ai murit?

— Am bănuț ce va urma, se adresă Lloyd picioarelor acoperite de jeansi, încercând să-și adune ultimele rămășițe de viclenie. Mi-am păstrat mâncarea. Așa am reușit.

— Nu cumva te-ai servit cu o bucată din tipul ăla fin, din cealaltă celulă?

— Cum? croncăni Lloyd. *Cum?* Nu! Pentru numele lui Dumnezeu! Ce-ți închipui că sunt eu? Domnule, domnule, te rog...

— Piciorul lui stâng arată ceva mai subțire decât dreptul. ăsta e singurul motiv pentru care te-am întrebat, bunul meu prieten.

— Nu știu nimic despre chestia asta, șopti Lloyd, tremurând ca varga.

— Dar de Fratele Șobolan ce zici? A fost gustos?

Lloyd își duse mâinile la ochi și nu mai spuse nimic.

— Cum te cheamă?

Lloyd încercă să se conformeze, dar nu reuși decât să scoată un geamăt.

— Cum te cheamă, oștene?

— Lloyd Henreid.

Se strădui să mai găsească ceva de zis, dar în mintea lui era un întreg talmeș-balmeș. Se temuse când avocatul îi comunicase că s-ar putea să ajungă pe scaunul electric, dar nici pe departe ca acum. *Atât* de teamă nu-i fusese în viața lui.

— A fost doar ideea lui Poke! strigă el. Poke ar trebui să se afle aici, nu eu!

— Uită-te la mine, Lloyd.

— Nu, șopti Lloyd, răsucindu-și disperat ochii în toate direcțiile.

— De ce nu?

— Pentru că...

— Continuă.

— Pentru că nu cred că exiști cu adevărat, murmură Lloyd. Iar dacă exiști cu adevărat... domnule, dacă exiști cu adevărat, înseamnă că ești diavolul în persoană.

— Uită-te la mine, Lloyd.

Neavând încotro, Lloyd își ridică privirile spre fața întunecată, rânjită, ce plutea dincolo de gratii. Mâna dreaptă ținea ridicat un obiect la înălțimea ochiului drept. Lloyd îl privi și simți cum îngheață și dă în clocot, în același timp. Părea o piatră neagră, atât de neagră, încât ai fi zis că este făcută dintr-o rășină sau din smoală. În centrul ei era o fisură roșie, care lui Lloyd îi părea un ochi teribil, însângerat și deschis doar pe jumătate, holbându-se la el. Flagg o răsuci apoi ușor între degete, iar fisura roșie din piatra cea întunecată arăta acum ca o... cheie. Flagg continua să întoarcă piatra între degete. Acum apărea ochiul, acum apărea cheia.

Ochiul, cheia.

Începu să fredoneze:

— Femeia mi-a adus cafea... mi-a adus și ceai... mi-a adus și... aproape tot ce-mi trebuia... dar nu și cheia de la ocnă. Corect, Lloyd?

— Desigur, zise Lloyd răgușit.

Ochii lui nu se mai dezlipiau de piatra mică și neagră. Flagg se porni s-o mute de pe un

deget pe celălalt, ca un scamator care execută un număr.

— Sunt convins că știi să apreciezi cum se cuvine valoarea unei chei potrivite, îi spuse omul, făcând să dispară piatra în pumnul închis, pentru a apărea din nou în mâna cealaltă, trecând, ca și mai înainte, de pe un deget pe celălalt. Sunt convins că știi, continuă ci. Deoarece cheile sunt făcute pentru a deschide ușile. Există în viață vreun lucru mai important decât deschisul ușilor. Lloyd?

— Domnule, mi-e teribil de foame...

Pe figura celui alt apărură o asemenea expresie îngrijorată, încât era de-a dreptul grotescă.

— Sigur că ți-e foame. Doamne Dumnezeule, cum să mănânci șobolan! Știi cu ce m-am înfruptat eu la prânz? Mai întâi am luat un sandviș cu friptură fină de vacă pe pâine de Viena cu câteva felii de ceapă și Gulden's Spicy Brown din belșug. Cum ți se pare?

Lloyd clătină din cap, iar din ochii lui strălucitori i se scurgeau încet șiroaie de lacrimi.

— L-am combinat cu cartofi prăjiți și lapte cu ciocolată, iar apoi, ca desert... vai de mine, te torturez, nu? Aș merita să fiu biciuit pentru răutatea mea, nu ești de părere? Îmi pare rău. Am să te scot de aici și apoi mergem împreună să mâncăm ceva, de acord?

Lloyd era atât de mirat, încât nu reuși nici măcar să dea din cap. Ajunse la concluzia că individul era diavolul însuși, dacă nu cumva un miraj, care va zăbovi în fața celei lui până ce Lloyd o să cadă la pământ și-o să moară, sporovăind vesel despre Dumnezeu, despre Isus Cristos și despre muștarul Gulden's Spicy Brown, făcând jonglerii cu piatra aceea neagră și stranie. În momentul acela însă, compasiunea lui părea destul de sinceră, iar dezgustul față de propria-i persoană neprefăcut. Piatra neagră dispărură iarăși în pumn. Iar când pumnul se deschise din nou, ochii mirați ai lui Lloyd descoperiră în palma străinului o cheie plată, din argint și bogat ornamentată.

— Dumnezeule... din... *Ceruri!* croncăni Lloyd.

— Ți-a plăcut? Îl întrebă cu încântare Omul Întunecat. Șmecheria asta, Lloyd, am învățat-o de la o fată dintr-un salon de masaj din Secaucus, New Jersey. La Secaucus se află cele mai mari ferme de creștere a porcilor din lume.

Se aplecă și introduse cheia în broasca ușii lui Lloyd. Și asta era straniu, pentru că, atât cât îl ajuta în acel moment mintea (adică nu foarte bine), celulele acestea *nu* aveau broaște clasice, fiind deschise și închise electronic. Dar nu se îndoia cătuși de puțin că acea cheie din argint va funcționa.

Imediat după ce cheia intrase în locaș, Flagg se opri privind-l pe Lloyd, cu un rânet viclean, iar Lloyd fu cuprins de un nou val de disperare. Totul era doar un șiretlic.

— Oare nu m-am prezentat? Mă numesc Flagg, cu dublu *g*. Îmi pare bine de cunoștință.

— Și mie, mormăi Lloyd.

— Părerea mea este că, înainte să deschid celula și să mergem la masă, ar trebui să încheiem o mică înțelegere, Lloyd.

— Sigur că da, îngăimă Lloyd, începând din nou să plângă.

— Am de gând să te fac mâna mea dreaptă, Lloyd. Am de gând să te înalț la rangul de Sfântul Petru. După ce voi fi deschis ușa aceasta, îți voi strecura în *mână* cheile împărăției. Asta zic și eu târg, nu?

— Mda, șopti Lloyd, din nou speriat.

Se făcuse aproape întuneric. Silueta întunecată a lui Flagg se estompase aproape de tot, dar ochii îi rămăseseră perfect vizibili. Licăreau în beznă ca ochii unui linx, unul la stânga gratiei pe care se afla fixat sistemul de închidere, celălalt în dreapta. Lloyd era stăpânit de groază, dar și de un alt sentiment: de un soi de extaz religios. Și de o bucurie. Bucuria de a fi *ales*. Senzația că reușise, într-un fel sau altul, trecuse dincolo... spre ceva.

— Ți-ar plăcea să te răzbuni pe cei care te-au părăsit aici, greșesc?

— Păi să știi că ai dreptate, recunosc Lloyd.

Uitase pentru o clipă de teamă, care îi fusese înghițită de o furie atroce.

— Și nu numai pe ei, ci pe toți cei care ar fi în stare de un lucru ca ăsta, îi sugerează Flagg. Este vorba de un anume tip de persoane, nu? Pentru un anume gen de persoane, un bărbat ca tine nu reprezintă mai mult decât un gunoi. Pentru că ei se consideră superiori. După părerea lor, un om ca tine nici n-are dreptul să trăiască.

— Absolut corect, răspunse Lloyd.

Foamea lui imensă se transformase deodată într-un alt fel de foame. Se schimbaseră tot așa cum piatra neagră se preschimbaseră în cheie de argint. Omul acesta exprimase în doar câteva propoziții lucrurile atât de complexe pe care le simțea el. El nu dorea să se răzbune doar pe paznicul de la poartă — *ia te uită la lepădătura asta, care-i povestea, deșteptule, ai ceva inteligent de spus?* — pentru că nu el era vinovat. Paznicul de la poartă avusese în păstrare CHEIA, de acord, dar nu el *făcuse* cheia. O promisiune din partea cuiva. Directorul închisorii, presupunea Lloyd, însă nici el nu făcuse CHEIA. Lloyd dorea să-i descopere pe cei care turnaseră și trăseseră sforile. Ei erau imuni la gripă și cu ei trebuia să se răfuiească. Da, da, nici că se putea mai bine!

— Știi ce scrie în Biblie despre oamenii de teapa lor? Îl întrebă Flagg calm. Cei mândri vor fi umiliți, cei puternici vor fi doborâți și cei îndărătnici vor fi înfrânți. Iar despre oameni ca tine știi ce zice, Lloyd? Fericiți cei blajini, pentru că vor moșteni pământul. Și mai zice, fericiți cei săraci cu duhul, că a lor este Împărăția Cerurilor.

Lloyd încuviința, din cap. Încuviința și plângea. Pentru o clipă, i se păru că în jurul creștetului lui Flagg apărură un nimb luminos, atât de intens luminos, încât dacă Lloyd s-ar fi uitat la el mai multă vreme, ochii i s-ar fi mistuit în scrum. Pe urmă dispărură... dacă existase vreodată cu adevărat, și probabil că nu existase, pentru că Lloyd nici măcar nu fusese orbit, pierzându-și capacitatea de a vedea în întuneric.

— Drept este, nu ești prea deștept, îi spuse Flagg, în schimb ești cel dintâi. Mă încearcă sentimentul că-mi vei fi foarte credincios. Tu și cu mine, Lloyd, vom ajunge departe. Pentru oameni ca noi, au venit vremurile cele bune. Pentru noi, toate încep de la început. Nu am nevoie

decât de cuvântul tău.

— C... cuvântul?

— Că vom rămâne împreună, tu și cu mine. Nu există refuz. Nu există să adormi când ai fost pus de pază. Vor mai fi și alții, curând — deja se află în drum spre vest — dar deocamdată nu suntem decât noi doi. Am să-ți dau cheia în schimbul promisiunii.

— Îți... promit, îi răspunse Lloyd.

Cuvintele păreau să fi rămas suspendate în aer, vibrând straniu. Ascultă vibrațiile, cu capul plecat într-o parte, și i se păru că vede cele două cuvinte, strălucind la fel de întunecat precum aurora boreală, reflectată de ochiul unui mort.

Apoi, când cheia începu să se răsucescă în broască, uită de ele. În secunda următoare, tot sistemul de închidere căzu la picioarele lui Flagg, fumegând.

— Ești liber, Lloyd. Vino afară.

Neîncrezător, Lloyd atinse șovăielnic gratiile, ca și cum ar fi putut să-l ardă; de altfel, ele păreau cu adevărat fierbinți. Dar atunci când o împinse, ușa se dădu într-o parte ușor și fără zgomot. Își ridică privirile către ochii aprinși ai salvatorului său.

Simți ceva în palmă. Cheia.

— Acum este a ta, Lloyd.

— A mea?

Flagg apucă degetele lui Lloyd și le strânse în jurul ei... iar Lloyd simți cum cheia se mișcă în mâna lui, cum se *transformă*.

Emise un țipăt răgușit și degetele i se deschiseră, împinse ca de un resort. Cheia dispăruse, iar în locul ei apăruse piatra neagră cu fisură roșie. O ridică în sus, mirat, sucind-o pe toate părțile. Fisura roșie părea rând pe rând o cheie, o hârcă sau un ochi însângerat, închis pe jumătate.

— A mea, își dădu Lloyd singur răspunsul.

De data asta, închise pumnul fără nici un ajutor, strângând piatra din răputeri.

— Mergem să mâncăm ceva? îi propuse Flagg. În seara asta trebuie să străbatem un drum lung.

— Mâncăm, zise Lloyd. Foarte bine.

— Avem atâtea de făcut, îi explică Flagg fcerit. Și va trebui să ne mișcăm foarte repede.

Porniră împreună spre scări, trecând prin dreptul morților din celule. Cuprins de slăbiciune, Lloyd se împletici, iar Flagg îi prinse brațul de deasupra cotului, ajutându-l să se ridice. Lloyd se întoarse către el și-l privi drept în față, cu o expresie ce arăta mai mult decât recunoștință. Se uita la Flagg cu un soi de adorație.

CAPITOLUL 40

NICK ANDROS dormea agitat pe patul din biroul șerifului Baker. Deși nu era îmbrăcat decât în pantaloni scurți, trupul lui era acoperit de o ușoară transpirație. Ultimul gând, înainte de a adormi cu o seară în urmă, fusese acela că până dimineața va fi mort; omul acela întunecat, care-i bântuia mereu visele zbuciumate, avea să reușească să pătrundă prin bariera fragilă a somnului și să-l răpească.

Se petrecea un fapt straniu. Ochiul pe care i-l zdrobise Ray Booth îl duruse două zile. Apoi, în cea de a treia, senzația aceea că i se înșurubase în cap un bolț uriaș se potolise, lăsând locul unei dureri surde. Când se uita doar prin ochiul rănit, nu vedea decât o ceață cenușie, în care uneori se mișcau sau păreau să se miște niște umbre. Dar nu ochiul îl deranja cel mai tare, ci dăra lăsată de glonț pe picior.

Nu se îngrijise de dezinfectarea ei. Durerea de la ochi fusese atât de îngrozitoare, încât aproape nu fusese conștient de rana de la picior. Zgârietura superficială îi brăzda coapsa dreaptă, oprindu-se în zona genunchiului; a doua zi cercetase gaura lăsată de glonț în pantaloni, minunându-se. Iar o zi mai târziu, pe 30 iunie, constatase că rana se înroșise pe margini și că-l dureau toți mușchii piciorului.

Se dusesse șchiopătând până la cabinetul doctorului Soames și luase o sticlă de apă oxigenată. Turnase tot conținutul peste urma lăsată de glonț, lungă de vreo treizeci de centimetri. Era ca și cum ar fi încuiat ușa grajdului după ce-a fost furat calul. Spre seară, tot piciorul drept îi pulsa ca un dinte stricat, iar în apropierea rănii — peste care de-abia începuse să se formeze coaja — distinsese dungi roșii radiale, semn sigur că se declanșase o infecție.

La 1 iulie se dusesse iarăși la cabinetul lui Soames și cotrobăise prin dulapul cu medicamente, căutând penicilină. În cele din urmă găsi și, după ce ezită o secundă, înghiți ambele pastile dintr-un pachetel cu mostre. Era perfect conștient că putea să moară dacă organismul lui avea o reacție violentă de intoleranță la penicilină, dar se gândi că alternativa putea să însemne o moarte cu mult mai rea. Infecția progresează foarte repede. Penicilina nu-l omorî, în schimb nu se observă nici vreo ameliorare vizibilă.

Până ieri după-amiază febra îi crescuse foarte mult și bănuia că delirase ore întregi. Avea mâncare câtă dorea, însă nimic nu-l tenta; nu avea poftă decât să bea cantități mari de apă din răcitorul din biroul lui Baker. Apa aproape se terminase când adormise (sau leșinase) cu o seară în urmă, iar Nick nu avea idee cum să-și facă rost de alta. În starea lui febrilă, nu-i păsa foarte mult. Oricum nu mai dura mult până să moară, și atunci nu avea să-i mai pese de nimic. Nu că ideea morții l-ar fi atras în mod special, dar gândul că va scăpa de dureri și de griji era o ușurare. Piciorul îl durea, îl mânca și-l ardea.

Somnul său din zilele și nopțile ce urmaseră uciderii lui Ray Booth nu mai fusese un somn adevărat. Visele se revărsau asupra lui ca un șuvoi. Toți cei pe care-i cunoscuse în timpul vieții doreau parcă să apară din nou la rampă. Rudy Sparkman, arătând spre foaia albă de hârtie: *Tu ești această pagină albă*. Mama lui, atingând ușor liniile și cercurile pe care-l ajutase să le

traseze pe o altă coală de hârtie, tulburând puritatea albului ei: *Aici scrie Nick Andros, dragul meu. Adică tu.* Jane Baker, cu fața întoarsă spre el, pe pernă, spunându-i, *Johnny, sărmanul meu Johnny.* În visele lui, doctorul Soames îi cerea mereu să-și scoată cămașa, iar Ray Booth repeta mereu, *ține-l... Îl fac fărâme... idiotul m-a lovit... Țineți-l...* Spre deosebire de toate celelalte vise pe care le mai avusese în viață, Nick nu avea nevoie să citească pe buze de această dată. Putea să audă cu adevărat ceea ce spuneau oamenii, visele lui erau nemaipomenit de vii. Se estompau atunci când durerea din picior îl silea să se trezească. Apoi, când se cufunda iarăși în somn, o nouă scenă se ivea. În două dintre vise i se înfățișaseră oameni pe care nu-i văzuse niciodată, acestea fiind și visele de care-și adusese cel mai limpede aminte la trezire.

Se afla pe un loc înalt. Înaintea lui se desfășura o priveliște vastă, ce-i amintea de o hartă în relief. Se afla pe un pământ pustiu, iar stelele de pe cer aveau claritatea dementă a altitudinii. Lângă el se afla un om... nu, nu un om, ci *forma* unui om. Ca și cum figura respectivă ar fi fost decupată din structura realității și ceea ce se afla de fapt lângă el era un negativ, o gaură neagră cu forma unui om. Iar vocea acelei forme îi șopti: *Tot ceea ce vezi va fi al tău dacă vei cădea în genunchi și mă vei preamări.* Nick clătină din cap, dorind să se îndepărteze de prăpastia aceea îngrozitoare, temându-se că forma își va întinde brațul ei negru și-l va împinge în hău.

De ce nu vorbești? De ce clatini din cap și nu-mi răspunzi?

În visul lui, Nick repetă gestul pe care-l făcea de atâtea ori în lumea reală: își ducea degetul la buze, apoi își lipea toată palma de gât... apoi se auzi pronunțând cu o voce perfect limpede și foarte frumoasă: "Eu nu pot vorbi. Sunt mut."

Dar de fapt poți. Dacă vrei cu adevărat, poți.

Nick își întinse atunci brațul, încercând să atingă forma, teama lui fiind înlocuită pentru o clipă de mirare și de o bucurie fără seamăn. Dar când mâna lui se apropie de umărul figurii, se făcu rece ca gheața, atât de rece, încât îi păru că se arse. Și-o smuci și observă cristale de gheață ce i se adunau la încheieturi. Și atunci se petrecu minunea. Putea să audă. Vocea ființei întunecate; țipătul îndepărtat al unei păsări ce ieșise la vânătoare de noapte; tânguirea fără de sfârșit a vântului. Era atât de minunat, încât amuți din nou. Lumea căpătase o nouă dimensiune, care nu-i lipsise niciodată, pentru că nu știuse niciodată ce înseamnă, dar acum acest gol neștiut se umpluse. Percepea *sunete*. Părea să știe ce reprezintă fiecare dintre ele, fără să-i spună cineva. Erau frumoase. *Sunete* frumoase. Își frecă degetele de cămașă și se minună de șoapta ascuțită a unghiilor lui pe bumbac.

Apoi Omul Întunecat se întoarse către el, iar Nick fu cuprins de o teamă teribilă. Creatura asta nu făcea miracole pe gratis.

...dacă vei cădea în genunchi și mă vei preamări.

Iar Nick își duse mâinile la față, pentru că-și dorea toate lucrurile pe care forma umană întunecată i le arătase din locul acela înalt și pustiu: orașe, femei, bogăție, putere. Dar cel mai mult își dorea să audă sunetul fermecat pe care îl făceau unghiile pe cămașă, ticăitul unui ceas într-o casă pustie, după miezul nopții, și sunetul secret al ploii.

Dar cuvântul pe care îl pronunță fu *Nu*, gerul îl copleși iarăși și fu împins, cădea în gol, țipând fără sunet în timp ce străbătea hăul noros, căzând până când mirosi...

...porumb?

Da, porumb. Acesta era celălalt vis; se contopeau așa, fără nici un semn care să arate dacă există vreo diferență între ele. Se afla în lanul de porumb, porumb verde, și mirosea a țărână de vară, a gunoi de grajd și a lucruri care cresc. Se ridică în picioare și începu să meargă pe rândul în care se pomenise, oprindu-se în loc când își dădu seama că putea să audă nechezatul subțire al vântului curgând printre firele late, ca niște lame de sabie, ale porumbului verde de iulie... și încă ceva pe deasupra.

Muzică?

Da... un fel de muzică. Și, în visul lui, gândi: "Deci *asta* vor să spună." Venea chiar de undeva din fața lui și merse într-acolo, dornic să vadă dacă această succesiune de sunete frumoase venea de la ceea ce se numește „pian”, sau de la un „corn”, de la un „violoncel”, sau de la altceva.

Mireasma fierbinte a verii, bolta albastră a cerului, sunetul acela minunat. În visul lui, Nick se simțea mai fericit ca oricând. Când se apropie de sursă, o voce începu să însoțească instrumentul, o voce bătrână ca o piele înnegrită de vreme, care uneori pronunța cuvintele nedeslușit, ca și cum cântecul ar fi fost o tocăniță, reîncălzită de mai multe ori, fără a-și pierde nimic din vechea savoare. Fascinat, Nick se apropie tot mai mult.

Vin singură în grădină

Când roua mai strălucește pe trandafiri

Iar glasul ce-mi picură în auz îl știu

Este Fiul... Domnului...

Merge alături de mine și-mi vorbește

Îmi spune că sunt doar a Lui

Bucurie ca a noastră

Nicicând... nimeni... nu a cunoscut.

Când se termină strofa, Nick își croi drum la capătul rândului, iar acolo, în mijlocul poienii, se găsea o casă nu cu mult mai mare decât un bordei, cu un tomberon ruginit în stânga și un leagăn făcut dintr-o anvelopă veche în dreapta. Leagănul atârna de un măr noduros, dar încă verde și plin de viață. În fața casei se afla o verandă veche și șubredă, susținută de stâlpi hidraulici vechi și mânjiți de ulei. Ferestrele erau deschise, iar briza plăcută a verii făcea să fluture perdelele albe și zdrențuite când înăuntru, când afară. Din acoperiș creștea un horn din tablă galvanizată afumată și mâncată de vreme, înclinat la un unghi ciudat. Casa aceasta se afla în mijlocul luminii, iar porumbul se întindea în toate cele patru vânturi, cât vedeai cu

ochii; monotonia era întreruptă doar la miazănoapte de un drum negru, care se pierdea apoi undeva, la orizontul perfect plan. De-abia atunci își dădu Nick seama unde se află: Polk County, Nebraska, la vest de Omaha și puțin la nord de Osceola. Dacă mergeai pe drumul acela negru, departe, întâlneai US 30 și Columbus, pe malul nordic al lui Platte.

Pe verandă stă cea mai bătrână femeie din America, o negresă sfrijită, cu păr alb, subțire și zbârlit — îmbrăcată în halat de casă și purtând ochelari. Pare atât de fragilă, încât ți-e teamă să nu cumva s-o sufle vântul puternic al după-amiezei, s-o înalțe la cerul înalt și albastru și s-o poarte, poate, până la Julesburg, Colorado. Iar instrumentul la care cântă (poate tocmai acesta o ține la pământ, împiedicând-o să se înalțe) este o „chitară”; Nick gândește astfel în visul lui: *lată cum sună o „chitară”. Frumos.* Ar fi rămas acolo toată ziua, privind-o pe bătrâna negresă stând pe veranda susținută de stâlpii hidraulici în mijlocul nesfârșitului lan de porumb din Nebraska, ar fi rămas aici, la vest de Omaha și puțin la nord de Osceola, în ținutul Polk — ascultând. Fața ei este brăzdată de un milion de cute, ca harta unui stat cu geografie încă nestabilizată — fluvii și canioane dc-a lungul obrajilor ei din piele cafenie, culmi muntoase dincolo de bărbie, dealuri sinuoase din os la baza frunții și caverne în jurul ochilor.

Începuse să cânte din nou, acompaniindu-se la chitara cea veche:

*li...sus, nu vrei să vii pe aici,
O, li...sus, nu vrei să vii pe aici,
Isus, nu vrei să vii pe aici?
Pentru că acum... sunt vremuri de restriște
Vai, acum... sunt vremuri de restriște
Acum e...*

la zi, băiete, cine te-a bătut în cuie acolo?
Își așează chitara în poală, ca pe un copil, și-i face semn să se apropie. Nick se conformează. Îi spune că n-a vrut decât s-o asculte cântând, și că muzica ei i se pare minunată.

Păi, cântatul este nerozia lui Dumnezeu, acum asta fac aproape toată ziua... cum te descurci cu omul acela negru?

Mă sperie. Mi-e frică de el...

Băiete, chiar trebuie să-ți fie frică. Chiar și de un copac în amurg, dacă-l privești cum se cuvine, trebuie să te temi. Suntem cu toții muritori, slavă Domnului.

Dar cum să-l refuz? Cum să-l...

Cum respiri? Cum visezi? Nimeni nu știe. Dar să vii să mă vizitezi. Oricând dorești. Mi se spune Mother Abigail. Cred că sunt cea mai bătrână femeie de prin locurile astea, și încă sunt în stare să-mi coc pâinea. Vino să mă vezi oricând, băiete, și adu-i și pe prietenii tăi.

Dar cum să ies din încurcătura asta ?

Dumnezeu să te binecuvânteze, băiete, nimeni nu reușește, niciodată. Nu poți decât să sperii și vino s-o vezi pe Mother Abigail ori de câte ori ai chef. Cred că mă vei găsi tot aici; de o vreme, nu prea mă mai mișc foarte mult. Așa că poți să vii să mă vezi. Voi fi chiar...

...aici, chiar aici...

Se trezi încetul cu încetul; dispărură Nebraska, parfumul porumbului și figura brăzdată și neagră a lui Mother Abigail. Lumea reală se filtra până la el, nu atât înlocuind lumea aceea de vis cât suprapunându-i-se, până ce dispăru complet.

Se afla la Shoyo, Arkansas, numele lui era Nick Andros, nu pronunțase cuvântul și nu auzise niciodată sunetul "chitarei"... dar se afla încă în viață.

Își lăsă picioarele jos din pat și se uită la zgârietură. Umflătura se mai retrăsese puțin. Durerea se potolise. Mă fac bine, se gândi el ușurat. Cred că am să mă fac bine.

Se ridică din pat și șchiopătă până în dreptul ferestrei. Picioarul era încă țeapăn, însă era acel gen de înțepeneală despre care știai că va trece după puțină mișcare. Contemplă orașul încremenit, care nu mai era Shoyo, ci doar cadavrul orașului Shoyo, și înțelese că trebuia să plece chiar astăzi. Nu avea să ajungă prea departe, important era să plece.

Încotro să plece? Ei bine, avea impresia că știe. Visele nu sunt decât niște vise, dar pentru început considera că ar fi bine să meargă spre nord-vest. Către Nebraska.

Nick plecă pedalând din oraș, pe la 1.15 după-amiaza, pe 3 iulie. Își pregătise un rucsac de dimineață, luând cu sine și un stoc de pastile de penicilină, pentru orice eventualitate, și niște conserve. Se aprovizionă mai ales cu supă de roșii și raviok, după care se dădea în vânt. Adăugă și câteva cutii de cartușe pentru revolver și luă cu sine și un bidon cu apă.

Apoi porni pe stradă, căutând prin garaje până ce descoperi ceea ce-și dorea: o bicicletă cu zece viteze care se potrivea la înălțimea lui. Pedală atent pe Main Street, cu viteză mică, până ce picioarul rănit i se încălzi, încetul cu încetul. Se deplasa către vest, iar umbra îl urma, calare pe propria ei bicicletă neagră. Trecu pe lângă vilele grațioase și frumoase de la marginea orașului, stând la umbră, cu perdelele trase pentru veșnicie.

În seara respectivă, înnopta într-o fermă la zece mile vest de Shoyo. Până în seara de 4 iulie ajunsese aproape de Oklahoma. În noaptea aceea, petrecută la o altă fermă, înainte de a merge la culcare, își ridicase privirile și urmărise o ploaie de meteori care brăzdau cerul cu focul lor rece și alb. Se gândi că nu mai văzuse niciodată ceva atât de frumos. Indiferent ce avea să-i rezerve viitorul, era bucuros că trăiește.

LARRY SE TREZI la 8.30, în lumina soarelui și în ciripitul păsărilor. Amândouă aceste lucruri îl scoteau din sărite. În fiecare dimineață, de când plecaseră de la New York, soare și zgomotul păsărilor. Și în chip de atracție suplimentară, de Ofertă Gratuită Specială, dacă vrei, aerul era curat și proaspăt. Până și Rita remarcase acest fapt. El se gândea mereu: ei bine, mai bun de atât nu poate să se facă. Dar aerul devenea din ce în ce mai bun, până ce te întrebai ce făcuseră cu planeta noastră. Și te mai întrebai dacă aerul mirosise *întotdeauna* așa în nordul Minnesotei, în Oregon, pe coasta vestică a lui Rocky Mountains și în alte asemenea locuri.

Sub acoperișul din pânză al cortului scund, pentru două persoane, pe care-l adăugaseră la echipamentul lor de călătorie în dimineața de 2 iulie, întins în jumătatea lui din sacul de dormit dublu, Larry își aminti cum Al Spellman, unul dintre membrii formației Tattered Remnants, încercase să-l convingă să pornească într-o excursie, împreună cu el și cu alți doi sau trei băieți. Ar fi urmat să meargă spre est, să facă un popas de o noapte la Vegas, apoi să-și continue drumul spre o localitate numită Loveland, din statul Colorado. Apoi ar fi trebuit să străbată munții de deasupra Lovelandului cam în cinci zile, dormind în corturi.

— Căcaturile astea cu "înălțimile lui Rocky Mountains" ai face bine să le lași în scama lui John Denver, îl ironizase Larry. O să vă întoarceți cu toții plini de pișcături de țânțar și bășicați pe cur de toxicodendron, din cauza statului pe vine prin codri. Oricum, dacă vă răzgândiți și vă hotărâți să întindeți corturile la Vegas și să stați cinci zile, dați-mi și mie un telefon.

Dar probabil avea ce regreta. Ce poate fi mai plăcut decât să hoinărești de capul tău, fără să te certe nimeni (cu excepția Ritei, deși cu rarele ei observații se putea împăca), respirând aer bun și dormind noaptea fără să te sucești și să te învârtești, pur și simplu să pui tâmpla pe pernă și gata, să adormi de parcă ți-ar fi dat careva cu un ciocan în frunte. Nici o problemă, în afară de direcția pe care aveai s-o alegi a doua zi și de timpul în care urma să ajungi la destinație. De-a dreptul nemaipomenit.

Dimineața aceasta, petrecută la Bennington, Vermont, lângă Highway 9 ce îi purta spre est, dimineața asta reprezenta un moment special. Era chiar 4 iulie, Ziua Independenței.

Se ridică în sacul de dormit și se uită spre Rita, dar ea mai dormea încă profund; nu i se distingeau decât formele corpului sub țesătura în carouri a sacului și o șuviță de păr. Ei bine, în dimineața asta hotărâse că trebuie s-o trezească cu ceremonial.

Larry trase fermoarul jumătății lui de sac și ieși afară, gol-pușcă. În primă instanță i se făcu pielea ca de găină, apoi se adaptă la temperatura aerului, care ajunsese probabil la douăzeci și două de grade. Urma încă o zi splendidă. Ieși din cort pe brânci și se ridică în picioare.

Lângă cort era parcat un Harley-Davidson de 1200 de centimetri cubi, negru și cromat. Fusesse luat, ca și sacul de dormit și cortul, tot din Passaic. Până atunci, lăsaseră în urmă trei automobile, dintre care două în niște blocaje de circulație teribile, iar cel de-al treilea, înțepenit în noroaiele de lângă Nutley, când încercaseră să ocolească un accident de circulație provocat de două camioane. Motocicleta era soluția cea mai bună. Cu ea puteai să te strecuri pe lângă accidente, cu viteză mică. Când nimereau într-o aglomerație pe șosea, o luau pe banda rezervată intervențiilor sau chiar pe trotuar, dacă exista așa ceva. Pentru Rita nu era o plăcere — locul din spate o făcea nervoasă și se agăța de Larry cu disperare —, dar recunoscuse că rămânea singura soluție valabilă. Ultimul ambuteiaj al omenirii friza perfecțiunea. Dar de când plecaseră de la Passaic și intraseră în zona provincială, mergeau cu mult mai repede. Pe 2 iulie trecuseră din nou în statul New York și-și făcuseră tabăra în marginea orașului Quarryville, de unde se distingeau către vest povârnișurile cețoase și mistice ale Munților Catskill. În după-amiaza zilei de 3 cotiseră către est și intraseră în statul Vermont chiar la căderea amurgului. Așa se făcea că astăzi se aflau la Bennington.

Își ridicaseră cortul pe o înălțime din apropierea orașului, iar acum, urinând în apropierea motocicletei, Larry putea să admire priveliștea ca de carte poștală a orașului tipic New England. Doua biserici de un alb imaculat, cu turla ascuțite, vrând parcă să străpungă cerul albastru al dimineții, o școală particulară, clădiri din piatră cenușie, acoperite cu iederă, o fabrică, două școli clădite din cărămidă roșie, o mulțime de copaci îmbrăcați în straiele lor verzi, de vară. Singurele elemente care stricau, în mod subtil, tabloul, erau faptul că din coșurile fabricii nu ieșea fum și numărul foarte mare de mașini strălucitoare, ca de jucărie, presărate în eele mai ciudate unghiuri pe strada principală, una și aceeași cu șoseaua pe care o urmau și ei. Dar în liniștea aceea însoțită (liniște întreruptă doar de păsări, din când în când), Larry ar fi putut să repete, dacă ar fi apucat s-o cunoască, vorba Irmei Fayette: nici o pagubă.

Numai că era 4 iulie, iar el mai era încă american.

Își dresе glasul, scuipe și fredonă puțin, ca să-și facă vocea. Trase aer în piept, conștient de adierea ușoară a dimineții ce-i mângâia pieptul și spatele gol, apoi începu să cânte din toată inima:

*O! spune, poți să vezi,
În lumina primilor zori,
Ceea ce am întrevăzut cu mândrie,
În ultimele sclipiri ale amurgului?...*

Cântă imnul până la capăt, cu fața întoarsă spre Bennington, executând în final un mic dans burlesc, deoarece era convins că Rita ieșise și ea în pragul cortului, zâmbindu-i.

Încheie cu un salut energetic în direcția clădirii despre care bănuia că adăpostește judecătoria din Bennington, apoi se întoarse, gândindu-se că cel mai potrivit fel în care putea să înceapă un alt an de independență în bătrânele State Unite ale Americii ar fi fost un futai în cea mai bună tradiție americană.

— Larry Underwood, tânăr patriot, îți urează o dimineață cât se poate de b...

Dar ușa cortului rămăsese în continuare închisă, iar Larry se simți iarăși cuprins de o trecătoare iritare împotriva ei. Și-o reprimă cu hotărâre. Ea nu avea cum să fie tot timpul pe

lungimea lui de undă. Asta era tot. Dacă înțelegi acest lucru și te împaci cu el, înseamnă că ești pe cale să ajungi la o relație matură. Se străduise din răputeri să se poarte cum se cuvine cu Rita de la experiența aceea cumplită din tunel, și se descurcase foarte bine, după părerea lui.

Nu era nici o filozofie, toată chestia era să te pui în locul ei. Trebuia să pleci de la premisa că ea e cu mult mai în vârstă și că fusese obișnuită ca lucrurile să meargă într-un anume fel. Era cât se poate de normal să se adapteze mai greu la o lume care se întorsese cu dosul în sus. Pilulele, de exemplu. Nu se prea bucurase constatând că-și luase cu ea o afurisită de farmacie, pusă într-un borcan cu capac care se înșuruba. Yellowjackets. Quaalude, Darvon, și altele, pe care ea le numea "pastiluțele mele de revenit". Acestea erau amfetamine. Dacă luai trei pastiluțe cu o gură de tequila, te ținea bâțâitul o zi întreagă. Atâtea pastile de toate categoriile, calmante sau stimulente, însemnau nici mai mult, nici mai puțin decât toxicomanie. Toxicomanie cât casa. Iar chestia asta nu-i plăcea, pentru că dacă mergeai cu logica până la capăt, era un soi de palmă pe obrazul lui, nu? De ce era nervoasă? De ce-i venea greu să adoarmă noaptea? El n-avea nici o treabă din punctul ăsta de vedere. Ce, n-avea grijă de ea? Păi nu încăpea nici o îndoială că da.

Se întoarse la cort, apoi ezită. Poate ar trebui s-o lase să doarmă. Poate era extenuată. Dar...

Se uită în jos, către scula lui cea bătrână, care nu era deloc de acord s-o lase să doarmă. Interpretarea lui Star-Speckled Banana îl excitase. Prin urmare, Larry ridică pânza de la intrarea cortului și pătrunse înăuntru.

— Rita?

După aerul curat și proaspăt al dimineții de afară, îl izbi imediat; probabil înainte fusese foarte adormit, de nu-și dăduse seama. Fără să fie foarte puternică, pentru că înăuntru cortului era ventilat, duhoarea nu putea fi trecută cu vederea: era mirosul acela dulce-acru al vomiei.

— Rita?

Încremenirea în care zăcea îl îngrijora tot mai tare; din sacul de dormit ieșea în continuare acea unică șuviță de păr. Se târî către ea în patru labe, iar mirosul de vomă devenea tot mai puternic, făcând să i se strângă stomacul.

— Rita, te simți bine? Scoală-te, Rita!

Nici o mișcare.

O întoarse cu fața în sus, constatând că fermoarul sacului era pe jumătate desfăcut, ca și cum peste noapte s-ar fi chinuit să iasă din el, înțelegând poate ce se întâmpla cu ea, zbatându-se zadarnic, în timp ce el, domnul înălțimile lui Rocky Mountains în persoană, dormea împăcat alături. O întoarse cu fața în sus și unul dintre flacoanele cu pilule îi căzu din mână, ochii ei erau ca niște bile acoperite de ceață și lipsite de strălucire îndărătul pleoapelor pe jumătate închise, iar gura îi era plină cu voma aceea verde, care o sufocase.

Îi cercetă fața vreme îndelungată. Stătea foarte aproape de ea, iar cortul părea să devină din ce în ce mai fierbinte, până când se făcuse ca într-un pod la sfârșitul unei după-amieze de august, chiar înainte de izbucnirea unei furtuni cu fulgere și tunete care să răcorească atmosfera. Avea senzația că i se umflă tot mai mult capul. Gura femeii era plină de porcăria aia. Nu reușea să-și dezlipească ochii de pe imaginea aceea. Iar în minte i se rotea mereu aceeași întrebare, ca un iepure mecanic la cursele de ogari: *Oare câtă vreme am dormit alături de ea după ce-a murit? Scârbos, domnule. Scăââr-bos.*

Scăpă de scurta lui paralizie și ieși în grabă din cort, julindu-și ambii genunchi când intră în contact cu pământul gol de alături. Crezu că va vărsa și el și se luptă din răputeri cu greața, pentru că ura mai mult decât orice să borască, dar după aceea îi trecu prin minte: *Dar eu mă întorceam acolo ca să mă CULC cu ea, domnule!*, și atunci totul țâșni din el cu furie: se târî departe de oribila masă aburindă, plângând și blestemând gustul oribil din gura și din nasul lui.

Se gândi la ea aproape întreaga dimineață. Într-o măsură oarecare, moartea ei reprezenta o ușurare — de fapt, chiar în mare măsură. Acest lucru nu avea să-l spună nimănui niciodată. Confirma tot ceea ce spusese despre el maică-sa, Wayne Stuke, ba chiar și proasta aia ordinară care avea apartamentul lângă Fordham University. Larry Underwood, Exhibiționistul din Fordham.

— Nu sunt un tip de treabă, zise el cu voce tare.

După ce o făcu, se simți mai bine. Îi era mai simplu să spună astfel adevărul, iar adevărul era acum cel mai important lucru, încheiase un pact cu el însuși, în acel spațiu al subconștientului în care trag sforțile Puterile din Spatele Tronului, că va avea grijă de ea. Poate că nu era un tip prea amabil, dar nici criminal nu era, deși întâmplarea din tunel putea fi considerată chiar o tentativă de omor. Prin urmare avea de gând să se îngrijească de ea, nu avea să mai țipe la ea, indiferent cât de enervat ar fi fost — ca atunci când se agățase de el cu disperare, când se suise pe Harley —, nu avea de gând să se înfurie, indiferent cât de mult trebuia să întârzie din cauza ei și indiferent cât de proteste se purta în anumite situații. Cu două seri în urmă, ea pusese o conservă cu mazăre în cărbunii focului de tabără fără să dea o gaură în capac, iar el pescuise cutia carbonizată și umflată, cam trei secunde înainte să explodeze ca o bombă, orbindu-i poate cu vreun fragment ascuțit din tablă. Și-i ținuse oare vreo morală din cauză asta? Nu. Nu-i ținuse. Făcuse o simplă glumă și trecuse peste incident. La fel și cu pilulele. Își făcuse socoteala că pastilele sunt treaba ei.

Poate c-ar fi trebuit să stai de vorbă cu ea despre chestiunea asta. Poate ca și-ar fi dorit asta din partea ta.

— Nu era vorba de o afurisită de întâlnire, spuse el tare.

Ci de supraviețuire. Iar ea nu fusese în stare să facă față. Poate că fusese conștientă de acest lucru, chiar din ziua aceea, când se întâlniseră în Central Park, iar ea trăsesese aproape la întâmplare, spre un copac, cu un pistol ieftin, după cum arăta, care ar fi putut foarte bine să-i explodeze în mână. Poate că...

— Poate că, *pe dracu'!* strigă Larry furios.

Ridică bidozul la gură, dar nu mai era apă, iar în gură îi stăruia încă gustul acela neplăcut. Poate că oameni ca ea existau în toată țara. Gripa nu a lăsat în urma ei doar supraviețuitori perfecți, de ce-ar fi făcut-o? S-ar putea să existe chiar acum în țară un tânăr într-o perfectă condiție fizică, imun la gripă, dar care moare din cauza amigdalitei. După cum ar fi zis Henry Youngman: "Hei, oameni buni, există milioane și milioane."

Larry stătea chiar în apropierea autostrăzii, într-o zonă pavată, de unde se deschidea o panoramă unică. Priveliștea Vermontului coborând lin spre New York, în ceața aurie a dimineții, îți tăia răsuflarea. Un indicator informa că "aici se află Twelve-Mile Point".

Larry gândea că el poate să vadă mult mai departe, nu doar optsprezece kilometri. Iar într-o zi senină ai putea vedea chiar și veșnicia. La capătul opus al parcului era un zid de piatră, până la înălțimea genunchilor, cimentat, și câteva sticle sparte de Budweiser. Și un prezervativ folosit. Presupunea că elevii de liceu obișnuiau să urce până aici, la apus, urmărind aprinderea luminilor în orașul de dedesubt. Mai întâi se înflăcărau, apoi treceau la amor. Adică, ce pizda mă-sii, după cum obișnuiau ei să zică.

Prin urmare, de ce se simțea el atât de rău, dacă-i pe-așa? Spunea adevărul adevărat, nu? Da. Iar partea cea mai rea a adevărului era că se simțea ușurat, este? Din cauză că scăpase de piatra atârnată de gât?

Nu, cel mai rău lucru era izolarea. Faptul că era singur.

Siropos, dar adevărat. Ar fi vrut să poată să se bucure de priveliște împreună cu cineva. Cineva către care să se poată întoarce și să-i comunice un gând, fie el și modest: *Într-o zi senină ai putea vedea chiar și veșnicia.* Dar singura persoană care l-ar fi putut însoți se găsea într-un cort rămas cu doi kilometri în urma lui, cu gura plină de borătură verde. Pe cale să înțepenească. Atrăgând muștele.

Larry își puse capul pe genunchi și închise ochii. Se strădui să nu plângă. Ura plânsul aproape la fel de tare ca borâtul.

Până la urmă, se dovedise un laș. Nu fusese în stare s-o îngroape. Invocă cele mai negre gânduri de care era în stare — viermi și gândaci, marmotele care ar simți-o și-ar veni să se înfrupte, purtarea incorectă a unei ființe omenești care-o lasă pe o altă în părăsire, ca pe un ambalaj de bomboane sau ca pe o cutie goală de Pepsi. Pe de altă parte, îngroparea ei avea, aparent, unele vagi implicații ilegale deși, ca să spunem adevărul (iar el spunea acum purul adevăr, nu-i așa?), asta nu era decât un argument rațional ieftin. Ar fi fost capabil să coboare până în Bennington și să pătrundă prin spargere în magazinul de fierărie Ever Popular, de unde să ia sapa Ever Popular și un târnăcop Ever Popular pe măsură; ar fi fost capabil chiar și să se întoarcă aici, la înălțime, unde era liniște și splendoare, și să sape mormântul Ever Popular în apropierea Belvederii Ever Popular. Dar ca să se întoarcă în cortul ăla (în care putea probabil exact ca în toaleta din Transverse Number One din Central Park, unde bomboana rancedă Ever Popular va rămâne pentru eternitate) și să tragă fermoarul sacului de dormit până la capăt în partea ei, să scoată afară trupul țeapăn și puhav și s-o tragă de subsuori până la groapă și s-o arunce înăuntru și apoi să împingă bulgării peste ea, urmărind cum cade pământul peste picioarele albe, cu nodulii proeminenți ai varicelor, și cum i se agață țărâna în păr...

Vai, vai, băiete. Cred că o să sar peste chestia asta. Dacă sunt o găină lașă, asta-i situația. Co-co, co-co, co-co.

Se întoarce la cort. și ridică din nou bucata de pânză de la intrarea cortului. Găsi un băț lung. Inspiră profund aer proaspăt, își ținu respirația și-și pescui hainele cu bățul. Apoi se retrase câțiva pași și se îmbracă. Mai inspiră o dată, își ținu respirația și se folosi de băț ca să-și recupereze cizmele. Se așeză pe un arbore doborât și se încălță.

Mirosul se strecurase în haine.

— Fir-ar al dracului, șopti el.

Din locul acela o vedea, pe jumătate ieșită din sacul de dormit, cu mâna întinsă, încremenită într-o poziție crispată, căutând parcă flaconul cu pastile care îi căzuse. Ai fi zis că ochii ei cu pleoapele coborâte pe jumătate îl privesc acuzator. Asta îi aduse iarăși aminte de tunel și de viziunea pe care o avusese acolo, cu morții care porniseră să meargă. Se grăbi să închidă cortul la loc, cu bățul.

Dar cu asta nu scăpase de mirosul ei.

Prin urmare, făcu totuși un prim popas la Bennington, iar în Bennington Men's Snop se descotorosi de toate hainele și-și alese altele noi, trei schimburi plus patru perechi de ciorapi și pantaloni scurți. Își găsi până și o pereche nouă de cizme. Privindu-se în oglinda triplă, vedea în spatele lui magazinul pustiu și Harleyul sprijinit neglijent lângă trotuar.

— Ce țoale mișto, murmură el. Nemaipomenite!

Însă în jur nu era nimeni care să-i admire gustul.

Ieși din magazin și porni motorul. Se gândi că ar fi trebuit să se oprească la un magazin și să-și facă rost de un alt cort și de un sac de dormit, dar în momentul respectiv își dorea cel mai tare să plece din Bennington. Avea să se oprească altundeva.

Ieșind din oraș, căută din priviri culmea domoală și distinse Twelve-Mile Point, însă nu și locul unde ridicaseră cortul. Era cu atât mai bine, chiar...

Când se concentră din nou asupra drumului, Larry simți că îngheață de spaimă. Un camion Internațional Harvester, cu o rulotă pentru cai, derapase, probabil încercând să evite o mașină, iar remorca se răsturnase. Era pe cale să intre cu motocicletă drept în obstacol, pentru că nu fusese atent la șosea.

Roti brusc ghidonul spre dreapta, târându-și cizmele noi de suprafața asfaltului, și aproape scăpă nevătămat. Dar pedala lui stângă agăță bara din spate a remorcii și motocicletă se răsturnă. Larry ateriză pe marginea șoselei, simțind cum i se zdruncină toate oasele. Motorul Harleyului mai hurui câteva momente, apoi se opri.

— Ești teafăr? se întrebă el.

Slavă Domnului, nu mergea decât cu vreo treizeci de kilometri la oră. Slavă Domnului că Rita nu era cu el, și-ar fi ieșit din minți de isterie. Desigur, dacă Rita ar fi fost cu el, nu s-ar fi uitat într-acolo, adică și-ar fi văzut de treaba lui.

— Sunt neatins, își răspunse singur, deși încă nu era foarte sigur de asta.

Se ridică în picioare. Liniștea îl afecta profund, așa cum i se întâmpla tot mai des; era atâta tăcere, încât puteai să și înnebunești, dacă te lăsaai preocupat prea mult de aeeest gând. Chiar și țipetele Ritei ar fi fost o mângâiere în momentul respectiv. Spațiul din jurul lui păru deodată să se umple de pete luminoase și înțelese, cu groază, că era la un pas de leșin. Sunt sigur rănit, gândi el, peste câteva clipe, după ce trece primul șoc, am să simt durerea, atunci o să mă apace, m-am tăiat rău sau cine știe ce-am pățit, cine o să-mi pună un bandaj?

Dar după ce-i trecu acea secundă de slăbiciune, se cercetă și ajunse la concluzia că, de fapt, era teafăr. Se tăiase la ambele mâini, iar pantalonii lui cei noi se rupseseră în genunchiul drept — și genunchiul era rănit —, dar de fapt nu era vorba decât de niște simple julturi, și în definitiv ce mama dracului, oricui i se putea întâmpla să cadă de pe motocicletă.

De fapt, știa prea bine din ce scăpase. Ar fi putut să se lovească rău la cap, să-și frângă gâtul și să zacă acolo, în soarele fierbinte, până când murea. Sau se putea sufoca din cauza propriei vome, cum i se întâmplase unei anumite prietene de-a lui, de curând decedate.

Se apropie șovăielnic de motocicletă și o ridică. Nu părea să fi suferit nici o stricăciune, cu toate acestea arăta altfel, înainte, fusese o mașinărie suficient de șarmantă ce putea servi dublului scop de a-l transporta și de a-i da sentimentul că este aidoma lui James Dean sau Jack Nicholson în *Hell's Angels on Wheels*. Acum însă, avea sentimentul că piesele cromate rânjeau ca niște javre mărunte, de circ, invitându-l să se apropie și să se măsoare cu monstrul pe două roți, ca să vadă dacă este cu adevărat bărbat.

Motorul porni la a treia cheie și ieși din Bennington cu viteză infimă, aproape la pas. Pe brațe îi apăruseră brățări reci de sudoare și își dorea să vadă o față omenească cum nu-și mai dorise nicicând în viața lui.

Dar în ziua respectivă nu mai văzu pe nimeni.

După-amiază se decise să meargă ceva mai repede, dar de îndată ce acul vitezometrului ajungea la treizeci de kilometri la oră, nimic nu-l putea convinge să deschidă mai mult clapeta de accelerație, chiar dacă drumul dinaintea lui era absolut liber. La marginea Wilmingtonului era un magazin cu articole de sport și motociclete, unde se opri și-și făcu rost de un sac de dormit, de o pereche de mănuși groase și de o cască, dar, cu toate că și-o fixase pe cap, nu depăși patruzeci de kilometri la oră. În curbele lipsite de vizibilitate, încetinea până la viteză minimă. Prin fața ochilor îi defilau mereu imagini cu el întins la marginea drumului, în stare de inconștiență și sângerând abundent, fără să-i vină nimeni în ajutor.

La ora 5, pe când se afla în apropierea orașului Brattleboro, becul de alarmă al Harleyului se aprinse. Larry trase la marginea drumului și stinse motorul cu sentimente amestecate, de ușurare și de dezgust.

— La fel de bine puteai s-o și împingi, spuse el. E făcută să meargă cu nouăzeci la oră, tâmpitule!

O lăasă acolo și intră în oraș, fără a ști dacă se va întoarce s-o recupereze.

Noaptea respectivă dormi pe Brattleboro Municipal Coram, sub protecția relativă a acoperișului chioșcului pentru orchestră. Se retrase acolo de îndată ce se înnoptă și adormi imediat. Peste o vreme, un zgomot îl trezi brusc din somn. Se uită la ceas. Firele subțiri de rادیu luminescent de pe limbi îl ajutară să vadă că era 11.20. Se ridică într-un cot și scrută întunericul; chioșcul uriaș de deasupra lui îl făcea să regrete cortul cel mic, unde căldura trupului se păstra așa de bine. Ca un minunat și ospitalier pânțec din pânză!

Chiar dacă existase cu adevărat un zgomot, încetase acum; până și greierii tăcuseră. Era normal? Putea fi normal?

— E cineva acolo? strigă Larry, sperându-se de sunetul propriei sale voci.

Căută în jur arma și n-o găsi decât după câteva interminabile momente de panică. Când o atinse, apăsă pe trăgaci fără să se gândească, exact ca un om care se scufundă în ocean și se agață cu disperare de colacul ce-i este aruncat. Dacă n-ar fi fost trasă piedica, ar fi reușit să declanșeze arma și să se împuște.

Liniștea aceea nu era de bun augur, de asta era sigur. Poate era un om, poate un animal mare și primejdios. Desigur, și un om putea fi primejdios. Un om cum fusese cel care-l înjunghiasse de nenumărate ori pe bietul monstru-urâtător sau ca John Bearsford Tipton, care-i oferise un milion bani gheață în schimbul femeii lui.

— Cine-i acolo?

Avea o lanternă în sac, dar ca s-o găsească, ar fi trebuit să lase din mână carabina, pe care o ținea pregătită. Și apoi... oare ținea cu adevărat să vadă despre cine era vorba?

Rămase pe loc, așteptând o mișcare sau repetarea zgomotului care îl trezise (oare fusese un zgomot? sau doar visase?) și, nu după multă vreme, începu să moțâie, apoi adormi din nou.

Pe neașteptate, tresări puternic, deschise larg ochii, iar pielea i se făcu ca de găină. Acum se auzise sigur zgomotul, iar dacă noaptea n-ar fi fost noroasă, luna, aproape plină, i-ar fi dezvăluit...

Dar nu voia să vadă. Nu, era absolut sigur că nu voia să vadă. Cu toate acestea rămase încordat, cu capul înălțat, ascultând țcănitul ritmat al tocurilor prăfuite de cizmă, măsurând trotuarul de pe Main Street, Brattleboro, Vermont, mergând către vest, estompându-se treptat și contopindu-se în cele din urmă în freamățul potolit al lucrurilor din jur.

Larry simți imboldul năvalnic și dement să sară în picioare, să lase sacul de dormit să-i alunece până la glezne și să strige: *Vino înapoi, indiferent cine oi fi tu! Nu-mi pasă! Vino înapoi!* Dorea oare cu adevărat să emită un asemenea cec în alb cine știe cui? Chioșcul i-ar fi amplificat strigătul... implorarea. Și dacă pașii aceia se întorceau *cu adevărat*, devenind tot mai stridenți în liniștea aceea, în care nici măcar greierii nu mai îndrăzneau să cânte?

În loc să se ridice, se culcă la loc și se ghemui în poziția de fetus, cu mâinile încolăcite în jurul carabinei. În noaptea asta n-o să mai adorm, îi trecu prin minte, dar în nici trei minute fu din nou cuprins de somn; a doua zi de dimineață, era ferm convins că visase toată întâmplarea.

CAPITOLUL 42

ÎN TIMP CE Larry Underwood suferea pe 4 Iulie accidentul lui de motocicletă, la distanță de doar un stat, Stuart stătea pe o stâncă de la marginea drumului și mânca. Auzi zgomotul tot mai apropiat al unor motoare. Își termină cutia de bere dintr-o înghițitură și închise cu grijă capacul tubului din hârtie cerată în care se aflau biscuiții Ritz. Pușca lui se afla la îndemână, sprijinită de pietre. O ridică, îi trase piedica și o lăsă din nou jos, de această dată puțin mai aproape. Judecând după zgomot, se apropiau niște motociclete de mic litraj. De doi-cincizeci? În liniștea aceea profundă, era imposibil să spui la ce distanță se aflau. Cincisprezece kilometri, poate, cu mare aproximație. Ar fi avut tot timpul să mai mănânce, dacă ar fi vrut, însă îi pierise chef. Pe de altă parte, soarele era cald, iar gândul că va întâlni alți oameni îi făcea plăcere. Nu mai văzuse oameni vii de când se despărțise de Glen Bateman, la Woodsville. Aruncă încă o privire către armă. Trăsese piedica pentru că oamenii aceia se puteau dovedi de teapa lui Elder. Lăsase pușca sprijinită de stâncă pentru că spera că vor fi ca Bateman — poate nu la fel de pesimiști în ceea ce privește viitorul, totuși. *Societatea va apărea din nou*, zisese Bateman. *Te rog să remarci că nu i-am adăugat adjectivul "reformată". Ar fi fost o glumă macabră. În cadrul rasei umane nu se produce, practic, nici un fel de reformă.*

În ceea ce-l privea pe el, personal, Bateman nu dorea să participe la reparația societății. El părea absolut mulțumit — cel puțin pentru moment — să poată să se plimbe cu Kojak, să picteze, să joace golf prin grădina lui și să se gândească la implicațiile sociologice ale dispariției aproape totale a populației.

Dacă mai treci pe aici și-mi adresezi încă o invitație să "ne unim", Stu, probabil am să accept. Acesta este blestemul rasei umane. Faptul că este sociabilă. Cristos ar fi trebuit să vorbească astfel: "Da, adevăr grăiesc vouă, de câte ori vă strângeți câte doi sau trei, înseamnă că un alt individ o să se aleagă cu capul spart." Vrei să-ți spun ce ne învață sociologia despre tagma omenească? Am să-ți ofer doar un rezumat. Un om singur, bărbat sau femeie, este un sfânt. Doi oameni se vor iubi. Dacă sunt trei, vor inventa lucrul acela fermecător pe care-l numim "societate". Patru oameni vor construi o piramidă. Cinci oameni vor transforma pe unul dintre ei în paria. Șase vor reinventa prejudecata. Dacă se adună șapte, în șapte ani vor reinventa războiul. Este posibil ca omul să fi fost creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, dar societatea umană a fost făcută după chipul și asemănarea opusului Lui și de atunci încolo se tot străduiește să se întoarcă acasă.

Oare era adevărat? Dacă da, atunci Dumnezeu să-i ajute. În ultima vreme, Stu se gândise foarte mult la prietenii și cunoștințele lui. Memoria sa avea tendința să estompeze, ba chiar să ștergă cu totul însușirile lor neplăcute — felul în care Bill Hapscomb se scobea în nas și apoi își ștergea degetul de talpa pantofului, bățiile pe care le trăgea Norm Bruett copiilor săi, metoda dezagreabilă prin care Billy Verecker împiedica sporul necontrolat al populației de pisici din jurul casei, zdrobind țestele fragede ale pisoilor nou-născuți sub călcâiul bocancilor.

Gândurile care îi veneau lui preferau să fie cu totul și cu totul bune. Mersul la vânătoare în zori, înfodoliți în jachete în carouri și veste portocalii Day-Glo. Partidele de pocher acasă la Ralph Hodges și Willy Craddock, care se plângea mereu că pierde patru dolari la joc, chiar și atunci când câștiga douăzeci. Sau când scosese mașina lui Tony Leominster din șanț; se îmbătase într-un hal fără de hal și ieșise de pe șosea, iar acum se învârtea în jurul lor, clătînându-se, și se jura pe Dumnezeu și pe toți sfinții că evitase o remorcă plină cu mexicani, din cei trecuți ilegal peste graniță. Doamne, se prăpădiseră de râs. Nesfârșitele bancuri cu mexicani ale lui Chris Ortega. Drumurile la Huntsville, după curve, sau când Joe Bob Brentwood luase păduchi și încercase să convingă pe toată lumea că-i luase de pe canapeaua din balcon, și nu de la fata de la etaj. Se distraseră nemaipomenit. Poate nu era ceea ce niște tipi sofisticați ar fi considerat distracție — cluburi de noapte, restaurante de lux și muzee, dar el știa bine că fusese nemaipomenit. Se gândea la toate astea, trecându-le iarăși și iarăși în revistă, ca un bătrân singuratic, care-și întinde nenumărate pasiențe, cu un pachet soios de cărți. Cel mai mult își dorea să audă alte voci omenești, să cunoască alți oameni, să aibă pe cine să întrebe: "Ai văzut?" atunci când se întâmpla ceva interesant, cum fusese ploaia de meteoriți pe care o văzuse cu două seri în urmă. Nu era o persoană vorbărească, dar nu-i făcuse niciodată plăcere să fie singur.

Prin urmare, atunci când motocicletele se iviră, în sfârșit, de după curbă, el își îndreptă spatele; erau două Honda 250, conduse de un băiat cam de optsprezece ani și de o fată, poate ceva mai mare decât însoțitorul ei. Tânăra purta o bluză de un galben-intens și o pereche de Levi's albastru-pal.

Cei doi îl văzură stând pe piatra lui și ambele Honda se clătinară ușor, trădând surprinderea lor. Băiatul rămase cu gura căscată. Câteva momente nu a fost foarte limpede dacă aveau de gând să oprească sau să-și continue drumul lor grăbit către vest.

— *Hi!* îi salută Stu cât se poate de prietenos, ridicând o mână.

Inima îi bătea mai să-i iasă din piept. Își dorea din tot sufletul ca ei să se oprească. Ceea ce se și întâmplă.

La început, rămase surprins de atitudinea lor încordată. Mai ales băiatul: ai fi zis că tocmai i se vărsase în sânge un galon întreg de adrenalină. Desigur, Stu avea o armă, dar n-o ținea îndreptată asupra lor, iar ei, la rândul lor, erau înarmați; el avea un pistol, iar ea purta pe spate o mică pușcă de vânătoare, ca o actriță interpretând rolul lui Patty Hearst, fără prea mare convingere.

— Cred că e-n regulă, Harold, spuse fata, dar cel căruia i se adresase continua să stea țeapăn pe motocicletă, măsurându-l pe Stu cu surprindere și pregătit pentru o înfruntare.

— Ți-am spus că sunt de părere că..., repetă ea.

— Și cum putem fi atât de siguri? se răsti Harold, fără a-și dezlipi privirile de Stu.

— Ei bine, mă bucur să vă văd, dacă asta are vreo importanță, zise Stu.

— Și dacă eu nu vreau să te cred? îl provocă Harold.

Stu constată că era verde de spaimă, copleșit de responsabilitatea față de fată.

— Ei bine, atunci nu mai știu.

Stu coborî de pe stâncă. Mâna tremurătoare a lui Harold se apropie de pistolul pus în toc.

— Harold, nu face așa ceva, îl sfătui tânăra.

Apoi amuți și ea; pentru moment, tustrei părură incapabili să iasă din acest impas — un grup de trei puncte care, legate prin linii, ar fi format un triunghi a cărui formă exactă nu putea fi încă prevăzută.

— Oooof, se tângui Fran, așezându-se pe un petic acoperit cu mușchi lângă un ulm de la marginea drumului. N-o să mai scap niciodată de bătăturile de pe fund, Harold.

Harold emise un mormăit morocănos.

Fata i se adresă lui Stu.

— Ai călărit vreodată două sute cincizeci de kilometri pe o Honda, domnule Redman? *Nu* recomand nimănui.

Stu zâmbi.

— Încotro ați pornit?

— Nu e treaba ta! se răsti Harold nepoliticos.

— Ce fel de atitudine mai e și asta? îl luă Fran la rost. Domnul Redman este prima persoană pe care am întâlnit-o de la moartea lui Gus Dinsmore! Vreau să spun, dacă nu am pornit în căutarea altor oameni, atunci de ce-am mai plecat?

— Te păzește pe tine, asta-i tot, îi spuse Stu calm, rupând un fir de iarbă și vârându-l între buze.

— Corect, chiar asta fac, confirmă Harold, nepotolit.

— Eu credeam că ne păzim unul pe celălalt, zise ea, iar Harold se coloră puternic în obraji.

Lui Stu îi trecu prin minte: *Dă-mi trei oameni, iar ei vor forma o societate*. Dar ce potrivire exista între cei doi și el? Fata îi plăcea, în schimb băiatul îi lăsa impresia unui fanfaron speriat. Iar un fanfaron speriat poate deveni un om extrem de primejdios, în circumstanțele potrivite... sau nepotrivite.

— Cum vrei tu, murmură Harold.

Îl învrednici pe Stu cu o privire superioară și scoase la iveală un pachet de Marlboro din buzunarul de la piept. Își aprinse o țigară. Trăgea din ea ca un om care nu s-a apucat de fumat decât de puțină vreme. Cam de alaltăieri încoace.

— Mergem la Stovington, Vermont, îi explică Frannie. La centrul epidemiologic de acolo. Noi... ce s-a întâmplat, domnule Redman?

Acesta se albise instantaneu la față. Firul de iarbă pe care-l mesteca îi căzu în poală.

— Și de ce tocmai acolo? se interesă el.

— Pentru că acolo se află, întâmplător, un laborator de studiu al bolilor transmisibile, îi răspunse Harold sfidător. A fost ideea mea că, dacă în țara asta mai exista vreo urmă de ordine ori vreo persoană cu autoritate care să fi scăpat de flagel, ea ar trebui căutată fie la Stovington, fie în Atlanta, unde există un alt centru de acest gen.

— Așa este, confirmă și Frannie.

— Vă pierdeți vremea, le spuse Stu.

Frannie păru uluită, iar Harold indignat; îmbujorarea începu să se întindă iarăși peste obrajii lui.

— Nu cred că ai căderea să emiți asemenea judecăți, domnule.

— Ba cred că am. Eu vin de acolo.

Acum arătau amândoi uluiți. Uluiți și năucți.

— Ai știut de existența lui? întrebă Frannie, vădit afectată. Te-ai dus ca să verifici?

— Nu, n-a fost așa. Eu...

— Ești un mincinos!

Vocea lui Harold căpătase tonuri acute și stridente.

Fran văzu un fulger alarmant de mânie în ochii lui Redman, care apoi reveniră la blândețea lor obișnuită.

— Nu. Nu sunt.

— Ba eu îți spun că ești! Nu ești decât un...

— *Harold, taci din gură!*

Harold îi aruncă o privire rănită.

— Frannie, cum poți tu să crezi...

— Cum poți tu să fii atât de nepoliticos și dușmănos? îi replică ea supărată. Cel puțin ascultă ce-are de zis, Harold!

— Nu am încredere în el.

Mi se pare cinstit, gândi Stu, asta înseamnă că suntem chit.

— Cum poți să n-ai încredere într-un om pe care de-abia l-ai întâlnit? Zău, Harold, te comporti de-a dreptul dezgustător!

— Haideți să vă spun de unde știu, le propuse Stu calm.

Relată o versiune abreviată a întâmplărilor ce debutaseră o dată cu accidentul provocat de Campion la pompele de benzină ale lui Hap. Le povesti în câteva cuvinte evadarea lui de la Stovington, acum o săptămână. Harold își privea ținută mâinile cu care smulgea bucăți de mușchi și le fragmenta. În schimb, fața tinerei se transforma încetul cu încetul într-o mască tragică, iar lui Stu i se făcu milă de ea. Plecase alături de băiat (care, trebuie recunoscut, avusese o idee foarte bună), sperând cu disperare că se mai păstrase ceva din vechea ordine.

Ei bine, așteptările ei se dovedeau zadarnice. Lovitura părea amarnică, judecând după privire.

— Nu a scăpat nici Atlanta? Epidemia le-a distrus pe amândouă? întrebă ca.

— Da, confirmă Stu, iar ea izbucni în lacrimi.

Ar fi vrut s-o consoleze, dar băiatului nu i-ar fi convenit. Harold îi aruncă o privire neliniștită lui Fran, apoi privi din nou în jos, la grămăjoara de mușchi. Stu îi întinse fetei batista. Abătută, ca îi mulțumi, fără să-și ridice privirile. Harold se uită din nou ursuz spre el, cu ochii unui băiețel lacom, care vrea tot borcanul cu dulciuri doar pentru el. O să aibă o mare surpriză, se gândi Stu, când va constata că o fată nu este un borcan cu dulciuri.

Când lacrimile se potoliseră, Fran îi declară:

— Consider că Harold și cu mine trebuie să-ți mulțumim. Ne-ai salvat cel puțin de la o călătorie lungă și de o dezamăgire la capătul ei.

— Vrei să spui că-l crezi? Așa, pur și simplu? El îți vinde o poveste mare de tot, iar tu... o cumperi?

— Harold, de ce ne-ar minți? Cu ce scop?

— Păi, de unde să știu eu ce este în mintea lui? întrebă Harold cu brutalitate. Să ucidă, poate. Sau să violeze.

— Eu nu cred în viol, interveni Stu cu blândețe. Poate știi tu ceva despre chestia asta ce eu nu știu.

— *Stați*, zise Fran. Harold, nu vrei să încerci să nu te mai porți atât de îngrozitor?

— *Îngrozitor?* strigă Harold. Eu care vreau să am grijă de tine... de noi... ce ți se pare atât de *îngrozitor*?

— Uitați-vă, spuse Stu, ridicându-și mâneca. În apropierea cotului avea mai multe urme de ac pe cale de vindecare și ultimele semne ale unei vânătăi aproape trecute. Mi-au făcut tot felul de injecții.

— Poate că te droghezi, spuse Harold.

Stu își trase mâneca în jos, fără să răspundă. Era vorba de fată, bineînțeles. Se obișnuise cu ideea că este proprietatea lui. Ei, pe unele fete le puteai transforma într-o proprietate, pe altele, nu. Iar ea părea să facă parte din cea de a doua categorie. Era înaltă, frumoasă și avea un aer foarte proaspăt. Ochii ei închiși la culoare și părul accentuau impresia de neajutorare și lipsă de experiență. Cu mare ușurință treceai cu vederea ridul acela foarte discret (linia *eu-vreau*, așa o numea mama lui Stu) dintre sprâncene, care devenea atât de pronunțat atunci când era scoasă din sărite, îndemânarea și viteza mâinilor ei și chiar felul hotărât în care-și înlătura părul de pe frunte.

— Și acum ce facem? întrebă ea, ignorând cu totul ultima intervenție a lui Harold în discuție.

— Mergem mai departe, oricum, zise Harold, iar când ea îi aruncă o privire, cu acea cută între sprâncene, el adăugă cu grabă: Ei, oricum trebuie să mergem *unde*. Probabil că spune adevărul, dar am putea să mai verificăm o dată. Și hotărâm ce vom face abia după aceea.

Fran se uită către Stu cu privirea aceea care spune eu-nu-vreau-să-ți-rănesc-sentimentele-dar...

Stu ridică din umeri.

— Okay? insistă Harold.

— Presupun că nu contează, răspunse Frannie, culegând o floare de păpădie și suflându-i puful.

— N-ați văzut pe absolut nimeni de-a lungul drumului pe unde ați venit? se interesă Stu.

— Doar un câine care părea sănătos. Oameni, nu.

— Și eu am văzut un câine. Le povesti despre Bateman și Kojak. După aceea, le zise: Eu mă îndreptam către coastă, dar faptul că în partea aceea nu mai sunt oameni îmi cam taie entuziasmul.

— Regret, spuse Harold, deși tonul lui lăsa să se ghicească cu totul altceva. Apoi se ridică în picioare și i se adresă lui Fran: Ești gata, Fran?

Ea privi către Stu, ezită, apoi se ridică.

— Gata, ne întoarcem la minunata cură motociclistică de dietă. Îți mulțumim pentru că ne-ai dat informații, domnule Redman, chiar dacă știrile n-au fost prea grozave.

— Doar un moment, spuse Stu ridicându-se și el în picioare.

Rămase un moment în cumpănă, întrebându-se încă o dată dacă erau oamenii potriviți. Pe fată se putea bizui, în schimb băiatul, la cei șaptesprezece ani ai lui, suferea de o formă gravă a bolii îi-urâsc-aproape-pe-toți. Dar oare mai existau atâția oameni ca să ai de unde alege? Stu considera că nu.

— Cred că și voi și eu căutăm oameni. Aș vrea să merg împreună cu voi, dacă sunteți de acord.

— Nu, îi răspunse Harold instantaneu.

Fran se uita de la unul la celălalt, tulburată:

— Am putea să...

— Nu te amesteca. Eu zic nu.

— Și eu n-am dreptul la un vot?

— Ce se întâmplă cu tine? Nu-ți dai seama că el nu-și dorește decât un singur lucru?

Dumnezeule, Fran!

— Dacă apare vreun necaz, e mai bine să fim trei decât doi, spuse Stu, iar de unul singur, nici nu merită discutat.

— Nu, repetă Harold, iar mâna i se apropie de patul pistolului.

— Ba da, interveni Fran. Suntem bucuroși dacă mergeți împreună cu noi, domnule Redman.

Harold se întoarse către ea, furios și jignit. Stu se crispă, gândind că nu era exclus s-o lovească, apoi băiatul se calmă din nou.

— De fapt, acestea sunt adevăratele tale sentimente, nu? Nu așteptai decât un pretext oarecare, ca să scapi de mine, acum am înțeles. Era atât de supărat, încât în ochi îi apărușeră

lacrimi, ceea ce-i sporea furia. Dacă așa vrei tu, foarte bine. Mergi mai departe alături de el. Am terminat cu tine.

Porni hotărât către locul unde-și parcase Honda.

Frannie îi aruncă o privire lui Stu, apoi se întoarse la Harold.

— O clipă, spuse Stu. Rămâi aici, te rog.

— Să nu-l jignești, pledă Fran. Te rog.

Stu se îndreptă spre Harold, care încălecă pe Honda și se străduia să-i aprindă motorul. În furia lui, acționase accelerația până la capăt și înecase motorul, ceea ce era spre binele lui, după părerea lui Stu. Dacă ar fi reușit să pornească cu o asemenea accelerație, motocicletă s-ar fi ridicat pe roata din spate, ca la circ, aruncându-l pe bătrânul Harold într-un copac, care s-ar fi prăvălit apoi peste el.

— Nu te apropia de mine! țipă Harold supărat, ducând din nou mâna spre armă.

Stu își puse o mână peste mâna lui Harold, ca și cum ar fi jucat fripta, iar cealaltă mână pe brațul lui. Harold își ținea ochii larg deschiși, iar lui Stu îi trecu prin minte că lipsea foarte puțin ca să devină violent. Nu era doar gelos din cauza fetei, asta fusese din partea lui o apreciere simplistă a situației. Acum era vorba și de demnitatea lui personală și de postura lui nouă de protector al fetei. Dumnezeu știe ce fel de avorton fusese înainte să se petreacă evenimentele, cu burta lui marc, cizmele ascuțite și modul arogant de a vorbi. Noua imagine pe care și-o crease nu putea ascunde că nu era decât un avorton și că nu va reuși să schimbe niciodată această situație. Ar fi reacționat în același fel și față de Bateman și față de un puști de doisprezece ani. În orice situație de triumfi, el s-ar fi considerat pe poziția cea mai de jos.

— Harold, spuse el, aproape de urechea acestuia.

— Dă-mi *drumul*.

Trupul lui masiv părea acum ușor; din cauza tensiunii prin care trecea, părea să vibreze ca o coardă întinsă la limită.

— Harold, tu te culci cu ea?

Corpul lui Harold se cutremură, iar Stu ghici că răspunsul era negativ.

— Nu-i treaba ta!

— Așa este. Vreau doar să fac lumină în situația noastră. Ea nu este a mea, Harold. Ea nu-și aparține decât ei înseși. Eu n-am de gând să încerc să ți-o smulg. Îmi pare rău că sunt nevoit să vorbesc atât de deschis, dar pentru noi este cel mai bine dacă știm pe ce stăm. Acum suntem doi și unu, iar dacă tu pleci, rămânem tot doi și unu. Câștigul este zero.

Harold nu spuse nimic, dar mâna lui tremurătoare nu mai opunea aceeași rezistență.

— Voi fi cât se poate de direct, continuă Stu. vorbind în continuare foarte aproape de urechea lui Harold (care era plină de ceară maronie) și străduindu-se să-i vorbească foarte, foarte calm. Știi și tu la fel de bine ca și mine că un bărbat nu trebuie să violeze o femeie. Dacă știe ce are de făcut cu mâna.

— Asta-i... Harold se linse pe buze și aruncă o privire la marginea drumului, unde Fran rămăsese în picioare, cu brațele încrucișate, chiar dedesubtul sânilor, urmărindu-i cu îngrijorare. Mi se pare cam dezgustător.

— Poate să fie sau nu, dar dacă un bărbat îi dă târcoale unei femei care nu-l vrea la pat, respectivul are totuși de ales. Eu aleg mâna de fiecare dată. Presupun că și tu procedezi la fel, de vreme ce ea se află încă alături de tine, de bunăvoie. Eu n-am vrut decât să avem o discuție cinstită, între patru ochi. Eu nu mă aflu aici ca să te alung, procedând ca un bătaș oarecare ieșit să danseze la bălci.

Mâna lui Harold care ținea arma se relaxă.

— Vorbești serios? Eu... promiți că n-ai să vorbești?

Stu făcu semn afirmativ.

— Eu o iubesc, îi mărturisi Harold răgușit. Ea nu mă iubește, asta o știu, dar acum vorbim deschis, așa cum ai spus tu.

— Așa-i cel mai bine. Eu nu vreau să mă bag. Pur și simplu vreau să mă alătur vouă.

Harold repetă cu insistență:

— Promiți?

— Da, promit.

— Bine.

Descălecă încet de pe Honda și porni alături de Stu către Fran.

— Poate să ne însoțească, spuse Harold. Iar eu... Privi în direcția lui Stu și continuă, străduindu-se să rămână cât mai demn: Îmi cer scuze pentru că m-am purtat prost.

— Uraaa! strigă Fran, bătând din palme. Acum, că asta s-a rezolvat, încotro pornim?

Până la urmă, o luară spre vest, adică în direcția în care mergeau Fran și Harold. Stu fu de părere că Glen Bateman se va bucura să-i găzduiască peste noapte, dacă reușeau să ajungă la Woodville înainte de lăsarea întinerului — și că s-ar putea să fie de acord să plece cu ei a doua zi (auzind acestea, Harold începu din nou să se aprindă). Stu conduse Honda lui Fran, iar aceasta merse în spatele lui Harold. La prânz se opriră la Twin Mountains și începură, încet și cu precauție, dificilul proces de cunoaștere reciprocă. Felul cum vorbeau i se părea lui Stu ilar — mai ales felul cum lungeau a-urile și eliminau sau modificau r-urile. Presupunea că și el li se părea lor comic, poate chiar mai comic decât ei lui.

Mâncară în restaurantul părăsit, iar Stu se pomeni că se simte atras de Fran — de ochii ei vioi, de bărbia mică dar hotărâtă, de felul în care se forma cuta aceea dintre sprâncene, trădându-i emoțiile. Îi plăcea felul în care privea și vorbea; îi plăcea și felul cum își pieptăna părul negru, lăsându-și tâmplile libere. Încetul cu încetul, avea să înțeleagă că de fapt o dorește.

La Hotare
5 iulie - 6 septembrie, 1990

Venim pe nava numită Mayflower
Venim pe nava ce a fost pe Lună
Venim în ora de cumpănă a evului
Și cântăm un cântec american
Dar e bine, e foarte bine
Nu poți să fii mereu binecuvântat...
Paul Simon

Căutăm peste tot un drive-in
Căutăm un loc de parcare
Unde hamburgerii sfârâie pe grătare zi și noapte
Da! Tonomatul vibrează în ritmul discurilor în U.S.A.
Sunt fericit că trăiesc în U.S.A.
Orice-ți dorești găsești chiar aici, în U.S.A.
Chuck Berry

CARTEA A DOUA

CAPITOLUL 43

CHIAR în mijlocul lui Main Street din May, Oklahoma, zăcea un mort.

Nick nu era surprins. Întâlnise o mulțime de cadavre de când plecase din Shoyo și presupunea că nu văzuse nici măcar o miime dintre toți morții prin apropierea cărora trecuse. Erau anumite locuri în care mirosul bogat al morții era suficient să te aducă în pragul leșinului. Un mort în plus sau în minus nu mai însemna mare lucru.

Dar când mortul se ridică, în el se dezlănțui o asemenea explozie de teamă, încât pierdu controlul asupra bicicletei. Omul șovăi, se poticni, apoi se prăbuși, aruncându-l cu putere pe Nick pe pavajul lui Oklahoma Route 3. Se juli la mâini și-și zgârie fruntea.

— Doamne sfinte, *mister*, dar știu c-ai căzut, i se adresă presupusul cadavru, apropiindu-se de Nick cu mers împleticit. Nu, pe bune! Dumnezeu!

Nick nu auzi nimic din toate acestea. Se uita fix într-un punct de pe asfalt dintre mâinile lui, unde se scurgeau picături de sânge din tăietura de pe frunte, întrebându-se cât de rău se rănise. Când simți atingerea pe umăr, își aduse aminte de cadavru și încercă să se refugieze, târându-se; ochiul cel teafăr, neacoperit cu petic, îi sticlea de groază.

— Nu e cazul să te necăjești chiar așa, îl sfătui cadavru, iar atunci Nick constată că nu era câtuși de puțin vorba de un cadavru, ci de un tânăr care-i adresa priviri fericite. Ținea în mână o sticlă de whisky aproape plină; asta îl ajută pe Nick să înțeleagă. Nu era un strigoi, ci un om care se îmbătase și adormise în mijlocul drumului.

Nick îi făcu un semn prietenos și descrie un cerc cu degetul mare și arătătorul. În acel moment, o picătură de sânge cald i se scurse în ochiul asupra căruia își revărsase furia Ray Booth, provocându-i durere. Își ridică peticul și se șterse. Astăzi părea să vadă ceva mai bine pe partea aceasta, dar când își închise ochiul bun, nu mai distinse din lumea înconjurătoare decât un amestec de culori. Puse peticul la loc și apoi merse încet și se așeză pe marginea trotuarului, lângă un Plymouth cu număr de Kansas, care se lăsa încet pe cauciucuri. Reuși să vadă creștătura din frunte reflectată în bara de protecție a mașinii. Arăta urât, însă nu părea prea adâncă. Avea să se ducă la farmacia din localitate, se va dezinfecța și va lipi un plastru deasupra rănii. După părerea lui, mai avea suficientă penicilină în organism ca să lupte împotriva oricărei infecții, dar pățania cu rana de glonț de pe picior îl făcuse extrem de precaut. Își extrase pietricelele din palmă, tresărind de durere.

Bărbatul cu sticla de whisky asistase impasibil la toate acestea. Dacă Nick și-ar fi ridicat privirea spre el, ar fi constatat imediat comportamentul lui ciudat. Atunci când Nick se întorsese ca să-și examineze rana în bara mașinii, interesul dispăruse total de pe figura fără nici un rid a bărbatului, care rămăsese senină. Purta o salopetă decolorată, dar curată, și pantofi grei, de lucru. Era înalt cam de un metru șaptezeci și cinci și avea părul atât de blond, încât părea aproape alb. Ochii-i erau de un albastru intens și gol, trădând, împreună cu părul, originea lui suedeză sau norvegiană. Nick urma să descopere mai târziu că avea în jur de patruzeci și cinci de ani, pentru că reușea să-și aducă aminte de sfârșitul războiului din Coreea și cum se întorsese tatăl său îmbrăcat în uniformă, o lună mai târziu. Nu exista nici cea mai mică șansă ca el să fi inventat povestea asta. Imaginația nu era punctul forte al lui Tom Cullen.

Rămăsese nemișcat, cu privirea albă, ca un robot scos din priză. Apoi, treptat, figura i se animă din nou. Ochii înroșiți de whisky începură să arunce licăriri. Zâmbi. Își adusese din nou aminte cum trebuia să se comporte într-o asemenea situație.

— Doamne Dumnezeu, *mister*, dar știu c-ai căzut. Nu, pe bune! Doamne!

Cercetă sângele adunat pe fruntea lui Nick. Nick avea un carnet și un pix în buzunarul de la cămașă, care rămăseseră la locul lor chiar și după cădere. Scrise: "Pur și simplu m-ai speriat.

Am crezut că ești mort, până în clipa în care te-ai ridicat de jos. Nu am pățit nimic. Există vreo farmacie în oraș?"

Îi întinse notesul omului în salopetă. Acesta îl luă, se uită la cele scrise și i-l întinse înapoi. Zâmbind, îi spuse:

— Eu sunt Tom Cullen. Dar nu știu să citesc. N-am ajuns decât în clasa a treia, dar împlinisem deja șaisprezece ani și taică-meu nu m-a mai dat la școală. A zis că sunt prea mare.

Arierat, îi trecu lui Nick prin minte. Eu nu pot vorbi, iar el nu știe să citească. Pentru o clipă, rămase perplex.

— Doamne Dumnezeule, *mister*, dar știu c-ai căzut! exclamă Tom Cullen; într-un fel, acest mesaj era cu adevărat o premieră pentru ambii. Doamne, pe bune!

Nick clătină din cap. Puse carnetul și pixul la locul lor. Își duse o mână la gură și clătină din cap. Își puse palmele la urechi și clătină din cap. Își lipi mâna stângă de gât și clătină încă o dată din cap. Cullen rânji, nedumerit:

— Te doare un dinte? Am pățit și eu odată. Vai, ce m-a mai durut. Pe bune! Doamne!

Nick își execută încă o dată numărul de pantomimă. Cullen bănuia că este vorba de o durere de urechi, de această dată. Nick își ridică brațele în sus și se duse la bicicletă. Vopseaua sărise în câteva locuri, altfel părea întreagă. Se sui pe ea și porni pe stradă. Da, reacția era cea la care se aștepta. Cullen fugea alături de el, zâmbindu-i fericit. Ochii lui nu se dezlipneau de Nick. Nu mai văzuse pe nimeni, de aproape o săptămână.

— De ce nu vrei să vorbești? Întrebă el, dar Nick nu se întoarse spre el și nu dădu vreun semn că ar fi auzit. Tom îl trase de mânecă și repetă întrebarea.

Bărbatul de pe bicicletă își duse mâna la gură și clătină din cap. Tom se posomorî. Acum bărbatul își sprijinise bicicleta de suport și se uita la fațadele magazinelor. Păru să găsească ceea ce căuta, pentru că urcă pe trotuar și se îndreptă spre magazinul domnului Norton. Dacă ar fi vrut să intre înăuntru ar fi fost zadarnic, pentru că ușa era încuiată. Domnul Norton părăsise orașul. Din câte văzuse el, toată lumea încuiase și părăsise orașul, cu excepția mamei și a prietenei ei, doamna Blakely, care muriseră, amândouă.

Bărbatul-care-nu-vorbește încerca acum ușa. Tom ar fi putut să-i spună că nu are nici un rost, chiar dacă pe ușă rămăsese arborat anunțul DESCHIS. Anunțul DESCHIS era mincinos. Spre supărarea lui Tom, pentru că ar fi poftit o înghețată cu sifon. Care i se părea cu mult mai gustoasă decât whiskyul, care la început îi plăcuse, apoi îi dăduse o senzație de somn și în cele din urmă o teribilă durere de cap. Se culcase, cu gândul să scape de durerea de cap, dar avusese o mulțime de vise nebunești cu un om într-un costum negru, ca acela pe care-l purta mereu reverendul Deiffenbaker. Omul în costum negru îl fugărea în visele acelea. Tom avea impresia că era un om foarte rău. Singurul motiv pentru care Tom se pusese să bea era acela că nu avea voie, tatălui lui îi interzisese, și mamei-sa la fel, dar acum dispăruseră cu toții, așa că ce-l mai împiedica? Făcea ce avea chef.

Dar ce l-a apucat pe bărbatul-care-nu-vorbește? Luase coșul pentru gunoarie de pe trotuar și avea de gând să... ce? Să spargă vitrina domnului Norton? ZBANG! Să mă bată Dumnezeu și să fiu afurisit dacă n-a făcut tocmai așa! Iar acum își strecura mâna și deschidea ușa...

— Hei, *mister*, cum poți să faci una ca asta? țipă Tom, cu vocea gătuată de indignare și emoție. Asta-i ilegal! Drogurile și asta sunt ilegale. Nu știi că...

Dar omul intrase deja înăuntru și nu-și întorcea nici măcar capul.

— Ce-i cu tine, ești surd? strigă Tom cu indignare. Doamne! Nu cumva ești...

Se stinse. Animația și interesul dispărură de pe figura lui. Devenise din nou un robot scos din priză. Locuitorii din May se obișnuiseră ca Tom Oligofrenul să treacă prin asemenea stări. De exemplu, străbătea străzile, privind vitrinele cu expresia aceea etern fericită pe fața lui scandinavă ușor rotunjită, și pe neașteptate înțepenea și se stingea. Atunci se găsea careva să strige: *Iar l-a apucat pe Tom!* și toată lumea râdea. Dacă se întâmpla ca tatăl lui Tom să fie alături, se încrunta și-i făcea semn cu cotul, sau poate chiar îl lovea pe umăr sau pe spate până ce-și revenea. Dar tatăl lui Tom se afla din ce în ce mai rar prin preajma lui începând din prima jumătate a lui 1988, pentru că prefera compania unei chelnerițe cu părul roșu de la Boomer's Bar & Grille. Numele ei era DeeDee Packalotte (pe seama numelui ei se făceau cele mai deocheate bancuri), iar cam acum un an ea și Don Cullen își luaseră tălpășița. Nu mai fuseseră văzuți decât o singură dată, nu foarte departe, într-un motel păduchios din Slapout, Oklahoma, iar de atunci dispăruseră.

Majoritatea celor din jur considerau aceste momente de detașare ale lui Tom doar niște semne suplimentare ale retardării lui, deși era vorba, de fapt, de perioade în care gândirea lui se desfășura aproape normal. Procesele de gândire se bazează (din câte spun psihologii) pe deducție și pe inducție, iar persoanele arierate sunt incapabile să facă aceste salturi deductive și inductive. Există niște fire, niște circuite întrerupte, niște comutatoare deteriorate. Aderarea lui Tom Cullen nu era foarte gravă, el fiind în stare să facă conexiuni simple. Și, din când în când — în timpul perioadelor lui de detașare —, era capabil să stabilească câte o conexiune inductivă sau deductivă mai complicată. El simțea că poate stabili o asemenea conexiune așa cum o persoană normală simte uneori că un nume îi "stă pe vârful limbii". Când i se întâmpla asta, Tom renunța la lumea reală, care nu reprezenta decât un flux de informații senzoriale fragmentate, retrăgându-se în propriu-i cuget. Aici se comporta ca un om lăsat într-o încăpere întunecoasă și necunoscută lui, care ține în mână ștecherul unei lămpi și se târăște pe podele, lovindu-se de obiecte și pipăind cu mâna liberă după priză. Iar dacă o găsea — ceea ce nu se întâmpla întotdeauna — se făcea lumină și vedea camera (sau ideea) cu limpezime. Tom era o ființă senzorială. O listă a lucrurilor sale favorite ar fi cuprins și gustul unui sifon cu înghețată de la domnul Norton, priveliștea unei fete frumoase, îmbrăcate în rochie scurtă, așteptând la colț ca să treacă strada, parfumul liliacului, senzația mătășii. Dar mai mult decât toate aceste lucruri iubea intangibilul, iubea clipa aceea în care se stabilea conexiunea, se repara comutatorul (chiar și pentru moment) și se aprindea lumina în spațiul cel întunecos. Nu se întâmpla întotdeauna; de multe ori, conexiunea refuza să apară. Nu și de această dată.

Ce-i cu tine, ești surd? spusese el.

Omul nu se comportase ca și cum ar fi auzit ce-i spunea Tom, decât atunci când se uitase drept la el. Și nu-i adresase nici un singur cuvânt, nici măcar de salut. Uneori oamenii nu-i răspundeau atunci când le punea întrebări, pentru că un anume lucru din fizionomia lui Tom îi avertiza că nu stătea prea bine cu mansarda. Dar când se petrecea asta, persoana care refuza să-i răspundă părea nebună, tristă sau se îmbujora la față. Iar omul ăsta nu reacționase astfel — ci-i făcuse lui Tom semnul acela cu degetul mare și arătătorul, ceea ce Tom știa că înseamnă Okey Dokey... și cu toate astea, nu vorbea.

Măinile duse la urechi și clătinatul din cap.

Măinile duse la gură și clătinatul din cap.

Măinile duse la gât și din nou același gest.

Camera se luminează: conexiunea se stabilise.

— Doamne! spusese Tom, înviorându-se.

Ochii lui injectați de băutură sclipiră. Se năpusti în Norton's Drugstore, uitând că este ilegal. Bărbatul-care-nu-vorbește pulveriza ceva care mirosea a dezinfectant pe vată, iar apoi se ștergea cu tamponul la frunte.

— Hei, *mister!* strigă Tom, în plină alergare. Bărbatul-care-nu-vorbește nu se întoarce. Tom rămase pentru moment uimit, apoi își aduse aminte. Îl bătu pe Nick pe umăr, iar acesta se întoarce. Ești surdomut, corect? Nu auzi! Nu vorbești! Corect?

Nick îi confirmă prin gest. Reacția lui Tom îl uimi peste poate. Acesta sări în sus și bătu din palme.

— M-am gândit eu! Ura pentru mine! Mi-am dat seama singur! Ura pentru Tom Cullen!

Nick începu să zâmbească. Nu-și amintea ca infirmitatea lui să mai fi adus cuiva atâta bucurie.

În fața clădirii reședinței ținutului exista o piațetă, în mijlocul căreia se înălța statuia unui soldat din infanteria marină înarmat și echipat în uniforma din cel de-al doilea război mondial. Placa de dedesubt informa că acest monument era închinat amintirii băieților din Harper County care făcuseră SACRIFICIUL SUPREM PENTRU ȚINUTUL LOR. Nick Andros se așezase în umbra monumentului, mâncând șuncă și pui cu cartofi prăjiți. Avea un bandaj în formă de x pe frunte, deasupra ochiului stâng. Citea spusele lui Tom pe buze (ceea ce nu era foarte simplu, pentru că Tom continua să mestece în timp ce vorbea), gândindu-se că se cam săturase de mâncat alimente conservate. Ceea ce și-ar fi dorit era o friptură barosană, cu toate cele convenite.

Tom nu mai conținea să vorbească de când se așezaseră. Făcea foarte multe repetiții și-și presăra discursul cu nenumărate exclamații de *Dumnezeule!* și *Pe bune!* în chip de ingrediente. Pe Nick nu-l deranja. Nu-și dăduse seama cât de mult îi lipsiseră ceilalți oameni până ce-l întâlnise pe Tom, sau cât de mult se temuse — în secret — că era ultima ființă omenească rămasă pe fața pământului. La un moment dat, îi trecuse prin minte că boala ucisese poate întreaga populație, cu excepția surdomuților. Acum avea ocazia să facă speculații că nu-i lăsase în viață decât pe surdomuți și pe cei arierăți mintal. Gândul acesta, care părea amuzant în lumina soarelui de vară, la ora 2 noaptea, nu avea să-i mai pară deloc vesel; avea să-l obsedeze.

Se întreabă unde-și închipuia Tom că plecaseră toți oamenii. Urmărise deja relatarea despre tatăl lui Tom, care fugise acum câțiva ani cu o chelneriță, și despre munca lui ca ajutor la ferma Norbutt, și cum domnul Norbutt hotărâse cu doi ani în urmă că Tom se "descurca destul de bine" ca să-i poată încredința un topor, și despre "hândrălii" care-l atacaseră pe Tom într-o noapte, și cum Tom se luptase cu ei până ce-i lăsase aproape morți, "iar pe unu' dintre ei l-am băgat în spital cu fractură, îți dai seama, omule, fractură, asta a făcut Tom Cullen", și mai aflase cum o găsisese Tom pe maică-sa acasă la doamna Blakely, zăcând moarte amândouă în salon și cum le lăsase acolo și plecase. Isus nu vine să-i ia pe oameni la Cer dacă stă cineva și se uită, îi explicase Tom (Nick reflectă că Isus, așa cum îl vedea Tom, era un fel de Moș Crăciun invers, care venea și-i lua pe cei morți prin coșul căminului, în loc să le aducă daruri pe aceeași cale). În schimb nu spusese nimic despre pustietatea totală din May sau despre șoseaua care străbătea localitatea și pe care nu exista nici o mișcare.

Îl atinse ușor pe Tom cu mâna pe piept, curmând șuvoiul de cuvinte.

— Ce? întreabă Tom.

Nick își umeri brațele larg, cuprinzând tot cercul clădirilor din centru. Își compuse apoi o figură nedumerită, încrețindu-și sprâncenele, înălțându-și capul, scărpinându-se la ceafă. Apoi sugeră mersul, făcând mișcări cu degetele în iarbă, și sfârși prin a-i adresa o privire interogativă lui Tom.

Reacția îl alarmă. Judecând după animația de pe figura lui, Tom ar fi putut să fie mort. Ochii, care până acum un moment îi sclipiseră de entuziasm, de-abia așteptând să-i spună tot ce avea de spus, se transformaseră în niște bile de un albastru-tulbure. Gura i se deschisese, dezvăluindu-i lui Nick firimiturile umede de cartofi de pe limbă. Măinile îi zăceau moale în poală.

Îngrijorat, Nick se pregăti să vadă ce este cu el. Înainte de a-l atinge, trupul lui Tom se scutură. Pleoapele îi fluturară, iar vioiciunea îi reveni în ochi, ca apa ce umple o căldare. Începu să zâmbească. Nici dacă deasupra capului său ar fi apărut un balon conținând cuvântul EVRIKA, ca în benzile desenate, nu ar fi fost mai limpede ce se petrecuse.

— Vrei să afli unde s-au dus toți oamenii? exclamă Tom.

Nick îi confirmă energic din cap.

— Păi, cred că s-au dus la Kansas City, îi zise Tom. Dumnezeu, chiar așa trebuie să fi fost. Toată lumea nu vorbea niciodată decât ce mic e orașul ăsta. Nu se-ntâmplă nimic. Nu-i distracție. Până și terenul pentru patinaj pe roțile a dat faliment. Acu' nu mai există decât un *drive-in*, unde nu rulează decât filmele alea de două parale. Mama mea zicea că oamenii pleacă de aici, dar în locul lor nu vine nimeni. Exact ca taică-meu, el a fugit cu o chelneriță de la

Boomer's Cafe, numele ei era, dacă poți să-ți închipui, DeeDee Packalotte. Așa că, după mine, toată lumea s-a plictisit și s-a cărat în același timp. La Kansas City trebuie să se fi dus, Doamne, nu ți se pare corect? Într-acolo trebuie c-au pornit. În afară de doamna Blakely și de maică-mea. Isus le va înălța la Cer și le va legăna în veșnicele armonii divine.

Tom își reîncepuse monologul.

S-au dus la Kansas City, gândi Nick. Păi din câte știu eu, s-ar putea să fie purul adevăr. Toți cei rămași pe biata noastră planetă tristă, aleși de Mâna Domnului, fie sunt legănați în veșnicele armonii divine ale Aceluiași, fie s-au mutat la Kansas City.

Se lăsă pe spate și pleoapele începură să se închidă, prin urmare discursul lui Tom începu să se fragmenteze, transformându-se în echivalentul vizual al unui poem modern, fără litere mari, asemănător unei scrieri de-a lui e.e. cummings:

*mama zicea
n-are nici o
dar eu le-am zis lor le-am zis că mai bine să
nu-i de joacă*

Avusese vise rele noaptea trecută, pe care și-o petrecuse într-o șură, dar acum, cu burta plină, nu-și dorea decât să...

*Doamne
asta înseamnă chiar
sigur că vreau*

Nick adormi.

Când se trezi, se întrebă buimăcit, așa cum pățești dacă dormi prea mult în miezul zilei, de ce transpirase în așa hal. Se ridică și înțelese. Era 4.45 după-amiază; dormise mai bine de două ore și jumătate, iar soarele ieșise de după monument. Dar asta nu era totul. Făcând exces de zel, Tom Cullen îl acoperise, ca să nu răcească. Cu două păături și o plapumă.

Le aruncă deoparte, se ridică și se întinse. Tom nu se vedea nicăieri. Nick porni încet către intrarea principală a pieței, întrebându-se dacă era cazul și ce anume hotărâre să ia în ceea ce-l privea pe Tom... și pe el însuși. Arieratul se hrănise de la magazinul A&P, din partea opusă a pieței. Nu-și făcuse nici o problemă să intre și să aleagă ce-și dorea să mănânce, după etichetele de pe conserve, pentru că, mărturisise Tom, ușa magazinului universal rămăsese deschisă.

Nick se întrebă ce s-ar fi făcut Tom dacă n-ar fi fost așa. Probabil, când i s-ar fi făcut foarte foame, ar fi trecut peste orice scrupul. Dar ce s-ar fi întâmplat cu el o dată cu terminarea proviziilor?

De fapt, alta era grija lui în legătură cu Tom. Era vorba de ardoarea patetică cu care-l întâmpinase. Chiar dacă nu era în toate mințile, se gândi Nick, sigur suferea și el de singurătate. Atât maică-sa cât și prietena ei, mătușa lui de drept, muriseră. Taică-său fugise cu mult timp în urmă. Patronul lui, domnul Norbutt, și toți ceilalți locuitori din May fugiseră la Kansas City într-o noapte, pe când Tom dormea, lăsându-l să bântuie pe Main Street ca o fantomă puțin țicnită. Iar el se apucase de niște lucruri care nu aveau cum să-i facă bine — de exemplu băuse whisky. Dacă se îmbăta din nou, cine știe ce i se putea întâmpla. Iar dacă pățea ceva și nu exista nimeni în jur ca să-l îngrijească, putea să moară.

Însă... un surdomut și un oligofren? Ce ajutor puteau ei să-și ofere unul altuia? Iată, un tip care nu poate să vorbească și unul care nu poate să gândească. Cam incorectă chestia asta. E adevărat, Tom putea să gândească puțin, în schimb nu era în stare să citească, iar Nick nu-și făcea nici o iluzie, avea să obosească repede ajutându-l pe Tom Cullen să dezlege șarade. În schimb pe Tom asta nu l-ar fi obosit niciodată. O, Doamne!

Se opri pe trotuar, chiar în dreptul intrării în parc, cu mâinile înfipite în buzunare. Ei bine, se hotărî el, pot să petrec o noapte cu el, aici. O noapte nu contează. Iar o masă ca lumea pot găti și pentru el.

Înveselit puțin de acest gând, se duse să-l caute pe Tom.

În noaptea aceea, Nick dormi în parc. Nu știa unde-și petrecuse Tom noaptea, dar când se trezi a doua zi, puțin udat de rouă, însă altfel în cea mai bună formă, cel dintâi lucru pe care-l văzu traversând piața orașului fu Tom, stând pe vine lângă o adevărată colecție de mașini de jucărie marca Corgi și o benzinărie Texaco din plastic.

Ajunsese pesemne la concluzia că dacă era permis să intri în Norton's Drugstore, aveai voie să intri și în alte magazine. Stătea pe trotuarul magazinului *five-and-dime*, cu spatele la Nick. Vreo patruzeci de mașini miniaturale erau aliniate la marginea trotuarului. Lângă ele se afla șurubelnița de care se servea Tom ca să desfacă vitrina unde fuseseră expuse. Printre ele erau modele de Jaguar, Mercedes-Benz, Rolls-Royce, un Bentley cu o capotă lungă, verde ca lămâia, un Lamborghini, un Cord, un model special Pontiac Bonneville de zece centimetri, un Corvette, un Maserati și, Doamne, apără-ne și păzește-ne, un Moon 1933. Tom stătea aplecat asupra lor, scoțându-le și vârandu-le în garaj sânguinos, alimentându-le la benzinăria de jucărie. Unul dintre elevoarele din atelierul de reparații funcționa, constată Nick, și, din când în când, Tom ridica câte o mașină și se prefăcea că intervine cumva dedesubtul ei. Dacă n-ar fi fost surd, Nick ar fi auzit, în liniștea aproape perfectă, dovada imaginației febrile a lui Tom Cullen; buzele îi vibrau, *brrrrrr*, când conducea automobilele pe pista Fisher-Price; *cic-cic-cic-ding!* făceau pompele de benzină în acțiune; *ssssssss* însoțea ridicarea elevatorului din garaj. Oricum, reuși

să prindă o parte a conversației dintre proprietarul benzinăriei și micuții oameni din mașini: *Îi facem plinul, domnule? Regular? Păi sigur că da! Aduc imediat parbrizul acela, doamnă. Cred că e din cauza carburatorului. Hai s-o ridicăm și să ne uităm la tobă. Toaletele? Sigur că da! Chiar după colț!*

Iar deasupra acestei scene, întinzându-se pe zeci de kilometri în toate direcțiile, cerul pe care Dumnezeu îl repartizase acestui petec de Oklahoma.

Lui Nick îi trecu prin minte: *Nu pot să-l părăsesc. Nu pot face asta.* Fu cuprins brusc de o tristețe amară și neașteptată, un sentiment atât de adânc, încât pentru un moment crezu că va izbucni în plâns.

Au plecat la Kansas City, gândi el. Asta s-a petrecut. Au plecat cu toții la Kansas City.

Nick traversă strada și-i atinse brațul. Tom tresări și privi peste umăr. Pe buzele lui se lăți un zâmbet vinovat și se îmbujoră în obraji.

— Știu că este pentru copii, nu pentru bărbați în toată firea, îi explică el. Doamne, știu asta, taică-meu mi-a zis.

Nick ridică din umeri, zâmbi și-și întinse mâinile. Tom păru ușurat.

— Acum sunt ale mele. Dacă le vreau, sunt ale mele. Dacă tu te-ai putut duce în farmacie ca să-ți iei ceva, și eu am voie să intru în *five-and-dime*. Doamne, n-am dreptate? Nu trebuie să le pun înapoi, pe bune?

Nick clătină din cap.

— Sunt ale mele, spuse Tom fericit, întorcându-se către garaj. Nick îl atinse din nou și Tom se uită în urmă. Ce-i?

Nick îl trase de mânecă și Tom se ridică în picioare, fără proteste. Nick îl conduse până în locul unde-și lăsase bicicleta. Făcu semn spre el însuși, apoi către bicicletă. Tom făcu semn că a înțeles.

— Sigur că da. Bicicleta este a ta. Garajul Texaco e al meu. Eu nu voi lua bicicleta ta și nici tu nu-mi iei mie garajul. Doamne, nu!

Nick clătină din cap. Repetă gesturile, arătând spre el însuși și spre bicicletă. Apoi de-a lungul lui Main Street. Apoi flutură mâna, în semn de rămas-bun.

Tom deveni posac. Nick așteptă. Tom i se adresă, șovăitor:

— Vrei să pleci mai departe, *mister*?

Nick îi confirmă.

— Nu vreau să pleci! izbucni Tom. Ochii lui erau foarte mari și albaștri, lucind din cauza lacrimilor. Îmi place de tine! Nu vreau să te duci și tu la Kansas City!

Nick îl trase pe Tom lângă el și-și puse brațul pe umărul lui. Arătă spre el. Spre Tom. Spre bicicletă. Spre ieșirea din oraș.

— Nu te-nțeleg.

Nick repetă cu răbdare gesturile. De această dată, adăugă și semnul de despărțire și, într-un acces de inspirație, ridică și brațul lui Tom, obligându-l și pe el să facă gestul.

— Vrei să plec împreună cu tine? întrebă Tom.

Un zâmbet în care se îmbina neîncrederea și încântarea îi apăru pe figură.

Nick îi confirmă, ușurat.

— Sigur că da! strigă Tom. Tom Cullen vrea să plece! Tom... Se opri, de această dată mai puțin fericit, căutând spre Nick cu precauție. Pot să-mi iau și garajul?

Nick se gândi o secundă, apoi îi făcu semn că da.

— Okay! Zâmbetul lui Tom reapăru, ca soarele din spatele unui nor. Tom Cullen vrea să plece!

Nick îl conduse lângă bicicletă. Arătă spre Tom, apoi către vehicul.

— N-am mai mers niciodată pe o bicicletă ca asta, spuse Tom plin de îndoială, uitându-se la mecanismul de schimbare a vitezelor și la șaua înaltă și îngustă. Cred că mai bine nu. Tom Cullen ar cădea de pe o bicicletă ca asta.

Nick se simți încurajat. *N-am mai mers niciodată pe o bicicletă ca asta* însemna că mersese pe altele. Nu era nevoie decât să găsească una simplă și bună. Din cauza lui Tom va înainta mai încet, asta părea inevitabil, dar poate că nu mult mai încet. Pe urmă, avea vreo grabă anume? Visele nu rămâneau decât niște vise. Cu toate acestea, simțea un imbold interior să se grăbească, un ordin venit din subconștient, pe cât de indefinibil, pe atât de puternic.

Îl aduse pe Tom înapoi, la benzinăria lui. Îi făcu semn spre jucărie, apoi îi zâmbi. Tom se aplecă plin de zel și apoi, înainte de a atinge mașinile, se opri. Își ridică privirea spre Nick, tulburat și vizibil bănuitor.

— N-ai de gând să pleci fără Tom Cullen, pe bune?

Nick clătină hotărât din cap.

— Okay, spuse Tom, întorcându-se plin de încredere la jucăriile lui.

Înainte de a-și putea reține gestul, Nick îi ciufuli părul. Tom își ridică privirile și-i zâmbi timid. Nick îi răspunse la zâmbet. Nu, nu putea să-l părăsească, pur și simplu. De asta era sigur.

Se făcuse aproape de prânz înainte să găsească o bicicletă care probabil ar fi fost pe placul lui Tom. Nu se așteptase să dureze așa de mult, dar cea mai mare parte a oamenilor își încuiaseră casele, garajele și dependințele. În majoritatea cazurilor, se vedea nevoit să arunce câte o privire chinuită în garaje întunecoase prin ferestre murdare și acoperite de pânze de păianjen, sperând să descopere bicicleta potrivită. Se chinui mai bine de trei ore, târându-și picioarele pe nu știu câte străzi, cu transpirația scurgându-i-se pe trup și cu soarele bătându-i continuu în ceafă. La un moment dat, se întoarse să se uite încă o dată în Western Auto, însă fără folos; cele două biciclete din vitrină erau niște cursiere cu trei viteze pentru el-și-ea, iar toate celelalte nu fuseseră montate.

În cele din urmă, descoperi ceea ce căuta într-un garaj izolat de la capătul din sud al orașului. Garajul rămăsese încuiat, însă fereastra era suficient de mare ca să se poată strecura

înăuntru. Nick sparse geamul cu o piatră și extrase cu grijă cioburile rămase în chitul vechi și fragmentat. O dată intrat, garajul se dovedi îngrozitor de fierbinte și impregnat de un miros de benzină amestecată cu praf. Bicicleta, o Schwinn bărbătească de modă veche, se afla lângă un Mercury station de zece ani, cu anvelope tocite și arcuri scorojite.

După cum îmi merg toate, nu m-aș mira ca afurisita de bicicletă să fie o rablă, gândi Nick. Fie îi lipsește lanțul, fie e pe jantă, ceva trebuie să fie. Dar de această dată avea noroc. Bicicleta mergea ușor. Cauciucurile erau bune și aveau profil suficient; toate șuruburile și pinioanele păreau să fie la locul lor. Nu exista un coș special pentru bagaj, asta îi rămânea să remedieze, în schimb avea apărătoare de lanț, iar pe perete, între o greblă și o lopată pentru zăpadă, atârna un premiu nesperat: o pompă de mână Briggs, aproape nouă.

Căută în continuare și găsi un bidon cu 3-in-One Oil pe un raft. Nick se așeză pe podeaua din ciment crăpat, fără să-i mai pese de căldură, și unse cu grijă lanțul și ambele roți dințate. Când termină, înșurubă cu grijă capacul pe bidon și-l puse în buzunarul pantalonilor.

Legă pompa de bicicletă la portbagajul de pe aripa din spate cu o bucată de sfoară de cânepă, apoi descurie ușa garajului și o deschise. Nicicând nu i se păruse aerul proaspăt mai dulce ca acum. Închise ochii, inspiră adânc, împinse bicicleta până în drum, se urcă pe ea și porni agale pe Main Street. Bicicleta mergea bine. Era exact ceea ce-i trebuia lui Tom... cu condiția să știe cu adevărat să meargă pe bicicletă.

O lăsă lângă Raleighul lui și intră în *five-and-dime*. Găsi un coș din sârmă pentru biciclete de mărime potrivită într-o grămadă de articole sportive din spatele magazinului și se pregătea să plece cu obiectul sub braț, când privirea îi fu atrasă de altceva: un claxon cu pâlnie cromată și o pară mare, din cauciuc roșu. Zâmbind, Nick puse claxonul în coș, apoi se îndreptă către raionul de scule, de unde își alegea o șurubelniță și o cheie franceză. Ieși din magazin. Tom zăcea în piață, la umbra bătrânului marinar din al doilea război mondial, picotind.

Nick fixă coșul pe coarnele Schwinnului, apoi montă claxonul cu pâlnie lângă coș. Intră iarăși în *five-and-dime* și ieși de acolo cu o sacoșă mare.

Intră la A&P și o umplu cu fructe, conserve de carne și legume. Tocmai cerceta niște conserve cu iahnie de fasole când zări cu coada ochiului o umbră trecând prin dreptul intervalului unde se găsea el. Dacă ar fi putut auzi, ar fi știut deja că Tom își descoperise bicicleta. Pe întreaga stradă răsună țipătul lung și răgușit al claxonului, *Houuuu-OOO-gaa!*, punctat de hohotele de râs ale lui Tom Cullen.

Nick ieși imediat din magazinul universal și-l văzu pe Tom pedalând în mare viteză pe Main, cu părul blond și cămașa fluturându-i în vânt, storcând para claxonului din toată inima. Întoarse în dreptul benzinăriei Arco, de la capătul zonei comerciale, și se apropie. Pe fața lui se vedea un imens zâmbet triumfător. Garajul Fisher-Price se afla în coșul bicicletei. Buzunarele pantalonilor și ale cămășii lui kaki erau umflate din cauza modelelor miniaturale de automobile. Soarele strălucea cu putere, reflectându-se în spițele roților. Cuprins de o vagă melancolie, Nick și-ar fi dorit să audă și el sunetul claxonului, doar ca să constate dacă îl putea amuza și pe el tot atât cât pe Tom.

Tom îi făcu semn și trecu pe lângă el, mergând mai departe. La celălalt capăt al zonei comerciale, întoarse iarăși și veni spre el, continuând să apese para de cauciuc. Nick își ridică brațul, imitând semnalul de oprire al unui polițist. Tom frână brusc, oprindu-se chiar înaintea lui. Pe obraji i se adunaseră broboane de sudoare. Furtunul de cauciuc al pompei oscila. Tom găfâia și zâmbea fericit.

Nick arătă spre drumul de ieșire din oraș și făcu semnul de rămas-bun.

— Chiar am voie să-mi iau și garajul?

Nick îi făcu semn că da și agăță sacoșa de grumazul puternic, ca de taur, al lui Tom.

— Plecăm chiar acum?

Nick confirmă din nou. Describe un cerc cu degetul mare și arătătorul.

— La Kansas City?

Nick clătină din cap.

— Mergem oriunde avem chef?

Nick înclină din cap. Da. Oriunde aveau chef, gândi el, dar acest oriunde avea să se dovedească aproape cu siguranță un loc din Nebraska.

— Ura! exclamă Tom fericit. Okay! Da, da! Ura!

Porniră pe US 283 spre nord, dar după numai două ore și jumătate de pedalat, spre vest începuse să se adune o ceată de nori negri. Furtuna se apropia iute de ei, purtată de o pânză subt're de ploaie. Nick nu auzea tunetele, în schimb vedea zigzagurile fulgerelor țâșnind din nori. Acestea erau atât de luminoase, încât te orbeau, lăsând în urma lor, pe retină, imagini consecutive purpuriu-albăstrui. Pe când se apropiau de marginea Rosstonului, de unde Nick avea de gând să cotească spre est, pe US 64, vâlul de ploaie de dedesubtul norilor dispăru, iar cerul căpătă o nuanță gălbuie, încremenită, ciudată și rău prevestitoare. Vântul, care până atunci îi răcorise obrazul stâng, muri cu totul. Începu să se simtă extrem de agitat, fără să știe de ce, și inexplicabil de greoi. Nu-i spusesese nimeni că unul dintre puținele instincte pe care omul și animalele le mai au în comun este tocmai această reacție la o scădere bruscă și importantă a presiunii atmosferice.

Atunci Tom începu să-l tragă de mânecă, să-l tragă cu frenezie. Nick se uită la tovarășul lui de drum. Spre uimirea lui, constată că orice urmă de culoare pierise din obrazul lui Tom, iar ochii lui căpătaseră dimensiuni uriașe.

— *Tornadă!* urlă Tom. *Vine o tornadă!*

Nick căută zadarnic din priviri pâlnia specifică. Se întoarse spre Tom, gândindu-se care ar fi fost cea mai bună metodă să-l liniștească. Dar Tom dispăruse. Ieșise din șosea prin partea dreaptă și traversa câmpul pe o potecă netedă, dar întortocheată, șerpuiind prin iarba înaltă.

Tâmpit afurisit, se enervă Nick. Ai să rupi nenorocita aia de furcă!

Tom se îndrepta către o șură cu siloz, la capătul unui drum negru, lung de câteva sute de metri. Supărat încă, Nick porni în urmărirea lui, trecu pârleazul de la marginea șoselei, apoi pedală pe drumul negru de acces către șură. Bicicleta lui Tom zăcea aruncată neglijent, lângă clădire. Nu se învrednicise nici măcar să-i coboare piciorul de sprijin. Nick ar fi pus acest lucru pe seama simplei neglijențe, dacă n-ar fi constatat până acum cât de grijuliu era Tom. Și-a pierdut și urma de minte pe care-o mai avea, gândi Nick.

Neliniștea ce pusese stăpânire și pe el îl împinse să arunce o ultimă privire peste umăr, iar ceea ce văzu îl făcu să încremenească.

Dinspre vest se apropia o întunecime greu imaginabilă. Propriu-zis nu era un nor, ci mai degrabă o absență absolută a luminii. Avea forma unei pâlnii, mai mare în partea de sus și, la prima vedere, ai fi zis că are o înălțime de vreo trei sute de metri. Marginea inferioară se afla foarte jos, dar nu atingea pământul. Deasupra, norii păreau să fugă din calea ei, de parcă ar fi posedat niște puteri speciale de respingere.

La un moment dat, atinse solul cam la un kilometru distanță, iar o clădire lungă și albastră cu acoperișul din tablă ondulată — probabil o magazie de mărfuri, sau poate un depozit de che-restea — explodă cu o imensă bubuitură. Desigur, el nu putu s-o audă, dar atunci când vibrația ajunse la el, îl scutură zdravăn, mai să-l dărâme. De fapt, clădirea suferise o *implozie*, de parcă tromba ar fi supt tot aerul din interiorul ei. În clipa următoare, acoperișul metalic se frânse în două. Cele două secțiuni fură smulse în sus, răsucindu-se ca un capac care a luat-o razna. Fascinat de priveliște, Nick își răsuci gâtul, urmărindu-le traiectoria.

Am înaintea ochilor un coșmar, așa cum îmi apare doar în cele mai rele vise, gândi Nick, și *văd că nu este vorba de un om, chiar dacă uneori se aseamănă cu o ființă omenească. De fapt, este o tornadă. Un vârtej atotputernic, imens și negru, năpustindu-se dinspre vest, ridicând spre cer orice lucru sau ființă care ar avea ghinionul să-i stea în cale. Ca și cum...*

În acel moment se simți prins de ambele brațe, literalmente ridicat în sus și tras în șură. Pentru o clipă, fu surprins să-l vadă pe Tom Cullen. În starea lui de fascinație, pur și simplu uitase de existența lui Tom.

— La subsol! îl îndemnă Tom, gâfâind. Repede! Repede! O, Doamne, Doamne! Tornadă! Tornadă!

Nick deveni în sfârșit pe deplin înspăimântat, smuls din starea de semitransă în care se cufundase și conștient unde se află și împreună cu cine. În timp ce se lăsa condus de Tom spre scările ce coborau în beciul pentru furtuni al șurii, percepă o vibrație stranie și nesfârșită. Era fenomenul cel mai apropiat de sunet pe care îl trăise vreodată. Se asemena cu o durere enervantă în mijlocul creierului. Apoi, coborând treptele în urma lui Tom, văzu o scenă pe care nu avea s-o uite niciodată: cum foile din placaj de pe pereții laterali sunt desprinse bucată cu bucată, smulse și ridicate de vârtej în văzduhul înnorat, ca niște dinți maronii, stricați, extrași de niște clești invizibili. Fânul răspândit pe dușumele începu să se ridice, prins în mrejele unei duzini de vârtejuri miniaturale, unduindu-se, sărind și țopăind. Vibrația deveni chiar mai stăruitoare.

Tom împinse o ușă grea de lemn, făcându-i vânt înăuntru. Nick simți duhoarea de mucegai umed și putreziciune. În cea din urmă geană de lumină văzu că împărțeau beciul cu o familie de cadavre din care roseseră șobolanii. Apoi Tom trânti ușa și rămaseră în întuneric deplin. Vibrația se mai potoli, însă nu încetă cu totul.

Panica tăbări asupra-i cu mantia ei desfăcută, îl prinse și-l strânse la piept. Bezna îl silea să ia contact cu ceea ce-l înconjura doar prin pipăit și miros și nici unul dintre aceste simțuri nu-i transmitea mesaje liniștitoare. Simțea vibrația constantă a podelelor sub tălpi, iar mirosul era îngrozitor.

Tom îl strânse de mână orbește, iar Nick îl trase pe idiot lângă el. Simțea un frison în trupul lui și se întreba dacă Tom plângea sau încerca să-i vorbească. Gândul acesta îl ajută să-și potolească o parte a propriilor lui temeri și-și trecu un braț peste umărul nebunului. Tom procedă identic și rămaseră amândoi în întuneric, agățându-se unul de celălalt.

Intensitatea vibrației crescuse sub picioarele lui Nick; până și aerul părea să tremure ușor, la zona de contact cu obraji. Tom îl strânse încă și mai tare. Orb și surd, aștepta ce urma să se mai întâmple, reflectând că dacă Ray Booth ar fi reușit să-i distrugă și celălalt ochi, toată viața lui așa ar fi simțit. Dacă i s-ar fi întâmplat asta, probabil s-ar fi împușcat în cap acum câteva zile și ar fi terminat cu toată povestea.

Ceva mai târziu, avea să-i fie aproape imposibil să dea crezare ceasului, potrivit căruia nu petrecuseră decât cincisprezece minute în întunericul din pivniță, chiar dacă logica îi spunea că dacă ceasul încă mai mergea, chiar așa trebuia să fie. Niciodată nu înțelesese atât de bine cât de subiectiv și plastic este timpul. După impresia lui, trecuse cel puțin o oră, dar mai degrabă două sau trei. Și, pe măsură ce se scurgea timpul, devenea tot mai convins că ei doi nu erau singuri în beci. Vai, desigur, mai existau și hoiturile — un biet om care-și adusese familia aici, când simțise că se apropie sfârșitul, sperând poate în delirul lui că, de vreme ce se salvaseră de la alte dezastre naturale aici, la adâncime, puteau să scape și de această dată în același fel; nu, nu se gândea la cadavre. După părerea lui Nick, un trup mort nu reprezenta decât un obiect, ca un scaun, o mașină de scris sau un covor. Pur și simplu un obiect lipsit de viață, care umplea un spațiu anume. Ceea ce simțea el era prezența unei alte ființe; mai mult, devenea din ce în ce mai convins că știe cine — sau ce este.

Era Omul Întunecat, omul care prindea viață în visele lui, creatura al cărei spirit îl simțise în inima neagră a ciclonului.

De undeva... din colț sau poate chiar din spatele lor... e/îi urmărea. Și aștepta. La momentul potrivit urma să-i atingă, și atunci ei amândoi aveau să... ce? Să înnebunească de frică, desigur. Atât și nimic mai mult. El îi vedea. Nick era sigur că poate să-i vadă. Avea ochi cu care reușea să vadă în întuneric ca o pisică sau cine știe ce altă viețuitoare stranie, venită nimeni nu știe de unde. Cum era aceea din filmul *Predator*, poate. Da... ca aceea. Omul Întunecat reușea de bună seamă să distingă tonuri ale spectrului pe care ochiul omenesc nu le

va percepe niciodată; totul i se părea scufundat în lentoare și într-o nuanță de roșu, ca și cum întreaga lume fusese vopsită într-o cadă plină cu sânge închegat.

La început, Nick era în stare să facă deosebirea între această plăsmuire și realitate, dar pe măsură ce timpul se scurgea, devenea tot mai sigur că plăsmuirea *era* realitate. Aproape putea să simtă răsuflarea Omului Întunecat în ceafă.

Tocmai se pregătea să facă un salt spre ușă, s-o deschidă și să fugă de acolo, indiferent de consecințe, dar Tom i-o luă înainte. Mai întâi își luă brațul de pe umărul lui Nick. În secunda următoare, ușa pivniței de refugiu se dădu de perete, lăsând să pătrundă un val neașteptat de lumină albă orbitoare; Nick își ridică o mână, protejându-și ochiul sănătos. Văzu ca prin vis umbra spectrală a lui Tom Cullen urcând scările. Începu să urce și el, pipăindu-și drumul. Înainte să ajungă sus, ochiul lui se adaptase din nou la lumină.

Se gândi că lumina nu fusese atât de strălucitoare înainte de a coborî și înțelese imediat de ce. Acoperișul fusese smuls de pe șură. Ai fi zis că avusese loc o operație chirurgicală; treaba fusese executată așa de curat, încât nu exista nici măcar o așchie sau vreo urmă de gunoi pe podeaua pe care o protejase odată acoperișul. Trei bârne de sprijin atârnav în părțile laterale ale podului, iar din pereți nu mai exista aproape nici un panou. În ceea ce mai rămăsese din această clădire aveai senzația că te-ai găsi în interiorul scheletului unui monstru preistoric.

Tom nu se mai opri ca să treacă în revistă dezastrul din șură. Fugea de parcă ar fi fost diavolul pe urmele lui. Nu se uită în urmă decât o singură dată, cu ochii imenși și speriați. Nick nu se putu abține să nu arunce și el o privire peste umăr, în beci. Scara — făcută din lemn vechi, cu trepte cioplite pe măsură și fixate în mijlocul fiecărui montant — cobora abrupt și întortocheat spre umbre. Mai distinse pe podea câteva paie și două perechi de mâini ieșind din întuneric. Carnea de pe degete fusese mâncată până la os de șobolani.

Nick nu văzu dacă mai era și altcineva acolo, jos.

Nici nu-și dorea.

Ieși afară, urmându-l pe Tom.

Tom stătea lângă bicicletă și tremura. Pentru moment, Nick își permise să se amuze pe seama caracterului dement și năzuos al tornadei, care luase cu sine mai toată șura, în schimb tratase cu dispreț bicicletele, apoi văzu că Tom plângea. Se duse la el și-i puse mâna pe umăr. Tom se holba cu ochii cășcați la porțile duble ale surii, pe jumătate dărâmate. Nick făcu semnul cu degetul mare și arătătorul. Tom îi acordă atenție, în schimb zâmbetul la care se așteptase Nick nu-i apără pe față. Pur și simplu își întoarse din nou către șură privirea aceea fixă și goală.

— Acolo era cineva, spuse Tom pe neașteptate.

Nick zâmbi, simțind răceala aceluia zâmbet pe buze. Nu avea habar cât de autentică părea tentativa lui de a mima detașarea, însă nu-și făcea mari speranțe. Arătă spre Tom și către el însuși, apoi execută un gest brusc, ca și cum ar fi tăiat aerul cu muchia palmei.

— Nu, îi răspunse Tom. *Nu* numai noi. Mai era cineva. Cineva care a coborât din vârtej.

Nick ridică din umeri.

— Nu vrei să plecăm? Te rog!

Nick îi făcu semn că da.

Își împinseră bicicletele înapoi spre șosea, folosindu-se de pârția de ierburi scoase din rădăcini și de pământ răscolit lăsată în urmă de tornadă. Aceasta coborâse la sol în partea vestică a Rosstonului, traversase US 283 dinspre vest spre est, aruncând în aer gardurile și cablurile de conectare de parcă ar fi fost niște corzi de pian, distrusesse șura din stânga lor și se năpustise direct prin casa ce se înălța — se *înălțase*, de fapt — în fața ei. La nici patru sute de metri mai încolo, urma ei înceta brusc în câmp. Începuseră să se spargă și norii (deși ploaia continua să stropască, încet și înviorător), iar păsările cântau fără grijă.

Nick urmări mușchii puternici ai lui Tom jucându-i sub cămașă atunci când își ridică bicicleta peste grămada anarhică de sârme rămase din gardul dărâmat la marginea autostrăzii. Băiatul ăsta mi-a salvat viața, îi trecu prin minte. Astăzi am văzut pentru prima oară în viața mea un vârtej. Dacă l-aș fi lăsat la May, după cum îmi făcusem socoteala, în clipa asta aș fi fost mort.

Își săltă la rândul lui bicicleta peste sârmele destrămate și-l bătu pe Tom pe spinare, zâmbindu-i.

Trebuie să mai găsim pe cineva, gândi Nick. Trebuie *neapărat*, ca să pot să-i mulțumesc. Și să-i spun și cum mă cheamă. El nici măcar nu-mi cunoaște numele, din cauză că nu știe să citească.

Rămase în loc o clipă, luptându-se cu acest gând, apoi încăle-cară pe biciclete și-și văzură de drum.

Își petrecură noaptea în jumătatea din stânga a terenului lui Rosston Jaycees' Little League. Noaptea era limpede și înstelată. Nick adormi repede și nu avu vise. Se trezi a doua zi dimineată gândind cât de bine era să ai pe cineva alături de tine; viața părea cu totul alta.

Polk County, Nebraska, exista cu adevărat. La început, nu reușise să stabilească nici o conexiune logică, deși în ultimii câțiva ani călătorise foarte mult. Probabil avusese o conversație cu o persoană care îi vorbise despre Polk County sau care venea chiar din Polk County, iar mintea lui uitase totul, la nivelul conștient. Exista și US 30. În schimb nu putea crede nici în ruptul capului — cel puțin nu în strălucirea acelei dimineți — că vor descoperi cu adevărat o bătrână negresă așezată pe verandă, în mijlocul unui lan de porumb, cântând vechi imnuri religioase și acompaniindu-se la chitară. Nu credea în prevestiri sau în viziuni. Însă i se părea important să meargă undeva anume, să caute niște oameni. Într-un fel, înpărtășea și el imboldul lui Fran Goldsmith și al lui Stu Redman de a se uni. Până ce nu se înfăptuia lucrul acesta, toate aveau să rămână străine și dezarticulate. Primejdia te pândea de peste tot. Chiar

dacă nu puteai s-o vezi, o simțeai, în schimb, exact cum crezuse ieri că simte prezența Omului Întunecat, în beciul acela. Pretutindeni domnea senzația de primejdie, în interiorul caselor, dincolo de următoarea cotitură a șoselei, poate chiar ascunsă dedesubtul mașinilor și camioanelor rămase pe toate drumurile principale. Iar dacă nu era acolo, atunci se afla în calendar, ascunsă printre filele lui. Primejdie, fiecare particulă a trupului său părea să șoptească acest cuvânt. ATENȚIUNE! PE URMĂTORII 60 KM DRUMUL ESTE STRICAT. NU SUNTEM RĂSPUNZĂTORI DE CEEA CE LI SE POATE ÎNTÂMPILA PERSOANELOR CARE TREC DINCOLO DE ACEST PUNCT.

În parte, asta se datora teribilului, imensului șoc psihologic al pustietății. Atât timp cât rămăsese la Shoyo, fusese în mare parte protejat. Nu conta foarte mult dacă Shoyo era gol sau nu, pentru că Shoyo era o localitate minusculă și lipsită de importanță. Dar când o porneau la drum, era ca și cum... ei bine, își aminti de un film despre natură, al lui Walt Disney, pe care-l văzuse când era puști. Tot ecranul era ocupat de o lalea, de o singură lalea atât de minunată, încât te făcea să-ți ții respirația. Apoi aparatul de luat vederi se retrăgea cu o viteză amețitoare și vedeai un câmp întreg de lalele. Te dădea gata. Se producea o suprasarcină senzorială totală și siguranța unui anume circuit interior se ardea, tăind alimentarea cu energie. Era prea mult. La fel i se păruse și călătoria asta. Shoyo era pustiu și se adaptase la realitatea respectivă. Dar și McNab rămăsese pustiu, ca și Texarcana și Spencerville; Ardmore arsese până la temelii. Mersese către nord, pe Highway 81, și nu întâlneau decât căprioare. În două rânduri văzuse semne lăsate probabil de ființe omenești: urmele unui foc de tabără vechi de vreo două zile și o căprioară împușcată și tranșată cu grijă. Dar nu și oameni. Chestia asta era suficientă ca să te dărâme, pentru că enormitatea întâmplării te copleșea încetul cu încetul. Nu era vorba doar de Shoyo, de McNab sau de Texarcana, ci de *America*, zăcând ca o imensă conservă din tablă, pe fundul căreia n-au mai rămas decât câteva boabe de mază uitată. Iar dincolo de America se afla *întreaga lume*, gând care-l amețea și-i dădea o asemenea senzație de greață, încât renunța să se mai gândească.

Se aplecă în schimb asupra atlasului. Dacă își continuau drumul, puteau spera că vor reuși să iște un efect de bulgăre de zăpadă coborând spre vale și crescând din ce în ce. Cu puțin noroc, aveau să mai culeagă câțiva oameni de aici până în Nebraska (sau să fie ei înșiși culeși, dacă întâlneau un grup mai mare). După Nebraska, se vor îndrepta într-altă direcție. Era ca o călătorie la capătul căreia nu te aștepta vreun odor mult căutat — fie el Graalul sau spada împlântată în nicovală.

O s-o luăm spre nord-est, își făcu el socoteala, și intrăm în Kansas. Highway 35 îi va scoate la o altă versiune de 81, care îi va conduce apoi tot amarul de drum până la Swcdeholm, Nebraska, unde se intersecta cu US 92 în unghi absolut drept. O altă șosea, US 30, le lega pe cele două, devenind ipotenuză a unui triunghi dreptunghic. Undeva, în interiorul aceluia triunghi, se afla țara visurilor lui.

Gândul la ea îi dădea un fior ciudat, de nerăbdare.

O mișcare surprinsă cu coada ochiului îl făcu să-și ridice privirile. Tom se ridicase și se freca la ochi cu ambii pumni. Un căscat cavernos făcu să-i dispară toată jumătatea de jos a feței. Nick îi zâmbi, iar Tom îi răspunse și el cu un zâmbet.

— Azi o pornim mai departe? Întrebă Tom, iar Nick îi făcu semn că da. Piii, nemaipomenit! Îmi place să merg pe bicicletă. Doamne, da! Sper să nu ne mai oprim niciodată!

Lăsând atlasul deoparte, Nick se gândi: Cine știe? S-ar putea să ți se îndeplinească dorința.

În dimineața respectivă se îndreptară spre est și mâncară de prânz la o răscruce, nu departe de granița dintre Oklahoma și Kansas. Erau în data de 7 iulie, o zi fierbinte.

Cu puțin înainte de a face popasul pentru masă, Tom frână brusc, după obiceiul lui, și cercetă semnul fixat pe stâlpul de beton pe jumătate îngropat în pământul moale de la marginea drumului. Nick citi pe indicator următoarele cuvinte: IEȘIȚI DIN HARPER COUNTY, OKLAHOMA - INTRAȚI ÎN WOODS COUNTY, OKLAHOMA.

— Semnul ăsta pot să-l citesc și eu, îl asigură Tom și, dacă Nick ar fi fost în stare să audă, ar fi fost amuzat și impresionat, în același timp, de tonul devenit deodată înalt, strident și emfatic: *Acum ieșiți din Harper County. Intrați în Woods County.* I se adresă apoi lui Nick: Știi ceva, *mister!*

Nick clătină din cap.

— Eu, Tom Cullen, n-am ieșit din Harper County niciodată, pe crucea mea. Dar odată m-a adus tata până aici și mi-a arătat semnul ăsta. Și mi-a zis că dacă mă prinde vreodată de cealaltă parte a lui, o să scoată untu' din mine. Sper să nu pună cumva mâna pe noi dincolo, în Woods County. Crezi că s-ar putea să dea peste noi?

Nick clătină din cap cu toată hotărârea.

— Dar Kansas City se află în Woods County?

Nick mai clătină o dată din cap.

— Dar înainte de a merge într-altă parte, trebuie să trecem prin Woods County, nu?

Nick îi făcu semn că da. Lui Tom îi sticliră ochii.

— Înseamnă că e lumea largă?

Nick nu pricepu. Se încruntă... ridică din sprâncene... dădu din umeri.

— *Lumea largă*, asta voiam să zic, îi explică Tom. Noi plecăm în *lumea largă, mister?* Tom ezită, apoi îl întrebă cu gravitate șovăitoare: Woods înseamnă lume?

Încet, Nick făcu un semn afirmativ din cap.

— Okay.

Tom se uită la indicator încă o dată, apoi se șterse la ochiul drept, din care se prelinsese o singură lacrimă. Apoi sări din nou pe bicicletă.

— Okay, să mergem.

Trecu peste granița ținutului fără a mai scoate o vorbă, iar Nick îl urmă.

Pătrunseră în Kansas chiar înainte să se facă prea întuneric ca să poată merge mai departe. După cină, Tom se arătase morocănos și obosit; ar fi vrut să se joace cu garajul. Ar fi vrut să se uite la televizor. Nu avea chef să mai plece nicăieri, pentru că-l durea fundul din cauza mersului pe bicicletă. Nu avea idee ce înseamnă o frontieră de stat și nu simți nimic din ușurarea lui Nick atunci când trecură pe lângă un alt indicator, pe care scria ACUM INTRAȚI ÎN KANSAS. În momentul respectiv, se făcuse atât de întuneric, încât literele albe păreau să plutească deasupra semnelor de culoare maronie, ca niște spirite.

Își făcură tabără la vreo jumătate de kilometru de graniță, la poalele unui turn de apă înălțat pe picioare lungi, de oțel, ca un marțian de-al lui H.G. Wells. Tom adormi de îndată ce se strecură în sacul lui de dormit. Nick mai rămase treaz o vreme, urmărind răsăritul stelelor. Tot pământul din jur era în beznă și, din punctul lui de vedere, absolut tăcut. Cu puțin înainte de a se culca și el, o cioară coborî pe stâlpul unui gard din apropiere, părând să-l urmărească. Ochii ei mici și negri erau înconjurați de semicercuri sângerii — reflectare a razelor portocalii ale lunii buhăite ce răsărise pe nesimțite. Ceva anume îl deranja pe Nick la cioara respectivă și-i dădea o senzație de neliniște. Găsi un bulgăre de pământ și-l aruncă spre ea. Pasărea flutură din aripi, păru să-l fixeze cu o privire funestă și dispăru.

În noaptea aceea îl visă pe omul fără față, cocoțat pe acoperișul înalt, cu brațele întinse spre est, iar apoi porumbul — porumb mai înalt decât el — și sunetul muzicii. Doar că de această dată *știa* că este vorba de muzică și știa că este o chitară. Se trezi aproape în zori, cu vezica plină și cu vocea femeii răsunându-i încă în urechi: *Mi se spune Mother Abigail... poți să-mi faci oricând o vizită.*

Spre sfârșitul acelei după-amieze, traversând către răsărit Comanch County de-a lungul lui Highway 160, văzură o scenă care-i făcu să rămână înmărmuriți: o mică turmă de bizoni — poate doisprezece — traversând calm șoseaua încolo și înapoi, în căutarea unei pășuni bune. În partea nordică a drumului existase un gard din sârmă ghimpată, dar se pare că bizonii îl doborâseră, izbindu-l cu coarnele.

— Ce sunt ăștia? se interesă Tom, cu teamă. Vaci în nici un caz nu sunt!

Iar pentru că Nick nu putea vorbi, iar Tom nu putea citi, Nick nu reuși să-i comunice. Asta se întâmplă pe 8 iulie, 1990; noaptea respectivă și-o petrecură sub cerul liber, printre ogoare netede ca-n palmă, la șaizeci de kilometri vest de Deerhead.

Era 9 iulie, iar ei mâncau la umbra unui ulm bătrân și grațios din fața curții unei ferme care arsese în parte. Tom înfuleca niște cârnați dintr-o conservă și în același timp se juca cu o mașină, intrând și ieșind cu ea din service. Repeta mereu refrenul unui cântec foarte la modă. Nick știa deja pe dinafară formele pe care le lua cuvintele pe buzele lui Tom: "Dragă, poți să-l înțelegi pe bărbatul tău... el e un om drept... dragă, poți să-l înțelegi pe bărbatul tău?"

Nick era deprimat și întrucâtva copleșit de dimensiunile teritoriului pe care îl aveau de străbătut; de-abia acum își dădea seama cât de ușor fusese să ridice degetul mare, știind că, mai devreme sau mai târziu, legea probabilităților avea să-i vină în ajutor. Până la urmă oprea o mașină, de obicei cu un bărbat la volan, care, aproape de fiecare dată, ținea o cutie de bere la îndemână, între picioare. Îl întreba unde vrea să meargă și atunci îi întindea o bucată de hârtie pe care-o ținea mereu la îndemână, în buzunarul de la piept, și pe care scria: "Hello, mă numesc Nick Andros. Sunt surdomut, fapt pentru care îmi cer scuze. Merg spre _____. Vă mulțumesc foarte mult pentru că mă luați cu mașina. Pot să citesc cuvintele pe buze." Și cu asta, basta. Numai dacă individul nu avea cumva ceva personal împotriva surdomuților (ceea ce se mai întâmpla, chiar dacă asemenea oameni reprezentau o minoritate), te lăsa să urci și mașina te ducea acolo unde voiai să ajungi, sau măcar o bucată bună de drum în direcția respectivă. Mașina înghițea drumul și scotea kilometrii pe țeava de eșapament. Mașina era ca o formă de teleportare. Mașina se juca cu distanțele de pe hartă. Dar de această dată nu exista nici o mașină, chiar dacă pe multe dintre drumurile acestea ar fi fost un mijloc practic de deplasare, pe distanțe de câte o sută până la o sută cincizeci de kilometri, dacă mergeai atent. Iar când se întâmpla să te vezi blocat, nu-ți rămânea decât să-ți abandonezi vehiculul, să mergi o bucată pe jos, apoi să-ți alegi altul. Fără mașină însă, arătau ca niște furnici străbătând pieptul unui uriaș prăbușit, rostogolindu-se neîncetat de la un sfârșit la celălalt. Prin urmare, Nick pe jumătate dorea, pe jumătate visa cu ochii deschiși că, atunci când vor întâlni, în sfârșit, pe altcineva (presupunând că acest lucru se va întâmpla cu adevărat), va fi aidoma zilelor, în general fericite, ale mersului cu autostopul: mai întâi se iveau sclipirea familiară a cromului, de pe creasta dealului următor, raza aceea care te orbea și în același timp bucura ochiul. Avea să fie o mașină americană absolut obișnuită, un Chevy Biscayne sau un Pontiac Tempest, una dintre fierotăniile alea vechi și dragi produse la Detroit. În visele lui nu era niciodată vorba de o Honda sau Mazda, sau de un Yugo. Frumoasa americană va trage la bordură și el va vedea la volan un bărbat, un bărbat ținându-și cotul bronzat scos cu mândrie pe geam. Iar omul acela va zâmbi și va spune: "Pe Dumnezeuul meu, băieți! Nici nu știți ce bucuroși sunt să vă văd! Ia, urcați în mașină! Veniți în mașină și să hotărâm încotro mergem!"

Dar în ziua aceea nu văzură pe nimeni, iar pe 10 iulie se întâlniră cu Julie Lawry.

Ziua respectivă se dovedi iarăși caniculară. Pedalară aproape întreaga după-amiază, cu cămășile legate în jurul taliei; amândoi începuseră să se bronzeze ca niște indieni. Nu înaintaseră foarte mult, din cauza merelor. A merelor verzi.

Descoperiseră într-o fermă un măr bătrân, cu fructe verzi, mici și acre, dar amândoi nu mai

mâncaseră fructe proaspete de multă vreme, iar gustul lor li se păruse asemănător cu al ambroziei. Nick se opri după cel de-al doilea, dar Tom, lacom, mâncase șase, unul după celălalt, până la cotor. Nu luase în seamă semnele lui Nick că ar trebui să se abțină; când îi intra o idee în cap, Tom Cullen se purta exact ca un copil capricios, în vârstă de patru ani.

Prin urmare, începând de la ora 11 și tot restul după-amiezei, Tom a tot trebuit să se pună pe vine. Sudoarea se scurgea de pe el în mici pâraiașe. Gemea. Era nevoit să se dea jos de pe bicicletă și s-o împingă chiar și când aveau de traversat dealuri puțin abrupte. Cu toate că-l enerva pierderea de vreme, Nick nu-și putea reține un anume amuzament, combinat cu milă.

Când ajunseră în orașul Pratt, pe la ora 4 după-amiază, Nick hotărî să nu plece mai departe. Tom se prăbuși recunoscător pe banca dintr-o stație de autobuz, la umbră, adormind de îndată. Nick îl lăsă acolo și plecă de-a lungul străzii cu magazine, în căutarea unei farmacie. Trebuia să facă rost de niște Pepto-Bismol și să-l pună pe Tom să înghită medicamentul când se trezea, cu sau fără voia lui. Iar dacă era nevoie de o sticlă întreagă ca să-l lege la mâțe pe Tom, asta era situația. Nick avea de gând să recupereze mâine o parte din timpul pierdut azi.

Descoperi un Rexall între Pratt Theater și magazinul local aparținând lanțului Norge. Se strecură prin ușa deschisă și rămase pentru un moment nemișcat, adulmecând aerul acela familiar, fierbinte, stătut și vechi, în care se mai strecuraseră și alte mirosuri, puternice până la a deveni grețoase. Parfumul era cel mai strident dintre ele. Poate că se spărseseră niște sticle, din pricina căldurii.

Nick cercetă în jur, căutând medicamentele pentru stomac și încercând să-și amintească dacă Pepto-Bismolul se strica la temperatură ridicată. Oricum, asta avea să găsească scris și pe etichetă. Privirile lui se strecurară pe lângă un manechin și, două rafturi spre dreapta, descoperi ceea ce-i trebuia. Făcuse doi pași în direcția respectivă, când își dădu seama că nu mai pomenise niciodată un manechin într-o farmacie.

Se uită în urmă și o văzu pe Julie Lawry.

Stătea absolut nemișcată, cu un flacon de parfum într-o mână și cu mica baghetă din sticlă folosită la parfumat în cealaltă. Din ochii ei albaștri și imenși, ca de porțelan, se ghicea cât era de surprinsă. Părul castaniu era pieptănat pe spate și legat cu o splendidă eșarfă din mătase, care-i atârna până la jumătatea spatelui. Purta un pulover roz și pantaloni scurți din material de bluejeans atât de mici, încât ai fi putut să-i confunzi cu o pereche de bikini. Pe frunte îi apăruse o erupție de coșuri, iar în mijlocul bărbiei avea o bubă mare.

Se holbară unul la celălalt, de la o distanță de câțiva metri, de această dată împietriți amândoi. Apoi sticla de parfum îi scăpă fetei dintre degete, se sparse ca o bombă și duhoarea iute umplu magazinul, de-ai fi zis că ai nimerit într-o instituție de pompe funebre.

— Isuse, ești de-adevăratelea? Întrebă ea cu voce tremurătoare.

Inima lui Nick începu să galopeze și simți sângele zbătându-i-se nebunește în temple. Până și vederea i se tulbură puțin, în câmpul vizual apărându-i stelute luminoase.

Îi făcu semn că da.

— Nu ești stafie?

El clătină din cap.

— Atunci spune ceva. Dacă nu ești stafie, spune ceva.

Nick își puse o mână în dreptul gurii, apoi o duse la gât.

— Ce mai înseamnă și *asta*?

În vocea ei se strecurase un ton vag isteric. Nick nu avea cum să-l audă... În schimb îl putea simți și vedea pe fața ei. Îi era teamă să se apropie, pentru că, dacă ar fi făcut-o, ea ar fi luat-o la fugă. După părerea lui, nu-i era teamă din cauză că vedea o altă ființă; ea se temea să nu fie vorba de o halucinație, semn că mintea ei o ia razna. Din nou simți un val de frustrare. Vai, dacă ar fi putut *vorbi*...

În lipsă de ceva mai bun, își repetă numărul de pantomimă. Era, de altfel, singurul lucru care îi rămânea de făcut. De această dată, reuși să se facă înțeleș.

— Nu poți *vorbi*? Ești *mut*!

Nick îi confirmă bănuiala.

Fata reacționează cu un râs ascuțit, semn al propriei ei frustrări.

— Adică până la urmă a apărut cineva, dar individul e *mut*?

Nick ridică din umeri și o învrednici cu un zâmbet pieziș.

— Ei, îl consolă ea, apropiindu-se, nu arăți rău. E și *asta* ceva.

Își puse o mână pe brațul lui, aproape atingându-l cu sânii. Nick distinge cel puțin trei tipuri diferite de parfum, iar dedesubtul lor aroma neplăcută a transpirației ei.

— Mă numesc Julie, îi spuse ea. Julie Lawry. Pe tine cum te cheamă? Chicoti. Nu poți să-mi zici, este? *Bietul* de tine.

Se aplecă puțin, frecându-și ușor sânii de el. Lui Nick i se făcu foarte cald. Ce naiba, îi trecu prin minte, nu-i decât o puștoaică.

Se îndepărtă de ea, scoase carnetul din buzunar și începu să noteze. După ce scrisese primul rând al mesajului său, fata i se aplecă peste umăr, ca să vadă. Nu avea sutien. Isuse! Trecuse nemaipomenit de repede peste spaima ei. Scrisul lui deveni puțin neclar.

— O-la-la, comentă ea citind — ca și cum Nick ar fi fost o maimuță capabilă de un număr extrem de complicat. Nick rămăsese cu ochii în notes și, chiar dacă nu "citea" cuvintele fetei, simțea în schimb căldura excitantă a respirației ei.

"Mă numesc Nick Andros. Sunt surdomut. Călătoresc împreună cu un tip puțin arierat, numit Tom Cullen. El nu știe să citească și nici nu înțelege cele mai multe dintre lucrurile pe care încerc să i le explic prin gesturi, dacă nu sunt foarte simple. Ne aflăm în drum spre Nebraska, pentru că am impresia că acolo s-ar putea să existe oameni. Vino cu noi, dacă vrei."

— Desigur, îi răspunse ea imediat, apoi, amintindu-și că este surd, îl întrebă, pronunțând cuvintele cu multă grijă: Știi să citești pe buze?

Nick îi făcu semn că da.

— Okay. Mă bucur nespun să văd pe cineva și nu-mi pasă că sunteți un surdomut și

celălalt arierat. Aici e sinistru. De când nu mai există curent electric, nici nu mai pot să dorm noaptea. Pe figura ei apăru masca însăși a durerii și martiriului, mai potrivite pentru o eroină de vodelin decât pentru o persoană în carne și oase. Știi, mama și tatăl meu au pierit acum două săptămâni. Am fost îngrozitor de singură.

Suspînând, se aruncă în brațele lui Nick și începu să se unduiască, într-o parodiare obscenă a suferinței.

Când se îndepărtă puțin, constată că ochii ei rămăseseră uscați și străluceau.

— Hei, știi ceva, hai să facem amor, îi propuse ea. Îmi place de tine.

Nick se holbă la ea. Așa ceva nu există, îi trecu prin minte. Dar situația era cât se poate de reală. Fata îl trăgea deja de centură.

— Haide. Eu iau pilule. Nu e nici o problemă. Făcu o mică pauză înainte de a continua. Poți, nu? Adică, din cauză că nu poți să vorbești, nu înseamnă că...

Nick își întinse mâinile, poate cu intenția de a o prinde de umeri, dar îi nimeri în schimb sânii. Cu asta pieri și ultima urmă de eventuală rezistență a lui. Gândirea coerentă îl părăsi cam în același timp. O trase la podea și o posedă.

După aceea, se duse la ușă și, în timp ce se încheia la centură, se uita să vadă ce face Tom. Acesta se afla încă pe bancă și habar n-avea ce se întâmpla în jurul lui. Julie veni alături, jucându-se cu o altă sticlă de parfum.

— Ăla-i oligo? întrebă ea.

Nick îi făcu semn că da. Cuvântul folosit de ea nu-i plăcea, i se părea că e prea crud.

Fata începu să-i povestească despre ea; spre ușurarea lui, Nick află că avea șaptesprezece ani, deci nu era cu mult mai mică decât el. Maică-sa și prietenii ei îi spusese întotdeauna Angel-Face sau Angel, pur și simplu, pentru că părea atât de tânără. În ora următoare îi povesti multe alte lucruri, iar lui Nick îi venea din ce în ce mai greu să deosebească adevărul de minciună... sau de ceea ce ea ar fi vrut să fie adevăr, dacă preferați. Era ca și cum ea ar fi așteptat pe cineva exact ca el, care să nu-i poată întrerupe firul monologului întreaga viață. Nick obosi doar urmărind cum buzele ei trandafirii dădeau formă cuvintelor. Dar dacă ochii lui porneau haihui chiar și pentru un moment, ca să vadă ce făcea Tom sau ca să cerceteze vitrina spartă a magazinului de haine de vizavi, îl atingea imediat pe obraz cu mâna, obligându-l să-i acorde întreaga atenție. Ea dorea neapărat ca el să "audă" totul, să nu ignore nimic din ceea ce avea să-i comunice. La început fu supărat de purtarea ei, apoi pur și simplu plictisit. În decurs de doar o oră — incredibil! — se surprinse gândind că mai bine n-ar fi găsit-o sau că mai bine se răzgândește și renunță să-i mai însoțească.

Se omora după muzica rock și marijuana, dar nu se dădea în lături nici de la droguri mai tari. Avusese un prieten, care se supărase atât de rău pe sistemul după care era condus liceul din localitate, încât în aprilie trecut părăsise școala și se înrolase în Marină. De atunci nu-l mai văzuse, însă continua să-i scrie în fiecare săptămână. Ea și cele două prietene ale ei, Ruth Honinger și Mary Beth Gooch, mergeau la toate concertele rock de la Wichita și făcuseră tot drumul până la Kansas City cu autostopul, anul trecut în septembrie, ca să-i vadă pe Van Halen și pe Monsters of Heavy Metal în concert. Afirmă că "a făcut-o" și cu basistul de la Dokken și că fusese "a mai grozavă și teribilă experiență din viața ei"; după moartea al or ei, la interval de doar douăzeci și patru de ore "plânse și iar plânse", deși maică-sa fusese o "putoare fățarnică", iar taică-său "avea un băț în cur" din cauza lui Ronnie, prietenul ei care plecase din oraș să intre în Marină; își făcea planuri fie să devină cosmeticiană la Wichita, când termină liceul, fie să "plece cu autostopul la Hollywood și să-și facă rost de o slujbă la una din firmele alea care le aranjează vedetelor locuințele, mă pricep ce n-ai pomenit la decorațiuni interioare, iar Mary Beth a promis că va veni cu mine."

În acest moment, își aduse brusc aminte că Mary Beth Gooch a murit, iar ocazia ca ea să devină cosmeticiană sau specialistă în decorațiuni interioare pentru staruri murise o dată cu ea... ca și toți și toate celelalte. Chestia asta păru să-i provoace un acces mai autentic de durere. Dacă nu o furtună, măcar o mică tulburare trecătoare.

Atunci când șuvoiul de cuvinte păru să mai sece — cel puțin pentru moment — ea-și manifestă din nou dorința "să facă amor" (după cum se exprima ea, timid). Nick clătină din cap, iar ea se bosumflă imediat.

— Poate că nici nu mai vreau să vin cu voi, dacă stau și mă gândesc.

Nick ridică din umeri.

— Mutu-mutu-mutu, pronunță ea cu neașteptată răutate. Ochii îi luceau de ură. Apoi îi zâmbi. N-am vrut să spun așa. Glumeam, pur și simplu.

Nick o măsură, lipsit de expresie. I se adresaseră și cuvinte mai grele, dar ceva anume din ea îi dispăcea profund. O anumită instabilitate și agitație. Dacă se enerva, fata asta nu țipa și nu te pălmuia; nu, ea proceda cu totul altfel. Ea te sfășia cu unghiile. În acel moment fu convins că-l mințise în legătură cu vârsta ei. Nu avea șaptesprezece, paisprezece sau douăzeci și unu de ani. Avea exact vârsta pe care doreai tu să o aibă... atât timp cât o doreai mai mult decât ea pe tine, atât timp cât aveai mai multă nevoie de ea decât ea de tine. Ea se ivise înaintea lui ca o făptură senzuală, dar Nick cugetă acum că senzualitatea ei nu era decât manifestarea unui alt lucru din personalitatea ei... un simptom. Totuși, *symptom* era un termen folosit pentru o persoană bolnavă, nu? Era cumva de părere că este bolnavă? Într-un fel, da, și începu să se teamă, deodată, de efectul pe care-l putea avea asupra lui Tom.

— Hei, prietenul tău se trezește! îl anunță Julie.

Nick se întoarse. Da... Tom, palid la față, ședea pe bancă, scărpînându-se în părul lui nepieptănat și căutând împrejur. Nick își aminti de Pepto-Bismol.

— Salut, amice! rosti Julie melodos, traversând strada în fugă spre Tom, cu sânii jucându-i dulce sub puloverul strâmt.

Tom, care avea ochii cât cepele de la bun început, acum îi căscase încă și mai mult.

— Bună? îi răspunse el încet, pe ton de întrebare, privind spre Nick, în așteptarea unei confirmări sau a unei explicații.

Ascunzându-și propria-i neliniște, Nick ridică din umeri și făcu semn din cap.

— Eu sunt Julie. Ce mai faci, dragule?

Adâncit în gândurile și frământarea lui, Nick se întoarse în farmacie, ca să aducă medicamentul pentru Tom.

— Mmm... mm, mormăia Tom, clătinând din cap și retrăgându-se. Mmm... mm, nu vreau. Lu' Tom Cullen nu-i plac medicamentele. Doamne, nu, au gust rău.

Nick îl măsură supărat și dezgustat, ținând sticla triunghiulară de Pepto-Bismol în mână. Privi spre Julie, care i se uita în ochi, dar nu detectă în ei decât aceeași strălucire rău prevestitoare, ca atunci când îl ocărăsc — nu o scânteie, ci o lucire dură și lipsită de veselie. Acea privire pe care o capătă orice persoană lipsită de simțul umorului, când este pe cale să șicaneze.

— Ai dreptate, Tom, interveni ea. Nu bea, e otravă.

Nick se uită la ea cu gura căscată. Ea-i răspunse zâmbind, cu mâinile în șolduri, ca și cum l-ar fi poftit să încerce să-l convingă pe Tom că nu are dreptate. Acesta era poate modul ei meschin de a se răzbuna pentru că-i respinsese cea de a doua rundă de avansuri amoroase.

Nick se întoarse demonstrativ către Tom și trase o gură din sticla de Pepto-Bismol. Din cauza enervării, simțea cum i se zbătea pulsul în tâmpile. Îi întinse medicamentul lui Tom, dar acesta nu se lăsase convins de atâta lucru.

— Nu, mmm... mm, Tom Cullen nu bea otravă, îi spuse el, iar Nick constată, din ce în ce mai pornit, că Tom era foarte speriat. Tata mi-a zis să nu. Tata mi-a zis că dacă-i omoară pe șobolani în hambar, nu scapă nici Tom! Nu vreau otravă!

Agasat de zâmbetul ei îngâmfat și incapabil să-l mai suporte, Nick se răsuci brusc în direcția fetei și o palmui zdravăn, cu mâna deschisă. Tom se sperie, dar nu scoase nici un sunet.

— Băi..., începu ea, nereușind să-și găsească cuvintele, în primă instanță. Se înroși în obraji și se transformă brusc, părând uscată, răvășită și rea. *Idiot mut și nenorocit ce ești! Nu era decât o glumă, căcănarule! Cum e posibil să mă lovești? Cum e posibil să mă lovești, fir-ai afurisit!*

Se pregăti să-l izbească, dar el o îmbrânci cât colo. Căzu pe turul pantalonilor ei scurți și rămase cu ochii ațintiți asupra lui, rânjind cu ură imensă.

— Am să-ți smulg fuduliile, șuieră ea. Nu scapi nepedepsit.

Cu mâini tremurânde, Nick își scoase pixul și mângăli câteva litere mari și neregulate pe o filă de hârtie. O smulse din blocnotes și i-o întinse. Cu ochii sticlindu-i de furie, ea lovi foaia de hârtie, aruncându-i-o din mână. El ridică fila de la pământ, o apucă pe fată de ceafă și-i vârî biletul sub nas. Tom se dăduse deoparte, smiorcăindu-se.

— Mă predau! urlă ea. O citesc! Citesc biletul ăla al tău căcăcios!

Nu erau decât patru cuvinte: "Nu avem nevoie de tine."

— Să te ia toți dracii! țipă ea.

Smulgându-se din strânsoarea lui, se retrase câțiva pași pe trotuar. Ochii ei erau la fel de mari și de albaștri ca în farmacie, atunci când fusese la un pas să se împiedice de ea, dar acum din ei țâșnea ură. Nick se simți obosit. Din atâtea posibilități, cum de se nimerise s-o întâlnească tocmai pe ea?

— Nu rămân aici, îi declară Julie Lawry. Vin și eu. Iar tu n-ai să mă poți opri.

Se înșela. Oare nu fusese în stare să înțeleagă până acum că putea, de fapt? Nu, gândi Nick, nu era capabilă să priceapă. Pentru ea, toată întâmplarea nu era decât un fel de scenariu de Hollywood, un film cu dezastre trăite, în care ea juca rolul principal. Era un film în care Julie Lawry, cunoscută și sub numele de Angel-Face, obținea întotdeauna ceea ce-și dorea.

Își scoase revolverul din toc și-l îndreptă spre picioarele fetei. Aceasta încremeni, iar îmbujorarea din obraji i se stinse. Se schimbă total la față, transformându-se într-un personaj oarecum real, pentru prima oară de când o cunoștea. În lumea ei pătrunsese un lucru pe care, după mintea ei, nu-l putea manipula spre folosul propriu. O armă. Pe lângă oboseală, Nick se simțea acum încurcat și dezgustat.

— N-am vrut, pronunță ea repede. Fac tot ce vrei tu, pe cuvânt.

Îi făcu semn cu arma să se care.

Ea îi întoarse spatele și o luă din loc, privind din timp în timp peste umăr. Merse din ce în ce mai repede, până ce o luă la fugă.

La următoarea intersecție coti și dispăru. Nick își puse arma la loc. Tremura din tot trupul. Se simțea deprimat și murdar, ca și cum Julie Lawry ar fi fost o prezență inumană, semănând mai degrabă cu gândacii impasibili ce mișună pe sub copacii morți decât cu o ființă omenească.

Se întoarse, căutându-l pe Tom, dar acesta nu se vedea nicăieri.

O porni pe strada scăldată în soare, cu dureri monstruoase de cap și junghiuri în ochiul pe care i-l scosese Ray Booth. Avu nevoie de aproape douăzeci de minute ca să-l descopere pe Tom. Se ascunsese pe veranda din spate a unei case aflată la două străzi de centrul comercial. Se așezase pe un leagăn ruginit și strângea garajul Fisher-Price la piept. Când îl văzu pe Nick, începu să plângă.

— Te rog să nu mă obligi s-o beau, nu-l pune pe Tom Cullen să bea otravă, Doamne, nu! Tata a zis că dacă-i omoară pe șobolani mă omoară și pe mine... *te rooog!*

Nick constată că mai ținea în mână sticla de Pepto-Bismol. O aruncă și-i arătă lui Tom palmele goale. Diareea acestuia trebuia să se vindece și fără ajutorul medicamentului. Îți mulțumesc foarte mult, Julie.

Tom coborî treptele verandei, bolborosind:

— Te rog să mă ierți. Te rog să mă ierți, lu' Tom Cullen îi pare rău.

Se întoarseră împreună pe Main Street... și se opriră în loc, siderați. Ambele biciclete fuseseră răsturnate, iar cauciucurile tăiate. Conținutul sacilor lor fusese împrăștiat de la un

capăt al străzii la celălalt.

În acea clipă, ceva trecu în viteză foarte mare chiar pe lângă obrazul lui Nick — simți doar suflul — iar Tom țipă și-o rupse la fugă. Nick rămase o secundă nedumerit, cercetând în jur și, din întâmplare, văzu flacăra celei de a doua împușcături. Venea de la una dintre terestrele primului etaj ale Hotelului Pratt. Un obiect asemănător unui ac de cusut îl ciupi de gulerul cămășii.

O porni în viteză pe urmele lui Tom.

Nu avea de unde ști dacă Julie continuase să tragă; când îl ajunse pe Tom, singurul lucru de care putea fi sigur era acela că nici unul dintre ei nu fusese rănit. Cel puțin așa am scăpat de nebuna aia, gândi el, lucru care avea să se dovedească adevărat doar pe jumătate.

Înnoptară într-un hambar aflat la cinci kilometri nord de Pratt, Tom trezindu-se mereu din cauza coșmarurilor, după care îl deștepta și pe Nick, ca să se asigure că totul este în regulă. Ajunseră la lăcaș la două zile de dimineață, pe la 11, și găsiră două biciclete bune într-un magazin ce se numea Lumea Sportului și a Ciclismului. Nick, care începuse în sfârșit să-și revină după întâlnirea cu Julie, își făcu socoteala că putea să-și completeze restul echipamentului la Great Bend, unde aveau să ajungă pe 14 iulie, în cel mai rău caz.

Dar în după-amiaza zilei de 12 iulie, pe la ora 2.45, văzu o licărire în oglinda retrovizoare montată lângă mânerul din stânga. Se opri (Tom, care pedala în spatele lui total neatent, îl călcă peste picior, dar Nick aproape nu băgă de seamă acest incident) și se uită peste umăr. Strălucirea ce răsărise pe creștetul dealului din spatele lor, aidoma unui luceafăr-de-dimineață, te orbea și-n același timp îți bucura ochiul... aproape că nu-i venea să creadă. Era o camionetă Chevy venerabilă, fier de Detroit de cea mai bună calitate, alegându-și drumul cu grijă și făcând slalomuri largi când pe o parte, când pe cealaltă a lui US 281, ocolind vehiculele oprite în drum, împrăștiate peste tot.

Mașina încetini (Tom flutura din mâini cu toată energia, în schimb Nick rămăsese neclintit, cu bara bicicletei între picioare) și se opri lângă ei. Ultimul gând al lui Nick înainte de apariția capului șoferului fu acela că aveau să se trezească cu Julie Lawry, arborând rânjetul ei răutăcios și triumfător, ținând în mână arma aceea cu care mai încercase să-i omoare. Iar de la o distanță atât de mică, n-avea cum să rateze. Furiile iadului sunt mai blânde decât femeia batjocorită.

Dar figura care apărură aparținea unui bărbat în jur de vreo patruzeci de ani, purtând o pălărie de pai cu o pană înfiptă în banda din catifea albastră la un unghi de-a dreptul îndrăzneț, iar atunci când le zâmbi, figura lui bonomă căpătă aspectul unei pânze necălcate, din pricina nenumăratelor riduri.

Iată cum li se adresă el:

— Sfinte Dumnezeule, băieți! Nici nu știți ce bucuroși sunt să vă văd! Ia urcați în mașină și să hotărâm încotro mergem!

Așa făcură cunoștință Nick și Tom cu Ralph Brentner.

CAPITOLUL 44

O LUA RAZNA... *Dragul meu, nu-ți dai seama?...*

Dacă se gândea bine, asta era unul din versurile lui Huey "Piano" Smith. Cine mai știe cât de vechi. O amintire de demult. Huey "Piano" Smith, oare mai știu cântecul? *Ah-ah-ah-ah, daaaay-o... gooba-gooba-gooba-gooba... ah-ah-ah-ah*. Etcetera. Ironia, înțelepciunea și comentariul social al lui Huey "Piano" Smith.

— Să-l bag în mână de comentariu social, zise el. Huey "Piano" Smith a trăit înainte de era mea.

Mulți ani mai târziu, Johnny Rivers înregistrase unul dintre cântecele lui Huey, intitulat "Rockin Pneumonia and the Boogie Woogie Flu".

Pe acesta Larry Underwood și-l aducea aminte limpede și-l considera foarte potrivit situației. Bietul Johnny Rivers. Bietul "Piano" Smith.

— S-o bag în mână de treabă, izbucni încă o dată Larry, care arăta îngrozitor, ca o fantomă palidă și străvezie poticnindu-se pe o șosea din New England. Mie să-mi dați anii șizeci.

Sigur că da, anii șizeci, alea au fost niște vremuri adevărate. Mijlocul anilor șizeci, sfârșitul anilor șizeci. Flower Power. Getting clean for Gene. Andy Warhol, cu ochelarii cei roz și afurisitele de cutii Brillo. Velvet Underground. The Return of the Creature from Yorba Linda. Norman Spinrad, Norman Mailer, Norman Thomas, Norman Rockwell și bietul Norman Bates de la Bates Motel, he-he-he. Dylan și-a frânt gâtul. Barry McGuire croncănea despre "The Eve of Destruction". Diana Ross a format conștiințele tuturor puștilor albi din America. Toate formațiile acelea minunate, cugetă Larry, buimăcit, mie dați-mi anii șizeci, iar deceniul al nouălea puteți să vi-l vârâți în cur. Dacă discutăm despre rock and roll, anii șizeci au reprezentat un soi de summum a tot ceea ce a existat mai bun. Cream. Rascals. Spoonful. Airplane cu Grace Slick la voce, Norman Mailer la chitară solo și bietul Norman Bates la tobe. Beatles. Who. Grateful Dead...

Se prăbuși pe o parte și se lovi la cap.

Lumea dispăru într-o ceață neagră, apoi se întoarse la el în mai multe fragmente pline de culoare. Își trecu mâna pe la tâmplă și constată că se mănjise de sânge pe degete. Nu conta câtuși de puțin. Ce mama mă-sii, după cum obișnuia să se spună pe la mijlocul gloriosului și luminosului deceniu al șaptelea. Păi sigur că nu mai reușea să se țină pe picioare și se lovea la cap dacă, de o săptămână încoace, nu reușise să doarmă normal, fără să fie trezit de coșmaruri, iar nopțile cele mai bune rămăneau nopțile în care țipătul nu suia mai sus de jumătatea gâtului? Dacă strigai în gura mare și te trezeai din cauza asta, trăgeai o sperietură încă și mai

urată.

Visa că se află din nou în Lincoln Tunnel. Iar în spatele lui venea cineva, numai că în vis nu era vorba de Rita. Era chiar diavolul, care-l pândea cu un zâmbet acru, înghețat pe față. Omul întunecat nu trebuia confundat cu morții care umblă, el era *mai rău* decât morții care umblă. Larry o lua la fugă cu acea panică lentă și nămolosă din visele rele, călcând peste cadavre nevăzute, știind că se holbează la el cu ochii sticloși ai trofeelor împăiate, din mașinile lor transformate în cripte, care se blocaseră în traficul încremenit, deși treburile îi chemau într-altă parte, pornea în goană, dar la ce bun fugea, dacă omul-diavol, omul-magic putea să vadă prin întuneric cu ochii lui ca niște aparate lucrând în infraroșu? Iar după o vreme, Omul Întunecat începea să fredoneze: *Haide, Laarry, haide, o să ne-nțelegem noi, Laarry...*

Atunci simțea respirația omului negru chiar pe umărul lui și se chinuia să se trezească, să scape de somn, iar țipătul i se înfîșea în gâtlee ca un os de pește, sau se întâmpla să-i scape printre buze, suficient de tare să-i scoale pe morți.

Ziua, fantoma Omului Întunecat dispărea. Omul Întunecat nu lucra decât în schimbul trei. Ziua, de Larry se ocupa Marea Singurătate, pătrunzându-i până în creieri cu dinții ascuțiți ai cine știe cărui rozător neobosit — șobolan sau poate nevăstuică. În timpul zilei, gândurile lui se opreau asupra Ritei. Lovely Rita, meter-maid.

Se gândea tot timpul la ea, răsuca tot pe toate părțile, își amintea de ochii ei ca niște creștături, semănând cu ochii îndurerați și mirați ai unui animal împușcat, gura aceea, pe care el o sărutase, și care acum era plină de vomă puturoasă, verde la culoare. Ea murise cu atâta ușurință, în miez de noapte, *în același sac de dormit cu el, fir-ar să fie*, iar acum el...

Ei bine, o lua razna. Asta era, nu? Asta se petrecea cu el. O lua razna.

— Înnebunesc, se tânguie. O, Doamne, îmi ies din minți.

O parte din el, care-și păstrase cât de cât rațiunea, susținea însă că asta ar putea fi adevărat, în general, dar că în clipa respectivă suferea doar de insolație. După cele ce i se întâmplaseră Ritei, nu mai fusese în stare să meargă pe motocicletă. Pur și simplu nu mai fusese în stare, ca și cum ar fi suferit de un blocaj mental. Înaintea ochilor îi apărea mereu priveliștea propriului său trup făcut zob, în mijlocul șoselei. Așa că scăpase de motocicletă. Iar de atunci mersese pe jos — oare câte zile? Patru? Opt? Nouă? Nu mai știa exact. Termometrul trecuse de treizeci de grade încă de pe la ora 10, iar acum era aproape ora 4, soarele îi bătea drept în ceafă, iar el nu purta pălărie.

Nu-și aducea aminte de câte zile abandonase motocicleta. Nu ieri, și probabil nici alaltăieri (deși, poate, dar mai degrabă nu), și, de fapt, ce conta? Descălecuse de pe motocicletă, o băgase în viteză, accelerase și pe urmă eliberase ambreiajul. Animalul de metal se smulse din mâinile lui tremurătoare, bolnave, ca un derviş și pornise haihui, rostogolindu-se și plonjând peste bariera de la marginea lui US 9, undeva la răsărit de Concord. Din câte își aducea aminte, numele orașului lângă care își ucisese motocicleta era Gossville, deși nici asta nu avea prea mare importanță. Adevărul e că motocicleta nu-i mai servea la nimic. Nu mai îndrăznise să meargă cu mai mult de douăzeci și cinci de kilometri pe oră, dar chiar și la această viteză i se arătau imagini de coșmar cu el aruncat peste coarnele motocicletei și cu fractură craniană, sau luând o curbă fără vizibilitate, intrând într-un camion oprit și transformându-se într-un glob de foc. Iar după o vreme se aprinsese nenorocitul de bec roșu, indicatorul de supraîncălzire, așa cum era și *normal*, și aproape avusese senzația că distinge cuvântul LAȘ pictat cu litere mici și severe pe carcasa din plastic de deasupra becului. Oare nu existase o vreme când motocicleta nu numai că nu-i provoca nici o problemă, dar chiar *se bucurase* de ea, lăsându-se desfătat de mângâierea vântului pe ambii obraji, cu asfaltul defilând în viteză nebună la doar câțiva centimetri sub tălpile cizmelor? Ba da. Atunci când Rita se aflase alături de el, înainte ca Rita să se transforme într-o gură plină de vomă verde și o pereche de ochi ca niște creștături, atunci se bucurase de ea.

Prin urmare, expediase motocicleta peste marginea șoselei, în șanțul invadat de buruieni, și apoi se uitase la ea cu un soi de teamă precaută, de parcă ar fi fost în stare să se ridice și să-l lovească. *Haide*, o îndemnase el în gând, *hai, oprește-te odată, ticăloaso*. Dar motorul continuase să funcționeze încă multă vreme. Continuase să bolborosească și să latre jos, în șanț, roata din spate rotindu-se inutil, iar lanțul cel flămând înfulecând frunzele moarte, din toamna trecută, și scuipând nori de fum maroniu, cu miros amărui. Teava de eșapament cromată râgâia fum albastru. Chiar și în acel moment fusese înclinat să creadă că întâmplarea avea ceva supranatural, că motocicleta avea să-și facă dreptate, ridicându-se din mormânt și mângâindu-l *pe el* de viu... fie asta, fie într-o bună zi va întoarce capul, la auzul unui zgomot din ce în ce mai puternic de motor, și-și va vedea motocicleta — afurisita de motocicletă care nu mai voia să se oprească și să moară de-a binelea — năpustindu-se drept la el, cu o sută douăzeci la oră, iar aplecat asupra coarnelor stând nemernicul de Om Întunecat, și în spatele lui, cu pantalonii albi de mătase fluturând în bătaia vântului, Rita Blakemoor, cu obraji albi ca peretele, cu ochii ca niște creștături și părul uscat și mort ca un lan de porumb rămas nesecerat până în miezul iernii. Apoi, motocicleta începuse în sfârșit să scuie, să pufăie, să gâfăie și să dea rateuri; când se oprise definitiv, se uitase în jos la ea și fusese cuprins de tristețe, ca și cum ar fi ucis o parte din el. În lipsa motocicletei, nu exista nici o metodă prin care să organizeze un asalt demn de luat în seamă asupra liniștii, iar liniștea era, într-un fel, mai rea decât temerile lui că va muri sau că va fi accidentat grav. De atunci mersese pe jos. Trecuse prin mai multe orașe mici, de-a lungul lui US 9, care aveau magazine cu motociclete, modele de vitrină cu cheile vârate în contact, dar dacă stătea lângă ele prea mult, imaginea propriului său trup zăcând la marginea drumului într-o băltoacă de sânge i se iveau înaintea ochilor într-un Technicolor intens și nesănătos — ca și cum scena ar fi fost extrasă dintr-un film horror din acelea îngrozitoare, și totuși fascinante, de-ale lui Charles Band, în care oamenii mor striviți sub roțile unor camioane uriașe sau din pricina unor gânganii mari, necunoscute, care se înmulțesc și cresc în număr-taiele lor calde, în cele din urmă eliberându-se și ieșind la iveală, lăsând imense găuri sângerânde în urma lor — așa că pornea mai departe, palid și tremurând, preferând să suporte

liniștea. Pornea mai departe, cu un șir perfect de broboane mărunte pe buza superioară și în scobiturile de la tâmpile.

Pierduse în greutate... ceea ce era perfect normal! Mergea zilnic, din zori și până la apusul soarelui. Nu dormea. Coșmarurile îl trezeau cam pe la ora 4; atunci își aprindea lanterna Coleman și, la lumina ei, aștepta răsăritul soarelui, pornind de îndată ce drumul se vedea suficient ca să prindă curaj. Și continua să umble aproape până ce se făcea prea întuneric ca să mai vadă ceva, iar atunci își ridica tabăra în viteză și pe furiș, ca un ocnaș fugit din lanțuri. O dată ce-și termina treburile gospodărești, rămânea treaz până în miez de noapte, simțindu-se ca un om care a tras pe nări vreo două grame de cocaină. Tot ca un mare consumator de drog, nu mânca prea mult, iar foame nu-i era niciodată. Cocaina nu mărește apetitul, și nici frica. Larry nu se mai atinsese de cocaină de mult, de la petrecerea aceea din California, în schimb era tot timpul înfricoșat. Țipătul unei păsări din pădure îl făcea să tresară. Urletul de moarte al unui animal mic înhățat de unul mai mare îl scotea total din funcțiune. Zvelt și slab la început, trecuse apoi în stadiul de costeliv. Iar acum se afla la limita metaforică (sau metabolică) dintre costeliv și vlăguit. Își lăsase și barbă, altfel remarcabilă, de un roșu-auriu închis, deși puțin mai deschisă la culoare decât părul. Ochii i se afundaseră adânc în cap; sclipeau din orbitele lor ca două animale mici și desperate, prinse într-o pereche de capcane.

— Îmi ies din minți, se tângui el iarăși.

Disperarea extremă din scâncetul lui frânt îl îngrozi. Oare chiar în asemenea hal ajunsese? Existase odată un Larry Underwood care avusese un succes apreciabil cu un disc, care visase să ajungă un Elton John al timpurilor lui... o, Doamne, cum ar mai fi râs Jerry Garcia la auzul acestei chestii... iar acum din omul respectiv nu mai rămăsese decât o umbră târându-se pe asfaltul negru de pe US 9, undeva în sud-estul statului New Hampshire, da, târându-se ca un șarpe, asta ajunsese. Celălalt Larry Underwood nu avea desigur nici o legătură cu făptura asta mizerabilă... acest...

Încercă să se ridice și nu fu în stare.

— Vai, asta-i de-a dreptul ridicol, zise el, râzând și plângând în același timp.

De cealaltă parte a drumului, pe o coamă de deal, la distanță de câteva zeci de metri de el, lucind ca un miraj minunat, se vedea o casă mare, de culoare albă, construită în stilul specific New England. Vila avea pereții laterali vopsiți în verde, căptușeală din scânduri și acoperiș de șindrilă, tot verzi. Înaintea casei se întindea o porțiune cu gazon, care tocmai începea să arate neîngrijit. La capătul poienii curgea un pârau; îl auzea bolborosind și clipocind, un sunet ce i se părea fermecător. Un zid de piatră urmărea meandrele pâraului, marcând probabil hotarul proprietății, iar de la poalele zidului, la intervale regulate, se înălțau ulmi mari și umbroși. Trebuia să se târască până acolo ca un nemernic ce era și să stea la umbră o vreme, asta-i rămânea de făcut. Iar când va începe să se simtă ceva mai bine față de... lucruri, în general... avea să se pună pe picioare și să coboare la pârau, să bea o gură de apă și să se spele. Cu siguranță putea. Dar cui îi păsa? Acum, că Rita murise, cine îl mai mirosea?

Oare mai zăcea încă în cortul acela? se întreabă el, într-un acces morbid. Oare se umfla? Adunase muștele? Începuse oare să semene cu trufandaua neagră și dulce din toaleta de la Transverse Number One? Unde naiba putea fi, dacă nu acolo? La Palm Springs, jucând golf cu Bob Hope?

— Doamne, mi se pare oribil, șopti el.

Începu să se târască spre cealaltă parte a drumului. O dată ajuns la umbră, știa că ar fi putut să se ridice în picioare, dar i se păru că nu merită efortul. Avu totuși suficientă energie ca să se uite înapoi, pe drumul pe care venise, asigurându-se că motocicletă nu venea pe urmele lui.

La umbră era mai răcoare cu câteva grade, și Larry oftă prelung, în semn de plăcere și ușurare. Își duse o mână la ceafă, acolo unde îl bătuse soarele aproape toată ziua și unde îl dorea foarte tare. Dureri provocate de insolație? Ia niște Xylocaină. Și toate celelalte căcaturi utile. Scoate-i pe oamenii aceia din soarele fierbinte. Arzi, dragă, arzi. Watts. Ți aduci aminte de Watts?

Altă amintire din trecut. Întreaga rasă umană este doar o amintire mare și grea din trecut, un măreț fâs din aur.

— Omule, să știi că ești bolnav, își zise el.

Își sprijini capul de scoarța aspră a ulmului și închise ochii. Stropii de soare din umbra copacului desenau modele complicate, în roșu și în negru, pe suprafața interioară a pleoapelor. Susurul și clipocitul apei se împleteau într-un cântec dulce și mângâietor. Peste numai un minut se va duce la pârau și va bea apă și se va spăla. Peste doar un minut.

Ațipi.

După zece minute, ațipeala lui se transformă în primul somn profund și fără vise pe care-l avea de multe zile. Măinile îi zăceau, moi, în poală. Pieptul slab i se ridica și cobora ritmic, iar barba dădea feței lui aparența unei slăbiciuni mai mari — fața tulburătoare a unui refugiat singuratic, care a scăpat dintr-un măcel teribil, a cărui relatare nimeni nu ar fi dispus s-o creadă. Încetul cu încetul, ridurile săpate în pielea tăbăcită de soare începură să se netezească. Coborî în spirale până la cele mai profunde niveluri ale inconștientului și se odihni acolo ca un mic animal de râu așteptând, visător, la adăpostul nămolului răcoros, să treacă pârjolul verii. Soarele începu să coboare spre apus.

Peretele luxuriant de tufișuri de la marginea pâraului foșni; zgomotul încetă pentru un timp, apoi se auzi din nou. După o vreme, apăru un băiat. Vârsta lui era greu de precizat, între zece și treisprezece ani, în orice caz părea foarte înalt. Nu purta decât o pereche de pantaloni scurți Fruit of the Loom. Trupul lui se bronzase uniform și căpătase culoarea mahonului, cu excepția unei surprinzătoare dăre de un alb-intens, care începea chiar deasupra cingătorii. Pielea îi era acoperită cu mușcături de țânțari și de căpușe, unele noi, dar cele mai multe vechi. În mână dreaptă ținea un cuțit de măcelar. Lama lungă de treizeci de centimetri și tăișul ei dințat aruncau sclipiri fierbinți în razele de soare.

Pășind cu grijă, ușor aplecat, se apropie de ulm și de zidul de piatră până ce ajunse chiar în spatele lui Larry. Ochii băiatului aveau o nuanță marină, albastră-verde, și o formă ce-i dădea un aer de chinez. Ochi lipsiți de expresie, în care se citea o vagă undă de ferocitate. Înălță cuțitul.

Răsună vocea blândă, dar fermă, a unei femei:

— Nu!

Băiatul se întoarse spre ea, ascultând cu atenție, ținând însă în continuare cuțitul pregătit. În atitudinea lui se citea nedumerire și dezamăgire.

— Vom vedea ce se mai întâmplă, se auzi iarăși vocea femeii.

Stăpânindu-și cu greu dorința de a ucide, băiatul rămase câteva secunde nemișcat, privind când la cuțit, când la Larry, apoi se retrase pe drumul pe care venise.

Larry continua să doarmă.

Primul lucru de care deveni conștient când se trezi fu acela că se simțea bine. Cel de-al doilea, că-i e foame. Cel de-al treilea, că soarele se află într-o poziție greșită, ca și cum ar fi pornit pe cer în direcție inversă. Cel de-al patrulea, vă rog să scuzați expresia, că-i venea să se pișe cât un cal.

Ridicându-se în picioare și ascultând pocniturile delicioase ale tendoanelor lui, atunci când se întinse, își dădu seama că nu ațipise, ci dormise în toată regula, întreaga noapte. Își consultă ceasul și văzu de ce soarele părea să fie într-o poziție aiurea. Era ora 9.20 dimineață. Îi era foame. În casa aceea mare și albă avea să găsească sigur ceva de mâncare. Supă conservată, poate și niște carne de vită. Îi ghiorăiau mațele.

Înainte de a porni la deal, îngenunche lângă pârau cu hainele scoase și-și aruncă apă peste tot corpul. Remarcă în ce hal de slăbiciune ajunsese și hotărî că așa nu se mai poate. Se ridică în picioare și se șterse cu cămașa, trăgându-și apoi pantalonii. Se folosi de cei câțiva bolovani care-și înălțau spinările negre deasupra oglinzii apei pentru a trece pe partea cealaltă. Ajuns acolo, simți cum îngheață, cu privirile ațintite spre desișul compact de tufişuri. Teama, care nu-l tulburase încă în acea dimineață, se trezi la viață brusc, precum conul unui pin care explodează în foc, potolindu-se pe urmă la fel de ușor. Zgomotul fusese pricinuit de o veveriță, sau de o marmotă, ori poate de o vulpe. Atât și nimic mai mult. Se întoarse indiferent și porni să traverseze poiana, către casa mare și albă.

Pe la jumătatea drumului, un gând se ridică până la suprafața minții lui, unde se sparse ca o bulă de gaz. Totul se petrecu fără mare tam-tam, dar implicațiile problemei îl făcură să rămână nemișcat.

Gândul lui fusese următorul: *De ce nu ai mers pe bicicletă?*

Stătea uluit în mijlocul poienii, la distanță egală față de pârau și de casă, cugetând cât de simplu ar fi fost. De când aruncase Harleyul, mersese doar pe jos. Mersese, se extenuase, în cele din urmă se prăbușise, lovit de insolație sau de ceva asemănător; diagnosticul nu mai avea nici o importanță. Dacă ar fi călărit pe bicicletă, fără să se chinuie prea tare, ar fi ajuns probabil deja pe malul oceanului, iar acum și-ar fi petrecut vremea alegându-și o casă de vară și aprovizionând-o cu cele necesare.

Se puse pe râs, la început încet, fiind puțin speriat de efectul ciudat pe care îl avea în liniștea din jur. A râde atunci când în jur nu-i nimeni cu care să împarți veselia nu era decât un nou semn că se află pe drumul acela fără întoarcere spre țacăneală. Dar hohotele lui aveau un răsunet atât de adevărat și de plin de vigoare, atât de *sănătos*, aducându-i atât de bine aminte de Larry Underwood cel de altădată, încât nu mai încercă să și le stăvilească. Cu mâinile în solduri, cu capul lăsat pe spate, râdea din toată inima de cât de tâmpit fusese.

În spatele lui, lângă apă, unde perdeaua de tufişuri atingea grosimea cea mai mare, ochii de un albastru-verzui asistaseră la întreaga scenă, continuând să-l urmărească și atunci când Larry se hotărâse în sfârșit să-și urmeze drumul către casă, râzând încă puțin și clătinând din cap. Îl văzură cum urcă treptele verandei și încearcă ușa din față, descoperind că este descuiată, și cum apoi intră în casă. Atunci tufişurile începură să se miște și să emită sunetul acela pe care-l auzise Larry și-l socotise inofensiv. Băiatul își croi drum afară; era îmbrăcat tot în șortul lui și despica aerul cu cuțitul.

Apăru o altă mână, care-l atinse pe umăr. Băiatul se opri de îndată. Ieși la iveală și femeia — care, deși era înaltă și impunătoare, părea să nu miște deloc ramurile în înaintarea ei. Lucrul splendid, ca de tăciune, al părului ei era întrerupt pe alocuri de șuvițe groase, de un alb pur: un păr foarte atrăgător și care te umplea de uimire. Fusese împletit într-o singură coadă ce se lăsa pe un umăr și atârna în jos până aproape de sân. Dacă te uitai la această femeie, primul lucru pe care-l remarcai era înălțimea ei, după care privirile îți erau atrase de păr, a cărui suprafață o bănuiai aspră și totuși mătăsoasă chiar numai privind-o. Iar dacă se întâmpla să fii bărbat, vedeai dintr-o dată părul acela despletit, eliberat pe pernă, în razele de lună. Și te întrebai cum ar fi femeia aceasta în pat. Dar ea nu primise niciodată vreun bărbat în ea. Era pură. Aștepta. Niște vise avusese. Odată, pe când era la colegiu, folosise și o placă Ouija.

Iar acum se întreba, încă o dată, dacă nu cumva bărbatul acesta era cel dorit.

— Așteaptă, îi spuse băiatului.

Îl privi calm în ochii neliniștiți. Știa cauza tulburării lui.

— Casei nu i se va întâmpla nimic. De ce ar face rău casei, Joe?

Băiatul îi întoarse spatele și căută spre casă, cu dragoste și îngrijorare.

— Când va pleca, îl vom urma și noi.

El clătină cu îndărătnicie din cap.

— Ba da, trebuie neapărat. Eu trebuie neapărat.

Lucru în care credea cu tărie. Poate că nu era el cel așteptat, dar chiar dacă se dovedea că nu, rămânea în orice caz o verigă pe care o urmărise de ani întregi, verigă a unui lanț care acum se apropia de sfârșit.

Joe — de fapt, nu acesta era numele său adevărat — ridică arma cu ferocitate, ca și cum ar

fi vrut s-o împlănte în trupul ei. Ea nu făcu nici un gest să se apere sau să se retragă, iar el lăsa încet cuțitul în jos. Se întoarse către casă și împunse cu lama în direcția aceea.

— Nu, nu vei face asta, îi zise ea. Pentru că este o ființă omenească și ne va conduce la...

Amuți. *La alte ființe omenești*, dorise să spună. *El este o ființă omenească și ne va conduce la alte ființe omenești*. Dar nu era sigură că dorește să spună asta sau dacă *asta* era ceea ce urmărea. Deja avea sentimentul că este simultan atrasă în două direcții și începu să-și dorească să nu-l fi văzut vreodată pe Larry. Încercă să-l mângâie iarăși pe băiat, dar acesta se smulse cu furie. Privea țintă către casa mare și albă, iar ochii lui erau mistuiți de gelozie. După o vreme, se strecură înapoi, printre tufisuri, măsurând-o plin de reproș. Îl urmă și ea, ca să fie sigură că totul este în regulă. Băiatul se întinse la pământ și se ghemui în poziție de fetus, strângând cuțitul la piept. Își vârî degetul mare în gură și închise ochii.

Nadine se întoarse în punctul unde pârau forma un mic eleșteu și îngenunche. Bău din mâinile făcute căuș, apoi se puse să țină casa sub observație. Ochii ei își păstrau calmul, iar figura ei semăna acum cu aceea a Madonnelor lui Rafael.

Către sfârșitul acelei după-amieze, mergând pe bicicletă de-a lungul unei porțiuni străjuite de copaci a lui US 9, înaintea lui se ivi un semn reflectorizant, pe care se opri să-l studieze, uluit. Semnul respectiv îl anunța că pătrunde în MAINE, VACATIONLAND. Aproape nu-și credea ochilor; străbătuse pesemne o distanță incredibilă în starea lui de năuceală și frică. Fie asta, fie pierduse șirul zilelor, la un moment dat. Tocmai se pregătea să plece mai departe când ceva — un zgomot din pădure sau din capul lui — îl făcu să se întoarcă repede și să privească peste umăr. Nu era nimic, doar pustia US 9, pornind înapoi, spre New Hampshire.

De când plecase de la casa cea mare și albă — unde luase un mic dejun constând din cereale uscate și cremă de brânză dintr-un spray cu aerosoli întinsă pe niște biscuiți Ritz puțin cam vechi — avusese de mai multe ori sentimentul acut că este ținut sub observație și urmărit. *Auza* tot felul de lucruri, ba poate chiar le *vedea*, cu coada ochiului. Capacitatea lui de observație, care începea să se trezească tot mai mult la viață în această situație stranie, lansa mereu un stimul vag, de natură să rămână la un nivel aproape subconștient, excitându-i terminațiile nervoase cu niște semnale atât de slabe, încât ele nu lăsau, chiar luate împreună, decât un nedeslușit sentiment că ar fi "urmărit". Lucrurile acestea nu-l speriau, așa cum i se întâmplase mai înainte, și nu aveau nimic comun cu halucinația sau delirul. Dacă cineva îl ținea cu adevărat sub observație și nu dorea să se arate, asta se întâmpla probabil din cauză că se temea sau se temeau de el. Iar dacă se temeau de bietul slăbănog de Larry Underwood, care nu mai era în stare nici măcar să meargă pe o motocicletă cu patruzeci la oră, însemna că nu merita să-și bată capul din pricina lor.

Stând nemișcat lângă bicicleta de care-și făcuse rost dintr-un magazin cu articole sportive, peste care dăduse cam la șase kilometri est de casa aceea albă, strigă cât se poate de limpede:

— Dacă e cineva acolo, de ce nu ieșiți la iveală? N-am să vă fac nici un rău.

Nu primi nici un răspuns. Rămase în mijlocul drumului, lângă semnul ce marca granița dintre state, privind în jur și așteptând. O pasăre ciripi și apoi se avântă spre cer. În rest, totul rămase nemișcat. După o vreme, porni mai departe.

Ajunse în orașelul North Berwick, de la intersecția dintre US 9 și US 4, înainte de ora 6. Se hotărî să înnopteze acolo și să-și continue drumul spre litoral a doua zi de dimineață.

La intersecția dintre cele două șosele din mijlocul orașului se afla un mic magazin, de unde se aprovizionă cu un pachet cu șase cutii de bere, din frigiderul stins. Era Black Label, o marcă din care nu mai băuse până atunci — probabil o bere locală. Își mai luă o pungă mare de cartofi prăjiți și două conserve de tocană. Le puse în rucsac și ieși.

De cealaltă parte a străzii era un restaurant și, pentru o clipă, crezu că vede două umbre lunguețe retrăgându-se după colț și dispărând. Poate că vederea îi jucă o festă, dar nu prea era convins de acest lucru. Îi trecu prin minte să traverseze în goană și să-i surprindă în ascunzătoare: cine nu-i gata, îl iau cu lopata, copii. Dar hotărî că era mai bine să renunțe. Știa prea bine ce înseamnă să-ți fie frică.

Își continuă drumul pe șosea, împingând bicicleta de coarnele căreia atârname rucsacul. Văzu clădirea din cărămidă a unei școli mari, iar în spatele ei un pâlă de copaci. Adună din dumbravă lemne pentru un foc potrivit, pe care-l aprinse în mijlocul terenului de joacă șfălțat al școlii. În apropiere curgea un râu, trecând pe lângă o fabrică de textile și apoi pe șosea. Își puse berea la răcit în apa râului și încălzi una dintre conservele cu tocană de vită. Mâncă folosindu-se de trusa lui completă de tacâmuri și farfurii de campanie, așezat pe un leagăn de pe terenul de sport; se legăna încet, încolo și înapoi, iar umbra lui lungă se târa peste liniile aproape șterse ale terenului de baschet.

Îi veni în minte să se întrebe de ce nu se temea de cei care-l urmăreau — deoarece acum se convinsese definitiv că era urmărit de cel puțin două persoane. Ca un corolar, își puse întrebarea de ce se simțise atât de bine toată ziua, de parcă otrava neagră ce-l chinase atâta vreme se eliminase din organism în timpul somnului cel lung de ieri după-amiază. Oare fusese vorba doar de oboseală? Atât și nimic mai mult? I se părea prea simplu.

Gândind logic, dacă urmăritorii ar fi dorit cu tot dinadinsul să-i facă rău, ar fi încercat până în acel moment. I-ar fi pregătit o ambuscadă și l-ar fi împușcat, sau cel puțin l-ar fi amenințat cu armele lor, silindu-l să-și predea pușca. Ar fi obținut de la el tot ce ar fi vrut... Dar iarăși, dacă judecai logic (și era nemaipomenit că putea gândi logic, pentru că în ultimele zile toate ideile lui fuseseră atacate de puternicii acizi ai fricii), ce anume din lucrurile avute de el putea fi râvnit de cineva? În ceea ce privește bunurile lumești, din acestea existau acum din belșug pentru toată lumea, deoarece nu mai erau în viață decât foarte puțini oameni. Cine ar fi fost în stare să-și riște viața furând sau ucigând, când tot ce ți-ai putut visa vreodată în propria ta magherniță, cu

catalogul *Sears* în brațe, ți se oferea acum în spatele oricărei vitrine din America? Nu-ți rămânea decât să spargi geamul, să intri și să iei toți ce-ți poftea inima.

Adică aveați totul, mai puțin tovărășia altor oameni. *Aceasta* era un trofeu rar, după cum știa foarte bine Larry. Iar adevăratul motiv pentru care nu se simțea speriat era tocmai speranța că și acei oameni doreau același lucru. Mai devreme sau mai târziu, dorința lor va ști să treacă peste teamă. Va aștepta până ce se va petrece acest lucru. Nu avea de gând să-i stârnească, ca pe un stol de potârnică, pentru că asta ar fi înrăutățit și mai mult situația. Cu doar două zile în urmă, probabil că și el s-ar fi ascuns, evitând să întâlnească pe altcineva. Prin urmare, cel mai bine era să aștepte. Deși ardea de nerăbdare să dea ochii cu alți oameni. O dorea din toată inima.

Se întoarse la râu și-și spălă tacâmurile. Pescui din apă cutiile de bere și se întoarse la leagăn. Deschise capacul unei cutii și închină în direcția restaurantului unde văzuse umbrele.

— În sănătatea voastră, spuse Larry, golind jumătate din cutie dintr-o singură înghițitură.

Ce mai, curgea pe gâtlee ca uleiul!

Când termină cele șase beri, trecuse de ora 7, iar soarele se pregătea să apună. Împrăstie ultimii tăciuni ai focului cu lovituri de picior și-și adună lucrurile. Apoi, pe jumătate beat și simțindu-se cât se poate de bine, mai parcurse câteva sute de metri din US 9, până ce ajunse în dreptul unei case cu veranda închisă cu geamuri. Își lăsă bicicleta pe gazonul din față, își luă sacul de dormit și forță ușa verandei cu o șurubelniță.

Se mai uită încă o dată în urmă, sperând să vadă un el, o ca sau niște ei — aflați în continuare pe urmele lui, simțea prea bine — dar strada era în continuare liniștită și pustie. Ridică din umeri și intră.

Era încă devreme și credea că va mai rămâne treaz un timp, dar, din câte se pare, mai avea de recuperat somn. La nici cincisprezece minute după ce se întinsese respira rar și regulat, cu arma alături, lângă mâna dreaptă.

Nadine se simțea obosită. I se părea că asta este cea mai lungă zi din viața ei. De două ori fusese convinsă că au fost descoperiți, prima oară lângă Strafford, și apoi lângă granița dintre Maine și New Hampshire, unde se uitase peste umăr și le vorbise. Dinspre partea ei, nu-i păsa dacă erau surprinși. Bărbatul ăsta nu era nebun, așa cum fusese cel care trecuse pe lângă casa albă și mare cu zece zile în urmă. Acela arăta a soldat, încărcat cu arme, grenade și benzi de muniție. Râdea în gura mare, striga și amenința să-i facă fărâme pe locotenentul Morton. Locotenentul Morton nu se vedea pe nicăieri, ceea ce era probabil spre marele lui noroc, în caz că se mai afla în viață. Și Joe se speriască de soldat, ceea ce fusese foarte bine în situația respectivă.

— Joe?

Se uită în spate.

Joe dispăruse.

Iar ea se afla la hotarul nelămurit dintre somn și realitate. Împinse unica pătură deoparte și se ridică, chinuită de o mie de dureri diferite. Oare de când nu mai petrecuse atâtea ore pe bicicletă? Probabil nu i se mai întâmplase niciodată. Apoi mai era și acel efort, atât de enervant, de a menține o distanță constantă și convenabilă între ei. Dacă ajungeau prea aproape, puteau fi văzuți, ceea ce l-ar fi supărat pe Joe. Dacă rămâneau prea tare în urmă, era posibil ca el să iasă din US 9 și s-o ia pe alt drum. Ceea ce ar fi deranjat-o pe ea. Nu-i trecuse prin minte că Larry ar putea să facă un ocol și să le cadă în spate. Din fericire (pentru Joe, cel puțin), ideea asta nu-i venise nici lui Larry.

Își spunea că Joe se va obișnui cu gândul că aveau nevoie de el... și nu numai de el. Nu puteau trăi singuri. Dacă rămâneau singuri, aveau să moară singuri. Joe urma să se obișnuiască cu această idee; în viața lui anterioară nu trăise în vid, și nici ea, de altfel. A avea oameni în jur devine un soi de obișnuință.

— Joe, strigă ea din nou, cu blândețe.

Băiatul reușea să facă tot atât de puțin zgomot cât un luptător Viet Cong strecurându-se prin junglă, dar auzul ei se obișnuise să-l distingă în ultimele trei săptămâni, iar în seara respectivă strălucea și luna, pe deasupra. Auzi un răcâit ușor și zurelul pietrișului și știu imediat unde avea de gând să se ducă. Ignorându-și durerile, îl urmă. Era ora 9.45.

Își făcuseră tabăra (dacă se pot numi "tabără" două pături întinse în iarbă) în spatele restaurantului North Berwick Grille, vizavi de magazinul universal, lăsând bicicletele într-un adăpost din spatele localului. Cel pe care-l urmăreau mâncase pe terenul de sport al școlii de pe cealaltă parte a drumului ("Dacă ne-am duce la el, pun pariu, Joe, că ne-ar da și nouă din cina lui", îi spusese ea, cu tact. "E fierbinte... și nu-i așa că miroase frumos? Sunt convinsă că-i mult mai gustoasă decât pizza bologna pe care o mâncăm noi.") Joe se albise de furie și agitase amenințător cuțitul în direcția lui Larry) și apoi se îndreptase spre o casă cu veranda închisă. Din felul cum își împingea bicicleta, i se păru că era puțin beat. Iar acum dormea în veranda casei pe care și-o alesese.

Întinse pasul, tresărind ori de câte ori i se înfingeau pietricele în călcâiele goale. Traversă pe partea stângă a străzii, unde erau case, pășind pe porțiunile de gazon din fața acestora, pe cale să se transforme în câmpuri sălbătice. Iarba înmiresmată și grea de rouă i se ridica până la glezne. Își amintea de a noapte când alergase cu un băiat printr-o iarbă la fel ca aceasta, însă era lună plină, nu în descreștere, ca acum. Atunci simțise un val dulce și fierbinte răspândindu-i se în partea de jos a pântecului și fusese conștientă de valoarea de obiect sexual a sânilor ei plini, grei și semeți. Luna o îmbătase, la fel și iarba, udându-i tălpile cu umezeala nopții. Înțelesese dintr-o fulgerare că, dacă băiatul o prindea, avea să-i dăruiască fecioria ei. Fugise la fel de iute ca un indian prin lanul de porumb. Și dacă ar fi prins-o? Ce mai conta, acum?

Fugi mai repede, sărind peste o alee din ciment, care licărea în întuneric ca o pojghiță de gheață.

lată-l și pe Joe, lângă veranda în care dormea omul. Pantalonii lui albi se deslușeau cel mai bine în beznă; de fapt, pielea băiatului era atât de închisă la culoare, încât la prima vedere chiar avea impresia că izmenele acelea pluteau singure, suspendate în spațiu, sau poate erau purtate de omul invizibil al lui H.G. Wells.

Joe era din Epsom, știa asta fiindcă acolo îl găsisese. Nadine venea din South Barnstead, un oraș la douăzeci și cinci de kilometri nord-est de Epsom. Ea începuse să caute sistematic alți oameni sănătoși, dar se ferise să-și părăsească locuința din orașul natal. Mergea în cercuri concentrice, din ce în ce mai mari. Nu-l găsisese decât pe Joe, care delira și făcuse febră de la mușcătura cine știe cărui animal... șobolan sau veveriță, judecând după urmă. Zăcea în iarba din fața unei case din Epsom, doar în chiloți, strângând în pumn cuțitul de măcelar, ca un sălbatic din Epoca de Piatră sau un pigmeu pe moarte, însă încă dispus să-i ucidă pe cei care s-ar apropia de el. Nu era pentru prima oară când trebuia să se ocupe de o rană infectată. Îl dusesese în casă. Oare era chiar casa lui? Bănuia că da, dar nu avea cum să știe cu siguranță, dacă nu-i spunea Joe. Erau acolo mai mulți morți: mama, tatăl, alți trei copii, dintre care cel mai mare de vreo cincisprezece ani. Descoperise și un cabinet medical dotat cu substanțe dezinfectante, antibiotice și bandaje. Nu era prea sigură care anume antibiotice erau potrivite și știa că ar putea să-l omoare dacă nu alegea corect, dar dacă nu făcea nimic, ar fi murit oricum. Mușcătura era la gleznă, care se umflase cât o cameră de cauciuc. Spre norocul ei, alesese bine și, peste trei zile, glezna revenise la dimensiunile ei normale, iar febra scăzuse. Băiatul avea încredere în ea. Și, din câte se vedea, în nimeni altcineva. Când se trezea, diminețile, îl găsea agățat de ea. Se mutaseră în casa mare și albă. Îi spunea Joe. Nu acesta era numele lui, dar pe când fusese învățătoare, fetițelor al căror nume nu-l cunoștea le spunea Jane, iar băieților, Joe. Pe lângă ei trecuse soldatul, răzând, urlând și blestemându-l pe locotenentul Morton. Joe voise să se năpustească din casă și să-l înjunghie. Iar acum, pe omul ăsta. Îi era teamă să-i ia cuțitul, pentru că era talismanul lui Joe. Cu un asemenea gest, l-ar fi asmuțit împotriva ei. Băiatul dormea strângând cuțitul în mână, iar în singura noapte când încercase să i-l tragă din strânsoare, mai mult ca să vadă dacă acest lucru putea fi făcut decât ca să i-l ia pentru totdeauna, el se trezise într-o clipită. Dormea profund, dar în secunda următoare ochii aceia de un albastru-verzui și neliniștiți, ca de chinez, se ațintiseră asupra ei, cu un vag aer feroce. Mormăise ceva din gâtlee și trăsese cuțitul spre el. De vorbit, nu vorbea.

Acum ridica arma, o cobora, o ridica iarăși. Scoțând mormăiturile acelea guturale din gâtlee și executând împunsături spre ușa verandei. Pregătindu-se probabil pentru momentul când avea să se năpustească înăuntru cu adevărat.

Se apropie de el pe la spate, fără să facă vreun efort special ca să nu scoată vreun zgomot și, cu toate acestea, el n-o auzi; Joe era pierdut în propria lui lume. Într-o fracțiune de secundă, pe negândite și fără premeditare, îi prinse încheietura mâinii și i-o suci violent, în sensul invers acelor de ceasornic.

Joe gemu ascuțit, iar Larry Underwood se mișcă puțin în somn, se întoarse pe partea cealaltă și se liniști din nou. Cuțitul căzu în iarba dintre cei doi, reflectând pe lama crestată imagini fragmentate ale lunii argintii, ca niște fulgi de lumină.

O măsură cu priviri mânioase, încărcate de reproș și neîncredere. Nadine îi răspunse cu o privire fermă. Îi arătă drumul, spre locul din care veniseră. Joc clătină din cap cu îndărătnicie. Îi arătă ușa și forma întunecată din sacul de dormit de cealaltă parte a ușii. Făcu un gest înfiorător de explicit, trecându-și degetul mare prin dreptul mărilor lui Adam. După care rânji. Nadine nu-l mai văzuse niciodată rânjind și chestia asta îi dădu un fior. Nu ar fi avut un aer mai sălbatic nici măcar dacă dinții băiatului ar fi luat forma unor colți.

— Nu, îl îndemna ea, cu duhul blândeții. Altfel îl trezesc chiar acum.

Joe păru alarmat. Clătină repede din cap.

— Atunci vino înapoi, cu mine. Dormim.

Își coborî privirile spre cuțit, apoi căută iarăși spre ea. Sălbăția dispăruse de pe figura lui, cel puțin pentru moment. Nu mai era decât un băiețel sfios, care-și dorea ursulețul sau păturica aspră cu care crescuse, încă din leagăn. Nadine înțelegea într-un mod confuz că acum ar fi fost momentul să-l convingă să renunțe la cuțit, printr-o singură mișcare energică din cap, "Nu". Și apoi, ce s-ar fi întâmplat? Ar fi urlat? Țipase după ce soldatul acela nebun dispăruse din vedere. Țipase mult și bine, scoțând sunete teribile, dezarticulate, de groază și de furie. Oare ar fi dorit să facă cunoștință noaptea și în acompaniamentul unor asemenea urlete cu bărbatul din sacul de dormit?

— Vrei să te întorci cu mine?

Joe îi făcu semn că da.

— Atunci, bine, îi răspunse ea calm.

El se aplecă fulgerător și luă cuțitul.

Se întoarseră împreună, iar băiatul se cuibări încrezător alături de ea, uitând de intrus, cel puțin pentru moment. O strânse în brațe și adormi. Ea simți durerea aceea veche și atât de familiară în pânțele, cea durere cu mult mai profundă și mai intensă decât cele pe care ți le-ar da cel mai greu exercițiu fizic. Era o durere femeiască, împotriva căreia nu se poate face nimic. O cuprinse curând somnul.

Nadine se trezi în zori înghețată, înțepenită și speriată, temându-se deodată că Joe așteptase cu viclenie ca ea să adoarmă ca să se strecoare înapoi, spre casa aceea, și să-i taie omului beregata în somn. Nu mai simțea brațele lui Joe împrejurul ei. Se simțea răspunzătoare pentru băiat, întotdeauna se simțise răspunzătoare pentru micuții care nu ceruseră să vină pe lume, dar dacă ar fi comis lucrul acela, l-ar fi lăsat să se descurce singur. Să iei viața cuiva după ce se pierduseră atâtea vieți i se părea un păcat de neiertat. Pe de altă parte, nu mai reușea să reziste multă vreme singură alături de Joe; era ca și cum s-ar fi aflat închisă în cușcă, după gratii, cu un leu plin de temperament. La fel ca animalul sălbatic, Joe nu putea (sau nu dorea) să

vorbească; nu reușea decât să ragă, cu vocea lui slabă de băiețel.

Se ridică și constată că Joe era de fapt lângă ea. În somn, se îndepărtase puțin, nimic mai mult. Se încovrigase ca un fetus, cu degetul mare în gură și ținând cu cealaltă mână cuțitul.

Deja aproape adormită la loc, ieși pe iarbă, urină și se întoarse în pătura ei. În dimineața următoare, nu mai era foarte sigură dacă se trezise cu adevărat noaptea sau doar visase.

Dacă am visat, se gândi Larry, trebuie să fi fost vise bune. Nu reușea să-și aducă aminte nici unul. Se simțea refăcut și era încredințat că va fi o zi bună. Astăzi avea să dea ochii cu oceanul, își împături sacul de dormit, îl legă de portbagaj, se întoarse să-și ia rucsacul... și se opri.

O potecă de ciment ducea spre treptele verandei, iar iarba de pe ambele laturi era lungă și de un verde strălucitor. Pe partea dreaptă, chiar în apropierea verandei, iarba înrourată era culcată la pământ. Când roua avea să se evapore, iarba va reveni la poziția verticală, dar acum mai păstra urmele pașilor. El era băiat de oraș, crescut departe de pădure (îl preferase întotdeauna pe Hunter Thompson lui James Fenimore Cooper), dar trebuia să fii de-a dreptul chior, ca să nu poți judeca după urme că fuseseră doi: unul mai mare și altul mai mărunț. La un moment dat, în timpul nopții, veniseră până în dreptul ușii și se uitaseră la el. Îl trecu un fior. Faptul că se ascundeau nu-i convenea deloc, cu atât mai puțin se bucura de primele semne ale spaimei ce amenința din nou să pună stăpânire asupra lui.

Dacă nu se arată foarte repede, gândi el, am să încerc să-i scot de unde se ascund. Simplă idee că-i era la îndemână să facă asta îi readuse aproape întreaga încredere în sine. Își aranjă bagajul și porni la drum.

Spre prânz întâlni US 1, la Wells. Aruncă o monedă și aceasta căzu cu pajura în sus. Coti către sud, pe US 1, lăsând cu indiferență moneda să strălucească în țărână. Joe o descoperi peste douăzeci de minute și rămase cu privirile ațintite asupra ei, ca și cum ar fi fost globul de cristal al unui hipnotizator. O duse la gură, dar Nadine îl obligă s-o arunce.

Peste doar trei kilometri, Larry văzu pentru prima oară animalul uriaș și albastru, care se arăta leneș și domol în ziua aceea. I se părea absolut diferit de Pacific, sau de Atlantic, așa cum îl știa în dreptul lui Long Island. În acest segment, oceanul părea blând, aproape domesticit. Apa avea aici o nuanță mai închisă de albastru, un albastru-cobalt, și se rostogolea spre țărm, val după val, mușcând din stânci. Stropi de spumă, consistenți ca albușul de ou, săreau foarte sus, căzând apoi din nou, cu zgomot. Izbirea nesfârșită a talazurilor de țărm producea un bubuit continuu.

Larry își parcă bicicleta și coborî spre ocean, încercat de o emoție profundă, pe care nu și-o putea explica. Se afla *aici*, reușise să ajungă la locul de unde marea devenea stăpână. La limita extremă a estului. Limita extremă a uscatului.

Traversă un teren mlăștinos, cu pantofii plescând prin apa adunată în jurul mușuroaielor și a pâlcurilor de ierburi. În aer plutea mirosul bogat și fecund al fluxului. Pe măsură ce se apropia de promontoriu, stratul de sol, subțire ca o epidermă, dispărea, lăsând la vedere osul gol din granit — granitul, adevărul ultim al Maineului. Pescărușii se înălțau în zbor — pete imaculate pe cerul albastru — țipând și tânguindu-se. Nu mai văzuse niciodată atâtea păsări laolaltă. Își dădu seama că, în pofida splendorii lor albe, pescărușii erau consumatori de cadavre. Gândul ce urmă acestuia ar fi putut foarte greu să fie pronunțat, dar căpătă o formă definitivă înainte de a reuși să și-l alunge: *În ultima vreme, au dus-o nemaipomenit.*

Porni mai departe; acum, încălțărilor îi bocăneau și se târșăiau pe stânca uscată de soare, dar ale cărei nenumărate crăpături rămăneau veșnic umede de spumă. În ele creșteau crustacee și, împrăstiate ici și colo, ca niște fragmente de os spulberate de șrapnel, găseai cochiliile lăsate de pescăruși să cadă de la înălțime, pentru a se sparge, astfel ca să poată ajunge la carnea moale dinăuntru.

Peste câteva secunde, ajunsese pe vârful golaș. Briza îl izbi cu toată forța, suflându-i chica de păr de pe frunte spre spate. Își ridică obrazii, lăsându-se scaldat de mirosul sărat, aspru și curat al animalului albastru. Talazurile, de un albastru-verde ca sticla, se apropiau încet, înălțându-se tot mai mult pe măsură ce marea devenea mai puțin adâncă; pe crestele lor apărea mai întâi o trambă de spumă, transformată apoi repede într-o masă albă. După care valurile se aruncau sinucigaș asupra stâncilor, așa cum făcuseră de la începutul vremurilor, distrugându-se și distrugând o dată cu ele și un fragment infinitesimal din uscat. Lovitura de berbec era însoțită de o imensă bubuitură și bolboroseală, atunci când apa era împinsă în cine știe ce canal scufundat pe jumătate, săpat în stâncă de mii de ani.

Se întoarse mai întâi spre stânga, apoi spre dreapta, văzând că același lucru se întâmplă în ambele direcții, cât vedeai cu ochii... talazuri, valuri, spumă și, mai presus de orice, o nesfârșită simfonie de culori, care-ți tăia respirația.

Se afla la capătul uscatului.

Se așeză, cu picioarele atârându-i, simțindu-se copleșit. Rămase acolo o jumătate de oră, poate chiar mai mult. Vântul mării îi stimula pofta de mâncare și-și scoase din rucsac proviziile. Înfulecă din toată inima. Stropii de spumă îi înnegriseră cracii bluejeanșilor. Se simțea purificat și înprospătat.

La întoarcere, traversă din nou zona mlăștinoasă, atât de adâncit în gânduri, încât la început crezu că țipătul vine tot de la pescăruși. Ba chiar se pregătea să se uite spre cer când înțelese, șocat, că era un țipăt omenesc. Un strigăt de luptă.

Își coborî privirile și văzu un băiat traversând drumul în direcția lui și alergând de zor, pe picioarele lui sprintene. Într-o mână ținea un cuțit mare de măcelărie. N-avea pe el decât slipul, iar picioarele îi erau brăzdate de urme vineții. În spatele lui, de-abia ieșind la iveală dintre tufșurile și urzicile de pe partea opusă a drumului, o femeie palidă și încercănată.

— *Joe!* strigă ea, apoi începu să alerge cu greu, ca și cum fuga i-ar fi provocat dureri.

Joe se apropia fără să țină cont de chemare, improșcând cu picioarele goale stropi fini de

apă stătută. Pe față i se așternuse un rânjet fix, de ucigaș. Ținea imensul cuțit ridicat deasupra capului, sclipind în soare.

Are de gând să mă ucidă, îi trecu prin minte lui Larry, consternat din cauza acestei idei. Băiatul acela... dar ce rău i-am făcut eu?

— *Joe!* strigă femeia, de aceasta dată cu o voce înaltă, obosită și disperată.

Joe continua să alerge, înghițind distanța dintre ei.

Larry mai avu timp să-și aducă aminte că-și lăsase carabina la bicicletă, după care băiatul se năpusti asupra lui.

Cuțitul de măcelar începu să coboare, descriind o traiectorie largă, clipă în care Larry ieși din starea lui de paralizie. Se feri într-o parte și, fără să se gândească, își ridică piciorul drept cu toată forța, nimerindu-l cu gheata galbenă și umedă pe băiat în diafragmă. După care îl cuprinse mila: nu era nici o scofală de capul lui, se prăbușise ca un popic. Cât se dădea el de firosos, la o adică nu făcea prea multe parale.

— *Joe!* repetă Nadine. Se împiedică și căzu în genunchi, stropindu-și bluza albă cu noroi maroniu. Să nu-i faci vreun rău! Nu-i decât un copil! Te rog, nu-i face rău!

Se ridică în picioare și se strădui să se apropie cât mai repede.

Joc căzuse pe spate și rămăsese lat, răstignit, cu brațele întinse în sus, în V, și cu picioarele formând un al doilea V, invers. Larry făcu un pas înainte și puse un picior pe încheietura mâinii drepte a băiatului, în care ținea cuțitul, fixându-i-o în pământul nămolos.

— Dă drumul la porcăria aia, băiete.

Băiatul sâsâi, apoi scoase un sunet mormăit și bolborosit, ca un curcan. Buza superioară se retrase, dezgolindu-i dinții. Ochii lui de chinez se fixară asupra lui Larry, care avea sentimentul că ține sub picior un șarpe rănit, însă încă primejdios. Simțea că băiatul își smucește mâna, încercând să și-o elibereze, fără să-i pese dacă se putea alege cu răni, sau chiar cu o fractură. Se zvârcoli, reușind să se ridice pe jumătate, și încercă să-și vâre dinții în materialul greu și umed al pantalonilor lui Larry. Larry se lăsă cu și mai multă greutate peste încheietura firavă, iar Joe scoase un țipăt — dar nu de durere, ci de sfidare.

— Dă-i *drumul*, băiete.

Joe continua să se zbată.

Hărțuiala aceasta ar fi continuat până ce Joe ar fi reușit să-și elibereze cuțitul sau până ce Larry îi frângea antebrațul dacă Nadine n-ar fi ajuns, în fine, murdară, cu respirația tăiată și clătînându-se, sfârșită de puteri.

Fără să privească în direcția lui Larry, se lăsă să cadă în genunchi.

— Dă-i drumul! pronunță ea liniștit, dar cu multă hotărâre.

Fața ei era scaldată în sudoare, și totuși calmă. Se aplecase la doar câțiva centimetri deasupra chipului schimonosit al lui Joe. El căută s-o prindă cu dinții, ca un câine, continuând apoi să se zbată. Mânios, Larry se chinuia să-și mențină echilibrul. Dacă băiatul izbutea să scape acum, probabil ar fi lovit-o mai întâi pe femeie.

— Dă-i... drumul! repetă Nadine.

Băiatul mârâi. Saliva i se prelingea dintre dinții încleștați. Pe obrazul drept i se lipise o urmă de noroi de forma unui semn de întrebare.

— Te vom părăsi, Joe. *Eu* te voi părăsi. Plec împreună cu el. Dacă nu te porți frumos.

Larry simți sub talpă o ultimă încordare a brațului, urmată de o destindere. În schimb, băiatul o măsura pe femeie întristat, acuzând-o și reproșându-i, în același timp. Când își mută privirile asupra lui Larry, acesta citi în ele o gelozie mistuitoare. Chiar dacă sudoarea curgea de pe el în valuri, Larry simți cum îl îngheață ochii băiatului.

Femeia continua să-i vorbească potolit. Nimeni nu-i va face nici un rău. Nimeni nu-l va părăsi. Dacă lăsa cuțitul din mână, puteau să fie cu toții prieteni.

Treptat, Larry deveni conștient că mâna de sub gheata lui se relaxase și eliberase arma. Băiatul zăcea inert, holbându-se la cer. Preferase să iasă din joc. Larry își luă piciorul de pe încheietura lui Joe, se aplecă rapid și ridică arma. Se întoarse și lansă cuțitul cu toată forța spre promontoriu. Lama se răsuci de nenumărate ori, aruncând sulite de lumină. Ochii strării ai lui Joe îi urmăriră traiectoria și băiatul scoase un urlet prelung de durere. Cuțitul se lovi de stânci, zângănind subțire, pentru ca apoi să se rostogolească dincolo de margine.

Larry se întoarse spre cei doi. Femeia cerceta antebrațul lui Joe, pe care forma rotunjită a bocancului lui Larry se întipărise adânc și se înroșise foarte tare. Își înalță ochii ei întunecați către Larry. Părea extrem de mâhnită.

Din reflex, lui Larry îi veniră în minte justificări, pe care le folosisese de atâtea ori ca să se apere — *a trebuit să procedez astfel, n-a fost vina mea, ascultă, doamnă, a vrut să mă omoare* — pentru că socotea că poate citi verdictul în ochii aceia triști: *Nu ești un tip de treabă.*

Până la urmă, nu spuse nimic. Situația era așa cum era, iar gestul lui fusese determinat de cel al puștii. În disperarea lui, băiatul își strânsese acum picioarele la piept și-și sugea degetul mare; părea greu de crezut că el fusese cauza întregii întâmplări. Care s-ar fi putut termina cu mult mai rău, dacă unul dintre ei ar fi fost rănit sau chiar ucis.

Prin urmare, nu zise nimic, privirile lui întâlneau ochii blânzi ai femeii și prin minte îi trecu următorul gând: *Cred că m-am schimbat. Oarecum. Nu știu în ce măsură.* Își aminti de o poveste pe care i-o relatase odată Barry Grieg, despre un cântăreț la chitară ritmică din L.A., un tip pe care-l chema Jory Baker, care nu întârzia niciodată, nu lipsea de la repetiții și nici nu dădea peste cap vreo audiție. Nu era genul de chitarist care să-ți ia ochii, vreun maestru de talia lui Angus Young sau Eddie Van Halen, dar nu-i lipsea competența. Odată, îi povestise Barry, Jory Baker fusese sufletul unei formații botezate Sparx, despre care toată lumea părea să fi căzut de acord că avea cele mai mari șanse să dea lovitură în anul acela. Muzica lor semăna cu aceea a formației Creedence Clearwater Revival în perioada lor de început: rock and roll cântat în forță, la chitară. Jory Baker scrisese aproape toate compozițiile și era solist vocal al tuturor melodiilor. Apoi urmase un accident de mașină, oase rupte și o grămadă de droguri luate în spital. Se externase, după cum spune cântecul lui John Prine, cu o placă de oțel în cap și o

mămuță în spinare.

Progresase de la Demerol la heroină. Fusese prins de mai multe ori. După o vreme decăzuse, ajunsese unul dintre drogații aceia care bântuie pe stradă, cu degete neîndemânatic, care se spală în stațiile Greyhound. Apoi, nu se știe cum, de-a lungul unei perioade de optsprezece luni, reușise să scape de droguri, ba chiar să rămână definitiv departe de acest viciu. O mare parte din el dispăruse însă. Nu mai era sufletul nici unei formații, pe care să obțină succesul sau nu, dar era mereu punctual, nu lipsea de la repetiții și nu dădea peste cap vreo audiență. Nu era prea vorbăreț, în schimb puzderia de întepături de pe brațul stâng dispăruse. Barry Grieg încheiase astfel: *A răzbit de partea cealaltă*. Asta era totul. Nimeni nu poate spune ce se petrece între cele două momente, când te transformi dintr-o persoană într-alta. Nimeni nu poate spune cum arată acea porțiune albastră și singuratică a iadului. Nu există un traseu al schimbării. Pur și simplu... răzbești de cealaltă parte.

Sau nu.

M-am schimbat, întrucâtva, gândi Larry nedeslușit. Și eu am răzbit de partea cealaltă.

Ea-i spuse:

— Eu sunt Nadine Cross. El este Joe. Mă bucur să te întâlnesc.

— Larry Underwood.

Își strânseseră mâinile, zâmbind amândoi de absurditatea situației.

— Să ne întorcem la șosea, îi propuse Nadine.

Porniră alături și, după câțiva pași, Larry se uită peste umăr la Joe, care rămăsese cu genunchii strânși la piept și cu degetul în gură, lăsând impresia că n-avea habar de plecarea lor.

— Vine el, îl asigură ea.

— Ești sigură?

— Foarte sigură.

Ajungând pe taluzul acoperit cu pietriș al șoselei, femeia se împiedică, dar Larry o prinse de braț. Ea-l răsplăti cu o privire recunoscătoare.

— Vrei să ne așezăm? Întrebă ea.

— Sigur că da.

Se așezară pe pavaj, față în față. Peste scurtă vreme, Joe se ridică și se apropie anevoie, privind la picioarele lui desculțe. Se așeză la oarecare distanță de ei. Larry îi aruncă o privire prudentă, apoi i se adresă Nadinei Cross.

— Voi doi erați cei care mă urmăreau.

— Știai? Da, de fapt mi-am închipuit.

— De cât timp?

— De două zile, mărturisi Nadine. Noi locuim în casa aceea mare, de la Epsom. Văzând figura lui mirată, adăugă: de lângă pârau. Ai adormit lângă zidul de piatră.

Larry clătină din cap.

— Iar ieri seară ați venit să vă uitați la mine, când dormeam în veranda aceea. Poate ca să vă convingeți că n-am coarne sau o coadă lungă și roșie.

— Din cauza lui Joe, îi explică ea liniștit. Am venit după el, atunci când am descoperit că plecase. Cum ți-ai dat seama?

— Ați lăsat urme în iarbă.

— Ah! Se uită la el de aproape, cercetându-l cu atenție și, cu toate că și-ar fi dorit-o, Larry nu-și coborî privirea. Aș vrea să nu fii supărat pe noi. Presupun că sună de-a dreptul ridicol, după ce Joe a încercat să te ucidă, dar nu este o ființă responsabilă.

— Acesta este numele lui adevărat?

— Nu, așa îi zic eu.

— Arată ca un sălbatic dintr-o emisiune realizată de *National Geographic*.

— Da, ai dreptate. L-am găsit pe pajiștea din fața unei case — casa lui, poate, familia se chema Rockway — infectat, cred, de la mușcătura unui șobolan. Nu poate vorbi. Urlă și mormăie. Până azi-dimineață, am reușit să-l controlez. Dar... sunt obosită, știi... și... Ridică din umeri. Noroiul i se usca pe bluză, lăsând în urmă un șir de forme ce aminteau de ideogramele chineze. La început, l-am îmbrăcat. Își scotea toate hainele de pe el, cu excepția chiloților. În cele din urmă, am obosit să mai încerc. Căpușele și țânțarii nu-l deranjează. Continuă, după o pauză: aș vrea să mergem împreună cu tine. Cred că n-are nici un rost să vorbim pe ocolite, date fiind condițiile.

Larry se întreabă ce ar crede dacă i-ar vorbi despre ce i se întâmplase ultimei femei care dorise să-l însoțească. Nu că ar fi vrut s-o facă; episodul avea să rămână îngropat adânc, chiar dacă femeia respectivă nu avusese parte de același tratament. Era la fel de puțin dispus s-o aducă în discuție pe Rita pe cât s-ar grăbi un criminal să pomenească numele victimei sale într-o conversație de salon.

— Nu știu încotro merg, spuse el. Vin de la New York City, însă am ales varianta mai lungă, din câte îmi dau seama. Planul meu era să-mi găsesc o casă frumoasă la malul mării și să stau acolo cam până prin octombrie. Dar cu cât merg mai departe, cu atât mai mult tânjesc după oameni. Cu cât merg mai departe, cu atât mă simt mai copleșit.

Se exprima prost și i se părea că nu poate explica mai bine fără să pomenească de Rita sau de visele lui rele, în care i se arăta Omul Întunecat.

— De multe ori mă înțeleg frica, mărturisi el cu precauție, din cauză că sunt singur. Simptome de paranoia. E ca și cum m-aș aștepta să-mi sară un indian în spate și să mă scalpeze.

— Cu alte cuvinte, ai încetat să-ți cauți o casă, în schimb ești în căutare de oameni.

— Da, poate.

— Acum ne-ai găsit pe noi. E un început.

— După părerea mea, voi m-ați găsit pe mine. Iar băiatul îmi provoacă îngrijorare, Nadine. Trebuie să vorbesc foarte direct despre chestiunea asta. Deocamdată a rămas fără cuțit, dar lumea asta e plină de obiecte tăioase și la îndemână.

— Da.

— N-ai vrea să fii brutal...

Lăsa propoziția în suspensie, sperând ca ea să o continue în locul lui, dar femeia nu spuse absolut nimic, îl privi doar cu ochii ei negri.

— Ai fi dispusă să-l părăsești?

Iată, cuvintele îi ieșiseră pe gură, le scuiase ca pe o bucată de piatră și nu se comporta nici pe departe ca un om de treabă... dar oare era corect, era cinstit față de vreunul dintre ei să agraveze și mai mult o situație neprielnică, luându-și asupra lor povara unui psihopat în vârstă de zece ani? O prevenise de la bun început că avea de gând să fie brutal, ceea ce și reușise. Dar acum trăiau într-o lume nemiloasă.

În acest răstimp, ochii de nuanță mării ai lui Joe îi sfredeau pe ai săi.

— N-ai putea face asta, îi răspunse Nadine calm. Înțeleg foarte bine primejdia și mai înțeleg că tu ești mai expus. Este gelos. Se teme că vei deveni mai important pentru mine decât el. Este foarte posibil ca el să încerce din nou să... să-ți facă rău, în cazul în care nu reușești să te împrietenești cu el sau cel puțin să-l convingi că n-ai de gând să... Lăsa cuvintele în aer, preferând să nu le dea un contur precis. Dar dacă-l părăsesc, ar fi ca și cum l-aș ucide. Iar eu nu vreau să fii părtașă la un asemenea gest. Oricum au murit prea mulți, ce rost are să mai fie comise și alte crime?

— Dacă-mi taie gâtul în miez de noapte, ai fi părtașă și la *acea* crimă.

Femeia își lăsa capul în jos.

Vorbind atât de încet încât să poată auzi doar ea (neștiind dacă Joe, care îi urmărea, înțelegea despre ce vorbesc), Larry îi spuse:

— Probabil că ar fi reușit încă de azi-noapte, dacă n-ai fi venit după el. Este adevărat?

— Vorbești despre lucruri care nu s-au petrecut, îi răspunse ea încetișor.

— Oare e vorba de fantoma unui Moș Crăciun ce n-a sosit încă? râse Larry.

Nadine își ridică privirile.

— Aș vrea să vin cu tine, Larry, dar nu pot să-l părăsesc pe Joe. Va trebui să iei o hotărâre.

— Mă pui într-o situație dificilă.

— Oricum, de la o vreme încoace, viața nu mai este deloc ușoară.

Larry se gândi la afirmația ei. Joe stătea cu picioarele în șanțul drumului, cercetându-i cu privirea lui ca marea. În spatele lor, marea cea adevărată se izbea fără încetare de stânci, strecurându-se prin canalele secrete pe care le săpase în interiorul pietrei.

— Foarte bine, spuse el. Părerea mea este că te porți periculos de blajin, dar... foarte bine.

— Îți mulțumesc. Voi fi răspunzătoare de faptele lui.

— Chestia asta o să mă consoleze, în caz că mă omoară.

— Conștiința mea ar fi încărcată pentru tot restul vieții.

O dată pronunțate aceste cuvinte, Nadine fu copleșită de presentimentul că toate părerile ei despre caracterul sacru al vieții i se vor părea curând o crudă batjocură, presentiment ce se abătu asupra ei ca un vânt hain și o făcu să se cutremure. Nu, își zise ea. Nu voi ucide. Asta nu. Niciodată.

În noaptea aceea poposiră pe nisipul alb și fin al plajei publice din Wells. Larry făcu un foc mare dincoace de șirul de ierburi aruncate la mal, care marca linia unde ajunsese ultimul flux, dar Joe se așeză de cealaltă parte, departe de el și de Nadine, și începu să arunce bețișoare în flăcări. Din când în când, ținea câte un băț mai mare în limbile de foc până ce se transforma într-o torță, după care pornea în fugă pe plajă, ținând-o ridicată, ca pe o unică și prețioasă lumânare de tort. Îl văzură cât rămase în bătaia luminii aruncate de foc, după care nu se mai distinse decât torța mișcătoare, unduindu-se în curentul produs de sprintul lui dement. Se stărnise puțin și briza mării și era mai răcoare decât în ultimele zile. Larry își aducea aminte, ca prin vis, de ploaia ce căzuse în după-amiaza în care o descoperise pe maică-sa pe moarte, chiar înainte ca supergripa să lovească New Yorkul, ca un tren de marfă lansat în cea mai mare viteză. Își aminti de furtuna cu tunete și de perdeaua albă care flutura barbar în apartament. Îl străbătu un fior ușor, iar vântul făcu o spirală de flăcări să se înalțe din foc și s-o ia către cerul negru și înstelat. Scânteile se ridicau încă și mai sus, pentru a se stinge apoi. Îi veni în minte toamna, care părea încă departe, însă nu chiar atât de departe cât păruse în acea zi de iunie când o găsisse pe maică-sa zăcând pe podea și delirând. Îi era puțin frig. Torța lui Joe sălta în sus și în jos, departe, spre nord. Acea unică lumină licărind în întunericul imens și tăcut îl făcea să se simtă singur și cu atât mai înfrigurat. Valurile se spărgeau de țărm, vuind.

— Știi să cânti?

Tresări ușor din pricina vocii ei și se uită la cutia de chitară ce zăcea alături de ei, pe nisip. O găsisse rezemată de un pian Steinway în camera de muzică a unei vile în care pătrunseseră, ca să-și facă rost de mâncarea pentru cină. Își încărcase rucsacul cu atâtea conserve cât să înlocuiască ceea ce mâncaseră în ziua respectivă și luase și chitara, dintr-un impuls, fără ca măcar să se uite înăuntru ca să vadă despre ce era vorba — oricum, într-o asemenea casă nu te puteai aștepta să găsești decât un lucru de calitate. Nu mai cântase de la petrecerea aceea ne bună de la Malibu, adică acum vreo șase săptămâni. Într-o altă viață.

— Da, mă pricep, îi răspunse el, descoperind că *voia* să cânte, nu pentru ea, ci pentru că uneori îți face bine să cânti, te ajută să uiți de greutate. Iar în jurul unui foc, pe plajă, cineva trebuia neapărat să cânte la chitară. Altfel, ar fi fost ca o zi fără soare.

— Hai să vedem ce găsim aici, zise el, desfăcând în cuierurile.

Se așteptase să fie ceva de calitate, însă ceea ce descoperi în interiorul cutiei îl surprinse în cel mai plăcut chip. Era o chitară Gibson cu douăsprezece coarde, un instrument minunat, făcut poate chiar la comandă. Larry nu se pricepea destul de bine la chitare ca să fie sigur. În schimb știa că intarsiile de pe gâtul ei, care prindeau reflexele de un roșu-portocaliu ale flăcărilor și le reflectau ca o prismă din sticlă, erau de sifed.

— E minunată, spuse ea.

— Să știi că e minunată!

Își trecu degetele peste coarde și-i plăcu sunetul, chiar dacă era prea deschis și nu perfect acordat, sunet mai plin și mai bogat decât cel obținut de la o chitară obișnuită, cu șase coarde. Un sunet armonios, însă viguros. Asta-i cel mai grozav la o chitară cu strune de oțel, că scoate un sunet minunat și viguros. Iar coardele erau marca Black Diamond, din cele înfășurate și puțin desuete, în schimb scoteau un sunet cinstit, poate puțin cam dur atunci când treceai de pe o coardă pe cealaltă — *zing!* Zâmbi, aducându-și aminte de disprețul lui Barry Grieg față de coardele obișnuite pentru chitare, cele netede și lustruite. Întotdeauna le zisese "lunecoase de doi bani". Bietul Barry, care dorea să ajungă un al doilea Steve Miller.

— De ce zâmbești? se interesă Nadine.

— Mă gândeam la vremurile de demult, îi răspunse el, puțin trist.

Reuși să acordeze chitara după ureche, gândindu-se mai departe la Barry, Johnny McCall și Wayne Stuckey. Când termină, ea-l bătu ușor pe umăr, iar Larry își ridică privirea.

Joe se așezase lângă foc, cu un băț pe jumătate ars uitat în mână. Se uita la el cu ochii săi stranii, în care se citea cea mai sinceră încântare, iar gura îi rămăsese deschisă.

Nadine rosti încet, atât de încet, încât ar fi putut să fie doar un gând de la el din cap:

— Muzica poate vrăji...

Larry începu să ciupească pe strune o melodie vioaie, un vechi blues pe care-l învățase în adolescență, de pe un disc Elektra cu înregistrări folk. Un cântec interpretat pentru prima oară de Koerner, Ray și Glover, din câte știa el. Când crezu că intrase bine în melodie, începu să cânte... A avea să rămână întotdeauna mai bun la voce decât la instrument.

*Ei, dragă, mă vezi venind din depărtări
Am să fac din noapte zi, draga mea
Pentru că iată, sunt aici
Departa de casa mea
Dar mă auzi venind, draga mea
După cum țin hangul pe spinarea pisicii negre.*

Acum băiatul zâmbea fermecat, ca un om care a descoperit un secret extraordinar. După părerea lui Larry, semăna cu un tip pe care-l chinuia de cine știe când o mâncărime între omoplați, unde nu reușea în nici un chip să ajungă, iar acum descoperise în sfârșit pe cineva care știuse unde să-l scarpine. Scotoci printre rafturile prăfuite ale memoriei, în căutarea unei alte strofe, pe care o găsi, în fine.

*Pot face lucruri, draga mea, de care alți bărbați nu-s în stare
Ei nu-și găsesc numărul lor, dragă, n-ajung la iarba învingătorului
Dar eu pot, dragă, pentru că sunt departe de casă
Și tu știi că ai să mă auzi cum vin
Ținând hangul pe spinarea pisicii negre.*

Surâsul deschis și încântat al băiatului îi aprinse o lumină în ochi, făcându-i apti, din câte gândea Larry, să slăbească puțin încordarea din mușchii coapselor oricărei fete. Larry atacă o improvizație instrumentală și se descurcă, și de această dată, suficient de bine. Degetele lui știau să scoată din chitară sunetele cele mai potrivite, dure, pline și vag stridente, ca o grămadă de podoabe ieftine, probabil furate, vândute într-o pungă de hârtie la colț de stradă. O făcu să sune puțin arogant, apoi, ca să nu dea totul peste cap, se refugie rapid într-un alt blues în mi, la trei degete, din cele vechi și bune. Nu reuși să-și aducă aminte toată strofa finală, era ceva cu o linie de cale ferată, așa că repetă prima strofă și încheie.

Când se așternu iarăși tăcerea, Nadine râse și aplaudă. Joe aruncă bățul cât colo și țopăi pe nisip, în toate părțile, scoțând puternice țipete de bucurie. Lui Larry nu-i venea să creadă ce transformare se petrecuse cu copilul și încercă să-și tempereze entuziasmul, evitând riscul unei dezamăgiri.

Muzica poate vrăji o fiară sălbatică.

Se surprinse sperând, neîncredător, că totul se putea rezolva atât de simplu. Joe îi făcea semne, iar Nadine îi spuse:

— Vrea să-i mai cânti și altceva. Ce zici? A fost foarte frumos. Și eu mă simt mai bine. Mult mai bine.

Prin urmare, interpretează "Goin Downtown", de Geoff Muldaur, "Sally's Fresno Blues", compoziția lui proprie; apoi "The Springhill Mine Disaster" și "That's All Right Mamma", scrisă de Arthur Crudup. Pe urmă trecu la niște rock and rolluri primitive — "Milk Cow Blues", "Jim Dandy", "Twenty Flight Rock" (interpretând ritmul de boogie-woogie și refrenele cât putea mai bine, deși degetele începuseră să-i amorțească și să-l doară) și, în final, un cântec la care ținea mult, "Endless Sleep", cântat pentru prima oară de Jody Reynolds.

— Nu mai pot cânta, îi mărturisii el lui Joe, care rămăsese nemișcat în timpul întregului recital. Din cauza degetelor.

Își întinse mâna, arătându-i urmele adânci pe care le lăsaseră coardele în degete și spărturile din unghii.

Băiatul își întinse și el mâinile.

Larry ezită un moment, apoi ridică imperceptibil din umeri. Îi întinse băiatului chitara, cu gâtul înainte.

— E nevoie de foarte mult exercițiu, adăugă el.

Dar ceea ce urmă fu lucrul cel mai uimitor la care asistase de când era pe lume. Băiatul atacă "Jim Dandy" aproape fără greșală, urlând cuvintele în loc să le pronunțe, de parcă ar fi avut limba lipită de cerul gurii. Cu toate acestea, era limpede că nu mai cântase niciodată la

chitară; nu era în stare să apese suficient de tare pe coarde și să le facă să sune cum se cuvine, iar schimbările de grif erau lente și neîndemânatic. Sunetul pe care izbutea sări scoată era estompat și ciudat — ca și cum ar fi cântat la un instrument cu cutia de rezonanță plină de vată — rămânând, totuși, o copie perfectă a felului în care interpretase Larry melodia.

După ce termină, Joe își examinează curios degetele, ca și cum ar fi încercat să înțeleagă cum de reușeau să recreeze substanța sonoră a muzicii interpretate de Larry, însă nu și sunetele acelea puternice și limpezi.

Ca și cum s-ar fi aflat în transă, Larry se auzi spunând următoarele:

— Nu apeși suficient de puternic, asta-i tot. Trebuie să-ți formezi bătăături — adică niște suprafețe dure — la vârfurile degetelor. Și trebuie să-ți se întărească și mușchii de la mâna stângă.

Joe îl urmări cu atenție în timp ce vorbea, dar Larry nu avea cum să știe dacă băiatul îl înțelegea sau nu. I se adresă Nadinei:

— Știai că e-n stare de așa ceva?

— Nu, sunt la fel de surprinsă ca și tine. Pare un miracol, nu?

Larry încuviință din cap. Băiatul interpretează apoi "That's All Right, Mamma", păstrând aproape toate nuanțele din interpretarea lui Larry. Uneori însă strunele vibrau lemnos, atunci când degetele lui Joe le împiedicau să vibreze, în loc să le lase în voie.

— Lasă-mă să-ți arăt cum se face, îi propuse Larry, întinzând mâinile după instrument.

Joe își lăsă imediat privirile în jos, neîncrezător. Larry se gândi că își adusese aminte, probabil, de cuțitul ce-i fusese aruncat în valuri. Băiatul se retrase, ținându-și strâns chitara.

— Foarte bine, spuse Larry. E a ta și numai a ta. Iar dacă ai să vrei o lecție, te aștept oricând.

Băiatul scoase un țipăt și porni în fugă de-a lungul plajei, ținând chitara ridicată deasupra capului, ca pe un trofeu.

— Are s-o facă țândări, zise Larry.

— Nu, îi răspunse Nadine, nu cred că se va întâmpla așa.

În crucea nopții, Larry se trezi și se ridică într-un cot. Din Nadine nu se vedea decât o siluetă vag feminină, înfășurată în trei păături, ocupând un sfert din circumferința din jurul focului mort. Diametral opus față de Larry dormea Joe. Și el era acoperit cu mai multe păături, dar capul îi rămăsese afară. Își ținea degetul mare la loc sigur, în gură. Își trăsese picioarele spre piept, iar în spațiul liber cuibărise chitara Gibson cu douăsprezece coarde. Cu mâna liberă strângea ușor gâtul instrumentului. Fascinat, Larry rămase cu privirile ațintite asupra lui. Îi luase băiatului cuțitul și i-l aruncase; iar acum băiatul adoptase chitara. Minunat. Să și-o păstreze. Nu puteai să înjunghii pe nimeni cu o chitară, deși te puteai folosi cu destul succes de ea în chip de bătă. Apoi adormi din nou.

Când se trezi, a doua zi de dimineață, Joe stătea pe o stâncă, ținând chitara în brațe și picioarele în bătaia valurilor, și cânta "Sally's Fresno Blues", mai bine decât cu o seară în urmă. Nadine se trezi peste douăzeci de minute și zâmbi radios. Lui Larry îi trecu prin minte că era o femeie încântătoare și, în același moment, își aminti de un fragment dintr-un cântec al lui Chuck Berry: *Nadine, scumpa mea, tu ești?*

— Hai să vedem ce putem mânca la micul dejun, spuse el.

Făcu focul și se adunară tustrei în jurul lui, ca să-și alunge frigul nopții din oase. Nadine prepară o fiertură de ovăz cu lapte praf și băură ceai tare, fiert într-o conservă, după metoda vagabonzilor. Joe mănca fără să lase Gibsonul din poală. Și, în două rânduri, Larry se surprinse zâmbindu-i băiatului, gândind că nu poți să nu-ți la cineva atât de îndrăgostit de chitara aceea.

Se urcă pe biciclete și urmară US 1, spre sud. Joe mergea fix pe linia albă din mijlocul șoselei, luându-le-o uneori chiar și cu doi kilometri înainte. Odată, când îl ajunseră din urmă, băiatul mergea calm pe marginea drumului, ținându-și bicicleta de coarne și mâncând mure într-un stil amuzant — arunca pe rând murele în sus, prinzându-le fără greș în gură, de fiecare dată. După o oră, îl găsiră așezat pe un monument comemorativ al Războiului de Independență și cântând "Jim Dandy" la chitară.

Chiar înainte de ora 11, dădură peste un blocaj rutier bizar, înaintea unui oraș numit Ogunquit. Trei camioane pentru gunoi ale municipalității, de culoare portocaliu-aprins, fuseseră trase de la un capăt la celălalt al drumului, blocându-i cât era de lat. Într-una din benele de gunoi zăcea cadavrul mâncat de ciori a ceea ce fusese cândva un bărbat. Ultimele zece zile de caniculă își lăsaseră urmele asupra lui. Acolo unde trupul nu era acoperit de haine, mișuna o mulțime de viermi. Nadine își întoarse privirile și întrebă:

— Oare unde-o fi Joe?

— Nu știu, undeva înaintea noastră.

— Sper să nu fi văzut atrocitatea asta. Crezi că a băgat de seamă?

— Probabil, spuse Larry.

Având în vedere că US 1 era una dintre arterele principale, drumul i se păruse surprinzător de gol de când plecaseră de la Wells; nu întâlniseră decât cel mult douăzeci de mașini rămase în drum. Acum înțelegea cauza. Blocaseră șoseaua. De cealaltă parte a orașului aveau să găsească sute, poate mii de mașini. Știa câtă grijă avea Nadine pentru Joe și era poate preferabil să-l ferească de asemenea experiențe.

— Pentru ce-or fi blocat drumul? îl întrebă ea. La ce credeau ei că le folosește?

— Presupun că au încercat să instituie o carantină la ei în oraș. Cred că vom întâlni o asemenea barieră și de partea cealaltă.

— Mai există și alte cadavre?

Larry își sprijini bicicleta de suport și se uită:

— Mai sunt trei.

— Bine, n-am să mă uit în direcția aceea.

Larry dădu din cap. Trecură cu bicicletele pe lângă camioane, apoi încălecară și plecară mai departe. Șoseaua se apropiase iarăși de mare și se făcuse mai răcoare. Căsuțele de vacanță se înghesuiau una într-alta, în șiruri lungi și sordide. Oare oamenii chiar își petreceau vacanțele în asemenea locuințe? se întrebă Larry. Păi mai bine se duceau în Harlem și-și lăsau copiii să se joace sub jeturile hidrantelor.

— Nu sunt prea frumoase, nu-i așa? spuse Nadine.

Erau acum înconjuțați din ambele părți de elementele esențiale ale oricărei stațiuni de ultimă speță: benzinării, chioșcuri pentru grătare, lactobaruri Dairy Treet, moteluri vopsite în cele mai stridente culori pastel, spații pentru minigolf.

Larry se simțea afectat de lucrurile acestea în două feluri, foarte deosebite unul de celălalt. O parte din el se revolta împotriva urăteniei lor triste și ți pătoare și a urăteniei minților care transformaseră această magnifică și sălbatică zonă de coastă într-un nesfârșit parc de distracții la marginea șoselei, pentru familii venite aici în mașini station wagon. O parte mai profundă și mai subtilă a lui îi amintea însă despre oamenii care populaseră locurile și șoseaua asta într-alte veri. Doamne cu pălării de soare și pantaloni scurți prea strâmți pentru respectabilele lor șolduri. Băieți de colegiu în cămăși de rugby, cu dungi roșii-negre. Fete în bluze de plajă și sandale cu barete. Copii mici, urlând cu obrajii plini de înghețată.. Ei erau americani, în jurul cărora, ori de câte ori se aflau în grup, plana un soi de romantism murdar și captivant — indiferent dacă grupul respectiv se afla într-o cabană pentru schiori din Aspen sau dacă-și îndeplinea ritualul prozaic-tainic al fiecărei veri, de-a lungul lui US 1, în Maine. Dar acum, toți americanii aceia dispăruseră. O furtună rupsese dintr-un copac o ramură, care răsturnase imensa firmă din plastic de la Dairy Treet în parcare de lângă cofetărie, unde zăcea într-o rână, ca o tichie de culoare palidă. Iarba crescuse prea mult pe terenul de minigolf. Porțiunea de șosea dintre Portland și Portsmouth fusese odată un parc de distracții lung de peste o sută de kilometri, iar acum nu mai rămăsese din el decât un bălci băntuit de fantome, unde toate mașinăriile încetaseră să mai funcționeze.

— Nu, nu sunt prea frumoase, recunosc eu, dar au fost odată ale noastre, Nadine. Odată totul a fost al nostru, chiar dacă noi n-am mai pus niciodată piciorul aici. Iar acum s-a terminat.

— Dar nu pentru vecie, îi răspunse ea calm, iar el o privi, admirându-i figura curată și strălucitoare. Fruntea, de unde pleca spre spate uimitoarea șuviță de păr alb, radia ca o lumină. Eu nu sunt credincioasă, dar aş numi ceea ce s-a întâmplat judecata lui Dumnezeu. Într-o sută de ani, poate în două sute, toate astea vor fi din nou ale noastre.

— Camioanele alea nu vor fi înlăturate de acolo nici peste două sute de ani.

— Nu, în schimb drumul nu va mai exista. Camioanele vor rămâne în mijlocul unui câmp sau al unei păduri, iar în locul unde se află anvelopele lor vor crește păduchernați și papuculoam-nei. De fapt, ele nu vor mai fi niște simple camioane, ci produse ale activității umane.

— Cred că n-ai dreptate.

— Cum să n-am dreptate?

— Pentru că acum suntem în căutarea altor oameni, îi răspunse Larry. Ei, de ce crezi tu că facem asta?

Ea îl privi tulburată și spuse:

— Păi... pentru că acesta este modul corect de a proceda. Oamenii au *nevoie* de alți oameni. N-ai simțit și tu la fel? Atunci când erai singur?

— Ba da, răspunse Larry. Dacă suntem singuri, înnebunim din pricina singurătății. Iar când ne adunăm mai mulți, ne apucăm să construim kilometri întregi de case pentru vacanță și ne ucidem unii pe ceilalți sâmbătă seara, prin baruri. Izbucni în râs. Era un râs rece și nefericit, lipsit de orice urmă de veselie, care pluti mai multă vreme în văzduhul gol. Nu există vreun răspuns. E ca și cum ai fi prins în interiorul unui ou. Hai să mergem... Joe se află probabil cu mult înaintea noastră.

Mai rămase lângă bicicletă un moment, urmărindu-i cu privirea ei tulburată pe Larry, care deja pornise. Apoi îl urmă și ea. Nu se putea să aibă dreptate. *Nu era posibil*. Dacă un lucru atât de monstruos se petrecuse fără să existe un motiv întemeiat, atunci ce rost mai aveau toate? Atunci ei de ce mai rămăseseră în viață?

De fapt, Joe nu era chiar foarte departe de ei. Îl descoperiră stând pe bara de protecție din spate a unui Ford albastru, parcat pe o alee. Se uita la o revistă porno pe care o găsisese cine știe unde, iar Larry constată, cu jenă, că băiatul se afla în plină erecție. Îi aruncă o privire Nadinei, dar ea se uita într-altă parte, poate dinadins.

Când ajunseră în dreptul aleii, Larry îl întrebă:

— Vii?

Joe lăsă revista deoparte și, în loc să se ridice, scoase un sunet gutural și interogativ, arătând în sus. Larry își ridică imediat privirile spre cer, crezând pentru o clipă că băiatul văzuse un avion. Atunci auzi strigătul Nadinei:

— Nu pe cer, uite acolo, pe hambarul acela! Vocea îi trăda agitația. Pe acoperișul hambarului! Îi mulțumesc Domnului pentru tine, Joe! Noi n-am fi văzut!

Se repezi la Joe și-l strânse în brațe. Larry se întoarse spre sură, pe acoperișul căreia ieșeau limpede în evidență literele albe:

AM PLECAT LA CENTRUL EPIDEMIOLOGIC DIN STOVINGTON, VT.

Dedesubt era indicată ruta. Iar la urmă scria:

— Isuse Cristoase, probabil ultimul rând l-a scris cu curul în vânt, comentă Larry.

— Centrul epidemiologic! zise Nadine, ignorându-l. Eu de ce nu m-am gândit? Am citit un articol despre asta în suplimentul de duminică al ziarului, acum nici trei luni de zile! Ei au plecat într-acolo!

— Dacă mai sunt în viață.

— În viață? Sigur că sunt. Epidemia se *terminase* pe 2 iulie. Iar dacă au fost în stare să se cațäre pe acoperișul surii, poți fi sigur că nu erau bolnavi.

— Unul dintre ei era sigur foarte vioi, se arătă Larry de acord, simțind cum crește și în el un entuziasm, altfel temperat, dinspre stomac. Și dacă stau să mă gândesc că eu am traversat Vermont...

— Stovington este destul de departe spre nord, față de Highway 9, îi răspunse Nadine neatentă, privind în continuare spre sură. Cu toate acestea, probabil au ajuns acolo. 2 iulie a fost acum două săptămâni. Ochii femeii erau aprinși. Crezi că s-ar mai putea afla și alți oameni la centrul epidemiologic, Larry? S-ar putea să mai fie, nu ești de părere? De vreme ce știau tot ce se poate ști despre carantine și echipamente sterile? Și probabil au lucrat tot timpul la un tratament, nu?

— Nu știu, îi răspunse Larry precaut.

— Sigur că așa s-a întâmplat, spuse ea nerăbdătoare și puțin exaltată. Larry n-o mai văzuse într-un asemenea hal de agitație, nici măcar atunci când Joe își executase nemaipomenitul lui număr de imitație la chitară. Pun pariu că Harold și Frances au găsit *zecă* de oameni, poate chiar *sute*. Plecăm fără întârziere. Cea mai scurtă rută...

— Stai puțin, o potoli Larry, prinzând-o de umăr.

— Adică ce vrei să spui, să stau? Nu pricepi că...

— Înțeleg că mesajul ăsta a așteptat vreme de două săptămâni trecerea noastră pe aici, prin urmare treaba asta poate să mai aștepte puțin. Până una-alta, hai să mâncăm ceva. Cât despre Joe Chitaristul Nebun, în curând o să adoarmă în picioare.

Se uită în spatele ei. Joe răsfoia din nou revista porno, dar capul stătea să-i cadă în piept și începuse să clipească des, din ce în ce mai departe de realitate. Sub ochi îi apăruseră cearcăne.

— Spuneai că tocmai a scăpat de-o infecție, spuse Larry. Și tu ești după o perioadă de călătorii grele... ca să nu mai vorbim de Pândă după Chitaristul cu Ochi Albaștri.

— Ai dreptate... nu m-am gândit.

— Nu-i trebuie decât o masă bună și un pui de somn.

— Desigur, Joe, îmi pare rău. Nu m-am gândit.

Joe scoase un mormăit, din care se ghicea cât de adormit și dezinteresat era.

Larry simți un nod de teamă ridicându-i-se spre gât, din cauza a ceea ce neapărat trebuia să spună. Dacă nu o făcea, Nadine avea s-o facă de îndată ce găsea un răgaz cât de mic de gândire... În afară de aceasta, sosisse poate și timpul să vadă dacă el se schimbasesse pe atât cât avea impresia.

— Nadine, știi să conduci?

— Să conduc? Vrei să zici, dacă am carnet? Da, însă o mașină nu este practică, din cauza obstacolelor de pe drumuri, nu? Adică...

— Nu mă gândeam la mașină, spuse el.

În spatele pleoapelor îi apărură instantaneu imaginea Ritei alături de misteriosul om negru (reprezentarea simbolică pe care mintea lui o asocia morții, din câte presupunea), ambii întunecați și palizi, repezindu-se asupra lui, călare pe o monstruoasă motocicletă Harley, ca niște ciudați Cavaleri ai Apocalipsului. Simți cum i se usucă gura și-i zvâcnesc tâmpilele din cauza acestui gând, dar când continuă, vocea lui era sigură. Nadine păru să nu remarcă momentul lui de slăbiciune. Fapt ciudat, cel care se învioră din starea lui de amorțeală, dând semne să observe schimbarea, fu Joe.

— Mă gândeam la niște motociclete, de un tip sau altul. Am putea să străbatem distanțe mai mari cu efort mai mic și am ocoli orice... ei, orice obstacole de pe drum. Așa cum am ocolit cu bicicletele camioanele acelea ale municipalității.

Ochii ei se luminau și se însuflețiră.

— Da, să știi că am putea proceda așa. Eu n-am mai mers niciodată pe motocicletă, dar așa putea să învăț de la tine, nu-i așa?

La auzul cuvintelor *eu n-am mai mers niciodată pe motocicletă*, teama lui Larry crescuse și mai mult.

— Da, spuse el, dar lucrul cel mai important pe care o să ți-l spun este să mergi încet, până te obișnuiești. *Foarte* încet. O motocicletă, chiar și o motoretă mică, nu iartă eroarea umană, iar eu n-o să te pot duce la doctor, dacă ți se întâmplă un accident pe șosea.

— Atunci așa facem. Vom... Larry, ai călătorit cumva pe motocicletă, înainte să te întâlnești? Probabil așa ai făcut, altfel n-ajungeai așa de repede de la New York City până aici.

— Am aruncat-o într-un șanț, îi răspunse el stăpânit. Mersul de unul singur îmi dădea o stare de nervozitate.

— Ei, de acum nu vei mai fi singur, îl asigură Nadine, aproape vesel. Se întoarse spre Joe. Plecăm spre Vermont, Joe! Ne vom întâlni și cu alți oameni! Nu-i grozav? Nu-i *nemaipomenit*?

Joe căscă.

Nadine spuse că e prea agitată ca să se poată odihni, dar că va rămâne cu Joe, până ce acesta va adormi. Larry porni spre centrul orașului Ogunquit, în căutarea reprezentanței unei

firme de motociclete. Nu exista nici una, în schimb își aduse aminte că văzuse un magazin de motociclete când ieșiseră din Wells. Se întoarse la Nadine și-i găsi dormind pe amândoi la umbra Fordului albastru unde. Joe studiase revista.

Se întinse nu departe de ei, însă nu reuși să adoarmă. În cele din urmă, traversă șoseaua și-și croi drum prin timoftica înaltă până la genunchi către ușa surii unde fusese pictat anunțul. Mii de cosași săreau nebunește, ferindu-se din calea lui, iar lui Larry îi trecu prin minte: *Eu sunt epidemia lor. Eu sunt omul lor negru.*

În apropierea ușilor duble ale șurei larg deschise, reperă două cutii goale de Pepsi și o coajă de pâine dintr-un sandviș. În vremuri normale, pescărușii ar fi înfulecat de mult rămășițele sandvișului, dar vremurile se schimbaseră, iar pescărușii se obișnuiseră, fără îndoială, cu o hrană mai consistentă. Trase un picior cojii de pâine, apoi uneia dintre cutii.

Sergent Briggs, du astea de urgență. În laboratorul criminalistic. Cred că, în cele din urmă, criminalul nostru a comis o greșeală.

Am înțeles, inspectore Underwood. Ziua în care Scotland Yardul a hotărât să te trimită pe dumneata a fost norocoasă pentru Squinchly-on-the-Green.

Mă simt onorat, sergent. Dar eu nu-mi fac decât datoria.

Larry intră în șură, unde era întuneric, cald și agitație, din cauza rândunelelor care-și făcuseră cuib acolo. Mirosul fânului era dulce. În staule nu exista nici un animal; decât să le expună unei morți sigure prin inaniție, proprietarul preferase să le lase în libertate, să moară de supergripă sau să scape.

Notează toate aceste lucruri, în vederea anchetei judiciare, sergent.

Voi face întocmai, inspectore Underwood.

Se uită pe podea și descoperi un ambalaj de ciocolată. Îl ridică de jos. Înăuntrul ambalajului fusese odată o ciocolată Payday. Cel ce pictase mesajul avusese curaj, poate. Însă bun gust, în nici un caz. Fiindcă ciocolata Payday stătuse prea mult timp în soarele fierbinte.

Treptele ce urcau spre pod erau prinse în cuie de una dintre bârnele de sprijin. Ud de transpirație, neștiind bine de ce se afla aici, Larry începu să urce. În mijlocul podului (mergea încet și foarte atent, să nu apară cumva vreun șobolan), o nouă scară, de această dată una obișnuită, ale cărei trepte erau stropite cu vopsea albă, urca în luminator.

Cred că am dat peste un nou indiciu, sergent.

Inspectore, sunt mut de uimire — spiritul tău de deducție nu este depășit decât de frumusețea și de lungimea cu totul excepțională a organului tău de reproducere.

Mă simt onorat, sergent.

Urcă în luminator. Aici era și mai cald, chiar infernal de cald, și Larry își spuse că, dacă Frances și Harold ar fi lăsat aici cutia cu vopsea, după terminarea textului, șura ar fi ars până la temelii, încă de acum o săptămână. Ferestrele erau prăfuite, acoperite cu străvechi pânze de păianjen, țesute de pe când fusese ales președinte Gerald Ford. Una dintre aceste ferestre fusese deschisă prin forțare, iar când Larry se aplecă peste pervazul ei, văzu priveliștea minunată a împrejurimilor.

Partea aceasta a șurei dădea spre est și se afla la o înălțime destul de mare pentru ca monstruoasele concesiuni de la marginea drumului să nu pară acum decât niște mici gunoaie nevinovate, risipite la marginea șoselei. Dincolo de autostradă se întindea, magnific, oceanul, ale cărui valuri erau frumos sparte în două de digul ce pornea din zona nordică a portului. Uscatul părea o pictură reprezentând un peisaj de vară, dominat de verde și de auriu sub perdeaua nemișcată a aburului după-amiezei. Simțea mirosul de sare și de sărătură. Iar dacă privea în jos, spre panta acoperișului, putea citi mesajul lui Harold, cu susul în jos.

Numai gândul că ar trebui să se plimbe pe acoperiș, la o asemenea înălțime deasupra pământului, îi strânse stomacul. Iar ca să pictezi și numele fetei, ar trebui să stai cu picioarele atârinate dincolo de streășină.

Oare de ce și-a dat atâta silință, sergent? Aceasta, cred, este una dintre întrebările asupra cărora trebuie să ne concentrăm.

Așa trebuie să fie, dacă o spune inspectorul Underwood.

Se întoarse pe aceleași scări, coborând încet și având grijă pe unde calcă. Nu era momentul să-și rupă un picior. Ajuns jos, atenția sa fu atrasă de altceva, o creștătură într-unul din stâlpii de susținere, uimitor de albă și de nouă, în contrast cu aspectul prăfuit și întunecat al hambarului. Se apropie de locul respectiv și privi tăietura de aproape, apoi își trecu buricul degetului mare peste ea, în parte amuzându-se, în parte mirându-se că o altă ființă omenească lucrase aici chiar în ziua în care el și Rita porniseră spre nord. Mângâie din nou, de această dată cu unghia, literele săpate în lemn.

(imagine)

H.L.

L

F.G.

Adică Harold Lauder o iubește pe Frances Goldsmith. În mijlocul unei inimi. Cu săgeată.

După părerea mea, sergent, individul era îndrăgostit.

— Minunat pentru tine, Harold, rosti Larry, părăsind șura.

Magazinul de motociclete din Wells se dovedi a fi o reprezentanță Honda și, după felul cum erau aliniate în vitrină, Larry trase concluzia că lipseau două motociclete. Dar se mândri și mai tare cu o a doua descoperire — un ambalaj de ciocolată făcut ghem, în apropierea coșurilor de gunoi. Provenind de la o ciocolată Payday. Din câte se putea deduce, persoana în cauză — Harold Lauder cel bolnav de amor, probabil — își terminase batonul de ciocolată în timp ce

decidea care anume motociclete îi vor face fericiți pe el și pe stăpâna inimii lui. Strânsese ambalajul în pumn și-l aruncase spre coșul de gunoi. Și ratase.

Nadine fu de părere că deducțiile erau corecte, în schimb nu se lăsa transportată de ele, ca Larry. Prefera să cerceteze celelalte motociclete, dornică să pornească la drum. Joe se așezase pe treptele din fața sălii de prezentare, cânta la Gibsonul lui cu douăsprezece coarde și zbiera mulțumit.

— Ascultă-mă, îi spuse Larry, e ora 5, Nadine. Sub nici un motiv nu putem pleca mai devreme de mâine.

— Dar au mai rămas trei ore bune de lumină! Nu putem să stăm cu brațele încrucișate! E posibil să-i pierdem, din cauza asta!

— Nu face nimic dacă nu-i mai găsim. Harold Lauder a lăsat o dată instrucțiuni în urma lui, până și despre șoselele pe care aveau de gând să meargă. Iar dacă pleacă mai departe, probabil va proceda la fel.

— Dar...

— Știu că ești nerăbdătoare, îi spuse, punându-și mâinile pe umerii ei. Simți cum i se stârnește vechea nervozitate și se sili să-și păstreze controlul. Tu nu te-ai mai suit niciodată pe o motocicletă.

— Dar pe bicicletă știu să merg, totuși. Și știu și cum să folosesc un ambreiaj, ți-am zis. *Te rog*, Larry. Dacă nu irosim vremea, putem să facem popas în New Hampshire diseară, iar până mâine noapte am și străbătut jumătate din drum. Cred...

— Nu este *deloc* ca o bicicletă, fir-ar să fie! izbucni el.

Melodia de pe chitară se frânse. Îl văzu pe Joe cum îi privește peste umăr, cu ochii îngustați și, dintr-o dată, neîncredători. Aoleo! mereu îmi ies lucrurile pe dos, gândi Larry. Chestia asta îl supără și mai tare.

Nadine îi spuse cu blândețe:

— Mă doare.

Se uită și constată că degetele i se îngropaseră în carnea fragedă a umerilor ei; supărarea lui se topi, luându-i locul rușinea.

— Îmi pare rău, se scuză el.

Joe îl fixa în continuare și Larry înțelese că pierduse jumătate din terenul pe care reușise să-l câștige în fața băiatului. Poate chiar mai mult. Între timp, Nadine spusese ceva.

— Cum?

— Te rugam să-mi spui de ce nu este ca o bicicletă.

Primul impuls a fost să-i strige: *Dacă tot știi atât de multe, du-te și încearcă singură să mergi. Ai să constăți dac-o să-ți facă plăcere să te uiți la lume cu capul sucit la spate. Se abținu la timp, gândindu-se că nu pierduse teren numai în ceea ce-l privea pe băiat. Pierduse și o parte a încrederii în el însuși. Reușise probabil să iasă de cealaltă parte, dar o dată cu el venise și o parte din vechiul și copilărosul Larry, parte care continua să-l urmărească aidoma unei umbre, redusă la dimensiuni minime în soarele amiezii, dar nu complet anihilată.*

— Motocicleta e mai grea, începu el. Dacă te dezechilibrezi, n-o poți reechilibra la fel de ușor ca pe o bicicletă. Modelul acesta, 360, ajunge la vreo sută șazececi de kilograme. Vei controla această greutate suplimentară extrem de repede, dar ai nevoie *totuși* de o perioadă de acomodare. Într-o mașină obișnuită, acționezi schimbătorul de viteze cu mâna și accelerația cu piciorul. Pe motocicletă este invers: schimbarea de viteze se face cu piciorul, iar accelerația cu mâna, și asta îți cere *mult* timp ca să te adaptezi. În loc de o frână, ai două. Cu piciorul drept frânezi roata din spate, cu mâna dreaptă roata din față. Dacă uiți și folosești frâna de mână, este posibil să zbori peste ghidon. Și mai trebuie să te obișnuiești și cu pasagerul din spate.

— Joe? Dar mi-am închipuit că va merge cu tine!

— Mi-ar face plăcere să-l pot lua, îi răspunse Larry. Dar în clipa de față nu cred că ar accepta el. Tu ce părere ai?

Nadine îl scrută atent pe Joe.

— Nu, zise ea, oftând. S-ar putea să se teamă și să nu vrea să meargă nici măcar cu mine.

— Dacă acceptă, tu răspunzi de el. Iar eu răspund de amândoi. N-aș vrea să vă văd căzuți.

— Ți s-a întâmplat cumva asta chiar ție, Larry? Erai cu cineva?

— Da, am fost, recunosc Larry, și am și căzut. Dar în momentul respectiv doamna cu care mergeam murise.

— A avut un accident de motocicletă?

Figura Nadinei rămăsese perfect imobilă.

— Nu. Ceea ce s-a petrecut a fost șaptezeci la sută accident și treizeci la sută sinucidere, așa zice. Tot ceea ce avea ea nevoie să primească din partea mea... prietenie, înțelegere, ajutor... nu primea suficient. Era foarte emoționat, tâmpile i se zbăteau puternic, i se pusese un nod în piept și aproape plângea. O chema Rita. Rita Blakemoor. Aș vrea să mă descurc mai bine alături de tine, asta-i tot. Alături de tine și de Joe.

— Larry, de ce nu mi-ai spus până acum?

— Pentru că-mi face rău să vorbesc despre asta, îi răspunse el simplu. Îmi face foarte rău.

Acesta era adevărul, însă nu întregul adevăr. Mai erau și visele. Se surprinsese întrebându-se dacă și Nadine avea vise rele — cu o noapte în urmă, când se trezise pentru o clipă, ea se frământa și murmură ceva. Dar nu pomenise nimic despre asta. Și Joe. Avea oare și Joe coșmaruri? Ei bine, indiferent ce fel de vise aveau *ei*, neînfricatul inspector Underwood de la Scotland Yard se temea de vise... Iar dacă Nadine cădea de pe motocicletă, ele ar fi putut să-i revină.

— Atunci, plecăm mâine, spuse ea. Iar tu ai să mă înveți să merg în seara asta.

Dar mai întâi se puneau problema să umple cu benzină rezervoarele celor două motociclete alese de Larry. Reprezentanța avea o pompă, însă în lipsa curentului electric, ea nu putea fi

pusă în funcțiune. Descoperi încă un ambalaj de ciocolată lângă placa ce acoperea rezervorul subteran și deduse că fusese ridicată de curând de inventivul Harold Lauder. Indiferent că era îndrăgostit până peste cap și mare amator de Payday, Harold își câștigase, încă de pe acum, mult respect din partea lui Larry și chiar simpatie. Larry își crease chiar și o imagine mintală a lui Harold. Probabil în jur de treizeci și cinci de ani, eventual fermier, înalt și bronzat, tras la față, nu foarte inteligent, dar foarte îndemânat. Surâse. Alcătuirea unei imagini mintale a unei persoane pe care n-ai văzut-o niciodată este un joc prostesc, pentru că întotdeauna se dovedește că nu există nici o legătură între această imagine și realitate. Toată lumea cunoaște istoria cu disc-jockeyul de o sută cincizeci de kilograme și voce ca un fir de subțire.

În timp ce Nadine pregătea o cină rece, Larry scotoci prin împrejurimile reprezentanței. Pe una dintre laturile clădirii găsi un tomberon mare, din oțel, de care se sprijinea o rangă, iar pe capac, încolăcită, o bucată de furtun de cauciuc.

Iar te-am prins, Harold! Aruncă-ți o privire, sergent Briggs. Omul nostru a tras niște benzină din rezervorul subteran, ca să poată porni. Mă surprinde că n-a luat furtunul cu el.

Poate că și-a tăiat o bucată și a lăsat doar restul, inspectore Underwood... Îmi cer scuze, dar după aceea a pus-o la gunoi.

Pe toți zeii, sergent, ai dreptate. Am să te propun spre avansare.

Luă ranga și furtunul și le aduse la placa ce acoperea rezervorul.

— Joe, poți să vii un minut, ca să mă ajuti?

Băiatul, care mânca biscuiți cu brânză, îi aruncă o privire bănuitoare.

— Hai, du-te, nu ți se întâmplă nimic, îl sfătui Nadine calm.

Joe se apropie, târșându-și puțin picioarele.

Larry vârî pârghia în fanta capacului.

— Apasă cu toată greutatea, să vedem dacă reușim să-l ridicăm, îi zise el.

Pentru o clipă, crezu că băiatul fie nu înțelesese, fie nu voia să se execute. Apoi apucă ranga și-o împinse în jos. Brațele lui subțiri erau înzestrate cu acel soi de mușchi piperniciți, dar puternici, pe care aparent îi au toți muncitorii proveniți din familii sărace. Placa se mișcă puțin, însă nu suficient pentru ca Larry să-și poată strecura degetele dedesubtul ei.

— Lasă-te cu totul peste rangă, îl sfătui el.

Băiatul îl studie calm, cu ochii săi pe jumătate sălbăticiți, apoi se apăsă cu totul pe pârghie, ridicându-și picioarele de la pământ.

Capacul se ridică ceva mai sus decât prima oară, destul pentru ca Larry să-și vâre mâinile dedesubt. În timp ce se chinuia să apuce cât mai bine, îi trecu prin minte că, dacă băiatul mai avea aversiune față de el, acum era cea mai bună ocazie să și-o arate. Dacă Joe se ridica de pe pârghie, placa se prăbușea și-i reteza toate degetele, în afară de cele mari. Larry constată că și Nadine era conștientă de acest fapt. Dacă până atunci studiasse una dintre motociclete, acum se întorsese și urmărea atent scena, cu trupul încordat. Ochii ei negri se plimbau de la Larry, care se sprijinea pe un genunchi, la Joe, care-l urmărea pe Larry, apăsând bara. Ochii lui de culoarea apei marine rămăneau impenetrabili. Iar Larry nu reușea încă să găsească un punct de sprijin.

— Ai nevoie de ajutor? îl întrebă Nadine, a cărei voce, de obicei calmă, căpătase acum tonuri acute.

Transpirația îi intra sub pleoape și încercă să scape de usturime, clipind des. Fără succes. Simțea în nări mirosul benzinei.

— Cred că ne descurcăm, îi spuse Larry, uitându-se țintă la ea.

Peste câteva clipe, reuși să-și ancoreze degetele într-un canal îngust de pe partea din spate a plăcii. Își adună întreaga forță și ridică placa până reuși s-o răstoarne, cu un zgomot surd, peste suprafața acoperită cu asfalt. Auzi oftatul de ușurare al Nadinei și zăngănitul răngii pe pavaj. Se șterse pe frunte și i se adresă băiatului:

— Ai făcut o treabă minunată, Joe. Dacă lăsa chestia aia să cadă, ar fi trebuit să-mi petrec tot restul zilelor trăgându-mi fermoarul cu dinții. Îți mulțumesc.

Nu se aștepta la vreun răspuns (decât poate la un urlet nedeslușit, aruncat de Joe în timp ce s-ar fi întors la motociclete), dar acesta pronunță chinuit, cu voce ruginită:

— Cu plăcele.

Larry și Nadine avură un schimb rapid de priviri. Femeia părea încântată și surprinsă, totuși avea aerul că se așteptase — deși Larry n-ar fi putut preciza ce anume îi sugera aceasta. Era o expresie ce-i amintea ceva, însă îi era imposibil să-și definească cu exactitate ce.

— Joe, zise el, ai zis cumva "cu plăcere"?

Joe îi confirmă printr-un semn viguros din cap:

— Cu plăcele. Cu plăcele.

Nadine îi zâmbi și-și întinse brațele către el.

— Bine, Joe. Foarte, foarte bine.

Joe se apropie de ea și se lăsă îmbrățișat. Apoi se întoarse la motocicletele lui, mormăind și chicotind pentru sine.

— Știe să vorbească, zise Larry.

— Am bănuț că nu este mut, răspunse Nadine. Dar mă bucur foarte mult să constat că poate fi recuperat. Cred că era nevoie să fim doi. Două jumătăți. El... vai, nu știu.

Larry observă că se înroșise în obraji și crezu că înțelege de ce. Începuse să introducă furtunul din cauciuc în deschizătura rezervorului și înțelese, pe neașteptate, că gestul lui putea fi interpretat drept pantomimă simbolică (și grosolană). Își înălță iute privirile. Nadine se întoarse, dar nu înainte ca el să remarce cu câtă încordare îl urmărea și cum i se coloraseră obraji.

Teama aceea rea îi urcă spre gât și strigă:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Nadine, *fii atentă!*

Ea se concentrase asupra comenzilor de mână, nu se uita pe unde merge și înainta

șovăitor cu Honda direct spre trunchiul unui pin, cu o viteză de vreo opt kilometri pe oră. Atunci își ridică privirea și scoase un mic țipăt de spaimă. Coti brusc și căzu de pe motocicletă. Motorul Hondei se opri.

Larry fugi spre ea, cu sufletul la gură.

— Ai pățit ceva? Nadine? Ești...

Nadine se ridică încet de jos, cercetându-și zgârieturile de pe mâini.

— Da, sunt întreagă. Ce proastă am fost, să nu mă uit pe unde merg. Am stricat motocicleta?

— Dă-o-ncolo de motocicletă afurisită, vino să mă uit la mâinile tale!

Scoase din buzunarul pantalonilor o sticlă din plastic cu Bactine spray și-i dădu pe mâini.

— Tremuri, remarcă ea.

— Lasă-l încolo de tremurat! i-o reteză el, mai dur decât ar fi intenționat. Uite ce-i, mai bine mergem în continuare pe biciclete. E prea periculos...

— Nici respiratul nu este inofensiv, îi răspunse ea calm. Dar cred că e mai bine dacă Joe merge cu tine, cel puțin la început.

— N-o să vrea...

— Ba cred că da, spuse Nadine, privindu-l în față. Și mai cred că și tu vrei.

— Bine, acum gata, ne oprim. S-a făcut întuneric, aproape că nu se mai vede.

— Mai încerc o dată. Oare nu se spune că, dacă un cal te aruncă din șa, trebuie să te urci imediat la loc?

Joe apărură agale, mestecând afine adunate într-o cască de motociclist. Găsise niște tufișuri de afin sălbatic în spatele magazinului și culesese, în timp ce Nadine învăța să meargă pe motocicletă.

— Ba da, recunosc Larry, învins. Dar am să te rog să fii atentă pe unde mergi.

— Da, domnule. Am înțeles, domnule.

Îl salută, apoi îi zâmbi. Avea un zâmbet minunat, care-i lumina întregul chip. Larry îi răspunse și el cu un surâs; nu era nimic altceva de făcut. Când zâmbea Nadine, până și Joe îi răspundea cu un zâmbet.

De astă dată, se învărti de două ori în jurul parcerii, apoi ieși în șosea; intră în curbă puțin prea strâns, și lui Larry i se făcu din nou inima cât un purice. Dar ea se ajută inteligent de picior, așa cum o învățase, și dispăru curând din vedere. O mai văzu încă trecând cu grijă în treapta a doua și doar o auzi trecând într-a treia, după ce ajunsese dincolo de prima înălțime a drumului. Motorul motocicletei se auzi din ce în ce mai slab, până se pierdu cu totul. Larry rămase fără astâmpăr în liniștea amurgului, pălmuindu-se din când în când absent după un țânțar.

Joe trecu din nou prin dreptul lui, mănjit cu albastru pe gură.

— Cu plăcele, zise el, rânjind.

Larry izbuti să-i răspundă cu un zâmbet chinuit. Dacă nu se întorcea curând, avea să plece după ea. Imagini negre, cu Nadine zăcând cu gâtul frânt pe fundul unui șanț, îi dansau înaintea ochilor.

Tocmai se apropiase de cealaltă motocicletă, cântărind dacă să-l ia sau nu pe Joe cu el, când urechea surprinse din nou vuietul îndepărtat, transformându-se rapid în zgomotul rotund și regulat al unui motor Honda în viteză a patra. Se relaxă... oarecum, înțelese, cu tristețe, că nu va fi niciodată absolut liniștit, cât timp o va ști călărind pe monstrul acela.

Curând o văzu și pe Nadine, care aprinsese farul. Opri chiar lângă el și stinse motorul.

— Destul de bine, ce părere ai?

— Tocmai mă pregăteam să pornesc după tine. Am crezut că ai avut un accident.

— Într-un fel, am avut. Văzând că Larry se schimbă la față, se grăbi să adauge: am mers prea încet când am întors și am uitat să debreiez. Motorul s-a oprit.

— Aha. Pentru seara asta ajunge, nu?

— Da, se arătă ca de acord. Mă doare și spatele.

Stătea înfășurat în pături, gândindu-se dacă ea va veni la el, după ce adoarme Joe, sau dacă s-ar cuveni ca el să se ducă la ea. O dorea și, judecând după felul cum reacționase la acea mică pantomimă absurdă cu furtunul de cauciuc, și ea îl dorea. După o vreme, adormi.

Visă că se pierduse într-un lan de porumb. De undeva se auzea o muzică de chitară. La chitară cânta Joe. Dacă izbutea să-l găsească pe Joe, totul era în regulă. Prin urmare, se luă după sunet, securându-se printre șirurile de porumb și ajungând în cele din urmă într-o poiană neîngrijită. Acolo se găsea o căsuță, sau mai degrabă un bordei, a cărui verandă era susținută de stâlpi hidraulici ruginiți. Dar nu Joe era cel ce cânta la chitară, cum era posibil așa ceva? Joe îl ținea de mâna stângă și Nadine de dreapta. Se aflau alături de el. La chitară cânta o bătrână, în stil *spiritual* amestecat cu jazz, care-l făcu pe Joe să zâmbească. Bătrâna era de culoare și stătea în verandă, iar lui Larry îi trecu prin minte că avea înaintea ochilor cea mai bătrână femeie pe care o văzuse vreodată. Există un anume lucru în această ființă care-l făcea să se simtă în largul lui... la fel cum maică-sa îl făcea să se simtă în largul lui odinioară, când era foarte mic, iar ea îl strângea pe neașteptate în brațe și-i zicea: *Pe cine avem noi aici, pe cel mai bun băiețel, cel mai bun băiețel al lui Alice Underwood.*

Bătrâna se opri din cântat și îi privi.

Ei, ia te uită, am musafiri. Veniți mai aproape, ca să vă văd mai bine, ochii mei nu mai sunt ca pe vremuri.

Se apropiară atunci, ținându-se tustrei de mână, iar Joe atinse în treacăt un cauciuc vechi atârnat în chip de leagăn, provocând o ușoară mișcare pendulară. Umbra în formă de covrig a cauciucului aluneca încolo și înapoi pe pământul acoperit cu buruieni. Se aflau în mijlocul unei mici poieni, o insulă într-o mare de porumb. Spre nord pornea un drum negru, vizibil doar până la un punct.

N-ai vrea să faci o încercare pe cutia asta veche a mea ? i se adresă femeia lui Joe, iar

acesta se apropie nerăbdător și primi din mâinile ei noduroase vechea chitară. Începu să cânte melodia pe care o ascultasera mergând prin lan, dar mai bine și mai repede decât bătrâna.

Fie binecuvântat, cântă bine. Io sunt prea bătrână. Degetele nu mă mai duc acum atât de repede. Din cauza reumatismului. Dar în 1902 am cântat în County Half. Eu am fost primul negru care a cântat acolo, chiar primul.

Nadine o întrebă cine era. Se aflau într-un loc atins de veșnicie, unde soarele părea să rămână nemișcat într-un punct de unde ar mai fi fost o oră până să se facă întuneric, iar umbra leagănului mișcat de Joe se plimba mereu, înainte și înapoi, peste curtea năpădită de buruieni. Larry și-ar fi dorit să rămână aici pentru totdeauna, el și cu familia lui. Aici era un loc *bun*. Omul fără față nu avea să-i descopere niciodată aici, pe el, pe Joe sau pe Nadine.

Mi se spune Mother Abigail. Cred că sunt cea mai bătrână femeie din estul Nebraskăi, dar sunt încă în stare să-mi coc singură pâinea. Să vii să mă vezi cât de repede poți. Trebuie să plecăm înainte să prindă el de veste.

Un nor acoperi soarele. Leagănul se opri din mișcare. Joe se opri din cântat cu o disonanță, iar Larry simți cum i se zburlește părul în cap. Bătrâna păru să nu bage de seamă.

Înainte să prindă el de veste? întrebă Nadine, iar Larry ar fi dat orice să poată vorbi, s-o poată convinge să-și ia întrebarea înapoi înainte de a scăpa de sub controlul lor și a le provoca cine știe ce rău.

Omul întunecat. Slujitorul diavolului. Între noi și el se află Rockies, slavă Domnului, dar munții nu vor reuși să-l țină în loc. De aceea trebuie să fim alături unii de ceilalți. În Colorado. Dumnezeu mi s-a arătat într-un vis și mi-a numit locul. Dar trebuie să ne grăbim, să ne grăbim cât putem, în orice caz. Așa că să veniți să mă vedeți. Mai vin și alții.

Nu, îi răspunse Nadine cu o voce rece și înspăimântătoare. *Noi mergem în Vermont, nu mai departe. Doar până în Vermont... e o călătorie scurtă.*

Călătoria ta va fi mai îndelungată decât a noastră, dacă nu te descotorosești de puterile lui, răspunse bătrâna din visul lui Larry. O contempla pe Nadine cu mare tristețe. *Cel ce se află alături de tine ar putea fi un om bun, femeie. El vrea să se desăvârșească. De ce nu vrei să-i porți credință, în loc să te folosești de el?*

Nu! Noi mergem în Vermont, în VERMONT!

Bătrâna se uită la Nadine cu milă. *Ai să ajungi drept în iad dacă nu te păzești cu multă grijă, fică a Evei. Iar când vei ajunge acolo, ai să vezi că iadul este rece.*

Visul se întrerupse chiar atunci, desfăcându-se în bucăți de întuneric care-l înghițiră. Dar ceva îl pândeă din întuneric. Era rece și nemilos, iar curând avea să-i vadă și dinții rânjiți.

Însă înainte să se petreacă acest lucru se trezi. În urmă cu o jumătate de oră se luminase de ziuă, dar lumea zăcea învăluită într-o ceață albă și deasă, care avea să dispară de îndată ce soarele mai urca puțin pe cer. Clădirea reprezentanței Honda se ridica din ceață ca prora unei nave stranie, construite din ciment și nu din lemn.

Lângă el se afla cineva și constată că nu Nadine era cea care venise alături de el în timpul nopții, ci Joe. Băiatul stătea întins lângă el, cu degetul mare vârat în gură, tremurând în somn, ca și cum propriul lui coșmar ar fi pus stăpânire asupra-i. Larry se întrebă dacă visele lui Joe erau chiar atât de diferite de ale lui... Rămase întins pe spate, privind în ceața lăptoasă și gândindu-se la asta până se treziră și ceilalți, peste o oră.

Ceața dispăruse suficient cât să poată porni la drum imediat după micul dejun. Își împachetară bagajele și le încărcară pe motociclete. După cum bănuise și Nadine, Joe nu se împotrivi câtuși de puțin să călătorească în spatele lui Larry; de fapt, încălecă pe motocicletă lui Larry fără să fie nevoie de invitație.

— Încet, repetă Larry pentru a patra oară. Nu trebuie să ne grăbim și să riscăm să facem un accident.

— Bine, spuse Nadine. Sunt foarte nerăbdătoare. E ca și cum am pleca într-o aventură!

Îi zâmbi, dar Larry nu reuși să-i răspundă la fel. Rita Blakemoor spusese ceva asemănător când plecaseră din New York City. Spusese ceva de genul ăsta cu doar două zile înainte să moară.

La prânz, poposiră la Epsom, mâncând șuncă prăjită din conservă și band oranjadă cu sifon, chiar sub copacul sub care adormise Larry și unde Joe venise lângă el, cu cuțitul în mână. Larry constată cu ușurare că mersul pe motocicletă nu era nici pe departe atât de îngrozitor pe cât își imaginase el; reușeau să scoată niște medii de viteză destul de bune aproape peste tot și, chiar și atunci când erau nevoiți să străbată satele, nu aveau decât să se strecoare pe trotuare, mergând cu motocicletele la pas. Nadine era extrem de precaută și reducea mult viteza în curbele lipsite de vizibilitate și nu-l îndemna pe Larry să se grăbească, peste cei patruzeci de kilometri la oră menținuți constant, nici măcar când drumul era absolut liber. Își făcu socoteala că, dacă nu se strica vremea, puteau ajunge la Stovington pe 19.

Se opriră pentru cină la vest de Concord, unde Nadine susținu că puteau să aleagă o rută mai directă decât aceea a lui Lauder și Goldsmith, pornind direct pe autostrada 1-89.

— Vom întâlni multe blocaje de trafic, îi spuse Larry, circumspect.

— Putem să ne croim drum, ocolind obstacolele, îi răspunse ea, încrezătoare, iar dacă va trebui, o luăm prin mijloc. Cel mai rău lucru care ni se poate întâmpla este să fim nevoiți să ne întoarcem până la următoarea ieșire de pe autostradă și să parcurgem o bucată pe un drum secundar.

Făcură o încercare în următoarele două ore după cină și dădură peste un blocaj ce ocupa de la un capăt la celălalt toate firele de circulație spre nord. La mică distanță dincolo de Warner, un automobil și rulota pe care o tracta se răsuciseră, la un unghi de nouăzeci de grade; șoferul și soția lui, morți de mai multe săptămâni, zăceau ca niște saci de grâu pe locurile din față ale mașinii lor.

Unindu-și forțele, cei trei reușiră să treacă motocicletele peste furca de prindere dintre

mașină și rulotă. Apoi, rămaseră pe loc, fiind prea obosiți ca să plece mai departe; în noaptea aceea, Larry nu se mai gândi dacă să se ducă sau nu la Nadine, care-și întinsese păturile la câțiva metri distanță de locul ales de el (băiatul dormea între ei). În noaptea respectivă era atât de obosit, încât nu reuși decât să adoarmă.

În după-amiaza următoare, întâlniră un blocaj care nu putea fi ocolit. Un camion trăgând după el o remorcă se răsturnase, iar vreo șase mașini îl ciocniseră din spate. Din fericire, nu se aflau decât la șase kilometri dincolo de ieșirea pentru Enfield. Se întoarseră până acolo, coborâră pe rampele de ieșire de pe autostradă și apoi, simțindu-se obosiți și descurajați, se odihniră douăzeci de minute în parcul orașului Enfield.

— Cu ce te-ai ocupat tu înainte, Nadine? se interesează Larry. Avea în gând expresia din ochii ei atunci când Joe vorbise, în sfârșit (băiatul adăugase între timp la vocabularul lui curent "Larry, Nadine, mulțumesc" și "plec baie"), iar acum îndrăzni să ghicească pornind chiar de la asta. Ai fost cumva învățătoare?

Ea îl privi, surprinsă.

— Da, ai intuit foarte bine.

— Copii mici?

— Corect, am predat la copii de clasele întâi și a doua.

Aceasta explica în parte refuzul ei categoric de a-l părăsi pe Joe. Cel puțin din punct de vedere mintal, băiatul suferise un proces de regres, ajungând la nivelul unui copil de șapte ani.

— Cum de ai ghicit?

— Cu un timp în urmă, am fost prieten cu o logopedă din Long Islandei explică Larry. Știu că sună exact ca începutul unui banc din acelea complicate, de-ale newyorkeșilor, dar e adevărul adevărat. Era angajată în sistemul școlar Ocean View. Clase mici. Copii cu defect de vorbire, gură de lup, buză de iepure, copii surzi. Ea povestea că a rezolva defectele de vorbire în cazul copiilor mici echivala cu a le oferi un mod alternativ de a pronunța corect sunetele. Le arăți, îi pui să pronunțe cuvântul. Le arăți, îi pui să pronunțe cuvântul. Și așa mai departe, până ce în mintea copilului se declanșează un resort. Iar când vorbea despre declanșarea aceluia resort, avea exact aceeași figură ca a ta, când Joe a spus "cu plăcere".

— Așa s-a întâmplat? Zâmbi puțin melancolic. Îi iubeam pe micuți. O parte dintre ei aveau mici probleme psihice, dar la o vârstă fragedă, nimeni nu este în mod irevocabil pierdut. Cei mici sunt singurele ființe cu adevărat bune.

— O idee destul de romantică, nu?

Ea ridică din umeri.

— Copiii *sunt* buni. Iar dacă lucrezi cu ei, ajungi inevitabil un romantic. Ceea ce nu este chiar atât de rău. Prietena ta, logopeda, nu era mulțumită de munca ei?

— Ba da, îi plăcea munca aceea, se arată Larry de acord. Ai fost căsătorită? Înainte?

Iată, pronunțase din nou cuvântul acesta simplu, omniprezent, *înainte*. Deși nu era compus decât din câteva sunete, devenise atotcuprinzător.

— Căsătorită? Nu. N-am fost căsătorită niciodată. Își recăpătase aerul nervos. Sunt o tipică învățătoare care a rămas fată bătrână, mai tânără decât par, dar mai bătrână decât mă simt eu însămi. Am treizeci și șapte de ani. Dintr-un reflex pe care nu și-l putu stăpâni, Larry își îndreptă ochii spre păr, iar ea făcu un gest de confirmare a mesajului, ca și cum el ar fi spus ceva. Părul buniciei mele era complet alb încă înainte să împlinească patruzeci de ani. Eu sper să rezist minimum cinci ani mai mult decât ea.

— Unde ai predat?

— Într-o mică școală particulară din Pittsfield. O școală exclusivistă. Ziduri cu iederă, cele mai noi echipamente sportive. Nimănui nu-i păsa de recesiune, cuvântul de ordine era cu toată viteza, înainte. Parcul de mașini era alcătuit din două Thunderbirduri, trei Mercedes-Benzuri, câteva Lincolnuri și un Chrysler Imperial.

— Probabil că erai foarte bună.

— Da, cred că eram, spuse ea simplu, apoi zâmbi. Acum nu mai contează prea mult.

Își puse un braț pe umărul ei. Nadine tresări ușor și Larry o simți încordându-se. Mâna și umărul ei erau calde.

— Aș prefera să nu faci asta, îi spuse ea, jenată.

— Nu vrei să te ating?

— Nu. Nu vreau.

Surprins, își retrase brațul. De fapt, ea îl *dorea*, asta era toată chestia; simțea undele slabe, dar foarte elocvente, ale dorinței ei. Se înroșise foarte tare în obraji și privirile ei căutau cu disperare în jos, spre poale, unde mâinile i se frământau ca doi păianjeni furioși. Ochii îi străluceau, ca și cum ar fi fost doar la un pas de lacrimi.

— Nadine...

(*scumpa mea, tu ești?*)

Nadine își ridică privirile spre el și Larry își dădu seama că trecuse de pragul lacrimilor. Chiar când Nadine se pregătea să-i vorbească, își făcu apariția Joe, purtându-și cutia de chitară într-o mână. Îl întâmpinără cu priviri vinovate, de parcă ar fi fost surprinși asupra unui fapt reprobabil, și nu susținând o simplă conversație.

— Doamnă, rosti Joe, ca și cum ar fi dorit să participe și el la conversație.

— Cum? întrebă Larry, uimit și neînțelegând prea bine ce se întâmplă.

— Doamnă! repetă Joe, arătând cu degetul mare peste umăr.

Larry și Nadine se uitară unul la celălalt.

Pe neașteptate, răsună o a patra voce, înaltă și sugrumată de emoție, la fel de neașteptată pe cât ar fi fost vocea lui Dumnezeu.

— Mulțumesc Cerului! striga. Mulțumesc Cerului!

Se ridicară în picioare: o femeie se îndreptă spre ei, aproape fugind, zâmbind și plângând în

același timp.

— Cât mă bucur să vă văd, spuse ea. Nici nu știți cât mă bucur să vă văd și mulțumesc Cerului...

Se clătină și probabil ar fi leșinat dacă Larry nu ar fi susținut-o, până să-i treacă amețeala. Părea să aibă în jur de douăzeci și cinci de ani. Purta bluejeanși și o bluză albă și simplă, din bumbac. Era palidă, iar ochii ei albaștri aveau o privire de o fixitate neobișnuită. Îl privea insistent pe Larry, ca și cum s-ar fi străduit să se convingă că nu era vorba de o halucinație, că se afla cu adevărat înaintea ei.

— Eu sunt Larry Underwood, se prezintă el. Doamna este Nadine Cross, iar băiatului îi spunem Joe. Suntem fericiți să te întâlnim.

Femeia continuă să-l scruteze câteva clipe, apoi, fără să spună nimic, se îndepărtă de el și se apropie de Nadine.

— Sunt atât de încântată..., începu ea,... atât de încântată să vă întâlnesc. Se poticni puțin. Vai, Doamne, sunteți cu adevărat oameni?

— Da, confirmă Nadine.

Femeia o prinse pe Nadine în brațe și suspină. Nadine o susținu. Joe rămăsese în mijlocul străzii, lângă un camion, cu chitara într-o mână și cu degetul mare de la cealaltă mână în gură. În cele din urmă se apropie de Larry și-și ridică privirile spre el. Larry îl luă de mână. Rămaseră astfel, într-o postură solemnă, urmărindu-le pe cele două femei. Așa se desfășură întâlnirea lor cu Lucy Swann.

Lucy se arată imediat dornică să-i însoțească atunci când îi spuseră încotro se îndreptau și că aveau motive să sperie că acolo se mai aflau cel puțin alte două persoane în afara lor, poate chiar mai multe. Larry îi găsi un rucsac de dimensiuni medii în magazinul Enfield Sporting Goods, iar Nadine o însoți la casa ei de la marginea orașului, ca s-o ajute să împacheteze... două schimburi de haine, lenjerie, o pereche de pantofi de rezervă, o haină de ploaie. Și fotografii ale soțului și ale fiicei ei, care muriseră.

Înnoptară într-un oraș numit Quechee, după ce trecuseră granița Vermontului. Lucy Swann le spuse povestea ei — scurtă și simplă —, nu foarte diferită de cele pe care aveau să le audă și de acum înainte. Le vorbi despre durerea ei și despre șocul care o târâse până doar la un pas de nebunie.

Soțul ei se îmbolnăvise pe 25 iunie, iar fiica ei cu o zi mai târziu. Se ocupase de ei cât putuse mai bine, așteptându-se să se îmbolnăvească și ea de Horcăitură, după cum denumiseră boala în acel colț din New England. În 27, când soțul ei intrase în comă, Enfield era aproape izolat de lumea din afară. Recepția posturilor de televiziune se făcea tot mai prost, din cauza petelor și a ciudățeniei imaginilor. Oamenii mureau ca muștele. În ultima săptămână, văzuseră teribile mișcări de trupe în zona autostrăzii, dar nimeni nu se interesa de un loc atât de neînsemnat ca Enfield, New Hampshire. Soțul ei se stinsese în zorii zilei de 28 iunie. Fiica ei avusese o perioadă mai bună în ziua de 29, după care starea ei se înrăutățise dramatic în aceeași scară. Murise în jurul orei 11. Până pe 3 iulie, toată lumea din Enfield murise, cu excepția ei și a unui bătrân, Bill Dadds. Și Bill fusese bolnav, dar aparent se înzdrăvenise. Apoi, în dimineața Zilei Independenței, îl descoperise pe Bill mort, în mijlocul lui Main Street, umflat și negru, așa cum se întâmplase cu toți ceilalți.

Stăteau toți patru în jurul focului și Lucy povestea.

— Atunci i-am înmormântat pe ai mei și pe Bill. Mi-a luat o zi întreagă, dar i-am dus pe toți la locul de odihnă. După care m-am gândit că aș face bine să plec la Concord, unde locuiau mama și tatăl meu. Dar pur și simplu... n-am mai ajuns s-o fac. Se uită rugător la ceilalți. Credeți că am făcut rău? Credeți că i-aș mai fi găsit în viață?

— Nu, îi răspunse Larry. Este exclus ca imunitatea să fi fost direct ereditară. Mama mea...

Rămase cu privirea ațintită în foc.

— Wes și cu mine am fost nevoiți să ne căsătorim, spuse Lucy. Asta s-a întâmplat în vara de după absolvirea liceului, în 1984. Mama și cu tata s-au opus. Ei ar fi vrut să plec undeva și să nasc fetița, apoi s-o las să fie adoptată. Dar eu n-am vrut. Mama a zis că totul se va sfârși printr-un divorț. Tata a zis că Wes n-a fost niciodată bun de nimic și va rămâne mereu un leneș. Eu nu le-am răspuns decât atât: "S-ar putea să aveți dreptate, dar trebuie să vedem ce se va întâmpla." Pur și simplu am vrut să-mi încerc norocul. Înțelegeți?

— Da, îi răspunse Nadine.

Stătea chiar lângă Lucy, privind-o cu multă compătimire.

— Aveam o casă mică și frumoasă; nu mi-am imaginat vreodată că se va sfârși în acest fel, spuse Lucy oftând, gata să izbucnească în lacrimi. Am făcut casă bună, noi trei. Marcy a fost aceea care l-a făcut pe Wes să se așeze. Se uita la copil ca la soare. După el...

— Stai cuminte, o potoli Nadine. Toate astea s-au petrecut înainte.

Iar îmi iese în cale cuvântul ăsta, se gândi Larry. Un cuvânt mic, format doar din câteva sunete.

— Da, acum mi-a trecut. Și cred că aș fi reușit să ies la suprafață. Oricum, eram pe calea cea bună, înainte să înceapă să mă chinuie visele alea rele.

— Ce vise? tresări Larry.

Nadine îl urmărea pe Joe. Cu o clipă mai devreme, băiatul moțăia în apropierea focului. Acum o privea ținând pe Lucy, cu ochi strălucitori.

— Vise rele, coșmaruri, spuse Lucy. Nu sunt întotdeauna la fel. De obicei se face că mă urmărește un bărbat, dar nu pot niciodată să-mi dau seama exact cum arată, pentru că este înfășurat într-o, cum îi zice, într-o mantie. Și stă ascuns printre umbre și în locuri tainice. Se cutremură. Am ajuns în asemenea hal, încât mi-era și teamă să mă mai culc. Dar de acum poate că...

— Omul negru! strigă Joe pe neașteptate, atât de aprig că tuturor le săltă inima din loc.

Apoi sări în picioare și-și întinse brațele, cu degetele transformate în gheare. Omul negru! Vise rele! Urmărește! Mă urmărește! Mă sparie!

Se strânse lângă Nadine, privind speriat în întuneric.

Se așternu liniștea.

— Mi se pare o nebunie, zise Larry, apoi se opri.

Toți se uitau la el. Pe neașteptate, întunericul deveni compact, iar Lucy căpătă iar o privire rătăcită.

Larry făcu un efort să continue:

— Lucy, visezi vreodată... ei bine, visezi un loc din Nebraska?

— Într-o noapte, am avut un vis cu o negresă bătrână, mărturisi Lucy, dar n-a ținut prea mult. Îmi zicea ceva de felul că să mă duc s-o văd. După aceea se făcea că mă întorsesem la Enfield și că... individul ăla îngrozitor mă fugărea. Apoi m-am trezit.

Larry o privea cu o asemenea insistență, încât ea se îmbujoră și-și coborî privirile. Atunci Larry i se adresă lui Joe:

— Joe, tu visezi vreodată... hm, porumb? O bătrână? O chitară?

Joc se uita la el din brațele Nadinei, fără să răspundă.

— Lasă-l în pace, îl indispuși și mai tare, interveni Nadine, deși tocmai ea avea aerul că s-a indispus.

Sau așa i se păru lui Larry.

— O casă, Joe? O căsuță cu veranda susținută de niște stâlpi?

I se păru că vede o licărire în ochii lui Joe.

— Încetează, Larry! strigă Nadine.

— Un leagăn, Joe? Un leagăn făcut dintr-un cauciuc?

Deodată, Joe se zvârcoli în brațele Nadinei, își trase degetul din gură. Nadine încercă să-l țină, dar Joe se smulse.

— Leagănul! strigă Joe exaltat. Leagănul! Leagănul! Arată cu degetul întâi spre Nadine, apoi spre Larry. Ea! Tu! Mulți!

— Mulți? îl iscodi Larry, dar Joe se potolise din nou.

Lucy Swann era uluită.

— Leagănul, spuse ea. Și eu mi-aduc aminte de un leagăn. I se adresă lui Larry. Oare de ce avem aceleași vise cu toții? Oare ne transmite cineva ceva anume?

— Nu știu. Dar tu n-ai avut asemenea vise? o întrebă el pe Nadine.

— Eu nu visez, îi răspunse ea tăios, pentru a-și coborî apoi imediat privirile.

Minți. Dar oare din ce cauză? gândi Larry.

— Nadine, dacă tu..., începu el.

— Ți-am spus doar că nu visez! strigă Nadine ascuțit, aproape isteric. De ce nu mă lași în pace? Trebuie neapărat să mă necăjești?

Se ridică în picioare și plecă de lângă foc, aproape în fugă.

Lucy se uită nesigur în urma ei, apoi se ridică și ea.

— Mă duc după ea.

— Da, n-ai face rău. Joe, rămâi cu mine, okay?

— Kay, spuse Joe, începând să desfacă încuietorile cutiei în care se afla chitara.

După zece minute, Lucy și Nadine se întoarseră. Larry își dădu seama că plânseseră amândouă, dar acum păreau împăcate.

— Îmi pare rău, se scuză Nadine. Mi se întâmplă din cauză că sunt tot timpul nervoasă. Răbufnesc în cele mai neașteptate momente.

— Nu face nimic.

Subiectul n-a mai fost reluat. Îl ascultară în schimb pe Joe interpretându-și repertoriul. Începu să cânte cu adevărat foarte bine, iar printre țipete și mormăituri se auzeau și fragmente de versuri pronunțate corect.

În cele din urmă adormiră, Larry într-o parte, Nadine în partea opusă, iar Joe și Lucy între ei.

Lui Larry i se arătă în vis mai întâi Omul Întunecat, pe o înălțime, apoi bătrâna negresă, în veranda ei. Doar că în acest al doilea vis știa că omul cel negru vine — călcând cu pași mari peste porumb, croindu-și drum cu coasa lui strâmbă, arborând teribilul lui rânjet imobil, care parcă îi fusese lipit pe față — și se apropie tot mai mult.

Larry se trezi în miez de noapte, cu respirația tăiată, încremenit de spaimă. Ceilalți dormeau ca niște pietre. Într-un fel sau altul, bănuise în vis felul cum avea să se termine. Omul Întunecat nu venise cu mâna goală. Pe brațele lui, purtat ca o ofrandă printre tulpinile de porumb, se afla trupul descompus al Ritei Blakemoor; cadavrul era acum țeapăn și umflat, cu pielea smulsă de marmote și de nevăstuici. O acuzație mută ce urma să-i fie azvârlită la picioare pentru ca să-i cunoască și ceilalți vinovăția, să se afle fără vorbe că el, Larry, nu era un băiat de treabă, că-i lipsea ceva, că era păgubos și profitor.

Într-un târziu îl fură din nou somnul și dormi fără vise până a doua zi la ora 7, când se sculă țeapăn, înghețat, flămând și simțind nevoia stringentă să meargă la toaletă.

— Vai, Doamne, rosti Nadine inexpressiv.

Larry îi adresă o privire, constatând că disperarea ei era atât de mare că nu mai lăsa loc și lacrimilor. Obrajii îi erau palizi, iar ochii ei frumoși se înneguraseră și-și pierduseră strălucirea.

Era ora 7.15, în ziua de 19 iulie, iar umbrele erau foarte lungi. Călătoriseră, nu făcuseră decât pauze de câte cinci minute, iar prânzul, pe care îl luaseră la Randolph, nu durase decât o jumătate de oră. Nici unul dintre ei nu se plânsese, deși, după șase ore petrecute pe motocicletă, Larry amorsea și simțea dureri și înțepături în tot corpul.

Acum se înșiraseră cu toții înaintea unui gard din fier forjat. Dedesubtul și în spatele lor se

întindea Stovington, care nu se schimbaseră prea mult față de cum îl știa Stu Redman din ultimele zile pe care le petrecuse în Centrul Epidemiologic. Dincolo de gard și de peluza ce fusese bine îngrijită odinioară, dar care acum se sălbăticise și era presărată cu bețe și frunze aduse de furtuni, se afla instituția însăși; pe lângă parter și cele două etaje, o parte a ei se afla îngropată sub pământ, presupuse Larry.

Locul se înfățișa pustiu, tăcut și gol.

În mijlocul gazonului se afla un indicator, pe care se putea citi:

CENTRUL DE CONTROL EPIDEMIOLOGIC
STOVINGTON

INSTITUȚIE GUVERNAMENTALĂ!

VIZITATORII TREBUIE SĂ SE PREZINTE LA BIROUL DE RECEPȚIE

Lângă acesta se afla un al doilea anunț, pe care-l cercetară cu mult mai mult interes:

US 7 SPRE RUTLAND
US 4 SPRE SCHUYLERVILLE
US 29 SPRE 1-87
1-87 SUD SPRE 1-90
1-90 VEST

TOȚI CEI DE AICI SUNT MORȚI
PORNIM CĂTRE VEST SPRE NEBRASKA
VENIȚI PE URMELE NOASTRE
FIȚI ATENȚI VOM LĂSA ȘI ALTE MESAJE

HAROLD EMERY LAUDER
FRANCES GOLDSMITH
STUART REDMAN
GLENDON PEQUOD BATEMAN

8 IULIE 1990

— Harold, băiete, murmură Larry. De-abia aștept să-ți strâng mâna și să-ți fac cinste cu o berc... sau cu o ciocolată Payday.

— Larry! țipă Lucy.

Nadine leșinase.

CAPITOLUL 45

FEMEIA ieși anevoie pe verandă la ora 10.40, în dimineața de 20 iulie, ducându-și cu ea cafeaua și pâinea prăjită, așa cum făcea în fiecare zi în care termometrul Coca-Cola din fereastră arăta peste zece grade. Era miez de vară, cea mai frumoasă vară din 1955 până acum, din câte își amintea Mother Abigail, 1955 fiind anul când mama ei murise la venerabila vârstă de nouăzeci și trei de ani. Păcat că în jur n-au mai rămas prea mulți oameni care să se bucure de splendoarea asta, cugetă ea, în timp ce se așeza grijuliu în balansoarul fără cotiere. Dar oare se bucuraseră, vreodată? Unii da, desigur; tinerii îndrăgostiți, și bătrânii, ale căror oase își amintesc prea bine coasa înghețată a iernii. Însă cei mai mulți dintre oameni, tineri, între două vârste ori bătrâni, se stinseseră. Dumnezeu aruncase o osândă aspră asupra stirpei omenești.

Unii ar putea să pledeze împotriva unei judecăți atât de nemiloase, dar Mother Abigail nu făcea parte dintre ei. Dumnezeu mai făcuse asta odinioară, cu apa, iar într-o bună zi, o va face și cu focul. Nu era căderea ei să-l judece pe Cel de Sus, deși i-ar fi convenit ca El să nu-i fi dat să bea din cupa aceea amară. Iar când era vorba de judecată, se mulțumea cu răspunsul dat de Dumnezeu lui Moise din para de foc, atunci când Moise considerase că se cuvine să-L întrebe. Cine ești *Tu*? Întrebare Moise, iar Domnul îi răspunsese, din para aceea, cât se poate de dezinvolt: Eu *sunt* Cel ce *sunt*. Cu alte cuvinte, ia nu mai pierde vremea pe aici, măi, Moise, pune-te pe roate și ia-o din loc.

Râse cu respirația întretăiată, clătină din cap și-și înmuie bucata de pâine prăjită în ceașca mare de cafea până ce se făcu suficient de moale să o poată mesteca. Trecuseră șaisprezece ani de când își luase bun rămas de la cel din urmă dinte. Leșise din pântecelul maicii ei fără un dinte în gură și tot așa avea să se întoarcă în pământ. Molly, strănepoata ei, și soțul acesteia îi făcuseră cadou un set de dinți falși de Ziua Mamei, exact după un an, când împlinise și ea însăși nouăzeci și trei de ani, dar dinții aceștia o jenua la gingii și nu-i purta decât atunci când știa că o vizitează Molly și Jim. Atunci îi scotea din cutia lor ascunsă într-un sertar, îi spăla bine și-i punea în gură. Iar dacă îi rămânea timp, înainte de sosirea celor doi, se strâmba în oglinda pătată de la bucătărie, mormăia printre cele două șiruri de dinți falși, mari și albi, și râdea de se prăpădea. Arăta ca un aligator din aceia negri și bătrâni de la Everglades.

Era sleită de puteri și bătrână, dar mintea-i rămăsese limpede. O chema Abigail Freemantle, născută în 1882, așa cum o dovedea și certificatul de naștere. Văzuse nu puține lucruri la viața ei, însă nimic nu se compara cu întâmplările din ultima lună. Nu, așa ceva nu mai pomenise, și se apropia vremea ca să fie și ea prinsă în vârtej, lucru care o nemulțumea profund. Era bătrână. Nu dorea decât să se odihnească și să se bucure de trecerea anotimpurilor până în clipa când Dumnezeu se va plictisi s-o mai vadă învărtindu-se prin jurul

casei și o va chema înapoi, la Ceruri. Dar ce se întâmpla atunci când îi puneai o întrebare lui Dumnezeu? Răspunsul pe care-l primeai era Eu *sunt* Cel ce *sunt*, și cu asta, basta. Când propriul Lui Fiu s-a rugat să-i fie luată cupa de la buze. Domnul nici măcar nu l-a răspuns... iar de ea ce să mai zică, situația nu se putea compara în nici un fel. Ea nu era decât o păcătoasă de duzină, iar noaptea, când se stârnea vântul și bătea prin porumb, se înfiora la gândul că Dumnezeu privise din tărie către bebelușul care ieșise dintre picioarele maică-sii pe la începutul lui 1882 și își zisese: *Trebuie s-o țin pe pământ până la o vârstă venerabilă. Are o misiune în 1990, după ce se vor întoarce nenumărate file de calendar.*

Răgazul petrecut aici, la Hemingford Home, se apropia de sfârșit, apoi avea să înceapă ultima ei lucrare, în Vest, lângă Rocky Mountains. El îl pusese pe Moise să se cațäre pe munți, iar pe Noe să construiască arca; îl văzuse pe propriul Lui Fiu răstignit pe Cruce. Cât putea Lui să-l pese de spaima teribilă ce i-o provoca lui Abby Freemantle omul fără față, cel ce o pândea din vise?

De văzut nu-l vedea niciodată; nici nu avea nevoie. Era o umbră trecând prin lanul de porumb pe la prânz, o adiere de vânt rece, un cârd de corbi holbându-se la tine de pe sârmele de telefon. În vocea lui se strecurau toate sunetele ce-o înspăimântau — când îi vorbea încet, glasul îi semăna cu rosul carilor în lemnul scărilor, anunțând că în curând va muri cineva drag; iar când vorbea tare, ai fi zis că este bubuitul tunetului, rostogolindu-se printre norii veniți dinspre vest ca furia clocotitoare a Armageddonului. Alteori nu se auzea nici un fel de zgomot în afara șuieratului pustiu al vântului de noapte printre frunzele porumbului, iar atunci era cel mai rău, pentru că atunci omului fără față îi lipsea doar puțin ca să pară Dumnezeu Atotputernic; în clipele acelea îi părea că ar fi fost destul să întindă mâna ca să atingă îngerul negru ce zburase tăcut deasupra Egiptului, ucigându-i pe primii născuți din toate casele al căror toc de ușă nu era mânjit cu sânge. Asta o înspăimânta mai mult decât orice. Teama o făcea să se întoarcă la vârsta copilăriei și atunci înțelegea că, în vreme ce alții știau că există și se temeau de el, numai ea avea viziunea limpede a puterilor lui infernale.

— Vai de mine și de mine! se văită ea.

Își vârî ultima bucată de pâine prăjită în gură. Se balansă cu scaunul, bându-și cafeaua. Era o zi senină, minunată, și trupul nu-i dădea o bătaie de cap deosebită; înălță o scurtă rugăciune de mulțumire pentru ceea ce avea. Dumnezeu e mare, Dumnezeu e bun; chiar și cel mai mic copil putea învăța aceste cuvinte, care cuprindeau întreaga lume și tot ceea ce exista pe lume, bun și rău.

— Dumnezeu e mare, spuse Mother Abigail, Dumnezeu e bun. Îți mulțumesc pentru lumina soarelui. Pentru cafea. Pentru că am reușit să mă ușurez ieri seara, ai avut dreptate, curmalele mi-au făcut bine, Doamne, dar tare nu-mi plac. Mai am și pretenții! Dumnezeu e mare...

Cafeaua ei aproape se terminase. Lăsa ceașca jos și se legănă, cu fața ridicată către soare, aidoma cine știe cărei roci vii și stranii, brăzdate cu vine de cărbune. Ațipi, apoi adormi de-a binelea. Inima femeii, cu pereți măcinați, ajunși aproape la fel de subțiri ca foița, continua să bată ca un ceasornic, așa cum făcea de treizeci și nouă de mii șase sute treizeci de zile. Ca un copil stând în pătuțul lui, ar fi trebuit să-ți lipești palma de pieptul ei ca să fii sigur că, de fapt, respiră.

Dar zâmbetul nu-i dispăruse de pe față.

Lucrurile se schimbaseră mult în toți aniiăștia, care se scurseseră de când fusese ea copil. Membrii familiei Freemantle erau sclavi eliberați, care veniseră în Nebraska, iar Molly, strănepoata lui Abigail, râdea răutăcios și cinic și zicea că banii de care se folosisetatăl lui Abby ca să cumpere căminul natal — adică suma primită de la Sam Freemantle din Lewis, South Carolina, ca salariu pentru cei opt ani cât tatăl și frații săi munciseră în continuare, după terminarea războiului civil — fuseseră "bani plătiți pentru ușurarea conștiinței". Abigail se abținuse ori de câte ori zicea Molly asta — Molly, Jim și ceilalți erau tineri și nu înțelegeau mai nimic, exceptând lucrurile cele mai bune și pe cele mai rele — dar în adâncul sufletului se mira și-și spunea în sinea ei: *Bani plătiți pentru ușurarea conștiinței? Ei bine, oare există bani mai curați decât aceștia?*

Prin urmare, familia Freemantle se așezase la Hemingford Home, iar Abby, mezina, se născuse chiar aici, în casa aceasta. Tatăl ei i-a bîruiat atît pe cei care nu voiau să cumpere de la cioroi, cît și pe cei care nu voiau să le vîndă; cumpărase pămîntul pe bucățele mici, ca să nu-i pună în alertă pe cei care erau îngrijorați din pricina "împuțîților ăia de negri care s-au aciuat pe drumul către Columbus"; el fusese primul fermier din Polk County care încercase rotația culturilor; primul care folosisenîgrășămintele chimice; iar în martie 1902, Gary Sites venise la ei acasă pentru a-i comunica lui John Freemantle că fusese primit în Grange, prin vot. A fost cel dintâi negru primit în Grange din tot statul Nebraska. Anul 1902 a fost un an extraordinar.

După cum socotea ea, oricine ar fi putut să-și treacă viața în revistă, să aleagă un an și să spună: "A fost cel mai bun." Pentru fiecare există un moment special când toate se leagă în chipul cel mai liniștit, măreț și minunat. De-abia mai târziu îți dădea prin gând să te întrebi cum de se putuse întâmpla așa. Era ca și cum ai fi pus laolaltă zece mîncăruri aromate în cămară, fiecare dintre ele împrumutînd cîte ceva din savoarea celorlalte; ciupercile aveau gust de șuncă, iar șunca mirosea a ciuperci; căprioara avea un ușor parfum de potârniche, iar potârnichea prinsese un foarte ușor iz de castraveți. Mai târziu, în cursul vieții, te trezeai că ți-ai fi dorit ca toate lucrurile bune ce ți s-au întîmplat într-un singur an special să se fi petrecut într-o perioadă mai lungă de vreme, ba chiar ai fi vrut să fii în stare să ieși una dintre întîmplările acelea de aur și să o muți în mijlocul unei perioade de trei ani în care nu-ți aduci aminte să se fi întîmplat ceva foarte bun sau foarte rău. Adică o perioadă în care lucrurile se desfășuraseră după cum fuseseră ele rînduite într-o lume creată de Dumnezeu și pe care Adam și Eva o nimiciseră, însă doar pe jumătate — rufele plecaseră la spălătorie, podelele fuseseră frecate, copiii fuseseră îngrijiiți, hainele fuseseră cusute; trei ani în care nu se întîmplase nimic deosebit,

care să coloreze scurgerea cenușie a timpului, întreruptă de Paști, 4 Iulie, Thanksgiving și Crăciun. Dar căile Domnului sunt necunoscute atunci când El vrea să-și facă minunile, în orice caz 1902 rămăsese un an extraordinar atât pentru Abby Freemantle, cât și pentru tatăl ei.

Abby considera că este singura din familie — bineînțeles, în afară de tatăl ei — care înțelege ce lucru mare, aproape nemaiîntâlnit, era să fii invitat în Grange. În Nebraska, tatăl său avea să fie primul negru acceptat în Grange, ba foarte probabil primul negru ajuns în vreo organizație Grange din Statele Unite. El nu-și făcea nici o iluzie cu privire la prețul pe care avea să-l plătească, împreună cu familia lui, suportând bancurile proaste și mizeriile rasiste din partea celor care se împotriviseră ideii, dintre care cel mai vehement se dovedise Ben Conveigh. Era conștient, pe de altă parte, că i se oferea mai mult decât șansa de a supraviețui: Gary Sites îi dădea șansa de a prospera împreună cu restul comunității cultivatorilor de porumb.

În calitate de membru în Grange, avea să-și poată cumpăra fără probleme semințe de bună calitate. Nu avea să mai fie nevoit să-și care recoltele tocmai în Omaha, ca să-și găsească un cumpărător. Era posibil să înceteze și certurile legate de dreptul asupra apei, pe care le avea cu Ben Conveigh, care vedea roșu înaintea ochilor când auzea de cioroi ca John Freemantle sau de iubitori de cioroi ca Gary Sites. Sau chiar și nesfârșitele potlogării la care îl supunea agentul fiscal al ținutului. Prin urmare, John Freemantle a acceptat invitația, iar votul a decurs în favoarea lui (și la o diferență confortabilă), dar nu au întârziat să apară ironiile usturătoare și bancurile despre cum a fost prins un raton în podul de la Grange Hall și despre bebelușii negri care, dacă ajung în cer și primesc niște aripi mici și negre, nu se numesc îngeri, ci lilieci, iar Ben Conveigh răspândise zvonul că singurul motiv pentru care Mystic Tie Grange îl primise pe John Freemantle în rândurile ei era acela că vor avea curând nevoie pentru Bălciul Copiilor de un cioroi care să joace rolul urangutanului african. John Freemantle se prefăcea că nu aude lucrurile acestea, iar acasă cita din Biblie — "Răspunsul blând alungă mânia" și "Fraților, ceea ce semeni, aceea vei culege", și pilda lui favorită, pe care o pronunța nu cu umilință, ci cu o cruntă speranță în priviri: "Pământul va fi al celor blajini."

Încetul cu încetul, își dăduse vecinii pe brazdă. Desigur, nu chiar pe toți, nu și pe turbații ca Ben Conveigh și frate-său vitreg, George, nici pe cei din familiile Arnold și Deacon. În 1903 fuseseră invitați și luaseră masa în salonul lui Gary Sites, împreună cu toată familia lui, de-ai fi jurat că sunt albi.

Iar în 1902, Abigail cântase la chitară în Grange Hall, și asta nu oricum, în trupa de artiști deghizați în negri; apăruse în spectacolul cu cei mai talentați albi, de la sfârșitul anului. Maică-sa se împotrivise din răspuțeri; a fost una dintre puținele ocazii când și-a exprimat de față cu copiii împotrivirea față de o idee de-a soțului ei (atât doar că băieții erau deja oameni în toată firea, iar John însuși avea părul aproape alb).

— Înțeleg eu foarte bine cum de s-a întâmplat, îi spusese ea, printre lacrimi. Tu și cu Sites și cu Frank Fenner, voi ați pus totul la cale. Lor le convine, John Freemantle, dar tu ce-oi avea în cap? Ei sunt *albi*! Poți să te duci și să stai de vorbă cu ei despre arat cât poțestești, în curtea din dos! Ba poți chiar și să ieși în centru și să bei cu ei un pahar cu bere, dacă Nate Jackson te lasă la ei în crâșmă. Foarte bine! Eu știu perfect prin ce-ai trecut tu în ultimii ani — nimeni nu știe mai bine decât mine. Știi că ai rămas cu un zâmbet pe buze chiar dacă ardea inima în tine de durere. *Dar acum este altceva!* Este vorba de *propria ta fiică!* Ce-ai de gând să zici dacă apare pe scenă, în rochia ei albă și frumoasă, iar ei încep să rădă de ea? Ce-ai de gând să faci dacă aruncă în ca cu roșii stricate, așa cum a pățit Brick Sullivan, când a vrut să cânte în spectacolul în travesti? Și ce ai de gând să-i spui dacă vine la tine plină de bulion din cap până-n picioare și te întreabă: "De ce, tată? Pentru ce au făcut-o și pentru ce i-ai *lăsat* să o facă?"

— Păi, Rebecca, îi răspunsese John, cred că cel mai bine ar fi să-i lăsam să hotărască pe ea și pe David.

David fusese primul ei soț; în 1902, Abigail Freemantle devenise Abigail Trotts. David Trotts era negru și lucra într-o fermă tocmai spre Valparaiso; bătea cale de cincizeci de kilometri dus și cincizeci întors ca să-i poată face curte. John Freemantle îi zisese odată Rebeccăi despre tânărul Davy că intrase în săptămâna oarbă și că ar fi fost în stare să pornească chiar și spre capătul pământului de dragul fiică-sii. Se găsiseră mulți care să rădă de primul ei soț și să zică tot felul de lucruri, de exemplu, "se vede bine cine poartă pantalonii în familia *aceea*".

Dar David nu fusese un neisprăvit, ci doar un om liniștit și serios. Atunci când el le răspunsese lui John și Rebeccăi Freemantle: "După părerea mea, Abigail trebuie să procedeze exact cum consideră ea că se cuvine", ei bine, ea îl binecuvântase în sinea ei și le spusese părinților că are de gând să accepte propunerea.

Pe 27 decembrie 1902, deja însărcinată în trei luni cu cel dintâi copil, se urcase pe scena de la Grange Hall în liniștea de mormânt ce se lăsase după anunțarea numelui ei de către maestrul de ceremonii. Chiar înaintea sa, Gretchen Tilyson executase un dans franțuzesc îndrăcit, dezgolindu-și gleznele și juponul în strigătele răgușite, fluierăturile și tropăitul bărbaților din sală.

Stătea înconjurată de liniștea grea, conștientă de cât de negri arătau probabil obraji și gâtul ei, în contrast cu albul rochiei noi, inima i se zbătea nebunește în piept și se gândea: *Am uitat toate versurile, nu mai știu nici măcar un singur cuvânt, i-am promis lui tata că n-am să plâng, indiferent ce se întâmplă, că n-am să plâng, dar Ben Conveigh e și el în public, și dacă țipă CIOARA, atunci cred că o să mă podidească plânsul, vai, de ce m-am vârat eu în chestia asta? Mama avea dreptate, am urcat mai sus decât s-ar fi convenit și voi plăti pentru cutezanța mea...*

Sala era o mare de fețe albe ridicate spre ea, ca s-o privească. Absolut toate scaunele erau ocupate, iar în spate mai erau două șiruri de oameni care stăteau în picioare. Lămpile cu kerosen aruncau o lumină strălucitoare. Cele două jumătăți ale cortinei din catifea roșie fuseseră trase de-o parte și de alta și legate cu frânghii aurii.

Sunt Abigail Freemantle Trotts, cânt bine la chitară și din voce, iar lucrurile astea nu mi le poate contesta nimeni, gândi ea.

Începu să cânte "The Old Rugged Cross" în tăcerea absolută, iar degetele ei de-abia atingeau strunele. Apoi, luând o pauză, cântă "How I Love My Jesus", ceva mai tare, și pe urmă, cu și mai mult avânt, "Camp Meeting in Georgia". Oamenii se legănau acum încolo și înapoi, aproape fără voce. Câțiva zâmbeau și-și țineau ritmul pe genunchi.

Interpretă apoi un potpuriu de melodii din Războiul Civil: "When Johnny Comes Marching Home", "Marching Through Georgia" și "Goober Peas" (acesta din urmă stârnind mai multe zâmbete; nu puțini dintre bărbații de față, veterani ai Marii Armate Republicane, mâncaseră de nenumărate ori arahide în timpul campaniilor militare). Încheie cu "Tenting Tonight on the Old Campground", iar când ultimul acord porni în zbor spre liniștea din jur — acum plină de nostalgie și de tristețe — ea îi înfruntă cu gândul: *Și dacă aveți poftă să aruncați cu roșii sau cine mai știe cu ce, nu vă împiedică nimeni. Eu am cântat cum m-am priceput mai bine și n-a fost rău defel.*

Când ultimul acord porni în zbor spre liniștea din jur, liniștea aceea mai dură o clipă nesfârșită, aproape fermecată, ca și cum oamenii care stăteau jos și cei care rămăseseră în picioare fuseseră transportați undeva, departe, atât de departe, încât le venea greu să-și găsească drumul de întoarcere cu toții în același timp. Apoi se dezlănțui un teribil val de aplauze, lung și susținut, făcând-o să se îmbujoreze, să se zăpăcească, cuprinsă de fierbințeală și de tremur, din cap până în picioare. O văzu pe maică-sa, care plângea, iar taică-său și cu David radiau de fericire.

Încercă să iasă din scenă, dar izbucniră nenumărate strigăte de *Bis! Bis!* și atunci, zâmbind, cântă "Digging My Potatoes". Cântecul respectiv avea mica lui doză de risc, dar, își făcu Abby socoteala, dacă Gretchen Tilyson putea să-și arate gleznele în public, atunci ea de ce să nu zică o melodie puținel desucheată? Pe deasupra, era și femeie măritată.

*Cineva mi-a săpat cartofii
Mi i-a lăsat în poală,
Și acum persoana a plecat
În mare belea m-a lăsat.*

Mai erau încă șase strofe ca aceasta (ba unele chiar mai rele), iar ea le cântă pe toate, însoțită la sfârșitul fiecăreia de strigăte tot mai puternice de aprobare. Mai târziu se gândise că, dacă făcuse în seara respectivă vreun lucru rău, acela fusese interpretarea respectivă, fiind vorba exact de genul de melodie la care probabil se așteptau să fie interpretată de un negru.

Încheie în mijlocul unor noi ovații răsunătoare și a altor strigăte de *Bis!* Se urcă iarăși pe scenă și, după ce mulțimea se potoli, spuse: "Vă mulțumesc tuturor foarte mult. Sper că nu veți considera că sunt îndrăzneată dacă vă voi cere să mai ascultați încă un singur cântec, pe care l-am învățat ca pe un lucru deosebit, dar nu mă așteptam să-l cânt aici. Însă este cel mai frumos cântec pe care-l știu, ținând cont de ceea ce a făcut președintele Lincoln și țara aceasta pentru mine și ai mei, înainte de a mă naște eu."

Acum erau foarte tăcuți și ascultau cu atenție. Ai ei stăteau smirnă, strânși cu toții în apropierea intervalului din partea stângă, ca un strop de gem de mure pe o batistă albă.

— Mulțumită celor ce s-au petrecut în timpul Războiului Civil, continuă ea netulburată, familia mea a putut să se mute aici și să locuiască alături de vrednicii noștri vecini.

Apoi interpretă la chitară și voce "The Star-Spangled Banner" și toată lumea se ridică în picioare și ascultă, iar o parte dintre batiste ieși iarăși la iveală; când sfârși, aplaudară de-ai fi zis că o să se ridice acoperișul de deasupra lor.

A fost cea mai mândră zi a vieții ei.

Bătrâna în vârstă de o sută opt ani se mișcă și se trezi la scurt timp după prânz; se ridică, clipind des în lumina soarelui. Dormise prost, pe spate, ceea ce-i dădea o teribilă senzație de disconfort. Știa, din experiență, că avea să se chinuie tot restul zilei.

— Vai de mine, se văită ea, ridicându-se cu grijă.

Porni să coboare treptele verandei, ținându-se bine de balustrada șubredă, tresărind din pricina junghiurilor din spate și a înțepăturilor din picioare. Circulația ei nu mai era ca pe vremuri... și de ce ar fi fost? În nu știu câte rânduri își pusese în minte să nu mai adoarmă cumva în balanșoarul acela. Începea să picotească și atunci vremurile de demult îi reveneau în memorie și asta era nemaipomenit, o, într-adevăr nemaipomenit, mai frumos chiar decât o piesă de teatru transmisă la televizor, în schimb la trezire trebuia să plătească un preț amar. Putea să-și aducă oricâte muștrări pofta, pentru că se purta tot ca un câine bătrân, care se întinde în fața căminului. Dacă stătea la soare, o lua somnul, și basta. În privința asta, își pierduse și ultima urmă de voință.

Ajunse la capătul scării, făcu o pauză, "ca să aibă și picioarele timp s-o ajungă din urmă", apoi tuși, horcăi și scuipă în țărână. Când începu să se simtă ca de obicei (cu excepția durerii de spate), o porni încet în direcția privatei construite în spatele casei de nepotul ei, Victor, în 1931. Întră, închise ușa cu grijă și puse cârligul — de parcă afară ar fi pândit-o o mulțime de oameni și nu doar câteva mierle — apoi se așeză. Peste câteva clipe începu să facă pipi și oftă mulțumită. Țăsta era încă unul dintre acele lucruri legate de bătrânețe despre care nimănui nu-i trecea prin cap să-ți vorbească (sau poate erai tu însăși vinovată, pentru că nu știuseși să ascuți?) — nu prea îți mai dădeai seama când trebuie să faci pipi. S-ar fi zis că-ți pierdeai toate senzațiile venite de jos, de la vezică și, dacă nu aveai grijă, te trezeai că trebuie să-ți schimbi hainele. Nu-i stătea în caracter să umble murdară, prin urmare bătea drumul ăsta de câte șase, șapte ori pe zi, iar noaptea își ținea oala lângă pat. Jim a' lu' Molly îi zise o dată că este ca un câine care nu poate trece pe lângă un copac fără măcar să ridice piciorul ca să-l salute, iar chestia asta o făcuse să rădă până ce-i răsăriseră lacrimi în ochi și i se scurseseră pe obraji. Jim a' lu' Molly era director la o firmă de publicitate din Chicago și era foarte bun de gură... adică fusese, oricum.

Din câte presupunea, se dusesse împreună cu ceilalți. Ca și Molly. Fie-le țărâna ușoară, ei se aflau acum alături de Isus.

De vreun an încoace, Molly și Jim erau cam singurii care mai veneau în vizită pe la ea. Ceilalți păreau să fi uitat că mai este în viață, dar ea înțelegea lucrul acesta. Trecuse de momentul până la care s-ar fi convenit să trăiască. Era în postura unui dinozaur care n-ar mai trebui să existe în carne și oase, o ființă al cărei loc este într-un muzeu (sau într-un cimitir). Înțelegea de ce nu-i trăgea inima să vină și s-o vadă pe ea, ceea ce nu putea pricepe însă era de ce nu-și doreau să vadă *pământul*. Nu, mare lucru nu mai rămăsese din întinsul domeniu inițial, doar câțiva acri. Cu toate acestea, era *pământul lor*. Dar negrilor nu prea le mai păsa de țarină, constatase ea. Ba existau unii care păreau chiar rușinați. Plecaseră la oraș ca să-și facă un rost acolo și majoritatea se descurcaseră foarte bine, ca și Jim... dar câtă jale se aduna în inima ei când se gândea la toți negrii aceia care-și întorseseră fața de la pământ!

Molly și Jim doriseră să-i monteze o toaletă modernă, cu doi ani în urmă, și se arătaseră jigniți când îi refuzase. Încercase să le explice în așa fel încât să înțeleagă, dar singurul lucru pe care Molly îl repetase, de nu știu câte ori, fusese: "Mother Abigail, ai o sută șase ani. Cum îți închipui că mă simt eu, gândindu-mă că tu te duci afară acolo și în zile când termometrul arată minus zece grade? Nu știi c-ai putea să ai un atac de inimă din cauza frigului?"

— Dumnezeu are să mă cheme atunci când va crede de cuviință, spuse Abigail, croșetând, prin urmare cei doi crezură că ea la asta se uită și nu-i vede cum își fac semne, dându-și ochii peste cap.

Existau lucruri la care nu trebuia să renunți. Acesta era un alt aspect pe care tinerii nu-l știau. În 1982, când împlinise o sută de ani, Cathy și David îi oferiseră un televizor, pe care-l acceptase cu dragă inimă. Televizorul este o mașinărie minunată, care te ajută să treacă vremea, când ești singur. Dar când Christopher și Susie au venit și i-au zis să o treacă pe rețeaua de apă a orașului, i-a refuzat, la fel cum îi refuzase pe Molly și Jim, când au vrut să-i monteze W.C.-ul. Încercaseră s-o convingă, spunându-i că puțul ei nu era prea adânc și exista riscul să sece dacă mai venea încă o vară ca a lui 1988, când a dat seceta. Era adevărat, dar ea continuase să se împotrivească. Desigur, după părerea lor o luase razna, pe mîntea ei se așternea, strat după strat, senilitatea, ca straturile de spoială pe un perete, în schimb părerea ei era că avea mîntea aproape la fel de ageră ca întotdeauna.

Se ridică de pe tronul privatei, presără niște var prin gaură și, încetinel, ieși din nou la soare. Își ținea closetul în curățenie, dar locurile acestea rămâneau neplăcute, indiferent cât de frumos mirosea în ele.

Atunci când Chris și Susie se oferiseră să se ocupe să-i tragă apă-n casă, fusese ca și cum vocea Domnului i-ar fi șoptit în ureche... Și tot vocea Domnului o ascultase când Molly și Jim voiseră să-i aducă tronul acela din porțelan, cu butonul pentru tras apa într-o parte. Dumnezeu *le vorbește* oamenilor; oare nu-i vorbise El lui Noe despre arcă, povățuindu-l cât de lungă, de adâncă și de lată s-o construiască? Ba da. Era convinsă că-i vorbise și ei, nu dintr-o pară de foc sau dintr-un stâlp arzător, ci îi spusese astfel, încet și potolit: *Abby, vei avea nevoie de pompa manuală pentru apă. Poți să te bucuri de electricitate cât vrei tu, Abby, dar să ții lămpile tale cu gaz pline și cu fitilele tăiate cum se cuvine. Cămara s-o păstrezi exact așa cum a ținut-o mama ta, înainte. Și să te îngrijești ca să nu lași pe vreunul dintre cei tineri să te ispitească și să faci vreun lucru despre care știi că este împotriva voinței Mele, Abby. Ei îți sunt rude, în schimb Eu sunt Tatăl tău.*

Se opri în mijlocul curții, privind peste marea de porumb, întreruptă doar de drumul negru mergând către nord, spre Duncan și Columbus. La vreo cinci kilometri de casă începea asfaltul. Recolta din anul acesta avea să fie foarte bună; ce păcat că nu se va găsi nimeni s-o strângă, cu excepția ciorilor de câmp. O întrista gândul că mașinile cele mari și roșii pentru recoltat aveau să rămână încremenite în șoproanele lor în septembrie, că nu vor mai exista clăci pentru curățatul știuleților și nici seri de dans. O întrista gândul că, pentru prima oară după o sută și opt ani, ea nu se va mai afla aici, la Hemingford Home, să asiste la acea perioadă de schimbări, când vara lăsa locul toamnei păgâne și vesele. Avea să se bucure de această vară, cu atât mai mult cu cât pentru ea va fi cea din urmă — lucrul acesta îl simțea prea limpede. Iar locul ei de veșnică odihnă nu avea să fie aici, ci departe, spre vest, într-o regiune străină. Amarnică soartă.

Se apropie de leagănul făcut dintr-o anvelopă și-l puse în mișcare. Era un cauciuc vechi, de tractor, pe care Lucas, fratele ei, îl atârnamea aici în 1922. Frânghia fusese schimbată de multe ori de atunci, în schimb anvelopa niciodată. Pânza cauciucată se găurise în mai multe locuri, iar pe inelul interior se vedea adâncitura unde se așezaseră generații după generații de popouri de copii. Sub cauciuc se vedea un șant adânc, săpat în țărână, unde iarba renunțase de mult să mai crească, iar pe craca unde era legată frânghia scoarța se tocise, dezvelind osul gol al crengii. Frânghia gemu încetisor, iar de această dată Mother Abigail vorbi cu voce tare.

— Doamne, Doamne, Te rog, dacă nu e neapărată nevoie să sorb din cupa aceasta, ia-o de la buzele mele, dacă poți. Sunt bătrână și speriată și tare mi-ar plăcea să rămân aici, în căminul meu, unde m-am născut. Sunt gata să plec chiar acum, dacă Tu vrei să mă chemi la Tine. Facă-se voia Ta, Doamne, dar Abb nu-i decât o negresă bătrână și obosită, care de-abia-și târăște picioarele. Facă-se voia Ta.

Nu se auzea decât scârțâitul frânghiei pe ramură și croncănitul ciorilor din porumb. Își lipi fruntea zbârcită de coaja bătrână și brăzdată a mărului sădit de tatăl ei, acum atâta vreme, și plânse amar.

În noaptea aceea visă că urca din nou treptele scenei din Grange Hall, în chip de Abigail tânără și frumoasă, însărcinată în luna a treia, semănând cu o bijuterie etiopiană întunecată în rochia ei albă, ținându-și chitara de partea subțire și urcând, urcând în liniștea din jur, cu gândurile involburate, agățându-se de o singură idee: *Sunt Abigail Freemantle Trotts, cânt bine la chitară și din voce, iar lucrurile astea nu mi le poate contesta nimeni.*

În vis se întoarse încet către fețele acelea albe, ridicate spre ea ca niște luni, către sala atât de puternic luminată de lămpi și de răsfrângerea lor suavă în ferestrele întunecate și ușor aburite, către draperiile din catifea roșie, cu frânghie aurie.

Se agăță cu putere de acest unic gând și începu să cânte "Rock of Ages".

Începu să cânte, iar vocea ei nu suna nervos și încordat, ci exact ca în timpul repetițiilor, bogată și cristalină, ca lumina galbenă a lămpii, și cugetă astfel: *Am să-i aduc de partea mea. Cu ajutorul lui Dumnezeu am să-i cuceresc. O, voi, oameni buni, dacă vă este sete, oare nu vă voi da eu apă din stânca goală? Îi voi cuceri, îl voi face pe David să fie mândru de mine, și pe mama și tata să fie mândri de mine, am să fac așa ca să mă mândresc cu mine, voi scoate muzică din aer și apă din stâncă...*

Atunci îl văzu pentru prima oară. Stătea departe, într-un colț al sălii, în spatele tuturor scaunelor, cu brațele încrucișate la piept. Purta jeansi și o jachetă tot din bumbac, cu insigne prinse de buzunare. În picioare avea cizme negre cu tocurile tocite, cizme care arătau ca și cum ar fi bătut cu ele mulți kilometri de drum prăfuit și mohorât. Fruntea lui era albă ca flacăra de gaz, obrații i se congestionaseră de valul de sânge clocotitor, ochii lui aruncau fulgere albastre, de diamant, animați de o bună dispoziție infernală, ca și cum un Vlăstar al Satanei luase locul lui Moș Crăciun. Un rânet furios și batjocoritor îl făcu să-și dezvelească dinții albi, ascuțiți și curați, ca dinții de nevăstuică.

Își ridică amândouă mâinile în sus. Ambele erau făcute pumn, strânse și tari ca nodurile de pe un măr. Rânetul era în continuare vesel și absolut hidos. Din pumni începură să i se scurgă picături de sânge.

Versurile i se uscară în creier. Degetele uitară să mai atingă strunele; după o ultimă notă jalnică, urmă tăcerea.

Doamne! Doamne! strigă ea, dar Dumnezeu își întorsese fața de la ea.

Atunci se ridică în picioare Ben Conveigh, cu obrații roșii și congestionați, scânteind din ochii mici, ca de porc. *Cățea neagră!* urlă el. *Ce caută cățeaua aia neagră pe scena noastră? Nici o cățea neagră nu a fost vreodată în stare să aducă muzica din aer! Nici o cățea neagră nu a fost în stare să scoată apă din stâncă!*

Strigăte sălbatice de aprobare. Oameni care se reped înainte. Îl văzu pe soțul ei ridicându-se și încercând să urce pe scenă. Un pumn îl lovi în gură, răsturnându-l pe spate.

Duceți-i pe ratonii ăștia mizerabili în spatele sălii! urlă Bill Arnold, iar cineva o împinse pe Rebecca Freemantle în perete. Altceineva — Chet Deacon, după cum arăta — o înfășură pe Rebecca într-una dintre perdelele de catifea roșie din dreptul ferestrelor și apoi o legă cu o frânghie aurie. Țipa din răspuțuri: *la uitați-vă! Un raton înțolit! Un raton înțolit!*

Alții alergară spre locul unde se afla Chet Deacon și se porniră cu toții să izbească cu pumnii în femeia care se zbătea sub draperia de catifea.

Mamă! strigă Abby.

Chitara îi fu smulsă din degetele amorțite și sfărâmată în așchii și coarde de marginea scenei.

Îl căută cu disperare din ochi pe Omul Întunecat, dar acesta, o dată ce pusese în mișcare mașinăria lui infernală, plecase într-altă parte, cine știe unde.

Mamă! țipă ea încă o dată, și imediat se simți smulsă de pe scenă de mâini brutale, o pipăiau pe sub rochie, pișcând-o de fund și de unde nimereau. Cineva o trase cu toată puterea de mână, răsucindu-i brațul. Simți că atinge un lucru tare și fierbinte.

Auzi vocea lui Ben Conveigh în ureche: *Ei, ce părere ai de stânca MEA, boarfă ce ești?*

Camera se învârtea în jurul ei. Îl văzu pe tatăl ei zbătându-se să ajungă lângă trupul inert al soției sale și, în aceeași clipă, o mână albă izbînd o sticlă de marginea unui scaun rabatabil, de campanie. Urmă zgomotul de spargere și zornăitul cioburilor, apoi gâtul strălucitor al sticlei, licărind în lumina caldă a lămpilor, fu înfipt în fața tatălui ei. Văzu ochii lui mari și holbați spărgându-se ca niște struguri.

Țipă prelung, iar forța țipătului ei păru să spargă sala aceea în bucăți, lăsând să pătrundă bezna, iar ea era din nou Mother Abigail, în vârstă de o sută opt ani, prea bătrână, Doamne, prea bătrână (dar facă-se voia Tă), și mergea prin porumb — porumbul mistic ale cărui rădăcini erau înfipte superficial în pământ, dar cuprinzând, fiecare, o suprafață considerabilă —, pierdută în lanul scaldat în lumina argintie a lunii și năpădit de umbre; vântul blând al nopții de vară îl făcea să foșnească ușor; simțea în nări mirosul tot mai intens și viu al plantelor, pe care-l știa dintotdeauna. (De multe ori se gândise că porumbul trebuie să fie planta cea mai apropiată de esența vieții, iar mirosul lui era însuși mirosul vieții, al începutului vieții, vai, ea se căsătorise de trei ori și îngropase trei soți, pe David Trotts, Henry Hardesty și Nate Brooks, și avusese trei bărbați, pe care îi întâmpinase în pat așa cum trebuie o femeie să-l întâmpine pe un bărbat, dăruindu-i-se cu totul, și de fiecare dată trăise acea imensă dorință și plăcere, se gândise *O, Doamne, cât de minunat este să-l dragostesc pe bărbatul meu și cât de minunat este ca el să mă dragostească pe mine atunci când îmi dă ceea ce-mi dă, ceea ce sădește în mine*, și uneori, în clipa orgasmului, se gândea la porumb, la porumbul suav, cu rădăcini înfipte nu adânc, ci pe suprafață întinsă, se gândea la trup și apoi la porumb, atunci când ajungea la capăt și soțul ei stătea întins lângă ea, mirosul dragostei se răspândea în încăperea în încăperea, mirosul focului pe care bărbatul îl sădise în ea, mirosul sevelor ei care-i îndulciseră drumul, iar mirosul acela era ca al porumbului depănușat, blând și dulce, un miros bun.)

Cu toate acestea se simțea speriată, rușinată chiar de această stare de intimitate cu pământul, cu vara și cu lucrurile care cresc, pentru că nu era singură. *Ei* se afla aici, împreună cu ea, la distanță de două rânduri la stânga sau la dreapta, puțin în urma ei sau înaintea ei. Omul Întunecat se afla aici, scurmând cu cizmele lui prăfuite în carnea pământului și lăsându-l în neorânduială, rânjind în noapte ca o lampă pentru furtună.

Apoi vorbi, pentru prima oară vorbi cu voce tare și ea îi văzu umbra lungă, cocoșată și grotescă în lumina lunii, căzând asupra șirului pe care mergea ea. Vocea lui suna aidoma vântului ce începe să se tânuie printre strujenii bătrâni și descărnați de porumb în nopțile de

octombrie, aidoma zgomotelor seci ale acestor tulpini albe și sterpe, vorbind parcă despre sfârșitul lor. Era o voce înceată. Vocea osândeii.

Iată ce spunea: *Sângele tău este la mine în pumni, Mamă bătrână. Dacă te rogi lui Dumnezeu, roagă-te să te ia înainte să apuci să auzi pașii mei urcând pe treptele tale. N-ai fost tu cea care ai iscat muzică din aer, nu tu ai scos apă din piatră seacă, iar sângele tău se află în acești pumni ai mei.*

Atunci se trezi, cu o oră înaintea zorilor, și la început crezu că udase patul, dar nu era decât transpirația acelei nopți, grea precum roua de mai. Trupul său firav începu să tremure necontrolat; fiecare particică a corpului femeii tânjea după odihnă.

Doamne, Dumnezeu meu, ia cupa asta de la buzele mele.

Dumnezeul ei nu-i răspunse. Ascultă doar bătaia lina a vântului în ferestre, care vibrau în giurgiuvelele lor pe care chitul se scorojise. În cele din urmă, se sculă și ațâță focul în străvechea sobă cu lemne, apoi puse cafeaua la fiert.

Avea o groază de treabă de făcut în următoarele zile, pentru că urma să primească oaspeți. Indiferent de vise și de oboseală, ea fusese întotdeauna bucuroasă de companie și nu avea intenția să-și schimbe obiceiul tocmai acum. Dar trebuia să se miște foarte încet, altfel ar fi uitat o mulțime de lucruri — i se întâmpla foarte des să uite, în ultima vreme — și le-ar fi încurcat, iar până la urmă ar fi ajuns să se învârtă în jurul propriei sale cozi.

În primul rând trebuia să se ducă până la crescătoria de găini a lui Addie Richardson, și era cale lungă, șase sau șapte kilometri. Se trezi întrebându-se dacă nu cumva Dumnezeu avea să-i trimită un vultur ca s-o poarte în zbor cei șase kilometri, sau pe Sfântul Ilie, în carul lui de foc.

— Blasfemie, își zise ea, mulțumită de sine, Dumnezeu îți dă puteri, nu taxiuri.

După ce spală cele câteva vase, își trase pantofii cei grei și-și luă bastonul. Chiar și acum nu folosea decât rar bastonul, dar astăzi avea nevoie de el. Șase kilometri la dus, șase kilometri la întors. Când era de șaisprezece ani, străbătea în fugă tot drumul, dar asta fusese demult.

Porni la ora 8 de dimineață, sperând să ajungă la ferma Richardson până în prânz și să doarmă acolo cât ținea partea cea mai fierbinte a zilei. Spre sfârșitul după-amiezei avea să taie puii și apoi, către asfințit, se întorcea. Nu putea ajunge înainte de căderea întinericului, ceea ce-o făcu să-și aducă aminte de visul din noaptea trecută, dar omul acela se afla încă departe. Oaspeții ei se găseau mult mai aproape.

Mergea foarte încet, chiar mai încet decât simțea ea c-ar fi fost cazul, pentru că soarele bătea cu putere chiar și la ora 8.30. Nu transpiră prea mult — pe oasele ei nu mai rămăsese suficientă carne din care să iasă sudoarea —, dar când ajunse în dreptul cutiei poștale a familiei Goodell simți nevoia să se odihnească puțin. Se puse la umbra arborelui de piper și mancă smochinele de pe câteva bețișoare. Cât vedeai cu ochii, nici urmă de vultur sau de taximetru. Chicoti la gândul acesta, își scutură firimiturile și-o porni mai departe. Nici vorbă de taxiuri. Dumnezeu îi ajută pe cei care știu să-și poarte singuri de grijă. Cu toate acestea, simțea cum toate încheieturile i se acordează, în vederea concertului de diseară.

Pe măsură ce înainta, se cocârja tot mai tare peste baston, deși încheieturile o dureau îngrozitor. Își târa prin țărână ghetele din piele galbenă neargăsită, cu șireturi. Soarele o bătea fără milă și, pe măsura trecerii timpului, umbra i se scurta tot mai mult. Văzu în dimineața aceea mai multe animale sălbatice decât văzuse din anii douăzeci și până acum: vulpi, ratoni, porci țepoși, pescăruși albaștri. Ciori mișunau peste tot locul, țipând, croncânind și dând roată pe cer. Dacă ar fi fost de față să-i asculte pe Stu Redman și pe Glen Bateman discutând despre felul capricios — lor, în orice caz, li se părea capricios — în care Supergripa lovise anumite animale, lăsându-le pe altele în pace, ar fi râs din toată inima. Fuseseră cruțate unele specii de animale domestice, dar, de regulă, flagelul îi luase pe oameni și pe cei mai buni prieteni ai lor. Îi luase pe câini dar nu și pe lupi, fiindcă lupii erau animale sălbatice, iar câinii nu.

Câte un ghem de durere i se instalase în fiecare sold, în spatele genunchilor, în glezne, în încheieturile pe care le forța din cauza bastonului. Mergea și vorbea cu Dumnezeu ei, uneori pe mutește, alteori cu voce tare, fără să fie conștientă de vreo osebire. În cele din urmă, începu să se gândească iarăși la trecut. Anul 1902 fusese cel mai bun an, corect. După aceea avusese impresia că timpul luase viteză, iar paginile din calendarele cele groase căzuseră de-a valma, fără să facă pauză. Viața trupească trecea atât de ușor... Cum de era posibil ca trupul să obosească în așa hal din cauza vieții?

Cu Davy Trotts avusese cinci copii; unul dintre ei, Maybelle, se înecase cu o bucățică de măr și murise în curtea din spate a Casei Vechi. Abby atârna rufele pe frânghie, iar când își întorsese capul văzuse fetița zăcând pe spate, purpurie la față și scurmându-se cu degetele la gât. Până la urmă, reușise să-i scoată bucățica de măr din gât, dar în momentul acela micuța Maybelle era deja rece și inertă; a fost unica ei fată și singurul copil, dintre cei mulți pe care-i născuse, mort într-un accident.

Acum stătea la umbra unui ulm din curtea familiei Naugler, iar la două sute de metri mai încolo vedea punctul în care drumul începea să fie asfaltat — de aici, Freemantle Road se transforma în Polk County Road. Fierbințeala zilei producea un soi de tremur al aerului pe deasupra suprafeței de bitum, iar la orizont era argint viu, sclipind ca apa într-un vis. Pe o zi caldă vedeai întotdeauna argintul acela viu exact la limita maximă unde îți băteau privirile, dar de ajuns nu reușeai niciodată să ajungi până acolo. Sau ea, cel puțin, nu ajunsese.

David murise în 1913, de o gripă nu foarte deosebită de aceasta, care îi ucisese pe atâția. În 1916, când avea treizeci și patru de ani, se măritase cu Henry Hardesty, un fermier negru din Wheeler County, în nord. Venise special să-i facă curte. Henry era văduv, cu șapte copii, dintre care cinci crescuseră și-și văzuseră de drumul lor. Era cu șapte ani mai mare decât Abigail. Îi dăruise doi băieți înainte ca propriul lui tractor să se răstoarne peste el și să-l omoare, la sfârșitul verii lui 1925.

Un an mai târziu se căsătorise cu Nate Brooks, iar oamenii începuseră să clevetească —

vai, oamenii se dau în vânt după cleveteală, uneori îți vine să crezi că nici n-au altceva de făcut. Nate fusese angajatul lui Henry Hardesty; iar ei i-a fost un soț bun. Nu atât de curtenitor ca David, poate, și fără îndoială nu atât de tenace ca Henry, totuși un soț bun, care de cele mai multe ori nu-i ieșise din vorbă. Când începi să te apropii de vârsta maturității, e o mângâiere pentru tine, ca femeie, să știi că ții frâiele în mână.

Cei șase băieți ai ei îi aduseseră o recoltă de treizeci și doi de nepoți. Cei treizeci și doi de nepoți îi aduseseră, la rândul lor, nouăzeci și unu de strănepoți de care avea ea știință, iar în momentul izbucnirii Supergripei, avea și trei stră-strănepoți. Ar fi avut mai mulți, dacă n-ar fi existat pilulele alea pe care le luau fetele ca să nu facă bebeluși. Pentru copiii ăștia, drăgăleala nu era decât un joc nou. Lui Abigail îi era milă de ei și de obiceiurile lor moderne, dar de vorbit nu vorbea niciodată despre asta. Dumnezeu era cel ce trebuia să hotărască dacă folosirea pilulelor acelea era sau nu un păcat (și nu bășina aia bătrână și cheală de la Roma — Mother Abigail ținuse de Biserica Metodistă de când se știa ea și era foarte mândră că nu avusese nimic de-a face cu meschinii de catolici), dar Abigail știa ce anume pierdeau: extazul acela care te cuprinde când te afli pe buza Văii Umbrelor, extazul ce te cuprinde când te dăruiești bărbatului și Dumnezeului tău și când spui facă-se voia ta și facă-se voia *Tă*; extazul ultim al dragostei sub ochii Domnului, când un bărbat și o femeie re trăiesc păcatul cel vechi al lui Adam și Eva, cu deosebirea că acum este spălat și sfințit de Sângele Mielului.

Vai de mine și de mine...

Ar fi vrut să bea o gură de apă, ar fi vrut să fie la ea acasă, în balansoar, ar fi vrut să fie lăsată în pace. De acum vedea strălucirea acoperișului de la ferma de păsări, înaintea ei și pe stânga. La cel mult o milă. Era 10.15, prin urmare se mișcase suficient de vioi pentru o doamnă de vârsta ei. Avea să intre sub acoperiș și să doarmă până ce se lăsa răcoarea scrii. Țsta nu era un păcat. La vârsta ei. Se mișca încet, de-a lungul șanțului, iar ghețele ei grele se acoperiseră de colbul drumului.

Ei da, avea o mulțime de urmași care să-i lumineze bătrânețile, ceea ce reprezenta ceva. Mai erau, dintre ei, și unii, ca Linda și comis-voiajorul ăla de nimic pe care-l luase de bărbat, care nu se osteneau s-o viziteze, dar erau și din cei buni, ca Molly și Jim sau David și Cathy, destul ca să țină locul la o mie de Linde și comis-voiajori netoți, mergând din ușă în ușă și oferind spre vânzare oale de fiert fără apă. Ultimul ei frate, Luke, murise în 1949, la peste optzeci de ani, iar ultimul ei copil, Samuel, în 1974, la vârsta de cincizeci și patru de ani. Ea le supraviețuise tuturor copiilor ei, ceea ce nu era în ordinea firească, însă, din câte se părea, Dumnezeu avea cu ea niște planuri deosebite.

În 1982, când împlinise o sută de ani, poza ei apăruse în ziarul din Ornaha și-i trimiseseră și pe un reporter de televiziune care să facă un reportaj. "Cărui fapt atribuiți etatea la care ați ajuns?" o întrebaseră tânărul, părând dezamăgit de răspunsul ei scurt, aproape telegrafic: "Lui Dumnezeu." Ar fi preferat s-o audă povestind că mănâncă ceară de albine, sau că se ferește de porc prăjit, sau cum își ține picioarele ridicate pe o pernă când doarme. Dar dacă ea nu făcea nici unul dintre lucrurile acestea, ar fi trebuit să mintă? Domnul dă viața și tot El o ia atunci când crede de cuviință.

Cathy și David îi dăduseră televizorul, ca să se poată vedea la buletinele de știri și primise și o scrisoare din partea președintelui Reagan (care nu mai era nici el prea tânăr), felicitând-o pentru "vârsta ei înaintată" și pentru faptul că votase cu republicanii de când se bucura de dreptul de a vota. Păi, cu cine altcineva ar fi putut să voteze? Roosevelt și banda lui fuseseră cu toții comuniști. Și tot când împlinise un veac, primăria din Hemingford Home o scutise de impozite "pe vecie", datorită aceleiași "vârste înaintate" pentru care o felicitase și Ronald Reagan. Primise un act prin care se certifica faptul că este cea mai în vârstă persoană din Nebraska, ca și cum ar fi fost vorba de un statut la care să aspiți încă de când te naști. Pe de altă parte, scutirea de impozite fusese bine venită, chiar dacă toate celelalte fuseseră niște simple prostii — dacă nu i-ar fi acordat această înlesnire, ar fi pierdut și restul de pământ ce-i mai rămăsese. Majoritatea se dusesse, oricum, de mult; proprietățile familiei Freemantle și forța organizației Grange atinseseră nivelul maxim în acel an magic, 1902, iar de atunci se aflaseră într-un declin continuu. Nu mai rămăseseră decât patru acri".

Restul fusese fie luat, în schimbul impozitelor, fie vândut pe bani gheață, de-a lungul anilor... iar cele mai multe vânzări fuseseră făcute de propriii ei fii, trebuia să recunoască, spre rușinea ei.

Cu un an în urmă primise o scrisoare din partea unei societăți din New York care își zicea American Geriatrics Society. Prin acel act i se comunica faptul că era a șasea cea mai în vârstă persoană din Statele Unite și a treia pe lista femeilor. Cel mai bătrân dintre toți era un tip din Santa Roșă, California. Respectivul avea o sută douăzeci și doi de ani. Îl rugase pe Jim să pună scrisoarea aceea într-o ramă și s-o atârne lângă scrisoarea din partea președintelui. Jim nu apucase s-o facă decât anul acesta, în februarie. Acum, că îi reveniseră toate în minte, realiză că atunci îi văzuse pentru ultima oară pe Molly și pe Jim.

Ajunsese la ferma Richardson. Aproape epuizată, se sprijini pentru o clipă de stâlpul din gard cel mai apropiat de hambar și se uită cu jind spre casă. Înăuntru era probabil răcoare, răcoare și plăcut. Simțea că ar fi dormit un secol. Înainte de asta însă, trebuia să mai facă un lucru anume. Multe dintre animale muriseră de boală — cai, câini și șobolani — și trebuia să afle dacă și găinile pieriseră. Ar fi putut descoperi, cu amărăciune, că bătuse atâta drum ca să găsească niște pui morți.

Își târî picioarele spre cotețele lipite de hambar, oprindu-se când auzi cotcodăcitul venind dinăuntru. Apoi auzi și cotcodăcitul iritat al unui cocoș.

— Minunat, murmură ea. Pe asta am rezolvat-o cu bine.

Tocmai se pregătea să se întoarcă, dar văzu un cadavru întins lângă grămada de lemne, cu o mână încercând să-și acopere fața. Era Bill Richardson, cumnatul lui Addie. Fusese ciugulit cât se poate de tare de animale în căutare de hrană.

— Bietul om, zise Abigail. Bietul, bietul de el. Cetele de îngeri să cânte la locul tău de

odihnă, Billy Richardson.

Se îndreptă spre locuința ce o chema cu răcoarea ei. Părea să se afle la kilometri întregi distanță, deși nu avea decât să traverseze curtea. Nu era sigură că reușește să ajungă de cealaltă parte, fiind stoarsă până la ultima picătură de energie.

— Facă-se voia Domnului, spuse ea, pornind la drum.

Soarele bătea în fereastra camerei de oaspeți, unde se așezase în pat și adormise de îndată ce lepădase încălțărilor. Multă vreme nu reuși să-și explice de ce lumina era atât de puternică; un sentiment ca acela pe care-l avusese Larry Underwood când se trezise la poalele zidului de piatră, în New Hampshire.

Se sculă, cu dureri în fiecare mușchi suprasolicitat și în toate oasele ei fragile.

— Dumnezeu Atotputernic, am dormit toată după-amiaza și toată noaptea, pe deasupra!

Dacă era așa, înseamnă că fusese cu adevărat obosită. O copleșeau asemenea dureri, încât avu nevoie de aproape zece minute ca să se dea jos din pat și să străbată holul, până la baie, și de alte zece ca să se încălțe. Mersul era un chin, însă știa că trebuie să meargă. Dacă nu se mișca, înțepeneala aceea ar fi cuprins-o ca o cămașă de fier.

Șchiopătând și șontăcând, traversă curtea și intră în cotet, tresărind din pricina temperaturii infernale, a duhoriilor de pasăre și a inevitabilului miros specific al descompunerii organice. Alimentarea cu apă se făcea automat, apa venind din fântâna arteziană a Richardsonilor printr-o pompă gravitațională, în schimb hrana se terminase, iar căldura omorâse multe păsări. Cele mai slabe pieriseră de mult, de inaniție sau ciugulite de suratele lor, zăcând pe podeaua presărată cu urme de hrană și găinați ca niște mici pete de zăpadă înainte de a se topi definitiv.

Majoritatea puilor rămași fugiră din calea ei fluturând din aripi, doar cloștile rămaseră nemișcate, urmărind cu ochii lor stupizi apropierea ei înceată și șovăielnică. Existau atâtea boli care ucideau găinile, încât se temuse că epidemia de gripă le terminase și pe ele; însă păsările păreau să fie în formă. Domnul se îngrijise de asta.

Alese trei dintre cele mai dolofane și le împinse capetele sub aripi, făcându-le să adoarmă pe loc. Le vârî într-un sac și apoi descoperi că era prea țeapănă ca să poată ridica sacul. Se văzu nevoită să-l târască pe jos.

Celelalte găini o urmăriră atente din punctele înalte unde se refugiaseră până ce plecă, apoi se întoarseră la gâlcele lor continue pe hrana din ce în ce mai puțină.

Se făcuse aproape ora 9 dimineața. Se așeză pe banca de stejar montată jur-împrejurul curții, ca să se gândească. Își făcu socoteala că ideea ei inițială, de a se întoarce acasă în amurg, rămânea cea mai bună. Pierduse o zi, dar cei care aveau s-o viziteze se aflau încă pe drum. Putea să folosească această zi ca să se ocupe de pui și de toate celelalte.

Mușchii ei se comportau ceva mai bine, iar sub stern o încerca o senzație necunoscută, dar altfel plăcută. Avu nevoie de câteva secunde ca să-și dea seama despre ce era vorba... Îi era foame! În dimineața asta îi era cu adevărat *foame*, slavă Domnului; oare de cât timp nu mai mâncase împinsă de altceva decât de forța obiceiului? Se purtase exact ca un fochist care aruncă cărbuni în locomotivă și nimic mai mult. Dar după ce va tăia capetele celor trei pui, avea să vadă ce lăsase Addie prin cămară și, pe Dumnezeuul ei, avea să se *bucure* de ceea ce va descoperi. Vezi? se dojeni ea. Dumnezeu știe cel mai bine. Binecuvântată fie credința ta, Abigail, binecuvântată fie credința ta.

Mormăind și gâfâind, trase sacul până la butucul aflat între hambar și magazia de lemne. Agățată de ușa magaziei, în interior, găsi securea lui Billy Richardson, cu mănua de cauciuc prinsă cu grijă de lamă. O luă și ieși afară.

— Doamne, spuse ea și, stând lângă sac în ghetele ei de lucru, galbene și prăfuite, își ridică privirile spre cerul senin al miezului de vară. Mi-ai dat puterea să vin până aici și cred că tot de la Tine voi avea puterea să mă și întorc. Isaia, profetul Tău, spune că dacă o femeie sau un bărbat crede în Dumnezeu Savaot, se va ridica la Cer purtat de aripi, ca un vultur. Prea multe lucruri nu cunosc despre vulturi, Doamne, în afară că sunt niște păsări cu un caracter infect, în stare să vadă până foarte departe, dar eu am aici în sac trei orătării cărora aș vrea să le tai capetele, fără să-mi tai și mâna. Facă-se voia Ta, amin.

Apucă sacul, îl deschise la gură și aruncă o privire înăuntru. Una dintre găini rămăsese cu capul sub aripă și dormea dusă. Celelalte două se îngrămădiseră una în cealaltă și nu prea se mișcau. În sac era întuneric, iar păsările credeau că s-a lăsat noaptea. Singurele ființe mai idioate decât cloștile sunt democrații din New York.

Abigail o culese pe una dintre ele și o puse cu capul pe butuc, înainte ca pasărea să apuce să-și dea seama ce i se întâmplă. Izbi cu toată puterea, tresărind, ca de fiecare dată, la zgomotul surd, de moarte, al tăișului ce pătrundea până la lemn. Capul se rostogoli în țărână, pe o parte a butucului. Găina decapitată începu să salte în curtea fermei, lovind cu aripile și împrăștiind în jur picături de sânge. După o vreme constată că a murit și se potoli, cuviincios. Cloștile și democrații din New York, Doamne, Doamne.

Termină repede toată treaba și teama ei că ar putea să nu se descurce sau să se rănească se risipi ca fumul. Dumnezeu îi ascultase rugăciunea. Pusese mâna pe trei pui foarte buni, iar acum nu-i mai rămăsese decât să ajungă acasă cu ei.

Puse păsările la loc, în sac, apoi atârână securea lui Billy Richardson la locul ei. După aceea se întoarse în casă, ca să-și caute ceva de mâncare.

Ațiți în prima parte a după-amiezei și visă că oaspeții ei se apropiaseră și mai mult; ajunseseră până la sud de York, călătorind într-o camionetă veche. Erau în număr de șase, dintre care un băiat surd și mut. Cu toate acestea, era o persoană puternică. El era unul dintre cei cu care trebuia să vorbească.

Se trezi pe la 3.30, puțin țeapănă, dar altfel odihnită și înviorată. Următoarele două ore și jumătate jumoli puii, odihnindu-se atunci când degetele ei chinuite de artrită nu mai suportau durerile, apoi o lua de la capăt. În timp ce muncea, cântă imnuri religioase — "Seven Gates to the City (My, Lord Hallelu)", "Trust and Obey", și cântecul ei favorit, "In the Garden".

Când termină cu ultimul pui, toate degetele ei aveau "migrene" la vârfuri, iar lumina zilei începuse să capete acea tentă nemișcată, aurie, care este primul semn al amurgului. De acum era sfârșit de iulie, iar zilele se scurtau iarăși.

Intră în casă și mai luă o îmbucătură. Pâinea era veche, însă nu mucegăită — nici un soi de mucegai nu îndrăznea să-și arate fața lui verde în bucătăria lui Addie Richardson — și mai găsi și un borcan cu unt de arahide, plin pe jumătate. Mâncă un sandviș cu unt din acela și-și pregăti încă unul, pe care și-l puse în buzunarul rochiei, pentru cazul în care i se făcea foame mai târziu.

Se făcuse 6.40. Ieși din casă, își strânse iarăși sacul și coborî cu atenție treptele verandei. Avusese grijă și jumulise găinile într-un alt sac, dar câteva pene scăpaseră totuși și pluteau dincolo de gardul viu al Richardsonilor, care se usca din lipsă de apă.

Abigail oftă din greu și zise:

— Am pornit la drum, Doamne. Am luat-o spre casă. Voi merge încet, nu cred c-am s-ajung până la miezul nopții, dar în Biblie scrie să nu te temi nici de grozăvia nopții și nici de grozăvia care bântuie în miezul zilei. Vreau să împlinesc voia Ta cum m-oi pricepe mai bine. Mergi alături de mine, Te rog. În numele Fiului, amin.

Când ajunse în punctul unde asfaltul se termina și începea drumul negru, întunericul era deplin. Greierii cântau și broaștele orăcăiau adunate într-un loc umed, probabil adăpătoarea pentru vaci a lui Cal Goodell. Pe cer avea să apară curând și luna, mare și sângerie, până când să urce mai sus pe cer.

Se așeză jos ca să se odihnească și să mănânce jumătate din sandvișul ei cu unt de arahide (ce n-ar fi dat să aibă și niște gem de agrișe negre, care să taie gustul acela cam cleios, dar Addie își păstra conservele în beci, și până acolo erau prea multe scări). Sacul se afla lângă ea. Avea din nou dureri, iar puterile păreau s-o fi lăsat, și asta la patru kilometri de casă... În schimb simțea o veselie ciudată. Oare de cât timp nu se mai aflate afară după căderea întunericului, sub baldachinul înstelat? Stelele străluceau mai puternic ca oricând, iar cu puțin noroc avea să vadă și o stea căzătoare, semn că-i va fi îndeplinită o dorință. Noaptea caldă, stelele, luna, din care se ivise doar o mică porțiune roșie deasupra orizontului, toate acestea îi aduceau aminte de vremea când nu era decât o fetișcană, cu toate năbădăile și trăirile vârstei, cu splendida vulnerabilitate pe care ți-o dă apropierea de Mister. Da, da, fusese și ea fetișcană. Existau și oameni care nu vroiau să creadă așa ceva, tot așa cum n-ar fi fost în stare să accepte că gigantul sequoia fusese odată un vlăstar verde. Fusese și ea o fetișcană și pe vremea aceea teama copilărească de întuneric se mai potolise, iar spaimele adultului, care vin noaptea, când totul este tăcut și poți auzi vocea sufletului tău etern, aceste spaime nu aveau să apară decât mai târziu. În acel scurt răstimp, noaptea fusese o taină înmiresmată, o vreme când, dacă te uita la cerul presărat de stele și ascultai adierea ce aducea cu sine parfumurile îmbătătoare, te simțeai aproape de inima universului, de dragoste și de viață. Ți se părea că vei fi veșnic tânăr și că...

Sângele tău este la mine în pumni.

Pe neașteptate, simți o smucitură bruscă în sac, iar inima îi sări din loc.

— Tii! țipă ea, cu o voce speriată și spartă, de femeie bătrână.

Trase spre ea sacul, pe fundul căruia apăruse o creștătură mică. Auzi un mârâit gros. Ghemuită pe porțiunea de pietriș dintre marginea drumului și lanul de porumb, o pâdea o nevăstuică mare și maronie. O țintuia cu privirile, iar pupilele ei căpătau pâlپări roșietice în razele lunii. I se alătură alta. Apoi încă una. Și încă una.

Se uită de cealaltă parte a drumului și constată că se aliniasera și acolo, măsurând-o cu ochii lor răi. Adulmecaseră puii din sac. Cum de se adunaseră atât de multe, jur-împrejurul ei? se întrebă ea, din ce în ce mai înfricoșată. Odată, fusese mușcată de o nevăstuică; își vârâse mâna sub veranda de la Casa Mare, ca să scoată o minge roșie, de cauciuc, care se rostogolise într-un cotlon, și ceva, ca o mie de ace la un loc, îi înhățase mâna. Agresiunea neașteptată, spărgând ordinea senină și monotonă, cumplita durere țâșnind fierbinte din brațul ei, o făcuseră să țipe cât o ținea gura. Își retrăsese brațul, cu nevăstuica agățată de el. Picături din sângele ei împodobeau ca niște mărgele blana netedă, maronie a animalului, iar trupul lui, zbătându-se, biciuia aerul în toate direcțiile. Ea striga și-și scutura brațul, dar nevăstuica nu-i dădea drumul, ca și cum ar fi fost acum parte din trupul său.

Micah și Matthew, frații ei, se aflau în curte; taică-său răsfoia în verandă un catalog de mărfuri care puteau fi comandate prin poștă. Se apropiaseră cu toții în fugă și, pentru o clipă, încremeniseră privind-o pe Abigail, care pe atunci nu avea decât doisprezece ani, cum alerga înnebunită prin poiana unde curând avea să fie înălțat hambarul, cu nevăstuică maronie atârându-i de braț ca o eșarfă, animalul încercând zadarnic să-și găsească un punct de sprijin cu ghearele din spate. Stropii de sânge îi săriseră pe rochie, pe picioare și pe pantofi.

Tatăl ei se dezmeticise primul. John Freemantle pusese mâna pe o bucată de lemn de foc de lângă butucul de tăiat lemne și urlase: *Stai nemișcată, Abby!* Vocea lui, pe care o recunoștea drept supremă poruncă încă din leagăn, răzbătuse prin confuzia și bălmăjeala produse de panică în mintea ei, încât, năucită cum era, probabil că nimic altceva n-ar fi făcut-o să reacționeze. Rămăsese neclintită, iar bucata de lemn coborîse șuierând; o durere teribilă îi săgetase brațul până la umăr (în clipa aceea fusese convinsă că-i fusese smulsă mâna din loc), apoi obiectul maroniu care-i provocase șocul și atâta suferință căzuse la pământ, cu blana vârstată năclăită de sânge și lipsită de luciul. Atunci Micah sărise asupra animalului, strivindu-l cu ambele picioare, și se auzise un pârâit groaznic, ca sunetul care-ți ajunge în teastă când spargi între dinți niște bomboane tari și, dacă animalul nu apucase să moară până atunci, e sigur că nu supraviețuise după acea lovitură. Abigail nu leșinase, dar începuse să plângă și să țipe isteric. Între timp, palid și speriat, sosise în goană și Richard, fratele ei cel mare. Îngrijorați,

el și cu taică-său schimbare o privire.

— De când sunt eu n-am văzut o nevăstuică să facă așa ceva, zicea John Freemantle, ținând-o pe după umeri pe fida lui, care bocea din răspuțeri. Mulțumesc lui Dumnezeu că mamă-ta era plecată după fasolea aia.

— Dar, dacă animalul era..., începu Richard.

— Ține-ți gura, i-o tăie scurt taică-său, înainte ca Richard să pronunțe cuvântul.

În vocea lui se citea, simultan, răceală, furie și spaimă. Iar Richard își ținu *cu adevărat* gura — ba și-o închise cu asemenea viteză și putere, încât Abby auzi chiar zgomotul respectiv. Apoi tatăl i se adresă ei:

— Hai să mergem la pompa de apă, Abigail, draga mea, și să ne spălăm bine.

De-abia după un an, Luke îi mărturisise ce anume nu dorise taică-său să pronunțe Richard cu voce tare: că nevăstuica fusese pesemne turbată ca să atace în felul acela, iar dacă ar fi fost turbată, Abby, ai fi avut parte de una dintre cele mai cumplite morți, dacă facem abstracție de tortură. Dar nevăstuica nu fusese turbată; rana se închisese fără complicații. Cu toate acestea, începând de atunci, nevăstuicile o speriau de moarte, așa cum pe alții îi sperie șobolanii sau păianjenii. Vai, ce bine ar fi fost dacă gripa le-ar fi luat pe *e/e*, și nu pe câini! Dar nu se întâmplase astfel, iar ea...

Sângele tău este la mine în pumni.

O nevăstuică se repezi și mușcă din țesătura aspră a sacului.

— *Tii!* o alungă ea.

Nevăstuica se îndepărtă, parcă rânjind, cu o bucată de sfoară atârnată de fălci.

El le trimisese — Omul Întunecat.

Groaza începu să pună stăpânire asupra ei. Acum se adunaseră sute: cenușii, maronii, negre, atrase toate de mirosul puilor. Stăteau pe ambele părți ale drumului, unele peste altele, înghesuindu-se în zelul lor de a ajunge la ceea ce adulmecau.

Trebuie să le dau. Totul a fost zadarnic. Dacă nu le dau ce vor, au să mă sfâșie în bucăți. A fost zadarnic.

În beznă din mintea ei reușea să deslușească rânjetul Omului Întunecat, îi vedea mâinile întinse și sângele ce i se scurgea din pumni.

Încă o smucitură în sacul ei. Și apoi încă una.

Nevăstuicile de pe cealaltă parte a drumului traversau acum de-a valma către ea, târându-se cu pânțele lipite de țărână. Ochii lor mici și sălbatici sclipeau ca niște țurțuri de gheață în lumina lunii.

Dar cel ce are credință în Mine nu va pieri... pentru că Eu l-am însemnat cu semnul Meu și nimic nu-l va atinge... acela este al Meu, spune Domnul...

Femeia se ridică în picioare, îngrozită încă, dar știind foarte bine ce are de făcut.

— Plecați de aici! țipă ea. Am pui, sigur că da, dar sunt pentru oaspeții mei! Acum *dispăreți* dinaintea mea!

Animalele se retraseră din calea ei. Ochii lor mici părură să se umple de neliniște. Pe neașteptate, se risipiră ca fumul. Un *miracol*, îi trecu femeii prin minte, iar sufletul ei se umplu de încântare și laudă pentru Dumnezeu. Apoi, năprasnic, încremeni de spaimă.

Undeva, departe, către vest, dincolo de Rocky Mountains, care nici măcar nu se vedeau la orizont, simți un ochi — un Ochi scânteietor — care se deschise larg și se întoarse spre ea, căutând-o. Îl auzi limpede, ca și cum cuvintele ar fi fost pronunțate cu adevărat: *Cine-i acolo? Ești chiar tu, bătrâno?*

— Știe că sunt aici, șopti ea în noapte. Vai, Doamne, ajută-mă. Ajută-mă acum, ajută-ne pe noi toți.

Târând sacul după ea, o porni din nou spre casă.

Sosiră două zile mai târziu, pe 24 iulie. Nu reușise să-i întâmpine cum ar fi dorit; ajunsese din nou în ultimul hal de oboseală, aproape oloagă, șontăcând dintr-un loc într-altul, și doar cu sprijinul bastonului, incapabilă până și să-și pompeze apă din puț. A doua zi după ce tăiașe puii și alungase nevăstuicile, adormise bușean după-amiaza, fiind complet epuizată. Visase că se află într-o trecătoare înaltă și înghețată, în creierul munților, în Rocky Mountains, la vest de cumpăna apelor. Highway 6 se strecura printre pereții înalți de piatră care-și aruncau umbra asupra acestui defileu cât era ziua de lungă, cu excepția intervalului cuprins aproximativ între 11.45 și 12.50. Dar în visul ei nu era zi, ci miez de noapte, învăluit în beznă. Se undeva, se auzea urletul lupilor. Deodată, în întuneric se deschise un Ochi, mișcându-se sinistru dintr-o parte în cealaltă a orbitei, în timp ce vântul sufla a pustiu printre pinii și molizii albaștri ai muntelui. Era chiar el, pornit s-o caute.

Se trezise din somnul ei lung și greu mai puțin odihnită decât era când se culcase, și atunci se rugă din nou la Dumnezeu să-i dea pace, sau cel puțin să schimbe direcția în care El dorea s-o trimită.

Spre nord, sud sau est, Doamne, și voi pleca din Hemingford Home înălțându-ți imnuri de slavă. Dar nu către vest, spre Omul Întunecat. Rocky Mountains nu sunt o adevărată stavilă în calea lui. Nici Anzii nu i-ar ajunge.

Însă acesta nu era un argument. Mai devreme sau mai târziu, când omul acela avea să se simtă destul de puternic, îi va căuta pe cei care îndrăzneau să i se împotrivescă. Dacă nu anul acesta, atunci la anul. Câinii pieriseră din cauza epidemiei, în schimb lupii, ascunși în zona muntoasă, supraviețuiseră, iar acum erau gala să slujească acestui Vlăstar al Satanei.

Iar lupii nu aveau să fie singurii lui slujitori.

În dimineața zilei în care sosiră, în sfârșit, oaspeții ei, se pusese pe treabă încă de la ora 7, făcând câteva drumuri cu câte două bucăți de lemn de fiecare dată, până ce reuși să umple

lada și să încingă plita. Mulțumită lui Dumnezeu avea parte de o zi noroasă, cu vreme răcoroasă, prima de acest fel de săptămâni întregi. Era posibil să și plouă, înainte de căderea întinericului. Cel puțin așa o anunța șoldul, la care avusese o fractură în 1958.

Mai întâi puse la cuptor plăcintele, făcute cu dulceturile din cămară, dar și cu rubarbă și căpșune din grădină. Slavă Domnului, căpșunile tocmai se copseseră și se bucura să știe că nu fusese zadarnic. Chiar și faptul că gătea o făcea să se simtă mai bine, pentru că a găti înseamnă viață. O plăcintă cu afine, două cu căpșune și rubarbă și una cu mere. Mireasma lor umplu întreaga bucătărie în acea dimineață. Apoi le puse pe pervazul ferestrelor, la răcit, așa cum făcuse de când se știa.

Cum-necum, pregătise aluatul, deși nu-i venise prea ușor, în lipsa ouălor proaspete — și doar ajunsese la ferma de păsări, numai ea era vinovată că uitase să ia de acolo. În schimb, pe la începutul după-amiezei, mica bucătărie cu podeaua denivelată, acoperită cu un linoleum spălăcit, se umpluse de mirosul puilor prăjiți. Cum acolo stăruia încă mirosul de prăjit, urcă schiopătând în verandă, ca să-și citească lecția, așa cum făcea în fiecare zi, folosindu-se, ca să-și facă vânt, de ultimul exemplar din *The Upper Room*, cu foile ferfenițite.

Puii se prăjiră cât se poate de frumos. Avea să-l trimită pe unul dintre oaspeți să culeagă vreo două duzini de știuleți fragezi și dulci, iar pe urmă puteau mânca pe cinste, sub cerul liber.

După ce aranjă puii pe șervețele de hârtie, ieși pe veranda din spate, cu chitara, se așează și începu să cânte. Interpretă imnurile ei preferate, vocea ei înaltă și tremurătoare risipindu-se în aerul încremenit.

*Suntem copleșiți de încercări sau de ispite,
De un munte de griji împovărați?
Nu trebuie să ne lăsăm descurajați.
Ci Domnului rugăciune să-l înălțăm.*

Muzica i se păru atât de frumoasă (chiar dacă auzul o lăsase atât de mult, încât nu mai putea fi niciodată sigură că vechea ei chitară ei este perfect acordată), încât mai cântă un imn, și încă unul, și încă unul.

Tocmai ataca "We Are Marching to Zion", când auzi un zgomot de motor dinspre nord, apropiindu-se de ea de-a lungul lui County Road. Se opri în mijlocul versurilor, dar degetele ei continuă să mângâie absent corzile. Își aplecă urechea și ascultă atent. O, Doamne, veneau, se descurcaseră perfect, acum distingea și trâmba de praf pe care o ridica mașina părăsind asfaltul și intrând pe porțiunea de drum negru care ducea până la poarta ei. Intră în febra celui care curând își va întâmpina oaspeții și se bucură că avusese ideea să se îmbrace în hainele ei cele mai bune. Își sprijini chitara de genunchi și-și puse mâna streășină la ochi, chiar dacă soarele nu se ivise încă.

Sunetul motorului se distingea acum mult mai limpede și, peste o clipă, în locul unde porumbul lăsa locul adăpătorii pentru vite a lui Cal Goodell...

Da, acum se vedea, un vechi camion Chevrolet din cele folosite la ferme, înaintând încet. Cabina era plină; din câte vedea ea (chiar dacă avea o sută opt ani, vedea perfect la distanță), înăuntru se îngământiseră patru persoane, iar alte trei stăteau pe platformă, privind pe deasupra cabinei. Distinse un bărbat blond și subțire, o fată cu părul roșcat, iar în mijloc... da, era chiar el, un băiat care tocmai învățase ce înseamnă să fii bărbat. Păr închis la culoare, figură prelungă, frunte înaltă. El o văzu cum îi privește de pe verandă și începu să-i facă semne cu amândouă mâinile. Îl imită apoi și bărbatul blond. Fata cu părul roșcat doar se uita. Mother Abigail își înalță și ea mâna și le răspunse la salut.

— Mulțumesc lui Dumnezeu că i-a adus teferi, murmură ea răgușit. Lacrimi fierbinți începură să i se scurgă pe obraji. Doamne, Dumnezeu meu, din inimă îți mulțumesc.

Curând, camioneta intră în curte, duduind și zdruncinându-se. Bărbatul de la volan purta o pălărie de pai, cu o panglică din catifea albastră și o pană mare înfiptă în ea.

— *liiii-haaa!* strigă el, fluturând din mână. Bine te-am găsit, Mother! Nick ne-a spus că s-ar putea să te găsim aici și chiar așa s-a întâmplat! *liiii-haaa!*

Începu să claxoneze. Alături de el stăteau un bărbat de vreo cincizeci de ani, o femeie cam de aceeași vârstă și o fetiță, într-o jachetă de catifea reiată. Copilul îi făcu un semn timid din mână; degetul cel mare al celeilalte mâini stătea bine înfipt în gură.

Nick, tânărul cu petic pe ochi și păr negru, sări peste oblonul camionetei chiar înainte ca aceasta să se oprească. Se reechilibra și se apropie încet de ea. Figura lui era solemnă, dar ochiul îi era luminat de bucurie. Se opri în fața treptelor verandei și se uită în jur, surprins... la curte, la casă, la bătrânul copac cu leagănul făcut dintr-o anvelopă. Cel mai mult însă părea să-l intereseze persoana ei.

— Bine-ai venit, Nick, îl întâmpină ea. Mă bucur să te văd. Fii binecuvântat.

Îi răspunse cu un zâmbet, apoi începură să-i curgă și lui lacrimile. Urcă treptele și-i prinse mâinile într-ale sale. Femeia îi întinse obrazul zbârcit, pe care el îl sărută încet. Între timp, din camionetă coborâse toată lumea. Cel care șofase o ținea în brațe pe fetița cu jacheta roșie, care avea piciorul drept în gips. Brațele ei se agățau cu toată nădejdea de gâtul bronzat al bărbatului. Lângă el se aflau femeia de cincizeci de ani, apoi roșcata și băiatul blond, cu barbă. Nu, nu-i băiat, stabili Mother Abigail; e doar mai slab. Ultimul din șir era celălalt bărbat care călătorise în cabină, și care-și lustruia acum lentilele ochelarilor cu ramă din sârmă.

Nick o privea cu o insistență oarecum interogativă, iar ea îi făcu un semn afirmativ din cap.

— Ai făcut cum se cuvine, spuse. Domnul te-a călăuzit aici, iar acum Mother Abigail are să vă ospăteze... Fiți bine veniți cu *toții!* adăugă, ridicând vocea. Nu putem zăbovi prea mult, dar, înainte de a pleca, trebuie să ne odihnim, să gustăm împreună din pâine și să stăm puțin de vorbă.

Fetița i se adresă din locul unde se cuibărise și unde se simțea în siguranță absolută:

— Ești cea mai bătrână doamnă din lume?

— Șșșt, Gina! o muștră doamna de cincizeci de ani.
Dar Mother Abigail își puse o mână în șold și râse:
— Poate că sunt, copila mea. Poate că sunt.

Îi puse să întindă fața ei roșie de masă de cealaltă parte a mălului, iar cele două femei, Olivia și June, pregătiră masa, în timp ce bărbații se duseră să culeagă niște porumb. Îl fierșeră cât ai clipi din ochi și adăugară, căci bătrâna nu avea, unt, margarină și sare.

Se discută foarte puțin în timpul mesei — se auzeau, în schimb, plescăituri și mici exclamații de plăcere. Îi făcea bine să vadă oameni înfulecând sănătos, iar oaspeții ei nu erau dintre cei care se codesc la mâncare. Considera că meritase cu prisosință drumul până la ferma Richardson și confruntarea cu nevăstuicile. Nu că ar fi fost hămesiți, dar după o lună întreagă când n-ai mâncat decât alimente din conservă, ai o poftă teribilă de mâncare proaspătă, gătită special. Ea însăși mancă pe săturate — trei porții de friptură, un știulete de porumb și o bucată de plăcintă cu căpșunc și rubarbă.

Curând își turnară cafea și se așezară comod și atunci șoferul, un om plăcut, cu figura deschisă, pe nume Ralph Brentner, i se adresă astfel:

— A fost o masă pe cinste, doamnă dragă. De mult nu mi-a mai mers mâncarea la suflet atât de bine. Se cuvine să mulțumim.

Cealaltă murmurară aprobativ. Nick zâmbi și făcu un semn din cap.

Fetița o întrebă:

— Pot să vin să mă așez la tine în poală, bunicuțo?

— Cred că ești prea grea, scumpo, spuse Olivia Walker, femeia mai în vârstă.

— Nici vorbă, interveni Abigail. Ziua în care n-oi mai fi în stare să țin puțin un copil în poală va fi și cea din urmă zi a mea. Vino la mine, Gina.

Ralph o purtă pe sus și i-o așeză în brațe.

— Când nu mai poți s-o ții, îmi spui.

Îi gădilă Ginei obrajii cu pana de la pălărie. Fetița își ridică mânuțele și chicoti.

— Nu mă gădila, Ralph! Nu care cumva să îndrăznești să mă gădili!

— N-ai nici o teamă, o asigură Ralph, înduioșat. Am mâncat cam mult și nu prea-mi arde de joacă.

Ralph se așeză pe locul lui.

— Ce-ai pățit la picior, Gina? se interesă Abigail.

— Mi l-am rupt când am căzut din pod, răspunse Gina. Dick mi-a pus piciorul în gips. Ralph zice că Dick mi-a salvat viața.

Îi trimise o beza bărbatului cu ochelari, care se îmbujoră puțin, tuși și zâmbi.

Nick, Tom Cullen și Ralph îl întâlniseră pe Dick Ellis după ce traversaseră aproximativ jumătate din Kansas, mergând pe marginea drumului, cu un rucsac în spate și cu un alpenștoc în mână. Era de meserie medic veterinar. Ziua următoare, trecând prin orașelul Lindsborg, se opriseră să prânzească și auziseră niște țipete stinse venind din zona sudică a orașului. Dacă vântul ar fi bănut în direcție opusă, n-ar fi auzit nicidecum apelurile acelea.

— Mila Domnului, observă Abby cu mulțumire, mângâind părul fetei.

Gina rămăsese singură de trei săptămâni. Cu o zi sau două înainte, se jucase în podul unchiului ei, podeaua din lemn putred cedase, iar ea căzuse de la o înălțime de zece metri peste căpița de fân de dedesubt. În cădere, rostogolindu-se de pe căpiță, se alesese cu o fractură. În primă instanță, Dick Ellis nu-i dădu prea multe șanse. Îi administră un anestezic local, ca să-i poată așeza piciorul la loc; pierduse atât de mult din greutate, iar starea ei fizică generală era atât de proastă, încât se temuse că o anestezie generală i-ar fi putut fi fatală (cuvintele cele mai tari ale conversației erau pronunțate pe litere, ca să nu fie înțelese de Gina McCone, care se juca fără grijă cu nasturii lui Mother Abigail). Gina își recăpătase tonusul cu o viteză care-i mirase pe toți. Fetița se atașase imediat de Ralph și de pălăria lui fercheșă. Vorbind pe un ton scăzut și sfios, Ellis își exprimă opinia că problema ei se datora în mare măsură singurătății zdrobitoare prin care trecuse.

— Firește, se arată Abigail de acord. Dacă n-o auzeai, s-ar fi stins curând.

Gina căscă. Ochii ei erau mari și obosiți.

— Am s-o duc la culcare, spuse Olivia Walker.

— În cămăruța de la capătul holului, o sfătui Abby. Poți să dormi cu ea, dacă vrei. Cealaltă față... cum ziceai că te cheamă, draga mea? Numele tău mi-a ieșit din minte.

— June Brinkmeyer, spuse roșcata.

— Păi, poți dormi cu mine, June, dacă nu te deranjează. Patul nu este destul de mare pentru două persoane, și nu cred că ți-ar plăcea să dormi cu o legătură de bețe uscate ca mine, nici dacă patul ar fi încăpător, dar este o saltea, pusă la păstrare în podul casei, care ar fi taman bună, dacă nu cumva au intrat gândacii în ea. Sper să vrea unul dintre bărbații ăștia să ți-o coboare, nu?

— Desigur, se oferi Ralph.

Olivia o duse pe Gina în pat, căci între timp adormise. Întunericul se lăsa asupra bucătăriei, unde domnea o animație cum nu mai fusese de mulți ani încoace. Gemând, Mother Abigail se ridică în picioare și aprinse trei lămpi cu gaz, una pe masă, una pe sobă (un model Blackwood, din fontă, care acum se răcea, ticăind încet) și una pe pervazul ferestrei din verandă. Întunericul se trase puțin înapoi.

— Poate că tot obiceiurile vechi sunt cele mai bune, spuse Dick deodată și toți își îndreptară privirile spre el.

El tuși și se înroși din nou, dar Abigail începu să chicotească.

— Vreau să spun, continuă Dick puțin defensiv, că asta e prima masă gătită... ei bine, din 30 iunie și până acum, cred. Adică din ziua în care s-a oprit curentul electric. Iar atunci am gătit chiar eu. Ceea ce fac eu nu prea poate fi numit gătit. Nevastă-mea, acum... era o gospodină

extraordinară. Ea...

Își lăsa propoziția neterminată.

— A adormit buștean, le spuse Olivia întorcându-se în bucătărie. Era extrem de obosită.

— Pâinea o coci în casă? o întrebă Dick pe Mother Abigail.

— Sigur că da, dintotdeauna. Însă asta nu e pâine făcută cu drojdie, pentru că drojdia s-a stricat. Dar merge și așa.

— Mă dau în vânt după pâinea asta, îi mărturisii el simplu. Helen... soția mea... făcea pâine de două ori pe zi. În ultima vreme, mi se pare că este singurul lucru după care tânjeam. Dacă-mi dai trei felii de pâine și niște gem de căpsune, pot să mor fericit.

— Tom Cullen e obosit, declară Tom pe neașteptate. Oboseală să-ți cadă ochii.

Căscă de-i trosniră fălcile.

— Poți să-ți faci culcușul în grajd, îi spuse Abigail. Miroase puțin a mucegai, dar este uscat.

O vreme, ascultară freamătul continuu al ploii, care începuse să cadă de mai mult de o oră. Dacă era singură, ar fi fost un zgomot dezolant. Acum însă, într-o asemenea companie, același zgomot era un acompaniament plăcut, discret, care-i făcea să se simtă mai apropiați. Apa șiroia prin jgheburile din tablă galvanizată și cădea în butoiul pentru apă de ploaie pe care Abby îl mai păstra încă lângă un perete al casei. Ecoul tunetului venea de foarte departe, de deasupra lowei.

— Presupun că aveți echipament de tabără? îi întrebă ea.

— Avem tot ce ne trebuie, o asigură Ralph, ridicându-se în picioare. Ne vom descurca.

Haide, Tom.

— Nu vreți să mai rămâneți puțin amândoi, tu și Nick? zise Abigail.

În tot acest răstimp, ea-l observase pe Nick, așezat la masă, în partea opusă balansoarului. Își spunea că într-o încăpere unde sunt atâția oameni, vorbind și mișcându-se, prezența unui surdomut, în mod normal, abia dacă s-ar face simțită. Ceea ce nu era cazul cu Nick. El stătea perfect nemișcat și urmări conversația, iar pe figura lui se citeau reacții la tot ce se spunea. Avea o figură deschisă și inteligentă, dar în pofida tinereții lui, grijile prin care trecuse lăsaseră urme. De mai multe ori, pe măsură ce dialogul se desfășura, îi văzu pe ceilalți aruncându-i priviri, ca și cum Nick ar fi trebuit să confirme sau să infirme spusele lor. Erau cu toții conștienți de prezența lui. Apoi, îl văzuse privind — cu o mină îngrijorată — de mai multe ori pe fereastră, în beznă.

— Puteți să-mi aduceți salteaua aceea? întrebă June calm.

— Nick și cu mine o vom aduce, spuse Ralph, ridicându-se în picioare.

— Nu vreau să dorm singur în grajdul din spate, spuse Tom. Doamne, nu!

— Vin și eu cu tine, îl liniști Dick, ridicându-se în picioare. Aprindem lampa Coleman și ne facem culcușul. Mulțumesc încă o dată, doamnă. Nici nu pot să-ți spun cât de mult bine mi-au făcut toate astea.

Ceilalți îi mulțumiră și ei. Nick și Ralph aduseră salteaua, în care se dovedii că nu existau insecte. Tom și Dick plecară spre grajd, unde peste scurt timp se aprinse lanterna Coleman. Curând, Nick, Ralph și Mother Abigail rămaseră singuri în bucătărie.

— Pot să fumez, doamnă? întrebă Ralph.

— Doar dacă nu dai scrum pe covor. Găsești o scrumieră chiar în dulapul din spatele tău.

Ralph se ridică să și-o ia, în timp ce Abby îl cerceta în continuare pe Nick. Purta o cămașă kaki, jeansi și o vestă spălăcită din doc. Ceva din persoana lui îi lăsa sentimentul că-l mai întâlnise înainte, sau că-i fusese menit să-l întâlnească. Privindu-l, avea sentimentul liniștitor pe care ți-l dă cunoașterea și împlinirea, ca și cum ar fi fost sortită să trăiască această clipă. Ca și cum la un capăt al vieții ei ar fi existat tatăl, John Freemantle, înalt, negru și mândru, iar bărbatul acesta tânăr, alb și mut, cu un singur ochi, expresiv și strălucitor, pe o față copleșită de griji, la celălalt capăt.

Se uită pe fereastră și văzu o rază a lămpii Coleman cu baterii ieșind pe fereastra grajdului și luminând o mică bucată din curte. Se întrebă dacă staulul mai păstra mirosul animalelor; nu mai intrase acolo de aproape trei ani. Nu avusese de ce. Ultima ei vacă, Daisy, fusese vândută în 1975, dar în 1987 duhoarea încă persista. Probabil că și astăzi. Nu contează, sunt și mirosuri mai rele.

— Doamnă?

Se uită în spate. Ralph stătea acum lângă Nick, ținând în mână o foaie de hârtie și străduindu-se să citească la lumina lămpii. Nick avea un blocnotes și un pix; ținându-le, o privea pe Abigail cu cea mai mare atenție.

— Nick spune..., începu Ralph, apoi își dres glasul, încurcat.

— Mergi mai departe.

— În bilet zice că-i vine greu să citească pe buzele dumitale, pentru că...

— Cred că știu de ce, îl opri ea. Nu te sfii.

Se ridică și se duse la dulap. Pe cel de-al doilea raft, într-un vas din plastic, aidoma unor exponate medicale într-un lichid tulbure, pluteau două plăci dentare.

Le pescui și le clăti cu un polonic de apă.

— Doamne Dumnezeule, ce suferință, spuse Mother Abigail îndurerată, punându-și plăcile pe gingii. Trebuie să stăm de vorbă. Voi doi sunteți șefii și trebuie să punem la punct niște lucruri.

— Păi, nu sunt eu acela, o lămurii Ralph. Eu n-am fost decât muncitor cu normă întreagă și fermier cu jumătate de normă. La viața mea, am reușit mai degrabă să fac bătăături decât să născocesc idei. Din câte îmi dau eu seama, Nick e șeful și știe mai bine ce e de făcut.

— Așa este? se interesă ea, cătând spre Nick.

Nick scrie câteva cuvinte în grabă, iar Ralph le citi, ceea ce făcu și în continuare.

"A fost ideea mea să venim aici, da. Cât despre faptul că eu aș fi șeful, nu știu."

— Le-am întâlnit pe June și pe Olivia cam la o sută cincizeci de kilometri sud de aici, îi explică Ralph. Alaltăieri, Nick, așa-i?

Nick făcu semn că da.

— Dar și atunci ne aflăm tot în drum spre tine, Mother. Și femeile mergeau spre nord. La fel și Dick. N-am făcut decât să ne unim.

— Ați mai văzut și alți oameni?

"Nu", scris Nick. "Dar am avut senzația — ca și Ralph, de altfel — că mai există și alți oameni care se ascund și ne urmăresc. Le e teamă, cred eu. Mai au nevoie de timp până să treacă peste șocul suferit."

Femeia făcu un semn din cap.

"Dick zice că în ziua dinaintea întâlnirii noastre a auzit o motocicletă, undeva, spre sud. Prin urmare, mai există și alți oameni. Ceea ce cred eu că-i sperie este întâlnirea cu un grup destul de mare, gata format."

— De ce-ați venit aici?

Ochii femeii, prinși în rețeaua lor deasă de riduri, îl cercetau până-n adâncuri.

Nick scris: "Eu te-am visat. Și Dick Ellis zice că te-a visat o dată. Iar fetița, Gina, îți zicea «bunicuța» cu mult timp înainte de a ajunge aici. A descris locul unde stai. Leagănul făcut din anvelopă."

— Să fie binecuvântat copilul, spuse ea absentă, apoi i se adresă lui Ralph. Și tu?

— O dată sau de două ori, doamnă, spuse Ralph. Își umezi buzele. Dar de mai multe ori l-am visat doar... doar pe celălalt individ.

— Care alt individ?

Nick scris. Încercui cu creionul ceea ce scrisese. Îi întinse foaia direct. Ochii ei nu prea mai erau în stare să vadă să citească fără ochelari sau fără lupa cu lumină pe care o cumpărase de la Hemingford Center cu un an în urmă, dar asta putea citi. Era scris cu litere mari, cum scrisese Dumnezeu pe zidul palatului lui Belșațar. O trecea un fior rece chiar și numai privind hârtia cu acele cuvinte încercuite. Se gândi la nevăstuicile care traversau drumul târându-se pe burtă și trăgând de sac cu dinții lor de ucigași, ascuțiți ca niște ace. Se gândi la acel unic ochi roșu, deschizându-se, trădându-și prezența în întuneric, privind, cercetând, de acum văzând nu numai o biata bătrână, ci un întreg grup de bărbați și femei... și o fetița.

Cele două cuvinte încercuite erau următoarele: *Omul Întunecat*.

— Mi s-a spus, începu ea, împăturind hârtia, trăgând cu degetul peste muchie, apoi împăturind-o iarăși, ignorând pentru moment durerile pe care i le provoca artrita, că trebuie să mergem spre vest. Domnul Dumnezeu nostru mi-a spus asta, în vis. Eu n-am vrut să ascult. Sunt o femeie bătrână și nu-mi doresc altceva decât să mor pe bucățica asta de pământ. A fost proprietatea familiei mele vreme de o sută doisprezece ani, dar mi-e dat să nu mă sting aici, după cum nici lui Moise nu i-a fost dat să intre în Canaan, cu Fiii lui Israel.

Făcu o pauză. Cei doi bărbați o urmăreau cu seriozitate, în lumina lămpii; afară continua să plouă, încet și monoton. Tunetele încetaseră. Vai, Doamne, protezele astea mi-au rănit gura, îi trecu femeii prin minte. Aș vrea să le pot scoate și să mă duc la culcare.

— Am început să am vise ciudate cu doi ani înainte să se abată flagelul ăsta asupra noastră. De visat am visat întotdeauna, și uneori visele mele s-au adevărit. Profeția este darul lui Dumnezeu, din care fiecare are parte de o fărâșă. Bunica mea obișnuia să numească asta lampa strălucitoare a lui Dumnezeu sau pur și simplu *strălucirea*. În visele mele, mă vedeam mergând spre vest. La început doar cu puțini oameni, apoi cu câțiva în plus, apoi cu mulți. Spre vest, mereu spre vest, până ce puteam vedea Rocky Mountains. Se făcea că între timp se formase o adevărată caravană, de peste două sute de oameni. Apoi, vedeam semne... nu, nu semne de la Domnul, ci din cele obișnuite, de circulație, pe fiecare din ele scriind cam așa: BOULDER, COLORADO, 906 KILOMETRI sau PE AICI SE AJUNGE LA BOULDER.

Se opri din nou.

— Visele acelea m-au speriat. N-am povestit nimănui despre ele, atât de speriată am fost. Mă simțeam cam cum trebuie să se fi simțit Iov, atunci când Dumnezeu i-a vorbit din mijlocul vârtejului. Ba chiar am încercat să-mi spun că nu erau decât niște simple vise, despre o femeie bătrână și proastă care fuge de Dumnezeu, la fel ca Iona. Și totuși chitul ne-a înghițit, vedeți bine! Iar dacă Dumnezeu îi spune lui Abby: *Trebuie să povestești*, atunci mie nu-mi rămâne decât să spun tot. Pe urmă, am simțit că va veni cineva la mine, cineva deosebit, și că astfel voi afla că a sosit vremea.

Îl măsură pe Nick, care stătea la masă și o privea solemn, cu ochiul lui cel bun, prin fumul țigării lui Ralph Brentner.

— Am știut de cum te-am văzut, spuse ea. Ești chiar tu, Nick, acela. Domnul și-a pus degetul Lui pe inima ta. Dar El are mai multe degete, și mai sunt și alții, slavă Domnului, cărora El le-a făcut acest semn. Îl visez și pe *celălalt* cum ne caută chiar și în clipa asta și, Dumnezeu să mă ierte pentru păcatul meu, îl blestem în inima mea.

Începu să plângă și se ridică să bea o gură de apă și să se spele pe ochi. Lacrimile dezvăluiau partea ei cea mai omenească, stăpânită de neputință și slăbiciune.

Când se întoarse spre Nick, acesta scria. Într-un târziu rupse fila din carnet și i-o întinse lui Ralph.

— Habar n-am care-i rolul lui Dumnezeu, dar înțeleg foarte bine că există niște forțe care lucrează. Toți cei pe care i-am întâlnit mergeau spre nord. Ca și cum dumneata ai fi avut soluția. Ai mai visat și pe alții? Pe Dick? Pe June sau pe Olivia? Poate pe fetiță?

— Pe nimeni dintre cei de aici. Dar am visat un bărbat zgârcit la vorbă. O femeie însărcinată. Un bărbat cam de aceeași vârstă cu tine, care are și el o chitară. Și pe tine, Nick.

— Și crezi că *mersul* la Boulder este soluția corectă?

— Așa ne este *menit* să facem, răspunse Mother Abigail.

Nick se jucă nehotărât câteva clipe cu pixul pe blocnotes, apoi scris: "Ce știi despre Omul Întunecat? Ai idee cine este?"

— Știu doar ce este cu el, nu și cine este. El reprezintă răul în stare pură rămas pe pământ. Răufăcătorii de tot felul sunt departe de acest soi de rău. Spărgători de magazine, violatori și tipi care abia așteaptă să-și folosească pumnii. Dar el îi va chema pe toți aceștia. Deja a început să-i strângă. Și o face mult mai repede decât reușim noi să ne strângem. Înainte să facă prima mișcare, în jurul lui vor fi grămadă. Nu numai cei răi, asemenea lui, dar și oameni slabi... singuri... și cei ce l-au alungat pe Dumnezeu din inima lor.

"Poate că nu există cu adevărat", scrisese Nick. "Poate că nu este decât..." Se opri, mușcă ușor din capătul pixului și căzu pe gânduri. În cele din urmă, adăugă: "...acea parte speriată, păcătoasă, din noi toți. Poate că visăm lucruri pe care ne temem că le vom face noi înșine."

Citind cu voce tare, Ralph se încruntă, dar Abby înțelese de la bun început ce voia Nick să zică. Felul lui de a vorbi nu se deosebea prea mult de al noilor pastori care apăruseră cam în ultimii douăzeci de ani. Satana nu există cu adevărat, asta propovăduiau ei. Există răul, venind din păcatul originar, probabil, dar se află în noi toți, iar extirparea lui este un gest la fel de imposibil ca scoaterea gălbenușului din ou fără să spargi coaja. Dacă te luai după predicatoriiăștia de modă nouă, Satana este ca un soi de puzzle — fiecare bărbat, femeie sau copil de pe pământ reprezentând o infimă părticică din întreg. Da, da, ideile lor lăsau impresia că sunt moderne și solide; partea proastă este că nu exprimau adevărul. Iar dacă Nick continua să gândească în felul acesta, Omul Întunecat avea să-l înghită cu ușurință.

— Tu m-ai visat pe mine. Nu sunt eu reală? Nick făcu semn că da.

— Și eu te-am visat pe tine. Nu ești tu real? Slavă Domnului, stai la masă, cu foile alea de hârtie pe genunchi. Cel despre care vorbim, Nick, este la fel de real ca și tine.

Da, își spusese Abigail, este real. Se gândi la nevăstuici și la ochiul roșu ce se deschidea în întuneric. Iar când vorbi din nou, vocea ei era răgușită:

— Nu este Satana, spusese ea, dar el și Satana se cunosc și țin sfat de când lumea. În Biblie nu scrie ce s-a întâmplat cu Noe și cu familia lui după ce apele s-au retras. Dar n-aș fi câtuși de puțin surprinsă dacă așa afla că s-a dat o luptă pe viață și pe moarte pentru sufletele acelor câțiva oameni — pentru sufletele, pentru trupurile lor, *dar și pentru modul lor de a gândi*. Și nu m-ar surprinde dacă și pe noi ne-ar aștepta același lucru... El se află acum la vest de Rockies. Mai curând sau mai târziu va veni spre est. Poate anul acesta, nu, ci atunci când va fi pregătit. Iar noi avem datoria să i ne împotrivim.

Nick clătină din cap, tulburat de cuvintele ei.

— Da, continuă ea cu glas potolit. Ai să vezi. Ne așteaptă zile grele. Moarte și teroare, trădare și lacrimi. Și nu vom fi cu toții de față la deznodământ.

— Nu-mi place deloc treaba asta, mormăi Ralph. Lucrurile stau și așa destul de prost, fără individul ăsta despre care vorbești dumneata cu Nick. Avem și așa suficiente probleme — fără doctori, fără electricitate, fără nimic. De ce-a fost nevoie să mai avem pe cap și pacostea asta?

— Nu știu, căile Domnului sunt necunoscute. Iar El nu dă explicații uneia ca Abby Freemantle.

— Dacă așa știe El să se poarte, spusese Ralph, ei bine, după mine, ar trebui să iasă la pensie și să lase pe cineva mai tânăr să-i ia locul.

"Dacă Omul Întunecat se află la vest", scrisese Nick, "poate ar fi mai bine să nu riscăm și să ne îndreptăm spre est." Femeia clătină încet din cap.

— Nick, toate lucrurile îi slujesc lui Dumnezeu. Nu crezi că și Omul acesta Întunecat îi slujește tot Lui? Ba chiar așa se întâmplă, indiferent cât de misterioasă ar putea să pară lucrarea Sa. Omul Întunecat te va urmări, oriîncotro vei fugi tu, pentru că el servește hotărârea lui Dumnezeu, iar Dumnezeu dorește ca tu să-l înfrunți. N-are nici un rost să ocolești voința lui Dumnezeu Savaot. Bărbatul sau femeia care au această îndrăzneală sfârșesc în burta fiarei.

Nick scrisese câteva cuvinte. Ralph studie biletul și se frecă la nas; ar fi preferat să nu fie nevoit să citească. Doamnele în vârstă nu prea înghit chestii de genul celei pe care Nick tocmai o scrisese. Va considera cele scrise o blasfemie și va spune acest lucru destul de tare ca să-i trezească pe toți din casă.

— Ce spune? întrebă Abigail.

— Spune... Ralph își dresese glasul, iar pana înfipită în panglica pălăriei se clătină. Zice că nu crede în Dumnezeu.

Mesajul o dată transmis, Ralph își coborî privirile în pământ, așteptând furtuna.

Dar ea se mulțumi să râdă, se ridică în picioare și se duse lângă Nick. Ii prinse una din mâini și-l mângâie.

— Fii binecuvântat, Nick, asta nici nu contează. *El crede în tine*.

Își petrecură ziua următoare la ferma lui Abby Freemantle, cu părerea unanimă că fusese cea mai plăcută zi pe care o trăise fiecare dintre ei de când Supergripa se trăsese înapoi, tot așa cum apele potopului se retrăseseră de pe Muntele Ararat. Ploaia se oprise în primele ore ale dimineții, iar pe la ora 9 cerul se prezenta sub forma unui frumos tablou mural specific Midwestului, cu soare și nori zdrențuiți. Foile de porumb reflectau razele soarelui în toate direcțiile, ca o grămadă de smaralde. Era răcoare, cum nu mai fusese de săptămâni de zile.

Tom Cullen își petrecu întreaga dimineață alergând în sus și-n jos printre șirurile de porumb, cu brațele întinse în lături, sperînd căldurile de ciori. Gina McCone se jucă fericită în țărâna de lângă leagăn, cu o mulțime de păpuși din hârtie, pe care Abigail le descoperise pe fundul unei valize, în dulapul din dormitorul ei. Ceva mai devreme, fetița și Tom se jucaseră cu mașinile și camioanele din jurul garajului Fisher-Price, pe care Tom îl luase de la magazinul de mărunțișuri din May, Oklahoma. Tom făcu ceea ce-i ceru Gina să facă fără prea multe împotriviri.

Dick Ellis, veterinarul, veni timid la Mother Abigail și o întrebă dacă ținuse cineva porci prin apropiere.

— Sigur, familia Stoner avea întotdeauna porci, îi răspunse ea.

Abby stătea pe verandă, în balansoarul ei, mângâind corzile chitarei și urmărind joaca Ginei, care stătea în curte cu piciorul în gips întins țeapăn înaintea ei.

— Crezi că mai trăiește vreunul?

— Trebuie să te duci acolo și să vezi. S-ar putea. Dar nu-i exclus să fi scăpat din cocină și să fi plecat în sălbăticie. Ochii ei sclipiră. Cineva a visat azi-noapte cotlete de porc, mă înșel oare?

— S-ar putea să nu te înșeli, îi răspunse Dick.

— Ai tăiat vreodată un porc?

— Nu, doamnă, recunosc el, rânjind cu gura până la urechi. De mâncat am mâncat, dar n-am tăiat niciodată. Am fost întotdeauna ceea ce se numește un om pașnic.

— Ralph și cu tine ați putea accepta o femeie ca șef de echipă?

— De ce nu? răspunse el.

Peste nici douăzeci de minute, cei trei porniseră la drum, Abigail așezată între cei doi bărbați, în cabina Chevyului, ținându-și cu demnitate bastonul între genunchi. În cocina din curtea familiei Stoner găsiră doi porci de câte un an, sănătoși și în formă bună. Din câte se putea constata, când se terminase mâncarea, se hrăniseră cu tovarășii lor de cocină mai slabi și mai puțin norocoși.

Ralph montă scripetelc cu lanț al lui Reg Stoner în șură și, urmând indicațiile lui Abigail, Dick reuși în cele din urmă să lege zdravăn o frânghie de piciorul din spate al unuia dintre porci. Guițând și zbătându-se, animalul fu tras în șură și atârnat cu capul în jos cu ajutorul scripetelui.

Ralph aduse din casă un cuțit de măcelărie lung de peste o jumătate de metru. Țsta nici nu mai e cuțit, îi trecu prin minte lui Abby, ci sabie în toată regula, lăudat fie Domnul.

— Știi, nu cred că sunt în stare să-l omor, mărturisi el.

— Bine, atunci dă-mi mie, îi răspunse Abigail, întinzând mâna.

Ralph îi aruncă o privire neîncrezătoare lui Dick. Acesta ridică din umeri. Atunci Ralph îi întinse cuțitul.

— Doamne, mulțumim Ție pentru darul pe care suntem pe cale să-l primim prin bunătatea Ta. Binecuvântează porcul acesta, ca să ne hrănească, amin. Dați-vă la o parte, băieți, îi îndemnă ea apoi, cu altă voce, o să împrăște în toate părțile.

Tăie gâtul porcului cu o mișcare a cuțitului ce trăda multă experiență — există lucruri pe care nu le uiți niciodată, indiferent cât de bătrân ești —, apoi se trase deoparte cât de repede putu.

— Ai aprins focul sub cazan? îl întrebă pe Dick. Un foc mare și frumos, în mijlocul curții?

— Da, doamnă, răspunse Dick plin de respect, incapabil să-și dezlipească privirile de la porc.

— Ai adus periile? îl întrebă pe Ralph.

Ralph îi prezentă două perii mari de curățat, cu țepi puternici, de culoare galbenă.

— Foarte bine, atunci duceți-1 și aruncați-l în cazan. După ce fierbe puțin, o să-l puteți curăța foarte ușor. Pe urmă o să scoateți șoriciul de pe bătrânul domn Porc ca de pe o banană.

Fetele celor doi se lungiră puțin la această perspectivă.

— Hai, mai vioi, îi îndemnă ea. Nu puteți să-l mâncați cu haina pe el. Mai întâi trebuie dezbrăcat.

Ralph și Dick Ellis se uitară unul la altul, înghițiră în sec și începură să coboare porcul din scripete. Pe la 3 după-amiară terminară toată treaba, iar la 4 erau acasă, cu mașina plină de carne; la cină avură cotlete proaspete de porc. Cei doi bărbați nu avură prea multă poftă de mâncare, în schimb Abigail mâncă singură două cotlete, încântată de gustul minunat al cărnii grase și bine prăjite. Nimic nu e mai bun decât carnea proaspătă, mai ales atunci când ai contribuit și tu ca să fie pe masă.

Trecuse de ora 9 seara. Gina adormise, iar Tom Cullen ațipise în balansoarul lui Mother Abigail din verandă. Spre vest, în depărtare, se vedea pe cer scânteierea mută a unor fulgere. Se adunaseră cu toții în bucătărie, cu excepția lui Nick, care ieșise la plimbare. Abigail cunoștea prea bine gândurile cu care pesemne că se muncea băiatul, iar inima ei căuta să-l ajute, de la distanță.

— Spune-mi, de fapt n-ai chiar o sută opt ani, este? o întrebă Ralph, aducându-și aminte de un cuvânt pe care ea îl aruncase în treacăt, în expediția de tăiere a porcului.

— Ba da, stai aici și așteaptă-mă. Ai să vezi, omule. Se întoarse din dormitor și-i întinse scrisoarea din partea președintelui Reagan, pe care o ținea, înrămată, în sertarul de sus al dulapului. Citește *asta*, fiule, îi spuse ea triumfător.

— "...cu ocazia celei de a o suta aniversări a zilei de naștere", citea Ralph cu voce tare, "...una dintre cele șaptezeci și două de persoane din Statele Unite ale Americii atestate că au împlinit centenarul... pe locul al cincilea în rândul celor mai bătrâni membri ai Partidului Republican din Statele Unite ale Americii... salutări și felicitări din partea președintelui Ronald Reagan, 14 ianuarie 1982." O privi cu ochi mari. Păi fir-aș al... Se opri, încurcat, și se îmbujoră la față. Te rog să mă ierți, doamnă.

— Câte lucruri trebuie să fi văzut! se minună Olivia.

— Mai nimic, în comparație cu ce-am văzut cam în ultima lună, oftă ea. Și cu ceea ce mă aștept să mai văd.

Ușa se deschise și apăru Nick, iar conversația se întrerupse ca și cum toți n-ar fi vrut decât să treacă timpul, în așteptarea lui. Abigail își dădu seama imediat că tânărul luase o hotărâre și crezu că știe care era acea hotărâre. Băiatul îi întinse un bilet pe care-l scrisese pe verandă, lângă Tom. Femeia ținea hârtia cât mai departe, ca să poată citi fără ochelari.

"Cred c-ar fi bine să pornim mâine spre Boulder", scrisese Nick.

Ea își ridică privirea de pe foaia de hârtie, o îndreptă spre Nick și înclină încet din cap. Îi trecu biletul lui June Brinkmeyer, care i-l întinse Oliviei.

— Așa cred și eu c-ar fi bine, spuse Abigail. Nici eu nu-mi doresc această călătorie, dar

cred că trebuie s-o facem. Cum de te-ai hotărât?

El ridică din umeri aproape enervat și făcu un semn către ea.

— Așa să fie, zise Abigail. Credința mea este în Domnul.

Nick gândi: *Ce bine ar fi să pot crede și eu.*

În dimineața următoare, pe 26 iulie, după o scurtă consultare, Dick și Ralph porniră cu camionul spre Columbus.

— Îmi pare rău că trebuie să renunț la mașină, spuse Ralph, dar dacă așa vrei tu, Nick, e-n regulă.

"Întoarceți-vă cât mai repede cu putință", scrisese Nick.

Ralph râse scurt și aruncă o privire jur-împrejurul curții. June și Olivia spălau rufe într-o copaie mare, cu o scândură de frecat prinsă la un capăt. Tom speria ciorile în porumb, o ocupație în care părea să-și găsească o neîntreruptă distracție. Gina se jucă, iar bătrâna dormita în balansoar, sforăind ușor.

— Prea te grăbești să-ți vâri capul în gura leului, Nicky.

Nick îi răspunse: "Avem alt loc mai bun unde să mergem?"

— Asta-i drept. La ce bun să hălăduim așa, fără rost? Până la urmă, te simți inutil. Un om nu se simte bine dacă nu are un țel și-o speranță, ai observat?

Nick aprobă cu un semn din cap.

— Okay, îl asigură Ralph pe Nick, bătându-l pe umăr, apoi i se adresă lui Dick: Ești gata de drum, Dick?

Tom Cullen ieși fugind din lan, cu mătase de porumb agățată de cămașă, de pantaloni și în părul lui lung și blond.

— Și io! Tom Cullen vrea să meargă și el la plimbare cu mașina! Doamne, da!

— Atunci, hai, spuse Ralph. Ia uită-te în ce hal ești, cu mătasea asta de porumb pe tine.

Măcar să fi prins și tu vreo cioară! Vino să te curăț puțin.

Rânjind proteste, Tom îi permise lui Ralph să-i scuture cămașa și pantalonii. Din punctul de vedere al lui Tom, reflectă Nick, aceste ultime două săptămâni fuseseră probabil cele mai fericite din viața lui. Se afla lângă oameni care-l acceptau și țineau la tovărășia lui. Și de ce n-ar fi făcut-o? Chiar dacă era un fel de copil înapoiat, o ființă omenească vie era încă relativ o raritate în această lume nouă.

— Pe curând, Nicky, zise Ralph, urcându-se la volan.

— Pe curând, Nicky, repetă și Tom Cullen, rânjind în continuare.

Nick urmări camioneta până ce dispăru din raza lui vizuală, apoi se duse în șură, unde descoperi o ladă veche și o cutie cu vopsea. Rupse una dintre tăbliile lăzii și o prinse în cuie de o prăjină lungă pentru gard. Luă semnul astfel obținut și vopseaua și ieși cu ele în curte; se apucă să o picteze cu grijă, în timp ce Gina se uita cu interes peste umărul lui.

— Ce zice acolo? se interesă ea.

— Zice: "Noi am plecat spre Boulder, Colorado. Vom merge pe drumuri secundare, pentru a evita blocajele de circulație. Canalul 14 al lungimii de undă a cetățenilor (CB)", citi Olivia.

— Ce înseamnă asta? întrebă June, apropiindu-se.

O ridică pe Gina în brațe și urmăriră amândouă cum Nick plantează cu atenție semnul astfel încât să stea cu fața spre locul unde drumul negru se transforma în aleea din fața casei lui Mother Abigail. Îngropă în pământ un metru din lungimea prăjinii. Doar un vânt extrem de puternic ar fi reușit să scoată indicatorul de acolo. Sigur că da, în această parte a lumii existau *cu adevărat* vânturi extraordinar de puternice; își aduse aminte de tornada care fusese la un pas să-i ia pe sus pe el și pe Tom și la sperietura pe care o trăseseră în pivnița aceea.

Scrise un bilet și i-l întinse lui June:

"Unul dintre lucrurile ce trebuie aduse de Dick și Ralph, de la Columbus, este un radio CB. Cineva va trebui să urmărească tot timpul canalul 14."

— Aha, comentă Olivia, foarte inteligent.

Nick se bătu pe frunte cu un aer grav, apoi zâmbi.

Cele două femei se întoarseră la rufele lor, pe care acum le întindeau pe sârmă. Gina reveni la jucării, topăind sprinten într-un picior. Nick traversă curtea, urcă treptele verandei și se așeză nu departe de bătrâna care dormea. Își aruncă privirea peste lanul de porumb, întrebându-se ce avea să se aleagă din toate acestea.

Dar dacă vrei tu așa, Nick, e-n regulă.

Au făcut ce-au făcut și iată că devenise liderul lor și nu putea pricepe în ruptul capului de ce. Era imposibil să primești ordine de la un surdomut, chestia asta suna ca un banc prost. Dick ar fi trebuit să fie șeful. Iar el, Nick, ar fi fost purtătorul de lance, al treilea din stânga, de neam prost, recunoscut doar de maică-sa. Dar de când îl întâlniseră pe Ralph Brentner, care-și irosea vremea pe șosea cu camionul lui, fără să aibă vreo țintă precisă, acesta începuse să se uite la Nick ori de câte ori zicea câte ceva, ca și cum ar fi căutat o confirmare din partea lui. O aură de nostalgie începuse deja să se aștearnă asupra celor câteva zile de drum între Shoyo și May, înainte să-l întâlnească pe Tom și să înceapă răspunderile. Nu-i era greu să uite cât de singur fusese și cum îl chinuia teama ca nu cumva visele rele ce-l bântuiau tot timpul să nu fie un semn că înnebunește. În schimb își amintea că atunci nu trebuia să se îngrijească de nimeni altcineva decât de el însuși, un simplu purtător de lance, al treilea din stânga, un actor de duzină în această piesă teribilă.

Am știut de cum te-am văzut. Ești chiar tu, Nick, aceia. Domnul a pus degetul Lui pe inima ta...

Nu, nu accept. Nu-l accept nici pe Dumnezeu, de altfel. Bătrâna n-are decât să se agațe liniștită de Dumnezeul ei, Dumnezeu le e necesar femeilor în vârstă ca spălăturile intestinale sau punguțele cu ceai Lipton. El se va concentra rând pe rând asupra obstacolelor ce aveau să le iasă în cale, fără să se grăbească. Mai întâi trebuia să-i ducă la Boulder și pe urmă mai vedea

ce rămâne de făcut. Bătrâna spunea că Omul Întunecat era un bărbat în carne și oase, nu un simplu simbol născut din teama lor, și nici asta nu voia să creadă... deși în inima lui știa că este adevărat. În inima lui credea tot ceea ce auzise de la ea, și era speriat. Nu dorea să fie liderul lor.

Ești chiar tu, Nick, acela.

O mână îl atinse pe umăr. Sări în sus, apoi se uită în spate. Dacă bătrâna dormise cu adevărat, între timp se trezise. Îi zâmbea din balanșoarul ei fără rezemătoare pentru mâini.

— Stăteam aici și mă gândeam la marea criză, spuse ea. Știi că tatăl meu a stăpânit odată tot pământul ăsta, kilometri întregi, în toate direcțiile? E purul adevăr. Pentru un negru, n-a fost deloc simplu. Iar eu cântam la chitară și din voce la Grange Hall, în 1902. Acum multă vreme, Nick. Acum multă, multă vreme.

Nick făcu un semn din cap.

— Au fost niște zile foarte bune, Nick — cele mai multe dintre ele, în orice caz. Dar nimic nu ține o veșnicie. Doar dragostea lui Dumnezeu. Tata a murit, iar pământul a fost împărțit între fiii lui, o bucată primind-o și primul meu soț, adică șaizeci de acri, nu foarte mult. Casa asta a fost clădită chiar pe o parte din cei șaizeci de acri, știi? Patru acri, asta-i tot ce-a mai rămas. O, acum aș putea să ridic din nou pretenții asupra întregii suprafețe, dar parcă n-ar mai fi același lucru, dintr-un anumit punct de vedere.

Nick o bătu ușor peste mâna uscățivă, iar ea oftă din fundul inimii.

— Frații nu se înțeleg întotdeauna foarte bine între ei; ba aproape mereu se ceartă.

Gândește-te numai la Cain și Abel! Toți voiau să fie șefi, nimeni nu dorea să pună osul la treabă! În 1931, ne-am trezit acasă cu hârtia de la bancă. De-abia atunci s-au gândit să tragă toți în aceeași direcție, dar era prea târziu. Până în 1945 se topise tot pământul, cu excepția celor șaizeci de acri ai mei și a încă patruzeci sau cincizeci, unde se află acum lotul familiei Goodell.

Gânditoare, se scotoci în buzunarul rochiei și scoase o batistă, cu care se șterse încet la ochi.

— În cele din urmă, n-am mai rămas decât eu, fără un ban, fără nimic. În fiecare an, când era de plătit impozitul, îmi mai luau câte o bucățică drept compensație, iar eu veneam aici și mă uitam la părticica aceea care nu-mi mai aparținea și plângeam așa cum plâng și acum. Câte puțin în fiecare an, așa s-a întâmplat. O palmă de ici, o palmă de colo. Am dat în arendă ce mai rămăsese, dar niciodată nu scoteam destul ca să acopăr suma pe care mi-o cereau ei pentru taxele lor afurisite. Apoi, când am împlinit o sută de ani, m-au scutit de taxe pe viață. Da, au renunțat după ce-au luat totul, în afară de peticul ăsta de aici. Mărinimos din partea lor, nu?

El îi strânse ușor mâna și o privi în ochi.

— Vai, Nick, continuă Mother Abigail, am tănuit în inima mea ură față de Domnul. Orice bărbat sau femeie care Îl iubește, Îl și urăște, pentru că El este un Dumnezeu necruțător, un Dumnezeu intolerant, El este Cel ce *este*, iar pe lumea asta El e în stare să răsplătească prin durere pe cei care-L slujesc, în timp ce răufăcătorii se plimbă în Cadillacuri. Chiar și bucuria de a-L sluji este amară. Eu fac voia Lui, dar partea omenească din mine L-a blestemat, în inima mea. "Abby", îmi spune Domnul, "tu ai de împlinit o lucrare, peste multă vreme. Așa că te voi lăsa să trăiești și să tot trăiești, până ce ți se amărăște carnea pe oase. Te voi lăsa să-ți vezi toți copiii murind înaintea ta, iar tu vei călca mai departe pe pământ. Te voi lăsa să vezi ogorul părintelui tău luat bucată cu bucată. Iar la urmă, răsplata ta va fi că vei fi silită să te îndepărtezi, alături de niște străini, de toate lucrurile pe care le iubești cel mai mult, și vei muri într-o țară străină, fără să fi apucat să-ți termini lucrarea. Aceasta este voia Mea, Abby", îmi spune El, iar eu îi răspund: "Da, Doamne. Facă-se voia Tă", dar în inima mea îl blestem și mă întreb: "De ce, de ce, de ce?" și singurul răspuns cu care mă aleg este: "Unde ai fost când am făcut lumea?"

Valul amar al lacrimilor se revărsă acum din ea, scurgându-i-se pe obraji și udându-i pieptul rochiei, iar Nick se minună că puteau să se adune atâtea lacrimi într-o femeie atât de bătrână, de-ai fi zis că-i o creangă uscată.

— Ajută-mă pe calea pe care o urmez, Nick, îl rugă ea. Eu nu vreau să fac decât ceea ce se cuvine făcut.

El îi strânse mâna cu putere. În spatele lor, Gina chicotea și înălța spre cer una dintre mașinile de jucărie, în care razele soarelui străluceau și scânteiau.

Dick și Ralph se întoarseră la amiază, cu Dick la volanul unui furgon Dodge nou și Ralph conducând o mașină roșie pentru intervenții speciale, cu plug în față și o macara cu cârlig în partea din spate. Tom stătea lângă macara, făcând gesturi largi din mână. Traseră înaintea verandei, iar Dick coborî din furgon.

— În mașina specială există un CB nemaipomenit, îi spuse el lui Nick. Are patruzeci de canale. Din câte-mi dau seama, Ralph s-a îndrăgostit de el.

Nick zâmbi. Între timp se apropiaseră și femeile și se uitau la mașini. Abigail înregistră felul în care Ralph o conduse pe June până la camion, ca să-i arate echipamentul radio, bucurându-se de ceea ce vedea. Femeia era înzestrată cu o pereche de șolduri impresionante, iar între ele exista probabil o poartă de toată frumusețea. Ar fi putut să aibă câți plozi dorea.

— În concluzie, când plecăm? întrebă Ralph.

"De îndată ce mâncăm", scrisese Nick. "Ai încercat CB-ul?"

— Mda, îi răspunse Ralph. L-am lăsat să meargă pe tot drumul de întoarcere. Paraziți îngrozitori; există și un buton pentru eliminarea lor, dar nu funcționează prea bine, din câte se pare. Dar, să știi, cred că am auzit totuși ceva, cu toți paraziții ăia. Venind de foarte departe. Poate că nici nu erau voci. Dar am să-ți spun adevărul, Nick, nu mi-a păsat prea mult de chestia asta. Cum nu-mi pasă nici de vise.

Între ei se așternu tăcerea.

— Ei, sparse Olivia liniștea, am să pun ceva la fiert. Sper să nu se supere nimeni dacă

mâncăm porc două zile la rând.

Nimeni nu se arată deranjat. Până la ora 1 tot calabalâcul pentru camping — la care se adăugaseră balanșoarul și chitara lui Abagail — fusese aranjat în furgonetă și porniră la drum, cu mașina specială în frunte, care să înlăture din calea lor tot ceea ce bloca șoseaua. Se îndreptară spre vest, pe US 30. Abagail stătea pe bancheta din față a furgonetei. Nu plângea. Stătea cu bastonul între genunchi. Se sfârșise vremea plânsului. Asta era voința Domnului, iar voința Lui avea să se împlinească. Voința lui avea să se împlinească, dar ea se gândea la acel ochi roșu, deschizându-se în inima întunecată a nopții, și se temea.

CAPITOLUL 46

ERA spre sfârșitul zilei de 27 iulie. Își ridicaseră tabăra chiar în apropierea indicatorului — acum pe jumătate distrus de furtunile acelei veri — care anunța că se aflau pe terenul iarmarocului Kunkle. Kunkle propriu-zis, orașul Kunkle, Ohio, se afla la sud de ei. Din câte se vedea, acolo izbucnise un incendiu, care răsese de pe fața pământului aproape toată localitatea. Stu era de părere că orașul se aprinsese de la un trăsnet. Ca de obicei, Harold făcu din asta o întreagă discuție. Dacă Stu Redman afirma, de exemplu, că o mașină de pompieri e de culoare roșie, Harold Lauder sărea imediat și, pe baza faptelor și cifrelor, demonstra că majoritatea mașinilor de pompieri, de la o vreme încoace, sunt verzi.

Fran oftă și se întoarse pe partea cealaltă. Nu reușea să doarmă. Se temea de vise.

La stânga, cele cinci motociclete ale lor stăteau aliniate, fiecare pe suportul ei, iar țevile de eșapament și ornamentațiile sclipeau în lumina lunii. Ai fi zis că o bandă de Hell's Angels hotărâse să facă tabără chiar în locul acela. Asta nu înseamnă că Hell's Angel s-ar fi pretat să meargă pe niște motociclete atât de gingașe ca Honda și Yamaha, se gândi ea. Ei călăreau pe "scroafe"... sau, nu cumva asta era o chestie cu care rămăsese de la vechile filme cu motocicliști turnate de American-International Pictures, pe care ea le văzuse la televizor? *The Wild Angels. The Devil's Angels. Hell's Angels on Wheels.*

Când era liceană, contempla imensele imagini ale motocicletelor de pe panourile publicitare din fața cinematografelor în aer liber, la Wells Drive-In, la Sanford Drive-In, sau la South Portland Twin, unde dai banii și, dacă ai noroc, te și distrezi. Dar acum se sfârșise cu toate acestea, cinematografele erau la pământ, ca să nu mai vorbim despre Hell's Angels și American-International Pictures.

Să treci asta în jurnalul tău, Frannie, își zise, răsucindu-se iarăși în culcuș. Nu în seara asta. Acum avea de gând să doarmă, fără să-i mai pese dacă o să viseze sau nu.

La douăzeci de pași de locul unde se afla, îi vedea pe ceilalți, nemișcați în sacii lor de dormit, ca Hell's Angels după un chef cu bere, în filmul acela în care toți se drogau, cu excepția lui Peter Fonda și Nancy Sinatra. Harold, Stu, Glen Bateman, Mark Braddock, Perion McCarthy. Ia o pilulă de Sominex și *dormi...*

De fapt, înghițiseră cu toții câte o jumătate de pastilă de Veronal, nu Sominex. Fusese ideea lui Stu, când visul acela începuse să-i chinuie cu adevărat și deveniseră cu toții nervoși și insuportabili. Îl luase mai întâi pe Harold deoparte, înainte de a le vorbi și celorlalți despre ideea lui, pentru că, dacă voiai să-l flatezi pe Harold, cea mai bună metodă era să-i ceri părerea cu cea mai mare seriozitate; și apoi, Harold știa cu *adevărat* tot soiul de lucruri. Era foarte bine că știa, dar pe de altă parte îi lăsa o impresie cam stranie, ca și cum alături de ei ar fi călătorit un zeu de mână a cincea, atoateștiutor, dar instabil din punct de vedere emoțional și din partea căruia te-ai fi putut aștepta la absolut orice. Harold luase cu sine o a doua armă în Albany, acolo unde îi întâlniseră pe Mark și pe Perion, iar acum purta cele două pistoale pe șolduri, ca un Johnny Ringo de modă nouă. Fran nutrea o anumită afecțiune pentru Harold, dar începuse s-o și sperie. Își punea serios problema dacă nu cumva băiatul avea s-o ia razna într-o noapte și să înceapă să tragă la întâmplare cu revolverele lui. Se surprindea adesea gândindu-se la ziua în care-l găsisese pe Harold în curtea din spatele casei lui, cu întreg sistemul de apărare emoțională distrus, doar în costum de baie, tăind gazonul și bocind.

Își imagina cu ușurință cum îi vorbise Stu despre subiectul respectiv, foarte calm și cu un aer aproape conspirativ: *Harold, visele astea devin o problemă. Am o idee, dar nu știu foarte bine cum s-o duc la îndeplinire... un sedativ slab... dar trebuie neapărat să dozăm corect cantitatea. Dacă luăm prea mult, nu s-ar mai trezi nimeni în caz că apare vreun bucluc. Tu ce părere ai?*

Harold fusese de părere să încerce cu o pastilă întreagă de Veronal, de găsit în orice farmacie, iar dacă reușeau astfel să scape de vise, reduceau doza la trei sferturi și apoi la jumătate. Stu obținuse o părere similară și de la Glen, și experimentul fusese aplicat, în cele din urmă. La un sfert de pastilă, visele începuseră să apară iarăși, prin urmare rămăseseră la doza de o jumătate de pastilă.

Era vorba de ceilalți.

Frannie își primea doza de medicament în fiecare seară, dar n-o înghițea. Nu știa dacă Veronalul i-ar fi făcut sau nu rău copilului, dar nu era dispusă să-și asume vreun risc. Se spune că până și aspirina ar putea rupe lanțul de cromozomi. Prin urmare, ea continua să sufere visele — da, să le *sufere*, acesta era cuvântul corect. Un vis rămânea predominant; dacă celelalte păreau diferite la început, mai curând sau mai târziu se contopeau cu acesta. Se afla la ea acasă, în Ogunquit, iar Omul Întunecat o urmărea. Străbătea coridoare pline de umbre, urcând și coborând, trecea prin salonul mamei ei, unde ceasul continua să măsoare anotimp după anotimp, într-un veac sterp... Era conștientă că ar fi putut să scape de el, dacă n-ar fi fost silită să poarte trupul. Era trupul tatălui ei, înfășurat într-un cearșaf, iar dacă l-ar fi lăsat la pământ, Omul Întunecat i-ar fi făcut ceva foarte rău, l-ar fi pângărit în chip infernal. Ea fugea cât putea, știind că el se află tot mai aproape; în cele din urmă, îi simțea atingerea mâinii pe umăr, mâna

lui fierbinte și scârboasă. Atunci își pierdea toată energia și i se muiau oasele, corpul învăluit al tatălui ei îi aluneca din brațe și se întorcea, pregătită să spună: *la-l, fă ce vrei, nu-mi pasă, numai lasă-mă și nu mă mai urmări.*

Iată-l, îmbrăcat într-un strai oarecare, asemănător unei rase călugărești cu glugă, prin care nu i se vedea nimic din trăsături, cu excepția zâmbetului său imens și fericit. Iar într-o mână ținea un umerăș de haine strâmb și îndoit. În clipa aceea se simțea lovită de teroare ca de un pumn înmănușat și se lupta să scape din somn "cu pielea udă de transpirație, cu inima zbătându-i-se în piept și dorindu-și să nu mai adoarmă niciodată.

Pentru că el nu dorea cadavrul tatălui ei, ci copilul viu din pânțelele său.

Se răsuca din nou. Dacă tot nu adoarme, mai bine să-și scoată jurnalul și să scrie. Începuse să țină un jurnal din data de 5 iulie, într-un fel, îl scria pentru copil. Era vorba de un act de credință — credința că acest copil va trăi. Dorea ca el să știe cum a fost înainte. Cum se abătuse flagelul asupra unei localități numite Ogunquit, cum ea și cu Harold scăpaseră și ce se întâmplase cu ei. Dorea ca acest copil să știe cum se petrecuseră lucrurile.

Putea să scrie la lumina lunii, și două sau trei pagini de jurnal îi aduceau întotdeauna somnul. Ceea ce, își spunea, nu-i un semn prea bun în ceea ce privește talentul ei literar. Cu toate acestea, oferea astfel somnului încă o șansă.

Închise ochii, continuând să se gândească la Harold.

Situația s-ar fi putut detensiona o dată cu sosirea lui Mark și a lui Perion, dacă între cei doi n-ar fi existat deja o legătură. Perion avea treizeci și trei de ani, cu unsprezece mai mult decât Mark, dar în lumea aceasta asemenea amănunte nu prea aveau vreo importanță. Se găsiseră unul pe celălalt, se îngrijiseră unul pe celălalt și erau bucuroși că erau împreună. Perion îi mărturisise lui Frannie că avea de gând să facă un copil. Slavă Domnului că luam pastile și nu aveam montat un sterilet, îi zisese Peri. Cum aș mai fi reușit să-l extrag de acolo?

Frannie fusese la un pas să-i mărturisească și ea despre copilul din pânțelele ei (sarcina ei parcursese de acum peste o treime din drum), dar ceva anume o reținuse. Se temu că ar putea transforma o situație proastă într-una și mai proastă.

Prin urmare, grupul lor cuprindea acum șase persoane, în loc de patru (Glen refuza cu tărie să încerce să conducă singur o motocicletă, mergând întotdeauna în spatele lui Stu sau al lui Harold), dar situația nu se schimbaseră prin apariția încă unei femei.

Dar *tu*, Frannie? *Tu* ce anume îți dorești?

Dacă *trebuie* să-și ducă existența într-o lume ca aceasta, gândea ea, cu un ceas biologic pornit înăuntrul ei și care avea să se declanșeze peste șase luni de zile, și-ar fi dorit de bărbat o persoană ca Stu Redman — nu, de fapt nu cineva ca el. Îl vroia *pe el*. Iată, reușise să exprime adevărul cât se poate de limpede.

O dată cu dispariția civilizației, de pe scena societății omenești dispăruseră toate jucărelele cromate și celelalte nimicuri. Glen Bateman purta adesea discuții pe această temă, ceea ce părea să-i facă o nemăsurată plăcere lui Harold.

Mișcarea de eliberare a femeii, stabili Frannie (socotind că dacă tot se pornise să spună adevăruri, cel mai bine era să meargă până la capăt), nu era nici mai puțin decât o excescență a societății tehnologice. Femeile erau dependente de trupurile lor mai plăpânde. Ele erau mai mici. Și mai slabe, în general. Un bărbat nu poate să nască, în schimb o femeie, da — asta știe până și un copil de patru ani. Iar o femeie însărcinată este o ființă vulnerabilă. Civilizația pusese la dispoziția ambelor sexe o umbrelă de normalitate, sub care să se poată adăposti. *Eliberare* — cuvântul acesta spunea totul. Înaintea apariției civilizației, cu sistemul ei grijuliu și milostiv de protecție, femeile fuseseră adevărate sclave. Nu trebuie să ne facem iluzii deșarte; erau niște biete sclave și nimic mai mult, gândi Fran. Apoi s-au sfârșit zilele cele rele. Iar Crezul Femeilor, care ar fi trebuit să stea atârnat în toate birourile revistei *Ms.*, preferabil în piuneze, ar fi fost acesta: *Vă mulțumim, Bărbați, pentru căile ferate. Vă mulțumim, Bărbați, pentru că ați inventat automobilul și ați ucis pieile roșii, care considerau potrivit să țină încă o vreme cu dinții de America, de vreme ce ei au fost primii aici. Vă mulțumim, Bărbați, pentru spitale, poliție și școli. Acum aș vrea să votez, vă rog, și să am dreptul să stabilesc ce am de făcut și să-mi croiesc propriul destin. Am fost odată sclavă, dar lucrul acesta s-a demodat între timp. Zilele sclaviei mele au ajuns la capăt; nu mai am de ce să fiu sclavă, tot așa cum nu mai trebuie să traversez Oceanul Atlantic într-o mărunță navă cu pânze. Avioanele cu reacție sunt mai sigure și mai rapide decât navele cu pânze, iar libertatea este mai logică decât sclavia. Mie nu mi-e frică să zbor. Vă mulțumesc, Bărbați.*

Și ce anume mai rămânea de zis? Nimic. Bădăranii puteau să mormăie ceva legat de punerea pe foc a sutienelor, reacționarii puteau să joace mici jocuri intelectuale, dar adevărul avea tot atâta forță cât un zâmbet. Acum toate acestea se schimbaseră, în doar câteva săptămâni — iar cât de departe mersese această schimbare doar timpul urma să arate. Stând singură în noapte, știa câtă nevoie are de un bărbat. O, Doamne, avea mare nevoie de un bărbat.

Nu era vorba doar de siguranța ei și a copilului. Stu o atrăgea, cu atât mai mult cu cât avea o experiență cu Jess Rider. Stu era un om potolit și eficient și, mai presus de orice, nu era ceea ce tatăl ei ar fi numit "douăzeci de kile de rahat într-o pungă de zece kile".

Și el la rândul lui se simțea atras de ea. Fran știa asta perfect de bine, o știuse încă de pe 4 iulie, când dejunaseră împreună în restaurantul acela pustiu. Pentru o clipă — și numai pentru o clipă — privirile lor se întâlniseră și atunci se ridicase un val de căldură, ca o forță uriașă, din cele care dau peste cap acele tuturor indicatoarelor. Presupunea că și Stuart simțea cum stau lucrurile, dar aștepta un semnal din partea ei, pentru ca el să ia o hotărâre atunci când va crede ea de cuviință. El o găsisese cu Harold, prin urmare era un soi de posesiune a lui Harold. Idee stupidă, de *macho*, dar se temea că lumea aceasta, cel puțin pentru o vreme, avea să fie dominată de împuștitul spirit *macho*.

Ce bine ar fi fost să mai existe și altcineva, care să aibă grijă de Harold; dar acea persoană nu exista, iar ea nu mai putea aștepta prea mult. Își aminti de ziua când Harold încercase să facă dragoste cu ea, în felul lui timid, pentru ca pretențiile lui asupra lui Fran să devină irevocabile. Când se întâmplase asta? Acum două săptămâni? Parcă trecuse mai multă vreme de atunci. Întreg trecutul părea acum să se fi îndepărtat. Se estompase, dispăruse ca vata de zahăr a lui Bonomo. Între grijile ei legate de Harold — și temerile că băiatul va avea o reacție necontrolată dacă se apropia de Stuart — și spaima de vise, nu avea să mai adoarmă până la ziua.

Gândindu-se la aceasta, somnul o prinse în vârtejul lui.
Când se trezi, întunericul nu se risipise încă.

Cineva o scutura. Murmură câteva proteste — somnul ei era odihnitor și fără vise, pentru prima oară de o săptămână încoace — apoi renunță fără prea mult chef, crezând că se făcuse dimineată și trebuie să se pună în mișcare. Dar oare ce le venise să plece când încă nu se luminase de ziua? Când se ridică, văzu că apusese până și luna.

Harold era cel care o scutura. Și părea speriat.

— Harold? S-a întâmplat ceva?

Stu era și el treaz. Și Glen Bateman. Perion stătea îngenuncheată de cealaltă parte a locului unde își aprinseseră focul lor mic de tabără.

— Da, Mark e bolnav, o lămuri Harold.

— Bolnav? se miră Fran.

Atunci auzi un geamăt slab venind de dincolo de tăciunii stinși ai focului; tot acolo îngenunchease și Perion, iar cei doi bărbați stăteau în picioare. Frannie simți spaima urcând în ea ca o coloană neagră. Boala era lucrul de care ei se temeau cel mai mult.

— Nu cumva este... gripă, Harold?

Dacă Mark se îmbolnăvea tocmai acum de Captain Trips, înseamnă că asta i se putea întâmpla oricăruia dintre ei. Nu-i exclus ca virusul încă să mai bântuie. Poate suferise și vreo mutație. Ca să muște mai bine din tine, draga mea.

— Nu, nu e gripă. Simptomele sunt absolut diferite. Fran, tu ai mâncat aseară din stridii? Sau poate la prânz?

Încercă să se concentreze, cu mintea încălțită, încă nedezmățită din somn.

— Da, am mâncat. Și la prânz și seara, au fost gustoase. Îmi plac foarte mult stridiile. A mâncat ceva care nu i-a priit? Asta s-a întâmplat?

— Am pus doar o întrebare, Fran. Nimeni dintre noi *nu știe* ce este. Nu avem doctor în casă. Tu cum te simți? E totul în regulă?

— Mă simt minunat, sunt doar puțin somnoroasă.

De fapt, îi trecuse toropeala. Nu era timp de asta. Un alt geamăt ajunsese la ea din partea cealaltă a taberei, ca și cum Mark i-ar fi reproșat că se simte bine, în timp ce lui îi este rău.

— Glen este de părere că ar fi apendicită.

— Cum?

Harold se mulțumi să zâmbească strâmb și să-i confirme printr-un gest.

Fran se ridică în picioare și se apropie de locul unde stăteau adunați ceilalți. Harold o urmă ca o umbră nefericită.

— Trebuie să-l ajutăm, spuse Perion.

Vorbea mecanic, ca și cum ar mai fi rostit aceleași cuvinte de nenumărate ori. Privirile ei se plimbau fără odihnă de la unul la celălalt, iar în ochii lor se citea atâta frică și neajutorare, încât Frannie se simți din nou ca și cum ar fi fost vinovată. Gândurile ei se îndreptau, egoist, spre copilul pe care-l purta; încercă să le alunge. Dar ele refuzau s-o părăsească, și Frannie nu-și dădea seama dacă faptul era sau nu normal. *Îndepărtează-te de el*, striga o parte a ei. *Fugi de lângă el chiar în clipa asta, s-ar putea să fie molipsitor*. Se uită la Glen, care părea palid și bătrân în lumina lămpii.

— Harold mi-a spus că are apendicită, tu ce zici? se interesă ea.

— Nu știu prea bine, răspunse Glen, speriat și supărat. În orice caz, asta ar indica simptomele; are febră, abdomen umflat și tare, dureros la atingere...

— Trebuie să-l ajutăm, repetă Perion, izbucnind în lacrimi.

Glen îi atinse pântecul și Mark deschise larg ochii, până atunci pe jumătate acoperiți de pleoape și sticloși. Țipă. Glen își retrase mâna, de parcă ar fi atins o sobă fierbinte, apoi se uită pe rând la Stu și la Harold, cuprins de o panică de-abia stăpânită.

— Voi doi ce părere aveți, domnilor?

Lui Harold i se mișcau convulsiv mușchii de la gât, ca și cum ceva i-ar fi rămas înțepenit acolo, sufocându-l. În cele din urmă reuși să bolborosească:

— Să-i dăm niște aspirină.

Perion, care până atunci îl privise printre lacrimi pe Mark, se răsuci și-și aținti privirile asupra lui Harold.

— Aspirină? Întrebă ea cu o mirare în care se ghicea furia. *Aspirină?* Țipă ea. Asta-i *tot* ce ești în stare să propui cu fanfaronadă, cu gura aia mare a ta? *Aspirină?*

Harold își înfipse mâinile în buzunare și se uită la ea rușinat, acceptându-i reproșurile.

Stu interveni, extrem de calm:

— Dar Harold are dreptate, Perion. În momentul de față, aspirina este singurul medicament pe care i-l putem administra. Cât e ceasul?

— *Nu știți* ce să-i faceți! le aruncă ea în față. De ce nu recunoașteți?

— E 2.45, spuse Frannie.

— Și dacă *moare*!

Peri își trase o buclă de păr castaniu închis de pe fața ei umflată de atâta plâns.

— Lasă-i în pace, Peri, se auzi vocea surdă și obosită a lui Mark, făcându-i pe toți să tresară.

Vor face tot ce pot. Dacă mă doare în continuare la fel de rău, oricum prefer să mor. Dați-mi niște aspirină. Orice.

— Aduc eu, se oferi Harold, dornic să facă un serviciu. Am niște pilule în rucsac. Extra Strength Excedrin, adăugă el, ca și cum ar fi sperat să audă vreo aprobare din partea lor, apoi fugi s-o aducă.

— Trebuie să-l ajutăm, zise Perion, vorbind din nou ca în transă.

Stu îi trase pe Glen și pe Frannie deoparte.

— Aveți idee ce-am putea face? îi întrebă el încet. *Eu, unul*, nu am, trebuie să vă mărturisesc. Ideea lui Harold cu aspirina e singura bună până acum. Degeaba s-a supărat.

— E și ea speriată, încercă să explice Fran!

Glen oftă.

— Poate că răul vine de la stomac. O fi o indigestie. După ce dă afară, se liniștește.

Frannie clătină din cap.

— Nu cred. O simplă indigestie nu provoacă o asemenea febră. Și nici nu-ți umflă stomacul în asemenea hal.

Ai fi zis că-i crescuse o tumoare, peste noapte. Doar acest gând era suficient ca să-i facă rău. Nu își aducea aminte s-o fi speriat ceva atât de rău (cu excepția viselor acelea). Cum se exprimase Harold. Nu există doctor în casă. Mare adevăr. Teribil adevăr. Doamne, toate se prăbușeau deodată în jurul ei. Cât de îngrozitor de singuri erau. Ca niște acrobați care s-au aventurat să pornească pe sârmă, la mare înălțime, fără să aibă dedesubt o plasă de protecție. Se uită pe rând la figurile încordate ale lui Glen și Stu. Pe ambele se citea îngrijorarea, însă nici măcar umbra vreunei soluții.

În spatele lor, Mark răcni iarăși, iar Perion țipă și ea, ca și cum ar fi chinuit-o aceleași dureri. Într-un fel, chiar așa și era, îi trecu lui Fran prin minte.

— Ce putem face? se întrebă Fran, disperată.

Se gândea la copil, iar întrebarea ce-și croia obsesiv și copleșitor drum spre mintea ei era următoarea: *Și dacă va fi nevoie de o cezariană? Și dacă va fi nevoie de o cezariană? Și dacă...*

În spatele ei, Mark strigă iarăși, ca un profet al spaimelor, iar ea simți că-l urăște.

Se uitară unul la celălalt, în întunericul șovăielnic.

Din jurnalul lui Fran Goldsmith

6 iulie 1990

După oarece discuții, domnul Bateman s-a lăsat convins să meargă cu noi. A zis că după toate articolele publicate de el ("Folosesc o mulțime de cuvinte pompoase, ca să nu-și dea seama nimeni cât de simpliste sunt de fapt") și douăzeci de ani în care i-a plictisit de moarte pe elevii din SY-1 și SY-2, ca să nu mai pomenească de Sociologia Comportamentului Deviaționist în Sociologia Rurală, a ajuns la concluzia că nu-și poate permite să refuze o asemenea ocazie.

Stu a dorit să afle despre ce ocazie era vorba.

— Mi se pare limpede ca lumina zilei, zice Harold în nesuferitul lui stil OBRAZNIC (uneori Harold poate să fie un dulce, dar la fel de bine reușește să se poarte de-a dreptul ca un *nesuferit*, așa ca astă-seară). Domnul Bateman...

— Te rog să-mi spui Glen, zice el, calm, deși judecând după cum se holba Harold la el, ai fi zis că băiatul fusese acuzat că are o boală rușinoasă.

— Glen, ca sociolog, continuă Harold, consideră că are ocazia să studieze formarea unei societăți prin contact nemijlocit, cred. Dorește să constate în ce mod faptele se aseamănă cu teoria.

Ei bine, ca să nu lungesc vorba, Glen (așa am să-l numesc de acum înainte, de vreme ce așa preferă el) a fost de acord, spunând că era vorba chiar despre asta, adăugând însă:

— Am și eu niște teorii ale mele, pe care le-am și scris, și acum sper să pot ajunge la o concluzie categorică. Eu nu sunt de părere că omul ce se ridică din cenușa Supergripei va arăta la fel ca omul ce s-a înălțat din leagănul Nilului, cu un os în nas și ținând o femeie de păr. Cam asta ar fi una dintre teorii.

Stu îi zice, în felul acela calm al lui:

— Pentru că totul zace la îndemână, așteptând să fie folosit în continuare.

Avea un aer atât de sumbru spunând acestea, încât am fost surprinsă și până și Harold l-a învrednicit cu o privire ciudată. Doar Glen a dat din cap și a zis:

— Chiar așa. Societatea tehnologică a ieșit de pe terenul de joc, ca să spunem așa, în schimb coșurile de baschet au rămas la locul lor. O să apară cineva care-și aduce aminte de joc și-i învață din nou și pe ceilalți. Sună destul de sugestiv, nu? Ar trebui să notez totul, mai târziu.

(Dar acum am notat chiar eu povestea, pentru orice eventualitate. Cine știe? Doar Umbrele, hii-hii.)

Și atunci Harold zice:

— După cum vorbești, s-ar spune că ești de părere că toate o vor lua din nou de la capăt — cursa înarmărilor, poluarea și așa mai departe. Asta este o altă teorie de-a ta? Sau doar corolarul celei dintâi?

— Nu chiar, începu Glen să explice.

Însă, înainte să apuce să continue, Harold a ținut neapărat să se vâre și el în vorbă. Nu pot să repet cuvânt cu cuvânt, pentru că, atunci când se înfierbântă, Harold vorbește repede, dar, pe scurt, a afirmat că, deși are o părere foarte proastă despre oameni în general, nu-și închipuie că pot fi chiar în *halul* ăla de idioti. Că de data asta speră să se facă anumite legi. Că nu va mai fi permisă joaca cu tot felul de porcării, cum ar fi fisiunea nucleară și florocarbonul (nu sunt sigură că am scris corect cuvântul, asta-i situația), spray uri și alte chestii de genul acesta. Îmi aduc *bine* aminte de un lucru pe care l-a spus, pentru că imaginea este foarte puternică: "Dacă nodul Gordian a fost tăiat, nu există nici un motiv ca noi să ne apucăm să-l înnodăm la loc."

Mi-am dat seama că ardea de nerăbdare să intre într-o dispută — unul dintre lucrurile care-l

fac pe Harold greu de înghițit este tocmai insistența cu care dorește să facă paradă de cât de multe cunoaște el (desigur, chiar știe foarte multe lucruri, asta nu-i pot contesta, și este superinteligent) —, dar Glen nu i-a răspuns decât atât: "Timpul ne va demonstra, nu?"

Toate acestea s-au petrecut în urmă cu o oră, iar acum mă aflu într-unul dintre dormitoarele de la etaj, cu Kojak, care stă lungit pe podea. Minunat câine! Este multă tihnă aici, ceea ce-mi amintește de casă, dar încerc să nu mă gândesc prea mult la asta, pentru că mă face să plâng. Știu că sună îngrozitor, dar îmi doresc cu adevărat pe cineva care să-mi încălzească patul. Ba chiar am în vedere un candidat.

Scoate-ți asta din minte, Frannie!

Prin urmare, mâine pornim spre Stovington și știu că lui Stu nu-i prea surâde ideea. Îi este teamă de locul respectiv. Îmi place de Stu *foarte mult* și mi-aș dori ca și Harold să fie mai apropiat de el. Harold reușește să complice totul peste măsură, dar nu cred că poate să-și schimbe firea.

Glen s-a hotărât să-l lase pe Kojak aici. Îi pare rău că e nevoit s-o facă, deși în privința hranei nu-și face griji. Însă nu avea altă soluție. Ar fi trebuit să găsească o motocicletă cu ataș, dar și așa bietul Kojak ar fi putut să se sperie și să sară afară, răbindu-se sau chiar murind.

Oricum, mâine pornim la drum.

Lucruri pe care trebuie să le ținem minte: Texas Rangers (echipă de baseball) avea un aruncător cu numele de Nolan Ryan; el servea cu efect o mulțime de mingi pe care nu le mai putea returna nimeni și mai știa și alte lovituri de maestru. Existau comedii de televiziune cu râsete pe banda de sunet; râsetele țîșneau de pe bandă la poante și se presupunea că în felul acesta te distrai și mai bine văzând filmul. Apoi găseai la supermagazin prăjituri și plăcinte congelate, pe care nu trebuia decât să le dezgheți ca să le poți mânca. Cel mai mult îmi plăcea, mie personal, prăjitura cu brânză și căpsune Sara Lee.

7 iulie 1990

Nu pot scrie prea mult. Am mers pe motocicletă toată ziua. Îmi simt popoul umflat ca un hamburger, iar spinarea de parcă aș fi cărat pietre. Azi-noapte am avut iarăși visul acela rău. Harold l-a visat și el pe bărbatul acela și-l scoate din minți că nu poate să explice cum se face că, practic, avem amândoi același vis.

Stu zice că încă are visul acela cu Nebraska și cu bătrâna negresă de acolo. Ea îi spune mereu că ar trebui să-i facă o vizită. Stu crede că locuiește într-un oraș numit Holland Home, sau Hometown, sau ceva de genul ăsta și că probabil ar fi în stare să găsească locul. Harold a râs de el și a început o poliloghie cum că visele ar fi niște manifestări psihofreudiene ale unor lucruri la care nu îndrăznim să ne gândim în stare de veghe. Din câte mi-am dat seama, Stu s-a enervat, dar și-a ținut firea. Mi-e teamă ca antipatia dintre ei să nu izbucnească într-o zi, MI-AȘ DORI TARE MULT SĂ NU SE ÎNTÂMPLE AȘA!

Oricum, Stu l-a întrebat:

— Atunci cum se face că tu și cu Frannie aveți același vis?

Harold a mormăit ceva despre coincidență și s-a îndepărtat demn.

Stu ne-a spus lui Glen și mie că ar vrea să mergem în Nebraska, după ce ajungem la Stovington. Glen a ridicat din umeri:

— De ce nu? Undeva tot trebuie să mergem.

Harold se va opune, desigur, invocând cine știe ce principii. Fir-ar să fie, oare de ce nu te maturizezi și tu odată, Harold?

Lucruri pe care trebuie să le ținem minte: Pe la începutul anilor optzeci au fost crize de benzină, pentru că în America fiecare ins conducea o mașină și ne consumasem aproape toate rezervele de petrol, iar arabii ne aveau la mână. Arabii aveau atâtia bani, încât pur și simplu nu reușeau să-i cheltuiască. Există un grup de muzică rock numit The Who, care obișnuia să-și termine concertele prin distrugerea chitărelor și a amplificatoarelor. Acest lucru era cunoscut sub denumirea de "consum exorbitant".

8 iulie 1990

E târziu și sunt iarăși obosită, dar ar trebui să încerc să notez cât mai multe cu putință înainte să mi se ÎNCHIDĂ PLEOAPELE. Harold a terminat de confecționat indicatorul cu anunț cam acum o oră (fără pic de bunăvoință, trebuie spus) și l-a fixat în peluza din fața complexului de la Stovington. Stu l-a ajutat s-o facă păstrându-și calmul, în pofida micilor înțepături infame ale lui Harold.

Încercasem să mă pregătesc pentru dezamăgirea pe care am suferit-o. N-am crezut nici o clipă că Stu minte și, după mine, nici Harold n-a pus la îndoială afirmațiile lui. Prin urmare, am fost convinsă că toți cei din Stovington erau morți, și totuși am fost foarte necăjită și am plâns. N-am reușit să mă abțin.

Dar n-am fost singura afectată. Când Stu a dat cu ochii de locul acela, s-a făcut alb ca varul la față. Era îmbrăcat într-o cămașă cu mâneci scurte și așa am văzut cum i se face pielea de găină pe tot brațul. Ochii lui albaștri căpătaseră culoarea arde-ziei, ca oceanul într-o zi cenușie. Ne-a arătat o fereastră de la etajul al treilea și ne-a spus:

— Acolo a fost camera mea.

Harold s-a întors spre el și l-am văzut cum se pregătește să-i aplice una dintre replicile lui obraznice și ironice, dar când a dat cu ochii de fața lui s-a abținut. Consider că a fost spre norocul lui, de fapt.

După o vreme, Harold ne-a propus să intrăm și să aruncăm o privire.

— Și la ce ne-ar folosi? a întrebat Stu.

Vocea lui suna aproape isteric, deși era evident că se stăpânește. M-am speriat, cu atât mai mult cu cât de obicei e calm ca un sloi de gheață. Ca să vezi cât de puțin a reușit Harold să-l

cunoască.

— Stuart..., începe, dar Stu l-a întrerupt imediat.

— *Pentru ce* am face-o? Nu vezi că e un loc mort? Nu există fanfare, soldați, nimic. Credeți-mă, dacă ar mai fi fost cineva în viață, până în clipa asta s-ar fi și repezit asupra noastră și acum am fi deja în camerele acelea albe, ca o turmă de cobai scârboși. Trase o înjurătură urâtă după care-și ridică privirile spre mine și-și ceru scuze: Fran... n-am vrut să vorbesc în felul ăsta. Probabil fiindcă sunt foarte tulburat.

— *Eu unul* intru, declară Harold, cine mai vine cu mine?

Dar mi-am dat seama că, deși încerca să se DEA MARE, de fapt Harold se speria și el.

Glen a zis că merge, iar Stu a adăugat:

— Intră și tu, Fran. Aruncă o privire. Ca să-ți satisfaci curiozitatea.

Aș fi vrut să-i zic că prefer să rămân afară, cu el, pentru că părea atât de încordat (și pentru că, știi, chiar nu-mi doream să intru), dar asta ar fi însemnat alte probleme cu Harold, așa că am acceptat.

Dacă noi — adică Glen și eu — am fi avut vreun dubiu față de relatarea lui Stu, încă de când am deschis ușa ne-am fi dat seama că am greșit. Ne-a întâmpinat duhoarea. Aceeași pe care o întâlneam în toate orașele mai mari pe care le străbăteam, un miros de roșii stricate, vai, Doamne, iar m-a podidit plânsul, dar ți se pare corect ca oamenii nu numai să moară, dar după aceea să și pută ca niște

Stai puțin

(mai târziu)

Uite, am tras a doua repriză de PLÂNS ZDRAVĂN a zilei. Oare ce s-a petrecut cu viteaza noastră Fran Goldsmith, care era în stare să mestece cuie și să scuie ținte de tapițer, ha-ha, după cum e vechea zicală? Gata, îți promit că s-a terminat cu lacrimile pe seara asta.

Cert e că am intrat înăuntru, din curiozitate morbidă, presupun. Nu știu de ceilalți, dar eu îmi doream să văd camera unde l-au ținut prizonier pe Stu. Nu era doar mirosul, ci și *răcoarea* de acolo, în comparație cu afară. Foarte mult granit și marmură și, probabil, o izolație absolut fantastică. Era ceva mai cald la ultimele două etaje, dar mai jos dădeai peste miros... și frig... te simțeai ca-ntr-un mormânt. PFUI.

Pe urmă, era sinistru, ca într-o casă bântuită de fantome — noi trei mergeam aproape unul de celălalt, ca oile, și mă bucuram că luasem arma cu mine, chiar dacă nu era decât o pușcă de 22. Ecoul pașilor ne însoțea ca și cum după noi s-ar fi strecurat cineva, urmărindu-ne, știi, iar eu am început să mă gândesc din nou la visul acela, în care rolul principal este jucat de bărbatul în rasă întunecată. Nu-i de mirare că Stu a refuzat să vină cu noi.

În cele din urmă am descoperit lifturile și am urcat până la etajul al doilea. Nimic în afară de birouri... și mai multe cadavre. Cel de-al treilea etaj era conceput ca un spital, dar toate ușile erau prevăzute cu uși cu ecluze pneumatice (Harold și Glen au căzut de acord că despre asta e vorba) și geamuri speciale pentru urmărit ce se petrecea în camere. Aici existau *o mulțime* de cadavre, atât în saloane, cât și pe culoare. Foarte puține femei. Mă întreb dacă au încercat să le evacueze înainte de sfârșit? Există foarte multe lucruri pe care nu le vom ști niciodată. Dacă stai și te gândești, de ce-am dori să le cunoaștem?

Oricum, la capătul sălii ce pornea din coridorul principal, unde se aflau lifturile, am descoperit o cameră cu ușa pneumatică deschisă. Înăuntru se afla un cadavru, dar acesta nu era unul dintre pacienți (ei purtau haine albe specifice) și cu siguranță nu murise de gripă. Zăcea într-o băltoacă imensă de sânge uscat și părea că ar fi vrut să se târască afară din cameră, înainte de a muri. Se mai vedea și un scaun rupt, iar lucrurile erau în dezordine, ca și cum s-ar fi dat o luptă.

Glen privi multă vreme în jur, apoi zise:

— Mai bine să nu-i vorbim lui Stu despre încăperea asta. Cred că aici el s-a aflat doar la un pas de moarte.

M-am uitat la trupul acela fără viață și m-au trecut toți fiorii.

— Ce vrei să zici?

Întrebarea lui Harold suna ca și cum ar fi fost până și el impresionat. A fost una dintre puținele dați când l-am auzit pe Harold vorbind normal, iar nu ca și cum spusele lui urmau să fie difuzate pe un sistem de comunicare public.

— După părerea mea, domnul acesta venise ca să-l ucidă pe Stuart, spuse Glen, iar Stu a reușit să-l înfrângă, într-un fel sau altul.

— Oare de ce? am întrebat eu. De ce-ar fi vrut să-l omoare pe Stu, dacă era *imun*? Nu are nici o rațiune!

Glen m-a privit speriat. Privirile lui erau aproape moarte, ca ale unui pește.

— *Asta* nu mai contează, Fran, răspunse el. Rațiunea nu prea are de-a face cu locul acesta, după cum arată. Există o anumită mentalitate privind păstrarea secretului. Ei cred în asta cu sinceritatea și fanatismul cu care membrii anumitor grupuri religioase cred în esența divină a lui Isus. Prin urmare, pentru unii oameni, necesitatea de a continua să păstreze secretul chiar și după ce răul a fost produs are o importanță absolută. Mă întreb acum câte persoane imune au pierit în Atlanta, în San Francisco și la Topeka Viral Center înainte ca și ei să moară de gripă, împiedicându-i să-și continue măcelul. Ticălosul ăsta? Mă bucur că a murit. Nu-mi pare rău decât pentru Stu, care-și va petrece probabil tot restul vieții având coșmaruri legate de el.

Și știi ce-a făcut după aceea Glen Bateman? Omul ăsta drăguț, care pictează tablouri oribile? S-a apropiat de cadavru și i-a tras un șut în figură. Harold a scos un soi de geamăt, de parcă el primise lovitura. Apoi Glen s-a pregătit să mai lovească o dată.

— Nu! a intervenit Harold.

Dar Glen nu a ținut cont, și a izbit din nou. Apoi s-a întors cu spatele și s-a șters la gură cu dosul palmei, dar cel puțin nu mai avea privirea aceea sinistă, de pește mort.

— Hai să plecăm de aici, ne-a îndemnat. Stu a avut dreptate. Locul ăsta e un loc mort.

Am ieșit din clădire, iar Stu stătea cu spatele spre poarta de fier din zidul înalt ce înconjura

tot locul, și eu aș fi vrut să... vai, Frannie, mergi mai departe, dacă nu poți să mărturisești jurnalei, atunci *cui* ai putea? Aș fi vrut să alerg la el, să-l sărut și să-i spun că mă simt rușinată, în numele nostru, al tuturor, pentru că nu l-am crezut. Rușinată și pentru că vorbeam tot timpul despre ororile prin care trecusem *noi*, cât bătuse flagelul, iar el nu spunea nimic, deși e sigur că trăise mereu sub amenințarea acelui bărbat.

Vai de mine, simt că mă îndrăgostesc nebunește de el, aș fi în stare să mă reped la el și să-l strivesc în brațe, dacă n-ar fi Harold, și aș risca orbește totul!

Totuși (există întotdeauna un "totuși", chiar dacă în clipa asta degetele mi-au amorțit atât de tare, încât aproape nu mă mai pot servi de ele), tot atunci Stu ne-a spus pentru prima oară că dorește să mergem în Nebraska, ca să verifice veridicitatea visului. Pe fața lui se citea îndârjire, dar și un soi de stinghereală, poate la gândul că va mai trebui să suporte cine știe ce aere de superioritate din partea lui Harold, dar acesta era prea turtit de "turul" instituției Stovington ca să opună mai mult decât o rezistență simbolică. Renunță repede până și la asta, atunci când Glen ne destăinuie, altfel foarte reținut, că o visase și el pe bătrână, cu o noapte în urmă.

— Desigur, aș fi putut să fiu influențat de faptul că Stu ne-a vorbit despre visul *lui*, completă el, roșu la față, altfel însă, similitudinile sunt *cu adevărat* remarcabile.

Harold profită, exprimându-și părerea că sigur așa se întâmplase, dar Stu îl opri:

— Stai puțin, Harold... am o idee.

Ideea lui era să luăm fiecare câte o foaie de hârtie și să notăm pe ea tot ce ne aduceam aminte despre visele noastre din ultima săptămână, după care să le comparăm. Soluția părea științifică, și Harold a acceptat-o, după câteva proteste.

Singurul vis pe care l-am avut este cel pe care l-am relatat deja, și nu-l voi repeta. Nu voi spune decât că l-am povestit, menționând partea aceea cu tatăl meu, dar renunțând la episodul cu copilul și nelipsitul umeraș pentru haine.

Am comparat notele noastre, iar rezultatele au fost de-a dreptul uimitoare.

Harold, Stu și cu mine îl visaserăm, toți trei, pe "Omul Întunecat", cum îi zic eu. Atât Stu cât și eu îl vedeam ca pe un bărbat înveșmântat în haine de călugăr, din care nu i se ghiceau trăsăturile — figura lui rămânând întotdeauna în umbră. Harold scrisese că-l vedea în vis într-un intrând întunecat, poftindu-l acolo "ca un proxenet". Uneori putea să-i vadă picioarele și strălucirea privirilor — "niște ochi ca de nevăstuică" fiind expresia pe care o folosea.

Visele lui Stu și Glen în care apare bătrâna sunt aproape identice. Punctele de similitudine sunt prea numeroase ca să le mai înșir (de fapt, este modul meu "literar" de a spune că scriu tot mai greu). Oricum, ei au căzut de acord că se află în Polk County, Nebraska, chiar dacă n-au reușit să stabilească precis numele orașului — Stu spune Hollingford Home, Glen, Hemingway Home. Deci, denumiri foarte apropiate. Amândoi sunt destul de convinși că ar putea să găsească drumul într-acolo. (Ține cont, jurnalele: după mine, corect este "Hemingford Home".)

Glen a spus următoarele:

— Mi se pare remarcabil. Din câte s-ar zice, trecem cu toții printr-o adevărată experiență psihică.

Bineînțeles, Harold a pufnit disprețuitor, dar dacă e să-l judec după figură, căzuse pe gânduri. N-a fost de acord să ne ndreptăm într-acolo decât în ideea că "undeva tot trebuie să mergem". Măine de dimineață pornim. Sunt speriată, tulburată și foarte fericită că părăsim Stovington, care este un adevărat loc al morții. Iar pe bătrână o prefer oricând omului negru.

Lucruri pe care trebuie să le ținem minte: "Hang loose" înseamnă să nu te enervezi. "Rad" și "gnarly" sunt moduri de a exprima că un lucru este excelent. "No sweat" vrea să spună să nu-ți faci griji. "To boogie down" înseamnă să te distrezi, iar o mulțime de persoane purtau tricouri pe care era imprimat textul SHIT HAPPENS, ceea ce era valabil... și a rămas și în prezent.

"I got grease", o expresie devenită uzuală (eu am auzit-o pentru prima oară chiar în anul ăsta, cu sensul că totul merge bine). "Digs", o veche expresie britanică, era pe cale să înlocuiască "pad" sau "crashpad", adică locuința proprie, chiar înainte să ne lovească Supergripa, era foarte la modă să zici "I dig your digs". O prostie, nu? Dar așa era viața.

Tocmai trecuse de prânz.

Extenuată, Perion adormise lângă Mark, pe care-l mutaseră cu grijă la umbră, cu două ore în urmă. Acesta își pierdea adesea cunoștința; le era tuturor mult mai ușor când era inconștient. Rezistase peste noapte durerilor, dar după ce se crăpase de ziuă cedase, și când își revenea, urletele lui făcșau să le înghețe sângele în vine. Se uitau unii la alții, neajutorați. Nimeni nu avusese chef să mănânce.

— E o criză de apendicită, spuse Glen. Nu cred că încape vreo îndoială.

— Poate că ar trebui să încercăm... ei bine, să-l operăm, zise Harold, adresându-i-se lui Glen. Nu cumva tu...

— L-am ucide, îi replică Glen sec. Asta știi și tu, Harold. Chiar dacă am fi în stare să-l deschidem lară să piardă tot sângele, n-am reuși să deosebim apendicele de pancreas. Chestiile alea dinăuntru nu au etichete. Știi?

— Va muri și dacă nu încercăm, spuse Harold.

— Vrei tu să încerci? i-o întoarce Glen iritat. Câteodată mă mir de tine, Harold.

— După cum văd, nici *tu* nu ești de mare ajutor în situația asta, îl repezi Harold, înroșindu-se.

— Ei, haide, potoliți-vă, spuse Stu. N-are nici un rost să discutați în felul ăsta. Presupun că nici unul dintre voi n-are de gând să-l opereze cu un briceag.

— *Stu!* sări Fran, sufocându-se de indignare.

— Păi cum? zise el, ridicând din umeri. Cel mai apropiat spital ar fi cel din Maumee, până unde mi se pare exclus să-l putem transporta. Nu cred că am ajunge cu el nici măcar până la intrarea pe autostradă.

— Ai dreptate, sigur că da, mormăi Glen, trecându-și mâna peste obrazul țepos. Harold, îmi cer scuze. Sunt foarte necăjit. Știam că lucruri de felul acesta se pot întâmpla — scuză-mă, că se vor întâmpla — dar, după cum se vede, mă gândeam la asta ca la ceva abstract. Situația asta diferă radical de visatul cu ochii deschiși.

Harold îi răspunse cu un mârâit din care nu răzbătea vreo urmă de gratitudine și se îndepărtă cu mâinile înfundate în buzunar. Ai fi zis că este un băiat — suprad dezvoltat — în vârstă de doar zece ani și foarte morocănos.

— De ce nu putem să-l transportăm? întrebă Frannie disperată, uitându-se când la Stu, când la Glen.

— Din cauză că apendicele lui s-a umflat foarte mult, îi explică Glen. Dacă perforează, în sistemul lui sanguin va pătrunde otravă cât să omoare zece bărbați.

— Peritonită, confirmă Stu.

Frannie simți că i se învârtă capul. Apendicită? În mod obișnuit, asta era un fleac. Un *fleac*. Ba uneori, dacă te aflai în spital pentru calculi biliari sau ceva de genul ăsta, îți scoteau și apendicele, dacă tot îți făceau operația respectivă. Își aminti că unul dintre prietenii ei din școala generală, Charley Biggers, căruia toți îi spuneau Biggy, își scosese apendicele în timpul vacanței dintre clasele a cincea și a șasea. Nu stătuse în spital decât două sau trei zile. Operația de apendicită nu era decât un fleac, din punct de vedere medical.

După cum și nașterea unui copil tot un fleac era, din punct de vedere medical.

— Dar dacă-l lăsați în pace, întrebă ea, nu se sparge oricum?

Stingheriți, Stu și Glen avură un schimb de priviri și tăcură mîlc.

— Atunci înseamnă că Harold nu exagerează câtuși de puțin! izbucni ea cu mânie. Trebuie să faceți *ceva*, chiar dacă folosiți ca instrument un simplu briceag! *Trebuie* neapărat!

— De ce tocmai *noi*? o întrebă Glen supărat. De ce nu tu? Nu avem nici măcar un manual de medicină, pentru numele lui Dumnezeu!

— Dar tu... el... nu se poate să se termine așa! *Operația de apendicită nu-i decât un fleac!*

— O fi fost valabil pentru vremurile dinainte, însă acum este altceva, zise Glen, dar între timp ea se îndepărtase, plângând.

Se întoarse pe la ora 3, rușinată de ceea ce făcuse și pregătită să-și ceară scuze. Dar Glen și Stu nu se aflau în tabără. Deprimat, Harold ședea pe trunchiul unui copac prăbușit. Perion stătea turcește lângă Mark, ștergându-i obrajii cu o cârpă. Era palidă, dar părea liniștită.

— Frannie! exclamă Harold, ridicându-și privirile și luminându-se la față.

— Bună, Harold. Se apropie de Peri și se interesă: Ce face?

— Doarme, îi răspunse Perion.

De fapt nu dormea, până și Fran constată asta dintr-o privire, ci își pierduse cunoștința.

— Unde au plecat ceilalți, Peri? Ai idee?

Cel care îi răspunse fu Harold. Se apropiase de ea din spate, iar Fran simțea că el ar fi dorit să-i atingă părul sau să-i pună o mână pe umăr, lucru care îi repugna. Harold ajunsese s-o deranjeze aproape tot timpul, într-un mod insuportabil.

— S-au dus la Kunkle, să caute un cabinet medical.

— Speră să poată aduce și niște cărți, completă Peri. Și niște... niște instrumente.

Femeia își înghiți cu greu un nod. Continuă să-i răcorească obrajii lui Mark, înmuind din când în când cârpa într-un vas cu apă și apoi storcând-o.

— Ne pare foarte rău, spuse Harold stânjenit. Presupun că sună ca dracu', dar este purul adevăr.

Peri își ridică privirile și-i zâmbi lui Harold.

— Știu asta și-ți mulțumesc. Nu e vina nimănui. Decât dacă există un Dumnezeu, bineînțeles. Iar dacă există un Dumnezeu, atunci este vina *Lui*. Iar atunci când îl voi vedea, am de gând să-l trag un șut în boșe.

Femeia avea o față vag cabalină și trup gros, de țărancă. Fran, care vedea la toți cei din jur trăsăturile cele mai bune cu mult înainte de a le depista pe cele rele (Harold, de exemplu, avea mâini foarte frumoase pentru un bărbat), observă că părul lui Peri, de un castaniu deschis, era aproape nemaipomenit și că ochii ei închiși, indigo, erau frumoși și trădau inteligență. Predase antropologia la New York University, le mărturisise ea, de asemenea se implicase activ în mai multe mișcări politice, printre care lupta pentru drepturile femeii și ale bolnavilor de SIDA. Nu fusese căsătorită. Îi spusese odată lui Frannie că Mark se purtase mai bine cu ea decât s-ar fi așteptat din partea unui bărbat. Ceilalți pe care-i cunoscuse fie o ignoraseră, fie o încadraseră, fără discernământ, în categoria "boarfe" sau "mironosițe". Recunoștea că, într-o situație normală, Mark probabil că ar fi ignorat-o, dar acest lucru nu se întâmplase. Se întâlniseră la Albany, unde Perion își petrecea vacanța alături de părinții ei, în cea din urmă zi a lui iunie și, după ce stătuseră de vorbă o vreme, luaseră hotărârea să plece din oraș, înainte ca mulțimea de viruși ce incubau în cadavrele intrate în descompunere să desăvârșească ceea ce nu reușise Supergripa.

Prin urmare plecaseră, iar noaptea următoare făcuseră amor, mai degrabă din cauza disperării și a singurătății decât mânați de vreun sentiment profund (vorbea ca o adolescentă, de aceea Frannie considera că nu merită să consemneze relatarea în jurnalul ei). Se purta frumos cu ea, îi povesti Peri lui Fran în stilul acela blând și ușor mirat al tuturor femeilor șterse, care au descoperit un bărbat amabil într-o lume necruțătoare. Începuse să-l iubească; pe zi ce trecea îl iubea mai tare.

Iar acum apăruse nenorocirea asta.

— Mi se pare ciudat, spuse ea. Toți cei de aici, cu excepția lui Stu și Harold, sunt absolvenți de colegiu, ceea ce ai fi reușit și tu, dacă lucrurile își urmau cursul lor normal, Harold.

— Da, presupun că așa s-ar fi întâmplat.

Peri se întoarse către Mark și începu din nou să-l șteargă pe frunte, încet și cu dragoste. Lui

Frannie asta îi amintea de o imagine colorată din Biblia lor de familie, desenul reprezentând trei femei care pregăteau trupul lui Isus pentru înmormântare — îl ungeau cu uleiuri și miresme.

— Frannie studia engleza, Glen era profesor de sociologie, Mark studia pentru doctoratul în istorie americană, Harold, tu aveai de gând să studiezi tot engleza, dorind să ajungi scriitor. Am putea organiza între noi niște seminare foarte interesante. De altfel, cred că am și făcut acest lucru, nu?

— Da, se arătă Harold de acord.

Vocea lui, de obicei penetrantă, acum abia se mai auzea.

— Educația în spiritul artelor liberale te învață cum să gândești — am citit lucrul acesta undeva. Disciplinele propriu-zise pe care le urmezi sunt de importanță secundară. Cel mai important lucru pe care îl ieși cu tine din școală este cum să gândești inductiv și deductiv în chip constructiv.

— Corect, comentă Harold. Îmi place ideea asta.

Mâna lui coborî acum cu *adevărat* pe umărul lui Fran. Ea nu-l respinse de-a dreptul, deși atingerea o deranja cât se poate de tare.

— De fapt, *nu* este bine, continuă Peri aprig.

Luat prin surprindere, Harold își luă mâna de pe umărul lui Frannie, care se simți mult mai ușurată.

— Nu? Întrebă el, timid.

— El *moare!* spuse Peri, nu tare, dar pe un ton necăjit și neputincios. Moare, pentru că noi ne-am pierdut timpul învățând cum să discutăm steril în cămine și în saloanele apartamentelor ieftine din orașele universitare. Vai, aș putea să vorbesc despre indienii *midi* din Noua Guinee, iar Harold ar putea să explice tehnica literară a poezilor englezi moderni, dar la ce-i servesc toate astea lui Mark?

— Dacă am fi avut pe cineva care a urmat învățământul medical..., încercă Fran s-o împace.

— Da, dacă am fi avut. Dar nu avem. Nu avem cu noi nici măcar un mecanic auto sau pe cineva care să fi urmat studii agricole și măcar să fi *fost de față* când trata veterinarul o vacă sau un cal. Se uită spre ei, iar ochii indigo se făcură parcă și mai întunecați. Oricât de dragi mi-ai fi, cred că în clipa asta aș fi în stare să vă dau pe toți în schimbul unui tip care să se priceapă. Vă e teamă să-l atingeți, cu toate că știți ce se va întâmpla, dacă nu interveniți. Nu mă exclud nici pe mine — și eu mă port la fel.

— Cel puțin cei doi...

Fran se opri. Era pe cale să spună *Cel puțin cei doi bărbați au plecat după instrumente*, apoi își dădu seama că formularea ar putea fi nefericită, având în vedere că Harold rămăsese pe loc.

— Cel puțin Stu și cu Glen au făcut o mișcare. Și asta e ceva, nu?

Peri oftă.

— Mda... și asta e ceva. Dar hotărârea de a pleca a fost a lui Stu, așa-i? Singurul dintre noi care a hotărât, în cele din urmă, că este mai bine să încerci ceva decât să stai și să-ți frângi mâinile. Continuă, adresându-i-se lui Frannie: ți-a spus cum și-a câștigat existența înainte?

— A muncit într-o fabrică, răspunse Fran prompt. Nu remarcă încruntarea lui Harold, pricinuită tocmai de viteza cu care reușise să ofere această informație. Monta circuite în calculatoarele electronice. S-ar putea spune că era tehnician computerist.

— Ha! făcu Harold, zâmbind acru.

— Este singurul dintre noi care se pricepe să desfacă lucrurile în bucăți, spuse Peri. Ceea ce vor face el și domnul Bateman o să-l ucidă pe Mark, sunt convinsă de asta, dar e mai bine să moară fiindcă cineva a încercat să-l salveze decât să moară în timp ce noi stăm și ne uităm la el... ca la un câine pe care l-a călcat mașina și a rămas în mijlocul străzii.

Harold și Fran nu găsiră nici o replică. Rămaseră tăcuți în spatele ei, urmărind figura palidă și imobilă a lui Mark. După o vreme, Harold își așeză iarăși palma transpirată pe umărul lui Fran. Fata se abținu cu greu să nu urle.

Stu și Glen se întoarseră la 3.45. Pe portbagajul motocicletei era prinsă o geantă neagră, cu instrumente medicale și mai multe volume mari și negre.

— Vom face o încercare, au fost singurele cuvinte ale lui Stu.

Peri își ridică privirile spre ei. Era palidă și încordată, dar reuși să se exprime cu mult calm:

— Vreți? Vă rog. Amândoi dorim acest lucru.

— Stu..., spuse Peri.

Era ora 4.10. Stu stătea îngenunchat pe un covor de cauciuc întins sub copac. Râuri de transpirație i se scurgeau pe obraji. Ochii îi străluceau, înnebuniți, bântuiți de imense temeri. Frannie ținea o carte deschisă înaintea lui, dând pagina între două planșe colorate ori de câte ori Stu își ridica privirea și-i făcea semn. Alături de el stătea Glen Bateman, îngrozitor de alb, ținând în mână un mosor cu ață subțire. Instrumentele erau acum stropite cu sânge.

— Am găsit! strigă Stu triumfător. Vocea lui căpătă deodată tonuri acute și dure. Ochii i se îngustară, ca două lame. Uite-l pe păcătos! Aici! Chiar aici!

— Stu..., spuse Peri.

— Fran, arată-mi iarăși cealaltă planșă! Repede! Repede!

— Poți să-l scoți? îl întrebă Glen. Isuse, Stu, chiar crezi că ești în stare?

Harold dispăruse. Plecase dintre ei încă de la început, ținându-și mâna în dreptul gurii. De cincisprezece minute încoace stătea într-un mic crâng de copaci dinspre răsărit, cu spatele la ei. Acum se întoarce, cu speranța zăgăvită pe figura lui mare și rotundă.

— Nu știu, spuse Stu, dar s-ar putea. Cred că s-ar putea.

Cercetă planșa colorată pe care i-o ținea Fran dinainte. Avea sânge până la coate, ca și cum ar fi purtat niște mănuși de seară stacojii.

— Stu..., spuse Perion.

— Este separat de rest, atât deasupra, cât și dedesubt, șopti Stu, iar ochii îi sclipiră teribil. Apendicele. E o mică piesă de sine stătătoare. Este... șterge-mi fruntea, Frannie, Isuse, nădușesc ca o vită... mulțumesc... Doamne, n-aș vrea să-l tai mai rău decât ar fi nevoie... aicea-s intestinale... pentru numele lui Dumnezeu, trebuie. N-am ce face.

— Stu..., spuse Perion.

— Dă-mi foarfecele, Glen. Nu... nu alea. Perechea mai mică.

— *Stu.*

Îi acordă în sfârșit atenție.

— Nu mai este nevoie, spuse ea, cu voce calmă și blândă. A murit.

Stu se uită la ea, cu ochi din ce în ce mai mari.

— Acum aproape două minute, întări ea. Dar îți mulțumesc foarte mult. Îți mulțumesc pentru că ai încercat.

Stu rămase încremenit multă vreme.

— Ești sigură? șopti el apoi.

Femeia îi făcu din nou semn, în tăcere. Lacrimile i se scurgeau pe obraji.

Stu se îndepărtă de ei, lăsând să-i scape din mână micul scalpel, și-și duse mâinile la ochi, cuprins de disperare. Glen se ridicase deja și plecase, fără să se uite înapoi, cu umerii lăsați, ca și cum ar fi primit o lovitură teribilă.

Frannie se apropie de Stu și-l îmbrățișă.

— Asta este, zise el. Repetă cele două cuvinte la nesfârșit, pronunțându-le încet și monoton, într-un fel care o speria. Asta este. S-a terminat. Asta este. Asta este.

— Ai făcut tot ce ai putut, îl consolă ea, strângându-l și mai tare, ca și cum s-ar fi temut să nu-și ia zborul.

— Asta este, repetă el pentru ultima oară, deprimat.

Frannie nu-l slăbea din strânsoare. În ciuda tuturor gândurilor ei din ultimele trei săptămâni și jumătate, în ciuda faptului că se "îndrăgostise nebunește", nu făcuse nici măcar o singură mișcare fățișă. Se ferise cu cea mai mare grijă să nu-și dezvăluie sentimentele. Din cauza lui Harold, situația era pe muchie de cuțit. De fapt, ea nu-și arătase adevăratele ei simțăminte față de Stu nici măcar acum. Nu-l îmbrățișa ca o iubită, ci mai degrabă ca un supraviețuitor care se agață de altul. Tot așa păru și Stu să înțeleagă gestul. Își puse mâinile pe umerii ei și o strânse cu putere, lăsând urme însângerate pe bluza ei kaki, semne care păreau să pecetluiască faptul că fuseseră complici într-o crimă nefericită. Undeva, o gaită croncăni strident; lângă ei, Perion începu să plângă.

Harold Lauder, care nu putea deosebi îmbrățișarea dintre o pereche de supraviețuitori de aceea dintre doi îndrăgostiți, îi privea cu un început de bănuială și teamă. După câteva clipe, porni furios și dispăru în desiş; nu se întoarse decât târziu, cu mult după cină.

Dimineața următoare, Fran se trezi în zori. Cineva o scutura. Am să deschid ochii și am să-l văd pe Glen sau pe Harold, îi trecu prin minte, adormită. Vom parcurge din nou aceeași poveste, de *nenumărate* ori, până ce vom proceda cum se cuvine. Cei ce nu învață din istorie... Dar era Stu. Se crăpase de ziuă; aurora se insinua învăluită în ceața începutului de zi ca o bijuterie din aur acoperită cu un strat subțire de vată. Ceilalți păreau niște movile adormite.

— Ce este? întrebă ea, ridicându-se. S-a întâmplat ceva?

— Am visat iarăși. Nu pe bătrână, ci... pe celălalt. Pe Omul Întunecat. M-am speriat și...

— Stai, îl opri ea, speriată de ceea ce se putea citi pe figura lui. Spune-mi ce s-a întâmplat, *te rog*.

— E vorba de Perion. Veronal. A luat Veronalul din bagajul lui Glen.

Fran respiră din greu.

— Vai, Doamne, continuă Stu șovăielnic. E moartă, Frannie. Ce nenorocire!

Ea încercă să spună ceva, însă constată că nu reușește.

— Cred că ar fi mai bine să-i trezesc și pe ceilalți, zise Stu absent.

Își frecă obrazul, aspru din cauza bărbii nerase. Fran își amintea încă atingerea aceea înțepătoare de ieri, când îl îmbrățișase. Bărbatul i se adresă din nou, tulburat:

— Oare când se va sfârși totul?

— Nu cred că se va sfârși vreodată, îi răspunse ea blând.

Privirile lor se întâlneau, în acel început de zi.

Din jurnalul lui Fran Goldsmith

12 iulie 1990

Ne-am făcut tabăra chiar la vest de Guilderland (NY) în seara asta, am ajuns în fine la Șoseaua cea Mare, US 80/90. Entuziasmul întâlnirii cu Mark și Perion (nu ești de părere că e un nume drăguț? eu da) de ieri după-amiază s-a mai domolit, mai mult sau mai puțin. Au fost de acord să meargă cu noi... de fapt, chiar ei ne-au făcut propunerea, înainte să apucăm noi.

Nu sunt foarte sigură că Harold le-ar fi făcut propunerea respectivă. Știi cum este el. Harold ezitase puțin (și cred că și Glen) din cauza mulțimii de arme pe care o cărau după ei, inclusiv puști semiautomate (două). În primul rând însă, Harold ține foarte mult să aibă rolul lui... să fie băgat în seamă, înțelegi cum vine chestia.

Cred că am umplut nenumărate pagini cu PSIHLOGIA LUI HAROLD, iar dacă n-ați reușit să-l cunoașteți până acum, nu o veți face niciodată. Sub fanfaronada și sentințele lui pompoase se ascunde un băiețel foarte nesigur pe el. Harold nu poate să creadă că lucrurile s-au schimbat cu adevărat. Parte din el — și nu una neglijabilă — crede probabil în continuare că toți cei care îl

chinuieră în liceu se vor ridica din mormintele lor într-o bună zi și vor începe din nou să tragă în el cu biluțe de hârtie îmbăloșate sau să strige după el Lauder Nebunu', așa cum îmi povestea Amy că se întâmpla. Uneori mă gândesc că ar fi fost mai bine pentru el (și poate și pentru mine) dacă n-am fi hotărât să plecăm împreună din Ogunquit. Eu fac parte din viața lui de dinainte, am fost odată foarte bună prietenă cu sora lui și așa mai departe. Ceea ce încununează relația asta stranie cu Harold este că, oricât ar părea de ciudat, știind ceea ce știu acum, l-aș prefera drept prieten pe *Harold* în locul lui Amy, care se dădea în vânt după tipii cu mașini frumoase, după haine de la Sweetie's și care era (să mă ierte Dumnezeu că-i vorbesc de rău pe cei morți, dar este purul adevăr) o adevărată snoabă de Ogunquit, de felul celor cum nu pot ajunge decât orașencele get-beget. Harold, în schimb, în felul lui ciudat, este un băiat pe cinste. Dar numai atunci când nu-și concentrează toată energia mentală ca să se facă de rahat. Problema este că Harold nu poate concepe cum l-ar putea considera cineva un băiat pe cinste. Parte din el insistă *enorm* să fie consecvent. E ferm decis să poarte după sine toate obsesiile lui în această lume nouă, nu chiar atât de minunată. Cel mai bine ar fi fost să renunțe la ele, ca și la ciocolatele acelea Payday, după care se dădea în vânt.

Vai, Harold, chiar că nu știu prea bine ce să zic.

Lucruri pe care trebuie să le ținem minte: Papagalul Gilette. "Vă rugăm să nu-l stoarceți pe Prințul Fermecat." Ulciorul umblător, plin de Kool-Aid, care zicea: *Oh... YEAAAAHHH!* "Tampoanele O.B.... create de o doctoariță, specialistă în ginecologie." Ce înseamnă All-Stars? *Noaptea Morților VII.* Brrr! Chestia asta nu mai sună deloc a glumă. O las baltă.

14 iulie 1990

Astăzi la prânz am avut o discuție lungă și serioasă despre visele astea, oprindu-ne în loc probabil mai mult decât s-ar fi convenit. Apropo, nu am ajuns decât până la nord de Batavia, New York.

Harold ne-a propus ieri într-un chip foarte timid (pentru el) să începem să ne facem un stoc de Veronal și să luăm doze foarte mici, ca să vedem dacă nu cumva este posibil să "întrerupem ciclul de vise", după cum s-a exprimat el. Eu am fost de acord cu ideea, ca să nu-și închipuie nimeni că ar fi ceva în neregulă cu mine, dar am de gând să nu iau pastilele respective, ca nu cumva să-i facă rău lui Lone Ranger" (sper că este singuratic; nu sunt convinsă că m-aș putea descurca cu gemeni).

O dată adoptată propunerea cu Veronalul, Mark a făcut un comentariu:

— Știți, la chestii de genul ăsta nu e bine să te gândești prea mult. Altfel, riscăm să ne trezim convingși că am fi Moise ori Iosif și că primim telefoane de la Dumnezeu.

— Omul întunecat nu sună din Rai, zice Stu. Dacă e o convorbire interurbană, consider că mai degrabă vine din străfunduri.

— Adică Stu vrea să spună că însuși Scaraotchi s-a pus pe urmele noastre, ciripește Frannie.

— Mi se pare o explicație cât se poate de bună, zice Glen, la care am devenit cu toții atenți. Ei bine, a continuat el, codindu-se puțin, din câte mi-am dat eu seama, dacă privești problema din punct de vedere teologic, parcă ne-am afla în centrul unei lupte dintre Rai și Iad, nu sunteți de părere? Dacă există cumva iezuiți care au supraviețuit Supergripei, cu siguranță că și-au ieșit pur și simplu din minți.

Poanta asta l-a făcut pe Mark să râdă în hohote. Eu nu prea m-am prins, dar mi-am ținut gura.

— *Mie* unul, toată situația mi se pare ridicolă, a intervenit Harold. În ritmul ăsta, o să ajungem să vorbim despre Edgar Cayce și metempsihoză.

Pronunțase Cayce *Cheis*, iar atunci când l-am corectat (se pronunță de fapt *Cheisi*), m-a învrednicit cu o privire încruntată, de tipul HAROLD-CEL-CUMPLIT. Nu e Harold genul care să-ți mulțumească atunci când îi atragi atenția asupra micilor lui defecte, dragul meu jurnal!

— Ori de câte ori se petrece ceva indiscutabil paranormal, zice Glen, singura explicație cu adevărat potrivită și care susține logica interioară este cea teologică. De aceea supranaturalul și religia au mers întotdeauna mână în mână, până la vindecătorii prin credință din zilele noastre.

Harold bodogăni ceva, dar Glen nu-l luă în seamă și continuă:

— Sentimentul meu este că toți posedăm puteri metapsihice... iar lucrul acesta face atât de intim parte din noi, încât nu-l observăm decât rareori. Talentul respectiv poate avea în mare măsură un rol preventiv, ceea ce îl face și mai greu de remarcat.

— De ce? am întrebat eu.

— Pentru că este un factor negativ, Fran. A citit careva dintre voi studiul lui James D.L. Staunton din 1958 asupra accidentelor feroviare și aviatice? A apărut inițial într-un jurnal de sociologie, dar ziarele de senzație îl reactualizează când și când.

Am clătinat cu toții din cap.

— Nu v-ar fi stricat. James Staunton a fost ceea ce elevii mei de acum douăzeci de ani ar fi numit "un cap cu adevărat strălucit" — un analist sociolog, al cărui hobby era ocultismul. A scris un mare număr de articole despre interferențele celor două domenii, după care a trecut de cealaltă parte și a început efectuarea unor cercetări directe.

Harold pufni disprețuitor, în vreme ce Stu și Mark zâmbeau. Mi-e teamă că și eu făceam la fel.

— De-abia așteptăm să auzim cum e cu trenurile și cu avioanele, a zis Peri.

— Ei bine, Staunton a adunat datele statistice despre douăzeci și cinci de prăbușiri de avioane, începând cu 1925, și peste două sute de accidente feroviare, începând din 1900. A introdus toate datele în computer. În esență, a stabilit corelațiile dintre trei factori: numărul celor prezenți la bordul unui asemenea mijloc de transport care a suferit dezastrul, numărul celor uciși și *capacitatea* vehiculului.

— Nu-mi dau seama ce încerca el să demonstreze, comentă Stu.
— Ca să ne dăm seama de asta, trebuie să ținem cont că a mai introdus în computer o a doua serie de cifre — respectiv un număr egal de avioane și trenuri cărora *nu* li s-a întâmplat nimic.

Mark făcu un semn din cap.

— Un lot de control și unul experimental. Mi se pare corect.

— Ceea ce a descoperit el pare foarte simplu, dar implicațiile sunt fantastice. E o jale că trebuie să te strecuri anevoios printre șaisprezece tabele ca să ajungi la adevărul statistic dezvăluit.

— Ce adevăr? am sărit eu.

— Avioanele și trenurile pline nu suferă accidente decât rareori, veni răspunsul.

— N-am pomenit un *căcat* mai mare! strigă Harold.

— Cătuși de puțin, i-a răspuns Glen calm. Exact asta era și teoria lui Staunton, pe care computerul l-a ajutat s-o demonstreze. În cazurile în care avioanele sau trenurile sunt implicate în accidente, vehiculele respective nu sunt ocupate decât la 61% din capacitate, în ceea ce privește numărul de pasageri. În restul cazurilor, vehiculele circulă cu 76% din capacitate. Asta reprezintă o diferență de 15%, demonstrată pe baza unui număr mare de date, prelucrate pe computer, iar o deviație de un asemenea ordin este *semnificativă*. Staunton are dreptate când ne atrage atenția că, din punct de vedere statistic, și o diferență de 3% ar trebui să ne pună pe gânduri. E o anomalie mare cât Texasul. De aici, Staunton a tras concluzia că oamenii *știu* care anume avioane și trenuri vor fi implicate în accidente... că ei prevăd viitorul, în mod inconștient... Pe mătușa Sally o apucă pântecăraia exact înainte de plecarea Cursei 61 de la Chicago spre San Diego. Iar atunci când avionul se prăbușește în deșertul Nevada, toată lumea spune: "Vai, mătușă Sally, durerea aia de burtă a fost un semn al lui Dumnezeu." Dar până la apariția lui James Staunton, nimeni nu băgase de seamă că au existat *treizeci* de persoane cu dureri de stomac... sau de cap... sau pur și simplu având senzația aceea ciudată din picioare, atunci când trupul încearcă să-i comunice capului că un lucru anume este pe cale s-o ia razna *rau de tot*.

— Eu pur și simplu refuz să cred așa ceva, a zis Harold, foarte pătruns.

— Stai să-ți povestesc, a continuat Glen. Cam la o săptămână după ce citisem articolul lui Staunton pentru prima oară, un avion al lui Majestic Airlines s-a prăbușit lângă Logan Airport. N-a rămas nici un supraviețuitor. Ei bine, am sunat la biroul Majestic din Logan, după ce lucrurile se mai liniștiseră puțin. Le-am spus că sunt reporter la *Union-Leader* din Manchester — o mică minciună pentru o cauză nobilă. I-am informat că pregătim un raport despre accidentele aviatice și l-am cerut să-mi spună, dacă doresc, câte persoane nu s-au prezentat la zbor. Bărbatul respectiv a părut surprins, spunându-mi că angajații liniei aeriene fuseseră frapați de acest aspect. Era vorba de șaisprezece persoane. Șaisprezece neprezentări. L-am întrebat care era media pentru zborurile avioanelor 747 dintre Denver și Boston, iar el mi-a răspuns că este de trei.

— Trei, a repetat Perion, minunându-se.

— Chiar așa. Dar funcționarul a mers și mai departe. Mi-a spus că au mai avut și cincisprezece *renunțări*, media fiind de opt. Prin urmare, chiar dacă ziarele au urlat atunci că ACCIDENTUL AVIATIC DE LA LOGAN UCIDE 94 DE PERSOANE, la fel de bine ar fi putut scrie că 31 DE PERSOANE EVITĂ MOARTEA ÎN DEZASTRUL DE LA AEROPORTUL LOGAN.

Ei... discuțiile despre fenomenele astea paranormale au continuat foarte mult, dar ne-am abătut destul de tare de la tema viselor *noastre* și dacă ele ne vin sau nu de la Atotputernicul din Ceruri. Un lucru interesant a apărut (după ce Harold ne părăsise, cuprins de un dezgust total) atunci când Stu l-a întrebat pe Glen:

— Dacă posedăm asemenea capacități, cum se face că nu știm când o persoană iubită a murit, sau că ne-a fost măturată casa de o tornadă, sau ceva de genul ăsta?

— Există și asemenea cazuri, l-a asigurat Glen, dar trebuie să recunosc că nu sunt nici pe departe la fel de comune... sau la fel de ușor de dovedit cu ajutorul unui computer. E un aspect foarte interesant. Eu am o teorie...

(Dar când nu are el, jurnalule?)

— ... legată de evoluție. Știi, pe vremuri, oamenii — sau strămoșii lor — aveau coadă și întregul corp acoperit cu păr, precum și simțuri mult mai ascuțite decât ale noastre, celor de acum. Oare de ce nu le mai avem și acum? Repede, Stu! Ai șansa să treci în fruntea clasei, primești și o toacă din cele pătrate și tot ce se mai cuvine.

— Păi exact din motivul pentru care oamenii nu mai poartă ochelari speciali și impermeabile atunci când conduc mașina, din câte presupun. Uneori se întâmplă să renunți la anumite lucruri, tocmai pentru că atingi punctul în care nu mai simți nevoia de ele.

— Exact. La ce bun un simț, dacă nu răspunde nici unei cerințe de ordin practic? La ce bun să stai la tine în birou și deodată să știi că nevastă-ta a fost omorâtă într-un accident de mașină, când se întorcea de la piață? Oricum cineva are să te sune la telefon ca să-ți comunice, nu? Simțul respectiv s-a atrofiat cu mult timp în urmă, asta dacă l-am posedat vreodată cu adevărat. Probabil că s-a pierdut, o dată cu coada și cu blana. Ceea ce-mi stârnește interesul, continuă el, este că aceste vise par să prevestească o luptă viitoare. Din câte se pare, vedem imagini vagi ale unui protagonist... și ale unui antagonist. Un adversar, dacă vreți. Dacă este așa, mi se pare că e ca și cum am vedea un avion cu care urmează să călătorim... și ne-ar apuca durerea de burtă. Poate că ni se oferă mijloacele cu ajutorul cărora putem să dăm formă propriului nostru viitor... Un soi de liberă voință cvadri-dimensională: șansa de a putea alege înainte ca evenimentele să se declanșeze.

— Dar nu știm care este *semnificația* viselor, am zis eu.

— Nu, într-adevăr n-o cunoaștem. Dar poate vom reuși. Nu știu dacă un strop de abilitate metapsihică înseamnă că am fi divini; există mulți oameni care pot să accepte miracolul premoniției fără să creadă că el dovedește existența lui Dumnezeu, dintre ei făcând și eu parte;

În schimb cred că aceste vise reprezintă o forță constructivă, în ciuda faptului că ne sperie. Prin urmare, m-am răzgândit în ceea ce privește Veronalul. Gestul mi se pare mult prea asemănător cu cel de a lua Pepto-Bismol ca să-ți potolești durerile de stomac și apoi să te sui totuși în avion.

Lucruri pe care trebuie să le ținem minte: Recesiune, lipsuri, prototipul Ford Growler, care era în stare să parcurgă nouăzeci de kilometri pe autostradă cu mai puțin de cinci litri de benzină. O mașină-minune. Asta-i totul; am terminat. Dacă nu fac notițe mai scurte, jurnalul ăsta va arăta curând ca *Pe aripile vântului*, înainte să vină pe lume Lone Ranger (rugămintea mea ar fi să nu apară pe un cal alb, numit Silver). A, da, încă un lucru pe care să nu-l uit. Edgar Cayce. Nici nu poate fi uitat. Din câte se zice, vedea viitorul în vis.

16 iulie 1990

Doar două note, ambele în legătură cu visele (vezi însemnarea de acum două zile). În primul rând, Glen Bateman a fost foarte palid și tăcut de două zile încoace, iar în seara aceasta l-am văzut înghițind o doză foarte mare de Vcronal. Bănuiala mea este că nu și-a luat ultimele două doze și, prin urmare, a avut niște vise FOARTE proaste. Asta mă îngrijorează. Mi-ar plăcea să-l pot aborda cumva, dar nu-mi vine nici o idee.

În al doilea rând, propriile mele vise. Nimic, alaltăieri (adică în noaptea de după discuție); am dormit ca un copil și nu mi-am adus aminte nimic. Azi-noapte am visat-o pentru prima oară pe bătrână. Nu am nimic de adăugat peste ce s-a spus deja, cu excepția faptului că ea pare să emane BUNĂTATE și BLÂNDEȚE. Acum cred că înțeleg de ce Stu era atât de dornic să mergem în Nebraska, în ciuda sarcasmelor lui Harold. În dimineața asta m-am trezit absolut reconfortată, gândindu-mă că dacă am reuși să ajungem la bătrână, la Mother Abigail, totul ar fi mai mult decât în ordine. Sper să se afle cu adevărat acolo. (Apropo, sunt sigură că numele orașului este Hemingford Home.)

Lucruri pe care trebuie să le ținem minte: Mother Abigail!

CAPITOLUL 47

Când a fost să se întâmple, totul s-a petrecut fulgerător. Era în jur de 9.45, pe 30 iulie, iar ei nu se aflau pe drum de mai mult de o oră. Înaintau încet, pentru că noaptea trecută plouase tare, iar drumul era încă lunecos. Nu discutaseră prea mult între ei de ieri dimineața, când Stu îi trezise — mai întâi pe Frannie, apoi pe Harold și pe Glen — spunându-le de sinuciderea lui Perion. Se considera răspunzător, acuzându-se pentru ceva de care nu era mai vinovat decât de o furtună, se gândea Fran cu jale.

I-ar fi făcut plăcere să-i poată aduce la cunoștință gândul ei, în parte pentru că trebuia muștrat, în parte pentru că-l iubea. Acest din urmă fapt nu mai putea să și-l ascundă. Ar fi vrut să-l poată convinge că moartea lui Peri nu era din vina lui... dar afirmându-și această convingere ar fi însemnat să-și dezvăluie adevăratele sentimente față de el. De fapt, ar fi trebuit să-i destăinuie toate tainele inimii ei. Din nefericire, aceste taine ar fi ajuns astfel și la cunoștința lui Harold. Prin urmare, era exclus... pentru moment, cel puțin. Dar va trebui s-o facă, și încă foarte repede, indiferent de Harold. Nu exista nici o metodă de a-l proteja. Apoi, se cădea să afle și el... și să accepte sau nu realitatea. Îi era teamă că Harold va alege cea de a doua cale. O astfel de hotărâre putea duce la lucruri îngrozitoare. Colac peste pupăză, cărau cu ei și o groază de arme de foc.

Întorcea aceste gânduri pe toate fețele când, după ieșirea dintr-o curbă, le răsări înaintea ochilor o rulotă răsturnată în mijlocul drumului, blocându-i pe toată lățimea. Peretele lateral, roz, atacat de rugină, strălucea încă de pe urma ploii din noaptea trecută. Și surpriza nu se oprea aici — trei mașini station și un camion mare pentru transportul mașinilor accidentate fuseseră parcate pe laturile drumului. Printre vehicule se aflau și oameni, cel puțin zece sau douăsprezece persoane

Luată prin surprindere, frână brusc, iar Honda ei derapa pe drumul ud și fu cât pe ce s-o arunce din șă, înainte ca ea s-o poată controla. În acel moment constată că se opriseră tuspătru aproape în linie, mirați să vadă un asemenea grup de oameni încă în viață.

— Okay, descălecați, le porunci unul dintre bărbați.

Era înalt, cu o barbă de culoarea nisipului și purta ochelari de soare întunecați. Călătorind pentru o clipă prin timp, Fran își aminti de întâmplarea de la Mâine Turnpike, când o opri o patrulă de poliție pentru depășirea vitezei.

Acum o să pretindă să ne vadă permisele de conducere, îi trecu prin minte. Dar de data asta nu era vorba de cine știe ce State Trooper singuratic, vânând vitezomani și amendându-i. Din grupă făceau parte patru bărbați, ceilalți trei aflați într-un soi de linie de bătaie, în spatele celui cu barbă. Restul erau femei. Cel puțin opt. Arătau palide și speriate și se adunaseră în grupuri mici, în jurul mașinilor parcate.

Bărbosul ținea în mână un pistol. Ceilalți aveau puști. Doi dintre ei purtau rămășițe din ceea ce fusese un echipament militar.

— *Descălecați, fir-ați voi să fiți*, porunci bărbosul.

Unul dintre bărbații din spatele lui acționă sistemul de încărcare al armei din mâna sa. În aerul ușor încețoșat al dimineții, zgomotul era puternic și imperativ.

Glen și Harold erau uimiți și speriați. Atât și nimic mai mult. *Stau ca niște animale duse la tăiere*, îi trecu lui Frannie prin minte. Din ce în ce mai îngrijorată, nu înțelegea nici ea foarte bine situația, dar știa că ecuația nu iese. *Patru bărbați, opt femei*, își zise, apoi își repetă, din ce în ce mai tare și alarmat: *Patru bărbați, opt femei!*

— Harold, începu Stu pe ton calm. Ceva se ivise în ochii lui. O sclipire, semn că înțelesese. Harold, să nu care cumva...

Atunci se declanșă totul.

Stu avea arma prinsă peste spate. Își lăsa un umăr în jos, astfel încât cureaua alunecă și pușca îi ajunge în mâini.

— Să nu faci așa ceva! urlă furios bărbosul. Garvey! Virge! Ronnie! Pe ei! Nu trageți în femeie!

Harold încercă să tragă pistoalele, uitând la început că erau bine prinse în tocuri.

Glen Bateman rămăsese în spatele lui Harold, încremenit de uimire.

— *Harold!* strigă Stu din nou.

Frannie încercă și ea să-și pregătească pușca. Părea că aerul din jurul ei se umpluse de o melasă neagră, de o materie vâscoasă prin care nu avea cum să mai răzbată. Se gândea că aveau să-și găsească sfârșitul aici.

— ACUM! țipă una dintre fete.

Frannie își îndreptă privirile către ea, continuând să se lupte cu arma. De fapt, nu era o fată; avea cel puțin douăzeci și cinci de ani. Părul ei, blond-cenușiu, îi stătea pe cap ca o cască neregulată, de parcă de-abia l-ar fi retezat cu o pereche de foarfece pentru grădinărit.

Nu toate femeile se mișcă la apelul ei; câteva păreau să se fi transformat în stană de piatră, atât de înfricoșate erau. Dar blonda și încă trei intrară în acțiune.

Toate acestea se petrecură în șapte secunde.

Bărbosul își ținea pistolul îndreptat către Stu. Când tânăra blondă strigase *Acum!*, țeva se îndreptase ușor spre ea, ca varga de alun când simte apă în apropiere. Se declanșă, făcând un zgomot puternic, ca o bucată de oțel ce trece printr-un carton. Stu căzu de pe motocicletă, iar Frannie îi strigă numele.

Apoi Stu se sprijini pe ambele coate (în cădere și le julise, iar un picior îi fusese prins sub motocicletă) și trase. Bărbosul execută niște mișcări de dans, ca o paiață de vodevil părăsind scena, după un bis. Cămașa lui în carouri spălăcite păru să se umfle brusc. Pistolul automat i se smuci spre cer și zgomotul acela ca de oțel ce trece prin carton se repetă de încă patru ori. Apoi se prăbuși pe spate.

Doi dintre cei trei bărbați din spatele lui se răsuciseră la strigătul blondei. Unul apăsă pe ambele trăgace ale armei lui — un Remington demodat, de calibru 12. Patul armei nu se sprijinea pe nimic — o ținea la oarecare distanță de șoldul drept — iar atunci când se declanșă, cu zgomotul unui tunet stărnit într-o încăpere de mici dimensiuni, îi zbură din mână, zdrelindu-i și pielea de pe degete. Pușca de vânătoare se rostogoli zăngănind pe asfalt. Fața uneia dintre femeile care nu reacționase la țipătul blondei se dizolvă pur și simplu sub un incredibil val de sânge și, pentru o clipă, Frannie auzi chiar lichidul șiroind pe pavaj, ca o rafală bruscă de ploaie. Singurul ochi rămas întreg se căsa de sub masca de sânge a femeii. În el nu se citea decât uluirea și lipsa oricărei înțelegeri. Apoi femeia căzu și rămase cu fața în jos. Mașina din spatele ei, un station Country Squire, fusese străpunsă de o mulțime de alice mari, iar pe una dintre ferestre apăruse o rețea de crăpături, ceea ce-i dădea un aspect lăptos și opac, de ochi cu cataractă.

Blonda se luă la luptă cu celălalt bărbat. Pușca pe care o ținea el se declanșă chiar între trupurile lor. Una dintre fete porni târâș după arma de vânătoare căzută.

Cel de al treilea bărbat, care *nu* se întorsese către femeii, începu să tragă în direcția lui Fran. Frannie rămăsese călare pe motocicletă, cu pușca în mână, și se uita la el ca o proastă. Bărbatul avea pielea măslinie și părea italian de origine. Fran simți un plumb trecându-i foarte aproape de tâmpla stângă.

Harold reușise în sfârșit să-și degajeze un pistol. Îl înălță și trase în bărbatul cu pielea măslinie. Distanța dintre ei era cam de cinci metri. Nu-și nimeri ținta. O gaură de glonț apărui în tabla rulotei roz, puțin la stânga capului celui vizat. Bărbatul cu pielea măslinie se uită crunt la Harold și-i zise:

— Acum am să te ucid, pui de cățea ce ești.

— Să *nu faci una ca asta!* țipă Harold, lăsând pistolul să-i scape din mână și arătându-i palmele desfăcute.

Bărbatul trase trei focuri spre Harold. Nu-l nimeri. Cel de-al treilea glonț reuși totuși să smulgă țeva de eșapament a motocicletei lui. Yamaha se răsturnă, aruncându-i pe Harold și Glen la pământ.

Nu se scurseseră decât douăzeci de secunde. Harold și Stu erau întinși la pământ. Glen sedea turcește în mijlocul drumului, părând să nu știe foarte exact unde se află și ce se întâmplă. Frannie se străduia cu disperare să-l împuște pe bărbatul cu pielea măslinie înaintea ca el să-i poată ținti pe Harold sau pe Stu, dar arma ei refuza să se declanșeze, nici măcar nu reușea să apese trăgaciul, pentru că uitase să tragă piedica. Blonda continua să se bată cu cel de-al doilea bărbat, iar femeia care se dusese după arma căzută se lupta acum cu o altă femeie, care revendica și ea pușca de vânătoare.

Blestemând, fără doar și poate în italiană, bărbatul măsliniu îl ochi iarăși pe Harold; în clipa aceea Stu trase, fruntea bărbatului dispăru și trupul lui se prăbuși ca un sac de cartofi.

În încăierarea dezlănțuită în jurul armei de vânătoare se aruncase acum o a treia femeie. Bărbatul care o pierduse încercă s-o arunce într-o parte. Ea-i vârî mâna între picioare, îl apucă zdravăn și strânse. Fran văzu cum i se încordează tendoanele, de la antebraț și până la umăr. Omul urlă și-și pierdu brusc interesul pentru arma de vânătoare. Se prinse de părțile intime și o luă din loc, încovoiat.

Harold se strecură până la locul unde zăcea pistolul lui abandonat, îl ridică și trase în direcția celui lovit în pânțe, irosind zadarnic trei focuri.

Parc-am fi în Bonnie și Clyde, îi trecu prin minte lui Frannie. *Doamne, peste tot numai sânge!*

Blonda cu părul tăiat aiurea pierduse lupta cu bărbatul al doilea. Acesta își smulse pușca și o izbi cu bocancul lui greu în coapsă, deși probabil urmărise s-o lovească în stomac. Blonda făcu câțiva pași repezi înapoi, încercând să-și recapete echilibrul prin mișcări ale brațelor, și căzu în

fund, pe suprafața umedă.

Acum are s-o împuște, gândi Frannie, dar omul se roti ca un soldat beat care execută stânga-mprejur și începu să tragă rapid în grupul de trei femei care stăteau încă ghemuite lângă Country Squire.

— Ahaaa! Putorilor! le strigă el. Ahaaa! Putorilor!

Una dintre femei căzu și începu să se zbată, ca un pește prins în harpon, pe asfaltul dintre automobilul station și rulota răsturnată. Celelalte două o luară la fugă. Stu trase în el, fără succes. Cel de al doilea bărbat trase spre femeile care încercau să se pună la adăpost. Una dintre ele își ridică brațele în sus și se prăbuși. Cealaltă o coti brusc spre stânga și se ascunse în spatele rulotei roz.

Al treilea bărbat, cel care-și pierduse pușca și nu reușise să și-o recupereze, se clătina încă încolo și-ncoace, ținându-se de locul vătămat. Una dintre femei își îndreptă arma către el și apăsă ambele trăgace, așteptând bubuitura cu ochii închiși și gura strâmbată. Dar tunetul nu se produse. Arma era descărcată. O prinse invers, de țevi, și se folosi de ea ca de un par, izbind cu toată forța. Nu-i nimeri capul, în schimb îl pocni în punctul dintre gât și umărul drept. Omul căzu în genunchi și începu să se târască. Tânăra, purtând un tricou albastru, pe care scria KENT STATE UNIVERSITY și bluejeanși zdrențuiți, se ținu în urma lui lovindu-l necruțător cu patul armei. Bărbatul continua să înainteze, cu sângele curgând din el în șiroaie, în timp ce ea îl vâna nemilos.

— Ahaaaa, *putori* ce sunteți! urlă bărbatul numărul doi, vrând s-o împuște pe femeia între două vârste, care mormăia ceva, năucită. Distanța dintre gura țevii și ea era de cel mult un metru, aproape ar fi putut să înfunde țeava cu unul din degetele ei rozalii, dacă și-ar fi întins mâna. Dar glonțul nu o nimeri. Omul apăsă încă o dată trăgaciul, dar arma, rămasă fără muniție, nu scoase decât un zgomot sec.

Harold își ținea acum pistolul cu ambele mâini, cum îi văzuse făcând pe polițiști, în filme. Apăsă trăgaciul și glonțul zdrobi cotul bărbatului numărul doi. Acesta scăpă pușca la pământ și începu să țopăie, emițând sunete nedeslușite. Lui Frannie îi aduse întrucâtva aminte de Roger Rabbit, atunci când zicea *P-P-Pleeeeeeze!*

— L-am atins! strigă Harold, în extaz. L-am atins! Pe toți sfinții, l-am atins!

Frannie își aduse în sfârșit aminte de piedica puștii. Se pregătea s-o acționeze chiar în clipa în care Stu trase din nou. Bărbatul numărul doi se prăbuși, de această dată ținându-se de stomac și țipând neîntrerupt.

— Doamne, Doamne, spuse Glen cu blândețe, prinzându-și fața în mâini și începând să plângă.

Harold mai trase un foc. Trupul bărbatului numărul doi tresări, apoi țipetele încetară.

Femeia îmbrăcată în tricoul Kent State University izbi din nou cu patul armei de vânatoare, de această dată nimerind din plin țeasta celui care se târa cu ultimele puteri. Sunetul amintea de cel al mingii de baseball lovite cu forță și măiestrie de Jim Rice. La impact, se sfărâmară atât patul din lemn de nuc, cât și țeasta.

Urmară câteva clipe de liniște, tulburate doar de cântecul unei păsări: *cipcirip... cipcirip... cipcirip*.

Atunci fata îmbrăcată în tricou încălecă trupul bărbatului numărul trei și scoase un strigăt de triumf prelung, venit parcă de la începutul timpurilor, țipăt care avea s-o obsedeze pe Fran Goldsmith tot restul zilelor ei.

Blonda era Dayna Jurgens, din Xenia, Ohio. Fata îmbrăcată în tricou Kent State era Susan Stern. Pe cea de a treia, care-l prinsese de părțile rușinoase pe Pușcă de Vânatoare, o chema Patty Kroger. Celelalte două păreau mai în vârstă. Cea mai mare dintre ele, le explicase Dayna, era Shirley Hammet. Numele celeilalte, care părea în jur de treizeci și cinci de ani, nu-l cunoșteau; rătăcea fără țință, în stare de șoc, atunci când Al, Garvey, Virge și Ronnie o întâlniseră în orașul Archbold, cu două zile în urmă.

Grupul, format acum din nouă persoane, părăsi șoseaua și poposi într-o fermă, puțin la vest de Columbia, după ce traversase granița de stat a Indianei. Erau cu toții sub impresia evenimentelor; peste ani, Fran avea să fie convinsă că procesiunea lor de-a lungul câmpului, pornind de la rulota roz răsturnată, trecând peste ieșirea din șosea și până la fermă, i-ar fi putut părea unui observator un soi de excursie organizată de azilul de nebuni din localitate. Pantalonii li se udaseră foarte repede, din cauza ierburilor înalte până la brâu și încă ude de ploaie. Fluturi albi, al căror zbor era îngreunat de aripile îmbibate cu apă, năvăleau asupra lor, pentru ca apoi să se îndepărteze în cercuri și figuri complicate, de parcă ar fi fost drogați. Soarele se străduia să răzbată prin nori, însă deocamdată nu reușise; acum nu se ghicea din el decât o pată luminoasă, aruntând raze palide asupra unei perdele albe și uniforme ce se întindea de la un orizont la celălalt. În ciuda norilor, ziua era deja fierbinte și încărcată de umezeală, iar deasupra lor apăruseră cânduri imense de ciori care le dădeau roată, cârâind răgușit. Sunt mai multe ciori decât oameni, constată Fran uluită. Dacă nu băgăm de seamă, cu ciocurile lor, ar putea să ne radă de pe fața pământului. Răzbunarea păsărilor negre. Oare ciorile sunt carnivore? Din păcate, se pare că da.

De sub acest șir continuu de banalități răzbătea, de-abia vizibil, aidoma soarelui de dincolo de vălul tot mai subțire al norilor (altfel plin de putere, așa cum era astrul în această teribilă și umedă dimineață a zilei de 30 iulie 1990), răzbătea mereu gândul la bătălia de-abia încheiată. Fața femeii dezintegrandu-se sub ploaia de plumbi. Prăbușirea lui Stu. Clipa de cumplită groază, când fusese convinsă că el a murit. Un bărbat care urla *Ahaa, putorilor!* și care mai apoi, după ce-l împușcase Harold, căpătase vocea lui Roger Rabbit. Sunetul de oțel-care-străpunge-carton al pistolului bărbosului. Strigătul primitiv de victorie al Susanei Stern, stând călare pe trupul inamicului ei, în timp ce creierul lui, cald încă, i se scurgea încet din țeasta despăcată.

Glen mergea alături de ea; figura lui uscățivă, sardonică, era acum răvășită și părul

încărunțit și rar i se zbătea pe cap, ca și cum ar fi vrut să imite fluturii. Îi ținea mâna și i-o mângâia cu stăruință, spre neplăcerea ei.

— Nu trebuie să pui la inimă, îi spuse el. Asemenea orori... se întâmplă. Cea mai bună formă de protecție este coexistența a cât mai mulți. Societatea, înțelegi. Societatea este piatra de boltă a structurii pe care o denumim civilizație și ea constituie singurul antidot valabil împotriva fărădelegilor. Trebuie să iei... lucrurile... lucrurile de felul acesta... ca și cum ar fi normale. A fost o întâmplare izolată. Iar pe ăștia trebuie să-i consideri niște căpcăuni. Da! Căpcăuni. Cu alte cuvinte, niște monștri. Asta o accept. După părerea mea, adevărul respectiv este evident, el ține de etica socio-constituțională, s-ar putea afirma. Ha! Ha!

Râsul lui semăna mai degrabă a geamăt. Ea puncta fiecare dintre propozițiile lui eliptice cu câte un "Da, Glen", dar el părea să n-o audă. Bărbatul mirosea vag a vomă. Fluturii veneau până foarte aproape de ei, apoi își vedeau din nou de treburile lor de fluturi. Ajunseseră aproape de fermă. Bătălia durase mai puțin de un minut. Mai puțin de un minut, dar începea să se teamă că se va mai desfășura de nenumărate ori în mintea ei. Glen îi mângâia mâna. Ar fi vrut să-l roage frumos să înceteze, dar se temea că l-ar fi făcut să plângă. Mângâiatul îl suporta, cum-necum. În schimb nu era deloc convinsă că ar fi suportat plânsul lui Glen Bateman.

Stu mergea alături de Harold de o parte, iar blonda, Dayna Jurgens, de cealaltă. Susan Stern și Patty Kroger o flancau pe femeia aceea catatonică și fără nume, care fusese culeasă din Archbold. Shirley Hammet, femeia care nu fusese nimerită de la o distanță minimă de bărbatul care-l imitase pe Roger Rabbit înainte de a muri, mergea în stânga lor, la oarecare distanță, murmurând ceva și încercând uneori să prindă un fluture. Grupul se mișca încet, dar Shirley Hammet tot nu ținea ritmul. Părul încărunțit îi atârna în dezordine peste față, iar ochii ei năucii priveau lumea aidoma unor șoricei speriați căutând printre gratiile cursei.

Harold privi stingherit la Stu.

— I-am ras, nu-i așa, Stu? I-am făcut praf, este? I-am belit.

— Așa s-ar zice, Harold.

— Dar n-am avut *încotro*, domnule, continuă Harold serios, de parcă Stu ar fi susținut contrariul. A fost care pe care!

— V-ar fi terminat, spuse Dayna Jurgens calm. Eu eram împreună cu doi tipi când s-a întâmplat. I-au împușcat pe Rich și pe Damon într-o ambuscadă. După aceea le-au mai tras câte un glonț în cap, ca să fie siguri. Sigur că nu aveau *încotro*. În mod normal, acum ar trebui să fiți morți.

— În mod normal, acum ar trebui să fim morți! exclamă Harold, adresându-i-se lui Stu.

— Nu face nimic, îi răspunse Stu. Nu-i reproșa nimic, Harold.

— Desigur! Mă trec toate sudorile! zise Harold din toată inima.

Scotoci neglijent prin bagajul lui, scoase o ciocolată Payday, pe care aproape o scăpă din mână în timp ce-i scotea ambalajul. O blestemă amar și apoi începu să înfulece din ea, ținând-o cu amândouă mâinile, ca pe o bucată de candel pe băț.

Așa ajunseră la fermă. În timp ce-și mânca ciocolata, Harold se tot pipăia pe furiș — trebuia să se asigure că scăpase neatins. Se simțea extrem de rău. Se ferea să se uite în jos, spre pantaloni.

Era aproape convins că se udase la scurt timp după ce festivitățile de la rulota roz atinseseră punctul lor maxim.

Dayna și Susan susținură cea mai mare parte a conversației în timpul mesei, la care câțiva dintre ei ciuguliră câte ceva, însă nimeni nu mancă cu poftă. Patty Kroger, care avea șaptesprezece ani și era absolut încântătoare, adăuga din când în când un cuvânt. Femeia fără nume se strecură în cel mai izolat ungher al bucătăriei prăfuite a fermei. Shirley Hammet se așezase la masă, ronțăia biscuiți Nabisco Honey Grahams râncezi și mormăia.

Dayna plecase din Xenia însoțită de Richard Darliss și Damon Bracknell. Câți mai rămăseseră în viață la Xenia după gripă, în afară de ei? Doar trei persoane mai văzuse ca, o femeie foarte bătrână, altă femeie și o fetiță. Dayna și prietenii ei le propuseseră să li se alăture, dar bătrâna le făcuse semn să le dea pace, zicând ceva de genul "am o treabă în deșert".

Cam pe 8 iulie, Dayna, Richard și Damon începuseră să aibă vise rele, în care li se arăta un fel de om negru. Vise înfricoșătoare. Rich ajunsesese chiar la concluzia că sperietoarea există cu adevărat, le povesti Dayna, și că locuia în California, îi mai trecuse prin minte că femeile pe care le întâlniseră îl căutau de fapt pe omul acela, dacă era cu adevărat om, atunci când spuneau că au o treabă în deșert. Ea și Damon începuseră să se teamă că Rich o luase razna. Pe bărbatul din vis îl numea *Turul* și le spunea despre el că aduna o adevărată *armată* de "penali". Mai spunea că armata aceasta se va porni curând dinspre vest și-i va supune pe toți cei rămași în viață, mai întâi în America, apoi în tot restul lumii. Dayna și Damon începuseră să discute între ei ideea de a-l părăsi într-o noapte pe Rich, ba chiar începuseră să-și închipuie că visele lor nu erau decât efectul puternicei iluzii ce pusese stăpânire asupra lui Rich Darliss.

Ajunși la Williamstown, imediat după o curbă a șoselei, întâlniseră un baraj, format dintr-o mașină de gunoi răsturnată în mijlocul drumului, alături de care fuseseră parcate o mașină station și un camion pentru transportul mașinilor avariate.

— Am presupus că era un blocaj banal, povesti Dayna, sfărâmând cu mișcări nervoase un biscuit graham între degete, adică am reacționat exact așa cum își doriseră desigur și ei.

Coborâseră de pe motociclete, ca să ocolească mașina pentru gunoi, împingându-le de coarne, dar în clipa aceea cei patru penali — ca să folosim expresia lui Rich — deschiseseră focul din sanț. Îi ucisese pe Rich și pe Damon, iar pe Dayna o luaseră prizonieră. Ea devenise cea de a patra achiziție a lor pentru ceea ce denumeau uneori "grădina zoologică" și alteleori "harem". Una dintre celelalte era Shirley Hammet, care la vremea respectivă părea încă aproape normală, cu toate că fusese de nenumărate ori violată, sodomizată și supusă la toate

perversiunile posibile de toți patru bărbații.

— Iar odată, continuă Dayna, când nu mai reușise să reziste până ce-i venea unuia dintre ei cheful să o ducă în tufiguri, Ronnie a bătut-o peste fund cu un mănunchi de sârmă ghimpată. După aceea, rectul i-a sângerat trei zile.

— Isuse Cristoase, zise Stu. Care dintre ei a fost?

— Individul cu arma de vânatoare, îi răspunse Susan Stern. Cel pe care l-am lovit în cap. Cât mi-aș dori să-l am aici, pe podea, ca să-lucid încă o dată.

Pe bărbatul cu barbă de culoarea nisipului și ochelari de soare nu-l cunoscuseră decât sub numele de Doc. El și cu Virge făcuseră parte din detașamentul armatei trimis la Akron după izbucnirea gripei. Misiunea lor fusese să se ocupe de "relațiile cu mediile de informare", termen eufemistic folosit de armată cu sensul de "suprimare a mediilor de informare". După ce îndeplinisă foarte bine acest ordin, trecuseră la "controlul asupra mulțimii", care era un alt eufemism militar pentru împușcarea prădătorilor care fugeau și spânzurarea celor pe care puneau mâna. Până pe 27 iunie, le relatase Doc, structura de comandă se prăbușise total. O bună parte dintre oamenii lor erau prea bolnavi ca să mai fie în stare să patruleze, dar în momentul respectiv nu mai conta foarte mult, pentru că și cetățenii din Akron erau prea slăbiți și nu mai puteau să citească sau să scrie știrile, cât despre prădat bănci și magazine de bijuterii, nici vorbă.

Pe 30 iunie, unitatea practic dispăruse — soldații fiind morți, muribunzi sau fugari. Ca să respectăm adevărul, Doc și Virge fuseseră singurii doi fugari, iar aceasta se întâmplase atunci când își începuseră cariera lor cea nouă, de paznici ai "grădinii zoologice". Garvey li se alăturase pe 1 iulie, iar Ronnie pe 3. În momentul respectiv, hotărâseră să nu mai primească noi membri în micul și ciudatul lor club.

— Dar după o vreme ați devenit probabil mai numeroase decât ei, interveni Glen.

Surprinzător, Shirley Hammet fu cea care-i răspunse.

— Tablete, pronunță ea, cu ochii ei de șoricel prins în cursă ațintiți asupra lor printre suvițele de păr încărunit. Tablete în fiecare dimineață, ca să ne trezim, și tablete în fiecare seară, ca să adormim. Barbiturice și somnifere.

Vocea ei se stingeă tot mai tare, iar ultimele cuvinte de-abia dacă se mai auziră. Făcu o pauză, apoi începu iarăși să mormăie.

Susan Stern reluă firul povestirii ei. Ea și Rachel Carmody, una dintre femeile care muriseră, fuseseră culese pe 17 iulie, lângă Columbus. Grupul călătorea în momentul acela într-o caravană formată din două automobile station și mașina specială pentru accidente. Bărbații se foloseau de camion ca să înlăture mașinile distruse din calea lor sau ca să blocheze șoseaua, după cum era cazul. Doc ținea un soi de farmacie ambulantă legată la brâu, într-o burtiera din cele mari. Somnifere puternice pentru seara; tranchilizante pentru drum; pilule roșii pentru trezit din toropeală.

— Mă trezeam de dimineață, mă violau de două sau de trei ori, după care așteptam să ne dea Doc tabletele, explică Susan pe cel mai normal ton. Tabletele pentru ziua, adică. Cam în cea de a treia zi, aveam rosături în... întelegeți, în vagin, și mă durea foarte rău de câte ori o făceam normal. Ajunsesem să mi-l doresc pe Ronnie, pentru că el nu avea plăcere decât în gură. Dar după ce înghițeam pastilele, deveneam foarte calmă. Nu adormită, pur și simplu calmă. După ce luai câteva tablete din acelea albastre, nu-ți mai păsa de nimic. Nu-ți mai venea decât să stai cu mâinile în poală și să te uiți cum trece peisajul pe lângă tine sau cum înlătură din cale cine știe ce epavă. Într-o zi, pe Garvey l-au apucat furiile pentru că o fetiță — nu cred să fi avut mai mult de doisprezece ani — nu a vrut să... păi, n-am de gând să intru în amănunte. Atât de rău a fost. Atunci i-a zburat creierii. Habar n-am avut. Pur și simplu am stat... calmă. După o vreme aproape că încetai să te mai gândești la evadare. Ajungeai să-ți dorești mai mult tabletele albastre decât libertatea.

Dayna și Patty Kroger confirmară, încuviințând din cap.

Din câte se pare, își dăduseră seama că nu pot să țină mai mult de opt femei. Patty le povesti că pe 22 iulie, când o capturasera pe ea, după ce-l omorâseră pe bărbatul cam de cincizeci de ani cu care călătorea, o lichidaseră și pe o femeie foarte în vârstă, care făcuse parte din "grădina zoologică" aproape o săptămână. Când o găsiseră pe fata fără nume, din colț, în apropiere de Archbold, o tânără de șaisprezece ani, cu strabism, fusese împușcată și părăsită într-un șanț.

— Doc făcea bancuri, le explică Patty. Zicea: "Eu nu trec pe sub scări, mă feresc din calea pisicilor negre și n-am de gând să călătoresc într-un grup de treisprezece oameni."

Pe data de 29 îi văzuseră pentru prima dată pe Stu și compania. Grădina zoologică făcea popas într-o zonă rezervată picnicurilor, chiar de lângă autostradă, când cei patru trecuseră pe lângă ei.

— Lui Garvey i-a plăcut foarte mult de tine, îi spuse Susan, făcând semn spre Frannie, care se cutremură.

Dayna se aplecă spre ei și vorbi cu voce scăzută:

— Și a ținut să precizeze limpede al cui loc aveai să-l iei.

Își însoți cuvintele cu un gest aproape imperceptibil în direcția lui Shirley Hammet, care mormăia în continuare și mesteca biscuiți de graham.

— Biata femeie, zise Frannie.

— Dayna a fost cea care a hotărât că voi ați putea fi cea mai bună șansă a noastră, interveni Patty. Sau poate ultima noastră șansă. În grupul vostru existau trei bărbați — lucru văzut atât de ea, cât și de Helen Roget. Trei bărbați *înarmați*. Pe deasupra, Doc căpătase o încredere deja puțin exagerată în figura cu remorca răsturnată în mijlocul drumului. Era suficient ca ei să joace rolul unei oficialități oarecare pentru ca bărbații din celelalte grupuri — asta dacă *existau* bărbați — să se supună imediat. Pentru a fi imediat împușcați. A funcționat mereu perfect, ca prin farmec.

— Dayna ne-a cerut să nu ne luăm pastilele în dimineața asta, pe cât posibil, continuă

Susan. Bărbații deveniseră oarecum neglijenți cu verificarea noastră, dacă le înghițim sau nu, iar noi știam că în dimineața asta vor fi ocupați până peste cap cu tractarea și răsturnarea rulotei în șosea. Nu le-am spus tuturor. Au știut doar Dayna, Patty, Helen Roget... una dintre fetele pe care le-a împușcat Ronnie. Și eu, bineînțeles. Helen ne-a prevenit: "Dacă ne prind scuipând pastilele în palmă, au să ne ucidă." Dar Dayna ne-a spus că oricum aveau să ne ucidă, mai curând sau mai târziu, adică dacă eram norocoase mai curând, iar noi știam la fel de bine că avea dreptate. Așa că am ascultat-o.

— Eu a trebuit să-mi țin pastila în gură destul de mult, spuse Patty. Începuse să se dizolve până să apuc s-o scuip. Cred că Helen a trebuit s-o înghită, până la urmă, i se adresă ea Daynei. Cred că de aceea s-a mișcat atât de încet.

Dayna făcu semn că este de acord. Îl privea pe Stu cu o căldură de netăgăduit, ceea ce o neliniști pe Frannie.

— Prin urmare, ar fi mers chiar dacă nu te deșteptai tu, voinicule.

— Din câte se vede, nu m-am deșteptat chiar la vreme, îi răspunse Stu Daynei. Dar data viitoare am să țin seama. Se ridică în picioare, se apropie de fereastră și se uită afară, apoi continuă: Dacă vreți să știți, jumătate din temerile mele de aici se trag — cât de deștepți devenim cu toții!

Lui Frannie nu-i făcea nici o plăcere simpatia cu care se uita Dayna în urma lui. Nu avea nici un drept să-i arunce asemenea priviri, după toate prin câte trecuse. Și *este cu mult mai frumoasă decât mine, după câte toate*, îi trecu prin minte lui Fran. *Apoi, mă îndoiesc că ar fi însărcinată.*

— E o lume în care trebuie să fii deștept, spuse Dayna. Dacă nu te deștepți, ești sortit pieirii.

Stu se întoarse să o privească, ca și cum ar fi văzut-o acum pentru prima oară, iar Fran simți cum o fulgeră un junghi de gelozie pură. *Am așteptat prea mult*, gândi ea. *Vai, Doamne, uite ce am făcut, am așteptat prea mult.*

Din întâmplare se uită către Harold, și văzu că Harold zâmbea pe furiș, ascunzându-și bucuria, cu mâna ridicată la gură. Părea un rânet de ușurare. Ar fi fost în stare să se ridice, să se apropie de Harold ca din întâmplare și să-i scoată ochii din cap cu unghiile.

Niciodată, Harold! i-ar fi strigat între timp. *Niciodată!*

Niciodată?

Din jurnalul lui Fran Goldsmith

19 iulie 1990

Vai, Doamne! S-a întâmplat tot ce putea fi mai rău. Cel puțin în cărți, atunci când se întâmplă, înseamnă că totul s-a terminat sau cel puțin se *schimbă* ceva, dar în viață totul merge în continuare, ca o piesă de teatru proastă, în care nimic nu se leagă. Poate că ar trebui să-mi fac curaj și să limpezesc lucrurile, să-mi încerc șansa, dar mi-este cumplit de teamă că s-ar putea întâmpla ceva între ei și. Nu se poate să închei o propoziție cu "și", dar mi-este teamă să pun pe hârtie ceea ce ar putea urma după conjuncție.

Hai să-ți povestesc totul, dragul meu jurnal, deși nu-mi face nici o plăcere. Ba chiar urăsc să mă gândesc la asta.

Glen și Stu au plecat în oraș (în seara asta este vorba, întâmplător, de Girard, Ohio) înainte de amurg ca să caute ceva de-ale gurii, sperând că vor găsi niște concentrate sau alimente deshidratate prin frig. Sunt ușor de cărat, iar unele concentrate sunt cu adevărat gustoase, în schimb mâncarea congelată, după părerea mea, are o singură savoare, și anume aceea de găinaț uscat de curcan. Dar oare tu ai mâncat vreodată găinaț uscat de curcan, ca să ai un termen de comparație? De fapt, nu contează, jurnalule, există lucruri care vor rămâne de-a pururi neformulate, ha-ha.

Ne-au întrebă, pe mine și pe Harold, dacă vrem să mergem și noi, dar eu am zis că mă săturasem de motocicletă pe ziua aceea și că se puteau descurca și fără mine, iar Harold a refuzat, el va aduce niște apă și o va pune la fiert. Probabil își pregătise deja planul. Îmi pare rău că-l fac să pară un uneltitor, dar din păcate chiar așa este.

(Aș vrea să fac aici o remarcă: ne-am săturat cu toții îngrozitor de apă fiartă, care are gust fad și este ABSOLUT LIPSITA de oxigen, dar atât Mark, cât și Glen sunt de părere că uzinele etc. nu s-au închis de suficientă vreme pentru ca râurile și fluviile să fi avut suficient răgaz să se purifice, și asta mai ales în nord-estul industrializat și în ceea ce este cunoscut sub numele de Rust Belt", prin urmare fierbem apa de fiecare dată, pentru siguranță. Sperăm toți să întâlnim în cale un depozit mare de apă minerală îmbuteliată, într-o bună zi, fapt care ar fi trebuit să se întâmple — cel puțin așa susține Harold — dar acest produs pare să fi dispărut în chip misterios. Stu e de părere că mulți oameni și-au închipuit că râul le vine de la apa de robinet și că au consumat mari cantități de apă minerală înainte de a muri.)

Ei bine, Mark și Perion dispăruseră pe undeva, chipurile ca să găsească fructe de pădure, care să ne completeze dieta, dar ei pleaseră probabil în cu totul alte scopuri — se comportă extrem de decent, ceea ce, zic eu, este foarte frumos din partea lor —, așa că eu am adunat mai întâi lemne, apoi am aprins focul, pregătindu-l pentru ceainicul cu apă pe care urma să-l aducă Harold... ceea ce s-a și întâmplat curând (era limpede că petrecuse suficientă vreme la râu ca să aibă timp să facă o baie și să se spele pe cap). Atârână vasul pe chestia aia, cum i-o zice, de deasupra focului. După care vine & se așează alături, pe bușteanul unde ședeam.

Stăteam așa, discutând despre una și alta, când deodată mă prinde în brațe și încearcă să mă sărute. Spun că a încercat, dar de fapt a și reușit, cel puțin în primă instanță, din cauză că m-a luat prin surprindere. Apoi m-am smuls de lângă el — acum, privind înapoi, mi se pare destul de comic, dar de durut mă mai doare încă — și am căzut pe spate. Scoarță bușteanului mi-a tras în sus bluza și mi-a zgâriat aproape toată pielea de pe spinare. Am tras un țipăt. Nu degeaba se spune că istoria se repetă, iar acum îmi venise în minte că întâmplarea asta

seamă foarte bine cu plimbarea de pe dig, împreună cu Jess, când mi-am mușcat limba...
Semăna prea tare ca să-mi pice bine.

Într-o clipită, Harold s-a lăsat într-un genunchi lângă mine, întrebându-mă dacă sunt teafără, roșu până la rădăcinile părului său curat. Uneori, Harold se străduiește să pară glacial și sofisticat — întotdeauna îmi face impresia unui tânăr scriitor surmenat, aflându-se în căutarea acelei foarte speciale Sad Café de pe Coasta de Vest, unde să poată lenevi în voie, discutând despre Jean-Paul Sartre și bând poșircă ieftină —, dar în spatele acestei fațade se ascunde, bine camuflat, un adolescent nutriră vise care-i trădează imaturitatea. Cel puțin așa îmi închipui eu. Marea majoritate a eroilor lui sunt culeși probabil din filme văzute sâmbăta la matineu: Tyrone Power în *Captaine from Castile*, Humphrey Bogart în *Dark Passage*, Steve McQueen în *Bullitt*. Iar în momente de tensiune tocmai această latură a lui pare să iasă întotdeauna la iveală, poate tocmai din cauză că și-a reprimat-o cu atâta duritate pe când era copil, nu știu ce să zic. În orice caz, atunci când se întoarce la rolul de Bogie, nu reușește decât să-mi aducă aminte de tipul care l-a întruchipat pe Bogie în filmul lui Woody Allen, *Play It Again, Sam*.

Drept pentru care, atunci când a îngenunchiat în fața mea și mi-a zis: "Te simți bine, draga mea?", am început să râd. Să mai spui că istoria nu se repetă! Dar nu era numai umorul situației, trebuie să înțelegi. Dacă era numai asta, aș fi putut să mă abțin. Nu, era mai degrabă un acces de isterie. Visele rele, grija pentru copil, frământarea legată de sentimentele mele față de Stu, călătoria cea de toate zilele, înțepeneala, durerile, pierderea părinților mei, toate se transformă în ceva mult diferit de răsul propriu-zis... La început un fel de chicotit, apoi niște hohote isterice pe care nu mi le mai puteam stăpâni.

— Ce-ai găsit de râs? m-a întrebat Harold, ridicându-se.

Presupun că intenția lui fusese să declame pe tonul lui cel mai sentențios, dar în momentul respectiv încetasem să mă mai gândesc la Harold, îmi venise în minte imaginea dementă a lui Donald Duck. Donald Duck bălăbănuindu-se printre ruinele civilizației occidentale și măcăind supărat: *Ce-ai găsit de râs, ha? Ce-ai găsit de râs? Ce naiba ai găsit de râs?* Mi-am pus mâinile la față & am râs & am suspinat & am râs până când Harold trebuie să-și fi închipuit că înnebunisem chiar de tot.

După încă o vreme, am reușit să mă opresc. Mi-am șters lacrimile de pe obraz și am vrut să-l rog să se uite pe spatele meu ca să vadă cât de grave erau zgârieturile. Dar n-am făcut-o, de teamă să nu o interpreteze drept o LIBERTATE pe care i-o acord. Libertate, fericire, și-a lui Frannie cucerire, oh-ho, nu mi se pare prea vesel.

— Fran, zice Harold, vreau să-ți spun ceva și îmi vine foarte greu.

— Atunci poate mai bine nu-mi zici.

— Trebuie neapărat, îmi răspunde el, iar atunci mi-am dat seama că nu va accepta nici un fel de refuz decât în forma cea mai directă cu putință. Frannie, zice, te iubesc.

Cred că am știut tot timpul, în sinea mea, că asta era. Ar fi fost mai ușor dacă n-ar fi vrut decât să se culce cu mine. Dragostea e mai periculoasă decât futaiul. Eram acum la mare ananghie. Cum să-i spun lui Harold nu? Cred că nu există decât o singură cale, indiferent despre cine-ar fi vorba.

— Eu nu te iubesc pe tine, Harold.

Uite așa i-am zis, și am văzut cum fața lui se sfărâmă în bucați.

— Despre el e vorba, nu-i așa? întrebă el, iar pe figură îi apără o grimasă urâtă. Stu Rcdman, nu?

— Nu știu.

Acum, eu am un temperament pe care nu sunt în stare să mi-l controlez întotdeauna — un dar primit din partea măică-mii, cred. Dar m-am luptat cu el cum numai o femeie poate, în ceea ce-l privește pe Harold. Îl simțeam însă cum se smucea în lesă.

— Dar eu știu, a rostit el cu o voce stridentă, autocompătimitoare. Știu prea bine. Din ziua în care ne-am întâlnit, de-atunci am știut. N-am vrut să vină cu noi, pentru că *am știut*. Iar el a zis...

— Ce-a zis?

— Că nu are nevoie de tine! Că poți să fii a mea!

— Ca și cum ți-ar fi dat o pereche nouă de pantofi, nu, Harold?

N-a răspuns, înțelegând poate că mersese prea departe. Cu un mic efort, mi-am readus în memorie ziua aceea, în Fabyan. Reacția de moment a lui Harold față de Stu a fost aceea a unui câine atunci când un câine străin apare în curtea lui. Pe domeniul lui. Doar că nu i se zburlișeră firele de pe ceafă. Am înțeles că Stu urmărea, prin ceea ce afirmase, să ne scoată din categoria câinilor și să ne aducă la loc, în aceea a oamenilor. Și oare nu de asta se întâmplă ceea ce se întâmplă? Lupta de iad pe care o dăm acum, vreau să zic! Dacă nu ar fi așa, de ce ne-am mai da silința să încercăm să ne purtăm decent?

— Nimeni nu mă are în stăpânire, Harold.

El a mormăit ceva.

— Cum?

— Am zis că s-ar putea să fii nevoită să te răzgândești.

Îmi venise în minte un răspuns caustic, dar nu i-am dat drumul. Privirea lui Harold se pierduse în depărtări, iar figura lui rămăsese nemișcată și calmă. A spus:

— Cunosc prea bine genul ăsta de indivizi. Te sfătuiesc să mă crezi pe cuvânt, Frannie. El este conducătorul liniei de trei sferturi a echipei de fotbal a școlii, dar care în clasă nu face decât să scuie biluțe de hârtie cu țeava și gesturi obscene cu degetul, deoarece știe că profesorul trebuie să-l treacă, ca el să joace în continuare. Ala care se plimbă mereu cu cea mai frumoasă dintre conducătoarele de galerie și ea crede că el este cel mai tare din parcare. Ala care bășește atunci când profesorul de limba engleză te pune să-ți citești compunerea, fiind cea mai bună din clasă. Da, da, îi cunosc eu bine pe afuriștii ca el. Mult noroc, Fran.

Apoi a plecat. Sunt convinsă că nu a fost chiar MĂREAȚA, COPLEȘITOAREA IEȘIRE DIN SCENĂ pe care și-o gândise el. Toată chestia arăta mai degrabă ca și cum avusese un vis secret

al lui, pe care eu îl umplusem de găuri, dintr-o singură împuşcătură — visul fiind că lucrurile se schimbaseră, deşi în realitate totul rămăsese la fel. Mă simţeam teribil de prost din pricina lui, Dumnezeu mi-este martor, din cauză că atunci când plecase nu jucă rolul cinicului, ci era stăpânit de o criză REALĂ de cinism, ascuţită şi pătrunzătoare ca o lamă de cuţit. Ca şi cum ar fi fost biciuit. Vai, ceea ce Harold nu va înţelege niciodată este că mai întâi trebuie să se petreacă la el în *cap* o mică schimbare şi că lumea va rămâne neschimbată atât timp cât nici *e*/nu se schimbă. Dar el preferă să adune eşecuri, tot aşa cum piraţii adună comori...

Bine. Între timp s-a întors toată lumea, am cinat, am fumat, s-a împărţit Veronalul (pastila mea am pus-o la păstrare în buzunar, în loc să o înghit), fiecare s-a cuibărit la locul lui. Harold şi cu mine am trecut printr-o înfruntare dureroasă, care mie mi-a lăsat sentimentul că nimic nu a fost rezolvat, exceptând că el rămâne cu ochii pe Stu şi pe mine, ca să vadă cum evoluează lucrurile. Simplul fapt că trebuie să scriu cuvintele astea mă scârbeşte şi mă scoate din sărite. Cine-i dă dreptul să ne urmărească? Cine-i dă dreptul să complice situaţia asta mizerabilă în care ne aflăm?

Lucruri pe care trebuie să le ţinem minte: îmi pare rău, jurnalule. Probabil că mă aflu într-o stare de spirit proastă. Nu izbutesc să-mi mai aduc aminte nimic.

Când se apropie Frannie de el, Stu stătea pe o piatră şi fuma o ţigară de foi. Scobise cu tocul cizmei o gaură mică în pământ, de care se folosea în chip de scrumieră. Stătea cu faţa spre vest, acolo unde soarele tocmai apunea. Prin spărturile norilor se strecura discul roşu al astrului zilei. Deşi întâlnirea cu cele patru femei şi cooptarea lor în grup nu se petrecuse decât cu o zi în urmă, i se părea că a trecut multă vreme de atunci. Scosese destul de uşor una dintre maşinile station din şanţ, iar acum, împreună cu motocicletele, deplasându-se încet, spre vest, caravana avea o înfăţişare destul de respectabilă.

Mirosul ţigării de foi îi aduse aminte lui Frannie de taică-său şi de pipa lui. O dată cu amintirea o cuprinse şi durerea, acum estompată, transformată într-un fel de nostalgie. Mi-a trecut suferinţa pentru că te-am pierdut, tată, gândi ea. Nu cred să te superi din cauza asta.

Stu se răsuci şi o întâmpină, cu bucurie neprefăcută:

— Frannie. Ce mai faci?

— Fac foarte bine.

— Nu vrei să te așezi lângă mine, să privim împreună cum apune soarele?

Ea consimţi, ascultându-şi bătăile întetite ale inimii. Dar oare nu pentru asta venise până aici? Ştia prea bine pe unde ieşise Stu din tabără şi ştia la fel de bine că Harold, Glen şi două dintre fete plecaseră la Brighton, ca să caute un radio CB (de astă dată fusese ideea lui Glen, nu a lui Harold). Patty Kroger rămăsese în tabără, îngrijindu-se de cele două paciente care sufereau de nevroză de pe urma luptei. Shirley Hammet dădea unele semne că iese din toropeala ei, dar trezise pe toată lumea cam pe la ora 1 noaptea, ţipând în somn, apărându-se de un duşman invizibil prin gesturi dezordonate, cu degetele încovoiate, ca nişte gheare. Celeilalte femei, care nu avea un nume, părea în schimb să-i meargă din rău în mai rău. Stătea nemişcată. Dacă i se dădea să mănânce, mânca. Îşi îndeplinea şi celelalte funcţiuni fiziologice. Nu răspundea la întrebări. Nu părea să se trezească cu adevărat la viaţă decât în somn. Chiar dacă i se dădea o doză considerabilă de Veronal, se tânguia adesea, iar uneori striga. Frannie era convinsă că ştie ce anume visează biata femeie.

— Mai avem un drum lung înaintea noastră, nu? spuse ea.

Stu nu-i răspunse decât după câteva clipe:

— E mai departe decât am crezut noi. Bătrâna aceea nu se mai află în Nebraska.

— Ştiu..., începu ea, apoi se opri.

Bărbatul o privi cu un zâmbet uşor.

— Nu v-aţi luat medicamentul, doamnă.

— Secretul meu a ieşit la lumină, mărturisi ea, vinovată.

— Nu numai noi procedăm astfel, îi spuse Stu. Discutam cu Dayna în după-amiaza asta, şi am aflat că ea şi Susan nu vor medicament.

Fran simţi din nou junghiul acela de gelozie... şi teamă, din cauza felului foarte familiar în care Stu pomenea numele Daynei.

— Tu de ce ai întrerupt? Nu cumva te-au drogat... în locul acela?

Bărbatul scutură scrumul în scrumiera lui din pământ.

— Sedative uşoare seara, nimic mai mult. Nu era nevoie să mă înfundez cu droguri. Nu aveai cum să scapi din fortăreaţa aceea. Nu, m-am oprit cu trei seri în urmă, simţind că... am pierdut contactul. Medită câteva clipe, apoi începu să explice: Mi se pare o idee minunată că Harold şi Glen s-au dus după radioul acela. La ce bun un sistem de emisie-recepţie? Ca să nu te rupi de lume. În Arnette aveam un prieten, Tony Leominster, el îşi cumpărase aşa ceva pentru Scoutul lui. Minunată maşinărie. Puteai să stai de vorbă cu alţi oameni sau să ceri ajutor, dacă erai prins într-un blocaj de trafic sau aveai alt necaz. Visele astea sunt ca şi cum am avea un CB în cap, doar că emisia pare a fi stricată şi nu mai funcţionează decât recepţia.

— Nu este exclus să şi transmitem, replică Fran.

O privi mirat.

O vreme, rămaseră tăcuţi. Soarele le aruncă o ultimă privire printre nori, de parcă ar fi vrut să-şi ia rămas-bun înainte de a se cufunda dincolo de orizont. Fran începea să înţeleagă de ce-l divinizau popoarele primitive. Pe măsură ce se aduna asupra ei liniştea gigantică a spaţiului aproape pustiu, pecetluindu-şi mesajul esenţial prin simpla greutate, soarele — ca şi luna, de altfel — începuseră să pară mai mari şi mai importante. Mai personale. Cele două strălucitoare nave cereşti redeveneau în ochii tăi la fel cum fuseseră pe când erai copil.

—oricum, am încetat să mai iau, continuă Stu. Azi-noapte l-am visat iarăşi pe omul negru. A fost cel mai rău vis de până acum. S-a stabilit undeva în deşert. În Las Vegas, cred. Frannie... am impresia că-i crucifică pe oameni. Pe cei care-l supără.

— Ce-ai zis că le face?

— Asta am visat. Șiruri de cruci de-a lungul lui Highway 15, înălțate din lemnăria fermelor și stâlpi de telefon. Și oameni atârând de ele.

— E doar un vis, îi spuse ea, neliniștită.

— Poate. Trase din țigară și privi spre vest, la norii cu marginile tivite cu roșu. Dar în celelalte două nopți, înainte să dăm peste maniacii ăia care le luaseră ostatic pe femei, am visat-o pe ea, pe femeia care-și zice Mother Abigail. Stătea în cabina unui camion cu macara, tras la marginea lui Highway 76. Eu eram pe drum, cu un braț sprijinit de fereastra mașinii, vorbind cu ea la fel de firesc cum stau de vorbă cu tine. Îmi zice: "Trebuie să-i miști încă și mai repede, Stuart; dacă o doamnă atât de bătrână ca mine poate, înseamnă că o să poată și un tip mare și puternic din Texas, așa ca tine."

Stu râse, aruncă mucul țigării de foi la pământ și-l călcă sub cizmă. Absent, ca și cum habar n-ar fi avut ce face, își puse brațul pe umărul lui Frannie.

— Se duc spre Colorado, spuse ea.

— Păi, da, cred că într-acolo se duc.

— Oare... Dayna sau Susan au visat-o și ele?

— Amândouă. Iar azi-noapte Susan a visat crucile. La fel ca mine.

— Alături de bătrână sunt acum mulți oameni.

— Douăzeci, poate chiar mai mulți, confirmă Stu. Știi, trecem pe lângă oameni aproape în fiecare zi. Se ascund și așteaptă să trecem mai departe. De noi se tem, dar ea... la ea vor veni, din câte-mi dau seama. Fiecare la vremea lui.

— Sau se vor duce la celălalt, spuse Frannie.

— Da, sau la el. Fran, tu de ce n-ai mai luat Veronal?

Fran oftă, tremurând în sine și întrebându-se dacă să-i mărturisească. Dinspre partea ei, ar fi vrut, dar se temea de posibila lui reacție.

— Gesturile femeilor nu prea sunt previzibile, spuse ea în cele din urmă.

— Nu, se arătă ci de acord. Dar există căi de a afla ce anume gândesc, poate.

— Cum..., începu ea, dar el o împiedică să continue, cu un sărut.

Stăteau întinși pe iarbă, în ultimele raze ale amurgului. Roșul țipător lăsase locul unui purpuriu mai rece în timpul cât făcură dragoste, iar acum Frannie distinge cele dintâi stele printre ultimele rămășițe ale norilor. Măine avea să fie vreme bună pentru motocicletă. Cu puțin noroc, vor traversa aproape tot statul Indiana.

Stu alungă leneș un țăntar ce bâzâia deasupra pieptului său. Cămașa lui atârna într-un tufiș din apropiere. Fran avea bluza pe ea, însă deschisă. Sâni îi împungeau materialul. *M-am mai îngroșat, nu foarte tare, dar vizibil... pentru mine, cel puțin, se gândi ea.*

— Te doream de multă vreme, îi spuse Stu fără să se uite direct la ea. Presupun că ai știut asta.

— Am vrut să ocolesc un bucluc cu Harold, îi explică ea. Și mai este ceva care...

— Harold mai are multe de învățat, spuse Stu, dar undeva în el există lucruri bune, care vor ieși la iveală dacă se va maturiza. Îți place de el, nu?

— Nu acesta este cuvântul potrivit. De fapt, nu există un cuvânt în engleză care să exprime ce simt eu față de Harold.

— Dar față de mine ce simți?

Se uită la el și constată că nu putea să-i spună că-l iubește, nu putea să-i comunice direct acest lucru, oricât de mult și-ar fi dorit-o.

— Nu, continuă tot el, ca și cum ea l-ar fi contrazis. Nu vreau decât să punem lucrurile la locul lor. Presupun că deocamdată ai prefera ca Harold să nu afle nimic. N-am dreptate?

— Ba da, îi răspunse ea cu recunoștință.

— Mi se pare corect. Dacă avem grijă să ne ferim, lucrurile s-ar putea aranja de la sine. L-am văzut uitându-se după Patty. Ea este cam de vârsta lui.

— Nu știu...

— Consideri cumva că-i datorezi recunoștință?

— Cred că da. Noi doi am fost singurii supraviețuitori din Ogunquit și...

— Asta nu înseamnă decât că ai avut noroc, și atât, Frannie. Dar nu are nici un rost să permiți cuiva să aibă asupra ta vreun ascendent pentru un lucru ce ține doar de norocul fiecăruia.

— Presupun că ai dreptate.

— Cred că te iubesc, zise el. Nu-mi vine prea ușor să-ți spun asta.

— Cred că și eu te iubesc. Dar mai este ceva...

— Am știut.

— M-ai întrebat de ce am încetat să mai iau tabletele. Își potrivea bluza, neîndrăznind să-l privească în ochi, și-și simțea buzele teribil de uscate. Am considerat că ar putea să-i facă rău copilului, șopti ea.

— Să-i facă rău. Se opri brusc, apoi o prinse și o întoarse cu fața spre el. Ești *însărcinată*? Îi făcu semn că da.

— Și nu ai spus nimănui?

— Nu

— Harold. Harold știe?

— Nimeni în afară de tine.

— Dumnezeu! Atotputernic!

O cercetă de aproape și concentrat, într-un fel care o sperie. Ea se gândise că existau două posibilități: fie avea s-o părasească imediat (după cum ar fi procedat Jess, fără doar și poate, descoperind că rămăsese însărcinată cu un alt bărbat), fie o va îmbrățișa, îi va spune să nu se teamă de nimic și că el se va ocupa de totul. Dar la acest studiu uimit și amănunțit nu se

așteptase; se surprinse gândindu-se la seara când îi mărturisise tatălui ei, în grădină. Privirea lui se asemena foarte tare cu felul de a o privi al lui Stu. Acum regretă că nu-i spusese lui Stu înainte de a face dragoste. Poate că atunci nu s-ar mai fi întâmplat, dar cel puțin el nu ar mai fi avut cum să se simtă oarecum înșelat, din cauză că ea era... oare cum suna expresia aceea veche? Stricată. Oare gândea astfel? Pur și simplu nu-și dădea seama ce se petrece în mintea lui.

— Stu? i se adresa ea, cu voce temătoare.

— Nu ai spus nimănui, repetă el.

— Nu am știut cum.

Acum era doar la un pas de lacrimi.

— Și când vine sorocul?

— În ianuarie, spuse ea, plângând.

O prinse în brațe și o făcu să înțeleagă că totul era bine fără a-i spune nimic. Nu i-a spus că nu trebuie să se teamă sau că el se va ocupa de toate, ci o iubi încă o dată, făcând-o mai fericită decât fusese ea vreodată.

Nici unul dintre ei nu-l văzu pe Harold stând printre tufișuri și urmărindu-i, la fel de spectral și tăcut ca Omul Întunecat în persoană. Nici unul dintre ei nu avu cunoștință cum ochii lui se transformă în două triunghiuri mici, ucigătoare, atunci când Fran își strigă plăcerea ei supremă, la sfârșit, înfiorată de orgasm.

Întinericul se înstăpânise deplin când ei terminară.

Harold se îndepărtă pe nesimțite.

Din jurnalul lui Fran Goldsmith

1 august 1990

Ieri seara nu am mai scris nimic, am fost prea agitată, prea fericită. Stu și cu mine suntem împreună.

A fost de acord să păstrez secretul lui Lone Ranger cât mai mult cu putință, sperând că între timp ne-am fi stabilit undeva. De va fi Colorado, nu am nimic împotrivă. După cum mă simt eu acum, aș fi de acord și cu munții de pe lună. Oare par o școlăriță amețită? Păi... dacă o școlăriță nu poate să pară amețită nici în jurnalul ei propriu, atunci *unde?*

Dar înainte de a părăsi subiectul Lone Ranger, trebuie să mai spun un lucru. Este vorba despre "instinctul matern". Oare *există* așa ceva? Cred că da. Probabil ține de hormoni. De câteva săptămâni încoace mă simt altfel decât de obicei, dar este foarte greu să separi schimbările provocate de sarcină de cele cauzate de teribilul dezastru care s-a abătut asupra lumii. EXISTĂ totuși un anume sentiment de precauție ("precauție" este departe de a fi cuvântul potrivit, dar în seara asta nu găsesc altul mai nimerit), sentimentul că te-ai mai apropiat puțin de centrul universului și că trebuie să-ți protejezi poziția dobândită. De aceea Veronalul mi se pare a reprezenta un risc mai mare decât coșmarurile, chiar dacă, rațional cântărind lucrurile, cred că Veronalul nu i-ar face nici un rău micuțului, mai ales dacă aș fi rămas la dozele foarte scăzute folosite și de ceilalți. Mai cred că precauția face și ea parte din dragostea față de Stu Redman. Am sentimentul că iubesc, așa cum mănânc, pentru două persoane.

Trebuie să închei repede. Am nevoie de somn, indiferent ce vise au să mă viziteze. Nu am reușit să traversăm Indiana atât de repede pe cât sperasem, un teribil talmeș-balmeș de vehicule de lângă răscrucea Elkhart ne-a întârziat. O mare parte dintre mașini au aparținut armatei. Erau și mulți soldați morți. Glen, Susan Stern, Dayna și Stu au strâns câte arme au putut, vreo două duzini de puști, niște grenade și... da, oameni buni, e purul adevăr, un lansator de rachete. Chiar acum, când scriu, Harold și Stu încearcă să vadă cum funcționează lansatorul, pentru care există șaptesprezece sau optsprezece rachete. Mă rog la Dumnezeu să nu li se întâmple vreun accident.

Că veni vorba de Harold, trebuie să-ți spun, dragul meu jurnal, că el NU BĂNUIEȘTE ABSOLUT NIMIC (sună ca o replică dintr-un film vechi, cu Bette Davis). Când vom ajunge din urmă grupul lui Mother Abigail, cred că va trebui să afle; nu ar fi corect să ne ascundem în continuare, indiferent de consecințe.

Dar astăzi a fost mai senin și mai vesel decât l-am văzut eu vreodată. A zâmbit așa de mult, încât mă gândeam să nu-i apară cumva crăpături pe obraji! Tot el a avut ideea să-l ajute pe Stu cu lansatorul ăla periculos de rachete și

lată, se întorc. Voi termina mai târziu.

Frannie se scufundă într-un somn greu și fără vise. La fel și toți ceilalți, cu excepția lui Harold Lauder. La un moment dat, cu puțin după miezul nopții, se ridică și se apropie pe furiș de locul unde dormea Frannie și o privi îndelung. Zâmbetul pe care-l arborase întreaga zi i se ștersese acum de pe față. De mai multe ori simțise că zâmbetul avea să-i crape capul în două, lăsând să se reverse creierii lui tulburați. Poate că așa și-ar fi găsit pacea.

O privi îndelung, ascultând târâitul greierilor de vară. *Ne aflăm în zilele câinelui*, îi trecu prin minte. Zilele câinelui, dintre 25 iulie și 28 august, potrivit dicționarului Webster's. Denumite astfel pentru că, după cum se zice, atunci ar apărea cel mai adesea câinii turbați. O privi îndelung pe Fran, care dormea dulce, folosindu-și puloverul drept pernă. Alături se afla rucsacul fetei.

Fiecărui câine îi vine ziua lui, Frannie.

Îngenunche, înghețând la pocnetul propriilor lui încheieturi, dar nimeni nu se mișcă. Desfăcu clapeta rucsacului și-și vârî mâna înăuntru. Îndreptă raza subțire a unei lanterne asupra conținutului. Din adâncul somnului ei, Frannie mormăi ceva, se mișcă, iar Harold își ținu respirația. Descoperi ceea ce-l interesa aproape de fund, sub trei bluze curate și un mic atlas al drumurilor, hărtănit. Un carnet de însemnări marca Spiral. Îl extrase, îl deschise la prima pagină

și lumină scrisul mărunț dar citeț al lui Frannie.

6 iulie 1990 — După oarece eforturi de a-l convinge, domnul Bateman a fost de acord să vină cu noi...

Harold închise caietul și se întoarse cu el la sacul lui de dormit. Se simțea în acest moment din nou ca atunci când era mic, un băiat cu puțini prieteni (se bucurase de o scurtă copilărie fericită, cam până la vârsta de trei ani, iar începând de atunci viața lui nu fusese decât o glumă groasă și urâtă) dar mulți dușmani, un băiat pe care părinții lui mai degrabă îl neglijaseră — toate energiile lor se concentraseră asupra lui Amy, care pornise pe lungul drum ce ar fi urmat s-o poarte pe traseul Miss America/Atlantic City —, un băiat care-și găsisese consolarea în cărți, un băiat care reușise să nu fie niciodată ales în echipa de baseball, care fusese întotdeauna omis din School Patrol pentru a deveni, în schimb, Long John Silver, sau Tarzan, sau Philip Kent... un băiat care se transformase în toate aceste personaje noaptea târziu, ascuns sub păături, ținând lanterna cu raza îndreptată asupra paginilor tipărite, cu ochii măriți de fiorul aventurilor, atât de transportat, încât nici nu-și mai simțea mirosul bășinilor; același băiat se strecura acum cu capul înainte în sacul de dormit, ținând în mână jurnalul lui Frannie și lanterna.

Punând spotul luminos pe coperta caietului, avu un moment de normalitate. Pentru o clipită, dintr-o parte a minții lui se auzi un strigăt — *Harold! Oprește-te!* — atât de puternic, încât se simți cutremurat până la tălpi. Fu la un pas să se conformeze. Timp de o fracțiune de secundă, păru *posibil* să se oprească, să pună jurnalul la locul lui, de unde-l luase, să renunțe la Frannie și să-i lase pe cei doi să meargă pe propriul lor drum, înainte să apuce să se petreacă ceva teribil și irevocabil. În acea fracțiune de timp, păru că ar fi putut cu adevărat să arunce băutura amară, să o răstoarne din pocal și să-l umple din nou cu ceea ce i s-ar fi cuvenit și lui pe lumea asta. *Renunță, Harold*, îl ruga vocea aceea rezonabilă, dar poate că era deja prea târziu.

La șaisprezece ani renunțase la Burroughs, Stevenson și Robert Howard în favoarea altor fantezii, pe care le iubea tot atât de mult pe cât le ura — nu despre rachete sau pirați, ci în care invoca fete în pijamale din mătase transparentă îngenunchind înaintea lui pe perne din atlas, în timp ce Harold cel Mare stătea tolănit pe tronul lui, pregătit să le pedepsească cu bice mici din curele, cu bastoane având măciulie de argint. Fantezii amare, care-i aduseseră prin față, rând pe rând, pe fiecare dintre fetele mai frumoase din Ogunquit High School, la un moment sau altul. Aceste nălciri ale lui se încheiau invariabil prin răzvrătirea tot mai pronunțată a prisosului din coapsa lui, culminând cu explozia de lichid seminal, mai degrabă un blestem decât o plăcere. Apoi adormea, cu sperma uscându-i-se pe pânțele, ca un strat de solzi. Fiecărui câine îi vine ziua lui.

Acum se iveau din nou acele fantezii amare, vechile dureri, pe care le aduna în jurul lui ca pe niște cearșafuri îngălbenite, vechii prieteni ce nu piereau niciodată, ai căror dinți nu se toceau niciodată, a căror afecțiune mortală nu slăbea niciodată.

Se întoarse iarăși la acea primă pagină, îndreptă raza de lumină asupra cuvintelor și începu să citească.

Cu o oră înainte de zori, puse jurnalul la locul lui, în rucsacul lui Fran și încheie din nou catarama. Nu-și luă nici un soi de precauțiune specială. Iar dacă se trezește, cugetă el rece, o s-o omor și apoi fug. Încotro? Spre vest. Dar nu avea să se oprească în Nebraska și nici măcar în Colorado. O, nu!

Fata nu se trezi din somn.

Se întoarse la sacul lui de dormit. Se masturbă amarnic. Apoi îl învălui un somn subțire. Visă că murea undeva, pe o coastă prăpăstioasă, acoperită cu stânci și bolovani, ca într-un peisaj lunar. Foarte sus, deasupra capului, plutind pe curentul cald ascendent, se vedea un nor de ulii călători, așteptând să se ospăteze din el. Nu era lună, nici stele...

Și atunci un înfricoșător ochi roșu se căscă în întuneric: șiret și înfiorător. Ochiul îl înspăimânta și totodată îl atrăgea.

Ochiul îi făcea semn.

Spre vest, acolo unde acum se strângeau umbrele, în dansul lor crepuscular de moarte.

Când făcură popas, pe înserate, se aflau la vest de Joliet, Illinois. Au stat de vorbă și au râs, în jurul unei lăzi de bere. O dată ieșiți din Indiana, lăsaseră ploile în urma lor. Tuturor le atrase atenția Harold, mai vesel ca niciodată.

— Știi ceva, Harold, îi spuse Frannie mai târziu, când petrecerea începuse să se spargă. Nu cred că te-am văzut vreodată într-o formă așa de bună. Oare de ce?

El îi făcu ștregărește cu ochiul.

— *Fiecărui câine îi vine ziua lui, Fran.*

Ea îi răspunse tot cu un zâmbet, puțin mirată. Presupuse însă că era doar o nouă exprimare eliptică dc-a lui Harold. Nu conta absolut deloc. Singurul lucru care conta era că în sfârșit lucrurile intrau în normal.

În seara aceea, Harold își începu propriul său jurnal.

CAPITOLUL 48

STRĂBĂTEA clătinându-se și bălăbănind din brațe un suie lung; arșița soarelui făcea să-i fiarbă stomacul și-i cocea creierii. Autostrada tremura în căldura radiată de asfalt. El fusese odată Donald Merwin Elbert, acum era Trashcan Man, pururi și pentru veșnicie, și contempla Cetatea legendară Cibola, Șapte Orașe într-Unul. De cât timp călătorea el spre vest? Cât trecuse

de când cu The Kid? Doar Dumnezeu știa; Trashcan Man nu avea habar. Trecuseră zile. Noapți. Vai, de nopți își aducea cel mai bine aminte!

Rămase în loc, legănându-se în zdrențele lui și privind în jos spre Cibola, Orașul Făgăduit, Orașul Viselor. Omul arăta într-un hal fără de hal. Încheietura pe care și-o fracturase sărind peste balustrada fixată în bolțuri de rezervorul de la Cheery Oil nu se vindecase cum trebuie; rana se transformase într-o umflătură grotescă, înfășurată într-un bandaj Ace murdar și prost legat. Toate oasele degetelor acelei mâini se contorsionaseră cumva, transformând-o într-un fel de gheară, ca aceea a lui Quasimodo. Celălalt braț era, de la cot și până la umăr, o masă de țesut ars, ce se vindeca încet. Acum nu mai putea și nu mai supura, în schimb pielea cea nouă era roză și lipsită de păr, ca aceea a unei păpuși ieftine. Fața lui rânjită, de nebun, era pârlită de soare, și se cojea sub barba neîngrijită și plină de cojile rănilor rămase de pe urma căzăturii în cap, atunci când roata din față a bicicletei se desprinsese din furcă. Purta o cămașă de lucru J.C. Penney, de un albastru decolorat, pătată de inele concentrice de sudoare, și o pereche de pantaloni murdari, din catifea reiată. Rucsacul, care fusese nou nu cu mult în urmă, căpătase între timp înfățișarea stăpânului — una dintre curele se rupsesse, Trash se străduise s-o lege cum știa el mai bine, iar acum îi atârna pe spate într-o parte, ca un oblon pe o casă bântuită de spirite. Era plin de praf, iar printre cute se insinuase nisipul din deșert. În picioare purta o pereche de pantofi Keds legați cu bucăți de sfoară, din care ieșeau gleznele goale, zgâriate și iritate de nisip.

Privi orașul, situat departe, sub nivelul la care se găsea el. Își ridică ochii către cerul crunt, de culoarea cenușie a metalului din care se toarnă tunurile, și către soarele ce-l bătea nemilos, învăluindu-l într-o arșiță de furnal. Urlă. Era un urlet sălbatic și triumfător, foarte asemănător cu acela al Susanci Stern, atunci când îi crăpase țeasta lui Roger Rabbit cu patul propriei lui arme de vânătoare.

Începu să execute un dans târșăit și victorios pe suprafața fierbinte a autostrăzii 1-15; sirocco, vântul pustiului, aducea nisip peste șosea, iar vârfurile albastre ale culmilor Pahrnagat și Spotted își îndreptau, indiferente, colții lor de ferăstrău spre cerul strălucitor, așa cum făceau de mii de ani. De cealaltă parte a autostrăzii, un Lincoln Continental și un T-Bird fuseseră aproape îngropate în nisip, iar în spatele geamurilor speciale se vedeau, mumificați, ocupanții lor. Pe partea pe care mergea Trashcan, ceva mai încolo, o camionetă răsturnată fusese aproape complet înghițită de nisip, cu excepția roților și a arcurilor.

Dansa. Picioarele lui, încălțate în pantofi legați în sfori și lălâi, săltau pe asfalt, într-un soi de beție de marină. Marginile zdrențuite ale cămășii îi fluturau în vânt. Bidonul i se izbea de rucsac. Capetele bandajului Ace se zbăteau în suflarea fierbinte a deșertului. Țesutul roz, crescut pe locurile arsurii, strălucea crud. Vinele groase i se zbăteau la tâmp, ca niște arcuri de ceasornic. Se găsea de o săptămână întreagă în tigaia Domnului, traversase Utah spre sud-vest, extremitatea Arizonei și apoi Nevada; în acest răstimp, înnebunise complet.

Își însoțea dansul de un cântec monoton, ale cărui cuvinte le repeta mereu, pe o melodie care fusese la modă când el se găsea la instituția de la Terre Haute, intitulată "Down to the Nightclub" și interpretată de un grup de negri, Tower of Power. Dar textul îi aparținea lui. Lălăia:

— Ci-a-bo-la, Ci-a-bo-la, tâcî-tâm, tâcî-tâm, *banii* Ci-a-bo-la, Ci-a-bo-la, tâcî-tâm, tâcî-tâm, *bam!*

După fiecare *bam* final executa o mică săritură zburdalnică în căldura care făcea să plutească totul în jur, iar când cerul nemilos se colora în cenușiul crepusculului, se prăbuși în mijlocul drumului, pe jumătate leșinat, cu inima lui suprasolicitată zbătându-i-se în pieptul uscat. Cu o ultimă rămășiță de energie, bolborosind și rânjind, se târî peste oblonul camionetei răsturnate și rămase în umbra tot mai îngustă, tremurând și gâfâind în zăpușeală.

— Cibola! croncâni el. Tâcâtâm-tâcâtâm-bam!

Își trase stângaci bidonul de pe umăr cu mâna transformată în gheară și-l scutură. Bidonul era aproape gol. Nu conta. Avea să soarbă până la ultima picătură de apă și să se odihnească aici până la apus, după care va porni mai departe și va intra în Cibola, Cetatea legendară, Șapte Orașe într-Unul. Diseară avea să-și potolească setea din fântânile veșnice, acoperite cu aur. Dar asta nu înainte de apusul soarelui ucigaș. Dumnezeu era cel mai mare incendiator din câți există. În urmă cu amar de vreme, un băiat, pe numele lui Donald Merwin Elbert, dăduse foc cecului de pensie al bătrânei doamne Semple. Același băiat pusese foc și Bisericii Metodiste din Powtenville, iar dacă mai rămăsese vreo rămășiță din Donald Merwin Elbert în acel trup, cu siguranță dispăruse în vâlvătaia rezervoarelor de țiței din Gary, Indiana. Fuseseră peste o sută la număr și săriseră în aer ca un șirag colosal de artificii. Unde mai pui că se întâmplase chiar în cinstea zilei de 4 Iulie. Minunat. Iar în timpul pojarului nu mai rămăsese decât Trashcan Man, cu brațul stâng fracturat și fierbând ca o tocană, iar în trupul lui izbucnise un alt foc, ce nu avea să se mai stingă vreodată... decât poate atunci când din el nu va mai rămâne decât o grămăjoară de materie carbonizată.

Iar diseară avea să se adape din apa Cibolei, da, care va avea gust de vin.

Ridică bidonul și înghiți ultima gură de apă calduță. Apoi azvârli bidonul gol în deșert. Broboane de sudoare îi răsăriseră pe frunte, mari cât picăturile de rouă. Rămase locului, tremurând, savurând crampele pe care i le provoca lichidul.

— Cibola! mormăi. Cibola! Am sosit! Am sosit! Voi face tot ce-mi poruncești! Îmi dau și viața pentru tine! Tâcâtâm-tâcâtâm-bam!

Începuse să-l cuprindă toropeala, acum, că-și mai potolise cât de cât setea. Aproape adormise, când un gând sinistru străpunse învelișul minții lui ca lama de gheață a unui stilet:

Și dacă Cibola nu-i decât un miraj?

— Nu, mârâi el. Nu, ah-ah, nu.

Dar o simplă negație nu era suficientă ca să alunge gândul. Lama izbea și scormonea, ținând somnul la distanță. Nu cumva băuse ultima dușcă de apă în onoarea unei năluciri? În felul lui, își recunoștea nebunia și știa că unui descreierat i se poate întâmpla un lucru ca acesta. Dacă fusese cu adevărat un miraj, era sortit să piară aici, în pustiu, și păsările de pradă

se vor înfrupta din el.

În cele din urmă, incapabil să mai suporte starea de oribilă nesiguranță, se ridică de jos clătînându-se și-și croi anevoios drum până la șosea, luptându-se cu valurile de amețeală și de greață care aproape că-l puneau la pământ. Ajuns pe creasta dealului, își îndreptă privirea avidă spre câmpia netedă și întinsă de la poale, presărată cu yucea, ciulini și mantaua diavolului. Respirația i se opri în gât, apoi oftă prelung.

Orașul era la locul lui!

Cibola, vechea legendă, tărâm de mulți căutat, descoperit în sfârșit de Trashcan Man!

Departe, în inima deșertului, înconjurat de munți albaștri, orașul azuriu din cauza aburului depărtării, cu turnurile și bulevardele licărind în lumina pustiului... Existau și palmieri... vedea și palmieri... și mișcare... și *apă!*

— O, Cibola..., cârâi el.

Se întoarse, nesigur pe mișcări, la umbra camionetei. Își dădea seama că este mai departe decât părea la prima vedere. Diseară, după ce torța Domnului va dispărea de pe cer, avea să meargă cum nu mai mersese în viața lui. O dată ajuns la Cibola, întâi și întâi avea să plonjeze cu capul înainte în cea dintâi fântână ce-i ieșea în cale. Pe urmă avea să-l găsească pe *acela*, bărbatul care-l invitase să vină aici. Bărbatul care-l ademenise să traverseze câmpii, munți și în cele din urmă deșertul, totul în numai o lună și în pofida oribilei arsuri de la mână.

Cel ce *Este* — Omul Întunecat și Dur. Îl aștepta pe Trashcan Man la Cibola; ale *lui* erau oștile nopții, ai *lui* călăreții morții, cu fețe albe, care urmau să năvălească dinspre vest și să nu se mai oprească până nu se vor găsi față în față cu soarele, la răsărit. Aveau să iasă la bătaie cuprinși de delir, rânjind, puțind a sudoare și a praf de pușcă. Aveau să se audă urlete, dar Trashcan nu dădea doi bani pe urlete, aveau să se comită violuri și înrobiri, lucruri pe care nu dădea nici măcar doi bani, crime, care-l lăsau absolut indiferent...

... Și avea să mai fie un Mare Incendiu.

Lucru la care ținea foarte mult. În visele lui, Omul Întunecat i se arăta pe un loc înalt, își desfăcea larg brațele și-i arăta lui Trashcan o țară cuprinsă de flăcări. Orașe explodând ca niște bombe. Terenuri cultivate măturate de perdele de foc. Până și apele fluviilor ce scăldau Chicago, Pittsburgh, Detroit și Birmingham, cu straturi de petrol aprins plutind deasupra lor. Omul Întunecat îi spusese un lucru foarte simplu în vis, care îl făcuse să se grăbească cât putea el mai tare: *Vei primi un rang de frunte la mine în artilerie. Ești omul de care am nevoie.*

Se rostogoli pe o parte, cu obrazii și pleoapele iritate de nisipul spulberat. Își pierduse speranța — da, de când îi căzuse roata de la bicicletă începuse să-și piardă speranța.

Dumnezeu, Dumnezeul șerifilor ucigași de tați, Dumnezeul lui Carley Yates era până la urmă mai puternic decât Omul Întunecat, din câte se vedea. Cu toate acestea, își păstrase credința și mersese mai departe. Și iată, atunci când se părea că va fi transformat în scrum, în pustiu, chiar înainte de a ajunge la Cibola, unde îl aștepta omul negru, văzuse orașul departe, în vale, visând în soare.

— Cibola! mai șopti el înainte de a adormi.

Cel dintâi vis îl avusese la Gary, acum mai bine de o lună, după ce-și arsese brațul. În noaptea aceea adormise convins că va muri; nimeni nu putea supraviețui unor arsuri atât de grave.

Un refren își croise drum în capul lui: *Cine trăiește cu torța, de torță va pieri. Trăiești cu ea, mori cu ea.*

În părculețul orașului, picioarele refuzaseră să-l poarte mai departe și se prăbușise la pământ, cu brațul stâng întins cât mai departe de el, ca și cum ar fi fost un obiect fără de viață, și cu mâneca de la cămașă arsă. Durerea era imensă, incredibilă. Nici nu visase că pe lumea asta poate exista o asemenea durere. Nu cu mult mai devreme, alergase vesel de la un grup de rezervoare la altul și montase sisteme simple de declanșare a incendiului, concepute dintr-o țevă de oțel și un amestec inflamabil de parafină, separată de un strop de acid printr-o tablă tot din oțel. Introducea aceste dispozitive în țevile de preaplin de pe acoperișurile rezervoarelor. Când acidul își croia drum prin tablă, parafina se aprindea, declanșând astfel incendiul. Plănuise să traverseze orașul prin partea de vest, cea dinspre păienjenișul de șosele ducând spre Chicago sau Milwaukee, înainte de explozia rezervoarelor. Ce plăcere ar fi fost să urmărească spectacolul unic al orașului cuprins în întregime de o furtună de flăcări.

Dar cel din urmă dispozitiv fusese prost conceput sau greșit construit. Se declanșase în timp ce desfăcea capacul de pe țevă de preaplin cu o cheie. În clipa aceea parafina arzândă răbufnise și se produsese o văpaie albă, orbitoare, acoperindu-i tot brațul stâng cu flăcări. Acum nu era vorba de o simplă mânășă de foc, dintr-acelea provocate de inflamarea unui fluid mai ușor, pe care-l poți stinge prin scuturarea mâinii, ca pe un chibrit uriaș. Trecea printr-o suferință îngrozitoare, ca și cum brațul i-ar fi fost cufundat în magma unui vulcan.

Pornise în fugă dezordonată pe acoperișul rezervorului, dărâmând balustradele înalte până la brâu ca în jocul de pinball, în care el îndeplinea rolul unei bile umane. În lipsa acelor balustrade, s-ar fi prăbușit peste margine, în gol, răsucindu-se prin aer ca o torță aruncată într-o fântână. Nu-și salvase viața decât accidental; se împiedicase și căzuse peste propriul lui braț, înăbușind astfel flăcările.

Se ridicase, pe jumătate înnebunit de durere. Mai târziu avea să-i treacă prin minte că numai norocul orb — sau lucrarea Omului Întunecat — îl salvase să nu ardă de viu. Cea mai mare parte a jetului de parafină trecuse pe lângă el. Prin urmare ar fi trebuit să fie recunoscător — dar acest sentiment nu-l încercă decât mai târziu. În clipa respectivă nu putea decât să țipe ascuțit și să se clatine în toate părțile, ținându-și brațul copt, pe care pielea fumega, pocnea ușor și se strângea, cât mai departe de restul trupului.

Pe măsură ce lumina dispărea de pe cer, începuse să-și dea seama, nedeșlușit, că montase deja o duzină de dispozitive, care se puteau declanșa în orice moment. Ar fi fost minunat să

moară și să scape de calvar; dar a pieri în flăcări i se părea culmea ororii.

Reușise, nu prea știa cum, să coboare de pe rezervor și sa se îndepărteze șovăielnic, făcând un adevărat slalom printre vehiculele încremenite, ținându-și brațul rănit cât mai departe de corp.

Ajunsesse într-un mic parc din apropierea centrului orașului când soarele apunea. Se așezase în iarba dintre două terenuri de sport, străduindu-se să-și aducă aminte cum se tratau arsurile. Trebuie să te ungi cu unt, așa ar fi zis mama lui Donald Merwin Elbert. Dar asta nu era valabil decât în cazul în care te opăreai puțin cu apă fierbinte sau cu un strop de grăsime sărit din tigaie. Nu-și imagina cum ar putea să dea cu unt peste grozăvia crăpată și înnegrită dintre cot și umăr; nici măcar nu-și putea imagina.

Să se omoare. Asta era situația, până aici îi fusese. Avea să scape de toate necazurile, aidoma unui câine bătrân...

Deodată se produsese o explozie gigantică în partea de est a orașului, de parcă întreg mecanismul existenței s-ar fi frânt în două. Un stâlp de foc lichid se înălțase brusc pe fundalul in-digo-închis al amurgului. Ochii îi lăcrimau și protestau cu atâta vehemență, încât se văzuse silit să-i închidă.

În ciuda durerilor agonice, incendiul îi făcea plăcere... mai mult, îl încânta, îi dădea sentimentul împlinirii. Focul era cel mai bun medicament, chiar mai bun decât morfina pe care o descoperise în ziua următoare (pe când era deținut model al închisorii, lucrase la infirmerie — ca și în bibliotecă și în atelierul mecanic — și cunoștea ce înseamnă morfină, Elavil sau Darvon Complex). Nu făcea legătura între chinurile lui și stâlpul de foc. Nu știa decât că focul este bun și frumos, că focul este un lucru de care are nevoie, acum și totdeauna. Focul era extraordinar!

Peste doar câteva momente, un al doilea rezervor de țigări explodase și chiar și aici, la distanță de cinci kilometri, se făcuse simțit șocul cald al valului de aer. Urmase încă un rezervor, și apoi încă unul. Un scurt răgaz, apoi bubuieră șase la rând, ca într-un răpăit; continuase să se uite cu încăpățănare într-acolo, deși nimeni altul n-ar mai fi fost în stare, rânjind, sorbind din ochi flăcările galbene, uitând de brațul rănit, uitând de gândurile sinucigașe.

Durase mai bine de două ore până ce săriseră toate în aer; ar fi trebuit să se lase întunericul, dar noaptea împrumutase de la flăcări nuanțe demente, galbene și portocalii. Întreg arcu răsăritean al orizontului era o horă de foc. Îi aducea aminte de o carte distractivă din colecția Classic, pe care se uita când era copil, o adaptare după *Războiul lumilor* de H.G. Wells. Dar acum, după atâția ani, băiatul care răsfoia cartea aceea dispăruse, în schimb Trashcan Man era aici și știa secretul minunat și cumplit al razei morții mânuite de marțieni.

Venise vremea să plece din parc. Temperatura crescuse cu vreo zece grade. Cel mai bine ar fi fost să pornească spre vest, să păstreze o oarecare distanță față de frontul focului, la fel cum procedase și la Powtenville, fugind din calea dezastrului din ce în ce mai întins. Dar halul în care ajunsesse nu-i permitea să plece. Adormise în iarbă; flăcările continuau să danseze pe obrazul lui de copil obosit și hăituit.

Omul Întunecat i s-a arătat din nou în vis, înveșmântat în mantia cu glugă, care nu lăsa să i se ghicească fața... și cu toate astea, Trashcan Man avea impresia că-l mai văzuse. Poate la Powtenville, stând tăcut, pe gânduri, printre trântorii din cofetărie sau berărie care-i strigau măscări. Poate la spălătoria Scrubba-Dubba (spumă pe faruri, desfaci ștergătoarele, spumă pe aripi, hei, domnule, doriți și un lustru cu ceară caldă?) unde purta mănua din buret ore în șir până ce mâna dreaptă ajungea să-i semene cu un pește mort și unghiile i se albeau ca fildeșul nou — poate atunci să fi văzut chipul acesta, rânjind fioros și cu bucurie dementă de sub șuvoiul neted al apei scurgându-se pe parbriz. Când îl expediase șeriful la casa de nebuni din Terre Haute, această față fusese a asistentului psihiatric care se aplecase rânjind asupra lui în cabinetul unde îi făceau tratament cu electroșocuri, stând cu mâinile pe tabloul de comandă (*am să-ți prăjesc creierii, băiete, te ajut să te preschimbi din Donald Merwin Elbert în Trashcan Man, n-ai vrea și un lustru cu ceară caldă?*) pregătit să-i împuște vreo mie de volți în cap. Îl cunoștea prea bine pe Omul Întunecat, cu fața lui, pe care nu reușea să o vezi niciodată ca lumea, cu degete care împărțeau toate pieile dintr-un pachet de cărți, cu ochi pe care-i bănuiai dincolo de flăcări, cu rânjit pe care-l ghiceai dincolo de mormântul lumii.

— Voi face tot ce vrei tu, îi spunea în vis, plin de recunoștință, îmi dau și viața pentru tine!

Omul Întunecat și-a ridicat brațele înăuntrul mantiei, transformând-o într-un zmeu negru. Stăteau pe o culme înaltă, iar America ardea la picioarele lor.

Vei primi un rang de frunte la mine în artilerie. Ești omul de care am nevoie.

Apoi a văzut o armată alcătuită din zece mii de lepădături, femei și bărbați proscrisi, mergând spre est, traversând deșertul și pătrunzând în munți, armata-bestie căreia-i sosise în sfârșit sorocul să iasă la iveală; călătoreau în camioane, jeepuri, furgoane, rulote și tancuri; fiecare bărbat sau femeie purta la gât o piatră întunecată; adânc încrustată într-unele dintre pietrele acestea se distingeau o formă roșiatică, care ar fi putut fi un Ochi sau poate o Cheie. Călare pe o mașină-cisternă uriașă, cu anvelope late, s-a văzut pe el însuși; știa că rezervorul este plin cu napalm gelificat... iar în urma lui, în coloană, veneau camioane încărcate cu bombe cu vid, mine Teller, explozivi din plastic; aruncătoare de flăcări, rachete de semnalizare, rachete ghidate de energie calorică a țintei; grenade, mitraliere, lansatoare de rachete. Dansul morții era gata să înceapă, corzile chitarelor și ale violoncelului începuseră să fumege și văzduhul se umpluse de mirosul sulfurii și al corditei.

Omul Întunecat și-a ridicat iarăși brațele, iar când le-a lăsat în jos, totul a încremenit și a tăcut, focurile au dispărut, până și cenușa lor s-a răcit și, pentru o clipă, Trashcan Man a devenit din nou Donald Merwin Elbert cel mic, speriat și derutat. În clipa aceea a bănuț că nu era decât un biet pion în imensa partidă de șah a Omului Întunecat și că fusese tras pe sfoară.

Apoi a constatat că figura Omului Întunecat nu mai era pe de-a-ntregul ascunsă; doi tăciuni roșii străluceau în cavitățile unde ar fi trebuit să se găsească ochii, luminând un nas subțire ca o lamă de cuțit.

— Voi face tot ce vrei tu, i-a spus în vis, plin de recunoștință, îmi dau și viața pentru tine!

Îmi dau și sufletul pentru tine!

— Am să te pun să dai foc, i-a comunicat Omul Întunecat, solemn. Trebuie să vii la mine în oraș și acolo vom limpezi totul.

— Unde? Unde?

Speranțele și așteptările lui atinseseră punctul culminant.

— La vest, i-a mai spus Omul Întunecat, dispărând. La vest. Dincolo de munți.

Atunci se trezise. Era încă noapte și lumină. Flăcările se apropiaseră. Căldura devenise înăbușitoare. Casele explodau. Stelele dispăruseră, învăluite de o perdea groasă de fum uleios. Ploua cu funingine. Terenurile de sport erau acoperite cu zăpadă neagră.

Știind că are un scop, constatase că poate să meargă. Pornise schiopătând spre vest; din când în când vedea și alți câțiva care fugeau din Gary, uitându-se peste umăr la uriașul incendiu. Niște proști, gândise Trash, aproape cu afecțiune. O să ardeți. La timpul potrivit o să ardeți. Nimeni nu-l băga în seamă pe Trashcan Man; pentru ei, nu era decât un alt supraviețuitor. Curând, dispăruseră printre trâmbele de fum. Imediat după ivirea zorilor, Trashcan Man traversase granița în Illinois. Chicago se afla la nord, Joliet la sud-vest, iar focul rămânea ascuns privirilor de perdeaua ce acoperea întreg orizontul. Asta se întâmpla în dimineața de 2 iulie.

Uitase de visul lui de a face să ardă Chicago până la temelii — de gândul lui la alte rezervoare cu țiței, garnituri de tren încărcate de carburanți, trase pe linii feroviare secundare, și case uscate ca iasca. Puțin îi păsa lui de Windy City. În după-amiaza aceea pătrunsese în cabinetul unui medic din Chicago Heights și furase o cutie cu fiole de morfină. Morfina îi mai potolise puțin durerea, având însă un efect secundar cu mult mai important: îl ajutase să ignore durerile pe care *nu* i le alungase.

În aceeași seară își făcuse rost de un borcan uriaș de Vaseline dintr-o farmacie și-și împachetase zona arsă a brațului sub un centimetru de gelatină. Era foarte însetat; încontinuu ar fi vrut să bea ceva. Tot felul de fantasmagorii despre Omul Întunecat i se năpusteau în cuget, ca niște muște enervante. La amurg, când se prăbușise răpus de oboseală, în mintea lui încolțise deja ideea că orașul spre care îl îndreptase Omul Întunecat era probabil Cibola, Șapte Orașe într-Unul, Cetatea Făgăduită.

În noaptea aceea, Omul Întunecat i se înfățișase din nou în vis și-i confirmase gândul, cu un zâmbet sardonice.

Trashcan Man se trezi din aceste vise-amintiri confuze în amarnicul ger al pustiului. În deșert domnește întotdeauna sau gheața sau focul; stare intermediară nu există.

Gemând ușor, se ridică, încercând să se încălzească pe cât posibil. Scăldând pustiul în lumina lor rece și spectrală, deasupra străluceau milioane de stele, atât de aproape, încât ai fi crezut că le poți atinge cu mâna.

Se întoarse în șosea, înfiorat de nenumărate usturimi și junghiuri. Dar acum nu prea mai băga în seamă durerile. Rămase o vreme să contemple orașul (ici și colo se vedeau mici scântei de lumină, ca niște focuri de tabără electrice). Apoi porni la drum.

Câteva ore mai târziu, când zorii începuseră să dea culoare cerului, Cibola părea tot atât de departe ca atunci când văzuse orașul pentru prima oară, de pe înălțime. În plus, făcuse prostia să bea toată apa, uitând că aici lucrurile lăsau impresia că sunt mai mari și mai aproape decât în realitate. Nu îndrăzni să mai meargă mult după răsărit, temându-se de deshidratare. Trebuia să-și găsească un adăpost, înainte ca soarele să bată cu toată puterea.

La o oră după revărsatul zorilor găsi un Mercedes-Benz tras în afara drumului, cu partea dreaptă acoperită de nisip până la jumătatea portierelor. Deschise mașina pe partea stângă și-i trase afară pe cei doi pasageri zbârciți ca niște maimuțe — o bătrână purtând o grămadă de bijuterii și un bătrân cu părul alb, ceea ce-i dădea un aer teatral. Mormăind, Trash scoase cheile din contact și deschise portbagajul din spate. Valizele nu erau încăuite. Atárnă un braț de haine peste ferestrele Mercedesului, fixându-le cu bolovani. Își făcu astfel o grotă răcoroasă și întunecată.

Se strecură înăuntru și adormi. La mai multe mile spre vest, cetatea Las Vegas strălucea în razele soarelui de vară.

Nu știa să conducă mașina, asta nu-l învățase nimeni în închisoare, în schimb știa să meargă pe bicicletă. Pe 4 Iulie, ziua în care Larry Underwood descoperise că Rita Blakemoor murise în somn, din cauza unei supradoze de tranchilizante, Trashcan Man își făcuse rost de o cursieră cu zece viteze. La început nu înaintase decât foarte încet, pentru că brațul stâng nu-i era de prea mare ajutor. În prima zi căzu de două ori, o dată chiar pe arsură, ceea ce-i provocă usturimi și dureri infernale. De o vreme, rana îi supura prin stratul de gelatină și putea insuportabil. Uneori îi trecea prin minte că poate făcuse cangrenă, dar evita să se lase apăsător de asemenea gânduri. Începuse să amestece vaselina cu un unguent antiseptic, fără să știe dacă îl ajută, dar făcându-și totuși socoteala că nu avea cum să-i facă rău. Compoziția se prezenta sub forma unei materii lăptoase și vâscoase, asemănătoare spermei.

Încetul cu încetul, se obișnuise să meargă pe bicicletă cu o singură mână și descoperi că reușea să înainteze cu viteză tot mai mare. Pătrunsese într-un ținut de șes și în general putea goni fără teamă. Nu-și îngăduia nici un răgaz, în pofida arsurii și a senzației de plutire pe care i-o lăsa morfina. Consuma cantități uriașe de apă și de mâncare. Avea mereu în gând promisiunea Omului Întunecat: *Vei primi un rang de frunte la mine în artilerie. Ești omul de care am nevoie.* Cât de minunat sunau aceste cuvinte — oare mai avusese cineva nevoie de el până acum? Cuvintele i se răsuceau neîncetat în gând și pedala cu sânge sub soarele fierbinte din Midwest. Începuse apoi să fredoneze încet melodia unui cântec, "Down to the Nightclub". Versurile ("Ci-a-bola! Tâcâ-tâm-tâcâtâm-*bam!*") aveau să-i vină la timpul lor. În momentul acela

nu era atât de nebun pe cât avea să devină, dar boala lui avansa.

Pe 8 iulie, ziua în care Nick Andros și Tom Cullen văzuseră bizoni păscând în Comanche County, Kansas, Trashcan Man traversase Mississippi în dreptul celor Patru Orașe, Davenport, Rock Island, Bettendorf și Moline. Se afla în Iowa.

Pe 14, ziua în care Larry Underwood se trezea în apropierea casei mari și albe din estul statului New Hampshire, Trashy traversa Missouri la nord de Council Bluffs și pătrundea în Nebraska. Începuse să-și poată folosi întrucâtva brațul stâng, mușchii picioarelor se întăriseră și înainta, simțind un uriaș impuls să se grăbească, să se grăbească.

Pe când se afla pe malul vestic al lui Missouri, pe Trash îl încercă pentru prima oară bănuiala că Dumnezeu Atotputernicul ar putea să se interpună între Trashcan Man și destinul său. În Nebraska era ceva în neregulă, absolut în neregulă. Acel ceva îl făcea să se teama. Altfel totul arăta cam la fel ca în Iowa... dar de fapt nu era la fel. De când intrase în Nebraska, omul negru, care i se arătase în fiecare noapte până atunci, nu-i mai apărea în vis.

În schimb, începu să aibă vise cu o bătrână. Se făcea că stă întins pe burtă într-un lan de porumb, încremenit, plin de ură și de frică. Era o dimineață frumoasă. Se auzea croncănitul unui cârd de ciori. Înaintea lui se găsea un paravan verde, format din frunzele de porumb late, ca niște săbii. În ciuda voinței lui, dădea la o parte frunzele cu o mână tremurătoare incapabil să se oprească, și privea dincolo, unde se vedea o casă veche în mijlocul unei poieni. Casa era sprijinită pe niște capre sau niște stâlpi hidraulici. Mai exista și un măr, cu un leagăn atârnat de o creangă. Iar pe verandă ședea o bătrână negresă și cânta acompaniindu-se la chitară, cine știe ce vechitură de *spiritual*. Cântecul era altul în fiecare vis, dar Trashcan le recunoștea pe cele mai multe, deoarece cunoscuse odată o femeie, mama unui băiat pe care-l chema Donald Merwin Elbert, care fredona multe dintre aceste cântece, în timp ce-și vedea de gospodărie.

Visul ăsta era un coșmar, dar nu numai din cauză că la sfârșitul lui se petrecea un fapt de-a dreptul infernal. La început, ai fi zis că nu există în el nimic de temut. Porumb? Cer albastru? Bătrână? Leagăn făcut dintr-o envelopă? Păi de ce să te fi temut de lucrurile astea? Babele nu aruncă bolovani și nu se strâmbă la tine, mai ales acelea care cântă melodii străvechi cu Isus, ca "In the Great Getting-Up Morning" și "Bye-and-Bye, Sweet Lord, Bye-and-Bye". Pe lumea asta, indivizii de teapa lui Carley Yates dau cu pietre.

Însă, cu mult înainte ca visul să se încheie, paraliza de groază, când începea să i se arate că nu se uită câtuși de puțin la o bătrână oarecare, ci la o lumină secretă, de-abia ascunsă, ce părea gata să se reverse în jurul femeii, să o înconjoare cu o strălucire de foc înaintea căreia rezervoarele aprinse la Gary păleau ca niște biete lumânări bătute de vânt — o lumină atât de mare, încât ochii lui să se prefacă în scrum. În această parte a visului nu gândea decât atât: *Te implor să mă scapi de ea, vai, nu vreau s-o mai văd pe hoașca asta coclită, te implor, vai, te implor, vreau să ies repede din Nebraska!*

Atunci, cântecul pe care tocmai îl interpreta se termina brusc, într-o notă discordantă și dogită. Femeia se uita ținută spre locul de unde privea el pe furiș prin minuscula deschizătură din zidul de frunze. Fața ei era bătrână și brăzdată de riduri, părul destul de rar ca să i se vadă țeastă maronie; avea, în schimb, ochi scânteietori ca diamantele, plini de lumina de care el se temea.

Striga atunci cu vocea ei bătrână și spartă, dar puternică: *Nevăstuici în porumb!*, iar el simțea pe dată transformarea care se petrecea cu el, se uita în jos și constata că se metamorfozase cu adevărat într-o nevăstuică, într-un animal îmblănit, negru-marونی și furișat, cu botul lung și ascuțit, cu ochii ca niște mărgelile mici și negre, cu gheare în loc de degete. Era o nevăstuică, ființă lașă și nocturnă, alegându-și prada dintre cei slabi și mici.

Atunci începea să zbiere, zbiera până ce se trezea, leoarcă de sudoare și cu ochii ieșiți din orbite. Se pipăia repede, ca să se asigure că-și păstrase toate însușirile omenești. La sfârșitul cercetării făcute în panică își prindea capul, să se convingă că încă era un cap *omenesc* și nu unul lung și ascuțit, îmblănit și cu formă aerodinamică, de glonț.

Traversase cele patru sute de mile ale statului Nebraska în trei zile, mânat de cea mai pură teamă. Pătrunsese în Colorado' lângă Julesburg, iar visul începuse să se estompeze și să capete nuanțe sepie.

(În ceea ce o privește pe Mother Abigail, ea se trezi în noaptea de 15 iulie — la scurt timp după ce Trashcan Man trecuse pe la nord de Hemingford Home — teribil de înfrigurată și cu un sentiment în care se amesteca frica și mila; milă față de cine sau ce nu știa. Bănuia că-l visase pe Anders, nepotul ei care fusese omorât absurd, într-un accident de vânătoare, când nu avea decât șase ani.)

La 18 iulie, aflându-se la sud-vest de Sterling, Colorado, și la doar câteva mile de Brush, îl întâlnise pe The Kid.

Trash se trezi la lăsarea amurgului. Cu toate că atârname hainele la geamuri, Mercedesul se înfierbântase. Își simțea gâtul ca un puț uscat, căptușit cu glaspapir. Tâmpilele îi zvâcneau și i se băteau. Își scoase limba din gură și, când o mângâie cu degetul, avu impresia că atinge scoarța moartă a unui copac. Ridicându-se, se sprijini cu mâna de volanul limuzinei, apoi și-o retrase brusc, sâsâind de durere. Fu nevoit să pună colțul cămășii în jurul mânerului de la ușă, ca să poată ieși. Crezu că poate să *pășească* afară din mașină, dar își supraestimase puterile și subestimase halul de deshidratare în care ajunsese în acea seară de august: picioarele refuzară să-l susțină și se prăbuși pe șoseaua încinsă. Gemând, se târî până în umbra Mercedesul ui, ca o șopârlă șotângă. Rămase acolo gâfâind, cu brațele și capul bălăbănindu-i-se între genunchii depărtați. Se holbă fioros la cele două cadavre pe care le trăsese din mașină — ca cu zorzoanele atârname de brațele descarnate, el cu şuvița teatrală de păr alb căzută pe fața mumificată, ca de maimuță.

Trebuia să ajungă la Cibola înainte ca soarele să răsară, a doua zi de dimineață. Dacă nu reușea, trebuia să moară... și asta cu ținta sub ochi! Omul întunecat nu putea fi atât de crud...

bineînțeles că nu!

— Îmi dau și viața pentru tine, șopti Trashcan Man.

După ce soarele coborâse dincolo de culmile munților, se puse pe picioare și porni spre turnurile, minaretele și bulevardele Cibolei, unde se aprindeau iarăși sclipirile de lumină.

Pe măsură ce căldura zilei lăsa loc răcorii nopții de deșert, pășea din ce în ce mai vioi. Pantofii de sport, rupți și legați cu sfoară, tropăiau înăbușit pe asfaltul de pe 1-15. Mergea greoi, capul îi atârna ca o turtă de floarea soarelui pe moarte și nu băgă de seamă când trecu pe lângă indicatorul reflectorizant, de culoare verde, pe care scria LAS VEGAS 40.

Se gândea la The Kid. Judecând drept, The Kid ar fi trebuit să se afle acum alături de el. Ar fi trebuit să-și facă apariția în Cibola împreună, stârnind ecouri bubuitoare din țevile de eșapament ale cupeului sport al lui The Kid. Dar The Kid se dovedise nevrednic, iar lui Trash îi fusese menit să-și continue de unul singur drumul prin pustiu.

Tălpile lui băteau ritmic drumul.

— Ci-a-bola! croncăni el. Tăcătăm-tăcătăm-*bam!*

Pe la miezul nopții se răsturnă la marginea drumului și căzu într-un somn agitat. Orașul era acum mai aproape. Avea să ajungă.

Era absolut sigur că va ajunge.

Îl auzise pe The Kid cu mult înainte de a da cu ochii de el. Era urletul greu și spart al unui eșapament fără amortizoare, pângărind acea zi și apropiindu-se de el ca o furtună, dinspre răsărit. Zgomotul venea de-a lungul lui Highway 34, din direcția Yuma, Colorado. Primul lui impuls fusese să se ascundă, așa cum se ascunsese și de ceilalți câțiva supraviețuitori pe care-i văzuse de la Gary și până aici. De această dată însă, ceva îl împinsese să rămână pe loc, la marginea drumului, cu bicicleta între picioare și privind cu teamă peste umăr.

Tunetul creștea tot mai mult, apoi îl ajunsese o rază reflectată de suprafața cromată și (??INCENDIU??)

de ceva strident și portocaliu.

Șoferul îl văzuse. Redusese viteza, cu o răpăială ca de mitralieră. Cauciuc Goodyear desprins de pe anvelope și lipit pe șosea sub formă de brazde fierbinți. Apoi mașina oprise alături de el, dar fără să toarcă încetșor, ci gâfâind ca un animal înverșunat, despre care nu poți fi sigur că ar putea fi îmblânzit, și șoferul coborâse. Dar în momentul acela, Trashcan nu avea ochi decât pentru mașină. Se pricepea la mașini, îi plăceau mașinile, deși nu ajunsese niciodată nici măcar în posesia unui permis de începător. Era o adevărată splendoare, o mașină la care cineva muncise ani de zile, investise mii de dolari în ea, genul de automobil pe care nu-l vezi decât la expoziții de ciudățenii automobilistice și realizat cu chinurile de care nu e capabil decât un îndrăgostit.

Era un Ford coupe model 1932, dar proprietarul nu se mulțumise și nici nu se limitase la obișnuitele inovații și bricolaje ce se aplică unei asemenea mașini sport. Mersese dincolo de orice limită, transformând-o într-un soi de parodie a tuturor mașinilor americane, un strălucitor vehicul coborât dintr-un scenariu science fiction, cu flăcări pictate în zona eșapamentului. Culoarea de bază era auriu. Țevile cromate, care se întindeau aproape pe întreaga lungime a mașinii, îi luau ochii cu strălucirea lor. Parbrizul avea formă convexă, futuristă. Anvelopele din spate erau niște uriașe Goodyear Wide Oval, protejate de aripi exagerat de înalte și de adânci, pentru a le putea cuprinde. Deasupra capotei fusese montat un turbocompresor, iar în mijlocul acoperișului, vopsit în negru și stropit cu picături de culoarea chihlimbarului, se vedea o nervură din oțel. Pe fiecare latură stăteau scrise două cuvinte, THE KID, înclinare spre spate, ca să sugereze viteza.

— Bă, ăsta lungu', slabu' și urātu', rosti el tărăgănat, iar Trash renunță să mai contemple flăcările pictate și-i acordă toată atenția șoferului acestei adevărate bombe pe roți.

Era înalt cam de un metru șaizeci. Părul și-l purta într-o claie formată din șuvițe date cu pomadă și briantină din belșug. Frizura îi adăuga încă șapte centimetri la înălțime. Șuvițele se întâlneau deasupra gulerului, formând nu o simplă coadă, ci o culme a tuturor frizurilor cu coadă afișate vreodată de poponarii și derbedeii de pe lumea asta. Purta cizme negre cu vârfuri ascuțite. Părțile laterale erau prinse în material elastic. Tocurile îl înălțau pe The Kid cu încă șapte centimetri, aducându-i la un respectabil total de un metru șaptezeci și cinci. Jeanșii decolorați și cu ținte erau suficient de strâmți ca să poți citi prin ei ce monede ținea în buzunare și scoteau perfect în evidență buclele rotunjite, făcându-le să pară niște sculpturi albastre, cât despre partea din față, ai fi zis că și-a vârat acolo o pungă din piele de căprioară plină cu mingi de golf marca Spalding. Purta o cămașă din mătase stil Western, într-o nuanță decolorată de roșu de Burgundia, decorată cu șaten galben și nasturi imitație de safir. Butonii de la manșetă păreau din os șlefuit, ceea ce era purul adevăr, din câte află Trash mai târziu. The Kid avea două perechi, una confecționată dintr-o pereche de molari de om, cealaltă din incisivii unui Doberman pinscher. Peste minunea de cămașă, în ciuda zilei fierbinți, îmbrăcase o haină de motociclist din piele neagră, cu un vultur pe spate, prevăzută cu o mulțime de fermoare, ai căror dinți sclipeau ca diamantele. De la epoleți și din cordonul de pe talie îi atârnavă trei labe de iepure. Una albă, una maro, iar cea de a treia verde aprins, cum se arborează de St. Paddy's Day. Haina, care arăta chiar mai uimitor decât cămașa, scârțâia fercheș sub stratul gros de unsoare. Deasupra vulturului, de această dată brodate cu mătase albă, se puteau citi cuvintele: THE KID. Fața ce se ițea către Trashcan Man din coama înaltă de păr strălucitor și din gulerul întors al sclipitoareii jachete de motociclist era micuță și palidă, ca de păpușă, cu buze groase și îmbufnate, altfel impecabil sculptate, cu ochi cenușii, inerti, cu fruntea înaltă, fără cusur sau vreo cicatrice, și obraji umflați în chip straniu. Semăna cu Baby Elvis.

Peste pânțelele slab i se încrucișau două centuri de care erau prinse două gigantice revolvere calibru 45, atârând pe șolduri în tocuri din piele.

— Ei, băiete, ia zi, *ce părere ai?* rosti The Kid tărăgănat.

Iar *singurul* lucru care-i trecu prin minte lui Trashcan fu următorul:

— Îmi place mașina ta.

Era răspunsul corect. Poate *singurul* corect. Peste nici cinci minute, Trash era așezat în scaunul pasagerului, iar cupeul accelera spre viteza de croazieră a lui The Kid, adică vreo sută cincizeci de kilometri la oră. Bicicleta pe care Trash străbătuse toată calea din estul Illinoisului și până aici dispăru curând la orizont.

Trashcan Man îi sugeră timid lui The Kid că, la o asemenea viteză, nu va fi în stare să vadă vreo epavă sau barieră din mijlocul drumului, dacă se întâmpla cumva să apară așa ceva. (De fapt, întâlniseră mai multe asemenea obstacole, dar The Kid pur și simplu executase un slalom printre ele, în protestele stridente ale anvelopelor.)

— Hei, băiete, îi răspunse The Kid. Cu reflexele stau bine, cu sincronizarea la fel dă bine. Trei cincimi dă secundă, nu am nevoie dă mai mult. Ce zici, mă crezi?

— Da, domnule, îi răspunse Trash cu voce stinsă.

Se simțea ca un om pe cale să stârneasă un cuib de șerpi cu un băț.

— Îmi place dă tine, băiete, îi comunică The Kid, cu vocea lui ciudată și monotonă.

Ochii lui de păpușă priveau fix pe deasupra volanului oranj metalizat la asfaltul cu luciri înșelătoare de dinaintea lui. O pereche de zaruri mari, din spumă de stiren expandat, cu puncte în chip de capete de mort, pendulau și se zbăteau agățate de oglinda retrovizoare.

— Ia-ți o bere dă pă scaunul dăn spate, îl îndemnă el.

Cutiile de bere Coors erau calde, iar Trashcan Man nu putea suferi berea; dădu repede una pe gât și se arătă cât se poate de mulțumit de gustul ei.

— Hei, băiete, i se adresează The Kid, pentru mine nici că *există* altă bere în afară dă Coors. Îmi vine să beau până mă *piș* pă mine. Sau poate că nu mă crezi?

Trashcan îl asigură de faptul că-l credea într-un totu.

— Mi să zice The Kid. Vin din Shreveport, Looscyana. Ai înțeles? Animalu' ăsta a luat toate premiile dă la cele mai importante expoziții dă mașini dăn sud. Sau poate că nu mă crezi?

Trashcan Man confirmă, apoi își luă încă o bere caldă. În circumstanțele respective, i se părea cea mai bună mișcare.

— Ție cum îți zice, băiete?

— Trashcan Man.

— *Cum ai* spus? Ochii lui de păpușă moartă zăboviră o clipă asupra feței lui Trashcan. Îți bați joc dă mine, băiete? Nimeni nu face mișto dă The Kid. Ai face bine să mă crezi pă cuvânt.

— Ba să știi că te cred, îi răspunse Trashcan cu toată seriozitatea, dar așa îmi zice. Pentru că pe vremuri aprindeam focul în tomberoanele, în cutiile de scrisori ale oamenilor și pe unde mai nimeream. I-am aprins cecul de pensie bătrânei doamne Scmple. Pentru asta m-au trimis la școala de corecție. Pe urmă am incendiat și biserica metodistă din Powtanville, Indiana.

— *Pă bune?* exclamă The Kid, încântat. Băiete, tu-mi pari nebun dă legat. Mi se pare corect. Mă dau în vânt după nebuni. Nici io nu prea sunt întreg. Am cam sărit dă pă fix. Trashcan Man, hm? Să știi că-mi place. Facem o pereche dă nemaipomenit. Afurisitu' dă Kid și afurisitu' dă Trashcan Man. Bate laba, Trash.

The Kid îi întinse mâna, iar Trash i-o strânse cât de repede putu, pentru ca The Kid să poată ține din nou volanul cu ambele mâini. Străbătura o curbă în trombă și înaintea lor apără un camion Bekins cu semiremorcă, blocând aproape întreaga șosea, iar Trashcan își duse mâinile la ochi, pregătit să facă neîntârziat tranziția în planul astral. Lui The Kid nu i se clinti un mușchi pe față. Cupeul se strecură dc-a lungul marginii stângi a șoselei ca un pește, lăsând o urmă de vopsea pe cabina mașinii.

— Am fost la un pas, zise Trashcan când simți că poate vorbi fără să i se ghidească tremurul.

— Bă, băiete, pronunță The Kid în felul lui placid și închizându-și solemn un ochi. Nu-mi spune nimic... stai să-ți zic io. Cum e berea? E dată-n paște, este? Te lovește taman la locul potrivit, după o fază ca asta!

— Păi să știi, îi replică Trashcan Man, trăgând un gât zdravăn din berea caldă.

Era el nebun, însă nu într-atât încât să-l contrazică pe The Kid, cât se afla la volan. Nici vorbă de așa ceva.

— Păi, io zic că nu are nici un farmec să ne dăm după deget, îl luă The Kid pe departe, întinzându-se în spate, să-și ia și el o cutie. Din câte-mi dau seama, avem același drum.

— Se prea poate, îi răspunse Trash precaut.

— Mă bag și io în chestia asta, continuă The Kid. Acolo, în vest. Vreau să văd care-i treaba. Sau poate că nu mă crezi?

— Ba cum să nu.

— L-ai visat și tu pă sperietoare ăla în costum dă aviator, este?

— Preotul, vrei să spui.

— Io zic întotdeauna exact ce vreau să zic, îi replică The Kid sec. Așa că nu-mi spune nimic, amărățule, stai să-ți spun io. E-nțolit într-un costum negru dă pilot și poartă ochelari mari. Ca-ntr-un film despre Războiu' doi cu John Wayne. Așa dă mari, că nu poți să-i vezi afurisita aia a lui de moacă. Un labagiu bătrân, este?

— Mda, îi confirmă Trashcan, sugând din berea caldă.

Capul începuse să-i uruie. The Kid se aplecă asupra volanului portocaliu și prinse să imite un pilot de vânătoare, în timpul Războiului doi, din câte se putea ghici, aflat în plină acțiune de luptă. Mașina sport executa șerpuii primejdioase de la o margine a șoselei la cealaltă, imitând lupinguri, coborâri în picaj, rafale de mitralieră și lovituri de tun.

— *Niiiiiaaaauuuu... eheheheheh... poc-poc-poc...* să vă săturați, nemți afurisiți...

Căpitane! Bandiți la ora douășpe!... Pune tunu' ăla răcit cu aer pă ei, sulă bleagă... *tacă... tacă... taca-taca-taca!* I-am terminat, sir! Totu-n regulă... *Huuuu-BUUUM! Capetele jos, băieți! Huuuu-BUUUUUUUM!*

Figura nu i se însufleți câtuși de puțin cât timp dură întreaga scenetă fantezistă; nu i se

clinti nici măcar unul din firele de păr pomădate; aduse din nou mașina pe calea cea bună, cu o ultimă smucitură. Inima lui Trashcan Man bătea mai-mai să-i spargă pieptul. Trupul îi era scăldat în sudoare. Își termină berea și se temea să nu facă pe el.

— Dar pă mine nu mă sperie, reluă The Kid firul conversației, ca și cum între timp nu s-ar fi întâmplat nimic. Nici cât negru sub unghie. O fi el o piatră tare, dar cu alde d-ăștia a mai avut The Kid de-a face și până acum. Mai întâi le închid gura și p-ormă-i întorc cum vrea mușchii mei, așa cum ziBe The Boss. Sau poate că nu mă crezi?

— Ba sigur că da.

— Îți place The Boss?

— Sigur că da.

Trash habar n-avea cine era sau fusese The Boss.

— Nici nu te-aș sfătui să nu-ți placă dă el. Ascultă, știi ce-o să fac?

— Te duci în vest? spuse Trashcan Man, sperând că nu riscă prea mult.

The Kid făcu un gest de nerăbdare.

— După ce ajung acolo, adică. După. Știi ce-o să fac după aia?

— Nu. Ce?

— O să stau cu capu' la cutie. Mă lămuresc ce și cum. Înțelegi cum dăvine cazul?

— Sigur că da.

— Minunat. Să nu-mi zici, stai că-ți spun io. Pur și simplu vreau să mă lămuresc. Cum stă treaba cu barosanu'. Pă ormă...

The Kid căzu în muțenie, cugetând aplecat asupra volanului portocaliu.

— Pe urmă ce? întrebă Trashcan ezitant.

— Pă ormă îi vin dă hac. Îl fac să lepede potcoavele. Îl trimit pă pășunile veșnice ale Cadillacurilor. Ce zici, mă crezi în stare?

— Da, sigur că da.

— Am să preiau comanda, declară The Kid plin de încredere. Am să-i dămontez pistoanele și o să-l trimit la Ferma Cadillacurilor. Țin-te-aproape dă mine, Trashcan sau cum mă-ta-ți zice. S-a terminat cu necazurile, o să ne lăfăim ce n-ai pomenit tu.

Cupeul urla, înghițind șoseaua cu flăcările lui roșii pictate în dreptul țevilor de eșapament. Trashcan Man stătea pe locul din dreapta, cu o bere caldă în poală și cu mințile tulburate.

Aproape se crăpa de ziuă, în dimineața zilei de 5 august, când Trashcan Man își făcu intrarea în Cibola, cunoscut și sub numele de Vegas. Undeva, pe ultimii kilometri, își pierduse pantoful stâng, iar acum, în timp ce străbătea ultima curbă a rampei ce cobora de pe șosea, pașii lui răsunau astfel: *lip-BUF, lip-BUF, lip-BUF*. Zgomotul semăna cu acela făcut de o anvelopă rămasă pe jantă.

Era aproape terminat, totuși în sufletul lui se strecură un strop de uimire atunci când străbătu Sunset Strip, sufocat de mașini încremenite și nu de puține cadavre, majoritatea bine ciugulite de ulii. Reușise. Se afla în Cibola. Fusese supus unei încercări și reușise s-o treacă.

O sută de cabarete se înfățișară privirilor lui. Anunțuri pe care se putea citi JOCURI PENTRU TOATE GUSTURILE, anunțuri pe care scria CAPELA PENTRU CĂSĂTORII BLUEBELL și CUNUNIE ÎN 60 DE SECUDE DAR VA DURA O VIAȚĂ ÎNTREAGĂ! Un Rolls-Royce Silver Ghost, intrat pe jumătate prin vitrina unei librării cu cărți pentru adulți. O femeie dezbrăcată, atârând de-un felinar, cu capul în jos. Două foi din *Las Vegas Sun* rostogolindu-se purtate de vânt. Titlul care ieșea mereu la iveală la fiecare nouă fâlăfire și răsucire a ziarului ' suna astfel: EPIDEMIA FACE RAVAGII WASHINGTON E MUT. Un panou gigantic ce anunța NEIL DIAMOND! THE AMERICANA HOTEL 15 IUNIE - 15 AUGUST! Cineva scrijelise cuvintele SĂ MORI PENTRU PĂCATELE TALE, LAS VEGAS! pe vitrina unui magazin de bijuterii specializat, din câte se putea ghici, exclusiv pe inele de logodnă și verighete. Un pian de concert, răsturnat în mijlocul străzii, ca un imens cal de lemn. Ochii i se umpleau de toate aceste minuni.

Continuându-și marșul, începu să vadă și alte reclame, al căror neon era pentru prima oară stins în acest miez de vară, pentru prima oară, de ani și ani. Flamingo. The Mint. Duncs. Sahara. Glass Slipper. Imperial. Dar unde erau oamenii? Unde era apa?

Abia conștient de ceea ce făcea și lăsându-se purtat de picioare încotro voiau ele, Trashcan străbătea Strip. Capul îi cădea în față și bărbia i se sprijinea în piept. Dormita. Picioarele i se împiedicară de marginea trotuarului, căzu și nasul începu să-i sângereze, dar când își ridică din nou privirea și văzu ceea ce era de văzut, nu-i veni să creadă. Nu băga de seamă sângele ce i se scurgea pe cămașa albastră, zdrențuită. Oare mai dormea încă, oare nu era decât un vis?

O clădire înaltă și albă se înălța până la cerul deșertului — un monolit în mijlocul deșertului, un obelisc, un monument, cu nimic mai prejos decât Sfinxul sau Piramida cea Mare. Ferestrele de pe fațada dinspre est reflectau focul soarelui răsărind ca o Bună Vestire. De-o parte și de alta a intrării în acest edificiu de un alb imaculat se înălțau două uriașe piramid-e de aur. Deasupra baldachinului era un medalion mare din bronz, în care fusese modelat în basorelief capul unui leu ce-și arată colții.

Iar pe medalie, săpată în bronz, inscripția simplă, dar cu atât mai impresionantă: MGM GRAND HOTEL". Dar întreaga lui atenție fusese captată de fapt de ceea ce se afla pe patruleterul cu iarbă dintre parcare și intrarea în hotel. Trashcan se holba într-acolo, străbătut de un fior orgasmic de o asemenea intensitate, încât pentru un moment nu fu în stare decât să se sprijine pe mâinile însângerate, cu un capăt al bandajului atârând între ele: se holba la fântână cu ochii lui de un albastru-spălăcit, ochi de acum pe jumătate orbiți de vîpia de foc. Un mârâit scurt îi scăpă printre buze.

Fântâna funcționa. Era o construcție magnifică, din piatră și fildes, gravată și încrustată în aur. Lumini colorate se jucau în jetul de apă, împrumutându-i, pe rând, nuanțe galben-purpurii, roșii, verzi. Răpăitul sacadat și neîncetat al apei ce cădea în bazin era foarte puternic.

— Cibola, mormăi el.

Se ridică anevoie, cu sângele picurându-i încă din nas.

Clătinându-se, porni către fântână. Impleticeala se transformă în trap. Trapul în fugă, fuga în sprint, sprintul într-o goană nebună. Genunchii acoperiți de cruste se ridicau aproape până la gât, ca niște pistoane. Un cuvânt prinse să-i zboare din gură, un cuvânt lung ca o serpentină din hârtie ce se înălța spre cer; la ferestre se iviră oameni (pe care cine-i vedea? Dumnezeu, poate, sau dracul, dar în nici un caz Trashcan Man). Sunetul se înălță și deveni tot mai strident, tot mai lung, pe măsură ce se apropia de fântână:

— CIIIIIIIBOLAAAAAAA!

Vocala finală se întinse la nesfârșit, iar sunetul părea să fi înglobat plăcerile pe care le cunoscuseră toți oamenii care trăiseră vreodată pe pământ și nu se încheie decât atunci când se izbi cu pieptul de buza fântânii și izbuti să se cătare și să sară în baia incredibil de răcoroasă și plăcută. Își simți porii deschizându-se ca un milion de guri și sorbind apa ca un burete. Țipă. Își coborî capul, trase o dușcă, pe care o împoșcă spre peretele bazinului într-o combinație de strănut și tușit, amestecată cu sânge și muci. Apoi bău apă ca o vită.

— Cibola! Cibola! urlă Trash frenetic. Îmi dau și viața pentru tine!

Înotă câinește în jurul bazinului, bău iarăși, apoi se ridică peste margine și se prăbuși greoi în iarbă. Toată zbaterea lui meritase, meritase al naibii. Cuprins de crampe din cauza lichidului băut, vărsă cu un grohăit puternic. Până și borățul avea ceva măreț.

Se ridică în picioare și, agățându-se de buza fântânii cu mâinile făcute gheare, sorbi din nou. De această dată, stomacul acceptă darul cu recunoștință.

Doldora de apă ca un burduf din piele de capră, se apropie clătinându-se de treptele din alabastru care urcau spre ușile fabulosului palat, trecând printre piramidele aurii. La jumătatea scării, o nouă crampă îl făcu să se încovoie. Când accesul trecu, porni mai departe, clătinându-se vitejește. Trebui să-și adune toate puterile ca să împingă ușa turnantă. Se pomeni pe mocheta plușată a unei săli de recepție care i se păru lungă de mai mulți kilometri. Covorul gros și bogat de sub picioare era de culoarea merisorului. Există un birou de înregistrare, altul pentru poștă, pentru chei și un ghișeu de casierie. Toate pustii. La dreapta lui, dincolo de un grilaj cu gratii ornamentale, era cazinoul. Trashcan Man îl contemplă cu venerație — șirurile compacte de mașini cu fise, ca niște soldați pregătiți de paradă, dincolo de ele mesele de ruletă și zaruri, balustradele din marmură înconjurând mesele de bacara.

— E cineva acolo? croncăni Trash, fără a primi vreun răspuns.

Atunci începu să se teamă, pentru că locul acesta i se părea bântuit de fantome și de monștri la pândă, în cele din urmă însă, oboseala se dovedi mai puternică decât frica. Cobori scările spre cazino, trecând pe lângă Cub Bar, unde Lloyd Henreid stătea retras în umbra de nepătruns, urmărindu-l; în mână ținea un pahar de apă Poland.

Ajunse la o masă îmbrăcată în postav verde, pe care era înscris textul mistic CRUPIERUL TREBUIE SĂ TRAGĂ 16 ȘI SĂ ȚINĂ ÎN MÂNĂ 17. Trash se urcă pe ea și adormi instantaneu. La scurt timp, vreo șase bărbați se strânseseră în jurul zdrențărosului adormit.

— Ce facem cu asta? întrebă Ken DeMott.

— Lasă-l să doarmă, îi răspunse Lloyd. Flagg are nevoie de el.

— Da? Apropo, pe unde naiba umblă Flagg? se interesă un altul.

Lloyd se întoarse și-l măsură pe respectivul, ehelios și cu un cap mai înalt decât Lloyd. Cu toate acestea, căutătura lui Lloyd îl făcu să se retragă cu un pas. Piatra de la gâtul lui Lloyd era singura neconfectionată din gagat simplu; în mijlocul ei strălucea neliniștitor o mică fisură roșie.

— Ții neapărat să dai ochii cu el, Hec? îl chestionă Lloyd.

— Nu, răspunse cheliosul. Hei, Lloyd, doar știi că n-am vrut...

— Desigur, îl liniști Lloyd, îndreptându-și atenția spre omul care dormea pe masa de șaisprezece-douăzeci și unu. O să apară și Flagg. Îl aștepta pe individul ăsta. Se pare că e un tip mai aparte.

Trashcan Man dormea nestingherit, orb și surd la ceea ce se petrecea în jurul lui.

Trash și The Kid își petrecuseră noaptea de 18 iulie într-un motel din Golden, Colorado. The Kid alesese două camere cu ușă de legătură între ele. Ușa respectivă era încuiată. Fiind suficient de cherkelit, The Kid rezolvă această problemă minoră distrugând broasca, cu trei focuri de revolver, apoi își ridică piciorul și izbi ușa cu cizma lui micuță. Calea se deschise, învăluită în ceața fină, albăstruie, a prafului de pușcă.

— Nemaipomenit, comentă el. Care-o vrei? Alege-ți camera, Trashy.

Trashcan Man optă pentru camera din dreapta și, pentru o vreme, rămase de capul lui. The Kid plecase, nu se știe unde. Trashcan Man cugeta molcom la ideea de a dispărea pur și simplu în întuneric, înainte să se întâmple ceva ireparabil — punând în balanță această posibilitate și faptul că astfel nu s-ar mai fi bucurat de un transport rapid —, când The Kid se întoarse. Spre îngrijorarea lui Trashcan Man, împingea un cărucior încărcat cu pachete de câte șase beri Coors. Ochii păpușii erau de acum injectați de sânge și marcați de cercuri roșii. Coafura stil pompadour se desfăcuse ca arcul rupt al unui ceasornic și bucle de păr unsuros atârnavă acum peste urechile și obrajii lui The Kid, făcându-l să pară un om al cavernelor periculos (deși absurd) care descoperise o jachetă de piele uitată de un călător prin timp și o îmbrăcase. Picioarele de iepure prinse la cureaua jachetei săreau încolo și înapoi.

— E caldă, zise The Kid, dar cui îi pasă dacă chestia asta, corect?

— Absolut corect.

— Ia cu bere, găoază, îl îndemnă The Kid, aruncându-i o cutie.

Când Trashcan trase de inelul din tablă, o pală de spumă îi sări în ochi, iar The Kid izbucni într-un șir de hohote mărunte și ciudate de râs, ținându-și pantecele plat cu amândouă mâinile. Trash zâmbi stins. Se decise s-o șteargă mai târziu, după ce pe micuțul monstru l-ar fi furat somnul. Se săturase până peste cap. Cât despre cele zise de The Kid la adresa preotului negru... temerile lui Trashcan Man erau atât de năprasnice, încât nici măcar nu reușeau să prindă o

formă limpede. A spune lucruri de felul acesta, chiar și în glumă, era ca și cum te-ai fi căcat în altarul unei biserici sau ca și cum ai fi stat cu fața spre cer în plină furtună și te-ai fi rugat să te lovească trăsnetul.

Dar cel mai rău era că, din câte-și dădea el seama, The Kid nu glumise.

Trashcan Man nu avea intenția să urce pe șosele de munte cu serpentine în ac de păr cu piticul ăsta nebun, care bea toată ziua (și toată noaptea, aparent) și care vorbea despre supunerea Omului Întunecat și preluarea puterii.

Între timp, The Kid golise două beri în două minute, strivise cutiile și le aruncase indiferent într-unul din paturile identice din cameră. Contemplă morocănos televizorul RCA Chromacolor, cu o altă cutie de Coors în mâna stângă și cu revolverul calibru 45, de care se servise ca să deschidă ușa, în dreapta.

— Dacă nu-i electricitate, nu-i nici televizor, futu-i, zise el. Pe măsură ce se îmbăta, accentul lui din sud devenea tot mai pronunțat și mai greu inteligibil. M-apucă toți dracii. Pă d-o parte, mă bucur c-am scăpat de toți găozarii, dar unde mă-sa e HBO? Unde-s meciurile alea dă lupte? Unde-i Playboy Channel? După ăsta mă dădeam în vânt, Trashy. Dă fapt, n-arătau tipi care să morfolească pă bune la chestia aia cu păr sau să dea la buci, mă-nțelegi, da' câteva dâni individele-alea aveau picioare până la *gât*, pricepi ce vreau să-ți zic?

— Sigur că da.

— Ești nemaipomenit. Nu-mi spune nimic, stai că-ți spun io.

The Kid se holbă la aparatul mort.

— Pizdă bleagă, spuse el și trase în televizor

Tubul cinescopic făcu implozie, însoțită de o bubuitură seacă. Cioburile se răspândiră pe mochetă. Trashcan Man își ridică brațul, ca să-și ferească ochii, iar berea din cutie gâlgâi pe țesătura din nailon verde.

— Ia tă uită, sulă moartă ce ești! exclamă The Kid.

Din tonul lui se ghicea cât este de indignat. Își îndreptă brusc arma spre Trash, căruia gura țevii i se păru mare și neagră ca un coș de vapor. Trashcan simți că amorteste de la brâu în jos. Îi trecu prin minte că poate s-a pisat pe el, dar nu avea cum să fie sigur.

— O să-ți crăp capu' pă chestia asta, îl amenință The Kid. Ai vărsat berea. N-aș face-o dacă ar fi orș'care altă marcă, dar ai risipit niște *Coors*. Io mă dau în vânt dă nemaipomenit după *Coors*, poate nu vrei să mă crezi!

— Cum de nu, șopti Trashcan.

— Și tu crezi că acum mai face careva *Coors*, Trash? Crezi că mai există șansa asta, futu-i?

— Nu, îngăimă Trashcan. Presupun că nu.

— Păi să știi c-ai dreptate. E o specie pe cale dă dispariție, mă!

Ridică încet arma. Trashcan Man fu sigur, absolut sigur că i-a bătut ceasul. Atunci The Kid își coborî arma... Încet. Pe figura lui nu se citea absolut nimic. Trashcan își zise că expresia lui indica un proces profund de gândire.

— Uite care-i treaba, Trash. Mai primești încă o cutie și o frigi. Dacă ești în stare s-o frigi pă toată, nu te trimit pă lumea ailaltă. Ei, ce părere ai?

— Adică... cum s-o frigi?

— Doamne, băiete, chiar atât dă *idiot* ești!? Adică să bei toată cutia *dintr-o dată*, asta înseamnă s-o frigi! Dă unde mă-ta vii tu, mă, din Africa? Să nu mă faci să ți-o trag, Trashy. Dacă-i musai, te împușc drept în ochi. Magazia e plină de dum-dumuri. Te fac praștie. O să fii hrană rece pentru gândacii din maghernița asta.

Făcu un gest cu revolverul, țintuindu-l pe Trash cu ochii lui roșii. Pe buza de sus rămăsese un strop de spumă din bere.

Trashcan se duse la cutia din carton, își alese o bere și-i deschise capacul.

— Dă-i drumu'. Pân' la ultimul strop. Și dacă o borăști, dai imediat în primire.

Trashcan Man ridică berea cu fundul în sus. Lichidul începu să gâlgâie. Înghiți convulsiv, iar mărul lui Adam i se plimba în sus și-n jos, ca o maimuță pe băț. După ce goli cutia, o lăsă să-i cadă printre picioare, se luptă aparent la nesfârșit cu burta, câștigându-și dreptul la viață cu un râgâit lung și răsunător. The Kid își lăsă pe spate capul lui mititel și se prăpădi de râs. Trash se clătină pe picioare, zâmbind strâmb. Nu mai era puțin amețit, ci de-a dreptul beat.

The Kid își puse arma în toc.

— Okay, n-a fost rău deloc, Trashcan Man. Deloc rău, futu-i.

The Kid își vedea de băut. Cutiile strivite se adunau pe pat. Trash ținea o cutie de Coors între genunchi, din care sorbea ori de câte ori i se părea că este privit dezaprobat. The Kid continua să mormăie, cu vocea tot mai scăzută și cu accent tot mai pronunțat, pe măsură ce se adunau cutiile goale. Vorbea despre locurile pe care le vizitase. Despre cursele pe care le câștigase. Despre un transport de droguri pe care-l trecuse peste graniță, din Mexic, într-un camion pentru spălătorie, cu un motor imens sub capotă. Periculoasă marfă, explică el. Toate drogurile erau o porcărie. El însuși nu se atinsese vreodată de drăcia asta, dar, băi băiete, după ce cărai câteva încărcături din astea, puteai să te ștergi la cur cu foiță de aur. Într-un târziu începu să moțăie, ochii mici și roșii i se închideau pentru perioade din ce în ce mai lungi, pentru ca apoi să se deschidă, în silă, doar pe jumătate.

— Pun io mâna pă el, Trashy, murmură The Kid. Ajung acolo, văd care-i situația și-l pup în cur până mă lămuresc. Încă nu s-a născut ăla să-i dea ordine lui The Kid. Absolut nimeni, futu-i. Nu durează mult. Io nu las treaba făcută pă jumate. Dacă mă apuc d-o treabă, o duc până la capăt. ăsta-i stilu' meu. Nu știu nici cine e, nici dă unde vine și cum naiba poa' să ne transmită idei la cutiute, da' o să-l — un căscat uriaș — dau afară dâni oraș. Îi vin dă hac. Îl trimit pă lumea ailaltă. Ține-aproape, Crash, sau cine mă-ta oi fi tu.

Se prăvăli încet pe spate, în pat. Cutia cu bere, de-abia deschisă, îi căzu din mână. Pe mochetă apărură încă o pată de Coors. Lada se terminase și, după socoteala lui Trashcan, The Kid golise singur douăzeci și patru de cutii. Trashcan Man nu înțelegea cum putea să toarne un omuleț atâta bere în el, în schimb *știa* prea bine că venise timpul s-o ia din loc. Dar nu era

suficient să *știe*; se simțea beat, slăbit și bolnav. Nu-și mai dorea decât să doarmă puțin. Era vreun rău în asta? The Kid avea să doarmă buștean toată noaptea, ba poate și mâine dimineață, până spre prânz. Îi rămânea și lui destul timp să tragă un pui de somn.

Prin urmare, se duse în camera vecină (mergând în vârful picioarelor, cu toate că The Kid părea în stare de comă) și închise ușa de acces cât putu mai bine — adică doar aproximativ. Gloanțele o deformaseră, oarecum. Pe măsuta de toaletă era un ceas deșteptător mecanic. Trash îl întoarse și-l potrivea la miezul nopții, de vreme ce nu știa (și nu-i păsa) cât era ora de fapt, după care-l puse să sune la ora 5. Se întinse pe unul dintre paturile identice, fără ca măcar să-și scoată pantofii. Peste cinci minute, dormea profund.

Se trezi mai târziu, în mormântul întunecat al dimineții, înconjurat de o puternică duhoare de bere și de vârsătură. În pat, alături de el, se afla ceva fierbinte, calm și încolăcit. În panica primei clipe, își închipui că o nevăstuică venise, nu se știe cum, din visul său din Nebraska și se strecurase în realitate. Lăsa să-i scape un mic geamăt, ca un scâncet, când își dădu seama că animalul de lângă el, altfel nu prea dezvoltat, era prea mare ca să fie o nevăstuică. Îl dorea capul de la bere, iar tâmplele-i zvâcneau nemilos.

— Apucă-mă, îi șopti The Kid în întuneric.

Trashcan își simți mâna prinsă și condusă spre un obiect cilindric și tare, care pulsa ca o vietate.

— Fă-mi laba. Haide, rezolvă-mă, doar știi ce ai de făcut, mi-am dat seama că când te-am văzut. Haide, labagiu nenorocit, rezolvă-mă odată.

Trashcan Man se pricepea la operațiunea asta. Din multe puncte de vedere, era o ușurare. Știa din lungile nopți petrecute la pârnaie. Se zicea că ar fi un lucru rău, pe care-l practică perversii, dar ceea ce făceau ei era mai bine decât ce făceau alții, care-și pierdeau nopțile ascuțind cozi de linguri, sau care zăceau pur și simplu pe paturi, își trosneau încheieturile, se holbau la tine și rânjeau.

The Kid îi dăduse lui Trashcan o treabă la care era iscusit. Prinse lucrul acela în mână și începu. După ce termina, The Kid avea să adoarmă la loc. Atunci își lua și el tălpășița.

The Kid începuse să respire precipitat și să-și miște coapsele în ritm cu mângâierile lui Trashcan. Trash nici nu-și dădu seama la început că The Kid îi desfăcea în același timp cureaua și-i dădea jos jeanșii și izmenele până la genunchi. Îl lăsa să facă ce voia. Nu contează dacă The Kid are chef să i-o tragă. Lui Trash i se mai întâmplase și asta. Nu mureai din atâta lucru, nici otrăvitor nu era.

Apoi simți că îngheață. Nu, ceea ce simțea el apăsându-i pe anus nu era carne, ci oțel rece. Un gând îl străfulgeră.

— Nu, șopti el.

Ochii i se căscară de groază în bezna din jur. Acum reușea să distingă vag fața păpușii ucigașe în oglindă, aplecându-se asupra umărului său cu părul căzut în ochii roșii.

— Ba da, îi răspunse The Kid, tot în șoaptă. Și nu care cumva să slăbești mișcarea, Trashy. Să n-o slăbești *deloc*. Dacă nu, s-ar putea să apăs trăgaciul. Îți fac cura' arșice. Sunt gloanțe dum-dum, Trashy, sper că m-ai înțeles!

Scâncind, Trashcan își reîncepu dezmierdările. Scâncetele i se transformară în mici gemete de durere, pe măsură ce țeava calibru 45 pătrundea încet în el, rotindu-se, îmboldindu-l și rupându-i carnea. Oare era posibil să-l excite? Ba da, chiar asta se întâmpla.

În cele din urmă, bănuși și The Kid freamățul lui.

— Îți cam place, este? găfâi The Kid. Știam io c-așa o să se-ntâmple, sac de căcat ce ești. Îți place s-o iei în cur, nu? Spune da, că dacă nu, o să te trezești drept în iad.

— Da, băigui Trashcan Man.

— Vrei să te-ajut?

Nu dorea. Indiferent cât era de excitat, nu dorea. Însă învățase că se cuvine să nu se dezvăluie.

— Da.

— N-aș pune mâna pă sula ta nici dac-ar fi dârnă diamant. Freacă-te singur. Dă ce crezi că ți-a dat Dumnezeu două mâini?

Cât timp a trecut? Poate Domnul să fi știut; Trashcan Man în nici un caz. Un minut, o oră, un mileniu — ce importanță mai avea? Era convins că, o dată cu orgasmul lui The Kid, avea să simtă simultan două lucruri: jetul fierbinte al spermei micuțului monstru la el pe burtă și trecerea fulgerătoare a glonțului dum-dum prin mațe. Cea din urmă climă.

Apoi coapsele lui The Kid înțepeniră și penisul începu să ejaculeze în mâna lui Trashcan Man. Suprafața pumnului deveni lunecoasă, ca o mânășă din cauciuc. După o clipă, pistolul fu îndepărtat. Lacrimi tăcute de ușurare începură să i se scurgă pe obraji. Nu-i era teamă să moară, cel puțin nu în slujba Omului Întunecat, dar nu voia să-și găsească sfârșitul în camera asta împuțită de hotel, de mâna unui psihopat. Nu înainte de a apuca să vadă Cibola. S-ar fi rugat lui Dumnezeu, dar știa instinctiv că El nu și-ar fi aplecat urechea la cei care-și arătaseră supunerea față de celălalt. În definitiv, făcuse oare Dumnezeu ceva spre binele lui Trashcan Man? Sau pentru Donald Merwin Elbert, dacă-i vorba?

În tăcerea întreruptă doar de respirații, vocea lui The Kid se înalță într-un soi de incantație falsă și spartă, pe măsură ce se lăsa furat de somn:

— *Io și prietenii mei ne-am făcut o faimă că nemaipomenit... da, da, băieții duri ne cunosc și ne lasă-n pace...*

Se puse pe sforăit.

Acum am să plec, îi trecu prin gând lui Trashcan Man, dar se temu că foiala îl va trezi din somn pe tovarășul lui. O iau din loc imediat ce sunt sigur că doarme de-a binelea. Cinci minute. Nu e nevoie de mai mult.

Dar nimeni nu cunoaște cât durează cinci minute în întuneric; se poate afirma, fără teama de a greși, că, în beznă, nici nu există cinci minute. Așteptă. Se lăsa furat de moțăială, fără veste. Nu peste mult alunecase pe toboganul somnului.

Se afla pe un drum cufundat în penumbra, la mare altitudine. Ai fi zis că poți atinge stelele cu mâna, că le poți culege și pune într-un borcan, ca pe licurici. Era ger amar și întuneric, întrezărea cu greu fețele golașe ale stâncilor printre care fusese tăiată șoseaua în luciul înghețat al stelelor.

Ceva se apropia de el.

Și atunci vocea *lui*, venind de nicăieri, venind de peste tot: *Am să-ți trimit un semn, în munți. Am să-ți fac dovada puterilor mele. Am să-ți arăt ce li se întâmplă celor ce vor să mi se pună împotrivă. Așteaptă. Fii treaz.*

Ochi roșii începură să se caște în întuneric: ca și cum cineva ar fi adus zeci de lanterne de avertizare cu huse pe ele și acum îndepărta husele, două câte două. Erau într-adevăr ochi, care îl înconjuraseră pe Trashcan Man într-un cerc. La început crezu că sunt ochi de nevăstuică, dar când cercul se strânse în jurul lui văzu că erau ai unor lupi cenușii, din cei mari, de munte, cu urechile ciulite și cu bale picurându-le din boturile negre.

Îi era teamă.

Ei nu te caută pe tine, bunul și credinciosul meu slujitor. Vezi?

Fiarele dispărură. Lupii cenușii de pădure, cu respirația lor grea, dispăruseră ca și cum n-ar fi fost.

Fii treaz, spuse vocea.

Așteaptă, spuse vocea.

Visul se sfârși și se trezi. Soarele se revărsa prin fereastra camerei de motel. The Kid stătea în fața ei, aparent neatins de urmăritorul chefului cu produsul de acum defunctei Adolph Coors Company din noaptea trecută. Își coafase iarăși părul în obișnuitele volute și învolburări, iar acum își admira imaginea reflectată în sticlă. Haina din piele și-o atârname de spătarul scaunului. Piciorușele de iepure se bălăbăneau de curea, ca niște mici cadavre spânzurate.

— Bă, sac de puroi! Gândeam că trebuie să te ung iar la mână ca să te trezești. Haide, avem o zi măreață înaintea noastră. Astăzi o să se întâmple o groază de chestii, n-am dreptate?

— Să știi că ai, făcu Trashcan Man, cu un zâmbet straniu.

În seara de 5 august, când Trashcan Man se dezmetici din somn, se afla încă pe masa de șaisprezece-douăzeci și unu din cazinoul lui MGM Grand Hotel. Înaintea lui stătea, pe scaunul pus cu speteaza în față, un tânăr cu părul lins, blond ca paiul, și ochelari de soare cu oglindă. Primul lucru remarcat de Trash fu piatra de la gâtul lui, atârând în decolteul cămășii sport, deschiate. Neagră, cu o fisură roșie în centru. Ca un ochi de lup în noapte.

Încercă să spună că-i era sete, dar nu reuși să scoată din el decât un sunet jalnic.

— Ai stat prea mult la soare, cred, începu Lloyd Henreid.

— Tu ești *e!* // șopti Trash. Tu ești...

— Barosanul? Nu, nu sunt eu. Flagg e plecat la LA. Dar știe că ești aici. Am discutat cu el prin radio, astăzi după-amiază.

— Și se întoarce?

— Cum, doar ca să te vadă pe *tine*? Pe naiba! Vine și el, la momentul convenit. Tu și cu mine, băiete, suntem doar niște persoane neînsemnate. Vine și el, la momentul convenit. Și repetă întrebarea pe care i-o pusese de dimineață bărbatului înalt, nu la multă vreme după ce apăruse Trashcan Man: ții neapărat să dai cu ochii de el?

— Da... nu... habar n-am.

— Păi, indiferent cum va fi atunci, de văzut ai să-l vezi.

— Mi-e sete...

— Sigur că da. Poftim.

Îi întinse un termos mare, plin de Kool-Aid de cireșe. Trashcan îl goli dintr-o dată, apoi se aplecă într-o parte, ținându-se de pânțele și gemând. După ce-i trecură crampele, îl privi pe Lloyd cu mulțumire tâmpă.

— Crezi c-ai vrea să mănânci ceva?

— Da, cred că da.

Lloyd se întoarse spre un tip care aștepta în picioare. Omul învârtea alene o roată de ruletă, apoi arunca bila mică și albă, care sărea cu zgomot.

— Roger, du-te și zi-i lui Whitney sau lui Stephanie-Ann să pregătească omului ăsta niște cartofi prăjiți cu doi hamburgeri. Ei, fir-ar să fie, ce-mi trece prin minte? O să umple tot locul de borâtură. Supă. Adu-i niște supă. E-n regulă?

— Orice, se arătă Trash recunoscător.

— Avem un tip aici, îi explică Lloyd, Whitney Horgan îl cheamă, a fost măcelar de meserie. E un sac de rahat, gras, și cu gura mare, dar gătește nemaipomenit! Isuse! Au aici tot ce le trebuie. Frigiderele încă mai funcționau când ne-am mutat noi și cămările sunt pline. Al dracului Vegas! Ai văzut de când ești tu un loc mai minunat decât ăsta?

— Nu, recunosc Trash. Deși nu știa nici măcar cum îl cheamă pe tip, îi plăcea deja de el. Asta-i Cibola.

— Cum ai zis?

— Cibola. Cetatea pe care mulți o caută.

— Mda, nu puțini au ținut mortuș să ajungă aici de când se știe, dar cei mai mulți pleacă cu coada între picioare și le pare rău că au găsit-o. Foarte bine, îi zici cum vrei tu, prietene... se vede că ai fost la un pas să ți se frigă creierii pe drum. Cum te cheamă?

— Trashcan Man.

Lloyd nu lăsă să se vadă că l-ar considera un nume straniu.

— Cu așa o poreclă, pun pariu că ai fost motociclist. Îi întinse mâna. Vârfurile degetelor sale purtau încă urmele slabe din vremea când stătuse în pușcăria din Phoenix și fusese la un pas să moară de inaniție. Eu sunt Lloyd Henreid. Mă bucur să te cunosc, Trash. Bun venit la bordul minunatei noastre nave.

Trashcan Man îi strânse mâna, luptându-se să nu izbucnească în lacrimi de recunoștință. Din câte-și aducea el aminte, era pentru prima oară în viața lui când cineva îi întindea mâna. Se afla aici. Fusese acceptat. În sfârșit se *vedea inclus în ceva coerent*. Ar fi fost în stare să meargă încă pe-atât prin deșert, și-ar fi ars și celălalt braț și ambele picioare, pe deasupra, doar pentru un moment ca acesta.

— Mulțumesc, murmură el. Îți mulțumesc, domnule Henreid.

— Ce-i cu prostia asta, frate?... dacă nu-mi spui Lloyd, va trebui să aruncăm supa.

— Lloyd, atunci. Îți mulțumesc, Lloyd.

— Sună mai bine. După ce mănânci, te duc la etaj și te pun într-o cameră, doar a ta. Măine o să-ți dăm ceva de lucru. Barosanul are un plan al lui special cu tine, cred, dar până atunci ai altele de făcut. Am reușit să punem iarăși în funcțiune multe, dar mai avem destule de pus pe roate. Există o echipă la Barajul Boulder, care încearcă să aducă centrala la cota normală de curent. Alt grup lucrează la aprovizionarea cu apă. Am trimis pe teren niște echipe de pionieri, aducem aici câte șase sau opt oameni pe zi, dar deocamdată nu te interesează amănuntele. Mi se pare că te-a bătut soarele cât să-ți ajungă o lună.

— Mi-e teamă că așa este, spuse Trashcan Man cu un zâmbet moale. Ar fi fost în stare să-și dea și viața pentru Lloyd Henreid. Adunându-și întreg curajul, arătă spre piatra din scobitura gâtului lui Lloyd.

— Asta...

— Mda, noi, ăștia, care suntem un soi de șefi, le purtăm cu toții. E ideea *lui*. E din gagat. De fapt, nici nu este o piatră, știi? Mai degrabă o bulă de țigăi.

— Vreau să zic... lumina roșie. Ochiul.

— Ei, și ție ți se pare că seamănă? E o fisură, de fapt. Cadou special din partea *lui*. Nu sunt cel mai deștept băiat al lui, nici măcar cel mai inteligent din bătrânu' Lost Wages, nici pe departe. Dar eu sunt... rahat, cred că s-ar putea zice că sunt favoritul lui. Îl cercetă atent pe Trash. Poate că și tu, cine știe? Eu nu, poți să fii sigur. Flagg e un om foarte discret. În orice caz, noi am auzit despre tine. Adică eu și cu Whitney. În mod normal, procedura e cu totul alta. Vin prea mulți ca să faci o primire deosebită fiecăruia. Continuă, după o pauză: Deși bănuiesc că ar putea, dac-ar ține morțiș. Cred că *e/* ar putea să aibă grijă de fiecare în parte.

Trashcan Man făcu din cap.

— E-n stare să facă vrăji, continuă Lloyd, cu voce puțin răgușită. Am văzut cu ochii mei. Nu mi-ar conveni deloc să fiu în cealaltă tabără.

— Da, răspunse Trashcan, cutremurându-se. Am fost martor la ce i s-a întâmplat lui The Kid.

— Nu știi despre ce vorbești.

— Tipul cu care am mers până am ajuns în munți. Nu vreau să discut despre asta.

— Foarte bine. Uite, vine supa ta. Whitney a pregătit și un burger, până la urmă. O să vezi ce-o să-ți mai placă. Face niște burgeri minunați, dar te rog să nu verși, okay?

— Okay.

— Trebuie să mă ocup de-ale mele. Dacă m-ar vedea acum prietenul meu, Poke, nu i-ar veni să creadă. Alerg în toate părțile, ca o albină. Ne vedem mai încolo.

— Sigur că da, spuse Trashcan, apoi adăugă, aproape timid: Mulțumesc. Îți mulțumesc pentru toate.

— N-ai de ce să-mi mulțumești *mie*, îi răspunse Lloyd amical. *Lui* trebuie să-i mulțumești.

— Chiar așa și fac. În fiecare seară.

Dar constată că vorbea singur. Lloyd străbătuse deja jumătate din holul recepției, discutând cu bărbatul care-i adusese supa și hamburgerul. Trashcan Man îi urmări cu drag până ce dispărură din raza lui vizuală și de-abia apoi începu să mănânce, înfulecând cu lăcomie până ce aproape terminase. Totul ar fi fost în regulă, dacă nu s-ar fi uitat în fundul bolului de supă. Era supă de roșii și avea culoarea sângelui.

Împinse bolul deoparte, simțind că pofta îi trecuse cu totul. Îi venea ușor să-i spună lui Lloyd Henreid că nu dorea să vorbească despre The Kid, în schimb nu-i era deloc simplu să evite să se *gândească* la cele petrecute.

Se apropie de roata ruletei, sorbind din paharul de lapte ce-i fusese adus o dată cu mâncarea. Împinse ușor platanul și lăsă să cadă bila albă. Aceasta se roti jur-împrejurul marginii, apoi ajunse pe șanțurile de dedesubt și se zbătu dezordonat. Se gândea la The Kid. Se întreba dacă avea să se arate careva și să-i spună unde era camera lui. Se gândea la The Kid. Se întreba dacă bila avea să se oprească pe un număr roșu sau pe unul negru... dar în primul și în primul rând se gândea la The Kid. Bila rămase în cele din urmă definitiv fixată într-unul dintre spații. Roata se opri. Bila se afla sub dublul zero verde.

Potul revenea casei.

Porniră din Golden spre vest pe o vreme senină și caldă, urmând Interstate 70 direct în Rockies; The Kid renunțase la Coors, preferând de astă dată o sticlă de whisky Rebel Yell. Alte două sticle își așteptau rândul așezate între ei, în spațiul de lângă schimbătorul de viteze, grijuliu împachetate în cutii goale de lapte, ca să nu se rostogolească și să se spargă. The Kid sorbea din când în când din sticlă, apoi spăla whiskyul cu o înghițitură de Pepsi-Cola, după care urla *Fir-aș al naibii!* sau *ahoi!* sau *sex-machine!* cât îl ținea gura. Făcu de mai multe ori observația că ar fi fost în stare să bea Rebel Yell până se *pișa* pe el și-l întrebă pe Trashcan Man dacă îl crede. Pierit de frică și încă mahmur din pricina celor trei beri băute cu o seară în urmă, Trashcan Man îi dădea toate asigurările posibile.

Nici măcar The Kid nu era în stare să gonească cu o sută la oră pe drumurile acestea. O lăsă la doar optzeci și mormăi ceva despre munții ăștia nenorociți. Apoi se luminea la față.

— Da' ajungem noi în Utah și-n Nevada și recuperăm ce-am pierdut aici, Trashy. Pă teren drept, scumpa asta merge cu o sută șaiszeci. Poate că nu mă crezi!

— Păi să știi că-i o mașină nemaipomenită, îi răspunse Trashcan cu zâmbetul lui de câine

bolnav.

— Pă bune.

Trase un gât de Rebel Yell. Se clăti cu o gură de Pepsi. Urlă *ahoi!* cât îl țineau rărunchii.

Trash se holba strâmb la peisajul ce-i fugea înaintea ochilor, scăldat în soarele dimineții. Șoseaua fusese săpată direct în coasta muntoasă și străbăteau porțiuni închise între stânci uriașe. Identice cu cele pe care le văzuse în visul de azi-noapte. După ce se va lăsa întunericul, aveau oare să se deschidă iarăși ochii aceia roșii?

Se cutremură.

Nu peste mult timp, constată că viteza scăzuse de la optzeci la șaiszeci. Apoi la patruzeci. Aproape în șoaptă, The Kid înjură monoton, dar cumplit. Mașina sport se strecura cu greu prin traficul tot mai dens, format din mașini încremenite.

— Ce *mă-sa* mai e și asta? izbucni The Kid cu furie. Ce *mă-sa* a fost în capu' lor? S-au hotărât cu toții să moară la trei mii de metri? *Hei, băi, idioților, dați-vă la o parte! M-ați auzit? Dați-vă dracu' din calea mea!*

Trashcan Man se făcu mic.

Trecură de o curbă și se treziră în față cu o teribilă grămadă de fiare formată din epavele a patru mașini, care blocau total benzile lui 1-70 pe direcția lor de mers. Un mort acoperit de glazura neregulată și crăpată a unei cruste de sânge de mult uscate zăcea cu fața în jos în mijlocul asfaltului. Lângă el se afla o păpușă Chatty Cathy ruptă. Pe partea stângă a accidentului, calea era blocată de o balustradă din oțel cu stâlpi înalți de șase picioare. Pe dreapta, povârnișul cobora abrupt, pierzându-se printre neguri.

The Kid mai înghiți niște Rebel Yell și îndreptă cupeul spre prăpastie.

— Țin-te bine, Trashy, îi șopti el, oculim pă aici.

— Dar nu e suficient spațiu, îi răspunse Trashcan Man răgușit, cu senzația că i se înțepenise o pilă din fier în gât.

— Ba da, exact cât este nevoie.

Ochii lui The Kid străluceau. Scoase mașina din șosea. Roțile din dreapta stârneau deja țărâna de la marginea drumului.

— Pe mine să nu contezi, spuse Trashcan Man grăbit, apucând mânerul portierei.

— Rămâi la locul tău, altfel te pupă mă-ta rece.

Trash se întoarse și se trezi cu țeava revolverului de calibru 45 sub nas. The Kid chicotea nervos.

Trashcan Man se lipi cu spatele de scaun. Încercă să închidă ochii, dar fără succes. Pe partea lui, dispărură și ultimii zece centimetri până la marginea prăpastiei. Acum nu mai avea înaintea lui decât priveliștea largă asupra pinilor albastru-cenușii și imensele stânci prăbușite. Își imagina anvelopele Wide Oval ale cupeului la cinci centimetri de hău... acum doar la doi...

— Încă un centimetru, fredona The Kid, cu ochii holbați și rânjind cu gura până la urechi. Pe fruntea lui palidă, de păpușă, apăruseră picături de transpirație perfect conturate. Un centimetru... un *singur...* centimetru.

Totul se sfârși fulgerător. Trashcan Man simți partea din spate a mașinii derapând și căzând brusc. Auzi căderea unei cascade, mai întâi de pietricele, apoi de bolovani din cei mari. Trase un țipăt. The Kid înjură oribil, trecu în viteza întâi și apăsă accelerația până la podea. Dinspre stânga, unde se strecurau pe lângă epava răsturnată a unui microbuz VW, veni scrâșnetul de metal frecat pe metal.

— *Zboară!* strigă The Kid. *Ca o pasăre, fir-ar târțița ta să fie! Zboară! Zboară, fir-ai alvrăsită!*

Roțile din spate ale mașinii sport se rotiră dement. O clipă, căderea în gol păru iminentă. Apoi cupeul se smuci înainte, se saltă cu greu și se treziră pe șosea, de cealaltă parte a stăvilei, lăsând în urma lor un strat subțire de cauciuc.

— *Ți-am zis io că izbutim!* strigă The Kid triumfător. *Futu-i! Este c-am reușit? Nu ți-am zis eu ție, Trashy, fir-ar mă-ta a dracu'?*

— Am reușit, îi răspunse Trashcan Man în șoaptă.

Tremura din toate încheieturile. Nu reușea cu nici un chip să se controleze. Apoi, pentru a doua oară de când îl întâlnise pe The Kid, pronunță, fără să-și dea seama, singurul lucru în stare să-l salveze viața pentru că, dacă n-ar fi avut inspirația să reacționeze astfel, este sigur că The Kid l-ar fi curățat, sărbătorindu-și reușita în felul lui ciudat:

— Ai fost nemaipomenit, *champ*.

Nu se mai adresase nimănui cu apelativul "champ", de când era el.

— Ei... nici chiar așa, îi replică The Kid, cu un aer de superioritate. *Ezistă* cel puțin încă doi băieți în țara asta în stare d-așa ceva. Sper că mă crezi, nu?

— Dacă zici tu așa, Kid.

— Să nu-mi zici nimic, iubitu! lasă-mă să-ți spun io. Gata, la drum. Azi mâncăm nori.

Dar n-au înaintat prea mult. După nici cincisprezece minute, cupeul lui The Kid se opri din nou, cam la trei mii de kilometri de unde pornise, adică de la Shreveport, Louisiana.

— Să nu-ți crezi ochilor, comentă The Kid. Pur și simplu... băga-mi-aș... așa ceva NU SE POATE!

Deschise portiera și sări afară, ținând încă în mână stângă sticla de Rebel Yell, în care mai rămăsese un sfert.

— DĂ-TE DIN CALEA MEA! urlă The Kid, agitându-se în toate părțile pe cizmele lui cu tocuri grotesc de înalte — o minusculă forță distructivă a naturii, ca o furtună într-un pahar de apă. DĂ-TE LA O PARTE DIN DRUM, NENOROCIȚILOR, SUNTEȚI MORȚI, LOCUL VOSTRU ESTE LA CIMITIR, N-AVEȚI CE CĂUTA ÎN CALEA MEA!

Azvrli sticla de whisky, care se răsuci în aer, risipind stropi de culoarea chihlimbarului. Apoi se izbi de un Porsche vechi și se sfărâmă într-o mie de cioburi. The Kid amuți, gâfâind și clătinându-se ușor pe picioare,

De această dată nu mai era vorba de un simplu blocaj format din patru mașini, ci de o insurmontabilă problemă de trafic. Benzile pe direcția răsăriteană erau separate de cele către

vest de o fâșie lată cam de zece iarzi, pe care creștea iarbă, și cupeul ar fi reușit probabil să treacă de pe un sens pe celălalt, însă situația se prezenta identic pe ambele direcții: pe cele patru benzi marcate se aglomeraseră șase șiruri nesfârșite de mașini, bară în bară și portieră lângă portieră. Și culoarele de refugiu erau la fel de aglomerate ca și cele pentru circulația normală. Câțiva șoferi încercaseră chiar să se folosească de zona mediană, cu toate că era plină de hârtoape și denivelări, iar din stratul subțire și cenușiu de sol se șteau pietre ascuțite, ca dinții unui balaur. Poate doar niște mașini de teren înalte, cu transmisie integrală, ar fi reușit să răzbată pe acolo, dar Trashean nu vedea pe fâșia dintre sensuri decât un vast cimitir de conserve de Detroit lovite, răsturnate și îndoite. Ai fi zis că șoferii fuseseră cuprinși de o nebunie în masă și se hotărâseră deodată să organizeze o cursă apocaliptică și distrugătoare sau o petrecere de demenți chiar aici, în zona înaltă a lui 1-70. Sus, pe Colorado Mountain e-un mister, plouă Chevyuri din cer, îi trecu prin minte lui Trashean Man. Reuși să-și acopere gura la timp, înainte de a chicoti. Dacă The Kid îl auzea cumva râzând în clipa asta, putea să-și ia adio de la viață.

The Kid se întoarse călcând cu pași mari, în cizmele înalte. Sub părul lucios, coafat cu grijă, figura lui te ducea cu gândul la un vasilisc. Ochii îi ieșeau din cap de furie.

— Nu-mi las aici afurisita asta de mașină. M-ai auzit? Nici vorbă. N-o las aici. Pun-te pe drum, Trashy. Du-te și cercetează până unde mă-sa se întinde blocajul ăsta. Poate că s-a pus un camion de-a curmezișul, nu știu. De ocolit, nu putem. Aici nu mai există șanț. Ne-am rostogoli în prăpastie. Dar dacă nu e decât un camion, mă doare-n cur. O să sar peste curbele astea una câte una și le împing peste margine. Sunt în stare, sper că mă *crezi*. Hai, întinde-o, băiete.

Trash nu mai stătu pe gânduri. Porni la drum, strecurându-se cu grijă printre mașini. Era pregătit să se aplece și s-o rupă la fugă, dacă The Kid începea să tragă. Dar acesta se abținu. După ce străbătuse o distanță suficientă ca să se simtă în siguranță (adică se afla dincolo de bătaia pistolului), se cățăra pe un camion cisternă și privi în urmă. The Kid, miniaturalul nemernic diabolic, redus acum cu adevărat la dimensiuni de păpușă din cauza distanței de mai multe sute de metri, stătea sprijinit de portiera mașinii sport și trăgea din sticlă. Lui Trashcan Man îi trecu prin gând să-i facă semn, apoi, precaut, se răzgândi.

Trashcan Man pornise la drum pe la 10.30 dimineața. Înainta cu greu — fiind adesea nevoit să treacă peste capotele și acoperișurile mașinilor și camioanelor, atât de mare era aglomerația — și, când ajunse la primul indicator pe care scria TUNEL ÎNCHIS, se făcuse deja ora 3.15 după-amiază. Străbătuse cam douăzeci de kilometri. Douăzeci de kilometri nu însemna cine știe ce — mai ales pentru cineva care traversase o cincime din țară pe bicicletă — dar, ținând cont de obstacole, distanța era totuși considerabilă. Ar fi putut să se întoarcă de mult și să-i spună lui The Kid că era imposibil... asta dacă ar fi avut cea mai mică intenție să facă cale întoarsă. Bineînțeles că nu avea. Trashcan Man nu prea citise istorie la viața lui (după terapia cu electroșocuri, îi venea foarte greu să mai citească), dar nu avea nevoie să știe că, pe vremuri, regii și împărații îi ucideau de multe ori pe solii veniți cu vești proaste, fără să stea pe gânduri. Însă apucase să vadă suficient și știa suficient despre The Kid ca să nu-și mai dorească să dea ochii cu el vreodată.

Se opri să cântărească textul anunțului, zugrăvit în litere negre pe un fond portocaliu, de forma unui diamant. Fusesse dat la pământ și zăcea sub roata a ceea ce părea cel mai vechi Yugo din lume. TUNEL ÎNCHIS. *Care tunel?* Scrută înaintea lui, cu mâna făcută streășină, și i se păru că distinge *ceva*. Mai merse o sută de metri, cățărându-se peste mașini atunci când era nevoie, și ajunse în dreptul unei cumplite învălmășiri de cadavre și mașini distruse. O parte dintre mașini și camioane arseseră până la schelet. Multe aparținuseră armatei. Multe dintre trupuri erau înveșmântate în kaki. Dincolo de scena bătăliei — Trash era convins că despre asta era vorba — începea iarăși o porțiune de trafic dens. Ceva mai încolo, pe ambele sensuri, marea de mașini dispărea în perechea de guri uriașe: după cum anunța placa fixată pe stânca goală, aici era intrarea în THE EISENHOWER TUNNEL.

Se apropie cu inima strânsă, neștiind prea bine ce avea de făcut. Găurile gemene forate în stâncă îl intimidau și, pe măsură ce se apropia, se simțea cuprins de o cumplită groază. Ar fi înțeles acum foarte bine sentimentul lui Larry Underwood față de Lincoln Tunnel; în clipa aceea, fără s-o știe, cei doi deveniseră frați de suflet, legați de unul și același fior.

Principala diferență era că, în timp ce trotuarul din Lincoln Tunnel era plasat la înălțime, aici se găsea la nivelul drumului, iar unii șoferi încercaseră să-și strecoare mașinile pe acolo, urcând cu două roți peste bordură. Tunelul avea lungimea de două mile. Ca să-l străbată, nu exista altă metodă decât să se prelingă de-a lungul lui, de la o mașină la cealaltă, prin beznă. Traversarea avea să dureze ore întregi.

Trashean Man simți cum îl apucă pântecăraia.

Rămase în fața tunelului multă vreme. Cu peste o lună în urmă, Larry Underwood își învinsese temerile și intrase în tunel. După o îndelungată contemplare, Trashean Man se întoarse și porni spre The Kid, cu umerii căzuți și cu un tremur la colțurile gurii. Nu atât lipsa unui spațiu prin care să poată merge în largul lui și nici lungimea tunelului (Trash, care nu ieșise din Indiana toată viața lui, nu avea habar de lungimea lui Eisenhower Tunnel) au fost cauza renunțării lui. Larry Underwood fusese împins (și poate controlat) de urma de egoism din el și de logica simplă a supraviețuirii: New York se afla pe o insulă, și el trebuia să plece de acolo. Tunelul era calea cea mai simplă. Prin urmare, avea să-l străbată cât mai repede cu putință, ca și cum și-ar fi ținut nasul și ar fi înghițit repede un medicament, știind că avea gust rău. Trashean Man, în schimb, era o biată ființă învinsă, obișnuită să accepte loviturile venind atât din partea sortii, cât și a firii lui inexplicabile... cu fruntea plecată. Apoi, întâlnirea lui de coșmar cu The Kid îl deprimase și mai tare și-i spălase aproape total creierul. Fusesse purtat cu viteze destul de mari ca să se îmbolnăvească de nervi. Fusesse amenințat cu moartea dacă nu se dovedea în stare să bea o cutie de bere până la capăt și apoi să n-o borască. Fusesse sodomizat cu țeava unui pistol. Nu lipsise decât un fir de păr să nu se prăbușească într-o prăpastie adâncă de trei sute de metri. Și peste toate astea, mai era el în stare să-și adune curajul ca să se

târască printr-o gaură, săpată chiar prin inima muntelui, unde putea întâlni în întuneric cine știe ce orori? Nu mai era. Alții poate erau, însă nu și Trashcan Man. Iar în ideea lui de a se întoarce exista o anumită logică. Este adevărat, logica unui om învins și pe jumătate dement, însă nu lipsită de un farmec pervers. El *nu* se afla pe o insulă. Dacă era nevoie să meargă înapoi tot restul zilei de azi, ba chiar și mâine, doar ca să descopere un drum care mergea peste munți și nu prin ei, avea s-o facă. Adevărat, trebuia să pornească iarăși în direcția unde îl lăsase pe The Kid, dar își făcea socoteala că acesta se răzgândise și o luase deja din loc, în ciuda promisiunii. Sau se îmbătase criță între timp. Sau poate (deși Trash avea îndoieli serioase că i-ar putea fi hărăzit un asemenea noroc nemaipomenit) îl găsea mort, pur și simplu, în cel mai rău caz, dacă The Kid se afla încă în același loc, stând treaz și așteptând, Trashcan era în stare să-l pândească până ce se lăsa întunericul și apoi să se furișeze pe lângă el ca

(o nevăstuică)

un animal mic, oarecare, prin tufișuri. După care își va continua calea spre est până ce va întâlni drumul acela.

Ajunse din nou la camionul cisternă din vârful căruia îl văzuse ultima oară pe The Kid și mașina lui de poveste, reușind să parcurgă drumul de întoarcere în timp mai scurt. De această dată, nu se urcă până în locul unde silueta lui s-ar fi conturat limpede pe cer, ci se târî de la o mașină la cealaltă în patru labe, încercând să nu facă zgomot. Poate The Kid își păstrase atenția și vigilența. Cu unul ca el, nu știai niciodată... Nu avea nici un rost să riști. Regreta acum că nu luase cu el arma unui soldat, cu toate că nu se folosisese niciodată de o pușcă. Se târî mai departe, iar pietricelele de pe drum îi sfâșiau nemilos mâna transformată în gheară. Se făcuse ora 8, iar soarele coborâse dincolo de munți,

Trashcan se opri în spatele capotei Porscheului în care azvârlise The Kid sticla de băutură și se înalță cu grijă. Da, iată cupeul, cu vopsea auriu-metalizată, parbrizul umflat și aripioara de rechin sfâșiind cerul de culoare vineție. The Kid zăcea prăbușit în spatele volanului Day-Glo, cu ochii închiși și gura căscată. Inima lui Trashcan Man bătea în ritmul unui marș victorios. *Beat mort!* îi pulsa inima, marcând cele două silabe. *Beat mort! Slavă Domnului! Beat mort!* Putea să ajungă la treizeci de kilometri depărtare înainte ca The Kid să se trezească din mahmureală.

Cu toate astea, nu-și slăbi atenția. Se fofilă de la o mașină la alta ca un gândac traversând suprafața nemișcată a unui lac, ocoli cupeul prin stânga și traversă în grabă spațiile tot mai mari dintre mașini. Mașina se afla acum în stânga lui, la ora nouă, acum la șapte, acum la șase, chiar în spatele lui. Nu-i mai rămânea decât să se îndepărteze cât mai mult de nebunul...

— Rămâi pe loc, puță tâmpită ce ești.

Trash încremeni, sprijinit pe mâini și pe picioare. Se pișă pe el și mintea i se dizolvă, transformându-se într-o pasăre neagră, fluturând dement din aripi.

Se întoarse extrem de încet, iar tendoanele gâtului îi scârțâiau ca balamalele ușii unei case bântuite de stafii. Iată-l pe The Kid în toată splendoarea lui, cu o cămașă răspândind irizații de un verde-auriu și o pereche de pantaloni din catifea reiată decolorați de soare. Ținea câte un revolver în fiecare mână, iar pe față i se zugrăvise o cumplită grimasă de ură și de furie.

— Verificam c-cum e drumu-n partea asta, se auzi Trashcan Man zicând. Să văd dac-că e l-l-liber.

— Păi sigur că da... verificai în patru labe, neisprăvitule. Vezi tu acu' eliberare pe dracu'. Ia saltă-n picioare.

Trashcan reuși să se ridice și să-și mențină echilibrul doar sprijinindu-se de mânerul portierei din dreapta. Țevile gemene ale revolverelor lui The Kid i se păreau la fel de mari ca și cele două guri ale lui Eisenhower Tunnel. În clipa aceea, își vedea moartea cu ochii. Era mai mult decât conștient de acest fapt. De data asta, nu existau cuvinte potrivite cu ajutorul cărora s-o abată din cale.

Se rugă pe tăcute Omului Întunecat: *Te rog... dacă aceasta e voia ta... Îmi dau și viața pentru tine!*

— Ce se-ntâmpl-acolo? îl interogă The Kid. Un camion răsturnat?

— În față e un tunel. Plin ochi. De-asta am venit, ca să-ți spun. Te rog...

— Un tunel, gemu The Kid. Futu-i mama mă-sii! Se încruntă iarăși. Nu cumva mă minți, bă, poponar nenorocit?

— *Nu!* Jur că nu! Pe placă scria că-i Eeseenhooover Tunnel. Cred că așa era, dar eu nu prea mă descurc la cuvintele mai lungi. Am...

— Tacă-ți fleanca. Cât e pân-acolo?

— Doisprezece kilometri. Poate chiar mai mult.

The Kid rămase tăcut pentru o clipă și se uită lung pe șosea, spre vest. Apoi îl fixă pe Trashcan Man cu o privire scânteietoare.

— Adică vrei să-mi vinzi mie că blocajul ăsta e *lung de doisprezece kilometri!* Căcăcios mincinos ce ești!

The Kid apăsă ușor pe trăgaciul revolverelor. Trashcan, care nu știa exact cum funcționează o armă, tipă ca o femeie și-și duse mâinile la ochi.

— *Pă bune!* tipă el. *Pă bune! Mă jur! Mă jur!*

The Kid îl măsură o bună bucată de vreme. În cele din urmă coborî piedicile armelor.

— Am dă gând să te omor, Trashy, îi comunică el, zâmbind. Am dă gând să-ți curm viața aia afurisită. Dar mai întâi mergem până la mașinile alea, pă lângă care ne-am strecurat azi-dimineață. Ai să împingi microbuzul în prăpastie. Dup-aia o pornesc înapoi și găsesc un drum ocolit. Nu-mi las io mașina aici, adăugă nervos. Nu să *ezistă* una ca asta.

— Te rog să nu mă omori, îi șopti Trashcan. Te implor.

— Dacă ești în stare să înlături VW-ul în mai puțină minute, poate că te cruț. Sper că mă crezi, nu?

— Da, îl asigură Trash.

Dar apucase să se uite adânc în ochii aceia ce licăreau nefiresc și nu-i dădea crezare defel.

Porniră pe jos spre locul cu pricina, Trashcan Man mergând înaintea lui The Kid, nesigur, ca

și cum ar fi avut picioare din cauciuc. The Kid pășea mărunț și afectat, haina din piele scârțâind moale la fiecare mișcare. Pe buzele lui de păpușă se ivise un zâmbet vag, aproape dulce.

Ultimele licăriri ale apusului dispăruseră aproape cu totul înainte ca ei să ajungă la locul unde șoseaua era gătită. Microbuzul VW zăcea pe o parte, iar corpurile celor trei sau patru ocupanți, încălceala de mâini și picioare era dificil de distins în lumina scăzută. The Kid trecu dincolo de mașină și se opri pe marginea șoselei, cercetând locul pe unde se strecuraseră cu zece ore în urmă. Una dintre urmele de cauciuc se mai vedea încă, în schimb cealaltă dispăruse o dată cu o bucată din taluz.

— Nici vorbă, se pronunță The Kid. Pe-aici nu mai trecem în nici un caz, dacă nu facem puțin loc. Ascultă-mă pe mine, că știu.

Lui Trashcan Man îi trecu prin minte, pentru o clipă doar, să se repeadă la partenerul lui și să încerce să-l împingă în prăpastie. Apoi The Kid se întoarse spre el. Își trăsese revolverele și le ținea îndreptate spre Trashcan.

— Ia ascultă, Trashy. Te treceau niște gânduri necurate. Nu-ncerca să mă duci. Citesc în tine ca-ntr-o carte deschisă.

Trashcan scutură din cap, protestând.

— Nu care cumva să faci vreo greșală cu mine, Trashy. E ultimul lucru din lume pă care să-l încerci. Ia, treci la microbuzu' ăla și împinge-l! Ai cînșpe minute.

Pe fâșia dintre cele două sensuri era parcat un Austin. The Kid deschise ușa din dreapta a mașinii, aruncă afară cu nepăsare cadavrul umflat al unei adolescente (în primă instanță smulsese brațul fetei din umăr și-l aruncase cât colo, cu aerul absent al cuiva care tocmai a terminat de ros un copan de curcan) și se așează pe scaun, rămânând cu picioarele pe asfalt. Gesticulă vesel cu revolverele spre silueta cocârjată și tremurândă a lui Trashcan Man.

— Timpul trece, amice. Își lăsă capul pe spate și începu să cânte: Hei... iată-l pă Johnny cu puța-n mână, băiatu' cu un coi a plecat la răz-BOI... așa, Trashy, băiatule, sulă bleagă ce ești, pune-ți spinarea la bătaie, n-au mai rămas decât douășpe minute... iupai-dia, iupai-da, haide, mumie împruțită, bagă osu'...

Trash se propti în microbuz. Își încordă picioarele și împinse. Mașina se clinti poate cu vreo cinci centimetri spre prăpastie. În inima lui, speranța — această buruiănă de nestârpit a sufletului omenesc — începuse iarăși să înflorească. The Kid era irațional și impulsiv; Carley Yates și ceilalți prieteni ai lui de la crâșma cu biliard i-ar fi hărăzit apelativul de șobolan de latrină. Cu toate acestea, dacă reușea într-adevăr să înlăture microbuzul și să facă loc pentru neprețuitul cupeu al lui The Kid, nebunul avea poate să-i cruțe viața.

Poate.

Își lăsă fruntea în jos, apucă marginea caroseriei VW-ului și împinse din răspuțuri. Durerea izbucni în brațul lui de curând rănit și-și dădu seama că pielea nouă și fragilă avea să plesnească acuş-acuş. Și atunci durerea va fi fără margini.

Microbuzul se mai clinti zece centimetri. Sudoarea picura din sprâncenele lui Trashcan și i se scurgea în ochi, înțepându-l ca uleiul cald de mașină.

— Hei... iată-l pă Johnny cu puța-n mână, băiatu' cu un coi a plecat la răz-BOI! fredona The Kid. Păi, iupai-dia, iupai-d...

Cântecul se frânse ca o creangă uscată. Trashcan Man tresări, neliniștit. The Kid se ridicase de pe scaunul Austinului. Stătea pe jumătate întors de la Trash, scrutând peste benzile șoselei ce duceau spre răsărit. Dincolo de ele se ridica o coastă stâncoasă, cu tufăriș des, care acoperea jumătate din bolta cerească.

— Ce *mă-sa* a fost asta? șopti The Kid.

— N-am auzit ni...

Clipă în care *auzi* și el. De cealaltă parte a șoselei cădea o mică avalanșă de pietricele și bolovani. Ca prin farmec, își aduse aminte cu limpezime tot visul; simți că-i îngheață sângele în vine și i se uscă gura.

— *Cine-i acolo?* țipă The Kid. *Fă bine și răspunde-mi! Răspunde, fir-ai să fii, dacă nu, trag!*

Răspunsul nu întârzie, într-adevăr, însă sunetul respectiv nu era omenesc. Un urlat sfâșie noaptea ca o sirenă dogită, mai întâi înălțându-se, apoi coborând și transformându-se într-un mârâit gutural.

— Isuse Dumnezeule! spuse The Kid, cu voce subțire, dintr-o dată.

Coborând panta de pe cealaltă parte a șoselei și traversând banda mediană, se apropia o haită de lupi, lupi cenușii și supli de pădure, cu ochi roșii, cu fălcile căscate și băloase. Erau peste douăzeci de fiare. Într-o criză de teroare, Trashcan se scăpă din nou pe el.

The Kid se retrase în spatele portbagajului Austinului, își ridică revolverele și începu să tragă. Din țevi țâșniră flăcări; sunetul împușcăturilor se răsfrânse de nenumărate ori din pereții munților, ca și cum s-ar fi dezlănțuit o adevărată canonadă de artilerie. Trashcan Man țipă în gura mare și-și înfipse arătătoarele în urechi. Briza înserării zdrențui norișorii fierbinți de fum. Adulmecă aroma iute a corditei, care-i înțepa nările.

Lupii veneau către ei în pas iute, netulburați. Ochii fiarelor... Trashcan Man constată că nu-și poate dezlipi privirile de ale lor. Nu, ochii lor nu păreau ai unor lupi obișnuiți; de asta nu se îndoaia câtuși de puțin. Erau de fapt ochii Stăpânului lor, socoti el. Ai Stăpânului lor, care era și Stăpânul *lui*. Deodată, își aduse aminte de rugăciune și nu se mai temu deloc. Își trase degetele din urechi. Nu băgă în seama pata udă de pe pantaloni. Se trezi zâmbind.

The Kid își golise ambele revolvere, reușind să doboare trei lupi. Își puse armele în teacă fără să încerce să le încarce iarăși, apoi se răsuci spre vest. Nu făcu mai mult de zece pași și se opri în loc. Alte fiare veneau tăcut, apărând și dispărând printre epavele întunecate ale mașinilor încremenite, ca niște petice iluzorii de negură. Una dintre ele își înălță botul la cer și începu să urle. Îl urmă a doua, apoi a treia, pentru ca în cele din urmă să se stârneasă un adevărat cor. Acum se apropiau din nou.

The Kid se retrase, încercând să-și încarce unul dintre revolvere, dar cartușele se risipiră printre degetele lui amorțite. Pe neașteptate, renunță. Arma se rostogoli zuruind pe șosea. Ca la un semnal, lupii se năpustiră spre el.

The Kid începu să țipe ascuțit, se întoarse și alergă la Austin. În plină fugă, cel de-al doilea revolver ieși din toc și se rostogoli pe asfalt. Cu un mârâit profund și amenințător, lupul aflat cel mai aproape de el făcu un salt exact în clipa în care The Kid se adăpostea în mașină și trântea ușa în urma lui.

Scăpase ca prin minune. Animalul se izbi de portieră și sări înapoi, mârâind mai departe, rotindu-și sinistru ochii roșii în toate direcțiile. I se alăturară și ceilalți și, curând, Austinul era înconjurat de întreaga haită. Fața celui din interior se vedea ca o lună mică și albă.

Atunci, unul dintre lupi se apropie de Trashcan Man, ținându-și capul triumfiu aplecat în jos, cu ochii lucind ca niște lămpi de furtună.

Îmi dau și viața pentru...

Trash îi ieși în întâmpinare calm și fără teamă. Își întinse mâna arsă, iar fiara îl linse. Apoi se ghemui la picioarele lui, încolăcindu-și coada flocoasă și stufoasă pe spate.

The Kid se holba la scenă cu gura căscată.

Privindu-l drept în ochi, Trashcan Man îi zâmbi și-l sfidă, ridicând degetul mijlociu în sus.

Ambele degete mijlocii.

Și-i strigă:

— Să te fut! Ești în găleată! Mă auzi? POȚI SĂ CREZI CHESTIA ASTA, CĂCĂCIOSULE? ÎN GĂLEATĂ! NU-MI SPUNE NIMIC, CĂ ȘTIU IO MAI BINE!

Lupul apucă blând mâna nevătămată a lui Trashcan între fălci. Omul se uită spre el. Fiara se ridicase și-l trăgea ușor de braț. Spre vest.

— Foarte bine, consimți Trashcan senin. Foarte bine, băiete.

Porni la drum, iar lupul îl urmă imediat, pășind chiar la piciorul lui, ca un câine bine dresat. Alte cinci fiare ieșiră dintre mașinile încremenite și li se alăturară. Acum mărșăluia cu un lup înaintea lui, unul în spate și câte doi de fiecare parte, ca un demnitar însoțit de escortă.

Se opri o dată și privi peste umăr. Nu avea să uite niciodată scena aceea: un cerc de lupi cenușii, așteptând cu răbdare în jurul micului Austin, și conturul palid al figurii lui The Kid, care privea afară și mișca din gură, în spatele sticlei. S-ar fi zis că lupii rânjesc spre The Kid, cu limbile atârănând din boturi. Păreau să-l întrebe cam cât mai dura până să-l alunge pe Omul Întunecat din Lost Wages, cu un șut în fund. Cât mai dura până atunci?

Trashcan Man își puna întrebarea cât va zăbovi haita lângă micul Austin, împresurându-l într-un cerc de colți. Atât cât avea să fie nevoie, era răspunsul logic. Două zile, trei, poate chiar patru. The Kid avea să stea acolo, privind afară. Nimic de mâncat (asta dacă nu cumva adolescența avea vreun pasager, adică), nimic de băut, temperatura avea să urce după-amiaza în interiorul strâmt al mașinii până la peste cincizeci de grade, din cauza efectului de seră. Cățelușii Omului Întunecat urmau să aștepte până ce The Kid murea de inaniție sau până ce, înnebunit, ar fi deschis portiera ca să încerce să scape cu fuga. Trashcan Man chicoti în întuneric. The Kid nu era prea voinic. Nu avea să le ajungă nici pe-o măsă. Nu era exclus ca lupii să se otrăvească, mâncându-l.

— N-am dreptate? strigă, hohotind spre stelele luminoase. Să nu-mi zici *mie* dacă mă crezi sau nu, căcăciosule! Stai să-ți spun IO!

Însoțitorii lui cenușii și fantomatici înaintau solemn și fără zgomot, fără să bage în seamă urletele lui Trashcan Man. Când ajunseră în dreptul mașinii sport a lui The Kid, lupul de la piciorul lui se apropie, adulmecă una dintre anvelopele Wide Oval și apoi, rânjind sardonice, ridică laba și se pișă pe ea.

Chestia asta îl amuză teribil pe Trash. Râse până ce din ochi îi ieșiră lacrimi și se scurseră pe obrajii lui țepoși, brăzdați de cicatrice. Nebunia lui, aidoma unei bucăți de carne prăjită la tigaie, nu mai avea nevoie ca să se desăvârșească, ca să obțină cea ultimă nuanță subtilă de gust, decât de soarele deșertului.

Trashcan Man își văzu mai departe de drum, însoțit de escortă. Pe măsură ce creștea aglomerația, lupii fie se târau pe sub mașini, cu burțile lipite de asfalt, fie țopăiau peste acoperișuri și capote — companioni sângeroși și muți, cu ochi roșii și colți strălucitori. Ajunși la Eisenhower Tunnel, târziu, după miezul nopții, Trashcan pătrunse fără șovăire prin deschiderea acestuia. Cum să se mai fi temut acum? Cum să se mai fi temut, însoțit de niște paznici ca aceștia?

Drumul era lung, iar el pierduse noțiunea timpului aproape chiar de la început. Bâjbăia orbește, de la o mașină la următoarea, într-un rând căzu într-o materie umedă și scârboasă de moale, auzind în același timp șuieratul înfiorător al unui gaz puturos. Nici măcar atunci nu ezită. Din când în când vedea ochi roșii în întuneric, întotdeauna în fața lui, călăuzindu-l mereu înainte.

Peste o vreme simți o boare proaspătă de aer și începu să se grăbească; o dată își pierdu echilibrul, plonjând de pe capota unei mașini în portbagajul celei din față și lovindu-se rău la cap. Peste puțin timp privi în sus și văzu iarăși stele, de astă dată palide, vestind apariția zorilor. Era din nou afară. Escorta lui se făcuse nevăzută. Dar Trashcan căzu în genunchi și rosti o rugăciune de mulțumire lungă, dezlănătă și plină de divagații. Văzuse puterea Omului Întunecat, o văzuse cât se poate de limpede.

În pofida tuturor întâmplărilor prin care trecuse de când se trezise, cu o dimineată în urmă, și dăduse cu ochii de The Kid admirându-și coafura în oglinda din camera de la Golden Motel, Trash se simțea cu mult prea agitat ca să poată dormi. Preferă să meargă mai departe și să lase tunelul în urma lui. Traficul se blocase și în partea de vest a acestuia, dar peste nici două mile se putea din nou înainta lejer. Dincolo de linia mediană, pe benzile mergând spre est, șirul de mașini se întindea până dincolo de orizont.

La prânz începu să coboare din Trecătoarea Vail Pass spre orașul cu același nume, străbătând o zonă de blocuri și cartierele de case. Acum era răpus de oboseală. Sparse un

geam, deschise o ușă, își găsi un pat. Nu-l mai tulbură nimic până a doua zi de dimineață.

Frumusețea oricărui bigotism constă în aceea că are capacitatea de a explica totul. O dată ce Dumnezeu (sau Satana) a fost acceptat drept primă cauză a tot ceea ce se petrece în lumea muritorilor, nimic nu rămâne la voia întâmplării... sau a schimbării. O dată ce ajungi să mânuiești sigur formulări cu valoare de incantație, cum ar fi "am reușit să vedem prin vălul întunecat" și "necunoscute sunt căile Domnului", logica nu mai are nici o valoare. Bigotismul este una dintre puținele căi infailibile de a înfrunța capriciile acestei lumi, deoarece elimină cu desăvârșire caracterul accidental al evenimentelor. Adevăratului habotnic i se pare că *toate* au rostul lor.

Probabil acesta a fost și motivul pentru care Trashcan Man s-a oprit în drum, la vest de Vail, și i-a vorbit unei ciori vreme de aproape douăzeci de minute, convins că are de-a face fie cu un emisar... fie chiar cu Omul Întunecat în persoană. Cioara l-a contemplat multă vreme, de pe vârful unui stâlp înalt de telefon, zburând de-abia după ce se plictisise sau i se făcuse foame... sau poate după ce Trashcan își terminase șuvoiul de laude și de promisiuni de credință.

Își făcu rost de altă bicicletă în apropiere de Grand Junction, iar până la 25 iulie traversase Utahul de vest de-a lungul lui Route 4, care face în est legătura dintre 1-89 și marea autostradă din sud-vest, 1-15, care pornește de la nord de Salt Lake City și merge, hăt, până la San Bernardino, California. Iar când se întâmplă ca roata din față a bicicletei lui noi să se despartă brusc de rest, plecând pe cont propriu prin deșert, Trashcan Man se văzu aruncat peste ghidon și aterizând în cap, o lovitură care în mod normal ar fi trebuit să-i crape capul (mergea cam cu patruzeci de kilometri la oră când se întâmplă, iar cască de protecție nu purta). Totuși, fu în stare să se ridice după nici cinci minute, cu sângele scurgându-i-se pe obraji dintr-o mulțime de tăieturi și lovituri, să se strâmbe și să-și execute micul lui dans târșâind din picioare, cântând: *Cii-a-bo-la, îmi dau și viața pentru tine, Ci-a-bo-la, tâcâtâm-tâcâtâm-bum!*

Pentru cei lipsiți de minte sau cu capul spart nu există leac mai bun decât o doză zdravănă de "Facă-sc voia Ta."

La 7 august, Lloyd Henreid intră în camera în care fusese instalat cu o zi în urmă Trashcan Man, deshidratat și aproape în delir. Era o încăpere luxoasă, la cel de-al treisprezecelea etaj al lui MGM Grand. Patul rotund, cu cearșafuri din mătase, era dublat de o oglindă ce părea de aceleași dimensiuni, fixată în tavan.

Trashcan Man îl măsură pe Lloyd.

— Cum te simți, Trash? se interesă acesta.

— Bine. Mai bine.

— N-ai nevoie decât de mâncare, apă și odihnă. Ți-am adus niște haine curate. Măsurile a trebuit să le ghicesc.

— Par bune.

Trash nu fusese niciodată în stare să țină minte ca lumea măsurile lui. Luă perechea de jeans și cămașa pe care i le oferea Lloyd.

— După ce te-ai îmbrăcat, coboară la micul dejun. Îi spuse Lloyd aproape respectuos. Majoritatea mâncăm împreună, în braserie.

— Desigur, foarte bine.

Când auzi murmurul conversației din braserie, rămase afară și se trase după un colț, cuprins dintr-o dată de teamă. Toți ochii se vor îndrepta asupra lui, când va intra. Apoi vor izbucni râsetele. Întâi va chicoti cineva mai din spatele sălii, urmat de alții și alții, până ce toată lumea hohotea cu gura până la urechi și-l arăta cu degetul.

Hei, ascundeți-vă chibriturile, a sosit Trashcan Man!

Hei, Trash! Ce-a zis bătrâna Sempie când i-ai dat foc la cecul de pensie?

Te piși pe tine în pat, Trash ?

Broboane de sudoare i se iviră pe piele și se simți soios, cu toate că făcuse duș, după plecarea lui Lloyd. Își aminti de fața pe care o descoperise în oglinda băii, acoperită de crustele rănilor vechi, trupul descărnat, ochii prea mici pentru orbitele căscate. Da, vor râde. Ascultă murmurul conversației, clinchetul tacămurilor, și-și făcu socoteala să se retragă pe furiș.

Apoi își aminti felul în care lupul îl prinsese cu blândețe de mână și-l dusesse departe de coșciugul din tablă al lui The Kid. Trase aer în piept și intra.

Câteva persoane ridicară în treacăt privirile, apoi își văzură mai departe de mâncat și de conversație. Lloyd, care stătea la masa mare din mijloc, ridică un braț și-i făcu semn să se apropie. Trash își croi drum printre mese, trecând pe dedesubtul unui panou electronic Keno, pentru înregistrarea pariurilor, care nu funcționa. La masă mai stăteau trei bărbați. Toți aveau înaintea lor omlete cu șuncă.

— Ia-ți și tu, îl îndemnă Lloyd. E cu autoservire.

Trashcan Man puse mâna pe o tavă și se duse la tejgheaua din spatele căreia îl urmărea un bărbat masiv, în haine murdare de bucătar.

— Sunteți domnul Horgan? îl întrebă Trashcan Man timid.

Horgan îi zâmbi, dezvăluindu-și dinții cu strungărească.

— Mda, însă dacă mă iei așa, nu ajungem nicăieri, flăcăule. Whitney mi se zice. Te simți ceva mai în formă? Când ai apărut, păreai urgia Domnului.

— Mult mai bine, sigur că da.

— Pune-ți ouă, cât poțesteți. Însă ferește-te de cartofii prăjiți. Cel puțin eu așa aș face. Barabulele-astea sunt vechi și tari. Mă bucur c-ai venit la noi, băiete.

— Îți mulțumesc, îi răspunse Trash.

Se întoarse la masa lui Lloyd.

— Trash, el este Ken DeMott. Tipul cu chelie este Hector Drogan. Iar puștiul ăsta, care

nădăjduiește să-i crească și pe obraji tuleie ca-n cur, își zice Ace High.

Îl întâmpină cu gesturi de salut.

— Iar el este băiatul cel nou, explică Lloyd. Îl cheamă Trashcan Man.

Trash strânse mâinile tuturor, apoi se înfipse în omletă. I se adresează, cu voce coborâtă și politicoasă, tânărului cu barba rară:

— Ești bun să-mi dai și mie sarea, domnule High?

Urmă un moment de surpriză, se uită unii la alții, apoi izbucniră în râs. Trash se holbă la ei, simțind cum îl gâtuie frica, și atunci auzi râsul, îl percepu cu *adevărat*, cu urechile, dar și cu mintea, și înțelese că nu exista în el nici o undă de batjocură. Nimeni de aici nu avea să-l întrebe de ce arse biserica și nu școala. Nimeni nu avea să-l sâcâie cu cecul de pensie al bătrânei doamne Simple. Dacă avea chef, putea să zâmbească și el. Ceea ce și făcu.

— Domnul High, chicoti Hector Drogan. Vai, Ace, să știi că te-a avut la faza asta. Domnul High, sună nemaipomenit. *Doomnul Haaaai*. De mult n-am mai auzit așa o poantă bună.

Ace High îi întinse sarea și zise:

— Spune-mi Ace și o să reacționez întotdeauna, omule. Dacă nu mă strigi Domnul High, n-am să te strig nici eu pe tine Domnul Man, s-a făcut?

— Okay, se arată Trashcan Man de acord, zâmbind în continuare. Mi se pare corect.

— Vai, domnule *Haini!* repetă Heck Drogan în falset, izbucnind apoi încă o dată în hohote. Ace, ai să rămâi afectat de chestia asta pe veci. Pe cuvântul meu.

— Treaba ta ce crezi, dar eu sunt sigur că nu, replică Ace High.

Tânărul se ridică și se duse să-și mai umple farfuria. În trecere, mâna lui se lăsă pentru o clipă pe umărul lui Trashcan Man. O mână caldă și puternică. O mână prietenoasă, care nu strângea sau ciupea.

Trashcan Man începu să înfulece din toată inima, cu un sentiment de căldură și pace în inimă. Căldura și pacea erau atât de străine firii lui, încât le simțea aproape ca pe o boală. Mâncând, încercă să înțeleagă ce se petrece cu el. Își ridică nasul din farfurie, cercetă fețele celor din jur și crezu că înțelege.

Fericire.

Ce grup de oameni minunați, gândi el.

Și imediat după aceea: *Sunt acasă.*

În ziua respectivă l-au lăsat de capul lui, să doarmă, dar în următoarea a fost dus cu autobuzul, împreună cu mulți alții, la Boulder Dam. Acolo au bobinat până seara sârmă din cupru pe turbinele arse. Muncea la un banc cu vederea spre apă — Lacul Mead — fără să fie supravegheat de nimeni. Trashcan Man presupuse că în jur nu exista nici un supraveghetor sau șef de echipă, pentru că toată lumea muncea din pură convingere, ca și el.

Ziua următoare avea să constate că se înșelase.

Era ora 10.15 dimineața. Trashcan Man stătea la bancul lui, înfășurând sârma din cupru, cu mintea zburdându-i la depărtări de milioane de kilometri, în timp ce degetele își îndeplineau munca. Compunea în mintea lui un psalm de mulțumire adresat Omului Întunecat. Îi venise ideea că ar trebui să-și facă rost de o carte mare (de o Carte, de fapt) în care să-și treacă o parte din gândurile lui despre *el*. Poate că oamenii vor dori să citească odată o asemenea Carte. Oamenii care aveau față de *el* aceleași sentimente.

Ken DeMott veni la bancul lui, aparent palid și speriat, în ciuda faptului că soarele deșertului îi bronzase chipul.

— Haide, îl îndemnă el. Munca s-a terminat. Ne întoarcem la Vegas. Toată lumea. Autobuzele așteaptă afară.

— Cum? De ce?

Trashcan îl măsură, clipind des din ochi.

— Nu știu. Este ordinul *lui*. Lloyd a răspândit știrea. Mișcă-ți fundul, Trashy. În situații ca asta, e mai bine să nu pui întrebări.

Se conformă sfatului primit. Afară, pe Hoover Drive, așteptau parcate trei autobuze ale Serviciului Școlar Public din Las Vegas, cu motoarele torcând în ralanti. Bărbați și femei se urcau în ele. Nu schimbau între ei nici o vorbă; călătoria aceasta, la jumătatea dimineții, se deosebea radical de cele obișnuite, către și dinspre șantier. Veselia lipsea cu desăvârșire, ca și conversația și micile glume obișnuite, din grupul de douăzeci de femei și treizeci de bărbați. Toți căzuseră în muțenie și-și urmăreau propriile gânduri.

Aproape de oraș, Trashcan Man îl auzi pe unul dintre bărbații care stăteau vizavi de el spunându-i în șoaptă vecinului său de banchetă:

— E Heck. Heck Drogan. Fir-ar să fie, de unde află stafia aia tot ce se întâmplă?

— Ține-ți gura, îl sfătui celălalt, aruncându-i lui Trashcan Man o privire neîncrezătoare.

Trash se întoarse și începu să contemple deșertul ce defila pe lângă ei. Dar în mintea lui se strecurase din nou tulburarea.

— Isuse, murmură una dintre femei când coborau în ordine din autobuz, dar un alt comentariu nu se mai auzi.

Trashcan privi mirat în juru-i. Se părea că toată lumea din Cibola se adunase acolo. Fuseseră chemați înapoi de pe unde se aflau, cu excepția câtorva cercetași, care se puteau afla oriunde, din peninsula Mexic și până în vestul Texasului. Se adunaseră într-un semicerc larg în jurul fântânii, în șiruri de câte șase și șapte oameni, în total peste patru sute de persoane. O parte din cei din spate se urcaseră pe scaune de-ale hotelului ca să vadă și, până să se apropie, Trash crezu că se uitau la fântână. Întinzându-și gâtul, crezu că distinge ceva întins pe gazonul din fața fântânii, fără să-și dea seama ce anume.

Se simți apucat de cot. Era Lloyd, alb la față și nervos.

— Te-am căutat. *El* vrea să te vadă mai târziu. Intre timp, avem altceva de făcut. Doamne, cât urăsc treaba asta. Haide. Am nevoie de ajutor, iar tu ai fost ales.

Trashcan Man simțea că i se rotesc toate în cap. *El* dorea să-l vadă! *El!* Intre timp însă, urma... să se întâmple ceva.

— Ce anume, Lloyd? Ce este?

Lloyd nu-i răspunse. Ținându-l în continuare ușor de braț, îl conduse pe Trashcan Man spre fântână. Mulțimea le făcu loc, s-ar fi zis că aproape se ferea din calea lor. Culoarul îngust prin care treceau părea izolat cu un strat rece și neclintit de dezgust și de teamă.

În fața mulțimii se afla Whitney Horgan, trăgând dintr-o țigară. Unul dintre asistenții lui se sprijinea de obiectul pe care Trash nu reușise să-l distingă prea bine până atunci. Era o cruce din lemn. Partea ce urma să stea pe verticală era lungă de vreo patru metri. Semăna cu un *t* mic.

— E aici toată lumea? întrebă Lloyd.

— Da, îi comunică Whitey, cred că da. Winky a strigat toată lista. Nouă tipi sunt plecați din stat. Flagg a zis că nu face nimic. Cum te descurci, Lloyd?

— O să fie bine. Ei... nu chiar bine, dar știi... am să mă descurc.

Whitey făcu un semn din cap către Trashcan Man.

— Cât știe puștiul?

— Habar n-am de nimic, interveni Trashcan, mai încurcat ca oricând. În el se dădea o luptă surdă între speranță, venerație și groază. Ce se întâmplă? Cineva zicea ceva despre Heck...

— Da, despre Heck este vorba, confirmă Lloyd. S-a înfruptat din droguri. Teribilă lovitură, îmi vine să urlu când mă gândesc ce lovitură afurisită. Haide, Whitey, spune-le să-l scoată afară.

Whitey se îndepărtă de Lloyd și de Trash, pășind peste o gaură rectangulară în pământ. Orificiul fusese căptușit cu ciment. Judecând după dimensiune și adâncime, părea pregătit pentru ca acolo să fie introdus capătul crucii. Whitney "Whitey" Horgan urca deja treptele largi, dintre piramidele aurii, iar Trashcan Man simți cum îi seacă toată saliva din gură. Se răsuci brusc, mai întâi către mulțimea tăcută ce aștepta în semicerc sub cerul azuriu, apoi spre Lloyd, care — palid și tăcut — cerceta crucea și-și rupea cu unghiile vârful alb al unui coș din bărbie.

— Voi... noi... trebuie să-l ținim în piroane? reuși Trashcan să îngaime. De-asta ne-am adunat aici?

Deodată, Lloyd își vârî mâna în buzunarul cămășii lui uzate.

— Știi, am ceva pentru tine. Este de la *el*, pentru tine. Nu pot să te oblig s-o primești, dar cel puțin mă bucur că n-am uitat să ți-o ofer. O accepți?

Extrase din buzunar un lanț subțire din aur cu un gagat negru la capăt. În piatră, întocmai aceleia pe care o purta Lloyd, se vedea un punct mic și roșu. O făcu să penduleze înaintea ochilor lui Trashcan Man, ca și cum ar fi fost o amuletă de hipnotizator.

Adevărul se putea citi în ochii lui Lloyd, prea limpede ca să nu fie recunoscut, iar Trashcan Man înțelese că nu avea vreun rost să plângă sau să-și frângă mâinile — nici înaintea *lui*, nici a nimănui altcineva, dar mai ales în nici un caz înaintea *lui* — pretinzând că n-a înțeles. *Dacă accepți asta, accepți totul*, îi spuneau ochii lui Lloyd. *Ce anume implică totul? Păi, Heck Drogan, sigur că da. Heck și cu gaura cimentată din pământ, făcută în așa fel încât acolo să se potrivească perfect crucea lui Heck.*

Încet, întinse mâna. Se opri chiar înainte ca degetele să poată atinge lanțul din aur.

Aceasta este ultima mea șansă. Cea din urmă șansă de a fi Donald Merwin Elbert.

Intervenii însă o altă voce, care-i vorbea cu mai mare autoritate (dar și cu o anumită blândețe, ca o mână aducând răcoarea pe o frunte cuprinsă de febră), spunându-i că vremea unei alegeri trecuse de mult. Dacă acum prefera să fie Donald Merwin Elbert, trebuia să plătească cu viața. Îl căutasese pe Omul Întunecat din proprie inițiativă (dacă există așa ceva pentru Gunoierii acestei lumi) și acceptase favorurile Omului Întunecat. Omul Întunecat îl salvase de la moarte sigură, scăpându-l din mâinile lui The Kid (că tot Omul Întunecat îl trimisese pe The Kid, chiar cu acest scop, nu-i mai trecu prin minte lui Trashcan Man), prin urmare, asta însemna că-și datora viața aceluiași Om Întunecat... cel pe care unii dintre cei de aici îl numeau uneori Momâia Ambulantă. Viața lui! Oare nu și-o oferise chiar el, într-atâtea rânduri?

Dar sufletul... Ți-ai oferit oare și sufletul?

Dacă tot intru în rahat, mai bine intru de tot, gândi Trashcan Man și prinse cu gingășie lanțul cu o mână și piatra cu cealaltă. Piatra era rece și netedă. O strânse câteva clipe în pumn, ca să vadă dacă o poate încălzi. Îi trecu prin minte că nu avea nici un rost, ceea ce era purul adevăr. Și-o puse la gât, iar piatra i se lipi de piele, ca un minuscul bulgăre de gheață.

Dar răceala ei nu-l deranja.

Răceala aceea îi potolea focul ce ardea mereu în mintea lui.

— Este suficient să-ți spui că nu-l cunoști, îl sfătui Lloyd. Despre Heck vorbesc. Așa procedez eu, întotdeauna. Îmi vine mai ușor...

Două dintre ușile uriașe ale hotelului se deschiseră cu zgomot. Urlete frenetice și înspăimântătoare ajunseră până la urechile lor. Mulțimea oftă într-un glas.

Un grup de nouă oameni coborî scările. Hector Drogan se afla în mijloc. Se lupta ca un tigru prins într-o plasă. Obrajii îi erau palizi ca moartea, cu excepția a două pete viu colorate de pe pomeți. Sudoarea îi curgea în șuvoaie din toți porii. Fusese dezbrăcat până la piele. Cinci bărbați se străduiau să-l țină. Unul dintre ei era Ace High, puștiul pe care Heck îl necăjise din pricina numelui.

— Ace! bolborosi Hector. Hei, Ace, ce spui? Nu vrei să-mi dai o mână de ajutor? Spune-le să renunțe la toată chestia asta, băiete — sunt în stare să mă lecuiesc, jur pe Dumnezeuul meu că pot să mă curăț de păcat. Ce spui? Nu vrei să-mi dai o mână de ajutor? *Te implor*, Ace!

Ace High nu-i răspunse; strânse doar și mai tare brațul lui Heck, care se zbătea din răspuțeri. Nici nu era nevoie de alt răspuns. Hector Drogan începu iarăși să urle. Asta nu-i servea la nimic, pentru că-l târau mai departe, traversând pavilionul și apropiindu-se de fântână.

În spatele lui veneau trei bărbați, cu solemnitatea unor ciocli: Whitney Horgan, cărând o geantă mare de voiaj, un tip pe care-l chema Roy Hoopes, cu o scară și Winky Winks, un bărbat chel, ai cărui ochi clipeau neîncetat. Winky avea în mână o placă de care era prinsă cu o clamă o foaie de hârtie bătută la mașină.

Heck fu purtat până la picioarele crucii. Din el radia teribila duhoare a fricii; își rotea ochii, al căror alb noroios semăna cu acela al cailor lăsați afară, în plină furtună.

— Hei, Trashy, rosti el răgușit, în timp ce Roy Hoopes fixa scara în spatele lui. Trashcan Man. Spune-le s-o lase baltă, prietene. Spune-le că pot să mă vindec. Spune-le că o sperietură ca asta face cât zece cure de dezintoxicare. Spune-le, omule!

Trashcan își coborî privirile în pământ. Când își îndoi gâtul, piatra neagră pendulă, intrându-i în raza vizuală. Ochiul cel roșu părea să-l fixeze.

— Nu te cunosc, mormăi el.

Cu coada ochiului îl văzu pe Whitey, lăsat într-un genunchi, cu țigara atârând din colțul gurii și cu ochiul stâng închis, ca să nu-i intre fumul. Deschidea geanta de voiaj și scotea din ea pene ascuțite din lemn. Spre groaza lui Trashcan Man, erau lungi și fioroase ca niște ancore pentru cort. Așeză obiectele în iarbă și apoi scoase la iveală și un ciocan mare, tot din lemn.

În ciuda murmurului de voci din jur și a panicii și derutei din mintea lui Hector Drogan, cuvintele lui Trashcan Man ajunseseră până la el.

— Adică ce *vrei* să spui, cum nu mă cunoști? Țipă el înnebunit. Am luat micul dejun împreună, chiar alaltăieri! I te-ai adresat puștiului de acolo cu "domnule High". *Cum adică nu mă cunoști, mincinos afurisit?*

— Ba nu te cunosc deloc, repetă Trash, ceva mai limpede, de aceasta dată.

Acum nu mai simțea decât o imensă ușurare. Înaintea lui se afla acum un străin, care aducea puțin cu Carley Yates. Cu un gest inconștient, prinse piatra în mână și o strânse. Răceala ei îi dădu și mai multă siguranță.

— *Mincinos ce ești!* urlă Heck. *Mincinosule! Mă cunoști prea bine! Mă cunoști foarte bine, mincinosule!*

Începuse să se zbată iarăși, încordându-și mușchii din răputeri, iar sudoarea i se scurgea pe pieptul și pe brațele dezgolite.

— Nu, nu te cunosc. Nu te cunosc și nici nu *vreau* să te cunosc.

Heck începu să urle din nou. Cei patru bărbați îl țineau cu toată forța, gâfâind, cu respirația tăiată.

— Începeți, le porunci Lloyd.

Heck fu tras spre spate. Unul dintre oameni întinse un picior și-i puse piedică, iar Heck ateriză jumătate pe cruce, jumătate lângă. Între timp, Winky începuse să citească textul bătut la mașină cu o voce înaltă, care reteza Țipetele lui Heck ca uruitul unui gater.

— Atențiune, atențiune, atențiune! Din ordinul lui Randall Flagg, Conducător al Poporului și Prim Cetățean, acest om, Hector Alonzo Drogan pe numele lui, va fi executat prin crucificare, pentru că a comis delictul de folosire a drogului.

— *Nu! Nu! Nu!* urlă Heck isteric. Brațul lui stâng, unsuros din cauza sudorii, îi scăpă lui Ace High și, instinctiv, Trash îngenunche și fixă mâna la loc, lipindu-i încheietura de brațul crucii, în secunda următoare, Whitey se lăsă pe vine, lângă Trashcan, aducând ciocanul din lemn și două piroane. Cu țigara atârând încă din colțul buzelor, ai fi zis că tocmai a ieșit în curtea din spate, ca să facă o mică lucrare de tâmplărie.

— Mda, bine, ține-l așa, Trash, până-l prind în piron. Termin imediat.

— Utilizarea drogurilor nu este permisă în Societatea Poporului, deoarece afectează capacitatea celui ce le utilizează de a contribui plenar în cadrul Societății Poporului, proclamă Winky.

Vorbea repede, ca și cum ar fi fost la o licitație, iar ochii i se strângeau, clipeau și tremurau tot timpul.

— Revenind la cazul în speță, acuzatul Hector Drogan a fost prins cu accesoriile de rigoare și cu o mare cantitate de cocaină.

Țipetele lui Heck atinseseră acum nivelul la care ar fi fost în stare să spargă cristalul, dacă ar fi existat asemenea obiecte prin preajmă. Capul i se bălăbănea dintr-o parte în cealaltă. La buze îi apăruse spumă. Din brațe îi curgeau panglici de sânge. Șase bărbați, printre care și Trashcan Man, ridicară crucea și o fixară în postamentul din ciment. Silueta lui Hector Drogan se profila pe cer, cu capul lăsat pe spate și cu un rictus de durere întipărit pe chip.

— ... este spre binele Societății Poporului, striga Winky mai departe. Comunicatul se încheie cu un avertisment solemn și salutări către Poporul din Las Vegas. Fie ca acest act oficial să fie prins în cuie deasupra creștetului ticălosului. Actul este marcat cu sigiliul Primului Cetățean, *RANDALL FLAGG* pe numele lui.

— *Vai, Dumnezeuul meu, mă DOARE!* se înălță strigătul lui Hector Drogan. *Vai, Doamne, Doamne, Doamne Dumnezeuul meu!*

Mulțimea nu se clinti din loc încă aproape o oră, fiecare temându-se să nu se bage de seamă că ar fi plecat primul. Pe multe figuri se citea dezgustul, pe multe altele un soi de însuflețire amorțită... În schimb, dacă ar fi fost să cauți un numitor comun, acela era spaima.

Și totuși, Trashcan Man nu se temea. De ce-ar fi fost speriat? Nu-l cunoscuse pe omul acela. Nu-l cunoscuse deloc.

Ceasul arăta 10.15 în seara aceea, când Lloyd apără în camera lui Trashcan Man. Îi aruncă o privire și-i zise:

— Ești îmbrăcat. Bine. Credeam că poate te-ai culcat.

— Nu, îi răspunse acesta. Sunt treaz. De ce?

Lloyd îi răspunse cu voce scăzută:

— A sosit momentul, Trashy. Vrea să te vadă. Flagg.

— El?...

— Chiar el.

Trashcan Man simți că plutește.

— Unde se află? Îmi dau și viața pentru el, vai, da...

— La ultimul etaj. A venit imediat după ce-am terminat incinerarea trupului lui Drogan.

Fuse pe țarm. De-abia sosisese înainte ca Whitey și cu mine să ne întoarcem de la groapa de gunoi. Nimeni nu-l vede venind sau plecând, Trash, dar știm întotdeauna când pleacă. Sau când vine. Haide, să mergem.

Peste doar patru minute, liftul ajunsese la ultimul etaj și Trashcan Man coborî, cu fața luminată și cu ochii ieșiți din cap de emoție. Lloyd rămase în lift. Trash se întoarse spre el:

— Tu nu?...

Lloyd reuși să-și compună un zâmbet strâmb.

— Nu, vrea să fie singur cu tine. Mult noroc, Trash.

Înainte să mai poată spune ceva, ușa se închise și liftul porni. Trashcan Man se afla într-un hol mare și somptuos. Existau două uși... iar cea din capătul opus se deschidea încet. Acolo domnea întunericul. Trash distinse totuși o siluetă în cadrul ușii. Și niște ochi. Ochi de culoare roșie.

Cu inima bătându-i tare în piept, cu gura uscată, Trashcan Man porni spre forma aceea. Pe măsură ce se apropia, aerul părea să devină din ce în ce mai rece. Pe brațele lui arse de soare i se făcu piele de găină. Undeva, în străfundurile ființei lui, cadavrul lui Donald Merwin Elbert se răsucea în mormânt și se tânguia.

Apoi se lăsă din nou liniștea.

— Trashcan Man, se auzi o voce înceată și fermecătoare. Cât de bine îmi pare că te afli printre noi. Nici nu știi cât de bine îmi pare.

Cuvintele îi ieșiră din gură ca niște fire de praf:

— Îmi... Îmi dau și viața pentru tine.

— Da, rosti mângâietor umbra din pragul ușii. Îi zâmbi apoi, iar printre buzele întredeschise văzu un șirag de dinți albi. Dar nu cred că se va ajunge până acolo. Poftim înăuntru. Vreau să te privesc.

Cu ochii strălucind nefiresc, cu fața vlăguită a unui noctambul, Trashcan Man pătrunse în încăperea, unde domnea semiobscuritatea. Ușa se închise în urma lui. O mână teribil de fierbinte prinse mâna de gheață a lui Trashcan Man... și, ca prin farmec, se simți împăcat.

— Ai de împlinit o lucrare, în mijlocul deșertului. O lucrare măreață, Trash. Dacă vrei să o faci.

— Orice, șopti Trashcan Man. Orice.

Randall Flagg își lăsă brațul pe umerii lui scheletici și-i spuse:

— Am să te pun să dai foc. Haide, să bem ceva și să stăm de vorbă.

Avea să se aprindă un foc cum nu s-a mai văzut.

CAPITOLUL 49

CÂND SE TREZI, Lucy Swann constată că era ora 11.45, după ceasul marca Pulsar pe care-l purta la mână. Văzu fulgere tăcute la vest, unde se înălțau munții — *Rocky Mountains*, se corectă ea, aproape cu respect. Înainte de călătoria aceasta nu trecuse niciodată la vest de Philadelphia, unde locuia cumnatul ei. Adică locuise.

Cealaltă jumătate a sacului de dormit dublu era goală; de fapt, asta o trezise. Se gândi să se răsucească pe cealaltă parte și să adoarmă la loc — se întorcea el și singur în pat când termina — apoi se sculă și se îndreptă liniștită spre locul unde bănuia că avea să-l găsească, în partea apuseană a taberei. Pășea vioi, fără să tulbure pe nimeni. Cu excepția judecătorului, bineînțeles; la ora 11.50 era încă în timpul plantonului său, iar pe Judele Farris nu-l prindea nimeni moțâind în timpul serviciului. Judecătorul avea șaptezeci de ani și li se alăturase la Joliet. Acum grupul număra nouăsprezece persoane, cincisprezece adulți, trei copii și Joe.

— Lucy? o chemă judecătorul în șoaptă.

— Da. Nu l-ai văzut...

Judecătorul râse pe înfundate.

— Sigur că da. A ieșit lângă șosea. La fel ca ieri și ca alaltăieri noapte.

Lucy se apropie și văzu Biblia deschisă.

— Ai să-ți strici ochii dacă citești la lumina asta.

— Prostii. Lumina stelelor este cea mai bună pentru Biblie. Poate singura lumină. Ce zici de asta? *Oare omul pe pământ nu este ca într-o slujbă ostășească și zilele lui nu sunt ca zilele unui simbriaș? El este asemenea robului care suspină după umbră, asemenea năimitului care-și așteaptă simbria. Astfel și cu am avut parte de luni de durere, și mi-au fost date nopți de suferință. Dacă mă culc, zic: Când va veni ziua? Dacă mă scol, întreb: Când va veni seara? Și sunt năpădit de fel de fel de arătări până la asfințit.*

Cartea lui Iov, 7, 1-4.

— Nemaipomenit, zise Lucy nu foarte entuziasmată. Foarte drăguț.

— Nu este drăguț, e Iov. Nimic nu este foarte drăguț în Cartea lui Iov, Lucy. Închise Biblia. *Sunt năpădit de fel de fel de arătări până la asfințit.* Iată omul tău, Lucy: leit Larry Underwood, din cap până-n picioare.

— Știu, îi mărturisi ea, oftând. Ce n-aș da să aflu ce anume îl frământă.

Judecătorul, care avea bănuielile lui, rămase tăcut.

— Nu poate fi vorba de vise, continuă ea. Nimeni nu le mai are, poate doar Joe. Iar Joe... este altfel.

— Da, așa este. Bietul băiat.

— Și toată lumea este sănătoasă. Cel puțin după moartea doamnei Vollman.

La două zile după apariția judecătorului, o pereche care se prezentase drept Dick și Sally Vollman hotărâse să rămână alături de Larry și de grupul lui pestriț de supraviețuitori. Lucy fu de părere că existau șanse infime ca gripa să fi cruțat un soț și o soție, bănuind că mariajul lor era încheiat pe baza legii naturale și era de dată recentă. Aveau peste patruzeci de ani și erau foarte îndrăgostiți unul de celălalt, se vedea limpede. Apoi, cu o săptămână în urmă, când se aflau în casa bătrânei din Hemingford Home, Sally Vollman se îmbolnăvise. Făcuseră popas timp de două zile, așteptând neputincioși să se facă mai bine sau să moară. Murise. Dick Vollman rămăsese alături de ei, dar acum era cu totul alt om — tăcut, îngândurat, tras la față.

— A pus la inimă, nu? îl întreabă ea pe Judele Farris.

— Larry este un om care s-a regăsit pe sine relativ târziu, îi spuse judecătorul, dregându-și glasul. Cel puțin așa mi se pare mie. Bărbații care suferă târziu acest proces de clarificare nu sunt niciodată siguri pe ei. Ei posedă toate calitățile unui cetățean model de care ne vorbesc cărțile despre teoria drepturilor și îndatoririlor cetățenești: partizani, dar niciodată habotnici, respectă adevărul faptelor din jurul oricărei situații și nu le deformează niciodată, devin incomozi în postura de conducători, dar sunt rareori în stare să refuze o responsabilitate ce le-a fost oferită... sau vârată pe gât. În sistemele democratice, ei sunt cei mai buni lideri, pentru că nu se îndrăgostesc de putere. Ba dimpotrivă. Dacă lucrurile merg prost, în schimb... când moare o doamnă Vollman oarecare... Oare s-a întâmplat din cauza diabetului? se întrerupse judecătorul pe sine însuși. Probabil ca da. Cianoză a pielii, căderea rapidă în stare de comă... posibil, foarte posibil. Dar dacă este așa, unde era insulina? Poate că a vrut să moară? Deci să fi fost o sinucidere?

Judecătorul se cufundă într-o pauză de gândire, cu mâinile adunate sub bărbie. Ai fi zis că este o imensă pasăre neagră de pradă, clocind în cuib.

— Spuneai ceva despre momentele în care lucrurile nu merg bine, îi sugera Lucy cu blândețe.

— Când merge prost — când moare Sally Vollman, de exemplu, din cauza diabetului, sau a unei hemoragii interne, sau cine știe de ce — un om ca Larry se consideră vinovat. Bărbații pe care-i idolatrizează cărțile despre științele cetățenești nu au decât rareori un sfârșit cumsecade. Melvin Purvis, acel super G-man din anii treizeci, s-a împușcat cu pistolul de serviciu, în 1959. Când a fost asasinat, Lincoln nu era decât un bărbat îmbătrânit înainte de vreme, la un pas de a suferi o prăbușire nervoasă. Obişnuiam să vedem cum decada președinții sub ochii noștri, de la o lună la alta, ba chiar de la o săptămână la alta, pe televiziunea națională — ce excepția lui Nixon, desigur, care era la fel de însetat de putere pe cât este un vampir însetat de sânge, și cu excepția lui Reagan, care arăta puțin prea prost ca să mai apuce să îmbătrânească. Presupun că și Gerald Ford era cam în aceeași situație.

— Cred că mai este ceva, în afară de asta, îi spuse Lucy cu tristețe.

El o privi cercetător.

— Cum sunau cuvintele acelea? Sunt năpădit de fel de fel de arătări până la asfințit?

El îi confirmă printr-un gest.

— Nu ți se pare o descriere destul de potrivită pentru un bărbat îndrăgostit? întreabă Lucy.

O privi, surprins de faptul că ea știa de la bun început lucrul pe care el nu dorise să-l spună. Lucy ridică din umeri, zâmbi — un rictus amar al buzelor.

— Femeile știu, îi mărturisi ea. Femeile știu aproape întotdeauna.

Înainte ca el să-i răspundă, Lucy porni — ca și cum ar fi fost purtată de o forță nevăzută — spre șosea, unde stătea Larry, gândindu-se la Nadine Cross.

— Larry?

— Aici, îi răspunse el scurt. De ce mă cauți?

— Mi s-a făcut frig, îi spuse ea. Bărbatul stătea cu picioarele încrucișate, la marginea drumului, meditănd. E puțin loc și pentru mine?

— Desigur.

Îi făcu loc. Pământul mai păstra un strop din căldura zilei ajunsă acum la sfârșit. Se așeză lângă el. Bărbatul își trecu un braț peste umărul ei. Potrivit estimării lui Lucy, se aflau acum la șaptezeci și cinci de kilometri est de Boulder. Dacă reușeau să pornească la drum mâine înainte de ora 9, puteau să ajungă în Boulder Free Zone înainte de prânz.

Bărbatul cu care vorbiseră prin radio folosisese denumirea de Boulder Free Zone; pe el îl chema Ralph Brentner și le mărturisise (oarecum jenat) că Boulder Free Zone era mai ales un semnal de apel radio, dar lui Lucy îi plăcea foarte mult și așa, pentru felul cum suna acest nume. Sugera perfect ideea unui nou început. Iar Nadine Cross adoptase denumirea cu un zel aproape religios, ca și cum ar fi fost un talisman.

La trei zile după ce Larry, Nadine, Joe și Lucy ajunseseră la Stovington și descoperiseră că centrul epidemiologie este pustiu, Nadine avusese ideea să-și facă rost de un radio CB și să înceapă să urmărească cele patruzeci de canale. Larry îi acceptase ideea din toată inima, așa cum accepta majoritatea ideilor ei, îi trecu lui Lucy prin minte. N-o înțelegea câtuși de puțin pe Nadine Cross. Larry era îndrăgostit de ea, asta putea să constate oricine, dar Nadine nu părea să aibă prea mult de-a face cu el în particular, în afara rutinei zilnice.

Oricum, ideea cu CB-ul fusese foarte bună, chiar dacă creierul ce o produsese părea încremenit în gheață (cu excepția clipelor când era vorba de Joe). Era cel mai ușor mod de a descoperi și alte grupuri, zisese Nadine, și de a stabili o întâlnire.

De aici se stârnise o discuție destul de încurcată în cadrul grupului, care în momentul

respectiv avea o jumătate de duzină de membri, punându-i la socoteală și pe Mark Zellman, un sudor din nordul Statului New York, și pe Laurie Constable, o asistentă medicală în vârstă de douăzeci și șase de ani. Iar din discuția respectivă se pornise o ceartă destul de neplăcută, în legătură cu visele.

Laurie începuse printr-un protest, afirmând că știa *exact* încotro se îndreaptă. Îl urmau pe Harold Lauder cel inventiv și grupul lui, spre Nebraska. Ce altceva ar fi putut face, ținând cont că existau motive atât de puternice. Forța viselor era mult prea puternică spre a putea fi negată.

După mai multe replici schimbate pe tema asta, Nadine devenise isterică. Ea nu avusese nici un vis — apoi sublinie: *nici un fel de afurisit de vis de felul ăsta*. Dacă ceilalți doreau să practice hipnoza, unii asupra celorlalți, foarte bine. Atâta vreme cât exista o bază rațională de a continua drumul spre Nebraska, cum fusese mesajul de la Stovington, totul era în regulă. Dar dorea să se înțeleagă foarte bine că ca nu mergea din cauza a tot felul de prostii metafizice. Dacă lor le era indiferent, din punctul ei de vedere prefera să aibă încredere în radiouri și nu în închipuiri.

Mark încercase să-i potolească încordarea cu un zâmbet prietenos și deschis, spunându-i:

— Dacă n-ai avut nici un vis, cum se face că m-ai trezit azi-noapte, pentru că vorbeai în somn?

Nadine se făcuse albă ca varul.

— Cumva mă faci mincinoasă? întrebă ea aproape țipând. Pentru că dacă asta vrei să spui, unul dintre noi trebuie să plece de aici chiar acum!

Joe se strânse lângă ea, scâncind.

Larry aplanase conflictul incipient, arătându-se de acord cu ideea unui CB. Iar de o săptămână încoace începuseră să recepționeze mesaje, nu din Nebraska (părăsită încă înainte să poată ajunge ei acolo — lucru pe care îl aflaseră din vise, chiar dacă în vremea aceea visele își mai pierduseră din consistență și păreau mai puțin stringente), ci de la Boulder, Colorado, situat la nouă sute de kilometri vest — semnale transmise prin puternicul emițător al lui Ralph.

Lucy își amintea de fețele bucuroase, aproape extatice ale celorlalți la auzul cuvintelor pronunțate de Ralph Brentner, trăgănat și nazalizat, cu accent de Oklahoma: "Aici Ralph Brentner, Boulder Free Zone. Dacă mă auziți, răspundeți pe Canalul 14. Repet, pe canalul 14."

Îl auzeau bine pe Ralph, dar atunci nu aveau încă un emițător suficient de puternic să-i confirme. Între timp se apropiaseră, iar de la prima transmisie încoace aflaseră încă o mulțime de lucruri, că bătrâna aceea, Abigail Freemantle pe numele ei (deși Lucy nu avea să i se adreseze în gândurile ei decât cu Mother Abigail) și grupul ei ajunseseră cei dintâi, dar că, începând de atunci li se alăturaseră grupuri răzlețe, formate din câte doi sau trei și până la cete de câte treizeci de persoane. Când Brentner intrase pentru prima oară în legătură cu ei, existau două sute de oameni la Boulder; în seara aceasta, când reușeau să converseze cu ușurință între ei, propriul lor CB funcționând perfect de la această distanță — erau peste trei sute cincizeci. Adăugând și grupul lor, numărul total avea să se apropie binișor de patru sute de oameni.

— Îți dau un bănuț pentru gândul tău, îi spuse Lucy lui Larry, așezându-și mâna pe brațul lui.

— Mă gândeam la ceasul acesta și la moartea capitalismului, îi răspunse el, arătând spre Pulsarul lui Lucy. Regula era că dacă nu dădeai din rât cât puteai, mureai — iar porcul care rămă cel mai tare se alegea cu Cadillacul roșu-alb-albastru și ceasul Pulsar. Acum trăim într-o adevărată democrație. Oricare doamnă din America își poate permite un Pulsar digital și o haină din vizon albastru.

Izbucni în râs.

— Poate ai dreptate. Dar am să-ți zic ceva, Larry. Eu poate nu știu prea multe despre capitalism, în schimb am aflat ceva despre ceasul ăsta de o mie de dolari. Știu că nu este bun de nimic.

— Nu? exclamă el, zâmbindu-i mirat. Era un model dintre cele mici, dar părea absolut autentic. Ea se bucură să-l vadă zâmbind — zâmbetul fiindu-i adresat doar ei. De ce nu?

— Pentru că nimeni nu știe cât este ora, îi răspunse Lucy obraznic. Acum patru sau cinci zile v-am întrebat pe domnul Jackson, pe Mark și pe tine, unul după celălalt. Mi-ați spus o altă oră, fiecare dintre voi, și că ceasurile voastre se opriseră cel puțin o dată, la un moment dat... Ți-aduci aminte de locul acela unde măsurau ora lumii? Am citit odată un articol despre asta într-o revistă, așteptând să-mi vină rândul la un doctor. Mi s-a părut extraordinar. Socoteau până și micro-microsecundele. Aveau pendule și ceasuri solare, ce vrei și ce nu vrei. Uneori îmi vine în minte locul acela și simt că înnebunesc. Toate ceasurile de acolo s-au oprit, probabil, iar eu pot la mână un ceas Pulsar de o mie de dolari pe care l-am șutit dintr-un magazin de bijuterii, care nu este în stare să măsoare timpul cu precizie de o secundă, după cum s-ar cuveni. Din cauza gripei. A afurisitei de gripă.

Ea căzu în muțenie și o vreme rămaseră amândoi tăcuți. Apoi Larry îi arătă spre cer.

— Ia uită-te acolo!

— Cum? Unde?

— La ora 3. Și acum la 2.

Se uită în sus, dar nu reuși să vadă punctul pe care Larry încerca să i-l arate decât atunci când îi prinse obrazii între palmele calde și o îndreptase spre sectorul de cer respectiv. O lumină strălucitoare, ca a unei stele, însă mai puternică și mai stabilă, străbătând repede bolta cerească de la est spre vest.

— Doamne Dumnezeule, strigă ea, este un avion, nu-i așa, Larry? Un avion?

— Nu, este un satelit al pământului. Probabil că se va mai roti acolo vreme de șapte sute de ani.

Îl urmăriră cu privirea până ce dispăru dincolo de masa întunecată a Munților Rockies.

— Larry? întrebă ea încet. De ce nu vrea Nadine să recunoască? Mă refer la vise.

Simți o abia perceptibilă încordare a lui și regretă că provocase o asemenea discuție. Dar

acum, că apucase s-o facă, era hotărâtă să meargă până la capăt... dacă el nu i-o reteza.

— Ea susține că nu are nici un vis.

— Și totuși visează. Mark avea dreptate. Și de vorbit vorbește în somn. Într-o noapte bolborosea atât de tare, încât m-a trezit și pe mine.

Acum o privea țintă. După o vreme, o întrebă:

— Și ce anume spunea?

Lucy se gândi mai întâi, încercând să-și aducă aminte cu exactitate.

— Se zbătea în sacul ei de dormit și repeta mereu așa: "Nu, nu face asta, e foarte rece, nu, nu pot să suport, e atât de rece, atât de rece." Apoi a început să-și smulgă părul. A început să-și smulgă părul în somn. Și să geamă. M-au trecut toți fiorii.

— Oamenii au coșmaruri, Lucy. Asta nu înseamnă neapărat că li se arată... ei bine, *el*.

— E mai bine să nu prea vorbești despre el după lăsarea întinericului, nu?

— Da, e mai bine să nu.

— Se poartă ca și cum s-ar deșira, Larry, înțelegi ce vreau să spun?

— Da.

În ciuda pretențiilor ei că nu visează, sub ochi îi apăruseră pungi maronii înainte de a ajunge la Hemingford Home. Bucla ei minunată de păr alb și greu se albise vizibil. Iar dacă o atingeai, tresărea. *Ca arsă*.

— O iubești, greșesc cumva?

— Vai, Lucy, îi răspunse el pe ton de reproș.

— Nu, n-aș vrea decât să știi că... Lucy clătină cu putere din cap, la vederea expresiei lui. Trebuie neapărat să-ți spun lucrul acesta. Eu văd cum te uiți tu la ea... și cum se uită uneori ca la tine, când ești ocupat cu altceva și se simte... în siguranță. Ea te iubește, Larry. Dar îi este teamă.

— Teamă de ce? Teamă *de* ce?

Prin mintea lui trecu încercarea de a face dragoste cu ea, la trei zile după eșecul de la Stovington. De atunci devenise tăcută — uneori se arăta chiar veselă, dar era lesne de ghicit că veselia ei era *chinuită*. Joe adormise. Larry se așezase alături de ea și pentru o vreme conversaseră, nu despre situația de acum, ci despre vremurile cele vechi și sigure. Larry încercase să o sărute. Ea-l respinsese, întorcându-și capul, dar nu înainte ca el să simtă exact lucrul despre care-i vorbea Lucy acum. Încercase din nou, purtându-se aspru și blând în același timp, dorind-o îngrozitor de tare. Și, pentru doar o clipită, ea cedase, îi arătase cum *ar fi*, dacă...

Apoi se desprinsese de el și se îndepărtase, cu fața palidă, cu brațele încrucișate pe piept, prinzându-și coatele în palme și cu fruntea plecată.

Să nu mai faci asta vreodată, Larry. Te rog să nu mai faci. Dacă nu, va trebui să-l iau pe Joe și să plec.

De ce? De ce, Nadine? De ce trebuie să faci din asta atâta caz?

Nu-i răspunsese. Rămăsese în postura aceea, cu capul plecat, iar sub ochi i se ghiceau deja pungile acelea maronii, ca niște vânătăi.

Dacă aș putea, ți-aș spune, îi răspunsese ea în cele din urmă, și se îndepărtase fără să se uite înapoi.

— Am avut o prietenă care se purta la fel, într-o măsură oarecare, îi povesti Lucy. Eram în ultimul an de liceu. Pe ea o chema Joline. Joline Majors. Joline nu era la liceu. Renunțase la școală ca să se mărite cu prietenul ei. El era în Navy. Ea era însărcinată când s-au căsătorit, dar pe urmă a pierdut copilul. Soțul ei era multă vreme plecat, iar Joline... ei îi plăcea să se distreze. Se dădea în vânt după chestia asta, iar bărbat-su era un adevărat urs gelos. I-a pus în vedere că dacă descoperă vreodată că mișculează ceva în spatele lui, îi rupe amândouă brațele și-i distruge fața. Poți să-ți imaginezi ce viață mai era și aia? Vine bărbatul acasă și-ți zice: "Păi, știi ceva, eu acum plec cu nava mea, iubito. Dă-mi un sărut și pe urmă ne tăvălim puțin în fân și, apropo, dacă vin acasă și-mi zice careva că ți-ai făcut de cap, am să-ți rup mâinile și-o să-ți fac moaca praf."

— Mda, nu prea mi se pare o chestie plăcută.

— După o vreme, face cunoștință cu un tip, continuă Lucy. El era profesor asistent de educație fizică la Burlington High. Se ascundeau cât puteau, privind mereu peste umăr, și nu știi exact dacă bărbat-su pusese pe careva s-o spioneze, dar după o vreme, nici nu mai avea vreo importanță dacă pusese sau nu, iar Joline o luase puțin razna. De exemplu, își închipuia că un individ care aștepta autobuzul la colț era unul dintre prietenii soțului ei. Sau dacă nu acela, comis-voiajorul care sosea imediat în urma ei și a lui Herb la motelul de două parale unde trăgeau. Ba gândul acesta îi venea chiar dacă motelul respectiv se afla undeva, într-un colț din New York State. Sau îl bănuia până și pe polițistul care-i îndrepta spre un teren de picnic, atunci când se aflau împreună. În cele din urmă ajunsese să țipe dacă o ușă era trântită de vânt și tresărea ori de câte ori cineva urca scările la ea acasă. Și curr locuia într-o casă împărțită în șapte mici apartamente, cineva urca pe scări mai tot timpul. Herb se sperie și o părăsi. Nu se speriasse de soțul Jolinei — se speriasse de ea. Chiar înainte ca bărbatul ei să vină acasă, în permisie, Joline a suferit un șoc nervos. Și toate astea fiindcă se dădea puțin prea mult în vânt după iubito... și din cauză că el era turbat de gelozie. Nadine mi-aduce aminte de fata aceea, Larry. Îmi pare rău pentru ea. Din câte îmi dau seama, nu țin foarte mult la ea, dar mi-e milă totuși milă. Arată îngrozitor.

— Vrei să spui că Nadinei îi este teamă de mine la fel cum acelei fete îi era frică de soțul ei?

Lucy îi răspunse astfel:

— Poate. Am să-ți spun următorul lucru — indiferent unde s-o afla soțul Nadinei, aici nu este.

El râse puțin neliniștit.

— Să mergem la culcare, mâine ne așteaptă o zi grea.

— Da, zise ea, închipuindu-și că nu înțelesese un singur cuvânt din ce-i spusese, apoi

izbucni în lacrimi.

— Hei, hei, exclamă el, încercând s-o atingă și s-o potolească.

Ea se scutură de atingerea lui:

— Nu-i nevoie de asta, din partea mea obții tot ce vrei!

În el mai dănuia suficient din Larry cel de odinioară ca să-și pună problema dacă vocea ei nu ajungea cumva până în tabără.

— Lucy, eu nu ți-am forțat mâna în nici un fel, îi spuse el întunecat.

— Vai, cât de *prost* ești! strigă ea, lovindu-l peste picior. De ce-or fi bărbații așa de proști, Larry? Nu sunteți în stare să vedeți decât ceea ce este alb sau negru. Nu, nu mi-ai forțat mâna în nici un fel. Eu nu sunt ca *ea*. Ei ai putea să-i forțezi mâna oricât și tot o să te scuipe în ochi și o să-și țină picioarele încrucișate. Bărbații au născocit tot felul de denumiri pentru tetele de teapa mea; am auzit că le scriu pe pereții toaletelor. De fapt, nu-i decât atât: îți dorești pe cineva cald, care să simtă și el nevoia *să fie cald*. Simți nevoia de dragoste. Ți se pare un lucru condamnat?

— Nu, nu mi se pare. Dar, Lucy...

— Dar nu crezi în asta, completă ea plină de dispreț. Prin urmare, te ții în continuare după fustele domnișoarei Fudula și între timp te consolezi la orizontală cu Lucy, după ce scapătă soarele.

El clătină din cap și nu scoase nici o vorbă. Era adevărat totul, până la ultima iota. Se simțea prea obosit, prea zdrobit ca să mai caute vreun argument în favoarea lui. Femeia păru să simtă acest lucru; vocea i se împlânzi și-l mângâie pe braț.

— Dacă poți să pui mâna pe ea, Larry, eu voi fi prima care să-ți arunce un buchet. N-am fost ranchiunoasă în viața mea. Numai... ai grijă să nu fii prea dezamăgit.

— Lucy...

Vocea ei se ridică deodată cu o forță și o duritate neașteptate, iar el simți pentru o clipă că i se face pielea de găină.

— După părerea mea, dragostea este foarte importantă și numai dragostea și bunele relații dintre noi ne vor ajuta să răzvim prin toate; iar împotriva noastră luptă ura, mai rău, neantul. Vocea ei coborî. Ai dreptate. S-a făcut târziu. Eu am plecat. Vii și tu?

— Da, îi răspunse el. Se ridicară în picioare, iar el o luă în brațe, fără să mai facă nici un calcul, și o sărută cu foc. Te iubesc atât cât pot, Lucy.

— Știu asta, îi răspunse ea, cu un zâmbet obosit. Știu asta, Larry.

De data asta, îi permise s-o îmbrățișeze. Se întoarseră împreună în tabără, făcură amor, timid, și apoi adormiră.

Nadine se trezi ca o pisică în întuneric, cam la douăzeci de minute după ce Larry Underwood și Lucy Swann se întorseseră în tabără și cam la zece după ce actul lor sexual se consumase și fuseseră furați de somn.

Prin vinele ei treceau fiori de teamă.

Cineva mă vrea, cugetă ea, ascultând cum bătăile inimii ei își domoleau ritmul. Ochii ei, cășcați și plini de întunecime, căutau spre punctul unde ramurile aplecate ale unui ulm brodau cerul cu umbre. *Asta-i tot. Cineva mă vrea. E purul adevăr.*

Dar... este atât de rece.

Părinții și fratele ei muriseră într-un accident de mașină, pe când avea doar șase ani; ea rămăsese acasă să se joace cu o prietenă din vecini în ziua aceea, nu mersese în vizită la unchiu' și la mătușa. Oricum, ei îl iubeau mai mult pe fratele ei, de asta își aducea aminte. Frate-său nu fusese ca *ea*, biată copilă smulsă din leagănul orfelinatului la vârsta de patru luni și jumătate. Originile fratelui erau limpezi. Fratele ei fusese — alămurile, vă rog — *Al Lor Propriu*. Nadine, în schimb, nu-i aparținuse întotdeauna și pururi decât Nadinei. Ea era copilul pământului.

După accident, se mutase la unchiul și la mătușa ei, pentru că ei erau singurele rude. Locuiau la White Mountains, la est de New Hampshire. Își amintea că, atunci când împlinise opt ani, o duseseră într-o excursie de-a lungul lui Cog Railway, pe Mount Washington; din cauza altitudinii, începuse să-i curgă sânge din nas, iar ei se supăraseră pe ea. Mătușa și unchiu' erau prea bătrâni, aveau în jur de cincizeci și cinci de ani când ea împlinea șaisprezece, anul în care alergase sprinten prin iarba încărcată de rouă, sub razele lunii — noaptea vinului, când visele se condensaseră din aerul subțire, aidoma unui lapte nocturn al fanteziei. O noapte de dragoste. Iar dacă băiatul ar fi ajuns-o din urmă, i-ar fi cedat toate premiile pe care ar fi putut să i le acorde, și oare ce importanță ar fi avut dacă ar fi prins-o? Alergaseră, nu era acesta lucrul care conta cu adevărat?

Dar băiatul nu reușise s-o prindă. Un nor se așternuse peste lună. Roua îi lăsa o impresie lipicioasă, neplăcută, care o speria. Gustul de vin din gură i se transformase, nu știa cum, în senzația de vagă acreală pe care ți-o lasă curentul electric. Se petrecuse un fel de metamorfoză, sentimentul că ar fi bine, că *trebuie* să aștepte.

Unde se afla el atunci, logodnicul ci, întunecatul ei mire? Pe ce străzi, pe ce ulițe, lăaturalnice, măsurând timpul cu bătaia tocurilor în beznă mahalalelor, în timp ce în case murmurul fragil al conversației de cocteil rânduia lumea în părți ordonate și raționale? Ce vânturi reci stârnea el? Câte batoane de dinamită căra în rucsacul lui uzat? Cine știa ce nume purta atunci când ea împlinea șaisprezece ani? Cât de bătrân era? Unde fusese casa lui? Ce fel de mamă îl ținuse la piept? Nu era sigură decât că fusese orfan, ca ea, și că vremea lui avea să vină. El mergea mai ales pe drumuri ce nu fuseseră încă trasate, în vreme ce ea nu stătea decât cu un singur picior pe drumurile acelea. Punctul unde căile lor aveau să se unească se găsea undeva, departe. Era american, atâta lucru știa, un bărbat căruia îi plăceau laptele și plăcinta cu mere, un bărbat care prețuia frumusețea nepretențioasă a bujorilor din obraji și a pânzei de bumbac în carouri. Căminul lui era în America, iar căile lui erau secrete — șoselele ascunse,

drumurile ferate subpământene unde indicațiile sunt scrise în rune. El era celălalt om, cealaltă față, penalul, Omul Întunecat, Momăia Ambulantă, iar tocurile lui tocite măsurau timpul pe drumurile parfumate ale nopții de vară.

Cine știe când va veni mirele?

Îl așteptase, cu ulciorul neatins. La șaisprezece ani aproape cedase, apoi încă o dată, în colegiu. Ambii plecaseră supărați și nedumeriți, exact cum era acum Larry, simțind că în ea exista o răscruce, un punct de întâlnire dinainte rânduit și mistic.

Boulder era locul unde căile lor se despărțeau.

Bătuse ceasul. *E!* o chemase, îi spusese să vină.

După terminarea colegiului se înmormântase în munca ei; împărțea o casă închiriată împreună cu alte două fete. Ce fel de fete? Păi, se perindau pe acolo diverse tinere. Doar Nadine rămânea, purtându-se frumos cu bărbatii pe care diversele ei colege de apartament îi aduceau acasă, fără ca ea să fie vizitată de un tânăr bărbat al ei. Bănuia că vorbeau despre ea, îi ziceau față bătrână în devenire, ba poate chiar le trecea prin minte că ar putea fi o foarte precaută lesbiană. Nu era adevărat. Ea era pur și simplu...

Neatinsă.

În așteptare.

Uneori i se părea că vine o schimbare. I se întâmpla să pună jucăriile la locul lor la sfârșitul unei zile, în clasa pustie, și deodată să facă o pauză, cu ochii strălucitori și atenți, cu un drăcușor din cei cu arc pe jumătate uitat în mână. Și atunci îi trecea prin minte: *Vine o schimbare... va bate un vânt mare de tot*. Uneori, când o încerca un asemenea gând, se surprindea uitându-se peste umăr, ca și cum s-ar fi aflat cineva acolo. Apoi părerea aceea îi trecea și râdea, neliniștită.

Părul începuse să-i încărunească în cel de-al șaisprezecelea an, anul în care fusese fugărită, dar nu fusese prinsă — la început doar câteva șuvițe, extraordinar de vizibile pe fondul negru; de fapt nu erau cărunte, nu, cuvântul acela era nepotrivit... *albe*, firele erau *albe*.

Peste mai mulți ani, participase la o petrecere în sala de la subsolul unui club de fraternitate studențească. Lumina era scăzută și, după o vreme, tinerii dispăruseră pe rând, doi câte doi.

Multe dintre fete — și Nadine, printre ele — anunțaseră că nu se vor mai întoarce în dormitoare în seara respectivă. Intenționase cu tot dinadinsul să termine odată cu situația asta... dar o reținuse ceva, ascuns încă dedesubtul anilor și al lunilor. Iar a doua zi dimineața, în lumina rece de la ora 7, se contemplase într-unul dintre lungile șiruri de oglinzi de la spălătoare dormitoarelor și constată că albul mai avansase puțin, ca și cum asta s-ar fi petrecut peste noapte, deși era imposibil, fără doar și poate.

Așa îi trecuseră anii, unul după celălalt, ca niște anotimpuri ale unei epoci sterpe, iar uneori o vizitau simțiri, da, *simțiri*, iar alteori, în mormântul tăcut al nopții, se scula scăldată în sudori calde și reci, extraordinar de trează și de conștientă în brazda patului ei, gândind și trăind scene de amor întunecat și straniu, într-un soi de extaz de rigolă. Se rostogolea într-un lichid fierbinte. Binefăcător și totodată respingător. Iar în dimineața ce urma se ducea la oglindă și-și imagina că numărul firelor albe a sporit iarăși.

De-a lungul aceluia noian de ani, văzută din afară, părea a fi doar Nadine Cross și nimic mai mult: amabilă, bună cu copiii, competentă în slujba ei, nemăritată. O asemenea femeie ar fi stârnit în alte vremuri comentarii și curiozitate, dar timpurile se schimbaseră. Iar frumusețea ei era atât de deosebită, încât părea oarecum un lucru natural să fie exact așa cum era.

Acum vremurile erau din nou pe cale să se schimbe.

Acum venea o altă schimbare, iar în visele ei începuse să-și cunoască mirele, să-l înțeleagă puțin, chiar dacă figura nu i-o văzuse niciodată. El era cel pe care-l așteptase. Dorea să se ducă la el... pe de altă parte nu voia. Îi era sortită lui, dar o îngrozea.

Apoi apăruse Joe, și după el, Larry. Din acel moment, lucrurile se complicasera teribil. Începuse să se simtă ca un premiu într-un meci de tras cu frânghia. Știa că puritatea, virginitatea ei era importantă pentru Omul Întunecat. Că dacă i s-ar fi dăruit lui Larry (sau oricărui altuia), farmecele întunecate s-ar fi destrămat. Iar ea se simțea atrasă de Larry. Hotărâse, în deplină cunoștință de cauză, să i se dea — încă o dată avusese intenția să meargă până la capăt. Să o aibă, dacă vrea, și să termine cu povestea asta. Era obosită, iar Larry avea dreptate. Îl așteptase prea mult pe celălalt, trecuseră prea mulți ani sterpi.

Dar Larry *nu* era omul potrivit... sau cel puțin așa îi păruse, la început. Ea îi respinsese cele dintâi avansuri cu un soi de dispreț, cam în felul în care o iapă alungă o muscă, mișcând din coadă. Își aducea aminte că gândise astfel: *Dacă doar atât e de capul lui, cine m-ar putea acuza pentru că-i resping curtea?*

Cu toate acestea, îl urmase. Asta nu putea fi tăgăduit. Dar își dorise mai mult decât orice să întâlnească alți oameni, nu numai din cauza lui Joe, ci pentru că ajunsese la un pas să-l părăsească pe băiat și să pornească spre vest, de capul ei, în căutarea aceluia. Numai anii îndelungați de răspundere adânc înrădăcinată față de copiii a căror îngrijire îi fusese încredințată o împiedicară să procedeze astfel... și faptul că știa că, lăsat de capul lui, Joe ar fi murit.

Într-o lume în care au murit atât de mulți, să provoci cu bună știință și alte pierderi de vieți este, desigur, păcatul cel mai grav.

Prin urmare, mersese alături de Larry, care era, dacă stătea să judeci, mai bun decât nimic sau nimeni.

Dar între timp se dovedise că Larry însemna cu mult mai mult decât atât — el se comporta exact ca o iluzie optică (poate chiar și în propriii lui ochi) unde apa pare mică, adâncă de doar câteva palme, dar dacă îți scufunzi brațul în ea, constai că te uzi până la umăr. În primul rând, era vorba de felul în care se apropiase de Joe. În al doilea rând, de felul în care Joe se apropiase de el, și în al treilea, de propria ei reacție de gelozie față de relația tot mai strânsă dintre Joe și Larry. La reprezentanța de motociclete din Wells, Larry pariasse degetele de la ambele mâini pe

băiat, și câștigase.

Dacă nu și-ar fi concentrat întreaga atenție asupra capacului de deasupra rezervorului de benzină, ar fi văzut cum rămăsese pur și simplu cu gura căscată de mirare. Rămăsese incapabilă să se mai miște, urmărind concentrată bara strălucitoare de metal folosită drept pârghie, așteptând momentul în care începea să tremure și apoi să se prăbușească. Nu-și dădu seama decât după ce totul se terminase că așteptase să înceapă țipetele...

Dar capacul fu ridicat și apoi răsturnat, iar ea se trezi față în față cu propria-i eroare de judecată, o eroare atât de profundă, încât devenea fundamentală. În situația de față el dovedise că-l cunoaște pe Joe mai bine decât ea, fără să fi avut vreo pregătire specială și după foarte scurt timp. Doar gândind retrospectiv înțelesese cât de important fusese episodul cu chitara, cât de repede și de fundamental definise relația lui Larry cu Joe. Și ce anume se afla în centrul acelei relații?

Păi, dependența, desigur — ce altceva ar fi reușit să-i provoace ei un asemenea val brusc și violent de gelozie? Dacă Joe ar fi depins de Larry, ar fi fost o chestie normală și acceptabilă. Ceea ce o tulburase a fost că și Larry depindea de Joe, avea nevoie de Joe într-un fel diferit de ea... *iar Joe știa asta.*

Oare se înșelase atât de mult atunci când judecase caracterul lui Larry? În momentul de față, era de părere că răspunsul nu putea fi decât afirmativ. Fațada lui formată din nervozitate și egoism se eroda extrem de repede. Numai faptul că reușise să mențină unitatea grupului în lunga călătorie spunea foarte mult despre firea lui hotărâtă.

Concluzia părea limpede. Dincolo de hotărârea de a-i permite lui Larry să se culce cu ea, o parte din ea îi era încă devotată celui alt bărbat... iar ducerea la împlinire a hotărârii ar fi însemnat să ucidă pentru totdeauna acea parte. Nu era convinsă că ar putea comite gestul acesta.

Iar acum nu mai era singura care-l visa pe Omul Întunecat.

Acest fapt o tulburase la început, apoi o speriasse. Când nu exista decât Joe și Larry cu care să-și compare observațiile, era încă vorba de teamă; dar după ce-o întâlniseră pe Lucy Swann și ea afirmase că avea același gen de vise, teama i se transformă într-un fel de teroare frenetică. Nu mai era posibil să-și spună că visele celorlalți *păreau* doar asemănătoare cu ale ei. Ce-ar fi fost ca toți supraviețuitorii să se găsească în aceeași situație? Ce-ar fi fost dacă vremea Omului Întunecat ar fi sosit, în fine — nu doar pentru ea, *ci pentru toți cei rămași pe planetă?*

Acest gând stârni în ea, mai mult decât oricare altul, sentimente total opuse de groază și de puternică atracție totodată. Se agățase de ideea de a ajunge la Stovington mânăta de o stare vecină cu panica. Instituția de acolo era, prin natura funcției îndeplinite, un simbol al normalității și rațiunii opus valului de magie neagră pe care-l simțea ridicându-se jur-împrejurul ei. Dar Stovington, ca într-o parodiare a limanului de refugiu pe care încercase să-l conceapă în mintea ei, se dovedi părăsit. Simbolul normalității și rațiunii se dovedi un sălaș al morții.

Pe măsură ce se îndreptau spre vest, culegându-i în drumul lor pe supraviețuitori, speranța că ar putea să evite o confruntare din punctul ei de vedere pierise încetul cu încetul. Pierea pe măsură ce Larry creștea în ochii ei. Acum se culca cu Lucy Swann, dar ce importanță avea asta? Ea rămânea aleasa lui. Toți ceilalți aveau vise cu două persoane opuse: Omul Întunecat și bătrâna. Bătrâna părea să reprezinte o forță esențială oarecare, la fel ca Omul Întunecat. Bătrâna era nucleul în jurul căruia se adunau treptat ceilalți, din câte își dădea seama.

Nadine nu o visase niciodată.

Doar pe Omul Întunecat. Iar când visele celorlalți dispăruseră brusc, la fel de inexplicabil cum apăruseră, propriile ei vise deveniseră mai puternice și mai limpezi.

Ea cunoștea multe lucruri de care ceilalți nu erau conștienți. Omul Întunecat se numea Randall Flagg. Persoanele din vest care i se împotriviseră sau care doriseră să facă lucrurile altfel decât el fuseseră fie crucificate, fie scoase cumva din minți și expediate să rățăcească în cazanul de foc din Death Valley.

Existau mici grupuri de tehnicieni la San Francisco și Los Angeles, dar acesta nu era decât un aranjament temporar; curând aveau să se mute la Las Vegas, unde se afla principală concentrare umană. El nu se grăbea câtuși de puțin. Vara era de acum pe sfârșite. Curând trecătorile din Rocky Mountains aveau să se umple de zăpadă și, chiar dacă existau pluguri care s-o înlăture, nu existau destui oameni care să mânuiască aceste pluguri, în gerul ce domnea la înălțimi. Urma o iarnă lungă, în care se puteau întări. Iar anul viitor, în aprilie... ori mai...

Nadine stătea în întunericul nepătruns, privind spre cer.

Boulder era cea din urmă speranță a ei. Bătrâna era ultima ei speranță. Normalitatea și rațiunea pe care spera să le descopere la Stovington începuseră să capete un nou contur la Boulder, în mintea ei. Aceștia sunt cei buni, gândea ea, ei reprezintă binele; dacă i-ar fi și ei la fel de simplu să ia o decizie, prinsă în păienjenisul dement de dorințe ce se bat cap în cap!

Dar coarda dominantă ce se făcea mereu auzită era tocmai credința ei fermă că a ucide, în această lume decimată, reprezenta cel mai grav păcat, iar inima ei îi spunea limpede și fără vreo șovăială că Randall Flagg era un specialist al morții. Vai, însă cât își dorea sărutul lui rece — mai mult decât își dorise sărutările băiatului din liceu, sau cele ale băiatului din colegiu... se temea că mai mult chiar decât sărutul și îmbrățișarea lui Larry Underwood.

Mâine vom ajunge la Boulder, îi trecu prin minte. Poate mâine voi afla dacă această călătorie s-a sfârșit sau dacă...

O stea căzătoare zgârie cu focul ei de-a curmezișul cerului și, ca un copil, Nadine își puse o dorință în gând.

aflau cam la jumătatea urcuşului pe Flagstaff Mountain din West Boulder, unde cele dintâi culmi ale Munţilor Rockies se înalţă din câmpia netedă, aidoma unei năluci a preistoriei. În lumina începutului de zi, lui Stu îi trecu prin minte că pinii ce se căţărau printre feţele stâncoase goale şi aproape perpendiculare arătau ca vinele mâinii unui uriaş ce se îţise din pământ. Undeva, la est, Nadine Cross era în sfârşit cuprinsă de un somn subţire şi neîndestulător.

— Spre după-amiază o să mă apuce durerea de cap, zise Glen. Nu cred c-am mai stat să beau o noapte întreagă de când eram student.

— Răsăritul te va face să uiţi, îl consolă Stu.

— Da, ai dreptate, este nemaipomenit de frumos. Ai mai fost în Rockies?

— Nu, dar mă bucur că am ajuns aici. Înălţă sticla de vin şi trase o înghiţitură. M-am cam ameţit. Contemplă peisajul câteva secunde, apoi se întoarse către Glen cu un zâmbet pieziş. Şi acum ce se va întâmpla?

— Ce să se întâmple? zise Glen, ridicându-şi sprâncenele.

— Ba sunt sigur. De asta am şi insistat să urci până aici. I-am zis lui Frannie: "Am să-l îmbăt şi pe urmă am să văd ce-are în cap." Şi ea a spus că foarte bine.

Glen îi zâmbi:

— Nu există frunze de ceai pe fundul unei sticle de vin.

— Aşa-i, dar am aflat de la ea ce ai fost tu înainte. Te ocupai de sociologie. Studiul interacţiunii dintre grupuri. Prin urmare, te rog să faci nişte aprecieri de specialist.

— Pune-mi o cruce de argint în palmă, o, tu, cel ce vrei să te iniţiezi în ştiinţă.

— Las-o jos cu argintul, cheliosule. Măine cobor cu tine la First National Bank din Boulder şi-ţi dau un milion de dolari. Ce zici de asta?

— Acum, discutând serios — ce anume vrei să ştii?

— Din câte-mi dau eu seama, aceleaşi lucruri pe care doreşte să le afle şi băiatul ăla mut, Andros. Ce se va întâmpla de acum înainte. Nu ştiu cum să mă exprim mai bine de atât.

— Se va forma o societate, îi răspunse Glen măsurat. Ce fel de societate? Este imposibil să spunem în momentul acesta. Acum există aici aproape patru sute de oameni. Apreciind după numărul celor care sosesc — în fiecare zi mai mulţi — presupun că la 1 septembrie vom fi cam o mie cinci sute. Patru mii cinci sute până la 1 octombrie şi poate opt mii până în noiembrie, când începe să ningă şi drumurile sunt blocate. Poţi să notezi asta, drept precizarea numărului unu.

Spre amuzamentul lui Glen, Stu scoase cu adevărat un carnet de notiţe din buzunarul de la spate al jeansilor lui şi notă repede cuvintele.

— Îmi vine greu să cred, îi mărturisii Stu. Şi noi am străbătut toată ţara şi nu am văzut mai mult de o sută de persoane în total.

— Da, dar de venit, vin, nu-i aşa?

— Da... câte-un pic, câte-un poc.

— Cum ai zis? Îl întrebă Glen, râzând.

— Câte-un pic, câte-un poc. Aşa zicea maică-mea. Adică ai ceva împotriva felului de a vorbi al lu' mama?

— Ziua în care să-mi pierd respectul faţă de propria-mi piele în aşa hal încât să mă leg de mama unui texan nu va veni niciodată, Stuart.

— Ei, cert este că sosesc mereu. Ralph se află în legătură cu cinci sau şase grupuri chiar în momentul ăsta, împreună cu care vom ajunge la cinci sute chiar la sfârşitul săptămânii.

Glen zâmbi iarăşi.

— Mda, iar Mother Abigail stă lângă el în "postul de radio", dar nu vrea cu nici un preţ să vorbească pe CB. Zice că-i este teamă să nu fie electrocutată.

— Frannie o iubeşte pe bătrână, zise Stu. În parte pentru că se pricepe atât de bine să moşească, pe de altă parte... pur şi simplu o iubeşte. Ştii?

— Da. Aproape toată lumea are acelaşi sentiment faţă de ea.

— Opt mii de oameni până la iarnă, reveni Stu la subiect. Păi asta înseamnă ceva, domnule!

— Nu-i decât o socoteală aritmetică simplă. Să admitem că gripa a şters de pe faţa pământului nouăzeci şi nouă la sută din populaţie. Poate că n-a fost chiar atât de rău, dar hai să plecăm de la cifra asta, ca să avem o bază de discuţie. Dacă gripa a provocat un indice de mortalitate de nouăzeci şi nouă la sută, ar însemna că a ucis aproape două sute optsprezece milioane de oameni numai la noi în ţară. Se uită posomorât la figura şocată a lui Stu şi-i confirmă ştirea şi printr-un gest. Poate că n-a fost într-atât de rău, în orice caz cifra avansată este pe-aproape de adevăr. Naziştii nu par decât nişte bieţi copii nevinovaţi, prin comparaţie, este?

— Doamne Dumnezeule, îi răspunse Stu cu voce uscată.

— Dar chiar şi aşa mai rămân peste două milioane de persoane, o cincime din populaţia din Tokio dinainte de epidemie, o pătrime din populaţia dinainte de epidemie din New York. Şi asta doar la noi în ţară. Acum, după părerea mea, zece la sută din aceste două milioane nu au supravieţuit, probabil, perioadei de după epidemie. Oamenii ăştia au căzut pradă fenomenului pe care eu l-aş denumi postşoc. Oameni ca bietul Mark Braddock, care a murit din cauza apendicitei, dar au fost şi accidente, sinucideri şi, desigur, crime. Nu mai rămân decât un milion opt sute de mii. Dar mai presupunem că există şi un Adversar, nu-i aşa? Omul întunecat, care ne-a apărut în vise. La vest de nu se ştie unde. De cealaltă parte a munţilor există şapte state, pe care el le-ar putea considera de drept propriul lui teritoriu... *dacă* există cu adevărat.

— Din câte cred eu, există cu adevărat.

— Şi eu am acelaşi sentiment, spuse Glen. Dar oare îi domină el pe toţi oamenii de dincolo? Nu-mi vine să cred, după cum nici Mother Abigail nu se află automat la conducerea oamenilor din toate celelalte patruzeci şi unu de state continentale americane. Consider că, până în momentul de faţă, evenimentele s-au desfăşurat lent, dar de acum încolo lucrurile sunt pe cale să se schimbe. Oamenii se adună. Când am discutat noi doi pentru prima oară subiectul acesta în New Hampshire, îmi imaginam că se vor coagula foarte multe societăţi de buzunar. În acel

moment n-am ținut cont de forța de atracție, practic irezistibilă, a celor două vise opuse, din cauză că nici nu aveam cunoștință de existența lor. Este vorba de un element nou, pe care nimeni nu l-ar fi putut prevedea.

— Adică vrei să spui că noi ne vom alege cu nouă sute de mii de oameni și e/ tot cu atâția?

— Nu. În primul rând, iarna ce vine va face și ea victime. Și aici, dar situația va fi cu mult mai grea pentru micile grupuri care nu vor ajunge aici înainte de căderea primei zăpezi. Îți dai seama că deocamdată nu avem nici măcar un doctor în Free Zone? Personalul nostru medical constă dintr-un veterinar și Mother Abigail însăși, care a apucat să uite mai multă medicină populară valoroasă decât vom învăța noi doi vreodată. Cu toate astea, cum le-ar sta să încerce să-ți monteze o placă din oțel în scăfârlie, după ce ai căzut și ți-ai distrus ceafa, ei, ce părere ai? Stu începu să chicotească:

— Păi cel mai bine ar fi dacă bătrânul Rolf Danncmont și-ar scoate Remingtonul lui și mi-ar face de petrecanie.

— După părerea mea, întreaga populație americană nu se va ridica decât la un milion șase sute de mii până la primăvară — și estimarea mi se pare oarecum generoasă. Dintre aceștia, vreau să sper că un milion vor veni la noi.

— Un milion de oameni, repetă Stu, îngrozit. Aruncă o privire spre întinsul oraș Boulder de la picioarele lor, pustiu în cea mai mare parte a lui, luminat acum de soarele ce începuse să se ridice peste marginea netedă a orizontului, în dreptul răsăritului. Nu pot să-mi imaginez chestia asta. Întreg orașul ar începe să plesnească pe la cusături.

— Boulder nu i-ar putea cuprinde. Te doare mintea, dacă te plimbi pe străzile pustii din centru și dinspre Table Mensa, dar pur și simplu nu este posibil. Va trebui să înființăm și alte așezări, jur-împrejurul nostru. Vom forma o singură comunitate uriașă, iar tot restul țării, la est de aici, va rămâne pustiu.

— Ce te face să crezi că majoritatea vor veni la noi?

— Un argument foarte neștiințific, răspuse Glen, zburându-și tunsura scurtă cu o mână. Îmi place să cred că majoritatea oamenilor sunt buni. Și mai cred că cel ce conduce ostilitățile la vest de noi este rău cu adevărat. Dar mă încercă o bănuială...

Se opri.

— Haide, spune mai departe.

— O voi face pentru că sunt beat. Dar rămâne între noi, Stuart.

— Perfect.

— Îmi dai cuvântul tău?

— Îți dau cuvântul meu, îl asigură Stu.

— Sunt de părere că se va alege cu majoritatea tehnicienilor, spuse Glen în cele din urmă.

Să nu mă întrebi de ce; este o simplă bănuială. Mă gândesc doar că tehnicienilor le place să muncească într-o atmosferă de disciplină strictă și având țeluri clare, în general vorbind. Le place ca trenurile să vină la timp. În schimb aici, la Boulder, este o confuzie în masă, fiecare făcând în felul lui cam ce-i trece prin minte... prin urmare, trebuie "să ne-adunăm căcatul", așa cum s-ar fi exprimat studenții mei, adică să ne organizăm. Pe când individul acela... pun pariu că trenurile *lui* merg după plan și că toate sunt orânduite cum se cuvine. Tehnicienii sunt și ei oameni, ca și noi: se duc acolo unde este mai multă nevoie de ei. Mă bate gândul că Adversarul nostru dorește cât mai mulți dintre ei. Ce-i trebuie lui fermieri, mai degrabă pune mâna pe câțiva băieți care știu să ștergă praful de pe silozurile alea cu rachete din Idaho și pot să le pună în funcțiune. Idem tancuri, elicoptere și poate și un bombardier B-52 sau două, așa, de distracție. Mă îndoiesc că a ajuns până acolo — ca să fiu drept, sunt sigur că nu. Oricum, o vom afla. În clipa de față se străduiește încă să repună în funcțiune curentul electric, să restabilească comunicațiile... ba poate a fost obligat să recurgă la o epurare a celor slabi de inger. Roma n-a fost construită într-o singură zi, ceea ce probabil știe și el. Dispune de timp. Dar eu când văd cum apune soarele seara — nu vorbesc prostii, Stuart — mi se face frică. Nu mai am nevoie de coșmaruri ca să mă sperii. Este suficient să mă gândesc la ei, cei de pe cealaltă parte a Stâncoșilor, muncind ca un roi de albine.

— Ce-ar trebui să facem?

— Să-ți dau o listă? zise Glen, zâmbind.

Stuart făcu un gest spre carnetul lui hărtănit. Pe coperta lui roz-aprins se vedeau siluetele a doi dansatori și cuvintele BOOGIE DOWN!

— Păi sigur, îi răspunse.

— Glumești?

— Da' de unde! Tu singur ai spus-o, Glen, trebuie să începem să ne-adunăm rahatul de undeva. Și eu simt la fel. Cu fiecare zi pierdută devine mai greu. Nu putem să stăm aici arzând gazul și ascultând la CB. Ne putem trezi într-o bună dimineață cu penalul intrând în Boulder în fruntea unei coloane blindate, sprijinită de forțe aeriene.

— Nu trebuie să te aștepti să se întâmple mâine, remarcă Glen.

— Nu. Oare în mai, anul viitor?

— Posibil, spuse Glen aproape în șoaptă. Da, foarte posibil.

— Și ce crezi că se va întâmpla cu noi?

Glen nu-i răspunse prin cuvinte. Făcu un mic gest concludent, ca și cum ar fi apăsător un trăgaci cu arătătorul mâinii drepte, apoi bău repede ultima rămășiță de vin din sticlă.

— Mda, zise Stu. Hai să vedem ce-i de făcut. Te ascult.

Glen își închise ochii. Lumina zilei scotea tot mai mult la iveală ridurile de pe obraji și fruntea lui.

— Prea bine. Uite ce este, Stu. În primul rând: să recreăm America. Mica Americă. Prin orice mijloace, permise și nepermise. Organizarea și forma de guvernământ sunt pe primul loc. Dacă începem acum, putem să concepem guvernarea așa cum ne dorim noi. Dacă așteptăm până ce se triplează populația, ne vom lovi de piedici grave. Să spunem că vom convoca o întrunire de acum într-o săptămână, adică pe 18 august. Toată lumea să fie prezentă. Înainte de întrunire va

trebui să existe un Comitet de Organizare ad-hoc. Să spunem, format din șapte persoane. Tu, eu, Andros, Fran, Harold Lauder, poate, și încă doi. Treaba comitetului va fi să alcătuiască o agendă pentru întrunirea din 18 august. Pot să-ți spun încă de pe acum ce fel de lucruri trebuie să apară pe agenda respectivă.

— Dă-i drumul.

— Mai întâi, citirea și aprobarea Declarației pentru Independență, în al doilea rând, citirea și aprobarea Constituției. În al treilea, citirea și aprobarea Declarației Drepturilor Omului. Aprobarea se va face prin vot exprimat prin viu grai.

— Doamne, Glen, dar suntem cu toții americani...

— Uite, aici greșești tu, îi spuse Glen, deschizându-și ochii înfundați în orbite și injectați. Noi suntem o ceată de supraviețuitori care nu are cârmuire. Suntem o colecție pestriță, în care este reprezentată fiecare categorie de vârstă, religie, clasă și rasă. Cârmuirea este o *idee*, Stu. Atât rămâne din ea, dacă înlături birocrăția și toate celelalte prostii. Voi merge mai departe. Nu este decât ceva ce a rămas înrădăcinat, o potecă de-a memoriei croită prin creier. Noi trecem acum printr-un proces de regres al culturii sociale. Majoritatea acestor oameni mai cred încă în guvernarea prin reprezentare — în Republică —, în ceea ce ei denumesc "democrație". Dar acest decalaj cultural nu dăinuie niciodată foarte mult. După o vreme vor începe să aibă reacții viscerale: președintele e mort, Pentagonul de închiriat, nimeni nu dezbate nimic în Cameră și în Senat, poate cu excepția termitelor sau a gândacilor. Oamenii noștri de aici se vor pomeni în curând că vechea ordine s-a dus pe apa sâmbetei și că ei pot restructura societatea cum doresc. Noi vrem — de fapt, *trebuie* — să acționăm înainte ca ei să se trezească și să facă vreun gest necugetat, își îndreptă degetul spre Stu.

— Dacă se ridică cineva în timpul întrunirii din 18 august și propune ca Mother Abigail să primească puteri absolute, iar tu, eu și cu Andros să fim numiți în funcția de consilieri ai ei, oamenii ar adopta hotărârea cu aclamații, total inconștienți că tocmai au votat cea dintâi dictatură americană reală de la Huey Long încoace.

— Vai, nu pot să cred una ca asta. Printre noi există absolvenți de colegii, avocați, activiști politici...

— Asta au fost, poate. Acum n-a mai rămas decât o adunătură de oameni oboșiți și speriați, care n-au habar ce se va întâmpla cu ei. Unii ar putea să murmure, însă s-ar abține de îndată ce le-ai promite că Mother Abigail și consilierii ei vor renunța la prerogativele lor peste șaiszeci de zile. Nu, Stu, este foarte important ca, în primul rând, să adoptăm *spiritul* vechii societăți. La asta mă refeream atunci când spuneam să recreăm America. Așa trebuie să se petreacă lucrurile, atât timp cât ne aflăm sub amenințarea directă a omului pe care-l numim Adversarul.

— Continuă.

— Foarte bine. Următorul punct al agendei va fi să alcătuim un guvern după modelul municipalităților din New England, adică în spiritul unei democrații perfecte. Atât timp cât rămânem la dimensiuni relativ mici, sistemul va funcționa perfect. Numai că în locul unui comitet de înalți funcționari municipali vom avea șapte... reprezentanți, presupun. Reprezentanți ai Zonei Libere. Ce părere ai?

— Mi se pare foarte bine.

— Sunt de aceeași părere. Și vom avea grijă ca oamenii aleși să fie tot cei care au făcut parte din comitetele ad-hoc. O să băgăm viteză în toată lumea și vom trece la vot înainte să apuce unul sau altul să țină cine știe ce discursuri bombastice în favoarea amicilor lor. Putem vorbi cu niște oameni care să ne propună și apoi să ne susțină. În felul acesta, alegerile or să meargă trăsnet.

— Bine ticluit, spuse Stu plin de admirație.

— Păi sigur că da, îi răspunse Glen ursuz. Dacă vrei să scurtcircuitezi un proces democratic, sfătuiește-te cu un sociolog.

— Și după asta ce urmează?

— Următorul punct se va bucura de aprecierea generală. Prevederea respectivă va suna astfel: "Hotărâre: Mother Abigail va avea drept de veto asupra oricărei acțiuni propuse de Comitet."

— Isuse! Crezi că va fi de acord?

— Consider că da. În schimb, nu cred că-și va exercita vreodată dreptul de veto, cel puțin eu nu reușesc să-mi imaginez vreo situație în care să se întâmple asta. În momentul de față, aici nu poate fi instalat un sistem de guvernare eficient, fără ca în fruntea lui să nu fie ea. Mother Abigail este acel element care ne leagă pe toți. Am avut cu toții o experiență paranormală ce gravitează în jurul ei. Iar ea este înconjurată... de un fel de aură. Când vorbesc despre ea, oamenii folosesc cam aceleași adjective: bună, amabilă, bătrână, înțeleaptă, inteligentă, pătrunzătoare. Au avut un vis care i-a înspăimântat de moarte și un altul care i-a făcut să se simtă în siguranță. Acum iubesc și au încredere în sursa visului bun cu atât mai mult cu cât a existat și un vis care i-a băgat în sperieți. Dar noi putem să-i explicăm foarte clar că este conducătoarea noastră pur formal. Presupun că asta-și dorește și ea. E bătrână, oboșită...

Stu clătină din cap.

— O fi bătrână și oboșită, dar privește problema Omului Întunecat ca pe o cruciadă religioasă, Glen. Și nici nu este singura. Doar știi asta.

— Vrei să spui că ar fi dispusă să ia taurul de coarne?

— Poate nici n-ar fi cel mai rău lucru, remarcă Stu. Dacă stai să te gândești, pe ea am visat-o noi, nu un Consiliu al Reprezentanților.

Glen clătină din cap.

— Nu, nu pot accepta ideea că suntem cu toții niște pioni într-un soi de joc postapocaliptic dintre bine și rău, cu sau fără vise. Să fie-al naibii, mi se pare irațional!

Stu ridică din umeri.

— Bine, hai să nu ne împotmolim în chestia asta. Ideea ta de a-i acorda dreptul de veto mi se pare foarte bună. De fapt, consider că nu merge suficient de departe. Ar trebui să-i dăm și

puterea de a propune, nu numai aceea de a dispune.

— Însă în nici un caz puteri absolute dinspre partea asta, sări Glen imediat.

— Sigur că nu, ideile ei va trebui să fie ratificate de Consiliul Reprezentanților, zise Stu, apoi adăugă cu șiretenie: dar s-ar putea să ne trezim că am devenit un soi de șampilă a ei, în loc să se întâmple invers.

Între ei se lăsa o lungă tăcere. Glen își sprijinise fruntea în palmă. În cele din urmă, spuse:

— Mda, ai dreptate. Ea nu poate să rămână un simplu om de paie... trebuie să acceptăm cel puțin posibilitatea ca ea să aibă ideile ei proprii. Iar eu mă văd nevoit să pun deoparte globul meu de cristal neclar, texanule. Pentru că ea face parte dintre cei pe care noi aștia, care ne îndeletnicim cu sociologia, îi numim manipulați'.

— Și cine îi manipulează?

— Dumnezeu? Thor? Allah? Pee-wee Herman? Nu contează. Ce vreau să spun este că ideile ei nu vor decurge neapărat din nevoile acestei societăți sau din cum se vor dovedi căpeteniile. Ea își pleacă urechea la o cu totul altă voce. Ca și Ioana d'Arc. Tu m-ai ajutat să-mi dau seama că nu-i exclus să ne trezim pe cap cu o teocrație.

— Teoc... cum?

— Adică să picăm în bigotism, îi explică Glen, fără să pară prea fericit de perspectivă. Când erai tu mic, Stu, ai visat vreodată c-ai putea să devii unul dintre cei șapte mari preoți și/sau preotesc ale unei bătrâne negrese de o sută opt ani, din Nebraska, de felul ei?

Stu se holbă la el și, într-un târziu, îi răspunse:

— N-a mai rămas nici un strop din vinul ăla?

— S-a dus tot.

— Fir-ar să fie.

— Mda, făcu Glen.

Se priviră în tăcere și apoi, brusc, izbucniră amândoi în râs.

Era, fără îndoială, cea mai frumoasă casă în care locuise vreodată Mother Abigail și, stând aici, în veranda închisă cu geamuri, își aduse aminte de un comis-voiajor care trecuse prin Hemingford prin 1936 sau '37. Nu întâlnise în viața ei un om mai bun de gură, în stare să farmece până și păsările cerului cu vorba lui dulce. Îl întrebaser pe tânărul acela, domnul Donald King pe numele lui, ce treabă avea cu Abby Freemantle, iar el îi răspunsese: "Stimată doamnă, eu mă ocup de confort. De confortul *dumneavoastră*, adică. Vă place să citiți? Să urmăriți programul la radio, poate? Sau să vă sprijiniți picioarele ostenite pe un scăunel și să ascultați pur și simplu cum se rostogolește lumea pe pista de popice a universului?"

Recunoscuse că toate acestea îi făceau plăcere, nu și că aparatul de radio Motorola fusese vândut în urmă cu o lună, ca să poată cumpăra nouăzeci de baloturi de fân.

— Ei bine, exact acestea sunt lucrurile pe care vi le pot eu vinde, îi spusese comis-voiajorul cel priceput la vorbă. Chiar dacă pe obiect scrie aspirator Electrolux, prevăzut cu toate accesoriile, el reprezintă, de fapt, timp liber. Este suficient să-l puneți în priză, și înaintea dumneavoastră se deschid nebănuite perspective de relaxare. Cât despre rate, ele vor fi aproape la fel de ușor de achitat pe cât va deveni mai lesne de îndeplinit munca dumneavoastră în gospodărie.

Se aflau atunci în momentele cele mai grele ale Crizei, când nu era în stare să facă rost nici măcar de câte douăzeci de cenți pentru panglicile de legat părul pe care să le dea în dar nepoatelor ei, de ziua lor, cât despre Electroluxul ăla, nici vorbă nu putea fi. Dar ce dulce vorbea domnul Donald King din Peru, Indiana! Doamne! Nu-l mai revăzuse, dar numele nu i-l uitase, însă ar fi pus rămasăgă că, până la urmă, reușise să frângă inima unei doamne albe. Ea n-a avut propriul ei aspirator decât la sfârșitul războiului cu naștii, când, pe neașteptate, toată lumea părea să-și poată permite orice și până și cei mai săraci și prăpădiți albi aveau câte un Mercury ascuns în șopronul din spate.

Dar în casa asta, despre care Nick îi spusese că se află în cartierul Mapleton Hill din Boulder (Mother Abigail ar fi băgat mâna în foc că doar foarte puțini negri locuiseră *aici* înainte de cumplita epidemie), se găseau toate aparatele de care auzise ea, ba încă și altele pe deasupra. Două aspiratoare, dintre care unul numai pentru curățenia de la etaj. Aparat pentru preluarea gunoiului. Cuptor cu microunde. Mașină de spălat și de uscat rufe. Mai exista un alt aparat în bucătărie, pe dinafară arăta ca o cutie din oțel, dar Ralph Brentner, prietenul lui Nick, îi explicase că era o "mașină pentru lăaturi", în care puteai să arunci cinci sute de kilograme de resturi și să scoți de acolo un mic bloc compact de gunoi solid. Șirul minunilor nu mai contenea.

Ba, dacă se gândea mai bine la asta, unele încetaseră totuși.

Stând și legănându-se în balansoar, pe verandă, ochii îi căzură din întâmplare pe o priză montată în perete. Probabil ca oamenii să poată asculta vara radioul sau chiar să se uite la meciurile de baseball la televizorul acela mic și frumos. Nu exista un lucru mai banal decât plăcuțele acelea negre, cu orificii rotunde, pe care le găseai în orice punct al țării. Există una până și în toaleta ei de la Hemingford. Nici nu băgai în seamă prizele astea... decât atunci când nu mai funcționau. De-abia atunci îți dădeai seama că o mare parte a vieții unei persoane izvora chiar din ele. Tot acel timp liber, plăcerile pe care i le ridicase odinioară în slăvi Don King... proveneau din plăcuțele montate în perete. O dată ce li se luase puterea, nu-ți mai rămânea decât să folosești toată aparatura aceea complicată, cuptorul cu microunde și cel pentru gunoaie, doar ca să-ți agăți de ele pălăria și haina.

Acum să fim cinstiți! Propria ei căsuță fusese mai bine pregătită ca să facă față morții prizelor decât aceasta. Aici trebuia să-i aducă cineva apă, tocmai de la râul Boulder Creek și trebuia s-o fierbă înainte s-o bei, pentru orice eventualitate. Acasă avea pompa ei proprie. Aici, a trebuit ca Nick și Ralph să-i aducă cu camionul, nu se știe de unde, o toaletă mobilă urâtă, din cele numite Port-O-San, pe care i-o montaseră în curtea din spate. Acasă la ea avusese privata ei. Ar fi schimbat la orice oră, fără să se gândească, mașina de spălat și uscat Maytag pe copaia

pentru rufe; oricum, îl pusese pe Nick să-i găsească alta, iar Brad Kitchner îi adusese de undeva o scândură de frecat și o bucată de săpun de rufe din cel mai bun. Ei o considerau, probabil, o pacoste, care ține morțiș să-și spele cu mâna ei — în definitiv, era treaba ei —, dar ea știa bine că evlavia și curățenia merg mână în mână, nu-și dăduse niciodată rufe la spălat, de când se știa ea, și nu avea de gând să înceapă tocmai acum. Pătea mici accidente din când în când, după cum li se întâmplă tuturor bătrânilor, dar atât timp cât era în stare să spele cu mâinile ei, micile incidente nu interesau pe nimeni în afara ei.

Fără îndoială, aveau să pună din nou în funcțiune cantralele de curent electric. Era unul dintre lucrurile pe care Dumnezeu i le dezvăluise în vis. Știa destul de multe despre ce avea să se întâmple aici — unele din vise, altele prin propria ei judecată. Cele două lucruri se împleteau prea strâns ca să poată fi deosebite între ele.

Curând, toți oamenii aceștia aveau să înceteze să mai fugă în toate părțile, ca niște pui cu capul tăiat, adunându-se la un loc. Ea nu era sociolog, ca Glen Bateman (care o măsura întotdeauna așa cum un agent de pariuri măsoară o bancnotă falsă de zece dolari), dar ea știa că oamenii se adună întotdeauna, după o vreme. Blestemul și binecuvântarea rasei omenești este tocmai că se arată prietenoasă. Păi, dacă șase oameni plutesc la vale pe Mississippi pe un acoperiș de biserică luat de inundații, o să-i vezi făcând o partidă de bingo de îndată ce acoperișul s-ar împotmoli într-un banc de nisip.

Mai întâi vor dori să alcătuiască o formă oarecare de guvernare, în centrul căreia să se afle ea. Ea nu putea permite așa ceva, fără doar și poate, oricât de mult și-ar fi dorit; ar fi încălcat astfel voia Domnului. Ei erau cei care trebuia să se ocupe de toate lucrurile lumești. Vroiau să repună în funcțiune centrala electrică? Foarte bine. Primul lucru pe care avea ea de gând să-l facă era să încerce aparatul ăla pentru gunoarie. Să dea drumul la gaze, ca să nu le înțepenească fundurile în iarna ce venea. Trebuia să-i lase să ia hotărâri și să facă planuri, foarte bine. Ea nu-și vâra nasul în treburile acelea. Nu-i rămânea decât să insiste ca Nick să fie și el implicat în treburile obștii și poate că și Ralph. Texanul părea băiat de treabă, știa să-și țină gura atunci când simțea că nu-l mai ajută mintea. Probabil că și-l vor dori printre ei pe grăsan, Harold; ea nu urmărea să-i împiedice, dar de plăcut nu-i plăcea de el. Harold îi transmitea o stare de nervozitate. Rânjea tot timpul, dar zâmbetul lui nu ajungea până în priviri. Era un om plăcut, găsea întotdeauna cuvântul cel mai potrivit, dar ochii lui erau ca două bucăți de cremene rece, ivindu-se din pământ.

După părerea ei, Harold avea un secret al lui. Un lucru puturos și urât, învelit într-o cataplasma împuțită, și ascuns chiar în mijlocul inimii. Nu avea nici cea mai mică idee despre ce era vorba; nu era pe voia Domnului ca ea să știe, prin urmare secretul nu avea influență asupra planurilor Lui cu această comunitate. Totuși, o tulbura că grăsanul va face parte din înaltele lor consilii... dar de zis nu avea de gând să zică nimic.

Lucrarea ei, gândi împăcată cu sine, legănându-se în balansoar, participarea în consiliile și la sfaturile lor avea să se limiteze la cele ce-l priveau pe Omul Întunecat.

Acela nu avea nume, deși îi făcea plăcere să-și spună Flagg... cel puțin pentru moment. De cealaltă parte a munților, întreprinderea lui era pe cale de a fi pusă pe roate. Nu-i cunoștea planurile; rămăneau la fel de ascunse privirilor ei ca secretele ce zăceau în inima grăsanului de Harold. Dar ca nu avea nevoie să cunoască amănunte. Scopul lui era limpede și simplu, anume acela de a-i distruge pe toți.

Modul în care-l înțelegea femeia era surprinzător de sofisticat. Oamenii care fuseseră atrași către Free Zone veneau s-o viziteze aici, iar ea îi primea pe toți, deși uneori o oboseau... iar ei țineau morțiș să-i explice că o visaseră pe ea și pe *el*. Erau speriați de moarte din cauza lui, iar ea accepta spusele lor, îi potolea și-i consola cât se pricepea mai bine, dar în sine ea se gândea că majoritatea nu l-ar recunoaște pe Flagg ăsta dacă l-ar întâlni pe stradă, decât dacă el *dorea* să fie remarcat. Nu era exclus să-l *simtă* — sub forma unui fior rece, de felul celui pe care-l simți când îți trece o găscă peste mormânt, a unui val cald, ca un acces de febră, sau a unei dureri ascuțite, sfredelitoare, în urechi sau în tâmpile. Dar oamenii aceștia greșeau crezând că avea două capete sau șase ochi, sau coarne mari și ascuțite, crescând de la tâmpile. Probabil nu se deosebea aproape prin nimic de lăptar sau de poștaş.

Din câte ghicea ea, în spatele răului conștient exista o obscuritate inconștientă. Aceasta era trăsătura distinctivă a vlăstarelor de întuneric ale pământului: nu erau în stare să facă ceva, ci doar să strice. Dumnezeu Atotputernicul îl crease pe ora după chipul și asemănarea Lui, ceea ce însemna că fiecare bărbat sau femeie care trudeau sub lumina Domnului era un creator de un fel oarecare, o persoană dornică să pună mâna și să dea lumii o formă rațională. Omul Întunecat nu dorea — și nu era capabil — decât să strice forme. Anticrist? La fel de bine ai fi putut spune anti-creație.

Nu era de mirare că avea adepții lui; nimic *nou* în asta. Era un mincinos, iar taică-său, Tatăl Minciunilor. Acestora, el avea să le apară ca un imens semn de neon, înălțându-se spre cer, orbindu-i cu nebunia jocurilor de artificii. Nu aveau să fie în stare să bage de seamă — ei, discipolii distrugerii — că, aidoma unui panou de neon, nu reușea decât să repete mereu și mereu aceleași formule simple. Nu aveau să fie în stare să-și dea seama că, dacă dai drumul gazului ce umple rețeaua complexă de tuburi, cu ajutorul căreia era realizat șirul de formule simple, el avea să se risipească tăcut, nelăsând în urma lui absolut nimic, nici măcar o urmă de miros.

Unii aveau să tragă concluzia logică după o vreme — anume că în împărăția lui nu va domni niciodată pacea. Santinelele și sârma ghimpată de la granițele țării lui nu vor avea doar rolul de a-i ține departe pe invadatori, ci și de a-i împiedica să plece pe prozeliți.

Avea el oare să învingă?

Nu putea să fie sigură că nu. Mai știa că el trebuie să fie la fel de conștient de existența ei pe cât ea de a lui și că nimic nu i-ar fi făcut mai multă plăcere decât să vadă trupul său negru și chircit înălțat sus, pe o cruce făcută din stâlpi de telefon, ciupită de ciori. Era conștientă că doar câțiva în afara ei visaseră despre crucificări. Cei care visaseră îi spusese și ei, nimănui

altcuiva, din câte își putea da seama. Dar nimic din toate acestea nu dădea un răspuns la întrebarea:

Oare avea să învingă?

Nici asta nu-i era dat să știe. Dumnezeu lucra discret și pe căile care-l făceau Lui plăcere. Fusesse voia Lui ca Fiii lui Israel să geamă și să se istovească sub jugul egiptean timp de mai multe generații. Fusesse voia Lui să-l trimită pe Iosif în sclavie, după ce straiul lui multicolor îi fusesse smuls cu de-a sila. Fusesse voia Lui ca asupra nefericitului Iov să se abată o sută de nenorociri și a fost voia Lui să lase ca singurul Lui Fiu să fie ridicat pe Cruce, cu o glumă proastă scrisă deasupra capului Său.

Dumnezeu era un jucător — dacă ar fi fost un muritor de rând, l-ai fi văzut mereu aplecat asupra tablei de dame, în fața magazinului universal Pop Mann's din Hemingford Home, jucând cu roșul împotriva negrului, cu albul împotriva negrului. Se gândi că, pentru El, jocul acesta era mai important decât orice altceva. La timpul potrivit, El avea să câștige. Dar asta nu avea să se întâmple neapărat în anul acesta, poate nici într-o mie de ani... și ea nu avea de gând să supraestimeze dibăcia sau capacitatea de a amăgi a Omului Întunecat. Dacă el era un nor de neon, atunci ea avea să fie minuscula particulă de praf în jurul căreia se adună un nor mare de ploaie deasupra pământului uscat. Doar un simplu soldat — e adevărat, cu mult peste vârsta la care ar fi trebuit să fie lăsat la vatră! — în slujba Domnului.

— Facă-se voia Ta, spuse ea cu voce tare, vârându-și mâna în buzunarul șorțului după pachetul de alune Planters. Ultimul ei medic, doctorul Staunton, o sfătuisese să se țină departe de mâncarea sărată, dar ce știa el? Ea le supraviețuise ambilor medici care-și închipuiseră că-i dau cele mai bune sfaturi de sănătate începând cu cea de-a optzeci și patra aniversare a ei, prin urmare avea să mănânce câteva alune, dacă așa avea chef. O răneau teribil la gingii, dar, Doamne, ce gust minunat!

Pe când se muncea să le morfolească, pe poteca din fața casei apăru Ralph Brentner, cu pana înfiptă vitejește la pălărie. Când bătu la ușa verandei, își scoase și pălăria din cap.

— Nu dormi, Mother?

— Nu, îi răspunse ea, cu gura plină de alune. Intră, Ralph, alunele nu le mestec, ci le strâng între gingii până le omor.

Ralph râse și intră.

— Sunt niște oameni la poartă care ar dori să te salute, dacă nu ești prea obosită. N-au sosit decât de-abia acum vreo oră. O echipă destul de bună, aș zice. Băiatul care-i conduce e unul din ăia cu părul lung, dar altfel pare la locul lui. Underwood îi zice.

— Foarte bine, Ralph, adu-i aici.

— Imediat, spuse Ralph, pregătindu-se să plece.

— Unde-i Nick? îl întrebă bătrâna. Nu l-am văzut nici azi, nici ieri. Nu-i mai pasă de noi, ăștia, care stăm pe acasă?

— S-a dus până la baraj. El și cu electricianul acela, Brad Kitchner, au vrut să vadă în ce stare se află centrala electrică. Se frecă la nas. M-am dus și eu, azi-dimineață. Mi-am zis că atâția șefi or avea nevoie și de un om de rând, căruia să-i dea ordine.

Mother Abigail chicoti. Ralph îi plăcea *cu adevărat*. Era un om simplu, dar isteț. Părea înzestrat cu un simț tehnic special. Nu o surprindea cătuși de puțin că el fusesse cel ce pusese în funcțiune ceea ce acum toată lumea numea Radioul Zonei Libere. Era genul de om care nu se temea să încerce să-ți lipească bateria de tractor cu o rășină, atunci când a început să se fisureze, iar dacă rășina își făcea cu adevărat treaba, să te ții, își scotea pălăria lui diformă, se scărpină pe țeasta aproape pleșuvă și rânjea cu gura până la urechi, de parcă ar fi fost un puști de unsprezece ani cu temele de școală pregătite, cu undița în mână, gata să plece la pescuit. Era acel gen de om foarte potrivit să-l ai în preajmă atunci când lucrurile nu merg chiar strălucit și care, nu se știe cum, ajungea să trăiască din ajutor social când vremurile erau prospere pentru toți ceilalți. Era în stare să-ți monteze ventilul potrivit la pompa de bicicletă atunci când nu reușai s-o fixezi de un cauciuc mai mare decât cel al bicicletei tale și se prindea ce anume provoacă bâzâitul acela ciudat la aragazul tău aruncând o simplă privire, în schimb atunci când era obligat să aibă de-a face cu ceasul de pontaj al unei firme, începea să întârzie dimineața și să plece prea devreme seara, trezindu-se concediat în scurt timp. Știa cum să amestece gunoiul de porc, ca să facă un îngrășământ de porumb valabil, și se mai pricepea să pună castraveți la murat, în schimb nu va fi niciodată în stare să priceapă un contract de închiriere a unei mașini sau cum de reușeau mereu șmecherii să-l tragă în piept. Un formular de cerere de serviciu completat de Ralph Brentner arăta de parcă ar fi trecut printr-un mixer Hamilton-Beach... plin de greșeli de ortografie, îndoit pe la colțuri, presărat cu picături de cerneală și urme de grăsimi lăsate de degete. Lista serviciilor pe unde mai trecuse arăta ca foaia de bord a unui vapor care făcuse înconjurul lumii. Dar atunci când țesătura lumii începuse să se sfâșie, tocmai oamenilor de felul lui Ralph Brentner nu le era frică să spună: "Ia să lipim noi aici cu puțină rășină și să vedem dacă ține." Și, de cele mai multe ori, chiar ținea.

— Ești un tip de toată isprava, Ralph, știi? Chiar că ești.

— Să știi că și tu ești, Mother. Adică nu ești un tip, înțelegi tu ce vreau să spun. În orice caz, Redman a trecut pe acolo în timp ce lucram. Voia să stea de vorbă cu Nick despre nu știu ce fel de comitet.

— Și Nick ce a zis?

— Păi, a scris vreo două pagini. Iar dacă Mother Abigail va fi de acord, atunci nici eu n-o să am nimic împotriva. Nu-i corect?

— Păi ce fel de cuvânt ar avea de spus o femeie bătrână ca mine despre astfel de lucruri?

— Foarte important, răspunse Ralph pe un ton extrem de serios, aproape șocat. Tu ești motivul pentru care ne aflăm aici. Cred că vom proceda așa cum vei vrea tu.

— Ceea ce vreau eu este să trăiesc mai departe în libertate, ca orice american. Vreau să pot să-mi spun cuvântul atunci când consider potrivit. Ca orice american.

— Ei bine, vei avea toate acestea.

— Și ceilalți gândesc la fel, Ralph?
— Poți să fii sigură.
— Atunci e-n regulă. Se legăna senină în scaunul ei. A sosit vremea să ne punem în mișcare. Oamenii cam stau de pomană. Cei mai mulți așteaptă să le spună careva ce să facă, ce să dregă.
— Atunci pot să-i dau bătaie?
— Cu ce anume?
— Păi, Nick și cu Stu mi-au zis să caut o mașină de imprimat și poate s-o și pun în funcțiune, dacă-mi pun ei la dispoziție niște curent electric. Eu le-am răspuns că n-am nevoie de electricitate, nu trebuie decât să mă duc la liceu și să-mi aleg cel mai mare mimeograf acționat manual de acolo. Au nevoie de niște manifeste. Clătină din cap. Și încă ce nevoie! De șapte sute de bucăți. Iar noi nu suntem aici decât vreo patru sute și ceva.
— Și încă nouăsprezece la poartă, care probabil fac insolatație, în timp ce noi stăm aici și trângănim. Te rog să-i aduci înăuntru.
— Imediat îi aduc.
— Ralph, știi ceva? îl opri bătrâna. Bărbatul se opri în ușă.
— Tipărește o mie, îl îndemna ea.

Pășiră unul câte unul prin poarta deschisă de Ralph, iar ea își simți păcatul, cel pe care îl considera mama tuturor celorlalte păcate. Tatăl păcatului era furtul; esența fiecăreia din cele Zece Porunci era "Să nu furi." Crima era furtul unei vieți, adulterul furtul unei soții, lăcomia furtul secret, furișat, care avea loc în fundul inimii. Blasfemia era furtul numelui lui Dumnezeu, târât din Casa Domnului și trimis să bată trotuarele, ca o curvă țanțoșă. Hoață nu fusese în viața ei; poate doar câte o mică găinărie comisesse din când în când, în cel mai rău caz.

Mama păcatului era mândria.

Mândria era partea femeiască a lui Satan în rasa omenească, oul tăcut al păcatului, care se dovedea întotdeauna fertil. Mândria îl împiedicase pe Moise să intre în Canaan, unde strugurii erau atât de mari, încât trebuia ca oamenii să care ciorchinii pe pârghie".

Cine a scos apă din piatră seacă, când am fost însetați? I-au întrebat Fiii Israelului, iar Moise le răspunsese: Eu am scos.

Ea fusese întotdeauna o femeie mândră. Mândră de podeaua pe care o spăla cu mâinile, stând în genunchi (dar Cine îi dăduse mâinile, genunchii, chiar și apa cu care spăla?), mândră că toți copiii ei se dovediseră buni — nici unul nu intrase vreodată la închisoare, nici unul nu fusese prins cu droguri sau alcool, nici unul cu poftă pidosnice —, dar mamele copiilor sunt fiicele Domnului. Era mândră de viața ei, dar nu ea fusese cea care-și clădise viața. Mândria era blestemul voinței și, aidoma unei femei, mândria avea viclesugurile ei. La vârsta ei venerabilă nu reușise încă să-i afle toate amăgirile, nici să-i stăpânească toate farmecele.

Și, pe când ei intrau unul câte unul pe poartă, ea se gândi: *Pe mine au venit să mă vadă.* Iar pe urmele aceluia păcat, în minte îi răsăriră, pe nepoftite, mai multe blasfemii metaforice: cum se apropiau pe rând, ca niște oameni veniți la împărtășanie; tânărul lor conducător stătea mai tot timpul cu privirile în pământ, cu o femeie blondă alături de el; imediat în spatele lui un băiețel, lângă o femeie cu ochi de tăciune, al cărei păr negrii se împletea cu șuvițe cenușii. Ceilalți veneau în urma lor, în șir indian.

Tânărul urcă scările verandei, dar femeia lui se opri jos. Părul îi era lung, după cum îi povestise Ralph, dar arăta îngrijit. Avea și o barbă de lungime considerabilă, în nuanțe roșcate și aurii. Avea o figură puternică, pe care se distingeau riduri proaspete, săpate de griji, în jurul gurii și pe frunte.

— Există cu adevărat, i se adresă el încet.

— Ei, cel puțin așa mi-am închipuit, de când mă știu. Sunt Abigail Freemantle, dar cei mai mulți îmi spun Mother Abigail, pur și simplu. Bine ați venit la noi.

— Îți mulțumesc, îi răspunse el cu voce gătuită, iar ea observă că bărbatul se lupta cu lacrimile. Sunt... foarte bucuros că mă aflu aici. Mă numesc Larry Underwood.

Îi întinse mâna, iar el i-o prinse delicat, cu venerație, iar ca simți iarăși tresărirea aceea de mândrie și orgoliu. Era ca și cum ei ar fi crezut că în femeie există un foc care-l va arde.

— Eu... te-am visat, îi spuse cu stângăcie.

Îi zâmbi și-i făcu semn, iar el se răsuci țeapăn pe călcăie, aproape împiedicându-se. Coborî treptele, cu umerii aplecați. Are să se îndrepte din nou, îi trecu ei prin minte. Acum, că ajunsese aici, avea să descopere că nu trebuia să poarte întreaga povară a lumii pe umerii lui. Un bărbat care se îndoiește de sine însuși nu este bine să fie pus la încercări prea grele și prea îndelungate înainte de a fi pe deplin călit, iar Larry Underwood era întrucâtva necopt și predispus încă să fie îngenuncheat. Dar îi plăcea de el.

Îl urmă femeia lui, o ființă mărunță și drăguță, cu ochii ca niște violete. O măsură curajos, însă nu obraznic pe Mother Abigail.

— Eu sunt Lucy Swann. Mă bucur să te cunosc.

Cu toate că purta pantaloni, își însoți gestul de o mică reverență.

— Mă bucur c-ai trecut pe aici, Lucy.

— Te-ar supăra dacă te-aș întreba... cum să spun...

Privirile fetei coborâră în pământ și începu să se îmbujoreze foarte repede.

— O sută opt ani, la ultima aniversare, îi răspunse ea cu blândețe. Dar într-unele zile mă simt ca și cum aș avea două sute șaisprezece.

— Eu te visez, mai spuse Lucy, apoi se retrase, cuprinsă parcă de încurcătură.

Urmară femeia cu ochii negri și băiatul. Femeia o măsură grav și fără să clipească; pe figura băiatului se citea cea mai sinceră uimire. Băiatul era în regulă. În schimb, ceva anume din femeie îi provoca un fior rece ca un cavou. *El este aici, îi trecu prin minte. A venit aici sub*

întruchiparea femeii... vezi bine, el se înfățișează sub mai multe forme decât cele știute... lupul... cioara... șarpele.

Ea nu era scutită de teamă pentru propria ei persoană și, pentru o singură clipă, avu sentimentul că femeia asta stranie, cu şuvița albă în păr, își va întinde brațele, aproape ca din întâmplare, și-i va frânge gâtul. În clipa aceea, Mother Abigail își închipui cu adevărat că fața femeii dispăruse și că privea într-o gaură în spațiu și în timp, o gaură din care o țintuiau doi ochi, întunecați și blestemați — cu priviri pierdute, sălbatice și desperate.

Dar nu era vorba de *el*, ci doar de o femeie. Omul întunecat nu va îndrăzni vreodată să se apropie de ea aici, chiar și într-o ipostază în care nu era de recunoscut. Înaintea ei se afla o femeie — chiar foarte frumoasă, pe deasupra — cu o figură expresivă și delicată, ținându-și un braț pe umărul băiatului. Probabil se lăsase furată de o viziune. Desigur, nu era nimic serios la mijloc.

Și Nadine Cross trecuse printr-un moment de confuzie. Totul fusese în regulă când intraseră pe poartă. Se simțise perfect până ce Larry își începuse conversația cu bătrâna. După care pusese stăpânire pe ea un val atât de puternic de silă și teamă, încât fusese la un pas de leșin. Bătrâna era în stare să... să ce?

Să vadă.

Da. Îi era teamă că bătrâna reușea să vadă în ea, acolo unde întunecimea fusese sădită și-i mergea foarte bine. Se temea că bătrâna se va ridica de pe scaunul ei din verandă și o va denunța, pretinzându-i să-l părăsească pe Joe și să se ducă la *el*, cel care-i fusese menit.

Cele două femei, fiecare cu propria ei temere obscură, se măsurară una pe alta. Cu toate că dură foarte puțin, momentul îi păru fiecareia nesfârșit.

El — Vlăstarul Diavolului — se află în ea, cugetă Abby Frecmantle.

Întreaga lor forță se allă aici, gândi Nadine, la rândul ei. Ea este tot ceea ce au, chiar dacă în mintea lor ar putea să-și închipuie altfel.

Joe devenise nervos și o trăgea de mână.

— Bună, spuse ea cu o voce subțire și pierită. Eu sunt Nadine Cross.

— Știu cine ești tu, îi răspunse bătrâna.

Cuvintele neașteptate rămaseră suspendate în aer, făcându-i pe ceilalți să-și întrerupă conversația. Mirați, oamenii deveniră atenți, așteptând să vadă dacă se întâmplă ceva.

— Chiar știi? răspunse Nadine liniștit.

Deodată, își dădu seama că Joe era protecția ei unică. Îl aduse încetisor pe băiat înaintea ei, ca pe un ostatic. Ochii straniei ai lui Joe, de culoarea apei de mare, se ridicară spre Mother Abigail.

— El este Joe, îl prezintă Nadine. Și pe el îl cunoști?

Ochii lui Mother Abigail rămaseră ațintiți asupra femeii ce-și spunea Nadine Cross, dar ceafa îi transpirase puțin.

— Nu-l cheamă pe el Joe cum nu mă cheamă pe mine Cassandra, îi replică ea, și nu cred că tu ești mama lui.

Își coborî privirile asupra copilului ca într-o ușurare, însă fără să-și poată stăpâni sentimentul straniu că, într-un fel sau altul, femeia câștigase partida — că îl pusese pe micuț între ele, se folosisese de el ca să o împiedice să-și facă datoria, indiferent care ar fi fost acea datorie... vai, dar totul se petrecuse atât de brusc, iar ea nu fusese pregătită!

— Cum te cheamă pe tine, băiete? i se adresă ea copilului.

Băiatul se zbatu, ca și cum i-ar fi rămas un os în gât.

— Nu-ți va spune, interveni Nadine, punând o mână pe umărul băiatului. Nu poate să-ți spună. Nu cred că-și amintește...

Joe îi îndepărtă mâna și asta păru să înlăture piedica.

— *Leo!* pronunță el, cu forță neașteptați, și cu o mare claritate. Leo Rockway sunt eu. Eu sunt Leo!

Sări râzând în brațele lui Mother Abigail. Ceea ce stârni râsete și câteva aplauze din mulțime. Nadine scăpă efectiv neremarcată, iar Abby simți încă o dată că un moment vital, o șansă vitală trecuse din nou.

— Joe, strigă Nadine.

Avea un aer inaccesibil, perfect controlat. Băiatul se retrase puțin de lângă Mother Abigail și o privi.

— Să plecăm de aici, spuse Nadine, uitându-se fără să clipească la Abby și adresându-i-se nu copilului, ci direct ei. E bătrână. Nu-i face bine. E foarte bătrână și... nu foarte puternică.

— Vai, cred că am suficientă putere ca să-l iubesc puțin pe un flăcău ca el, spuse Mother Abigail, dar vocea ei suna bizar de nesigur în propriile ei urechi. Din câte s-ar zice, a avut o călătorie grea.

— Da, acum este obosit. Și tu ești obosită, s-ar zice. Haide, Joe.

— Eu o iubesc, spuse băiatul, fără să se miște din loc.

Nadine păru să se cutremure. Vocea ei deveni mai ascutită.

— Haide să plecăm, Joe!

— *Pe mine nu mă cheamă așa! Leo! Leo! Acesta-i numele meu!*

Mica ceată de noi pelerini se potoli din nou, conștienți că erau martorii unui fapt neașteptat care se petrecuse sau urma poate să se petreacă, incapabili însă de a înțelege cu exactitate ce anume.

Cele două femei își încrucișară iarăși privirile ca pe niște săbii.

Știu cine ești, grăiau ochii lui Abby.

Nadine răspundea: *Da. Și eu te cunosc pe tine.*

Dar de această dată, Nadine cedă prima.

— Foarte bine, spuse ea. Leo, sau cum vrei tu. Numai haide să mergem înainte s-o obosești și mai tare.

Plecă, în silă, din brațele lui Mother Abigail.

— Să vii să-mi faci vizite ori de câte ori vrei, spuse Abby, dar nu-și ridică privirile, ca să o includă și pe Nadine.

— Okay, spuse băiatul, trimițându-i o beza.

Figura Nadinei era ca săpată în piatră. Nu mai scoase nici un cuvânt. Coborând treptele verandei, brațul așezat de Nadine pe umărul lui părea mai degrabă un lanț decât o mângâiere. Mother Abigail îi urmări cu privirea, conștientă că își pierdea încă o dată capacitatea de a se concentra. O dată ce figura femeii dispăruse din raza ei vizuală, sentimentul că avusese o revelație începu să se piardă. Deveni nesigură pe ceea ce crezuse că simte. De fapt, se întâlnise cu o altă femeie și nimic mai mult... oare?

Tânărul acela, Underwood, aștepta la capătul treptelor, negru la față ca un nor de furtună.

— De ce te-ai purtat așa? o întrebă pe femeie și, deși rostise cuvintele cu voce scăzută, Mother Abigail îl auzi perfect.

Femeia nu-l băgă în seamă. Trecu pe lângă el nictulburată. Băiatul se uită rugător înspre Underwood, dar femeia era stăpână pe situație, cel puțin pentru moment, iar copilul o lăsă să-l tragă după ea, îndepărtându-l din locul acela.

Se așternu liniștea pentru o clipă, iar ea se simți pusă în încurcătură, dacă s-o întrerupă sau nu, deși era conștientă că s-ar fi convenit să spună ceva...

...oare?

Nu era de *datoria* ei să spună ceva?

Iar o voce o întrebă în șoaptă: *Oare? Asta este treaba ta? De asta te-a adus Dumnezeu aici, femeie? Ca să devii Întâmpinător Oficial la porțile Zonei Libere?*

Nu pot să gândesc, protestă ea. *Femeia avea dreptate: sunt cu ADEVĂRAT obosită.*

El se înfățișează sub mai multe forme decât cele știute, insistă mica voce interioară. *Lup, cioară, șarpe... femeie.*

Ce însemna asta? Ce se petrecuse aici? Ce, pentru numele lui Dumnezeu?

Stăteam aici, mulțumită de mine, așteptând să se prostorneze oamenii înaintea mea — da, chiar asta făceam, n-are nici un rost să mă ascund — și acum a apărut femeia asta și s-a întâmplat ceva, iar cu nu-mi dau seama ce-a fost. Dar exista ceva anume în femeie... oare? Ești sigură? Ești sigură?

Urmă un moment de tăcere, când toată lumea părea să se uite spre ea, așteptând ca ea să dovedească ce poate. Iar ea nu făcea nimic. Femeia și băiatul dispăruseră din vedere; plecaseră ca și cum ei ar fi fost adevărații credincioși, iar ca doar un Sanhedrin rânjind prefăcut, pe care aceia îl cântăriseră de la bun început câte parale face.

Vai, dar sunt bătrână! Nu este cinstit!

Dar replica veni imediat din partea unei voci scăzute și lucide, o voce care nu-i aparținea ei: *Nu suficient de bătrână ca să nu-ți dai seama că femeia este...*

Dar acum se apropiase de ea un alt bărbat, într-un fel ezitant și respectuos.

— Bună, Mother Abigail, i se adresă el. Mă cheamă Zellman. Mark Zellman. Din Lowville, New York. Te-am visat.

Iar ea se văzu pusă pe neașteptate în fața unei decizii care nu i se înfățișă limpede decât pentru o clipă minții ei ce dibuia în întuneric. Putea să răspundă la salutul acestui om, să discute puțin cu el ca să-i redea pacea (însă nu total; nu asta urmărea ea de fapt), pentru ca apoi să continue cu următorul și următorul și așa mai departe, primind omagiul lor ca pe niște frunze de laur, sau îl putea ignora pe el și pe ceilalți. Ar fi avut astfel ocazia să-și urmeze firul gândului până în străfundurile ei, în căutarea acelui lucru pe care Domnul dorise ca ea să-l cunoască.

Femeia este...

... ce?

Oare avea vreo importanță? Femeia plecase.

— Am avut un strănepot care a locuit o vreme în nordul statului New York, îi spuse ea volubil lui Mark Zellman. Orașul se numește Rouse's Point. Se învecinează cu Vermontul, care-i dincolo de Lacul Champlain. Probabil n-ai auzit de localitatea asta, nu?

Mark Zellman îi răspunse că era de la sine înțeles că auzise de ea; nu era om din tot statul New York care să nu fi auzit de oraș. Fusesse vreodată acolo? Figura lui căpătă trăsături tragice. Nu, nu a fost niciodată. Dar întotdeauna își dorise.

— Din câte-mi scria Ronnie în scrisori, n-ai pierdut prea mult, îl asigură ea, iar Zellman se îndepărtă strălucind de mulțumire.

Apoi veniră pe rând și ceilalți ca să se prezinte, la fel cum procedaseră și celelalte grupuri înaintea lor și la fel cum aveau să procedeze și alții în zilele și săptămânile următoare. Un adolescent numit Tony Donahue. Un tip, Jack Jackson, care era de meserie mecanic auto. O tânără infirmieră, Laurie Constable — care le putea fi de mare folos. Un bătrân, purtând numele de Richard Farris, căruia toată lumea îi spunea Judele; o măsurase cu o privire profundă, care o făcuse din nou să nu se simtă la largul ei. Dick Vollman. Sandy DuChiens — frumos nume, franțuzesc. Harry Dunbarton, care, cu doar trei luni în urmă, își câștiga existența din vânzarea ochelarilor. Andrea Terminello. Un Smith. O Rennett. Și mulți alții. Le vorbi tuturor, le zâmbi și îi liniști pe toți, dar plăcerea pe care o trăia într-alte zile dispăruse acum și nu mai simțea decât durerea din încheieturi, degete și genunchi și, în plus, bănuiala chinuitoare că trebuia să meargă la toaleta Port-O-San și că, dacă nu ajungea acolo cât se poate de repede, avea să-și păteze rochia.

Peste toate acestea, o stăpâna și gândul din ce în ce mai vag (care avea să-i iasă cu totul din minte spre seară) că-i scăpase ceva de mare importanță și că va regreta amarnic mai târziu.

Gândea mai bine când scria, prin urmare își notă un rezumat al tuturor lucrurilor care i se păreau însemnate, utilizând două creioane cu vârful din pâslă: unul negru și celălalt albastru. Nick Andros se afla în biroul din casa de pe Baseline Drive în care locuia împreună cu Ralph Brentner și prietena acestuia, Elise. Se lăsase în tunericul. Era o frumusețe de casă, așezată

chiar la poalele lui Flagstaff Mountain, dar deasupra orașului Boulder propriu-zis; de la fereastra mare a salonului se vedeau străzile și ulițele orașului întinse ca o gigantică tablă de joc. Pe suprafața exterioară a geamului respectiv fusese aplicată o substanță de culoare argintie, prin care stăpânul putea să se uite afară, în care trecătorii nu vedeau, în schimb, decât o imagine reflectată. După presupunerea lui Nick, clădirea valora cam 450 până la 500 de mii de dolari... iar proprietarul și familia lui dispăruseră în mod misterios.

În lunga lui călătorie de la Shoyo la Boulder, mai întâi singur, apoi alături de Tom Cullen și de ceilalți, trecuse prin zeci și sute de orașele și orașe, fără excepție transformate în imense caveri rău mirositoare. În mod normal, Boulder n-ar fi trebuit să constituie o excepție... așa cum era. Și aici se găseau cadavre, da, cu miile, în legătură cu care trebuia făcut ceva înainte să se termine zilele fierbinți și uscate și să înceapă ploile de toamnă, provocând descompuneri mai rapide și eventual boli... dar numărul cadavrelor era *insuficient*. Nick se întreabă dacă mai remarcase cineva acest lucru, în afară de el și de Stu Redman... Lauder, poate. Lauder observa aproape orice.

La fiecare casă sau clădire publică pe care le găseai înșesate de cadavre existau zece altele absolut pustii. La un moment dat, în timpul ultimului spasm al flagelului, majoritatea cetățenilor din Boulder, bolnavi sau sănătoși, plecaseră din oraș. De ce? Păi, de fapt nu avea importanță și probabil nu aveau să afle vreodată ce se petrecuse. Faptul extraordinar rămânea că Mother Abigail, nu se știe cum, reușise să-i călăuzească spre unicul orașel din Statele Unite unde exista un număr infim de victime ale epidemiei. Chiar și un agnostic ca el se vedea silit să se întrebe în cel mai serios mod cam de unde-și lua ea informațiile de felul acesta.

Nick își rezervase trei camere la parterul casei; încăperile erau frumoase, cu mobilă din pin noduros. Nici un indemn din partea lui Ralph nu-l convinsese să-și aleagă un spațiu de locuit mai generos — deja se simțea un intrus, însă îi plăcea de ei... și, până la călătoria din Shoyo și până la Hemingford Home, încă nu-și dăduse seama în ce măsură ducea dorul prezenței altor oameni. Iar până în clipa de față nu ieșise din această pasă.

Iar el nu locuise, oricum, și nici nu-și dorea un loc mai frumos decât acesta. Avea intrarea lui separată, prin spate, și-și ținea bicicleta cu zece viteze parcată sub cornișa joasă dinaintea ușii, unde stătea îngropată până la butuc în generații de frunze putrezite și arome de plop. Aici avea începutul unei biblioteci, un lucru pe care și-l dorise din suflet și nu reușise să-l aibă în anii de pribegie. În zilele acelea fusese un cititor pasionat (acum, în schimb, nu avea decât rareori răgaz să poarte o lungă conversație cu un volum), iar unele dintre cărțile de pe rafturi — rămase goale, în cea mai mare parte — erau prieteni vechi, pe care pe vremuri le împrumuta de la bibliotecă, în schimbul a doi cenți pe zi; în ultimii câțiva ani nu petrecuse niciodată destul timp într-un oraș ca să poată obține un permis obișnuit de cititor. Altele erau cărți pe care încă nu le citise, cărți spre care îl îndrumaseră cele luate cu împrumut și citite. Chiar și acum, pe lângă hârtia și creioanele pe care le avea în față, lângă mâna dreaptă se afla *Set This House on Fire* de William Styron. În loc de semn de carte, pusese o bancnotă de zece dolari găsită pe stradă. Pe drumuri puteai găsi mulți bani, suflați de vânt de-a lungul rigolelor; surprinzător și amuzant, foarte mulți oameni — nici el nu făcea excepție — se aplecau încă și-i culegeau de la pământ. Oare de ce? Cărțile erau acum gratis. *Ideile* erau gratis. Uneori acest gând îl înveselea. Alteori îl speria.

Foile pe care scria proveneau dintr-un caiet cu inele de prindere a hârtiilor, în care-și rânduia toate, gândurile — caietul era pe jumătate jurnal, pe jumătate listă de cumpărături. Își descoperise o plăcere profundă în alcătuirea de liste; începuse să aibă bănuiala că unul dintre strămoșii lui fusese contabil. Din câte descoperise el, când avea o tulburare, cel mai bun leac era să alcătuiască o listă oarecare.

Se concentră din nou asupra foi albe de dinaintea lui, mângâindu-i un colț.

I se părea că toate lucrurile din viața veche pe care și le doreau sau de care aveau nevoie stăteau ascunse în uzina electrică East Boulder, aidoma unei comori prăfuite în fundul unui șipet întunecat. Oamenii care se adunaseră la Boulder erau urmăriti de un sentiment neplăcut, pe care reușeau cu greu să și-l ascundă, ca niște copii speriați, porniți să cerceteze casa cu stafii, după ce s-a lăsat întunericul. În multe privințe, Boulder era chiar un rânced oraș al fantomelor. Domnea sentimentul că șederea lor acolo era strict provizorie. Printre ei exista un tip, numit Impening, care la un moment dat locuise la Boulder și făcuse parte din echipa de pază a uzinei IBM de pe Boulder-Longmont Diagonal. Ai fi zis că Impening era hotărât să stârneasă neliniște. Se învărtea peste tot și le spunea oamenilor că în 1984 zăpada era la Boulder deja de cinci centimetri pe 14 septembrie și că în noiembrie gerul era atât de mare, încât le înghețau boabele până și statuiilor. Nick dorea să pună foarte repede capăt acestui soi de discuții. Ce contează că, dacă Impening ar fi făcut parte din cadrele armatei, ar fi fost trecut în rezervă pentru genul acesta de discuții; logica unui asemenea gând, dacă exista, era găunoasă. Nu conta decât faptul că vorbele lui Impening nu aveau nici o greutate atât timp cât oamenii se puteau muta în niște case în care luminile funcționau și aerotermele suflau aer fierbinte printr-o simplă apăsare de buton. Dacă asta nu se întâmpla până la primul îngheț, Nick se temea că oamenii vor începe pur și simplu s-o ia din loc, fără să le mai pese de toate întrunirile, aleșii și ratificările din lume.

După cum credea Ralph, uzina electrică nu suferise stricăciuni prea mari, sau cel puțin defectunile vizibile nu erau esențiale. Echipa care lucraseră aici opriseră o parte din utilaje; alte utilaje se opriseră singure. Două sau trei dintre turbinele principale explodaseră, poate din cauza unei mari creșteri de tensiune. Ralph susținea că o parte din cablaje vor trebui să fie înlocuite, dar că o echipă de vreo doisprezece oameni, în frunte cu el și cu Brad Kitchner, s-ar putea descurca. Era nevoie de o echipă de lucru cu mult mai mare ca să demonteze sârma de cupru topită și arsă de pe generatoarele turbinelor ieșite din funcțiune, pentru ca apoi să le rebobineze. În depozitele de la Denver exista suficientă sârmă de cupru pentru această întreprindere; Ralph și Brad făcuseră ei înșiși un drum acolo, săptămâna trecută, ca să se convingă. Dacă dispuneau de forța de muncă necesară, considerau că pot să aprindă luminile din nou înainte de Labor Day.

— Și după aia organizăm cea mai strașnică petrecere pe care a cunoscut-o vreodată orașul ăsta, spusese Brad.

Lege și Ordine. Un alt lucru care-l frământa. Oare va reuși să-l convingă pe Stu Redman să se ocupe de asta? Nu avea să-i convină, dar Nick spera să-l poată convinge, totuși... iar dacă presiunea se dovedea prea mare, putea să-l convingă și pe Glen, prietenul lui Stu, să-i dea o mână de ajutor. Ceea ce-l deranja de fapt era amintirea, cu mult prea proaspătă și dureroasă ca să zăbovească asupra ei, a scurtei și teribilei perioade cât fusese temnicer la Shoyo. Vince și Billy murind, Mike Childress țopăind pe ceea ce primise de mâncare și urlându-i jalnic și sfidător: *Greva foamei! Sunt în greva foamei, ți-am zis!*

Îl durea gândul că s-ar putea să aibă nevoie de judecătorii și de închisori... poate chiar și de un călău. Doamne, doar ei erau oamenii lui Mother Abigail, nu ai Omului Întunecat! Omul Întunecat însă, își zicea Nick, nu avea să-și bată capul cu asemenea mărunțișuri, judecătorii și închisori. Pedepsele lui erau probabil hotărâte în grabă, fără șovăială și, cu siguranță, grele. Nu avea nevoie de amenințarea cu pușcăria, atât timp cât cadavrele atârnav pe stâlpii de telefoane de-a lungul lui 1-15, unde să le poată ciuguli păsările.

Nick spera ca majoritatea înfracțiunilor să fie dintre cele neînsemnate. Câteva cazuri de beție și tulburarea liniștii se petrecuseră deja. Un copil, cu mult prea mic ca să conducă, se suise într-un camion mare, de tractare, și se plimbase în sus și-n jos pe Broadway, sperindu-i pe oameni și făcându-i să fugă din calea lui. În cele din urmă, intrase într-o mașină de pâine oprită în drum și se rănise la frunte — după părerea lui Nick, era un adevărat noroc că se alesese doar cu atât. Cei care-l văzuseră știau că era prea mic să se suie la volan, însă nimeni nu crezuse că ar avea autoritatea de a-l opri.

Autoritate. Organizare. Își notă cuvintele pe carnet și le înconjură cu un cerc dublu. Faptul că erau oamenii lui Mother Abigail nu le conferea nici un fel de imunitate față de slăbiciuni, prostie sau companii de proastă calitate. Nick nu știa dacă și aceștia sunt sau nu copii Domnului, însă în orice caz era sigur că, atunci când Moise coborâse de pe Munte, cei care nu se ocupau cu închinatul la vițelul de aur jucau barbut. Prin urmare, nu trebuia exclusă posibilitatea ca, după un joc de cărți, să se iște o bătaie cu cuțite sau cineva să fie împușcat, din pricina vreunei femei.

Autoritate. Organizare. Făcu încă un cerc în jurul cuvintelor, care acum arătau ca niște prizonieri în spatele unui șir triplu de fortificații. Cât de bine mergeau împreună... și ce muzică tristă emanau.

Nu peste mult timp, intră Ralph.

— Măine mai sosesc și alți oameni, Nicky, iar poimăine vine o adevărată procesiune. Peste treizeci, în cel de-al doilea grup.

"Bine", scrisese Nick. "Pun pariu că în curând vom avea și un medic. Așa susține legea probabilității."

— Mda, devenim un oraș în toată puterea cuvântului.

Nick îi răspunse cu un gest afirmativ.

— Am avut o discuție cu tipul care conduce grupul sosit astăzi. Îl cheamă Larry Underwood. Îmi pare un om deștept, Nick. Foarte vioi la minte.

Nick își ridică sprâncenele și desenă în aer un semn de întrebare.

— Păi, să vedem, îi răspunse Ralph. Știa că semnul de întrebare însemna "dă-mi mai multe informații, dacă poți". E mai mare decât tine cam cu șase sau șapte ani, cred, și cu opt sau nouă decât Redman. Dar face parte din categoria aceea de oameni despre care tu ai zis că trebuie să-i căutăm. Pune întrebările cuvenite.

— ?

— Cine conduce aici, în primul rând. Care este următorul pas, în al doilea rând. Și cine îl îndeplinește, în al treilea rând.

Nick încuviință din cap. Da — întrebările erau cele cuvenite. Dar era el oare omul potrivit? Ralph putea să aibă dreptate sau nu, în această privință.

"Voi încerca să mă întâlnesc cu el mâine și să stăm puțin de vorbă", scrisese el pe o altă foaie de hârtie.

— Da, da, așa ar fi bine să faci. Mi se pare un tip în regulă. Ralph își târșâi picioarele și continuă: Înainte să apară Underwood și cu oamenii lui ca să fie prezentați lui Mother, am stat puțin de vorbă cu ea. Am vorbit cu ea, așa cum m-ai îndemnat tu.

— ?

— A zis că să-i dăm drumul. Să ne punem pe treabă. Zicea că sunt oameni care se învârt fără rost și că au nevoie de alții care să le spună ce și cum să facă.

Nick se rezemă de spătarul scaunului și râse tăcut. Apoi scrisese: "Eram convins că va reacționa în felul acesta. Măine am să vorbesc cu Stu și cu Glen. Ai tipărit afișele?"

— A, alea? Păi sigur că da, îl asigură Ralph. Acolo am stat mai toată după-amiaza, pe Dumnezeul meu.

Îi arătă lui Nick un exemplar de poster. Mirosind încă puternic a cerneală, tipăritura era de dimensiuni mari și-ți atrăgea privirea. Ralph se ocupase și de aspectul grafic:

ADUNARE GENERALĂ!!!

NOMINALIZAREA ȘI ALEGEREA CONSILIULUI REPREZENTANȚILOR!

18 august 1990, ora 20.30

Locul de desfășurare:

Parcul Canyon Boulevard & Chioșcul dacă este FRUMOS

Sala Chautauka din Parcul Chautauka dacă este URÂT

DUPĂ ÎNTRUNIRE SE VOR SERVI BĂUTURI RĂCORITOARE

Sub acest text, fuseseră desenate două hărți rudimentare pentru nou-veniți și pentru cei care nu exploraseră foarte atent orașul Boulder. Dedesubt, cu literă destul de mică, apăreau numele asupra cărora căzuseră de acord el, Stu și Glen, după ce discutaseră în dimineața respectivă:

Comitetul ad-hoc

Nick Andros
Glen Bateman
Ralph Brentner
Richard Ellis
Fran Goldsmith
Stuart Redman
Susan Stern

Nick arată rândul referitor la băuturile răcoritoare de pe afiș și-și ridică sprâncenele.

— A, da, pâi a trecut Frannie și a zis că sunt șanse mai mari să-i adunăm pe toți dacă menționăm textul respectiv. Ea și cu prietena ei, Patty Kroger, au să se ocupe și de asta. Prăjituri și Za-Rex. Ralph făcu o față lungă. Dacă ar fi să aleg între Za-Rex și pișat de vacă, nu știu, zău, ce-aș alege. Îți cedez porția mea, Nicky.

Acesta îi zâmbi.

— Singura chestie, continuă Ralph pe un ton mai serios, este că voi m-ați băgat și pe mine în comitet, băieți, știu eu ce înseamnă asta. Cu alte cuvinte, "Felicitări, ai să te ocupi de toată munca grea". Nu că m-ar deranja munca grea, pentru că asta am făcut de când sunt. Dar comitetele trebuie să aibă niște idei, iar eu nu prea sunt un om cu idei.

Nick desenă rapid pe blocnotesul lui un sistem de radio CB, iar în fundal un turn de radio, din al cărui vârf ieșeau săgeți de electricitate.

— Mda, dar aia-i cu totul altceva, îi replică Ralph posomorât. "Ai să te descurci", îi scrisese Nick. "Crede-mă."

— Bine, Nicky, dacă zici tu. Am să fac o încercare. Cu toate astea, cred că v-ați descurca mai bine cu Underwood ăla.

Nick clătină din cap și-l bătu pe Ralph pe umăr. Ralph îi ură noapte bună și urcă la etaj.

După plecarea lui, Nick cercetă gânditor posterul, vreme îndelungată. Dacă Stu și Glen îl văzuseră și ei — ceea ce era foarte sigur că se întâmplase, până la ora aceea —, știau că ștersese, fără să-i consulte, numele lui Harold Lauder de pe lista membrilor ad-hoc ai comitetului. Nu-și dădea seama cum vor primi această veste, dar faptul că nu se prezentaseră încă la ușa lui trebuia considerat un semn bun. Poate că și ei ar fi dorit să se tocmească și să obțină altceva din partea lui în schimb, iar el avea de gând să facă concesii, dacă era nevoie, doar ca să-l țină pe Harold departe. Dacă era musai, renunța la Ralph. Ralph nu ținea oricum la poziția respectivă, deși, fir-ar să fie, Ralph poseda o considerabilă inteligență nativă și capacitatea de-a dreptul neprețuită de a descoperi cele mai ascunse aspecte ale unei probleme. Avea să se dovedească util în comitetul permanent, dar pe de altă parte, avea sentimentul că Stu și Glen aduseseră deja destui prieteni de-ai lor în comitet. Dacă el, Nick, dorea să fie eliminat Lauder, nu aveau decât să se conformeze. Ca să le reușească lovitura și să preia puterea, între ei nu trebuia să apară nici un fel de disensiune. Ascultă, Ma, cum a făcut omul acela de-a scos un iepuraș din pălărie? Păi, fiule, nu sunt sigură, dar *s-ar putea* să se fi folosit de vechea șmecherie — i-a dus de nas cu prăjiturile și Za-Rex. Reușește în nouăzeci la sută din cazuri.

Se reîntoarce la pagina pe care o mângălea atunci când intrase Ralph. Studie cuvintele pe care le încercuise nu o dată, ci de trei ori, ca și cum ar fi vrut să nu scape de acolo. *Autoritate. Organizare.* Scrise deodată încă unul dedesubtul lor — în locul rămas, care era suficient ca să-l încapă. Iată cuvintele care se găseau acum în cercul triplu:

Autoritate. Organizare. Politică.

Dar el nu încerca să-l elimine pe Lauder din cauză că ar fi avut sentimentul că Stu și Glen Bateman încearcă să-i fure jocul. Fără doar și poate, se simțea puțin atins. Ar fi fost ciudat să nu se întâmple așa. Într-un fel, el, Ralph și cu Mother Abigail *fondaseră* Boulder Free Zone.

Există sute de oameni aici și încă vreo câteva mii pe drum, dacă Bateman nu greșește, gândi el, bătând cu creionul în cuvintele încercuite. Cu cât se uita mai mult la ele, cu atât i se păreau mai urâte. *Dar când am ajuns aici, Ralph și cu mine, Mother și Tom Cullen, împreună cu tot restul grupului, singurele ființe vii din Boulder erau pisicile și câprioarele care fugiseră din rezervația statului ca să-și caute de mâncare în grădinile oamenilor... ba chiar și în magazine. Ți-aduci aminte de aceea care intrase în Table Mesa Supermarket și nu mai reușise să găsească ieșirea? Parcă înnebunise, fugea încolo și-ncoace pe culoare, răsturnând lucrurile în calea ei, cădea, se ridica și o lua din nou la goană.*

Nici noi nu suntem aici de o veșnicie, sigur că da, n-a trecut nici măcar o lună de când am sosit, în schimb am fost primii. Prin urmare, chestiunea ține și de amorul-propriu, dar nu din cauza amorului-propriu vreau ca Harold să nu facă parte din listă. Vreau să-l scot pentru că nu am încredere în el. Zâmbește tot timpul, dar între gura și ochii lui există o zonă lipsită de zâmbet. Au fost niște fricțiuni între el și Stu, la un moment dat, din cauza lui Frannie; toți trei declară că s-a terminat, dar eu mă întreb dacă lucrurile s-au încheiat cu adevărat. Uneori o văd pe Frannie uitându-se la Harold, iar privirea ei este neliniștită. Ca și cum ar încerca să-și dea seama cât de bine încheiate sunt lucrurile. Nu-i prost deloc, dar îmi lasă impresia de instabilitate.

Nick clătină din cap. Nu era numai asta. În mai multe rânduri se întrebese dacă nu cumva

Harold Lauder era nebun.

Mai ales din pricina zâmbetului acela. Nu-mi doresc să împărtășesc secrete cu o persoană care zâmbește astfel și arată ca și cum n-ar dormi prea bine noaptea.

Fără Lauder. Trebuie să se împace cu gândul.

Nick își închise caietul și-l puse la loc sigur, în sertarul de jos al biroului său. Apoi se ridică și începu să se dezbrace. Își dorea un duș. Avea sentimentul nu foarte lămurit că este murdar.

Lumea, gândi el, nu după modelul lui Garp, ci după acela stabilit de Supergripă. Această minunată lume nouă. Deși lui nu i se părea nici minunată și nici foarte nouă. Avea sentimentul că cineva plasase o petardă mare în cutia cu jucării a unui copil. Urmase o explozie imensă și toate se răspândiseră peste tot locul. Jucăriile se împrăstiaseră dintr-un capăt al camerei deoacă până în celălalt. Unele dintre lucruri erau ireparabil distruse, din altele se mai putea face totuși ceva, dar majoritatea fuseseră risipite, și atât. Acestea din urmă erau încă puțin prea fierbinți ca să te atingi de ele, dar o dată ce se răceau, nu mai exista nici o problemă.

Până una-alta, obligația principală era să ordonezi lucrurile la locul lor. Să le arunci pe cele stricate. Să pui deoparte jucăriile care se mai puteau repara. Să faci un inventar al tuturor lucrurilor încă valabile. Să faci rost de o nouă cutie de jucării în care să-ți pui lucrurile, o cutie frumoasă și nouă. O cutie de jucării *solidă*. Ușurința cu care lucrurile pot fi risipite este înspăimântătoare și dezgustătoare — dar și fascinantă, faptul nu poate fi tăgăduit. Greu este să aduni din nou lucrurile. Să le categorisești. Să le repari. Să le inventariezi. Și să le arunci pe cele nefolositoare, desigur.

Numai că... oare *reușești* vreodată să ajungi în starea de a arunca lucrurile inutile?

Nick se opri la jumătatea drumului spre baie, dezbrăcat, ținându-și hainele sub braț.

O, noaptea era atât de tăcută... oare nu erau de fapt toate nopțile lui niște simfonii ale tăcerii? Oare de ce i se făcuse piele de găină peste tot trupul?

Ei bine, pentru că-și dădu seama deodată că acest comitet nu avea menirea să adune jucării, nu, câtuși de puțin. Din senin îi venise ideea că se înscrișese într-un soi de cerc bizar de cusut spiritul omenesc — din care făceau parte alături de el Redman, Bateman și Mothcr Abagail, da, ba până și Ralph cu radioul lui cel mare și echipamentul de amplificare, care transmiteau semnalele din Free Zone departe, peste continentul mort. Fiecare dintre ei avea un ac și poate că munceau împreună ca să facă o pătură călduroasă, cu ajutorul căreia să alunge frigul iernii... sau poate că se porniseră din nou — după un foarte scurt răgaz — să țeasă un giulgiu încăpător pentru rasa omenească, începându-și munca de la picioare și înaintând în sus.

După ce făcuseră amor, Stu adormise. În ultima vreme dormise puțin, iar noaptea trecută stătuse treaz, împreună cu Glen Bateman, bând și făcând planuri de viitor. Frannie își pusese halatul și ieșise în balcon.

Clădirea în care locuiau era situată în centru, la intersecția dintre Pearl Street și Broadway. Apartamentul lor se afla la etajul al treilea, iar dedesubt se vedea intersecția dintre Pearl pe direcția est-vest și Broadway pe cea nord-sud. Îi plăcea chestia asta. Era ca și cum ar fi avut o busolă, întotdeauna la îndemână. Noaptea era caldă și fără nici o adiere, iar lespedea neagră a cerului era presărată cu un milion de stele. În licărirea lor slabă și înghețată, Fran reușea să distingă culmile cenușii ale Munților Flatiron, ridicându-se spre vest.

Își trecu mâna de la gât în jos, spre coapse. Cămașa de noapte din mătase, iar dedesubt nimic. Își mângâie ușor sânii trecându-și palma peste ei, apoi, coborând, în loc să străbată un teritoriu neted până la ușoara ridicătură a pubisului, mâna descoperi pântecul bombat, urmând o curbă ce nu fusese nici pe departe atât de pronunțată cu doar două săptămâni în urmă.

Începuse să se vadă, deocamdată nu foarte mult. Stu făcuse totuși un comentariu în seara aceea. Întrebarea lui sunase degajat, aproape comic: *Cât putem să o mai facem fără ca eu să-l, hm, strivesc?*

Poate e vorba de o ea, îi răspunsese, amuzată. Patru luni, Șefule, ce părere ai?

Foarte bine, îi răspunsese el, pătrunzând-o cu blândețe și desfătare.

Discuția avută mai devreme fusese cu mult mai serioasă. Nu la mult timp după ce ajunseseră la Boulder, Stu îi spusese că discutase despre copil cu Glen, iar acesta îi sugerase, pe ocolite, că exista posibilitatea ca germenul sau virusul Supergripei să bântuie încă în jurul lor. Și dacă era așa, copilul putea să moară. Un gând neliniștitor (dacă aveai chef de un Gând Neliniștitor sau de două, puteai conta pe Glen Bateman, îi trecu fetei prin minte), dar, desigur, dacă mama era imună, copilul?...

Cu toate acestea, existau printre ei foarte mulți care-și pierduseră copiii din cauza epidemiei.

Bine, dar asta ar fi însemnat că...

Ce ar fi însemnat?

Ei bine, în primul rând, ar fi însemnat că ei toți nu reprezentau decât un epilog al rasei omenești, o scurtă înfloritură finală. Ea nu voia să creadă așa ceva, pur și simplu *nu putea* crede. Dacă era adevărat, atunci...

Cineva venea pe stradă, întorcându-se într-o parte ca să se poată strecura prin spațiul dintre camionul de gunoi, care se oprise cu două roți pe trotuar, și peretele restaurantului purtând firma Pearl Street Kitchen. Ținea o jachetă ușoară pe un umăr, iar într-o mână ceva de forma fie a unei sticle, fie a unui pistol cu țeava lungă. În cealaltă avea o bucată de hârtie, probabil cu o adresă trecută pe ea, după felul cum verifica numerele caselor, în cele din urmă se opri chiar înaintea clădirii lor. Se uita la ușă ca și cum ar fi cântărit ce avea de făcut. Frannie se gândi că semăna oarecum cu detectivii particulari din unele vechi seriale de televiziune. Stătea la mai puțin de șase metri deasupra capului lui, perfect conștientă că se afla într-o situație penibilă. Dacă îl striga, risca să-l sperie. Dacă nu, el putea să se apuce să bată, trezindu-l pe Stuart. Și oare de ce umbla cu o armă în mână... dacă, bineînțeles, era cu *adevărat* o armă?

Își lăsa deodată capul pe spate și privi în sus, probabil ca să vadă dacă era lumină. Frannie

continua să se uite în jos, drept pentru care se trezirea uitându-se direct ochi în ochi.

— Sfinte Dumnezeule! Țipă omul de pe trotuar.

Fără să vrea, făcu un pas înapoi, călcă în rigolă și căzu cu toată greutatea.

— Vai! Țipă ușurel Frannie, retrăgându-se și ea cu un pas pe balcon.

În spatele ei, pe un postament, se afla o plantă cățărătoare, într-un vas mare din lut.

Frannie atinse vasul, care ezită, hotărât parcă să mai viețuiască puțin, după care se răsturnă, zdrobindu-se cu mare zgomot, pe plăcile de ardezie ale balconului.

În dormitor, Stu mormăi, se întoarse pe cealaltă parte și apoi se liniști.

Frannie nu reuși să se abțină din răs. Își duse amândouă mâinile la gură și se ciupi de buze, cât putea mai tare, însă zadarnic, pentru că se puse să chicotească, răgușit și în șoaptă. Veselia ne revine, îi trecu prin minte, hohotind nebunește în pumni. Ce-ar fi fost să fi apărut cu o chitară, iar eu să-i scap glastra aia în cap. *O sole mio... BUF!* O durea burta din cauza efortului de a-și ascunde râsul.

De jos ajunse la ea o șoaptă conspirativă.

— Hei, tu... de pe balcon... *pssst!*

— *Pssst*, repetă Frannie aparte. *Pssst*, vai, nemaipomenit.

Trebuia să se retragă înainte de a începe să ragă ca o măgăriță. Nu fusese niciodată în stare să se abțină, o dată ce râsul pune stăpânire pe ea. Traversă în fugă dormitorul întunecat, smulse un capot mai gros — și mai sobru — din spatele ușii de la baie și străbătu salonul luptându-se să-l îmbrace, cu fața mobilă ca o mască din cauciuc. Leși pe palier și coborî un etaj înainte să dea drumul râsului nebun. Străbătu celelalte două etaje hohotind din toată inima.

Bărbatul — tânăr, din câte constata ea acum — se ridicase de pe jos și-și scutura hainele. Era suplu și bine clădit, cea mai mare parte a feței fiindu-i acoperită de o barbă care avea să se dovedească la lumina zilei, mai mult ca sigur, blondă sau roșcată. Avea cearcăne mari, și totuși zâmbea, dar puțin trist.

— Ce-ai răsturnat? o întrebă el. S-ar zice că un pian.

— Era un vas de pământ. A... a... Apoi veselia puse din nou stăpânire pe ea și nu mai fu în stare decât să arate cu un deget spre el și să râdă în hohote, clătinând din cap și prinzându-și în cele din urmă din nou pânțele, care o durea. Lacrimile i se scurgeau pe obraji. Chiar arătai caraghios... știu că nu-i frumos să-i spui asta unui om pe care de-abia îl întâlnești... vai de mine! Dar să știi, chiar *arătai* cum îți zic!

— Dacă am fi fost în vremurile bune, îi spuse el, zâmbind, următoarea mea mutare ar fi fost să te dau în judecată și să cer daune în valoare de cel puțin un sfert de milion. Atac la persoană. Domnule judecător, eu ara privit în sus și această tânără doamnă se uita la mine de la balcon. Da, cred că se strâmbea. În orice caz, făcea o grimasă. Reclamantul este acest biet băiat. Luăm o pauză de zece minute.

Râseră puțin împreună. Tânărul purta o pereche de jeanși decolorați, dar curați, și o cămașă de culoare albastru-închis. Noaptea de vară era caldă și plăcută, iar Frannie începu să se bucure că avusese ideea să iasă.

— Nu cumva se întâmplă să te cheme Fran Goldsmith?

— Ba chiar așa. Dar cu nu te cunosc pe tine.

— Sunt Larry Underwood. Noi am ajuns de-abia astăzi. De fapt, îl căutam pe Harold Lauder. Mi s-a spus că locuiește la 261 Pearl, împreună cu Stu Redman, Frannie Goldsmith și alți câțiva.

Lui Frannie îi pieri orice urmă de veselie.

— Harold stătea și el aici, când am ajuns în Boulder, dar s-a mutat acum destul de multă vreme. Locuiește pe Arapahoe Street, în partea de vest a orașului. Pot să-ți dau adresa lui, dacă dorești, și indicații cum să ajungi la el.

— Ți-aș fi recunoscător. Dar cred că am să-l vizitez de-abia mâine. Nu mai am curaj pentru încă o tentativă de genul ăsta.

— Îl cunoști pe Harold?

— Îl cunosc și nu... la fel ca pe tine. Deși trebuie să fiu cinstit și să mărturisesc că nu ești așa cum mi-am imaginat eu. În mintea mea, erai o blondă tip Valkyrie, ca dintr-o pictură de Frank Frazetta, și cu câte un revolver de 45 la fiecare șold. Oricum, îmi face plăcere să te cunosc.

Întinse mâna, iar Frannie i-o strânse, cu un mic zâmbet de încurcătură.

— Mi-e teamă că n-am nici cea mai mică idee despre ce vorbești.

— Stai jos pe bordură și în câteva minute îți explic.

Făcu așa cum i se spusese. Stafia unei adieri însufleți strada, clintind din loc fragmente de hârtie și făcând să fremete ulmii bătrâni din curtea judecătorei, situată la doar trei blocuri de ei.

— Am aici un cadou pentru Harold Lauder. Dar vreau să fie o surpriză, prin urmare te rog să nu-i spui nimic, dacă-l întâlnești înaintea mea.

— O.K., sigur că da, îi răspunse Frannie, mai dezorientată ca oricând.

Bărbatul ridică pistolul cu țeava lungă, care se dovedi a fi cu totul altceva: o sticlă de vin cu gâtul subțire. Ea înclină sticla în așa fel încât să stea în bătaia luminii stelelor și reuși cu greu să descifreze literele mari — BORDEAUX din partea de sus și ceva mai jos data: 1947.

— Cea mai bună recoltă de Bordeaux din secolul acesta, explică el. Cel puțin așa spunea un vechi prieten de-al meu. Numele lui era Rudy. Dumnezeu să-l iubească și să-l odihnească în pace.

— 1947... asta înseamnă de acum patruzeci și trei de ani. Oare nu cumva... cum să spun, s-a stricat?

— Rudy zicea că la noi n-a ajuns niciodată vreun Bordeaux cu adevărat de soi. Oricum, eu l-am cărat tot drumul din Ohio și până aici. Dacă este un vin prost, cel puțin se poate zice că a fost plimbat destul.

— Și sticla este pentru Harold?

— Da, împreună cu asta.

Scoase ceva din buzunarul hainei și-i întinse fetei. De această dată, Fran nu avu nevoie să

citească la lumina stelelor. Izbucni în râs și exclamă:

— Payday! Ciocolata lui favorită... dar cum de-ai știut?

— Păi e o poveste întreagă.

— Vreau s-o știu!

— Prea bine, atunci. A fost odată ca niciodată un tip pe care-l chema Larry Underwood și care a venit din California la New York, ca să-i facă o vizită bătrânei lui mame. Acesta nu era unicul motiv pentru care făcuse călătoria, iar celelalte motive erau mai puțin plăcute, dar hai să ne oprim la versiunea băiat-bun, de acord?

— De ce nu? consimți Fran.

— Și, ce să vezi, Vrăjitoarea cea Rea a Occidentului, sau cine știe ce găozar de la Pentagon, a abătut asupra țării un cumplit flagel și, până să apuci să zici "Uite-l pe Captain Trips", a murit cam toată lumea din New York. Inclusiv mama lui Larry.

— Condoleanțe. La fel și mama, și tatăl meu.

— Mda... mamele și tații tuturor. Dacă ne-am fi trimis unii altora cărți poștale în care să ne exprimăm compasiunea, cred că am fi terminat tot stocul. Dar Larry a fost unul dintre puținii norocoși. A părăsit orașul împreună cu o doamnă pe care o chema Rita, care nu era prea bine dotată ca să înfrunte realitatea. Și, din nefericire, nici Larry nu era suficient de dotat ca s-o ajute.

— Nimeni nu avea dotarea necesară.

— Dar unii au dobândit-o mai repede. În orice caz, Larry cu Rita s-au îndreptat spre litoralul Maineului. Ajunseseră în Vermont, când doamna a decedat din cauza unei supradoze de somnifere.

— Vai, Larry, îmi pare foarte rău.

— Larry a suferit o lovitură serioasă. De fapt, a interpretat cele petrecute ca pe o pedeapsă mai mult sau mai puțin divină atrasă de slăbiciunea caracterului său. Apoi, unul sau doi oameni care-l cunoșteau foarte bine îi spusese că trăsătura lui de caracter cea mai puternică era vigoarea lui vână de egoism, care ieșea în evidență ca o madonă din material plastic reflectorizant Day-Glo pe bordul unui Cadillac model '59.

Frannie se mișcă puțin pe locul ei de pe trotuar.

— Sper că nu te simți prost din cauza mea, dar toate lucrurile acestea m-au apăsător de multă vreme încoace și au cu *adevărat* o relație cu acea parte a poveștii legată de Harold. Bine?

— Bine.

— Îți mulțumesc. Cred că de când am făcut astăzi cunoștință cu bătrâna și până acum am tot căutat o figură prietenoasă, căreia să-i spun toate acestea. Am crezut că va fi Harold. În fine. Larry a mers mai departe, spre Maine, pentru că nu i se arăta nici o altă țintă valabilă. În acel moment avea vise foarte rele, dar, fiind singur, nu avea de unde să știe că ele li se arătau și altora. A presupus, pur și simplu, că nu erau decât un nou simptom al prăbușirii lui mintale constante. În cele din urmă, a ajuns la un mic oraș de pe litoral, numit Wells, unde a întâlnit o femeie cu numele de Nadine Cross și un băiețel straniu, al cărui nume s-a dovedit a fi Leo Rockway.

— Wells, se miră ea în șoaptă.

— Cei trei călători au dat cu banul, hotărând astfel în ce direcție a autostrăzii US 1 s-o apuce și sorții au hotărât să meargă spre sud, unde în cele din urmă au întâlnit...

— Ogunquit! exclamă Frannie, încântată.

— Chiar așa. Și acolo, pe un hambar, scris cu litere uriașe, am făcut pentru prima oară cunoștință cu Harold Lauder și Frances Goldsmith.

— Semnul lăsat de Harold! Vai, Larry, să știi că-i va face *multă* plăcere!

— Am urmat indicațiile înscrise pe hambar până la Stovington, apoi v-am urmat din Stovington până în Nebraska și, în fine, după indicațiile lăsate acasă la Mother Abigail, până la Boulder. Ne-am întâlnit și cu alte persoane de-a lungul drumului. Una dintre ele este Lucy Swann, prietena mea. Mi-ar face plăcere să faceți cunoștință. Cred că o să-ți placă de ea.

Continuă după o pauză:

— Între timp însă, se întâmplase un lucru absolut nedorit de Larry. Micul lui grup de patru a crescut la șase. Cei șase au întâlnit alți patru în nordul statului New York, grupul nostru înglobându-l pe al lor. În momentul în care am ajuns la mesajul lăsat de Harold în ușa casei lui Mother Abigail, eram șaisprezece la număr, și am mai cules încă trei, chiar când plecam de acolo. Larry era șeful temerarei trupe. Nu a existat vreun vot sau altceva de genul acesta. Pur și simplu așa a fost să fie. Iar el nu-și dorea o asemenea responsabilitate. Era o pacoste. Noaptea nu putea dormi de grijă. Începuse să înghită pastile Tunis și Rolaid. Însă e foarte ciudat cum mintea reușește să se biciuiască singură. Nu am putut să renunț. A ajuns un lucru de care depindea respectul față de mine însumi. Iar eu — e/ — se temea tot timpul că o va da de-a dreptul în bară, că se va trezi într-o bună dimineață și va descoperi pe careva mort în sacul de dormit, așa cum se întâmplase cu Rita, în Vermont, și că toți îl vor arăta cu degetul și vor spune: "E vina ta. Nu te-ai priceput mai bine, e doar vina ta." Despre acest lucru n-am putut vorbi cu nimeni, nici măcar cu Judele...

— Cine-i Judele?

— Judele Farris. Un bătrân din Peoria. Cred că a fost cu adevărat judecător la un moment dat, pe la începutul anilor cincizeci, judecător de circumscripție sau ceva de genul acesta, dar ieșise la pensie de un amar de ani când a izbucnit gripa. Cu toate acestea, este foarte ascuțit la minte. Când te măsoară cu privirea, juri că-ți face o radiografie. În orice caz, Harold este important pentru mine. Importanța lui creștea, pe măsură ce sporea și numărul celor din grup. În raport direct, s-ar putea spune. Râse scurt, apoi continuă: Când îmi amintesc de hambarul acela... Doamne! Ultimul rând al textului, cel care cuprindea numele tău, era atât de jos, încât mi-am făcut socoteala că a stat într-o poziție absolut periculoasă atunci când l-a pictat.

— Da. Eu dormeam când s-a întâmplat, altfel l-aș fi oprit.

— Am început să aflu mai multe despre el. Am găsit un ambalaj de Payday în acoperișul

hambarului din Ogunquit, apoi și creștătura din bârnă...

— Ce creștătură?

Simți că Larry o cercetează în întineric și-și strânse veșmântul mai bine în jurul trupului... nu din sfială, pentru că nu se simțea cătuși de puțin amenințată, ci din nervozitate.

— Doar inițialele lui, spuse Larry în treacăt. H.E.L. Dar dacă ar fi fost numai atât, nu m-aș afla acum aici. După aceea însă, la reprezentanța de motociclete din Wells...

— E adevărat, am trecut pe acolo!

— Știu că ați fost. Am observat dispariția a două motociclete. Ceea ce mi-a lăsat o impresie chiar mai puternică a fost că Harold a pompat benzină dintr-un rezervor subteran. Probabil l-ai ajutat și tu, Fran. Eu era să-mi pierd degetele acolo, fir-ar să fie.

— Nu, n-a fost nevoie. Harold a dat târcoale până ce a descoperit o chestie, căreia el îi zicea ventil de aerisire.

Larry gemu și-și trase o palmă peste frunte.

— Ventil de aerisire! Isuse! Mie nu mi-a dat prin minte să caut locul prin care aeriseau rezervorul! Vrei să spui că pur și simplu a căutat... a tras de un cep... și în locul acela a montat furtunul?

— Păi... da.

— O, Harold! exclamă Larry cu un ton de admirație pe care Fran nu-l mai auzise niciodată, cel puțin nu în legătură cu numele lui Harold Lauder. În orice caz, este una dintre șmecheriile care mi-a scăpat. În fine, am ajuns la Stovington. Iar Nadine a fost atât de tulburată, încât a leșinat.

— Eu am plâns, îi mărturisi Fran. Am bociat de ziceai că n-o să mai termin vreodată. Eram absolut convinsă că, o dată ajunși acolo, cineva ne va ieși în întâmpinare și ne va spune: "Bine ați venit! Pofțiți înăuntru, despăducherea e pe dreapta, cafeteria pe stânga." Clătină din cap și apoi continuă: Acum pare un gând de-a dreptul prostesc.

— Eu nu m-am simțit descurajat. Neînfricatul Harold trecuse pe acolo înaintea mea, lăsase mesajul și plecase mai departe. Mă simțeam ca un pionier novice, urmărindu-i pe indian în *The Pathfinder*. (Calauza)

Punctul lui de vedere referitor la Harold o fascină și o uimi. Oare nu cumva Stu conducea deja grupul atunci când plecaseră din Vermont în direcția Nebraska? Foarte cinstit, nu reușea să-și amintească. În zilele acelea erau cu toții preocupați de vise. Larry îi trezea acum în amintire lucruri pe care le uitase... sau, mai rău, pe care le considerase de la sine înțelese. Harold riscându-și viața ca să picteze anunțul acela pe hambar — ei i se păruse că riscase probește, dar se dovedise că gestul lui avusese un rost. Și extragerea benzinei din rezervorul acela subteran... pentru Larry fusese o operație nemaipomenită, se vedea, în schimb pentru Harold un simplu gest de rutină. Începuse să aibă sentimentul de micime și de vinovăție. Toată lumea îl considera pe Harold — mai mult sau mai puțin — un figurant care nu făcea decât să rânjească. Dar în ultimele șase săptămâni, lui Harold îi izbutiseră nu puține lucruri minunate. Oare era atât de îndrăgostită de Stu încât trebuia ca un străin să-i atragă atenția asupra unor adevăruri legate de Harold? Ceea ce-i lăsa o senzație de și mai mare jenă era faptul că, o dată ce se pusese pe propriile lui picioare, Harold se purtase ca o persoană matură cu ea și cu Stuart.

— Cum spuneam, dăm peste alt semn la Stovington, inclusiv cu șoselele pe care să le urmăim, corect? Iar în iarbă, alături, încă un ambalaj de ciocolată Payday. Ca și cum, în loc să iau urma după bețe rupte și fire de iarbă smulse, aș fi urmat dâra de ciocolate Payday lăsată în urmă de Harold. E adevărat, nu v-am urmat chiar pas cu pas. Am ocolit Gary, Indiana, pe la nord, pentru că avusese loc un incendiu teribil, care nici nu se stinsese definitiv, ici și colo. Din câte se vedea, săriseră în aer toate rezervoarele de țiței ale orașului. În orice caz, datorită ocolului l-am cules și pe judecător, am poposit la Hemingford Home — între timp aflasem că nu mai e acolo, din vise, înțelegi ce vreau să spun, dar țineam totuși neapărat să vedem *locul*. Porumbul... leagănul din anvelopă... știi la ce mă refer?

— Da, îi răspunse Frannie în șoaptă. Da, sigur că da.

— Iar eu simțeam tot timpul că înnebunesc, tot gândindu-mă că se va întâmpla ceva, că vom fi atacați de o bandă de motocicliști, că o să rămânem fără apă și cine mai știe câte altele. Avea maică-mea o carte, moștenită de pe la bunică-mca. *In His Steps*, așa se chema. Era cu niște mici povestiri despre oameni cu probleme îngrozitoare. De natură etică, cele mai multe. Iar individul care scrisese cartea zicea că, pentru a rezolva treaba respectivă, nu aveai decât să pui întrebarea "Ce ar face Isus în locul tău?" Și necazul dispărea ca prin farmec. Știi care-i părerea mea? E un fel de formulă zen, adică nu o întrebare în adevăratul înțeles al cuvântului, ci o metodă de a-ți limpezi mintea, ca și cum ai prunța Om și te-ai uita la vârful nasului.

Fran zâmbi, gândindu-se la ce-ar fi avut de replicat maică-sa dacă ar fi auzit o asemenea bazonie.

— Prin urmare, atunci când dădeam cu adevărat de greu, Lucy — ea este prietena mea, nu știu dac-am apucat să-ți spun? — Lucy îmi zicea: "Repede, Larry, pune întrebarea aceea."

— Ce ar face Isus în locul tău? interveni Fran, amuzată.

— Nu, ce ar face *Harold* în locul tău? îi răspunse Larry cu toată seriozitatea.

Fran rămase aproape cu gura căscată. Își dorea acum foarte mult să fie martoră la întâlnirea celor doi. Oare ce reacție va avea Harold?

— Într-o seară am poposit în curtea unei ferme și rămăsesem cu adevărat aproape fără apă. Există un puț, dar nu aveai cum să faci ca apa să urce, pentru că nu exista curent electric, iar pompa nu funcționa fără. Iar Joe — Leo, scuză-mă, numele lui adevărat este Leo —, Leo tot trecea pe lângă mine și-mi zicea: "Sete, Larry, sete rău." Pur și simplu mă scotea din minți. Simțeam cum fierbe sângele în mine și probabil că dacă mai venea încă o dată, l-aș fi lovit. Ce om drăguț, nu? Gata să lovească un copil cu mințile tulburate. Dar un om nu se poate transforma dintr-o dată. Am avut destul timp ca să descopăr subterfugiul acesta.

— Bine, dar ai reușit să-i aduci pe toți neatinși, din Maine și până aici, îi atrase Frannie

atenția. Dintre ai noștri, unul a murit. A făcut o infecție la apendice. Stu a încercat să-l opereze, dar nu i-a ajutat cu nimic. Una peste alta, Larry, așa zice că te-ai descurcat foarte bine.

— Harold și cu mine ne-am descurcat foarte bine, o corectă el. Atunci, Lucy m-a îndemnat: "Repede, Larry, pune întrebarea aceea." Așa am făcut. La ferma respectivă exista și o moară de vânt, care ridica apa până la hambar. Deși se rotea destul de repede, pe robinetele din hambar nu venea nici o picătură. Atunci am deschis cutia de la picioarele moriștii, unde se afla întregul mecanism, și am constatat că axul principal sărise din locașul lui. L-am pus la loc și bingo! Curgea apă câtă vroiai. Rece și bună. Mulțumită lui Harold.

— Ba mulțumită *ție*. Harold nici nu se afla acolo, Larry.

— Oricum, eu îl aveam pe el în cap. De-asta am venit aici și i-am adus vinul și ciocolata. O privi, cu fereală. Știi, eu mă gândeam că s-ar putea să fie omul tău.

Ea clătină din cap și caută în jos, spre degetele ei încleștate.

— Nu. El... nu Harold.

Nu spuse nimic multă vreme, dar simțea că se uită la ea. În cele din urmă, Larry sparse tăcerea:

— Okay, unde am greșit? Atunci când l-am judecat pe Harold?

Fran se ridică în picioare.

— E vremea să intru. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Larry. Treci și mâine pe aici, ca să faci cunoștință cu Stu. Adu-o și pe Lucy a ta, dacă nu este ocupată.

— Ce este cu el? insistă bărbatul, ridicându-se și el.

— O, nu știi, spuse ea cu voce gătuită, gata să izbucnească în lacrimi. Mă faci să mă simt ca și cum... ca și cum m-aș fi purtat foarte urât cu Harold, iar eu n-am habar... de ce sau cum am făcut-o... este vina mea că nu-l iubesc așa cum îl iubesc pe Stu? Sunt eu de vină pentru asta?

— Nu, sigur că nu, îi răspunse Larry, surprins. Uite ce este, te rog să mă ierți. Am dat buzna peste tine. Plec îndată.

— S-a *schimbat!* izbucni Frannie. Nu știu cum și de ce, uneori consider că înspre binele lui... dar nu știu... nu știu exact. Iar alteori mi-e teamă.

— Teamă de Harold?

Nu-i răspunse, își coborî doar privirile în jos. Considera că spusese prea mult.

— Aveai de gând să mă îndrumi cum să ajung la el? o întrebă Larry cu blândețe.

— E foarte simplu. Mergi drept înainte pe Arapahoe, până ajungi la un scuar... Eben G. Fine Park, cred că așa se cheamă. Parcul este pe dreapta. Iar căsuța lui Harold este pe stânga, chiar vizavi.

— Am înțeles, îți mulțumesc. Mi-a făcut plăcere să te întâlnesc, Fran, n-am să uit vaza spartă și toate celelalte.

Fran îi zâmbi, însă doar formal. Tot farmecul și veselia acelei seri dispăruseră.

Larry înălță sticla de vin și-i răspunse cu micul lui zâmbet discret.

— Iar dacă te întâlnești cu el înaintea mea... păstrează secretul, da?

— Sigur că da.

— Noapte bună, Frannie.

Se întoarse pe drumul pe care venise. Îl urmări până ce dispăru, apoi urcă scările și se strecură în pat, lângă Stu, care dormea în continuare ca un buștean.

Harold, gândi ea, trăgând păturile până la bărbie. Cum ar fi putut să-i mărturisească lui Larry, care părea o persoană simpatică, în felul lui atât de straniu și de pierdut (dar oare nu erau pierduți cu toții, acum?), că Harold Lauder era gras și copilăros și pierdut, la rândul lui? Se cădea să-i spună că într-o bună zi, nu cu mult în urmă, dăduse peste Harold cel atât de înțelept și întreprinzător, Harold *ce-ar face Isus în locul tău*, tăind gazonul din spatele casei și bocind, îmbrăcat doar în costumul lui de baie? Că Harold cel uneori posomorât și adesea speriat, pe drumul de la Ogunquit și până la Boulder se transformase într-un politician robust, dintre cei care îți trag palme pe spate și se bucură teribil că te-au întâlnit și care, cu toate acestea, te măsoară cu niște priviri goale și lipsite de surâs, ca de șopârlă?

Îi trecu prin minte că va adormi cu mare greutate în seara respectivă. Harold se îndrăgostise de ea, iar ea se îndrăgostise de Stu Redman, pe lumea asta nu există milă. Iar acum, de câte ori dădea ochii cu Harold, o treceau *fiori*. Cu toate că mai slăbise vreo cinci kilograme și nu mai avea atâtea coșuri, o încerca sentimentul...

Respirația i se opri în gât și se ridică într-un cot, cu ochii mari.

Ceva se mișcase înlăuntrul ei.

Pipăi cu mâinile ușoara umflătură de la mijloc. Nu, imposibil, era cu mult prea devreme. Imaginația îi jucase o festă. Doar că...

Doar că într-adevăr mișca.

Se întinse din nou cu grijă, iar inima îi bătea mai să-i sară din piept. Fu la un pas să-l trezească pe Stu, apoi se răzgândi. Vai, dacă copilul ar fi fost al lui și nu de la Jess! Da, atunci l-ar fi sculat din somn și s-ar fi bucurat de moment împreună cu el. Așa avea să procedeze la următorul copil. Desigur, cu condiția să mai *existe* un altul.

Atunci mișcarea se repetă, atât de discret, încât ar fi putut fi o simplă mișcare internă obișnuită. Dar ea era perfect conștientă de ce simte, nu putea fi vorba decât de copil. Copilul trăia!

— Slavă Ție! murmură ea pentru sine.

Uită de Larry Underwood și de Harold Lauder. Uită tot ceea ce se petrecuse cu ea de când se îmbolnăvisese maică-sa. Așteptă să se miște iarăși, ascultând prezența aceea din interiorul ei și adormi ascultând. Copilul ei trăia.

Așezat pe un scaun, în mijlocul pajiștii casei pe care și-o alesese, Harold se uita la cer și se gândea la un vechi rock and roll. Ura rockul, dar cântecul acesta reușea să și-l aducă aminte

aproape vers cu vers, ba chiar și numele formației care îl interpreta: Kathy Young and the Innocents. Vocalistul, de fapt o cântăreață, probabil, avea o voce înaltă, fierbinte, stridentă, care, fără să înțeleagă foarte bine de ce, îl captivase. O Melodie de Aur, ar fi zis un DJ. Un Hit Niciodată Învechit. Un Șlagăr Minunat și de Neuitat. Judecând după voce, fata care cânta avea șaisprezece ani, era palidă, blondă și urâtică. Ai fi zis că interpretează cântecul ținând în mână o fotografie care stă de obicei ascunsă în fundul sertarului unui dulap, scoasă doar noaptea târziu, când toți ceilalți din casă dorm profund. În vocea ei se ghicea deznădejdea. Imaginea înaintea căreia cânta fusese probabil decupată din almanahul surorii ei mai mari, portretul lui Big Jock local — căpitanul echipei de fotbal și președinte al Consiliului elevilor. Big Jock i-o trăgea șefei galeriei în cine știe ce ulicioară doar de îndrăgostiți știută, în timp ce fata asta urâtică, fără țâțe și cu un coș în colțul buzelor cânta:

O mie de stele pe cer... iar acum înțeleg... ești singura mea dragoste... spune-mi că mă iubești... spune-mi că ești al meu, doar al meu...

În seara asta existau mai mult de o mie de stele pe cer, dar nu pentru îndrăgostiți. Calea Lactee nu dădea semne de blândețe sau de bunăvoință. Aici, la o mie șase sute de metri deasupra nivelului mării, stelele erau ascuțite și crude, un miliard de orificii în catifeaua neagră, cu pioletul lui Dumnezeu. Erau stele ale urii și, din acest motiv, Harold se simți îndreptățit să-și pună o dorință. O dorință să-mi primești, o dorință în astă seară să-mi îndeplinești. Să vă ia dracu', oameni buni.

Stătea tăcut, cu capul lăsat pe spate, ca un astronom căzut pe gânduri. Își lăsase părul mai lung ca niciodată, dar acum era curat și îngrijit. Nici nu mai putea ca un dihor. Nu mai era nici atât de plin de pete acum, după ce renunțase la ciocolată. Apoi, munca grea și mersul pe jos îl ajutaseră să slăbească. Începuse să arate foarte bine. În ultimele câteva săptămâni, întâmplându-se să treacă pe lângă o suprafață reflectantă oarecare, se vedea silit să întoarcă repede capul peste umăr, din cauză că surprinsese cu coada ochiului o siluetă absolut străină.

Își schimbă poziția pe scaun. Ținea în brațe un caiet voluminos, cu legătura de un albastru-marmorat și coperte imitând pielea. Când nu pleca de acasă, îl ascundea sub o cărămidă a cuptorului, care ieșea de la locul ei. Dacă descoperea cineva caietul, nu avea ce să mai caute la Boulder. Pe coperta acestuia era un singur cuvânt, tipărit cu foiță aurie: REGISTRU. De fapt, conținea jurnalul pe care-l începuse după ce-l citise pe-al lui Fran. Umpluse deja primele șizeci de pagini cu scrisul lui mărunț, ocupând întreaga lățime a foi. Nu existau alineate, doar un singur bloc solid de cuvinte, ca o erupție de puroi revărsându-se dintr-un abces deschis al pielii. Nu-și închipuise că are atâta ură în el. Din câte și-ar fi imaginat, de acum izvorul ar fi trebuit să sece, dar constatase că de-abia reușise să-l capteze.

Și de unde provenea ura lui?

Se îndreptă în scaun, ca și cum întrebarea ar fi venit din afara lui. O întrebare la care răspunsul era greu de dat, cu excepția a puțini, foarte puțini aleși. Nu spusese Einstein că nu existau pe lume decât șase persoane care înțelegeau implicațiile formulei $E=mc^2$? Dar ecuația din scăfărlia lui? Relativitatea lui Harold.

Viteza ruinei. Vai, ar fi putut umple de două ori pe atâtea pagini despre subiectul acesta, devenind mai obscur, mai ascuns, până când în cele din urmă avea să se piardă în propria lui mecanică, fără să se apropie câtuși de puțin de izvorul acela. Poate că... se viola pe sine însuși? Asta era? Oricum, nimerise destul de aproape. Un soi de sodomizare obscenă și continuă.

Avea să părăsească Boulder curând. Peste cel mult o lună sau două. După ce stabilea în ce fel să-și regleze conturile. După aceea pornea spre vest. Iar o dată ajuns acolo, avea să-și dea drumul la gură și să povestească tot ce se întâmpla aici. Avea să povestească tot ce se petrecea la întrunirile publice și, cu mult mai important, tot ce se petrecea la întâlnirile particulare. Era convins că va face parte din Free Zone Committee, Comitetul Zonei Libere. Va fi întâmpinat bine și răsplătit cum se cuvine de cel ce stăpânea acolo... Se va lăsa mânat de ura lui profundă, ca de un cumplit vehicul al morții. El și cu Flagg vor distruge această așezare mizeră, ca pe un mușuroi de furnici. Dar mai întâi se va socoti cu Redman, care-l mințise și-i luase femeia.

Bine, Harold, dar de ce urăști?

Nu, la această întrebare nu exista un răspuns satisfăcător, ci doar un fel de... de gir pentru ura însăși. Oare întrebarea era cinstită? Considera că nu. Ca și cum ai întreba o femeie de ce a dat naștere unui copil anormal.

A fost o vreme, o oră sau o clipă, când i-a trecut prin minte să arunce ura peste bord. Asta s-a întâmplat după ce terminase de citit jurnalul lui Fran și descoperise că ea îi aparținea definitiv lui Stu Redman. Ceea ce avusese asupra lui efectul pe care-l are un jet de apă rece asupra unui melc fără cochilie, făcând să se contracte carnea lui lăbărțată, obișnuită să se miște doar în minuscula lui casă. În acea oră sau clipă fusese conștient că putea pur și simplu să *accepte ceea ce era*, iar asta-i bucurase și-l îngrozise, totodată. Atunci a avut conștiința că s-ar putea transforma într-o nouă persoană, un Harold Lauder proaspăt, clonat din cel vechi prin intervenția năprasnică a epidemiei de Supergripă. Simți, mai împede ca oricare altul, că acesta era rostul lui Boulder Free Zone. Oamenii nu mai erau cei de dinainte.

Microsocietatea orășenească de aici nu se asemena cu nici o comunitate de dinaintea epidemiei. Ceilalți nu înțelegeau, deoarece ei nu se aflau în afara granițelor, ca el. Bărbații și femeile trăiau împreună, fără a simți, aparent, nevoia de a reinstitui ceremonia căsătoriei. Grupuri întregi de oameni trăiau împreună, în mici subcomunități asemănătoare unor comune. Existau puține fricțiuni. Oamenii păreau să se înțeleagă bine unii cu ceilalți. Dar lucrul cel mai straniu era că ei păreau să nu pună la îndoială implicațiile profund teologice ale visului... și ale epidemiei înseși. Boulder în întregime reprezenta o societate clonată, o *tabula* atât de *rasa*, încât nu putea să simtă propria ei splendoare și noutate.

Harold o simțea și o ura.

Departe, dincolo de munte, exista o altă creatură clonată. Un fragment din răul întunecat, o singură celulă răzleată luată din trupul muribund al vechiului corp politic, un reprezentant singular al carcinomului ce mâncase de vie vechea societate. O singură celulă, care începuse însă

să se reproducă și să zămislească alte celule răzlețe. Societatea avea să fie confruntată cu vechea luptă, efortul țesutului sănătos de a respinge invaziile maligne. Dar pentru fiecare celulă luată în parte se punea întrebarea aceea străveche, apărută pentru prima oară în Grădina Raiului — e mai bine să muști din măr sau să-l lași în pom? Acolo, în vest, mâncau în neștire plăcintă cu mere și beau cidru. Asasinii Edenului, soldații întunericii se aflau acolo.

Cât despre el, fiind absolut conștient că avea libertatea să *accepte ceea ce era*, respinsese noua cale. A o fi urmat ar fi echivalat cu o sinucidere. Stafia fiecărei umiliri la care fusese supus se ridica împotriva. Visele și ambițiile lui ucise se trezeau la o viață de strigoi și îl cercetau dacă poate să le uite cu atâta ușurință. În noua societate din Free Zone nu putea fi decât Harold Lauder. Dincolo, avea șansa de a deveni un prinț.

Răul îl atrăgea. Înaintea ochilor i se desfășura carnavalul negru — roți Ferris rotindu-se cu luminile lor deasupra unui teritoriu întunecat, un spectacol secund fără de sfârșit, populat cu personaje de aceeași teapă cu el, iar în cortul principal leii îi mâncau de vii pe spectatori. Ceea ce-l atrăgea ca un magnet era acea muzică disonantă a haosului.

Își deschise jurnalul și scrisese cu hotărâre, la lumina stelelor:

12 august 1990 (dimineața devreme).

Se spune că două mari păcate omenești ar fi mândria și ura. Oare așa să fie ? Eu prefer să le consider două mari virtuți. A renunța la mândrie și la ură înseamnă a te schimba, spre binele lumii. A le îmbrățișa, a le da frâu liber este mai nobil; cu alte cuvinte, lumea trebuie să se schimbe spre binele tău. Sunt imbarcat într-o măreață aventură.

HAROLD EMERY LAUDER

Închise caietul. Intră în casă, îl așeză la locul lui, în peretele cuptorului, și puse cu grijă cărămida la loc. Apoi intră în baie, fixă lampa Coleman pe cadă, în așa fel încât să lumineze oglinda și, timp de cincisprezece minute, își exersă zâmbetul. Devenise un adevărat expert în domeniu.

CAPITOLUL 51

PESTE TOT în Boulder apăruseră afișele lui Ralph care anunțau adunarea din 18 august. Aveau loc o mulțime de discuții înfierbântate, cele mai multe legate de calitățile și defectele comitetului ad-hoc format din șapte persoane.

Mother Abigail se culcă sfârșită de oboseală, înainte ca lumina să fi dispărut de pe cer. Toată ziua primise un șir nesfârșit de vizitatori, dorind cu toții să-i afle părerea. Ea le declară că, după părerea ei, cei aleși în comitet erau în majoritate foarte buni. Oamenii erau dornici să afle dacă avea de gând să facă parte dintr-un comitet cu caracter oarecum permanent, dacă se va constitui un astfel de organism cu prilejul adunării. Ea le răspundea că lucrul acesta avea să se dovedească puțin prea obositor, dar că urma să acorde tot ajutorul de care era în stare unui comitet de reprezentanți aleși, dacă oamenii îi cereau acest ajutor. Primi nenumărate asigurări că orice comitet permanent care i-ar refuza ajutorul ar fi răsturnat de îndată. Mother Abigail se duse la culcare obosită, însă mulțumită.

La fel de mulțumit era în seara respectivă și Nick Andros. Într-o singură zi, folosind un unic afiș tipărit cu un mimeograf acționat manual, grupul răzleț de refugiați care se așezaseră în Free Zone se transformase într-unul de potențiali alegători. Asta le plăcea, le dădea sentimentul că descoperiseră un teren ferm, după o lungă perioadă de cădere liberă. În după-amiaza aceea, Ralph îl dusese cu o mașină la uzina electrică. El, Ralph și Stu se înțeleaseră să țină o întâlnire preliminară în locuința lui Stu și Frannie peste două zile. Aveau astfel la dispoziție două zile, în care să asculte ce ziceau ceilalți.

Nick zâmbise și-și făcuse mâinile pâlnie la urechi, ceea ce, se știe, nu-i servea la nimic.

— Cititul buzelor mi se pare chiar mai bun, spuse Stu. Știi, Nick, cred că vom reuși să reparăm motoarele acelea explodate. Brad Kitchner muncește ca un urs. Dacă am avea zece ca el, toate ar funcționa în oraș ca pe roate, înainte de 1 septembrie.

Nick făcu gestul lui specific, descriind un cerc cu degetul mare și arătătorul, apoi intrară împreună.

În aceeași după-amiază, Larry Underwood și Leo Rockway mergeau spre vest, pe Arapahoe Street, în direcția casei lui Harold. Larry purta rucsacul pe care-l cărase pe umeri în timpul întregii călătorii, numai că de data asta nu avea în el decât o sticlă de vin și șase ciocolate Payday.

Lucy se alăturase unei echipe de șase oameni, pornite cu două camioane speciale să deblocheze străzile și drumurile din oraș și din împrejurimi de vehicule. Partea proastă era că munceau cam aiurea, pe apucate, se strângeau numai când le venea cheful câtorva să se apuce de lucru. Albinuța demolează, în loc să țese, îi trecu prin minte lui Larry; ochii i se opriră asupra unaia dintre posterele pe care scria ADUNARE GENERALĂ, cel în cauză fiind prins în cuie pe un stâlp de telefon. Poate că acesta era răspunsul. Păi sigur că da, oamenii de aici doreau să muncească; le lipsea doar cineva care să coordoneze acțiunile și să le spună ce au de făcut. După părerea lui, mai întâi de toate doreau să înlăture dovezile celor întâmplare aici la începutul verii (iată, era deja sfârșitul verii!), ca și cum ai folosi un burete ca să ștergi niște cuvinte porcoase de pe tablă. Poate că nu suntem în stare să o facem de la un capăt al Americii la celălalt, cugetă Larry, dar ar fi bine măcar aici, la Boulder, înainte de căderea primei zăpezi, dacă Mama Natură este de partea noastră.

Un zgomot de cioburi îl făcu să se întoarcă. Leo spărsese geamul din spate al unui Ford

vechi, cu o piatră mare din grădina cuiva. Pe un abțibild lipit pe capacul portbagajului se putea citi următorul text: *GET YOASS UP THEPASS - COLD CREEK CANYON.*

— Să nu mai faci, Joe.

— Leo mă cheamă.

— Leo, se corectă el. Să nu mai faci.

— De ce nu? se interesă Leo cu blândețe, iar Larry nu reuși să născocască pe loc un răspuns potrivit.

— Pentru că face un zgomot urât, zise el în cele din urmă.

— Aha. Foarte bine.

Merseră mai departe. Larry își vârî mâinile în buzunare. Leo îl imită. Larry trase un șut într-o cutie de conserve. Leo se abătu din drum ca să dea cu piciorul într-o piatră. Larry începu să fluiera o melodie. Leo îl acompania cu un sunet găâit și șoptit. Larry îi zburli părul puștiului, iar Leo își ridică spre el ochii lui ciudați, ca de chinez, și-i zâmbi. Larry gândi: *Pentru numele lui Dumnezeu, pur și simplu mă îndrăgostesc de el. E nemaipomenit.*

Ajunseră la parcul despre care-i vorbise Frannie, iar vizavi văzu o casă verde cu transperante albe. Pe poteca cimentată ducând spre ușa din față se afla o roabă cu cărămizi, iar lângă ea un capac de tomberon plin cu mortar gata pregătit, din cel la care nu mai ai de adăugat decât apă. Un filfizon cu spatele lat stătea pe vine, lângă mortar; pe spatele lui gol se vedeau ultimele semne ale unei arsuri rele, de la soare. Într-o mână ținea mistria. Construia un zid scund și curb în jurul unui strat de flori.

Larry își aduse aminte de cuvintele lui Fran: *S-a schimbat... Nu știi cum și de ce, sau chiar dacă e spre binele lui... iar uneori mi-este teamă.*

Apoi făcu un pas înainte și pronunță cuvintele exact așa cum plănuiise în lungile zile ale călătoriei:

— Ești Harold Lauder, nu-i așa?

Harold tresări surprins, apoi se întoarse, cu o cărămidă într-o mână, și în cealaltă cu mistria din care picura încă mortarul, ținând-o pe jumătate ridicată, ca pe o armă. Cu coada ochiului, Larry crezu că-l surprinde pe Leo trăgându-se înapoi. Primul lui gând fu acela că, într-adevăr, Harold nu arăta câtuși de puțin cum și-l imaginase. Cel de-al doilea gând era legat de mistrie: *Doamne, oare o să-mi dea la cap cu obiectul acela?* Harold era posomorât, ochii lui, apropiați, căutau sumbru. Părul moale și lung îi cădea pe fruntea transpirată. Își ținea buzele atât de strânse, încât aproape se albiseră.

Atunci se petrecu o transformare atât de bruscă și totală, încât, mai târziu, de câte ori își amintea, lui Larry nu-i venea să creadă că văzuse cu ochii lui un Harold crispat și nezâmbitor, adică pe cineva mai degrabă capabil să folosească o mistrie pentru a zidi un om de viu în nișa unei pivnițe decât să facă o împrejmuire la un strat de flori, în grădină.

Zâmbi senin și nevinovat, iar la colțurile gurii îi apărură câte o gropiță. Din ochi pieri unda de amenințare (pupilele lui erau verzi ca sticla, limpezi și blânde — oare cum de reușiseră ochii lui să pară primejdioși, sau chiar și întunecați, numai?). Înfipse mistria în masa de mortar — *cianc!* — își șterse mâinile de jeansi și se apropie cu mâna întinsă. Larry gândi astfel: *Doamne, nu-i decât un copil, mai mic decât mine. Dacă are mai mult de optsprezece ani, îi mănânc toate lumânările de pe ultimul tort aniversar.*

— Nu cred că ne-am cunoscut, spuse Harold, rânjind, în timp ce-și dădeau mâna.

Harold i-o strânse pe a lui cu putere, scuturând-o exact de trei ori, eliberând-o apoi la fel de brusc. Larry avu prilejul să-și aducă aminte cum dăduse odată mâna cu George Bush atunci când bătrânul haiduc se afla în campanie electorală. Asta se petrecuse cu prilejul unei întruniri electorale, la care participase sfătuit de mama lui cu mulți ani în urmă. Dacă n-ai bani de film, du-te la grădina zoologică. Dacă nu-ți permiți să mergi nici la grădina zoologică, du-te să vezi un politician.

Dar rânjetul lui Harold era contagios și Larry îi răspunse la fel. Indiferent că era sau nu un copil, că strângea sau nu mâna ca un politician, surâsul îi lăsă impresia că ar fi absolut sincer, și apoi, după atâta așteptare și ambalaje goale de ciocolată, iată-l în sfârșit pe Harold Lauder, în carne și oase.

— Așa este, recunosc Larry. Deși eu te cunosc pe tine.

— Ce spui? exclamă Harold, iar zâmbetul lui se lăți și mai mult.

Dacă se lărgește și mai mult, se amuză Larry în sinea lui, colțurile gurii au să i se întâlnească la ceafa, iar cele două treimi superioare ale capului pur și simplu vor cădea pe jos.

— Te-am urmat de-a lungul și de-a latul țării, începând din Măine, îi explică Larry.

— Nu glumești? Chiar așa s-a întâmplat?

— E purul adevăr. Desfăcu rucsacul și scoase sticla de Bordeaux, pe care i-o întinse lui Harold. Poftim, am ceva pentru tine.

— Vai, nu era nevoie să te deranjezi, îi răspunse Harold, privind sticla oarecum uimit. O mic nouă sute patruzeci și șapte?

— A fost un an bun. Poftim și astea.

Puse vreo cinci ciocolate Payday în cealaltă mână a lui Harold. Una dintre ele îi alunecă printre degete și căzu în iarbă.

Harold se aplecă s-o ia de jos și, în clipa aceea, Larry întrevăzu o umbră din prima expresie.

Apoi Harold se ridică din nou, mai zâmbitor ca niciodată.

— De unde ai știut?

— Am urmat semnele... și ambalajele tale de ciocolată.

— Ei, fir-aș al naibii. Poftim în casă. Haide să tragem puțin la măsea, după cum îi plăcea lui taică-meu să zică. Băiatului tău i-ar face plăcere să bea niște Cola?

— Sigur că da. Nu-i așa, L...

Se întoarse, dar Leo nu se mai afla alături de el. Se întorsese până pe trotuar și cerceta niște crăpături din pavaj, ca și cum ar fi fost extraordinar de interesat de ele.

— Hei, Leo! Nu vrei o Cola?

Leo murmură ceva, dar Larry nu distinsese cuvintele.
— Vorbește mai tare! Îl îndemnă el, enervat. De ce ți-a dat Dumnezeu voce? Te-am întrebat dacă vrei o Cola?

Aproape inaudibil, Leo îi spuse:

— Cred că am să mă duc să văd dacă nu s-a întors mama-Nadine.

— Ce naiba? De-abia am ajuns aici!

— Vreau să mă întorc! îi răspunse Leo, ridicându-și privirile din pământ.

Soarele se reflecta prea puternic din ochii lui, iar lui Larry îi trecu prin minte: *Oare ce Dumnezeu se întâmplă? Aproape că plânge.*

— Doar o clipă, îi spuse lui Harold.

— Sigur că da, îi răspunse Harold, zâmbind. Uneori copiii sunt timizi. Așa eram și eu.

Larry se apropie de Leo și se lăsă pe vine, ca să fie la aceeași înălțime.

— Ce s-a întâmplat, băiete?

— Vreau să mă întorc, îi spuse Leo, ocolindu-i privirea. Vreau la mama-Nadine.

— Păi, bine...

Se opri, neputincios.

— Vreau înapoi. Băiatul își ridică o clipă privirile spre Larry. Apoi se uită peste umărul acestuia, spre punctul în care aștepta Harold, în mijlocul gazonului, după care își aținti iarăși ochii în pământ. Te rog.

— Nu-ți place de Harold?

— Nu știu... pare ca lumea... dar eu vreau să mă întorc.

Larry oftă.

— Crezi că te descurci singur?

— Sigur.

— Okay. Dar aș fi preferat să intri și tu și să bei o Cola cu noi. Aștept de multă vreme momentul întâlnirii cu Harold. Doar știi asta, nu?

— Da-a...

— Și pe urmă ne-am întoarce împreună.

— Nu intru în casa aia, șuieră Leo, redevenit pentru o secundă Joe, cu ochi deodată goi și sălbatici.

— Okay, se grăbi Larry să-l liniștească, ridicându-se. Du-te drept acasă. Am să verific dacă așa ai făcut. Ferește-te să rămâi pe stradă.

— Da, îi promise Leo, apoi continuă iarăși în șoapta aceea de-abia audibilă, ca un șuierat: De ce nu vii și tu cu mine? Chiar acum! Să plecăm împreună. Te rog, Larry! Vrei?

— Vai, Leo, de ce...

— N-are nimic.

Cu aceste cuvinte, înainte ca Larry să apuce să-i mai spună ceva, Leo se îndepărtă grăbit. Larry îl urmări cu privirea până ce-l pierdu din vedere. Apoi se întoarse spre Harold, încruntat și tulburat.

— Ei, i se adresează acesta, nu face nimic. Copiii sunt ciudați, câteodată.

— Leo mai mult decât alții, dar consider că este îndreptățit. A trecut printr-o mulțime de greutăți.

— Sunt de aceeași părere, îi replică Harold.

Pe Larry îl încercă o undă de neîncredere, simțind că simpatia cu mult prea spontană față de un copil pe care de-abia îl întâlnise era un biet surogat.

— Poftim înăuntru, îl invită Harold. Știi, tu ești cel dintâi oaspete al meu. Frannie și Stu au intrat de câteva ori, însă pe ei nu-i trec la socoteală.

Rânjetul lui se transformă într-un zâmbet, puțin trist, iar lui Larry i se făcu deodată milă de băiatul ăsta — pentru că, în realitate, nu avea cum să-l considere pe interlocutorul lui o ființă matură. Era un biet singuratic, iar Larry, același Larry dintotdeauna, nu găsea un cuvânt bun pentru el și-l judeca după tot felul de impresii pripite. Nu i se părea cinstit. Sosise momentul să renunțe la afurisitele alea de bănuieli.

— Bucuros, răspunse el. Salonul era mic, dar confortabil.

— Am să mai aduc niște mobilă, când o să am o ocazie, îi explică Harold. Din aceea modernă. Cu piele și crom. După cum zicea reclama: "Dă-i în mă-sa de buget. Eu posed MasterCard."

Larry râse din toată inima.

— Am văzut niște pahare bune la subsol, mă duc să le aduc. Cred că dulciurile am să le dau altcuiva, dacă nu te superi — am renunțat la dulciuri, încercând să slăbesc, dar vinul trebuie să-l încercăm, având în vedere că este un prilej deosebit. Ai traversat întreaga țară, din Mâine și până aici, ehei, mergând pe urmele mele... ale noastre. Mi se pare un lucru nemaipomenit. Am să te rog să-mi povestești și mie cum a fost. Am să te rog să iei loc, pe scaunul verde. Este cel mai bun dintre toate.

Sub acest șuvoi de cuvinte, Larry avu o ultimă îndoială: *Până și felul în care vorbește este ca al unui politician — mios și volubil.*

Harold ieși din încăpere, iar Larry se așeză pe scaunul verde. Auzi o ușă deschizându-se și apoi pașii grei ai lui Harold coborând o scară. Se uită în jur. Nu, nu era unul dintre cele mai frumoase saloane de pe lumea asta, dar cu un covor gros și niște mobilă modernă avea să arate destul de bine. Cel mai frumos element al încăperii era căminul din piatră și șemineul. Ansamblul era o operă minunată, îngrijit lucrată cu mână. Dar în vatră era o cărămidă nefixată. Lui Larry i se păru că a fost mișcată și apoi pusă la loc puțin cam neglijent. Lipsa de simetrie îl deranjă, la fel ca un puzzle din care lipsește o bucată sau în care piesele au fost asamblate strâmb.

Se ridică și scoase piatra din vatră. Harold cotrobăia în continuare prin pivniță. Când voi s-o fixeze la locul ei, constată că în gaura de dedesubt se alia un caiet, a cărei copertă era acoperită de un strat subțire de praf de cărămidă, însă nu suficient pentru a acoperi singurul

cuvânt, imprimat cu foiță aurie: REGISTRU.

Vag rușinat, ca și cum ar fi scotocit cu bună știință, așeză cărămida exact atunci când auzi pașii lui Harold, care urca scara. Cărămida se așeză perfect, iar când Harold se întoarse în salon, cu câte un bol în fiecare mână, Larry ședea pe scaunul verde.

— Am întârziat pentru că le-am clătit în chiuveta de la parter, îi spuse Harold. Erau puțin prăfuite.

— Arată foarte bine, îl asigură Larry. Uite ce este, n-aș băga mâna-n foc că vinul nu s-a acrit. N-ar fi exclus să ne trezim cu niște oțet în pahare.

— Cine nu riscă nu câștigă, îi răspunse Harold, rânjind.

Simțindu-se stingherit din cauza zâmbetului, Larry se duse cu gândul la registru — era oare al lui Harold, sau aparținea fostului proprietar al casei? Iar dacă era al lui Harold, oare ce naiba scria acolo?

Deschiseră sticla de Bordeaux și descoperiră, spre marea lor desfătare, că vinul se păstrase bine. Peste o jumătate de oră erau amândoi cu chef, Harold puțin mai mult decât Larry. Chiar și așa, Harold arbora în continuare zâmbetul; ba chiar într-o versiune și mai largă.

Cu limba dezlegată de vin, Larry îi spuse:

— Că veni vorba, ce-i cu afișele alea? Care anunță marea adunare de pe 18. Cum se face că tu nu ești în comitetul respectiv, Harold? Mi s-ar fi părut cel mai normal lucru ca tu să faci parte din el.

Surâsul lui Harold atinse nuanțe de extaz.

— Ei bine, eu sunt foarte tânăr. Presupun că li s-a părut că nu am suficientă experiență.

— E o rușine, după părerea mea.

Oare chiar aceasta era părerea lui? Rânjetul. Umbrele de neîncredere ce ieșeau când și când la iveală. Oare chiar așa era? Larry nu avea de unde să știe exact.

— Ei, cine poate bănuî ce ne rezervă viitorul? se pronunță Harold, rânjind radios. Fiecărui câine îi vine ziua lui.

Larry plecă pe la ora 5. Se despărțiră amical; Harold îi scutură mâna, îi zâmbi și-l îndemnă să-l mai viziteze. Dar Larry era convins, nu știa prea bine cum, că puțin îi păsa dacă l-ar mai fi vizitat sau nu vreodată. Străbătu încet poteca cimentată până-n trotuar și se întoarse ca să facă semn cu mâna, dar Harold intrase deja în casă. Ușa era închisă. Înăuntru fusese răcoare, pentru că obloanele erau trase, ceea ce i se păruse absolut în regulă cât se aflase acolo, dar acum își dădea seama că era singura casă locuită din Boulder unde erau trase și obloanele și draperiile. Desigur, își zicea, erau și alte case cu transparentle lăsate. Cele ale morților. Atunci când se îmbolnăviseră, trăsese rădelele ca să se izoleze de lume. Le trăsese și muriseră în izolare. Așa cum fac animalele când își presimt sfârșitul. Cei vii — poate tocmai recunoscând subconștient acea trăsătură a morții — deschiseseră obloanele și înlăturaseră rădelele.

Îl dorea ușor capul, s-ar fi zis că și răceala de care se simțea cuprins tot de la băutură se trage, pedeapsă altfel binemeritată, pentru că turnase în el un vin nobil ca pe o poșircă oarecare. Dar nu, nu aceasta era explicația... nici pe departe. Își plimbă privirea în susul și în josul străzii și se gândi: *Slavă Domnului, ce bine că percepțiile noastre sunt mărginite. Ce ne-am face în absența unei viziuni selective? Am trăi ca în miezul unei povestiri de Lovecraft.*

Gândurile i se învălmășiră. Deodată îl fulgeră ideea și îndată se instală și convingerea că Harold se uita la el printre șipicile jaluzelor, cu degetele deschizându-se și închizându-se, ca și cum ar fi sugrumat pe cineva, cu zâmbetul transformat într-un rictus de ură... *Fiecărui câine îi vine ziua lui.* În același timp, își aduse aminte de noaptea petrecută la Bennington, unde dormise pe scena din chioșcul fanfarei, trezindu-se cu sentimentul oribil că alături de el se afla cineva... și apoi auzise (sau poate doar visase?) bocănitul cizmilor, zgomotul pașilor îndepărtându-se spre vest.

Termină. Termină odată cu chestiile astea care te scot din minți.

Pentru numele lui Dumnezeu, cine m-a pus să mă gândesc la morți, la morții din spatele tuturor obloanelor, draperiilor și rădelelor trase, stând în întuneric, la fel ca în tunel, în Lincoln Tunnel, Isuse Cristoase, ce-ar fi să înceapă să se miște cu toții, să mișune în toate părțile, Dumnezeu Atotputernic, termină...

Pe neașteptate, își aduse aminte de o vizită la Grădina Zoologică din Bronx, făcută împreună cu maică-sa, când era mic. Intraseră în casa maimuțelor, iar mirosul de acolo îl izbise ca un perete dur, ca un pumn tras în nas; duhoarea i se strecurase apoi în nări. Se răsucise pe călcâie, dorind să iasă repede de acolo, dar mama lui îl opri.

Pur și simplu respiră normal, Larry, îl sfătuisese ea. Peste cinci minute, n-ai să mai simți mirosul de aici.

O ascultase, fără să creadă, luptându-se să nu verse (chiar și la șapte ani, ura borătu mai mult decât orice pe lumea asta) și se dovedi că avusese dreptate. Când se uită la ceas la un moment dat, constată că se aflau în casa maimuțelor de o jumătate de oră și nu înțelegea cum de doamnele care tocmai intrau pe ușă își duceau brusc mâinile la nas și schițau dezgustul. Îi comunică pecasta maică-sii, iar Alice Underwood răsese.

Păi să știi că pute în continuare. Doar că tu nu mai simți.

Cum se poate așa ceva, mamă?

Nu știi. Oricine poate reuși. Acum, spune-ți în sine ta: "Voi simți din nou cum miroase DE FAPT casa maimuțelor!" și respiră o dată, profund.

Făcuse întocmai, iar duhoarea revenise, chiar mai tare și mai puțin suportabilă decât atunci când intraseră, iar cârnatul și plăcinta cu cireșe începuseră să urce în el ca o imensă și scârboasă bulă; se năpustise pe ușă, iar aerul proaspăt de afară îl ajutase — cu mare greutate — să păstreze totul în stomac.

Aceasta este percepția selectivă, cugetă el, iar ea știa ce este, chiar dacă nu avea habar cum se cheamă. De-abia se formulase gândul acesta în mintea lui, când auzi vocea maică-sii,

spunând: *Spune-ți în sinea ta: " Voi simți din nou cum miroase DE FAPT în Boulder."* Ceea ce se și petrecu, pur și simplu reușea să *miroasă*. Simțea tot ce era în spatele ușilor închise, dincolo de draperiile și jaluzelele trase, adúlmea descompunerea lentă care se petrecea chiar și aici, unde orașul se stinsese fiind aproape pustiu.

Grăbi pasul, fără să alege, dar apropiindu-se tot mai mult de ceea ce ar fi vrut să evite, adúlmeacă duhoarea grea pe care el — și toți ceilalți — încetaseră s-o mai perceapă conștient tocmai pentru că se afla peste tot, era în toate, le colora gândurile... nu tragi perdelele nici măcar atunci când vrei să faci amor, pentru că doar morții zac îndărătul jaluzelelor, dar viii mai vor încă să contemple lumea de afară.

Îi veni greața, dar de această dată nu erau cârnați și plăcintă de cireșe, ci vin și o ciocolată Payday. Pentru că aici se găsea într-o imensă casă a maimuțelor, nu avea să fie în stare să iasă afară, decât poate dacă se muta într-o insulă unde nu mai locuise nimeni niciodată și, cu toate că ura borătul mai mult decât orice pe lumea asta, nu avea încotro și va...

— Larry? Te simți bine?

Interpelarea îl surprinse atât de tare, încât emise un mic sunet de uimire — *Ai!* — și tresări. Era Leo, care stătea pe bordură, cam la trei blocuri distanță de casa lui Harold. Avea o minge de ping-pong, cu care se juca, aruncând-o în pavaj și prinzând-o.

— Ce faci aici? îl întrebă Larry, ale cărui bătați de inimă se întorceau la normal.

— Am vrut să mă întorc acasă cu tine, îi răspunse Leo timid, dar n-am avut chef să intru în casa tipului ăla.

— De ce nu? întrebă Larry, așezându-se alături de Leo.

Leo ridică din umeri și se concentrează iarăși asupra mingii din celuloid. Se izbea de asfalt cu sunet sec, *pac! pac!*, și sârea iarăși în mâna lui.

— Nu știu.

— Leo?

— Ce-i?

— Pentru mine este foarte important. Deoarece îmi place... și nu-mi place de Harold. Am două soiuri de sentimente în ceea ce-l privește. Ție nu ți s-a întâmplat niciodată să ai păreri diferite despre aceeași persoană?

— În ceea ce-l privește, nu am decât o singură părere.

Poc! Poc!

— Care anume?

— Mi-e frică de el, îi mărturisi Leo simplu. Hai acasă, la mama-Nadine și mama-Lucy.

— Sigur că da.

Străbătura o bucată din Arapahoe în tăcere, Leo aruncând în continuare mingea de ping-pong și prinzând-o cu îndemănare.

— Îmi pare rău că a trebuit să mă aștepti atât de mult, spuse Larry.

— Ei, nu face nimic.

— Dacă știam, m-aș fi grăbit, te rog să mă crezi.

— Am avut ce face. Am găsit asta la cineva în curte. Este o minge de pong-ping.

— Ping-pong, îl corectă Larry, cu gândul în altă parte. De ce crezi că Harold stă cu storiile trase?

— Ca să nu poată nimeni vedea înăuntru, cred. Ca să poată face lucruri secrete. E ca la oamenii morți, nu?

Poc! Poc!

Merseră mai departe, ajunseră la intersecția cu Broadway și o luară spre sud. Acum întâlneau și alți oameni pe stradă. Femei care se uitau la vitrinele cu rochii, un bărbat cu un târnăcop, întorcându-se de undeva, un alt bărbat care căuta nepăsător ceva printre materialele de pescuit din vitrina spartă a unui magazin cu articole sportive. Dick Vollman, unul dintre membrii grupului său, trecu pe bicicletă, mergând în direcția opusă, și le făcu semn. Larry și Leo îi răspunseră.

— Lucruri secrete, gândi Larry cu voce tare, fără să încerce să-l implice mai departe pe băiat în gândurile lui.

— Poate că i se roagă Omului Întunecat, spuse Leo degajat, iar Larry tresări din nou, ca și cum ar fi atins o sârmă prin care trecea curent electric.

Leo nu băgă de seamă. Se juca în continuare cu mingea de ping-pong, izbind-o de trotuar și prinzând-o de-abia după ce se lovea și de peretele din cărămidă pe lângă care treceau... *poc-poc!*

— Chiar crezi? îl întrebă Larry, făcând efortul să nu-și trădeze tulburarea.

— Nu știu. Dar nu este ca noi. Zâmbește foarte mult. Dar după mine are în el viermi, care-l fac să zâmbească. Viermi mari și albi, care-i mănâncă creierii. Ca niște omizi.

— Joe... Leo, vreau să spun...

Ochii lui Leo — întunecați, străini, ca de chinez — se limpeziră dintr-o dată. Surâse..

— Uite-o pe Dayna. Îmi place de ea. Hei, Dayna! strigă, fluturând din mână. Ai niște gumă?

Dayna, care uncea roata de lanț a unei biciclete cu zece viteze construită din țevă delicată ca pânza de păianjen, se întoarse și-i zâmbi. Își vârî mâna în buzunarul cămășii și răsfiră cinci lame de Juicy Fruit, ca o mână de pocher. Râzând fericit, Leo fugi spre ea, cu părul lui lung fluturându-i în vânt, cu mingea de celuloid într-o mână, în vreme ce Larry se uita lung în urma lui. Ideea unor viermi albi în spatele rânjetului lui Harold... de unde-i venise lui Joe (*ba nu, Leo, el este Leo, sau cel puțin așa îmi închipui*) o idee atât de sofisticată — și de oribilă — ca asta? Băiatul se afla în stare de semitransă. Și nu doar el; oare de câte ori nu văzuse Larry în puținele zile de când se afla aici oameni care se opreau și rămâneau neclintii în mijlocul drumului, privind câteva secunde în gol, pentru ca apoi să plece mai departe? Lucrurile se schimbaseră. Întreaga gamă a percepțiilor umane părea să fi progresat cu un pas.

Era absolut de speriat.

Larry se puse în mișcare și se apropie de locul în care Leo și Dayna își împărțeau guma de

mestecat.

În aceeași după-amiază, Stu o găsi pe Frannie spălând rufe în minuscula curte din spatele casei lor. Umpluse o copaie micuță cu apă, presărase deasupra aproape o jumătate de cutie de Tide și amestecase totul cu o cârpă fixată pe un băț până ce obținuse o compoziție neplăcută la vedere. Nu era sigură că procedează cum trebuie, dar era de preferat decât să se ducă la Mother Abigail și să-și recunoască ignoranța. Aruncă hainele în apa rece ca gheața, apoi sări și ea cu hotărâre înăuntru și începu să agite apa și să bată din picioare, ca un sicilian care zdrobește strugurii. *Iată noul dumneavoastră model, Maytag 5000, îi trecu prin minte. Metoda de Agitație cu Două Picioare, perfectă pentru rutele dumneavoastră colorate, pentru lenjeria lină și...*

Se întoarse și dădu cu ochii de omul ei, urmărind-o amuzat chiar de lângă poarta curții din spate. Frannie se opri, gâfâind ușor.

— Ha, ha, foarte comic, ce să spun! De când te afli aici, priceputule?

— De câteva minute. Cum se numește ce faci tu acolo, de fapt? Dansul de împerechere al găștei sălbatice de pădure?

— Ha, ha, încă o dată. Îl măsură cu o privire rece. Încă o glumă ca asta și poți să-ți petreci noaptea pe canapea, sau sus, pe Flagstaff, cu prietenul tău, domnul Glen Bateman.

— Ei, n-am vrut să...

— Sunt și hainele tale, domnule Stuart Redman. Oi fi Părinte Fondator și așa mai departe, dar uneori mai lași și tu câte o urmă de căcat pe izmene.

Stu zâmbi, apoi zâmbetul i se lăți și mai mult și în cele din urmă izbucni în râs.

— Ești foarte grosolană, draga mea.

— În momentul ăsta nu mă simt deloc înclinată spre delicatețe.

— Bine, ieși o secundă de acolo. Trebuie să vorbim.

Se bucură de acest răgaz, deși avea să fie silită să se spele pe picioare înainte de a intra la loc. Inima o îndemna să se grăbească, nu radiind de fericire, ci mai degrabă trist, ca un mecanism credincios, greșit întrebuințat de cineva total lipsit de bun-simț. Dacă acesta era felul în care trebuia să se descurce stră-stră-străbunica mea, se gândi Fran, atunci poate era îndreptățită să pretindă camera, devenită în cele din urmă neprețuitul salon al mamei mele. Poate că îl considera un soi de primă pentru pericolozitate sau ceva de acest gen.

Se uită la picioarele ei oarecum descurajată. Un strat subțire de spumă, bătând în cenușiu, se lipise de ele. Încercă să-l înlăture cu mâna, în silă.

— Când spăla nevastă-mea cu mâna, îi explică Stu, folosea o... cum se cheamă? O scândură pentru frecat, cred. Iar maică-mea avea vreo trei bucăți, din câte mi-aduc aminte.

— Atâta lucru știu și eu, spuse Frannie, iritată. June Brinkmeyer și cu mine am bătut jumătate din Boulder căutând, dar n-am găsit nici măcar una. Tehnologia avansată și-a făcut încă o dată de cap.

Bărbatul zâmbea iarăși.

Frannie își puse mâinile în șolduri.

— Urmărești să mă scoți din sărite, Stuart Redman?

— Nu, doamnă. Mă gândeam doar că știu de unde să-ți fac rost de o scândură pentru spălat. Și lui Juney, dacă dorește.

— De unde?

— Lasă-mă să mă duc și să văd, mai întâi. Zâmbetul i se șterse de pe față, o îmbrățișă și-și sprijini fruntea de a ei. Știi că-ți sunt recunoscător pentru că-mi speli rufele și sunt conștient că o femeie însărcinată știe mai bine decât omul ei ce trebuie și ce nu trebuie să facă. Însă, zău, Frannie, de ce-ți bați capul?

— De ce? Îl măsură, perplexă. Păi ce-ai de gând să porți? Vrei să umbli murdar?

— Frannie, magazinele sunt pline de haine. Iar pe măsura mea, o mulțime.

— Cum adică, să aruncăm hainele pentru simplul motiv că s-au *murdărit*!

El ridică din umeri, puțin stingherit.

— Nici vorbă, da, da. Așa se întâmplă pe vremuri, Stu. Cum erau cutiile acelea în care îți împachetau Big Macul sau sticlele pentru care nu lăsați garanție și nici nu mai trebuia să le aduci înapoi. Sub nici un motiv nu trebuie s-o luăm de la capăt.

O sărută ușor și-i spuse:

— Foarte bine, numai că data viitoare este rândul meu la spălat, m-ai înțeles?

— Sigur că da, răspunse ea surâzând puțin viclean. Și cât durează asta? Până ce nasc?

— Până ce reușim să repunem în funcțiune uzina electrică, îi răspunse Stu. Atunci am să-ți aduc cea mai mare și mai grozavă mașină de spălat pe care ai văzut-o tu vreodată și pe care o voi monta chiar eu.

— Oferta se acceptă.

Îl sărută apăsător, iar el îi răspunse la sărut, în timp ce mâinile lui puternice îi mângâiau fără încetare părul. Rezultatul a fost un val de căldură (*înfocare, mai degrabă, de ce m-aș rușina, sunt înfierbântată, cum mi se întâmplă ori de câte ori face așa*) care mai întâi îi trezea la viață sfârcurile, apoi se tot întindea, până în partea de jos a pântecelui.

— Dacă ai de gând să te mulțumești doar cu vorbe, ai face bine să te oprești, îi spuse ea, respirând precipitat.

— Poate stăm de vorbă mai târziu.

— Dar hainele...

— Le face bine să stea la înmuiat după câtă murdărie a intrat în ele, spuse el serios.

Ea izbucni în râs, iar Stu îi acoperi gura cu un sărut. O ajută să se ridice în picioare și o conduse înăuntru, iar ea, uimită de căldura soarelui ce îi bătea umărul, se întreba: *Oare a mai fost vreodată atât de fierbinte? Atât de puternic? A curățat până și ultima pată de pe spatele meu... oare datorită ultravioletelor, sau poate altitudinea ajută? Așa o ti în fiecare vară? La fel*

de fierbinte?

Apoi deveni conștientă că el începuse jocul amorului, încă de pe scări începuse jocul amorului, o dezbrăca, o tulbura, o făcea să-l iubească la nebunie.

— Nu, am să te rog să te așezi, îi spuse el.

— Dar...

— Vorbesc serios, Frannie.

— Cred că au să se *congeleze*, sau cine știe ce se mai întâmplă cu ele. Am turnat o jumătate de cutie de Tide peste ele...

— N-are nimic.

Prin urmare, se așază în scaunul pliant, la umbra aruncată de acoperișul clădirii. Stu desfăcuse două șezlonguri, după ce coborâseră. Apoi își scosese pantofii și-și suflecăse pantalonii până mai sus de genunchi. Însă când intră în copaie și începu să calce solemn peste rute, Fran începu să râdă nestăvilit.

Stu îi aruncă o privire și o întrebă:

— Nu cumva vrei să-ți petreci noaptea pe canapea?

— Nu, Stuart, recunosc ea cu profundă căință, după care începu iarăși să chicotească... până când începură să-i și iroiască lacrimile și s-o doară mușchii stomacului.

După ce izbuti să-și recapete controlul, spuse:

— Pentru a treia și ultima oară, despre ce voi să vorbim?

— A, da, răspunse el evaziv.

Mărșăluia încolo și înapoi și reușise deja să facă un strat gros de clăbuc. O pereche de blujeans ieși la suprafață, iar el o călcă hotărât, băgând-o la fund, prilej cu care o pală de apă groasă ca o cremă de săpun sări pe pajiște. Lui Frannie îi trecu prin minte: *Seamănă puțin cu... vai, nu, gândul ăsta trebuie să-l alung, dacă nu vreau să râd până să se întâmple cine știe ce cu fătul.*

— Diseară avem prima întâlnire ad-hoc, îi aminti Stu.

— Am pregătit două lăzi cu bere, saleuri, sandvișuri cu brânză, niște ardei murați care sunt probabil încă...

— Nu-i vorba de asta, Frannie. Dick Ellis a trecut astăzi pe la mine și mi-a zis că nu vrea să facă parte din comitet.

— Serios?

Era surprinsă. Dick nu părea genul de om care să se dea înapoi din fața răspunderii.

— Mi-a mărturisit că va face orice cu bunăvoință de îndată ce apare un medic adevărat, dar în momentul de față nu are încotro. Astăzi au sosit încă douăzeci și cinci de persoane, dintre care o femeie cu cangrenă la picior. I s-a tras de la o zgârietură făcută când se târa pe sub un gard de sârmă ghimpată ruginită, din câte se pare.

— Vai, ce păcat.

— Dick a salvat-o... Dick și cu asistenta aceea care a venit aici cu Underwood. O fată înaltă și drăguță. Laurie Constable, așa o cheamă. Dick zicea că n-ar fi putut s-o salveze, dacă nu era ea. Oricum, i-au tăiat piciorul de la genunchi și sunt amândoi extenuați. Au avut nevoie de trei ore. Pe urmă, e un băiețel care face crize de convulsii, iar Dick pur și simplu înnebunește încercând să-și dea seama dacă este vorba de epilepsie, de o presiune craniană crescută sau de diabet. Au avut mai multe cazuri de toxinfecții alimentare din cauză că pacienții mâncaseră alimente cu termenul de valabilitate depășit. Mai curând sau mai târziu, vor muri din cauza asta oameni dacă nu scoatem cât mai curând o circulară în care Dick să explice cum trebuie să fie alese alimentele. Ia să vedem, unde rămăsesem? Două brațe rupte, un caz de gripă...

— Dumnezeu! Am auzit bine, ai zis *gripă*!

— Liniștește-te. E vorba de gripa obișnuită. După aspirină, febra a scăzut imediat... și nici n-a mai revenit. N-au apărut nici pete negre pe gât. Dar Dick nu e sigur dacă este cazul și ce fel de antibiotice să administreze și își pierde nopțile ca să se lămurească. Apoi, se teme că gripa se va răspândi, stârnind panica.

— Cine-i bolnavul?

— O doamnă, pe care o cheamă Rona Hewett. A parcurs pe jos aproape tot drumul până aici din Laramie, Wyoming, iar Dick este de părere că era normal să i se întâmple așa ceva.

Fran înclină din cap.

— Din fericire pentru noi, Laurie Constable pare să se fi atașat foarte mult de Dick, cu toate că este cam de două ori mai în vârstă decât ea. Nu văd de ce aș avea ceva împotriva.

— Cât de mărinimos din partea ta, Stuart, că le acorzi aprobarea.

Stu îi zâmbi și spuse:

— Oricum, Dick este de patruzeci și opt de ani și mai are și o mică afecțiune cardiacă. În momentul de față, consideră că nu e bine să se împartă în prea multe direcții... Practic, acum studiază ca un student în medicină, pentru numele lui Dumnezeu. O măsură cu seriozitate pe Fran. Înțeleg prea bine de ce Laurie a fost cucerită de el. Dintre toți cei de aici, el se apropie cel mai mult de ceea ce înseamnă un erou. Nu-i decât un veterinar de țară și face pe el de frică să nu omoare cumva pe cineva. Pe de altă parte, știe că în fiecare zi sosesc alți și alți oameni, dintre care unii au avut de suferit.

— Prin urmare, avem nevoie de altcineva pentru comitet.

— Mda. Ralph Brentner se arată foarte entuziasmat de acest Larry Underwood și, din câte spuneai, ți-a făcut și ție o bună impresie.

— Da, așa este. Cred că s-ar descurca foarte bine. Astăzi m-am întâlnit și cu doamna lui, în centru. Lucy Swann o cheamă. Este nemaipomenit de dulce și vorbește despre Larry ca despre un soare.

— Presupun că așa procedează orice femeie de calitate. Dar, Frannie, trebuie să fiu cinstit cu tine... nu-mi place felul în care Larry și-a dezvoltat istoria vieții unei persoane cu care de-abia

făcuse cunoștință.

— Probabil pentru că, la început, am fost cu Harold. Nu cred să nu fi înțeles de ce sunt acum cu tine și nu cu Harold.

— Oare ce impresie i-o fi lăsat Harold?

— Întreabă-l și vei afla.

— Cred că asta voi face.

— Ai de gând să-i propui să facă parte din comitet?

— Cred că da, răspunse el, ridicându-se în picioare. Mi-ar face plăcere să-l avem cu noi pe domnul acela în vârstă, căruia i se spune Judele. Din păcate, este prea bătrân, are șaptezeci de ani.

— Ai stat de vorbă cu el despre Larry?

— Nu, dar a făcut-o Nick. Nick Andros este un tip foarte ager, Fran. A reușit să schimbe mai multe lucruri hotărâte de Glen și de mine. Pe Glen l-a afectat destul de tare, dar până și el a trebuit să recunoască valoarea ideilor lui Nick. Oricum, Judele i-a spus lui Nick că Larry este exact omul pe care-l căutam. Că Larry se află tocmai în momentul când începe să descopere că este bun de ceva și că în scurt timp va fi o adevărată forță.

— Mi se pare o recomandare cât se poate de tare.

— Da, zise Stu. Dar înainte de a-l invita să meargă alături de noi, vreau să aflu părerea lui despre Harold.

— Ce-i cu Harold? se interesă ea, neliniștită.

— La fel de bine aș putea întreba ce-i cu *tine*, Fran. Încă te mai simți răspunzătoare pentru el.

— Oare? Nu știu. Dar când mă gândesc la el, încă am un mic sentiment de vinovăție... asta pot să-ți mărturisesc.

— De ce? Pentru că i-am luat locul? Fran, tu ți l-ai dorit vreodată?

— O, Doamne! nu, zise ea, aproape cutremurându-se.

— L-am mințit odată. De fapt... nu era o minciună, propriu-zis. S-a întâmplat chiar în ziua în care ne-am întâlnit noi trei. Pe 4 Iulie. Cred că el presimțea de atunci ce avea să urmeze. L-am spus că nu te vreau. Cum aș fi putut ghici de pe atunci? Dragostea la prima vedere o exista poate în cărți, dar în viața adevărată...

Se opri, iar pe față îi răsări un surâs.

— De ce zâmbești, Stuart Redman?

— Mă gândeam că în realitate am avut nevoie de cel puțin... își frecă bărbia, cugetând profund. Of, cred că vreo patru ore.

Ea îl răsplăti cu un sărut pe obraz.

— Ești un dulce.

— E purul adevăr. Cred, totuși, că el încă îmi reproșează ce i-am spus atunci.

— El nu zice niciodată vreun cuvânt rău împotriva ta, Stu... sau împotriva oricui.

— Da, se arătă Stu de acord. *Zâmbește*. Asta mă deranjează.

— Nu cumva îți închipui că... plănuiește o răzbunare sau ceva de genul acesta?

Stu surâse și se ridică.

— Nu, Harold nu. Glen este de părere că Partidul de Opoziție ar putea să se adune în jurul lui Harold. Mi se pare corect. Sper doar să nu încerce să distrugă ce facem noi acum.

— Nu uita că este speriat și singur.

— Și gelos.

— Gelos? Fran se gândi puțin, apoi clătină din cap. Nu sunt de părere... sigur nu. Am stat de vorbă cu el și cred că mi-aș fi dat seama. Nu neg că s-ar putea simți exclus, totuși. Presupun că se aștepta să facă parte din comitetul ad-hoc...

— A fost una dintre hotărârile unilaterale — acesta o fi termenul corect? — cu care am fost cu toții de acord. S-a văzut limpede că nici unul dintre noi nu avem încredere în el.

— La Ogunquit, îi explică ea, era cel mai nesuferit copil cu puțină. Cât despre familie... pentru ai lui era ca și cum băiatul ar fi ieșit dintr-un ou de mierlă sau cine mai știe de unde... Dar după gripă, s-ar fi zis că s-a schimbat. Cel puțin din punctul meu de vedere, adică. Părea că încearcă să devină, ei bine... bărbat. Pe urmă s-a schimbat din nou. Radical și brusc. A început să zâmbească tot timpul. Practic, nu se mai poate sta de vorbă cu el. S-a retras... În el. Așa cum li se întâmplă celor care se convertesc la religie sau citesc...

Se opri pe neașteptate, iar în ochii ei apără o uimire, foarte asemănătoare fricii.

— Ce citesc? o întreabă Stu.

— Ceva care le schimbă viața, spuse ea. *Capitalul. Mein Kampf*. Sau poate pur și simplu niște scrisori de dragoste interceptate.

— Despre ce vorbești?

— Hmm? Se întoarse spre el, ca și cum s-ar fi trezit dintr-o profundă reverie. Apoi zâmbi. Nimic. Nu aveai de gând să-i faci o vizită lui Larry Underwood?

— Desigur... dacă ție nu ți s-a întâmplat nimic.

— Mă simt minunat... nemaipomenit de bine. Du-te. Ușș! Întrunirea e la 7. Dacă te grăbești, îți mai rămâne destul timp ca să mănânci ceva înainte să începem.

— Foarte bine.

Bărbatul ajunsese deja la poarta care separa curtea din față de cea din spate, când ea îl strigă:

— Nu uita să-l întrebi ce crede despre Harold.

— Fii liniștită, n-am să uit.

— Și urmărește-i ochii atunci când îți răspunde, Stuart.

Atunci când Stu îl întreabă despre impresia asupra lui Harold (la momentul respectiv, Stu nu pomenise încă nimic despre locul rămas vacant în comitetul ad-hoc), Larry Underwood îl privise

cu un amestec de precauție și mirare.

— Fran ți-a vorbit despre fixația mea cu Harold, este?

— Da.

Se aflau în salonul unei mici casc din Table Mesa. În bucătărie, Lucy pregătea cina, încălzind niște conserve pe un grătar pentru mangal, instalat de Larry. Funcționa cu gaz din butelie. Fredona fragmente din "Honky Tonk Women", în timp ce trebăluia, și părea extrem de fericită.

Stu își aprinse o țigară. Redusese rația la cel mult cinci sau șase pe zi; nu-i surâdea ideea ca Dick Ellis să-l opereze de cancer la plămâni.

— Ei bine, tot timpul cât l-am urmat pe Harold, mi-am tot zis că probabil nu va fi așa cum mi l-am închipuit. Și chiar așa s-a și întâmplat, dar mai încerc și acum să-mi dau seama cum este el de fapt. A fost cât se poate de amabil. O gazdă perfectă. A deschis sticla de vin pe care i-am dus-o și am băut unul în sănătatea celui alt. M-am simțit foarte bine. Dar...

— Dar?

— Ne-am apropiat de el din spate. Adică Leo și cu mine. Înălța un zid de cărămizi în jurul grădinii cu flori și s-a întors către noi... nu ne auzise apropiindu-ne până ce nu i-am vorbit, din câte presupun... Câteva secunde mi-am zis în sinea mea: "Sfinte Dumnezeule, filfizonul ăsta o să mă omoare."

Lucy apăru în cadrul ușii.

— Stu, poți să rămâi la masă? Avem destulă mâncare.

— Îți mulțumesc, dar Frannie mă așteaptă. Nu mai pot rămâne decât vreun sfert de oră.

— Sigur?

— Îți mulțumesc, Lucy, rămâne pentru data viitoare.

— Okay, spuse ea, întorcându-se la bucătărie.

— Nu ai venit decât ca să mă întrebi de Harold? se interesă Larry.

— Nu, îi mărturisi Stu, care între timp luase hotărârea. Am venit să te întreb dacă ești de acord să faci parte din micul nostru comitet ad-hoc. Unul dintre ceilalți membri, Dick Ellis, a fost nevoit să refuze.

— Deci despre asta era vorba! Larry se duse la fereastră și contemplă strada pustie. Și eu, care speram să devin din nou un cetățean oarecare...

— Doar tu poți lua hotărârea. Avem nevoie de încă un om. Ai fost recomandat.

— De cine, dacă mi-este permis să?...

— Am întrebat pe mai mulți. Lui Frannie i-ai lăsat impresia unei persoane echilibrate. Iar Nick Andros a stat de vorbă — el nu vorbește, de fapt, dar înțelegi ce vreau să spun — cu unui dintre bărbații care a sosit împreună cu tine. Judele Farris.

Larry păru mulțumit.

— Judele mi-a dat o recomandare, da? Mi se pare minunat. Știi, pe el ar trebui să-l alegeți. E inteligent ca un diavol.

— Asta a spus și Nick. Pe de altă parte, a împlinit șaptezeci de ani, iar serviciile noastre medicale sunt destul de primitive.

Larry se întoarse spre Stu, zâmbind discret.

— Comitetul acesta nu este atât de provizoriu pe cât ar vrea să pară, nu?

Stu surâse și se relaxă puțin. Încă nu-și făcuse o părere definitivă despre Larry Underwood, dar era suficient de limpede că omul nu era căzut din lună.

— E-ei, haide să ne exprimăm altfel. Ne-ar face plăcere ca acest comitet să intre în alegerile pentru o legislatură completă.

— Și de preferință fără adversar, spuse Larry, măsurându-i pe Stu cu priviri prietenoase, dar agere — foarte agere. Pot să-ți aduc o bere?

— Mai bine nu. Acum vreo câteva seri m-am cam întins la băutură cu Glen Bateman. Fran este o fată răbdătoare, dar asta nu înseamnă că trebuie s-o încerc prea mult. Ce spui, Larry? Vrei să vii alături de noi?

— Cred că... ei, fir-ar să fie, sunt de acord. Gândeam că nimic pe lumea asta nu mă va face mai fericit decât să ajung aici, să-i las pe cei din grup în seama altcuiva și să nu mă mai intereseze. Și uite ce mi s-a întâmplat, am constatat, te rog să-mi ierți vorba proastă, că m-am plictisit de-mi venea să-mi trag șuturi.

— Diseară avem o mică întrunire, la mine acasă, ca să discutăm adunarea cea mare, din 18. Crezi că poți veni?

— Desigur. Pot s-o aduc și pe Lucy?

Stu clătină încet din cap.

— Nici măcar nu discuta cu ea despre asta. Pentru un timp, vrem să păstrăm o parte din lucrurile acestea în secret.

Zâmbetul lui Larry dispăru.

— Nu mă dau în vânt după aventurile de capă și spadă, Stu. Mai bine îți spun de la bun început, ca să nu existe discuții mai târziu. Ceea ce s-a întâmplat în iunie s-a întâmplat tocmai pentru că prea mulți oameni s-au jucat cu focul. N-a fost vorba de o lucrare a Domnului. Oamenii au fost cei care au dat totul peste cap.

— Nu te-aș sfătui să intri în dispută cu Mother despre aspectul acesta, spuse Stu, zâmbind în continuare, relaxat. Întâmplător, sunt de aceeași părere cu tine. Dar ai gândi la fel dacă ne-am afla în stare de război?

— Nu te înțeleg.

— Este vorba de bărbatul acela pe care îl visam. Mă îndoiesc că a dispărut, pur și simplu.

Larry păru mirat și căzu pe gânduri.

— Glen afirmă că știe de ce nu discută nimeni despre asta, continuă Stu, cu toate că am fost cu toții preveniți. Oamenii de aici sunt încă în stare de șoc. Toți au sentimentul că au trecut printr-un adevărat iad ca să ajungă aici. Acum nu mai doresc decât să-și lingă rănilor și să-și îngroape morții. Dar dacă Mother Abigail se află aici, atunci și e/este acolo. Stu făcu semn din

cap spre fereastră unde, prin pânza de ceață a miezului de vară, se vedea privesc Munților Flatiron. Și, chiar dacă majoritatea celor de aici nu se gândesc la el, aș fi în stare să pun pariu și ultimul meu dolar că el se gândește la noi.

Larry se uită spre bucătărie, dar Lucy nu mai era acolo, plecase la Jane Hovington, vecina ei.

— Iar tu crezi că are să ne arate el nouă, comentă Larry cu voce scăzută. Un gând reconfortant înainte de cină. Stârnește pofta de mâncare.

— Larry, nici eu nu sunt sigur de nimic. Dar Mother Abigail spune că nu se va termina până când cineva, noi sau el, nu va învinge, într-un fel sau altul.

— Sper că nu împărtășește acest lucru oricui. Atunci oamenii ar porni-o în neștire, spre Australia sau cine știe încotro.

— Am înțeles că nu-ți prea plac secretele.

— Mda, însă asta... Larry se opri. Stu îi zâmbea amabil, iar Larry îi răspunse cu un surâs destul de acru. Okay. Ai dreptate. Discutăm despre asta și ne ținem gura.

— Foarte bine. Ne vedem la 7.

— De acord.

Merseră împreună până la ușă.

— Mulțumește-i încă o dată lui Lucy pentru invitație, spuse Stu. Frannie și cu mine vom veni la voi cât de curând.

— Okay.

Când Stu întinse mâna să deschidă ușa, Larry îl opri. Mirat, Stu se întoarse spre el.

— Vreau să-ți vorbesc despre un băiat, îi explică Larry încet, împreună cu care am călătorit, încă din Maine. Îl cheamă Leo Rockway. A avut problemele lui. În afară de noi doi, de el are grijă o femeie, Nadine Cross. Nadine este și ea puțin deosebită, știi?

Stu îi confirmă cu un gest. Se răspândise vorba despre o mică întâmplare destul de ciudată, la care luaseră parte Mother Abigail și această doamnă Cross, atunci când Larry sosise împreună cu grupul lui.

— Nadine s-a îngrijit de Leo înainte de a-i întâlni eu. Leo are capacitatea de a citi în sufletul oamenilor. Nu că ar fi singurul, de altfel. Poate că au existat întotdeauna oameni de felul acesta, dar de când cu gripa, parcă s-au înmulțit. Iar Leo... n-a vrut în ruptul capului să intre la Harold în casă. N-a vrut să rămână nici măcar pe pajiște. Mi se pare... destul de straniu, nu ești de părere?

— Ba da, recunosc Stu.

— Timp de o clipă, se priviră în ochi, apoi se despărțiră. Și Frannie părea muncită de gânduri în timpul mesei și nu vorbea prea mult. În timp ce spăla ultimele câteva vase într-o găleată cu apă caldă, începură să apară cei invitați să ia parte la cea dintâi întâlnire a Comitetului Ad-Hoc din Free Zone.

După ce Stu plecase în vizită la Larry, Frannie se grăbise să urce la etaj, în dormitor. În colțul debaralei se afla sacul de dormit pe care-l cărase de-a lungul întregii călătorii, prins în curele pe portbagajul motocicletei. Lucrurile ei personale le ținuse într-o mică geantă cu fermoar. Majoritatea obiectelor de acolo se aflau acum răspândite prin apartamentul pe care îl împărțea cu Stu, dar câteva dintre ele nu-și găsiseră încă un loc, prin urmare zăceau pe fundul sacului de dormit. Acolo se aflau mai multe borcane cu cremă de piele — avusese o serie de erupții pe piele după moartea mamei și a tatălui ei, care acum trecuseră — o cutie cu Stayfree Mini Pads, pentru cazul în care îi apăreau pete (auzise că femeile însărcinate pătesc asta uneori), două cutii cu țigări de foi ieftine, pe una scriind E BĂIAT! și pe cealaltă E FATĂ! Și jurnalul ei.

Îl extrase și-l cercetă meditativ. Nu mai scrisese în el decât de opt sau nouă ori de când ajunseseră la Boulder, iar majoritatea însemnărilor fuseseră scurte, aproape eliptice. Momentul cel mai bun îl avusese cât timp se mai aflaseră încă pe drum... ca după o a doua naștere, gândi ea, puțin mâhnită. În ultimele patru zile nu scrisese nimic și-și spunea că jurnalul avea să-i iasă complet din minte, deși plănuse ferm să se țină foarte serios de el atunci când lucrurile s-ar mai fi calmat. Pentru copil. Acum, iată, se gândea la jurnal din nou cu foarte mult interes.

Așa cum li se întâmplă oamenilor atunci când se convertesc la religie... sau citesc o carte care le schimbă viața... sau interceptează niște scrisori de amor...

Deodată, i se pără că jurnalul devenise mai greu și că ar fi fost de ajuns să încerce să deschidă coperta din carton că să-i transpire fruntea și... și...

Tresări și se uită peste umăr, cu inima bătând iute. Oare i se păruse doar că ceva mișcă acolo?

Poate vreun șoarece, alergând pe lângă perete. Atât și nimic mai mult. Sau mai degrabă doar o părere a ei. Nu exista nici un motiv, absolut nici un motiv ca ei să-i vină în gând omul cu mantia întunecată, bărbatul cu umerășul pentru haine. Copilul ei trăia și se afla în siguranță, iar acesta nu era decât un jurnal și oricum nu exista nici o modalitate de a afla dacă fusese sau nu citit, iar, dacă totuși fusese văzut de cineva, n-avea nici un temei să creadă că acela fusese chiar Harold Lauder.

Cu toate acestea, deschise cartea și începu să întoarcă cu grijă, pagină de pagină, trezindu-i în minte imagini din trecutul apropiat, asemănătoare unor fotografii alb-negru făcute de un amator. Un soi de videotecă a minții.

În seara aceasta le admiram, iar Harold își tot bătea gura despre culoarea & textura & nuanța lor, iar Stu mi-a făcut discret cu ochiul. Iar eu, reaua de mine, i-am răspuns tot cu o ocheadă...

Harold va ridica obiecții, desigur, invocând principiile generale. Să te ia naiba, Harold, de ce nu crești odată?

... și i-am văzut pregătindu-se să răspundă cu una dintre Măgăriile Patente ale Deșteptului

de Harold Lauder...

(Doamne, Fran, ce ți-a venit să spui toate lucrurile astea despre el? Și în ce scop?)

Păi, îl știți pe Harold... cât se dă de mare... cuvintele și sentințele alea ale lui pompoase... este doar un băiețel nesigur pe el...

Asta scria în 12 iulie. Tresărind, trecu repede mai departe, răsfoind iute paginile, grăbindu-se să ajungă la sfârșit. De ici și de colo îi atrăgeau atenția diverse fragmente agresive: *În orice caz, de data asta Harold mirosea a curat... În seara asta, răsuflarea lui Harold ar fi pus pe fugă până și un balaur...* Și altul, care suna de-a dreptul profetic: *El adună eșecurile așa cum adună pirații comorile.* Dar în ce scop? Pentru a-și nutri sentimentul secret de superioritate și de persecuție? Sau este vorba de dorința de răzbunare?

Ei, el face o listă... de două ori o verifică... ca să știe precis... cine-i rău și cine-i bun...

Apoi, pe 1 august, acum doar două săptămâni. Notița respectivă începea în partea de jos a paginii. *Ieri scară nu am mai scris nimic, eram prea fericită. Oare am fost vreodată atât de fericită? Cred că nu. Stă și cu mine suntem împreună. Am*

Sfârșitul paginii. Întoarse foaia. Primele cuvinte erau *făcut dragoste de două ori*. Dar de-abia termină să le citească și privirea îi coborî cam la jumătatea paginii. Acolo, lângă niște aiureli despre instinctul matern, era ceva care o făcu să-i înghețe sângele în vine.

Urma murdăria a unei amprente întunecate, lăsată de un deget mare.

Mintea începu să-i lucreze frenetic: călăream motocicletă cât era ziua de lungă și zi de zi. Sigur că da, ori de câte ori aveam prilejul, mă spălam, dar uneori te murdărești pe mâini și...

Își întinse mâna, deloc surprinsă să constate cât de tare tremura. Își puse propriul deget mare peste pată, constatând că aceasta era cu mult mai întinsă.

Păi sigur că este, încercă ca să se liniștească. Atunci când mânjești un lucru, este normal ca dimensiunile suprafeței respective să crească. De asta s-a și întâmplat, nu există nici un alt motiv să...

Dar amprenta nu era într-un asemenea *hal* de murdară. Cea mai mare parte a liniilor, volutelor și curbilor se distingeau încă limpede.

Iar murdăria respectivă nu provenea de la unsoare sau ulei, nu avea nici un rost să încerce să se înșele singură.

Era vorba de ciocolată uscată.

Payday, gândi Fran, simțind cum i se face rău. *Un baton de ciocolată Payday.*

Pentru o clipă, îi fu teamă până și să se întoarcă — teamă că avea să descopere rânetul lui Harold atârând deasupra umărului ei, ca zâmbetul pisicii de Cheshire din *Alice în țara Minunilor*. Buzele groase ale lui Harold mișcându-se, atunci când îi declarase solemn: *Fiecărui câine îi vine ziua lui, Frannie. Fiecărui câine îi vine ziua lui.*

Dar chiar dacă Harold își aruncase o privire în jurnalul ei, trebuia asta să însemne neapărat că pune la cale vreo vendetă secretă împotriva ei, a lui Stă sau a celorlalți? Desigur că nu.

Dar Harold s-a transformat, îi șopti o voce interioară.

— Ei, fir-ar să fie, chiar atât de mult nu s-a schimbat! strigă ea în camera goală.

Tresări puțin la auzul propriei ei voci, apoi răsă nesigur. Coborî scările și începu să pregătească cina. Aveau să mănânce mai devreme, din cauza întrunirii... deși întrunirea aceasta nu i se mai părea, dintr-o dată, la fel de importantă ca mai devreme.

Fragmente din procesul-verbal al întrunirii Comitetului Ad-Hoc

13 august 1990

Întrunirea s-a desfășurat în apartamentul lui Stă Redman și Frances Goldsmith. Toți membrii Comitetului Ad-Hoc au fost prezenți, și anume: Stă Redman, Frances Goldsmith, Nick Andros, Glen Bateman, Ralph Brentner, Susan Stern și Larry Underwood...

Stă Redman a fost ales moderator al ședinței. Frances Goldsmith a fost aleasă să redacteze procesul-verbal...

Aceste note (împreună cu înregistrarea integrală, care include și ultimul sughiț, șoaptă și replică aparte, făcută pe casete Memorex pentru toți cei suficient de nebuni ca să fie dispuși să le asculte) vor fi plasate într-un seif din First Bank of Boulder...

Stă Redman a prezentat textul unei foi volante referitoare la toxiinfecții alimentare, compusă de Dick Ellis și Laurie Constable (incitant intitulată: *DACA VREI SĂ MÂNÂNCI, MAI ÎNTÂI CITEȘTE!*). Spuse că Dick ar vrea s-o vadă tipărită și expusă peste tot în Boulder încă înainte de marca adunare de la 18 august, deoarece în Boulder se înregistraseră deja cincisprezece cazuri, dintre care două destul de serioase. Comitetul a votat cu 7-0 ca Ralph să multiplice afișul lui Dick în o mie de exemplare și să-l lipească peste tot în oraș, cu ajutorul a zece oameni...

Susan Stern a expus apoi un alt subiect pe care Dick și Laurie doreau să-l supună atenției adunării (ne-am fi dorit cu toții ca unul dintre ei să fi putut să fie prezent aici). Ei sunt de părere că trebuie să se înființeze un Comitet pentru înhumări; ideea lui Dick era să fie trecut pe ordinea de zi a întrunirii publice, unde să nu fie prezentat ca un risc pentru sănătate — evitând astfel izbucnirea posibilă a panicii —, ci drept un lucru "ce se cuvine să fie îndeplinit". Cunoaștem cu toții că există surprinzător de puține cadavre la Boulder, în raport cu populația orașului de dinainte de epidemie, dar nu știm de ce... și asta nici nu contează foarte mult în clipa de față. Există încă mii de cadavre, de care trebuie să ne descotorosim, dacă intenționăm să ne stabilim aici.

Stă întreabă cât de gravă este problema în prezent, iar Sue îi răspunse că va deveni cu adevărat de neocolit la toamnă, când vremea caldă și uscată se schimbă de obicei, devenind umedă.

Larry a propus să adăugăm sugestia lui Dick de alcătuire a unui Comitet pentru înhumări pe ordinea de zi a adunării din 18 august. Propunerea a fost adoptată cu 7-0.

Apoi a venit rândul lui Nick Andros, ale cărui comentarii scrise au fost citite de Ralph

Brentner, iar eu le reproduc aici textual:

"Unul dintre cele mai importante aspecte pe care trebuie să le dezbată acest comitet este dacă va fi sau nu pentru acordarea unei încredere depline lui Mother Abigail și dacă i se va comunica tot ce se întâmplă în cursul ședințelor noastre, atât cele obișnuite, cât și cele secrete. Chestiunea aceasta ar putea fi reformulată și invers: va dori Mother Abigail să acorde încredere deplină acestui comitet — și celui permanent, care-l va urma — și să expună în fața comitetului ceea ce se petrece în timpul întâlnirilor ei cu Dumnezeu sau cu Oricine... mai ales în ședințele secrete?"

S-ar putea să sune puțin nedeslușit, dar aș dori să explic și veți vedea că este vorba despre o problemă pragmatică. Noi trebuie să stabilim locul pe care-l ocupă Mother Abigail în comunitatea noastră de la bun început, deoarece acum nu este vorba doar «să ne punem din nou pe picioare». Dacă ar fi vorba doar de asta, nici n-am avea nevoie de ea. După cum știm cu toții, mai avem de înfruntat și problema celui pe care uneori îl numim Omul Întunecat, sau cum îi zice Glen, Adversarul. Demonstrația mea că el există este foarte simplă și cred că majoritatea celor din Boulder vor fi de acord cu raționamentul meu — cu prețul unui efort minim de gândire. Iată-l: «Am visat-o pe Mother Abigail și s-a dovedit că ea există; l-am visat pe Omul Întunecat și prin urmare trebuie să existe și el, chiar dacă nu l-am văzut niciodată.» Oamenii de aici o iubesc pe Mother Abigail; și eu însumi o iubesc. Dar nu vom ajunge departe — de fapt, nu vom ajunge nicăieri — dacă nu-i vom cere de la început aprobarea pentru tot ceea ce întreprindem.

Ca atare, la începutul acestei după-amieze m-am dus s-o vizitez și să-i pun întrebarea direct și fără ocoliș: vrei să mergi cu noi? Ea a răspuns da — dar nu fără condiții. A fost cât se poate de deschisă, zicând că suntem perfect liberi să conducem comunitatea în toate «lucrările lumești» — expresia îi aparține. Curățenia străzilor, împărțirea locuințelor, repunerea în funcțiune a centralei electrice.

Pe de altă parte, a afirmat răspicat că dorește să fie consultată în legătură cu *toate* aspectele legate de Omul Întunecat. După părerea ei, facem parte cu toții dintr-o partidă de șah dintre Dumnezeu și Satana; iar agentul principal al Satanei în jocul acesta este Adversarul, al cărui nume, spune ea, ar fi Randall Flagg («numele pe care îl folosește de această dată», așa se exprimă ea); că, din motive doar de El știute, Dumnezeu a ales-o ca agent al *Lui*. Ea crede, iar eu sunt întâmplător de acord cu ea în această privință, că se apropie o bătălie pe viață și pe moarte.

Ea este de părere că bătălia este cel mai important lucru și ține în mod categoric să fie consultată atunci când deliberările noastre se referă la luptă... sau la *acela*.

Acum, n-aș vrea să intru în implicațiile religioase ale tuturor acestor lucruri sau să cântăresc dacă arc sau nu dreptate, dar ar trebui să fie evident că, înlăturând toate implicațiile posibile, ne aflăm în fața unei situații pe care *trebuie* neapărat s-o înfruntăm, în concluzie, am o serie de propuneri."

Se purtară mai multe discuții pe marginea declarației lui Nick.

Iată prima sa propunere: putem noi, comitetul, să cădem de acord să nu discutăm implicațiile teologice, religioase sau supranaturale ale problemei Adversarului în timpul ședințelor noastre? Printr-un vot de 7-0, comitetul a fost de acord să interzică discutarea acestor probleme, cel puțin cât timp ne aflăm "în sesiune".

Nick făcu apoi următoarea propunere: putem fi de acord că principala sarcină particulară și secretă a comitetului este cum să abordăm această forță, cunoscută sub numele de Omul Întunecat, Adversarul, sau Randall Flagg? Glen Bateman îl sprijini, adăugând că din timp în timp vor putea să apară și alte chestiuni — cum ar fi motivul real al formării Comitetului pentru înhumări — al căror caracter confidențial va trebui să fie păstrat. Propunerea a fost adoptată cu 7-0.

Nick se întoarse atunci la propunerea lui inițială, ca Mother Abigail să fie informată de toate treburile particulare și publice negociate în cadrul comitetului.

Propunerea a fost adoptată cu 7-0.

Rezolvând, cel puțin pentru moment, chestiunea Mother Abigail, comitetul a trecut, la cererea lui Nick, la dezbaterea referitoare la Omul Întunecat. El a propus să trimitem trei voluntari în vest, care să se alăture grupului Omului Întunecat, cu scopul de a afla cu exactitate ce se întâmplă de fapt dincolo.

Sue Stern se oferă imediat voluntară. După mai multe discuții înfierbântate, Stu i-a permis lui Glen Bateman să facă următoarea propunere: se *hotărăște* că nici un membru din comitetul nostru ad-hoc sau din comitetul permanent nu are dreptul să se ofere voluntar pentru misiunile derecunoaștere. Sue Stern dori să știe de ce nu.

Glen: "Toată lumea îți respectă dorința sinceră de a fi de ajutor, Susan, dar adevărul este că pur și simplu nu avem habar dacă oamenii pe care îi trimitem se vor întoarce vreodată și în ce fel. Pe de altă parte, mai avem de îndeplinit sarcina nu foarte simplă de a pune treaba pe roate în Boulder, dacă vei scuza exprimarea plastică. Dacă pleci, va trebui să te înlocuim cu o altă persoană, pe care va trebui s-o instrui, și nu cred că ne putem permite atâta bătaie de cap și pierdere de vreme."

Sue: "Presupun că ai dreptate... sau cel puțin că dovedești rațiune... deși eu una mă *întreb* câteodată dacă aceste două lucruri sunt întotdeauna identice. Sau măcar *de obicei*. De fapt, tu afirmi că nu putem trimite pe nimeni din comitet, pentru că am fi al dracului de neprețuiți. Prin urmare... noi pur și simplu... nu știu..."

Stu: "Rămânem la cutie?"

Sue: "Da, îți mulțumesc. Exact asta voiam să spun. Noi stăm la cutie și-i trimitem pe alții acolo, poate pentru a fi crucificați de un stâlp de telefon, poate ca să li se întâmple lucruri și mai îngrozitoare."

Ralph: "Ce-ar putea fi mai rău decât asta?"

Sue: "Eu nu știu, dar dacă *știe* cineva pe lumea asta, acela va fi Flagg. Mi se pare tare urâtă chestia."

Glen: "Indiferent cât de urâtă ți se pare poziția noastră, ai definit-o de fapt foarte succint. Noi suntem politicieni. Cei dintâi politicieni ai noii epoci. Nu ne rămâne decât să sperăm că, de data asta, cauza noastră este mai dreaptă decât cele pentru care politicienii au trimis înainte oameni în misiuni-limită."

Sue: "Nu mi-am închipuit niciodată că o să ajung politician."

Larry: "Bine-ai venit în clubul nostru."

Propunerea lui Glen ca iscoadele să nu facă parte din comitetul ad-hoc a fost adoptată — fără tragere de inimă — cu un vot de 7-0. Fran Goldsmith l-a întrebat atunci pe Nick ce fel de calități li se cer viitorilor agenți secreți și la ce trebuie să ne așteptăm din partea lor.

Nick: "N-o vom ști decât după întoarcerea lor. Dacă se mai întorc. Ideea este că nu avem nici cea mai mică idee ce anume face Adversarul acolo. Suntem mai mult sau mai puțin în situația unor pescari folosind momeală umană."

După părerea lui Stu, comitetul ar urma să aleagă oamenii cărora să li se facă propunerea, idee cu care toată lumea a fost de acord. Urmare a votului comitetului, începând din acest moment, discuțiile au fost transcrise în fragmentele de față cuvânt cu cuvânt, de pe casetele audio. Ni s-a părut important să avem un martor permanent al deliberărilor referitoare la problema Cercetașilor (sau spionilor), deoarece ea se dovedea atât de delicată și de dificilă.

Larry: "Aș dori să fac o propunere, dacă îmi este permis. Presupun că li se va părea ciudat acelora dintre voi care nu-l cunoașteți, dar s-ar putea să fie o idee foarte bună. Aș dori să-l trimitem pe Judele Farris."

Sue: "Cum, pe bătrânul acela? Larry, cred că nu ești în toate mințile!"

Larry: "Este cel mai ager bătrân pe care l-am cunoscut. Nu are decât șaptezeci de ani, spre știința voastră. Ronald Reagan a fost președinte la o vârstă și mai înaintată."

Fran: "Nu mi se pare chiar cel mai bun argument."

Larry: "Dar este sănătos și robust. Și nutresc speranța că Omul Întunecat îl va suspecta mai puțin de spionaj pe un șubred ca Farris... După cum știți, trebuie să ținem cont și de suspiciunile lui. E sigur că el se așteaptă la o mișcare de genul ăsta și nu m-ar mira prea tare să aflu că a postat gărzi la graniță, controlându-i pe cei care intră tocmai cu acest gând. Dar — deși asta i se va părea brutal, știu bine, mai ales lui Fran — dacă îl pierdem, măcar nu va fi cineva care ar mai fi avut de trăit încă vreo cincizeci de ani buni."

Fran: "Ai dreptate. Sună cu adevărat brutal."

Larry: "Tot ce aș mai avea de adăugat este că Judele va fi de acord. El vrea să ajute, din toată inima. Și cred cu adevărat că este în stare să se descurce cum se cuvine."

Glen: "E un punct bun. Voi, ceilalți, ce părere aveți?"

Ralph: "Eu nu am încă o părere exactă, pentru că nu-l cunosc. Dar nu cred că ar fi bine să renunțăm la el din cauza vârstei. Dacă stăm și ne gândim, uite cine ne conduce pe noi toți — o doamnă care a trecut binișor de o sută de ani."

Glen: "Încă un punct bun."

Stu: "Parc-ai fi arbitru de tenis, cheliosule."

Sue: "Ascultă-mă, Larry. Dar dacă reușește să-l păcălească pe Omul Întunecat și apoi pică mort din pricina unui atac de cord, în timp ce se străduiește din răspuț să se întoarcă încoace?"

Stu: "Asta i s-ar putea întâmpla oricui, practic. La fel ca un accident."

Sue: "De acord... dar când e vorba de un bătrân, șansele sporesc."

Larry: "Este adevărat, dar nu-l cunoști pe Jude, Sue. Dacă l-ai ști, ai vedea că avantajele depășesc dezavantajele. Este foarte inteligent. Apărarea și-a încheiat pledoaria."

Stu: "Consider că Larry are dreptate. La o asemenea mișcare, cred că Flagg nu se așteaptă. Eu sunt de acord cu propunerea. Cine este pentru?"

Comitetul a votat da, 7-0.

Sue: "Ei bine, eu am fost de acord cu candidatul tău, Larry, poate ai să-l sprijini și tu pe al meu."

Larry: "Mda, așa-i în politică, corect. (Râs general.) Despre cine-i vorba?"

Sue: "De Dayna."

Ralph: "Dayna și mai cum?"

Sue: "Dayna Jurgens. N-am cunoscut o femeie mai curajoasă ca ea. Desigur, știu că nu are șaptezeci de ani, dar nu se va da înapoi."

Fran: "Da... dacă e obligatoriu să facem treaba asta, atunci consider că ar fi bună. Sprijin propunerea."

Stu: "Okay... s-a făcut și a fost sprijinită propunerea ca s-o includem pe listă și pe Dayna Jurgens. Cine este pentru?"

Comitetul a votat pentru, 7-0.

Glen: "Okay... cine este numărul trei?"

Nick (în lectura lui Ralph): "Dacă lui Fran nu i-a plăcut propunerea lui Larry, a mea o să-i repugne, de-a dreptul. Eu îl nominalizez pe..."

Ralph: "Nick, ești nebun! Sper că nu vorbești serios!"

Stu: "Haide, Ralph, citește."

Ralph: "Ei bine... aici zice că vrea să-l nominalizeze pe... Tom Cullen."

Vacarm în comitet.

Stu: "Okay. Nick are cuvântul. A scris ca un apucat, așa că acum poți să citești, Ralph."

Nick: "În primul rând, eu îl cunosc pe Tom tot atât cât îl cunoaște Larry pe judecător, poate chiar mai bine. El o iubește pe Mother Abigail. Ar face orice pentru ea, s-ar lăsa chiar fript la foc mărunț. Nu e o simplă metaforă, chiar așa este. Dacă i-ar cere-o, și-ar da și foc pentru ea."

Fran: "Vai, Nick, nimeni nu tăgăduiește asta, dar Tom este..."

Stu: "Stai puțin, Fran... Nick are acum cuvântul."

Nick: "Cel de-al doilea argument al meu este identic cu al lui Larry legat de Jude. Adversarul nu se va aștepta din partea noastră să trimitem o persoană retardată drept spion."

Reacțiile voastre combinate sunt poate cel mai bun argument în favoarea ideii.

Cel de-al treilea — și ultimul — argument este că, deși Tom este retardat, *nu* este și nerod. Mi-a salvat viața odată, când a venit o tornadă, reacționând cu mult mai repede decât știu că ar fi reacționat ceilalți. Tom este copilăros, dar până și un copil poate fi pregătit să îndeplinească anumite lucruri, dacă este învățat și face exerciții. Nu văd ce ne-ar împiedica să-i dăm lui Tom să învețe o poveste foarte simplă. În cele din urmă, s-ar putea să presupună că l-am alungat din cauză că..."

Sue: "Pentru că nu am vrut să ne strice fondul genetic? Mi se pare o idee bună, nu?"

Nick: "...din cauză că este cu *adevărat* retardat. Poate să afirme chiar că este furios pe oamenii care l-au alungat și i-ar face plăcere să se poată răzbuna. Singurul imperativ pentru el va fi să nu schimbe niciodată povestea, indiferent ce s-ar întâmpla."

Fran: "Vai, nu, nu pot să cred că..."

Stu: "Stai puțin, acum are Nick cuvântul. Să păstrăm ordinea."

Fran: "Da... Îmi cer scuze."

Nick: "Unii dintre voi pot avea sentimentul că, din cauză că Tom este retardat, ar fi mai ușor să se dea de gol decât o persoană înzestrată cu mai multă inteligență, dar..."

Larry: "Chiar așa."

Nick: "...dar, de fapt, lucrurile se petrec invers. Dacă îi spun lui Tom că pur și simplu *trebuie* să se țină de povestea lui *indiferent ce se întâmplă*, chiar așa va proceda. O persoană așa-zis normală n-ar putea decât să suporte nu știu câte ore de tortură cu apă sau șocuri electrice sau așchii vârâte sub unghii..."

Fran: "Sper că nu se va ajunge până *acolo*, ce părere aveți? Ce *credeți*! Adică, nimeni nu-și poate închipui cu tot dinadinsul că se poate ajunge până *acolo*, nu?"

Nick: "...Înainte de a spune «Foarte bine, renunț, am să vă spun tot ce știu», Tom pur și simplu nu va proceda așa. Dacă își repetă povestea de suficiente ori, nu numai că o va ști pe dinafară; aproape va ajunge *să creadă că este adevărată*. Nimeni nu-l va putea scoate dintr-ale lui. N-am vrut decât să demonstrez că, după părerea mea, retardarea lui Tom reprezintă mai degrabă un avantaj într-o misiune de acest fel, din mai multe puncte de vedere. «Misiune» ar putea să pară un cuvânt pretențios, dar de fapt despre asta e vorba."

Stu: "Asta-i tot, Ralph?"

Ralph: "Nu mai e decât puțin."

Sue: "Dar dacă își va însuși cu adevărat ficțiunea aceea, Nick, cum naiba va mai ști că a sosit vremea să se întoarcă?"

Ralph: "Scuză-mă, doamnă, dar mi se pare că tocmai despre asta vorbește în continuare."

Sue: "Ah."

Nick (în lectura lui Ralph): "Lui Tom i se poate aplica o sugestie posthipnotică, înainte de a-l expedia. Din nou, astea nu sunt vorbe în vânt: când mi-a venit ideea aceasta, l-am rugat pe Stan Nogotny să încerce să-l hipnotizeze pe Tom. Stan făcea uneori asta în chip de amuzament, pe la petreceri, din câte îl auzisem spunând. Ei bine, Stan nu și-a închipuit că o să meargă... dar Tom a intrat în stare de hipnoză după nici șase secunde."

Stu: "I-auzi! Înseamnă că Stan chiar se pricepe, nu?"

Nick: "Motivul pentru care am crezut că Tom poate fi ultrasensibil datează de când l-am întâlnit, în Oklahoma. Din câte se pare, de-a lungul anilor a reușit să ajungă la performanța de *autohipnoză*, în oarecare măsură. Asta îl ajută să facă diferite conexiuni. În ziua în care ne-am văzut pentru prima oară, el nu reușea să înțeleagă ce-i cu mine — de ce nu-i vorbesc și nu-i răspund la nici o întrebare. Eu îmi duceam mereu mâna în dreptul gurii, apoi la gât, ca să-i sugerez că sunt mut, fără să reușesc. Apoi, pe neașteptate, pur și simplu s-a decuplat. Nu pot să exprim cu alt termen ce s-a petrecut. A rămas absolut liniștit. Privirile i se pierduseră în neant. Apoi a ieșit din starea aceea, exact cum un subiect iese din transă, atunci când hipnotizatorul îi spune că a sosit vremea să se trezească. Și știa. Pur și simplu. S-a scufundat în sine și a ieșit la iveală cu răspunsul la întrebare."

Glen: "Mi se pare de-a dreptul uimitor."

Stu: "Chiar așa este."

Nick: "L-am pus pe Stan să încerce o sugestie posthipnotică. acum cinci zile, când am făcut aceste experiențe. Sugestia consta în aceea că, atunci când Stan va spune «Să știi că mi-ar plăcea să văd un elefant», Tom urma să simtă dorința nestăvilită să se ducă într-un colț și să se așeze în cap. Stan i-a aplicat replica după aproximativ o oră și jumătate de la trezirea lui Tom; acesta s-a repezit în colțul încăperii și s-a proptit în cap. Toate jucăriile și bilele i-au căzut din buzunarele pantalonilor. Apoi s-a așezat jos, ne-a zâmbit și ne-a zis: «Stau și mă întreb de cc-o fi făcut Tom Cullen chestia asta?»"

Glen: "Parcă-l și aud."

Nick: "Oricum, toate lucrurile astea foarte complicate despre hipnoză nu sunt decât o introducere la două argumente foarte simple. Unu, putem să implantăm o sugestie posthipnotică, potrivit căreia Tom să se întoarcă la un moment dat. Modul cel mai la îndemână ar fi să stabilim o corelație cu luna. Cu luna plină. Doi, aducându-l într-o stare de hipnoză profundă după întoarcere, am obține un raport aproape perfect asupra tuturor lucrurilor văzute de el."

Ralph: "Aici se sfârșesc notele lui Nick. Uau!"

Larry: "Mie mi-a reamintit filmul acela vechi, *The Minchurian Candidate*."

Stu: "Cum?"

Larry: "Nimic important."

Sue: "Am o întrebare, Nick. Te-ai gândit să-l programezi pe Tom — presupun că acesta ar fi cuvântul cel mai potrivit — să nu dea nici o informație despre ceea ce facem noi?"

Glen: "Nick, te rog să-mi permiți să dau eu răspunsul, iar dacă tu ai raționat altfel, este suficient să clătini din cap. Aș afirma că Tom nu are câtuși de puțin nevoie de programare. Poate să spună liniștit tot ceea ce știe despre noi. Toate acțiunile noastre referitoare la Flagg sunt

oricum ținute în secret, iar celelalte hotărâri poate și el să le înțeleagă fără prea mare efort... chiar dacă globul de cristal nu-i funcționează perfect."

Nick: "Corect."

Glen: "Foarte bine... voi sprijini propunerea lui Nick fără rezerve. Consider că putem câștiga totul, fără să avem nimic de pierdut. Mi se pare o idee extraordinară de curajoasă și de originală."

Stu: "Propunerea a fost susținută. Putem să mai discutăm puțin pe marginea ci dacă doriți, însă numai foarte puțin. Stăm aici toată noaptea, dacă nu ne grăbim. Mai există vreun comentariu?"

Fran: "Sigur că da. Ai afirmat că putem câștiga totul și nu avem nimic de pierdut, Glen. Bine, dar Tom? Dar bietele noastre *suflete* afurite? Poate pe voi, domnilor, nu vă deranjează să auziți că-i vor vârî... țepușe... lui Tom sub unghii și-l vor supune șocurilor electrice, în schimb pe mine da. Cum puteți să vă gândiți la asta cu sânge rece? Și Nick, care vrea să-l hipnotizeze în așa fel încât să se poarte ca... un pui de găină cu capul vârât sub aripă! Ar trebui să vă fie rușine! Eu îmi închipuiam că ne este *prieten!*"

Stu: "Fran..."

Fran: "Nu, voi spune ceea ce am de spus. Nu mă voi spăla pe mâini de comitet, nici măcar nu voi părăsi încăperea furioasă, pentru că votul va ieși împotriva mea, în schimb voi spune ceea ce am de spus. Vreți cu adevărat să-l luați pe băiatul acesta amabil, cu mintea înțeșoasă, și să-l transformați într-un soi de avion U-2 uman. Nu înțelege nici unul dintre voi că asta înseamnă s-o luăm de la început cu toată porcăria? Nu vă dați *seama!* Ce ne facem dacă-l omoară, Nick? Ce ne facem dacă-i omoară *pe toți?* Ne punem să pregătim niște germeni patogeni noi? O variantă îmbunătățită a lui Captain Trips?"

Până ce Nick să scrie un răspuns, a intervenit o pauză.

Nick (în lectura lui Ralph): "Lucrurile pe care le-a pus Fran în discuție mă afectează profund, dar în continuare îmi susțin propunerea. Nu, nu mă simt împăcat că-l pun pe Tom să stea în cap și nu mă simt împăcat că-l trimit într-un loc unde ar putea fi torturat și apoi ucis. Nu voi face decât să subliniez, încă o dată, că el ar face-o pentru *Mother Abigail*, pentru ideile ei și pentru Dumnezeu ei, nu pentru noi. Mai cred, apoi, că trebuie să ne folosim de orice mijloace pentru a pune capăt amenințării pe care o reprezintă acea ființă. El răstignește oameni pe cruce. Sunt sigur de asta judecând după visele mele, și știu că aceleași vise v-au vizitat și pe o parte dintre voi. Mother Abigail însăși a visat aceleași lucruri. Sunt convins că Randall Flagg este rău. Dacă cineva se va gândi să obțină o nouă tulpină de Captain Trips, Frannie, acela va fi el, ca să o folosească împotriva noastră. Aș dori să-l oprim, cât ne mai stă în puteri.

Fran: "Lucrurile pe care le spui tu sunt adevărate, Nick. Nu am nici un argument împotrivă. Știu că este rău. Ba s-ar putea să fie Vlăstarul Satanei, după cum afirmă Mother Abigail. Dar noi ne folosim de aceleași vechi metode ca să punem stavilă răului. Ți-aduci aminte de *Ferma animalelor!* «Se uitau când la porci, când la oameni, dar nu puteau să facă diferența.» Ceea ce cred că vrea cu adevărat să te aud spunând — chiar dacă Ralph este cel care citește — ar fi că, dacă *trebuie* să adoptăm aceleași metode ca să-i punem stavilă... dacă *trebuie neapărat...* vom fi în stare să renunțăm la ele de îndată ce nu ne mai sunt necesare. Ai putea să faci această afirmație?"

Nick: "Nu sunt absolut sigur, cred. N-aș putea fi absolut sigur."

Fran: "Atunci eu votez împotrivă. Dacă e musai să trimitem oameni spre vest, cel puțin să fie vorba de persoane conștiente la ce riscuri se expun."

Stu: "Altcineva?"

Sue: "Și eu sunt împotrivă, dar din rațiuni mai practice. Continuând în felul în care am început, ne vom trezi cu un moș și un nătărău. Scuzați-mi expresia, și mie îmi este simpatic, dar acesta este adevărul. Sunt împotrivă, iar de acum am să-mi țin gura."

Glen: "Să trecem la vot, Stu."

Stu: "Okay. Să votăm în ordine, așa cum stăm în jurul mesei. Eu votez pentru. Frannie?"

Fran: "Împotrivă."

Stu: "Glen?"

Glen: "Pentru."

Stu: "Sue?"

Sue: "Împotrivă."

Stu: "Nick?"

Nick: "Pentru."

Stu: "Ralph?"

Ralph: "Păi... nici mie nu prea-mi place chestia asta, dar dacă Nick este pentru, trebuie să merg cu el. Pentru."

Stu: "Larry?"

Larry: "Vrei să fii cinstit? Cred că ideea pute în așa hal, încât mă simt ca un closet public. Presupun că este exact genul de lucruri de care dai când urci până în vârf. Cine caută, găsește. Votăm pentru."

Stu: "Propunerea a fost adoptată cu 5-2."

Fran: "Stu?"

Stu: "Da?"

Fran: "Aș dori să-mi schimb votul. Dacă tot îl vârâm pe Tom în povestea aceasta, este mai bine s-o facem împreună. Îmi pare rău că am stârnit întreaga discuție, Nick. Știu că te-am rănit... se poate citi pe figura ta. Nebunie curată! Oare de ce a fost nevoie să se întâmple toate astea? În orice caz, nu prea seamănă cu ședințele comitetului clubului universitar feminin, credeți-mă pe mine. Frannie votează pentru."

Sue: "Atunci, și eu. Frontul unit. Nixon se ține tare. Afirmă: Eu nu sunt un escroc! Pentru."

Stu: "Votul modificat este de 7-0. Poftim o batistă, Fran. Și-aș vrea să se consemneze în procesul verbal că te iubesc."

Larry: "Și, cu această ultimă remarcă, aș fi de părere să ridicăm ședința."

Sue: "Sprijin această propunere."

Stu: "S-a propus și a fost sprijinită propunerea de ridicare a ședinței. Cei care sunt pentru să ridice mâna. Cei care se opun să se pregătească să ia câte o cutie de bere în cap."

S-a votat în favoarea ridicării ședinței, 7-0.

— Vii în pat, Stu?

— Da. E târziu?

— Aproape de miezul nopții. Destul de târziu.

Stu intră de pe balcon. Purta doar o pereche de pantaloni scurți de jockey; albeața lor scotea și mai mult în evidență pielea bronzată. Frannie, care stătea în pat cu o lanternă Coleman aprinsă pe noptiera ei, se simți din nou luată prin surprindere de profunzimea iubirii ce i-o purta.

— Te gândeai la întrunire?

— Da, la întrunire, recunosc el.

Stu își turnă un pahar de apă din cana de pe noptieră și trase o strâmbătură din cauza gustului sălcu al lichidului fiert.

— Consider că te-ai descurcat foarte bine în rolul de moderator. Glen te-a întrebat dacă vrei să faci același lucru și la adunarea publică, nu? L-ai refuzat?

— Ba nu, i-am promis că da. Cred că am să mă descurc. Mă gândeam la expedierea celor trei peste munți. E o treabă murdară, să trimiți spioni. Ai dreptate, Frannie. Singurul necaz este că și Nick are dreptate. Într-o situație ca asta, ce-i de făcut?

— După părerea mea, să votezi după cum te îndeamnă conștiința și apoi să dormi cât mai bine cu putință. Pot să sting lumina? Întrebă ea, întinzând mâna spre comutatorul lămpii Coleman.

— Mda, spuse el, așezându-se în pat, alături de ea. Noapte bună, Frannie. Te iubesc.

Fran stinse lampa și rămase cu privirile în tavan. Se împăcase cu Tom Cullen... dar urma lăsată de degetul mânjit cu ciocolată îi stăruia în minte.

Fiecăruî câine îi vine ziua lui, Fran.

Poate că ar fi bine să-i spun lui Stu imediat, gândi ea. Dar dacă exista cu adevărat o problemă, aceasta îi aparținea exclusiv. Nu-i rămânea decât să aștepte... să pândească... și să vadă ce se petrece.

Nu reuși să adoarmă decât cu greu.

CAPITOLUL 52

ERA DIMINEAȚA, devreme. Mother Abigail stătea în pat, fără să doarmă. Se străduia să se roage.

Se ridică fără să aprindă lumina și îngenunche, în cămașa ei de noapte din bumbac alb. Își lipi fruntea de Biblia deschisă la Faptele Apostolilor. La pasajul convertirii neînduplecatului Saul, pe drumul Damascului. El fusese orbit de lumină, iar pe drumul Damascului vâlul îi căzuse de pe ochi. "Faptele" sunt cea din urmă carte a Bibliei în care doctrina este sprijinită prin miracole; dar miracolele ce altceva reprezintă dacă nu mâna divină a lui Dumnezeu făcându-și lucrarea pe pământ?

Iar acum, vai, asupra ochilor ei se lăsase un văl; avea el oare să se ridice vreodată?

Singurele zgomote din încăpere erau șuieratul discret al lămpii cu ulei, ticăitul ceasului Westelox cu arc și murmurul scăzut al vocii ei.

— Arată-mi păcatul meu, Doamne. Nu mai știu decât că mi-a scăpat ceva ce Tu ai vrut să văd. Nu mai pot dormi, nu mai sunt bună de nimic și nu Te mai simt pe Tine, Doamne. Parcă m-aș ruga într-un telefon mort, iar acum e cel mai nepotrivit moment ca să se întâmple una ca asta. În ce fel Te-am insultat eu, Doamne? Te ascult, Dumnezeul meu. Ascult șoapta potolită din inima mea.

Asculta. Își ducea la ochi degetele bolnave de artrită și se apleca și mai mult în față, încercând să-și limpezească mintea. Dar acolo totul era întunecat, întunecat ca propria ei piele, întunecat ca țarina păraginită, în așteptarea seminței celei bune.

Te rog, Doamne, te rog, Doamne, Dumnezeul meu...

Dar imaginea ce i se arăta era o bucată de drum negru, pustiu, într-o mare de porumb. Pe drum se afla o femeie cu un sac plin de pui de-abia tăiați. Și atunci veneau nevăstuicile. Se repezeau înaintea ei și atacau sacul. Simțeau sângele — vechiul sânge al păcatului și cel proaspăt al sacrificiului. O auzi pe bătrână înălțându-și glasul către Domnul, dar tonul ei era slab și tânguitor, o voce arțăgoasă, care nu se ruga umil să se facă voia Domnului, indiferent care ar fi fost locul ci în planul și voința Lui, ci pretinzându-i Domnului s-o salveze ca să-și poată termina lucrarea... lucrarea ei... ca și cum ar fi cunoscut Gândul Domnului și ar fi putut supune voința Lui. Nevăstuicile se făceau tot mai obraznice; sacul începea să se destrame, acolo unde animalele îl prindeau cu dinții și trăgeau și se zbăteau. Degetele ei erau prea bătrâne și prea slabe. Iar după ce terminau puii, dacă nevăstuicilor le mai era foame, aveau s-o atace și pe ea. Da. Aveau să...

Și atunci nevăstuicile începură să fugă, se risipiră chițâind în noapte, lăsând sacul pe jumătate devorat, iar ea se gândi, plină de exaltare: *Dumnezeu m-a salvat, până la urmă! Lăudat fie numele Lui! Dumnezeu a salvat-o pe slujitoarea Lui cea bună și credincioasă.*

Nu Dumnezeu, bătrâno! Eu!

În vedenia ei se întorsese, tresărind de spaimă și simțind în gură gust ca de cupru. Iată, printre cocenii de porumb își făcu loc, ca o fantomă argintie și jerpelită, un uriaș lup din Munții

Stâncoși, cu falca atârându-i într-un rânjel sardonice, cu ochii arzând ca niște cărbuni aprinși. În jurul gâtului gros purta un colan de argint, un obiect de o splendoare barbară și ciudată, de care atârna o mica piatră din cel mai negru gagat... În centrul căreia se afla un mic punct roșu, ca un ochi. Sau ca o cheie.

Își făcu cruce și semnul de alungare a deochiului înaintea teribilei arătări, dar rânjelul fiarei se lăți și mai mult, iar printre fălci se văzu mișcând mușchiul golaș și roz al limbii.

Am să vin după tine, Mother. Nu acum, dar peste puțin timp. Te vom fugări așa cum hăituiesc câinii câprioara. Tot ceea ce-ți închipui tu despre mine este adevărat, dar eu sunt chiar mai mult decât bănuiești tu. Eu sunt Omul Magic. Eu sunt cei care vorbește în numele epocii următoare. Oamenii tăi mă cunosc cel mai bine, Mother. Ei mă numesc John the Conqueror.

Du-te! Lasă-mă, în numele lui Dumnezeu Atotputernicul!

Dar se temea în așa hal! Nu pentru oamenii din jurul ei, care în vis erau întruchipați de puii din sac, ci pentru ea însăși. Se temea în sufletul ei, se temea *pentru* sufletul ei.

Dumnezeul tău nu are nici o putere asupra mea. Vasul lui este slab.

Nu! Nu-i adevărat! Am putere cât zece, mă voi înălța spre țării cu aripi ca de vultur...

Dar lupul se mulțumi să rânjească și să se apropie de ea. Ea se trase înapoi din calea răsuflării lui grele și feroce. Era spaima ce întunecă miezul de zi și spaima ce-și întinde giulgiul asupra miezului de noapte. Îi era frică. Îi era frică așa cum nu-i mai fusese vreodată. Iar lupul, rânjind încă, îi vorbi cu două voci, una întrebând și cealaltă dând răspuns.

Cine a scos apă din stâncă, atunci când am fost însetați?

Eu am scos, răspunse lupul cu voce enervantă, croncănită și temătoare.

Cine ne-a salvat atunci când ne-a cuprins slăbiciunea? Întrebă lupul rânjind, ajuns acum la doar o palmă de ea, cu respirația amintind de un abator în plină funcțiune.

Chiar eu, scânci lupul, apropiindu-se chiar și mai mult, cu botul rânjit respirând moarte, cu ochii roșii și trufași.

O, cazi la pământ și laudă-mi numele, eu sunt cel care aduce apă în deșert, laudă-mi numele, eu sunt slujitorul bun și credincios care aduce apă în deșert, iar numele meu este totuna cu al Stăpânului meu...

Lupul își deschise gura mare, pregătindu-se s-o înghită.

— ... numele Meu, murmură ea. Lăudat fie numele Meu, lăudat fie Domnul, de la care se revarsă toate binecuvântările, lăudați-L, voi, ființe de pe pământ...

Își înălță fruntea și se uită în jur, înmărmurită. Biblia căzuse pe podea. Prin fereastra dinspre răsărit se vedea lumina zorilor.

— Vai, Doamne! strigă ea cu voce mare și tremurată.

Cine a scos apă din piatră, atunci când am fost însetați?

Asta era? Asta era, Doamne? Din cauza asta i se lăsaseră vălurile peste ochi, făcând-o oarbă la lucrurile pe care ar fi trebuit să le vadă?

Lacrimi amare începură să-i cadă din ochi; se ridică încet în picioare, înfrângându-și durerile, și se apropie de fereastră. Simți acele mari și boante ale artritei înfigându-i-se în încheieturile de la șold și genunchi.

Se uită afară, știind de acum ce avea de făcut.

Se întoarse la șifonier și-și trase cămașa de noapte din bumbac peste cap. O lăsa să cadă pe podea. Rămăsese dezbrăcată, dezvăluind un trup atât de brăzdat de riduri, încât ar fi putut la fel de bine să fie albia marelui fluviu al timpului.

— Facă-se voia Ta, spuse ea, începând să se îmbrace.

Peste o oră mergea încet spre vest, pe Mapleton Avenue, în direcția codrilor și a defileurilor înguste de dincolo de oraș.

Stu se afla la uzina electrică împreună cu Nick, când Glen se năpusti înăuntru și, fără nici un preambul, declară:

— Mother Abigail. A dispărut.

Nick îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Ce tot spui acolo? Întrebă Stu, trăgându-l în același timp pe Glen departe de echipa care înfășura sârmă de cupru pe una dintre turbinele arse.

Glen clătină din cap. Venise până aici pe bicicletă, cale de șapte kilometri, și încă încerca să-și tragă sufletul.

— M-am dus la ea ca să-i povestesc despre ședința de ieri seară și să-i pun banda, dacă ar fi dorit s-o asculte. Aș fi vrut să știe și ea povestea cu Tom, deoarece eram neliniștit...

observațiile pe care le-a făcut Frannie mi-au tulburat somnul. Am preferat să mă duc devreme, pentru că știam de la Ralph că astăzi urmează să sosească două grupuri, pe care ea avea să le întâmpine, așa cum îi place să facă de obicei. Am ajuns la ea pe la 8.30. Am bătut la ușă și, văzând că nu răspunde, am intrat. Mi-am zis că, dacă o găsesc dormind, plec... dar am vrut să mă conving că... nu a murit, sau cine mai știe ce... fiind atât de *bătrână*.

Nick urmărea cu mare atenție mișcarea buzelor lui Glen.

— Dar ea nu mai era acasă. Iar pe pernă am găsit asta.

Le întinse un șervețel de hârtie, pe care se putea distinge următorul mesaj, scris cu litere mari, de o mână care tremura:

Acum trebuie să plec pentru o vreme. Am păcătuț și mi-am închipuit că știu ce se petrece în Mintea lui Dumnezeu. Păcatul meu se cheamă TRUFIE, iar El vrea să-mi găsesc din nou locul în lucrarea Lui.

Voi fi curând iarăși alături de voi, dacă așa va fi voia Domnului.

Abby Freemantle

— Bată-mă să mă bată, exclamă Stu. Și acum ce facem? Tu ce părere ai, Nick?

Nick luă biletul și-l citi încă o dată. Apoi i-l înapoie lui Glen. Înverșunarea i se ștersese de pe chip, lăsând loc unei simple tristeți.

— Poate ar trebui să facem adunarea chiar în această seară, zise Glen.

Nick clătină din cap. Își scoase notesul, scrise ceva, rupse foaia și i-o întinse lui Glen. Stu citi textul peste umărul acestuia.

"Omul propune, Dumnezeu dispune. Mother A. ținea mult la vorba aeeasta și o spunea adesea. Glen, chiar tu însuși ai susținut că ea se ghidează după cu totul alte principii; poate fi vorba de Dumnezeu, de mintea sau de iluziile ci. Ce putem face? Ea a plecat. Asta nu mai poate fi schimbat."

— Dar panica..., începu Stu.

— Desigur, lumea va fi tulburată, continuă Glen. Nick, nu crezi că ar fi bine cel puțin să chemăm comitetul și să discutăm?

Nick notă: "La ce bun? De ce să ținem o ședință care nu poate ajunge la nici un rezultat?"

— Păi, am putea organiza o echipă care s-o caute. Foarte departe n-a putut ajunge.

Nick trase un cerc dublu în jurul propoziției *Omul propune, Dumnezeu dispune*. Dedesubt scrise: "Și dacă ai găsi-o, cum îți propui s-o aduci înapoi? În lanțuri?"

— Isuse, nici vorbă! Dar nu putem s-o lăsăm așa, Nick! I-a venit ideea asta aiurea că l-a jignit pe Dumnezeu. Ce ne facem dacă i-a trecut prin cap să plece în pustietate, cum procedau tipii ăia din Vechiul Testament?

Nick scrise: "Sunt aproape convins că tocmai asta a făcut."

— Acum începi și tu?

Glen își puse mâna pe brațul lui Stu.

— Las-o puțin mai ușor, East Texas. Hai să vedem care sunt implicațiile acestei situații.

— Să le ia naiba de implicații! Ce implicații să mai căutăm, când femeia asta bătrână o să umble zi și noapte, până va muri, extenuată?

— Ea *nu* este o bătrână oarecare. Este Mother Abigail, iar aici putem s-o considerăm un fel de Papă. Iar dacă Papa hotărăște că trebuie să rrjeargă la Ierusalim, te pui în calea lui. dacă ești un bun catolic?

— Ei, fir-ar să fie, nu-i totuna, iar asta o știi și tu!

— Ba da, chiar *este* același lucru. Chiar este. Cel puțin asta va fi sentimentul oamenilor din Free Zone. Stu, ai fi dispus să declari, cu mâna pe inimă, că *nu* Dumnezeu i-a spus să plece în pustiu?

— Nu-uu... Însă...

Nick, care scrisese până atunci, îi întinse hârtia lui Stu, care descifră cu greu câteva cuvinte. Scrisul lui Nick era de obicei impecabil, dar de această dată scrisese în grabă, poate chiar cu nerăbdare.

"Stu, asta nu schimbă nimic, cu excepția faptului că va afecta, din câte cred, moralul din Free Zone. Dar nici asta nu sunt sigur că se va petrece. Oamenii nu se vor risipi din cauza plecării ei. Pe de altă parte, mai înseamnă că nu suntem obligați să avem o explicație cu ea chiar acum. Și poate că este preferabil."

— Simt că înnnebunesc, replică Stu. Câteodată vorbim despre ea și cum ar fi un obstacol pe care trebuie să-l ocolim, pentru că ne împiedică să mergem mai departe. Alteori vorbești despre ea ca și cum ar fi Papa, fiind scutită, prin urmare, să facă vreun gest greșit, oricât s-ar strădui. Dar se întâmplă că eu țin *cu adevărat* la ea. Acum tu ce-ai vrea, Nicky? Să dea cineva la toamnă peste trupul său, într-unul dintre canioanele acelea de la vestul orașului? Vrei s-o lăsăm acolo, ca să ajungă... o hrană sfântă pentru ciori?

— Stu, îl luă Glen cu binișorul. Ea singură a hotărât să plece.

— Vai, fir-ar să fie, ce porcărie! spuse Stu.

Până la prânz, știrea dispariției lui Mother Abigail se răspândise în întreaga comunitate. După cum prevăzuse Nick, sentimentul general era mai degrabă de resemnare și tristețe, și nu de neliniște. Părerea unanimă a comunității era că femeia plecase să se "roage pentru călăuzire", ca să-i poată ajuta, la rândul ei, să aleagă calea cea dreaptă pe care s-o urmeze la adunarea din ziua de 18.

— N-aș vrea să comit vreo blasfemie spunând că ar fi Dumnezeu, declară Glen în timpul prânzului improvizat în parc, dar mi se pare că este un fel de Dumnezeu-prin-procură. Puterea credinței oricărei societăți poate fi măsurată prin simpla constatare a slăbirii acelei credințe atunci când obiectul ei empiric dispare.

— M-a cam depășit, nu vrei să-mi explici încă o dată?

— Atunci când Moise distruge vitelul de aur, israeliții încetează să-l mai venereze. Când apele inundă templul lui Baal, poporul ajunge la concluzia că Baal nu era oricum un zeu prea grozav. În schimb Isus și-a luat o pauză de două mii de ani, cu toate acestea oamenii nu numai că-i urmează învățăturile, dar trăiesc și mor cu credința că El se va întoarce cândva, neschimbat. La fel este privită și Mother Abigail în Free Zone. Oamenii sunt perfect convinși că ea se va întoarce. Ai stat de vorbă cu ei?

— Mda, recunosc. Pur și simplu nu-mi vine să cred ce se întâmplă. O bătrână cutreieră munții și toți stau și se întreabă dacă va sosi cu cele Zece Porunci săpate în tablele din piatră până să înceapă adunarea.

— Poate că le va aduce, replică Glen ursuz. Oricum, nu chiar toată lumea stă cu brațele încrucișate. Ralph Brentner își smulge părul din cap.

— Bravo lui. Se uită la Glen de aproape și-l întrebă: Dar tu, chcliosule? Tu pe ce parte joci?

— Aș prefera să nu mă mai poreclești. Este un obicei de-a dreptul nedemn. Dar am să-ți povestesc... deși mi se pare puțin comic. Bătrânul East Texas se dovedește a fi mult mai imun la

Spiritul evanghelic pe care ea l-a răspândit în comunitate decât bătrânu' și agnosticul urs sociolog. Cred că se va întoarce. Nu știu de ce, asta cred și pace. Care-i părerea lui Frannie?

— Habar n-am. N-am văzut-o în dimineața asta. N-ar fi exclus să fie cu Mother Abigail, mâncând lăcuste și miere de albine sălbatiche. Privi în direcția munților Flatiron, ale căror culmi se înălțau în ceața albastră a începutului după-amiezei. Doamne, Glen, sper că bătrâna doamnă n-a pățit nimic rău.

Fran nici măcar nu știa că Mother Abigail plecase. Își petrecuse dimineața în bibliotecă, citind cărți despre grădinărit. De altfel, nu era singura interesată să învețe lucruri noi. Văzu două sau trei persoane cu volume despre grădinărit, un tânăr ochelarist de vreo douăzeci și cinci de ani sorbind o carte intitulată *Șapte surse independente de energie pentru casa dumneavoastră*, și o blondă frumoasă, cam de paisprezece ani, cu un volum broșat hărănit, intitulat *600 de rețete simple*.

Părăsi biblioteca pe la prânz și o porni agale pe Walnut Street. La jumătatea drumului spre casă, o întâlni pe Shirley Hammett, femeia mai în vârstă care călătorise cu Dayna, Susan și Patty Kroger. Shirley se schimbaseră mult și părea alt om; acum arăta ca o doamnă energetică, impunătoare și frumoasă. Se opri și o salută pe Fran:

— Când crezi că se va întoarce? Am întrebat pe toată lumea. Dacă orașul ăsta ar avea un ziar, aş lansa întrebarea asta la rubrica Sondajul Popular. Ca pe vremuri: "Ce părere aveți despre poziția senatorului Bunghole în legătură cu epuizarea rezervelor de țiței?" Și alte întrebări de același fel.

— Când se va întoarce cine anume?

— *Mother Abigail*, bineînțeles. Pe unde-ai stat până acum, în cămară?

— Ce-i cu toată povestea asta? se alarmă Frannie. Ce s-a întâmplat?

— Asta-i tot. Nimeni nu știe cu exactitate.

Shirley îi povesti lui Fran tot ce se petrecuse cât stătuse ea în bibliotecă.

— Și a plecat... pur și simplu? se interesă Frannie, încruntată.

— Da. Dar se va întoarce, bineînțeles, adăugă Shirley cu încredere. Așa scrie și în bilet.

— "Dacă așa va fi voia Domnului"?

— Asta nu-i decât un fel de a vorbi, sunt sigură, zise Shirley, privind-o pe Fran cu o urmă de răceală.

— Păi... sper să fie așa. Îți mulțumesc pentru că mi-ai dat de veste, Shirley. Mai ai dureri de cap?

— O, nu. Mi-au trecut de tot. Am să votez cu tine, Fran.

— Hmmm?

Mintea ei era departe, cântărind informația pe care tocmai o primise și, pentru o clipă, nu înțelese la ce făcea Shirley aluzie.

— Pentru *comitetul permanent*!

— Ah. Îți mulțumesc. Nu sunt prea sigură că-mi doresc cu adevărat funcția asta.

— Ai să te descurci foarte bine. Atât tu, cât și Susy. Acum trebuie să plec, Fran. La revedere.

Se despărțiră. Fran se grăbi să ajungă acasă, nerăbdătoare să vadă dacă Stu nu știa cumva mai multe. Venind la timp atât de scurt după întâlnirea avută cu doar o seară în urmă, dispariția bătrânei o umplu de un soi de teamă superstițioasă. Nu-i făcea plăcere că hotărârile lor majore — cum era aceea de a trimite oameni în vest — nu puteau fi supuse judecății lui Mother Abigail. Prin plecarea bătrânei, Fran simțea că asupra umerilor ei apăsă o responsabilitate prea mare.

Acasă, constată că apartamentul era pustiu. Stu plecase doar cu aproximativ un sfert de oră înaintea venirii ei. Biletul de sub borcanul cu zahăr îi comunica simplu: "Mă întorc până la 9.30. Sunt cu Ralph și Harold. Nu fi îngrijorată. Stu."

Ralph și Harold? gândi ea, și o încercă un spasm de teamă care nu avea nimic de-a face cu Mother Abigail. Oare de ce m-aș teme pentru Stu? Doamne, dacă Harold încearcă să-i facă ceva... ei, cine știe ce chestie ciudată... Stu l-ar face fărâme. Asta în caz... asta în caz că Harold nu-l ia prin surprindere și...

Se apucă de coate, înfrigurată, întrebându-se ce anume-» pusese Stu la cale să facă împreună cu Ralph și cu Harold.

Mă întorc până la 9.30.

Doamne, i se părea o veșnicie până atunci.

Rămase câteva clipe în bucătărie, privind cu încruntare la rucsacul de pe masă.

Sunt cu Ralph și Harold.

Prin urmare, căsuța lui Harold de pe Arapahoe avea să fie pustie până diseară la ora 9.30. Asta în caz că nu se ailau chiar acolo, dar atunci li se putea alătura și ea, satisfăcându-și curiozitatea. Pe bicicletă, ar fi străbătut foarte repede drumul. Iar dacă nu găsea pe nimeni, poate reușea să găsească ceva care să-i calmeze cugetul... sau... dar la asta nu-și permitea să se gândească.

Să-ți calmeze cugetul? o certă vocea ei interioară. Sau să-l stârnească și mai tare? Să presupunem că DESCOPERI ceva ciudat! Ce-ai să faci atunci? Ce te faci atunci?

Nu știa ce să facă. Nu avea nici cea mai vagă idee cum ar fi trebuit să procedeze.

Nu fi îngrijorată. Stu.

Dar era îngrijorată. Amprenta din jurnal demonstra că îngrijorarea ei are un temei. Pentru că un om în stare să-ți fure jurnalul și să-ți șterpelească gândurile este unul care nu are principii și nu-și face scrupule. Un om ca el ar fi putut să se strecoare în spatele unui semen pe care-l urăște și să-l împingă într-o prăpastie. Sau să-l lovească cu o piatră. Sau cu un cuțit. Sau să-l împuște.

Nu fi îngrijorată. Stu.

Dar dacă Harold comitea o asemenea faptă, în Boulder nu mai avea ce căuta. Atunci ce i-ar mai rămâne de făcut?

În aceeași clipă, Fran înțelese ce s-ar fi întâmplat după aceea, încă nu putea fi sigură că Harold se potrivește cu omul din ipoteza ei — nu încă, și nu sigur — dar în inima ei știa că există un loc pentru oamenii de teapa lui. Da, da, exista cu adevărat.

Își puse din nou rucsacul cu gesturi mici și bruște și ieși pe ușă. Peste nici trei minute pedala pe Broadway spre Arapahoe în soarele puternic al după-amiezei, gândind: *Îi voi găsi în salonul lui Harold, bănd cafea și discutând în pace despre Mother Abigail și totul va fi în regulă. Absolut în regulă.*

Dar casa lui Harold era întunecată, pustie... și încuiată.

Faptul în sine putea fi considerat de-a dreptul anormal în Boulder. Pe vremuri, când plecai de acasă încuiaai preventiv, ca să nu-ți fure careva televizorul, aparatura stereo sau bijuteriile nevestei. Dar acum aparatura muzicală și televizoarele erau gratis, deși oricum nu mai aveau nici o valoare, atât timp cât nu exista curent electric, cât despre bijuterii, puteai oricând să mergi la Denver și să-ți alegi un sac întreg, dacă aveai chef.

De ce-ți încui ușa, Harold, când totul este gratis? Pentru că nimănui nu-i este mai frică să fie furat decât hoțului? Oare de asta ?

Nu se pricepea la spart uși. Tocmai se resemnase și voia să plece, când îi veni ideea să încerce ferestrele de la beci. Ele se aflau cu puțin deasupra nivelului solului și erau opace de murdărie. Prima pe care-o încercă alunecă lateral pe șina în care fusese fixată, cedând greu și cernând mizerie pe podeaua pivniței.

Fran se uită în jur, constatând că e liniște. Nimeni, cu excepția lui Harold, nu se stabilise încă în această secțiune îndepărtată a străzii Arapahoe. Și asta i se păru o ciudățenie. Harold putea să-și întindă rânjetul până la urechi, să-i bată pe ceilalți pe spate prietenos și să stea toată ziua printre oameni, putea să-și ofere ajutorul ori de câte ori i se pretindea, ba uneori chiar și atunci când nimeni nu i-l cerca, putea și reușea să se facă plăcut de ceilalți — și era adevărul curat că se bucura de multă stimă în Boulder. Dar dacă vedeai în ce loc își alesese locuința... asta era cu totul altceva, nu? Faptul trăda un aspect ușor diferit al opiniei pe care Harold o avea despre societate și locul lui în ea... poate. Sau iubea liniștea, și nimic mai mult.

Se strecură prin fereastră, murdărindu-și bluza, și sări înăuntru. Fereastra subsolului se afla acum la înălțimea ochilor ei. După cum nu se pricepea la spargeri, nici talente de gimnastă nu avea, prin urmare era nevoie să se urce pe ceva ca să iasă din nou la lumină.

Fran privi în jur. Subsolul fusese transformat într-un spațiu de joacă și distracție. Despre un loc ca acesta îi vorbise întotdeauna și tatăl ei, dar amenajările nu le începuse niciodată, se gândi ca o tristețe. Pereții erau acoperiți cu plăci de pin noduros, în care fuseseră încastrate boxele sistemului cuadrfonic, deasupra era suspendat un tavan Armstrong; în încăpere mai existau rafturi pline cu cărți și jocuri, un tren electric și un set de mașinuțe de curse. Harold așezase cu vădită neglijență o ladă cu Coca-Cola peste un joc de hochei. Fusese camera copiilor, ai cărei pereți erau împodobiți cu postere — iar cel mai mare dintre ele, acum vechi și îngălbenit, îl prezenta pe George Bush ieșind dintr-o biserică din Harlcm, cu mâinile ridicate și zâmbind larg. Textul, scris în litere mari și roșii, suna astfel: BAROSANU' E REGELE CĂPCĂUNILOR, NU AL ROCK AND ROLLULUI!

Asupra ei se lăsă o tristețe cum nu mai simțise de... ei, nu mai știa bine de când, ca să spunem adevărul. Trecuse prin șocuri, temeri și momente de cumplită groază și prin suferințe crude, care îi adormiseră toate celelalte simțuri, dar acest sentiment de profundă și dureroasă tristețe era ceva nou. O dată cu el o încercă un val de dor după Ogunquit, cu oceanul și frumoasele dealuri și păduri de pin din Maine. Fără vreo pricină anume, își aminti deodată de Gus, paznicul parcurii de la plaja publică Ogunquit, și simți cum i se frânge inima de jale și pustiu. Ce căuta ea în locul acesta, pierdut printre câmpiile și munții care despărteau țara în două? Locul ci nu era aici. Nu avea ce căuta în locul acesta.

Scoase un suspin care stârni un ecou atât de înfricoșător și de pustiu, încât își duse ambele mâini la gură, pentru a doua oară în ziua aceea. *Zbateră ta nu are nici un rost, Frannie, doar timpul le va rezolva pe toate. Peste ceva atât de dureros nu poți trece foarte repede. Ci cu răbdare. Iar dacă-ți vine să plângi, fă-o mai târziu, nu aici, în pivnița lui Harold Lauder. Mai întâi munca.*

În drum spre scară trecu pe lângă afiș; surâse amar când trecu pe lângă figura invadată de rânjetul vesel și neobosit a lui George Bush. Căpcăun este un termen destul de potrivit, îi trecu prin minte.

Ajunsă spre capătul scării subsolului, se temu că avea să găsească ușa încuiată, dar reuși s-o deschidă Ură probleme. Bucătăria strălucea de ordine și curățenie, farfuriile fuseseră spălate și așezate pe uscător, mica lampă Coleman cu gaz sclipea... În schimb în aer plutea încă mirosul de untură prăjită, ca o fantomă a vechiului Harold, cel care pătrunsese în această etapă a vieții ei la volanul Cadillacului lui Roy Brannigan, tocmai când ea își îngropa tatăl.

Pe unde ai scoate cămașa, dacă Harold ar apărea chiar acum ? îi veni în gând. Ideea asta o făcu să se uite repede peste umăr. N-ar fi fost mirată să-l descopere pe Harold zâmbindu-i din ușa ce se deschidea către salon. Acolo nu se afla nimeni, dar inima începuse să i se zbată neplăcut în coșul pieptului.

În bucătărie nu exista nimic interesant, prin urmare trecu în salon.

Întunericul ce domnea în cameră o neliniști. Nu numai că-și încuia casa, Harold trăgea și jaluzelele la ferestre. Avu din nou senzația că a descoperit o manifestare exterioară inconștientă a personalității lui Harold. La ce bun să stai cu jaluzelele trase într-un orașel unde viii recunoșteau și marcau casele morților tocmai cu acest semn?

Salonul, aidoma bucătăriei, era extrem de curat, dar mobila avea un aspect greoi și puțin uzat. Cel mai frumos element era căminul, o imensă structură din piatră și cărămidă, cu un șemineu atât de mare, încât puteai să șezi pe el. Ceea ce și tăcu, privind cu grijă în jur. Atunci, simți o cărămidă mișcându-se sub ea și, tocmai când era pe cale să se ridice și să cerceteze

locul, cineva bătu la ușă.

Frica se abătu asupra ei ca o imensă povară sufocantă și o paraliză pe loc. Respirația i se opri, iar mai târziu avea să constate că făcuse puțin pe ea.

Bătaia se repetă, un șir de vreo șase lovituri repezi și hotărâte.

Doamne, gândi ea, bine că măcar storurile sunt trase, slavă Cerului!

Gândul acesta fu urmat de convingerea că-și lăsase bicicleta afară, în văzul tuturor. Oare? Încercă cu disperare să-și amintească, dar o vreme nu reuși să-și aducă în memorie decât o trăncăneală fără șir, din care se desprinsă o zicală tot atât de neliniștitoare, pe cât îi era de bine cunoscută: *Înainte de a vedea paiul din ochiul altuia, scoate bârna din ochiul tău...*

Bătaia se repetă, de această dată însoțită de vocea unei femei:

— E cineva acasă?

Fran era stană de piatră. Își aminti acum că-și lăsase bicicleta în spate, sub frânghia de rufe a lui Harold. Deci ascunsă privirii cuiva din fața casei. Și dacă persoana se hotărâ să încerce ușa din spate...

Clanța ușii din față — pe care Fran o vedea în vestibul — începu să se sucească încolo și încoace, descriind semicercuri cu nervozitate.

Sper să nu se priceapă mai bine decât mine la spart broaște, reflectă Frannie, apoi fu silită să-și rețină cu toate puterile un hohot nebun de râs. Asta i se întâmplă după ce coborâse privirile în jos și constatase cât de rău se înfricoșase, după pata de pe pantalonii din bumbac. *Bine că nu m-am căcat pe mine. Deocamdată, cel puțin.* Un nou val de râs isteric o chinui, cât pe ce să răzbată la suprafață.

Apoi, cu imensă și indescritibilă ușurare, auzi zgomotul pașilor îndepărtându-se pe poteca turnată în beton a lui Harold.

Fran acționă atunci sub imperiul unui gest inconștient. Traversă vestibulul până la ușă și-și lipi ochiul de crăpătura infimă dintre transperant și marginea geamului. Văzu o femeie cu păr lung și negru, în care se împletea o suviță albă. Tocmai se urca pe un mic scuter Vespa, parcat lângă trotuar. Când motorul se trezi la viață, își aruncă părul pe spate și și-l prinse într-o clamă.

Este femeia aceea, doamna Cross, care a sosit cu grupul lui Larry Underwood! Îl cunoaște pe Harold?

Apoi Nadine băgă scuterul în viteză și porni cu o mică smucitură, dispărând repede din raza vizuală. Fran scoase un oftat imens și simți că o lasă picioarele. Deschise gura, cu intenția să dea drumul hohotelor de râs pe care și le stăpânise atât de greu, bănuind de pe acum tremurul și ușurarea ce aveau să răzbată în râsul acela. Dar o podidură, în schimb, lacrimile.

Peste cinci minute, prea nervoasă ca să-și mai continue căutările, ieșea afară tot prin fereastra de la subsol, după ce se urcase pe un scaun de răchită tras în dreptul deschiderii. O dată scăpată, reuși să-l împingă suficient de departe, ca să nu bată la ochi că se folosisse cineva de el în scopul respectiv. Era încă departe de poziția lui inițială, dar oamenii remarcă rareori lucrurile de acest fel... pe de altă parte, Harold părea să nu folosească pivnița decât ca depozit de Coca-Cola.

Trase geamul la locul lui și-și luă bicicleta. Senzația de slăbiciune, amețeală și vagă greață nu-i trecuse de tot. Cel puțin bine că mi s-au uscat pantalonii, îi trecu prin minte. Data viitoare când pornești la o spargere, Frances Rebecca, să nu uiți cumva să-ți tragi pe tine și un pampers.

Ieși pedalând din curtea lui Harold și părăsi cu toată viteza de care era în stare Arapahoe, revenind în centru prin Canyon Boulevard. Peste un sfert de oră, se afla în apartamentul ei.

Aici domnea o liniște deplină.

Își deschise jurnalul, privi urma de amprentă mânăjită cu ciocolată și se întrebă unde o fi Stu.

Și dacă Harold era împreună cu el.

O, Stu, te rog, întoarce-te acasă. Vreau să te știu aproape de mine.

După prânz, Stu se despărțise de Glen și se întorsese acasă. Stătea în mijlocul salonului, framântându-se din cauza lui Mother Abigail și întrebându-se câtă dreptate aveau Nick și Glen susținând că lucrurile trebuie să fie lăsate la voia lor, când auzi o bătaie în ușă.

— Stu? Îl strigă Ralph Brentner. Hei, Stu, ești acasă?

Harold Lauder îl însoțea. Zâmbetul lui Harold părea astăzi mai estompat, însă nu dispăruse cu desăvârșire; s-ar fi zis că este îndoliat, dar vesel, și se străduiește să mimeze seriozitatea în timpul slujbei de înmormântare.

Ralph, care era cu inima frântă din pricina dispariției lui Mother Abigail, îl întâlnise pe Harold cu o jumătate de oră în urmă, acesta fiind în drum spre casă, după ce făcuse parte dintr-o echipă care aducea apă de la Boulder Creek. Ralph îl aprecia pe Harold, care întotdeauna părea să aibă timp să asculte și să compătimească pe oricine avea de spus o poveste tristă... fără să-și dorească, aparent, nimic în schimb. Ralph îi istorisise cu lux de amănunte dispariția lui Mother Abigail, inclusiv temerile lui că biata femeie ar putea să sufere un atac de inimă, să-și fractureze unul din oasele ei fragile sau să moară de frig, dacă nu avea un adăpost peste noapte.

— Știi, plouă aproape în fiecare după-amiază, fir-ar al naibii, încheie Ralph, în timp ce Stu turna cafea. Dacă se udă, sigur face o răceală. Iar de la răceală la pneumonie nu-i decât un pas.

— Ce-am putea face? Îi întrebă Stu. N-o putem sili să se întoarcă, fără voia ei.

— Păi, nu, recunosc Ralph. Dar Harold are o idee minunată.

— Ce mai faci, Harold? i se adresă Stu.

— Foarte bine. Tū?

— Minunat.

— Și Fran? Ai grijă de ea?

Harold nu-l scăpa din ochi pe Stu și, deși își păstra aerul amabil și vag vesel, Stu avu pentru o clipă sentimentul că ochii zâmbăreți ai lui Harold erau ca soarele ce se reflecta în apa de la

Cariera lui Brakeman, acasă la el — apa părea nemaipomenită, dar cobora spre adâncimi negre, unde razele nu pătrunseseră nicicând și, de-a lungul anilor, patru băieți se înecaseră în undele aparent nevinovate ale lacului.

— Cât mă pricep mai bine, îi răspunse. Ce idee ți-a venit, Harold?

— Uite ce este. Eu am înțeles punctul de vedere al lui Nick. Și al lui Glen. Ei și-au dat seama că Mother Abigail a dobândit în Free Zone statutul de simbol teocratic... iar ei sunt la un pas de a deveni purtători de cuvânt ai Zonei, nu?

Stu sorbi din cafea.

— Adică ce înțelege prin "simbol teocratic"?

— L-aș denumi un simbol pământesc al unui legământ încheiat cu Dumnezeu, spuse Harold, iar ochii i se întunecară puțin. Cum ar fi Sfânta Împărtășanie sau Vacile Sfinte din India.

Lui Stu păru să-i placă ideea.

— Mda, mi se pare corect. Vacile alea... le lasă să umble pe stradă și provoacă tot felul de încurcături de circulație, nu? Pot să intre și să iasă din magazine când le tună sau dacă au chef pleacă de tot din oraș.

— Da, îi dădu Harold dreptate. Dar cele mai multe vaci sunt bolnave, Stu. Întotdeauna sunt pe punctul de a muri de inaniție. Unele sunt tuberculoase. Toate astea se întâmplă pentru că sunt un simbol colectiv. Indienii sunt convinși că Dumnezeu se va îngriji de ele, după cum oamenii noștri sunt siguri că Dumnezeu o va apăra pe Mother Abigail. Dar eu am îndoielile mele în legătură cu un Dumnezeu care afirmă că este drept să lași o biată vacă proastă să bântuie, chinuită de dureri.

Ralph păru jenat câteva clipe, iar Stu știa ce se petrece în sufletul lui, pentru că simțea și el exact aceleași lucruri; se bucura pentru că reușea astfel să-și limpezească adevăratele simțăminte față de Mother Abigail, dar avea senzația că Harold era doar la un pas de blasfemie.

— Oricum, se grăbi Harold să continue, renunțând la subiectul Vacile Sacre din India, nu putem schimba sentimentele oamenilor față de ea...

— Și nici nu urmărim asta, adăugă Ralph repede.

— Corect! exclamă Harold. În definitiv, ea a reușit să ne adune împreună fără să folosească undele scurte. Ideea mea era să ne suim pe credincioasele noastre motociclete și să ne petrecem o după-amiază făcând o recunoaștere în zona din vestul Boulderului. Dacă rămânem destul de aproape unul de altul, putem comunica prin walkie-talkie.

Stu părea încântat de idee. Asta ar fi vrut ci să facă de la bun început. La lucrurile astea cu Vacile Sacre și Dumnezeu nu se pricepea prea bine, dar nu se făcea s-o lase să bată coclaurii, de capul său. Chestia asta nu avea nimic de-a face cu religia; iar purtarea asta el o considera indiferență grosolană.

— Iar dacă o găsim, le explică Harold, putem s-o întrebăm ce-și dorește.

— S-o aducem înapoi, în oraș, propuse Ralph.

— Cel puțin așa putem s-o supraveghem, zise Harold.

— Okay, puse Stu capăt discuției. Mi se pare o idee excelentă, Harold. Așteptați puțin, vreau să-i las un bilet lui Fran.

În timp ce scria cele câteva cuvinte, s-ar fi uitat totuși cu dragă inimă peste umăr, la Harold — curios să afle ce făcea acesta în timp ce nu se știa privit, ce anume expresie se putea citi în ochii lui.

Harold ceruse și-i fusese repartizată porțiunea de drum întortocheat dintre Boulder și Nederland, deoarece o considera zona cea mai puțin probabilă. Nu era convins nici măcar că *el/însuși* ar fi în stare să străbată pe jos distanța dintre Boulder și Nederland într-o singură zi, darămite baba aia bătrână și nebună. Dar călătoria pe motocicletă era plăcută și-i oferea răgazul să gândească.

Acum, la 6.45, se găsea pe drumul de întoarcere. Honda lui era parcată într-o zonă rezervată picnicurilor, iar el ședea la o masă, bând o Cola și mâncând câteva Slim Jim. Din aparatul care atârna de coarnele motocicletei, cu antena scoasă la poziția maximă, începu să se audă vocea slabă a lui Ralph Brentner, însoțită de un pârâit. Radiourile respective erau proiectate pentru distanțe mici, iar Ralph se afla undeva pe culmile Muntelui Flagstaff.

— ... Sunrise Amphitheater... nici urmă... aici, sus, s-a terminat furtuna.

Apoi vocea lui Stu, mai puternică și mai apropiată. El se afla în Chautauqua Park, la doar șase kilometri de Harold.

— Repetă, Ralph.

Vocea lui Ralph se auzi din nou, de această dată urlând din răspuțeri. Poate-l lovea damblaua. Nici că s-ar fi putut un final mai bun pentru ziua aceea.

— Nici urmă de ea aici, la înălțime! Cobor înainte să mă prindă întunericul! Terminat!

— Zece-patru, se auzi vocea lui Stu, aparent descurajat. Harold, ești acolo? Harold se ridică, ștergându-și mâinile unsuroase pe jeansi. Harold? Harold Lauder, recepție! Mă auzi, Harold?

Harold își îndreptă degetul mijlociu — degetul de fut, după cum îl numeau neanderthalezii de liceu din Ogunquit — spre walkie-talkie; apoi apăsă butonul și spuse volubil, având însă grijă să strecoare nota cuvenită de descurajare în discurs:

— Sunt aici. Eram de cealaltă parte a drumului... am crezut că văd ceva în șanț. Dar nu era decât o jachetă veche. Terminat.

— Mda, foarte bine. De ce nu vii și tu în Chautauqua, Harold? Îl așteptăm împreună pe Ralph.

Îți place la nebunie să dai ordine, nu-i așa, găozarule? S-ar putea să am ceva pentru tine. Da, da, să știi că s-ar putea.

— Harold, mă auzi?

— Da. Te rog să mă scuzi, Stu, picasem pe gânduri. Ajung acolo în cincisprezece minute.

— *Ai auzit, Ralph?* urlă Stu.

Harold tresări și repetă gestul la adresa lui Stu, rânjind scurt. Sper să fii pe recepție, sălbatic afurisit ce ești.

— Am înțeles, vă găsesc în Chautauqua Park, se strecură vocea lui Ralph cu greu, printre paraziți. Am pornit. Terminat.

— Plec și eu la drum, interveni Harold. Terminat.

Închise aparatul de radio, împinse antena la locul ei și-l atâră din nou de ghidon, însă rămase călare pe motocicletă fără să-i aprindă încă motorul. Purta o jachetă din surplusurile armatei; căptușeala groasă era foarte bună, atunci când mergeai cu viteză, la peste două mii de metri altitudine, chiar și în august. Dar haina servea și unui alt scop. Avea o mulțime de buzunare cu fermoar, iar într-unul din ele se afla un Smith & Wesson calibru 38. Harold îl scoase și începu să-l studieze pe toate părțile. Pistolul era încărcat și-l simțea greu în mână, ca și cum arma ar fi fost și ea conștientă că avea de împlinit lucruri dintre cele mai grave, cum sunt moartea, distrugerea și asasinatul.

Chiar în seara aceea?

De ce nu?

Lansase ideea acestei expediții tocmai cu gândul că-i era poate dat să rămână suficient timp singur cu Stu. Iar acum planul lui avea sorți să izbândească, peste nici cincisprezece minute, în Chautauqua Park. Călătoria mai servise totuși și unui alt scop.

Nu intenționase să bată tot drumul până la Nederland, un orașel mizerabil, cocoțat la mare înălțime deasupra Boulderului, a cărui unică pretenție de mărire și faimă se întemeia pe faptul că Patty Hearst înnoptase acolo o dată, în timpul fugii ei. Și nici asta nu era absolut sigur. Dar, pe măsură ce urca tot mai sus, cu motorul Hondai bătând cu regularitate, ca ceasul, străbătând aerul rece, care-l tăia la față ca o lamă, simțea că se petrece ceva.

Dacă plasezi un magnet la un capăt al mesei și un cilindru din oțel la celălalt, nu se întâmplă nimic. Aducând cilindrul tot mai aproape de magnet, etapă cu etapă (savură această imagine în minte timp de câteva secunde, făcându-și notă să nu uite să o treacă în jurnalul lui în seara aceea), vine o vreme când impulsul pe care i-l dai cilindrului pare să-l propulseze ceva mai departe decât s-ar cuveni. Obiectul se oprește, dar pare să facă aceasta în silă, ca și cum ar fi prins viață, iar parte a acestei animații este resentimentul față de legea fizicii referitoare la inerție. Încă un mic impuls sau două și vei bănuși că vezi — sau chiar vei vedea poate cu proprii tăi ochi — cum cilindrul tremură și vibrează pe masă, ca o fasole mexicană săltăreacă, din cele care au început să se vândă în magazinele de curiozități, niște semințe cu aspectul unor noduri din lemn, groase cât un deget, în interiorul cărora locuiește de fapt un vierme viu. Un ultim brânci și echilibrul dintre frecare și forța de atracție a magnetului începe să se încline de cealaltă parte. Cilindrul învie de tot și se mișcă din proprie inițiativă, tot mai repede, până ce se lovește de magnet și rămâne lipit de el.

Fenomen oribil și fascinant.

Când lumea se sfârșise, în iunie, forța magnetică încă nu fusese înțeleasă, deși Harold (mintea lui nu avusese niciodată cine știe ce înclinație către zona rațional-științifică) credea că fizicienii care studiaseră problema ajunseseră la concluzia că este strâns legată de fenomenul gravitației, iar gravitația era piatra de boltă a universului.

În drumul spre Nederland, mergând spre vest și *urcând*, înfruntând aerul tot mai rece, urmărind cum se adună încet norii încărcăți de fulgere deasupra piscurilor și mai înalte din depărtare, dincolo de Nederland, Harold simți declanșarea aceluiași proces în el însuși. Se apropia de punctul de echilibru... și, nu cu mult mai departe, ar fi întâlnit punctul de schimbare a raportului. El era în postura cilindrului de oțel aliat la acea distanță de magnet la care un mic impuls îl trimite mai departe decât ar face-o în condiții normale. Simțea în el un tremur nervos.

Nu trecuse în viața lui printr-un moment care să semene mai mult decât acesta cu o experiență sacră. Cei tineri resping sacrul, deoarece a-l accepta înseamnă să recunoști moartea, în cele din urmă, a tuturor obiectelor empirice, iar Harold nu făcea excepție de la regulă. Bătrâna era înzestrată cu cine știe ce puteri psihice, gândise el, la fel ca Flagg, Omul Întunecat. Erau un soi de stații radio umane, nimic mai mult. Puterea lor reală avea să se măsoare în forța societăților ce se coagulau ca urmare a semnalelor — atât de diferite între ele — lansate de cei doi. Așa își închipuise el.

Dar când rămăsese călare pe motocicletă lui la capătul anostei străzi principale, cu lumina de poziție a Hondai licărind ca ochiul unei pisici, ascultând scâncetul iernatic al vântului în pini și în plopilor-de-munte, simțise ceva mai mult decât o simplă atracție magnetică. Simțise o forță uimitoare, irațională venind dinspre vest, o atracție atât de mare, încât a o contempla acum prea atent ar fi echivalat cu pierderea minților. Căci dacă s-ar mai fi aventurat puțin pe brațul balanței, l-ar fi părăsit și ultima urmă de voință. Și ar fi plecat așa cum se afla, cu mâna goală.

Gest pentru care Omul Întunecat, pe deplin justificat, l-ar fi ucis.

Se întoarse atunci din cale cu sentimentul rece de ușurare al candidatului la sinucidere care tocmai a privit îndelung hăul morții. În schimb putea să plece la noapte, dacă dorea. Da, i-ar fi fost lesne să-l ucidă pe Rcdman cu un singur foc, tras de la distanță minimă. Iar apoi să aștepte calm apariția nătrăului din Oklahoma. Încă o împușcătură, drept în tâmplă. Nimeni nu s-ar fi alarmat din cauza bubuiturilor; vânat exista din belșug și o mulțime de oameni luaseră obiceiul să tragă în cerbii care coborau până în oraș.

Se făcuse 6.50. Până la 7.30 reușea să-i lichideze pe amândoi. Fran nu avea să dea alarma mai devreme de 10.30, iar până atunci el ar fi fost departe, croindu-și drum spre vest pe Honda, cu jurnalul în rucsac. Dar dacă rămânea în continuare aici, lăsând timpul să-i scape printre degete, pierdea ocazia.

Motorul Hondai se aprinse la a doua cheie. Era o motocicletă foarte bună. Harold zâmbi. Zâmbetul se transformă apoi în rânjet. Radia o bună dispoziție perfectă. Pomi apoi în direcția Chautauqua Park.

Stu auzi când motocicleta lui Harold pătrunse în parc, la încheierea amurgului. Peste câteva clipe văzu farul motocicletei printre copacii care străjuiau aleea în pantă. Apoi distinse silueta lui Harold, cu cască pe cap, răsucindu-se spre stânga și spre dreapta și căutându-l.

Stu, care stătea pe marginea de piatră a unei gropi pregătite pentru grătar, îi făcu semne și-l strigă. Harold îl văzu și el, flutură din mână și se apropie în viteză a doua.

După această zi în care acționaseră împreună, sentimentele lui Stu față de Harold se îmbunătățiseră considerabil... de fapt, erau mai bune ca niciodată. Chiar dacă nu ieșise nimic din asta, ideea lui Harold fusese extrem de bună. Pe urmă, Harold insistase să meargă pe drumul spre Nederland... unde suferise probabil de frig, în pofida jachetei lui groase. Când tânărul se apropie, Stu constată că zâmbetul veșnic arăta mai degrabă a grimasă și că fața îi era încordată și prea albă. Din cauza dezamăgirii insuccesului, presupuse Stu. Îl cuprinse deodată un val de vinovăție, gândindu-se la felul în care el și Frannie îl trataseră pe Harold, de parcă surâsul lui constant și purtarea exagerat de prietenoasă cu oamenii ar fi fost doar un paravan. Oare se gândiseră vreodată, cu toată seriozitatea, că băiatul încearcă într-adevăr să se schimbe și că felul în care o face pare puțin ciudat tocmai pentru că este pentru prima oară când întreprinde o asemenea tentativă? Din câte știa Stu, nu făcuseră acest efort.

— Absolut nimic, hm? îl întrebă pe Harold, ridicându-se, înțepenit, de pe marginea de piatră.

— *De nada.*

Zâmbetul îi reapăru, dar era automat și lipsit de energie, ca un rictus. Rămânea în continuare palid ca moartea și avea un aer straniu. Își ținea mâinile înfundate în buzunarele jachetei.

— Nu face nimic. Ideea a fost bună. Mai știi, poate că acum se află deja la ea acasă. Dacă nu, mâine putem s-o luăm de la capăt cu cercetările.

— Nu-i exclus să pornim în căutarea unui cadavru. Stu oftă.

— Poate... mda, se poate. Nu vrei să vii să luăm cina împreună, Harold?

— Cum?

Avu impresia că Harold tresare, chiar dacă, sub copaci, întunericul devenise profund. Iar surâsul lui era mai încordat ca niciodată.

— Să cinăm, repetă Stu. Știi, și Frannie s-ar bucura să te vadă. Nu este o simplă vorbă de politețe. S-ar bucura cu adevărat.

— Ei, poate, spuse Harold, în continuare stânjenit. Dar eu sunt... adică, am fost legat de ea. Poate ar fi mai bine dacă... mai amânăm o vreme. Nu are nici o legătură cu tine. Voi doi vă înțelegeți bine. Știu lucrul acesta.

Zâmbetul lui prinse din nou să strălucească, plin de sinceritate și molipsitor, în același timp; Stu începu și el să surâdă.

— Tu decizi, Harold. Dar ușa îți rămâne oricând deschisă.

— Mulțumesc.

— Nu, eu trebuie să-ți mulțumesc ție, zise Stu cu seriozitate.

— Mie? clipi Harold.

— Pentru că ne-ai ajutat să plecăm în căutare atunci când toți ceilalți ajunseseră la concluzia că e mai bine să lăsăm lucrurile să curgă în voia lor. Chiar dacă nu ne-a ieșit cum am fi vrut. N-ai vrea să dai mâna cu mine?

Stu întinse mâna. Luat prin surprindere, Harold se uită o clipă în gol, iar Stu crezu că va fi respins. Harold își scoase apoi mâna dreaptă din buzunarul jachetei — s-ar fi zis că îl împiedică ceva, fermoarul, poate — și-l strânse scurt. Palma lui Harold era caldă și puțin asudată.

Stu îi trecu prin față și privi în vale, de-a lungul aleii.

— Ar fi timpul să apară și Ralph. Sper că n-a suferit vreun accident, coborând de pe muntele ăla afurisit. El... uite, a ajuns.

Stu ieși în marginea drumeagului; se apropia și un al doilea far, jucându-se de-a v-ați ascunselea prin perdeaua de copaci.

— Da, el este, declară Harold cu o voce egală și stranie, în spatele lui.

— Mai este cineva, în afară de el.

— C-cum?

— Privește acolo, îl sfătui Stu, arătându-i cea de-a doua lumină din spatele primei.

— Ah!

Același ton ciudat. Stu se întoarse spre el.

— Te simți bine, Harold?

— Sunt doar puțin obosit.

Cel de-al doilea vehicul îi aparținea lui Glen Bateman: o motoretă cu motor foarte mic, care totuși în comparație cu Vespa Nadinei părea o Harley; dar n-ar fi acceptat în ruptul capului să circule pe ceva mai de Doamne-ajută. În spatele lui Ralph călătorea Nick Andros. Nick le adresă tuturor invitația de a merge acasă la el și Ralph, ca să bea împreună o cafea și/sau coniac. Stu acceptă, în schimb Harold se scuză, părând în continuare nervos și obosit.

Este *teribil de dezamăgit*, gândi Stu, reflectând că undă de simpatie pe care o simțea față de Harold, de altfel cea dintâi, venea prea târziu. Repetă și el invitația lui Nick, dar Harold clătină din cap și-i spuse că era terminat și prefera să se întoarcă acasă la el și să se culce.

Îl chinuia un asemenea tremurat, încât introduse cu greu cheia în broasca ușii din față. Când reuși s-o deschidă, Harold se năpusti înăuntru ca și cum s-ar fi așteptat ca de după peretele din spate să-l pândască cine știe ce maniac. Trânti ușa, răsuci cheia și trase zăvorul. Apoi rămase câteva secunde sprijinit, cu capul lăsat pe spate și ochii închiși, la un pas de un val de lacrimi isterice. După ce reuși din nou să se adune, străbătu pe pipăite antreul și intră în

salon, unde aprinse toate cele trei lămpi cu gaz. Camera se luminează și începu să se simtă și el mai bine.

Se așază în scaunul lui preferat și închise ochii. După ce bătaile inimii i se mai potoliră, se apropie de cămin, îndepărtă cărămida și scoase JURNALUL. Caietul acesta îi aducea mângâiere. Jurnalul este locul unde îți treci toate datoriile și notele de plată neachitate, a căror dobândă sporește mereu. Tot acolo îți notezi și atunci când ți-ai reglat toate conturile.

Se așază, deschise la locul în care se opri, ezită, apoi notă: *14 august 1990*. Scrise vreme de aproape o oră și jumătate, cu creionul alergând nebunește, cuvânt după cuvânt, pagină după pagină. Rând pe rând, figura lui devenea fioros de amuzată sau onestă, îngrozită sau veselă, rănită sau zâmbitoare. După ce termină, reciti textul ("Aceasta este epistola mea către lume/care nu s-a învrednicit niciodată să-mi scrie..."), masându-și absent mâna dreaptă, care-l durea.

Puse jurnalul și piatra la locul lor. Era calm; scrisese tot ce-i stătea pe suflet; transpusesse întreaga lui groază și furie pe hârtie, iar voința îi rămăsese întreagă. Asta era foarte bine. Uneori actul scrierii îl lăsa mai nesigur pe sine și chiar acelea erau situațiile când știa că scrisese fals sau fără să fi făcut efortul cerut pentru a șlefui muchia boantă a adevărului în așa fel încât să fie în stare să taie — până dădea sângele. În seara aceasta putea să pună caietul la locul lui cu mintea calmă și împăcată. Mânia fricii și a frustrării fusese tradusă cu bine în pagini, iar piatra avea să le țină în frâu cât timp dormea.

Harold ridică una dintre jaluzele și contemplă strada tăcută. Ridicându-și privirea spre culmile munților Flatiron, cântări la rece cât de aproape fusese de momentul dezlănțuirii, când ar fi putut să scoată pistolul și să încerce să-i culce pe toți patru la pământ. Asta ar fi însemnat sfârșitul comitetului lor ad-hoc imputit și ipocrit. După ce-i termina, n-ar mai fi rămas din comitet nici măcar o căcăcioasă de majoritate.

Dar chiar în ultimul moment, o coardă erodată a echilibrului său mintal rezistase, în loc să cedeze. Reușise să dea drumul pistolului și să strângă mâna trădătorului ăla afurisit. Cum, nu avea să știe niciodată, dar slavă Domnului că fusese capabil să se stăpânească. Semnul geniului este capacitatea de a răbda, iar el se simțea în stare să aștepte.

Îl cuprindea somnul; fusese o zi lungă și plină de evenimente.

Descheindu-se la cămașă, Harold stinse două dintre cele trei lămpi și o luă pe cea de a treia, cu gândul s-o ducă în dormitor. Dar, traversând bucătăria, rămase în loc, încremenit.

Ușa la pivniță era deschisă.

Se duse într-acolo, ridicând lampa, și coborî primele trei scări. Frica i se strecură în inimă, alungând calmul.

— Cine-i acolo? strigă el.

Nici un răspuns. Reușea să distingă jocul de hochei. Afișele. În colțul îndepărtat, un set de ciocane pentru crochet frumos colorate, aranjate în raftul lor.

Mai coborî trei trepte.

— E cineva aici?

Nu; simțea că nu e nimeni. Dar asta nu-i domoli frica.

Parcuse și celelalte trepte, ridicând lampa sus, deasupra capului; de cealaltă parte a încăperii procedă aidoma unui monstruos Harold-umbră, la fel de uriaș și de negru ca maimuța din Rue Morgue.

Oare nu cumva se vedea ceva pe podea, acolo? Ba da.

Trecu prin spatele circuitului pentru mașini de jucărie până sub fereastra pe unde intrase Fran. Pe podea era o pată de nisip cafeniu-deschis. Harold puse lumina pe ea. În mijlocul petei se vedea urma lăsată de un pantof de sport, limpede ca o amprentă... cu model nu în zigzag sau romburi, ci cu cercuri și linii. O scrută, întipăririndu-și-o în minte, apoi îi trase un șut, ridicând un norișor de praf și distrugând semnul. În lumina lămpii Coleman, obrajii lui căpătaseră culoarea unei statui de ceară.

— Vei plăti! strigă Harold cu vocea potolită. Oricine vei fi fost tu, vei plăti! Da, da, vei plăti!

Urcă din nou la parter și străbătu casa de la un capăt la celălalt, în căutarea altor semne. Își încheie turul în salon, mai treaz ca oricând. Tocmai trăgea concluzia că o persoană oarecare — un copil, probabil — intrase din pură curiozitate, când gândul la jurnalul lui îi răbufni în minte, ca un fulger în miez de noapte. Mobilul spargerii era atât de limpede, atât de infernal, încât aproape că-l trecuse total cu vederea.

Fugi la cămin, scoase cărămida și smulse caietul de la locul lui. Înțelese pentru prima oară ce primejdie reprezenta pentru el jurnalul. Dacă-l descoperea cineva, totul se termina. Dacă nu înțelegea el atâta lucru, atunci cine? Oare nu începuse povestea tocmai din cauza jurnalului lui Fran?

Caietul. Urma de pas. Exista vreo legătură, însemna neapărat că fusese dat de gol? Desigur că nu. Dar putea fi sigur? Adevărul drăcesc era că nu avea cum să-și dea un răspuns.

Puse cărămida la loc și luă jurnalul cu el, în dormitor. Îl așază sub pernă, alături de revolverul Smith & Wesson, gândindu-se că ar trebui să-l ardă, conștient fiind că nu avea să fie niciodată în stare. Între copertele acestea se aflau cele mai bune scrieri ale lui, singurele care fuseseră dictate de credința și de angajamentul lui personal.

Se întinse în pat, resemnându-se cu gândul că va petrece o noapte albă, încercând neîncetat să găsească ascunzătoarea potrivită. Sub o scândură din podele? În fundul dulapului? Era bine să repete vechea șmecherie cu scrisoarea furată, lăsând-o temerar pe unul dintre rafturile bibliotecii, un volum printre multe altele, flancat de *Reader's Digest Condensed Book* într-o parte și de *The Total Woman* de cealaltă? Nu... nu avea un asemenea curaj și, o dată plecat de acasă, nu și-ar fi găsit nicicând pacea. Dar într-un seif de la bancă? Nu, nu mergea... dorea să-l aibă mereu la îndemână, ca să se poată uita în el.

Într-un târziu începu să alunece spre somn, iar mintea lui, eliberată în acele clipe, porni să plutească fără călăuzire conștientă, ca o bilă rostogolindu-se lent într-un joc mecanic. Prin minte îi treceau fragmente logice: *E musai să stea ascuns, asta-i treaba... dacă Frannie și-l ascundea*

pe al ei mai bine... dacă nu citeam ce crede ea cu adevărat despre mine... ipocrizia ei... dacă nu...

Harold se ridică brusc în pat, cu ochii larg deschiși, scoțând un mic țipăt.

Rămase așa multă vreme, iar după un timp începu să tremure. Oare știa? Era urma din pivniță lăsată de Fran? Jurnale... caiete...

Apoi se culcă din nou, dar mai trecu mult până să adoarmă. Se tot muncea să-și aducă aminte dacă Fran Goldsmith purta de obicei pantofi sport. Iar dacă era așa, cum arăta modelul de pe tălpile lor?

Modele de tălpi, modele de suflet.

Când adormi cu adevărat, avu vise neliniștite și țipă de mai multe ori jalnic, în întuneric, ca și cum ar fi vrut să alunge lucruri care-și găsiseră sălaș în el pentru vecie.

— Stu sosi acasă la 9.15. Fran stătea cuibărită pe patul dublu, purtând una dintre cămășile lui — îi ajungea aproape până la genunchi — citind dintr-o carte intitulată *Cincizeci de plante prietenoase*. O dată cu intrarea lui, se ridică.

— Unde ai fost? Am fost atât de îngrijorată!

Stu îi povesti despre ideea lui Harold de a o căuta pe Mother Abigail, ca s-o poată ține sub supraveghere, cel puțin. De Vacile Sfinte n-a pomenit. Descheindu-și cămașa, sfârși astfel:

— Te-am fi luat și pe tine, fetițo, dar n-ai fost de găsit.

— Eram la bibliotecă.

Îl urmări cum se dezbracă și-și pune cămașa în plasa pentru rufe murdare agățată de ușă. Era foarte păros pe piept și pe spate și se trezi gândind că, până să-l întâlnească pe Stu, îi considerase întotdeauna vag respingători pe bărbații păroși. Probabil ușurarea ei atunci când îl văzuse din nou acasă o prostise puțin la cap.

Acum era sigură că Harold îi citise jurnalul și se temuse teribil că Harold plănuise poate să rămână singur cu Stu și... ei bine, să-i facă ceva. Dar de ce acum, astăzi, tocmai când aflase și ea? Dacă Harold lăsase acest gând să doarmă de atâta vreme, nu era mai logic să presupună că nu mai dorea să trezească dulăul adormit niciodată? Oare nu cumva Harold, citindu-i jurnalul, ajunsese la concluzia că nu merită să alerge mereu după ea? Venind peste știrea dispariției lui Mother Abigail, ea se găsea în starea de spirit propice să vadă răul peste tot, dar dacă se gândea mai bine, Harold nu-i citise decât *jurnalul*, și nu recunoașterea celor mai grave crime de pe lumea asta. Iar dacă-i mărturisea lui Stu descoperirea ei, nu reușea decât să pară o proastă și poate să-l stărnească împotriva lui Harold... și poate chiar împotriva ei, din cauză că fusese atât de stupidă.

— N-ați găsit nici un semn, Stu?

— Nu.

— Harold cum ți s-a părut?

Stu își scotea pantalonii.

— Destul de răvășit. L-a părut rău că ideea lui nu a dat roade. L-am invitat la masă, oricând are el chef. Sper să n-ai nimic împotriva. Știi, cred că până la urmă o să-nceapă să-mi placă de fraierul ăsta. Deși, în ziua în care v-am întâlnit pe voi doi în New Hampshire, n-ai fi reușit să mă convingi pentru nimic în lume. Am făcut rău că l-am invitat?

— Nu, răspunse ea după o mică pauză. Nu, aș vrea să rămân în relații bune cu Harold.

Eu stau acasă și mă frământ că Harold ar putea plănui să-i zboare creierii, gândi ea, *iar Stu îl invită la cină. Ce ți-e și cu aiurelile astea de femeie borțoasă!*

— Dacă Mother Abigail nu apare până mâine în zori, îmi făceam socoteala să-l rog pe Harold să vină din nou cu mine.

— Și mie mi-ar face plăcere să merg. Și mai există vreo câțiva prin jur care nu sunt absolut convingi că-i dau corbii de mâncare. Dick Vollman, de exemplu. Și Larry Underwood.

— Foarte bine, spuse el, venind în pat, lângă ea. Ia spune-mi, ce porți sub cămașa aia?

— Un bărbat mare și tare ca tine ar trebui să fie în stare să afle și fără ajutorul meu, îi răspunse Fran afectată.

Din câte se dovedi, nu purta nimic.

A doua zi, la ora 8 dimineața, cercetările începură modest, cu o echipă formată din doar șase oameni — Stu, Fran, Harold, Dick Vollman, Larry Underwood și Lucy Swann. Până la prânz, grupul se mărise la douăzeci, iar la amurg (însoțit de obișnuita mică repriză de ploaie și fulgere la poalele munților) mai bine de cincizeci de oameni măturau zona de crânguri de la vest de Boulder, traversând râuri, prospectând canioane și producând o adevărată harababură în comunicările radio făcute pe CB.

Un sentiment straniu de groază și de resemnare înlocuise treptat calmul din ziua precedentă. În pofida forței impresionante a viselor, care făcuseră ca Mother Abigail să capete un statut semidivin în Free Zone, majoritatea trecuseră prin suficiente greutăți ca să aibă o atitudine realistă față de supraviețuire: bătrâna trecuse bine de o sută de ani și-și petrecuse o noapte singură. Iar acum se apropia cea de-a doua.

Un tip care traversase cu greu întreaga țară, din Louisiana și până la Boulder, cu un grup de doisprezece oameni, a avut o replică pe măsura situației. El ajunsese cu o zi în urmă, la prânz. Când i s-a spus că Mother Abigail plecase, Norman Kellogg, căci așa îl chema, a dat cu șapca de baseball de pământ și a zis: "Așa am eu mereu ghinion, fir-aș al naibii... cine a plecat s-o caute?"

Charlie Impening, care se transformase — mai mult sau mai puțin — într-un fel de vestitor al zilei de apoi al Zonei (el fusese cel care răspândise știrea îmbucurătoare că vor avea zăpadă încă din septembrie), începu să le spună tuturor că, dacă Mother Abigail plecase, poate era și pentru ei un semn să-și ia lumea în cap. Că, dacă te gândea bine, Boulder era prea aproape.

Prea aproape de ce? Nu contează, înțelegi prea bine ce înseamnă prea aproape, iar la New York sau Boston fiul lui Mavis Impening — Charlie — s-ar simți în mult mai mare siguranță. Dar nimeni nu puneă preț pe vorbele lui. Oamenii erau obosiți și doreau să stea locului. Dacă venea frigul și nu aveau încălzire, poate se hotărâu să plece, dar acum, nu. Acum erau în convalescență. Îl întrebau politicos pe Impening dacă el însuși plănuia s-o ia din loc. Impening le răspundea că mai așteaptă, până ce s-or mai lumina și câțiva alții. Iar Glen Batcman și-a exprimat într-un cerc opinia că Charlie Impening ar fi ratat cu desăvârșire rolul de Moise.

"Groază și resemnare" erau tot ceea ce îi mai rămăsese comunității, credea Glen Bateman, pentru că ei erau încă niște oameni raționali, în ciuda tuturor viselor, în ciuda temerilor profunde legate de ceea ce bănuiau doar că se întâmplă la vest de Munții Stâncoși. Superstiția, ca și dragostea adevărată, are nevoie de timp ca să crească și să se reflecte asupra ei înșiși. Când termini construirea unui grajd, le povesti el lui Nick, Stu și Fran, după ce întunericul pusese capăt căutărilor lor din ziua respectivă, agăți o potcoavă cu capetele în sus deasupra ușii, ca să nu-ți fugă norocul. Dar dacă unul din cuie cade și potcoava se întoarce cu vârfurile în jos, nu înseamnă să abandonezi grajdul.

— Poate să vină și ziua când noi sau copiii noștri *vom părăsi* grajdul, dacă potcoava lasă să fugă norocul, dar până atunci vor mai trece mulți ani. Acum nu ne simțim decât puțin pierduți și părăsiți. Dar cred că asta va trece. Dacă Mother Abigail a murit — Dumnezeu mi-e martor, sper că nu s-a întâmplat așa — s-ar putea ca întâmplarea să survină în momentul cel mai potrivit, din punctul de vedere al sănătății psihice a comunității noastre.

Nick scris: "Dar dacă ea a fost menită să ne fie pavăză în calea Adversarului, cineva pus aici să păstreze echilibrul balanței..."

— Da, știu, spuse Glen posomorât. Știu. Zilele când nu ne păsa de potcoavă sunt numărate... sau au trecut, deja. Crede-mă, știu ce vorbesc.

Frannie spuse:

— Glen, doar nu-ți imaginezi cu adevărat că nepoții noștri vor fi niște băștinași superstițioși, nu? Care să ardă vrăjitoare pe rug și să scuipe printre degete, de noroc?

— Eu nu pot să citesc viitorul, Fran, o asigură Glen, iar în lumina lămpii figura lui se arăta bătrână și consumată — figura unui magician ratat, poate. N-am fost în stare nici măcar să-mi dau seama care este influența lui Mother Abigail asupra comunității, până ce nu m-a luminat Stu, în noaptea aceea, pe Flagstaff Mountain. Știu doar un lucru: ne aflăm cu toții în acest oraș datorită a două evenimente. Supergripa o putem pune pe seama prostiei rasei omenești. Nu are importanță dacă am provocat-o noi, rușii sau letonii. Cine a răsturnat eprubetă își pierde importanța, în fața adevărului general: *La sfârșitul raționalismului, groapa comună*. Legile fizicii, legile biologiei, axiomele matematicii, toate acestea fac parte din călătoria a cărei stație terminus este moartea, pentru că noi suntem ceea ce suntem. Dacă n-ar fi fost Captain Trips, s-ar fi ivit altceva. Moda era să dăm vina pe "tehnologie", dar tehnologia nu reprezintă decât trunchiul problemei, nu și rădăcina. Raționalismul este rădăcina, iar eu aș defini acest cuvânt astfel: "Raționalismul este ideea că vom putea odată înțelege ceva despre condiția umană." Stația terminus: moartea. Întotdeauna a fost așa. Prin urmare, dacă vreți, puteți da întreaga vină pe raționalism, nu pe Supergripă. Dar celălalt motiv pentru care ne aflăm aici sunt visele, iar visele sunt *iraționale*. Am căzut de acord să nu discutăm despre acest fapt simplu cât timp ne aflăm adunați în comitet, dar acum nu ne aflăm în ședință. Voi spune deci ceea ce știm cu toții că este adevărat: ne aflăm aici sub ordinele venite din partea unor forțe pe care nu le înțelegem. Pentru mine, asta înseamnă că noi am putea începe să acceptăm — deocamdată doar inconștient și cu o mulțime de recăderi în starea trecută, din pricina decalajului cultural — o definiție diferită a existenței. Ideea că nu vom înțelege niciodată *nimic* despre condiția umană. Iar dacă raționalismul este o călătorie a morții, iraționalismul s-ar putea foarte bine dovedi o călătorie a vieții... cel puțin până la proba contrarie. Vorbind foarte încet, Stu spuse:

— Ei, și cu am superstițiile mele. S-a răb mult de mine pentru asta, dar le am. Știu că n-are nici o importanță dacă aprinzi două sau trei țigări cu același chibrit, dar la două țigări nu devin nervos, pe când la trei, da. Nu trec pe sub scări și nici nu-mi face plăcere să văd o pisică neagră tăindu-mi calea. Dar ca să trăiești fără știință... preamărind soarele, poate... crezând că monștrii rostogolesc niște bile de bowling pe cer, atunci când tună... n-aș zice că treburile astea mi se par prea atrăgătoare, cheliosule. Păi mie mi se pare chiar un fel de sclavie.

— Dar dacă presupunem că lucrurile acelea sunt adevărate? replică Glen potolit.

— Ce anume?

— Să presupunem că epoca raționalismului a trecut. Eu personal sunt aproape convins că așa este. După cum știți, au mai existat perioade în care a dispărut, pentru a apărea iarăși; aproape ne părăsise în anii șaiszeci — așa-numita Eră a Vărsătorului — și luase vacanță aproape permanentă în Evul Mediu. Presupuneți... presupuneți doar, că atunpi când raționalismul dispare cu adevărat, este ca și cum s-ar stinge o lumină orbitoare pentru o vreme, iar noi am putea vedea...

Fraza rămase neterminată și privirea lui căuta de acum în interior.

— Ce vedem? întrebă Fran.

Bărbatul îi căută privirea; ochii lui erau cenușii și stranii, părând să fie luminați de propria lor energie interioară.

— Magie neagră, spuse el în șoaptă. Un univers de minuni în care apa curge la deal, uriașii locuiesc în străfundul codrilor și zmeii sub munți. Minuni extraordinare, puteri curate. "Lazăre, vino afară." Apa transformată în vin. Și... s-ar putea, doar... alungarea diavolilor.

Făcu o pauză, apoi zâmbi.

— Călătoria spre viață.

— Și Omul Întunecat? întrebă Fran.

Glen ridică din umeri:

— Mother Abigail îl numește Vlăstarul Diavolului. Poate că nu este decât cel din urmă magician al gândirii raționale, adunând uneltele tehnologiei împotriva noastră. Și poate că mai

este ceva, cu mult mai sinistru. Nu știu decât că *există* și cred că nici sociologia, nici psihologia și nici o altă *ologic* nu vor mai reuși să-l stăvilească. Numai magia albă va reuși acest lucru... iar specialistul nostru în magie albă se află cine știe unde, hălăduind pe coclauri.

Vocea lui aproape se frânse și Glen își coborî fulgerător privirile.

Afară domnea întunericul deplin, iar o pală de vânt coborând dinspre munți aduse cu sine ploaia, ai cărei stropi băteau în fereastra salonului. Glen își aprinse pipa. Stu scosese din buzunar un pumn de monede, pe care le agita în mână și-și deschidea palma, ca să vadă câte erau cu capul și câte cu pajura în sus. Nick desena forme complicate pe prima foaie din notesul lui, iar în mintea lui vedea străzile pustii din Shoyo și auzea — da, auzea — o voce ce-i șoptea: *Se află pe urmele tale, mutule. Este foarte aproape de tine.*

După o vreme, Glen și Stu aprinseră un foc în cămin și toată lumea contemplă flăcările, fără să mai spună multe cuvinte.

După plecarea celorlalți, Fran se simțea deprimată și nefericită. Nici Stu nu era într-o formă mai bună. Arată obosit, se gândi ea. Măine ar trebui să rămânem acasă, să stăm pur și simplu și să discutăm și să tragem un pui de somn după prânz. Nu ne-ar strica s-o lăsăm nițel mai moale. Ochii i se opriră asupra lămpii Coleman și se gândi cu nostalgie la lumina electrică, puternică și albă, pe care o aprinză apăsând un buton din perete.

Lacrimile îi săgetau ochii. Supărată pe ea însăși, își spuse să nu înceapă și ea acum, să nu adauge și ca o problemă la celelalte multe, dar acea parte a ei care se afla la comanda uzinei de apă n-o asculta.

Pe neașteptate, Stu se luminează la față:

— Pe Dumnezeuul meu! Ca să vezi, era gata să uit!

— Ce să uiți?

— Am să-ți arăt! Nu te mișca din loc!

Ieși pe ușă și apoi i se auziră pașii pe treptele de la intrare. Peste doar câteva secunde, Fran îl auzi urcând. Ținea un obiect în mână, care era... o...

— Stuart Redman, de unde ai făcut rost de *asta*! îl întrebă ea, încântată de surpriza făcută.

— De la Folk Arts Music, îi răspunse el, zâmbind.

Femeia luă scândura de spălat și o răsuci pe toate părțile.

Lumina lămpii se reflecta albăstrui pe suprafața lustruită. Folk?...

— Este pe Walnut Street, ceva mai departe.

— O scândură pentru spălat într-un magazin de *muzică*!

— Mda. Exista și o copăie minunată, dar cineva apucase să-i dea o gaură și s-o transforme în contrabas.

Ea începu să râdă. Lăsă scândura pe canapea, se duse la el și-l strânse în brațe. Măinile bărbatului îi prinseră sânii, iar ea îl strânse și mai tare.

— Și doctorul mi-a recomandat să-l distrez cu muzică interpretată la obiecte concrete, îi șopti ea.

— Cum?

Își lipi obrazul de gâtul lui Stu.

— Din câte se pare, se simte minunat. Cam așa cum zice și cântecul. Poți să mă faci fericită, Stu?

Surâzând, o ridică în brațe.

— Păi, îi răspunse el, cred că aș putea încerca, măcar.

După-amiaza următoare, la ora 2.15, Glen Bateman năvăli în apartament, fără să mai bată la ușă. Fran era plecată la Lucy Swann, unde cele două femei încercau să prepare un aluat cu drojdie. Stu citea un western de Max Brand. Văzând figura palidă și șocată și ochii mari ai lui Glen, aruncă volumul pe podea.

— Vai, Stu, nici nu știi cât mă bucur că te găsesc aici.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă acesta nerăbdător. Nu cumva... a găsit-o cineva?

— Nu, spuse Glen, așezându-se brusc, ca și cum tocmai l-ar fi lăsat picioarele. Nu sunt știri proaste, ci din cele bune. Dar faptul este extrem de ciudat.

— Ce? Ce anume?

— Este vorba de Kojak. După masă am tras un pui de somn și, ce să vezi, când m-am trezit, Kojak se afla pe verandă și dormea tun. Este îngrozitor de bătut, Stu, arată de parcă ar fi trecut printr-un mixer cu palele neascuțite, dar nu încape vreo îndoială că n-ar fi el.

— *Câinele*, vrei să zici? *Acel* Kojak?

— Despre el vorbesc.

— Ești sigur?

— Aceeași plăcuță de identitate pe care scrie Woodsville, N.H. Aceeași zgardă roșie. Același *câine*. Într-adevăr, este foarte slab și s-a bătut. Dick Ellis — care a fost foarte bucuros că are ocazia să trateze, în sfârșit, și un animal — spune că a pierdut un ochi pentru totdeauna. Zgârieturi profunde pe coaste și pe stomac, dintre care unele infectate, dar Dick s-a ocupat de ele. I-a dat un sedativ și apoi l-a bandajat. Dick este de părere că s-a luptat cu un lup, poate chiar cu mai mulți. Oricum, nu este vorba de turbare. E curat. Glen clătină încet din cap și două lacrimi i se scurseră pe obraji. Afurisitul ăsta de câine a venit după mine. Regret *enorm* că l-am lăsat și nu l-am luat cu mine, Stu. Mă simt îngrozitor față de el.

— Nu aveam cum să-l transportăm și pe el, Glen. Pe motocicletă ar fi fost imposibil.

— Bine, dar... el m-a *urmat*, Stu. Despre lucruri de felul acesta citeam în *Star Weekly*... Câine credincios își urmează stăpânul trei mii de kilometri. Cum dc-a fost în stare să facă un lucru ca ăsta? Cum?

— Poate în același fel cum am reușit și noi. Câinii visează, știi... sunt sigur că da. N-ai văzut

niciodată cum dorm profund pe podeaua bucătăriei, să zicem, și lăbuțele le tresar din când în când? Exista la Arnette un bătrân, Vie Palfrey, care zicea despre câini că au două vise, visul cel bun și cel rău. Cel bun este când mișcă din labe. Cel rău, când mârâie. Dacă trezești un câine în mijlocul visului rău, cel cu mârâituri, nu-i exclus să te și muște.

Glen clătină din cap, absolut uluit.

— Ai spus că a *visat*...

— Nu spun lucruri mai ciudate decât ai afirmat tu ieri seară, îi reproșă Stu.

Glen surâse și-i făcu semn afirmativ.

— Ei, pot să discut despre subiectul *acele* ore în șir. Sunt unul dintre cei mai mari palavragii ai tuturor timpurilor. Problema apare atunci când se *întâmplă* ceva, cu adevărat.

— Cu teoria ne descurcăm, practica ne omoară.

— Să te ia naiba, East Texas. Nu vrei să-mi faci o vizită, ca să vezi câinele?

— Sigur că vreau.

Casa lui Glen se afla pe Spruce Street, cam la două blocuri de Boulderado Hotel. Iedera cățăărătoare de pe spalierul verandei murise aproape de tot, ca și pajiștile și majoritatea florilor din Boulder — în lipsa udatului zilnic prin sistemele de irigație ale primăriei, climatul arid triumfase.

În verandă se găsea o masă mică, rotundă, pe care aștepta un gin tonic. ("Nu ți se pare că are gust oribil, fără gheață?" îl întrebase Stu, iar Glen îi răspunsese: "Oricum, după cel de-al treilea nu-ți mai dai seama.") Lângă pahar se găsea o scrumieră cu cinci pipe în ea, și volumele *Zen și arta îngrijirii motocicletei*, *Mingea a patra* și *Cum se utilizează armele de foc* — toate deschise în locuri diferite. Se mai vedea și un pachet de biscuiți Kraft Cheese Kisses desfăcut.

Kojak zăcea tot în verandă, cu botul rănit zăcând pașnic peste etichetele din față. Câinele era slab ca o scândură și mușcat de ți se făcea milă de el, dar Stu îl recunoscuse imediat, cu toate că nu-l văzuse decât scurt timp. Se lăsă pe vine și începu să-l mângâie pe cap. Kojak se trezi și-l privi fericit. Păru chiar să rânjească, în felul câinilor.

— Ce mai câine grozav, spuse Stu, simțind un nod ridicol în gât.

Aidoma unui pachet de cărți de joc împărțit foarte repede și cu fața în sus, prin minte îi defilă șirul lung de câini ai lui, începând cu Old Spike, cel pe care i-l dăruise mama lui, când Stu nu avea decât cinci ani. O mulțime de câini. Poate nu unul de fiecare carte din pachet, totuși fuseseră o mulțime de câini. Era bine să ai un câine bun pe lângă tine și, din câte știa el, Kojak era unicul câine din Boulder. Își ridică privirea spre Glen, dar privi în pământ la fel de repede. Presupunerea că nici măcar sociologilor bătrâni și cheli care citeau trei cărți dintr-o dată nu le face plăcere să fie surprinși cu lacrimi în ochi.

— Bun câine, repetă el, iar Kojak izbi cu coada în scândurile verandei, arătându-se astfel probabil de acord că era, cu adevărat, un câine de toată isprava.

— Intru pentru o clipă, îi spuse Glen cu voce găuită. Trebuie să mă duc la baie.

— Da, zise Stu, fără să-și ridice privirea. Hei, băiatule, ia spune, Kojak, nu-i așa că ești un băiat bun? Nu-i așa?

Kojak mișcă prietenos din coadă.

— Poți să stai cu picioarele-n sus? Fă-te mort, băiatule. Întoarce-te.

Ascultător, Kojak se puse pe spate, cu picioarele din spate desfăcute și cele din față ridicate în sus. Stu își trecu mâna cu blândețe peste stratul gros de bandaje aplicate de Dick Ellis, iar pe figură i se citi îngrijorarea. Ceva mai sus, văzu rănile roșii și umflate, care fără îndoială se adânceau foarte mult sub bandaje. Era limpede că fusese atacat, și în nici un caz de un alt câine hoinar. Un câine s-ar fi repezit la bot sau la gât. Ceea ce pățise Kojak era însă opera unei jivine mai scunde decât el. Și mai furișate. O haită de lupi, poate, deși Stu se îndoia că ar fi fost în stare să se apere de o haită întreagă. Indiferent ce se întâmplase, fusese norocos că rămăsese cu măruntaiele înăuntru.

Glen reveni pe verandă, închizând ușa glisantă cu zgomot.

— Indiferent ce-o fi fost, Kojak a scăpat ca prin minune, spuse Stu.

— Rănile erau adânci și a pierdut mult sânge. Pur și simplu nu-mi iese din cap că a ajuns în halul ăsta din pricina mea.

— Dick era de părere că au fost lupi?

— Lupi sau coioți, poate... deși, după el, coioții nu prea sunt în stare să producă asemenea răni, ceea ce este și opinia mea.

Stu bătu animalul pe crupă, iar Kojak se rostogoli iarăși pe burtă.

— Cum se face că aproape toți câinii au dispărut, dar mai există totuși destui lupi laolaltă — la est de Munții Stâncoși, pe deasupra — ca să atace un câine atât de zdravăn ca acesta?

— Cred că nu vom ști niciodată, răspunse Glen. După cum nu vom ști nici de ce nenorocita de epidemie a distrus caii, nu și vacile, și majoritatea oamenilor, nu și pe noi. Nici nu doresc să mă gândesc la asta. Nu vreau decât să adun o provizie suficientă de Gaincshurgcrs și să-l hrănesc cât se poate de bine pe Kojak.

— Mda, zise Stu, privind câinele, ai cărui ochi se închiseseră. L-a făcut bucăți, în schimb partea intimă a scăpat neatinsă — m-am uitat când s-a întors pe spate. Poate n-ar fi rău dacă am descoperi și o cățea, știi?

— Da, așa este. Vrei un gin cald cu apă tonică, East Texas?

— Pe naiba, nu vreau. N-am mers eu cu studiile mai departe de primul an al școlii tehnico-profesionale, dar nici chiar barbar nu sunt. N-ai o bere?

— O, cred că o cutie de Coors s-ar mai găsi. Caldă și ea.

— S-a făcut. Se pregăti să-l urmeze pe Glen în casă, apoi se opri cu mâna pe ușa glisantă și se uită în urmă, la câinele adormit. Somn ușor, băiete, îi spuse câinelui. Mă bucur că ai sosit la noi.

Amândoi bărbații intrară în casă.

Dar Kojak nu dormea.

Zăcea undeva între, acolo unde majoritatea făpturilor vii își petrec o mare parte din timp atunci când sunt grav rănite, dar nu suficient de grav ca să fie în umbra morții. O mâncărimă profundă îl deranja, îi stăruia în pânțele ca un punct fierbinte, semn că rănila se vindecau. Glen avea să-și petreacă nu puține ore încercând să-l distragă de la gândul mâncărimii, ca să nu se scarpine până ce-și scotea bandajele, redeschizând și reinfectând rănila. Dar asta avea să vie mai încolo. În clipa de față, Kojak (care, din când în când, își spunea încă în sinea lui Big Steve, acesta fiind primul lui nume) era mulțumit să poată aluneca în zona aceea incertă. Lupii îl atacaseră în Nebraska, pe când adulmea deprimat în jurul casei susținute de stâlpi hidraulici din orașelul Hemingford Home. Mirosul OMULUI — *senzația OMULUI* — îl purtase până acolo, apoi dispăruse. Încotro pornise? Kojak nu știa. Atunci apăruseră lupii, patru la număr, ieșind din lanul de porumb ca niște spirite pribege ale morților. Ochii lor de jărat se holbau la Kojak, buzele dezgoleau colții, lăsând să se audă mârâitul gros și amenințător, care le dezvăluia prea bine intenția. Kojak se retrăsese dinaintea lor, mârâind la rândul-i, cu labela țepene și scurmând în țărâna din curtea lui Mother Abigail. La stânga atârna leagănul făcut din anvelopă, aruncând umbra lui rotundă și lipsită de profunzime. Lupul din frunte îl atacase exact când picioarele din spate intrau în umbra verandei. Se repezise ghemuit, ținând stomacul, urmat de ceilalți. Kojak execută un salt peste botul căscat al șefului, lăsându-și partea de jos a stomacului neprotejată și, atunci când șeful începuse să-l muște și să-l zgârie, Kojak își înfipse colții adânc în grumazul lupului și simți cum țâșnește sângele, iar fiara, pierzându-și deodată tot curajul, urlă și încercă să se smulgă. Pe când se retrăgea, Kojak prinse fulgerător între fălci botul fraged al lupului și i-l sfâșie până la nări. Fiara urlă îngrozitor și o luă la fuga, chinuită de dureri insuportabile, scuturând nebunește capul dintr-o parte într-alta, împrăștiind picături de sânge spre stânga și spre dreapta; prin intermediul telepatiei simple pe care o au în comun toate animalele din aceeași specie, Kojak reuși să-i citească suficient de limpede gândul repetat la nesfârșit:

(viespi în mine vai viespile viespile din capul meu viespi sunt la mine în cap vai)

Atunci îl atacară și ceilalți doi, unul din stânga și celălalt din dreapta, ca niște uriașe obuze boante, ultimul din trio lipindu-se de pământ, rânjind cu gura căscată, pândind momentul favorabil să-i scoată mațele afară. Kojak se năpusti spre dreapta, lătrând răgușit, dornic să regleze conturile mai întâi cu acesta, care-i tăia calea de retragere sub verandă. O dată ajuns acolo, ar fi avut o șansă să le reziste, poate chiar să iasă învingător din bătălie. Revăzu acum, în toropeala lui, întreaga luptă în mișcări descompuse și încetinite: mârâiturile și urletele, atacurile și retragerile, mirosul sângelui care îi pătrunsese în creier și-l transformase, treptat, într-un fel de mașinărie de luptă, care-și ignoră pentru moment propriile-i răni. Îl trimise pe lupul ce se aflase în dreapta lui pe urmele primului, cu un ochi scos și cu o rană la gât imensă, căscată și probabil mortală. Dar nici lupul respectiv nu se lăsase mai prejos: pe lângă mai multe răni superficiale, două tăieturi extrem de adânci, răni ce aveau să lase în urma lor cicatrice tari și contorsionate, în formă de T. Chiar când devenise un câine bătrân, tare bătrân (Kojak avea să mai trăiască încă șaisprezece ani, murind la mult timp după Glen Batcman), cicatricile acelea urmau să-i provoace dureri și junghiuri în zilele ploioase. Reușise să scape din încercuire, se strecurase sub verandă, iar când unul dintre cei doi lupi rămași, copleșit de beția sângelui, încercase să se târască după el, Kojak sări asupra lui, îl fixă la pământ și-i sfâșie gâtulejul. Celălalt se refugie aproape până la marginea lanului de porumb, scâncind neliniștit. Dacă Kojak ar fi ieșit la el cu intenții belicoase, ar fi fugit cu coada între picioare. Dar Kojak nu ieși decât mai târziu. Era absolut sfârșit. Nu mai era în stare decât să zacă pe o parte, respirând repede și slab, lingându-și rănila, și să mârâie din fundul pieptului, ori de câte ori vedea apropiindu-se umbra celui din urmă lup. Apoi se făcu întuneric, iar pe cerul Nebraskăi apăru o jumătate de lună, învăluită în ceață. Și, de fiecare dată când lupul îl auzea pe Kojak mișcând, bănuind că este gata de luptă, se mai retrăgea puțin, scâncind. La un moment dat, după miezul nopții, plecă, iar Kojak rămase singur, între viață și moarte. În cele dintâi ore ale noii zile simți prezența unui alt animal, ceva care-l făcu să se teamă atât de mult, încât scoase un șir de gemete slabe. În porumb se mișca ceva, ceva mergea prin porumb, căutându-l pe el, poate. Kojak zăcea tremurând, așteptând să vadă dacă lucrul acela avea să-l găsească; era ceva oribil, ca un Om și un Lup și un Ochi, o ființă întunecată, ca un crocodil bătrân pândindu-l din lanul de porumb. După o vreme, după ce luna apuse, Kojak știu că plecase. Îl cuprinse somnul. Rămase astfel, sub marginea verandei, timp de trei zile; nu ieșea decât atunci când îl mâna foamea sau setea. Bea din băltoaca ce se aduna mereu sub buza pompei din grădină, iar în casă erau tot felul de bunătăți, multe din ele rămase de la masa pe care Mother Abigail o pregătise pentru grupul lui Nick. Când își adună suficiente puteri, Kojak știu încotro să pornească. Nu-l ajută mirosul, ci o puternică senzație de căldură ce răzbătea la suprafață din străfundurile ființei lui și era atrasă de un alt punct fierbinte, undeva la vest. Străbătu cei aproape opt sute de kilometri în trei picioare, chinuit și de durerea din burtă. Din timp în timp adulmea mirosul bine cunoscut al OMULUI, și atunci știa că se află pe drumul cel bun. În cele din urmă, ajunse la țință. OMUL se afla și el acolo. Nici un lup nu stătea la pândă. În schimb era mâncare din belșug. Nu-l simțea nici pe acel Ceva întunecat... Bărbatul cu duhoare de lup și Ochiul în stare să vadă de la mulți kilometri distanță, dacă se întâmpla să se uite la tine. Acum, totul era minunat. Gândind cam în felul acesta (atât cât pot gândi câinii, relația lor cu lumea bazându-se aproape exclusiv pe percepții), Kojak aluneca mai jos, când în somn adevărat, când într-un vis, un vis frumos, în care alerga după iepuri, mângâiat de iarba plină de trifoi și timoctică, înaltă până la pânțele și plină de rouă. Îl chema Big Steve. O, peste tot apar iepuri, din dimineața cenușie și nesfârșită...

În vis, labela îi erau scuturate de ușoare tresăriri.

17 august 1990

Sedința s-a desfășurat la locuința lui Larry Underwood, pe South Forty-second Street, din cartierul Table Mesa. Toți membrii comitetului au fost prezenți...

A luat cuvântul Fran Goldsmith.

Fran: "Stu și cu mine am căzut de acord că, dacă Mother Abigail ar susține întreaga listă, nimic n-ar sta în calea alegerii noastre. Astfel am fi scutiți ca alți douăzeci de oameni să fie propuși de prietenii lor și, cine știe, să ne răstoarne tot planul, în ultimă instanță. Din păcate, situația ne obligă să procedăm altfel. N-am de gând să sugerez vreun lucru nedemocratic și, de fapt, voi cunoașteți deja planul, doresc numai să scot în evidență că fiecare dintre noi are nevoie de oameni care să ne propună și să ne susțină. Nu e cazul să ne facem unii altora acest serviciu — toată chestia ar arăta prea mult ca un aranjament mafiot. Iar dacă nu reușiți să găsiți o persoană care să vă propună și alta care să vă susțină, puteți renunța de la bun început."

Sue: "Uau! Mi se pare parșiv, Fran."

Fran: "Chiar și este... puțin."

Glen: "Ne întoarcem astfel la chestiunea moralității comitetului și, deși sunt convins că-l considerăm cu toții un subiect nemaipomenit de fascinant, mi-ar plăcea să renunțăm la el în următoarele câteva luni. După părerea mea, trebuie să acceptăm că servim interesele comunității din Free Zone și să nu ne mai batem capul."

Ralph: "S-ar zice că ești puțin supărat, Glen."

Glen: "Chiar *sunt* puțin supărat. Recunosc. Faptul că ne-am mâncat ficații atâta vreme cu subiectul acesta ar trebui să fie suficient de concludent că avem cugetul curat."

Sue: "Drumul spre iad este pavat cu..."

Glen: "Bune intenții, da, și de vreme ce părem toți așa de îngrijorați de intențiile noastre, nu se poate să nu ne aflăm pe drumul spre paradis."

Glen spuse după aceea că intenționase să se adreseze comitetului în legătură cu Cercetașii, spionii sau cum dorea fiecare să-i numească, dar că dorea să propună, în schimb, să ne întâlnim din nou și să discutăm pe data de 19. Stu l-a întrebat de ce.

Glen: "Pentru că s-ar putea să nu mai fim aceiași pe 19. Cine știe, poate unii dintre noi nu vor fi aleși. Șansele sunt mici, dar nu poți prevedea cum reacționează un mare număr de oameni strănși laolaltă. Mă gândesc că nu strică nici o măsură de precauție."

Se lăsă un moment de tăcere, apoi comitetul vota, cu 7-0, să se întrunească iarăși pe data de 19 — în calitate de Comitet Permanent — și să discute chestiunea Cercetașilor... spionilor... sau ce-or fi ei.

Stu puse în discuția comitetului o a treia problemă, referitoare la Mother Abigail.

Stu: "După cum știți, a dispărut din motive doar de ea știute. În biletul ei scrie că a plecat pentru o vreme, ceea ce mi se pare destul de vag, și că se va întoarce, dacă așa va fi voia Domnului. Acum, nu mi se pare prea încurajator. Cercetările noastre se află în cea de-a treia zi, dar zadarnic. Nu urmărim s-o târâm pur și simplu înapoi, dacă nu vrea să se întoarcă, dar dacă zace pe undeva cu un picior rupt sau dacă se află în stare de inconștiență, este cu totul altceva. Este adevărat, nu suntem în număr suficient ca să putem căuta întreaga regiune sălbatică ce ne înconjoară. Pe de altă parte însă, ne lovim de ceea ce se petrece și la uzina electrică. Lipsa de organizare. Prin urmare, cer permisiunea ca echipa de căutare să fie cuprinsă pe agenda marii întruniri de mâine, ca și uzina electrică și echipa pentru înhumări. Aș dori să-l văd pe Harold Lauder în fruntea ei, nu de alta, dar a fost ideea lui."

Glen a spus că, din câte își închipuia el, după aproape o săptămână, nici o echipă de cercetare nu mai avea șanse să găsească ceva îmbucurător. Doamna în chestiune are totuși o sută opt ani. Întregul comitet a fost de acord și apoi a votat în favoarea propunerii, în forma făcută de Stu, cu 7-0. Pentru că vreau ca acest proces-verbal să fie cât mai fidel cu putință, trebuie să adaug că s-au exprimat mai multe dubii în legătură cu numirea lui Harold în fruntea echipei de cercetare... dar, după cum a subliniat Stu, inițial fusese ideea lui, iar a-i refuza șefia ar fi fost o palmă cu adresă prea directă.

Nick: "Îmi retrag obiecțiile față de Harold, nu și rezervele față de el. Pur și simplu nu-mi place."

Ralph Brentner rugă pe unul dintre ei să redacteze propunerea lui Stu referitoare la echipa de cercetări, ca s-o poată adăuga la agendă, pe care plănuia s-o tipărească la liceu, în aceeași seară. Stu îi răspunse că o va face el, cu plăcere.

Larry Underwood a propus apoi să ridicăm ședința. Propunerea a fost susținută de Ralph și votată, 7-0.

Frances Goldsmith. secretară

Aproape toată lumea din oraș a luat parte la întrunirea din seara următoare, iar Larry Underwood, care nu se afla decât de o săptămână în Free Zone, a avut pentru prima oară ocazia să-și facă o idee despre dimensiunile adevărate ale comunității. Una era să vezi oameni pe stradă, de obicei singuri sau câte doi, și cu totul altceva să-i vezi adunați cu toții într-un loc — Chautauqua Auditorium. Sala era plină, toate locurile erau ocupate, în plus stăteau pe intervale și în spatele sălii. Mulțimea era nefirec de potolită, murmurau, dar nimeni nu vorbea în gura mare. Pentru prima oară de când ajunsese la Boulder, plouase toată ziua, o burniță slabă ce părea suspendată în atmosferă, mai degrabă învăluindu-te în ceață decât udându-te și, cu toate că se adunaseră aproape șase sute de oameni, se auzea încă și roptul liniștit al

picăturilor pe acoperiș. Cel mai puternic zgomot din interior era fâșâitul continuu de hârtie, semn că oamenii studiau programele tipărite ce fuseseră stivuite pe două mese de joc, chiar lângă ușile duble.

Iată conținutul programului:

BOULDER FREE ZONE

Agenda întrunirii Deschise

18 august 1990

1. Să stabilim dacă Free Zone va fi de acord să citim și să ratificăm Constituția Statelor Unite ale Americii.
2. Să stabilim dacă Free Zone va fi de acord să citim și să ratificăm Declarația Drepturilor Omului ce însoțește Constituția Statelor Unite ale Americii.
3. Să stabilim dacă Free Zone va propune și alege o listă de șapte reprezentanți ai lui Free Zone, care să servească drept comitet de conducere.
4. Să stabilim dacă Free Zone va consimți să-i acorde drept de veto lui Abigail Freemantle asupra oricărei și tuturor chestiunilor hotărâte de reprezentanții lui Free Zone.
5. Să stabilim dacă Free Zone va aproba constituirea unui Comitet pentru înhumări format inițial din cel puțin douăzeci de persoane, destinat înhumării decente a celor care au decedat din cauza epidemiei de Supergripă la Bouider.
6. Să stabilim dacă Free Zone va aproba constituirea unui Comitet pentru Energie format inițial din cel puțin șaiszeci de persoane, destinat repunerii în funcțiune a centralei electrice înainte de venirea frigului.
7. Să stabilim dacă Free Zone va aproba constituirea unui Comitet pentru Căutare format din cel puțin cincisprezece persoane, cu scopul de a o descoperi pe Abigail Freemantle, dacă va fi posibil.

Larry constată că mâinile sale împăturiseră nervos foaia-program — știută de altfel aproape pe de rost — și construiseră un avion din hârtie. Prezența lui în comitetul ad-hoc fusese un soi de distracție, ca un joc — copii jucându-se de-a dezbateri parlamentare în salonul cuiva, stând la masă și bănd Coca-Cola, mâncând o felie din prăjitura lui Frannie și discutând. Chiar și partea aceea cu expedierea spionilor peste munți, drept în ghearele Omului Întunecat, păruse tot un fel de joc, în oarecare măsură din cauză că era vorba de un lucru pe care nu-și imagina că l-ar putea face și el. Trebuia să fii sărit de pe fix ca să poți înfrunta un asemenea coșmar. Dar în sesiunile lor închise, luminate plăcut de lămpile Coleman, totul i se păruse absolut în regulă. Iar dacă s-ar fi întâmplat ca Judele, Dayna Jurgens sau Tom Cullen să fie prinși, evenimentul nu i s-ar fi părut mai important — în ședințele acelea, cel puțin — decât pierderea unui turn sau a unei regine într-o partidă de șah.

Acum, în schimb, stând la jumătatea sălii cu Lucy de o parte și Leo de cealaltă (nu o văzuse pe Nadine toată ziua, și nici Leo nu știa probabil unde se află; "e plecată", fusese răspunsul indiferent pe care-l primise din partea lui), înțelese deodată tot adevărul situației, iar intestinale începură să i se frământă, ca și cum acolo ar fi intrat în funcțiune un berbec. Nu era joacă. Alături de el se mai aflau cinci sute optzeci de inși, cei mai mulți neștiutori că el, Larry Underwood, nu este un tip agreabil, sau că prima persoană de care Larry Underwood încercase să se îngrijească după epidemie murise din pricina unei supradoze de medicamente.

Mâinile îi erau umede și reci. Acum făceau iarăși tentativa de a construi un avion și-și impuse să se stăpânească. Lucy îl strânse de braț și-i zâmbi. Îi răspunse mai degrabă cu o grimasă, iar în mintea lui răsunară cuvintele mamei: *Larry, din tine lipsește ceva.*

Gândul acesta îi induse o stare de panică. Mai exista oare cale de întoarcere, sau lăsase lucrurile să meargă prea departe? Ar fi preferat să se lipsească de povara asta. Deja făcuse o propunere în sesiune închisă care putea echivala cu o condamnare la moarte a Judei Farris. Dacă el nu ieșea la vot și altcineva era ales în locul lui, atunci misiunea Judei trebuia din nou discutată, nu? Sigur că da. Și vor trimite pe altcineva. Când o să mă propună Laurie Constable, am să mă ridic în picioare și am să refuz. Doar nu mă poate obliga nimeni, nu? Dacă eu mă opun, nu mai are nimeni ce zice. Cui naiba îi trebuie așa o bătaie de cap?

Cum îi spusese Wayne Stukei atunci, demult, pe plajă: *Există ceva în tine care îi face pe ceilalți să se simtă ca și cum ar fi mușcat dintr-o foiță de staniol.*

Lucy i se adresă în șoaptă:

— Totul va fi bine.

Larry tresări:

— Cum?

— Am spus că totul va fi bine. Nu-i așa, Leo?

— O, da, zise Leo, făcând un gest din cap. Ochii lui nu se dezlipeau de cei din sală, ca și cum nu ar fi fost în stare să cuprindă cât de mulți sunt. Minunat.

Nu înțelegea, curvă proastă ce ești, gândi Larry. Mă ții de mână și habar n-ai că, din cauza unei hotărâri idioate de-a mea, aș putea să vă omor pe amândoi. Deja sunt la un pas să-l ucid pe Judele Farris, cel care va susține afurisita de propunere ca să fac parte din comitet. În ce capcană îngrozitoare călcase. Scoase un mic sunet din gât.

— Ai spus ceva? Îl întrebă Lucy.

— Nu.

În acel moment apărură Stue și traversă scena, apropiindu-se de podium; puloverul lui roșu și bluejeanșii se distingeau limpede în lumina stridentă a lămpilor de avarie, alimentate de un generator Honda pus în funcțiune de Brad Kitchner și o parte a echipei lui de la centrala electrică. Aplauzele porniră de undeva din mijlocul sălii, Larry n-ar fi putut preciza de unde, iar lui nu i-a mai ieșit niciodată din minte gândul cinic că fusese vorba de un mic aranjament al lui

Glen Bateman, expertul lor permanent în arta manipulării maselor. În orice caz, nu avea prea mare importanță. Primele băți din palme izolate fură urmate de o adevărată furtună. Mirat peste măsură, Stu se opri lângă podium, într-o postură caraghioasă. Pe lângă aplauze, se auzeau acum și chiote și fluierături ascuțite.

Întreaga audiență se ridică în picioare, bățile din palme sunau acum ca rafala unui șuvoi de ploaie și oamenii strigau: *Bravo! Bravo!* Stu își ridică mâinile, dar mulțimea nu se potoli; ba mai mult, s-ar fi zis că sunetul își dublează intensitatea. Larry o privi pe Lucy dintr-o parte și văzu că aplaudă din răputeri, cu ochii ațintiți asupra lui Stu, cu buzele tremurând, dar zâmbind triumfător. Plângea. De cealaltă parte, Leo aplauda și el, izbindu-și palmele cu atâta forță, încât lui Larry îi trecu prin minte că or să-i cadă, dacă va continua în același ritm. În bucuria lui extremă, bagajul de cuvinte redobândit de Leo cu atâta greutate îl părăsise iarăși, după cum engleza dispare uneori din memoria unui bărbat sau a unei femei care au învățat-o ca pe cea de a doua limbă. Nu mai reușea decât să urle entuziasmat, din fundul plămânilor.

Brad și Ralph alimentaseră cu ajutorul generatorului și un amplificator, iar Stu suflă acum în microfon și apoi glăsu:

— Doamnelor și domnilor...

Dar aplauzele nu încetară.

— Doamnelor și domnilor, am să vă rog să vă ocupați locurile...

Nimeni nu părea dispus încă să-l asculte. Ropotul aplauzelor continua cu aceeași intensitate; simțind durere în propriile-i mâini, Larry își coborî privirile și constată că aplauda cu aceeași frenezie ca și ceilalți.

— Doamnelor și domnilor...

Aplauzele bubuiau și reverberau ca un tunet. O familie de rândunici, care se stabilise în acest loc izolat și foarte potrivit după ce trecuse furia flagelului, zbura acum speriată în toate direcțiile, executând piruete și picaje, încercând cu disperare să ajungă cât mai departe de oameni.

Ne aplaudăm pe noi înșine, gândi Larry. Aplaudăm faptul că ne aflăm aici, vii, împreună. Poate întâmpinăm astfel spiritul acestui grup, nu știu. Salut, Boulder. În sfârșit. Bine că suntem aici, e minunat că trăim.

— Doamnelor și domnilor, v-aș fi recunoscător dacă v-ați ocupa locurile.

Zgomotul începu să se potolească încet. Acum se auzea suspinul unor femei — dar și al unor bărbați. Nasuri suflate în batiste. Șoapta conversațiilor. Hârșăitul de picioare al oamenilor care se așezau.

— Mă bucur să vă văd pe toți aici, începu Stu. Sunt bucuros că mă aflu și eu aici. Dinspre difuzoare se auzi țiuitul microfoniilor, iar Stu mormăi: Fir-ai afurisit, cuvinte ce se auziră limpede în amplificare. Se iscă un val de râs, iar Stu se îmbujoră la față. Trebuie să ne obișnuim iarăși cu cheștiile astea, spuse el, ceea ce stârni noi aplauze.

După ce se stinse ropotul, Stu continuă:

— Pentru cei care nu mă cunosc, eu sunt Stuart Redman și mă trag din Arnette, Texas, deși, dacă-mi permiteți să vă mărturisesc, locul acela mi se pare la o veșnicie de aici. Își dres glasul, difuzoarele țiuiră scurt, și se retrase cu un pas de lângă microfoane. Nu prea mă simt la largul meu aici, vă rog să mă înțelegeți...

— Suntem cu tine, Stu! strigă Harry Dunbarton cu exuberanță.

Din mulțime se auziră din nou râsete binevoitoare. Suntem ca la o întrunire de tabără, cugetă Larry. Curând au să înceapă să cânte imnuri. Dacă s-ar afla aici Mother Abigail, probabil deja am fi început.

— Ultima oară când s-a întâmplat să se uite atâta lume la mine a fost când micul nostru liceu mixt a ajuns să joace finalele campionatului școlar de fotbal, iar atunci aveau ocazia să se uite și la alți douăzeci și unu de băieți în afară de mine, ca să nu mai vorbim de câteva fete în fuste foarte scurte.

Un hohot general de râs.

Lucy îl trase pe Larry mai aproape și-i șopti în ureche:

— Oare de ce-și făcea griji? Ai zice că asta a făcut de când e el!

Larry îi făcu semn că este de aceeași părere.

— Dar, cu îngăduința dumneavoastră, cred că mă voi descurca, până la urmă, continuă

Stu.

Încă o porție de aplauze. Oameniiăștia ar aplauda până și discursul de retragere al lui Nixon și i-ar cere să le interpreteze un bis la pian, îi trecu prin minte lui Larry.

— Mai întâi de toate, trebuie să vă vorbesc despre comitetul ad-hoc și cum de am ajuns eu de fapt aici, pe scenă. Șapte dintre noi ne-am întâlnit și am plănuțit această întrunire, ca să ne organizăm, într-un fel oarecare. Există foarte multe lucruri de făcut, de aceea aș dori să vă prezint de la început pe fiecare membru al comitetului nostru și sper că le-ați rezervat și lor niște aplauze, pentru că ei sunt cei care s-au străduit să alcătuiască agenda de lucru pe care o aveți în mână, fiecare dintre voi. Mai întâi, domnișoara Frances Goldsmith. Ridică-te în picioare, Frannie, și arată-le cum îți stă ție în rochie.

Fran se ridică. Purta o rochie frumoasă, de un verde-intens, și un modest șirag de perle, care pe vremuri ar fi costat cam două mii de dolari. Toată lumea aplaudă, se auziră chiar și mai multe fluierături pline de bunăvoință și admirație.

Fran se așeză, înroșindu-se puternic în obraji și, înainte ca bățile din palme să moară de tot, Stu continuă prezentările:

— Domnul Glen Bateman, din Woodsville, New Hampshire.

Glen se ridică, întâmpinat cu aplauze. Făcu semnul victoriei cu ambele mâini, iar mulțimea îi răspunse cu strigăte de încuviințare.

Stu îl strigă pe Larry penultimul, iar acesta se ridică în picioare conștient de zâmbetul lui Lucy adresat lui, apoi se simți purtat de valul cald al aplauzelor. Odată, îi trecu lui prin minte, într-o altă lume, ar fi cântat în concerte, iar acest gen de reacție ar fi fost rezervată ultimului

cântec din program, o melodie nu cine știe ce, intitulată "Baby, Can You Dig Your Man?" Momentul acesta i se părea mai bun. Nu rămase în picioare decât o secundă — deși i se păru o veșnicie — timp în care pricepu că nu va refuza propunerea ce avea să i se facă.

Stu îl prezintă cel din urmă pe Nick, care se bucură și de cea mai lungă și puternică porție de aplauze.

Când încetară ultimele bătăi, Stu spuse:

— Deși nu este inclus în program, vă întreb dacă nu s-ar cuveni să începem cu Imnul Național. Presupun că n-ați uitat versurile și melodia, oameni buni.

Se auzi zgomotul și târșăitul specific al picioarelor publicului care se ridica. Urmă o pauză, când fiecare aștepta să primească un semnal de începere. Atunci se înalță vocea dulce a unei fete, interpretând solo doar cele dintâi silabe: "Spune, poți să..." Era glasul lui Frannie, dar, pentru câteva momente, lui Larry i se păru că o însoțește și o a doua voce, aparținându-i chiar lui, dar nu aici, la Boulder, ci în nordul Vermontului, și nu acum, ci pe 4 Iulie, când Republica împlinise două sute paisprezece ani, iar Rita zăcea fără viață în cortul din spatele lui, cu gura plină de borâtură verde și cu un flacon de pastile în mână aproape înțepenită.

Simți că-l trec fiori și i se face pielea de găină și, deodată, știu că erau urmăriți, urmăriți de ceva care era în stare, parafrazând un vechi cântec al formației The Who, să vadă la mile și mile și mile distanță. Ceva înfiorător, întunecat și străin. O clipă doar avu impulsul să fugă din locul acesta, să fugă unde-o vedea cu ochii și să nu se mai oprească. Ce făceau ci aici nu era o simplă joacă. Era o treabă absolut serioasă; ucigătoare, chiar. Dacă nu cumva mai rău.

Apoi li se alăturară și alte voci. "... poți să vezi, în lumina primilor zori", și Lucy cânta, ținându-l de mână, plângând iarăși, și alții plângeau, majoritatea plângeau, își plângeau tot amarul și tot ceea ce se pierduse, Visul American care fugise în mașina superbă, cu injector de combustibil și roți cromate; își aminti acum nu de Rita, zăcând moartă în cort, ci de el și maicăsa mergând la Yankee Stadium; era în 29 septembrie, Yankees nu se aflau decât cu un meci și jumătate în urma echipei Red Sox și orice mai era încă posibil. Pe stadion se găseau cincizeci și cinci de mii de spectatori, ridicați cu toții în picioare, jucătorii de pe teren stăteau cu șepcile în dreptul inimii, Guidry în cercul de aruncări, Rickey Henderson departe, pe aripa stângă ("... În ultimele raze ale amurgului..."), iar instalația de nocturnă funcționa deja pe fundalul purpuriu al apusului, atrăgând moliile și fluturii de noapte, iar de jur-împrejurul lor se întindea New York, enormul oraș al nopții și al luminii.

Larry intră și el în cor, iar atunci când imnul se sfârși și începu o nouă repriză de aplauze, plângea puțin și el. Rita s-a dus. Alice Underwood s-a dus. New York s-a dus. *America* s-a dus. Chiar dacă erau capabili să-l înfrângă pe Randall Flagg, indiferent cât s-ar fi străduit, lumea aceea a străzilor întunecate și a viselor strălucitoare nu aveau să mai fie niciodată în stare s-o refacă.

Transpirând din belșug sub luminile puternice, Stu trecu la primele puncte de pe ordinea de zi: citirea și ratificarea Constituției și a Declarației Drepturilor Omului. Imnul îl afectase și pe el profund, fără a fi nici pe departe singurul în această situație. Jumătate din asistență, chiar mai mult, avea fețele scăldate în lacrimi.

Nimeni nu pretinse ca documentele respective să fie citite înaintea adunării — deși oricine ar fi avut acest drept, potrivit regulilor procesului parlamentar — fapt pentru care Stu se simți profund recunoscător. Cititul cu voce tare nu era punctul lui forte. Prin urmare, secțiunea "citit" a fiecărui articol a fost aprobată de cetățenii din Free Zone. Glen Bateman se ridică și propuse să fie acceptate ambele documente drept lege fundamentală în Free Zone.

Se auzi o voce mai din spate:

— Susțin propunerea!

— S-a propus și susținut, spuse Stu. Cine este pentru să se exprime prin viu grai.

— DA! vibră clădirea până la acoperiș.

Kojak, care adormise lângă scaunul lui Glen, își ridică pleoapele, clipi, apoi își lăsă din nou botul pe labe. Peste doar o clipă își înalță încă o dată capul, când mulțimea aplaudă furtunos. Le place să voteze, gândi Stu. Asta le redă sentimentul că pot controla din nou ceea ce se întâmplă. Dumnezeu mi-este martor că au nevoie de această minimă siguranță. Noi toți avem nevoie de ea.

După această fază preliminară, Stu simți cum se strecoară în el viermele neliniștii. Acum se va vedea dacă ne așteaptă vreo surpriză neplăcută, cugetă el.

— Cel de-al treilea punct de pe agendă sună..., se întrerupse el, ca să-și dreagă glasul. Microfonia se porni iarăși, făcându-l să transpire și mai tare. Fran îl măsură cu o privire calmă și-i făcu semn să meargă mai departe. Sună astfel: "Să stabilim dacă Free Zone va propune și alege o listă de șapte reprezentanți ai lui Free Zone, care să servească drept comitet de conducere." Cu alte cuvinte...

— Domnule președinte? Domnule președinte!

Stu își ridică ochii de pe notele lui, simțind o undă de teamă, însoțită de un fel de premoniție. Întreruperea venea din partea lui Harold Lauder. Acesta era îmbrăcat la costum și cravată, părul îi era îngrijit pieptănat și stătea în primele rânduri din mijloc. Glen afirmase odată că opoziția s-ar putea aduna în jurul lui Harold. Dar chiar așa de repede? Spera că nu. Cochetă, doar o clipă, cu gândul să nu-i dea cuvântul lui Harold — dar atât Nick, cât și Glen îl preveniseră, vorbindu-i despre primejdia ce-i pândea dacă totul lua aspectul unei improvizații neglijente. Se întrebă dacă greșise cumva, sperând că Harold întorsese o pagină nouă. Se părea că avea prilejul să se lămurească mult mai repede decât s-ar fi așteptat.

— Președintele îi dă cuvântul lui Harold Lauder.

Capete se întoarseră, gâturi se lungiră să-l vadă pe Harold mai bine.

— Aș dori să propun ca membrii comitetului ad-hoc să alcătuiască, în toto, Comitetul Permanent. Dacă este și dorința lor, firește.

Harold se așează. Urmă un moment de tăcere. Minte lui Stu se afla în plină activitate febrilă: *Toto? Toto? Nu cumva așa-i chema pe câinele din Vrăjitorul din Oz?*

Sala se umplu iarăși de aplauze tot mai puternice și o duzină de glasuri se oferă să sprijine propunerea. Harold stătea acum calm la locul lui, zâmbind și discutând cu cei care veniseră să-l bată pe umăr.

Stu trebui să bată de nenumărate ori cu ciocanul ca să restabilească ordinea.

A plănuit toată chestia, gândi Stu. Oamenii ăștia ne vor alege, dar de Harold își vor aduce foarte bine aminte. Cu toate acestea, a mers drept la esența lucrurilor, într-un fel care nu i-a trecut prin minte nici unuia dintre noi, nici măcar lui Glen. A fost o lovitură de adevărat geniu. Prin urmare, de ce-ar fi fost supărat? Oare era gelos? Gândurile bune pe care le avusese față de Harold doar alaltăieri se duseseră deja pe apa sâmbetei?

— Există o propunere, urlă el în microfon, ignorând de astă dată microfonia. Există o propunere, oameni buni! Izbi încă o dată cu ciocanul, și tumultul se potoli în cea mai mare parte. S-a propus și susținut să acceptăm ca acest comitet ad-hoc al nostru să se transforme, așa cum este, în Comitetul Permanent al Zonei Libere. Înainte de a discuta moțiunea și de a vota, ar trebui să întreb dacă vreunul dintre cei care fac parte din comitet are vreo obiecție sau ar dori să renunțe.

În sală domnea liniștea.

— Foarte bine, continuă Stu. Trecem la discutarea moțiunii?

— Nu cred că este nevoie de așa ceva, Stu, interveni Dick Ellis. Mi se pare o idee grozavă. Să trecem la vot!

Publicul își exprimă părerea prin noi aplauze, iar Stu nu avu nevoie de un alt îndemn.

Charlie Impening își flutura mâna, ca să i se dea cuvântul, dar Stu îl ignoră — un bun exemplu de percepție selectivă, ar fi comentat Glen Batcman — și trecu la vot:

— Cei ce sunteți în favoarea propunerii lui Harold Lauder, vă rog să vă exprimați opinia prin viu grai.

— *Da!!* răsună răspunsul, dezlănțuind un nou val de teroare în familia de rândunici.

— Cine este împotrivă?

Nimeni, nici măcar Charlie Impening — nu pe față, cel puțin. În toată sala nu se auzi nici măcar un singur "nu", în concluzie, Stu trecu la punctul următor, simțindu-se puțin amețit, ca și cum cineva — Harold Lauder, adică — s-ar fi strecurat în spatele lui și i-ar fi tras una în cap cu un baros mare.

— Hai să coborâm de pe biciclete și să le împingem, puțin, spuse Fran, din a cărei voce se ghicea oboseala.

— Desigur. Coborî și el din șa și merse alături de ea. Te simți bine, Fran? Te deranjează copilul?

— Nu, mă simt obosită, doar. Dacă n-ai observat, este 12.45 noaptea.

— Mda, e târziu.

Se lăsă tăcerea. Întrunirea se terminase cu doar o oră în urmă, majoritatea discuțiilor concentrându-se asupra echipei ce urma s-o caute pe Mother Abigail. Celelalte puncte fuseseră votate după foarte puține discuții, chiar dacă Judele Fards venise cu o știre fascinantă, care explica de ce erau atât de puține cadavre la Boulder. Potrivit ultimelor patru numere din *Camera*, cotidianul orașului Boulder, prin comunitate circula un zvon teribil, un zvon potrivit căruia Supcrgripa provenea de la Centrul de Testări Atmosferice din Boulder. Cei care lucrau în acest laborator — adică puținii rămași pe picioarele lor — au protestat, susținând că e o prostie și oricine se îndoia de asta era poftit să facă o vizită la centru, unde nu aveau să găsească cine știe ce utilaje monstruoase, ci doar indicatoare de poluare a aerului și pentru direcția vântului. Cu toate acestea, zvonul acesta rezistase, alimentat probabil de isteria ce dominase acele zile infernale de la sfârșit de iunie. Centrul de Testări Atmosferice fusese aruncat în aer sau ars, iar majoritatea populației din Boulder se refugiase.

Atât Comitetul pentru înhumări, cât și Comitetul pentru Energie fuseseră înființate cu un amendament din partea lui Harold Lauder — care părea să se fi pregătit aproape diabolic de minuțios pentru adunare — în sensul creșterii fiecărui comitet cu câte doi membri la o creștere a populației totale din Free Zone cu câte o sută.

Comitetul pentru Căutare a fost de asemenea votat fără împotrivire, în schimb discutarea dispariției lui Mother Abigail se prelungea mult. Glen îl sfătuisse pe Stu înainte de ședință să nu limiteze discutarea acestui subiect decât dacă devenea absolut necesar; faptul îi îngrijora pe toți, și mai cu seamă ideea că liderul lor spiritual credea că ajunsese să comită un păcat oarecare. Era preferabil să-i lași să-și ușureze sufletele.

Pe spatele biletului ei, bătrâna notase două referințe din Biblie: Pilde 11: 1-3 și Pilde 21: 28-31. Judele Farris căutase trimerile cu grija și sânguință unui avocat care-și pregătește pledoaria, iar la începutul discuției se ridicase și lăcitise adunării cu vocea nesigură și apocaliptică a unui bătrân. Iată cum sunau versetele din cel de-al unsprezecelea capitol al Pildelor: "Cântarul strâmb este urgisit de Domnul, și cântărirea dreaptă este plăcerea Lui. Dacă vine mândria, va veni și ocară, iar înțelepciunea este cu cei smeriți. Neprihănirea poartă pe cei drepecți, iar strâmbătatea prăpădește pe cei vicleni." Citatul din capitolul al douăzeci și unulea avea un ton similar: "Martorul mincinos va pieri, iar omul care ascultă va putea vorbi întotdeauna. Răufăcătorul are o privire nerușinată, iar omul cel drept își ia aminte la purtarea lui. Nu este nici înțelepciune, nici pricepere și nici sfat care să aibă putere înaintea Domnului. Calul este gata pentru ziua de război, însă biruința vine de la Domnul."

Discuțiile ce-au urmat după ce Judele a recitat (nu există termen mai potrivit) cele două fragmente biblice ajunseseră pe cele mai neașteptate — și adesea comice — tărâmurii. Un bărbat le atrăsese sumbru atenția că dacă se adunau numerele capitolului, obțineai treizeci și unu, adică numărul capitolului din Cartea Apocalipsului. Judele Farris se ridică din nou, spunând

că Apocalipsul nu are decât douăzeci și două de capitole, cel puțin în Biblia *lui*, și că, în orice caz, douăzeci și unu și cu unsprezece fac treizeci și doi, nu treizeci și unu. Numerologul aspirant mormăi ceva, dar nu mai luă cuvântul.

Un alt tip afirmă că văzuse lumini pe cer în noaptea dinaintea dispariției lui Mother Abigail și că Profetul Isaia confirmase existența farfuriilor zburătoare... și că n-ar fi rău dacă și-ar pune toți mintea la contribuție ca să vadă ce semnificație are chestia asta, nu? Judele Farris se ridică din nou, de această dată pentru a arăta că domnul de dinaintea lui confundase pe Isaia cu Iczehiel, că de fapt aluzia nu se referea la farfurii zburătoare, ci la "o roată care are în ea o altă roată", și că, după părerea lui personală, singurele farfurii zburătoare dovedite până în prezent erau cele care zburau uneori în timpul certurilor între soți.

Cea mai mare parte a celorlalți vorbitori puseseră iarăși pe tapet visele, care încetaseră cu desăvârșire, din câte se știa, părând, la rândul lor, suficient de visători. Se ridicau pe rând și protestau împotriva acuzației pe care Mother Abigail o luase asupra sa, anume aceea de trufie. Vorbeau despre bunătatea și darul ei de a face un om să se simtă la largul lui cu un singur cuvânt sau propoziție. Ralph Brenner, care părea îngrozit de numărul celor prezenți și-și simțea limba aproape legată — hotărât însă să spună și el ce-i stătea pe suflet — se ridică și peroră pe tema respectivă vreo cinci minute, adăugând la sfârșit că nu cunoscuse o femeie mai de treabă de când murise maică-sa. Când să se așeze, nu lipsea mult să nu-l podidească plânsul.

Atmosfera din timpul discuțiilor îi aduse aminte lui Stu neliniștitor de mult de un priveghi. Pentru că ghicea, dincolo de cuvintele lor, că renunțaseră la ea pe jumătate în inimile lor. Dacă Abby Freemantle se întorcea acum, avea să descopere că este bine venită, căutată, ascultată încă... dar mai avea să descopere, gândi Stu, că poziția ei suferise o transformare subtilă. Dacă se ajungea la o explicație între ea și Comitetul Zonei Libere, nu mai era de la sine înțeles că ieșea învingătoare, indiferent dacă se bucura de dreptul de veto. Deși plecase, comunitatea continuase să existe. Comunitatea nu avea să uite asta, așa cum uitase pe jumătate și forța viselor care le dominaseră pentru scurtă vreme viețile.

După adunare, câteva zeci de oameni mai rămăseseră o vreme pe pajiștea din spatele lui Chautauqua Hall; ploaia se oprise, norii se risipeau, iar seara era răcoroasă și plăcută. Stu și cu Frannie rămăseseră împreună cu Larry, Lucy, Leo și Harold.

— Ai fost la un pas să faci tot comitetul de râs în seara asta, i se adresă Larry lui Harold, făcându-i în același timp semn cu cotul lui Frannie. Ți-am zis doar că este un as între ași, nu?

Harold se mulțumise să zâmbească și să ridice din umeri cu modestie.

— Mi-au venit și mie câteva idei, atâta tot. Vouă vă revine meritul că ați pus din nou lucrurile în mișcare. Vi se cuvine cel puțin privilegiul de a vă ocupa de treaba asta până la sfârșitul începutului.

Acum, la un sfert de oră după ce ei doi părăsiseră adunarea aceea improvizată și încă la zece minute distanță de casă, Stu repetă:

— Ești sigură că te simți bine?

— Da. Doar picioarele mi-au obosit puțin, asta-i tot.

— Am să te rog să ai grijă de tine, Frances.

— Nu-mi mai spune așa, știi că nu-mi face plăcere.

— Îmi pare rău. Nu voi mai repeta gestul acesta, Frances.

— Toți bărbații sunt niște porci.

— Mă voi strădui să-mi îmbunătățesc comportamentul, Frances... așa voi face, cinstit.

Ea îi arătă limba, dialogul lor ajunsese într-un punct interesant, dar el simțea că lui Frannie nu-i ardea de fapt de tachinări și renunță. Era palidă și destul de apatică, în uimitor contrast cu Frannie cea de acum câteva ore, care cântase Imnul Național cu asemenea fervoare.

— Te supără ceva, draga mea?

Ea clătină din cap, dar i se păru că distinge lacrimi în ochii ei.

— Ce este? Spune-mi.

— Nimic. Asta-i problema. Nu mă deranjează nimic. S-a terminat, asta e ceea ce am înțeles, în sfârșit. Mai puțin de șase sute de oameni cântând "The Star-Spangled Banner". Mi-am dat deodată seama de întreaga grozăvie. Nu mai există chioșcuri cu hotdogs. În scara asta, roata cea mare din Coney Island nu funcționează. Nimeni nu mai bea ultimul păhărel la Space Needle, în Seattle. Cineva a născocit în sfârșit un mod de a curăța comerțul cu droguri din zona fierbinte a Bostonului și boarfele din Times Square. Astea erau niște lucruri foarte rele, dar consider că tratamentul a fost cu mult mai cumplit decât boala în sine. Înțelegi ce vreau să spun?

— Mda, sigur că da.

— În jurnalul meu aveam o mică secțiune denumită "Lucruri de care trebuie să-mi aduc aminte". Ca să afle și copilul... vai, toate lucrurile pe care de fapt nu le va ști niciodată. Gândurile astea mi-au dat o stare de melancolic. Ar fi trebuit să-i pun titlul "Lucruri care au dispărut". Începu să suspine puțin, oprindu-și bicicleta ca să-și poată pune dosul palmei la gură, încercând să se abțină.

— A avut asupra tuturor același efect, spuse Stu, prinzând-o cu un braț de talie. Mulți dintre noi vor adormi plângând în noaptea asta, poți să mă crezi.

— Nu-mi dau seama cum ai putea să jalești o țară întreagă, zise ea, bocind și mai tare, dar constat că nu este exclus. Îmi vin în minte... tot felul de nimicuri. Comis-voiajori pentru mașini. Frank Sinatra. Old Orchard Beach în iulie, plină de oameni, majoritatea veniți din Quebec. Prezentatorul ăla tâmpit de la MTV — cred că Randy îl chema. Ce vremuri... vai, Doamne, p-p-parc-aș recita unul din afurisitele-alea de poeme ale lui Rod M-M-McKuen!

O susținu, bătând-o pe spate, gândindu-se cum făcuse odată mătușa Betty o criză de lacrimi din cauza unui aluat care nu crescuse — tocmai era însărcinată, în șapte luni, cu micuțul lui verișor Laddie — și Stu își aminti cum se ștergea la ochi cu un colț de cârpă și-i spunea să n-o ia în seamă, orice femeie borțoasă e doar la un pas de spitalul de nebuni, pentru că glandele îi secretă tot felul de zemuri ciudate.

După o vreme, Frannie îi spuse:

— Okay, okay. Mi-e mai bine. Hai să mergem.

— Te iubesc, Frannie.

Porniră mai departe, ținându-și bicicletele de coarne.

— Tu ce-ți aduci aminte cel mai bine? Ce lucru ți se pare cel mai deosebit?

— Păi, știi..., începu el, apoi se opri și râse.

— Nu, nu știu, Stuart.

— E o chestie smintită.

— Spune-mi.

— Nu știu dacă fac bine. Ai să începi poate să te ferești de mine.

— *Spune-mi!*

Îl văzuse pe Stu în multe ipostaze, dar neliniștea curioasă și stânjeneala lui de acum erau noi pentru ea.

— Nu am vorbit niciodată nimănui despre asta, începu el, dar gândul ăsta *mă urmărește*, de câteva săptămâni încoace. Prin 1982 mi s-a întâmplat ceva. Pe atunci lucram uneori la pompele de la benzinăria lui Bill Hapscomb. Mă angaja, atunci când îi dădea mâna, când mă puneau pe liber de la întreprinderea de calculatoare din oraș. Înțelegerea era să stau o jumătate de normă, de la 11 noaptea până la închidere, ceea ce se întâmpla la 3 dimineața, în vremurile acelea. După ce se opreau să ia benzină muncitorii din schimbul de la ora 3 la 11 ai fabricii Dixie Paper nu mai era multă mișcare... ba în multe rânduri nu mai oprea nici o mașină între 12 și 3. Stăteam acolo și citeam o carte sau o revistă, și nu de puține ori mă lua somnul. Înțelegi?

— Da.

Înțelegea cu adevărat. Cu ochii minții îl vedea pe el, cel care urma să fie bărbatul ei atunci când avea să vină vremea și să permită ciudata potrivire a evenimentelor, un bărbat cu umerii lați, dormind într-un scaun din plastic marca Woolco, cu o carte deschisă și așezată cu fața în jos la el în poală. Îl vedea dormind în mijlocul unei insule de lumină albă, o insulă înconjurată de imensa mare interioară a nopții texane. Îl iubea și în acest tablou, după cum îl iubea în toate celelalte tablouri plătuite de mintea ci.

— Ei bine, în noaptea despre care povestesc se făcuse ora 2.15, iar eu stăteam la biroul lui Hap cu picioarele pe tăblie și citeam un western oarecare — de Louis L'Amour, Elmore Leonard sau așa ceva, când deodată trage lângă pompe un Pontiac mare și vechi, cu toate geamurile coborâte și cu casetofonul mergând în draci, muzică de-a lui Hank Williams. Mi-aduc aminte până și de melodie... era "Movin' On". Șoferul, nici prea tânăr, nici prea bătrân, era singur. Arăta bine, dar ceva din el te speria puțin — vreau să zic, arăta ca un om în stare să facă niște lucruri fioroase, fără să stea prea mult pe gânduri. Avea părul închis la culoare, lung și cârlionțat. Ținea o sticlă de vin vârată sub banchetă, între picioare, și o pereche de zaruri din spumă de stiren expandat, atârinate de oglinda retrovizoare. "Premium", îmi zice el, și cu îi răspund că e-n regulă, dar după aceea n-am mai putut să-mi dezlipesc privirea de la el. Din cauză că figura lui mi se părea cunoscută. Mă străduiam să descopăr locul unde-i mai văzusem. Ajunseseră la colț; clădirea unde se afla apartamentul lor era chiar vizavi.

Se opriră în loc, iar Frannie îl urmărea cu toată atenția.

— Atunci i-am zis: "Nu cumva te cunosc? Nu ești de pe lângă Corbett sau Maxin?" Deși nu prea mi se părea că l-aș cunoaște dintr-unul din orașele astea. Și el îmi răspunde: "Nu, deși am trecut odată prin Corbett cu familia, când eram copil. Dacă stau și mă gândesc, cred că atunci am fost peste tot în America. Taică-meu era în Air Force." Atunci m-am dus în partea din spate a mașinii și i-am făcut plinul, muncindu-mă tot timpul să-mi amintesc de unde-i cunoșteam și, deodată, m-am luminat. Deodată, am știut. Fir-ar al naibii, era să mă scap pe mine, pentru că omul de la volanul Pontiacului trebuia să fie mort.

— Cine era, Stuart? Cine era?

— Nu, lasă-mă să-ți povestesc cum vreau eu, Frannie. Nu că n-ar fi o poveste total trăsnită, indiferent cum ai spunc-o. M-am întors lângă portiera lui și i-am zis: "Face șase dolari și treizeci de cenți." El mi-a întins două bancnote de câte cinci dolari și mi-a zis că pot păstra restul. "Îmi face impresia că acum știu de unde să te iau", i-am mărturisit. Și el, de colo: "Păi, poate chiar știi", și se rânjește la mine cu zâmbetul lui rece și straniu, iar în acest timp Hank Williams tot cânta despre cum se duce el la oraș. "Dacă ești cine cred eu că ești, atunci în mod normal ai fi mort", îi zic. El mi-o întoarce: "Doar n-o să crezi tot ce citești, bătrâne." "Îți place Hank Williams?" A fost singurul lucru care mi-a venit în minte să-l scot pe gură. Pentru că mi-am dat seama, Frannie, că dacă nu-i adresam vreun cuvânt, o pornea la drum... iar eu chiar aș fi vrut să-l văd plecat, dar tot așa de mult *nu* voiam să plece. Să mai fi rămas puțin. Atât cât să aflu exact. Pe atunci nu știam că omului îi este dat să nu fie sigur de o groază de lucruri, indiferent cât ar da el ca să fie încredințat. "Hank Williams", zice el, "e unul dintre cei mai buni. Mă dau în vânt după muzica în care e vorba de hoinărit." Și pe urmă: "Mă duc la New Orleans, am să conduc toată noaptea, mâine dorm toată ziua și pe urmă stau în crâșmă până în zori. E tot așa? La New Orleans?" "Așa cum?" Și el mă lămurește: "Păi, știi doar." "Ei, acolo găsești tot Sudul, chiar dacă în partea aia sunt mult mai mulți copaci." Chestia asta l-a făcut să râdă și mi-a aruncat: "Poate că o să ne mai vedem." Dar eu nu-mi doream să mai dau ochii cu el, Frannie. Pentru că avea privirea unui om care s-a uitat multă vreme în întunecime, și poate chiar a început să vadă ce este acolo. Consider că dacă am să-l întâlnesc vreodată pe omul acela, Flagg, ochii lui s-ar putea să arate la fel.

Stu clătină din cap; traversară drumul și-și lăsară bicicletele în parcare.

— M-am gândit foarte mult la întâmplarea asta. După aceea m-a bătut gândul să-mi fac rost de niște discuri de-ale lui, dar pe urmă ara renunțat. Vocea lui... e foarte bună, dar pe mine mă înfioară.

— Stuart, despre *cine* vorbești?

— Ți-amintești de un grup rock and roll numit The Doors? Bărbatul care s-a oprit în noaptea aceea la Arnette, ca să-și ia benzină, era Jim Morrison. Sunt sigur de asta.

Fran rămase cu gura căscată.

— Dar a murit! A murit în Franța! El...

Apoi se opri. Pentru că moartea lui Morrison se petrecuse cu adevărat în niște circumstanțe ciudate, nu? Ceva învăluit în secret.

— Oare? se întrebă Stu. Mă întreb. Poate că a murit, și atunci tipul pe care l-am văzut eu semăna pur și simplu cu el, dar...

— Crezi că era chiar el? întrebă ea.

Stăteau așezați pe treptele casei lor, umăr la umăr, ca niște copii mici. așteptând să-i cheme mamele lor la masă.

— Mda. Mda, chiar cred. Și, până în vara asta, am crezut că acesta va fi cel mai neobișnuit lucru care mi se va întâmpla vreodată. Vai, cât de tare m-am înșelat.

— Și n-ai vorbit niciodată nimănui, se miră ea. L-ai văzut pe Jim Morrison la mulți ani după ce se zicea că a murit și n-ai spus nimănui. Stuart Redman, Dumnezeu ar fi trebuit să te lase pe pământ cu o încuietorie cu cifru în loc de gură.

Stu surâse.

— Ei, anii au trecut, după cum se spune în cărți, și, de câte ori mă gândeam la noaptea aceea — ceea ce mi se întâmpla, din când în când — eram tot mai convins că de fapt nu fusese el. Ci doar cineva care semăna cât de cât cu el, mă înțelege. Mă împăcasem deja cu gândul ăsta. Dar în ultimele săptămâni ideea a început iarăși să mă obsedeze. Și am ajuns să cred că totul a fost aievea. La naiba, s-ar putea să mai fie și acum în viață. Asta ar fi chiar culmea, ce părere ai?

— Dacă mai trăiește, nu se află aici.

— Nu, recunosc Stu, nici nu m-aș aștepta să fie aici. L-am văzut ochii, de mai mult nu am nevoie.

Fran îl atinse pe braț.

— Mi se pare o istorie grozavă.

— Mda, probabil că mai există douăzeci de milioane de oameni în țara asta care au câte o poveste identică... doar că în ea apare Elvis Presley sau Howard Hughes.

— De acum, asta ține de trecut.

— Da... Ține de trecut. Harold a fost în formă mare astă-seară, ce părere ai?

— Din câte știu eu, asta se cheamă a schimba subiectul.

— Cred că ai dreptate.

— Într-adevăr, a fost mare, confirmă ca.

Stu zâmbi la tonul îngrijorat și ușoara încruntare a sprâncenelor ei:

— Te-ai necăjit puțin, nu?

— Da, însă n-aș vrea să recunosc. Tu ești acum de partea lui Harold.

— Nu mi se pare cinstit, Fran. Și pe mine m-a deranjat. Am ținut cele două ședințe preliminare... am tăiat absolut toate firele în patru... sau cel puțin așa ne-am închipuit... și iată că apare Harold. Dă puțin din aripi, cotodăcește, și pe urmă trage concluzia: "Nu-i așa că aici voiiați să ajungeți?" Și noi: "Da, Harold, sigur că da. Ai dreptate." Stu clătină din cap. Cum se face că nu ne-am gândit și noi, Fran, la o alegere în bloc? Mi se pare nemaipomenit de *ingenios*. Iar noi nici măcar nu am *discutat* despre posibilitatea asta.

— Ei, nimeni dintre noi nu avea cum să știe în ce dispoziție va fi lumea. Eu mi-am închipuit — mai cu seamă după dispariția lui Mother Abigail — că vor fi morocănoși, poate chiar ostili. Mai ales că Impening ăla răspânda zvonuri, ca o piață rea...

— Mă întreb dacă n-ar fi bine să-l reducem la tăcere, într-un fel oarecare, spuse Stu gânditor.

— Dar nu s-a întâmplat așa. Au fost atât de... *exuberanți*, și asta numai pentru că se aflau laolaltă. N-ai simțit și tu?

— Ba da.

— A fost aproape ca un moment de renaștere. Nu sunt de părere că Harold își plănuiase mișcarea. Pur și simplu a profitat de ocazie.

— Nu mai știu ce să cred despre el, îi mărturisii Stu. În seara aceea, după ce o căutasem pe Mother Abigail, am avut un sentiment absolut penibil față de el. Când au apărut Ralph și cu Glen, arăta absolut oribil, ca și cum ar fi fost la un pas să leșine sau cine mai știe. Iar acum, când stăteam de vorbă pe pajiște și toată lumea îl felicita, se umflase ca un curcan. Aparent ne zâmbea, însă în sinea lui mi se părea că ne spune: "Vedeți, ceată de idioți ce sunteți, comitetul vostru nu valorează nici cât o ceapă degerată." Mie mi-aduce aminte de jocurile acelea pe care nu puteam să le deslușesc niciodată, când eram mic. Sforile chinezești sau cele trei inele din oțel care se desfăceau, dacă te prindeai din ce parte să le tragi.

Fran își privi picioarele cu atenție.

— Că tot vorbim despre Harold, ți se pare că picioarele mele au ceva deosebit, Stuart?

Stu le cercetă cu toată seriozitatea.

— Nu. În afară de faptul că porți perechea aceea de Earth Shoes, de la magazinul de pe strada noastră. Și sunt și foarte mari, desigur.

— Earth Shoes sunt ideali pentru picioarele dumneavoastră, îi replică ea tăios. Așa scrie în cele mai bune reviste. Pe urmă, dacă vrei să știi, eu port măsura șapte. Cu alte cuvinte, sunt minionă.

— Atunci nu înțeleg ce legătură au picioarele tale cu toată povestea asta. E târziu, draga mea.

Porni mai departe, urmat imediat de Fran.

— Presupun că nici una. Numai că Harold îmi fixa tot timpul picioarele. După ședință, când stăteam pe iarbă și discutam. Clătină din cap și se încruntă. Oare de ce să-l fi interesat pe Harold Lauder picioarele mele? se întrebă ca.

Larry și Lucy se întoarseră acasă singuri, mergând mână în mână. Leo se despărțise de ei ceva mai devreme, rămânând la casa unde locuia împreună cu "mama-Nadine".

Ajunși în fața ușii, Lucy îi spuse:

— A fost o întrunire minunată. Nu mi-am imaginat vreodată...

Nu reuși să-și ducă vorbele până la capăt, pentru că din bezna verandei lor se desprinsese o umbră întunecată. Larry se simți cuprins de fiorii spaimei. *Este el*, gândi, încremenit de groază. *A venit ca să mă ia... acum am să-i văd fața.*

În clipa următoare, constatând că în întâmpinare le ieșise doar Nadine Cross, se întrebă cum de-i trecuse prin minte așa ceva. Femeia purta o rochie dintr-un material moale, de culoare cenușiu-albăstruie, iar părul ei negru, împletit cu șuvițe din cel mai pur alb, era lăsat în voie, revărsându-i-se pe umeri și pe spate.

Până să se poată stăpâni, îl vizită următorul gând: *În comparație cu ea, Lucy arată ca o rablă dintr-un cimitir de mașini*; apoi cugetarea lui îl făcu să se urască. Vechiul Larry ieșise iarăși la iveală... Vechiul Larry? Ai fi putut la fel de bine zice vechiul Adam.

— Nadine, zise Lucy șovăielnic, cu mâna apăsând în dreptul inimii. M-ai speriat îngrozitor. Am crezut... ei, nu contează ce-am crezut.

Nadine nu o băgă în seamă pe Lucy.

— Putem sta de vorbă? i se adresă ea lui Larry.

— Ce? Acum?

Larry se uită într-o parte, spre Lucy, sau avu această impresie... Mai târziu nu avea să fie niciodată în stare să-și aducă aminte cum arăta Lucy în clipa aceea. Ca și cum ar fi fost eclipsată, dar nu de o stea strălucitoare, ci de una întunecată.

— Acum. Trebuie neapărat chiar acum.

— Măine de dimineață ar...

— Trebuie să se întâmple acum, Larry. Sau niciodată.

O cercetă iarăși pe Lucy, și de această dată o văzu, văzu resemnarea de pe fața ei; Lucy se uita pe rând, când la Larry, când la Nadine, iar pe chip i se citea o profundă ofensă.

— Vin și eu imediat, Lucy.

— Nu, nu vei veni, spuse ea cu vocea stinsă, iar ochii i se umpluseră de lacrimi. Vai, mă îndoiesc că vei veni.

— Zece minute.

— Zece minute cât zece ani, murmură Lucy. A venit să te ia. Ai luat cu tine zgarda și botnița, Nadine?

Lucy Swann nici măcar nu exista pentru Nadine. Ochii ei mari și negri erau îndreptați doar asupra lui Larry. Pentru acesta, aveau să rămână pururi cei mai stranii, cei mai frumoși ochi pe care-i văzuse vreodată, ochi care se întorceau la el, calmi și profunzi, ori de câte ori era suferind, sau într-o situație fără ieșire, sau poate pe jumătate scos din minți de durere.

— Am să mă întorc, pronunță el ca un automat.

— Ea...

— Intră în casă.

— Da, nu am de ales. Acum, că a venit ea, eu nu mai sunt bună de nimic.

Urcă treptele în fugă, se împiedică de una dintre ele, își recăpătă echilibrul, deschise ușa și o trânti în urma sa, retezând ecoul suspinelor ei aproape în clipa în care se dezlănțuiseră.

Nadine și Larry se măsurară vreme îndelungată, ca și cum ar fi fost în transă. Așa se întâmplă lucrurile astea, cugetă el. Atunci când ți se întâlnesc privirile cu ale cuiva de la celălalt capăt al unei încăperi și nu le mai uiți niciodată, sau vezi pe cineva la celălalt capăt al peronului aglomerat al metroului și știi că poate este *alter ego*-ul tău, sau auzi pe stradă un hohot de râs care ar putea fi al primei tale iubiri...

Dar în gură avea un gust foarte amar.

— Hai să mergem până la colțul străzii și înapoi, îi șopti Nadine. Vrei să faci atâta lucru pentru mine?

— Poate aș face mai bine să intru ca să văd ce face. Ai ales un moment extrem de nepotrivit ca să vii aici.

— Te rog! Doar până la colțul străzii și înapoi! Dacă vrei, o să-ți cad în genunchi și o să te implor. Dacă așa vrei tu. Uite. Vezi?

Spre groaza lui, se aruncă într-adevăr în genunchi, ridicându-și nițel fusta, ca să facă mai lesne mișcarea; îi văzu picioarele goale și fu ciudat de sigur că era goală și pe dedesubt. Oare de ce-i venise gândul ăsta? Nu știa. Femeia îl ținutua cu privirea, simțea că-l amețește, pe deasupra avea și sentimentul penibil al unor puteri ce se răscoleau în el, legate de faptul că ea stătea în genunchi, înaintea lui, iar gura ei se afla la același nivel...

— Ridică-te! îi porunci el aspru.

O apucă de mâini și o trase, ridicând-o în picioare, încercând să evite să se uite cum faldurile rochiei i se ridică și mai mult, înainte de a cădea la locul lor; coapsele ei aveau culoarea untului, acea nuanță de alb — nu palidă și moartă, ci viguroasă, sănătoasă și ispititoare.

— Hai, o îndemnă el, aproape vlăguit.

Porniră spre apus, în direcția munților îndepărtați și sumbri, petice triunghiulare de întuneric stând în calea luminii stelelor apărute după ploaie. Avea un ciudat sentiment de neliniște, dar și de aventură, ori de câte ori mergea noaptea spre munții aceia, iar acum, cu Nadine alături, care se sprijinea ușor de brațul său, senzațiile acelea erau mai pregnante. Avusese un vis în care i se arătaseră munții, chiar mai intens decât de obicei, cu doar trei sau patru seri în urmă; se făcea că acolo există spiriduși, creaturi hidoase cu ochi de un verde intens, cu capete mari, ca de hidro-cefali, și mâini puternice, cu degetele scurte. Mâini de sugrumător. Spiriduși idioți, păzind trecătorile peste munți. Așteptând să vină vremea *lui* — vremea Omului întunecat.

Un vânticel se strecură de-a lungul străzii, împrăștiind hârtiile în calea lui. Trecură de King

Sooper's; cele câteva cărucioare ale magazinului rămase în imensa parcare semănau cu niște santinele moarte, care-i aminteau de Lincoln Tunnel. În Lincoln Tunnel întâlnise spiriduși. Aceia erau morți, dar asta nu însemna că toți spiridușii din lumea lor cea nouă erau tot morți.

— E dificil, spuse Nadine, tot în șoptă. Și este dificil pentru că ea are dreptate. Acum te vreau. Și mi-e teamă că am venit prea târziu. Vreau să rămân aici.

— Nadine...

— *Nu!* îi retează ea vorba vehement. Lasă-mă să termin. *Vreau să rămân aici*, nu înțelegi ce-ți spun? Dar nu voi fi în stare să rămân decât dacă suntem împreună. Tu ești cea din urmă șansă a mea, spuse ea, cu voce tremurată. Joe m-a părăsit.

— Nu, nu te-a părăsit, o asigură Larry tulburat, conștient că mintea lui lucrează încet și stupid. L-am lăsat la tine, în drum spre casă. Nu-i acolo?

— Nu. În patul lui doarme un băiat care poartă numele de Leo Rockway.

— Adică ce vrei să...

— Ascultă-mă. Ascultă-mă bine, nu ești în stare să mă *ascuți*! Atât timp cât l-am avut pe Joe, totul a fost în regulă. Reușeam să fiu... atât de puternică pe cât aveam nevoie să fiu. Dar el nu mai are nevoie de mine. Iar eu nu mă pot lipsi de asta — să nu aibă cineva nevoie de mine.

— Dar el are cu adevărat nevoie de tine!

— Sigur că are, spuse Nadine, iar Larry simți cum i se face din nou frică. Femeia nu se mai referea la Leo; nici nu știa *la cine* făcea ea aluzie. Are nevoie de mine. De asta mi-e frică. De asta am venit la tine.

Se postă înaintea lui și-l privi drept în ochi. Adulmecă parfumul ei secret și curat și o dori. Dar o parte din el se întoarse spre Lucy. Tocmai acea parte a lui de care avea neapărată nevoie, dacă își dorea să reușească aici, la Boulder. Dacă o ignora și pornea alături de Nadine, cel mai bine ar fi fost să părăsească orașul pe furiș, încă în noaptea aceea. Ar fi fost un om terminat, iar vechiul Larry ar fi ieșit triumfător.

— Trebuie să mă întorc acasă, îi spuse el. Îmi pare rău. Te vei descurca singură, Nadine.

Descurcă-te singur — nu cumva erau chiar cuvintele pe care, într-o formă sau alta, le aruncase oamenilor în față de când se știa ci? De ce era nevoie să țâșnească în felul acesta — când știa bine că dreptatea este de partea lui, agățându-se de el, răscolindu-l și făcându-l să se îndoiască de el însuși?

— lubește-mă, îl îndemnă ea, încolăcindu-și brațele în jurul gâtului lui.

Își lipi trupul de al bărbatului, iar el ghici din revărsarea, căldura și elasticitatea atingerii că avusese dreptate, că nu purta nimic în afară de rochie. E goală pușcă pe dedesubt, își spuse, iar gândul îl excită teribil.

— Perfect, acum te simt, spuse ea, și începu să se unduiască — lateral, în sus și în jos, dându-i cele mai delicioase senzații. lubește-mă, și cu asta s-a sfârșit. Voi fi în siguranță. În siguranță. Voi fi în siguranță.

Își ridică mâinile — nu a fost niciodată în stare să-și explice mai târziu cum de a putut să facă una ca asta, când din doar trei mișcări rapide și hotărâte ar fi fost în mijlocul acelei văpăi, așa cum își dorea și Nadine — își ridică mâinile, prin urmare, îi desfăcu strânsoarea și o împinse cu asemenea forță, încât femeia se împiedică, fiind la un pas să cadă. Apoi Nadine gemu încet.

— Larry, dac-ai ști...

— Vezi bine, nu știu. De ce nu încerci să-mi spui, în loc să mă... violezi?

— Să te violez! repetă ea, râzând ascutit. Vai, mi se pare nemaipomenit! Vai, ce ți-a ieșit pe gură! Eu! Să te violez pe fine! Vai, Larry!

— Ai fi putut să primești de la mine tot ceea ce ți-ai fi dorit. Acum o săptămână, sau acum două săptămâni. Am vrut să fiu al tău. Mi-am dorit mai mult decât orice să fiu doar al tău.

— Atunci era prea devreme, îi șopti ea.

— Iar acum este prea târziu, îi replică, supărat de tonul brutal al vocii, însă incapabil să-l mai controleze. Tremura încă de dorință... Și acum ce ai de gând să faci, hm?

— Prea bine. La revedere, Larry.

Se întoarse și-și văzu de drum. În clipa aceea nu-i întorcea spatele pentru totdeauna doar Nadine. Ci și specialistă în igienă bucală. Și Yvonne, vecina lui de apartament de la L.A. — care îl supăraseră, prin urmare își adunase boarfele și se căraseră, lăsând-o cu ochii-n soare. Și Rita Blakemoor.

Mai rău decât orice, și maică-sa.

— Nadine?

Nu-l băgă în seamă. Din ea nu mai rămăsese decât o umbră neagră, pe care nu o deosebi de celelalte umbre decât atunci când traversă strada. Apoi se confundă definitiv cu fundalul întunecat al munților. O strigă încă o dată, dar nu-i răspunse. Felul în care-l părăsise, dizolvarea ei în culisele negre avea ceva înspăimântător.

Rămăsese în fața vitrinelor de la King Sooper's, cu pumnii încheștați, cu fruntea acoperită de broboane de transpirație, în pofida răcorii. Toate fantomele lui se adunaseră acum în juru-i și aflase în sfârșit cum plătești dacă nu ești un tip de treabă: niciodată nu ești sigur de propriile tale motivații, nu ești niciodată capabil să cântărești cu precizie binele și răul ce ți se aduc, niciodată nu ești în stare să scapi de gustul amar al îndoielii din gură și...

Tresări puternic. Ochii i se măriră până aproape să-i iasă din orbite. Vântul se pornise din nou, iscând un sunet straniu, ca de sirenă, din arcadele pustii ale caselor, iar la distanță mai mare i se păru că aude niște pași grei, măsurând noaptea; zgomotul unor tocuri tocite venind de undeva de la poalele munților, purtat până la el de boarea înghețată a acestui început de dimineață.

Tocuri murdare de cizmă, bătând în ritm de ceasornic, coborând în mormântul Vestului.

Lucy îl auzi intrând în casă și inima i se zbătu nebunește în piept. Își impuse să se calmeze, probabil Larry venise doar ca să-și ia lucrurile, dar inima n-o ascultă. *M-a ales pe mine*, îi stră-

fulgeră în minte, în ritmul drăcesc al pulsului. *M-a ales pe mine...*

În pofida tulburării și speranței, pe care-i era imposibil să și le controleze, rămase întinsă pe pat, cu fața în sus, așteptând cu privirea ațintită în tavan. Adevărul curat — pe care, de altfel, i-l mărturisise și lui — era că ea sau fete ca prietena ei, Joline, aveau prea multă nevoie de dragoste, nu și alte defecte. Dar ea rămăsese întotdeauna credincioasă. Nu se ținea de înșelătorii. Nu-l înșelase niciodată pe soțul ei și nici pe Larry și, chiar dacă în anii de dinainte să-i întâlnească pe ei nu fusese tocmai o călugăriță... ceea ce trecuse era bun trecut. E imposibil să iei lucrurile de la capăt și să le repari. De asemenea puteri se bucură poate zeii, nu și muritorii de rând, ceea ce i se părea un lucru bine chibzuit. Dacă ar fi fost altfel, oameni ajunși la bătrânețe, în pragul morții, ar fi încercat încă să scrie din nou scenariul tinereții lor.

Dar dacă știi că nu mai ai cum să intervii asupra trecutului, poate că ești mai dispus să ierți.

Lacrimile i se scurgeau pe obraji.

Ușa se deschise cu un mic zgomot și-i văzu silueta.

— Lucy? Ești trează?

— Da.

— Pot să aprind lampa?

— Dacă vrei tu.

Auzi sâsăitul slab al gazului, apoi lumina se aprinse și Larry o reglă la minim. Bărbatul arăta palid și tulburat.

— Trebuie să-ți spun ceva.

— Nu, n-ai ce să-mi spui, vino în pat.

— Trebuie neapărat să-ți spun. Eu...

Își apăsă palma de frunte, apoi își trecu mâna prin păr.

— Larry? Te simți bine? se interesă ea, ridicându-se. Larry îi vorbi ca și cum n-ar fi auzit-o, și fără să se uite spre ea.

— Te iubesc. Dacă mă vrei, sunt al tău. Dar nu știu dacă te vei alege cu mare lucru de pe urma mea. După părerea mea, nu reprezintă cea mai bună alegere, din punctul tău de vedere.

— Sunt dispusă să-mi încerc norocul. Vino în pat.

Ceea ce și făcu. Și nu zadarnic. După sfârșitul împreunării lor, ea îi spuse că-l iubește, ceea ce era purul adevăr, Dumnezeu e martor, și, deși era ceea ce Larry dorea și avea nevoie să audă, adormi doar mult mai târziu, din câte își dădu seama Lucy. La un moment dat se trezi (sau visă că se trezise) și i se păru că Larry se afla la fereastră și se uita afară, în poziția cuiva care stă încordată, ca să audă mai bine, iar jocul de umbre și lumini dădea feței lui aspectul unei măști schimonosite. Dar la lumina zilei, totul i se păru un simplu vis; la lumina zilei, Larry își recăpătase figura lui obișnuită.

De-abia după trei zile au aflat de la Ralph Brentner că Nadine se mutase la Harold Lauder. La aflarea veștii, Larry păru să se crispeze, pentru o clipă doar. Iar Lucy, cu toate că-și făcea reproșuri din această cauză, respiră ușurată după aflarea veștii aduse de Ralph. Se părea că greul trecuse.

După întâlnirea cu Larry, nu făcu decât un scurt popas la ea acasă. Intră, se duse în salon și aprinse lampa. Ridicând-o, se duse în partea din spate a casei, făcând o scurtă pauză în fața camerei băiatului, ca să se încredințeze că-i spusese lui Larry adevărul. Se dovedi că da.

Leo stătea lungit în așternutul răvășit, îmbrăcat doar în chiloți... dar tăieturile și zgârieturile dispăruseră aproape definitiv, iar culoarea închisă pe care o căpătase stând la soare dezbrăcat se estompase și ea. Dar era mai mult decât atât, se gândi ea. Expresia feței lui suferise de asemenea o transformare — schimbare pe care ea o remarcă chiar dacă băiatul dormea. Acea undă de sălbăticie mută și lacomă se ștersese cu desăvârșire. Înaintea ei nu se mai afla Joe, ci un adolescent dormind după o zi grea.

Își aminti de noaptea în care ea fusese pe cale să adoarmă, dar se trezise brusc și constatase că părăsise locul de lângă ea. Asta se întâmpla la North Berwick, Mâine — la distanță de aproape un continent. Îl urmărise până la casa unde Larry dormea, în verandă. Deci Larry se afla înăuntru și Joe îl pândea de afară, strângând cuțitul cu îndârjire mută, iar între ei nu exista decât ecranul din sticlă subțire și fragilă. Și ea îl obligase să plece de acolo.

Ura o cuprinse pe Nadine în cleștele ei, stărnind scântei mari, cum se iscă atunci când cremenele se izbește de oțel. Lampa Coleman îi tremură în mână, făcând să danseze și să țopăie umbrele mari. Ar fi fost mai bine să nu-l împiedice! Ar fi trebuit să-i deschidă ușa lui Joe cu mâna ei, să-i dea drumul înăuntru ca să-l poată înjunghia, sfărteca, tăia, împunge și distruge. Ar fi trebuit să...

Dar acum băiatul se răsuci în pat și gemu, ca și cum ar fi fost pe cale să se trezească. Măinile i se ridicară și se zbătură, parcă alungând o umbră neagră din visul lui. Nadine se retrase, simțind bătaia grea a pulsului în temple. Mai exista încă ceva straniu în băiat și nu-i plăcea deloc cum se mișca, pentru că neliniștea lui îi sugera că-i ghicise, poate, gândurile.

Trebuia să-și vadă de drum, cât mai repede cu putință.

Se duse la ea în cameră. Pe podea era întins un covor. Mai exista și un pat îngust — ca de față bătrână. Nimic altceva. Nici măcar un tablou. Camera lăsa impresia unei lipse totale de personalitate. Deschise dulapul din perete și cotrobăi dincolo de hainele atârinate pe umerase. Se lăsase în genunchi și începuse să transpire. Trase afară o cutie viu colorată, având pe partea din față o imagine cu mai mulți adulți râzând, care jucau un joc de societate. Un joc de societate vechi de cel puțin trei mii de ani.

Descoperise planșeta într-un magazin de ciudățenii din centru, dar nu avusese curajul s-o folosească în casă, atât timp cât era și băiatul acolo. De fapt, nu se încumetase s-o folosească deloc... până acum. Ceva o împinsese să intre în magazin, iar când văzuse planșeta în ambalajul ei vesel, în ea se dăduse o luptă încleștată — acel soi de frământare pe care psihologii îl

denumesc aversiune/constrângere. Și atunci nădușise, ca și acum, dorindu-și două lucruri opuse în același timp: să fugă din magazin fără să se mai uite înapoi, și să apuce cutia, cutia aia afurisită și atrăgătoare, și s-o ducă acasă la ea. Această a doua posibilitate o înspăimântase mai tare, pentru că i se părea că se amestecase și o voință străină.

În cele din urmă, luase cutia cu sine.

Asta se întâmplase acum patru zile. Noapte de noapte, tentația fusese tot mai irezistibilă până când, în seara aceasta, pe jumătate înnebunită de temeri pe care nu și le putea explica, se dusesse la Larry îmbrăcată în rochia cenușiu-albăstruie, fără nimic altceva pe dedesubt. Se dusesse cu intenția să pună capăt fricii pentru totdeauna. Îi așteptă pe verandă să se întoarcă de la adunare, convinsă că în sfârșit făcea ceea ce se cuvine. Avea încă o dată sentimentul acela vag amețitor și smintit, pe care nu-l mai încercase de când alergase prin iarba plină de rouă, urmărită de băiatul acela. Numai că de această dată băiatul o va prinde. Îi va permite s-o prindă. Astfel termina toată povestea.

Dar atunci când se lăsase prinsă, el n-o mai dorise.

Nadine se ridică, strângând cutia la piept, și stinse lampa. El o batjocorise și oare nu se spune că nici în iad nu există o furie?... Nu-i de mirare dacă femeia batjocorită se înhăita cu diavolul... sau cu slugoiul lui.

Nu se mai opri decât atât cât să ia lampa cea mare de pe masa din salonul din față. Îl auzi pe băiat țipând în somn, din camera lui; pentru o clipă, simți că îngheață și că i se ridică părul în cap.

Apoi părăsi casa.

Vespa ei se afla la marginea trotuarului, motoreta cu care fusese acum câteva zile la Harold Lauder. De ce se dusesse la el? Nu schimbasesse nici zece cuvinte cu Harold, de când ajunsese la Boulder. Din cauza tulburării provocate de planșetă și a temerilor cauzate de visele pe care doar ea continua să le aibă, însă i se păruse că trebuia neapărat să discute despre asta cu Harold. Chiar fi acest impuls o speriasse, își aminti ea, în timp ce introducea cheia în contactul Vespei. Ca și îndemnul brusc de a lua planșeta (*Uimește-ți prietenii! Întâlnirile voastre vor fi mult mai interesante!* scria pe cutie), i se păruse că ideea îi venise de undeva din afara ei. Poate de la el. Dar, în momentul în care cedase și mersese cu adevărat la Harold, nu-l găsisse. Casa era încuiată, singura casă încuiată pe care o întâlnise în Boulder, iar jaluzelele erau trase. Acest fapt îi plăcuse și, pentru o clipă, o încercă o amară dezamăgire. Dacă ar fi fost acasă, el ar fi primit-o, poate, apoi ar fi încuiat ușa în urma ei. S-ar fi dus în salon și ar fi discutat, sau ar fi făcut amor, sau ar fi făcut împreună lucruri de negrăit, și nimeni n-ar fi știut.

Sălașul lui Harold era perfect intim.

"Ce se întâmplă cu mine?" șopti ea în întuneric, dar întunericul nu știu să-i răspundă. Porni motorul Vespei, și i se păru că pârâiturile și pocniturile profanează noaptea. Acționă pârghia schimbătorului și porni. Spre vest.

Mișcarea și aerul răcoros al nopții o făcură, în sfârșit, să se simtă mai bine. Vânt al nopții, destramă pânzele de păianjen! Știi prea bine, cum să nu știi! Când ți-au fost răpite toate șansele, ce-ți mai rămâne de făcut? Alegi ceea ce ți-a mai rămas. Alegi cine știe ce aventură tenebroasă, așa cum ți-a fost menit. Îl lași pe Larry cu proasta aia mică, în pantaloni strâmți, cu vocabular din câteva silabe și mintea instruită pe calapodul revistelor de cinema. Tu treci dincolo de ei. Riști... ceea ce vei fi silită să riști.

Pe tine însăși, în primul rând.

Drumul se desfășura înaintea ei, în lumina slabă a motoretei. Când panta se accentuă, trecu în viteză a doua; acum se afla pe Baseline Road, care urca spre muntele cel negru. Treaba lor, dacă vor să se întrunească. Să se preocupe de repunerea în funcțiune a centralei electrice; pe iubitul ei îl interesează *lumea*.

Motorul Vespei tușea și se încorda, izbutind totuși s-o ducă mai departe. Se simți stăpânită de o teamă îngrozitoare și erotică, totodată, iar vibrațiile motoretei ce i se transmiteau prin șa începură s-o excite (*ia te uită, ești în călduri, Nadine*, cugetă ea într-un acces de bucurie vulgară, *Stricato, Stricato, STRICATO*). La dreapta ei se căsca o prăpastie. Acolo se afla tărâmul morții. Și deasupra? Păi, avea să vadă. Era prea târziu să se mai întoarcă, iar acest gând îi dădu o paradoxală, dar deliciosă senzație de libertate.

Peste o oră ajunsese în Sunrise Amphitheater — dar până la răsărit mai erau cel puțin trei ore. Amfiteatrul se afla în apropierea piscului lui Flagstaff Mountain și aproape toată lumea din Frec Zone urcase până la zona de camping de lângă vârf la scurt timp după sosirea la Boulder. În zilele senine — majoritatea zilelor fiind senine la Boulder, cel puțin vara — cuprindeai cu privirea tot orașul și șoseaua 1-25 mergând spre sud, spre Denver, pentru a se pierde apoi în ceață, spre New Mexico, aflat la peste trei sute cincizeci de kilometri. La est se distingeau câmpia ce se întindea până în Nebraska, iar ceva mai aproape era Boulder Canyon, o tăietură adâncă în dealurile acoperite cu pin și molid. Verile trecute, deltaplanele plutiseră ca niște păsări uriașe deasupra curenților din Sunrise Amphitheater.

Nadine nu vedea acum decât ceea ce dezvăluia lumina unei lanterne cu șase baterii, pe care o așezase pe masa de picnic de la marginea prăpastiei. Adică un caiet de schițe mare, din cele folosite de artiști, deschis la o pagină albă, iar deasupra o planșetă în trei colțuri, ca un păianjen triumfiar. Din pânțele ei, ca o trompă de păianjen, ieșea un creion, atingând ușor suprafața foi.

Nadine se afla într-o stare febrilă, fiind pe jumătate euforică, pe jumătate înfricoșată. Cățărându-se până aici pe șaua harnice și temerare Vespa, care, hotărât lucru, nu fusese concepută pentru munte, o încercase același sentiment pe care-l avusese și Harold pe drumul spre Nederland. Îl simțise pe el. În timp ce Harold judecase fenomenul în chip foarte precis și tehnic, imaginându-și o bucată de oțel atrasă de un magnet, Nadine îl trăi ca pe un eveniment mistic, ca pe traversarea unui hotar. Avea sentimentul că acești munți, la poalele cărora se

găsea acum, constituie o zonă neutră între două sfere de influență — Flagg în Vest, bătrâna în Est. Aici se întâlneau fluxuri magice venite din ambele sensuri, se amestecau și-și alcătuiau o concoctie proprie, ce nu ținea nici de Dumnezeu și nici de Satana, fiind absolut păgână. Locul respectiv era bântuit de spirite, nu se îndoia câtuși de puțin.

Cât despre planșetă...

Aruncase cu indiferență, în voia vântului, cutia țișătoare, șampilată cu indicația de origine, MADE IN TAIWAN. Planșeta însăși era o bucată săracăcioasă din placă fibrolemnoasă sau ghips. Dar asta nu conta. Era o unealtă pe care nu avea s-o folosească decât o singură dată — nu îndrăzneala s-o folosească decât o dată — și, se știe, chiar și o unealtă prost făcută își poate îndeplini scopul: să deschidă o ușă, să închidă o fereastră, să scrie un Nume.

Cuvintele de pe cutie se repetau: *Uimește-ți prietenii! Întâlnirile voastre vor fi mult mai interesante!*

Oare cum sunau versurile aceluia cântec pe care-l răcnea uneori Larry de pe Honda lui, când mergeau împreună? *Alo, Centrala, ce se întâmplă cu linia voastră? Vreau să vorbesc cu...*

Să vorbesc cu cine? Tocmai asta era întrebarea, nu?

Își aminti cum folosise odată planșeta, la colegiu. Asta se întâmplase cu mai mult de doisprezece ani în urmă... ca și cum ar fi fost ieri. Urcase la etajul al treilea al căminului, ca să întrebe pe cineva, pe Rachel Timms, despre o temă de la cursul de terapie corectivă, pe care-l urmau împreună. Camera era plină de fete, cel puțin șase sau opt, care chicoteau și râdeau pe întrecute. Nadine își aminti că se purtau ca și cum ar fi fost amețite de ceva, marijuana sau poate chiar un drog mai puternic.

— Potoliți-vă! le ceru Rachel, care râdea și ea. Cum vă închipuiți că spiritele acceptă să comunice cu voi, dacă vă purtați ca o ceată de măgăruși?

Ideea de măgăruși care râd li se păru nemaipomenit de comică, și în încăpere se stârni un nou hohot uriaș. Planșeta stătea ca și acum, un păianjen triumfiar sprijinit pe trei picioare scurte, cu creionul îndreptat în jos. În timp ce ele chicoteau, Nadine ridică un teanc de pagini mari, rupte din caietul de schițe, și-și aruncă privirea spre "mesajele din planul astral" deja recepționate.

Tommy pretinde că iar ai făcut duș de căpșune.

Mama zice că c sănătoasă.

Ciunga! Ciunga!

John e de părere că nu te mai beși în așa hal dacă nu mai mănânci FASOLE DE LA COFETĂRIE!!!!

Și altele, la fel de idioate.

Râsul se potolise între timp și erau pregătite s-o ia de la capăt. Trei fete stăteau pe pat, fiece atângând cu vârful degetului o altă latură a planșetei. Câteva secunde, nu se întâmplă nimic. Placa începu apoi să tremure.

— Tu ai mișcat-o, Sandy! o acuză Rachel.

— Ba nu!

— Șșșș!

Placa tremură iarăși, iar fetele rămaseră nemișcate. Se mișcă, se opri, apoi se mișcă din nou. Trasă litera T.

— Tu-ți..., zise Sandy.

— Ba să te aia pe tine, interveni altcineva, și fetele se puseră iar pe râs.

— Șșșș! le admonestă Rachel cu severitate.

Planșeta începu să se miște mai repede, desenând literele A,T,A.

— Tata, tata, aici ți-e fata, spuse Patty nu-mai-știu-cum, râzând. Probabil că-i taică-meu. A murit dintr-un atac de cord, când aveam trei ani.

— Uite, scrie mai departe, le atrase Sandy atenția. Z,I,C,E scrise planșeta cu greu.

— Ce se-ntâmplă aici? îi șopti Nadine unei necunoscută înalte, cu față de cal, care privea cu mâinile înfipite în buzunare, aparent foarte dezgustată.

— O grămadă de fete, jucându-se cu un lucru pe care nu-l înțeleg, îi răspunse fata cu față de cal, tot în șoaptă. Asta se întâmplă.

— TATA ZICE CĂ PATTY, citi Sandy. Să știi că-i chiar taică-tău, Pats.

Un nou val de râs.

Fata cu față de cal purta ochelari. Acum își trase mâinile din buzunarele salopetei și-și scoase ochelarii de pe nas. Și-i șterse și-i explică Nadinei, vorbind încet:

— Planșeta este un instrument utilizat de persoanele dotate cu puteri psihice și de medii. Kinesteologii...

— Care anume "ologi"?

— Savanții care studiază mișcarea și interacțiunile dintre mușchi și nervi.

— Aha.

— Ei pretind că planșeta răspunde de fapt la mișcările imperceptibile ale mușchilor, ghidate probabil nu de zona conștientă, ci de cea subconștientă a minții. E de la sine înțeles, cei dotați cu puteri paranormale sunt de părere că planșeta este pusă în mișcare de entități din lumea spiritelor...

Fetele adunate în jurul jocului izbucniră iarăși în hohote isterice. Nadine se uită peste umărul fetei cu față de cal și văzu că mesajul arăta acum astfel: TATA ZÎCE CĂ PATTY AR TREBUI SĂ NU SE MAI DEA.

— ... tot timpul la toaletă, sugeră altă fată din cercul de spectatoare, spre amuzamentul tuturor.

— Oricum ai lua-o, ele doar se amăgesc cu obiectul acela, spuse fata cu față de cal, pufnind disprețuitor. E cât se poate de nechibzuit. Atât mediile cât și oamenii de știință spun că scrierea automată poate fi deosebit de periculoasă.

— Crezi că spiritele au o dispoziție neprietenosă în seara asta? o întrebă Nadine din vârful buzelor.

— Poate că spiritele nu sunt *niciodată* prietenoase, îi răspunse fata, măsurând-o cu severitate. Sau te poți alege cu un mesaj din partea subconștientului tău, pe care nu erai deloc pregătită să-l primești. Există cazuri bine știute când scrierea automată a scăpat total de sub control, știi? Există oameni care și-au ieșit din minți din cauza asta.

— Vai, mi se pare cam exagerat. Nu e vorba decât de un *joc*.

— Uneori jocurile devin lucruri foarte serioase.

Înainte ca Nadine să reușească să-i răspundă fetei cu față de cal, izbucni cel mai puternic hohot de râs de până atunci. Patty nu-mai-știu-cum căzuse din pat și zăcea pe podea, ținându-se de burtă și mișcând convulsiv din picioare. Mesajul complet suna astfel: 'TATA ZICE CĂ PATTY AR TREBUI SĂ NU SE MAI DEA ÎN BÂRCI CU LEONARD KATZ.

— *Tu* ai făcut asta! o acuză Patty pe Sandy, după ce se ridică din nou.

— Nu eu, Patty! Pe cinstea mea!

— Taică-tău a fost! Ți-a comunicat din Marele Dincolo! De Acolo, din Afară! îi spuse o altă fată lui Patty, cu vocea lui Boris Karloff, pe care o imita în chip strălucit, după părerea Nadinei. Să nu uiți că el este cu ochii pe tine, când îți dai iarăși chiloțeei jos pe bancheta din spate a Dodgeului lui Leonard.

Un nou acces de veselie întâmpină vorba de duh. Când râsul se potoli, Nadine se strecură până lângă Rachel și o prinse de braț. Dorea s-o întrebe despre temă și apoi să dispară neobservată.

— Nadine! strigă Rachel. Ochii ei scânteiau de bucurie, iar obrazii i se îmbujoraseră. Stai jos, o îndemnă ea, să vedem dacă spiritele au și pentru tine vreun mesaj!

— Nu, de fapt venisem doar ca să-mi dai tema pentru cursul de terapie cor...

— Vai, dă-o *naibii* de temă! Chestia asta e *importantă*, Nadine! Nu poți să scapi o asemenea ocazie! Trebuie neapărat să încerci. Haide, stai lângă mine. Janey, tu ocupă-te de partea cealaltă.

Janey se așeză vizavi de Nadine și, după mai multe îndemnuri insistente ale Rachelei Timms, Nadine se trezi atingând planșeta ușor, cu opt dintre degete. Fără să știe de ce, se uită peste umăr, la fata cu față de cal. Aceasta o fixă și clătină o dată încet din cap, iar lampa fluorescentă din tavan, reflectată de lentilele ochelarilor, îi preschimbă ochii în două fulgere albe de lumină.

Atunci avusese un moment de teamă, își aminti ea, privind la o altă planșetă, la lumina unei lanterne cu șase baterii, dar răspunsul pe care i-l dăduse fetei cu fața de cal îi reveni în minte — nu era decât un *joc*, pentru numele lui Dumnezeu, ce lucruri îngrozitoare s-ar fi putut petrece în mijlocul veseliei atâtor fete? Nadine nici nu-și putea imagina o atmosferă mai ostilă apariției unor spirite autentice, fie ele bune sau rele.

— Și acum, stați liniștite, le porunci Rachel. Spirite, aveți vreun mesaj pentru surioara noastră, cercetașa Nadine Cross?

Planșeta nu se clinti, iar Nadine se simți ușor jenată.

— Ala-bala-portocala, spuse fata care îl imitase pe Boris Karloff, vorbind de această dată — și la fel de izbutit — cu vocea lui Bullwinkle Moose. Spiritele vor *vorbi*!

Alte chicote.

— Șșșșt! se răsti Rachel.

Nadine își făcu socoteala că, dacă una dintre celelalte fete nu începea repede să miște planșeta, ca să mângăiească pentru ea indiferent ce mesaj stupid le trecea prin minte, avea s-o facă singură — s-o împingă încolo și înapoi și să scrie ceva scurt și dulce, HUO! de exemplu; apoi ar fi putut să-și ia tema și să plece.

Tocmai când era pe cale să încerce, planșeta i se smuci violent între degete. Creionul lăsă o linie diagonală groasă pe pagina imaculată.

— Hei! Nu-i frumos din partea voastră, spirite, spuse Rachel destul de nesigură pe tonul vocii ei. Tu ai mișcat, Nadine?

— Nu.

— Janey.

— Nu, pe bune.

Planșeta tresări iarăși, fiind la un pas să le sară dintre degete, alunecând spre colțul din stânga sus al hârtiei.

— Uau! exclamă Nadine. Ați simțit...

Simțiseră prea bine, deși atât Rachel cât și Jane Fargood au refuzat după aceea să mai discute cu ea despre cele întâmplate. Iar după seara respectivă nu mai fusesse foarte bine primită în camerele celor două, ca și cum fetelor le-ar fi fost puțin teamă să se afle în apropierea ei.

Obiectul prinsese deodată să vibreze, transmitându-le în mâini senzația pe care o ai atunci când atingi aripa unei mașini cu motorul mergând în ralanti. Tremurul era continuu și tulburător, căci se putea lesne constata că nu ele provocau mișcarea.

Se lăsase tăcerea. Pe fețele lor se vedea acea expresie caracteristică tuturor oamenilor care sunt martorii unei ședințe de spiritism în care se petrece ceva adevărat și neașteptat — masa începe să se clatine, se aud bătăi în perete, sau mediul începe să scoată teleplasmă cenușiu-fumurie pe nări. O expresie ce trădează o stare de *expectativă* relativă și ambiguă, dorința ca fenomenul declanșat să înceteze imediat, dar și ca desfășurarea lui să continue. Expresia unei însuflețiri înspăimântătoare și dezechilibrate... iar în momentele acelea figura omenească seamănă cel mai bine cu hârca ce pândește totdeauna la mai puțin de un centimetru sub piele.

— Opriți-vă! strigă pe neașteptate fata cu față de cal. Opriți-vă chiar acum, dacă vreți să nu regretați!

Jane Fargood ți-pă înspăimântată:

— *Nu pot să-mi mai desprind degetele!*

Cineva scoase un mic sunet-sughiț. În aceeași clipă, Nadine își dădu seama că nici ea nu se

putea desprinde de planșetă. Își încordă mușchii brațului, făcând efortul disperat să îndepărteze vârfurile degetelor, însă zadarnic.

— Gata, destul cu gluma, interveni Rachl cu voce gătită. Cine...

Fără veste, planșeta începu să scrie.

Se mișca fulgerător și implacabil, trăgându-le, rotindu-le și sucindu-le degetele și brațele într-un chip care ar fi putut părea comic dacă n-ai fi ținut cont de deznădejdea și neputința fetelor în fața acelei desfășurări de forțe. Retrăind scena, Nadine se gândise mai târziu că mâinile ei fuseseră prinse ca într-un aparat mecanic de făcut exerciții. Până atunci, scrisul fusese în litere bătoase și stângace, iar mesajele arătau ca și cum ar fi fost scrise de un copil de șapte ani. Scrisul era acum sigur și puternic... În litere mari și bine conturate, ce se înșirau în rânduri drepte pe pagina albă. Puterea ce fusese dezlănțuită era neînduplecată și răutăcioasă.

NADINE, NADINE, NADINE, apăruse pe pagină. CÂT DE MULT O IUBESC PE NADINE VREAU SĂ FIE A MEA SĂ O IUBESC PE NADINE SĂ FIE REGINA MEA DACĂ DACĂ DACĂ ÎȚI PĂSTREZI PURITATEA PENTRU MINE DACĂ ÎȚI PĂSTREZI CURĂȚENIA PENTRU MINE DACĂ EȘTI DACĂ EȘTI MOARTĂ PENTRU MINE MOARTĂ EȘTI

Planșeta se năpusti în josul foii și începu din nou.

EȘTI MOARTĂ CU TOȚI CEILALȚI EȘTI ÎN CARTEA MORȚILOR CU CEILALȚI NADINE ESTE MOARTĂ CU EI NADINE PUTREZEȘTE CU EI DACĂ NU DACĂ NU

Se opri. Tremură. Nadine gândi, nădăjdui — vai, cât de mult nădăjdui — că se terminase, și atunci fugi înapoi la marginea paginii și o luă de la capăt. Jane țipă jalnic. De uimire și spaimă, fețele celorlalte fete se transformaseră în niște ovale livide.

LUMEA LUMEA CURÂND LUMEA VA MURI ȘI NOI NOI NOI NADINE NADINE EU EU EU NOI NOI NOI SUNTEM NOI SUNTEM NOI

În clipa aceea, literele păreau să *urle*:

NOI SUNTEM ÎN CASA MORȚILOR NADINE

Cel din urmă cuvânt se întinse pe întreaga pagină, cu litere mari de trei centimetri, apoi planșeta se răsuci, lăsând în urmă o dâră lungă de grafit, ca un ultim țipăt. Pe urmă căzu pe podea și se sparse în două.

Timp de câteva secunde, totul încremenise, apoi Jane Fargoood izbucnise în hohote ascuțite și isterice de plâns. În cele din urmă urcase la etaj și administratoarea căminului, ca să vadă ce se întâmplă. Nadine își amintea că femeia fusese pe cale să cheme pentru Jane pe cineva de la cabinetul medical, dar fata reușise să-și revină puțin.

În tot acest răstimp, Rachel Timms stătuse așezată pe pat, calmă, dar palidă. După plecarea administratoarei și a colegelor (le părăsise și fata cu față de cal, care se simțea, fără îndoială, ca un profet neluat în seamă în propria lui țară), i se adresase Nadinei pe un ton egal și straniu:

— Cine era, Nadine?

— Nu știu, îi mărturisise Nadine.

Atunci, nu avea nici cea mai vagă idee. Atunci.

— Nu ai recunoscut scrisul?

— Nu.

— Păi, poate ar fi mai bine să iei... mesajul acela de dincolo, sau cc-o fi el și... să te întorci la tine în cameră.

— Tu m-ai rugat să mă așez! se răsti Nadine. De unde crezi tu că mi-aș fi putut imagina... că se va întâmpla una ca asta? N-am vrut decât să fiu politicoasă, pentru numele lui Dumnezeu!

Rachel avusese atâta bun-simț cât să se îmbujoreze, ba chiar să se scuze, cât de cât. Dar după aceea Nadine n-o prea mai văzuse la față, iar Rachel Timms fusese una dintre puținele fete pentru care ea simțise o atracție adevărată în cele dintâi trei semestre la colegiu.

De la întâmplarea aceea și până acum, nu mai atinsese niciodată vreun păianjen triunghiular din placă aglomerată.

Dar acum bătuse... ei, în sfârșit, bătuse ceasul, mai încăpea îndoială?

Cu adevărat.

Nadine se așeză pe banca de picnic și atinse ușor două dintre cele trei laturi ale planșetei, cu inima bătându-i puternic în piept. O simți cum începe să se miște aproape instantaneu sub buricele degetelor, ca o mașină cu motorul pornit. Cine oare era șoferul? Cine era el *cu adevărat*? Cine avea să se suie, să trântască portiera și să-și pună mâinile bronzate pe volan? Al cui picior, greu și brutal, încălțat într-o cizmă veche și prăfuită de cowboy, se va lăsa asupra accelerației și o va duce... unde?

Șoferule, încotro ne duci?

Lipsită de orice ajutor, lipsită de speranța de a mai primi vreun ajutor, Nadine stătea încremenită, pe banca din apropierea piscului Flagstaff, în tunelul negru al dimineții, cu ochii cășcați, având senzația, mai mult decât oricând, că se află pe un hotar. Cu toate că privea spre răsărit, simțea prezența *lui* venind din spate, apăsând-o cu toată forța, trăgând-o în jos ca o greutate legată de picioarele unei moarte: prezența întunecată a lui Flagg, copleșind-o în valuri regulate și neînduplecate.

Undeva, în noapte, omul negru bântuia; femeia rosti două cuvinte, ca pe o incantație adresată tuturor spiritelor negre care au fost vreodată — incantație și invitație, totodată:

— Te ascult.

Sub degetele ei, planșeta începu să scrie.

Această întrunire s-a desfășurat în apartamentul lui Stu Redman și Fran Goldsmith. Au fost prezenți toți membrii Comitetului din Free Zone.

Stu Redman ne-a adresat tuturor, inclusiv lui însuși, felicitări cu prilejul alegerii în Comitetul Permanent. A făcut propunerea să fie întocmită o scrisoare de mulțumire adresată lui Harold Lauder și semnată de toți membrii Comitetului, propunere acceptată în unanimitate.

Stu: "De îndată ce terminăm cu chestiunile mai vechi, Glen Bateman vrea să discutăm două probleme noi. Nici eu nu știu mai mult decât voi în clipa de față, dar bănuiesc că este vorba și despre următoarea adunare publică. Am dreptate, Glen?"

Glen: "Voi aștepta să-mi vină rândul."

Stu: "Așa-i cheliosu' și pace. Principala diferență dintre un bețivan bătrân și un bătrân profesor de colegiu constă în aceea că profesorul își așteaptă rândul ca să-ți vorbească până-ți face capul mare."

Glen: "Îți mulțumesc pentru aceste adevărate perle de înțelepciune, East Texas."

Fran interveni, spunând că se bucură văzând cât de bine se distrează Stu și Glen, dar că dorea să afle când vor trece la treabă, având în vedere că emisiunea ei favorită de televiziune începe la ora 9. Comentariul a fost primit cu mai multă veselie decât s-ar fi convenit, probabil.

Primul nostru subiect serios de discuție a fost cel legat de iscoadele care urmau să fie trimise spre vest. Recapitulând, comitetul a hotărât să le ceară Judelui Farris, lui Tom Cullen și Daynei Jurgens să plece în misiune. Stu a sugerat ca persoanele care făcuseră propuneri să discute, fiecare în parte, cu propriul lor candidat — adică, Larry Underwood cu Judele, Nick, ajutat de Ralph Brentner, cu Tom, iar Sue cu Dayna.

Nick a spus că pregătirea lui Tom ar putea dura câteva zile, iar Stu a adăugat că ajunseseră astfel și la stabilirea momentului când urmau să fie trimiși. După părerea lui Larry, nu era bine să fie expediați împreună, ca să nu fie prins tot grupul o dată. Continuă, afirmând că atât Judele cât și Dayna vor bănuși că vom trimite mai mulți spioni dar, de vreme ce nu cunosc numele, nu vor putea să trângănească. Fran spuse că "a trângăni" nu i se părea deloc cuvântul nimerit, gândindu-ne la ce le-ar putea face omul din vest — dacă este om.

Glen: "Eu n-aș fi așa de sumbru în locul tău, Fran. Dacă acceptăm că Adversarul nostru posedă o inteligență cel puțin minimă, va ști că nu le vom comunica... operativilor noștri, cred că așa i-am putea numi... informații pe care le considerăm vitale pentru el. Prin urmare, își va da seama că tortura nu-i va fi de prea mare folos."

Fran: "Cu alte cuvinte, îi va bate pe umăr și lă va zice să nu mai facă, altă dată, așa ceva? Mai degrabă s-ar putea să-i supună la chinuri tocmai pentru că-i *place* să tortureze. Ce părere ai de asta?"

Glen: "Nu văd ce-aș mai putea spune."

Stu: "Am luat deja această decizie, Frannie. Am căzut de acord că ne trimitem oamenii într-o situație periculoasă și știm prea bine că nu ne-a fost ușor să luăm o asemenea hotărâre."

Glen propuse să acceptăm următoarea programare provizorie: Judele să plece la 26 august, Dayna la 27, iar Tom la 28, nici unul dintre ei neștiind despre ceilalți și pornind pe căi diferite. Asta ar lăsa și timpul necesar pregătirii lui Tom, adăugă el.

Nick spuse că, exceptându-l pe Tom Cullen, căruia i se va impune când să se întoarcă, prin intermediul sugestiei posthipnotice, ceilalți doi vor fi liberi să se întoarcă atunci când propria lor judecată le va impune, ținând cont de rolul pe care-l va juca și vremea — deoarece chiar înainte de prima săptămână a lui octombrie poate să ningă mult în munți. Nick a fost de părere să-i sfătuim să nu rămână în vest mai mult de trei săptămâni.

Fran spuse că puteau ocoli spre sud, dacă începea să ningă devreme în munți, dar Larry o contrazise, atrăgând atenția că, în acest caz, ar fi întâlnit în calea lor lanțul Sangre de Cristo și singura posibilitate ar fi rămas să meargă mult spre sud, până în Mexico. Drept pentru care nu i-am mai vedea la față până la primăvară.

Dată fiind această situație, Larry sugera că ar fi mai bine să-i oferim Judelui un avans oarecare. Propuse data de 21 august, adică poimâine.

Cu aceasta, s-a închis subiectul Cercetașilor... sau al spionilor, dacă preferați.

Apoi i s-a dat cuvântul lui Glen; transcriu din înregistrarea pe bandă:

Glen: "Aș vrea să vă propun să convocăm o a doua adunare publică pe 25 august, și am să vă spun câteva lucruri pe care ar fi bine să le abordăm cu acest prilej. Pentru început, vă voi arăta un lucru care s-ar putea să vă surprindă. Am pornit de la premisa că în Free Zone ar exista circa șase sute de persoane, căci Ralph a ținut o evidentă admirabilă și precisă a celor veniți în *grupuri mari*, iar noi ne-am întemeiat presupunerile legate de populație tocmai pe aceste cifre. Dar au mai existat și oameni care au ajuns aici singuri, poate și câte zece pe zi. Prin urmare, astăzi m-am dus la sala din Chautauqua Park cu Leo Rockway și am numărat locurile. Se ridică la șase sute șapte. Oare asta nu vă sugerează nimic?"

Sue Stern a fost de părere că nu avea cum să fie corect, pentru că persoanele care nu-și găsiseră loc rămăseseră în spate sau se așezaseră pe intervale. Atunci ne-am dat cu toții seama unde bătea Glen, iar comitetul a rămas trăsniț, nu cred să existe un cuvânt mai potrivit.

Glen: "Nu există nici o cale de a estima cât de cât numărul celor care stăteau jos și în picioare, dar din câte îmi aduc eu aminte de la adunare, mă simt obligat să susțin că cifra de o sută nu este deloc exagerată. Deci în Free Zone locuiesc acum mai bine de șapte sute de oameni. Ca urmare a descoperirii făcute de Leo și de mine, propun ca un punct de pe agenda adunării să fie alcătuirea unui Comitet pentru Recensământ."

Ralph: "Bată-mă să mă bată! Și asta numai din cauza mea."

Glen: "Nu, nu-i vina ta. Pe umerii tăi stau cel puțin vreo zece treburile diferite, și cred că suntem cu toții de acord că te-ai descurcat cum nu se poate mai bine..."

Larry: "Să știi că da."

Glen: "... dar, chiar dacă ne-au venit numai câte patru singuratici pe zi, tot se adună cam treizeci pe săptămână. Iar eu cred că e vorba mai degrabă de doisprezece sau paisprezece. N-

au obiceiul să se înfățișeze înaintea unuia dintre noi, ca să anunțe că au venit, iar acum, după ce a plecat Mother Abigail, nu-i mai poți controla."

Fran Goldsmith a susținut propunerea lui Glen de a introduce Comitetul pentru Recensământ pe agenda adunării din 25 august, comitetul respectiv urmând să răspundă de păstrarea evidenței tuturor locuitorilor din Free Zone.

Larry: "Aș fi întru totul de acord, dacă ar exista un motiv valabil și practic. Dar..."

Nick: "Dar ce, Larry?"

Larry: "Păi... nu avem oare suficiente lucruri cu care să ne batem capul? La ce ne trebuie toată birocrăția asta idioată?"

Fran: "Chiar acum mi-a venit în minte un motiv valabil, Larry."

Larry: "Care-i acela?"

Fran: "Dacă Glen are dreptate, înseamnă că va trebui să închiriem o sală mai mare pentru adunarea următoare. Mi se pare important. Nu avem cum să-i înghesuim în Chautauqua Auditorium pe cei opt sute de oameni care se vor afla aici până pe 25."

Ralph: "Isuse, chestia asta nu mi-a dat prin cap. V-am zis, doar, oameni buni, nu sunt făcut pentru o treabă ca asta."

Stu: "Liniștește-te, Ralph, te descurci nemaipomenit."

Suc: "În concluzie, unde o să ținem adunarea aia?"

Glen: "Stai puțin, stai puțin. Să le luăm pe rând. Mai întâi, avem de votat o propunere!"

S-a aprobat cu 7-0 includerea Comitetului pentru Recensământ pe ordinea de zi a următoarei întruniri publice.

Stu propuse apoi să ținem întrunirea la 25 august, în Munzinger Auditorium, o sală de mai mare capacitate — probabil peste o mie de locuri.

Glen ceru atunci din nou cuvântul.

Glen: "Înainte de a merge mai departe, aș dori să subliniez că mai există un motiv în favoarea organizării Comitetului pentru Recensământ, ceva mai serios decât acela de a ști exact câta băutură și câte pungi de cartofi prăjiți să pregătim pentru petrecere. *Trebuie* să știu cine vine... dar ar mai trebui să știu și cine pleacă. Poate că nu-i decât un acces de paranoia, dar aș fi în stare să jur că erau niște fețe cu care mă obișnuisem și care acum au dispărut. Oricum, după vizita la Chautauqua Auditorium, Leo și cu mine ne-am dus la Charlie Impening. Și, ce să vezi! Casa era goală. Lucrurile lui Charlie dispăruseră, ca și licența lui în științe agricole."

Agitație în sânul comitetului și destule înjurături care, deși pîine de culoare, nu-și găsesc locul în acest proces-verbal.

Ralph întrebă ce câștig am avea știind cine a plecat, exprimându-și părerea că, dacă niște tipi de teapa lui Impening vor să plece de partea cealaltă, la Omul Întunecat, ar trebui să fim bucuroși că am scăpat de ei.

Mai mulți membri ai comitetului îl aplaudară pe Ralph, care se înroși ca un școlar, dacă mi-este permis să adaug.

Sue: "Nu, eu înțeleg ideea lui Glen. Ar fi ca o scurgere permanentă de informații."

Ralph: "Ei bine, și ce putem face? Îi vârm în temniță?"

Glen: "Oricât ar suna de urât, consider că trebuie să ne gândim foarte serios la această posibilitate."

Fran: "Nu, domnule. Să trimitem spioni... asta încă pot accepta. Dar ca să închidem oameni veniți aici pentru simplul motiv că nu le convine cum facem noi diverse lucruri? Doamne, Glen! Astea sunt lucruri care țin de poliția secretă!"

Glen: "Da, cam la asta se ajunge. Dar poziția noastră aici este extrem de precară. Mă pui în postura celui care trebuie să pledeze în favoarea represiunii, ceea ce consider total nedrept. Te întreb dacă ești de părere că trebuie să permitem un asemenea export de inteligență, gândindu-ne și la Adversar."

Fran: "Mie tot nu-mi place. În anii cincizeci, Joe McCarthy avea comunismul. Noi îl avem pe Omul Întunecat. Ce bine de noi."

Glen: "Fran, ai fi dispusă să accepți riscul plecării cuiva de aici cu o informație-cheie în buzunar? Cum ar fi aceea că Mother Abigail a dispărut, de exemplu?"

Fran: "Și Charlie Impening poate să-i spună atâta lucru. Ce alte informații-cheie avem, Glen? Nu cumva aceea că bâjbăim mai tot timpul și nu dăm de nici un fir?"

Glen: "Ții cumva să cunoască numărul și forța noastră? Cum ne descurcăm cu partea tehnică? Că nu avem nici măcar un doctor, până în clipa de față?"

Fran îi spuse că preferă asta, decât să înceapă să bage oamenii la pușcărie pe motiv că nu le place cum facem noi una și alta. Stu propuse atunci să amânăm întreaga discuție, părerile fiind absolut divergente. Propunerea a fost adoptată, cu votul lui Glen împotriva.

Glen: "Ați face bine să vă obișnuiți cu gândul că vă veți înfrunta cu asta mai devreme sau mai târziu, de presupus că mai devreme. E și așa suficient de rău că Charlie Impening își va vărsa tot sacul înaintea lui Flagg. Nu trebuie decât să vă puneți întrebarea dacă doriți să multiplicați ceea ce știe Impening cu un factor x oarecare. Ei bine, nu mai contează, ați votat să amânăm. Dar mai există un lucru... am fost aleși pe o perioadă nedeterminată, s-a gândit vreunul dintre voi la asta? Nu știu dacă vom funcționa șase săptămâni, șase luni sau șase ani. După părerea mea, un an ar fi cel mai potrivit... am ajunge astfel la sfârșitul începutului, folosind formularea lui Harold. Aș dori să se discute propunerea asta la următoarea noastră adunare publică."

O ultimă chestiune și am terminat. Guvernarea prin intermediul adunării generale municipale — forma de organizare existentă aici, noi fiind în postura de aleși ai orașului — va funcționa o vreme, până ce numărul nostru ar spori la circa trei mii de persoane, dar când se va aduna prea multă lume, întrunirile publice vor începe să fie dominate de indivizi și găști, fiecare cu interesele și ideile lor personale... fluorurarea provoacă sterilitate, hai să ne punem în știu ce fel de drapel și lucruri de soiul ăsta. Părerea mea ar fi să ne gândim cu toată seriozitatea cum să transformăm Bouldcr într-o republică până cel târziu iarna următoare sau începutul

primăverii."

S-au schimbat câteva păreri neoficiale în legătură cu ultima propunere a lui Glen, dar nu s-a adoptat nici o hotărâre, deocamdată. I se dădu cuvântul lui Nick, care-i întinse o foaie de hârtie lui Ralph.

Nick: "Scriu acestea în dimineața zilei de 19, în vederea ședinței de diseară, și-l voi ruga pe Ralph să le citească la sfârșitul ședinței. A fi mut ridică o mulțime de piedici, dar m-am străduit să mă gândesc la toate implicațiile posibile ale propunerii pe care sunt pe cale s-o fac. Aș dori ca pe ordinea de zi a următoarei noastre întruniri publice să fie inclus și următorul punct: «Să stabilim dacă Free Zone va consimți să creeze un Departament al Legii și Ordinii, sub conducerea lui Stu Redman.»"

Stu: "Îmi arunci în spate un lucru copleșitor, Nick."

Glen: "Interesant. Ne întoarcem la ceea ce discutăm acum câteva minute. Lasă-l să termine, Stuart... pe urmă îți vine și ție rândul."

Nick: "Sediul acestui Departament al Legii și Ordinii ar urma să fie în Judecătoria Districtului Boulder. Stu ar avea dreptul să numească maxim treizeci de reprezentanți-adjuncți, peste treizeci doar cu aprobarea prin vot a Comitetului Zonei Libere, iar peste șaptezeci doar cu aprobarea prin vot, în cadrul adunării publice din Free Zone. Aceasta este rezoluția pe care aș vrea s-o văd pe agendă. E de la sine înțeles că aprobarea noastră nu are nici o valoare atât timp cât n-o acceptă și Stu."

Stu: "Al naibii de corect!"

Nick: "Ne-am dezvoltat suficient ca să fie *cu adevărat* nevoie de lege. Altfel, riscăm să pierdem evenimentele de sub control. Avem cazul băiatului acela, Gehringer, care a avut ideea să-și mână mașina de curse pe Pearl Street. După mai multe tururi, a făcut mașina zob și, spre norocul lui, nu s-a ales decât cu o tăietură pe frunte. Ar fi putut să moară sau să accidenteze mortal pe cineva. Acum, toți cei care l-au văzut gonind au știut de la început că nu se va sfârși bine, vedeai scris «necaz» cu litere de-o șchioapă, cum ar fi zis Tom. Dar nimeni n-a simțit că ar avea căderea să-l oprească, tocmai pentru că lipsea autoritatea respectivă. Asta pe de o parte. Pe urmă, mai există și Rich Moffat. Probabil o parte dintre voi știu cine este Rich, dar pentru cei care nu-l cunosc, el este probabil singurul alcoolic din Zonă. Cât rămâne treaz, e o persoană destul de decentă, dar când se îmbată, pur și simplu devine iresponsabil și, din păcate, este beat mai tot timpul. Acum trei sau patru zile, fiind în stare de ebrietate, s-a hotărât să spargă toate vitrinele de pe Arapahoe. Când și-a mai revenit puțin am stat de vorbă cu el — discuție în felul meu, se înțelege, prin scris — și s-a arătat destul de rușinat. Arăta înapoi pe drumul pe care venise și zicea: «la uită-te. Uită-te ce-am făcut. Am umplut trotuarele de cioburi! Ce-ar fi să se taie vreun copil în ele? Vina ar fi doar a mea.»"

Ralph: "Nu simt nici un fel de milă pentru el. De nici un fel."

Fran: "Haide, haide, Ralph. Știm cu toții că alcoolismul este o boală."

Ralph: "Boală, pe mă-sa. E vicios până-n măduva oaselor, asta e."

Stu: "Iar voi doi provocați dezordine. Vă rog să lăsați vorba."

Ralph: "Te rog să mă ierți, Stu. De acum mă voi mulțumi să citesc scrisoarea lui Nick, fără alte comentarii."

Fran: "Iar eu am să mă abțin cel puțin două minute, domnule președinte. Vă promit."

Nick: "Ca să scurtăm povestea, i-am găsit lui Rich o mătură și a curățat toată porcăria pe care-o făcuse. Ba chiar s-a descurcat laudabil. Însă a întrebat — pe bună dreptate — de ce nu l-a oprit nimeni. În zilele de demult, un tip ca Rich nu avea cum să pună mâna pe alcool de asemenea tărie și în asemenea cantități, indiferent ce-ar fi făcut; băieții de teapa lui Rich erau băutori cronici de vin. Dar acum există cantități incredibile de băuturi peste tot, e suficient să întinzi mâna și să ți le iei de pe rafturi. Mai mult, sunt foarte convinși că Rich n-ar fi trebuit să fie lăsat să spargă mai mult de două vitrine; iar el a distrus toate geamurile de pe latura sudică a străzii, cale de trei blocuri. Nu s-a oprit decât din cauză că obosise. Mai am doar un singur exemplu: am avut un caz în care un bărbat, al cărui nume nu-l voi menționa, a descoperit că femeia lui, nu o voi numi nici pe ea, își petrecea pe ascuns după-amiezele cu un alt bărbat. Presupun că știm cu toții despre cine e vorba."

Sue: "Mda, presupun că știm. Un tip cu pumnii tari."

Nick: "Oricum, omul despre care povestesc i-a bătut pe intrus și apoi pe femeia în cauză. Pentru noi, cei de aici, nu cred că are importanță cine avea dreptate sau nu..."

Glen: "Aici greșești, Nick."

Stu: "Lasă-l să termine, Glen."

Glen: "Sigur că da, dar aș vrea să revin, după aceea, la un anume punct."

Stu: "Foarte bine. Continuă, Ralph."

Ralph: "Da... de acum, nu mai c mult până la capăt."

Nick: "...deoarece singurul lucru care contează este acela că bărbatul respectiv a comis un delict de drept comun, atac cu violență fizică, și se află încă în libertate. Dintre cele trei cazuri, acesta din urmă îi îngrijorează cel mai tare pe cetățenii de rând. Avem de-a face aici cu un adevărat ghiveci, o societate de o extremă diversitate, în care se vor naște o serie de conflicte și de fricțiuni. Cred că nici unul dintre noi nu-și dorește la Boulder o atmosferă gen vestul sălbatic. Gândiți-vă numai în ce situație ne-am fi găsit dacă bărbatul acela nu se mulțumea să-i bată, ci avea ideea să-și ia un pistol calibru 45 de la cine știe ce munte de pietate și să-i împuște pe amândoi. Chiar și în cazul acesta, criminalul s-ar fi aflat în libertate."

Sue: "Doamne, Nicky, ce mai e și asta? De ce-ți vin asemenea gânduri negre?"

Larry: "Mda, sună foarte dur, dar arc dreptate. Există o veche zicală, circula în Marină, cred: «Un lucru care *ar putea* să se strice, o să se strice *cu adevărat*.»"

Nick: "Stu este de pe acum moderatorul ședințelor noastre de comitet și publice, cu alte cuvinte oamenii îl consideră o persoană cu autoritate. Iar eu îl socotesc pe Stu un om de calitate."

Stu: "Îți mulțumesc pentru cuvintele frumoase, Nick. Presupun că n-ai observat că port

pantofi cu toc, ca să par mai înalt. Vorbind serios însă, voi accepta propunerea, dacă așa vreți. Nu-mi doresc câtuși de puțin afurisita asta de slujbă — din câte am văzut eu prin Texas, munca poliștilor se reduce mai ales la Curățatul borăturii de pe cămașă, când dai peste o pacoste ca Rich Moffat, sau la alungarea de pe șosele a tonților ca Gehringer. Tot ceea ce pretind este ca în propunerea pe care o supunem întrunirii publice să fie prevăzut același termen limită de un an pe care l-am prevăzut și pentru comitet. Am de gând să spun foarte limpede că mă retrag după trecerea acestui an. Dacă mi se acceptă punctul de vedere, e-n regulă."

Glen: "Consider că pot să-ți dau un răspuns afirmativ, în numele tuturor. Doresc să-i mulțumesc lui Nick pentru mișcune și vreau să fie consemnat în procesul-verbal că o consider o dovadă de geniu. Și susțin mișcunea."

Stu: "Foarte bine, mișcunea a fost acceptată. Există vreun comentariu?"

Fran: "Da, există un comentariu. Aș avea o întrebare. Dacă-ți zboară ceva creierii?"

Stu: "Nu cred că..."

Fran: "Sigur, tu nu *crezi*. Nu *crezi* că se poate întâmpla. Ce-mi va spune mie Nick, dacă se va dovedi că voi toți *v-ați înșelat*! «Vai, ce rău îmi pare, Fran?» Așa o să mă consoleze el? «Bărbatul tău e la judecătorie, cu un glonț în cap, probabil că am făcut o *greșeală*.» Pentru numele lui Dumnezeu, eu o să am în curând un *copil*, iar voi, oameni buni, vreți să faceți din el un fel de *Pat Garrett*?"

Au urmat încă zece minute de discuții, majoritatea irelevante; iar Fran, a dumneavoastră supusă secretară, a tras o porție bună de plâns, după care s-a potolit. Votul în favoarea propunerii lui Stu pe postul de Șerif al Free Zone a fost de 6-1, pentru că de această dată nimic nu a convins-o pe Fran să-și schimbe votul. Glen a cerut să i se dea cuvântul pentru o ultimă chestiune, înainte de ridicarea ședinței.

Glen: "Nici de această dată nu e vorba de o mișcune, ci de o simplă idee, pe care nu o vom vota, ci la care ar fi bine să ne gândim. Mă întorc la cel de-al treilea exemplu de probleme de încălcare a legii și ordinii dat de Nick. A descris cazul și a încheiat afirmând că n-ar trebui să fim preocupati de cine are dreptate și cine nu. Consider că greșește. Stu este unul dintre cei mai onești bărbați pe care i-am întâlnit eu. *Dar aplicarea legii în lipsa unui sistem judecătoresc nu înseamnă justiție*. Ci doar vigilență și impunerea ordinii cu pumnul. Să presupunem că individul acela, pe care-l cunoaștem cu toții, chiar ar fi pus mâna pe un 45 și i-ar fi curățat pe femeia lui și pe iubit. Să mai presupunem că Stu, în calitate de șerif al nostru, s-ar fi dus, l-ar fi luat de guler și l-ar fi pus la răcoare. Și pe urmă? Cât îl ținem acolo? Legal vorbind, nu putem să-l ținem deloc, cel puțin potrivit Constituției pe care am adoptat-o ieri seară, deoarece, după acel document, un om este inocent până ce i-a fost dovedită vinovăția, într-un tribunal. Noi toți știm că l-am ținut închis, *de l'apt*. Nu ne-am simțit în siguranță, știind că el băntuie liber, pe străzi! Prin urmare, am proceda astfel, deși este absolut nconstituțional, deoarece atunci când siguranța și constituționalitatea se află în contradicție, siguranța are întotdeauna întâietate. Dar este în interesul nostru ca siguranța și constituționalitatea să devină sinonime, cât mai repede cu putință. Trebuie să ne gândim la un sistem judecătoresc."

Fran: "Mi se pare foarte interesant și sunt de acord că este un lucru la care trebuie să ne gândim, dar acum am de gând să propun ridicarea ședinței. E târziu, iar eu sunt extrem de obosită."

Ralph: "Să știi că eu susțin propunerea asta. Hai să discutăm despre tribunale data viitoare. Capul mi-e atât de plin la ora asta, că simt cum se tot umflă și se rotunjește. Reinventarea țării e mult mai complicată decât s-ar fi zis la început."

Larry: "Amin."

Stu: "S-a făcut propunerea să suspendăm ședința. Ce părere aveți despre asta, oameni buni?"

Mișcunea a fost votată cu 7-0.

Frances Goldsmith, Secretară

— De ce te oprești? Întrebă Fran, văzând că Stu se apropie de trotuar și-și lasă picioarele pe pământ. Mai avem un bloc.

Ochii ei mai erau roșii din cauza lacrimilor vărsate în timpul ședinței, iar Stu n-o mai văzuse niciodată în asemenea hal de oboșală.

— Funcția aia de șerif..., începu el.

— Stu, nu vreau să discutăm despre asta.

— Cineva trebuie să-o facă, draga mea. Nick avea dreptate. Logic vorbind, nu putea fi ales altcineva.

— S-o ia toți dracii de logică. Dar cu mine și cu copilul cum rămâne? În asta nu există nici un fel de logică, Stu?

— Cred că știi foarte bine ce-ți dorești pentru copil, îi răspunse el cu voce domoală. Nu mi-ai spus de atâtea ori? Vrei să vină într-o lume care a intrat pe făgașul ei, cât de cât. Preferi ca el... sau ea să se afle în afara primejdiei. Și eu îmi doresc același lucru. Dar n-am vrut să spun asta de față cu toți, pentru că asta e problema noastră. Tu și copilul sunteți două dintre motivele principale pentru care am acceptat.

— Știam, recunosc eu cu voce stinsă și găuită.

Bărbatul îi puse degetele sub bărbie și-i ridică fața către el. Îi zâmbi, iar Fran făcu și ea efortul să-i răspundă cu un surâs care trăda extenuarea și cu lacrimi ce îi picurau de pe obraz.

— Totul va fi bine, îi promise el.

Ea clătina încet din cap, înainte și înapoi, și câteva lacrimi se risipiră în noaptea caldă de vară.

— Eu cred că nu, spuse ea. Nu, nu pot spera că va fi așa cum spui tu.

Rămase trează până târziu, în miez de noapte, gândindu-se că nu poți obține căldura decât dacă faci foc — Prometeu s-a ales cu ochii scoși din pricina asta — iar dragostea se plătește întotdeauna cu sânge.

Un sentiment de certitudine stranie o cuprinse încetul cu încetul — paralizând-o ca o anestezie — anume că vor sfârși într-o baie de sânge. Gândul acesta o făcu să-și împreuneze mâinile, protector, deasupra pântecelui și, pentru prima oară după multe săptămâni, își reaminti visul: Omul Întunecat cu rânjetul... și cu umerașul lui strâmb.

Pe lângă faptul că în timpul liber se ocupa de căutarea lui Mother Abigail, împreună cu un grup de voluntari, Harold Lauder făcea parte din Comitetul pentru înhumări; pe 21 august, își petrecu o bună parte din zi într-un camion de gunoi, împreună cu alți cinci bărbați, purtând cu toții cizme, haine de protecție și mănuși groase, din cauciuc. Șeful Comitetului pentru Înhumări, Chad Norris, era plecat în punctul denumit de el, cu un calm aproape înspăimântător, Șantierul Funerar Numărul 1. Se afla la cincisprezece kilometri sud-vest de Boulder, într-o zonă în care exista o fostă carieră de cărbune. Locul arăta acum pustiu și gol ca munții de pe lună, sub soarele arzător de august. Chad nu acceptase postul decât după tergiversări, pentru că fusese odată asistent al unui antreprenor de pompe funebre la Morristown, New Jersey.

— Nu-i o întreprindere prea atrăgătoare, le spusese el în dimineața respectivă, la Greyhound Bus Terminal dintre Arapahoe și Walnut, care devenise baza de operații a comitetului lor. Își aprinse un Winston cu un chibrit de lemn și le surâse celor douăzeci de oameni din jur. Adică, o întreprindere de acest soi nu e nici o scofală, dacă vreți să mă credeți pe mine, te bagă în pământ și cam atât.

Câțiva îi răspunseră cu zâmbete forțate, dintre care cel mai larg îi aparținea lui Harold. Stomacul lui ghiorăia fără încetare, căci nu îndrăznise să mănânce nimic de dimineață. Nu fusese convins că mâncarea ar fi rămas la locul ei, ținând cont de natura muncii. Ar fi putut foarte bine să se limiteze la căutarea lui Mother Abigail și nimeni n-ar fi scos o vorbă de protest, deși ar fi trebuit să fie limpede pentru oricare persoană din Free Zone care gândea (dacă mai *existau* și alte persoane care gândeau, în afară de el — iată o problemă discutabilă) că a o căuta cu doar cincisprezece voluntari era un exercițiu comic, dacă țineai cont de miile de kilometri pătrați de păduri și câmpii din jurul Boulderului. Desigur, exista și posibilitatea ca ea să nu fi plecat *deloc* din Boulder, la care aparent nu se gândise nimeni (ceea ce nu-l surprindea pe Harold câtuși de puțin). Putea să se fi stabilit într-o casă oarecare, în afara centrului orașului, și ar fi fost imposibil s-o găsească, dacă nu făceau o razie din casă în casă. Redman și cu Andros nu protestaseră atunci când Harold le propusese ca acest Comitet pentru Căutare să acționeze la sfârșitul săptămânii și seara, ceea ce-i sugerase lui Harold că și ei se consolaseră cu închiderea cazului respectiv.

Ar fi putut să-și domolească zelul, însă cine este omul cel mai iubit în orice comunitate? Cine se bucură de cea mai mare încredere? Ei bine, cel care îndeplinește treaba cea mai murdară, desigur, și o face cu zâmbetul pe buze. Cel care face treaba pe care tu însuți nu te încumetezi s-o începi.

— Trebuie să vă închipuiți că îngropați niște bârne de lemn, le spuse Chad. Dacă reușiți să vă fixați în minte lucrul acesta, vă descurcați. Unii dintre voi vor trebui poate să vomite aici, înainte de a începe. Nu e nici o rușine în asta; încercați doar să vă duceți într-un loc în care ceilalți să nu fie siliți să vă privească. După ce-ați borât, o să vă vină mai ușor să gândiți astfel: bârne de lemn. Doar niște bârne de lemn, și atât.

Bărbații se uitau, neîncredători, unii la alții.

Chad îi împărți în trei echipe de câte șase oameni. Împreună cu cei doi oameni rămași disponibili, plecă să pregătească un loc pentru cadavrele ce urmau să fie aduse. Fiecărei echipe i se repartiza o anume zonă a orașului, în care să lucreze. Camionul lui Harold rămăsese toată ziua în cartierul Table Mesa, croindu-și încet drum la vest de rampa de acces spre autostrada Denver-Boulder. În sus, pe Martin Drive, până la intersecția cu Broadway. În vale, pe Thirty-ninth Street și apoi din nou în sus, de-a lungul lui Fortieth, printre case specifice cartierelor suburbane, într-o zonă de construcții veche de vreo treizeci de ani, datând de la începutul perioadei de expansiune a populației orașului, locuințe cu parter, subsol și un etaj.

Chad le făcuse rost de măști de gaze din arsenalul local al lui National Guard, dar nu fuseseră siliți să le folosească decât după prânz (prânz? care prânz? Harold, cel puțin, mâncase o conservă cu umplutură pentru plăcintă cu mere marca Berry; de altceva nu avusese chef), când au intrat în biserica mormonilor din partea de jos a lui Table Mesa Drive. Veniseră aici, grav bolnavi, și muriseră la ei în templu; cele peste șaptezeci de cadavre răspândeau o duhoare îngrozitoare.

— Bârne de lemn, pronunță unul dintre tovarășii lui Harold, cu voce ascutită, revoltată și ironică.

Harold se răsucise pe călcâie și, poticnindu-se, se strecurase afară pe lângă colegul său. Reuși să ajungă până în spatele unei clădiri frumoase, din cărămidă, care odinioară servise drept centru de votare — în anii cu alegeri — și dădu afară umplutura pentru plăcintă marca Berry, descoperind că Norris avusese perfectă dreptate: se simțea mult mai bine cu stomacul gol.

Fu nevoie de două drumuri și de aproape întreaga după-amiază ca să golească biserica. Douăzeci de oameni, cugetă Harold, ca să curețe toate cadavrele din Boulder... O parte însemnată, din vechea populație din oraș se răspândise, urmare a panicii stârnite din cauza Centrului de Testări Atmosferice, cu *toate acestea...* Harold își făcu socoteala că, pe măsură ce Comitetul pentru înhumări creștea, o dată cu numărul locuitorilor, exista șansa, destul de puțin probabilă, altfel, să îngroape majoritatea cadavrelor înainte de prima zăpadă serioasă (ceea ce nu însemna că el se va mai afla atunci în oraș), iar majoritatea oamenilor nu aveau să știe niciodată cât de mare fusese pericolul unei noi epidemii — la care ei să *nu* mai fie imuni.

Comitetul din Free Zone e plin de idei strălucite, gândi el cu dispreț. Comitetul se va descurca minunat... atât timp cât îl aveau la dispoziție pe bătrânul Harold Lauder, care să verifice dacă și-au legat șireturile, bineînțeles. Harold e foarte bun să se ocupe de asta, nu însă destul de valoros ca să facă parte din amărâtul lor de Comitet Permanent. Doamne, nu. Nu fusese niciodată suficient de valoros, nici măcar cât să-și facă rost de o parteneră pentru Cercul de Dans de la Ogunquit High School, chiar dacă promitea niște heroină. Doamne Dumnezeule, oricine altul, dar nu Harold. Nu trebuie să uităm, oameni buni, când ajungem în locul acela proverbial, unde mamiferul ursin își slobozește măruntaiele în bozii, că nu este vorba de o problemă de analitică, de logică și nici măcar de bun-simț. Dacă e să mergem până în adâncul lucrurilor, constatăm că e vorba doar de un banal concurs de frumusețe.

Ei bine, există cineva care păstrează totul în memorie. Cineva care ține scorul, copii. Iar numele acestei persoane este — răpăit de tobe, maestro, te rugăm! — Harold Emery Lauder.

Se întoarse în biserică, ștergându-se la gură și zâmbind cât putea el mai bine, și le făcu semn că era gata să se apuce de treabă. Cineva îl bătu pe umăr, iar rânjetul lui Harold se lăți și mai mult: *Într-o bună zi o să-ți cadă mâna pentru gestul ăsta, rahat cu ochi ce ești*, îi trecu prin minte.

Făcură ultima cursă la 4.15 după-amiază, cu lada camionului de gunoi încărcată cu restul cadavrelor mormonilor. În oraș, camionul se strecura anevoie printre mașinile încremenite în mijlocul drumului, în schimb pe Colorado 119, trei utilaje grele lucraseră toată ziua, ridicând epavele și depunându-le în șanțurile de pe ambele laturi ale șoselei, unde zăceau ca niște gigantice jucării răsturnate ale cine știe cărui copil uriaș.

Celelalte două camioane oranj erau deja parcate la punctul stabilit pentru înhumare. Bărbații își scosese rămașurile și aveau degetele albe și vineții la burice, după o zi întreagă de transpirat în interiorul cauciucului. Fumau și discutau cam fără chef. Cei mai mulți erau teribil de palizi.

Norris și cele două ajutoare ale lui ajunseseră la o adevărată artă. Întinseseră o folie imensă din material plastic pe terenul stâncos. Norman Kellogg, șoferul camionului lui Harold, originar din Louisiana, trase cu spatele până la marginea foliei. Oblonul din spate fu lăsat în jos și primele trupuri căzură pe folie, ca niște păpuși de cârpă pe jumătate înțepenite. Harold ar fi dat orice să se poată întoarce cu spatele, dar se temu ca gestul lui să nu fie considerat o slăbiciune. Nu-l deranja prea mult să le vadă căzând; *sunetul* respectiv îi făcea rău. Sunetul pe care-l făceau lovind ceea ce avea să fie giulgiul lor.

Turația motorului crescuse, însoțită de scâncetul instalației hidraulice, iar lada camionului începu să se înalțe. Cadavrele începură să se rostogolească afară, ca o grotescă ploaie umană. Pe Harold îl cuprinse un val de milă, un sentiment atât de profund, încât era dureros. *Bărne de lemn*, îi trecu prin cap. *Câtă dreptate avea. Doar asta rămâne din noi. Niște... bărne.*

— *Ho!* strigă Chad Norris, iar Kellogg trase camionul ceva mai în față și opri motorul. Chad și ajutoarele lui veniră pe folia din plastic, purtând greble, iar acum Harold se întoarse, prefăcându-se că scrutează cerul, să vadă dacă nu plouă, de altfel nefiind singurul — în schimb auzi un zgomot ce avea să-i bântuie mai târziu visele, și anume zornăitul monedelor căzând din buzunarele bărbaților și ale femeilor moarte, când Chad și ceilalți doi se munceau să întindă cadavrele într-un strat uniform. Monedele căzând pe suprafața acoperită cu material plastic scoteau un sunet care, în chip absurd, îi aducea aminte lui Harold de o pușculiță. Duhoarea dulce și bolnăvicioasă a putreziciunii se răspândi în aerul cald.

Când se întoarse din nou, cei trei adunau marginile giulgiului din plastic, gemând de efort și încordându-și mușchii. Câțiva bărbați, printre care și Harold, se repeziră să dea o mână de ajutor. Chad Norris scoase la iveală un capsator uriaș, pentru uz industrial. Peste douăzeci de minute terminaseră această etapă a muncii, iar plasticul zăcea pe pământ, ca o uriașă capsulă de gelatină. Norris se cățăra în cabina unui buldozer vopsit în galben-țipător și porni motorul. Buldozerul porni înainte, cu lama lăsată în jos.

Weizak, un tip care făcea parte tot din echipa lui Harold, se îndepărtă de ceilalți cu pași sacadați, ca și cum ar fi fost o marionetă prost mânăuită. Între degete îi tremura o țigară.

— Nu sunt în stare să mă uit la așa ceva, zise el când trecu prin dreptul lui Harold. Mi se pare de-a dreptul ciudat. Până în ziua de azi nu știam că sunt evreu.

Buldozerul împinse și rostogoli imensul pachet din plastic până într-o groapă paralelipipedică. Chad trase apoi cu spatele, opri motorul și coborî. Făcându-le semn oamenilor să se adune în jurul lui, se apropie de unul dintre camioanele Serviciilor Publice și-și sprijini un picior pe scară.

— Nu e cazul de urale ca la fotbal, începu el, dar ați făcut o treabă nemaipomenit de bună. Cred că astăzi am îngropat cam o mie de unități.

Unități, îi trecu lui Harold prin minte.

— Știu bine că o muncă de felul ăsta scoate sufletul din noi. Comitetul ne-a promis că vom mai primi încă doi oameni înainte de sfârșitul săptămânii, dar îmi închipui că asta nu va schimba deloc sentimentele care vă încearcă pe voi — ca și pe mine, de altfel. Cu alte cuvinte, dacă v-ați săturat, dacă v-ați dat seama că nu mai suportați o zi ca asta sub nici un motiv, nu vă faceți griji că va trebui să mă ocoliți pe stradă. Dar dacă vedeți că nu vă descurcați, e al dracului de important să găsiți pe careva care să vă înlocuiască, mâine. Din câte îmi fac eu socoteala, asta e cam cea mai importantă treabă din Free Zone, în momentul de față. Deocamdată nu-i foarte rău, dar dacă luna viitoare, când vremea devine umedă, mai există încă douăzeci de mii de cadavre la Boulder, oamenii vor începe să sufere. Oricum, cei care vom face față în continuare ne vedem mâine dimineață în stația de autobuz.

— Eu voi fi acolo, spuse cineva.

— Și eu, interveni și Norman Kellogg. După ce fac baie șase ore, diseară.

Se auziră râsete.

— Puteți conta și pe mine, interveni și Weizak.

— Și pe mine, adăugă Harold calm.

— E o treabă murdară, le răspunse Norris cu voce cohorătă, emoționată. Sunteți niște oameni minunați. Mă îndoiesc că și ceilalți își vor da seama cât de minunați.

Harold se simți cuprins de un sentiment de solidaritate și camaraderie, pe care, speriat, se strădui să și-l alunge. Asta nu făcea parte din planul lui.

— Ne vedem mâine, Hawk, i se adresă Weizak, strângându-l de umăr.

Harold zâmbi mirat și precaut. *Hawk?* Ce fel de glumă mai era și asta? Proastă, fără doar și poate. Un sarcasm ieftin. Cum să-i zici lui Harold Lauder cel gras și plin de coșuri Hawk? Vechiul val de ură neagră se ridică din nou în el, de această dată împotriva lui Weizak, pentru ca apoi să se potolească, într-un vârtej confuz. El *nu* mai era gras. Nici măcar plinuț. Și coșurile îi dispăruseră, în ultimele șapte săptămâni. Weizak nu știa că, pe vremuri, fusese bătaia de joc a liceului. Weizak nu știa că tatăl lui Harold îl întrebase într-un rând dacă nu cumva este homosexual. Weizak nu știa că Harold fusese o adevărată rușine pentru sora lui cea de toți admirată. Iar dacă ar fi știut, Weizak nu ar fi dat probabil un rahat pe chestia asta.

Harold se urcă într-unul dintre camioane, cugetând febril la noua situație. Pe neașteptate, toate vechile lui nemulțumiri, toate jignirile și datoriile neplătite i se părură lipsite de orice valoare, la fel ca banii de hârtie ce umpleau casele magazinelor de peste tot, din America.

Putea fi adevărat? Era posibil să fie adevărat? Se simțea stăpânit de panică, singurătate și frică? Nu, hotărî el în cele din urmă. Nu avea cum să fie adevărat. Să stăm și să judecăm. Dacă ai fost destul de tare ca să rezisti la păreri proaste ale altora, atunci când îți închipuiau că ești poponar, sau neghiob, sau pur și simplu un rahat, atunci ar trebui să dispui de suficientă tărie de caracter ca să rezisti...

Să rezisti la ce?

La părerea lor *bună* despre tine?

Oare genul ăsta de logică... păi, genul ăsta de logică era nebunie curată, nu-i așa?

Un vechi citat ieși la suprafață din creierul lui tulburat; era vorba de modul cum justificase un general internarea în lagăre a americanilor de origine japoneză, în timpul celui de-al doilea război mondial. Generalului respectiv i se atrăsese atenția că pe Coasta de Vest, acolo unde japonezii naturalizați se aflau în cea mai mare concentrație, nu se consemnase nici un act de sabotaj. Iată ce răspunsese generalul: "Simplul fapt că nu s-a petrecut nici un act de sabotaj reprezintă un fenomen de rău augur."

Oare la fel proceda și el acum?

Oare *era* de rău augur?

Camionul lor trase în parcare stației de autobuz. Harold sări peste oblon, constatând că până și capacitatea lui de a-și coordona mișcările crescuse de zece ori, fie pentru că slăbise, fie pentru că făcea tot timpul mișcare, fie din ambele motive.

Gândul îi veni din nou, încăpățânat, refuzând să se lase eliminat: *aș putea fi un bun de preț al atestei comunități.*

Dar ei îl excluseseră.

Asta nu contează. Am eu suficientă minte să desfac încuietorea ușii pe care mi-au trântit-o în nas. Și consider că am adunat suficient curaj ca s-o și deschid, o dată ce am descuiat-o.

Dar...

Oprește-te! Oprește-te! Ai să te trezești purtând cătușe la mâini și lanțuri la picioare, pe care e imprimat cuvântul ăsta de o mie de ori. Dar! Dar! Dar! Nu poți să te stăpânești, Harold? Pentru numele lui Dumnezeu, nu poți să renunți odată la înfumurarea aia afurisită?

— Hei, omule, te simți bine?

Harold sări jos. Norris era cel care i se adresase, ieșind din biroul dispecerului, pe care îl preluase el. Părea obosit.

— Eu? Foarte bine. Dar căzusem pe gânduri.

— Foarte bine, dă-i bătaie. Din câte îmi dau eu seama, avem de câștigat ori de câte ori faci tu asta.

Harold clătină din cap:

— Nu-i adevărat.

— Nu? îi răspunse Chad, fără să insiste asupra subiectului. Pot să-ți fiu de folos, să te las undeva?

— Nu, sunt și eu cu motocicletă.

— Știi ceva, Hawk? Cred că marea majoritate dintre băieții ăștia au să se prezinte și mâine.

— Mda, și eu.

Harold se apropie de Honda și încăleacă. Mai degrabă împotriva voinței lui, se surprinse savurând noua lui poreclă. Norris clătină din cap.

— Nu mi-aș fi închipuit niciodată. Din câte îmi făcusem eu socoteala, bănuiam că o dată ce vor vedea cum se prezintă situația, au să-și aducă aminte de celelalte o mie de lucruri pe care trebuie neapărat să le îndeplinească.

— Am să-ți spun ce cred eu. Cred că îți vine mai ușor să faci o treabă murdară pentru tine decât pentru altcineva. O parte din oamenii ăștia lucrează prima oară în viață spre folosul lor.

— Mda, consider că există ceva adevăr în ce spui tu. Pe mâine, Hawk.

— La 8, îi confirmă Harold, pornind pe Arapahoe, în direcția Broadway.

La dreapta lui, o echipă formată mai ales din femei lucra cu un camion special și o macara, aducând pe direcția cea bună un camion cu trailer care o luase razna și blocase o mare parte din stradă. În jurul lor se formase o ceată respectabilă. Se adună tot mai mulți, gândi Harold. Nu recunosc nici jumătate din fețe.

Își continuă drumul, întorcând pe toate părțile problema pe care o considerase de mult dezlegată, și care acum îl îngrijora și-i dădea iarăși bătaie de cap. Ajuns acasă, văzu o Vespa mică și albă parcată lângă trotuar. Și o femeie așezată pe treptele din față.

Ea se ridică în picioare la apropierea lui Harold pe alee și-i întinse mâna. Era una dintre cele mai remarcabile femei din câte cunoscuse Harold — o mai văzuse și până atunci, desigur, însă nu de la o asemenea apropiere.

— Sunt Nadine Cross, se prezentă ea.

Avea vocea joasă, aproape răgușită. Strângerea ei era fermă, iar mâna rece. Privirile lui Harold coborâra o clipă, involuntar, spre trup, un obicei pe care fetele, era conștient, îl urau, dar pe care el nu avea tăria să și-l stăpânească. Dar ea nu păru să bage în seamă. Purta o pereche de pantaloni ușori din bumbac, cu țesătura în diagonală, care se lipeau de picioarele ei lungi, și o bluză fără mâneci, dintr-un material mătăsos, albastru-deschis. Nu purta sutien. Oare câți ani avea? Treizeci? Treizeci și cinci? Poate era mai tânără. Și încărunțise înainte de vreme.

Peste tot? se întrebă acea parte mereu excitată (și mereu virginală, din câte se părea) a minții lui, iar inima începu să-i bată în ritm mai vioi.

— Harold Lauder, îi răspunse, zâmbind. Ai venit cu grupul lui Larry Underwood, dacă nu mă înșel?

— Da, așa este.

— Din câte am înțeles, ne-ați urmat, pe Stu, pe Frannie și pe mine, traversând Marele Pustiu. Larry m-a vizitat săptămâna trecută, mi-a adus în dar o sticlă de vin și niște ciocolată. E un tip nemaipomenit de simpatic.

Cuvintele lui aveau o notă falsă în ele și, deodată, Harold fu convins că ea știa că fusese trecută în revistă și dezbrăcată în mintea lui. Se luptă cu reflexul de a-și linge buzele... pentru moment, cel puțin.

— Larry? Răse puțin, un hohot de râs straniu și întrucâtva criptic. Da, Larry este un adevărat prinț.

Se măsurară câteva clipe, iar Harold constată că nu mai fusese niciodată privit de o femeie cu ochi atât de candizi și de îndrăzneți. Era acum din nou conștient de excitarea lui, iar senzația de nervozitate și căldură coborâse undeva în zona pântecelui.

— Foarte bine, spuse el. Ce pot face pentru tine în după-amiaza aceasta, domnișoară Cross?

— Pentru început, ai putea să-mi zici Nadine. Și ai putea să mă inviți să rămân la cină. Asta ne-ar ajuta să ne cunoaștem mai bine.

Senzația de tulburare și nervozitate începu să se risipească.

— Nadine, n-ai vrea să cinăm împreună?

— Cu toată plăcerea, îi răspunse ea, zâmbind. Și-ți mulțumesc.

Când Nadine îi atinse brațul cu mâna, simți un fior, de intensitatea unui șoc electric slab. Ochii ei priveau țintă într-ai săi.

Harold introduse cheia yale în broască, gândindu-se: *Acum are să mă întrebe de ce-mi țin ușa încuiată, iar eu o să încep să mormăi și să mă bâlbâi, căutând un răspuns, și o să mă fac de râs.*

Dar Nadine nu-l întrebă nimic.

Nu pregăti el cina; se ocupă Nadine.

Harold ajunsese în punctul în care considera imposibil să gătească chiar și o mâncare cât de cât decentă din conserve, dar Nadine se descurcă foarte bine. Aducându-și aminte îngrozit cu ce se îndeletnicise toată ziua, o întrebă dacă putea s-o lase singură pentru douăzeci de minute (deși ea venise probabil într-un scop cât se poate de monden, își spuse el, disperat), până se spală.

Când se întoarse — după ce își permisesese luxul să facă un duș cu două găleți — ea se agita prin bucătărie. Apa fierbea vesel pe reșoul alimentat cu gaz de la butelie. Când intră în bucătărie, Nadine tocmai răsturna o jumătate de cană cu macaroane în oală. Un amestec oarecare fierbea la foc mic în tigaia așezată pe celălalt ochi, de unde venea o aromă de supă franțuzească de ceapă, vin roșu și ciuperci. În stomacul lui se dezlănțuise un tumult. Uitase tot calvarul acelei zile și avea o poftă de mâncare teribilă.

— Miroase extraordinar, spuse el. N-ar fi trebuit să te deranjezi, dar aș fi fățarnic dacă m-aș plânge.

— Este un ghiveci Stroganoff, îl întâmpină ea cu un zâmbet. Sau mai degrabă o improvizație. Carnea conservată de vacă nu e tocmai recomandată, când pregătești mâncarea asta în marile restaurante ale lumii, dar...

Ridică din umeri, sugerând neajunsurile cu care trebuia să se împace toată lumea.

— Îți mulțumesc pentru osteneală.

— Nu ai de ce.

Îi aruncă din nou privirea aceea îndrăzneată și se întoarse pe jumătate către el; materialul mătăsos al bluzei ei se întinse peste sânu stâng, scoțând în evidență formele dulci. Simți cum tot sângele i se ridică dinspre gât spre obraji și-și scuse să-și stăpânească o erecție. Se temea că forța voinței lui nu se va ridica la înălțimea misiunii.

— Vom fi prieteni foarte buni, continuă ea.

— Noi... vom?...

— Da.

Se întoarse la aragaz, părând să considere închis subiectul, lăsându-l pe Harold în mijlocul unui hățis de posibilități.

După aceea, conversația lor se limită strict la nimicuri... bârfe din Free Zone, în cea mai mare parte. Care existau din belșug. O dată, pe la jumătatea mesei, Harold încercă din nou să afle ce anume o adusesese la el, dar ea îi surâse și clătină din cap:

— Îmi place să mă uit la un bărbat care mănâncă.

O clipă, Harold crezu că vorbea despre altcineva, abia apoi înțelese că *despre el* era vorba. Îi făcu pe plac; mănă trei porții din ghiveciul Stroganoff și, după părerea lui, carnea conservată nu stricase deloc rețeta. Conversația părea să meargă de la sine, iar el avea tot timpul să-și potolească foamea de lup și s-o contemple în voie.

O femeie remarcabilă? Era frumoasă de-a dreptul, își spuse. Desăvârșit de frumoasă. În părul ei, pe care și-l strânsese în coadă, ca să n-o deranjeze la gătit, erau mai multe șuvițe de un alb pur, nu cărunț, cum își închipuise el. Ochii femeii erau mari și întunecați, iar când se

aținteau, neșovăitor, asupra lui, Harold simțea că-l ia cu ameteală. Vocea femeii era gravă și prietenoasă. Sunetul acela începu să-l obsedeze, părându-i neplăcut, dar în același timp aproape chinător de desfătător.

Când terminară masa, încercă să se ridice, dar ea i-o luă înainte.

— Cafea sau ceai?

— Realmente aș putea...

— Sigur că ai putea. Vrei cafea, ceai... sau mă vrei pe mine?

Surâse apoi, dar nu cum ar face o persoană care tocmai a aruncat o mică replică, nu lipsită de curaj ("vorbire pe muchie de cuțit", după cum s-ar fi exprimat draga lui mamă, cu un aer dezaprobator), ci galeș și încet, ca un calup de frișcă pe o felie de tort însiropat. Și din nou privirea aceea îndrăzneată.

Simțind că i se învâрте capul, Harold îi răspunse cu o detașare nebună:

— Ultimele două, și-și înăbuși, numai cu mare greutate, un hohot de râs adolescentin.

— Prea bine, vom începe cu ceai pentru amândoi, spuse Nadine, ducându-se la aragaz.

De îndată ce ea se întoarse cu spatele, Harold simți cum îl năpădește un val de sânge și cum se face, probabil, roșu ca sfecla la față. *Ce fel de domn mai ești și tu!* își reproșă el nelineștit. *Interpretezi după pofta inimii o replică perfect inocentă, ca un prost ce ești, și poate că tocmai ai ratat o ocazie foarte bună. Așa-ți trebuie! Așa-ți trebuie, tâmpitul!*

Când Nadine se întoarse la masă cu ceștile de ceai aburinde, roșeața din obrajii lui Harold mai trecuse, întrucâtva, iar el își recăpătase stăpânirea de sine. Amețeala se transformase la fel de repede în disperare și simțea (nu pentru prima oară) că mintea și trupul îi fuseseră îmbarcate, vrând-nevrând, într-un uriaș *montagnes russes* construit din emoție pură. Senzația îi era total nesuferită, dar nici nu avea cum să coboare.

Iar dacă a fost interesată de mine câtuși de puțin, gândi el (și numai Dumnezeu știe de ce-ar fi fost, adăugă el în sinea lui, sumbru), am reușit sigur să o fac să-și ia gândul, expunând toată gama mea de spirite de licean.

Ei bine, nu i se întâmpla pentru prima oară și probabil că se va împăca din nou cu ideea că mai căzuse o dată în greșală.

Nadine îl măsură peste marginea ceștii cu ochii ei sinceri care-l tulburau și-i surâse iarăși, iar urma de sânge rece pe care apucase Harold să și-o adune dispăru imediat.

— Te pot ajuta cu ceva? o întrebă.

Replica îi suna lui însuși stângace și cu două înțelesuri, dar se simțea *obligat* să spună ceva, pentru că vizita ei trebuia să aibă un scop oarecare. Stăpânit de confuzie, simți cum zâmbetul lui protector îi dispăre încet de pe buze.

— Da, îi răspunse ea, lăsând ceașca jos, cu un gest hotărât. Da, poți. Poate că ne putem ajuta reciproc. Nu vrei să mergem în salon?

— Sigur că da.

Mâna îi tremura; când își lăsă ceașca pe masă și se ridică, vărsă o parte din conținut.

Urmând-o în salon, observă cât de strâns i se mulau pantalonii pe fese. Dunga chiloților strica tot fasonul, citise chestia asta undeva, poate într-una din revistele pe care le ținuse ascunse în fundul dulapului din dormitorul lui, în spatele cutiilor de pantofi, iar textul spunea în continuare că, dacă o femeie ține cu adevărat să arate impecabil, este recomandabil să poarte un simplu șnur, ca dansatoarele de cabaret, sau să nu poarte chiloți deloc.

Înghiți, sau încercă să înghită, mai degrabă, pentru că i se pusese un nod imens în gât.

În salon domnea semiobscuritatea, lumina de afară filtrându-se printre storurile trase. Era trecut de 6.30 și se lăsa amurgul. Harold se pregăti să ridice transperantul de la o fereastră, dar Nadine îl opri, atingându-l pe braț. Se întoarse către ea, simțindu-și gura uscată.

— Nu, prefer așa. Este mai intim.

— Intim, repetă Harold, cu vocea ruginită, ca a unui papagal bătrân.

— Îmi vine mai ușor să fac asta, îi șopti ea, strecurându-i-se în brațe.

Trupul i se lipise perfect de al său și, cum i se întâmpla pentru absolut prima oară în viață, uimirea lui fu imensă. Percepea apăsarea moale a fiecărui sân prin cămașa lui albă din bumbac și bluza ei albastră, mătăsoasă. Pântecele ferm, dar vulnerabil, apăsându-se de al lui, fără a se feri din pricina erecției. Răspândeă un iz dulce, poate parfum sau poate *mirosul ei propriu*, care îl umplea de fericire, ca și cum i s-ar fi dezvăluit un secret neprețuit. Mâinile lui îi descoperiră părul și se îngropară printre bucle.

În cele din urmă sărutul se sfârși, dar ea nu se clinti din loc. Trupul îi rămase în continuare lângă al lui, ca un foc desfătător. Era poate cu zece centimetri mai scundă și rămăsese cu fața ridicată spre el. Îi trecu prin minte, ca prin ceață, că trăia una dintre cele mai amuzante ironii din viață: atunci când în sfârșit descoperise dragostea — sau o copie destul de reușită a ei — se simțea ca și cum ar fi eșuat în paginile unei povești de iubire dintr-o revistă pentru femei, din cele tipărite pe hârtie lucioasă. După cum scrisese Harold într-o scrisoare anonimă adresată redacției revistei *Redbook*, autorii unor asemenea istorii erau un argument cât se poate de convingător în favoarea eugeniei forțate.

Dar acum fața femeii era ridicată spre el, buzele ei erau umede și întredeschise, iar ochii îi păreau luminoși... da, da... aproape ca niște stele. Singurul detaliu nu foarte strict compatibil cu părerea despre lume și viață a revistei *Redbook* era erecția lui, care atinsese cote de-a dreptul uimitoare.

— Haide, îl îndemnă ea. Vino pe canapea.

Habar n-avea cum ajunseseră pe canapea, cum se îmbrățișaseră și cum i se desfăcuse părul și i se răspândise peste umeri; parfumul ei părea să fi învăluit totul. Mâinile lui îi mângâiau sânii, iar ea *nu protesta*; mai mult, se sucea încolo și încoace, ca să dea cale liberă mișcărilor lui. Nu o mângâia; în dorința-i frenetică, gesturile aduceau mai degrabă aminte de un jaf.

— Ești virgin, îi spuse Nadine.

Nu fusese o întrebare... parcă așa îi venea mai ușor să spună adevărul. Făcu un semn afirmativ.

— Atunci vom proceda astfel. Data viitoare o s-o facem cu încetul. O să fie și mai bine.
Îi deschise jeansii, care se desfăcură până la piedica fermoarului, îl mângâie cu degetul arătător, trasând o linie pe pânțele lui, chiar sub buric. Pielea lui Harold fremătă și tresări la atingerea ei.

— Nadine...

— Șșșt!

Fața femeii era ascunsă sub revărsarea de plete, prin urmare era imposibil să-i citească expresia.

Îi deschise fermoarul și Obiectul cel Ridicol, părând și mai ridicol în bumbacul alb în care stătea înfășurat (slavă Domnului că îmbrăcase un schimb curat după duș) ieși brusc la iveală, precum drăcușorul pus pe arc din cutia lui. Obiectul Ridicol nu era conștient de comicul apariției lui, pentru că avea de îndeplinit o treabă cât se poate de serioasă. Toți virgini sunt nemaipomenit de serioși — pentru că ei nu caută plăcerea, ci experiența.

— Bluza...

— Pot să o?...

— Da, chiar asta și vreau. Și apoi mă voi ocupa de tine.

Mă voi ocupa de tine. Vorbele stârniră în mintea lui ecourile pe care le fac pietrele aruncate într-o fântână, apoi începu să-i sugă lacom sânul, desfătându-se cu toată sarea și dulceața lui. Ea inspiră adânc.

— Harold, e minunat.

Mă voi ocupa de tine, răsunau și vuiau cuvintele în mintea lui.

Măinile ei se strecurară pe sub elasticul chiloților, iar pantalonii îi alunecară până la glezne, într-un zornăit de chei lipsit de noimă.

— Ridică-te, îi șopti ea, iar el îi dădu ascultare.

Dură mai puțin de un minut. Țipă în gura mare, nereușind să pună frâu energiei dezlănțuite în momentul culminant. Se simțea ca și cum în măruntaie i s-ar fi dezlănțuit un pârjol imens, înțelegea perfect de ce atât de mulți scriitori făcuseră legătura dintre orgasm și moarte.

Apoi se întinse în întuneric, cu ceafa sprijinită de canapea, respirând din greu, cu gura deschisă. Îi era teamă să privească în jur, bănuind că stropii de spermă se răspândiseră peste tot.

Tinere, am dat de țigeli!

Se uită la ea rușinat, jenat de iuțeala cu care se slobozise. Dar ea îi zâmbea cu ochii aceia calmi și întunecați care păreau să știe totul, ochii unei fete foarte tinere dintr-o pictură victoriană. O fată care, poate, știe prea multe despre tatăl ei.

— Îmi pare rău, murmură el.

— De ce? Pentru ce?

Ochii ei îl urmăreau statornic.

— Tu nu te-ai ales cu mare lucru.

— Au *contraire*, am avut o mare satisfacție. Dar Harold se gândi că nu înțelesese foarte bine ce dorise el să spună. Dar înainte de a putea interveni, Nadine continuă: Ești tânăr. Putem face amor ori de câte ori vrei tu.

Se uită la ea mut, incapabil să vorbească.

— Dar trebuie să știi un lucru. Îl atinse ușor cu mâna. Ții minte ce mi-ai mărturisit, că ești virgin? Ei bine, și eu sunt.

— Tu...

Mirarea lui fusese probabil comică, pentru că Nadine își lăsă capul pe spate și izbucni în râs.

— În filozofia ta nu există loc și pentru virginitate, Horatio?

— Nu... da... Însă...

— Sunt virgină. Și voi rămâne. Pentru că altcuiva i se cuvine să... să mă facă să nu mai fiu virgină.

— Cine?

— Știi cine.

Se holbă la ea, simțind că îngheață. Ea îi răspunse cu o privire calmă.

— *Ei?*

Se întoarse într-o parte și îi făcu semn că da.

— Dar pot să-ți arăt tot felul de lucruri, îi spuse ea, ocolindu-i în continuare privirea. Putem face o groază de nebunii. Lucruri la care nici măcar... nu, îmi iau vorba. Poate că le-ai visat, dar n-ai visat că ai să le faci chiar tu însuși. Ne putem jucă. Putem să ne îmbătăm, putem să ne bălăcim în ele. Putem... Lăsa vorbele să se risipească, apoi îi adresă o privire atât de vicleană și de senzuală, încât el simți din nou că i se trezește dorința. Putem face orice — *absolut orice* — în afara nimicului acela. Care nici măcar nu este atât de important, mă înșel?

Imaginile porniră să se amestece amețitor în creierul lui. Eșarfe de mătase... cizme... piele... cauciuc. Vai, Doamne! *Fantasmele unui Elev*. Un soi ciudat de *solitaire* sexual. Dar totul nu era decât un fel de vis, nu? O fantasmă născută dintr-o altă fantasmă, copilul unui vis întunecat. Își dorea toate aceste lucruri, o dorea pe ea, dar își dorea și mai mult de atât.

Întrebarea era: cu cât avea să se declare mulțumit?

— Poți să-mi spui orice, îl îndemnă ea. Voi fi mama ta, sora, curva sau sclava ta. Tu nu trebuie decât să-mi spui ce vrei, Harold.

Cum mai răsunau toate astea în mintea lui! Cum îl îmbătau! Îi răspunse cu voce seacă și plată, ca bătaia unui clopot spart.

— Dar nu pe degeaba. N-am dreptate? Nu pe degeaba. Pe lumea asta nu primești nimic gratis. Nici măcar acum, când toate zac în jur, așteptând doar să fie culese.

— Eu doresc ceea ce-ți dorești și tu, îl asigură ea. Știu ce este în inima ta.

— Asta n-o știe nimeni.

— Ceea ce este în inima ta se găsește și în jurnal. Aș fi putut să citesc acolo — știu unde se

găsește — dar n-am avut nevoie.

Harold tresări și se uită la ea copleșit de vinovăție.

— Înainte se alia sub cărămida aceea nefixată, îi spuse ea, arătând spre cămin, dar l-ai luat de acolo. Acum se află în spatele izolației din mansardă.

— De unde știi? *De unde știi?*

— Știu pentru că el mi-a spus. El... ai putea spune că mi-a scris o scrisoare. Cel mai important lucru este că mi-a pomenit despre *tine*, Harold. Cum ți-a furat cowboyul femeia și apoi te-a împiedicat să intri în comitetul din Free Zone. Chiar el *dorește* să fim împreună, Harold. Și este generos. De acum și până când plecăm de aici, noi doi suntem în vacanță.

Îl atinse și-i zâmbi.

— De acum și până atunci avem voie să ne jucăm. Mă înțelege?

— Eu...

— Nu, răspunse tot ea, nu înțelege. Deocamdată n-ai cum. Dar vei pricepe, Harold. Vei pricepe.

Îi trecu prin minte gândul nebunesc să o roage să-i spună Hawk.

— Dar mai târziu, Nadine? Mai târziu ce-și dorește?

— Ceea ce vrei și tu. Ceea ce ai fost la un pas să-i faci lui Redman în prima noapte de căutare a bătrânei... dar la scară mult mai mare. Iar după ce-ai săvârșit treaba asta, Harold, ne putem duce la el. Putem fi alături de el. Putem sta alături de el.

Ochii femeii se închiseră pe jumătate, ca într-un fel de extaz. Paradoxal, poate, faptul că, deși îl iubea pe celălalt, avea să i se dăruiască lui — ba chiar să se înfrupte din plin din toate plăcerile — îi trezi iarăși dorința fierbinte.

— Și dacă spun nu?

Își simți buzele reci, ca de cenușă. Nadine ridică din umeri, iar mișcarea asta îi făcu sânii să se lezene în chipul cel mai grațios.

— Viața merge mai departe, nu-i așa, Harold? Voi încerca să găesc o cale ca să fac lucrurile pe care le am de făcut. Tu ai să-ți vezi de drumul tău. Mai curând sau mai târziu vei găsi o fată care să... facă pentru tine nimicul acela. Dar nimicul acela devine foarte obositor, după o vreme. Foarte obositor.

— Tu de unde știi? Întrebă el, zâmbindu-i chiorăș.

— Știu pentru că sexul reprezintă o replică la scară mică a vieții, iar viața este obositoare — vreme pierdută într-o mulțime de săli de așteptare. S-ar putea să te bucuri de micile tale clipe de glorie aici, Harold, dar în ce scop? Una peste alta, ar fi o viață monotonă, mergând din rău în mai rău, și ai să-ți aduci mereu aminte de mine cu bluza scoasă și ai să te întrebi mereu cum mi-ar fi stat dacă mă despuiam de tot. Ai să te întrebi cum ar fi fost dacă m-ai fi auzit vorbindu-ți ca ultima boarfă... sau dacă te-aș fi uns cu miere peste tot... corpul... și apoi te-aș fi lins... și te-ai mai întreba...

— Oprește-te, o rugă el, tremurând ca varga. Dar ea nu-l ascultă.

— Sunt sigură că ai să te mai întrebi cum ar fi fost în partea *lui* de lume. Și asta mai mult decât orice altceva, poate.

— Eu...

— Hotărăște-te, Harold. Îmi îmbrac bluza sau scot tot restul hainelor?

Cât timp a stat pe gânduri? Nu știa. Mai târziu, nici măcar nu a fost sigur că se luptase cu cheștiunea aceasta. Dar atunci când a vorbit, cuvintele aveau în gura lui gustul morții:

— În dormitor. Hai să mergem în dormitor.

Nadine îi răspunse cu un zâmbet, un zâmbet atât de triumfător și plin de promisiuni senzuale, încât se cutremură la vederea lui. Dar îl cutremură și zelul cu care el se grăbise să reacționeze.

Femeia îl prinse de mână.

Iar Harold Lauder se supuse destinului său.

CAPITOLUL 55

DIN CASA JUDELUI se vedea cimitirul din apropiere.

El și cu Larry stăteau pe veranda din spate, după ce luaseră cina, fumând țigări de foi Roi-Tan și contemplând ultimele raze portocalii ale apusului.

— Când eram mic, îmi povestea Judele, nu departe de noi era cel mai frumos cimitir din Illinois. Se numea Mount Hope. În fiecare seară, după masă, tata, pe atunci în vârstă de vreo șaiszeci și ceva de ani, obișnuia să facă o plimbare. Uneori îl însoțeam și eu. Iar dacă drumul ne purta pe lângă acea necropolă perfect întreținută, obișnuia să spună: "Ce părere ai, Teddy? Mai există vreo speranță?" Iar eu răspundeam: "Mai există Muntele Speranței", iar el se prăpădea de râs, de fiecare dată, ca și cum ar fi auzit replica asta pentru prima oară. Uneori îmi vine să cred că treceam special pe lângă grădina cu oaze, ca să mă audă spunând gluma. Era un om bogat din toate punctele de vedere, dar asta i se părea cea mai bună glumă pe care o știa.

Judele trase din țigară, cu bărbia lăsată în jos și umerii ridicați.

— A murit în 1937, pe când eu mai eram încă adolescent, continuă el. De atunci i-am simțit mereu lipsa, până în ziua de azi. Un băiat nu simte lipsa unui tată decât dacă acesta a fost un om deosebit, dar atunci pierderea este irecuperabilă. Nu există altă speranță în afară de Muntele Speranței. Cât îl distra poanta asta! S-a stins la șaptezeci și opt de ani. A murit ca un rege, Larry. Stătea așezat pe tron, în cea mai mică încăpere de la noi din casă, cu jurnalul în poală.

Neștiind prea bine cum să reacționeze la această criză cam bizară de nostalgie, Larry se mulțumi să asculte mai departe. Judele oftă.

— Orașul acesta va înflori curând, spuse el. Desigur, cu condiția să repuneți centrala

electrică în funcțiune. Dacă nu, oamenii vor deveni nervoși și vor începe să plece spre sud, înainte să-i blocheze aici vremea proastă.

— Ralph și cu Brad spun că vor reuși. Iar eu am încredere în ei.

— Atunci să sperăm că încrederea ta se va dovedi îndreptățită, nu? Pe de o parte, poate că plecarea bătrânei e bine venită. Poate era și ea conștientă de asta. Poate că e mai bine dacă oamenii au ocazia să judece după capul lor ce anume reprezintă luminile de pe cer, sau dacă un anume copac are cu adevărat trăsături omenești, sau e vorba doar de un joc de lumini și umbre. Mă înțelegi, Larry?

— Nu, domnule, îi mărturisii Larry. Nu sunt prea sigur că înțeleg.

— Mă întreb dacă e musai să luăm de la capăt toată povestea aceea plicticoasă cu zei, mântuitori și vieți de apoi înainte să reinventăm W.C.-ul. Asta vreau să zic. Mă întreb dacă acesta este momentul potrivit pentru zei.

— Crezi că a murit?

— Au trecut șase zile de când a dispărut. Comitetul pentru Căutare nu a dat nici măcar peste o urmă. Da, cred că a murit, dar în clipa de față nu sunt absolut sigur. Era o femeie extraordinară, absolut în afara oricărui sistem rațional de referință. Unul dintre motivele pentru care sunt aproape mulțumit că a dispărut este tocmai acela că sunt un bădăran bătrân și rațional. Bucuria mea este să-mi pot îndeplini treburile obișnuite ale fiecărei zile, să-mi ud grădina — ai văzut că am salvat begoniile? Sunt foarte mândru de mine —, să citesc, să scriu notele pentru cartea mea despre epidemie. Îmi place să fac toate aceste lucruri și apoi să beau un pahar de vin înainte de culcare și să adorm cu mintea împăcată. Da. Nimănui nu-i place să i se arate semne de rău augur, indiferent cât de tare ne-am da în vânt după poveștile cu stafii și filmele cu duhuri. Nimeni dintre noi nu ține să vadă *cu adevărat* o Stea la Răsărit sau un stâlp de foc în crucea nopții. Dacă suntem siliți să-l vedem pe Dumnezeu în fața neagră a unei bătrâne, chestia asta ne aduce neapărat aminte că pentru fiecare dumnezeu există și un diavol — iar diavolul nostru se află mai aproape decât ne-ar face nouă plăcere să credem.

— De asta mă aflu aici, interveni Larry cu stângăcie.

Ar fi dat orice ca bătrânul Jude să nu fi pomenit, tocmai acum, grădina, cărțile, notele și paharul de vin băut înainte de culcare. Îi venise o idee deșteaptă, de doi bani, la o întâlnire între prieteni și făcuse voios o propunere. Dar acum se întreba dacă putea merge mai departe fără să lase impresia că este un idiot crud și profitor.

— Știu de ce ai venit la mine. Și accept.

Larry tresări, făcând să scârțâie și să trosnească răchita scaunului său.

— Cine ți-a spus? Chestia asta este nemaipomenit de secretă. Dacă cineva din comitet a lăsat să transpire ceva, suntem în cofă.

Judele își ridică mâna, pe care se vedeau petele specifice bolnavilor de ficat, și-l opri. Ochii lui sclipeau vesel pe figura pe care timpul își lăsase atât de limpede pecetea.

— Încetșor, băiatul meu... nu te repezi. Nimeni din comitetul vostru nu a vorbit, cel puțin din câte știu eu, care sunt atent la toate zvonurile. Nu, acest secret mi l-am trădat mie însumi. De ce-ai venit la mine în seara asta? Figura ta vorbește de la sine, Larry. Sper că nu joci pocher. Când îți vorbeam despre cele câteva plăceri simple ale mele, te urmăream cum te schimbai la față... În orice caz, căpătasei o expresie foarte comică...

— Ce ți se pare așa de comic? Ce-ai vrea să fac, să par fericit atunci când... când...

— Mă trimiți spre vest, continuă Judele calm. Ca să spionez ce se petrece acolo. Nu despre asta e vorba?

— Ba exact despre asta.

— Mă întrebam cât va mai dura până să vă vină ideea. Ea are o importanță uriașă, desigur, este extraordinar de necesară dacă vrem să asigurăm șanse de supraviețuire pentru Free Zone. Noi habar n-avem ce anume ne coace el. Ba, din cât știm noi despre el, s-ar putea afla pe fața întunecată a lunii.

— Acolo, și poate nici acolo.

— Ba nu, acolo se află. Într-o formă sau alta, acolo se află. Să nu ai îndoieli. Scoase un cleștișor din buzunar și începu să-și taie unghiile, punctându-și discursul cu pocnete scurte. Spune-mi, a discutat cumva comitetul ce s-ar putea întâmpla dacă ajungem la concluzia că ne place mai mult dincolo? Dacă luăm hotărârea să rămânem acolo?

Ideea respectivă îl lăsa pe Larry cu gura căscată. Îi răspunse Judei că, din câte știa el, cel puțin, nimănui nu-i trecuse așa ceva prin cap.

— Îmi închipui că dincolo funcționează lumina, pronunță Judele cu prefăcută indolență. Asta ar putea să-i atragă pe mulți, știi? Ceea ce, evident, i s-a întâmplat și omului acela, Impening.

— Nu putem decât să ne bucurăm că am scăpat de o pacoste, îi replică Larry posomorât, iar Judele râse îndelung și din toată inima. După ce se potoli, îi spuse:

— Plec chiar mâine. Cu un Land-Rover, cred. Pornesc spre nord, în Wyoming, și apoi spre vest. Slavă Domnului, încă sunt în stare să conduc destul de bine! Pe urmă traversez prin mijlocul Idahoului și intru în Nordul Californiei. S-ar putea să-mi ia două săptămâni, iar la întoarcere și mai mult. La întoarcere, s-ar putea să apară zăpada.

— Da, am discutat și noi această posibilitate.

— Iar eu sunt bătrân. Bătrânii sunt expuși atacurilor de cord și acceselor de prostie. Presupun că mai trimiteți și pe alții.

— Păi...

— Sigur, nu ai voie să vorbești despre asta. Îmi retrag întrebarea.

— Uite ce este, ai dreptul să refuzi, băigui Larry. Nimeni nu-ți pune pistolul la târa...

— Încerci să te debarasezi de răspunderea pe care o ai față de mine? Îl întrebă Judele cu asprime.

— Poate. Poate că da. Poate consider că șansele să te mai întorci sunt de unu la zece, iar șansele să te întorci cu informații pe baza cărora să luăm niște decizii sunt de unu la douăzeci. Poate că pur și simplu încerc să spun, în cel mai frumos mod cu putință, că nu-i exclus să mă fi

înșelat. Că ești prea bătrân.

— Sunt prea bătrân pentru aventuri, îi răspunse Judele, lăsând cleștele deoparte, dar sper că nu sunt prea bătrân ca să fac ceea ce consider că se cuvine. Undeva, cine știe unde, zace o bătrână care, din câte se poate bănuî, a suferit o moarte jalnică, din cauză că a avut sentimentul că face lucrul cuvenit. Împinsă de mania ei religioasă, nu mă îndoiesc. Dar oamenii care se străduiesc cu toată ființa lor să tacă lucrul cuvenit par întotdeauna nebuni. Voi pleca. Voi suferi de frig. Măruntaiele mele nu vor funcționa cum trebuie. Voi fi singur. Îmi va fi dor de begonii. Dar... Își ridică privirile spre Larry, iar ochii lui străluceau în întuneric. În schimb voi fi înțelept.

— Sunt sigur de asta, spuse Larry, simțind înțepătura lacrimilor la colțul pleoapelor.

— Ce face Lucy? se interesă Judele, punând aparent capăt subiectului plecării lui.

— Bine. Suntem foarte bine amândoi.

— Nu există probleme?

— Nu, răspunse el, aducându-și aminte de Nadine.

Disperarea ei la ultima întâlnire îl tulbura profund și acum. *Tu ești ultima mea șansă, îi* spusese atunci. Vorbe stranii, asemănătoare cu ale unui sinucigaș. Cine ar fi putut s-o ajute? Psihiatrul? Asta putea fi cel mult o glumă, atât timp cât singurul lor generalist era un veterinar. Nici măcar serviciul *O Rugăciune prin Telefon* nu mai exista.

— E foarte bine că ești cu Lucy, însă mi-e teamă că ești îngrijorat din cauza celeilalte femei.

— Da, așa este. Îi fu foarte greu să spună ceea ce urmează, dar faptul că reuși se să confeseze îi ușura sufletul. Cred că se lasă obsedată, ei bine, de sinucidere. Continuă repede: Nu este vorba de mine, să nu crezi acum că mi-a intrat în cap că se omoară fetele pentru că nu pot pune laba pe bătrânul mascul Larry Underwood. Dar băiatul de care a avut ea grijă a ieșit din carapace și probabil simte că este singură pe lume și nimeni nu are nevoie de ea.

— Dacă starea ei de depresie se transformă într-o obsesie cronică, ciclică, s-ar putea să ajungă cu adevărat la sinucidere, îi comunică Judele cu perfectă indiferență.

Larry îl privi șocat.

— Dar tu ești unul singur, n-ai cum să te împarți în două, continuă Judele. N-am dreptate?

— Ba da.

— Și ai luat hotărârea?

— Da.

— Definitiv?

— Da.

— Atunci ține-te de ea, îl sfătui Judele, ca și cum i s-ar fi luat o piatră mare de pe inimă.

Pentru numele lui Dumnezeu, Larry, a sosit momentul să te maturizezi. Să capeți puțină siguranță în puterile tale. Când ai prea multă, e un lucru urât, Dumnezeu mi-este martor, dar în cantități mici, aplicată peste scrupulele tale, e absolut necesară! Ea reprezintă pentru suflet exact ceea ce este pentru piele balsamul care-o protejează de arșița verii. Nu poți să-ți stăpânești decât sufletul tău propriu, iar din când în când câte-un deștept de psiholog pune sub semnul întrebării până și această capacitate. A sosit momentul să te maturizezi! Lucy a ta este o femeie minunată. A-ți lua asupra ta răspunderea mai mult decât pentru ea și pentru propriul tău suflet înseamnă să ceri prea mult, iar a cere prea mult este una din căile ce au dus omenirea la dezastru.

— Îmi place să stau de vorbă cu tine, îi mărturisi Larry, iar sinceritatea comentariului pe care-l stârni replica lui îl uimi și-l amuză.

— Probabil din cauză că-ți spun exact ceea ce-ai dori să auzi, îi spuse Judele senin. Apoi adăugă: Există o mulțime de feluri în care poți să te sinucizi, știi?

Nu peste mult timp, Larry avu prilejul să-și aducă aminte de această remarcă, în circumstanțe cât se poate de nefericite.

La ora 8.15, a doua zi dimineată, camionul lui Harold părăsea garajul Greyhound, în direcția Table Mesa. Harold, Weizak și alți doi stăteau în partea din spate. Norman Kellogg și un alt bărbat, în cabină. Se aflau la intersecția dintre Arapahoe și Broadway când întâlniră un Land-Rover nou-nouț, ce venea încet spre ei.

Weizak făcu semn și strigă:

— Încotro te duci, domnule judecător?

Judele, care arăta destul de comic în vesta lui, pusă peste cămașa de lână, opri mașina.

— Am hotărât să fac o excursie de o zi, până la Denver, spuse el prietenos.

— Crezi că te ține rabla aia până acolo? glumi Weizak.

— O, cred că da, dacă mă țin departe de drumurile principale.

— Păi, dacă treci cumva pe lângă o librărie din alea cu cărți deochete, ai face bine să încarci mașina, ce zici?

Vorba de duh fu primită cu hohotul de râs al tuturor, inclusiv al Judelui — cu excepția lui Harold. Arăta galben și tras la față, de parcă ar fi zăcut. Adevărul era că aproape nu lipise geană pe geană. Nadine se ținuse de cuvânt; în noaptea aceea își îndeplinise nu puține vise. Vise din cele umede, trebuie să precizăm. Aștepta cu înfrigurare sosirea nopții următoare, iar gluma lui Weizak cu aluzie la pornografie nu reuși să-i smulgă decât umbra unui surâs acum, când adunase ceva experiență de primă mână. La plecarea lui, Nadine dormea încă. Înainte de a cădea lași, pe la ora 2, ea îi mărturisise că ar dori să-i răsfoiască jurnalul. Iar el îi răspunsese că dacă vrea, poate să citească. Probabil că astfel se dădea legat în mâinile ei, dar era mult prea tulburat ca să știe sigur. În orice caz, era cea mai bună scriere a lui, iar factorul decisiv fusese tocmai acesta, anume dorința — ba nu, nevoia. Nevoia lui ca altcineva să citească, să treacă prin experiența minunatei lui opere. Acum Kellogg se aplecase din cabina camionului și i se adresă Judelui:

— Ai grijă, domnule. Bine? În zilele astea mișună pe drumuri tot felul de tipi ciudați.

— Chiar așa este, cum spui tu, îi răspunse Judele cu un zâmbet straniu. Voi fi atent. Vă urez o zi bună, domnilor. Și dumitale, Weizak.

Ceea ce stârni un nou hohot de râs, apoi se despărțiră.

Judele nu se îndreptă spre Denver. Când ajunse la șoseaua US 36, o traversă direct și porni de-a lungul lui US 7. Soarele dimineții era luminos și potolit, iar pe acest drum secundar traficul nu se încurcase atât de rău încât să-l blocheze. În orașul Brighton era ceva mai rău; la un moment dat s-a văzut silit să părăsească șoseaua și s-o pornească peste terenul de fotbal al liceului, ca să ocolească o formidabilă îngrămădire de mașini. Continuă să meargă spre est, până întâlni 1-25. Dacă ar fi luat-o la dreapta, ajungea la Denver. Dar el coti la stânga — spre nord — și intră pe breteaua ce cobora la autostradă. La jumătatea coborârii scoase maneta schimbătorului la punct mort și se uită din nou la stânga, spre vest, unde Munții Stâncoși se înălțau semeț spre cerul senin; la poalele lor se afla orașul Boulder.

Îi spusese lui Larry că e prea bătrân pentru aventură, dar, să-l ierte Dumnezeu, fusese o minciună. Inima nu-i mai bătuse într-un asemenea ritm vioi de douăzeci de ani, iar aerul i se părea mai parfumat și culorile mai vii ca oricând. Avea să urmeze 1-25 până la Cheyenne, apoi își urma drumul spre apus, dincolo de munte, unde nu știa ce avea să-l aștepte. Pielea lui, uscată din pricina vârstei, începu să-l furnice la acest gând. 1-80 spre vest, până la Salt Lake City, apoi peste Nevada, până la Reno. Apoi o lua din nou spre nord, deși nu prea mai conta. Deoarece undeva, între Salt Lake și Reno, poate chiar mai devreme, avea să fie oprit, chestionat și probabil trimis într-altă parte, spre a fi din nou interogată. Iar undeva, între locurile acestea, era posibil să i se facă o invitație.

Nu era exclus nici să-l întâlnească pe Omul Întunecat în persoană.

— Haide la drum, moșule, își spuse el încetișor.

Băgă Roverul în viteză și coborî pe autostradă. Spre nord porneau trei benzi, relativ goale. După cum ghicise, ambuteiajele și nenumăratele accidente din Denver întrerupseseră eficient tot fluxul traficului. De cealaltă parte a liniei mediane se aglomeraseră multe mașini — din cauza bieților nebuni care se năpustiseră spre sud, sperând orbește că acolo avea să fie mai bine — dar aici se putea înainta destul de ușor. Pentru moment, cel puțin.

Judele Farris merse mai departe, bucuros de călătorie. Noaptea trecută dormise prost. Diseară, sub stele, avea să doarmă mai bine, cu trupul lui bătrân înfășurat în doi saci de dormit. Se întrebă dacă mai avea să vadă vreodată Boulder, făcându-și socoteala că șansele erau mici. Cu toate acestea, se afla în cea mai bună dispoziție.

Trăia una dintre cele mai frumoase zile din viața lui.

La începutul după-amiezei, Nick, Ralph și Stu se duseră pe biciclete până în North Boulder, oprindu-se înaintea unei case mici, tencuite cu ghips, unde Tom Cullen locuia singur. Pentru rezidenții "bătrâni" din Boulder, casa lui Tom devenise un soi de reper. Stan Nogotny spunea că arăta ca și cum catolicii, baptiștii și adventiștii de ziua a șaptea se uniseră cu democrații și cu sectanții Moon ca să formeze un Disneyland politic-religios.

Gazonul din fața casei lui Tom expunea un grup statuar straniu. Existau o duzină de statui ale Fecioarei, câteva părănd să hrănească niște cârduri de flamingo roz, din plastic. Cea mai mare dintre păsări era mai înaltă decât Tom, fiind ancorată în iarbă într-un singur picior, care se termina cu o țepușă lungă de peste un metru. Mai exista și o fântână a dorințelor uriașă, cu un Isus din plastic reflectorizant, stând în găleata ornamentală cu mâna Lui întinsă... binecuvântând, parcă, păsările roz. Lângă fântână se mai alia o vacă mare, din ipsos, care ai fi zis că se adapă dintr-un vas ornamental de apă pentru păsări.

Ușa din fală se deschise în grabă și în întâmpinare le ieși Tom, dezbrăcat până la brâu. Văzut de la distanță, îi trecu prin minte lui Nick, ai fi putut crede că este un scriitor sau pictor nemaipomenit de arătos, cu ochii de un albastru-deschis și barba mare, blond-roșcată. Pe măsură ce se apropia, renunțai la primul gând, spunându-ți că nu era un intelectual... poate cine știe ce meșter din mișcarea *counterculture*, care substituise originalității *kitsch-ul*. Iar când ajungea foarte aproape, zâmbind și turuind vrute și nevrute, te convingeai imediat că lui Tom Cullen îi fila cel puțin o lampă.

Nick știa că unul dintre motivele pentru care avea o mare simpatie față de Tom era acela că el însuși fusese considerat retardat mintal, la început pentru că handicapul lui îl împiedicase să învețe scrisul și cititul, mai târziu pentru că oamenii considerau că pe un lucru de la sine înțeles că un surdomut este înapoiat mintal. I se adresaseră toți termenii posibili folosiți în argou, de-a lungul timpului. Îi lipsesc câteva cărămizi la mansardă. E moale la etaj. Merge în trei roți. Gagiul' are o gaură-n cap și i s-a scurs creierul'. Gagiului nu-i funcționează toate bujiile. Își aminti de seara în care se oprise la Zack's, crâșma din împrejurimile orașului Shoyo, ca să bea o bere — seara în care fusese agresat de Ray Booth și de gașca lui. Barmanul stătea la celălalt capăt al tejghelei, aplecându-se la urechea unui client și șoptindu-i ceva. Își pusese mâna pavăză la gură, prin urmare Nick nu prinse decât câteva fragmente din ceea ce zicea omul. Oricum n-ar fi avut nevoie de mai mult. *Surdomut... probabil retardat... aproape toți indivizii ăștia sunt retardați...*

Dar dintre toate expresiile urâte folosite la adresa lui, era una care i se potrivea cu adevărat lui Tom Cullen. Pe care Nick i-o aplicase adesea, cu mare compasiune, în liniștea propriei lui minți. *Gagiul' nu joacă cu toate cărțile*. Tocmai asta era hiba lui Tom. La asta se reducea problema lui. Regretabil în cazul lui Tom era că nu-i lipseau decât puține cărți, pe deasupra nici foarte importante — un doi de caro, un trei de treflă, ceva de felul ăsta.

Dar fără ele nu poți duce nici un joc până la capăt. Nici măcar o pasiență!

— Nicky! strigă Tom. Cât mă bucur să te văd! Doamne! Tom Cullen e atât de bucuros! Îl îmbrățișă și-l strânse la pieptul lui pe Nick. Nick simți înțepătura lacrimilor în ochiul rănit, în

spatele peticului negru, pe care-l purta încă în zile luminoase ca aceasta. Și Ralph! Și cestăalt. Tu ești... ia să vedem...

— Eu sunt..., începu Stu.

Nick îi sugeră să tacă printr-un gest hotărât cu mâna stângă, încercase cu Tom exerciții de mnemotehnică, care păreau să dea rezultate bune. Dacă reușești să faci asocierea dintre un lucru cunoscut și un nume pe care dorești să-l ții minte, de cele mai multe ori procedeul funcționează și numele respectiv se fixează în memorie. Tot Rudy îl învățase și asta, acum cine știe câți ani.

Își scoase blocnotesul din buzunar și scrisese câteva cuvinte în fugă. Apoi i-l întinse lui Ralph, făcându-i semn să citească.

Ralph se încruntă puțin, dar se conformă:

— Cum se cheamă mâncarea preparată din carne și legume, cu sos, care-ți place ție foarte mult?

Tom încremeni. Orice urmă de însuflețire îi dispăru din obraji. Gura i se deschise, iar înfățișarea lui te ducea cu gândul la un monument al idioțeniei.

Stu făcu un gest de nerăbdare și spuse:

— Nick, nu crezi că ar trebui să...

Nick își duse degetul la buze și, în aceeași clipă, își reveni și Tom.

— Stew! exclamă el, sărind de bucurie și râzând. Tu ești Stew!

Se uită la Nick, așteptând confirmarea, iar Nick îi făcu semnul victoriei.

— Stew, Tom Cullen știe, *toată lumea* știe!

Nick arătă spre ușa casei lui Tom.

— Vreți să intrați? Doamne, sigur că da! Intrăm cu toții. Tom și-a decorat casa.

Ralph și Stu schimbă o privire amuzată, urcând scările verandei în urma lui Nick și Tom. Tom "decora" tot timpul. Nu o "mobila", pentru simplul motiv că în casă exista bineînțeles mobilă, când se mutase el. O dată pătruns înăuntru, aveai sentimentul că te-ai rătăcit într-o lume de basm întoarsă cu fundul în sus.

O uriașă colivie aurită, cu un papagal verde, împăiat și prins cu grijă de leagăn, atârna chiar lângă ușa de la intrare, iar Nick trebuia să se aplece ca să nu se lovească. Decorațiunile lui Tom nu erau făcute chiar la întâmplare, îi trecu lui prin minte. Altfel, locuința n-ar fi fost mai frapantă decât un magazin oarecare de vechituri. Dar aici aveau de-a face cu ceva mai mult, cu o orân-duială aparent prea subtilă ca să poată fi cuprinsă de o minte obișnuită. Într-un chenar pătrat, chiar deasupra consolei căminului din salon, fuseseră montate cu grijă și perfect aliniate mai multe reclame pentru cărți de credit. YOUR VISA CARD WEL-COME HERE. JUST SAY MASTERCARD. WE HONOUR AMERICAN EXPRESS. DINER'S CLUB.

Acum se punea întrebarea: oare de unde știa Tom că toate acele semne au un numitor comun? Nu știa să citească, dar într-un fel sau altul pricepuse că este vorba de lucruri ce aparțin aceleiași categorii.

Pe măsuta de cafea trona un cap de furtun, din cele folosite de pompieri. Iar pe pervazul ferestrei, în așa fel încât să prindă razele soarelui și să le arunce în evantaie de lumină albastră pe perete, se afla girofarul unei mașini de poliție.

Tom îi conduse prin toată casa. Camera pentru jocuri de la parter era plină de păsări și animale împăiate, pe care Tom le descoperise într-un magazin; legase păsările cu corzi de pian, aproape invizibile, și păreau să se afle în zbor: cucuvele și șoimi, ba chiar și un vultur pleșuv, cu penele mâncate de molii și cu un singur ochi galben. În cele patru colțuri ale încăperii se aflau o marmotă, ridicată pe picioarele din spate, un popândău, un sconcs și un viezure. În mijloc era un coiot, spre care părea să se îndrepte atenția celorlalte animale.

Balustrada scărilor ce urcau la etaj fusese înfășurată în fâșii roșii-albastre de hârtie Contact. Culoarul de sus fusese împodobit cu diverse tipuri de avioane de luptă — Fokker, Spad, Stuka, Spitfire, Zero, Messerschmitt — suspendate tot pe sârme subțiri. Pardoseala băii era vopsită în albastru-electric, iar pe ea stătea expusă cuprinzătoarea colecție de nave de jucărie a lui Tom, plutind pe o mare de email în jurul a patru insule și a unui continent, toate din porțelan alb: picioarele căzii și baza toaletei. În cele din urmă, Tom îi conduse din nou la parter și se așezară sub montajul alcătuit din cărți de credit, față în față cu un tablou tridimensional reprezentându-i pe John și Robert Kennedy, pe fundalul unor nori cu margini aurii. Legenda de dedesubt conținea următoarea informație: FRAȚII ÎMPREUNĂ, ÎN RAI.

— Vă place cum a decorat Tom? Ce părere aveți? Nu-i frumos?

— Foarte frumos, îl asigură Stu. Ia spune-mi, păsările alea de dincolo... nu te calcă niciodată pe nervi?

— Doamne, nu! îi răspunse Tom, șocat. Sunt pline de rumeguș!

Nick îi întinse un bilet lui Ralph.

— Tom, Nick dorește să știe dacă te-ar deranja să fii din nou hipnotizat. Cum ți-a făcut Stan. De data asta e un lucru important, nu o simplă joacă. Nick mai zice că-ți va explica el, după aceea.

— Dați-i drumul, răspunse Tom. *Ți-eeestee... fffooooaarrtee... ssoooooommmnnn...* așa-i?

— Da, așa-i, confirmă Ralph.

— Vreți să mă uit iarăși la ceas? Nu mă deranjează. Știți, când se bălăbăne încolo și încoace? *Fffooooaarrtee... ssoooooommmnnn...* Numai că acum nu sunt prea obosit, adăugă el, cu îndoială. Doamne, nu. Ieri seară m-am culcat devreme. Tom Cullen se culcă întotdeauna devreme, pentru că nu există televizor.

Stu îi spuse cu blândețe:

— Tom, n-ai vrea să vezi un elefant?

Ochii lui Tom se închiseră instantaneu. Bărbia îi căzu în piept. Respirațiile îi deveniră lungi și încete. Stu urmări scena extrem de surprins. Nick îi dezvăluise fraza-cheie, dar Stu se îndoise dacă să creadă sau nu. Și nu-și imaginase în nici un caz că totul se va întâmpla cu o asemenea repeziciune.

— Ca atunci când îi vâri puiului capul sub aripă, se minună Ralph.

Nick îi întinse lui Stu "scenariul" întregii întâlniri, pregătit de ci. Stu îl privi îndelung pe Nick. Nick îi răspunse cu un gest grav din cap, semn că poate să înceapă.

— Mă auzi, Tom? întrebă Stu.

— Da, te aud, răspunse Tom, iar tonul vocii lui îl obligă pe Stu să-l scruteze.

Nu era vocea obișnuită a lui Tom, dar Stu n-ar fi fost în stare să precizeze în ce consta diferența. Îi aducea aminte de o întâmplare de pe când avea optsprezece ani și termina liceul. Se adunaseră în vestiarul băieților înaintea ceremoniei, toți băieții cu care fusese coleg din... păi, din prima zi de școală a clasei întâi în cel puțin patra cazuri, și de aproape tot atât timp cu o mare parte din ceilalți. Vreme de câteva clipe doar, avusese viziunea schimbării extraordinare prin care trecuseră de la acele prime zile, de mult apuse, și până la momentul de luminare pe care îl avea, stând pe podeaua pardosită cu plăci din ceramică a vestiarului și ținând în mână roba cea neagră, pentru ceremonie. Viziunea schimbării pe care o suferiseră îi dădu un fior atunci, ca și acum. Figurile celor din jurul lui nu mai erau ale unor copii... dar nici nu căpătaseră trăsăturile unor bărbați. Erau fețe dintr-un tărâm intermediar, prinse perfect între două stări foarte bine definite ale ființei. Vocea ieșind din țara de umbre a subconștientului lui Tom Cullen îi amintea de acele fețe, cu deosebirea că era infinit mai tristă. Stu se gândi că era glasul unui bărbat condamnat să rămână pururi ascuns.

Dar ceilalți așteptau ca el să continue, ceea ce și făcu.

— Tom, eu sunt Stu Redman.

— Da. Stu Redman.

— Nick este aici.

— Da, Nick este aici.

— Și Ralph Brentner este aici.

— Da, și Ralph.

— Suntem prietenii tăi.

— Știu.

— Am dori să împlinești ceva, Tom. Pentru binele lui Free Zone. Un lucru periculos.

— Periculos...

Tulburarea se așternu pe chipul lui Tom, ca umbra unui nor traversând încet un lan de porumb, în miez de vară.

— Voi avea de ce să mă tem? Voi fi silit să...

Glasul i se stinse și oftă. Pus în încurcătură, Stu căută salvarea spre Nick.

Nick pronunță mutește: *Da*.

— E vorba de *el*, spuse Tom, gemând sfâșietor.

Semăna cu vaietul unui vânt amar, de noiembrie, printr-un crâng de stejari golași. Stu simți iarăși același fior. Chipul lui Ralph se făcuse alb.

— Cine, Tom? îl cercetă Stu delicat.

— Flagg. Numele lui este Randy Flagg. Omul Întunecat. Vreți să...

Același oftat, lung și amar.

— Cum se face că-l cunoști, Tom? Replica nu mai făcea parte din scenariu.

— Vise... fața lui mi se arată în vise.

Fața lui mi se arată în vise. Dar nimeni dintre ei nu-i văzuse fața. Rămânea întotdeauna ascunsă.

— Îl vezi?

— Da...

— Și cum arată, Tom?

Tom rămase tăcut un lung răstimp. Tocmai când Stu ajunsese la concluzia că nu avea să răspundă și se pregătea să se întoarcă la "scenariu", Tom zise:

— Arată ca orice om obișnuit, de pe stradă. Dar când zâmbește, păsările cad moarte de pe firele de telefon. Când se uită la tine într-un anume fel, te apucă prostata și te frige urina. Iarba se îngălbenește și moare acolo unde scuipe el. Este întotdeauna *afară*. Vine din afara timpului. Nu se cunoaște pe el însuși. Poartă numele a o mie de demoni. Isus l-a alungat odată într-o turmă de porci. Numele lui este legiune. Ii este teamă de noi. Noi suntem *înăuntru*. Se pricepe la magic. Poate să cheme lupii și să trăiască în ciori. Este regele de nicăieri. Dar se teme de noi. Se teme de... înăuntru.

Tom tăcu.

Cei trei se priviră în tăcere, palizi ca lespedea de mormânt. Ralph își smulsese pălăria din cap și o frământa convulsiv. Nick își acoperise ochii cu o mână. Stu își simțea gâtul uscat, ca sticla.

Numele lui este legiune. E regele de nicăieri.

— Poți să mai spui și altceva despre el? întrebă Stu în șoaptă.

— Doar că și eu mă tem de el. Însă voi îndeplini ceea ce vreți. Dar Tom... se teme foarte tare.

Oftă iarăși din fundul sufletului.

— Tom, interveni Ralph pe neașteptate, știi cumva dacă Mother Abigail... dacă mai este în viață?

Ralph avea expresia unui om ajuns pe culmile disperării și care joacă totul pe o singură carte.

— Trăiește. Ralph se lăsă pe spătarul scaunului, respirând ușurat. Dar încă nu s-a împăcat cu Dumnezeu, adăugă Tom.

— Nu s-a împăcat cu Dumnezeu? Dar de ce, Tommy?

— Ea se află în pustietate, Dumnezeu a chemat-o în pustietate, nu se teme de înfricoșarea ce domnește în miez de zi, nici de înfricoșarea ce se lasă în miez de noapte... nici șarpele n-o mușcă, nici albinda n-o înțeapă... dar încă nu s-a împăcat cu Dumnezeu. Nu Moise cu mâna lui a scos apă din piatră seacă. Nu Abigail cu mâna ei a alungat viezurii cu burțile goale. E vrednică

de milă. Va vedea, dar va vedea prea târziu. Va fi moarte. Moartea *lui*. Ea va muri pe partea necuvenită a râului. Ea...

— Opriți-l, gemu Ralph. Nu puteți să-l opriți?

— Tom, interveni Stu.

— Da.

— Ești unul și același Tom pe care Nick l-a întâlnit în Oklahoma? Ești unul și același Tom pe care îl cunoaștem noi, cel treaz?

— Da, dar sunt mai mult decât acel Tom.

— Nu înțeleg.

Se mișcă puțin, dar figura lui de om adormit rămase calmă.

— Sunt Tom al lui Dumnezeu.

Rămas aproape fără vlagă, Stu era cât pe ce să scape notele lui Nick pe podea.

— Spui că vei îndeplini ceea ce vrem noi.

— Da.

— Dar știi... crezi că te vei întoarce?

— Nu mi-este dat să știu sau să spun. Încotro mă voi duce?

— Spre vest, Tom.

Tom se tângui. Era un sunet la care Stu simți că i se ridică părul în cap. *Unde-l trimitem pe omul ăsta?* De fapt, poate că știa. Poate că fusese și el acolo, doar că asta se petrecea în Vermont, în labirintul de coridoare unde ecoul îți lăsa impresia că auzi zgomotul unor pași în spatele tău. Tot mai aproape.

— Spre vest, repetă Tom. Da, spre vest.

— Te trimitem ca să vezi. Să vezi și să cercetezi. Și apoi te întorci la noi.

— Mă întorc și povestesc.

— Poți să faci asta?

— Da. Dacă nu mă prind și mă ucid.

Stu și ceilalți tresăriră.

— Ai să pleci singur, Tom. Mereu spre vest. Știi să găsești vestul?

— E acolo unde apune soarele.

— Da. Iar dacă te va întreba cineva de ce te afli acolo, iată ce vei spune: M-au alungat din Free Zone...

— M-au alungat. L-au alungat pe Tom. L-au spus să se care.

— ... pentru că sunt slab de minte.

— L-au alungat pe Tom pentru că Tom este slab de minte.

— ... și pentru că s-ar putea să am o femeie, iar femeia aceea ar putea naște copii idioți.

— Copii idioți ca Tom.

Stu simțea cum i se întoarce stomacul pe dos. Capul lui era ca o bucată de fier care a învățat să asude. Ca și cum ar fi avut o mahnureală teribilă, care-i sorbea toate puterile.

— Acum repetă ce vei spune dacă te întreabă careva de ce te afli în vest.

— L-au alungat pe Tom pentru că este slab de minte. Doamne, da. S-au temut că aş putea să primesc o femeie la mine în pat și să mă culc cu ea, cum se face. Și pe urmă să rămână borțoasă cu copii idioți.

— Foarte bine, Tom. Asta...

— L-au alungat, continuă el încetișor, pe ton îndurerat. L-au alungat pe Tom din casa lui frumoasă și i-au spus să-și vadă de drum.

Tremurând, Stu se șterse cu mâna la ochi. Privi în direcția lui Nick. Cu privirea lui tulburată, îl văzu dublu, apoi triplu.

— Nick, nu știu cum să închei, mărturisi el neajutorat.

Nick se uită la Ralph. Acesta, alb ca brânza, clătină și el din cap.

— Termină, zise Tom pe neașteptate. Nu mă lăsa acolo, în întuneric.

Adunându-se, Stu merse mai departe.

— Tom, știi cum arată luna plină?

— Da... mare și rotundă.

— Nu luna nouă și nici măcar luna aproape întreagă.

— Da, confirmă Tom.

— Când vei vedea luna aceea mare și rotundă, pornești spre est. Te întorci la noi. La tine acasă, Tom.

— Da, când voi vedea luna plină, mă voi întoarce, spuse Tom. Mă întorc acasă.

— Iar pe drumul de întoarcere, vei merge noaptea și vei dormi ziua.

— Merg noaptea, dorm ziua.

— Foarte bine. Și nu vei permite nimănui să te vadă, dacă îți va sta în putință.

— Da.

— Tom, dar este posibil să te vadă cineva.

— Da, s-ar putea.

— Dacă te vede o singură persoană, Tom, omoară-l.

— Il omor, pronunță Tom plin de îndoială.

— Dacă sunt mai mulți, fugi.

— Fug, repetă Tom, mai sigur pe el.

— Dar încearcă să rămâi nevăzut. Poți să repeți tot ce ți-am spus?

— Da. Mă întorc când se face lună plină. Nu când e luna la jumate, nici când e crai nou.

Merg noaptea, dorm ziua. Nu las pe nimeni să mă vadă. Dacă mă vede careva, îl omor. Dacă mă vede mai mult de o persoană, fug. Dar încerc să nu mă vadă nimeni.

— Foarte bine. Vreau să te trezești peste câteva secunde. Bine?

— Bine.

— Când am să te întreb despre elefant, te trezești, bine?

— Bine.

Stu se lăsă pe spate, oftând.

— Slavă Domnului, am terminat.

Nick îi confirmă din priviri.

— Ai știut că se poate întâmpla una ca asta?

Nick clătină din cap.

— Cine și-ar fi putut imagina? mormăi Stu.

Nick îi ceru blocnotesul, iar Stu i-l întinse, bucuros să scape de el. Degetele lui udaseră în asemenea hal cu transpirație pagina cu scenariul lui Nick, încât devenise aproape transparentă. Nick notă câteva cuvinte și-i pasă caietul lui Ralph. Ralph citi mesajul, mișcând încet din buze, apoi i-l trecu lui Stu.

"De-a lungul întregii istorii, unii oameni i-au considerat pe nebuni și pe retardați în vecinătatea divinului. Consider că nu ne-a spus nimic de folos practic imediat, în orice caz pe mine m-a speriat peste poate. Magie, așa a zis. Cum poți lupta împotriva magiei?"

— E peste înțelegerea mea, și cu asta basta, murmură Ralph. Iar lucrurile acelea, pe care le-a spus despre Mother Abigail, nici nu vreau să mă mai gândesc la ele. Trezește-l, Stu, și hai să plecăm cât mai repede de aici.

Se vedea bine, Ralph era la un pas să izbucnească în plâns.

— Tom? spuse Stu, aplecându-se spre el.

— Da.

— Ai vrea să vezi un elefant?

Tom își deschise imediat ochii și privi în jur.

— V-am zis eu că n-o să meargă. Doamne, nu. Tom nu adoarme așa, în mijlocul zilei.

Nick îi întinse o foaie lui Stu, care aruncă o privire și apoi îi vorbi lui Tom:

— Nick îți transmite că te-ai descurcat minunat.

— Serios? M-am pus iarăși în cap, cum am mai făcut?

Nick se gândi, muștră de remușcări amare: Nu, Tom, de data asta ai executat niște numere cu mult mai interesante.

— Nu, îl asigură Stu. Tom, am venit aici ca să te rugăm să ne ajuti.

— Eu? Să vă ajut? Sigur! Îmi place la nebunie să fiu de folos!

— E o treabă periculoasă, Tom. Vrem să pleci spre vest și apoi să te întorci și să ne spui ce-ai văzut.

— Foarte bine, sigur că da, răspunse Tom fără să ezite câtuși de puțin, dar Stu își imaginează că vede o umbră trecătoare peste chipul lui... oprindu-se apoi în spatele ochilor albaștri și nevinovați. Când?

Stu își sprijini ușor mâna de grumazul lui Tom și se întrebă ce naiba căuta el de fapt aici. Cum să deslușești atâtea lucruri deodată, dacă nu ești Mother Abigail și nu ai o linie directă cu Cerul?

— Foarte curând, îi răspunse lui Tom cu blândețe. Foarte curând.

Când Stu ajunse acasă, Frannie tocmai pregătea cina.

— A trecut Harold pe aici, îi spuse ea. L-am invitat să rămână la masă, dar și-a cerut scuze și a refuzat.

— Oh.

Se apropie de el și-l privi cu atenție.

— Stuart Redman, ai văzut vreo stafie?

— Da, și o chema Tom Cullen, cred.

Îi povesti toată întâmplarea. Apoi se așezară la masă.

— Oare ce semnificație au toate astea? Întrebă Fran.

Era palidă și nici nu mânca, de fapt, ci doar împingea mâncarea dintr-o parte a farfuriei în cealaltă.

— Să mă bată dacă înțeleg ceva, îi răspunse Stu. E un fel de... clarviziune, din câte îmi fac eu socoteala. Nu știu de ce ne-ar mira că Tom Cullen are viziuni, în stare de hipnoză, dacă ne gândim la visele pe care le-am avut noi, tot drumul. Dacă nu erau și alea un soi de vedenii, nu știu ce-au mai fost.

— Dar parcă a trecut un secol de atunci... pentru mine, cel puțin.

— Da, și mie mi se pare la fel, spuse Stu, constatând că și el împingea mâncarea de colo-colo.

— Uite ce este, Stu... știu că am căzut de acord să nu vorbim — pe cât posibil — despre treburile comitetului în afara ședințelor. Ai spus că probabil ne-am certa tot timpul și consider că aveai dreptate. Din 25 și până acum nu am pomenit nici o vorbă despre faptul că te transformi într-un ie de Șerif Dillon, așa-i?

Bărbatul îi zâmbi fugar.

— Nu, așa este, Frannie.

— Dar mă simt obligată să te întreb dacă mai consideri potrivit să-l trimitem pe Tom Cullen în vest. După cele petrecute astăzi după-amiază.

— Nu știu, spuse Stu.

Își împinse farfuria deoparte. Mâncarea rămăsese aproape neatinsă. Se ridică, se duse la bufetul din hol, de unde scoase un pachet de țigări. Își redusese rația până la trei sau patru pe zi. Își aprinse una și trase adânc în piept fumul tare al tabacului învechit, apoi suflă.

— Avantajele ar fi că povestea lui este suficient de simplă și suficient de credibilă. L-am alungat pentru că este debil mintal. Nimeni nu va fi în stare să-l scoată din ale lui. Iar dacă se întoarce cu bine, îl hipnotizăm — cade în transă cât ai clipi din ochi, pentru numele lui Dumnezeu — și ne va spune tot ce a văzut, lucrurile importante, ca și cele nesemnificative. Nu este exclus să se dovedească un martor ocular mai bun decât ceilalți doi. Ba aproape nu mă îndoiesc de asta.

— Dacă se întoarce cu bine.

— Mda, dacă. I-am dat instrucțiuni să se întoarcă mergând doar noaptea și ascunzându-se în timpul zilei. Să fugă, dacă vede mai mult de o persoană. Dar în caz că a fost văzut de un singur om, să-l ucidă.

— Stu, *nu cumva chiar asta i-ai spus!*

— Bineînțeles că da! îi răspunse supărat, apropiindu-se de ea. Noi nu ne jucăm aici de-a uliul și porumbeii, Frannie! Știi prea bine ce o să i se întâmple lui... sau Judelui... sau Daynei... dacă pun mâna pe ei! Altfel, de ce te-a deranjat ideea asta, de la bun început?

— E-n regulă, îi răspunse ea calm. E-n regulă, Stu.

— Nu, mie *nu* mi se pare în regulă! se răsti el și stinse țigara de-abia aprinsă într-o scrumieră din lut ars, stârnind o mică jerbă de scântei. Mai multe aterizări pe dosul palmei lui și le înlătură cu un gest scurt și violent. Nu mi se pare corect să trimitem un băiat slab de minte să se lupte în numele nostru, nu mi se pare corect să-i punem pe oameni să facă tot felul de lucruri, ca și cum ar fi niște piese pe o nenorocită de tablă de șah, și nu mi se pare în regulă să dăm ordinul de a ucide, ca niște boși mafioți. Dar nu știu cum altfel am putea proceda. Pur și simplu nu știu. Dacă nu aflăm ce-are de gând, există șanse mari ca într-o bună zi, la primăvară, să ne trezim că deasupra lui Free Zone se ridică un nor mare, în formă de ciupercă.

— Foarte bine. Oprește-te. Foarte bine.

Își strânse încet pumnii.

— Am țipat la tine. Te rog să mă ierți. Nu aveam dreptul să mă port așa, Frannie.

— Nu face nimic. Nu tu ai deschis această cutie a Pandorei.

— Mi-e teamă că noi toți o deschidem, răspunse el sec și-și luă o altă țigară din bufet. În orice caz, când i-am dat acel... cum îi zice? Când i-am zis să omoare orice persoană care i-ar ieși în cale, am observat că se încruntă puțin. Imediat după aceea încruntarea a dispărut. Nici măcar n-am habar dacă Ralph sau Nick au remarcat. Eu însă am văzut. A fost ca și cum ar fi gândit: "Okay, am înțeles ce vrei să spui, dar am să iau singur hotărârea, când va veni vremea."

— Din câte am citit cu, nici în stare de hipnoză nu poți convinge pe cineva să facă un lucru pe care nu l-ar face în mod normal. Omul nu acționează împotriva propriului său cod moral, chiar dacă i se comandă cât se află în transă.

— Mda, și mie mi-a dat prin cap. Dar ce ne facem dacă individul ăla, Flagg, a postat o linie de pichete de-a lungul întregii lui granițe răsăritene? Eu așa aș fi făcut, în locul lui. Dacă Tom dă peste un asemenea pichet, mergând spre vest, povestea lui îi va oferi suficientă acoperire. Dar când se întoarce spre est, chestiunea se pune mult mai tranșant: ucizi sau ești ucis. Iar dacă Tom nu este pregătit să ucidă, e pierdut.

— Sunt de părere că-ți faci prea multe griji din cauza acestei probleme, îi spuse Frannie. Vreau să spun că această linie de pază, dacă există, este probabil destul de subțire, nu?

— Probabil. Un om la fiecare șaptezeci și cinci de kilometri, cam așa ceva. Asta dacă nu s-au adunat de cinci ori mai mulți decât aici.

— Prin urmare, dacă n-au reușit cumva să monteze și să pună în funcțiune echipament suficient de sofisticat, radar, infraroșu și alte chestii pe care le vezi în filmele cu spioni, nu cumva lui Tom îi va fi ușor să se strecoare printre ei?

— Asta sperăm și noi. Dar...

— Dar treci printr-o criză gravă de conștiință, îi spuse ea cu voce scăzută.

— Crezi că acesta este termenul potrivit? Da... poate că ai dreptate. Ce voia Harold, draga mea?

— A lăsat un teanc de hărți, pe care sunt marcate zonele unde Comitetul lui a căutat-o pe Mother Abigail. În orice caz, Harold a muncit și în echipa de înhumări, pe lângă supravegherea Comitetului pentru Căutare. Arăta foarte obosit, dar nu numai din pricina însărcinărilor lui oficiale pentru Free Zone. Din câte se pare, și-a extins raza de activitate.

— Ce vrei să spui?

— Harold are o prietenă.

Sprâncenele lui Stu se ridicară.

— Chiar acesta este motivul pentru care a refuzat invitația. Ghicești despre cine e vorba? Stu se uită în tavan.

— Ia să vedem, cu cine naiba s-ar putea Harold da în bărci?...

— Asta zic și eu mod de exprimare! Dar, ce părere ai, noi ce facem?

Se prefăcu că-l pălmuește, în joacă, iar el se retrase, zâmbind.

— Te amuză, nu? Mă dau bătut. Cine este?

— Nadine Cross.

— Doamna aceea cu șuvițe albe în păr?

— Chiar ca.

— Al naibii, trebuie să fie de două ori mai bătrână decât el.

— Mă îndoiesc, îi răspunse Frannie, că pe Harold îl preocupă acest aspect în acest moment al relației lor.

— Larry știe?

— Habar n-ara și nici nu mă interesează. Femeia asta, Cross, nu mai era prietena lui Larry. Și cred că nu a fost nici înainte.

— Mda, spuse Stu. Era bucuros că Harold își găsisse o iubită, dar subiectul nu-l interesa peste măsură. Care este părerea lui Harold despre Comitetul pentru Căutare? Ți-a spus ceva despre asta?

— Doar îl cunoști pe Harold. Zâmbește mereu, dar... slabe speranțe. Probabil de asta rămâne aproape tot timpul cu echipa pentru înhumări. Acum i se spune Hawk, știi?

— Serios?

— Eu am auzit de-abia astăzi. Nu mi-am dat seama despre cine se vorbește, până n-am întrebat.

Medită câteva clipe, apoi izbucni în râs.

- Ce-ai găsit de râs? se interesă Stu.
- Frannie își întinse picioarele, încălțate în pantofi de sport. Pe talpa lor se vedea modelul format din cercuri și linii.
- Mi-a făcut un compliment, legat de pantofi, îi explică ea. Nu-i zăpăcit?
- Zăpăcită ești *tu*, îi răspunse Stu surâzător.

Harold se trezi chiar înainte de revărsatul zorilor, cu o durere surdă, însă nu absolut neplăcută, în vîntre. Simți cum îl trece un fior de răcoare. Deși se aflau doar în 22 august, iar toamna calendaristică nu urma să vină decât peste o lună, dimineața devreme era considerabil mai rece.

Mai jos de talie, în schimb, îi era teribil de cald, o, da. Era suficient să arunce o privire formei molatice și încântătoare a feselor ei sumar acoperite de minusculii chiloței transparente și temperatura îi creștea brusc. N-ar fi deranjat-o dacă ar fi trezit-o din somn... ei, poate că ar fi deranjat-o, însă în nici un caz nu ar fi *obiectat*. Încă nu se lămurise ce zăcea în spatele ochilor negri și se temea puțin de ea.

Renunță la gând și se îmbracă în liniște. Nu dorea să o supere pe Nadine, indiferent cât de mult o dorea în clipa aceea.

Trebuia neapărat să se ducă într-un loc în care să fie singur și să poată gândi.

Se opri la ușă, îmbrăcat și cu bocancii în mîna stîngă. Răcoarea din încăpere și prozaicul ritual al îmbrăcării îi tăiaseră dorința. Acum simțea mirosul din cameră, care, constata el, nu era prea atrăgător.

Nu era decât un amănunt, un lucru mărunț, fără de care se puteau descurca. Poate avea dreptate. Se pricepea să facă anumite figuri absolut incredibile cu gura și cu mîinile. Dar dacă nu era decât un lucru atât de neînsemnat, oare de ce domnea în spațiul acesta odoarea stătută și vag acră pe care o asocia în mintea lui cu plăcerea solitară a unui șir de ani răi?

Poate tu însuți dorești să nu fie bine.

Tulburător gând. Ieși, închizând cu grijă ușa în urma lui.

Nadine își deschise ochii de îndată ce se închise ușa. Se ridică, se uită gânditoare, apoi se întinse la loc. Trupul său tânjea, într-un ciclu de dorință lent și nepotolit, care îi amintea de durerile menstruale. Dacă este un lucru atât de neînsemnat, cugetă ea (fără să știe cât de asemănătoare erau gândurile ei cu ale lui Harold), atunci de ce se simțea astfel? La un moment dat, azi-noapte, a trebuit să-și muște buzele, ca să-și înăbușe strigătul: *Încetează cu toată prosteala asta și STRĂPUNGE-MĂ cu chestia aia! Mă auzi ? STRĂPUNGE-MĂ cu ea, UMPLE-MĂ cu ea! Crezi că ceea ce-mi faci tu are vreo valoare pentru mine? Străpunge-mă cu ea și hai să sfârșim odată jocul ăsta smintit, fă-o, măcar de hatârul meu!*

Bărbatul stătea cu capul între picioarele ei, scoțând în focul pasiunii sunete stranii, care — dacă nu ar fi fost atât de sincere și de stăruitoare, aproape sălbătice, uneori — ar fi putut să pară comice. Își ridicase privirea, acele cuvinte tremurându-i pe vârful limbii, și văzuse (sau își închipuisese, doar?) o figură la fereastră. După o clipă de foc, din pasiunea ei nu mai rămăsese decât un pumn de cenușă rece.

Fusese fața *lui*, rânjindu-i sălbatic.

Țipătul i se urcase spre gât... și atunci fața dispăru, nu mai rămăsese decât pete de umbră ce jucau pe geamul întunecat, printre urmele de praf. Nu mai rămăsese decât monstrul pe care copilul și-l imaginează pândind în dulap sau tupilat cu șiretenie în spatele cutiei cu jucării din colț.

Nimic mai mult.

Doar că în realitate *nu* era doar atât și acest fapt nu-l putea nega nici măcar acum, în lumina rece și rațională a primilor zori. Ar fi fost *periculos* să pretindă că nu este așa. Fusese chiar el și venise să-i transmită un avertisment. Viitorul soț veghea asupra alesei inimii sale. Iar o mireasă pângărită ar fi devenit inacceptabilă.

Uitându-se în tavan, se gândi: *I-o sug, dar asta nu înseamnă pângărire. Îl las să mi-o tragă în cur, dar nici asta nu e pângărire. Mă îmbrac de dragul lui ca ultima boarfă de pe stradă, dar și asta e perfect în regulă.*

Era mai mult decât suficient ca să te întrebi ce fel de om era de fapt logodnicul tău.

Nadine rămase multă, foarte multă vreme cu privirea ațintită în tavan.

Harold își pregăti cafea instant, o bău strâmbându-se, își luă două Pop-Tarts reci și ieși pe treptele din fața casei. Se așeză și le mancă, în timp ce lumina zorilor se răspândea în jur.

Privind retrospectiv, ultimele câteva zile i se păruseră ca o plimbare printr-un carnaval dement. În minte i se învălmășeau camioane portocalii, Weizak bătându-l pe umăr și spunându-i Hawk (acum toată lumea adoptase porecla), cadavre, un șir nesfârșit de cadavre putrezite, după care se întorcea acasă și urma un șuvoi nesfârșit de sex pervers. Suficient ca să te zăpăcească de cap.

Acum însă, stând pe treptele din față, reci ca marmura, cu o ceașcă de infernală cafea instant plimbându-i-se prin mâte, putea să mestece prăjiturile reci, cu gust de rumeguș, și să mediteze în voie. Se simțea pentru prima oară cu capul limpede după o perioadă de eclipsă mintală. Îi veni în minte că, pentru o persoană care se considerase întotdeauna un cro-magnon în mijlocul unei cete de neanderthalieni troglodiți, se folosisese nepermis de puțin de darul gândirii. Se lăsase dus, nu de nas, ci de penis.

Se întoarse cu gândul la Frannie Goldsmith, ridicându-și în același timp privirile spre culmile Flatiron. Frannie intrase în ziua aceea la el în casă, acum știa sigur. Cu un pretext oarecare, se dusesse la apartamentul în care ea locuia împreună cu Redman, cu speranța că va avea ocazia să-i cerceteze încălțăminte. După cum constatasese, purta teniși a căror talpă avea model identic cu cel văzut de el pe podeaua pivniței. Format din cercuri și din linii, și nu din zigzagurile

și spiralele obișnuite. Dragul meu, nu mai încape nici o discuție.

Nu era atât de greu de priceput cum se petrecuse povestea. Într-un fel sau altul, ea își dăduse seama că-i citise jurnalul. Probabil lăsase o urmă sau o pată pe una dintre pagini... sau chiar mai multe. Prin urmare, venise la el acasă ca să descopere un semn al reacției lui față de ceea ce citise. Ceva pus pe hârtie.

Desigur, exista caietul lui cu însemnări. Dar nu-l găsisese, de asta putea fi sigur. Acolo stătea scris negru pe alb că urmărește să-l ucidă pe Stu Redman. Dacă ar fi aflat, fără îndoială i-ar fi spus lui Stu. Și chiar dacă accepta că nu, nu credea că s-ar fi putut purta față de el cu atâta naturalețe și liniște, așa cum făcuse ieri.

Își termină și ultima prăjitură, strâmbându-se din cauza gustului de hrană congelată și a sâmburelui ei, din gem mai rece decât restul. Se hotărî să renunțe la motocicletă și să meargă pe jos până la stația de autobuz; Teddy Weizak sau Norris puteau să-l ia cu ei, având aceeași direcție de mers acasă. Porni, încheindu-și fermoarul jachetei subțiri până sub bărbie, protejându-se de frigul ce avea să mai dureze doar o oră. Trecea pe lângă casele pustii, cu stururile trase și, după ce străbătuse o distanță cam de șase blocuri de-a lungul lui Arapahoe, începu să vadă semnul X trasat cu creta, cât se poate de vizibil, pe tot șirul de uși. Fusese, din nou, ideea lui. Semnul indica locurile de unde Comitetul pentru înhumări scosese toate cadavrele găsite. X reprezenta un fel de ștergere definitivă. Oamenii care locuiseră în casele respective plecaseră până la sfârșitul veacurilor. Peste o lună, X-ul avea să fie omniprezent în Boulder, semnalând sfârșitul unei epoci.

Era timpul să gândească, să gândească foarte atent. Își dădea seama că nu mai fusese în stare de acest exercițiu de când o întâlnise pe Nadine... dar poate că asta se întâmplase chiar înainte.

I-am citit jurnalul pentru că mă simțeam jignit și eram gelos, cugetă el. Apoi ea a pătruns la mine în casă, în căutarea jurnalului meu, probabil, dar nu a reușit să-l descopere. Dar șocul pe care îl suferi atunci când îți pătrunde cineva în casă reprezintă poate o răzbunare suficientă. În orice caz, pe el îl afectase profund. La urma urmei, putea să considere că sunt chit.

Nu și-o mai dorea pe Frannie, nu?... *Oare?*

Simți cum în piept se aprinde pojarul resentimentului. Poate că nu. Dar asta nu schimba cu nimic faptul că fusese exclus. Deși Nadine îi vorbise prea puțin despre motivele pentru care venise la el, Harold bănuia că și ea fusese exclusă într-un fel oarecare, refuzată sau respinsă. Ei doi formau un cuplu de excluși, de paria, iar aceștia clocesc întotdeauna planuri. Poate asta era singura metodă ca să nu-și piardă mințile. (*Nu uita să pui asta la tine în jurnal*, îi trecu lui Harold prin cap... ajuns acum aproape în centru.)

De cealaltă parte a munților se afla o întreagă societate de paria. Iar atunci când într-un loc se adună mai mulți excluși, se petrece o osmoză mistică și ești înăuntru. Înăuntru, acolo unde este cald. Un lucru mic de tot, să te afli înăuntru, unde e cald, dar cât de mult contează. Este probabil cel mai important lucru din lumea asta.

Poate că nu-și dorea neapărat să fie chit. Poate că nu se mulțumea cu un meci egal, cu o carieră de gropar, mai mare peste un dric model secolul douăzeci, cu primirea unor scrisori nesemnificative de mulțumire pentru ideile lui și cu așteptarea a cinci ani până ce ar fi binevoit Bateman să se retragă din comitetul ăla al lor grozav, ca să-i poată lua locul... Și dacă se hotărâu iarăși să nu țină cont de el? Ceea ce nu era exclus, pentru că nu era vorba doar de vârstă. Îl cooptaseră pe afurisitul de surdomut, care nu era decât cu câțiva ani mai mare decât Harold.

Vălvătaia resentimentului ardea acum cu toată puterea. Gândește-te, sigur că da, gândește-te — asta era ușor de zis, uneori chiar și ușor de făcut... dar la ce bun să gândești dacă nu te puteai aștepta de la ncanderthalienii care conduceau lumea, în cel mai bun caz, decât la un hohot de râs batjocoritor sau, mai rău, la o scrisoare de mulțumire?

Ajunse la stația de autobuz. Era devreme și încă nu sosise nimeni. Pe ușă se afla un afiș, anunțând că pe 25 se organiza o altă întrunire publică. Întrunire publică? Lăbăreală publică.

Camera de așteptare era căptușită cu afișe prezentând anunțuri de călătorie, reclame pentru Greyhound Ameripass și imagini cu păcătoasele de autocare străbătând Atlanta, New Orleans, San Francisco, Nashville și cine mai știe ce alte locuri. Se așeză și cercetă cu privirile lucide pe care le ai dimineața șirul de jocuri mecanice, cu luminile stinse, automatele de Coca-Cola și de cafea, de unde puteai obține și un Lipton Cup-a-Soup care mirosea vag a pește mort. Își aprinse o țigară și aruncă chibritul pe jos.

Adoptaseră Constituția. Iuupiiii. Ce să mai, cât se poate de foarte-foarte. Distracția mersese până acolo, încât cântaseră The Star-Spangled Banner.

Dar dacă s-ar fi ridicat Harold Lauder, nu ca să arunce câteva sugestii constructive, ci ca să le povestească el cam cum stă treaba în anul întâi după epidemic?

Doamnelor și domnilor, numele meu este Harold Emery Lauder și mă aflu aici ca să vă informez că, după cum zice și în vechiul cântec, lucrurile importante, se știe, ies unul câte unul din pălărie. După cum spunea și Darwin. Data viitoare când vă ridicați și cântați Imnul Național, stimați prieteni și vecini, rumegați chestia următoare: America este moartă, moartă ca un cârlig de rufe, moartă ca Jacob Marley, Buddy Holly, Big Bobber și Harry S. Truman, dar principiile de-abia emise de domnul Darwin sunt cât se poate de în vigoare, încă — tot atât de vii pe cât i s-a părut stafia lui Jacob Marley lui Ebenezer Scrooge. Cât timp meditați la binefacerile sistemului constituțional, rezervați-vă totuși puțin timp ca să vă gândiți și la Randall Flagg, Omul din Vest. Mă îndoiesc foarte tare că el are vreme de pierdut cu asemenea nimicuri, cum ar fi întrunirile publice, ratificările și discuțiile despre înțelesul real al gogoșilor în cea mai bună tradiție liberală. El, în schimb, s-a concentrat asupra lucrurilor esențiale, studiază Darwin și se pregătește să șteargă marea teighea acoperită cu melamină a universului cu cadavrele voastre. Doamnelor și domnilor, vă rog să-mi permiteți să vă sugerez, cu toată modestia cuvenită, că — în timp ce noi ne străduim să repunem în funcțiune lumina și așteptăm ca un medic să găsească micul și fericitul nostru mușuroi — el caută poate cu înfrigurare un pilot cu brevet, ca

să poată începe zborurile de recunoaștere deasupra Boulderului, în cea mai bună tradiție Francis Gary Powers. În timp ce noi dezbatem chestiunea arzătoare cine să facă parte din Comitetul pentru Curățarea Străzilor, el s-a ocupat deja de înființarea unui Comitet de Curățare a Armelor, ca să nu mai vorbim despre mortiere, despre centrele de lansare a rachetelor, ba poate chiar și centrele de luptă cu arme biologice. Desigur, noi știm prea bine că țara noastră nu posedă centre de producere a germenilor sau pentru tehnici biologice de luptă, chiar acesta este unul dintre motivele pentru care țara aceasta este atât de măreață — care țară, ha-ha — dar trebuie să înțelegi că, în timp ce noi ne ocupăm de așezarea în cerc a căruțelor, el...

— Hei, Hawk, nu cumva faci ore suplimentare?

Harold își ridică privirile și-l întâmpină pe Weizak cu un zâmbet.

— Mda, m-am gândit că nu strică. Am dat drumul și la ceasul tău, când am ajuns aici. Deja ai strâns șase dolari.

Weizak începu să râdă.

— Ești o figură ca-n cărți, Hawk, știai chestia asta?

— Sunt, se arată Harold de acord, zâmbindu-i în continuare. Apoi se aplecă să-și lege șireturile la bocanci. *Habar n-ai tu ce carte, poate tocmai cea câștigătoare.*

CAPITOLUL 56

STU își petrecu ziua următoare la centrala electrică, ajutând la repararea motoarelor, iar la sfârșitul zilei porni spre casă, călare pe bicicletă. Ajunsese în dreptul micului parc aflat vizavi de First National Bank, când se auzi strigat. Își parcă bicicleta și se apropie de chioșcul pentru fanfară, unde-i aștepta Ralph.

— Te-am căutat, Stu. Ai un minut liber?

— Doar un minut. Am întârziat la masă, iar Frannie o fi îngrijorată.

— Mda. Din câte se vede pe mâinile tale, ai fost la centrală și ai lucrat cu sârmă de cupru.

Ralph avea o figură absentă și neliniștită.

— Da, nici mănușile de protecție nu sunt de mare folos. Mi-am distrus mâinile.

Încuviință din cap. În afară de ei, în parc se mai aflau doar câteva persoane; câțiva priveau linia ferată îngustă pentru trenul care făcea odinioară legătura între Boulder și Denver. Trei femei tinere întinseseră masa la iarbă verde. Stu constată cât de plăcut era să stea pur și simplu, cu mâinile rănite în poală. Poate că nu va fi chiar așa de rău când voi fi șerif, gândi el. Cel puțin scap de nenorocita aia de linie de montaj din East Boulder.

— Cum merge la uzină? se interesă Ralph.

— Eu nu prea am de unde să știu... Sunt un zilier care dă o mână de ajutor, ca și ceilalți. Brad Kitchner zice că merge strună și că vom avea lumină până la sfârșitul celei dintâi săptămâni a lui septembrie, poate chiar mai devreme, iar căldură va fi pe la mijlocul aceleiași luni. Desigur, este prea tânăr ca să se apuce de preziceri...

— Eu sunt în stare să pariez pe Brad, interveni Ralph. Am încredere în el. S-ar putea spune că a profitat din plin de pregătirea la locul de muncă.

Ralph încercă să râdă, dar veseliea lui se transformă într-un oftat imens.

— Ce-i cu tine, Ralph?

— Am recepționat niște vești la radio, îi explică Ralph. Parte sunt bune, în schimb altele... ei, altele nu sunt deloc bune, Stu. Vreau să știi și tu despre ce e vorba, pentru că secretul oricum nu poate fi păstrat. În Free Zone există mulți oameni cu CB-uri și-mi închipui că unii ascultau convorbirea mea cu acest grup, care urmează să sosească.

— Câți sunt?

— Peste patruzeci. Unul dintre ei este medic, îl cheamă George Richardson. Mi se pare un om de treabă, și echilibrat.

— Asta-i o știre nemaipomenită!

— Vine din Derbyshire, Tennessee. Majoritatea celor din grup provin din partea centrală a Sudului. Ei bine, se pare că împreună cu ei era o femeie însărcinată, căreia i-a venit sorocul acum zece zile, pe data de 13. Doctorul a ajutat-o să nască — au fost gemeni — și erau în cea mai bună formă. La început, cel puțin.

Ralph rămase tăcut, deși continua să miște din gură. Stu îl prinse de cămașă.

— Au murit? Bebelușii *au murit*? Asta încerci să-mi spui? Că au murit? Răspunde-mi odată, fir-ar să fie!

— Au murit, zise Ralph aproape în șoaptă. Primul s-a stins după douăsprezece ore. Din câte se pare, s-a sufocat și a murit. Celălalt s-a dus după două zile. Richardson n-a fost în stare să facă nimic ca să-i salveze. Femeia a înnebunit. Bate câmpii despre moarte, distrugere și despre faptul că nu vor mai fi copii. Stu, am să te rog să faci în așa fel încât Fran să nu fie prin preajmă când sosesc. Asta voiam să-ți spun. Și că trebuie s-o anunți imediat de cele întâmplate. Pentru că, dacă n-o faci tu, o va face altcineva.

Stu își descleștă încet mâinile din cămașa lui Ralph.

— Richardson a dorit să afle câte femei însărcinate există, iar eu i-am răspuns că avem știință doar de una, în momentul de față. M-a întrebat în câte luni este și eu i-am zis că în patru. Corect?

— Acum merge pe cinci. Ralph, medicul e sigur că bebelușii au murit de Supergripă? E absolut sigur?

— Nu, nu este, iar asta trebuie să-i explici foarte clar și lui Frannie. După părerea lui, puteau să fie o sumă de alte cauze la mijloc... dieta mamei... probleme creditare... o infecție respiratorie... sau poate că pur și simplu au fost debili. Nu excludea nici factorul Rh, ce naiba o mai fi și ăla. Pur și simplu n-a avut cum stabili cu exactitate, copiii născându-se în câmp, nu departe de 1-70. Mi-a povestit cum el și încă vreo trei dintre conducătorii grupului s-au sculat în

miez de noapte și au discutat. Richardson le-a atras atenția ce ar însemna dacă acești copii au murit *cu adevărat* de Captain Trips și cât de important este să știm cu exactitate adevărul.

— Glen și cu mine am vorbit despre asta, îi comunică Stu sumbru, chiar în ziua în care ne-am întâlnit, adică pe 4 Iulie. Mi se pare că a trecut o veșnicie de atunci... În orice caz, dacă Supergripă este vinovată de moartea pruncilor, înseamnă că, probabil, în patruzeci sau cincizeci de ani vom lăsa toată mustăria în seama șobolanilor, a muștelor și a vrăbiilor.

— Cam asta le-o fi zis și Richardson. Oricum, aflându-se la vreo șaiszeci de kilometri vest de Chicago, i-a convins să facă un ocol a doua zi, ca să poată duce trupurile la un spital mare, unde să le facă autopsia. Era sigur că va stabili cu precizie dacă este Supergripă sau nu. La sfârșitul lui iunie, a văzut destule cazuri. Ca oricare alt doctor, nu?

— Da.

— Dar a doua zi de dimineață, copiii dispăruseră. Femeia aceea îi înmormântase și n-a vrut să le spună unde. Au pierdut două zile cu săpăturile, făcându-și socoteala că nu se putuse îndepărta prea mult de tabără și nici să-i îngroape prea adânc, fiind sfârșită de puteri, după naștere. Dar nu i-au găsit, iar ea nu le-a mărturisit unde se află, indiferent cât și-au dat ei silința să-i explice cât de important este. Biata femeie și-a ieșit total din minți.

— E de înțeles, îi spuse Stu, gândindu-se cât de tare își dorește și Fran copilul.

— Doctorul a mai zis că poate doi oameni imuni pot da naștere unui copil imun, chiar dacă Supergripă face în continuare victime, îi spuse Ralph plin de speranță.

— Șansa ca tatăl natural al pruncului lui Fran să fi fost imun este cam de unu la un miliard. În orice caz, el nu-i aici.

— Mda, mă gândesc că nici nu merită discutată o asemenea șansă. Îmi pare rău că a trebuit să-ți dau știrea asta, Stu. Dar am considerat că e mai bine să știi. Ca să-i poți spune și ei.

— Perspectiva asta nu mă bucură deloc, îi mărturisi Stu.

Ajuns acasă, descoperi însă că altcineva i-o luase înainte.

— Frannie?

Nici un răspuns. Mâncarea pentru cină se afla pe aragaz — arșă, în cea mai mare parte — dar apartamentul era scufundat în întuneric și tăcere. Stu intră în salon și privi în jur. Pe masa pentru cafea se afla o scrumieră cu două mucuri, dar Fran nu fuma, iar marca era diferită de a celor pe care le fuma el.

— Draga mea!

O descoperi de-abia în dormitor, unde Frannie zăcea pe pat, în semiîntuneric, cu privirile ațintite în tavan. Avea obraji umflați și cu dăre de lacrimi.

— Bună, Stu, îl întâmpină ea cu voce scăzută.

— Cine ți-a spus? o întrebă el enervat. Cine n-a mai putut să se abțină să-ți aducă știrea cea bună? Indiferent cine-a fost, o să-i arăt eu lui.

— Sue Stern a fost. Auzise de la Jack Jackson. Are un CB, pe care a ascultat convorbirea dintre doctorul acela și Ralph. S-a gândit că e mai bine să mă prevină, înainte să-i vină cuiva ideea să facă o glumă proastă. Biata Frannie. Trebuie mănuită cu grijă, fiind fragilă. A nu se deschide până la Crăciun.

Răse scurt, iar în sunetul respectiv se ghicea atâta dezolare, încât Stu simți că-l podidesc și pe el lacrimile.

Traversă camera și se întinse în pat, alături de ea, îndepărtându-i o șuviță de păr de pe frunte.

— Scumpa mea, nimic nu este sigur. Nimic nu este sigur, încă.

— Știu că nu e. Și chiar dacă ar fi, mai există și șansa ca noi să avem copii. Se întoarce spre el și-l privi cu ochii triști, înconjurați de urme roșii. Dar eu îl vreau pe acesta. Ți se pare ceva rău în asta?

— Nu, desigur că nu.

— Am stat în pat, așteptând să miște sau să dea un semn oarecare. Nu l-am mai simțit din seara aceea, când Larry a venit să-l caute pe Harold. Ți-ai aduci aminte?

— Da.

— L-am simțit mișcând, dar nu te-am trezit. Acum regret. Regret din suflet.

Începu iarăși să plângă și-și duse mâna la față, ca să n-o vadă bocind.

Stu îi îndepărtă brațul, se apropie de ea și o sărută. Ea-l strânse cu putere, apoi rămase inertă, lipită de el. Când îi vorbi din nou, cuvintele erau pe jumătate înăbușite, fiind pronunțate chiar de lângă gâtul lui.

— Este cu mult mai rău să nu știi. Acum sunt condamnată să aștept și să văd ce se va întâmpla. Mi se pare groaznic să aștepti ca să vezi dacă pruncul va muri, după ce a petrecut o zi în afara trupului tău.

— Nu vei aștepta singură, îi spuse Stu.

Îl îmbrățișă din nou cu putere pentru cuvintele lui și rămaseră nemișcați multă vreme.

Nadine Cross se afla în salonul fostei ei locuințe de aproape cinci minute, adunându-și diverse lucruri, când îl văzu șezând în scaunul din colț, îmbrăcat doar într-o pereche de izmene, cu degetul mare în gură și urmărind-o cu ochii lui verzui-cenușii și stranii, ca de chinez. A fost atât de surprinsă — pentru că dăduse pe neașteptate de el, dar și înțelegând, în aceeași clipă, că el o urmărise în tot acel răstimp — încât inima-i execută un salt, mai să-i iasă din piept, și trase un țipăt. Romanele pe care tocmai era pe cale să le vâre în rucsac se împrăștiară pe podea, foșnind din file.

— Joe... Leo, vreau să spun...

Își puse o mână pe piept, deasupra sânilor, ca și cum ar fi urmărit să potolească galopul nebun al inimii. Dar inima ei nu era încă dispusă să-și rărească ritmul. Nu era suficient că îi

răsărise înaintea ochilor atât de neașteptat; și mai rău era însă că era îmbrăcat și se purta ca atunci când îl întâlnise, în New Hampshire. Se simțea târâtă înapoi, în timp, ca și cum o zeită absurdă și răutăcioasă ar fi silit-o să-și retrăiască de la capăt ultimele șase săptămâni din viață.

— M-ai speriat îngrozitor, termină ea cu voce slabă.

Joe nu-i răspunse.

Se apropie încet de el, așteptându-se chiar să vadă în mâna lui un cuțit lung, de bucătărie, ca în zilele de demult, dar mâna lui liberă stătea, nevinovat, în poală. Observă că de pe trupul lui dispăruse bronzul. Vechile urme de răni și de vânătăi dispăruseră și ele. Doar ochii rămăseseră aceiași... ochi care te urmăreau obsedant. Tot ceea ce se adunase puțin câte puțin în ei, din ziua în care se apropiase de foc și-l ascultase pe Larry cântând, se pierduse cu desăvârșire. Privirile lui erau acum exact ca atunci când îl întâlnise, iar asta îi dădu fiori reci, de teamă.

— Ce cauți aici?

Joe nu-i spuse nimic.

— De ce nu ești cu Larry și cu mama-Lucy?

Nici un răspuns.

— Nu poți rămâne aici, încercă ea să facă apel la rațiunea băiatului, dar înainte de a putea continua, se întrebă oare de când se afla el aici.

Erau în dimineața de 24 august. Ultimele două nopți și le petrecuse la Harold. Îi trecu prin minte că el stătea poate de patruzeci de ore cu degetul mare în gură. Ideea părea ridicolă, desigur, dar continua s-o obsedeze, pentru că între timp probabil că acesta mâncase și băuse — oare? O străbătu un nou val de fiori și înțelese, cuprinsă de ceva foarte asemănător cu disperarea, cât de mult se transformase ea însăși: dormise fără teamă lângă acest mic sălbatic, într-o vreme când el era înarmat și periculos. Acum nu avea arme, dar descoperise că se temea de el. Își imaginase că fostul lui eu

(*Joe? Leo?*)

dispăruse complet și fără urme. Acum se întorsese. Și se afla la doar un pas de ea.

— Nu poți rămâne aici, repetă ea. Eu m-am întors doar ca să-mi iau câteva lucruri. Eu mă mut de aici. Mă mut... cu un bărbat.

Vai, *aceasta* să fie definiția lui Harold? o batjocori o voce interioară. Și eu care credeam că este doar o unealtă, un mijloc în vederea atingerii unui scop.

— Leo, ascultă-mă...

Băiatul clătină din cap, încet, dar vizibil. Ochii lui serioși și sclipitori se fixaseră asupra ei.

— Nu ești Leo?

Același discret gest de tăgăduire.

— Ești Joe?

O confirmare la fel de greu perceptibilă.

— Foarte bine. Dar trebuie să înțelegi că nu contează cine ești, îi spuse ea, încercând să-și păstreze răbdarea. Încă nu scăpase de sentimentul acela idiot că se afla într-un tunel al timpului, readusă la primul pătrat al șotronului, sentiment care o speria și o făcea să se simtă ireală. Perioada aceea din viețile noastre — în care am fost împreună și de capul nostru — s-a încheiat. Tu te-ai schimbat, eu m-am schimbat, iar cale de întoarcere nu mai există.

Dar ochii lui stranii o măsurau în continuare, ca și cum ar fi contrazis-o.

— Nu te mai holba așa la mine, îl repezi ea. E nepolitic să te uiți la oameni în felul acesta.

În privirea lui se strecură parcă o urmă de acuzare, ca și cum ar fi vrut să-i sugereze că este la fel de nepolitic să-i lași pe oameni de izbeliște, cu atât mai nepolitic să le refuzi dragostea celor care mai au încă nevoie și mai depind de ea.

— Nu trebuie să te porți ca și cum ai fi de capul tău, îi zise ea și se întoarse să adune cărțile căzute. Îngenunchea stângaci și fără grație, iar încheieturile îi pocniră ca niște artificii. Se apucă să îndese cărțile în rucsac cu de-a sila, pește șervețele, aspirine și lenjeria ei intimă — din bumbac simplu, foarte diferite de cele ce le purta spre amuzamentul frenetic al lui Harold.

— Îi ai pe Larry și pe Lucy. Ție îți place de ei, și ei te plac pe tine. Adică, *Larry* te place, asta-i tot ce contează, pentru că ea își dorește tot ceea ce-și dorește și el. Lucy este ca o foaie de indigo. Lucrurile se prezintă cu totul altfel din punctul meu de vedere, joc, și asta nu din vina mea. Cătuși de puțin din vina mea. Prin urmare, nu are nici un rost să încerci să-mi trezești sentimentul de culpă.

Tocmai se străduia să închidă elapeta rucsacului, dar degetele-i tremurau incontrollabil și nu erau în stare să-și ducă treaba la bun sfârșit. În jurul lor se lăsa o tăcere din ce în ce mai grea.

Într-un târziu se ridică în picioare, aranjându-și povara pe umeri.

— Leo.

Încerca să-i vorbească rezonabil și calm, așa cum se adresa copiilor dificili din clasele ei, atunci când făceau crize de furie. Dar totul era în zadar. Vocea n-o ajuta, iar micul lui gest de negație cu care întâmpină apelativul *Leo* o puse și mai mult în încurcătură.

— Nu este vorba de Larry și de Lucy, declară Nadinc cu răutate. Atâta lucru aș fi înțeles și eu. De fapt, ai renunțat la mine de dragul babornitei, nu-i așa? Proasta aia bătrână din balansoar, rânjind lumii cu dinții ei falși. Dar între timp ca a dispărut, iar acum tu alergi înapoi, la mine. Dar nu merge, mă auzi? *Nu merge așa!*

Joe nu scoase nici un cuvânt.

— Iar când l-am implorat pe Larry... i-am căzut în genunchi și l-am *implorat*... nici n-a vrut să știe. Era foarte ocupat, jucându-se de-a omul mare. Vezi, nimic din ce se întâmplă nu-i din vina mea. *Absolut nimic!*

Băiatul se mulțumi să-i arunce o privire impasibilă.

Spaima începu s-o copleșească iarăși, îngropând furia ei incoerentă. Se retrase cu fața la el până în dreptul ușii și pipăi orbește, în căutarea butonului. Îl descoperi, în sfârșit, îl răsuci și deschise ușa. Valul de aer răcoros de afară era mai mult decât bine venit.

— Du-te la Larry, mormăi ea. La revedere, puștiule.

Se retrase stângaci și rămase un moment pe prima treaptă, încercând să-și adune mințile. Deodată îi trecu prin minte că totul nu fusese decât o halucinație, provocată de propriile ei sentimente de vinovăție... pentru că-l abandonase pe băiat, pentru că-l lăsase pe Larry să aștepte prea mult, din cauza lucrurilor pe care le făcuseră ea și cu Harold și a celor cu mult mai rele, pe care avea să le comită. Poate că în casă nu existase un băiat real, în carne și oase. Sau cu nimic mai real decât fantasmăle lui Poe — bătaia inimii bătrânului poet, răsunând ca un ceas înfășurat în vată, sau corbul cocoțat pe bustul lui Pallas.

— "Bătând, bătând mereu la ușa odăii mele", șopti ea pe negândite, ceea ce o făcu să scoată un hohot oribil, asemenea croncănitului unui corb adevărat.

Cu toate acestea, curiozitatea ei nu fusese potolită.

Se duse la fereastra de lângă treptele din față și se uită în salonul fostei ei locuințe. De fapt, nu fusese niciodată casa ei în adevăratul înțeles al cuvântului. Dacă ai locuit undeva și tot ceea ce-ți dorești să iei de acolo, atunci când pleci, încape într-un rucsac, înseamnă că locul acela n-a fost niciodată cu adevărat al tău. Privind înăuntru, văzu covorul, perdelele și tapetul care aparținuseră unei moarte, stativul pentru pipe și numere din *Sports Illustrated* răspândite neglijent pe măsuța de cafea, ale soțului ei mort. Pozele unor copii morți, pe polița căminului. Iar în scaunul din colț ședea băiețelul cine știe cărei femei moarte, ședea, doar în izmene, ședea acolo, exact în poziția în care-l lăsase mai devreme...

Nadine porni în fugă, împiedicându-se — cât pe ce să cadă — de micul gard de sârmă care proteja stratul de flori de la stânga ferestrei prin care se uitase înăuntru. Se aruncă pe Vespa și porni motorul. Conduse cu viteză necugetată cale de câteva blocuri, executând slalomuri printre mașinile care mai rămăseseră încă pe străzile lăturalnice, dar încetul cu încetul se calmă.

Până să ajungă acasă la Harold, reușise să-și recapete întrucâtva stăpânirea de sine. Dar acum era convinsă că era musai să plece cât mai repede din Free Zone. Dacă ținea să rămână în toate mințile, trebuia să plece cât mai curând.

Adunarea de la Munzinger Auditorium se desfășură bine. Începură din nou prin intonarea Imnului Național, dar de această dată majoritatea rămaseră cu ochii uscați; devenise pur și simplu parte a ceea ce urma curând să devină un ritual. Comitetul pentru Recensământ a fost votat fără nici o greutate, responsabil fiind aleasă Sandy DuChiens. Ea și cu cele patru ajutoare au început fără întârziere să străbată adunarea, numărându-i pe cei prezenți și înregistrându-le numele. La sfârșitul întrunirii, printre urale, reuși să anunțe că în clipa de față în Free Zone existau 814 suflete și promise (pripit, avea să se dovedească) să pregătească un "repertor" până la convocarea următoarei adunări generale din Free Zone — un repertor pe care spera să-l poată actualiza săptămână de săptămână — conținând nume în ordine alfabetică, vârste, adresele din Boulder, fostele adrese și fostele ocupații. După cum s-a dovedit, sosirile se făceau în număr atât de mare și în mod atât de dezordonat, încât ea urma să rămână constant cu două sau trei săptămâni în urmă.

S-a discutat apoi perioada pentru care era ales Comitetul din Free Zone și, după mai multe propuneri extravagante (una de zece ani, o alta, pe viață, iar Larry a stârnit un hohot general de râs, spunând că sunau mai degrabă a condamnări, decât a perioade de mandat obținute prin alegeri), a fost votat termenul de un an. Undeva, în partea din spate a sălii, se văzu fluturând mâna lui Harry Dunbarton, iar Stu îi dădu cuvântul.

Urlând din răspuțeri, ca să se facă auzit, Harry spuse:

— Poate și un an este prea mult. Nu am absolut nimic împotriva doamnelor și domnilor din comitet, consider că faceți o treabă nemaipomenită — chiote și fluierături — dar toată chestia va scăpa curând de sub control dacă vom continua să creștem numeric în același ritm.

Glen ridică mâna și Stu îi acordă cuvântul.

— Domnule președinte, deși aspectul acesta nu apare pe agendă, cred că domnul Dunbarton are extrem de multă dreptate.

Păi sunt convins că așa crezi, cheliosule, îi trecu lui Stu prin minte, *de vreme ce chiar tu vorbeai despre asta acum o săptămână.*

— Aș vrea să propun să înființăm un Comitet pentru Guvern Reprezentativ, ca să putem aplica din nou cu adevărat Constituția. După părerea mea, Harry Dunbarton ar trebui să conducă acest comitet, iar eu însumi doresc să fiu membru, dacă nimeni nu consideră că m-aș afla într-un conflict de interese.

Alte chiote.

În ultimul rând, Harold se întoarse spre Nadine și-i șopti la ureche:

— Doamnelor și domnilor, asistăm la sărbătoarea iubirii publice.

Ea îl răsplăti cu un zâmbet lent și întunecat, iar Harold simți că ametește.

Stu a fost ales Șerif al Free Zone prin aclamații furtunoase.

— Voi face tot ce-mi stă în putință pentru voi, spuse el. O parte dintre cei care mă aplaudă acum s-ar putea să aibă motive de nemulțumire mai târziu, dacă o să-i prind făcând vreun lucru necuvenit. M-ai auzit, Rich Moffat?

Un nou hohot uriaș de râs. Rich, care era beat turtă, se alătură și el veseliei generale.

— Dar nu văd nici un motiv pentru care am avea aici niște probleme cu adevărat serioase. Cea mai importantă misiune care-i revine unui șerif, după părerea mea, este să-i împiedice pe oameni să-și facă rău unul altuia. Iar printre noi nu există nimeni care să-și dorească una ca asta. Ajunge câți oameni au avut de suferit până acum. Eu atât am avut de zis.

Mulțimea îl ovaționa îndelung.

— Acum trecem la punctul următor, continuă Stu, care merge mână în mână cu cel discutat înainte. Avem nevoie cam de patru persoane care să servească într-un Comitet Juridic, altfel n-o să mă simt îndreptățit să arestez pe cineva, dacă va fi să se ajungă până acolo. Dorește cineva să facă propuneri?

— Ce părere aveți despre Jude? strigă cineva.

— Da, da, Judele, corect! strigă o altă persoană.

Găturile oamenilor se lungiră, așteptând ca Judele să se ridice și să accepte răspunderea respectivă în obșnuitul lui stil rococo; o șoptă făcu ocol sălii, oamenii povestindu-și încă o dată cum montase ci o bilă în rulmentul unei farfurii zburătoare. Programele fuseseră puse jos și toată lumea aștepta pregătită să aplaude. Stu și Glen schimbă priviri pline de amărăciune: cineva din comitet ar fi trebuit să prevadă momentul acesta.

— Nu-i aici, spuse în cele din urmă cineva.

— Cine l-a văzut? se interesă Lucy Swann, supărată.

Larry îi aruncă o privire stânjenită, dar femeia se uita încă în jur, căutându-l pe Jude.

— Eu l-am văzut.

Într-un murmur general de interes, Teddy Weizak se ridică undeva, în ultima pătrime a sălii, părând nervos și ștergându-și cu batista ochelarii lui cu rame de oțel.

— Unde?

— Pe unde era, Tcdy?

— În oraș?

— Ce anume făcea?

Teddy Weizak era vizibil copleșit de acest tir de întrebări.

Stu bătu cu ciocanul.

— Haideți, oameni buni. Liniște.

— L-am văzut acum două zile, spuse Teddy. Era într-un Land-Rover. Mi-a zis că face o excursie la Denver. Nu mi-a explicat de ce. Am făcut câteva glume despre chestia asta. Părea foarte vesel. Asta-i tot ce știu.

Se așeză, ștergându-și în continuare ochelarii și înroșindu-se ca racul. Stu ceru din nou să se facă ordine.

— Îmi pare rău că Judele nu se află aici. Cred că ar fi fost omul cel mai potrivit pentru treaba asta, dar, de vreme ce e absent, există și o altă propunere?...

— Nu, hai să n-o lăsăm chiar așa! protestă Lucy, ridicându-se în picioare. Purta o rochie-pantaloni elegantă, din bumbac, care trezi interesul majorității populației masculine din sală. Judele Farris este un om în vârstă. Dacă i s-a făcut rău la Denver și nu se poate întoarce?

— Lucy, interveni Stu, Denver este un oraș mare.

O liniște ciudată se lăsă asupra adunării, iar oamenii păreau să se gândească la cele auzite. Lucy se așeză, palidă, iar Larry își trecu un braț peste umărul ei. Ochii săi îi întâlneau pe ai lui Stu, care-i evită privirea.

Fără prea mare entuziasm, se lansă propunerea ca formarea Comitetului Juridic să fie amânată până la întoarcerea Judelui; ideea căzu după douăzeci de minute de discuții. Există un alt avocat, un tânăr de vreo douăzeci și șase de ani cu numele de Al Bundell, care sosise chiar în aceeași după-amiază, o dată cu grupul doctorului Richardson; el acceptă oferta să conducă acel comitet, menționând doar că spera ca nimeni să nu comită vreun act ieșit din comun în luna următoare, pentru că avea nevoie cel puțin de această perioadă pentru a pune pe picioare un sistem oarecare de tribunal itinerant. *În absentia*, Judelui Farris i-a revenit prin vot un loc în același comitet.

De podium se apropie apoi Brad Kitchner. Palid, nesigur pe el și puțin ridicol, la costum și cravată, scăpă din mână notițele pe care și le pregătise, le culese în ordine greșită și apoi declară că ei se așteptau să repună în funcțiune centrala electrică până pe 2 sau 3 septembrie.

Declarația lui a fost întâmpinată cu o asemenea furtună de strigăte, încât omul a căpătat destulă încredere ca să termine în forță, ba chiar să părăsească podiumul pășind țănoș.

I-a urmat la cuvânt Chad Norris. Mai târziu, când comentau împreună ce se întâmplase la adunare, Stu i-a spus lui Frannie că Chad abordase chestiunea în cel mai potrivit mod: înhumările le făceau din bună-cuviință, nici unul dintre ei nu va fi cu suflul împăcat până nu se va termina această operațiune, iar viața își urma cursul normal; dacă reușeau să termine treaba înainte să înceapă sezonul ploios de toamnă, vor fi și mai împăcați. A cerut câțiva voluntari și s-ar fi oferit chiar patruzeci, dacă ar fi fost nevoie de atâția. A încheiat cerând fiecărui membru al Plutonului Cazmau (așa cum îi plăcea lui să spună) să se ridice în picioare și să salute.

Harold Lauder de-abia s-a săltat de pe scaun și s-a așezat iute la loc, astfel încât nu puțini au fost cei care au comentat apoi ce tip deștept dar foarte modest era el. De fapt, Nadine îi șoptise la ureche tot soiul de dulci nimicuri, iar el, de teamă, n-a îndrăznit să se ridice decât puțin și să moțâie din cap. O umflătură destul de mare, de forma unui cort conic, îi crescuse în partea din față a pantalonilor.

După ce Norris a coborât de pe podium, a urmat Ralph Brentner. Aveau, în sfârșit, un medic, le comunică el. George Richardson se ridică (în aplauzele tuturor; Richardson făcu semnul victoriei cu ambele mâini, iar aplauzele se transformată în aclamații); Ralph îi mai anunță că, din câte știa el, în următoarele câteva zile urmau să mai sosească la Boulder vreo șazececi de persoane.

— Ei, cam asta era pe ordinea de zi, spuse Stu. Se uită peste adunare. Aș dori ca Sandy DuChiens să urce aici și să ne spună câți suntem, dar înainte de asta, mai există și alte lucruri pe care ar trebui să le discutăm în seara aceasta?

Așteptă. Distingea în mulțime figurile lui Glen, Sue Stern, Larry, Nick și, desigur, pe a lui Frannie. Toți arătau destul de tensionați. Dacă ar fi avut cineva de gând să pună pe tapet chestiunea Flagg, să întrebe ce anume făcea comitetul în această privință, acum era momentul. Dar nimeni nu scoase nici un cuvânt. După cincisprezece secunde, Stu îi dădu cuvântul lui Sandy, care încheie ședința cât se poate de frumos. Privindu-i cum părăsesc sala, Stu își spunea: *Ca să vezi, am mai scăpat o dată.*

Nu puțini, printre care și doctorul, veniră la el după ședință ca să-l felicite.

— Te-ai descurcat foarte bine, domnule șerif, zise Richardson, și, pentru un moment, Stu rămase derutat, gata să se uite peste umăr, ca să vadă cui i se adresa Richardson. Atunci își aduse aminte că el era șeriful și intră în panică. Omul legii? Nu era decât un impostor.

Un an, își spuse. Un an, doar atât. Dar asta nu-i alungă teama.

Stu, Fran, Sue Stern și Nick se întoarseră împreună spre centrul orașului, pașii lor răsunând sec pe asfaltul trotuarului, traversând campusul universitar în direcția Broadway. În zonă se mai aflau și alții, discutând încet și îndreptându-se fiecare spre casa lui. Era aproape 11.30.

— Mi s-a făcut frig, spuse Fran. Aș fi făcut bine să-mi iau și jacheta, pe lângă pulover.

Nick făcu un semn aprobator din cap. Și el simțea frigul. Serile erau în general răcoroase la Boulder, dar în seara asta termometrul nu putea să arate peste cincisprezece grade, amintindu-le tuturor că vara asta stranie și cumplită se apropia de sfârșit. Nu pentru prima oară se gândi că Dumnezeu, Muza sau Ființa aceea care o călăuzea pe Mother Abigail ar fi făcut bine să fi ales Miami sau New Orleans ca loc de întâlnire. Dar nici astea n-ar fi fost nimerite, dacă se gândea mai bine. Umiditate ridicată, multă ploaie... și o mulțime de cadavre. Cel puțin la Boulder nu ploua.

— Am crezut că-mi dau duhul când am auzit că-l vor pe Jude în Comitetul Juridic, spuse Stu. Ar fi trebuit să ne așteptăm la asta.

Frannie clătină din cap, iar Nick scrisse repede în carnetul lui: "Desigur. Oamenii vor remarca și absența lui Tom și a Daynei. Asta-i viața."

— Crezi că vor intra la bănuiele, Nick? întrebă Stu.

Nick îi confirmă: "Se vor întreba dacă nu cumva au plecat în vest. Pe bune."

Se gândeau cu toții la această eventualitate, în timp ce Nick scoase o brichetă cu gaz și arse bucata de hârtie.

— Foarte neplăcut, comentă Stu într-un târziu. Ești sigur?

— Cum să nu fie sigur, interveni Sue încruntată. La ce altceva i-ar putea duce gândul? Că Judele Farris s-a dus la Far Rockaway, ca să se dea în Monster Coaster?

— Spre norocul nostru, în seara asta am scăpat de discuția, despre ce se petrece în vest, zise Fran.

Nick scrisse: "Să știi că am avut noroc. Data viitoare va trebui ca atacul frontal să vină din partea noastră. De aceea aș vrea să amânăm următoarea adunare generală cât mai mult. Trei săptămâni, poate. Până pe 15 septembrie?"

— Putem s-o lungim până atunci, dacă Brad dă drumul la curent, fu de părere Sue.

— Cred că o să reușească, zise Stu convins.

— Eu mă duc acasă, interveni Sue. Măine e o zi mare. Pleacă Dayna. O s-o conduc până la Colorado Springs.

— Crezi că e prudent din partea ta? o întrebă Fran.

Sue ridică din umeri:

— În orice caz, din punctul ei de vedere, cel puțin, e o măsură de siguranță.

— Cum a reacționat la propunere? se interesă Fran.

— Păi, ea e o fată mai deosebită. În colegiu s-a ținut de sport. Făcea de toate, dar se specializase în tenis și înot. Mergea la colegiul unei comunități mici, din Georgia, dar în primii doi ani a continuat o prietenie începută din liceu. Gagiul era genul dur, geacă din piele, io Tarzan, tu Jane, așa că, valea în bucătărie și vezi ce se-ntâmplă-n oalele și cratițele-alea. După care, prin colega ei de apartament, care era prinsă în chestiile cu emanciparea femeii, a ajuns și ca la niște întruniri ale mișcării feministe, unde se dezbătea formarea conștiinței femeii.

— Și, cum se întâmplă în cazuri din astea, a ajuns o feministă și mai convinsă decât colega ei, ghici Fran.

— Mai întâi feministă, apoi lesbiană, îi explică Sue.

Stu încremeni locului, de parcă l-ar fi trăsnit. Frannie se uită la el, încercând să-și ascundă amuzamentul.

— Hai, splendoare în iarbă ce ești, îl îndemnă ca. Ia vezi, poate reușești cumva să-ți repari balamaua de la gură.

Stu își închise gura cu zgomot, iar Sue continuă:

— I-a dat ambele știri trogloditului ei în același timp. Tipului i-au sărit siguranțele și a venit după ea cu un pistol. A reușit să-l dezarmeze. Din câte spune ea, a fost punctul de cotitură din viața ei. Că, de fapt, *în sinea ei* fusese mereu încredințată că este mai puternică și mai agilă decât el. Dar a avut nevoie de tot curajul ca să-l dovedească.

— Adică vrei să zici că urăște bărbații? întrebă Stu, uitându-se la Sue mai de aproape.

Susan clătină din cap:

— Acum e bi.

— Bi... cum? exclamă Stu dezorientat.

— Adică se distrează minunat cu oameni de ambe sexe, Stuart. Iar eu sper că n-ai de gând să faci campanie prin comitet să nu ne mulțumim cu "Să nu ucizi", ci să instituim legile al-bastre".

— Am și așa destule griji pe cap, ce-mi pasă mie cu cine se culcă fiecare? mormăi el, iar ceilalți începură să râdă. Am întrebat doar pentru că nu vreau să intre cineva în treaba asta ca într-o cruciadă. Noi avem nevoie acolo de ochi, nu de luptători de gherilă. Misiune pentru o nevăstuică, nu pentru un leu.

— Ea a înțeles asta, îl asigură Sue. Fran m-a întrebat cum a primit rugămintea mea de a merge în cealaltă tabără. A primit-o cât se poate de bine. În primul rând, mi-a amintit că dacă rămâneam cu bărbații ăia... Ți-aduci aminte cum ne-ai găsit, Stu?

El îi făcu semn că da.

— Dacă rămâneam cu ei, fie ne omorau, fie ne duceau în vest, pentru că asta era direcția în care mergeau... cel puțin atunci când erau destul de treji ca să citească indicatoarele de pe drum. Mi-a zis că se și întreba care va fi rolul ei în Free Zone și că ajunsese la concluzia că acesta era de fapt un rol extern. Și a mai zis că...

— Ce anume? spuse Fran.

— Că va încerca să se întoarcă, explică Sue, destul de abrupt, apoi nu mai scoase nici un cuvânt.

Restul celor aflate de la Dayna Jurgens trebuia să rămână strict între ele două, nici măcar membrii comitetului nu era bine să știe. Dayna pornea la drum cu un cuțit cu buton prins de braț, un cuțit a cărui lamă avea vreo douăzeci și cinci de centimetri. Dacă își îndoia brusc încheietura mâinii, arcul acționa cuțitul și, hei, presto, îi creștea un al șaselea deget, lung de douăzeci și cinci de centimetri și cu două tășuri. Părerea ei era că majoritatea — bărbații, adică — n-ar fi înțeles-o.

Nu-i exclus ca oamenii de dincolo să fie ținuți împreună doar de el, dacă-i un dictator suficient de puternic și de abil. Iar dacă el dispare, poate că ceilalți vor începe să se certe și să se bată între ei. Moartea lui ar putea să însemne și sfârșitul celorlalți. Dar dacă reușesc să mă apropie suficient de el, Susie, diavolul lui păzitor ar face bine să stea prin preajmă.

Au să te omoare, Dayna.

Poate. Sau poate că nu. Mă gândesc că face, chiar și pentru satisfacția de a-i vedea mașele pe podea.

Susan nu încercă s-o oprească, deși credea că ar fi putut s-o influențeze. Se mulțumise să primească din partea Daynei promisiunea că se va mulțumi cu scenariul inițial, dacă nu i se ivea cumva în cale o ocazie absolut minunată. Dayna consimțise, iar Sue considera că amica ei nu va avea ocazia să se apropie suficient de Flagg. Era de presupus că-l păzeau bine. Cu toate acestea, de trei zile, de când vorbise cu prietena ei despre ideea ca aceasta să plece în vest, în rolul de spion, Sue Stern dormea foarte prost.

— Ei, li se adresa ea acum celorlalți, cu mă duc acasă. Noapte bună, dragilor.

Porni pe drumul ei, cu mâinile vârate în fundul buzunarelor de la jacheta militară.

— Parcă a îmbătrânit, spuse Stu.

Nick scrisese ceva și le întinse notesul la amândoi.

Pe foaie scria: *Toți părem mai bătrâni.*

A doua zi de dimineață, Stu era în drum spre centrala electrică, când le întâlni pe Susan și Dayna, care străbăteau Canyon Boulevard pe motociclete. Le făcu semn, iar ele se opriră. După părerea lui, Dayna arăta mai bine ca oricând. Avea părul prins la spate, cu o eșarfă din mătase verde-deschis, și purta o haină din piele întoarsă, descheiată, peste jeanși, și o cămașă colorată. Pe portbagaj legase un așternut făcut sul.

— Stuart! strigă ea, zâmbind și făcându-i un semn amical.

Lesbiană? cugetă el, plin de îndoială.

— Înțeleg că ai plecat într-o mică excursie, zise el.

— Sigur că da. Iar tu nu m-ai văzut.

— Nici vorbă, spuse Stu. Cum să te văd. Fumezi?

Dayna luă un Marlboro și proteja cu mâinile flacăra chibritului.

— Să ai grijă de tine, fetiço.

— O să am.

— Și să te întorci.

— Sper.

Se priviră îndelung, în lumina puternică a dimineții de sfârșit de vară.

— Să ai grijă de Frannie, barosane.

— Voi avea.

— Și nu-ți lua prea în serios rolul de șerif.

— Asta nu-mi va fi chiar greu.

Dayna aruncă țigara și i se adresa lui Sue:

— Tu ce zici?

Susan îi făcu semn că a înțeles și se pregăti să pornească, ascunzându-și nervozitatea în spatele unui zâmbet.

— Dayna?

Tânăra își înălță privirile spre el, iar Stu o sărută ușor, pe gură.

— Mult noroc.

Ea îi surâse:

— Trebuie să mă săruți de două ori, dacă vrei să aibă efect urarea. Nu știai?

O pupă din nou, de astă dată mai apăsător și fără atâta grabă. Lesbiană? se minună încă o dată.

— Frannie este o femeie norocoasă, îi spuse Dayna. Poți să-i zici asta din partea mea.

Zâmbind, Stu se retrase și nu mai zise nimic, pentru că nu știa ce ar mai fi putut să adauge. La distanță de două blocuri, unul dintre camioanele portocalii ale Comitetului pentru înhumări trecu hodorogind prin intersecție, ca o piață rea, rupând vraja momentului.

— La drum, spuse Dayna. Înainte, marș!

Stu rămase la marginea trotuarului și le însoți cu privirea până ce dispărură.

Sue Stern se întoarse peste două zile. Povesti cum o petrecuse pe Dayna până la Colorado Springs, iar de acolo o urmărise până ce prietena ei nu se mai vedea decât ca un punct care se contopise în cele din urmă cu peisajul imens, nemișcat, din jur. După aceea plânsese puțin. În prima noapte, Sue făcuse tabăra la Monument, se sculase în primele ore ale dimineții și tresărise la auzul unui scâncet slab; sunetul părea să vină din direcția unui canal ce traversa pe sub drumeagul fermei în apropierea căreia hotărâse să înnopteze.

În cele din urmă își făcuse curaj, luminase cu lanterna țeava mâncată de vreme și descoperise un pui de câțel sfrijit și tremurător. Din câte putea să aprecieze, cățelușul avea cam șase luni. Se feri de atingerea ei și se strecură în țeavă, un loc din care Sue nu-l putea scoate cu

mâna. Atunci s-a dus în orașul Monument, a spart vitrina unei băcănii și s-a întors în lumina rece a zorilor falși cu un rucsac plin de Alpo și Cycle One. Ideea ei s-a dovedit excelentă. Cățelușul făcu drumul de întoarcere alături de ea, bine adăpostit într-unul din buzunarele laterale ale motocicletei.

Era o cățelușă setter irlandez, de rasă pură sau aproape pură, ceea ce nu conta, oricum Dick Ellis căzuse într-o stare de extaz la vederea puiului. Când mai creștea, Kojak avea să fie foarte bucuros să facă cunoștință cu ea. Știrea făcu înconjurul orașului Boulder și, în ziua aceea, subiectul Mother Abigail fu dat uitării, în valul de emoție stârnit de acești Adam și Eva canini. Susan Stern deveni un fel de eroină și, cel puțin din ceea ce au auzit în perioada respectivă membrii comitetului, absolut nimeni nu se gândi să se întrebe ce anume căuta ea la Monument în noaptea aceea, atât de departe la sud de Boulder.

În schimb lui Stu nu-i rămase în minte decât dimineața în care cele două fete dispăruseră în direcția șoselei Denver Boulder. Deoarece din ziua aceea nimeni din Free Zone n-a mai văzut-o vreodată pe Dayna Jurgens.

27 august; început de amurg; Luceafărul strălucea pe cer.

Nick, Ralph, Larry și Stu stăteau pe treptele casei lui Tom Cullen. Tom jucă crochet pe pajiște, trecând bilele printr-un set de porți și strigând de bucurie.

E timpul, scris Nick.

Stu întrebă în șoaptă dacă va fi nevoie să-l hipnotizeze din nou, dar Nick clătină din cap.

— Bine, spuse Ralph. Nu credeam că aș mai putea trece încă o dată prin așa ceva. Îl strigă pe Tom: Tom! Hei, Tommy! Vino aici!

Tom veni în fugă, rânjind cu gura până la urechi.

— Tommy, a sosit timpul să pleci, i se adresă Ralph.

Zâmbetul lui Tom se veșteji. De-abia acum păru să observe că se făcea întuneric.

— Să plec? Acum? Doamne, nu! Când vine noaptea, Tom merge la pat. Lu' Tom nu-i place să stea pe afară după ce se lasă întunericu'. Din cauza fantomelor. Tom... Tom...

Rămase mut, iar ceilalți îl cercetară cu neliniște. Tom căzuse într-o stare de muțenie posomorâtă. Ieși din ea... Însă nu în modul obișnuit. Trezirea lui la viață n-a fost de această dată bruscă, ci lentă, fără voie și aproape tristă.

— Să plec spre vest? Întrebă el. Vreți să spuneți că a *sosit vremea*?

Stu îi puse mâna pe umăr.

— Da, Tom, dacă poți.

— Pornesc la drum.

Ralph mormăi ceva, scoase un sunet sugrumat și dispăru în spatele casei. Tom nu-l băgă în seamă. Privirea lui fugea de la Stu la Nick.

— Merg noaptea. Dorm ziua. Tom adăugă apoi extrem de încet: Și voi vedea elefantul.

Nick îi făcu semn că da. Larry aduse bagajul lui Tom de lângă trepte. Cufundat în gânduri, Tom își sălta încet rucsacul în spate.

— Să ai grijă de tine, Tom, îl sfătui Larry emoționat.

— Să am grijă. Doamne, da.

Stu se întrebă, tardiv, dacă nu s-ar fi convenit să-i dea lui Tom și un cort de o persoană, apoi renunță la idee. Tom n-ar fi fost în stare să ridice nici chiar un cort atât de mic.

— Nick, șopti Tom. Trebuie neapărat să fac asta?

Nick îl îmbrățișă și făcu încet un semn afirmativ din cap.

— Prea bine.

— Trebuie să rămâi pe șoseaua cea mare, cu patru benzi, spuse Larry. Pe care scrie 70.

Ralph te va duce până acolo, cu motocicleta.

— Da, Ralph.

Se lăsă tăcerea. Ralph apăru din spatele casei. Se ștergea la ochi cu batista.

— Ești gata, Tom? Întrebă el posac.

— Nick? Aici va fi tot casa mea, când mă întorc?

Nick făcu gesturi afirmative viguroase.

— Tom iubește casa asta. Doamne, da.

— Știm asta, Tommy.

Stu simțea cum se adună și în el lacrimi amare.

— Foarte bine. Sunt gata. Cu cine merg?

— Cu mine, Tom, spuse Ralph. Te scot la Route 70, ai uitat?

Tom clătină din cap și se apropie de motocicleta lui Ralph. După o clipă îl urmă și Ralph, cu umerii lui lați lăsați în jos. Până și pana de la pălărie părea să-și fi pierdut semeția. Încălecă și porni motorul. La scurt timp, ieșiră pe Broadway și se îndreptară spre est. Ceilalți rămaseră locului, urmărind cu privirea silueta motocicletei până ce se topi în amurgul roșu, iar luminița din spatele ei dispăru după clădirea masivă a lui Holiday Twin Drive-in.

Nick se îndepărtă, cu capul în pământ și mâinile în buzunare. Stu încercă să se apropie de el, dar Nick clătină din cap aproape supărat și-i făcu semn să-l lase în pace. Stu se întoarse la Larry.

— Asta-i situația, îl întâmpină acesta, iar Stu îi răspunse cu o privire mohorâtă.

— Crezi că-l vom mai vedea vreodată, Larry?

— Dacă nu, noi șapte — poate doar cu excepția lui Fran, ea n-a fost de acord să-l tritem — vom trăi tot restul vieții noastre, vom mânca și vom dormi cu această hotărâre.

— Nick mai mult decât toți ceilalți, adăugă Stu.

— Mda. Nick mai mult decât toți ceilalți.

Îl urmăriră pe Nick cum dispăre încet pe Broadway, pierzându-se printre umbrele ce

creșteau în jurul lui. Apoi se uitară un minut întreg la casa lui Tom, rămasă în întuneric.

— Hai să plecăm de aici, spuse Larry pe neașteptate. Când mi-amintesc de toate animalele alea împăiate... nu știu de ce, dar simt că mă trec fiorii.

George Richardson, noul doctor, își stabilise sediul la Dakota Ridge Medical Cntr, pentru că era aproape de Boulder City Hospital, spitalul municipal, care dispunea de instrumentar medical, mari cantități de medicamente și săli de operație.

La 28 august deja lucra din plin, ajutat de Laurie Constable și Dick Ellis. Dick ceruse permisiunea să părăsească lumea medicinei, dar fusese refuzat.

— Faci o treabă minunată aici, îi spusese Richardson. Ai învățat foarte multe și vei învăța și mai multe de acum înainte. Apoi, eu singur nu pot face față. Chiar și așa o să ne ieșim din minți de atâta muncă, dacă nu mai sosește un medic într-o lună sau două. Prin urmare, felicitări, Dick, ești cel dintâi paramedic din Free Zone. Sărută-l, Laurie.

Ceea ce Laurie și făcu.

Pe la ora 10, în acea dimineață de sfârșit de august, Fran intră în camera de așteptare și privi în jur, curioasă și puțin nervoasă. La recepție, Laurie citea un exemplar vechi din *Ladies' Home Journal*.

— Bună, Fran, spuse ea, sărind în picioare. Mi-am închipuit eu că, mai devreme sau mai târziu, vei veni la noi. Acum George o consultă pe Candy Jones, pe urmă intri tu. Cum te simți?

— Foarte bine, mulțumesc, îi răspunse Fran. Cred că...

Ușa unuia dintre cabinete se deschise și apărură Candy Jones, în urma unui bărbat înalt și gârbovit, în pantaloni de catifea reiați și o cămașă sport, cu aligatorul Izod pe piept. Candy se uita cam strâmb la o sticlă cu o substanță rozalie, pe care o ținea într-o mână.

— Sunteți sigur că despre asta e vorba? îl întrebă ea pe Richardson cu îndoială. Până acum n-am avut niciodată. Am crezut că sunt imună.

— După cum se vede, nu sunteți și acum aveți boala, o asigură George cu un zâmbet. Nu uitați să faceți băi cu amidon și feriți-vă de-acum încolo de iarba înaltă.

Ea îi surâse trist.

— Și Jack are. Trebuie să vină și el?

— Nu, dar puteți să extindeți băile cu amidon la întreaga familie.

Candy clătină jalnic din cap, apoi o văzu pe Fran.

— Bună, Frannie, ce faci?

— Foarte bine. Dar tu?

— Îngrozitor. Candy ridică sticla, astfel încât Fran putu să citească pe etichetă: CALADRYL. Toxicodendron, explică ea. Nu cred că poți *ghici* de unde m-am ales cu urzicăturile. Se luminează la față și continuă: În schimb pun pariu că bănuiești de unde s-a căptușit Jack.

Se despărți de ceilalți, care o urmăriră amuzați. Apoi George i se adresă lui Fran:

— Domnișoara Goldsmith, dacă nu mă înșel? Din Free Zone Comittce. Îmi face multă plăcere să vă cunosc.

Ea îi întinse mâna.

— Pur și simplu, Fran, te rog. Sau Frannie.

— Foarte bine, Frannie. Care-i problema?

— Sunt însărcinată. Și cât se poate de speriată.

Apoi, din senin, începu să plângă. George o luă de după umeri.

— Laurie, voi avea nevoie de tine cam peste cinci minute.

— Prea bine, domnule doctor.

O conduse în cabinet și o invită să se așeze pe masa capitonată în negru.

— Ce-i cu asta? De ce c nevoie de lacrimi? Din cauza gemenilor doamnei Wentworth?

Frannie încuviință cu jale.

— A fost o naștere grea, Fran. Mama fuma foarte mult. Bebelușii erau subponderali, chiar în comparație cu niște gemeni normali. Au venit pe lume noaptea târziu și extrem de brusc. Nu am avut ocazia să fac o autopsie. De Regina Wentworth au grijă niște femei din grupul nostru. Cred — *sper* — că va ieși din starea de amnezic în care se află în momentul de față. Pentru moment însă, ceea ce pot spune este că bebelușii au avut de la bun început două handicapuri considerabile. Iar cauza morții ar fi putut fi practic *oricare*.

— Inclusiv Supergripa.

— Da, inclusiv asta.

— Nu ne rămâne decât să așteptăm și să vedem.

— Da' de unde. Am să-ți fac un examen prenatal complet chiar acum. De acum înainte, am să urmăresc evoluția ta și a oricărei alte femei care a rămas sau este însărcinată pas cu pas. General Electric avea un slogan: "Progresul este produsul nostru cel mai important." Aici, în Free Zone, copiii sunt produsul nostru cel mai important, drept pentru care vor fi tratați în consecință.

— Dar de știut, nu știm.

— Nu, nu știm. Dar nu trebuie să te lași copleșită de asta, Fran.

— Bine, am înțeles și mă voi strădui să-ți urmez sfatul.

Se auzi o bătaie scurtă la ușă și Laurie intră în cabinet. Îi întinse lui George un formular prins de planșeta cu clamă, iar George începu să pună întrebări despre starea și istoricul sănătății ei.

Când se termină consultația, George plecă în camera vecină, cu o treabă oarecare. Laurie rămase alături de Fran și, în timp ce aceasta se îmbrăca, îi spuse cu voce scăzută:

— Te invidiez, știi? În ciuda nesiguranței și a riscului. Dick și cu mine am încercat din răspuț să avem un copil. Mi se pare ciudat — eu însămi purtam la muncă o insignă pe care

scria ZERO POPULATION. Cu alte cuvinte, *creștere zero* a populației, desigur, dar când mi-aduc aminte de insigna aceea, simt că mă trec fiori reci. Vai, Frannie, copilul tău va fi *cel dintâi*. Eu sunt convinsă că totul va fi în ordine. Așa *trebuie* să se întâmple.

Fran se mulțumi să zâmbească și să dea din cap, nedorind să-i amintească lui Laurie că *nu* va fi cel dintâi.

Gemenii doamnei Wentworth fuseseră primii.

Iar gemenii doamnei Wentworth muriseră.

— Fain, îl auzi pe George spunând după o jumătate de oră.

Fran își ridică o sprânceană, crezând pentru o clipă că medicul îi pronunțase greșit numele. Își aminti, fără vreun motiv imediat, că micuțul Mikey Post, vecinul ei de stradă, o striga Fan până prin clasa a treia.

— Vorbeam despre copil. E bine.

Fran găsi un șervețel Kleenex și-l strânse puternic.

— L-am simțit mișcând... dar asta s-a întâmplat acum o vreme. De atunci nimic. Mi-a fost teamă că...

— Este viu, fii liniștită, dar am mari îndoieli că l-ai simțit mișcându-se. Mai degrabă cred că au fost niște gaze intestinale.

— Ba era copilul, îi replică Fran liniștit.

— Oricum, indiferent ce a fost, de acum încolo se va mișca foarte mult. Te-am programat cam pentru prima jumătate a lui ianuarie. Ce părere ai?

— Fain.

— Mănânci bine?

— Da, cred că da... În orice caz, îmi dau silința.

— Bine. Ai grețuri?

— Puțin, la început, dar a trecut.

— Minunat. Faci mișcare?

Ca într-un coșmar, se văzu săpând mormântul tatălui ei. Clipi, alungând vedenia. Asta se petrecuse într-o altă viață.

— Da, multă mișcare.

— Ai luat în greutate?

— Cam două kilograme și jumătate.

— Foarte bine. Poți să te mai îngrași cu vreo șase; astăzi sunt generos.

— Dacă așa prescrie doctorul, spuse ca cu un surâs.

— Da, iar eu am fost obstetrician de specialitate, așa că ești pe mâini bune. Ascultă sfatul medicului și vei ajunge departe. Acum, referitor la biciclete, motocicletă și motorete. Toate îți sunt absolut interzise începând cu 15 noiembrie, să spunem. Oricum, la data aceea nu va mai merge nimeni pe ele. Din cauză că va fi mult prea rece. Cumva fumezi sau bei excesiv?

— Nu.

— Dacă vei simți nevoia unui pahar, înainte de culcare, din când în când, n-am nimic împotriva. Apoi îți voi prescrie o rație suplimentară de vitamine, pe care ți le poți lua de la oricare farmacie din oraș...

Frannie izbucni în râs, iar George îi zâmbi nesigur.

— Oare am spus ceva comic?

— Nu. Pur și simplu a părut comic în situația noastră.

— O, acum îmi dau seama. Cel puțin nu vor mai exista plângeri la adresa prețurilor ridicate ale medicamentelor, nu? Și încă ceva, Fran. Ai purtat vreodată un dispozitiv intrauterin... un IUD?

— Nu, dar de ce? se interesă Fran, apoi își aduse aminte de visul ei în care Omul Întunecat i se arăta cu un umeras în mână. Se cutremură. Nu, repetă ea.

— Foarte bine. Asta-i tot. Se ridică în picioare. Nu-ți voi spune să nu-ți faci nici o grijă...

— Nu, se arătă ea de acord. Râsul îi dispăruse din priviri. Să nu faci asta.

— În schimb îți voi pretinde să nu exagerezi. Anxietatea exagerată la mame poate avea ca efect dezechilibrul glandular. Iar asta nu-i face bine copilului. Nu-mi place să prescriu somnifere femeilor însărcinate, dar dacă tu crezi...

— Nu, nu va fi nevoie.

Ieșind afară, în soarele fierbinte al amiezii, Fran era perfect conștientă că întreaga perioadă ce-i rămăsese până la naștere avea să fie obsedată de moartea gemenilor doamnei Wentworth.

La 29 august sosiră trei grupuri, primul format din douăzeci și două de persoane, al doilea din șaisprezece și cel de-al treilea din douăzeci și cinci. Sandy DuChiens reuși să-i întâlnească pe toți cei șapte membri ai comitetului, spunându-le că Free Zone număra acum peste o mie de locuitori.

Boulder își pierduse aspectul de oraș al fantomelor.

În seara zilei de 30, Nadine Cross se afla în pivnița locuinței lui Harold, urmărind cu neliniște gesturile acestuia.

Când nu se împreunau, folosind cine știe ce procedură stranie, Harold părea să se retragă la el în cochilie, unde ea nu putea să exercite nici un fel de control asupra lui. Cât se afla acolo, se purta cu răceală; mai mult decât atât, părea disprețuitor, nu numai față de ea, dar chiar și față de el însuși. Singurul lucru rămas neschimbat era ura față de Stuart Redman și ceilalți membri ai comitetului.

Harold se afla în pivniță, având în față tabla jocului de hochei, pe a cărui suprafață întreruptă de orificii Harold lucra ceva. Alături era o carte deschisă. Pe una din pagini se vedea o schiță. Harold studia o vreme desenul, apoi se concentra asupra dispozitivului pe care-l

construia și executa o operațiune oarecare. Lângă mâna dreaptă, în ordine și la îndemână, se aflau sculele din trusa motocicletei lui. Pe tabla de joc se vedeau montate o mulțime de sârmușe.

— Știi ceva, îi spuse el absent, ar trebui să ieși la plimbare.

— De ce?

Se simțea puțin jignită. Chipul lui Harold era încordat și serios. Nadine înțelegea foarte bine de ce zâmbea Harold mai tot timpul: în momentul când surâsul i se ștergea de pe buze, părea nebun. Presupunea că era cu *adevărat* nebun sau la doar un pas de demență.

— Pentru că nu știu cât de veche e dinamita asta, îi explică el.

— Ce vrei să zici?

— Dinamita veche nădușește, scumpa mea, spuse el, ridicându-și privirea spre ea.

Constată că obrații lui străluceau de sudoare, ca și cum ar fi vrut să-și demonstreze punctul de vedere. *Transpiră*, dacă preferi termenul mai elevat. Iar ceea ce transpiră din ea este nitroglicerina pură, una dintre cele mai instabile substanțe din lume. Prin urmare, dacă este veche, există șanse considerabile ca acest mic proiect tocmai bun pentru un Salon al Tehnicii să ne arunce dincolo de vârful lui Flagstaff Mountain, până în țara lui Oz.

— Oricum, nu e cazul să fii așa de țăfnos din pricina asta, îi replică Nadine.

— Nadine? *Ma chère*?

— Ce-i?

Harold o măsură calm și fără să zâmbească:

— Taci în mă-ta odată!

Ea se conformă, în schimb nu plecă la plimbare, deși ar fi simțit nevoia. Dacă asta era voia lui Flagg (iar planșeta îi spusese că Harold era instrumentul prin care Flagg urma să pună la punct comitetul), dinamita nu avea cum să fie veche. Sau chiar dacă *era* veche, nu urma să explodeze până la momentul potrivit... oare chiar așa se va întâmpla? De fapt, cât control real are Flagg asupra evenimentelor?

Suficient, își spuse ea, *are suficient control*. Dar n-avea cum să fie sigură, iar nervozitatea ei creștea pe zi ce trece. Se întorsese acasă la ea, dar Joe dispăruse — dispăruse pentru totdeauna, de această dată. Se dusese s-o viziteze pe Lucy și suportase primirea rece a acesteia suficient ca să afle că, de când Nadine se mutase la Harold, Joe (Lucy îl numea Leo, este de la sine înțeles) "regresase în oarecare măsură". Evident, Lucy o învinuia și de asta... dar dacă s-ar năpusti asupra lor o avalanșă venită tocmai din piscul lui Flagstaff Mountain, sau dacă un cutremur ar rupe Pearl Street în două, Lucy ar învinui-o probabil și pentru lucrurile acelea. Nu că ea și Harold nu aveau să le ofere curând motive de acuzare cât se poate de reale. Cu toate acestea, rămase extrem de dezamăgită din cauză că nu reușise să-l mai vadă pe Joe pentru ultima oară... și să-l sărute în chip de bun rămas. Ea și Harold urmau să părăsească Free Zone nu peste multă vreme.

Nu face nimic, e preferabil să renunți total la el acum, dacă ai intrat în murdăria asta. Nu poți decât să-i faci rău lui... și poate chiar ție, pentru că Joe... vede și înțelege anumite lucruri. E mai bine, de acum înainte, ca el să nu mai fie Joe, și eu să nu mai fiu mama-Nadine. Iar el să redevină Leo, pentru totdeauna.

Dar în toată situația asta exista un paradox implacabil. Ea nu credea că vreunul dintre locuitorii din Free Zone avea să trăiască mai mult de un an de acum înainte, inclusiv băiatul. Voința *lui* era ca oamenii de aici să moară...

... Așa că trebuie să spui adevărul, nu numai Harold este unealta lui. Și tu ești. Tu, aceea care defineai cândva crima, răpirea vieții unui alt om, drept singurul păcat de neiertat în lumea de după epidemie...

Pe neașteptate, se surprinse dorind ca dinamita să fie *într-adevăr* veche, să sară în aer și să pună capăt vieții amândurora. Un astfel de sfârșit ar fi fost un semn de îndurare. Imediat îi veni în minte ce avea să se întâmple mai târziu, după ce vor fi trecut dincolo de munte, și simți o veche și subtilă căldură aprinzându-i-se în pânțele.

— Uite, îi spuse Harold cu blândețe.

Introdusese dispozitivul într-o cutie de pantofi Hush Puppies și o pusese deoparte.

— E gata?

— Da, gata.

— Va funcționa?

— Nu vrei s-o încerci tu?

Ea nu luă în seamă invitația amară și sarcastică. Privirile lui o cercetau în felul lacom, de copil mic și târâtor, pe care ajunsese să-l cunoască atât de bine. Se întorsese din acel loc îndepărtat — locul în care scrisese ceea ce exista în jurnalul pe care ea îl citise și apoi îl aruncase neglijent în firida de sub cărămidă, acolo unde se aflase la început. Acum putea să-l joace după cum voia. Cuvintele lui nu mai erau decât niște vorbe în vânt.

— Ai vrea să mă vezi mai întâi cum mă joc singură? întrebă ea. Ca ieri seară?

— Mda. Okay. Foarte bine.

— Atunci hai să mergem sus, îl invită ea, clipind des din gene. Urc eu mai întâi.

— Da, consimți el răgușit. Pe frunte îi apăruseră mici picături de sudoare, dar de această dată nu de frică. Mergi tu întâi.

Începu să urce scara, simțind cum o cerceta cu privirea pe sub fusta scurtă a costumului de marinar pentru copii pe care-l purta, și sub care nu avea altceva.

Ușa se închise în urma lor; obiectul pe care-l montase Harold rămăsese în cutia deschisă, pentru pantofi, în întunericul ce domnea în acea parte a clădirii. Dispozitivul era alcătuit dintr-un walkie-talkie marca Realistic, acționat de baterii, luat de la magazinul Radio Shack. Capacul din spate fusese scos. De el fuseseră prinse opt batoane de dinamită. Cartea rămăsese deschisă. Fusese luată de la Biblioteca Publică din Boulder și purta titlul *65 de câștigători ai premiilor Salonului Național al Tehnicii*. Schița prezenta un montaj în care o sonerie de ușă era legată de un walkie-talkie similar cu cel din cutie. Dedesubt se putea citi legenda: *Premiul al treilea*,

Salonul Național al Tehnicii 1977, realizat de Brian Ball, Rutland, Vermont. E suficient să pronunți cuvântul magic și soneriile de pe o rază de optsprezece kilometri vor începe să sune!

Câteva ore mai târziu, Harold se întoarse la parter, puse capacul pe cutia de pantofi și o duse cu grijă la etaj. O puse pe primul raft al dulapului din bucătărie. Ralph Brentner îi spusese în după-amiaza aceea că Free Zone Committec îl invita pe Chad Norris să vorbească la următoarea lor ședință. Și când se întâmpla asta? se interesase Harold în treacăt. Pe 2 septembrie, îi dezvăluise Ralph.

2 Septembrie.

CAPITOLUL 57

LARRY ȘI LEO stăteau pe trotuarul din fața casei. Larry bea bere Hamm's caldă, iar Leo niște suc Orange Spot, tot cald. Puteai bea la Boulder tot ce-ți poftea inima, cât timp nu-ți păsa că băutura e caldă, dintr-o cutie de conserve. Din spate venea hurelul continuu și răgușit al mașinii Lawn boy. Lucy tăia iarba. Larry se oferise, dar Lucy clătinase din cap: Mai bine află ce se întâmplă cu Leo, dacă reușești.

Era ultima zi a lui august.

A doua zi după ce Nadine se mutase la Harold, Leo nu apăruse la micul dejun. Larry îl găsisese pe băiat la el în cameră, doar în chiloți, cu degetul mare în gură. Refuza să comunice și se arăta ostil. Larry se speriasse mai tare decât Lucy, deoarece ea nu știa cum se purta băiatul pe vremea când Larry de-abia îl cunoscuse. Pe atunci purta numele de Joe și agita mereu un cuțit de măcelar.

Trecuse aproape o săptămână, iar Leo își mai revenise puțin, însă era departe de a fi vindecat și refuza să discute despre cele petrecute.

— Femeia aceea are un amestec în chestia asta, îi spusese Lucy, în timp ce închidea capacul rezervorului de pe mașina de tăiat iarba.

— Nadine? Ce te face să crezi una ca asta?

— De fapt, nu aveam de gând s-o aduc în discuție. Dar a trecut pe aici alaltăieri, când tu și Leo vă încercați norocul la pescuit, pe Cold Creek. Dorea să-l vadă pe băiat. Eu am fost foarte bucuroasă că nu erați nici unul acasă.

— Lucy...

Îl sărută în fugă, iar el își strecură mâna pe sub bluza prinsă doar în bretele și o mângâie tandru.

— E adevărat că te-am judecat greșit, îi mărturisi ea. Și cred că voi regreta întotdeauna lucrul acesta. Dar Nadine Cross n-o să-mi placă niciodată, e ceva în *neregulă* cu femeia asta.

Larry nu-i răspunse, dar în mintea lui considera corect raționamentul lui Lucy. În noaptea aceea, la King Sooper, se purtase ca o nebună.

— Și încă ceva... când a fost aici, nu-i zicea Leo. Se folosea de celălalt nume. Joe.

Îi aruncă o privire îngândurată, în timp ce femeia apăsa demarorul automat, pornind mașinăria.

Acum, la o jumătate de oră după discuție, își bea berea și se uita la Leo bătând mingea de ping-pong pe care o găsisese în ziua în care ei doi se duseseră la Harold, unde locuia acum și Nadine. Mingea mică și albă se murdărise foarte tare, dar nu se spărsese. *Toc-toc-toc* pe asfalt.

Leo (acum era cu *adevărat* Leo, nu-i așa?) nu consimțise să intre la Harold în casă, în ziua aceea.

Chiar în casa în care mama-Nadine locuia acum.

— Nu vrei să mergem la pescuit, băiete? îi propuse Larry pe neașteptate.

— Nu e pește, răspunse Leo. Îl cercetă pe Larry cu ochii lui stranii, verzi ca apa mării. Îl cunoști pe domnul Ellis?

— Cum să nu.

— El zice că putem bea apa când se întorc peștii. O bem fără să... Scoase o fluierătură și-și flutură degetele înaintea ochilor. ...Înțelegi tu.

— Fără să o fierbem?

— Da.

Toc-toc-toc.

— Îmi place de Dick. De el și de Laurie. Întotdeauna îmi dau ceva de mâncare. El se teme că ei doi n-or să fie în stare, dar eu zic că da.

— Ce anume?

— Să aibă un copil. Dick crede că poate e prea bătrân. Dar eu cred că nu.

Larry tocmai se pregătea să întrebe cum de ajunseseră Leo și Dick să discute *ace*/subiect, apoi se abținu. Răspunsul era de la sine înțeles: nu discutaseră. Dick n-ar fi stat de vorbă cu un puști despre o problemă atât de intimă cum este făcutul unui copil. Leo... știa, pur și simplu.

Toc-toc-toc.

Da, Leo știa anumite lucruri... sau le intuia. Nu voise să intre în casă la Harold, iar despre Nadine spusese ceva anume... nu mai știa ce anume... dar Larry își adusese aminte de discuția aceea și fusese extrem de neliniștit să afle că Nadine se mutase la Harold. Băiatul se purta ca și cum ar fi fost în stare de transă, ca și cum...

(...toc-toc-toc.)

Larry urmări mingea de ping-pong sărind în sus și-n jos și, străfulgerat de un gând, se uită la fața băiatului. Ochii lui erau întunecați și plecați cine știe unde. Sunetul monoton al mașinii de tăiat iarba venea de departe, având efectul unui narcotic. Ziua era plăcută și caldă. Iar Leo căzu acum iarăși în transă, ca și cum ar fi citit gândul lui Larry și ar fi reacționat la el.

Leo se dusesse să vadă elefantul.

Larry îi spuse pe un ton normal de conversație:

— Da, cred că pot să aibă un copil. Dick nu are mai mult de cincizeci și cinci de ani, după cum arată. Cary Grant a avut un urmaș chiar înainte să împlinească șaptezeci de ani.

— Cine-i Cary Grant? se interesă Leo.

Mingea sărea în sus și-n jos, în sus și-n jos.

(*Notorious. La nord prin nord-vest.*)

— Nu-l știi? Îl întrebă pe Joe.

— A fost actor, îi răspunse Leo. A jucat în *Notorious*. Și în *Nord-vest*.

(*Nord prin nord-vest.*)

— Nord *prin nord-vest*, vreau să spun, încuviință Leo.

Ochii lui nu se dezlipeau de mingea albă.

— Chiar așa, spuse Larry. Ce mai face mama-Nadine, Leo?

— Ea îmi spune Joe. Pentru ea, eu sunt Joe.

— Ah.

Un fior rece urca încet pe spinarea lui Larry.

— E rău de ei.

— Rău?

— E rău de amândoi.

— De Nadine și...

(*Harold?*)

— Da, el.

— Nu sunt fericiți?

— I-a păcălit. Cred că el are neapărată nevoie de ei.

— El?

— *El*.

Cuvântul vibră în aerul nemișcat al verii.

Toc-toc-toc.

— Vor pleca spre vest, continuă Leo.

— Isuse, murmură Larry.

Acum îi era foarte frig. Vechea teamă puse stăpânire pe el. Oare dorea să afle mai mult de atât? Avea sentimentul că urmărește deschiderea ușii unui cavou dintr-un cimitir încremenit, că se ivește o mână...

Poate să fie ce-o fi, nu vreau să mai aud, nu vreau să știu.

— Mama-Nadine vrea să creadă că este vina ta, spuse Leo. Își zice că tu ai alungat-o la Harold. Dar ea a așteptat dinadins. A așteptat până ce tu ai iubit-o pe mama-Lucy prea tare, a așteptat până ce-a fost sigură. Ca și cum e/ i-ar fi șters partea aceea din creier care știe să deosebească binele de rău. Încetul cu încetul, el îi șterge porțiunea aceea. Iar când va dispărea cu totul, ea va fi la fel de nebună ca toți ceilalți din vest. Poate chiar mai nebună.

— Leo..., șopti Larry, iar Leo răspunse pe dată:

— Ea îmi spune Joe. Eu sunt Joe pentru ea.

— Să-ți spun și eu Joe? Îl întrebă Larry cu îndoială.

— Nu. În tonul băiatului se strecurase o undă de implorare. Nu, te rog nu.

— Ți-e dor de mama-Nadine, nu-i așa, Leo?

— Ea este moartă, replică Leo cu o simplitate ce te înfiora.

— De aceea te-ai întors atunci atât de târziu?

— Da.

— De aceea n-ai vorbit?

— Da.

— Dar acum vorbești.

— Acum pot să discut cu tine și cu mama-Lucy.

— Da, sigur că da...

— Dar nu pentru totdeauna! exclamă băiatul cu furie. Nu pentru totdeauna, dacă nu stai de vorbă cu Frannie! Discută cu Frannie! *Discută cu Frannie!*

— Despre Nadine?

— Nu!

— Atunci despre cine? Despre tine?

Vocea lui Leo se ridică, devenind și mai stridentă:

— Totul stă scris! Știi prea bine! Frannie știe! *Discută cu Frannie!*

— Comitetul...

— Nu comitetul! Comitetul nu va ajuta, nu va ajuta nimănui, comitetul înseamnă calea cea veche, *e/* râde de comitetul vostru pentru că înseamnă calea cea veche, iar căile cele vechi sunt căile *lui*, tu știi, Frannie știe, dacă stați de vorbă puteți...

Leo izbi puternic mingea de asfalt — *TOC!* — și ca se înalță deasupra capului, veni în jos și se rostogoli pe undeva. Larry o urmări cu privirea, cu gura uscată, cu inima zbătându-i-se cu putere în piept.

— Am scăpat mingea, zise Leo, fugind după ea.

Larry se uită în urma lui.

Frannie, îi trecu prin minte.

Cei doi stăteau pe marginea chioșcului, legănându-și picioarele. Era doar cu o oră înainte de lăsarea întinericului și foarte puțini oameni se mai plimbau prin parc; unii se țineau de mână. Orele de joacă ale copiilor coincid cu orele îndrăgostiților, îi trecu lui Fran prin minte, fără nici o legătură. Larry tocmai terminase de povestit cele relatate de Leo în transă, iar ea simțea că i se rotește capul.

— Deci, ce părere ai? o întrebă Larry.

— Nu știu ce să cred, îi răspunse ea cu vocea coborâtă, în afară de faptul că nu-mi place

deloc ce se întâmplă. Vise halucinatorii. O bătrână care reprezintă pentru o vreme vocea Domnului, apoi dispare în sălbăticie. Acum intră în scenă un băiețel telepatic. Parc-am trăi o poveste. Uneori îmi vine să cred că gripa ne-a cruțat, în schimb am înnebunit cu toții.

— Mi-a spus să stau de vorbă cu tine. Iată-mă.

Ea nu-i răspunse.

— Păi, insistă Larry, dacă îți vine în gând orice fel de...

— Stă scris, pronunță Frannie ca în somn. Băiatul ăsta are dreptate. Aici e tot miezul problemei. Dacă n-aș fi fost atât de proastă și de vanitoasă încât să scriu... afurisita de mine!

Larry o cercetă uimit.

— Despre ce vorbești?

— Despre Harold, îi explică ea. Mi-e teamă de el. Nici lui Stu nu i-am povestit. Mi-a fost rușine. Am ținut jurnalul ăla *idiot*... iar acum Stu... pur și simplu îl place pe Harold... toată lumea dirii Free Zone îl place pe Harold, inclusiv tu. Începu să râdă, dar curând râsul i se înecă în plâns. Dacă stau să mă gândesc, el a fost... ghidul tău spiritual pe drumul până aici!

— Nu înțeleg prea bine despre ce vorbești. Poți să-mi spui de ce anume te temi?

— Tocmai aste e... *nu știu cu exactitate*. Se uită la el printre lacrimi. Cred că e cel mai bine să-ți spun tot ce știu, Larry. Trebuie să stau de vorbă cu cineva. Dumnezeu mi-e martor că nu mai pot ține lucrurile astea în mine, iar Stu... Stu poate că nu-i persoana cea mai potrivită să audă. Sau nu primul, în orice caz.

— Mergi mai departe, Fran. Dă-i drumul.

Îi relatează totul, începând cu ziua aceea din iunie, când Harold apăruse pe aleea din fața casei ei din Ogunquit în Cadillacul lui Roy Brannigan. Pe măsură ce-i vorbea, ultima lumină a zilei se transforma încet într-o umbră albăstruiă. Îndrăgostiții începuseră să plece din parc. Răsări secera subțire a lunii. În blocul înalt de locuințe de pe cealaltă parte a lui Canyon Boulevard se aprinseseră mai multe lămpi Coleman. Îi vorbi despre ceea ce scrisese Harold pe acoperișul hambarului și cum ea dormea în timp ce el își risca viața să treacă și numele ei. Cum îl întâlнисeră pe Stu în Fabyan și despre reacția violentă, de genul "să nu care cumva să te atingi de osul meu" a lui Harold față de Stu. Îi mai spuse despre jurnalul ei și despre amprenta pe care o descoperise pe o pagină. Când termină, trecuse de ora 9, iar greierii cântau de zor. Între ei se lăsă tăcerea, iar Fran aștepta cu teamă reacția lui Larry. Dar el părea dus pe gânduri.

În cele din urmă rupse tăcerea:

— Cât de sigură ești de amprentă? În mintea ta, ești *absolut sigură* că e a lui Harold?

Ea nu ezită decât un moment.

— Da. Am știut de la bun început că amprenta este lăsată de el.

— Cât despre hambarul pe care a lăsat semnul acela, continuă Larry. Ți-aduci aminte, în seara când ne-am cunoscut, ți-am spus că am urcat până sus? Și că Harold își cioplise inițialele pe o bârnă din pod?

— Da.

— Nu erau doar inițialele lui. Apăreau și ale tale. În mijlocul unei inimi. Exact ca un băiat bolnav de iubire, desenând pe banca lui de la școală.

Fran se șterse la ochi cu mâinile.

— Ce nenorocire, rosti ea răgușit.

— Nu ești răspunzătoare de faptele lui Harold Lauder, draga mea. Îi prinse o mână între palmele lui și o strânse. Se uită în ochii ei și-i spuse: Ascultă vorbele mele, eu care am fost un ticălos, un lunecos și-un nemernic. Nu trebuie să-ți faci complexe. Pentru că dacă ți se întâmplă asta... Strânsoarea lui spori până când deveni dureroasă, dar trăsăturile lui își păstraseră blândețea. Dacă ți se întâmplă, atunci înnebunești cu adevărat. În halul în care suntem, abia putem vedea de noi, necum să mai avem grijă și de alții.

Larry își retrase mâinile și rămăseră tăcuți o vreme.

— Ești de părere că Harold îi poartă lui Stu o ură de moarte? Chiar atât de adâncă să fie răutatea lui?

— Da, îl asigură ea, cred cu tot dinadinsul. Poate că dorește să lichideze întregul comitet. Dar nu înțeleg ce...

Mâna bărbatului se lăsă pe umărul ei și o strânse tare, obligând-o să tacă. În ciuda întunericii, văzu că atitudinea lui se schimbă și avea ochii măriți. Buzele i se mișcau, fără să scoată nici un sunet.

— Larry? Ce...

— Când a coborât, mormăi Larry. S-a dus jos să aducă un tirbușon sau așa ceva.

— Ce?

Se întoarse foarte încet spre ea, ca și cum capul i s-ar fi rotit pe o articulație ruginită.

— Știi, s-ar putea să existe o cale de rezolvare pentru toate. Nu garantez, pentru că nu m-am uitat în carte, dar... prea se leagă toate... Harold îți citește jurnalul, și nu numai că află o mulțime de lucruri, dar îi vine și o idee. Ba probabil a fost foarte gelos pe faptul că tu ai avut acest gând înaintea lui. Există vreun scriitor bun să nu fi ținut un jurnal?

— Adică vrei să spui că și *Harold* are un jurnal?

— Când a coborât în pivniță, în ziua în care m-am dus cu vinul, mă uitam prin salonul lui. Îmi spusesse că are de gând să aducă niște mobilă cu crom și piele și încercam să-mi imaginez cum avea să arate noul interior. Atunci am observat o cărămidă care nu stătea prea bine fixată în cămin...

— *DA!* strigă ea, atât de tare, încât îl făcu să tresară. În ziua în care m-am strecurat înăuntru... și a apărut Nadinc Cross... m-am așezat pe cămin... mi-aduc aminte de piatra aceea care se clătina. Își ridică iarăși privirile spre Larry. S-a întâmplat încă o dată. Ca și cum cineva ne-ar fi luat de mână și ne-ar fi condus spre locul respectiv...

— Doar o coincidență, spuse el, nu foarte sigur.

— Oare? Am fost amândoi acasă la Harold. Am remarcat amândoi cărămida. Și amândoi ne aflăm acum aici. Numești asta coincidență?

— Nu știu.
— Ce era sub piatra aceea?
— Un registru, spuse el încet. Cel puțin așa scria pe copertă. Nu m-am uitat înăuntru. În momentul respectiv, m-am gândit că putea la fel de bine să fi aparținut fostului stăpân al casei ca și lui Harold. Dar dacă ar fi fost așa, n-ar fi dat și Harold peste el? Noi amândoi am băgat de seamă cărămida aceea. Să spunem că a găsit și el caietul. Chiar dacă persoana care a locuit acolo înainte de gripă l-ar fi umplut de mici secrete — sumele cu care a înșelat fiscul, fantezii sexuale legate de fiică-sa, cine mai știe ce alte chestii — secretele respective nu ar fi fost și ale lui *Harold*. Înțelegi?

— Da, dar...
— Nu-l întrerupe pe inspectorul Underwood tocmai când elucidează misterul, codană flușturistică ce ești. Prin urmare, dacă acele secrete nu erau și ale lui Harold, de ce ar mai fi pus caietul la locul lui, sub cărămidă? Tocmai pentru că *erau* secretele lui. Acolo se alia chiar *jurnalul* lui Harold.

— Crezi că se află tot acolo?
— Poate. Cred că am face bine să verificăm.
— Acum?
— Măine. El face parte din Comitetul pentru înhumări, iar Nadine a început să muncească după-amiezele la uzina electrică.
— Foarte bine. Ești de părere că ar trebui să stau de vorbă cu Stu?
— Hai să mai așteptăm. Nu are nici un rost să agită spiritele, până nu știm exact dacă e ceva important. Poate a dispărut caietul. Sau nu conține decât o listă cu treburi de făcut. Poate să fie plin de lucruri nevinovate. Sau poate este planul lui de ascensiune politică. Nu-i exclus să fie cifrat.

— La asta nu m-am gândit. Dar cum procedăm, dacă este... ceva important?
— Atunci va trebui să discutăm în Comitetul Zonei Libere. Iată încă un motiv ca să acționăm repede. Ne întâlnim pe 2 septembrie. Comitetul va rezolva totul.

— Oare?
— Da, cred că da, răspunse Larry, deși avea în minte și cele spuse de Leo despre comitet. Coborî, lăsându-se să alunece de pe marginea chioșcului.
— Mă simt mult mai bine. Ți mulțumesc că ești alături de mine, Larry.
— Unde ne întâlnim?
— În părculețul de vizavi de casa lui Harold. Ce părere ai, mâine, la ora 1?
— Minunat, răspunse Larry. Ne vedem acolo.

Frannie se întoarse acasă simțindu-și inima mai ușoară, după multe săptămâni. După cum zisese Larry, alternativele erau foarte limpezi. Caietul putea arăta că temerile lor sunt neîntemeiate. Dar dacă se dovedea altceva...

Foarte bine, atunci decizia va aparține comitetului. După cum îi amintise Larry, se întruneau în seara zilei de 2, în apartamentul lui Nick și Ralph, aproape de capătul lui Baseline Road.

Când ajunse acasă, îl găsi pe Stu în dormitor, cu un creion-marker în mână, având înaintea-i un volum gros, legat în piele. Titlul, tipărit cu foiță aurie pe copertă, suna astfel: *O introducere în Codul Penal din Colorado*.

— Grea carte, spuse ea, sărutându-l pe gură.
— Fir-ar a naibii. Stu aruncă volumul, care ateriză cu zgomot tocmai pe măsuța de toaletă. Al Bundell mi-a adus-o. El și Comitetul lui Juridic și-au luat treaba foarte în serios, Fran. Dorește să discute cu noi poimăine, când ne întâlnim în ședința comitetului. Tu pe unde-ai umblat, frumoasă doamnă?

— Am stat de vorbă cu Larry Underwood.
O cercetă atent.
— Fran... nu cumva ai plâns?
— Ba da, îi mărturisi ea, înfruntându-i privirea, dar acum mi-e bine. Mult mai bine.
— Din cauza copilului?
— Nu.
— Atunci, de ce?
— O să-ți spun mâine seară. Am să-ți povestesc tot ce se întâmplă în ceea ce mă încăpățânez să consider mintea mea. Până atunci, fără întrebări. Bine?

— E ceva grav?
— Stu, nici eu nu știu.
O privi vreme îndelungată, apoi spuse:
— Prea bine, Frannie. Te iubesc.
— Știu. Și eu te iubesc.
— Mergem în pat?
— Să vedem cine ajunge primul, propuse ea, zâmbind.

Ziua de 1 septembrie, o zi cenușie și ploioasă, din cele pe care vrei să le uiți imediat, avea să se dovedească memorabilă pentru toți locuitorii din Free Zone. Pentru că a fost ziua în care North Boulder a avut din nou curent electric... la început, pentru scurtă vreme.

Cu zece minute înaintea prânzului, în camera de comandă a uzinei electrice, Brad Kitchner aruncă o ultimă privire în spatele lui, unde se aflau Stu, Nick, Ralph și Jack Jackson. Brad le zâmbi nervos și spuse:

— Sfântă Mărie, cerem îndurare să te milostivești de a noastră lucrare.
Apăsă cu putere două comutatoare uriașe. În hala imensă, cavernoasă, de sub ei, intrară în

funcțiune două generatoare. Cei cinci bărbați se apropiau de perețele din sticlă polarizată și priviră în jos, unde așteptau aproape o sută de femei și bărbați, purtând, fără excepție, ochelari de protecție, așa cum ordonase Brad.

— Dacă se întâmplă ceva, prefer să o pățească doi, nu cincizeci și doi, le mărturisise Brad mai devreme.

Șuieratul generatoarelor se întetea.

Nick îi făcu semn cu cotul lui Stu, arătându-i tavanul biroului; Stu se uită și începu să zâmbească. În spatele panourilor translucide, luminile fluorescente începuseră să pâlpâie palid. Turația generatoarelor creștea tot mai mult, până ce ajunse la un prag unde se stabilizează.

Mulțimea muncitorilor adunați izbucni spontan în aplauze, deși pentru unii era un chin; mâinile lor suferiseră cumplit din cauza orelor nesfârșite și chinuitoare cât înfășuraseră liță pe turbine.

Lumina fluorescentă ajunsese la intensitatea ei normală.

Nick trăia acum sentimente opuse celor pe care le avusese la Shoyo, atunci când lumina se oprise — nu de coborâre într-un mormânt, ci de înviere.

Cele două generatoare asigurau curentul electric pentru o mică secțiune din North Boulder, respectiv în zona North Street. Existau în partea aceea oameni care nu știau nimic despre test și mulți o luaseră la sănătoasa, ca și cum pe urmele lor ar fi pornit toți diavolii iadului.

Pe televizoare apără zăpada caracteristică, iar paraziții șuierau de mama focului. Într-o casă de pe Spruce Street intră în acțiune un mixer, pus să bată un amestec de brânză cu ouă care se închegase de mult. Supraturat curând, motorul mixerului se arse. Într-un garaj pustiu porni un ferăstrău de putere, suflând rumegușul din propriile-i măruntaie. Radiatoarele se încălziră la roșu. Marvin Gaye începu să cânte din difuzoarele unui magazin de discuri specializat în vânzarea de vechi succese, având firma Wax Museum. Cuvintele, susținute de un ritm disco viori, păreau un vis renăscut: "Să dansăm... să strigăm... să ne bucurăm, asta-i totul... să dansăm... să strigăm..."

Un transformator de forță de pe Maple Street sări în aer; din el țâșni o spectaculoasă spirală de scântei purpurii, care se risipiră pe iarba umedă, stingându-se apoi.

La uzina electrică, unul dintre generatoare începu să țiuie pe ton tot mai înalt și mai disperat, apoi scoase fum. Oamenii se retraseră, gata să intre în panică. Tot locul se umplu de mirosul dulce-grețos al ozonului. Se declanșă și țipătul strident al unei sonerii.

— Turație prea mare! urlă Brad. Nenorocitul a depășit pragul maxim! Suprasarcină!

Se năpusti la celălalt capăt al camerei și se grăbi să aducă cele două comutatoare în poziție inițială. Șuieratul generatoarelor începu să se stingă, dar nu înainte ca jos să se producă o bufnitură puternică și să se iște țipete, estompate de geamul protector.

— Doamne Dumnezeule, exclamă Ralph. Unul a luat foc.

Deasupra capetelor lor, lumina din tuburile fluorescente se concentrează în câteva nuclee de lumină albă și palidă, pentru ca apoi să dispară complet. Brad deschise iute ușa camerei de comandă și ieși pe platformă. Vocea lui stârni ecouri surde în imensul spațiu deschis.

— Puneți spuma pe el! Grăbiți-vă!

Jetul mai multor extinctoare cu spumă fu îndreptat spre generatoare și focul se stinse. Mirosul de ozon stăruia încă. Leșiră și ceilalți, îngrămădindu-se pe platformă, alături de Brad.

Stu îi puse o mână pe umăr.

— Îmi pare rău că s-a întâmplat ce s-a întâmplat, îl consolă el.

Brad se întoarse spre el, zâmbind:

— Să-ți pară rău? Pentru ce?

— Păi, pentru că a luat foc, nu? interveni Jack.

— Păi sigur că a luat foc, fir-ar al naibii! Și pe undeva, în zona North Street, un transformator a sărit în aer și s-a făcut fărâme. Am uitat, afurisit să fie, am uitat! Oamenii s-au îmbolnăvit, au murit, dar nu s-a obosit nimeni să închidă aparatele electrice înainte de asta! Peste tot în Boulder există televizoare, sobe electrice și pături electrice. Cererea de curent a fost uriașă. Generatoarele astea sunt concepute de așa manieră încât să intervină automat atunci când apare un dezechilibru de sarcini. Cel de jos a încercat să le compenseze pe toate celelalte, care erau închise, înțelegeți? Brad le dădea explicații, în culmea entuziasmului. Gary! Ați auzit de incendiul de la Gary, Indiana?

Îi făcură semn că da.

— De știut nu vom ști niciodată cu siguranță, dar putem bănuși că s-a întâmplat și acolo ceea ce s-a petrecut aici, tocmai din cauză că alimentarea cu energie electrică nu s-a întrerupt suficient de repede. În circumstanțe favorabile, e suficientă și o pătură electrică în care apare un scurtcircuit, tot așa cum vaca doamnei O'Leary a doborât lampa aceea la Chicago. Mașinăria asta genială a încercat să le ajute pe celelalte. Prin urmare, s-a ars. Tot răul spre bine că s-a întâmplat acum, așa gândesc cu... puteți să mă credeți pe cuvânt.

— Dacă zici tu, îi răspunse Ralph plin de îndoială.

— Trebuie să bobinăm din nou, dar numai un singur motor, de data asta. Ieșim la capăt, sunt sigur. Dar... Brad începu să pocnească din degete printr-un gest reflex, semn că judecă adânc. Nu putem da din nou drumul la curent până ce nu suntem siguri. Putem să formăm încă o echipă? Ne-ar trebui vreo doisprezece oameni.

— Sigur că da, cred că putem, răspunse Stu. Dar pentru ce?

— Formăm o Echipă de Scos din Priză. Avem nevoie de o ceată care să străbată din casă în casă tot orașul și să închidă toate aparatele electrice în funcțiune. Nu putem da din nou drumul la curent înainte să facem și treaba asta. Gândește-te, nu avem nici măcar pompieri, încheie Brad, cu un hohot de râs ce suna puțin dement.

— În schimb avem un comitet al Free Zone care se întrunește mâine seară, replică Stu. Vii acolo și explici de ce ai nevoie de echipă, și-ți primești oamenii. Dar ești convins că instalația nu va intra iarăși în stare de suprasarcină?

— Sunt absolut sigur. Nici astăzi nu s-ar fi întâmplat, dacă n-ar fi fost atâtea lucruri lăsate în priză. Dacă tot veni vorba, ar trebui să mergă cineva în North Boulder și să vadă dacă nu

cumva se mistuie în flăcări.

Nimeni nu știa foarte sigur dacă Brad glumea sau vorbea serios. După cum s-a dovedit, se stârniseră mai multe mici incendii, majoritatea provocate de aparatura pentru încălzit. Nici unul însă nu se întinse, din cauza ploii care nu încetase. În orice caz, oamenii din Free Zone aveau să-și aducă aminte mai târziu de 1 septembrie drept ziua în care curentul electric a fost repus în funcțiune — chiar și dacă numai pentru treizeci de secunde.

O oră mai târziu, Fran intra pedalând pe bicicletă în Eben G. Fine Park, chiar vizavi de casa lui Harold. În capătul nordic al parcului, dincolo de mesele pentru picnic, curgea clipocind molcom Boulder Stream. Ploaia mărunță a dimineții se transformase acum într-o perdea de picături fine.

Se uită înjur, căutându-l pe Larry, nu-l găsi și-și parcă bicicleta. Porni prin iarba încărcată de rouă spre leagăne, când auzi o voce:

— Aici, Frannie.

Tresări mirată și se uită în direcția clădirii în care se găseau toaletele pentru femei și bărbați. O siluetă înaltă se desprinsese din umbra scurtului pasaj trecând prin centrul construcției și, pentru o clipă, o cuprinsese teama...

Persoana ieși apoi la lumină: era Larry, în jeanși decolorați și o cămașă kaki. Fran se liniști.

— Te-am speriat?

— Da, puțin. Se așeză într-un leagăn, iar bătăile inimii i se potoliră, încetul cu încetul. La început n-am văzut decât o umbră, pândind din întuneric...

— Îmi pare rău, dar mi-am făcut socoteala că este mai sigur, chiar dacă de acasă de la Harold nu există câmp liber de vedere spre locul acesta. Constat că și tu ai venit pe bicicletă.

— Nu face atâta zgomot.

— Pe a mea am lăsat-o în adăpostul de acolo.

Făcu semn spre o construcție cu pereți deschiși, cu acoperișul jos, din apropierea terenului de joacă.

Frannie își strecură bicicleta printre leagăne și tobogan, intrând cu ea în adăpost. Înăuntrul domnea o duhoare mucegăită și fetidă. Locul fusese probabil punctul de întâlnire al puștilor prea mici sau prea drogați ca să poată conduce. Pe jos era plin de sticle goale de bere și mucuri de țigări. Într-un colț zăcea aruncată o pereche de chiloți mototolită și într-altul se vedeau urmele unui mic foc. Își lăasă bicicleta lângă a lui Larry și ieși repede afară. Printre umbrele dinăuntru, în nări cu mirosul pătrunzător al amorului de mult consumat, nu-i era deloc greu să-și imagineze că Omul Întunecat se află chiar în spatele ei, cu umerașul cel strâmb în mână.

— Ca la Holiday Inn, nu? comentă Larry sec.

— Nu mi-au plăcut niciodată locurile de genul ăsta, spuse Fran, cutremurându-se ușor. Indiferent cum se soldează toată chestia, Larry, vreau să-i mărturisesc totul lui Stu în seara aceasta.

Larry încuviință din cap.

— Da, nu numai pentru că face parte din comitet, dar tot el este și șeriful.

Fran îl privi tulburată. Era pentru prima oară când înțelegea că expediția lor se putea încheia cu arestarea lui Harold. Iar ei se strecurau în casa lui fără ordin de percheziție, fără nimic, cu intenția să cotrobăie peste tot.

— Nu prea sună bine, comentă ea.

— Nu-i așa? se arătă el de acord. Ai vrea să renunțăm?

Fran se gândi multă vreme, apoi clătină din cap.

— Foarte bine. Am vrut să știu clar ce facem.

— Ești sigur că nu e nici unul acasă?

— Da. Pe Harold l-am văzut la volanul unui camion al Comitetului pentru înhumări azi-dimineață. Iar toți cei care au lucrat în Comitetul pentru Energie au fost invitați să ia parte la test.

— Ești sigur că s-a dus?

— Ar fi foarte ciudat din partea ei să lipsească de la un asemenea eveniment, nu crezi?

Fran cugetă la cele auzite, apoi spuse:

— Probabil că ai dreptate. Apropo, Stu zicea că aproape întregul oraș va fi electrificat din nou până pe 6.

— Va fi o zi mare, spuse Larry, gândindu-se cât de plăcut va fi să stea la Shannon's sau la Broken Drum cu o chitară Fender din cele mari în mână și un amplificator și mai mare în spate și să cânte ceva — orice, cu condiția să aibă o melodie simplă și un ritm puternic — cu volumul dat la maxim. "Gloria", poate, sau "Walkin' the Dog". De fapt, orice, cu excepția lui "Baby, Can You Dig Your Man?"

— Poate n-ar fi rău să ne pregătim o poveste, pentru orice eventualitate.

Larry rânji ipocrit.

— N-ai vrea să zicem că facem abonamente la niște reviste, dacă se întoarce unul dintre ei?

— Ha-ha, Larry.

— Atunci, am putea spune că am venit ca să-i comunicăm ce mi-ai zis tu chiar acum despre pornirea curentului electric. Dacă o găsim acasă.

— Da, asta s-ar putea să meargă, acceptă Fran.

— Nu-ți face iluzii, Fran. Ea ar avea suspiciuni și dacă i-am spune că am trecut pe la ea pentru că Isus Cristos tocmai a apărut pe rezervorul municipal de apă și se plimbă încolo și înapoi.

— Dacă se simte vinovată de ceva.

— Da. Dacă se simte vinovată de ceva.

— Să mergem, îl îndemnă Fran după ce se gândise puțin.

Nu a fost nevoie de nici o poveste. Au bătut cu putere mai întâi în ușa din față, apoi în cea din spate, convingându-se că locuința lui Harold era cu adevărat pustie. Cu atât mai bine, își zise Fran — pentru că, pe măsură ce se gândea mai mult la povestea fabricată de ei, cu atât i se părea mai subțire.

— Cum ai pătruns înăuntru? o întrebă Larry.

— Prin fereastra din pivniță.

Se apropiară de latura casei și Larry încercă să tragă de fereastra respectivă, însă zadarnic; între timp, Fran făcea de pază.

— Tu ai intrat, dar acum este zăvorâtă.

— Nu, s-a înțepenit, numai. Lasă-mă și pe mine să încerc.

Dar nici Fran nu reuși mai mult. La un moment dat, după vizita ei clandestină, Harold închisese bine fereastra respectivă.

— Și acum ce facem? îl întrebă ea.

— Să spargem ușa.

— Larry, dar el o să-și *dea seama*.

— Nu face nimic. Dacă nu are nimic de ascuns, o să creadă că au intrat niște copii, din cei care sparg ferestre la casele rămase pustii. Casa pare cu *adevărat* pustie așa, cu toate staturile trase. Iar dacă are ceva de ascuns, va fi extrem de îngrijorat, după cum și merită. Corect?

Ea nu se arătă foarte convinsă, dar nici nu-l opri când își scoase cămașa, o înfășură în jurul pumnului și antebrațului și sparge fereastra de la pivniță. După căderea avalanșei de cioburi în interior, pipăi, în căutarea zăvorului.

— Gata. Eliberă piedica și împinse fereastra. Larry se strecură înăuntru și o ajută și pe ea să coboare. Ai grijă, fetițo, să nu lepezi copilul în casa lui Harold Lauder. Te rog.

O prinse de subsuori și o lăsă încet jos. Cercetară amândoi camera de dans de la subsol. Setul de crochet stătea de santinelă. Masa jocului de hochei era presărată cu fragmente de sârme colorate.

— Ce-o fi asta? se întrebă ea, culegând una din bucăți. Prima oară nu erau aici.

Larry ridică din umeri:

— Poate că Harold construiește o cursă de șoareci perfecționată.

Apoi scoase de sub masă o cutie, pe capacul căreia se putea citi, DELUXE REALISTIC WALKIE-TALKIE SET, BATTERIES NOT INCLUDED. Deschise cutia, deși se putea ghici după greutate că fusese golită de conținut.

— Nu construiește curse de șoareci, ci aparate de emisie-recepție, comentă Fran.

— Nu, în cutie n-a fost un set de piese pe care să ți le montezi singur, ci aparate în stare de funcționare. Poate că le-a modificat într-un fel sau altul. Nici nu m-ar mira din partea lui Harold. Ți-aduci aminte cât de nemulțumit era Stu de funcționarea aparatelor lor de emisie-recepție, când el, Harold și Ralph o căutau pe Mother Abigail?

Ea confirmă din cap, deși bucățelele acelea de sârmă o intrigau în continuare.

Larry aruncă pe podea cutia și făcu o declarație pe care mai târziu avea s-o considere una din greșelile vieții lui.

— Nu prezintă nici o importanță, spuse el. Să mergem.

Urcară pe scări, dar ușa de la capul scărilor era încuiată, de astă dată. Fran îi căută privirea, iar el ridică din umeri.

— Până aici ne-a fost!

Fran clătină din cap.

Larry izbi de mai multe ori cu umărul în tăblie, ca să simtă cât de mare rezistență punea zăvorul de pe partea opusă, apoi se împinse cu toată puterea. Se auzi zgomotul de metal care cedează și ușa se dădu de perete. Larry se aplecă și culese de pe linoleumul bucătăriei întreg zăvorul.

— Aș putea să montez asta la loc și el nu s-ar prinde. Desigur, cu condiția să existe o surubelniță la îndemână.

— De ce să te ostenești? Oricum o să găsească geamul spart.

— E adevărat. Dar dacă zăvorul apare iarăși pe ușă, el nu va... de ce zâmbești?

— Nu te împiedică nimeni să pui zăvorul la locul lui. Dar, te întreb eu, cum ai de gând să-l tragi de pe partea cealaltă?

Larry se gândi la această problemă și spuse:

— Doamne, mai mult ca orice pe lumea asta urăsc femeile care fac pe deșteptele. Aruncă obiectul pe bufetul de bucătărie placat cu melamină. Hai să ne uităm sub cărămidă.

Pătrunseră în salonul întunecos, iar Fran simți cum o cuprinde agitația. Atunci Nadine nu avusese cheie. Dar de data asta, dacă se întorcea, situația era alta. Iar dacă se întorcea, ar fi fost surprinși asupra faptului. Ar fi fost cea mai amară glumă ca prima acțiune a lui Stu în calitate de șerif să fie arestarea femeii lui, pentru efracție.

— Acolo este, nu? o întrebă Larry, arătând cu degetul.

— Da. Grăbește-te cât poți.

— Se prea poate să fi luat caietul de aici.

Ceea ce Harold și făcuse, numai că Nadine îl pusese la loc, în firida de sub cărămidă. Larry și Fran n-aveau habar de asta, dar caietul se afla acolo când Larry îndepărtă piatra, iar cuvântul cu litere aurii strălucea discret pe copertă. Rămaseră amândoi cu privirile ațintite asupra lui. Încăperea li se păru deodată mai fierbinte, mai apăsătoare și mai întunecată.

— Ei, exclamă Larry, am venit aici ca să-l admirăm, sau ca să-l citim?

— Citește tu, îl îndemnă Fran. Eu nu vreau nici să-l ating.

Larry îl extrase din gaură și șterse din reflex praful alb de piatră de pe copertă. Începu să-l răsfodiască la întâmplare. Textul fusese scris cu un creion cu vârful moale și foarte subțire. El îi permisesse lui Harold să scrie cu litere mărunte, perfecte — scrisul unui om extrem de

conștiințios, poate chiar posedat. Nu existau pauze pentru alineate, iar marginile din stânga și dreapta erau înfime, însă egale și drepte, încât ai fi zis că fuseseră trasate cu rigla.

— Mi-ar trebui peste trei zile ca să citesc totul, spuse Larry, frunzărind iarăși prima parte a jurnalului.

— Stai puțin, îl rugă Fran.

Își întinse brațul și întoarse înapoi câteva pagini. Șuvoiul continuu de cuvinte era întrerupt aici de o porțiune înconjurată de un chenar gros. Textul părea să constituie un soi de moto:

A-ți urma steaua înseamnă să te pleci înaintea puterii unei Forțe superioare, a Providenței; cu toate acestea, oare nu este posibil ca actul de a urma în sine să fie rădăcina pivotantă a unei Puteri și mai mari? DUMNEZEUL tău, DIAVOLUL tău, posedă cheia farului; m-am luptat din răspuțeri cu asta în ultimele două luni; dar fiecareia dintre noi i-a fost dată răspunderea NAVIGAȚIEI.

HAROLD EMERY LAUDER

— Îmi pare rău. Pe mine mă depășește, recunosc Larry. Tu înțelegei ceva?

Fran clătină încet din cap.

— Presupun că este felul personal al lui Harold de a spune că a urma este la fel de onorabil ca a conduce. În orice caz, considerat strict ca moto, "Cine nu risipește, nume bun își găsește" mi se pare totuși mai valabil.

Larry continuă să răsfoiască spre începutul caietului, descoperind alte patru sau cinci maxime cuprinse în casete, toate atribuite lui Harold semnat cu majuscule.

— Uau! Ia uită-te la asta, Frannie!

Se spune că două mari păcate omenеști ar fi mândria și ura. Oare așa să fie? Eu prefer să le consider două mari virtuți. A renunța la mândrie și la ură înseamnă a te schimba, spre binele lumii. A le etala este mai nobil; cu alte cuvinte, lumea trebuie să se schimbe spre binele tău. Sunt îmbarcat într-o măreață aventură.

HAROLD EMERY LAUDER

— Acesta este rodul unei minți profund tulburate, spuse Fran, simțind că îngheață.

— Este exact felul de a gândi care ne-a adus în halul în care suntem acum, se arată Larry de acord. Întoarse repede filele, chiar la începutul jurnalului. Timpul trece. Să vedem ce înțelegem de aici.

Nici unul dintre ei nu știa exact la ce să se aștepte. Nu citiseră din jurnal decât motourile închise în casete și câte o frază, de ici și de colo, care, mai ales din cauza stilului contorsionat al lui Harold (frază compus-complexă părea să fi fost inventată special pentru Harold Lauder), nu aveau aproape nici un înțeles.

Iată motivul pentru care ceea ce au descoperit la începutul caietului i-a luat absolut prin surprindere.

Jurnalul începea în partea de sus a primei pagini din dreapta. Pasajul era marcat cu un 1 încercuit. Aici apărea și un cap de alineat, singurul din tot caietul, din câte bănuia Fran, în afară de cele cu care începea fiecare moto din casete. Au citit prima frază ținând caietul între ei, ca niște copii la o repetiție de cor, și atunci Fran a scos o exclamație scurtă, gâtuită, îndepărtându-se și ducându-și mâna la gură.

— Fran, trebuie să luăm caietul, zise Larry.

— Da...

— Și-i arătăm și lui Stu. Nu știu dacă Leo are dreptate atunci când spune că ei doi sunt de partea Omului întunecat, dar, în orice caz, Harold suferă de un grav deranjament mintal, asta se vede clar.

— Da, repetă ea.

Se simțea slăbită, sfârșită. Iată unde ajunsese toată povestea asta cu jurnalele. Avea sentimentul că știuse totul de la bun început, din momentul în care văzuse amprenta aceea uriașă și mănjită, iar acum trebuia să-și spună mereu și mereu că nu e cazul să leșine.

— Fran? Frannie? Te simți bine?

Vocea lui Larry. Venind de la mare distanță.

Iată cum începea jurnalul lui Harold: *Cea mai mare plăcere a mea în această vară postapocaliptică va fi să-lucid pe domnul Stuart Puță-de-Cal Redman; nu-i exclus s-oucid și pe ea.*

— Ralph? Ralph Brentner, ești acasă? Oooo-oooo, e careva acasă?

Femeia rămase pe trepte, privind casa. În curte nu se vedeau motociclete, doar două biciclete parcate pe o parte a casei. Ralph ar fi auzit-o, în schimb cu mutul era cu totul altceva. Surdomutul. Puteai să urlă până te învinețea, dar el nu răspundea, chiar dacă era bine-mersi în casă.

Trecându-și sacoșa de piață dintr-o mână în cealaltă, Nadine încercă ușa, care nu fusese încuiată. Intră în casă, scăpând de burnița insistentă. Se trezi într-un mic antreu. Spre bucătărie urcau patru trepte, iar o altă scară cobora spre subsol, unde, așa cum îi spusese Harold, era apartamentul lui Andros. Afișând cea mai amabilă figură de care era în stare, Nadine coborî treptele, hotărând în mintea ei ce anume explicație să-i ofere, în caz că-l găsea acolo.

Am intrat direct, pentru că mi-am închipuit că nu-ți vei da seama că am bătut la ușă. Mai multe persoane dorim să allăm dacă va exista un schimb de noapte care să lucreze la înfășurările celor două motoare care s-au ars. Ți-a lăsat Brad vreo vorbă?

Aici nu existau decât două camere. Într-una era dormitorul, simplu ca o chilie de călugăr. În cealaltă biroul, mobilat cu o masă de lucru, un scaun mare, un coș de hârtii și o bibliotecă. Toată

masa era plină de hârtiuțe, prin care ea se uită fără grabă. Majoritatea rămaseră îninteligibile, din punctul ei de vedere — presupuse că era partea de dialog a lui Nick din cine știe ce conversație (*Presupun că da, dar n-ar fi bine să-l întrebăm dacă nu se poate face într-un fel mai simplu?* scria pe una dintre ele). Altele arătau a notițe adresate lui însuși, însemnări, gânduri. Câteva dintre ele îi aduseră aminte de casetele din jurnalul lui Harold, pe care el le numea "Repere pentru o viață mai bună", zâmbind sarcastic.

Într-un loc scria: *Discută cu Glen despre comerț. Știe vreunul dintre noi cum începe comerțul? Din cauza lipsei de mărfuri, nu-i așa? Sau a unei modificări esențiale a stocurilor de pe o anumită piață? Meseriile. Acesta s-ar putea să fie un cuvânt-cheie. Ce se întâmplă dacă Brad Kitchner se hotărăște să nu mai dea pe gratis ci să vândă, în schimb? Sau doctorul? Cum am putea să-i plătim? Hmmm.*

Într-altul: *Protecția comunității este un drum cu două sensuri.*

Într-altul: *Ori de câte ori discutăm despre lege, toată noaptea am coșmaruri care mi-aduc aminte de Shoyo. Mă uit la ei cum mor. Îl văd pe Childress aruncându-și mâncarea prin toată celula. Legea, legea, ce ne facem cu legea asta afurisită? Pedeapsa capitală. Acum pare un lucru amuzant. Dar după ce pune Brad în funcțiune energia electrică, oare cât va dura până-i va pretinde cineva să facă legătura la un scaun electric?*

Renunță la notițe, însă nu foarte ușor. I se părea fascinant să se uite prin niște însemnări ale unui bărbat care nu putea gândi deplin decât în scris (unul dintre profesorii ei de la colegiu repeta mereu și cu plăcere că procesul gândirii nu poate fi niciodată complet în absența articulării), dar deja își terminase treaba pe care o avea în subsol. Nici Nick și nici nimeni altcineva nu se afla aici. Dacă mai zăbovea, nu făcea decât să forțeze norocul în mod inutil.

Se întoarce la parter. Harold îi spusese că întâlnirea avea să se desfășoare în salon, probabil. Era o cameră uriașă, cu un covor gros și aspru, de culoarea vinului, dominată de un cămin de sine stătător, care se termina într-un horn din piatră, ieșind prin acoperiș, întreg peretele de vest era din sticlă, oferind o priveliște magnifică asupra munților Flatiron. Se simțea expusă privirilor, ca un gândac pe un zid. Știa că suprafața exterioară din termoplex era tratată cu iod, prin urmare din afară nu se vedea decât o răsfrângere ca într-o oglindă, totuși, psihologic vorbind, se simțea neprotejată și dorea să termine cât mai repede.

Pe latura sudică a încăperii descoperi ceea ce căuta, un dulap în perete, adânc, pe care Ralph nu-l curățase încă. Hainele atârnavă în partea din spate, iar în colțuri zăceau grămezi de bocanci, mănuși fără degete și alte lucruri de lână pentru iarnă, înalte de vreo trei picioare.

Lucrând cu repeziciune, scoase articolele de băcănie din plasă. Acestea erau doar un camuflaj. Dedesubtul conservelor cu pastă de tomate și sardele se afla cutia de pantofi Hush Puppies, având înăuntru dinamita și walkie-talkie.

— Dar dacă o pun într-un dulap, va mai avea efect? Întrebă ea. Nu cumva zidul în plus va opri forța exploziei?

— Nadine, îi răspunsese Harold, dacă dispozitivul acela funcționează, iar eu nu am nici un motiv să mă tem că nu, va distruge nu numai casa respectivă, dar și majoritatea celorlalte din jur. Pune-o oriunde consideri tu că va rămâne nebagată de seamă până la întrunirea lor. Un dulap în perete ar fi foarte bun. Zidul în plus se va fragmenta și se va transforma într-un fel de schije. Mă bizui pe judecata ta, dragă. Se va întâmpla exact ca în vechea poveste cu croitorașul și muștele. Șapte dintr-o lovitură. Numai că de această dată avem de-a face cu o târlă de coropișnițe politice.

Nadine împinse într-o parte bocanci și fulare, și făcu o gaură în care introduse cutia de ghete. Acoperi totul la loc și apoi se strecură afară din spațiul strâmt. Gata. Își terminase treaba. Nu știa dacă era bine sau rău.

Părăsi casa în grabă, fără să se uite în urmă, încercând să ignore vocea care refuza să tacă, vocea care-i spunea să se întoarcă și să scoată firele care legau capsele detonatoare cu aparatul de emisie-recepție, șoptindu-i să renunțe înainte de a înnebuni. Nu o aștepta oare demența într-un viitor deloc îndepărtat, poate la mai puțin de două săptămâni? Nu era demența concluzia finală și logică?

Puse plasa cu provizii în portbagajul Vespei și porni motorul. În tot timpul mersului, vocea aceea îi spunea neconținut: *N-ai de gând să lași lucrul acela acolo, nu? N-ai de gând să lași bomba acolo?*

Într-o lume în care au murit atât de mulți...

Se aplecă într-o curbă, incapabilă să vadă pe unde mergea. Lacrimile începuseră să-i picure din ochi.

... cel mai mare păcat este să iei viața altui om.

Aici era vorba de șapte vieți. Nu, mai multe încă, deoarece comitetul urma să primească rapoartele șefilor diverselor subcomitete.

Se opri la intersecția dintre Baseline și Broadway, gândindu-se să se întoarcă înapoi. Tremura din tot corpul.

Mai târziu, nu avea să fie în stare să-i explice lui Harold cu precizie ce anume se petrecuse — de fapt, nici nu încercase. Era doar un preambul la ororile ce aveau să urmeze.

Simți cum i se așterne o perdea neagră peste priviri.

Se lăsă ca o cortină neagră, trasă încet, umflându-se și fluturând în vântul slab. Din când în când briza avea o tresărire, cortina se zbătea mai viguros, iar pe sub poalele ei reușea să vadă un strop din lumina zilei, un fragment din intersecția pustie.

Dar pânza cea grea continua să se lase asupra ei, lumina apărea tot mai rar, până ce o învăluia de tot. Era oarbă, era surdă, își pierduse și simțul pipăitului. Creatura gânditoare, eul lui Nadine, plutea într-un cocon negru și cald, ca apa mării, ca fluidul amniotic.

Simți cum e/ se furișează într-însa.

Un țipăt crescă în ea, dar îi lipsea glasul să poată țipa.

Penetrare: entropie.

Nu știa ce înseamnă cele două cuvinte, puse unul lângă celălalt; nu știa decât că ele sunt

adevărate.

Nu se compara cu nimic știut de ea. Mai târziu îi veniseră în minte tot felul de metafore apte să sugereze ceea ce simțise, însă le respinsese pe toate, rând pe rând:

Înoți și, pe neașteptate, în mijlocul undelor calde, calci apa și descoperi o pungă cu apă înfiorător de rece, înghețată, paralizantă.

Ți s-a făcut novocaină și dentistul îți scoate un dinte. Iese fără durere. Scurpi sânge în bazinul alb, emailat. În tine a apărut o gaură; ai fost scobită. Poți să-ți vâri limba într-o gaură unde, doar acum o secundă, o parte din tine trăia.

Te studiezi în oglindă. Te studiezi îndelung. Cinci minute, zece, cincisprezece. Nu o simplă privire trecătoare. Apoi constăți cu un soi de groază ce se adresează mai degrabă rațiunii, că fața ta se modifică, exact ca a lui Lon Chancy, Jr. Într-un film cu vârcolaci. Devii de nerecunoscut, un străin, un *Doppelgänger*, un vampir cu pielea galbenă și ochi de pește.

De fapt, nici una dintre descrierile astea nu se potrivea, mai degrabă s-ar fi zis că trăise ceva care, la nivelul senzațiilor, le însuma pe toate.

Omul Întunecat pătrunsese în ea, și era *rece*.

Când Nadine deschise ochii, primul ei gând a fost că ajunsese în iad.

Iadul era alb, iată teza antitezei Omului Întunecat. Nu vedea în fața ochilor decât alb, ivoriu, alb-decolorat. Alb-alb-alb. Un iad alb, fără sfârșit.

Minute întregi privi acel alb fascinată și chinuită, și abia într-un târziu își dădu seama că e încă pe Vespa ei și că la periferia câmpului vizual mai exista și o altă culoare: verde.

Tresări violent și-și desprinsese privirile de golul acela alb. Se uită în jur. Se simțea vlăguită și tremura, buimăcită și orbită de teamă. Omul Întunecat fusese în ea, Flagg fusese în ea și închisesese toate cele cinci ferestre ale simțurilor, legătura ei cu realitatea. O condusesese, așa cum conduci o mașină sau un camion. Și o adusesese... unde?

Își îndreptă iarăși atenția spre zona albă și constată că se afla înaintea ecranului uriaș al unui cinematograf în aer liber, alb pe fundalul deschis al cerului de după-amiază târzie și ploioasă, întorcându-se, văzu snack-barul. Fusese vopsit într-un roz-țipător, ca pielea aprinsă de soare. De-a curmezișul peretelui frontal scria BINE AȚI VENIT LA HOLIDAY TWIN! VENIȚI SĂ VĂ DISTRAȚI DISEARĂ, SUB CERUL ÎNstelat!

Când ajunsese la intersecția dintre Baseline și Broadway, Întunericul se lăsase. Acum se afla și mai departe, pe Twenty-eighth Street, aproape că trecuse de bariera orașului, în direcția... Longmont, oare?

Undeva, în străfundul minții ei, stăruia o undă din Omul Întunecat, ca o urmă lipicioasă și rece rămasă pe podea.

De jur-împrejur se vedeau stâlpi înalți, stâlpi de oțel ca niște santinele, de câte doi metri fiecare și purtând câte o pereche de difuzoare. Pe jos era pietriș, prin care crescuseră fire de iarbă și pădării. De unde puteai să deduci că Holiday Twin nu mai fusese animat cam de pe la mijlocul lui iunie. S-ar fi putut spune că, din punctul de vedere al industriei distracțiilor, fusese o vară moartă.

— De ce mă aflu oare aici? șopti.

Pur și simplu își șoptise gândul, vorbise cu sine, fără să aștepte un răspuns. Dar un *răspuns* se auzise și atunci din pieptul ei izbucni un țipăt groaznic.

Toate difuzoarele căzură de pe stâlpii lor în același timp, rostogolindu-se pe pietrișul presărat cu buruieni, scoțând un imens BANG! amplificat, ca și cum un imens trup inert s-ar fi prăbușit peste pietriș.

— *NADINE*, tunară difuzoarele.

Era chiar vocea *lui*, și ea țipă din nou, îngrozită! Zadarnic încercă să-și acopere urechile cu palmele, toate difuzoarele urlau în același timp și era imposibil să te ascunzi de vocea aceea copleșitoare, în care puteai desluși o veselie macabră și poftă înspăimântătoare.

— *NADINE, NADINE, O, CÂT ÎMI PLACE S-O IUBESC PE NADINE, DRAGA MEA, FRUMOASA MEA...*

— *Oprește-te!* răcni ca.

Își încordase la maximum coardele vocale, dar glasul ei nu însemna nimic pe lângă giganticul lătrat, și totuși vocea aceea se *opri*. Se așternu liniștea. Difuzoarele se căscau din pietriș ca ochii zbârciți ai unor insecte fioroase din povești.

Nadine își lăsă încet brațele în jos.

Am înnebunit, își spuse. Asta s-a întâmplat, nu altceva. Încordarea așteptării... și jocurile lui Harold... faptul că, în sfârșit, am plasat explozivul... toate astea te-au împins, în sfârșit, dincolo de marginea prăpastiei, draga mea, și ți-ai pierdut mințile. Poate că e mai bine așa.

Dar nu înnebunise, o știa prea bine.

Ceea ce i se întâmpla acum era cu mult mai rău.

Ca și cum ar fi vrut să-i întărească gândul, difuzoarele se treziră din nou la viață, de această dată cu vocea serioasă, dar afectată, a unui director de școală care-și ceartă elevii prin sistemul de radioficare al liceului, pentru cine știe ce șotie colectivă.

— *NADINE. SE ȘTIE.*

— Se știe, repetă ea mecanic.

Nu-și dădea seama prea bine cine sau ce anume știe, ci doar faptul că făcea parte din categoria lucrurilor inevitabile.

— *AI FOST PROASTĂ. LUI DUMNEZEU POATE SĂ-I PLACĂ PROSTIA; MIE NU.*

Cuvintele vibrară, rostogolindu-se până departe, în taina înserării: Hainele ude i se lipeau de trup, șuvițe de păr îi atârnavă moale pe lângă obraji palizi; o cuprinsese un frison.

Prostie, gândi ea. Prostie, prostie. Știu ce înseamnă cuvântul ăsta. Cred. Cred că înseamnă moarte.

— *AU AFLAT TOTUL... EXCEPTÂND CUTIA DE PANTOFI, NU ȘTIU DE DINAMITĂ.*

Difuzoare. Difuzoare, holbându-se la ea din pietrișul alb, ca niște ochi uriași ițindu-se dintre ierburi și dintre păpădiile închise acum din cauza ploii.

— *DU-TE LA SUNRISE AMPITHEATER. RĂMÂI ACOLO. PÂNĂ MÂINE SEARĂ. PÂNĂ CÂND SE ÎNTÂLNESC. DUPĂ ACEEA, TU ȘI CU HAROLD PUTEȚI VENI. VENIȚI LA MINE.*

Acum Nadine simți o nesfârșită recunoștință. Fuseseră proști... dar li se mai acordase o șansă. Erau destul de importanți ca să li se facă favoarea unei protecții speciale. După aceea, curând, se va afla alături de el... și atunci avea să *îneebunească* de-a binelea, nu avea nici o îndoială, și toate acestea nu vor mai avea nici o importanță.

— Sunrise Ampitheater s-ar putea dovedi prea departe, spuse ea. Coardele ei vocale suferiseră probabil un șoc, pentru că vocea ei aducea mai degrabă a croncănit. S-ar putea să fie prea departe pentru... Pentru ce? rămase ea pe gânduri. Ah! O, da! Corect! Pentru walkie-talkie. Pentru transmiterea semnalului.

Nici un răspuns.

Difuzoarele zăceau în pietriș și se holbau la ea.

Apăsă starterul Vespei și micul motor se trezi la viață. Ecoul o tăcu să tresară. I se părea că se dezlănțuise o adevărată canonadă.

Dorea să plece cât mai repede din locul acela înfiorător, să scape de prezența obsedantă a difuzoarelor.

Trebuie să plece.

Trecând pe lângă bufet, reuși să dezechilibreze motoreta. Pe o suprafață asfaltată ar fi putut s-o redreseze, dar aici, pe pietriș, roata din spate a Vespei derapa și Nadine se trezi la pământ; își mușcă buza până la sânge și se tăie la obraz. Se ridică repede, cu ochii mari și speriați, pornind mai departe. Tremura din tot trupul.

Ajunsesese în aleea de acces în incinta cinematografului și se apropia de casa de bilete, care semăna cu micile ghișee unde se încasează taxele de autostradă. Curând avea să iasă din acest perimetru. Curând avea să scape. Oarecum mulțumită, se destinse puțin.

În spatele ei însă, difuzoarele începură să urle din nou, dar de această dată vocea *cânta* pe o melodie detestabilă, lipsită de orice armonic:

— *TE VOI REÎNTÂLNI... ÎN VECHILE LOCURI, ATÂT DE BINE ȘTIUTE... PE TINE, ALEASA INIMII MELE... TE ÎMBRĂȚIȘEZ... CÂT E ZIUA DE LUNGĂ...*

Nadine țipă, cu vocea ei spartă.

Atunci se făcu auzit un râs monstruos, un chicotit sec și rău, care umplea tot pământul.

— *NUMAI BINE, NADINE. NUMAI BINE, DRAGA MEA, SCUMPA MEA.*

Ea ieșise acum la drumul mare și porni spre Bouldcr cu toată viteza Vespei, lăsând în urmă vocea fără trup și difuzoarele holbate... care însă îi pătrunseseră în inimă și acolo aveau să rămână pe veci.

Îl aștepta pe Harold în colțul de lângă autogară. Când acesta dădu cu ochii de ea, încremeni și se făcu livid.

— Nadine, șopti, iar sufertașul cu mâncare îi scăpă din mână, căzând cu zgomot pe pavaj.

— Harold. Au aflat. Trebuie să...

— *Păru!*, Nadine, o, Doamne, părul tău...

S-ar fi zis că fața lui era numai ochi.

— *Ascultă-mă!*

Harold păru să-și vină puțin în fire.

— Aa, foarte bine. Cum?

— Au fost la tine acasă și ți-au găsit jurnalul. L-au luat cu ei.

În Harold se luptau mai multe sentimente: furie, groază, rușine. Încetul cu încetul ele se estompară și apoi, ca un cadavru urcând la suprafață din adâncul apelor, un zâmbet înghețat apăru iarăși pe chipul lui.

— Cine? Cine a făcut asta?

— Nu știu și oricum nu contează. Fran Goldsmith, în mod sigur, de asta sunt convinsă. Poate și Bateman sau Underwood. Habar n-am. Dar vor veni să te caute, Harold.

— De unde știi? O strânse violent de umeri, amintindu-și că ea pusese caietul la vechiul loc, sub cărămidă. O scutură ca pe o păpușă de cârpă, dar Nadine îl înfruntă fără teamă. În ziua aceea teribilă, dăduse piept cu altele, și mai și decât Harold Lauder. *Cățea, de unde știi?*

— *El* mi-a zis.

Harold își trase iute mâinile înapoi.

— Flagg? șopti el. El ți-a spus? Ți-a vorbit el? S-a întâmplat așa ceva?

Rânjetul lui Harold, care te ducea cu gândul la Jack Spintecătorul, devenise insuportabil.

— Despre ce vorbești?

Se aflau în dreptul unui magazin cu aparate electrice. Prinzând-o din nou de umăr, Harold o întoarse cu fața spre vitrină. Nadine își privi îndelung propria imagine.

Părul îi albise. În întregime alb. Nu mai rămăsese nici măcar o singură şuviță neagră.

O, cât îmi place s-o iubesc pe Nadine.

— Haide, îl îndemnă ea. Trebuie să plecăm din oraș.

— Îndată?

— Nu, cum se lasă întunericul. Până atunci ne ascundem și ne adunăm de pe undeva, din drum, echipamentul de campanie pentru călătorie.

— O luăm spre vest?

— Nu încă. De-abia mâine seară.

— Poate că nu mai vreau să plec, șopti Harold, privindu-i insistent părul.

Nadine își duse mâna la cap și spuse:

— Acum e prea târziu, Harold.

FRAN ȘI LARRY stăteau la masa din bucătărie, sorbind din cafele. La parter, Leo exersa la chitara pe care Larry îl ajutase să și-o aleagă de la magazinul Earthly Sounds. Era o Gibson de 600 de dolari, vișinie, lustruită manual. Tot atunci îi venise ideea să-i ia băiatului și un picup acționat pe baterii și o duzină de albume de folk și blues. Acum Leo stătea cu Lucy și interpreta incredibil de bine "Backwater Blues" al lui Dave van Ronk.

Ploua de cinci zile și cerul s-a înnegrit ca noaptea... În seara asta iese cu bucluc, iese cu bucluc în baltă.

Prin arcada dinspre salon, se vedea Stu, așezat în fotoliul lui preferat, cu jurnalul lui Harold deschis în poală. De la ora 4 după-amiază, nu-și schimbase poziția. Acum era ora 9 și se lăsase întunericul. Refuzase masa de seară. În clipa când Frannie își ridicase privirea spre el, tocmai întorcea o filă.

La parter, Leo sfârșise "Backwater blues" și se lăsase liniște.

— Cântă bine, nu-i așa? întrebă Fran.

— Mai bine decât aş putea eu cânta vreodată, spuse Larry, luând o gură de cafea.

Pe neașteptate, de jos urcară sunetele unei melodii familiare, o succesiune de acorduri rapide ce se îndepărtau de la normele bluesului, care-l făcu pe Larry să rămână cu ceașca în aer. Apoi se auzi vocea lui Leo, coborâtă și insinuantă, peste ritmul lent și fierbinte:

*Hei, dragă, am trecut în seara asta pe aici
Nu ca să mă iau la harță,
Nu vreau decât să-mi spui, dacă poți,
Spunc-mi doar o dată și voi înțelege,
Dragă, poți să-l înțelegi pe iubitul tău?
El e un om drept,
Dragă, poți să-l înțelegi pe iubitul tău?*

Larry vărsă niște cafea din ceașcă.

— O-la-la, făcu Fran și se ridică să aducă o cârpă.

— Șterg eu, se oferă Larry. Mi-a tremurat mâna involuntar.

— O, stai liniștit. Fran șterse imediat pata. Îmi aduc și eu aminte de cântecul ăsta. A fost un mare succes, chiar înainte să izbucnească gripa. Probabil că Leo a găsit discul la un magazin din centru.

— Posibil.

— Cum îl chema pe tipul care interpreta melodia?

— Nu-mi mai aduc aminte. Melodiile pop apăreau și dispăreau în prea mare viteză.

— Da, dar asta îmi sună foarte familiar, spuse ea, storcând cârpa în chiuvetă. Așa se întâmplă întotdeauna, numele îți stă pe vârful limbii, dar nu poți să-l pronunți, nu?

— Mda, făcu Larry.

Stu închise caietul cu un ușor pocnet și veni în bucătărie; spre ușurarea lui, Larry constată că Fran își concentrează întreaga atenție asupra lui Stu. Ochii ei se îndreptară mai întâi spre arma de la șoldul lui. O purta în permanență de când fusese ales șerif și făcea o mulțime de glume despre cum o să se împuște ci în picior. Fran nu considera prea amuzant genul acesta de bancuri.

— Ce părere ai? întrebă Larry.

Se vedea pe figura lui Stu cât de profund tulburat era. Puse caietul pe masă și se așeză și el. Fran se pregăti să-i aducă și lui o ceașcă de cafea, dar el făcu semn din cap că nu vrea și-și puse mâna pe brațul ei.

— Nu, îți mulțumesc, draga mea. Se uită spre Larry într-un fel absent, distrat. L-am citit în întregime și simt că m-a luat durerea de cap. Nu sunt obișnuit să citesc așa de mult. Ultima carte la care, tot așa, m-am așezat și am citit-o de la cap la coadă a fost o poveste cu niște iepuri. *Watership Down*, Am cumpărat-o pentru un nepot de-al meu și răsfoind-o am început s-o citesc...

Se întrerupse, părând să fi căzut pe gânduri.

— Și eu am citit-o, spuse Larry. Minunată carte.

— Păi era cu iepurii ăia, continuă Stu, care o duceau nemaipomenit de bine. Erau mari și bine hrăniți și locuiau cu toții la un loc. Cu toate astea, se întâmpla ceva rău acolo, însă nici unul dintre ei nu știa exact ce. Ca și cum nici n-ar fi vrut să știe. Numai că... numai că, vezi tu, mai era și un fermier...

Larry îi luă vorba din gură:

— Fermierul îi lăsa în voia lor ca să poată lua câte un urecheat, de câte ori avea chef de o tocăniță. Sau poate că-i vindea. Oricum, știa să profite de pe urma miciei lui crescătorii de iepuri.

— Mda. Printre iepuri era unul, Silverweed, care compunea poeme despre sârma strălucitoare — capcana fermierului, presupun. Capcana îi prindea și-i sugruma. Silverweed făcea poezii pe tema asta. Clătină din cap încet și obosit. Harold m-a făcut să-mi amintesc de asta. De iepurașul Silverweed.

— Harold e bolnav, spuse Fran.

— Mda. Stu își aprinse o țigară. Și periculos.

— Ce să facem? Să-l arestăm?

Stu bătu cu mâna în jurnal.

— Harold și femeia aceea, Nadine Cross, plănuiesc să dea o lovitură, ca să fie bine primiți când vor pleca în vest. Dar aici nu scrie ce anume.

— În orice caz, menționează tot felul de oameni pe care nu-i prea înghite, replică Larry.

— Credeți că ar fi bine să-l arestăm? întrebă Fran din nou.

— Pur și simplu nu știu. Aș vrea să discutăm mai întâi și cu ceilalți din comitet. Ce avem

mâine pe ordinea de zi, Larry?

— Ședința va avea două părți, afacerile publice și apoi cele ale comitetului. Brad vrea să ne vorbească despre Echipa lui de Scos din Priză. Al Bundell vrea să prezinte un raport preliminar al Comitetului Juridic. Ia să vedem... George Richardson despre orele de consultație de la Dakota Ridge, apoi Chad Norris. După aceea, ei pleacă și rămâne doar comitetul.

— Dacă-l convingem pe Al Bundell să mai rămână și după aceea să vorbim despre afacerea asta cu Harold, oare putem fi convinși că o să-și țină gura?

— Sunt sigură că da.

— Ce n-aș da să fi fost și Judele aici, spuse Stu ursuz. M-am legat mult de omul ăsta.

Rămaseră tăcuți câteva clipe, gândindu-se la Jude și întrebându-se pe unde se afla în seara aceea. De jos se auzea vocea lui Leo, cânta "Sister Kate" în maniera lui Tom Rush.

— Întrucât doar Al se află aici, o să încercăm să ne descurcăm și așa. Oricum, nu văd decât două posibilități. Trebuie să-i scoatem din circulație pe Harold și Nadine. Dar nu vreau să-i vâr la pușcărie, fir-ar ai naibii să fie.

— Și a doua posibilitate? întrebă Larry.

— Exilul.

Răspunsese Frannie.

Larry se întoarse către ea. Stu clătina încet din cap, privindu-și țigara.

— Adică să-l alungăm? întrebă Larry.

— Pe amândoi, și pe el și pe ea, preciză Stu.

— Dar oare Flagg îi va primi? întrebă Frannie.

— Draga mea, asta nu mai e problema noastră, îi replică Stu.

Fran își lăsă privirile în pământ: *Vai, Harold, n-am vrut să se întâmple așa. Nici prin gând nu mi-a trecut că o să se sfârșească în felul ăsta.*

— Voi ce credeți, oare ce pun la cale? li se adresa Stu.

Larry ridică din umeri.

— Va trebui să afli opinia tuturor membrilor comitetului, Stu. Dar eu am deja câteva idei.

— Anume?

— Uzina de electricitate. Sabotaj. O tentativă de asasinat la adresa ta și a lui Frannie. Astea sunt primele două lucruri care-mi vin în minte.

Fran pălise și i se vedea pe chip consternarea.

— Chiar dacă n-o mărturisește explicit, continuă Larry, eu cred că a plecat în căutarea lui Mother Abigail, cu tine și cu Ralph, în speranța că veți rămâne singuri și te va putea ucide.

— A avut ocazia, preciză Stu.

— Poate că i-a fost frică.

— Vă rog să încetați! le ceru Fran cu tristețe. Vă rog.

Stu se ridică și se întoarse în salon. Avea acolo un aparat de radio CB, legat la o baterie Die-Hard. După mai multe încercări, reuși să intre în legătură cu Brad Kitchner.

— Brad, bătrâne! Sunt Stu Redman. Ascultă-mă. Ai putea să aduni câțiva băieți care să facă de pază la uzina electrică în seara asta?

— Desigur, se auzi vocea lui Brad, dar pentru ce Dumnezeu?

— Păi, chestiunea asta e mai delicată. Bradley. Într-un fel sau altul, mi-a ajuns la urechi că s-ar putea să încerce cineva să facă rău acolo.

Răspunsul lui Brad nu poate fi reprodus.

Stu așteptă sfârșitul tiradei, zâmbind.

— Te înțeleg foarte bine. Nu e vorba decât de seara asta, eventual și mâine. După aceea, sper să se rezolve.

Brad îl asigură că poate aduna doisprezece oameni din Comitetul pentru Energie fără să se îndepărteze mai mult de două blocuri de casă și că toți ar fi bucuroși să-l poată jugăni pe cel care intenționa să comită nemernicia.

— Nu cumva e vorba de Rich Moffat?

— Nu, nu e Rich. Ascultă, o să mai vorbim despre asta, O.K.?

— Bine, Stu. Am să-i trimit să facă de pază.

Stu închise CB-ul și se întoarse în bucătărie.

— Oamenii îți permit să fii secretos cât poțestești. Chestia asta mă sperie, știți? Bătrânul sociolog chel are dreptate. Dacă-m vrea, ne-am putea lăfăi aici ca regii.

Fran își puse mâna peste brațul lui.

— Aș vrea să-mi promiteți ceva, amândoi. Și anume că vom rezolva chestiunea asta odată pentru totdeauna la întâlnirea de mâine seară. Vreau să știu că se termină.

— Exil, mda. Nu mi-a trecut prin cap, mărturisi Larry, dar s-ar putea să fie cea mai bună soluție. Acum îi iau pe Lucy și Leo și mergem acasă.

— Pe mâine, îi zise Stu.

— Da, da..., îi răspunse Larry, ieșind din încăpere.

Cu o oră înainte de revărsatul zorilor, în ziua de 2 septembrie, Harold stătea în Sunrise Amphitheater, privind în jos. Orașul era încă învăluit în întuneric. Pe Nadine o lăsase dormind încă în cortul mic, pentru două persoane, pe care îl luaseră împreună cu alte câteva articole de tabără atunci când se strecuraseră din oraș.

Dar ne vom întoarce. Conducând carul triumfal.

În străfundul inimii lui, Harold se îndoia de asta. Întunericul se lăsase asupra lui în mai multe feluri. Ticălosul abject îi luase absolut totul — pe Frannie, respectul de sine, apoi jurnalul și acum speranța. Simțea că alunecă tot mai jos.

Vântul aprig îi răvășea părul, făcând până la întinsă a cortului să se zbată ritmic, pocnind sec, ca o mitralieră. În spatele lui, Nadine se tânguia în somn. Erau niște sunete care-ți trezeau spaima. Harold se gândi că era la fel de pierdută ca și el, dacă nu mai rău. Gemetele pe care le

scotea în somn trădau că visele ei nu erau nici pe departe fericite.

Dar eu am să rămân întreg la minte. Sunt în stare. Dacă reușesc să ajung cu mintea intactă la întâlnirea cu soarta, tot înseamnă ceva. Da, înseamnă ceva.

Se întreba dacă Stu și prietenii lui ajunseseră deja să-i înconjoare casa, așteptându-l ca să-l poată aresta și arunca la pârnaie. Avea să fie menționat în cărțile de istorie ca primul deținut din Free Zone, desigur, dacă s-o mai găsi vreun amărât care să le scrie. Bun venit vremurilor grele. HAWK LA ÎNCHISOARE, citiți cu toții, oameni buni. Păi aveau să aștepte mult și bine. El se lansase definitiv în aventură; își aducea perfect aminte cum Nadine își ridicase mâna spre părul alb și-i spusese: *Prea târziu, Harold*. Ochii ei erau ca ai unui mort.

— Foarte bine, șopti Harold. Mergem până la capăt.

Vântul întunecat de septembrie sufla sinistru printre copaci.

Ședința Comitetului din Free Zone a început cam peste paisprezece ore, în salonul casei în care locuiau Ralph Brentner și Nick Andros. Așezat într-un șezlong, Stu bătea în masă cu marginea cutiei lui de bere.

— O.K., oameni buni, am face bine să începem.

Glen stătea alături de Larry pe buza curbată a căminului, cu spatele spre micul foc pe care-l aprinsese Ralph. Nick, Susan Stern și Ralph ședeau pe canapea. Ca întotdeauna, Nick avea la îndemână creionul și blocnotesul. Brad Kitchner stătea chiar în cadrul ușii, cu o cutie de Coors în mână, discutând cu Al Blundell, care sorbea dintr-un Scotch cu sifon. George Richardson și Chad Norris stăteau în apropierea ferestrei ce ocupa un întreg perete, urmărind apusul soarelui peste crestele munților Flatiron.

Frannie stătea cu spatele sprijinit confortabil de ușa debaralei unde Nadine plantase bomba. În rucsacul pe care-l ținea între picioarele încrucișate avea jurnalul lui Harold.

— Faceți ordine, vă rog, ordine! îi rugă Stu, bătând ceva mai tare. Merge magnetofonul, cheliosule?

— Merge, răspunse Glen. Văd că și gura aia a ta e în stare perfectă de funcționare, East Texas.

— Dacă o ung puțin, funcționează nemaipomenit, spuse Stu, zâmbind. Se uită la cei unsprezece oameni răspândiți în camera cuprinzătoare, de fapt o combinație de salon și sufragerie. Perfect... Avem foarte multe treburi de rezolvat, dar în primul rând aş vrea să-i mulțumesc lui Ralph că ne-a pus la dispoziție un acoperiș deasupra capului, băutură și fursecuri...

Stu a ajuns să se priceapă foarte bine la chestiile astea, îi trecu lui Frannie prin minte. Încercă să judece cât de mult se schimbase el din ziua în care se întâlniseră, dar nu izbuti. Ești prea subiectiv față de cei apropiați, trase ea concluzia. În orice caz, știa sigur că atunci când îl cunoscuse, Stu ar fi rămas trăsnet de ideea de a conduce o ședință la care luau parte peste zece oameni... și probabil ar fi sărit în sus dacă i s-ar fi sugerat să prezideze întrunirea celor peste o mie de cetățeni din Free Zone. Avea acum înaintea ei un Stu care, dacă epidemia de gripă nu s-ar fi abătut asupra lor, n-ar fi existat niciodată.

Epidemia ți-a permis să-ți realizezi vocația, dragul meu, cugetă ea. Îi plâng pe ceilalți, dar sunt l'oarte mândră de tine și te iubesc atât de mult...

Se așeză comod, lipindu-și spatele și mai tare de ușa dulapului.

— Îi vom lăsa mai întâi să vorbească pe oaspeții noștri, spuse Stu, iar după aceea vom avea o scurtă ședință doar între noi. Are cineva vreo obiecție?

Tăcere.

— Bine. Atunci îi voi da cuvântul lui Brad Kitchner, căruia am să vă rog să-i acordați toată atenția, pentru că datorită lui veți putea pune gheață în paharul de bourbon, cam peste vreo trei zile.

Asta genera o repriză de aplauze spontane și puternice. Înroșindu-se și trăgându-și nervos cravata, Brad se postă în mijlocul încăperii. Până să ajungă acolo, era cât pe ce să cadă, împiedicându-se de o pernă.

— Sunt. Cât. Se poate. De fericit. Să mă afla. Aici, își începu Brad tremurând monologul lui monoton. După cum arăta, ai fi zis că preferă să se afle oriunde în altă parte, chiar și la Polul Sud, adresându-se unei convenții de pinguini. A... adică... Făcu o pauză, își examinează notele și apoi se luminează la față. Energia! exclamă el cu aerul unui om care a făcut o mare descoperire. Suntem la un pas să repunem în funcțiune uzina electrică. Corect.

Mai cercetă puțin foile de hârtie, apoi continuă:

— Ieri am dat drumul la două generatoare și, după cum știți, unul dintre ele a intrat în stare de suprasarcină și i-au sărit heblurile. Un fel de a zice. Ceea ce doream să spun este că a intrat în supraexpunere. Pardon, suprasarcină. Păi... Înțelegeți voi ce voiam să spun.

Câtiva chicotiră, ceea ce păru să-i redea lui Brad o parte din siguranță.

— Asta s-a întâmplat pentru că, atunci când a venit epidemia, o mulțime de aparate au rămas deschise, iar celelalte generatoare nu funcționau, ca să poată prelua suprasarcina. Putem să rezolvăm problema suprasarcinii prin punerea în funcțiune a celorlalte generatoare — chiar și trei sau patru ar fi suficiente să acopere necesarul —, dar asta nu rezolvă pericolul de incendii. Prin urmare, trebuie să scoatem din priză tot ce putem. Radiatoare, calorifere, pături electrice și altele asemenea. De fapt, uite cum mă gândeam eu: cel mai bine ar fi să intrăm în fiecare casă nelocuită și să scoatem toate siguranțele sau să închidem contactul general pentru curent. Înțelegeți? De data asta, când vom fi gata să dăm iarăși drumul la curent, ar fi bine să luăm niște măsuri elementare de protecție pentru cazurile de incendiu. Mi-am permis să verific stația de pompieri din East Boulder și...

Focul trosnea plăcut. Va fi bine, gândea Fran. Harold și cu Nadine și-au luat tălpășița fără să fie nevoie să-i îndemne cineva, și poate că așa e cel mai bine. Problema se rezolvă și Stu nu mai e în primejdie. Bietul Harold, mi-a părut rău pentru el, însă până la urmă mi-a fost mai degrabă

teamă decât milă. Încă mi-e milă de tine și mi se strânge inima când mă gândesc la ce ți s-ar putea întâmpla, dar sunt bucuroasă că locuința ta e pustie și că tu și Nadine ați plecat. Mă bucur că ne-ați lăsat în pace.

Harold stătea cu picioarele încrucișate pe o masă de picnic împodobită cu un mozaic în stil graffiti, al cărui model era scos parcă dintr-un manual Zen făcut de un lunatic. Ochii lui contemplau depărtările cețoase. Se retrăsese pe locul acesta rece și straniu, unde Nadine nu-l putea urma, pentru că-i era frică. Ținea în mână perechea aparatului de radio din cutia de pantofi. Înaintea lui, pantele muntelui se lăsau abrupt spre poale, cu stânci fioroase și râpe acoperite de pâlcuri de pini. Spre est — la distanță de douăzeci sau poate chiar șaiszeci de kilometri — relieful se cumiunea, transformându-se în Midwestul american, dispărând apoi dincolo de orizontul albastrui. Asupra acelei părți de lume se lăsase noaptea. În spatele lor, soarele cădea dincolo de munți, tivin-du-i cu o margine aurie care avea să dispară nu peste multă vreme.

— Când? întrebă Nadine.

Era îngrozitor de nervoasă și trebuia să ajungă neapărat și cât mai repede în tufișuri.

— Curând, o liniști Harold.

Rânjetul lui se transformase într-un zâmbet prietenos. O expresie pe care ea nu reuși să o definească de la început, pentru că n-o mai văzuse niciodată pe fața lui Harold. Avu nevoie de câteva minute ca s-o înțeleagă cu exactitate. Harold părea fericit.

Comitetul a votat în unanimitate să acorde lui Brad dreptul de a recruta douăzeci de femei și bărbați pentru Echipa lui de Scos din Priză. Ralph Brentner acceptase să umple rezervoarele a două dintre vechile mașini de pompieri de la Rezervorul Boulder, cu care să vină la uzina electrică atunci când Brad o va pune în funcțiune.

Urmă la cuvânt Chad Norris. Vorbind măsurat, cu mâinile vârate în buzunarele pantalonilor lui din material kaki, le arătă ce făcuse Comitetul pentru înhumări în ultimele trei săptămâni. Le spuse că îngropaseră un număr incredibil de cadavre, douăzeci și cinci de mii, mai bine de opt mii pe săptămână, și că, după părerea lui, greul trecuse.

— Am fost norocoși sau binecuvântați, spuse el. Acest exod — altfel nu mă pricep să-i zic — ne-a scutit de cea mai mare parte a muncii. Într-un alt oraș de dimensiunea Boulderului, treaba ar fi durat un an. Din estimările noastre, vom îngropa încă douăzeci de mii de victime ale epidemiei până la 1 octombrie și probabil că vom mai descoperi cadavre pe ici, pe colo încă multă vreme, dar am vrut să vă aduc la cunoștință că muncim și că nu trebuie să fim prea îngrijorați de eventuale epidemii care ar putea izbucni din cauza trupurilor neîngropate.

Fran își modifică poziția, ca să poată vedea ultimele luciri ale zilei. Poleiala aurie de pe piscuri începuse să pălească, lăsând loc unui galben mai puțin spectaculos. Simți deodată un val de dor de casă, total neașteptat și neobișnuit de puternic.

Dacă nu ajungea repede în tufișuri, făcea pe ea. Se retrase în spatele unui pâlc de vegetație pitică, se lăsă pe vine și-i dădu drumul. Când se întoarse, Harold era tot acolo, pe masa de picnic, ținând neglijent în mână walkie-talkie. Îi trăsese și antena.

— Harold, s-a făcut târziu, e trecut de ora 8.

O privi indiferent.

— Vor rămâne acolo o jumătate de noapte, bătându-se pe spatele unul pe altul. La momentul potrivit, o să apăs pe trăgaci. Stai liniștită.

— Când?

— Îndată ce se face întuneric.

Zâmbetul lui se lăți în gol.

Când Al Bundell păși plin de încredere și se postă lângă Stu, Fran își ascunse un căscat. O să dureze încă foarte mult, își spuse, și, pe neașteptate, își dori să se afle în apartamentul lor, doar ei doi. Nu era doar oboseala și nici dorul de casă. Își dorea pur și simplu să nu se mai afle acolo unde era. Un sentiment foarte puternic, chiar dacă părea total lipsit de temei. Dorea să iasă afară. De fapt, își dorea să iasă toată lumea de acolo. S-a ales praful din gândurile mele bune pentru seara asta, își zise ea. Bluesul femeii borțoase, asta este.

— Comitetul Juridic a avut patru întruniri în ultima săptămână, spunea Al, dar, pe cât posibil, voi rezuma. Sistemul asupra căruia am căzut de acord este un fel de tribunal. Reprezentanții vor fi aleși pe principiul loteriei, așa cum erau încorporați pe vremuri tinerii...

— Huo! Huo! strigă Susan și toată lumea râse.

Zâmbi și Al.

— Oricum, aveam de gând să adaug că într-un asemenea tribunal slujba le va fi cu mult mai plăcută celor aleși să o îndeplinească. Tribunalul va fi alcătuit din trei persoane adulte — adică de cel puțin optsprezece ani — care vor funcționa timp de șase luni. Numele lor vor fi extrase dintr-o urnă mare, cu numele tuturor adulților din Boulder.

Larry își flutură mâna:

— Ar putea să fie exceptați de la anumite cauze?

Încruntându-se puțin din cauza acestei întreruperi, Al răspunse:

— Tocmai voiam să ajung și la asta. Va trebui să existe...

Fran își schimbă poziția, iar Sue Stern îi făcu cu ochiul. Fran nu-i răspunse. Se temea... inclusiv de frica de nejustificată, dacă e posibil așa ceva. De unde îi venea sentimentul acela de claustrofobie, de sufocare? În mod normal, un sentiment nemotivat ar trebui ignorat... cel puțin așa era în lumea veche. Dar cum rămânea cu transa lui Tom Cullen? Sau cu Leo Rockway?

Pleacă de aici, strigă deodată vocea ei interioară. Scoate-i pe toți!

Nebunie curată. Își schimbă încă o dată poziția și se hotărî să nu spună nimic.

— ... o scurtă depozitie din partea persoanei care cere să fie exceptată, dar eu nu cred...

— Vine cineva, strigă Fran deodată, ridicându-se în picioare.

Se făcu liniște. Acum auziră toți motoarele ambalate ale motocicletelor urcând spre ei pe Baseline, cu toată viteza. Sunau din claxoane. Cuprinsă de panică, Frannie nu se mai stăpâni.

— Ascultați-mă, spuse ea, ascultați-mă toți!

Fetele surprinse și îngrijorate ale celorlalți se întoarseră spre ea.

— Frannie, nu cumva..., începu Stu, apropiindu-se de ea.

Înghiți cu greutate. Simțea o greutate mare în piept, care o împiedica să respire.

— Trebuie să plecăm de aici. *Chiar... acum.*

Era ora 8.25. Ultima rază de lumină dispăruse de pe cer. Sosise momentul. Harold își îndreptă spatele și-și apropie walkie-talkie de gură. Degetul lui mare se sprijinea ușor de butonul EMISIE. Avea să-l apese și să-i expedieze pe toți în iad pronunțând...

— Ce-i asta?

Nadine îl atinse pe umăr, distrăgându-i atenția, și-i arătă ceva. La mare depărtare, dedesubtul lor, un șir de luminițe urca pe Baseline. În liniștea perfectă se auzea urlatul slab al motoarelor. Harold simți o undă de neliniște, dar o alungă.

— Lasă-mă în pace, o alungă el. Nu-i nimic grav.

Nadine își luă mâna de pe umărul lui. Din figura ei nu se vedea decât un contur alb în noapte. Harold apăsă pe butonul EMISIE.

Nu avea să știe niciodată dacă motocicletele sau cuvintele ei îi puseseră în mișcare. Dar nu se mișcă suficient de repede. Povara asta avea s-o apese mereu pe suflet; nu se mișcaseră suficient de repede.

Stu ieși primul, în bubuiturile și reverberațiile teribile iscate de motociclete. Traversau podul peste micul pârâu secăt de lângă casa lui Ralph, orbit de faruri. Instinctiv, mâna lui Stu coborî spre tocul revolverului.

Ușa din spatele lui se deschise și el se întoarse, crezând că era Frannie. Dar era Larry.

— Ce se-ntâmplă, Stu?

— Nu știu, dar cred că ar fi bine să-i scoatem și pe ceilalți din casă.

Motocicletele pătrunseră pe aice și Stu se liniști puțin. Îi distingea pe Dick Vollman, pe puștiul Gehringer, pe Teddy Weizak și pe alți cunoscuți. Acum de-abia își permise să recunoască de ce se temuse cel mai tare: că în spatele luminilor orbitoare se afla vârful de lance al forțelor lui Flagg, că războiul era pe calc să înceapă.

— Dick, strigă Stu. Ce naiba se petrece?

— *Mothcr Abigail!* strigă Dick, ca să acopere duduul.

Motocicletele umpleau curtea, pe măsură ce și membrii comitetului ieșeau din casă. Era un adevărat carnaval de lumini și umbre ce se roteau ca niște călușei.

— *Cum?* tipă Larry.

În spatele lui și al lui Stu, Glen, Ralph și Chad Norris ieșiseră și ei, obligându-i pe cei doi să coboare pe trepte.

— *S-a întors!* urlă Dick din răspuțeri. *Vai, e într-un hal fără de hal! A vem nevoie de doctor... Cristoase, de fapt, avem nevoie de un miracol!*

George Riehardson își făcu loc printre ceilalți.

— Bătrâna? Unde este?

— Hai, doctore! strigă Dick. Lasă întrebările! Grăbește-te, pentru numele lui Dumnezeu!

Richardson încălecă în spatele lui Dick Vollman, care întoarse scurt și începu să se strecoare printre celelalte motociclete.

Ochii lui Stu se întâlniră cu ai lui Larry. Larry părea la fel de răvășit ca el... În mintea lui Stu se adună încet un nor și, deodată, avu sentimentul că-i amenința o nenorocire îngrozitoare.

— Haide, Nick! *Haide!* strigă Fran, apucându-l de umăr.

Nick stătea în mijlocul salonului, cu fața încremenită.

Într-o fracțiune de secundă, înțelese ceea ce, din păcate, nu putea exprima. *Știa.* Venea de nicăieri, venea de peste tot.

Exista ceva în debara.

O împinse pe Frannie cu toată puterea.

— Nick!...

DU-TE!! îi făcu semn.

Frannie ieși, iar Nick se întoarse spre dulap, deschise ușa și începu să smulgă nebunește lucrurile dinăuntru, rugându-se Domnului să nu fie prea târziu.

Frannie — cu figura ei palidă și ochii imenși — se trezi lângă Stu. Se prinse de el.

— Stu... Nick se mai află înăuntru... e ceva... e ceva...

— Frannie, despre ce anume vorbești?

— *De moarte!* tipă. *Despre moarte vorbesc, iar NICK SE MAI AFLĂ ÎNCĂ ACOLO!*

Trase deoparte o grămadă de fulare și de mănuși și simți ceva dur. O cutie de pantofi. O apucă și, ca într-o vrăjitorie malignă, din interior începu să se audă vocea lui Harold Lauder.

— *Ce-i cu Nick?* strigă Stu, apucând-o de umeri.
— Trebuie să-l scoatem de acolo... Stu... e pe cale să se întâmple ceva, ceva teribil...
— Ce naiba se petrece, Stuart? întrebă Al Blundell.
— Nu știu, răspunse acesta.
— *Stu, te rog, trebuie să-l scoatem pe Nick de acolo!* țipă Fran.
În acea clipă, casa din spatele lor sări în aer.

Ținând butonul EMISIE apăsat, zgomotul de fond dispărea, fiind înlocuit de o liniște catifelată și întunecată, un gol care aștepta să fie umplut de el. Stând în continuare cu picioarele încrucișate pe masa de picnic, Harold își adună forțele.

Apoi își înălță brațul, iar la capătul brațului un singur deget întins ieșea din pumnul strâns; semăna în clipa aceea cu Babe Ruth, bătrân și aproape ieșit la pepeni, arătând locul unde avea să ajungă mingea lovită de el, cu un gest menit să le închidă gurile pentru totdeauna tuturor criticilor și bârfitorilor din Wrigley Field.

Pronunțând ferm, deși nu foarte tare, în walkie-talkie, spuse: "Vă vorbește Harold Emery Lauder. Fac asta din propria mea voință."

Vă vorbește fu întâmpinat de o scânteie alb-albastră. *Harold Emery Lauder* fu întâmpinat de o limbă de flăcări. O bubuitură seacă și slabă, ca o pocnitoare înfundată într-o cutie de conserve le ajunse la urechi când spuse *fac asta*, iar imediat după ce pronunțase *din propria mea voință* și aruncase aparatul cât colo, el încheindu-și misiunea, o floare de foc înflorise la poalele lui Flagstaff Mountain.

— Aici piratul, emisiunea din banda de zece-patru s-a încheiat, mai spuse Harold încetișor. Nadine se prinse de el, cam cum se prinsese și Frannie de Stu, cu doar câteva secunde în urmă.

— Trebuie să fim siguri. Trebuie să fim siguri că n-au scăpat.

Harold îi aruncă o privire, apoi îi arătă cu un gest floarea distrugerii de sub ei.

— Crezi că a scăpat cu viață cineva de acolo?

— N-nu... nu știu... vai, Harold, sunt...

Nadine îi întoarse spatele, se prinse de pânțele și începu să verse. Din direcția ei venea un sunet profund, constant și neplăcut. Harold o urmări cu vag dispreț.

Își reveni în cele din urmă și se întoarse, palidă, gâfâind, ștergându-se la gură cu un Kleenex. Frecându-se la gură.

— Și acum ce facem?

— Păi acum plecăm spre vest. Doar dacă nu cumva ai de gând să cobori ca să faci un sondaj de opinie printre membrii comunității.

Nadine ridică din umeri.

Harold coborî de pe masa de picnic, strâmbându-se din cauza înțepăturilor și a durerii din picioarele lui amorțite.

— Harold...

Încercă să-l atingă, dar el se feri. N-o învrednici măcar cu o privire și se apucă să strângă cortul.

— Credeam că așteptăm până mâine..., încercă ea timid.

— Păi sigur că da, o repezi el. Ca să apuce vreo douăzeci sau treizeci dintre ei să se răspândească în toate direcțiile pe motociclete și să pună mâna pe noi. Ai văzut în vreun film ce i-au făcut lui Mussolini?

Nadine se înfioră. Harold strângea pânza cortului și aduna într-un ghem strâns sforile de ancorare.

— Și nu ne atingem unul de celălalt. S-a sfârșit cu povestea asta. Flagg a obținut ce și-a dorit. A distrus Comitetul din Free Zone. Sunt terminați. E posibil să repună în funcțiune uzina electrică, dar un grup funcțional nu vor mai fi niciodată. *E/* o să-mi dea o femeie față de care tu arăți ca un sac de cartofi, Nadine. Iar tu... tu-1 vei avea pe *el*. Ce zile fericite te așteaptă, nu? Numai că dac-aș fi în locul tău, cred că aș tremura ca varga.

— Harold... te implor...

Suferea teribil și plângea. Îi vedea fața în lumina slabă a focului și i se făcu milă de ea. Își alungă mila aceea din inimă, așa cum arunci în drum un bețivan care încearcă să intre într-o crâșmă mică și plăcută de mahala, unde toată lumea cunoaște pe toată lumea. Crima își făcuse cuib în inima ei definitiv și irevocabil — ceea ce se putea citi și în luciul bolnav al privirilor ei. Și ce dacă? La fel se petrecuse și cu inima lui. Povara era în ea și peste ea, sufocând-o ca o stâncă uriașă.

— Obişnuiește-te cu ideea asta, îi spuse Harold cu brutalitate. Puse cortul pe portbagajul motocicletei sale și începu să-l lege. S-a terminat pentru cei din vale, s-a terminat și pentru noi și s-a terminat pentru toți cei care au murit de gripă. Dumnezeu a plecat la o partidă de pescuit celestă care va dura multă vreme. S-a lăsat întuneric deplin. În momentul de față, Omul Întunecat a pus mâna pe volan. *E/*. Prin urmare, trebuie să te obișnuiești cu asta.

Din pieptul ei ieși un sunet strident și tânguitor.

— Hai, Nadine. Chestia asta a încetat să mai fie un concurs de frumusețe de două minute încoace. Ajută-mă să încarc toate porcăriile astea. Vreau să străbatem o sută cincizeci de kilometri înainte de răsăritul soarelui.

După câteva secunde ea întoarse spatele dezastrului de jos — distrugerile păreau lipsite de vreo importanță, privite de la înălțimea aceea — și-l ajută să împacheteze restul lucrurilor în portbagaj și în coșul ei din sârmă. Peste un sfert de oră lăsaseră în urmă trandafirul de foc și călătoreau spre vest, prin bezna răcoroasă și vântoasă.

Din punctul de vedere al lui Fran Goldsmith, sfârșitul acelei zile a fost simplu și fără dureri. Simțise un curent de aer cald împingând-o din spate și cum zboară deodată prin noapte. Sandalele îi săraseră din picioare.

Cemamadracu'? îi trecuse prin minte.

Aterizase pe umăr, cu toată greutatea, totuși nu o duruse nimic. Se afla în mica răpă ce trecea de la nord spre sud pe la poalele curții din spate a locuinței lui Ralph.

Un scaun căzu în fața ei, frumos, pe picioare. Perna lui era o masă informă și neagră, arzând înăbușit.

CemamaDRACU'?

Ceva se prăbuși pe șezutul scaunului și se rostogoli pe jos. Din obiect picura un lichid. Cu groază, dar și cu un soi de detașare, constată că era vorba de un braț omenesc.

Stu? Stu! Ce se-ntâmplă?

Un bubuit continuu și chinuitor o împresură și din toate părțile începură să curgă cele mai diverse lucruri. Pietre. Fragmente de cherestea. Cărămizi. Un bloc de sticlă pe care apăruse un păienjenis de spărturi (nu cumva biblioteca din salonul lui Ralph era construită din asemenea blocuri?). O cască de motociclist cu o gaură oribilă, letală, în dreptul cefei. Vedea totul cât se poate de bine... *mult* prea bine. Acum doar câteva secunde fusese întuneric...

Vai, Stu, pentru numele lui Dumnezeu, unde ești? Ce se-ntâmplă? Nick? Larry?

Lumea țipa. Bubuiturile continuau fără răgaz. Lumina era mai puternică decât în miezul zilei. Orice pietricică arunca o umbră. Diverse lucruri cădeau în jurul ei. O scândură cu un piron de vreo cincisprezece centimetri se opri foarte aproape de ea.

... *copilul!*...

Iar pe urmele lui veni un alt gând, un reflex al vechilor ei premoniții: *Harold a făcut asta, Harold a făcut asta, Harold...*

Ceva se abătu asupra capului, gâtului, spatelui ei. Ceva uriaș se lăsă asupra ei, ca un coșciug capitonat.

DOAMNE DUMNEZEUL MEU, VAI, COPILUL MEU...

Întunericul o absorbi spre nicăieri, unde nici măcar Omul Întunecat n-o putea urmări.

CAPITOLUL 59

PĂSĂRI.

Auza păsări.

Fran zăcu în întuneric și ascultă ciripitul păsărilor multă vreme până să-și dea seama că întunericul nu era de fapt atât de profund, ci roșiatic, mobil și pașnic. Îi aducea aminte de copilărie. Sâmbătă dimineața, școală nu, biserică nu, ziua în care poți dormi până târziu. Ziua în care te poți scula puțin câte puțin, după voia inimii. Stai cu ochii închiși și nu vezi nimic, doar o bezna roșiatică, și anume soarele de sâmbătă, filtrat prin ecranul delicat al capilarelor din pleoapele tale. Asculți păsările cântând în bătrânii stejari și simți în nări chiar mirosul sării de mare, pentru că te numești Frances Goldsmith, și ai unsprezece ani, într-o dimineață de sâmbătă, la Ogunquit...

Păsări. Auza păsări.

Dar nu era la Ogunquit, ci la

(Boulder)

Suci chestiunea asta pe toate fețele în bezna roșie, apoi își aduse brusc aminte de explozie.

(?Explozie?)

(Stu!)

Cuprinsă de temeri, deschise ochii.

— *Stu!*

Dar Stu se afla alături de ea, pe pat, cu un bandaj alb și curat pe antebraț, cu o tăietură suficient de adâncă și uscată pe un obraz și cu părul în parte ars; dar era *Stu*, era *viu*, alături de ea, iar când o văzu că deschide ochii, pe figura lui se citi o imensă ușurare și spuse:

— Frannie. Slavă Cerului!

— Copilul, șopti ea, cu gâtul uscat.

El privi în gol și o teamă oarbă i se răspândi, rece și paralizantă, în tot trupul.

— Copilul, repetă ea, forțându-se să scoată sunete prin gâtul aspru ca glasul pierdut al copilului?

Bărbatul înțelese de-abia acum. O îmbrățișă stângaci, cu brațul sănătos.

— Nu, Frannie, nu. N-ai pierdut copilul.

Ea începu să plângă, lacrimile grele i se scurgeau pe obraji, și îl îmbrățișă cu toată puterea, fără să-i pese de durerile atroce din toți mușchii. Îl strânse în brațe. Viitorul era mai târziu. Lucrurile de care avea cea mai mare nevoie pe lume se aflau acum aici, în încăperea scăldată de soare.

Prin fereastra deschisă se auzea ciripitul păsărilor.

— Spune-mi ce s-a întâmplat? Îl rugă ea mai târziu.

— Fran...

Pe figura lui îndurerată se vedea că nu e dispus să vorbească.

— Nick? Șopti ea. Înghiți cu greutate și în gâtul ei se auzi un mic țâcănit. Am văzut un braț, un braț rețezat...

— Ar fi mai bine să așteptăm...

— Nu, trebuie să știu. E foarte grav?

— Șapte morți, răspunse el răgușit. Cred că am avut noroc. Ar fi putut să se întâmple o nenorocire mult mai mare.

— Cine?

Stuart îi strânse mâinile cu stângăcie.

— Printre ei este și Nick, draga mea. Bănuiesc că din cauza geamului — ții minte, sticla aceea tratată cu iod — și... și... Făcu o pauză, își examinează palmele, apoi o privi iarăși în ochi. El... am putut să-l identificăm după... anumite cicatrice...

Își întoarse ochii într-altă parte, iar Fran oftă, scoțând din gâtleej un sunet aspru. Când reuși să continue, Stu spuse:

— Și Sue. Sue Stern. Se afla încă înăuntru când s-a produs explozia.

— Mi se pare... pur și simplu incredibil!

Fran era dc-a dreptul copleșită, uimită, năucită de veștile aflate.

— E purul adevăr.

— Și mai cine?

— Chad Norris, zise Stu, iar Fran oftă iarăși.

O singură lacrimă i se scurse de sub pleoapă; o șterse aproape indiferentă.

— Dintre cei care fuseseră înăuntru, doar ei trei. Un adevărat miracol. Brad zice că au fost probabil vreo opt sau nouă batoane de dinamită în debaraua aceea. Cât despre Nick... când mă gândesc că în clipa respectivă se poate să fi avut mâinile chiar pe cutia aceea de pantofi...

— Nu-mi mai spune. Oricum, n-ai cum să știi.

— Într-adevăr, nu ajută la nimic, recunosc eu.

Ceilalți patru erau dintre cei care tocmai soseau pe motociclete... Andrea Terminello, Dean Wykoff, Dale Pedersen și o tânără pe nume Patsy Stone. Stu nu-i mai spusese lui Fran că Patsy, care îl învăța pe Leo să cânte la flaut, fusese aproape decapitată de un fragment din magnetofonul lui Glen Bateman.

Fran mișcă din cap și simți junghiuri. Iar dacă încerca să-și schimbe poziția corpului, chiar foarte puțin, spatele o durea atât de tare, încât îi venea să urle.

Vreo douăzeci de persoane fuseseră rănite de explozie, dintre care Teddy Weizak din Comitetul pentru înhumări, nu avea nici o șansă să-și revină. Alte două erau în stare critică. Un tip, Lewis Deschamps, își pierduse un ochi. Ralph Brentner rămăsese fără două degete de la mâna stângă.

— Eu cât de grav sunt rănită?

— Păi, ai o vânătăie ca o urmă de bici, o deplasare a oaselor șalelor și un picior rupt. Așa mi-a spus George Richardson. Explozia te-a aruncat în afara curții. Te-ai ales cu lovitura de la spate și cu un picior rupt fiindcă a căzut peste tine canapeaua.

— Canapeaua?

— Nu-ți aduci aminte?

— Mi-aduc aminte de ceva care semăna cu un coșciug... un coșciug capitonat...

— Da, asta era canapeaua. Eu am ridicat-o de pe tine. Eram furios de nu se mai poate... și cam isteric, cred. Larry a sărit să mă ajute, dar l-am repezit cu un pumn în gură. În asemenea hal ajunsesem. Fran îl atinse pe obraz, iar el își așează palma peste a ei. Am crezut că ai murit. Și mi-aduc aminte că așa fi fost în stare de orice dacă ai fi murit. Cred că așa fi înnebunit.

— Te iubesc, spuse Frannie.

El o luă în brațe, strângând-o cu grijă să nu-i provoace dureri, și rămăsese așa multă vreme.

— Harold? Întrebă ca, într-un târziu.

— Ei, da, Harold și Nadine. Ei ne-au lovit. Ne-au lovit foarte rău. Dar n-au provocat nici pe departe dezastrul pe care l-ar fi dorit. Iar dacă îi prindem înainte să ajungă prea departe, spre vest...

Își întinse înainte mâinile pline de lovituri și de zgârieturi și le închise brusc, încât se auzi trosnetul încheieturilor. Tendoanele i se umflaseră de încordare. Un surâs rece se instală pe figura lui, făcând-o pe Fran să se cutremure. Cunoștea prea bine zâmbetul acesta.

— Să nu mai zâmbești așa, îl rugă ca. Niciodată.

Zâmbetul se stinse.

— Oamenii au scotocit munții în căutarea lor, începând din zori, continuă el. Nu cred că-i vor găsi. Le-am spus să nu se îndepărteze la mai mult de o sută de kilometri spre vest, indiferent ce se întâmplă, dar cred că Harold a fost destul de deștept să se îndepărteze mai mult de atât. Acum știm cum au procedat. Au conectat explozivul la un walkie-talkie...

Fran păru să se sufocă, iar Stu o privi îngrijorat.

— Ce s-a întâmplat, draga mea? Te doare spatele?

— Nu.

Înțelesese abia acum ce înseamnă că Nick fusese probabil cu mâinile pe cutia de pantofi, atunci când detonase explozivul. Vorbind cu greutate, îi descrie lui Stu ce văzuse în subsolul casei lui Harold.

— Dacă așa fi cercetat cum se cuvine toată casa, în loc să luăm doar afurisitul acela de jurnal, poate că dădeam peste b-bombă, rosti ca, cu vocea tot mai stinsă și mai înecată. N-Nick și Sue ar fi acum în v-viață și...

— Oare de asta părea Lary cu nervii la pământ în dimineața asta? Eu am crezut că din cauză că l-am lovit. Frannie, cum să fi știut, hm? De unde să fi știut?

— Ba ar fi trebuit! Ar fi trebuit să știm!

Își îngropă fața în umărul lui cald și bun. Încă un rând de lacrimi fierbinți. Stu o susținu, aplecat într-o poziție incomodă, pentru că patul de spital nu se putea ridica decât cu ajutorul motorului acționat electric.

— Nu vreau să-ți faci reproșuri, Frannie. Faptul este consumat. Vreau să-ți spun că nimeni

— cu excepția unui detectiv din brigada de bombe — n-ar fi înțeles nimic din câteva bucăți de sârmă și o cutie goală. Dacă ar fi lăsat prin preajmă câteva batoane de dinamită sau o capsă de

declanșare a exploziei, ar fi fost cu totul altceva. Dar ei n-au comis o asemenea greșeală. Eu nu te acuz, și nimeni din Free Zone nu-ți va face nici un reproș din cauza asta.

Pe măsură ce-i vorbea, în mintea ei se combinau, cu încetineală și întârziere, două elemente.

Dintre cei care fuseseră înăuntru, scăpaseră doar ei trei... un adevărat miracol.

Mother Abigail... s-a întors... vai, e-ntr-un hal fără de hal... avem nevoie de o minune!

Trecând peste durere, se trase puțin în sus, ca să-l poată privi pe Stu în față.

— Mother Abigail, începu ea. Am fi fost toți înăuntru dacă n-ar fi venit să ne spună că...

— E un adevărat miracol, repetă Stu. Ea ne-a salvat viața. Chiar dacă ea însăși este...

Lăsă propoziția neterminată.

— Stu?

— Întorcându-se chiar în momentul acela, Frannie, ea ne-a salvat viața. Ne-a salvat *viața*.

— E moartă? întrebă Fran. Îl prinse de mână și-l strânse. Stu, a murit cumva și ea?

— S-a întors în oraș pe la 7.45. Băiatul lui Larry Underwood o ducea de mână. El nu mai putea să vorbească, știi că așa pățește când se emoționează, dar a dus-o la Lucy. De atunci n-a mai fost în stare să se miște. Stu clătină din cap. Doamne, cum o fi reușit să străbată atâta cale... mă întreb ce-o fi mâncat și ce-o fi făcut între timp... Vreau să-ți spun ceva, Fran. Există mai multe lucruri pe lumea asta — și în afara ei — decât mi-am imaginat eu vreodată la mine la Arnette. Mi se pare că femeia asta este — sau a fost — trimisul lui Dumnezeu.

Frannie închise ochii.

— A murit, nu-i așa? Azi-noapte. S-a întors ca să moară aici.

— Încă n-a murit. Deși George Richardson spune că nu știe ce anume o mai ține în viață și că se va stinge curând, dar încă nu a murit. Se uită la ea sincer și direct. Și mi-e teamă. Prin întoarcerea ei, ne-a salvat viața, dar mă tem de ea și de pricina pentru care s-a întors.

— Ce vrei să spui, Stu? Mother Abigail nu ar face vreun rău...

— Mother Abigail face ceea ce îi spune Dumnezeu ei să facă, îi replică tăios. Este același Dumnezeu care și-a omorât propriul fiu, sau cel puțin așa mi s-a spus mie.

— Stu!

Focul din ochii lui se stinse.

— Nu știu de ce s-a întors sau dacă i-a mai rămas ceva să ne spună. Pur și simplu habar n-am. Poate că va muri fără să-și mai recapete cunoștința. După George, asta pare cel mai probabil. Dar cu unul știu că explozia... și moartea lui Nick... și întoarcerea ei... a ridicat ceața de pe ochii celor din oraș. Acum discută despre *el*. Știu că Harold este cel care a organizat lovitura, dar consideră că *el* l-a îndemnat pe Harold să o facă. Drace, și eu sunt de aceeași părere. Mulți zic că tot din cauza lui Flagg s-a întors Mother Abigail în halul în care s-a întors. În privința asta, nu știu. Adică nu știu chiar nimic, dar mi-e teamă. Am niște presimțiri că n-o să se sfârșească bine. Înainte nu mă încerca nici un gând negru, dar acum da.

— Bine, dar existăm noi, i se adresă ca, aproape rugător. Suntem noi și copilul, nu-i așa?

Nu-i *asa*?

Stu nu-i răspunse multă vreme. Credea că nici nu-i va mai răspunde. Și atunci zise:

— Mda. Dar oare pentru cât timp?

În acea zi de 3 septembrie, către amurg, oamenii începură să se îndrepte încet — aparent fără o țintă anume — de-a lungul lui Table Mesa Drive, spre casa ocupată de Larry și Lucy. Câte unul sau în mici grupuri. Se opreau pe treptele din fața caselor marcate pe uși cu semnul X al lui Harold. Se așezau pe marginea trotuarelor și pe pajiștile care erau uscate și maronii la sfârșitul acestei lungi veri. Discutau puțin, cu vocea coborâtă. Fumau țigări sau trăgeau din pipă. Era acolo și Brad Kitchner, cu un braț înfășurat într-un bandaj gros și agățat într-o eșarfă. Și Candy Jones era acolo, iar Rich Moffat se prezenta cu două sticle de Black Velvet puse într-o geantă de vândut ziare. Norman Kellogg își suflecăse mânecile cămășii, arătându-și bicepsii bronzăți și pistruiați. Micul Tommy Gehringer, așezat alături de el, își imitase prietenul, suflecându-și și el mânecile. Harry Dunbarton și Sandy DuChiens stăteau împreună pe o pătură, ținându-se de mână. Dick Vollman, Chip Hobart și Tony Donahue, în vârstă de șaisprezece ani, se aflau într-un pasaj acoperit, nu departe de casa lui Larry, pasându-și o sticlă de Canadian Club și clătindu-și gâtulejurile cu Seven-Up cald. Patty Kroger aștepta împreună cu Shirley Hammett. Intre ele țineau un coș pentru picnic. Coșul era plin de mâncare, dar ele doar ciuguleau din când în când. Spre ora 8, strada se umpluse de lume stând cu privirile ațintite spre casă. În fața ei se vedea bicicleta lui Larry, iar alături George Richardson își parcase motocicletă Kawasaki 650.

Larry urmărea mulțimea prin fereastra de la dormitor. În spatele lui, Mother Abigail zăcea fără cunoștință în patul lui și al lui Lucy. Duhoarea uscată și grețosă ce venea din direcția ei îi făcea rău — ura senzația de vomă —, dar nu se clintea din loc. Era modul lui de a se pedepsi pentru că scăpase, în vreme ce Nick și Susan muriseră. Auzea vocile celor care făceau de veghe în jurul patului vorbind în șoaptă, în spatele lui. George avea să plece curând la spital, ca să-i consulte și pe ceilalți pacienți ai lui. Acum numărul lor scăzuse la șaisprezece. Trei fuseseră trimiși acasă. Teddy Weizak murise.

Cât despre Larry, el scăpase neatins.

Același Larry dintotdeauna — rămăsese cu capul pe umeri, în timp ce oamenii din jur își pierduseră firea. Explozia îl azvârlise dincolo de alee, într-un strat cu flori, dar nu suferise nici măcar o zgârietură. Fragmente de toate soiurile plouaserăm jurul lui, dar nici unul nu-l atinsese. Nick murise, Susan murise, dar el rămăsese nevătămat. Mda, același vechi Larry Underwood.

Priveghi înăuntru, priveghi afară. Cât vedeai cu ochii. Cel puțin șase sute de oameni.

Harold, ar trebui să te întorci cu vreo zece grenade de mână, ca să-ți termini treaba. *Harold*. Îl urmase pe Harold de-a curmezișul întregii țări, urmase un traseu pe care Harold presărase ambalaje de ciocolată Payday și improvisații ingenioase. Larry fusese la un pas să-și piardă degetele la Wells, ca să-și pună benzină în rezervor. Harold preferase să găsească gura de

aerisire și să folosească un sistem elementar de pompare. Harold venise cu ideea ca numărul membrilor din diversele comitete să crească o dată cu sporul de populație. Harold făcuse propunerea să fie votat comitetul ad-hoc în totalitatea lui. Inteligentul Harold. Harold și jurnalul lui. Harold și rânjetul lui.

Stu avea tot dreptul să afirme că nimeni nu și-ar fi putut imagina ce anume puneau la cale Harold și Nadine, pornind de la câteva bucăți de sârmă și o masă de joc pentru hochei. Dar în cazul lui Larry, acest mod de judecată nu ținea. El mai avusese ocazia să vadă cât de strălucit reușea Harold să improvizeze. Pentru numele lui Dumnezeu, era suficient să-și aducă aminte de textul scris pe acoperișul hambarului, la aproape șase metri înălțime. Ar fi trebuit să ghicească. Inspectorul Underwood era un adevărat expert în a descoperi ambalaje de ciocolată, dar ageamii când era vorba de dinamită. De fapt, inspectorul Underwood era o găoază afurisită și nimic mai mult.

Larry, dac-ai ști...

Vocea lui Nadine.

Dacă vrei, am să mă târăsc și am să te implor în genunchi.

Atunci avusese încă o ocazie să evite moartea și distrugerea... dar despre asta nu va fi în stare să vorbească nimănui, niciodată. Existase oare și atunci un proiect? Probabil că da. Chiar dacă nu fusese concepută încă bomba cu dinamită legată la walkie-talkie, în orice caz un plan general trebuia să fi avut.

Planul lui Flagg.

Da... În fundal existase mereu Flagg, întunecatul maestru sforar mânuind păpușile numite Harold, Nadine, Charlie Impening și Dumnezeu mai știe cum. Oamenii din Free Zone l-ar fi linșat cu bucurie pe Harold, dacă le-ar fi căzut în mâini, dar de fapt era lucrarea lui Flagg... și a lui Nadine. Oare cine o trimisese la Harold, dacă nu Flagg? Dar înainte să se ducă la Harold, venise la Larry. Iar el o alungase.

Cum ar fi putut să-i spună *da*? Avea o răspundere față de Lucy. Asta fusese de o importanță capitală, nu atât pentru Lucy, cât pentru el însuși — simțise că după încă unul sau două alte eșecuri, ar fi rămas un om distrus pentru totdeauna. Prin urmare, o alungase, iar Flagg fusese mai mult decât mulțumit de ceea ce se întâmplase noaptea trecută... dacă Flagg îl chema cu adevărat. Sigur, Stu era în viață, el fiind purtătorul de cuvânt al comunității — pentru că Nick nu putea vorbi. Glen era în viață, el fiind mintea cea mai luminată din comitet, în schimb Nick fusese inima acestuia, iar Sue, împreună cu Frannie, serviseră drept conștiință morală a organismului lor. Da, gândi el cu amărăciune, una peste alta, nemernicul acela făcuse o treabă foarte bună cu o seară în urmă. Iar Harold și Nadine merita din partea lui o răsplată pe cîste.

Se întoarse de la fereastră, simțind o durere surdă în frunte. Richardson îi lua pulsul lui Mother Abigail. Laurie aranja sticlele de perfuzie atârinate de stativul în formă de T. Dick Ellis se afla și el în preajmă. Lucy stătea lângă ușă, privindu-l pe Larry.

— Cum se simte? se interesă Larry.

— La fel, răspunse Richardson.

— Va rezista și noaptea asta?

— N-aș putea spune, Larry.

Din femeia întinsă pe pat nu mai rămăsese decât un schelet înfășurat în pielea subțire și întinsă, de nuanța cenușii. Părea asexuată. Părul aproape și-l pierduse, sânii îi dispăruseră, gura îi atârna deschisă, iar respirația i se transformase într-un șuier uscat. Larry o compara în sinea lui cu mumiiile din Yueatan, care, după cum apăreau în imagini, nu erau descompuse, ci veștejite, afumate, uscate, fără vârstă.

Da, asta era acum, nu o mamă, ci o mumie. Singurul semn de viață rămăsese respirația chinuită și lipsită de forță, ca o adiere de vânt peste miriște. Cum de mai trăiește? se întreba Larry... și ce fel de Dumnezeu e acela, în stare s-o supună unor asemenea cazne? În ce scop? Era probabil o glumă, un imens hohot cosmic. George îi spusese că a mai auzit de cazuri similare, dar nici unul ajuns atât de departe, iar el însuși nu se așteptase vreodată să întâlnească așa ceva în cariera lui. De fapt, ea... se *autoconsume*.

Trupul său continuase să funcționeze încă mult după ce ar fi trebuit să sucombe din cauza malnutriției. Ea se alimenta cu părți din propriul ei corp care nu erau făcute să servească drept hrană. Lucy, care o ridicase și o așezase în pat, se mira spunând că nu e mai grea decât zmeul pe care-l înalță copiii în zbor și că o pală de vânt ar spulbera-o într-o clipă.

Spre uimirea tuturor, Lucy vorbi din nou, din colțul ei de lângă ușă:

— Vrea să ne spună ceva.

— Dar e într-o stare de comă profundă, Lucy..., observă Laurie nesigur, iar șansele ca ea să-și mai recapete cunoștința...

— S-a întors ca să ne spună ceva. Iar Dumnezeu n-o va lăsa să se stingă înainte s-o facă.

— Dar ce anume ar putea să ne transmită? întrebă Dick.

— Nu știu, răspunse Lucy, știu numai că mă tem să-i aud cuvintele. Nu s-a sfârșit cu moartea. Suntem de-abia la început. De asta mă tem.

Se lăsă o lungă tăcere, întreruptă în cele din urmă de George Richardson:

— Trebuie să mă duc la spital. Laurie, Dick, am nevoie de voi.

Doar n-ai de gând să ne lași singuri cu mumia asta! ar fi vrut Larry să-i spună, dar reuși să se abțină.

Cei trei se pregătiră de plecare, iar Lucy le aduse hainele. Temperatura coborâse la doar 15 grade în seara aceea, iar mersul pe motocicletă doar în cămașă ar fi fost destul de neplăcut.

— Putem s-o ajutăm cu ceva? întrebă Larry în șoaptă.

— Lucy știe cum funcționează sistemul de perfuzie, spuse George. Altceva nu e de făcut. Vedeti...

Nu continuă. Vedeau, desigur. Starea în care se găsea trupul întins pe pat nu avea nevoie de explicații.

— Noapte bună, Larry, noapte bună, Lucy, spuse Dick.

Larry se întoarce la fereastră. Toți cei de afară se ridicaseră în picioare și așteptau. Era vie? Murise? Pe moarte? Poate că se vindecase, grație puterii lui Dumnezeu? *Spusese ceva?*
Lucy îl luă de mijloc, făcându-l să tresară.
— Te iubesc, declară ea.
O luă în brațe și o ținu strâns. Apoi își lăsă capul în jos și începu să tremure, incapabil să se stăpânească.
— Te iubesc, repetă ea calm. Nu te teme. Asta te va liniști. Nu te abține, Larry.
Plângea. Lacrimile erau fierbinți și tari ca niște gloanțe.
— Lucy...
— Șșș—
Măinile ei îl mângâiau pe spate, pe gât, aducându-i alinare de care simțea atâtea nevoie.
— *Lucy, o, Dumnezeule, cum se vor sfârși toate astea?* strigă el lipit de gâtul femeii.
Ea îl strângea cu toată forța, neștiind, neștiind încă, iar Mother Abigail, în comă, respira tot mai greu, încercând să reziste.

George parcurse strada la pas, transmitând mereu același mesaj: da, este în viață, încă. Pronosticul este prost. Nu, nu a spus nimic, și nici șanse prea mari nu există. Ar fi mai bine să mergeți acasă. Dacă se întâmplă ceva, o să aflați.

Când ajunseră la colțul străzii accelerară și se îndreptară spre spital. Eșapamentul motocicletelor lor bubui și pâraî, stârnind ecouri printre clădiri, până ce zgomotul se stinse în depărtare.

Oamenii nu plecară acasă. Rămaseră o vreme în picioare, reînnoind conversațiile și întorcând fiecare vorbă a lui George pe toate fețele. Pronostic, oare ce-o mai fi și asta? Comă. Moartea creierului. Dacă-i murise creierul, înseamnă că nu mai exista nici o șansă. Te puteai aștepta din partea unei persoane cu creierul distrus să vorbească tot atât cât din partea unei conserve de mazăre. Păi, poate că asta era valabil pentru situațiile *naturale*, dar lucrurile erau acum departe de a fi naturale, nu?

Se așezară din nou. Se lăsă întunericul. Din casa în care zăcea bătrâna răzbătea licărul lămpilor Coleman. Hotărâseră să se întoarcă pe la casele lor mai târziu, deocamdată mai rămâneau să vegheze.

Conversația devie, cu unele ezitări, către Omul Întunecat. Dacă Mother Abigail moare, asta nu înseamnă că *el* este mai puternic?

Adică ce vrei să spui cu "nu neapărat"?

După părerea mea este Satana în carne și oase.

Anticristul, eu așa-i zic. Noi am apucat vremurile Apocalipsei... mai aveți vreo îndoială? "Iar cele șapte peceti au fost desfăcute..." Vouă nu vi se pare că aici e vorba de Supergripă?

Ei, fugi de-aici, oamenii ziceau că Anticristul a fost Hitler.

Dacă încep iarăși visele alea, eu unul mă sinucid.

Mie mi se arăta că eram într-o stație de metrou, iar el era omul care adună biletele, doar că nu puteam să-i văd fața. Mă lua groaza și o porneam la fugă prin tunel. Apoi îl auzeam și pe *el*, alergând în urma mea și apropiindu-se tot mai mult.

Eu mă visam coborând în beci, ca să scot un borcan cu felii de pepene verde murat, și vedeam pe cineva lângă cuptor... doar o formă. Dar știam că este *el*.

Greierii își porniseră cântecul. Stele cuprinseseră tot cerul. Oamenii vorbeau despre răceala ce se lăsa seara. Trăgeau câte o dușcă din sticlele de lângă ei. Pipele și țigările licăreau în întuneric.

Am auzit că tipii de la Energie s-au apucat de treabă și au scos din prize aparatele.

Foarte bine. Dacă nu pornesc lumina și căldura cât mai repede, am dat de bucluc.

Murmur continuu de voci anonime, pentru că fețele nu se mai vedeau în întuneric.

Cred că în iarna asta nu are ce să ni se întâmple. Sigur că da. Nu poate să vină prin trecători. Sunt blocate cu mașini și va fi și gheață. Dar la primăvară...

Și dacă aruncă vreo câteva bombe atomice?

Ce bombă atomică, dacă are niște afurise de bombe cu neutroni? Sau celelalte șase peceti din cele șapte ale Mielului?

Sau avioane?

Ce-i de făcut?

Nu știu.

Să mă bată dacă știu.

N-am idee.

Sapă o groapă, bagă-te în ea și trage pământ peste tine.

Pe la ora 10 apărură în mijlocul lor Stu Redman, Glen Bateman și Ralph Brentner; le vorbiră cu calm și le împărțiră foi de hârtie, rugându-i să le dea de știre și celor care nu se aflau acolo. Glen șchiopăta ușor, pentru că un ciob mare de marmură îi sfărtecă o bucătică de carne din gamba dreaptă. Pe afișe se putea citi: ÎNTRUNIREA FREE ZONE * MUNZINGER AUDITORIUM * 4 SEPTEMBRIE * ORA 20.00.

Asta păru să declanșeze semnalul de plecare. Oamenii se răspândiră tăcuți în beznă. Majoritatea luă cu ei foile de hârtie, însă nu puțini le făcuseră ghem și le aruncaseră. Se îndreptau spre casele lor, cu gândul să doarmă, dacă reușeau.

Poate să și viseze.

În seara următoare, când Stu deschise ședința, sala era plină ochi, însă extrem de tăcută. În spațiile lui Redman se aflau Larry, Ralph și Glen. Fran încercase să se ridice, dar spinarea o durea încă prea tare. Fără să-i pese de ironia amară a situației, Ralph îi dăduse un walkie-talkie prin care putea urmări întreaga desfășurare a ședinței în direct.

— Sunt câteva lucruri pe care trebuie să le discutăm, începui Stu cu un calm studiat, în încercarea de a atenua gravitatea celor petrecute. Vocea lui, deși foarte puțin amplificată, se auzea bine în liniștea sălii. Presupun că a auzit toată lumea despre explozia în care au pierit Nick, Sue și ceilalți și despre întoarcerea lui Mother Abigail. Trebuie să discutăm despre aceste lucruri, dar mai întâi aș vrea să vă dau niște vești bune. Pentru asta îi dau cuvântul lui Brad Kitchner. Brad?

Brad veni la podium, nici pe departe la fel de nervos pe cât fusese cu două seri în urmă, fiind întâmpinat cu aplauze anemice. Ajuns la pupitru, se prinse de el cu putere și declară simplu:

— Măine dăm drumul la curent.

De această dată, se aplaudă mult mai puternic. Brad își ridică brațele, dar aplauzele continuau să se reverse asupra lui în valuri, care nu se potoliră decât peste mai bine de treizeci de secunde. Mai târziu, Stu îi povesti lui Frannie că, dacă în ultimele două zile nu s-ar fi petrecut ce s-a petrecut, Brad ar fi fost probabil luat de pe podium și purtat în triumf pe brațe de mulțime, ca un halfback care a înscris încercarea prin care campionatul a fost câștigat în ultimele treizeci de secunde ale jocului. Se aflau atât de aproape de sfârșitul verii, încât, într-un fel, cam în situația asta ajunseseră.

Aplauzele se potoliră în cele din urmă.

— Vom porni turbinele la prânz și aș vrea ca toată lumea să stea acasă și să fie pregătită. Pregătită pentru ce? Sunt patru lucruri. Vă rog să mă ascultați cu atenție, pentru că e foarte important. Mai întâi, închideți toate luminile și aparatura electrică din case pe care nu o folosiți. În al doilea rând, procedați la fel în toate casele nelocuite din jur. În al treilea rând, dacă simțiți miros de gaze, luați-vă după dâră și închideți sursa respectivă. În al patrulea, dacă auziți o sirenă de incendiu, plecați spre locul de unde vine semnalul... dar în liniște și în ordine. Să nu cumva să ne frângem gâtul în cine știe ce accident de motocicletă. Acum... aveți vreo întrebare?

Au fost puse mai multe întrebări, din care se putea deduce că punctul de vedere inițial al lui Brad fusese acceptat. Răspundea fiecăruia cu răbdare, singurul semn de nervozitate fiind faptul că-și trecea mereu dintr-o mână într-alta notesul lui mic și negru.

După ce termină cu șirul întrebărilor, Brad zise:

— Vreau să le mulțumesc celor care au muncit din răspuțeri ca să putem funcționa din nou. Și vreau să reamintesc, Comitetului pentru Energie că n-a fost desființat. Vor apărea întreruperi de alimentare cu energie, scurgeri de energie, rezerve de combustibil pe care va trebui să le descoperim la Denver și să le aducem aici. Sper că veți rămâne alături de mine. Domnul Glen Bateman spune că s-ar putea să ajungem la zece mii de oameni, înainte de căderea primei zăpezi, iar la primăvară cu mult mai mulți. Există alte centrale la Longmont și la Denver care va trebui să intre în funcțiune înainte de sfârșitul anului următor...

— Dacă nemernicul reușește să facă după voia lui, nu va mai fi nevoie! se auzi strigătul răgușit al cuiva din partea din spate a sălii.

Se lăsă o liniște mormântală. Brad rămase încleștat de pupitru, cu fața albă ca varul. *Brad nu va mai fi în stare să vorbească*, își zise Stu, dar în aceeași clipă îl auzi continuând, cu o voce incredibil de sigură:

— Cui a spus asta îi răspund că treaba mea este să mă ocup de energia electrică. Dar consider că ne vom afla în continuare aici încă multă vreme după ce celălalt va fi pe lumea ailaltă. Dacă n-aș crede asta, m-aș afla de partea lui și aș bobina turbine dincolo. După mine, individul nu face nici cât o ceapă degerată!

În timp ce Brad se retrăgea de pe podium, altcineva țipă:

— Păi să știi că ai al naibii de multă dreptate!

De astă dată se aplaudă cu toată puterea și îndelung, totuși Stu avea senzația că ceva nu se învâрте rotund. Bătu de nenumărate ori cu ciocanul în pupitru până să izbutească să facă liniște.

— Punctul următor de pe ordinea noastră de zi...

— Dă-o-n mă-sa de ordine de zi! țipă strident o tânără femeie. Hai să discutăm despre Omul Întunecat! Hai să discutăm despre *Flagg*! După mine, trebuia s-o facem mai de mult!

Urlete de aprobare. Strigăte. "Să păstrăm ordinea!" Dezaprobări pentru felul cum își alesese cuvintele tânără femeie. Nenumărate bodogăneli și discuții aparte.

Stu bătu cu atâta forță în blocul de pe pupitru, încât capul ciocanului zbură din coadă.

— Nu uitați că ne aflăm la o adunare! strigă el. Veți avea fiecare ocazia să vorbiți despre ce vreți, dar atât timp cât eu conduc această adunare, vreau... să am... ORDINE!

Urlă ultimul cuvânt atât de tare, încât reverberația trecu prin mulțime ca un fulger și se așternu în sfârșit liniștea.

— Și acum, continuă Stu încet și calm, doresc să aflați cu toții ce s-a întâmplat la locuința lui Ralph în seara de 2 septembrie, considerând că, în calitate de reprezentant al ordinii ales de voi, îmi revine datoria să vă informez.

Deși se făcuse liniște, ca atunci când mulțimea îl aplaudase pe Brad, nu era felul de liniște care să-i placă lui Stu. Oamenii se aplecaseră înainte, concentrați și cu o expresie lacomă. Faptul acesta îl neliniștea și-l intriga, lăsându-i sentimentul că Free Zone se schimbase radical în decursul ultimelor patruzeci și opt de ore, iar el nu mai înțelegea ce se întâmplă. Se simțea ca atunci când căuta să iasă din Stovington Plague Center — ca o muscă zbătându-se într-o plasă de păianjen invizibilă. Existau atâtea figuri pe care nu le recunoștea, atâtea străini în marea de fețe de dinaintea lui...

Dar acum nu avea timp de asemenea gânduri.

Describe pe scurt evenimentele de dinaintea exploziei, omițând premoniția pe care Fran o avusese în ultima clipă; având în vedere starea lor de spirit, asta mai lipsea.

— Ieri de dimineață, Brad, Ralph și cu mine ne-am dus acolo și am scotocit prin ruine mai bine de trei ore. Am găsit ceva asemănător unei bombe cu dinamită, legată cu sârme de un

walkie-talkie. Din câte se pare, bomba respectivă fusese plasată în dulapul din peretele salonului. Bill Scanlon și Ted Frampton au găsit un alt walkie-talkie sus, în Sunrise Amphitheater și presupunem că bomba a fost declanșată de acolo. Era...

— Ce curu' meu să mai presupunem atât! strigă Ted Frampton din rândul al treilea. A fost ticălosul ăla de Lauder și cu putoarea aia a lui!

Un murmur neliniștit se răspândește în întreaga adunare.

Ăștia să fie oamenii cei buni? Puțin le pasă lor de Nick, de Sue, de Chad și de ceilalți. Se poartă ca o hoardă de sălbatici, tot ce-și doresc e să pună mâna pe Harold și pe Nadine, ca să-i spânzure... În chip de talisman împotriva Omului Întunecat.

Întâmplător, întâlni privirile lui Glen, care îi făcu un semn aproape imperceptibil, ridicând din umeri cinic.

— Dacă se mai întâmplă doar o dată să strige cineva din mulțime fără să i se fi dat cuvântul, am de gând să declar această adunare închisă și atunci puteți conversa între voi cât poțiți, spuse Stu. Aici nu suntem la șezătoare. Dacă nu respectăm regulile, unde ne trezim?

Ted Frampton îi arunca priviri supărate, dar Stu îi susținu privirea. După câteva momente, Ted își lăsa ochii în jos.

— Avem bănuieli că vinovații sunt Harold Lauder și Nadine Gross. Ne bazăm pe anumite motive și pe o logică bine întemeiată. Dar, până în momentul de față, împotriva lor nu există nici un fel de dovezi palpabile, lucru pe care sper să-l țineți minte.

Un scurt vârtej de conversație se aprinse și se stinse imediat în sală.

— Nu am spus asta decât pentru eventualitatea că s-ar întâmpla să se întoarcă în Free Zone, continuă Stu. În acest caz, vreau să-mi fie aduși mie. Eu îi voi închide, iar Al Bundell se va ocupa de judecarea lor... ceea ce înseamnă că vor avea și ei prilejul să-și spună punctul de vedere, dacă au așa ceva. În mod normal, noi... noi reprezentăm gruparea cea bună. Presupun că știm de ce parte se află oamenii răi. Dar faptul că suntem buni ne obligă să ne purtăm civilizat în situația aceasta.

Se uită cu speranță în jur, dar nu văzu decât mirare și indignare. Stuart Redman îi văzuse pe doi dintre prietenii lui cei mai buni cum sunt făcuți fărăme, îi spuneau ochii aceia, iar el, iată, le ținea partea făptașilor.

— Dacă asta vă ajută cu ceva, părerea mea este că vinovații sunt chiar ei, le comunică el. Dar totul trebuie să se desfășoare corect. Iar eu mă aflu aici ca să vă asigur că așa se va întâmpla.

Ochi care îl săgetau. Peste o mie de perechi, în spatele lor ascunzându-se același gând: *Ce mai e și porcăria asta? Aia au șters-o spre vest, iar tu te porți de parcă ai fi într-o excursie de două zile, cu scopul de a cerceta viața păsărilor.*

Își turnă un pahar de apă și bău, sperând să scape de uscăciunea din gâtlee. Apa era caldă și gustul ei neplăcut îl făcu să se strâmbe.

— În orice caz, asta-i situația în momentul de față, continuă el fără energie. Primul lucru pe care cred că trebuie să-l facem acum este să completăm comitetul. Nu în această seară, dar ar fi bine să vă gândiți la cei pe care ați dori să-i propuneți.... Stu zări o mână ridicată. Spune ce ai de spus, dar mai întâi prezintă-te, ca să știe toată lumea cine ești, îl invită el.

— Sunt Sheldon Jones, începu bărbatul, un tip masiv, îmbrăcat într-o cămașă de lână în carouri. De ce să nu-i numim pe cei doi noi membri chiar în seara asta? Eu îl propun pe Ted Frampton.

— Hei, susțin propunerea! urlă Bill Scanlon. Minunată idee!

Ted Frampton își prinse mâinile deasupra capului și le agită, ca răspuns la aplauzele risipite, iar Stu se simți din nou atins de senzația aceea de disperare și dezorientare. Adică să-l înlocuiască pe Nick Andros cu Ted Frampton? Suna a banc prost. Ted încercase să lucreze în Comitetul pentru Energie, dar ajunsese la concluzia că prea semăna a muncă. Se mutase în Comitetul pentru înhumări, care părea să-l mulțumească mai tare, deși Chad îi spusese lui Stu că Ted făcea parte din categoria aceea de tipi în stare să tragă de o pauză de cafea până ce se transforma în pauză de prânz, și de pauza de prânz până ce devenea o jumătate de zi liberă. Se grăbise să se ofere voluntar pentru urmărirea lui Harold și Nadine, probabil tocmai pentru că avea prilejul unei schimbări de decor. El și cu Bill Scanlon dăduseră peste aparatul walkie-talkie de pe Sunrise din pură întâmplare (și, ca să spunem adevărul curat, Ted recunoscuse), dar de când cu descoperirea asta devenise tare fudul, ceea ce nu-i făcea nici o plăcere lui Stu.

Stu căută încă o dată privirea lui Glen, în care citi gândul cinic: *Dacă ar fi Harold aici, poate că ne-ar ajuta încă o dată să ieșim din încurcătură.*

Lui Stu îi veni deodată în minte un cuvânt pe care Nixon îl folosea adesea și, cugetând la el, înțelese cauza disperării și dezorientării lui. Termenul respectiv era "mandat". Mandatul lor încetase. Se mistuise în flacăra și în explozia de acum două seri.

— Firește, Sheldon, s-ar putea ca tu să fii sigur pe cine vrei, dar cred că ceilalți ar dori să aibă un timp de gândire. Să votăm chestiunea asta. Îi rog pe aceia dintre voi care doresc să facem acum alegerea să spună "da".

Se auziră nu puține strigăte afirmative.

— Și acum, cei care vreți cam o săptămână de gândire, spuneți "nu".

Deși strigătele păreau de astă dată mai puternice, diferența nu era prea mare. Și mulți dintre cei prezenți se abținuseră, ca și cum subiectul respectiv nu-i interesa.

— Bine, zise Stu. Ne vom întâlni iarăși aici, la Munzinger Auditorium, de azi într-o săptămână, adică pe 11 septembrie, ca să-i propunem și să-i votăm pe candidații pentru cele două scaune din comitet rămase vacante.

Cam nepotrivit epitaful, Nick. Te rog să mă ierți.

— Doctorul Richardson se află aici ca să ne vorbească despre Mother Abigail și despre cei răniți în explozie. Doctore?

Când ieși înaintea adunării, ștergându-și ochelarii, Richardson fu întâmpinat cu un ropot zdravăn de aplauze. Le aduse la cunoștință că, în urma atentatului, nouă persoane muriseră,

trei se aflau încă în stare critică, doi în stare gravă, iar opt ajunseseră într-un stadiu satisfăcător.

— Ținând cont de forța exploziei, consider că am avut noroc. Și acum, despre Mother Abigail.

Încordată, întreaga sală era în așteptare.

— Voi da doar o scurtă declarație și câteva explicații. Iată declarația: nu pot face nimic pentru ea.

Un val de murmure trecu prin adunare, potolindu-se apoi. Fără să fie cu adevărat surprinși, erau cu toții foarte îngrijorați.

— Am aflat de la cei din Free Zone care au cunoscut-o înainte ca ea să fi plecat că, după spusele ei, are o sută opt ani. Nu pot să mă pun chezaș pentru această informație, dar vă asigur că este singura persoană de această vârstă pe care am văzut-o și am tratat-o în cariera mea. Mi s-a mai spus că a dispărut de mai bine de două săptămâni, iar după aprecierea mea — ba nu, după presupunerea mea — în acest răstimp n-a mâncat deloc hrană gătită. Din câte se pare, s-a hrănit doar cu rădăcini, ierburi și diferite plante. Continuă după o pauză: De când s-a întors, n-a avut scaun decât o singură dată. O cantitate infimă de bețișoare și rămurele.

— Doamne Dumnezeule, murmură cineva, fără să se poată spune după voce dacă fusese bărbat sau femeie.

— Un braț e atins de o infecție datorată toxicodendronului, iar picioarele sunt acoperite cu ulceratii care ar supura, dacă starea ei nu ar fi atât de...

— Hei, te rog să te oprești! urlă Jack Jackson, ridicându-se în picioare. Avea fața albă și schimonosită de furie. Nu ai nici un pic de decență?

— Nu-i vorba de decență, Jack. Eu vă prezint un buletin privind starea sănătății ei. Este subalimentată, este extrem de bătrână, și acum se află în comă. Părerea mea este că va muri. Dacă n-ar fi vorba despre ea anume, aș fi absolut sigur. Dar... ca voi toți, și eu am visat... I-am visat, pe ea, și pe celălalt.

Un nou val de murmure, ca o briză trecătoare, iar Stu simți cum i se ridică părul pe ceafă.

— După părerea mea, genul ăsta de vise e de sorginte mistică, zise George. Faptul că le-am avut cu toții sugerează cel puțin prezența unor forțe telepatice. Dar nu voi rămâne pe tărâmul parapsihologiei și al teologiei, tot așa cum nu țin seama nici de decență, pentru că nu țin de domeniul meu. Dacă femeia aceasta este trimisă de Domnul, s-ar putea ca El s-o vindece. Eu nu pot. Îmi pare o minune chiar faptul că a supraviețuit. Aceasta a fost declarația mea. Există vreo întrebare?

Nimeni n-a pus nici o întrebare. Îl priveau cu fețele lor încremenite de durere, iar unii chiar plângeau.

— Vă mulțumesc, zise George și se întoarse la locul lui într-o liniște de moarte.

— Este rândul tău, Glen, spuse Stu în șoaptă.

Glen se apropie de podium, se prinse cu o mișcare destinsă de pupitru și intră direct în subiect:

— Am discutat despre toate, numai despre Omul Întunecat, nu.

Același murmur. Mai mulți bărbați și femei se închină, instinctiv. O femeie mai în vârstă din partea stângă își duse repede mâinile la ochi, gură și la urechi, într-o stranie imitație a gestului lui Nick Andros, pentru ca apoi să și le sprijine iarăși în poală, deasupra genții negre și umflate.

— Am atins oarecum acest subiect la întâlnirile noastre de comitet, continuă Glen pe un ton calm, ca de conversație, și ne-am pus problema dacă să discutăm sau nu în public despre asta. Ni s-a părut că oamenii din Free Zone n-ar fi dispuși s-o facă din cauza viselor ciudate pe care cu toții le-am avut în drum spre Boulder. Ne-am gândit că poate avem nevoie de o perioadă de recuperare. Acum însă cred că a sosit vremea să dezbatem și acest subiect. Să-l scoatem la lumină, cum s-ar spune. În munca de poliție, există o trusă foarte utilă, denumită *Ident-i-Kit*, folosită de specialiștii poliției la reconstituirea figurii unui infractor din diferitele elemente de care își aduc aminte martorii. În cazul nostru nu avem un chip, dar dispunem de o serie de amintiri care ne permit să obținem măcar o imagine vagă asupra Adversarului. Am discutat cu multă lume și aș vrea să vă prezint schița de portret la care am ajuns eu, alcătuită după modelul unui *Ident-i-Kit*. Numele lui pare a fi Randall Flagg, deși diferite persoane au menționat și alte nume, și anume Richard Frye, Robert Freemont și Richard Freemantle. Nu-i exclus ca inițialele R.F. să aibă o semnificație oarecare, dar deocamdată nu avem cunoștința de așa ceva. Prezența lui — în vis, cel puțin — provoacă teamă, neliniște, spaimă, teroare. În nenumărate cazuri, senzația fizică legată de apariția lui este aceea de răceală.

Capetele se aplecau unele spre altele, în stânga și-n dreapta, și murmurul conversațiilor însuflețite începu iarăși. Sunt ca niște băieți care tocmai au descoperit viața sexuală și constată cu emoție că toate părerile confirmă existența vaginului în aproximativ același loc, își zise Stu. Își acoperi zâmbetul cu mâna și se gândi să-i spună negreșit și lui Fran poanta.

— Acest Flagg se află în vest, continuă Glen. Un număr aproximativ egal de oameni l-au "văzut" în Las Vegas, Los Angeles, San Francisco, Portland. Unii dintre noi — printre care și Mother Abigail — pretind că Flagg îi crucifică pe cei care-i greșesc. Toată lumea este de acord că între noi și acest individ există o permanentă înfruntare și că Flagg nu se va da în lături de la nimic ca să ne distrugă. Că nu se va da în lături de la nimic trebuie înțeles în sens propriu. Forțe armate. Arme nucleare. Poate... o epidemie.

— Ce n-aș da să-mi intre pe mâini ticălosul ăla împuțit! țipă strident Rich Moffat. I-aș da io lui o epidemie de să n-o poată duce!

Tensiunea se dizolvă în hohote de râs, iar Rich primi un ropot de aplauze. Glen surâse satisfăcut. Îi sugerase lui Rich replica respectivă cu o jumătate de oră înaintea ședinței, iar Rich se achitase admirabil de rolul lui. Stu trebuia se recunoască dreptatea absolută a bătrânului chelios în următoarea privință: la întrunirile la care participa multă lume, cunoștințele de sociologie se dovedeau extrem de utile.

— Foarte bine, prin urmare am vorbit despre ceea ce știm în legătură cu el, continuă Glen.

Ultimul lucru pe care aş dori să-l mai menţionez înainte de a lăsa adunarea să discute această problemă este că, după părerea mea, Stu are dreptate atunci când susţine că trebuie să ne purtăm civilizat cu Harold şi Nadine în caz că sunt prinşi, ceea ce pare destul de puţin probabil. De asemenea, ca şi el, sunt de părere că au fost la ordinele lui Flagg.

Cuvintele lui răsunau cu putere în sală.

— Pe care va trebui să-l înfruntăm, reluă el. George Richardson zice că misticismul nu este domeniul lui. Nici al meu, de altfel. Dar vreau să vă spun un lucru: Mother Abigail, nu ştiu exact cum, reprezintă forţele binelui, aşa cum Flagg reprezintă forţele răului. Consider că puterea care o călăuzeşte pe ea a folosit-o ca să ne adune pe toţi aici. Nu cred că această forţă o să ne părăsească. Poate n-ar fi rău să stăm de vorbă între noi ca să vedem ce e cu coşmarurile. Poate că vom afla şi cum ar trebui să-l înfruntăm pe Adversar. Dacă vom proceda cum se cuvine, este exclus să ne trezim cu el aici, la primăvară, în chip de stăpân, aşa cum s-ar teme unii dintre noi. În continuarea discuţiilor, îi dau cuvântul lui Stu.

Copleşit de un tunet de aplauze, Glen se întoarce la locul lui cât se poate de mulţumit. Îi pusese pe jar... sau poate era mai potrivit să spună că întreaga adunare vibra ca o lăută? Prea puţin conta. Reuşise să le alunge spaima, acum erau mai degrabă furioşi, gata să treacă la atac (chiar dacă entuziasmul lor avea să se mai domolească până în aprilie viitor, sub gerul iernii lungi)... şi, mai mult decât orice, erau dispuşi să vorbească.

Ceea ce au şi făcut, în următoarele trei ore. Doar câteva persoane au plecat pe la miezul nopţii; nu mulţi, însă. După cum se aşteptase Larry, nu a apărut nici o idee care să poată fi pusă în aplicare. S-a vorbit în schimb despre un bombardier, despre un stoc de arme nucleare, o întrevvedere la vârf, o echipă de şoc special antrenată. Propuneri practice au fost prea puţine.

În ultima parte a adunării, s-au ridicat, unul câte unul şi şi-au povestit fiecare visul lui, spre aparent nesfârşita încântare şi chiar fascinaţie a celorlalţi. Ceea ce îi evocă din nou lui Stu nesfârşitele sporovăieli despre viaţa sexuală la care luase parte (mai ales în calitate de ascultător) în anii adolescenţei.

Glen era uimit şi din ce în ce mai încurajat de faptul că erau atât de dispuşi să vorbească şi de atmosfera încărcată de entuziasm ce se crease după ce întrunirea începuse într-o notă de dezinteres şi apatic. Treceau printr-un adevărat catarsis, aşteptat de atâta vreme; şi Glen îşi aduse aminte de discuţiile despre sex, dar într-alt fel. Îşi spunea că oamenii vorbesc ca unii care şi-au apărat cu străşnicie secretul păcatelor şi al imperfecţiunilor lor cine ştie de când, pentru a descoperi că, o dată formulate şi pronunţate, acestea îşi recapătă dimensiunile fireşti. Când frica interioară semănată în somn este în sfârşit recoltată în timpul unei asemenea discuţii publice maraton, teama poate fi ţinută sub control... sau chiar învinsă.

Adunarea se sfârşi la 1.30 dimineaţa. Glen şi Stu plecară împreună, simţindu-se bine pentru prima oară de la moartea lui Nick, cu sentimentul că ieşiseră din inerţie şi făcuseră primii paşi, cei mai grei, spre terenul de bătaie ce le era hărăzit.

Aveau speranţe.

Pe 5 septembrie la prânz, aşa cum promisese Brad, centrala electrică a fost repusă în funcţiune.

Sirena de alarmă aeriană de deasupra Tribunalului ținutului s-a declanșat cu un zgomot enorm, ca un nechezat, sperându-i pe mulți și împingându-i să iasă pe stradă și să scruteze cerul albastru imaculat, în căutarea avioanelor Omului Întunecat. Unii s-au refugiat în pivnițe, unde au rămas până ce Brad a descoperit comutatorul și a oprit urlatul sirenei. După care au ieșit și ei la iveală, rușinați.

Pe Willow Street s-a iscat un incendiu, dar un grup de doisprezece pompieri voluntari și-a făcut prompt apariția și l-a stins. Un capac de canal de la intersecția dintre Broadway și Walnut a sărit în aer până la o înălțime de aproape cincisprezece metri, prăbușindu-se peste acoperișul de la Oz Toyshop ca un imens Hopa-Mitică ruginit.

Nu s-a înregistrat decât un singur caz mortal de Ziua Energiei, după cum a ajuns să fie denumită în Free Zone. Dintr-un motiv necunoscut, un atelier de tinichigerie auto de pe Pearl Street a sărit în aer. Rich Moffat ședea în ușa unei case de peste drum, cu o sticlă de Jack Daniel's în geanta lui pentru ziare, iar o bucată din oțel ondulat l-a lovit și l-a omorât pe loc. De acum nu avea să mai spargă vitrinele magazinelor.

Stu era alături de Fran când lămpile fluorescente din tavanul camerei ei de spital începură să pâlpâie. El le urmări până ce se aprinseră, răspândind lumina atât de familiară. Nu-și dezlipi privirea din tavan mai bine de trei minute. Când se uită din nou la Frannie, în ochii ei sclipeau lacrimi.

— Fran? Ce s-a întâmplat? Te doare?

— Nu, mă gândesc la Nick. Mi se pare atât de nedrept că nu mai e în viață, ca să se bucure și el. Ține-mă, Stu. Vreau să mă rog pentru el, dacă pot. Vreau să încerc.

O susțin, fără să-și dea seama dacă ca se roagă sau nu. I se făcu și lui dor și-l cuprinse o ură cumplită împotriva lui Harold Lauder. Fran avea dreptate. Harold nu numai că-i ucisese pe Nick și pe Sue; le răpise și lumina.

— Șșș, o alină el, Frannie, șșș.

Dar ea a continuat să plângă multă vreme. Într-un târziu, după ce s-a liniștit, Stu i-a ridicat patul apăsând pe buton și a aprins veioza, ca să poată citi.

Stu se simțea scuturat în somn, dar a fost nevoie de foarte mult timp ca să-și revină de-a binelea. Parcurgea mintal, cu încetineală, o listă aparent fără sfârșit cu numele celor care încercau să-l răpească somnul. Era maică-sa, spunându-i că sosise vremea să se scoale, să aprindă focul în sobe și să se pregătească pentru școală. Era Manuel, gorila din mica și sărăcăcioasă casă de toleranță din Nuevo Laredo, spunându-i că timpul convenit pentru cei douăzeci de dolari

ai lui se terminase, iar dacă dorea să rămână toată noaptea, trebuia să mai scoată douăzeci. Era o asistentă medicală îmbrăcată într-o salopetă albă, care voia să-i ia tensiunea și o probă din gât pentru analiză. Era Frannie.

Era Randall Flagg.

Ultimul gând îl făcu să sară din pat, ca și cum ar fi primit o cană de apă rece peste obraz.

Dar nu era nici unul dintre aceștia, ci Glen Bateman, însoțit de Kojak.

— Foarte greu te lași trezit, East Texas, îl auzi pe Glen. Ca un stâlp de piatră.

Nu-l vedea decât ca pe o siluetă vagă, în beznă aproape deplină.

— Păi, cel mai bine ar fi fost dacă aprindeai lumina, de la bun început.

— Am uitat că funcționează.

Stu aprinse lampa, închise ochii din pricina luminii orbitoare și se uită strâmb la ceasul deșteptător cu arc. Era ora 2.45 dimineața.

— Ce cauți aici, Glen? Dormeam, în caz că nu ți-ai dat seama.

Nu-l privi cu atenție decât după ce lăsă ceasul din mână.

Glen arăta palid, speriat... și bătrân. Ridurile erau adânc săpate în obrajii lui și avea o înfățișare de sălbatic.

— Ce s-a întâmplat?

— Mother Abigail, îi răspunse Glen calm.

— A murit?

— Dumnezeu să mă ierte, aproape că aș vrea să fie așa. S-a trezit. Ne-a chemat.

— Pe amândoi?

— Pe toți cinci. Ea... Vocea lui se schimbă, devenind răgușită. Știe că Nick și Susan au murit și că Frannie este în spital. Nu-mi explic cum, dar știe.

— Și a chemat comitetul?

— Ce-a mai rămas din comitet. E pe moarte și susține că trebuie să ne spună ceva. Eu unul nu sunt foarte sigur că vreau s-o aud.

Noaptea era rece — nu răcoroasă, ci friguroasă de-a dreptul. Stu se bucură că avusese ideea să-și ia o jachetă și-și trase fermoarul până la gât. Luna înghețată care atârna pe cer îl duse cu gândul la Tom; acesta primise instrucțiunea să se întoarcă la ei când s-o face lună plină. Acum trecuse cu puțin de primul pătrar. Doar Dumnezeu știa din ce loc vedeau astrul nopții Tom, Dayna Jurgens sau Judele Farris. Și, Dumnezeu era martor, sub lumina ei se întâmplau lucrurile cele mai stranii.

— Mai întâi l-am trezit pe Ralph, îi explică Glen. I-am spus să se ducă la spital și s-o ia pe Fran.

— Dacă medicul ar fi fost de părere că poate să umble, ar fi trimis-o acasă, replică Stu supărat.

— Este o situație de excepție, Stu.

— Pari foarte grăbit să ajungi la ea, deși mi-ai declarat că ai prefera să nu auzi ce are de spus bătrâna.

— Fiindcă am o mulțime de temeri, mărturisi Glen.

Jeepul trase în fața casei lui Larry la 3.10. Locul era puternic luminat — nu cu lămpi de gaz, de data asta cu becuri electrice.

Și felinarele de pe stradă erau aprinse, din două în două, nu numai în cartierul ăsta, ci în întreg orașul, iar Stu le urmărise fascinat de-a lungul drumului, din jeepul lui Glen. Ultimii fluturi ai verii zburau leneș din cauza frigului și se izbeau cu indiferență de globurile umplute cu vapori de sodiu.

Coborâra din jeep chiar în clipa când de după colț apăruse o pereche de faruri. Era camioneta rablagită a lui Ralph, care se opri bară în bară cu automobilul de teren. Ralph coborî, iar Stu ocoli repede mașina și se apropie de portiera din dreapta; Frannie stătea acolo, sprijinită de o pernă.

— Salut, fetiço, îi spuse el cu blândețe.

Frannie îl prinse de mână. În întuneric, fața ei se distingeau cu greu, ca un disc palid.

— Te doare rău? o întrebă Stu.

— Nu foarte rău. Am luat niște Advil. Numai să nu mă pui să dansez.

O ajută să coboare din camion, ținând-o amândoi, el și Ralph, de câte un braț. Simțiră cum tresare la primul pas.

— Vrei să te duc în brațe?

— Mă descurc. Nu vreau decât să mă susții, bine?

— Sigur că da.

— Și să mergi încet. Noi, bunicuțele, nu putem merge prea repede.

Traversară prin spatele camionului lui Ralph, târându-și picioarele. Ajunși la începutul aleii, Stu îi văzu pe Glen și Larry așteptându-i în cadrul ușii. Datorită luminii din spatele lor, arătau ca niște siluete decupate din hârtie neagră.

— Tu ce zici, despre ce-o fi vorba? murmură Frannie.

Stu clătină din cap.

— N-am nici o idee.

Străbătura aleea. Se vedea limpede că Frannie suferă, iar Ralph îl ajută pe Stu să o ducă înăuntru. Larry era la fel de palid și de îngrijorat ca Glen. Purta o pereche de jeansi decolorați, o cămașă scoasă din pantaloni și încheiată greșit în partea de jos, și în picioare, fără ciorapi, o pereche de mocasini scumpi.

— Îmi pare foarte rău că a trebuit să vă deranjez, îi întâmpină el. Moțăiam în camera ei, făceam de veghe, cu rândul. Pricepeți?

— Da, pricep, spuse Frannie.

Dintr-un motiv care-i scăpa, expresia *faceam de veghe* o duse cu gândul la salonul mamei ei... dar de astă dată simțea mai multă înțelegere și simpatie decât atunci.

— Lucy se culcase cam de o oră. Eu m-am trezit din moțăială și... Fran, te pot ajuta cu ceva?

Fran clătină din cap și făcu un efort să zâmbască.

— Nu, mi-e bine. Zi mai departe.

— ... și ea se uita la mine. Nu poate vorbi decât în șoaptă, dar se înțelege perfect ce spune. Ajunseseră cu toții în hol. Larry își înghiți un nod și continuă: Mi-a zis că Dumnezeu o s-o ia la El, la răsăritul soarelui. Dar mai întâi trebuie să stea de vorbă cu aceia dintre noi pe care Dumnezeu i-a lăsat aici. N-am înțeles și ea mi-a spus că Domnul îi luase pe Nick și pe Susan. Știa.

Oftă și-și trecu mâinile prin părul lui lung. Atunci apărură și Lucy.

— Am făcut cafea. O aduc când vreți voi.

— Mulțumesc, draga mea, spuse Larry.

Lucy părea încurcată.

— Să intru și eu cu voi? Sau e un fel de ședință de comitet?

Larry se uită întrebător la Stu, care răspunse calm:

— Vino și tu. Din câte mă bate gândul, treaba cu comitetul nu mai e valabilă.

Traversară holul, înaintând încet spre dormitor, în așa fel încât să se adapteze la ritmul lui Fran.

— Are să ne spună, zise Ralph pe neașteptate. Mother are să ne spună. Nu-i nevoie să ne frământăm.

Intrară cu toții, iar Mother Abigail își îndreptă asupra lor privirea strălucitoare, de muribundă.

Deși știa de la ceilalți în ce hal de slăbiciune ajunsese bătrâna, Fran avu totuși un șoc. Nu mai era decât piele și os, pielea — o membrană tare ca pemicanul — și tendoanele ce-i țineau laolaltă oasele. Nu se simțea nici cel mai vag miros de putred sau de moarte, doar un iz de uscat, de mansardă... nu, mai curând un parfum de *salon*. Jumătate din acul de perfuzie atârna pe afară pentru simplul motiv că nu avea în ce să se țină.

Cu toate acestea, ochii îi rămăseseră la fel de calzi, buni și omenoși. Asta era o ușurare, totuși Fran se simțea cuprinsă de un soi de spaimă... de fapt, nu spaimă, ci altceva, parcă sfânt... venerație. Să fi fost venerație? Sentimentul implacabilului. Nu Judecata de Apoi, ci enorma responsabilitate ce atârna ca o stâncă deasupra capetelor lor.

Omul propune, Dumnezeu dispune.

— Așezează-te, fetițo, șopti Mother Abigail. Ai dureri.

Larry o conduse la un fotoliu și Fran se așeză, cu un ușor geamăt de ușurare, chiar dacă era conștientă că, după o vreme, o vor apuca din nou durerile.

Mother Abigail o urmărea cu aceeași privire strălucitoare.

— Aștepți un copil.

— Da... cum de...

— Șșșș...

În încăpere se lăsă o liniște profundă. Fascinată, hipnotizată, Fran o cerceta pe bătrâna care li se arătase în vis, înainte de a fi intrat cu adevărat în viața lor.

— Uită-te pe fereastră, fetițo.

Fran făcu așa cum i se spusese, chiar din locul unde Larry stătuse și privise mulțimea de oameni, cu două zile în urmă. Și nu văzu întunericul greu, ci o lumină lină. Nu reflexul din lumina odăii, ci lumina zorilor. Imaginea neclară, ușor distorsionată a unei camere de copil luminoase, cu perdele în carouri. Era și un leagăn, *dar leagănul era gol*. Mai era și un țarc — *gol și acesta*. O jucărie de plastic cu niște fluturi viu colorați, *pe care-i mișca vântul*. Spaima îi prinse inima în ghearele ei reci. Deși vedeau schimbările ce se petreceau pe figura ei, ceilalți nu înțelegeau nimic; pentru că ei nu distingeau pe fereastră decât o porțiune de gazon luminată de felinarul străzii.

— Unde-i copilul? întrebă Frannie răgușit.

— Stuart nu este tatăl copilului, fetițo. Dar viața lui se află în mâinile lui Stuart și într-ale lui Dumnezeu. Micuțul va avea patru tați. Dacă îi va fi dat de la Dumnezeu să respire.

— Dacă îi va fi dat...

— Domnul a ascuns asta privirilor mele, murmură ea.

Cămăruța de copil dispăruse. Fran nu mai vedea decât bezna. Ghearele spaimei se făcuseră pumni, între care se zbătea inima ei tulburată. Mother Abigail șopti:

— Vlăstarul Diavolului și-a chemat mireasa și are de gând s-o lase grea. Crezi că va îngădui copilului să trăiască?

— Încetează, se tângui Frannie, ducându-și palmele la obraji.

Tăcere adâncă în încăpere. Glen Bateman arăta ca un proiector vechi și stins. Lucy își netezea în neștire gulerul halatului de baie. Ralph rămăsese cu pălăria în mână, trăgând absent de pana prinsă la bor. Stu o cerceta pe Frannie, dar nu se putea apropia de ea. Acum, nu. Și-o aminti pe femeia aceea care își dusesese mâinile la ochi, la urechi și la gură, atunci când, la adunare, fusese pomenit numele Omului Întunecat.

— Mamă, tată, nevastă, soț, șopti Mother Abigail. Pornit împotriva lor, Prințul înălțimilor, Domnul dimineților întunecate. Am păcătuit prin trufie. Și voi ați săvârșit același păcat. Oare n-ați auzit voi, să nu-ți pui credința în domnii și prinții acestei lumi?

O ascultau cu atenție.

— Lumina electrică nu este un răspuns, Stu Redman. Nici comunicarea prin radio CB, Ralph Brentner. Sociologia nu duce nicăieri, Glen Bateman. Iar faptul că te căiești pentru o viață care

este de mult o carte închisă nu va împiedica să vină ce va să vie, Larry Underwood. Și nici copilul tău băiat, Fran Goldsmith. Luna cea rea a răsărit. Iar voi nu puteți propune nimic înaintea Domnului.

Se uită rând pe rând, la fiecare.

— Domnul va dispune după cum va considera El că se cuvine. Voi nu sunteți olarul, ci lutul olarului. S-ar putea ca omul din vest să fie roata pe care veți fi frânți. Nu mi-este dat să știu.

O lacrimă, ceva uimitor în acel deșert muribund, se scurse din ochiul ei drept și se rostogoli pe obraz.

— Mother, ce trebuie să facem? întrebă Ralph.

— Veniți cu toții mai aproape. Mai am puțină vreme. Mă întorc acasă, în Ceruri, unde n-a ajuns niciodată alt muritor care să fi tânjit mai mult decât mine să ajungă acolo. Veniți lângă mine.

Ralph se așeză pe marginea patului. Larry și Glen rămaseră în picioare. Fran se ridică și ea strâmbându-se de durere, iar Stu îi împinse fotoliul până lângă Ralph. Se așeză din nou, prinzând mâna lui Stu între degetele ei reci.

— Dumnezeu nu v-a adunat ca să formați un comitet sau o comunitate, spuse bătrâna. Nu v-a adus aici decât ca să vă trimită mai departe, în căutare. Vrerea Lui este să încercați să-l distrugeți pe Prințul Întunecat, acest Bărbat al Cetelor Îndepărtate.

Liniște marcată de bătaia ceasului. Mother Abigail oftă.

— Eu am crezut că lui Nick i-a fost dat să vă conducă, dar El l-a luat pe Nick... chiar dacă Nick n-a dispărut încă de tot, după cum mi se pare mie. Nu, nu de tot. Dar cel care trebuie să plece în fruntea tuturor ești tu, Stuart. Iar dacă voia Lui este să-l ia și pe Stu, atunci va trebui să conduci tu, Larry. Iar dacă El te ia și pe tine, atunci va fi rândul tău, Ralph.

— S-ar zice că eu aș fi de prisos, observă Glen. Ce...

— Să plece? întrebă Fran cu răceală. *Să plece?* Încotro să plece?...

— Păi cum, spre vest, fetițo, îi răspunse Mother Abigail. Tu nu trebuie să pleci la drum.

Doar aceștia patru.

— *Nu!* în pofida durerilor, Fran sărise în picioare. Ce tot spui acolo? Că ei patru trebuie să se dea pe mâna lui? Inima, sufletul și curajul din Free Zone? Ochii ei aruncau fulgere. Ca să-i țintuiască pe cruce și la vară să vină aici, să ne treacă pe toți prin sabie? Nu vreau ca bărbatul meu să fie sacrificat pentru Dumnezeul tău ucigaș!

— *Frannie!* răcni Stu.

— Dumnezeu ucigașul! *Dumnezeu ucigașul!* se stropși Fran. Milioane — *miliarde*, poate — uciși în epidemic. Alte milioane după aceea. Nici măcar copiii nu știm dacă vor supraviețui. Nu se mai sature odată? Chestia asta trebuie să continue până când n-ar mai rămâne pe lume decât șobolani și gândaci? Asta nu este Dumnezeu, ci Diavolul, iar tu ești vrăjitoarea Lui.

— Oprește-te, Frannie!

— Liniștește-te, am terminat. Vreau să plec de aici. Du-mă acasă, Stu. Nu la spital, vreau acasă.

— Mai întâi ascultăm ceea ce are să ne spună Mother Abigail.

— Foarte bine. Ascultă tu și pentru mine. Eu plec.

— Fetițo.

— *Să nu-mi spui așa!*

Pe neașteptate, Mother Abigail o prinse de mână, ținând-o strâns de încheietură. Fran rămase într-o postură rigidă, închise ochii și-și lăsă capul pe spate.

— Nu! N-n-nu... DOAMNE DUMNEZEUL MEU... STU...

— Stai! Stai! urlă Stu. Ce-i faci?

Mother Abigail nu-i răspunse. Păru să dureze o mică eternitate până ce bătrâna s-o elibereze pe Fran din strânsoare.

Încet, ca și cum abia s-ar fi trezit din somn, Fran începu să-și maseze încheietura, deși nu se vedea vreun semn al violenței. Ochii lui Frannie se lărgiseră brusc.

— Draga mea! spuse Stu îngrijorat.

— S-a dus, mormăi Fran.

— Ce... despre ce anume vorbește?

Stu se uita în jur, la ceilalți, ca și cum le-ar fi cerut ajutorul. Nu-i răspunse decât Glen, clătinând din cap. Pe fața lui albă și încordată nu se citea nici o mirare.

— Durerea... junghiul. Durerea din spate. A dispărut. Fran îl privea uimită pe Stu. A dispărut *cu totul*.

Se aplecă și-și atinse ușor degetele de la picioare: o dată, de două ori. Apoi se aplecă pentru a treia oară și-și lipi palmele de podea, fără să-și îndoiaie genunchii.

Se ridică și o privi țintă pe Mother Abigail.

— Dumnezeul tău încearcă să mă mituiască? Pentru că dacă asta are în minte, El poate să-și ia înapoi vindecarea. Prefer durerea, dacă Stu rămâne alături de mine.

— Dumnezeu nu mituiește pe nimeni, copila mea, șopti Mother Abigail. El ne dă un semn, pe care îl judecăm după cum ne taie capul.

— Stu nu va pleca spre vest, spuse Fran, deși acum părea nu numai speriată, dar și profund tulburată.

— Așează-te, o îndemnă Stu. Să ascultăm ce mai are să ne spună.

Fran se conformă, șocată, neîncrezătoare și pierdută. Cu mâinile, își pipăia mereu șalele.

— Trebuie să porniți spre vest, murmură Mother Abigail. Nu trebuie să vă luați nici mâncare, nici apă. Plecați chiar astăzi, în hainele pe care le aveți pe voi. Mergeți pe jos. Am aflat că unul dintre voi nu va ajunge la destinație, dar nu știu cine. Mai știu că ceilalți vor fi aduși înaintea omului acela, Flagg, care de fapt nu e om, ci o ființă supranaturală. Nu am știință dacă voința Domnului este să-l înfrângeți. Nu am știință dacă voia Domnului este să mai vedeți vreodată orașul Boulder. Nu mi-e dat să văd astfel de lucruri. Dar el se află la Las Vegas, voi o să ajungeți acolo și o să-i stați împotrivă. Duceți-vă și nu șovăiți, pentru că veți avea drept

sprijin Brațul Veșnic al lui Dumnezeu al împărțășaniei. Da. Cu ajutorul lui Dumnezeu îl veți dovedi pe acela.

Clătină din cap și încheie astfel:

— Asta-i tot. Am spus ce aveam de spus.

— Nu, șopti Fran. Nu se poate.

— Mother, spuse Glen cu o voce ca un croncănit. Își drese glasul și continuă: Mother, noi nu "ne-am luminat", dacă înțelegi ce vreau să spun. Noi nu... nu suntem la fel de aproape ca tine de puterea care controlează toate astea. Pur și simplu suntem altfel. Fran are dreptate. Dacă ne ducem acolo o să fim măcelăriți, chiar de primul pichet care ne-o ieși în cale.

— Nu ai ochi de văzut? N-ai văzut că prin mine Domnul a tămăduit-o pe Fran? Crezi că planul Lui este să vă lase să fiți uciși de ultimii favoriți ai Prințului Întunecat?

— Dar, Mother...

— Nu, zise ea, ridicând o mână și retezându-i cuvintele. Nu am căderea să mă cert cu tine sau să te conving, trebuie doar să vă fac să înțelegeți planul Domnului, hotărât să fie împlinit de voi. Ascultă-mă, Glen.

Deodată, din gura lui Mother Abigail se auzi chiar vocea lui Glen Bateman, sperându-i pe toți și făcând-o pe Frannie să scoată un mic țipăt, lipindu-se de Stu.

— Mother Abigail îl numește Vlăstarul Diavolului, pronunță vocea puternică și bărbătească, ieșind, nu se știe cum, din pieptul slăbănog al femeii prin gura ei lipsită de dinți. Poate că nu este decât cel din urmă magician al gândirii raționale, adunând uneltele tehnologiei împotriva noastră. Și poate că mai este ceva, cu mult mai sinistru. Nu știu decât că *există* și cred că nici sociologia, nici psihologia și nici o altă *ologie* nu vor mai reuși să-l stăvilească. Numai magia albă va reuși acest lucru.

Glen rămăsese cu gura căscată.

— Atunci ai grăit adevărul, sau sunt cuvintele unui mincinos? Întrebă Mother Abigail.

— Nu știu dacă sunt sau nu adevărate, dar cuvintele îmi aparțin chiar mie, recunosc Glen tremurând.

— Încredere. Tuturor vă trebuie *încredere*. Larry... Ralph... Stu... Glen... Frannie. Iar ție cu osebire, Frannie. Încredere... și ascultați cuvântul Domnului.

— Avem oare de ales? Întrebă Larry cu amărăciune.

Bătrâna se întoarse spre el, surprinsă.

— Dacă aveți de ales? Întotdeauna poți să alegi. Acesta este și va fi mereu obiceiul Domnului. Voința voastră e liberă. Veți face după cum veți dori. Nu vi s-au pus lanțuri la picioare. Dar... *asta cere Domnul de la voi*.

Se lăsă iarăși liniștea aceea adâncă precum zăpada. În cele din urmă, vorbi Ralph:

— Scrie și în Biblie cum a reușit David să-l dovedească pe Goliat. Mother, eu unul fac așa cum spui tu că e bine.

Ea îl prinse de mână.

— Și eu, spuse Larry. Foarte bine, și eu fac la fel.

Oftă și-și duse mâinile la frunte, ca și cum l-ar fi durut capul. Glen deschise gura să spună ceva, dar înainte să apuce, din colț se auzi un oftat greu și obosit, urmat de o bufnitură.

Era Lucy, de care uitaseră cu toții. Tânăra femeie leșinase.

Zorii mângâiau marginea lumii.

Așezați în jurul mesei din bucătăria lui Larry, sorbeau din cafea. Era ora 4.50 când Fran traversă holul și apără în cadrul ușii. Avea obraji umflați de plâns, dar mergea normal, fără să schiopăteze. Vindecarea ei era deplină și autentică.

— Cred că se duce, anunță ea.

Se ridicară, urmând-o cu toții pe Frannie. În camera unde zăcea bătrâna, îl văzură pe Larry, ținând-o pe Lucy pe după mijloc.

Respirația lui Mother Abigail se transformase într-un horcăit greu și găunos, care le amintea tuturor de Supergripă. Se adunară în jurul patului fără să vorbească, smeriți și temători. Ralph era convins că la sfârșitul sfârșitului se va petrece ceva cu totul ieșit din comun, că li se va dezvălui misterul Domnului și vor avea parte de revelația divină. Că bătrâna avea să dispară într-un fulger de lumină. Sau că-i vor vedea sufletul, transfigurat în strălucire, ieșind pe fereastră și înălțându-se spre cer.

În cele din urmă însă, ea muri pur și simplu.

Respiră pentru ultima oară. Trase aer în piept, îl ținu și apoi îl expiră, pentru a milioana oară. Pieptul ei rămase apoi nemișcat.

— S-a terminat, mormăi Stu.

— Dumnezeu să-i odihnească sufletul, zise Ralph.

Acum îi trecuse teama și încrucișă brațele femeii peste pieptul ei firav, în timp ce din ochi îi curgeau lacrimi.

— Eu voi pleca, spuse Glen pe neașteptate. Bătrâna avea dreptate. Magie albă. Asta e singura speranță care ne-a mai rămas.

— Stu, șopti Frannie. Te rog, Stu, spune nu.

Toți ochii se ațintiră spre el.

A sosit vremea să preiei conducerea, Stuart.

Își aminti de Arnette, de mașina veche ce-l aducea pe Charles D. Campion și povara morții, lovindu-se de pompele lui Bill Hapscomb ca o infernală cutie a Pandorei. Se gândea la Denninger și la Deitz și la felul cum, în mintea lui, începuse să-i asocieze cu medicii zâmbitori care-i turnaseră lui și soției lui atâtea minciuni în legătură cu evoluția bolii ei — și poate că se mințiseră totodată și pe ei înșiși. Dar cel mai mult îl preocupa Frannie. Și ce le spusese Mother Abigail. *Asta cere Domnul de la voi*.

— Frannie, spuse el, trebuie să plec.

— Și să mori.

Îl măsură cu o privire amară, aproape urându-l, apoi se uită la Lucy, ca și cum ar fi căutat un sprijin. Dar Lucy căzuse într-o stare de buimăceală, era dusă departe cu gândul și nu avea cum s-o ajute.

— Dacă nu plecăm, vom muri, vorbi Stu, rostindu-și cu voce tare gândul. Avea dreptate. Dacă așteptăm, ne apucă primăvara. Și atunci? Cum mai putem să-i ținem piept? Nu știm. Nu avem nici un indiciu, și nici n-am avut vreodată. Am stat tot timpul cu capul vârat în nisip. Nu-l putem opri decât cu magie albă. Cum spune Glen. Cu magie albă. Sau cu puterea lui Dumnezeu.

Fran începu să plângă cu suspine.

— Frannie, nu face asta, o rugă Stu, încercând s-o prindă de mână.

— Nu mă atinge! strigă ea. Ești un om mort, un cadavru, așa că *să nu mă atingi!*

Răsărea soarele, iar ei rămăseseră încremeniți în jurul patului, ca într-un tablou vivanț.

Pe la ora 11, Stu și cu Frannie urcau spre Flagstaff Mountain. Pe la jumătatea drumului au parcat. Stu căra coșul de nuiele, iar Frannie fața de masă și o sticlă de Blue Nun. Fusese ideea ei să facă un picnic, deși stăruia între ei o tăcere stranie și penibilă.

— Ajută-mă să întind fața de masă, îl rugă ea. Ai grijă la plantele acelea cu spini.

Se aflau într-o poiană mică, în pantă, la trei sute de metri sub Sunrise Amphitheater. Mai jos se vedea orașul Boulder învăluit într-o ceață albăstruie. Vara își intrase din nou în drepturi. Soarele dogorea cu toată forța și autoritatea. Greierii cântau în iarbă. Un cosaș sări la înălțime, iar Stu îl prinse cu o mișcare iute a mâinii drepte. Îl simțea agitându-se speriat în pumnul lui strâns.

— Scurpă și am să-ți dau drumul, pronunță el vechea formulă magică știută.

Își ridică privirea spre Fran, care-i zâmbea trist, și apoi, cu gesturi rezezi și precise, de doamnă, întoarse capul și scurpă. Inima lui sângeră la vederea celui gest.

— Fran...

— Nu, Stu. Nu spune nimic. Cel puțin nu acum.

Întinseră împreună fața de masă albă, pe care Fran o șterpeli de la Hotel Boulderado și, mișcându-se repede și cu economie (lui Stu i se părea de necrezut cât de suplu și grațios mergea, ca și cum n-ar fi suferit niciodată acel accident), tânăra femeie pregăti o masă bogată, deși nu era vremea prânzului: castraveți, salată verde stropită cu oțet și sandvișuri cu șuncă rece; vin și o plăcintă cu mere pentru desert.

— Fie binecuvântate de Dumnezeu aceste bucate, spuse ea.

Bărbatul se așeză alături, își luă un sandviș și puțină salată. Nu-i era foame. Avea sufletul greu. Mânca totuși.

După ce mâncaseră fiecare mai mult de formă câte un sandviș, aproape toată salata — salata verde și castraveții li se păruseră delicioase — și o felie de plăcintă, ea îl întrebă:

— Când plecați?

— La prânz.

Stu își aprinse apoi o țigară, apărând flacăra cu mâna făcută căuș.

— Cât timp o să vă ia ca să ajungeți acolo?

Stu ridică din umeri.

— Pe jos? Nu știu. Glen nu mai e tânăr. Și nici Ralph, dacă-i vorba. Dacă străbatem patruzeci de kilometri pe zi, ajungem înainte de 1 octombrie.

— Și dacă ninge mai devreme în munți? Sau în Utah?

El ridică iarăși din umeri, fixând-o cu privirea.

— Mai vrei puțin vin? Îl îmbie ea.

— Nu, îmi provoacă indigestie acidă. Așa mi se întâmplă de când mă știu.

Fran își mai turnă un pahar și-l bău până la fund.

— Să fi fost bătrâna vocea Domnului, Stu? Oare *chiar* să fi fost?

— N-am de unde să știu, Frannie.

— Am visat-o, și s-a dovedit că există. Toată chestia asta mi se pare un joc stupid. Stu, ai citit Cartea lui Iov?

— N-am prea citit eu Biblia.

— Însă mama mea o citea. Și considera că e foarte important ca fratele meu, Fred, și cu mine să avem o pregătire religioasă cât mai solidă. Niciodată nu ne-a explicat de ce. După mintea mea, singurul avantaj a fost acela că reușeam să răspund întotdeauna la întrebările pe probleme religioase de la programul "Jeopardy". Ți-aduci aminte de "Jeopardy", Stu?

Zâmbind, Stu îi răspunse:

— Și acum vă prezint gazda emisiunii, Alex Trebeck.

— Da, despre asta vorbesc. Era într-un fel pe dos: ei îți dădeau răspunsul, iar tu trebuia să născocesci întrebarea. Când era vorba de Biblie, eu știam toate întrebările. Iov a fost pus la încercare ca urmare a unui pariu dintre Dumnezeu și Diavol. Diavolul a zis: "Desigur, se vede bine că Te venerază. E cel mai pios om. Dar dacă Te piși pe el mai multă vreme, se va lepăda de Tine." Domnul a acceptat rămasăgul. Și Domnul a ieșit câștigător. Zâmbi trist. Dumnezeu câștigă întotdeauna. Bag mâna-n foc că Dumnezeu e un fan al lui Boston Celtics.

— Poate că este *cu adevărat* un rămasăgul, spuse Stu, dar e vorba și de viețile oamenilor de acolo, de jos. Și de viața copilului pe care-l porți. Cum îi spunea ea? Micuțul?

— Nici măcar în privința asta n-a făcut nici o promisiune, spuse Fran. Dacă ar fi putut s-o facă... măcar atâta lucru... mi-ar fi fost ceva mai ușor să te las să pleci.

Stu nu găsi nici un răspuns potrivit.

— Nu mai e mult până la prânz, zise Fran. Te rog să mă ajuți să strâng, Stuart.

Cea mai mare parte a mâncării se întoarse în coș, împreună cu vinul și fața de masă. Stu rămase cu privirile în jos, gândindu-se că locul de unde tocmai se ridicaseră nu era marcat

decât de câteva firimituri... pe care în curând păsările aveau să le facă să dispară. Frannie îl privea cu ochii în lacrimi. Încercă s-o mângâie.

— Nu-i nimic, Stuart. Totul se trage de la faptul că sunt însărcinată. Plâng cu mare ușurință și nu pot să mă abțin.

— E-n regulă.

— Stu, vreau să facem dragoste.

— Aici? Acum?

Ea îi făcu semn afirmativ, apoi surâse.

— Locul e foarte bun. Dacă avem grijă să nu ne atingem de spini.

Întinseră iarăși fața de masă.

Când ajunseră la capătul lui Baseline Road, Frannie îi ceru să se oprească puțin lângă ceea ce cu patru zile în urmă încă mai fusese casa lui Ralph și Nick. Întreaga parte din spate a clădirii fusese spulberată. Curtea din spate era presărată cu resturi. Piese de radio cu ceas zăceau împrăștiate pe gazonul scurmat. Alături se vedea sofa sub care fusese prinsă Frannie. Pe treptele din spate era o pată de sânge uscat. Frannie rămase cu privirile ațintite pe punctul acela.

— Este oare sângele lui Nick? Întrebă. Să fie cu putință?

— Ce rost are, Frannie? exclamă Stu neliniștit.

— Este?

— Nu știu, pentru numele lui Dumnezeu. Dar s-ar putea să fie.

— Pune-ți mâna exact acolo, Stu.

— Frannie, nu cumva ai înnebunit?

Femeia se încruntă și-i apără între sprâncene cuta aceea a dorinței și hotărârii pe care el o remarcase prima oară în New Hampshire.

— Pune-ți mâna acolo!

Stu se supuse, dar fără tragere de inimă. Nu știa dacă era sau nu sângele lui Nick, însă gestul în sine îi provoca repulsie și groază.

— Și acum jură că te vei întoarce.

Treapta părea anormal de caldă, iar el ar fi vrut să-și poată ridica mâna cât mai repede.

— Fran, cum aș putea eu să...

— Dumnezeu nu conduce chiar totul! șuieră ea. Nu chiar *totul*. Jură, Stu, jură-mi!

— Frannie, jur că mă voi strădui.

— Presupun că te vei strădui să te ridici la înălțimea promisiunii, nu?

— Larry și ceilalți ne așteaptă.

— Știu, îl asigură ea, deloc dispusă să-i dea drumul. Spune-mi că mă iubești.

— Știi foarte bine că da.

— Știu, dar vreau s-o spui. Vreau să te aud spunând.

Stu o prinse de umăr și zise:

— Fran, te iubesc.

— Îți mulțumesc. Își lipi obrazul de umărul bărbatului. Acum cred că pot să-mi iau rămas-bun de la tine. Că te pot lăsa să pleci.

Se îmbrățișară în mijlocul curții devastate.

CAPITOLUL 60

DE PE TREPTILE casei lui Larry, Fran și Lucy îi urmăreau pe cei patru bărbați plecând. Nimic dramatic acum, când abia porniseră. Se opriseră o clipă pe trotuar, fără rucsaci, saci de dormit sau alte echipamente speciale... conform instrucțiunilor, își schimbaseră doar încălțăminte, optând pentru niște bocanci grei, de drumeție.

— La revedere, Larry, spuse Lucy, cu fața galbenă ca de ceară.

— Să nu uiți, Stuart, spuse Fran. Să nu uiți ce mi-ai jurat.

— Da, n-am să uit.

Glen își duse un deget la gură și fluieră. Kojak, care cerceta grătarul unui canal, veni în fugă.

— Să mergem, zise Larry. Era și el la fel de palid ca Lucy, numai ochii, neobișnuit de luminoși, străluceau nefiresc. Înainte să-mi piară tot curajul.

Stu îi trimise lui Fran o bezea, un gest pe care nu-l mai făcuse, din câte-și aducea aminte, din vremurile în care îl conducea maică-sa la autobuzul școlii. Ea îi răspunse fluturând din mână. Lacrimile veneau din nou, fierbinți și usturătoare, dar ea nu le lăsă să țâșnească. Bărbații porniră la drum. Se îndepărtau ca și cum ar fi fost cel mai normal lucru. Se îndepărtau. De undeva se auzi cântecul unei păsări. Soarele amiezii era cald și blând. Ajunseseră la capătul străzii. Stu se întoarse și făcu încă o dată semn. Și Larry. Fran și Lucy fluturară și ele mâinile. Traversară strada. Disparură. Lucy era la un pas să leșine de jale și spaimă.

— Doamne Dumnezeule, murmură ea.

— Hai să intrăm, zise Fran. Vreau puțin ceai.

Fran puse ceainicul pe foc. Începură să aștepte.

Cei patru au mers încet spre sud-vest întreaga după-amiază, fără să schimbe prea multe cuvinte între ei. Se îndreptau spre Golden, unde aveau intenția să-și petreacă noaptea. Trecură pe lângă gropile comune, acum în număr de trei, iar pe la ora 4, când umbrele începuseră să li se alungească neobișnuit de mult în spate și căldura zilei se potolise cu totul, ajunseră în

dreptul indicatorului municipalității, fixat lângă șosea, la extremitatea sudică a orașului. Pentru o clipă, Stu avu sentimentul că aveau să se întoarcă toți pe călcâie și s-o ia înapoi. Înaintea lor se întindea bezna și moartea, înapoia lor exista puțină căldură și pace.

Glen scoase batista din buzunarul de la spate, o batistă mare, albastră, făcându-și din ea o banderolă pe care și-o legă în jurul capului, împotriva transpirației.

— Capitolul al patruzeci și treilea, Sociologul chel se împopoțonează cu o bandă albastră, glăsui el solemn.

Kojak o pornise înainte, trecuse granița municipalității Golden, croindu-și vesel drum prin pajiștea presărată cu flori de câmp.

— Vai, se tângui Larry plângăreț, mi se pare că toate se sfârșesc aici.

— Mda, zise Ralph, și eu simt la fel.

— E careva de părere să renunțăm? întrebă Glen fără prea mare speranță.

— Haideți, îi îndemnă Stu, zâmbind discret. Nu cumva aveți de gând să trăiți o veșnicie, răcanilor?

Își văzură de drum, lăsând Boulder în urma lor. Înainte de ora 9 făcură tabără la Golden, la un kilometru de locul unde, urmărind traseul sinuos al lui Clear Creek, șoseaua US 6 pătrunde în inima de piatră a Munților Stâncoși.

Nici unul dintre ei nu dormi cum trebuie în acea primă noapte. Îi încerca de pe acum sentimentul că sunt departe de casă și că umbra morții își întinsese aripa asupra lor.

ÎNFRUNTAREA 7 SEPTEMBRIE 1990-10 IANUARIE 1991

*Țara asta este țara voastră,
țara asta este țara mea.
Din California
și până la insula din New York,
de la pădurile de sequoia,
până la apele Golfului,
țara asta a fost făcută pentru tine și pentru mine.*
Woody Guthrie

Hei, Trash, cc-a zis bătrâna doamnă Semple când i-ai dat foc la cecul de pensie?
Carley Yates

*Când va veni noaptea
Și pământul se va întuneca
Și doar lumina lunii o vom mai vedea
Teamă nu voi simți
Cât timp alături de mine vei fi*
Ben E. King

CARTEA A TREIA

CAPITOLUL 61

OMUL ÎNTUNECAT își postase gardienii de-a lungul graniței răsăritene a Oregonului. Cel mai mare post se găsea la Ontario, acolo unde 1-80 venea dinspre Idaho. În cabina unui enorm camion Peterbilt se adăposteau șase bărbați. Se aflau aici de mai bine de o săptămână, jucând pocher cu bancnote de douăzeci și de cincizeci, acum la fel de inutile ca și fisele de Monopoly. Unul dintre bărbați câștigă aproape șaiszeci de mii de dolari, în timp ce altul — un tip care câștiga înainte de epidemie circa zece mii de dolari pe an — era acum în găleată cu peste patruzeci de mii.

Plouase aproape întreaga săptămână, iar bărbații din trailer ajunseseră la capătul nervilor. Veneau din Portland, și-și doreau să se întoarcă tot acolo. La Portland erau femeile. De un cârlig atârna un aparat de radio emisie-recepție puternic, din care se revărsa doar pârâitul continuu al paraziților. Ei nu așteptau decât două cuvinte simple: *Veniți acasă*. Ceea ce ar fi însemnat că omul pe care-l pândeau ei fusese capturat într-altă parte.

Acesta avea aproximativ șaptezeci de ani, era solid și pe cale să chelească. Purta ochelari și conducea un autoturism alb-albastru cu tracțiune integrală, fie jeep, fie International-Harvester. Potrivit instrucțiunilor, trebuia omorât pe loc.

Erau iritați și plictisiți — noutatea jocului pe sume mari de bani și cu bani adevărați se răsuflase cu două zile în urmă, chiar și pentru cei mai prostănaci dintre ei — însă nu destul de plictisiți ca s-o pornească spre Portland de capul lor. Primiseră ordinele de la Momăia Ambulantă în persoană și, chiar și după instalarea febrei claustrofobice induse de ploaia de afară, spaima de el rămăsese la fel de mare. Dacă ratau afacerea și el prindea de veste, doar Dumnezeu îi mai putea salva.

Prin urmare stăteau și jucau pocher și făceau de veghe pe rând în dreptul fantelor pe care le practicaseră în peretele de oțel al trailerului. 1-80 rămânea pustie sub ploaia constantă și monotună.

— E un spion din partea cealaltă, le spusese Momâia Ambulantă, cu zâmbetul acela oribil luminându-i fălcile. De ce era oribil nimeni n-ar fi putut spune exact, dar când ți-era adresat te simțeai ca și cum tot sângele din vine ți s-ar fi transformat în supă fierbinte de roșii. E un spion pe care am putea să-l primim cu brațele deschise, să-i arătăm tot ce vrea să vadă și să-l trimitem înapoi fără să-i facem nimic, le explicase în continuare Momâia. Dar eu țin neapărat să pun mâna pe el. Să pun mâna pe amândoi. Fiindcă vor fi doi. Și le vom trimite căpățânile peste munte, înainte să cadă zăpada. Ca să aibă la ce se gândi toată iarna.

Și începuse să râdă dement înaintea oamenilor adunați într-una dintre camerele de conferință de la Portland Civic Center. Îi răspunseră și ei cu zâmbete, niște rânjete reci și neliniștite. Chiar dacă se felicitau unii pe alții că fuseseră aleși pentru o asemenea răspundere, în sinea lor și-ar fi dorit ca ochii aceia neastâmpărați, infernali, de nevăstuică, să se fixeze pe oricine altcineva, numai pe *ei* nu.

Depart, la sud de Ontario, la Sheaville, mai era un alt post mare de gardă. Acolo fuseseră plasați patru bărbați într-o căsuță de lângă autostrada 1-95, a cărei panglică șerpuia spre Alvord Desert, cu formațiunile lui stâncoase stranii și cursurile de apă întunecate.

În celelalte posturi fuseseră instalați câte doi bărbați; existau în total douăsprezece asemenea puncte, începând de la orașelul Flora, chiar lângă US 3, la mai puțin de o sută de kilometri de granița cu Washington, și până jos, la McDermitt, pe frontiera dintre Oregon și Nevada.

Un bătrân într-un autoturism alb-albastru cu tracțiune integrală. Instrucțiunile pe care le primiseră toate santinelele sunau identic: *Omorâți-l, dar nu-l loviți la cap*. Deasupra mărilor lui Adam nu trebuia să se vadă nici o urmă de sânge sau vânătaie.

— Nu vreau să le expediez înapoi bunuri depreciate, le spusese Randy Flagg, izbucnind în hohote infernale de râs.

Granița nordică dintre Oregon și Idaho este marcată de Snake River. Dacă era să urmezi Snake la nord de Ontario, unde cei șase bărbați stăteau în Peterbiltul lor jucând cine-scupă-mai-depart pe bani fără valoare, ajungeai în cele din urmă foarte aproape de Copperfield. Snake face aici o cotitură pe care geologii o numesc meandru, iar în apropiere de Copperfield râul este stăvilit de Oxbow Dam. În cea de-a șaptea zi a lui septembrie, pe când Stu Redman și grupul lui înaintau cu greu de-a lungul lui Colorado Highway 6 la peste o mie șase sute de kilometri spre est și sud, Bobby Terry stătea în Copperfield Five-and-Dime cu un teanc de cărți cu benzi desenate alături, întrebându-se cam în ce stare se afla Oxbow Dam și dacă ecluzele rămăseseră deschise sau închise. Prin fața magazinului trecea Oregon Highway 86.

El și partenerul lui, Dave Roberts (care acum dormea în apartamentul de deasupra), discutaseră pe larg despre baraj. Ploua de o săptămână. Apele lui Snake River se umflaseră. Dacă Oxbow Dam ceda? Nasol. Un perete de apă s-ar fi abătut asupra Copperfieldului, iar bieții Bobby Terry și Dave Roberts ar fi fost târați hăt, până la Oceanul Pacific. Se vorbiseră să se ducă la baraj și să vadă dacă existau crăpături, dar în cele din urmă pur și simplu nu îndrăzniseră. Ordinul lui Flagg fusese cât se poate de limpede: *Stați la pândă*.

Dave îi atrăsese atenția că Flagg se poate afla *oriunde*. Era un mare călător și circulau o serie de povești despre felul cum apărea, din senin, într-o mică cetate unde nu se aflau decât zece oameni care reparau linii de înaltă tensiune sau adunau arme dintr-un depozit al armatei. Se *materializa*, ca o fantomă. Doar că era vorba de o fantomă rânjitoare și întunecată, încălțată cu cizme prăfuite și cu tocurele roase. Uneori era singur, alteori era însoțit de Lloyd Henreid, la volanul unui imens automobil Daimler, negru ca un dric și la fel de lung. Uneori venea pe jos. În clipa asta nu era nicăieri, în următoarea te trezeai cu el în fața ta. Într-o zi se afla la L.A. (sau cel puțin așa mersese vorba), iar peste o zi se arăta hăt, cine știe unde... pe jos.

Dar, după cum se spunea, nici măcar Flagg nu se putea afla în șase locuri în același timp. Unul dintre ei putea să dea o fugă până la afurisitul de baraj, să arunce o privire și să se-ntoarcă rapid. Șansele să pățească ceva erau de unu la o mie.

"Foarte bine, atunci te duci tu", îi zisese Bobby Terry tovarășului său. "Eu îți dau permisiunea". Dar Dave respinsese această invitație, cu un surâs neliniștit. Deoarece Flagg avea obiceiul să *afle* ce se întâmplă, chiar dacă nu-și făcea apariția la locul cu pricina. Mai erau și alții care afirmău că avea o putere supranaturală asupra prădătorilor din împărăția animalelor. O femeie purtând numele de Rose Kingman pretindea că-l văzuse pocnind din degete spre un cârd de ciori de pe sârmele de telefon, iar ciorile i se așezaseră pe umeri; Rose Kingman mai spunea că păsările începuseră să cârâie "Flagg... Flagg... Flagg".

Chestia asta i se părea de-a dreptul ridicolă. Imbecilii erau liberi să creadă orice, dar Delores, mama lui Bobby Terry, nu crescuse copii idiști. El știa prea bine cum se răspândesc poveștile, crescând de la gura din care ieșeau până la urechea în care intrau. Iar Omul Întunecat se bucura, desigur, și încuraja legendele care circulau pe seama lui.

Poveștile astea îi provocau totuși un mic fior atavic, ca și cum în străfundul fiecăreia ar fi existat un sâmbure de adevăr. Existau voci care afirmău că poate chema lupii sau trimite spiritul în trupul unei pisici. Un tip din Portland zicea că duce o nevăstuică sau un pescăruș albastru sau cine știe ce altă jivină în rucsacul lui hărtănit, de Cercetaș, pe care-l poartă când merge pe jos. O grămadă de prostii. Dar... dacă *era* totuși în stare să stea de vorbă cu animalele, ca un satanic Doctor Doolittle? Și el sau Dave se duceau la afurisitul de baraj, încălcând ordinea *lui* directe și erau văzuți...

Pedeapsa pentru nesupunere era ținutarea pe cruce.

Bobby Terry își făcu socoteala că bătrânul baraj nu va ceda tocmai acum.

Scoase un Kent din pachetul de pe masă și-l aprinse, strâmbându-se din cauza gustului uscat și neplăcut. Peste vreo șase luni nu se va mai putea fuma nici o țigară. Poate era mai bine așa. Oricum, porcăriile astea erau periculoase.

Oftă și-și luă altă cârtică din teanc. Era o broșură din seria ridicolă și afurisită cu *Testoasele Mutante Ninja*. Testoasele Ninja erau cunoscute sub numele de "eroii cu carapace". Îi zvârli cât colo, în cealaltă parte a magazinului, pe numiții "eroi" Raphael, Donatello și ameiții

ăia de prieteni ai lor, iar cărțulia în care locuiau flutură și se lăsa ca un cort peste casa de bani. Gândindu-te la lucruri de felul Țestoaselor Mutante Ninja, îți puteai spune că nu e nici o pagubă că lumea fusese distrusă.

Luă următoarea cărțutie, un *Batman* — asta cel puțin era un soi de erou în care puteai crede cât de cât — și tocmai o deschidea când văzu Scoutul albastru trecând prin fața lui, în direcția vest. De sub anvelopele mașinii săreau jerbe murdare de apă de ploaie.

Bobby Terry rămase cu gura căscată, holbându-se la locul pe unde trecuse mașina. Nu-i venea să creadă că vehiculul pe care îl căutau cu toții tocmai se arătase lângă postul lui de observație. Ca să spunem adevărul, în străfundul minții lui persistase bănuiala că toată chestia nu fusese decât un aranjament menit să le dea o ocupație.

Fugi la ușa din față și o deschise cu o smucitură. Leși grăbit pe trotuar, ținând încă în mână cartea cu *Batman*. Poate că nu fusese decât o halucinație. Dacă te gândeai prea mult la Flagg, nu era exclus să ai halucinații.

Dar nu era nicidecum asta. Apucă să mai vadă pentru o clipă capota Scoutului tocmai înainte să dispară în spatele dealului, la ieșirea din oraș. Apoi se trezi în magazinul pustiu, urlând cât îl țineau plămâni după Dave.

Judele conducea posomorât, străduindu-se să uite că pe lumea asta există și artrită, iar dacă exista, el nu avea, și chiar dacă avea, nu-l deranja niciodată pe vreme umedă. Nu dorea să ducă raționamentul mai departe, pentru că ploaia era un fapt de netăgăduit, după cum ar fi spus tatăl său, iar singura speranță rămânea Mount Hope.

Călătorea prin ploaie de trei zile încoace. Uneori burnița doar, însă în cea mai mare parte a timpului picăturile cădeau nemilos. Și acesta era un fapt de netăgăduit. În multe locuri, drumurile erau pe punctul să fie spălate de ape, iar până la primăvară multe vor deveni impracticabile. Îi mulțumise de mai multe ori în cursul micii expediții lui Dumnezeu pentru excelența mașină Scout.

În primele trei zile, luptându-se să înainteze pe 1-80, se convinsese că nu va ajunge pe Coasta de Vest nici în anul 2000, dacă nu recurgea la drumurile secundare. Șoseaua era pustie pe porțiuni mari, urmate de locuri pe unde se putea strecura în viteza a doua, dar de prea multe ori se văzuse nevoit să prindă cârligul de la trolul Scoutului de bara unei mașini și s-o tragă la marginea drumului, ca să-și creeze un culoar de trecere.

Până să ajungă la Rawlins, se săturase. Se întorsese spre nord-vest pe 1-287, ocolind Great Divide Basin, iar peste două zile poposiseră în colțul de nord-vest al Wyomingului, la est de Yellowstone. Aici drumurile erau aproape pustii. Traversarea Wyomingului și a Idahoului răsăritean fusese o experiență înspăimântătoare, de coșmar. Nu și-ar fi putut imagina că sentimentul morții poate să apese cu atâta tărie asupra pământului deșert și asupra propriului său suflet. Cu toate acestea, sub întregul cer vestic, peste încremenirea malignă a locurilor unde odinioară hoinăriseră cerbii și indienii winnebago, stăpână era moartea. Peste stâlpii telefonici care se răsturnaseră și nu mai fuseseră reparați; peste liniștea rece, plină de așteptare din orașele pe care le străbătea în Scout: Lamont, Muddy Gap, Jeffrey City, Lander, Crowheart.

Senzația de singurătate sporea pe măsură ce golul din jur și moartea i se strecurau în inimă. Era din ce în ce mai sigur că nu se va mai întoarce niciodată la Boulder Free Zone și nici nu-i va mai vedea pe Frannie, Lucy, micuțul Lauder, Nick Andros și toți ceilalți. Începuse să creadă că știe cum se simțise Cain atunci când Dumnezeu îl exilase în Tara lui Nod.

Atât că ținutul acela se afla la răsărit de Eden.

Iar Judele se afla acum la apus.

Cel mai rău i se păruse după trecerea frontierei dintre Wyoming și Idaho. Pătrunsese în Idaho prin Trecătoarea Targhee și se opri la marginea drumului, să ia un prânz frugal. Singurele sunete din jur erau fierberea posomorâtă a undelor umflate ale pâraului din apropiere și un scârțâit ciudat, care-i amintea de balamaua neunsă a unei uși. Deasupra capului, cerul albastru începuse să se acopere cu solzi ca de macrou. Se anunțau ploile, și o dată cu ele artrita. Durerile îl ocoliseră până acum, în ciuda efortului și a orelor nesfârșite de condus și...

... de fapt, ce anume era *scârțâitul* acela?

Terminase de mâncat și, luându-și pușca Garand din mașină, coborâse la zona pentru picnic de la malul râului — pe vreme bună, ar fi fost mult mai plăcut să poposească acolo. Ajunsesse la o mică dumbravă, cu mai multe mese risipite printre copaci. De unul dintre copaci era spânzurat un bărbat, cu pantofii aproape atingându-i pământul; căpățâna îi atârna grotesc într-o parte, iar carnea îi fusese ciugulită de păsări. Scârțâitul era provocat de frecarea frânghiei de craca de care fusese spânzurat. Nu peste mult, firele din care era împletită frânghia aveau să cedeze.

Așa își dăduse seama că se află în vest.

În aceeași după-amiază, pe la ora 4, primele picături timide izbiseră parbrizul. De atunci, ploaia nu mai contenise.

Două zile mai târziu ajunsesse la Butte City, iar durerile de la degete și de la genunchi îl chinuiau în așa hal, încât se opri o zi întreagă, într-o cameră de motel. Întins pe pat, în liniștea perfectă, cu prosoape fierbinți înfășurate în jurul mâinilor și genunchilor, citind *Legea și clasele sociale* a lui Lapham, Judele Farris părea o îmbinare stranie dintre două personaje: Bătrânul Marinar și un supraviețuitor din Valley Forge.

Făcându-și un stoc considerabil de aspirină și coniac, pornise mai departe, căutând cu răbdare drumuri secundare. Mergea cu Scoutul în poziția de tracțiune integrală, ocolind mai degrabă epavele mașinilor prin șanț decât să folosească vinciul, ori de câte ori se putea, ca să nu mai fie silit să se aplece și să se opintească. Dar asta nu era întotdeauna posibil. Apropiindu-se de Salmon River Mountains pe 5 septembrie, adică în urmă cu două zile, fusese nevoit să tracteze un camion ConTel, al societății de telefoane, cale de doi kilometri și jumătate, cu

spatele, până când taluzul de pe o latură a drumului îi permisesese să arunce nenorocitul de obstacol într-un râu al cărui nume nu-l cunoștea.

În seara de 4 septembrie, cu trei zile înainte ca Bobby Terry să-l vadă trecând prin Copperfield, își făcuse tabăra la New Meadows, unde i se întâmplase un lucru cât se poate de tulburător. Trăsese la Ranchhand Motel, luase de la oficiu cheia unei căsuțe și, spre bucuria lui, descoperise și un radiator cu baterii, pe care îl așezase la piciorul patului. În seara respectivă se încălzise și se simțise bine pentru prima oară după o săptămână. Radiatorul răspândea o dogoare puternică și plăcută. Stătea doar în izmene, rezemat de perne, și citea despre procesul unei negrese needucate din Brixton, Mississippi, care fusese condamnată la zece ani pentru un delict mărunț, respectiv furt dintr-un magazin. Procurorul districtual adjunct, care judecase procesul, și trei dintre jurați erau negri, iar Lapham părea să evidențieze că...

Toc, toc, toc: la fereastră.

Bătrânului Jude i se poticnise inima în piept. Cartea îi scăpase din mână. Apucase arma sprijinită de scaun și se întorsese spre geam, pregătit să facă față oricărei situații. Povestea pe care și-o fabricase începuse să-i zboare prin minte ca paiele mănate de vânt. Asta-i situația, aveau să-i pretindă să le spună cine era, de unde venea...

Era o cioară.

Judele se relaxase, încetul cu încetul, și reușise să zâmbească, puțin strâmb.

Doar o cioară.

Stătea pe pervazul exterior, în ploaie, cu penele strălucitoare lipite comic, căutând cu ochii ei mici, prin geamul acoperit cu picături, la un venerabil avocat, dar și cel mai bătrân spion amator din lume, lungit pe patul unui motel din vestul Statului Idaho, doar într-o pereche de izmene de boxer pe care se putea citi, în litere purpurii și azurii, LOS ANGELES LAKERS, și ținând pe burtă o carte grea, de științe juridice. Cioara părea că zâmbește în fața acestei priveliști. Judele se liniștise și-i răspunsese cu un surâs. "Corect, m-am făcut de baftă." Dar după două săptămâni de hălăduială de unul singur prin țara pustie, considera că are dreptul să tresară într-o situație ca aceasta.

Toc, toc, toc.

Cioara, care bătea în geam cu ciocul. Așa cum făcuse și mai devreme.

Zâmbetul Judelui se veșteji puțin. Ceva din privirea ciorii îl deranja. Chiar dacă expresia ei aducea în continuare cu un surâs, ar fi fost în stare să jure că era mai degrabă un rânjet disprețuitor.

Toc, toc, toc.

Aidoma corbului care se cocoțase pe bustul zeiței Pallas. Oare când voi reuși să aflu informațiile de care au atâta nevoie oamenii din Free Zone — de care acum mă desparte parcă o veșnicie? *Niciodată*. Voi reuși să descopăr eventualele puncte vulnerabile din platoșa Omului întunecat? *Niciodată*.

Mă voi întoarce cu bine?

Niciodată.

Toc, toc, toc.

Cioara îl măsura în continuare, parcă rânjind.

Deodată simți cum i se contractă toți mușchii și înțelese cu certitudine absolută, deși ca într-un vis, că înaintea lui se alia *însuși* Omul întunecat, sufletul lui, spiritul lui, proiectat nu se știe cum în cioara rânjitoare, cu penele ude până la piele, care se holba la el, care-i supraveghea orice mișcare.

Rămase cu privirile asupra ei, fascinat.

Privind-o, i se părea că ochii ei se tot lărgesc, înconjurați acum de inele de un rubiniu-închis. Picăturile de ploaie se prelingeau de pe penajul negru. Acum se aplecase și, cu calm, bătea iarăși în geam.

Judele gândea: *Ea crede că mă hipnotizează. Ceea ce probabil se și întâmplă, puțin. Poate că sunt prea bătrân pentru asemenea lucruri. Să presupunem... e o prostie, desigur, dar să presupunem că este el. Și dacă reușesc totuși să ridic arma și să trag dintr-o singură mișcare? Sunt patru ani de când n-am mai împușcat talere, în schimb în '76 și în '79 am fost campionul clubului, iar în '86 făceam încă față cu brio. Nu mai eram foarte tare, în anul acela nu m-am ales cu panglică, și atunci m-am retras, pentru că în momentul respectiv agerimea privirii nu mai era pe măsura pretențiilor mele; cu toate astea m-am clasat al cincilea din douăzeci și doi. Și, spre deosebire de distanța la care zburau talerele, fereastra este extrem de aproape. Dacă este el, oare am să reușesc să-l ucid? Spiritul lui — dacă există așa ceva — va rămâne captiv în trupul mort al ciorii? Oare exagerez, sperând că aş putea pune capăt la toată povestea asta cu un glonț, cu uciderea, altfel total lipsită de dramatism, a unei păsări negre la vest de Idaho?*

Cioara rânjea la el. Era sigur că nu surâdea.

Judele făcuse un salt brusc și, printr-o mișcare rapidă și sigură, executată mai bine decât și-ar fi imaginat, dusesse carabina la umăr. O spaimă nemărginită păruse să pună stăpânire pe cioară. Fluturase din aripile ei ude, răspândind stropi de apă în jur. Ochii i se măriseră de spaimă. Judele auzise un *cra!* sugrumat și, pentru o fracțiune de secundă, avusese un sentiment de triumf și siguranță: înaintea lui se afla *cu adevărat* Omul întunecat și acesta se înșelase asupra Judelui, urmând a plăti cu mizerabila lui viață greșeala comisă...

— PIE! tunase Judele, apăsând pe trăgaci.

Dar uitase să-i tragă piedica. Peste o clipă însă, dincolo de geam nu se mai vedea decât ploaia.

Judele își lăsase arma pe genunchi, cu sentimentul că se purtase stupid. Încercase să se amăgească, spunându-și că fusese doar o cioară și nimic mai mult, un moment de divertisment în monotonia scrii. Iar dacă ar fi spart geamul de la fereastră, prin care apoi ar fi intrat ploaia, ar fi trebuit să se mute într-altă cameră. Așa, cel puțin, scăpase din fericire de o bătaie de cap în plus.

Totuși, dormise prost, și se trezise în mai multe rânduri privind fereastra, de unde era

convins că auzise iar acel ciocănit sinistru. Și dacă se va întâmpla să mai apară iarăși, pasărea n-avea să-i mai scape. De data asta, arma rămăsese cu piedica trasă.

Dar cioara nu mai revenise.

A doua zi de dimineață porni mai departe, spre vest — artrita chinându-l la fel de rău ca și până atunci — iar imediat după 11 se opri la o cafenea mică, unde mânca de prânz. De îndată ce-și termină sandvișul și termosul cu cafea, văzu o cioară mare și neagră venind în zbor și lăsându-se pe o sârmă de telefon la distanță de doar o jumătate de bloc de el. Judele o urmări fascinat, iar mâna în care ținea ceașca roșie a termosului îi încremeni la jumătatea drumului dintre masă și gură. Bineînțeles, nu putea fi aceeași cioară. Existau probabil milioane de ciori grase și puternice. Lumea le aparținea acum. Cu toate acestea, știa că este *aceeași* cioară; avea prezentimentul că-i fusese pronunțată osânda și că trebuia să se resemneze.

Îi pierise foamea.

Își continuase drumul.

Peste câteva zile, la ora 12.15, în Oregon, străbătând Highway 86 în direcția vest, trecu prin orașul Copperfield, fără ca măcar să arunce o privire în magazinul universal de unde-l văzuse Bobby Terry și rămăsese cu gura căscată de mirare. Arma Garand era lângă el, cu piedica trasă în continuare și cu o cutie de muniție alături. Judele hotărâse să tragă în toate ciorile care aveau să-i iasă în cale.

Așa, pur și simplu din principiu.

— Mai repede! Nu ești în stare să miști hodoroaga asta mai repede?

— Te rog să-mi dai pace, Bobby Terry. Faptul că ai dormit în post nu te îndreptățește să-ți verși necazul pe mine.

Dave Roberts se afla la volanul Willysului International care stătuse parcat în aleea de lângă magazin. Zece minute, până să apuce Bobby Terry să-l trezească pe Dave și până se îmbrăcase acesta, Scoutul moșului se și îndepărtase. Ploaia se abătea asupra lor în rafale și vizibilitatea era proastă. Bobby Terry ținea un Winchester pe genunchi, și un Colt 45 prins la centură.

Dave — care purta cizme de cowboy, jeanși și un impermeabil galben direct pe pielea goală — îi aruncă o privire.

— Dacă stai cu degetul pe trăgaciul puștii, o să faci o gaură în portieră, Bobby Terry.

— Tu ai grijă să-l prinzi din urmă, îl îndemnă Bobby Terry, apoi mormăi pentru sine: în pânțele. Trebuie să-l împușc în pânțele. În nici un caz în cap. Corect.

— Nu mai vorbi de unul singur. Numai labagiii fac așa ceva. Asta-i părerea mea.

— *Unde* o fi? întrebă Bobby Terry.

— Punem noi mâna pe el. Dacă nu cumva ai visat. Și dacă e așa, fratele meu, n-aș vrea să fiu în pielea ta.

— N-am visat. Era chiar Scoutul. Dar ce ne facem dacă o cotește?

— Unde s-o cotească? exclamă Dave. Până la Interstate nu sunt decât drumuri de legătură între ferme. Dacă pătrunde pe unul dintr-astea, după nici cincisprezece metri intră în noroi până la amortizoare, chiar dacă are tracțiune integrală. Liniștește-te, Bobby Terry.

— Nu pot, mărturisi acesta distrus. Mă tot gândesc cum mi-ar sta spânzurat de un stâlp de telegraf, uscându-mă la soare în deșert.

— Las-o baltă!... la te uită colo! îl vezi? I-am dat de urmă, pe Dumnezeuul meu!

Înainte lor, urmare a unui accident vechi de câteva luni, zăceau în ploaie un Chevy și un Buick mare și greu, blocând în întregime șoseaua cu fiarele lor ruginite, ca oasele uriașe ale unor mastodonți. În dreapta, rămăseseră întipărite urmele proaspete și adânci ale unor roți la marginea drumului.

— El este, spuse Dave. Dărele astea nu sunt mai vechi de cinci minute.

Trase de volanul mașinii și intră în șanț, ocolind locul coliziunii. După câteva hurducături zdravene, ieșiră în drum, exact pe unde trecuse Judele înaintea lor și unde se vedea limpede modelul în formă de spic lăsat de roțile Scoutului pe asfalt. Iar mașina tocmai dispărea dincolo de culmea dealului următor, la distanță de vreo trei kilometri.

— Lovi-te-ar să te lovească! strigă Dave Roberts. Acum, ori la bal, ori la spital!

Apăsă accelerația până la capăt și viteza sări la o sută de kilometri. Pe parbriz se așternuse o perdea argintie de ploaie, pe care ștergătoarele nu reușeau s-o îndepărteze cu totul. Din vârful pantei văzură Scoutul din nou, dar acum distanța se micșorase. Dave aprinse farurile cu un gest hotărât și începu să alterneze cele două faze. După câteva momente, luminile din spate ale Scoutului se aprinseră, ca răspuns.

— Foarte bine, spuse Dave. Acționăm prietenos. Îl determinăm să coboare din mașină. În nici un caz să nu faci vreun gest pripit, Bobby Terry. Dacă ne iese figura, primim câte un apartament la MGM Grand din Vegas. Dar dacă ratăm, am bulit-o. *Prin urmare, nu avem voie să greșim.* Trebuie să-l facem să coboare.

— Vai, Doamne, de ce n-o fi venit pe la Robinette? se tângui Bobby Terry, cu mâinile încleștate pe Winchester.

Dave îl bătu pe mână:

— Și nu iei cu tine nici arma aia.

— Dar...

— Ține-ți fleanca! Și bagă un zâmbet, fir-ai al naibii!

Bobby Terry începu să rânjească, ca un clown mecanic la bâlci.

— Nu ești bun de nimic, se răsti Dave. Mai bine lasă-mă pe mine. Tu rămâi în mașină.

Ajunseră în dreptul Scoutului, care se opri, cu motorul la ralanti, cu două roți pe șosea și două pe marginea moale a drumului. Dave coborî surâzând. Ținea mâinile în buzunarele impermeabilului galben. În stânga strângea patul unui Police Special de calibru 38.

Judele coborî cu grijă din Scout. Și el purta un impermeabil galben. Mergea cu grijă,

mișcându-se ca un om care poartă un obiect fragil. Artrita se dezlănțuise în el ca o haită de tigri. În stânga purta pușca Garand.

— Hei, doar n-ai de gând să tragi cu aia, nu? i se adresează prietenos tipul din Willys.

— Nu, sigur că nu, răspunse Judele, în ploaia ce continua să cadă fără încetare. Probabil că erați la Copperfield.

— Chiar așa. Pe mine mă cheamă Dave Roberts, spuse el, întinzându-i mâna dreaptă.

— Și pe mine Farris, zise Judele, întinzând, la rândul lui, mâna.

Își ridică privirea și-l văzu pe Bobby Terry revărsat din Willysul lui, ținând arma de 45 cu ambele mâini. Picături de ploaie se scurgeau de pe țeavă. Pe fața lui, albă ca varul, rămăsese încremenit rânjetul acela de maniac.

— Vai, ticălosule, murmură Judele și reuși să scape din strângerea lui Roberts, alunecoasă din cauza ploii, chiar în clipa când acesta deschisese focul prin buzunarul impermeabilului.

Glonțul pătrunse sub stomac, răsucindu-se, sfârtecând și distrugând totul în cale, și ieși prin dreapta coloanei vertebrale, lăsând o gaură de dimensiunile unei farfurioare de ceai. Garandul îi scăpă din mână și judecătorul fu împins în portiera deschisă a Scoutului.

Nici unul dintre bărbați nu remarcase ciora care se lăsase pe o sârmă de telefon, de cealaltă parte a drumului.

Dave Roberts făcu un pas înainte și se pregăti să-și termine treaba. În aceeași clipă, Bobby Terry trase prin fereastra deschisă a Willysului. Glonțul sfâșie gâtul lui Roberts. Un val de sânge se întinse pe impermeabilul galben, amestecându-se cu ploaia. Roberts se răsuci spre Bobby Terry, mișcându-și mâna fără să scoată vreun sunet, cu ochii muribunzi, căscați de mirare. Făcu doi pași șovăielnici, apoi mirarea i se stinse de pe față. O figură inertă. Căzu mort. Picăturile răpăiau pe spatele hainei lui de ploaie.

— *Căcat, ia uite ce-am făcut!* strigă Bobby Terry îngrozit.

Artrita mea a trecut, gândea Judele. Dacă aş supravieţui, aş reuşi să uimesc întreaga lume medicală. Un glonţ în pânze, asta-i cel mai bun tratament al artritei... Doamne Dumnezeule, indivizii ăştia mă pânzeau. Oare Flagg îi pusese? Probabil că da, Dumnezeu să-i ajute pe toţi ceilalţi trimişi aici de comitet...

Garandul zăcea pe jos. Se aplecă să-și ridice arma, cu sentimentul că mațele or să-i iasă din trup. Stranie senzație, și nu foarte plăcută. Nu mai conta. Puse mâna pe pușcă. Oare piedica era trasă? Da. Încercă s-o ridice. S-ar fi zis că avea o sută de kilograme.

Bobby Terry reuși în sfârșit să-și desprindă privirile de la Dave, la timp ca să-l vadă pe Jude pregătindu-se să-l împuște. Judele stătea pe asfalt. Impermeabilul lui era roșu de sânge de la piept și până la poale. Își sprijinise țeava armei de genunchi.

Bobby trase un foc, greșind ținta. Garandul făcu o imensă explozie și fragmente de sticlă înțepară obrajii lui Bobby Terry, care țipă, convins că fusese omorât. Apoi observă că jumătatea stângă a parbrizului dispăruse și înțelese că încă mai funcționa. Judele își regla cu grijă ținta, rotind Garandul pe genunchi, poate cu două grade. Bobby Terry, cu nervii la pământ, trase de trei ori, în succesiune rapidă. Primul glonț făcu o gaură în peretele lateral al cabinei. Cel de-al doilea îl lovi pe Jude deasupra ochiului drept. O armă de calibru 45 este mare și, mai ales de la o distanță atât de mică, provoacă răni uriașe și neplăcute la vedere. Sub impact, cea mai mare parte a țestei Judelui zbură și se zdrobi de mașină. Capul Judelui se lăsă pe spate și cel de-al treilea foc îl atinse pe Jude un centimetru sub buza de jos, zdrobindu-i dinții, pe care-i aspiră cu cea din urmă suflare. Bărbia și mandibula i se spulberaseră, în convulsiile morții, degetul apăsă trăgaciul Garandului, dar glonțul se pierdu undeva, spre cerul alb și ploios.

Se lăsă tăcerea.

Ploaia răpăia pe acoperișurile celor două mașini. Pe impermeabilele celor doi bărbați morți. Și acesta rămase singurul zgomot până ce, cu un croncănit aspru, ciora își luă zborul de pe sârma de telefon, ceea ce-l scoase pe Bobby Terry din starea de zăpăceală. Coborî încet din scaunul lui, strângând încă arma fumegândă în mâini.

— Am dat lovitura, rosti el rar, plin de încredere. I-am făcut curu' zob. Ai face bine să mă crezi. A fost o bătaie pe cinste. Nemaipomenită. Așa mai zic și eu. Bobby Terry l-a terminat cât ai zice pește.

Înțelese însă, cu groază crescândă, că de fapt nu făcuse zob curul Judelui.

Judele murise rezemat de Scout. Bobby Terry îl prinse acum de reverele hainei și-l ridică, holbându-se la ceea ce mai rămăsese din figura lui. De fapt, nu rămăsese, mai nimic, cu excepția nasului. Și, ca să spunem adevărul, nici acesta nu prea arăta a nas.

Omul era de necunoscut, practic ar fi putut să fie oricine.

În coșmarul lui, Bobby Terry auzi din nou cuvintele lui Flagg: *Vreau să-l trimit înapoi neatins.*

Doamne Dumnezeule, putea să fie *oricine*. S-ar fi zis că-și pusese în minte cu tot dinadinsul să facă exact pe dos față de cum poruncise Momâia Ambulantă. Două lovituri directe drept în față. Până și *dinții* se duseseră.

Și ploaia continua să răpăie.

Nu-i rămânea decât să stea pe loc. Asta era. N-avea curaj să plece spre est, dar nici să înțepenească în vest. Avea să sfârșească spânzurat de un stâlp de telegraf în pielea goală sau... poate și mai rău.

Oare *existau* și lucruri mai rele?

Atât timp cât nebunul ăla rânjitor era la putere, Bobby Terry nu se îndoia că existau. Deci, ce-i rămânea de făcut? Trecându-și mâinile prin păr și contemplând în continuare fața distrusă a Judelui, se strădui să ia o hotărâre.

Sudul. Asta era soluția. Spre sud. Acolo nu existau paznici la frontiere. Spre sud, până în Mexic, șidacă se dovedea încă prea aproape, atunci mai departe, până în Guatemala, Panama, sau, mai știi, până hăt, în Brazilia. Scăpa de toată porcăria. Nu tu est, nu tu vest, doar Bobby Terry, nevățamat și atât de departe de Momâia Ambulantă pe cât l-ar fi dus ciubotele...

Un zgomot nou în după-amiaza ploioasă.

Bobby Terry tresări și ciuli urechile.
Ploaia, da, ca o darabană pe capota mașinilor, mormăitul celor două motoare mergând la ralanti și...
Un sunet ritmat și straniu, care amintea de tocurile tocite ale unor cizme călcând grăbit pe macadamul unui drum secundar.
— O, nu, șopti Bobby Terry.
Se pregăti să se întoarcă.
Bătaia ca de ceas își grăbi ritmul. Mers rapid, tropăit, fugă, goană, *sprint*, iar când Bobby Terry reușise în fine să se întoarcă de-a binelea, era prea târziu, *acela* venea, Flagg se apropia de el ca un monstru teribil, scăpat din cel mai înfiorător film de groază făcut vreodată. Omul Întunecat avea bujori sănătoși în obraji, Ochii îi străluceau de fericire și prietenie, buzele i se lățiseră într-un rânet înfometat și vorace dezvelind dinții mari cât niște pietre de mormânt, ascuțiți ca niște colți de rechin; ținea mâinile întinse înainte, iar din păr îi curgeau pene negre și strălucitoare de cioară.
— *Nu*, încercă să pronunțe Bobby Terry, dar nu izbuti să scoată nici un sunet.
— *HEI, BOBBY TERRY, AI STRICAT TOTUL!* urlă Omul Întunecat, năpustindu-se asupra lui.
Se dovedi că *existau* și lucruri mai rele decât răstignirea.
Existau dinții.

CAPITOLUL 62

DAYNA JURGENS zăcea goală în imensul pat dublu, ascultând șuieratul continuu al apei ce țâșnea din duș, și-și privea imaginea din marea oglindă circulară din tavan, care avea exact forma și dimensiunea patului pe care-l reflecta. Se gândea că trupul unei femei arată cel mai bine când e întinsă pe spate, cu pantecele plat, cu sânii stând fără sprijin, în lipsa gravitației care să-i tragă în jos. Era 8 septembrie, ora 9.30 dimineața. Judele murise cu optsprezece ore în urmă, Bobby Terry de mult mai puțin timp — din nefericire pentru el.

Dușul continua să curgă, aparent interminabil.

"Iată un bărbat suferind de mania curățeniei", se gândi ea. "Mă întreb ce întâmplare din viața lui îl împinge să se spele timp de o jumătate de oră?"

Gândul ei se duse din nou la Jude. Cine și-ar fi închipuit una ca asta? În felul ei, era o idee a naibii de bună. Cine să-l bănuiască pe un bătrân? Ei bine, lui Flagg se pare că-i trecuse prin cap. Într-un fel sau altul a știut când și aproximativ unde. Un șir de pichete fusese organizat de-a lungul frontierei dintre Idaho și Oregon, cu ordinul de a-l ucide.

Dar, tot într-un fel sau altul, operațiunea fusese ratată. Încă de ieri seară, de pe la ora cinei, bărbații din eșalonul superior de aici, de la Las Vegas, erau galbeni la față și mergeau cu privirile în pământ. Whitney Horgan, un bucătar nemaipomenit, le pusese înaintea ceva ce semăna cu mâncarea pentru câini și atât de arsă, încât nu mai avea nici un gust. Judele era mort, dar ceva mersese strâmb în toată afacerea.

Se ridică și se apropie de fereastră, privind peste deșert. Văzu două autobuze mari, din cele folosite odinioară de liceele din Las Vegas, târându-se încet spre vest de-a lungul lui US 95 sub soarele fierbinte, spre baza aeriană de la Indian Springs, unde, aflase ea, se desfășura zilnic un curs despre avioanele cu reacție, în vest existau mai mult de zece persoane care știau să piloteze, dar, din fericire pentru Free Zone, nimeni nu avea brevet pentru aparatele lui National Guard de la Indian Springs.

Dar învățau. Da, da, învățau cu toții pe rupte.

Ce conta cel mai mult în momentul de față, legat de moartea Judelui, era faptul că aici se știa ceea ce în mod normal n-ar fi trebuit să se știe. Existau oare în Free Zone un spion de-al lor? După părerea ei, n-ar fi fost exclus; spionajul este de cele mai multe ori un joc în doi. Dar știa de la Sue Stern că decizia de a trimite spioni în vest fusese discutată doar în interiorul comitetului, și era de necrezut ca vreunul dintre cei șapte să fi fost de partea lui Flagg. În primul rând, Mother Abigail ar fi simțit de îndată ce unul dintre ei ar fi luat-o razna. Dayna nu se îndoia de asta.

Ceea ce nu lăsa decât o alternativă deloc atrăgătoare. Flagg însuși pur și simplu *știau*.

Se împlineau opt zile de când Dayna se afla în Las Vegas și, după semnele ei, părea să fie pe deplin acceptată de comunitate. Adunase până acum atâtea informații despre operațiunile care se desfășurau aici, încât i-ar fi scos din minți pe cei din Boulder. Era destul să știe numai despre programul de pregătire pentru avioanele cu reacție. Însă faptul care o speria pe ea cel mai tare era felul în care toți se îndepărtau de tine când pomeneai numele lui Flagg, felul în care se prefăceau că n-au auzit. Unii își încrucișau degetele, alții făceau o mică genuflexiune sau semnul de deochi, cu fereală. El era marele Uite-l-Nu-e.

Asta se întâmpla peste zi. Însă noaptea, dacă aveai grijă să stai liniștit în Cub Bar din Grand sau în Silver Slipper Room de la The Cashbox, azeai povești despre el, erai martor la formarea unui mit. Vorbeau toți încet, reținut, fără să se privească, trăgând câte un gât din sticle de bere. Dacă o luai ceva mai tare cu băutul, puteai să-ți pierzi controlul, ceea ce era periculos. Dayna știa că nu tot ce spuneau e adevărat, dar devenise aproape imposibil să mai distingi între broderia aurită și materialul pe care era cusută. Auzise și ea că Flagg e în stare să-și schimbe forma, că-i un vârcolac, că stărnise el însuși epidemia, că era chiar Anticristul a cărui venire este prorocită în Apocalipsă. Auzise despre răstignirea lui Hector Drogan, și cum aflase el/ că Heck se îndulcise la droguri... și cum prinsese de veste că Judele se află în drum spre ei.

În timpul discuțiilor nocturne nu i se pronunța scierodată numele, ca și cum asta ar fi echivalat cu invocarea *lui*, așa cum sunt invocate spiritele, de exemplu un djin care sălășluiește într-o sticlă. Îi spuneau Omul Întunecat. Momâia Ambulantă. Omul Înalt. Iar cei mai îndrăzneți îi ziceau luda.

Dacă știuse despre Jude, nu era normal să știe și despre ea?

Apa se opri.

"Ține-ți firea, dragă. Probabil chiar el încurajează zvonurile. Datorită lor capătă mai multă importanță. S-ar putea să aibă cu *adevărat* un spion în Free Zone — nu neapărat cineva din comitet, ci o persoană care să-i spună că Judele Farris nu-i din cei care ar fi trecut de partea Omului Întunecat."

— N-ar trebui să stai așa, fără haine pe tine, iubito. Simt că mă excit iarăși.

Se întoarse spre el, zâmbindu-i dulce și îmbietor, gândindu-se că l-ar duce la bucătărie cu cea mai mare plăcere și i-ar vârî scula aceea cu care el se mândrește atât de tare în mașina electrică de tocat carne a lui Whitney Horgan.

— Și tu de ce crezi că umblu așa?

Bărbatul își privi ceasul.

— Păi, cred că mai avem vreo patruzeci de minute.

Penisul lui începuse să se anime... "ca bagheta unui maestru divinator", observă pentru sine Dayna cu ironie.

— Păi, atunci hai, zise el apropiindu-se, dar ea îl opri, făcându-i semn spre piept. Scoate-ți chestia aia. Îmi dă fiori reci.

Lloyd Henreid își privi amuleta, o lacrimă întunecată marcată de o singură vinișoară roșie, și o scoase. O puse pe noptieră și lanțul fin scoase un sunet discret, ca un șuierat.

— Așa-i mai bine?

— Mult mai bine.

Își întinse brațele spre el. Peste o clipă, se urcase peste ea. Peste încă o clipă, se simți penetrată.

— E bine? se interesă el gâfâind. Ți place ce simți, draga mea?

— Doamne, cât de bine e, gemu ea, gândindu-se la mașina de tocat, o unealtă minunată, din email alb și oțel strălucitor.

— Cum?

— Am spus că *mă-nnebunesc!* țipă ea.

La scurt timp jucă scena orgasmului, scuturându-și cu energie șoldurile și țipând din răsputeri. Îi veni și lui rândul (împărțea patul cu Lloyd de patru zile și-i cunoștea de-acum ritmurile), iar atunci când îi simți sperma scurgându-i-se pe coapse, se întâmplă să-i alunece privirea spre noptieră.

Piatra neagră.

Vinișoara roșie.

Părea că se holbează la ea.

Avu deodată sentimentul oribil că se holba cu *adevărat* la ea, că era chiar ochiul *lui*, de pe care fusese înlăturată lentila de contact ce-i dădea un aer uman, măsurând-o glacial.

"Mă vede", gândi ea cu spaimă și deznădejde în acel moment de maximă vulnerabilitate, înainte ca rațiunea să-și reîntre în drepturi. "Mai mult: vede PRIN mine."

După aceea, după cum sperase, Lloyd îi vorbi. Și aceasta făcea parte din ritmul lui. O lua pe după umeri, fuma o țigară, contempla imaginea lor în oglinda de deasupra patului și-i povestea ce se întâmplă.

— Mă bucur că n-am fost în locul lui Bobby Terry, începu el. Nu, domnule, nici vorbă. Ți mare vroia capul bășinosului bătrân absolut nevătămat. Avea de gând să li-l expedieze celor de peste Stâncoși. Și uite ce s-a întâmplat. Idiotul ăla i-a înfipt două gloanțe de 45 în scăfârlie. De aproape. După mine, s-a ales cu ce-a meritat, dar sunt bucuros că n-am fost pe-aproape.

— Ce-a pățit?

— Nu mă întreba, iubito.

— De unde-a știut? Mă refer la ăl mare.

— Era acolo.

Simți cum o trece un fior.

— Așa, pur și simplu s-a întâmplat să fie acolo?

— Mda. Se întâmplă să apară oriunde sunt necazuri. Isuse Cristoase, când mi-aduc aminte ce i-a făcut lui Eric Strellerton, avocatul ăla șmecher, cu care eu și Trashy am mers la L.A....

— Ce i-a făcut?

Multă vreme crezu că n-o să-i răspundă. De obicei reușea să-l împingă cu blândețe în direcția dorită punându-i o scrie de întrebări, gingaș și politico, făcându-l să se simtă (folosind expresia micuței ei surori, pe care n-avea s-o se întâmplă) ca Regele Rahat de pe Muntele Găinașului. Dar de astă dată crezu că mersese prea departe, până ce, într-un târziu, Lloyd îi vorbi cu o voce stranie, gâtuită:

— Doar s-a *uitat* la el. Eric îi dădea înainte cu prostiile lui, cum de-abia aștepta el să vadă operațiunea de la Vegas pusă pe picioare... că trebuie să facem asta, că trebuie să facem aia. Bietul Trash — știi, nici el nu e chiar întreg la minte — se uita la el ca la un actor de televiziune sau așa ceva. Eric se plimba încolo și-ncoace de parcă s-ar fi aflat în fața unui juriu și-și impusese punctul de vedere. Atunci *e/* i-a zis, cu mare blândețe: "Eric." Exact așa. Și Eric s-a uitat în ochii lui. Eu nu mi-am dat seama ce se întâmplă. Dar Eric se tot uita fix la el. Să fi trecut chiar cinci minute. În acest timp, ochii i se tot căscau.... după care a început să facă spume la gură... apoi să chicotească... și *e/* râdea împreună cu Eric, ceea ce m-a speriat. Când râde Flagg, te trec toate spaimile. Eric a continuat să chicotească, iar *e/* ne-a zis: "Când vă întoarceți, îl lăsați în Mojave." Ceea ce am și făcut. Cred că Eric mai bântuie și acum prin deșert. S-a uitat la Eric vreme de cinci minute și ăla a înnebunit.

Trase lung din țigară, apoi o stinse.

— Dar de ce vorbim noi despre asemenea lucruri neplăcute?

— Nu știu... cum mai merge treaba la Indian Springs?

Lloyd se luminează la față. Proiectul de la Indian Springs era copilul lui.

— Bine. Foarte bine. Vom avea trei oameni brevetați să zboare pe avioanele Skyhawk până

la 1 octombrie, ba poate chiar mai devreme. Hank Rawson se descurcă nemaipomenit. Iar Trashcan Man e un adevărat geniu. Există și lucruri la care nu se prea pricepe, dar când vine vorba de armament, nu-l întrece nimeni.

Dayna îl întâlnise pe Trashcan Man în două rânduri și de fiecare dată o trecuseră fiori reci când ochii lui stranii, tulburi, se opreau asupra ei, și ușurare când privirile lui treceau mai departe. Era limpede că mulți dintre bărbații adunați acolo — Lloyd, Hank Rawson, Ronnie Sykes, Rat-Man — îl considerau un soi de mascotă a lor. Unul din brațele lui era o masă oribilă de țesut care abia se vindecase și, gândindu-se la asta, Dayna își aminti de ceva cu totul ieșit din comun ce se întâmplase cu două seri în urmă. Hank Rawson le vorbea. Acesta vârase o țigară în gură, aprinsese chibritul, dar îl ținu așa, fără să-și aprindă și țigara până ce termină ce avea de zis. Dayna observase cum privirile lui Trashcan Man se fixaseră asupra flăcării și cum respirația lui părea să se fi oprit. Ca și cum întreaga lui ființă s-ar fi concentrat asupra minusculei flăcări. Asta o ducea eu gândul la un om flămând la vederea unei mese copioase. Pe urmă Hank stinsese chibritul aruncându-l în scrumieră. Momentul luase sfârșit.

— Chiar se pricepe la arme? se interesă ea.

— Extraordinar. Aparatele Skyhawk pot fi armate, sub aripi, cu rachete sol-aer. Shrike. Ce nume caraghioase mai aveau și porcăriile astea, nu? Nimeni nu reușea să înțeleagă cum mă-sa ar trebui montate chestiile alea pe avion. Nimeni nu știa cum se armează și cum se asigură. Doamne, ara avut nevoie aproape de o zi doar ca să le dăm jos de pe rastelele unde sunt depozitate. Atunci Hank a zis: "Ce-ar fi să-l chemăm pe Trashy când se întoarce, poate are el vreo idee."

— Când se întoarce?

— Ei, Trash e un tip așa, mai ciudat. E la Vegas de aproape o săptămână, dar va porni la drum curând.

— Încotro se duce?

— În deșert. Ia un Land Rover și pleacă la drum. E un tip tare ciudat, te rog să mă crezi. În felul lui, Trash e aproape la fel de trăsnit ca și cel mare în persoană. La vest de Las Vegas se întinde deșertul, un pustiu uitat de lume. Nu trebuie să-mi spui cum e acolo. Am fost închis în vest, într-o gură de iad la care-i zicea Brownsville Station. Nu prea-mi dau seama cum rezistă el acolo. Caută jucării noi, și de fiecare dată aduce câteva. Cam la o săptămână după ce el și eu mine ne-am întors de la L.A., a adus un vraf de mitraliere de-ale armatei cu ochire prin laser — mitraliere fără greș, cum le zice Hank. De data asta e vorba de mine Teller, mine de contact, mine cu schije și de o canistră cu Parathion. Trash zice că a descoperit un depozit întreg cu Parathion. Și suficient defoliant ca întreaga suprafață a statului Colorado să rămână cheală ca un ou.

— Unde le găsește?

— Peste tot, îi răspunse Lloyd simplu. Le adulează, iubito. De fapt, nu-i deloc ciudat. Cea mai mare parte din vestul Nevadei și întreg estul Californiei au fost teritoriu federal. Acolo își testau jucăriile, de la cele mai simple până la bomba atomică. Într-o bună zi o să apară târând după el și așa ceva.

Râse, dar Dayna simți cum o ia cu frig.

— Și gripa a pornit tot de pe undeva de aici. Aș fi în stare să pun pariu. Poate tot el va descoperi și locul acbsta. Cum îți zic, pur și simplu adulează asemenea lucruri. Al mare zice că trebuie să-l lași să-și vadă de ale lui, ceea ce se și întâmplă. Știi care este jucăria lui favorită în momentul de față?

— Nu, răspunse Dayna.

Nu era chiar foarte sigură că dorea să afle.... dar oare nu de asta se afla aici?

— Aruncătoare de flăcări motorizate.

— Ce mai sunt și astea?

— Are cinci bucăți la Indian Springs, alinate ca niște mașini de curse de Formula 1, râse Lloyd. Au fost folosite în Vietnam. Pifanii le porecliseră Zippo. Sunt pline cu napalm. Trash le iubește la nebunie.

— Foarte frumos, murmură ea.

— În orice caz, când Trash s-a întors ultima oară, l-am dus la Springs. A fredonat și a mormăit pe lângă Shrikeurile alea, le-a armat și le-a montat în vreo șase ore. Poți să crezi una ca asta? Pe tehnicienii din Air Force îi pregăteau nu știu câți ani pentru chestii de genul ăsta. Dar ăia nu se compară cu Trash, vezi bine. El e un geniu, nici mai mult, nici mai puțin.

"Adică un savant idiot, vrei să spui. Pun pariu că știi și de unde s-a ales cu arsurile alea."

Lloyd își privi ceasul și se dădu jos din pat.

— Apropo de Indian Springs, trebuie să plec într-acolo. Nu mi-a mai rămas timp decât să mai fac un duș. Intri și tu cu mine?

— De data asta, nu.

Dayna începu să se îmbrace doar după ce auzi dușul curgând. Până acum reușise de fiecare dată să se îmbrace și să se dezbrace fără ca el să se afle în cameră și intenționa să facă la fel și pe viitor.

Își prinse de braț cuțitul cu arc, a cărui lamă lungă de douăzeci și cinci de centimetri stătea închisă. La o mișcare bruscă din încheietură, arma se declanșa și se putea folosi de ea.

Este bine ca o fată să aibă anumite secrete, gândi ea în timp ce-și trăgea bluza.

Dayna lucra după-amiezele cu o echipă de întreținere a luminii de pe străzi. Ceea ce aveau de făcut era să testeze becurile cu un dispozitiv simplu și să le înlocuiască pe cele arse ori sparte de vandali, în zilele când Las Vegas fusese prins în ghearele gripei. Echipa era alcătuită din patru persoane și avea la dispoziție un camion cu elevator, trecând de pe o stradă pe alta, oprindu-se la fiecare stâlp.

Pe la sfârșitul după-amiezei, sus, în elevator, Dayna îndepărta apărătoarea de plexiglas de

pe o lampă și cugeta în acest timp cât de mult îi place echipa, dar mai ales Jenny Engstrom, fostă dansatoare într-un club de noapte, aprigă și frumoasă, care acum se afla la comenzile elevatorului. Era genul de fată pe care Dayna și-ar fi dorit-o de prietenă, dar o deruta faptul că Jenny se afla aici, de partea Omului Întunecat. O deruta atât de tare, încât nu îndrăznea să-i ceară vreo explicație.

Și ceilalți erau de treabă. După părerea ei, aici erau mai mulți proști decât în Free Zone, dar nu-l văzuse pe nici unul să aibă colți lungi sau să se transforme în liliac la răsăritul lunii. Și-apoi, munceau zdravăn, spre deosebire de cei din Boulder. În Free Zone zăreai oameni lenevind prin parcuri la orice oră din zi, ba erau unii care lungeau pauza de masă de la 12 până pe la 2. Aici nu se întâmplau asemenea lucruri. *Toată lumea* muncea, de la 8 dimineața până la 5 după-amiaza, fie la Indian Springs, fie în echipele de întreținere de aici, din oraș. Începuse școala. Existau vreo douăzeci de copii, începând de la patru ani (Daniel McCarthy, sau Dinny, răsfățat de tot orașul) până la cincisprezece. Găsiseră două persoane care aveau certificate de predare, și cursurile se țineau cinci zile pe săptămână. Lloyd, care părăsise școala după ce repetase penultima clasă de trei ori, era foarte mândru de asta. Farmaciile erau deschise și nepăzite. Oamenii intrau și ieșeau mereu din ele... dar nu luau aspirină sau Gelusil. Problema drogurilor nici nu se punea. Știau ce pățise Hector Drogan și care era pedeapsa pentru acest viciu. Nici indivizi cu nasul pe sus nu întâlneau. Se purtau cu toții prietenos și cinstit. Nu era înțelept să bei nimic mai tare decât bere la sticlă.

Germania în 1938, îi trecu ei prin minte. Naziști? Vai, sunt niște oameni încântători. Foarte buni atleți. Nu intră în cluburile de noapte, alea sunt pentru turiști. Cu ce se ocupă? Fac ceasuri.

Oare era o comparație cinstită? se întreba Dayna cu neliniște, gândindu-se la Jenny Engstrom, pe care o plăcea atât de mult. N-avea cum să știe... dar poate că era cinstită.

Încercă becul montat în interiorul lămpii. Era ars. Îl demontă, îl așează cu grijă între genunchi și scoase ultimul bec bun. Foarte bine, era aproape de sfârșitul zilei. Se făcuse... Se uită în jos și încremeni.

Oamenii aduși cu autobuzul de la Indian Springs se îndreptau acum spre case. Toată lumea privea în sus ca întotdeauna când acolo, sus, se întâmpla ceva demn de interes. Sindromul circului la care asisti gratis.

Fața aceea lătărcață, zâmbitoare, mirată, care-o privea.

"Doamne Isuse Cristoase din Ceruri, nu cumva este Tom Cullen?"

O picătură de transpirație sărată și usturătoare îi intră în ochi, tulburându-i vederea. Când reuși să se șteargă, fața dispăruse. Oamenii coborâți din autobuz străbătuseră deja jumătate din stradă, legănându-și sufertașele cu mâncarea de prânz, discutând și glumind. Dayna îl cercetă pe cel care crezuse că ar fi Tom, însă de la spate era foarte greu de zis...

"Tom? Ar fi putut să-l trimită pe Tom?"

Desigur că nu. Asta suna atât de nebunește, încât ar fi fost...

"Aproape rațional."

Însă ei tot nu-i venea să creadă.

— Hei, Jurgens! o strigă Jenny cu putere. Nu cumva ai adormit, sau îți dai ochii peste cap?

Dayna se aplecă peste mica balustradă a coșului în care se afla, privi în jos, spre Jenny, și-i făcu semn cu degetul mijlociu. Jenny izbucni în râs. Dayna se întoarse la treaba ei, se apucă să monteze becul și, când reuși să-l fixeze la locul lui, se încheia și ziua de lucru. Pe drumul de întoarcere, rămase tăcută... atât de tăcută, încât trezi curiozitatea lui Jenny.

— Probabil nu am nimic de zis, de aceea tac, îi răspunsese Dayna cu o umbră de zâmbet.

"Nu e posibil să fi fost chiar Tom. Și totuși?"

— Trezește-te! Trezește-te! Fir-ai să fii, trezește-te, putoare!

Ieși la suprafață din somnul obscur când un șut o nimeri în șale, aruncând-o pe podea din patul mare și rotund. Se trezi de îndată, clipind des și încercând să se dezmeticească.

Lloyd se afla acolo, măsurând-o cu mânie și răceală. Whitney Horgan. Ken DeMott. Ace High. Jenny. Figura de obicei deschisă a lui Jenny era și ea distantă și impenetrabilă.

— Jen?...

Nici un răspuns. Dayna se ridică în genunchi, fără să-i pese de goliciunea ei, dar pe deplin conștientă de cercul de fețe glaciare din jurul ei. Expresia lui Lloyd lăsa să se ghicească faptul că fusese trădat și descoperise această trădare.

"Visez, oare?"

— Îmbracă-te odată, *căte*a mincinoasă, spioană ce ești!

Okay, deci nu era vis. Avu o senzație de teribilă spaimă în stomac, deși totul părea să fi fost dinainte stabilit. Știau despre Jude, acum aflaseră adevărul și despre ea. *E!* le zisesese. Aruncă o privire spre ceasul de pe noptieră. Era 3.45 dimineața. Ora Poliției Secrete, îi trecu prin minte.

— Unde este? întrebă ea.

— Prin preajmă, îi răspunse Lloyd sumbru. Obrajii lui erau palizi și strălucitori, iar amuleta i se vedea în deschizătura cămașii. Ai să regreți curând că este pe aproape.

— Lloyd?

— Ce vrei?

— Ți-am dat o boală venerică, Lloyd. Sper să-ți putrezească.

O lovi cu piciorul chiar sub osul pieptului, răsturnând-o pe spate.

— Sper să-ți putrezească, Lloyd.

— Taci din gură și îmbracă-te.

— Ieșiți de aici. Nu mă îmbrac de față cu nici un bărbat.

Lloyd o izbi iarăși, de astă dată în bicepsul brațului drept. În pofida durerii îngrozitoare, nu tipă, doar colțurile buzelor se lăsară, tremurând, în jos.

— Ai intrat cu fundul în apă rece, Lloyd? Te culcai cu Mata Hari?

Rânji spre el, cu lacrimi de durere în ochi.

— Haide, haide, Lloyd, interveni Whitney Horgan. Văzuse licărul ucigaș din ochii lui Lloyd și se apropie în grabă, punându-și mâna pe brațul tânărului. Noi ne ducem în salon. Jenny rămâne aici și o supraveghează în timp ce se îmbracă.

— Și dacă se decide să sară pe fereastră?

— Nu va avea prilejul, îi asigură Jenny.

Figura ei era ca de piatră și Dayna observă abia acum că purta un revolver la șold.

— N-ar putea, oricum, spuse Ace High. Ferestrele de la nivelul ăsta de sus sunt doar de formă, n-ai știut? Celor care pierd din gros la jocurile de noroc le vine nu o dată cheful să facă un plonjon de la mare înălțime, ceea ce înseamnă o proastă publicitate pentru hotel. Prin urmare, nu se deschid. În ochii lui Ace se putea citi o urmă de compasiune. Cât despre tine, iubito, continuă el, tu ai pierdut chiar totul.

— Hai, Lloyd, repetă Whitney, dacă nu ieși imediat de aici, ai să faci un gest pe care mai târziu ai să-l regreti, o să-i dai una la cap sau cine mai știe ce.

— Bine. Se apropiară împreună de ușă, iar Lloyd se uită în urmă, peste umăr. Va avea el grijă de tine, cățea!

— Ai fost cel mai amărât iubit din viața mea, Lloyd, îi replică ea dulce.

Încercă să se repeadă la ea, însă Whitney și Ken DeMott îl ținură și-l scoaseră afară. Ușile duble se închiseră în urma lor cu un zgomot ușor.

— Îmbracă-te, Dayna, o îndemnă Jenny.

Dayna se ridică, frecându-se încă la locul de pe brațul ei unde urma loviturii începuse să se coloreze în purpurii.

— Tare vă mai place vouă ce se întâmplă, zise ea. De asta aveți nevoie? De oameni ca Lloyd Henreid?

— Tu te-ai culcat cu el, nu eu. Pe figura ei se citea pentru prima oară o emoție: enervare și reproș. Dar tu crezi că e frumos să vii aici ca să spionezi? Îți meriți soarta pe care o s-o ai. Și, crede-mă, sor-mea, n-ai să poți duce cât o să primești.

— M-am culcat cu el dintr-un anumit motiv, zise Dayna, trăgându-și chiloții pe ea. Și am spionat tot dintr-un anumit motiv.

— Ai face bine să-ți ții gura!

Dayna se întoarse și o privi ținută pe Jenny.

— Care-i părerea ta despre ce se întâmplă aici, fato? De ce crezi că se antrenează bărbații pe reactoarele alea de la Indian Springs? Și ai impresia că Flagg vrea să-i câștige iubitei o păpușă Kewpie la bălci cu rachetele Shrike?

Jenny își strânse buzele și spuse:

— Asta nu-i treaba mea.

— Și dacă avioanele vor traversa la primăvară Munții Stâncoși ca să distrugă cu rachetele orice urmă de viață de acolo? Nici asta nu e treaba ta, nu?

— Sper că așa vor face. El ne-a spus că este care pe care, noi sau voi. Și eu îl cred.

— Și Hitler a fost crezut. Dar de fapt nu-l crezi, pur și simplu ți-e frică de el de mori.

— Îmbracă-te, Dayna.

Dayna își trase pantalonii, își încheie nasturele și-și trase fermoarul. Apoi își duse mâinile la gură.

— Cred... vai, îmi vine să vărs... Doamne!

Apucându-și în fugă bluza cu mâneci lungi, Dayna se răsuci și o zbughi în baie, încuind ușa în urmă. Icnii de mai multe ori, puternic.

— Deschide ușa, Dayna! Deschide, altfel trag în broască și-o deschid eu!

— Mi-e rău...

Gemu și icni iarăși. Ridicându-se pe vârfuri, pipăi deasupra dulapului cu medicamente, mulțumind lui Dumnezeu că-și lăsase aici cuțitul și rugându-se să-i mai fie îngăduite doar douăzeci de secunde...

Găsi dispozitivul. Îl prinse de braț. Acum se auzeau și alte voci în dormitor.

Cu mâna stângă răsuci robinetul, lăsând apa să curgă în chiuvetă.

— Doar o clipă, mi-e rău, ce naiba!

Dar nu erau dispuși să-i mai acorde nici un răgaz. Cineva se împinse cu umărul în ușă, care se clătină în balamale. Dayna fixă cuțitul în dispozitiv. Stătea lipit de brațul ei ca o săgeată ucigătoare. Mișcându-se cu o viteză disperată, își trase bluza și-și încheie mânecile. Se stropi la gură cu apă și trase apa la toaletă.

Încă o lovitură în ușă. Dayna răsuci butonul și în încăpere se năpustiră Lloyd, aruncând priviri fioroase în jur, Jenny, stând cu pistolul scos, în spatele lui Ken DeMott și Ace High.

— Am borât, le aruncă Dayna calm. Păcat că n-ați fost și voi de față, hm?

Lloyd o prinse de umăr și o împinse în dormitor.

— Ar trebui să-ți frâng gâtul, putoare ce ești.

— Aduceți-vă aminte de vocea stăpânului. Își încheie nasturii bluzei, măsurându-i cu ochi scânteietori. El e zeul tuturor cotarlelor de aici, nu? Sunteți ai lui și trebuie să-l pupați în cur.

— N-ar fi rău să-ți ții gura, o povățui Whitney cu asprime. Altfel îți înrăutățești și mai mult situația.

O măsură pe Jenny, incapabilă să înțeleagă cum de fata aceea zămbitoare și deschisă se transformase acum într-o înfricoșătoare ființă a nopții.

— Nu vă dați seama că se pregătește să ia totul de la capăt? Îi interogă ea cu disperare. Omorurile, împușcăturile... *epidemia!*

— El este cel mai mare și mai puternic, răspunse Whitney cu o blândețe curioasă. Are să vă steargă de pe fața pământului.

— Gata cu discuțiile, interveni Lloyd. Să mergem.

Se pregătiră s-o prindă de brațe, dar ea se trase într-o parte, încrucișându-și brațele la piept și clătinând din cap.

— Merg și singură.

În cazino nu se aflau decât câțiva bărbați înarmați, stând în picioare sau așezați pe lângă uși. Când ușile liftului se deschiseră și grupul în care se aflau Lloyd și Dayna păși afară, lăsară impresia că au de contemplat lucruri foarte interesante pe pereți, pe tavan și la mesele goale de joc.

Dayna fu împinsă spre ușa de la capătul șirului de ghișee de schimb. Lloyd o deschise cu o cheiță și intrară. Trecură în grabă printr-o zonă ce aducea cu o bancă: erau acolo mașini de socotit, coșuri de gunoi pline cu rulouri de hârtie, cutii cu benzi de cauciuc și clame. Monitoare de computer cu ecrane cenușii, stinse. Sertare deschise, pline cu bani. Din unele se revărsau pe podea bancnote de cincizeci și de o sută de dolari.

Apoi Whitney deschise încă o ușă și Dayna fu condusă de-a lungul unui culoar acoperit cu mochetă spre un birou de recepție gol. Decorat cu gust. Birou alb, cu formă mai puțin obișnuită, pentru o secretară cochetă, care murise, tușind și scuipând ghemotoace de flegmă verde, acum vreo câteva luni. Pe perete, un tablou, s-ar fi zis o reproducere după Klee. Un covor moale de lână, maro-deschis. Anticamera spre sediul puterii.

Frica i se strecură ca apa rece în toate ungherele trupului, făcând-o să se simtă crispată și stângace. Lloyd se aplecă peste birou și apăsă un buton. Dayna constată că bărbatul transpirase puțin.

— Am adus-o, R.F.

Un val de râs isteric i se adună în piept și în cele din urmă nu reuși să-l stăvilească — asta și din cauză că nu-i mai păsa.

— R.F.! R.F.! Mi se pare *cea mai bună poantă!* Sunt gata, aștept semnalul tău, CB.!

Izbucni într-un șir de hohote; pe neașteptate, Jenny o pălmui.

— Tacă-ți gura! Ţuieră ea. Nu-ți dai seama ce te așteaptă.

— Ba da, răspunse Dayna, privind-o. Tu și ceilalți nu vă dați seama.

Din interfon se auzi o voce caldă, plăcută și veselă.

— Prea bine, Lloyd, îți mulțumesc. Te rog s-o trimiți înăuntru.

— Singură?

— Desigur.

Înainte de întreruperea legăturii, se mai auzi un chicotit binevoitor. Dayna simți cum i se usucă gura la auzul aceluia râs.

Lloyd se întoarse către ea. Pe frunte îi apăruseră între timp broboane mari de transpirație, care se scurgeau ca niște lacrimi pe obraji slabi.

— L-ai auzit. Intră.

Își încrucișă brațele sub sâni, cuțitul rămânând în partea interioară.

— Să presupunem că refuz.

— Te-aș târî înăuntru.

— Uită-te la tine, Lloyd. Ești atât de speriat, încât n-ai putea să împingi înăuntru nici măcar un pui de câțel. Îi privi pe ceilalți. Toți sunteți speriați. Tu, Jenny, arăți de parcă ai fi făcut pe tine. Asta nu-ți prieste la ten, draga mea. Și *nici* la chiloți.

— Potolește-te, ticăloasă prefăcută ce ești, șopti Jenny.

— Mie nu mi-a fost niciodată teamă în Free Zone, spuse Dayna. Mă simțeam bine acolo. Am venit încoace tocmai pentru că doream ca acel sentiment de bunăstare să nu dispară. N-a fost un gest politic, ci doar ce v-am zis. Ar trebui să vă mai gândiți. Poate că frica este unicul lucru pe care el vi-l poate oferi.

— Madam, i se adresă Whitney pe ton de scuză, mi-ar face plăcere să ascult și restul predicii, dar omul așteaptă. Regret, dar fie că spui amin și intri singură pe ușa aceea, fie voi fi silit eu să te împing înăuntru. După ce intri, n-ai decât să-i spui lui toată povestea... bineînțeles, dacă o să mai fii în stare să vorbești. Până atunci însă, noi răspundem de tine.

"Ciudat este că părerea lui de rău pare absolut sinceră", gândi ea. "Păcat că și teama este la fel de autentică."

— Nu va fi nevoie de asta.

Făcu un efort să se pună în mișcare, apoi totul păru mai simplu. Mergea la moarte, de asta nu se îndoia. Dacă așa-i era dat, nu se putea împotrivi. Avea cuțitul. Ca să-l atace, dacă i se oferea prilejul, și pentru ea însăși, dacă ar fi fost nevoie.

Gândi astfel: "Mă cheamă Dayna Roberta Jurgens și mi-e teamă, dar asta nu mi se întâmplă pentru prima oară. Tot ceea ce poate să-mi ia este un lucru la care va trebui oricum să renunț la un moment dat — adică viața mea. Nu-i voi permite să mă calce în picioare. Nu-i voi permite să mă umilească, pe cât voi fi în stare. Aș vrea să mor cu fruntea sus... și voi obține ceea ce doresc."

Răsuci butonul și pătrunse în birou... găsimdu-se față în față cu Randall Flagg.

Încăperea era mare și în cea mai mare parte goală. Biroul fusese împins la peretele cel mai îndepărtat, cu scaunul turnant îndărătul lui. Tablourile fuseseră acoperite, iar luminile stinse. Pe o latură a biroului fusese trasă o draperie, dezvelind un perete în întregime din sticlă, cu vedere spre deșert. Dayna gândi că nu văzuse niciodată în viața ei o priveliște atât de sterilă și respingătoare. De undeva, de sus, lumina o lună mică și aproape plină, ca o monedă foarte lustruită din argint.

În fața ferestrei stătea un bărbat, privind afară.

Continuă să contemple priveliștea încă multă vreme după intrarea ei, întorcându-i spatele cu indiferență. Apoi se întoarse. De cât timp are nevoie un bărbat pentru o asemenea mișcare? De două sau trei secunde, maximum. Daynei i se păru ca gestul Omului Întunecat durează o veșnicie, dezvăluindu-i-se încet, încet, la fel ca luna pe care o contemplase până atunci. Se simți ca un copil, căruia amestecul de teamă extremă și curiozitate înspăimântătoare îi răpește

graiul. Era prinsă cu totul în mrejele, în *vraja* lui, și era convinsă că atunci când se va întoarce spre ea cu totul, peste o veșnicie, se va afla față-n-față cu visul ei: un călugăr în sutană gotică, sub care nu se adăpostește decât întunericul. Negativul unui om, fără față. Avea să-l vadă, pentru ca apoi să-și piardă mințile.

Apoi bărbatul îi ieși în întâmpinare, zâmbindu-i cald și, șocant, primul ei gând a fost: *Ca să vezi, e chiar de vârsta mea!*

Părul lui Randy Flagg era întunecat și ciufulit. Fața lui îi păru chipeșă și rumenă, ca și cum ar fi petrecut mult timp în bătaia vântului de deșert. Trăsăturile lui erau mobile și sensibile, iar ochii îi jucau veseli, ca ai unui copil CG tăinuiește o imensă și minunată surpriză.

— Dayna! Bună!

— S-s-s-salut.

Îi era imposibil să rostească și alt cuvânt. Își imaginase că e pregătită pentru orice, dar la așa ceva nu se așteptase. Minte ei, amețită, o părăsise. Bărbatul zâmbi, văzându-i încurcătura, apoi întinse brațele spre ea într-un gest de scuză. Purta o cămașă în carouri, decolorată, cu gulerul ros, jeanși cu ținte și o pereche foarte veche de cizme de cowboy, cu tocurile tocite.

— Ce te așteptai să vezi? Un vampir? Zâmbetul se lăți pe toată fața, obligând-o astfel să-i răspundă și ea tot cu un zâmbet. Unul care te belește de viu? Ce ți-or fi *povestit* despre mine?

— Le este teamă, spuse ea. Lloyd... transpiră ca un porc.

Zâmbetul lui cerea în continuare să i se răspundă tot cu zâmbet și trebui să-și adune întreaga voință ca să-i refuze această favoare. Fusesse dată jos din pat cu lovituri de picior la ordinele lui. Adusă aici ca să... ce? Să mărturisească? Să spună tot ce știa despre Free Zone? Se îndoia să mai fie lucruri pe care el să nu le știe.

— Lloyd, spuse Flagg, râzând cu milă. Lloyd a trecut printr-o experiență amară la Phoenix, când bănuia gripa. Nu-i place să vorbească despre asta. Eu l-am salvat de la moarte și — zâmbetul lui deveni dezarmant — și de o soartă mai rea decât moartea, sau cel puțin asta e părerea generală. El m-a asociat cu această experiență, deși nu eu îl pusesem în situația respectivă. Mă crezi?

Ea confirmă cu un gest lent din cap. Îl credea cu adevărat și se surprinse gândindu-se dacă "experiența amară de la Phoenix" avea cumva vreo legătură cu faptul că Lloyd făcea mereu dușuri. Se mai surprinse nutriend un sentiment de care nu s-ar fi crezut niciodată capabilă față de Lloyd Henreid: milă.

— Stai jos. Chiar jos, draga mea.

Se uită nedumerită în jur.

— Pe podea. Se stă foarte bine pe podea. Trebuie să vorbim deschis, cu cărțile pe față. Mincinoșii stau în scaune, prin urmare ne vom feri să procedăm ca ei. Vom sta așa cum stau prietenii la un foc de tabără. Stai jos, fată.

Ochii lui scânteiau de o veselie reținută, părea gata să izbucnească în hohote de râs, dar se stăpânea. Se așeză încrucișându-și picioarele, apoi se uită la ea în sus, rugător, ca și cum ar fi vrut să-i zică: *Doar n-ai de gând să mă lași să stau singur pe podeaua acestui birou ridicol, nu?*

Ezită un moment, apoi se așeză și ea. Își încrucișă picioarele și-și sprijini ușor brațele de genunchi. Simțea greutatea reconfortantă a cuțitului prins în dispozitivul lui cu arc.

— Ai fost trimisă ca să ne spionezi, dragă, începu el. Ți se pare o descriere corectă a situației?

— Da.

N-ar fi avut nici un rost să încerce să nege.

— Și știi ce li se întâmplă de obicei spionilor la vreme de război?

— Da.

Zâmbetul lui se luminează ca soarele.

— Nu-i un mare noroc că nu suntem în război, noi și ai tăi?

Îl privi, absolut surprinsă.

— Dar nu suntem în război, după cum știi, repetă el cu sinceritate și calm.

— Dar... tu...

O mie de gânduri confuze i se învâlmășeau în minte. Indian Springs. Rachetele Shrikes. Trashcan Man cu defoliantul și cu Zippourile lui. Felul cum conversația lua mereu o nouă direcție atunci când numele — sau existența — acestui bărbat erau pomenite. Și avocatul, Eric Strellerton. Bântuind prin deșertul Mojave cu mințile rătăcite.

A fost suficient să se uite la el.

— Am atacat eu cumva așa-zisa voastră Free Zone? Am făcut eu vreun gest de agresiune împotriva voastră?

— Nu... dar...

— Dar voi ne-ați atacat?

— Desigur că nu!

— Nu. Și nici nu avem planuri în acest sens. Privește!

Își ridică deodată brațul drept, îndoindu-l totodată și alcătuind astfel un soi de tub. Privind prin el, dincolo de peretele-fereastră, se vedea deșertul.

— Marele Deșert Vestic! strigă el. Marele Pișat! Nevada! Arizona! New Mexico! California! Mici grupuri de oameni de-ai mei se află în Washington, în zona Seattle și în Portland, Oregon. Alții în Idaho și în New Mexico. Suntem cu mult prea risipiți ca măcar să ne treacă prin minte să facem un recensământ mai devreme de un an de aici înainte. Suntem cu mult mai vulnerabili decât voi. Free Zone este ca un stup, o comună extrem de bine organizată. Noi nu suntem decât o confederație, cu mine în frunte. Există suficient spațiu pentru ambele tabere. Va fi spațiu suficient și în 2190. Și asta dacă ne vor trăi copiii, ceea ce aici nu vom afla decât peste încă cel puțin cinci luni. Dar dacă rămân în viață și omenirea va continua să existe, să-i lăsăm pe buncii noștri să-și rezolve ei singuri socotelile, în cazul unui conflict. Sau pe buncii lor. *Dar noi pentru ce Dumnezeu să ne batem?*

— Pentru nimic, murmură ea.

Era buimăcită, cu gâtleejul iască și simțea ceva... oare nu cumva era un fir de *speranță*! Se uita în ochii lui. Părea că nu poate să-și dezlipească privirile de ochii lui și nici nu avea dorința s-o facă. Nu-și pierdea mințile. El nu avea intenția s-o facă să-și piardă mințile. El era... o persoană extrem de rezonabilă.

— Nu există rațiuni economice pentru care să ne luptăm, și nici tehnologice. Politicile noastre sunt puțin diferite, dar asta e ceva cu totul mărunț, având în vedere că între noi se înalță Munții Stâncoși...

"Mă hipnotizează."

Cu un efort uriaș își desprinsese ochii dintr-ai lui, privind peste umărul lui, luna. Zâmbetul lui Flagg păli ușor și o umbră de iritare păru să-i întunece trăsăturile. Sau doar i se păruse? Când se întoarse spre el (mai prudent de această dată), Flagg îi zâmbea din nou cu blândețe.

— Ai pus să fie omorât Judele, îi spuse ea cu duritate. Acum vrei ceva de la mine și după ce vei obține ceea ce dorești, ai să poruncești și moartea mea.

O privi și-i explică răbdător:

— Am organizat pichete de-a lungul întregii frontiere dintre Idaho și Oregon pentru Judele Farris, asta-i adevărat. Dar nu ca să-l omoare. Primiseră ordin să mi-l aducă. Până ieri am stat la Portland. Am vrut să vorbesc cu el, draga mea, așa cum stau de vorbă cu tine: calm, rațional și măsurat. Doi dintre oamenii mei l-au văzut trecând prin Copperfield, Oregon. A început să tragă, rânindu-l mortal pe unul dintre ei și omorându-l pe loc pe celălalt. Cel rânit a reușit să-l ucidă pe Jude înainte de a muri, la rândul lui. Îmi pare rău de felul cum s-a soldat această întâmplare. Mult mai rău decât îți poți tu închipui.

Ochii lui se întunecară și ea îl crezu... dar probabil că nu în felul în care *ar fi dorit* el să creadă. Și simți din nou valul acela de răceală.

— Pe aici circulă cu totul altă versiune.

— Poți să-i crezi pe ei sau pe mine, dragă. Dar nu uita că eu dau ordinele.

Avea multă... foarte multă putere de persuasiune. Ai fi zis că e cu totul nevinovat... ceea ce nu prea corespondea adevărului, nu? Sentimentul acela provenea din simplul fapt că era un bărbat... sau ceva care *arăta* ca un bărbat. Ușurarea pe care i-o transmitea acest fapt simplu putea s-o prostească. El era o prezență plăcută și avea știința politicianului de a-ți dărâma cele mai bune argumente... dar făcea toate acestea într-un mod care ei i se părea extrem de neliniștitor.

— Dacă nu te gândești la război, atunci ce-i cu toate avioanele și pregătirile de la Indian Springs?

— Măsuri de apărare, răspunse el prompt. Întreprindem acțiuni similare la Searles Lake, în California, și la Edwards Air Force Base. Mai există un grup și la reactorul atomic de la Yakima Ridge din Washington. Oamenii voștri vor proceda la fel... dacă n-au și început.

Dayna clătină încet din cap.

— Când am plecat eu din Free Zone, încă mai încercau să pună pe picioare sistemul de energic electrică.

— Iar eu le-aș trimite bucuros doi sau trei tehnicieni, numai că se întâmplă să știu că Brad Kitchner al vostru se descurcă foarte bine. Ieri au avut un mic accident, dar el a rezolvat problema foarte repede. O suprasarcină de curent pe Arapahoe.

— De unde le știi pe toate?

— O, am și eu metodele mele, răspunse Flagg amabil. Apropo, bătrâna s-a întors, draga de ca.

— Mother Abigail?

— Da. Ochii lui păreau duși departe și mohorâți; triști, poate. A murit. Ce păcat. Speram din toată inima s-o pot întâlni.

— Moartă? Mother Abigail a murit?

Tristețea din privirile lui dispăru și o măsură cu un zâmbet.

— Te surprinde atât de tare?

— Nu. Dar mă surprinde că s-a întors. Și mă surprinde și mai mult că știi.

— S-a întors acolo ca să moară.

— A spus ceva?

Pentru o clipă doar, masca de amabilitate de pe fața lui Flagg alunecă, lăsând să se vadă că era deconcertat și negru de supărare.

— Nu, spuse el. Am sperat că... va vorbi. Dar a fost în comă înainte să moară.

— Ești sigur?

Zâmbetul lui reapăru, la fel de puternic ca soarele verii atunci când alungă ceața de dimineață.

— Să nu ne mai gândim la asta, Dayna. Hai să vorbim despre lucruri mai plăcute, cum ar fi întoarcerea ta în Free Zone. Sunt convins că ai prefera să te afli acolo, și nu aici. Am un lucru pe care aș vrea să-l iei cu tine.

Își vârî mâna sub cămașă, de unde scoase la iveală o pungă din piele de căprioară și din ea trei hărți din cele care se găsesc la stațiile de benzină. I le întinse Daynei, care se uită la ele din ce în ce mai mirată. Ele reprezentau cele șapte state din vest. Anumite zone erau hașurate în roșu. Legenda scrisă de mână în partea de jos a fiecărei hărți preciza că este vorba de zonele unde populația începuse să se concentreze.

— Chiar vrei să iau *astea* cu mine?

— Da. Eu știu unde se află oamenii voștri, și doresc să știți și voi unde sunt ai mei. Este un gest de bună-credință și prietenie. Și când ai să ajungi acolo, aș vrea să le spui așa: Flagg nu vrea să le facă nici un rău și oamenii lui Flagg nu vor să le facă nici un rău. Spune-le să nu mai trimită spioni. Dacă țin să trimită oameni aici, sfătuiește-i să anunțe că este vorba de o misiune diplomatică... sau de un grup de studenți în călătorie de studii... sau orice altceva le trece prin minte. Dar să vină deschis. Le spui asta?

Era năucită și nervoasă.

— Sigur că da. Am să le spun. Dar...

— Asta-i tot.

Își ridică din nou palmele goale, deschise. Dayna observă ceva și se aplecă înainte, cu nelinește.

— La ce anume te uiți?

În vocea lui se ghicea o undă de duritate.

— La nimic.

Dar ea văzuse ceva și, judecând după expresia de pe figura lui, era limpede că el știa și ce anume. Pe palmele lui Flagg nu se vedea nici o linie. Erau netede și imaculate ea pielea de pe burtica unui bebeluș. Lipseau linia vieții, linia inimii, inelele, volutele și amprente. Nu se vedea... nimic.

Se priviră îndelung, ochi în ochi.

Apoi Flagg sări în picioare și se apropie de birou. Dayna se ridică și ea. Începuse să creadă că avea să-i dea drumul să plece. Bărbatul se așeză pe marginea biroului și trase interfonul mai aproape.

— O să-i spun lui Lloyd să schimbe uleiul, bujiile și platinele de pe motocicletă ta, zise el. Să-i facă și plinul. Acum nu mai avem griji din cauza crizei de benzină sau de țiței, ce zici? E din belșug pentru toată lumea. Deși a existat o zi — de care eu mi-aduc aminte și probabil că și tu, Dayna — când se părea că lumea va dispărea într-o serie de explozii nucleare din cauza lipsei de benzină premium fără plumb. Clătină din cap. Oamenii erau foarte, foarte proști. Apăsă butonul interfonului. Lloyd?

— Mda, aici sunt.

— Te rog să alimentezi motocicletă Daynei, s-o reglezi și s-o lași în fața hotelului! Ea va pleca de la noi.

— Da.

Flagg întrerupse legătura.

— Păi, cam asta este, draga mea.

— Pot... să plec chiar acum?

— Da, doamnă. Plăcerea a fost de partea mea.

Îi arătă ușa cu mâna... de această dată cu palma în jos.

Se apropie de ușă. În clipa în care mâna ei atinsese butonul, el îi spuse:

— Mai este doar un lucru. Un... fleac, nimic mai mult.

Dayna se întoarse și-l măsură cu privirea. Flagg rânjea spre ea prietenos, dar pentru o fracțiune de secundă îi aduse aminte de un bulldog mare și negru, cu limba atârând peste colții albi și ascuțiți, în stare să-ți sfășie brațul ca pe o cârpă de bucătărie.

— Ce anume?

— Încă unul dintre oamenii voștri se află aici. Zâmbetul lui Flagg se lăți. Cine este el?

— De unde să știu eu? exclamă Dayna, dar în mintea ei se aprinse o lumină: *Tom Cullen...*

Oare chiar el era?

— Vai, draga mea, credeam că ne-am lămurit.

— Serios, insistă ea. Încearcă să judeci drept și ai să-ți dai seama că spun adevărul adevărat. Comitetul m-a trimis pe mine... și pe Jude... și cine mai știe pe câți alții... și au fost cât se poate de grijulii. Tocmai ca să nu putem cîrpi dacă se întâmplă... Înțelegeți, ceva.

— Dacă ne hotărăm să smulgem niște unghii?

— Okay, da. Pe mine m-a abordat Sue Stern. Presupun că Larry Underwood... și el face parte din comitet...

— Știu cine este domnul Underwood.

— Ei, bine, cred că el i-a făcut Judelui propunerea. Cât despre ceilalți... Clătină din cap. Ar putea fi oricine. Și oricât de mulți. Nu este exclus ca fiecare dintre cei șapte membri ai comitetului să fie responsabil de recrutarea unui spion.

— Da, s-ar fi putut să fie așa, dar nu este. Aici se mai află doar unul, și tu știi cine este el.

Rânjetul i se lăți pe toată fața, înspăimântând-o. Flagg arăta nefiresc, obrații lui amintindu-i de un pește mort, de ape poluate, de suprafața lunii văzută prin telescop. Își simți deodată vezica plină de lichid fierbinte, pe care-i venea greu să și-l rețină.

— Tu *știi*, repetă Flagg.

— Nu, eu...

Flagg se aplecă iarăși peste interfon.

— Lloyd a plecat?

— Nu, sunt aici.

Intercom scump, recepție perfectă.

— Mai așteaptă puțin cu motocicletă Daynei. Avem încă ceva de pus la punct, spuse, privind-o pe Dayna, cu o sclipire vicleană în ochi.

— Okay.

Interfonul se închise cu un păcănit. Flagg o măsură din priviri, zâmbind, cu brațele încrucișate. Rămase așa multă vreme.

Dayna începu să transpire. Ochii lui păreau să crească și să se întunece. Privind în ei, avea sentimentul că se uită în niște fântâni foarte vechi și adânci. De această dată, oricât se strădui, nu mai reuși să se desprindă de ei.

— Spune-mi, i se adresă el blând. Să nu trecem la lucruri neplăcute, draga mea.

Dayna își auzi propria voce ca de la mari depărtări:

— Tot ceea ce s-a întâmplat mai devreme a fost un scenariu, nu-i așa? O mică piesă de teatru într-un act.

— Nu înțeleg ce vrei să spui, draga mea.

— Ba da. Greșeala a fost că l-ai pus prea repede pe Lloyd să-ți răspundă. E suficient să le spui o vorbă, că ei au și sărit să-ți împlinească voia. În mod normal, ar fi trebuit să fie pe jumătate gata cu pregătirea motocicletei. Numai că tu i-ai prevenit să nu miște, pentru că nu

aveai câtuși de puțin intenția să-mi dai drumul.

— Draga mea, ești bolnavă, asta-i paranoia curată. Presupun că din cauza ororilor prin care ai trecut cu oamenii aceia. Cei cu grădina zoologică ambulantă. Trebuie să fi fost o experiență teribilă. Și *acum* s-ar putea să se petreacă lucruri urâte, dar noi nu vrem asta, nu-i așa?

Puterile ei se topeau cu repeziciune; avea sentimentul că i se scurg prin picioare, de-a lungul unor linii de forță absolut drepte. Cu o ultimă urmă de voință, izbuti să-și strângă pumnul mâinii drepte amortite și să se lovească deasupra sprâncenei drepte. Simți o durere violentă în țeastă și privirile i se tulburară. Capul i se lăsă brusc pe spate și izbi ușa cu un sunet sec. Ochii i se desprinseră de ai lui și simți cum îi revine voința. La fel și puterea de a-l înfrunta.

— Vai, cât de *bun* ești, i se adresă ea, cu apăsată ironie.

— Știi cine e acela, insistă Flagg. Se ridică de la birou și se apropie agale de ea. Știi, și o să-mi spui. Pumnii în cap nu te vor scăpa, draga mea.

— Cum se face că tu nu știi? țipă ea. Doar ai știut și de Jude și de mine! Cum se face că nu știi de...

Măinile bărbatului, reci și grele ca marmura, se lăsă asupra umerilor ei cu forță teribilă.

— Cine este?

— Nu știu.

O scutura ca pe o păpușă de cârpă, iar pe figura lui apăruse un rictus crud. Deși mâinile îi erau reci, fața îi radia ca un cuptor.

— Știi. Spune-mi. Cine-i?

— *De ce nu știi tu ?*

— *Pentru că nu reușesc să văd!* urlă Flagg, azvârlind-o cât colo pe dușumea.

Ea se rostogoli ca și cum trupul său ar fi fost fără oase și rămase nemișcată, iar atunci când el își aplecă asupra-i fața licărind ca o lanternă în întuneric, mușchii ei cedară și simți lichidul cald scurgându-i-se pe picioare. Figura aceea rațională, blândă și îndatoritoare dispăruse. Randy Flagg dispăruse. În fața ei se afla acum Momâia Ambulantă, omul Înalt, barosanul, și numai Dumnezeu putea s-o mai ajute.

— Ai să vorbești, spuse el. Ai să-mi spui ceea ce vreau să aflu.

Ea îi aruncă o privire scurtă și se ridică încet în picioare.

Simțea greutatea cuțitului lipit de braț.

— Da, am să-ți spun. Vino mai aproape.

Rânjind, bărbatul înaintă un pas.

— Nu, și mai aproape, vreau să-ți șoptesc la ureche.

El se apropie. Dayna simțea dogoarea de cuptor, gerul înghețat, în urechi îi răsuna o vibrație înaltă și atonală. În nări simțea nebunia, aidoma duhoriilor legumelor putrede într-un beci întunecat.

— Mai aproape, șopti ea răgușit.

Bărbatul mai făcu un pas, și atunci, cu toată forța urii, ea-și îndoi brațul, auzi arcul declanșându-se și strânse forma grea în mână.

— *Na!* urlă ea isteric, ridicându-și brațul, pregătită să-i sfărtece stomacul, să-l facă să se împleticească prin încăpere cu mațele aburinde atârându-i pe podele. Dar el își puse mâinile în solduri, își lăsă capul pe spate, și începu să râdă, hohote imense de râs, strâmbându-se și zvârcolindu-se de atâta veselie.

— O, *draga* de ea! strigă el în această veselie dezlănțuită.

Dayna se uita prosteste la propria ei mână, în care ținea strâns o banană sănătoasă și galbenă, cu abțibildul alb-albastru Chiquita lipit pe ea. Îngrozită, o lăsă să-i scape pe jos, unde fructul luă aspectul unui surâs galben și grețos, ca o replică la zâmbetul lui Flagg.

— Ai să-mi spui, șopti acesta. Fii sigură că ai să vorbești.

Acum Dayna știa că așa va fi.

Se răsuci fulgerător și cu o asemenea viteză, încât până și Omul Întunecat fu luat, pentru moment, prin surprindere. O mână neagră reuși să-i apuce doar spatele bluzei, dar nu rămase decât cu o bucată mare de mătase între degete.

Dayna se repezi spre fereastra cât un perete.

— *Nu!* urlă Flagg și porni în urma ei ca un vânt negru.

Se împinse cu toată forța de care-i erau în stare picioarele și lovi geamul cu fruntea. Se iscă un zgomot surd, nu foarte puternic, și Dayna văzu bucăți de sticlă incredibil de groasă căzând în parcare pentru personal. Din punctul de impact porniseră în toate direcțiile crăpături ca niște vine de argint-viu. Inerția o făcuse să iasă pe jumătate prin gaură, iar acum rămăsese nemișcată, sângerând din greu.

Atunci simți mâna *lui* pe umăr și se întrebă cât timp îi va lua până o va face să vorbească. O oră? Două? Bănuia că se află oricum pe moarte, dar speranța asta nu-i era suficientă.

"Pe Tom l-am văzut, dar tu nu-l poți depista sau cum s-o chema chestia asta pentru că el este altfel, el este..."

O trăgea înapoi în încăpere.

Se sinucise simplu, făcând o mișcare bruscă din cap spre dreapta. Un ciob ascuțit ca o lamă de sticlă îi pătrunse adânc în gât. Altul îi intrase în ochi. Într-o clipă corpul îi înțepenise și mâinile i se izbiră spasmodic de geam. Apoi toată vloga se scurse din trup. Ceea ce Omul Întunecat trăgea în birou nu mai era decât un sac inform și însângerat.

Murise, poate în chip triumfător.

Urlând de furie, Flagg începu să-i tragă șuturi. Tresăririle mecanice, indiferente, ale trupului ei îl înverșunară și mai rău. O lovi mai departe, rostogolind-o pe podea, mugind și mârâind. Din păr începură să-i sară scânteii, ca și cum undeva, în el, un ciclotron se trezise la viață, generând un câmp electric, transformându-l astfel într-o baterie. Din ochi îi țâșneau fulgere negre. Mugea și lovea, lovea și mugea.

Afară, Lloyd și ceilalți se îngălbeniseră la față. Schimbau priviri între ei. În cele din urmă, nu mai putură suporta. Jenny, Ken și Whitney se îndepărtară, iar pe fețele lor livide se citea

expresia omului care nu aude nimic și are grijă să nici nu audă.

Doar Lloyd continuă să aștepte — nu pentru că așa vroia, ci știind că așa se cuvine să procedeze. Într-un târziu, Flagg îl chemă înăuntru.

Stătea pe biroul cel mare, cu picioarele încrucișate, cu mâinile sprijinite pe genunchi. Privea pe deasupra capului lui Lloyd, undeva, în gol. Simțind curentul, Lloyd constată că peretele-fereastră fusese spart la mijloc. Marginile ascuțite ale găurii erau mânjite cu sânge.

Pe podea zăcea o formă ghemuită, ce aducea vag aminte de un corp omenesc, înfășurată într-o draperie.

— Fă să dispară chestia asta, spuse Flagg.

— Okay! Vocea lui coborî, până nu mai rămase decât o șoaptă răgușită. Să-i iau capul?

— Du totul în afara orașului, la răsărit, aruncă benzină și dă-i foc. M-ai auzit? *Arzi totul! Arzi toată porcăria!*

— Foarte bine.

— Așa, zise Flagg, cu un zâmbet binevoitor.

Tremurând, cu gura de vată, scâncind de frică, Lloyd se căzni să ridice obiectul masiv. Partea de jos era lipicioasă și umedă. Corpul fetei i se curbă în brațe și luă formă de *u*, îi alunecă din mâini și se prăbuși la pământ. Aruncă spre Flagg o privire îngrozită, dar acesta rămăsese în poziția semilotus, privind fix. Lloyd apucă din nou povara și porni clătănându-se spre ușă.

— Lloyd?

Se opri și privi în urmă. Genu slab. Flagg rămăsese în aceeași poziție, dar acum plutea cam la douăzeci și cinci de centimetri deasupra biroului, privind în continuare senin.

— C-c-ce?

— Mai ai cheia pe care ți-am dat-o la Phoenix?

— Da.

— Să-ți fie la îndemână. Se apropie timpul.

— F-foarte bine.

Așteptă, dar Flagg nu-i mai vorbea. Suspendat în întuneric, zâmbea blând, ca un fachir indian executând un număr uimitor.

Lloyd ieși în grabă, fericit că mai scăpase o dată cu viață și cu mintea întreagă.

În acea zi nu se mai întâmplă nimic în Las Vegas. Lloyd se întoarse pe la ora 2 după-amiaza, răspândind în jur miros de benzină. Vântul începu să bată și, pe la ora 5, sufla nestingherit de-a lungul lui Sunset Strip, stârnind vuiete sinistre printre hoteluri. Palmierii, care începuseră să moară din cauza lipsei de apă de care suferiseră în iulie și în august, se zbăteau ca niște fragmente zdrențuite ale unor drapele de luptă. Nori cu forme stranii se fugăreau pe cer.

La Cub Bar, Whitney Horgan și Ken DeMott beau bere la sticlă și mâncau sandvișuri cu salată de ouă. Trei bătrâne — cele trei ursitoare, cum le spunea toată lumea — creșteau păsări la marginea orașului, cu toate acestea nu se găseau destule ouă. Nu departe de Whitney și Ken, în cazino, micuțul Dinny McCarthy se târa fericit pe una dintre mesele de zaruri, jucându-se cu o armată de soldați de plastic.

— Uită-te la țâncul ăsta, spuse Ken cu tandrețe. Cineva m-a întrebat dacă n-aș vrea să-i port de grijă o oră. Aș sta cu el și o săptămână încheiată. Aș da orice să fie al meu. Nevastă-mea n-a avut decât un copil, născut prematur, cu două luni înainte de vreme. A murit în incubator, la trei zile după naștere.

Își ridică privirile la intrarea lui Lloyd.

— Hei, Dinny! strigă Lloyd.

— Yoyd! Yoyd! răspunse Dinny.

Se grăbi să ajungă la marginea mesei, sări jos și-i alergă în întâmpinare. Lloyd îl ridică în brațe și-l strânse tare.

— Îi dai un pupic lui Lloyd?

Dinny îl pupă de mai multe ori, cu zgomot.

— Ți-am adus ceva, spuse Lloyd, scoțând din buzunarul de la piept un pumn de bomboane Hershey's Kisses.

Dinny luă acadelele, țipând de bucurie.

— Yoyd?

— Ce-i, Dinny?

— De ce miroși a benzină?

Lloyd zâmbi:

— Ara ars niște gunoi, dragul meu. Mergi și te joacă. Cine-i mămica ta acum?

— Angelina. Pronunția lui suna *Angeiina*. Pe urmă iarăși Bonnie. Îmi place Bonnie. Dar și de Angelina-mi place.

— Să nu-i spui că Lloyd ți-a dat bomboane. Angelina l-ar bate pe Lloyd.

Dinny promise să nu spună și fugi râzând, imaginându-și cum l-ar pălmui Angelina pe Lloyd. Peste câteva momente se afla din nou în mijlocul mesei de zaruri, comandându-și armatele cu gura plină de ciocolată. Reapăru și Whitney, cu șorțul lui alb. Aducea două sandvișuri și o sticlă rece de bere Hamm's pentru Lloyd.

— Mulțumesc, spuse acesta. Arată minunat.

— E pâine siriană de casă, îi explică Whitney cu mândrie.

Lloyd mestecă o vreme în liniște, apoi se interesă:

— L-a văzut careva?

Ken clătină din cap:

— Cred că iar a plecat.

Lloyd căzu pe gânduri. Afară, o pală de vânt mai puternică decât de obicei sufla aprig, amintind de pustietatea și dezolarea din deșert. Dinny își ridică fruntea neliniștit, dar după o clipă se întoarse la joacă.

— Trebuie să fie undeva prin preajmă, spuse Lloyd în cele din urmă. Nu știu de ce, dar așa cred eu. Stă pe aproape și așteaptă să se întâmple ceva. Nu știu exact ce.

— O fi aflat ceva de la ea? întrebă Whitney în șoaptă.

— Nu, răspunse Lloyd, urmărindu-i pe Dinny. Nu cred să fi scos ceva de la ea. Ceva nu i-a mers. Femeia... a avut noroc, sau a avut gândul mai iute decât el. Ceea ce se întâmplă des.

— Până la urmă, nici n-are importanță, comentă Ken, cu toate că pe chipul lui se ghicea îngrijorarea.

— Nu, nu contează. Lloyd ascultă o vreme șuieratul vântului. Poate că s-a întors la L.A.

De fapt nu credea nici el ce spune și asta era evident.

Whitney se întoarse la bucătărie și reveni cu încă un rând de beri. Băură în tăcere, iar prin minte le treceau gânduri care de care mai puțin liniștitoare. Mai întâi Judele, iar acum femeia. Ambii morți. Și nici unul nu vorbise. Nici unul nu scăpase fără urme pe chip, după cum ordonase el. Era ca și cum vechii Yankees, cu Mantie, Maris și Ford în formație, ar fi pierdut primele două meciuri din World Series; le venea greu să creadă și îi înspăimânta.

Vântul bătu cu forță toată noaptea.

CAPITOLUL 63

PE 10 SEPTEMBRIE, pe la sfârșitul după-amiezei, Dinny se jucă în micul parc al orașului, aflat la nord de cartierul de hoteluri și cazinouri. "Mămica" lui din săptămâna respectivă, Angelina Hirschfield, stătea pe o bancă și discuta cu o tânără care apăruse la Las Vegas cam cu cinci săptămâni în urmă, cu doar zece zile după ce sosise Angie.

Angie Hirschfield avea douăzeci și șapte de ani. Cealaltă, cu zece ani mai tânără, avea pe ea un șort strâmt de bluejeans și o bluză foarte scurtă, ținuta ei nelăsând absolut nimic pe seama imaginației. Contrastul dintre formele bine conturate ale corpului ei tânăr și expresia copilăroasă, bosumflată, de pe chip avea ceva obscen. Conversația ei era monotonă și dezlănată: stele ale rock-ului, sex, munca ei nenorocită — curăța stratul protector de Cosmoline de pe armamentul de la Indian Springs — sex, inelul ei cu diamant, sex, programele de televiziune care-i lipseau teribil și iarăși sex.

În ce-o privește pe Angie, ar fi preferat ca tânăra să se ducă și să se culce cu cine pofteste și s-o lase în pace. Spera ca Dinny să împlinească cel puțin treizeci de ani înainte să vină și rândul acestei tinere să-i fie mămică.

În momentul respectiv, Dinny își ridică privirea, zâmbi și strigă:

— Tom! Hei, Tom!

De cealaltă parte a parcului, un tip masiv, cu părul blond ca paiul, mergea târându-și picioarele și bălăbănind un sufertaş mare, în care își ducea prânzul.

— Ia te uită, individul ăla pare beat, zise tânăra.

— Nu, acela este Tom, răspunse Angie cu un surâs. E doar...

Dinny o zbughise la fugă, țipând cât îl ținea gura:

— Tom! Stai puțin, Tom!

Tom se întoarse și-i zâmbi:

— Dinny! Hei-hei!

Băiețelul sări spre Tom, care lăsă jos sufertaşul și-l prinse în brațe pe copil.

— Fă-mă ca avionul, Tom! Fă-mă avion!

Tom îl apucă de mâini și începu să-l rotească, din ce în ce mai repede. Forța centrifugă făcu picioarele băiatului să se ridice până ce ajunseră paralele cu pământul. Dinny nu mai putea de râs. După încă două sau trei răsuciri, Tom îl așeză cu blândețe pe picioare.

Dinny se clătină, chicotind, străduindu-se să-și recapete echilibrul.

— Încă o dată, Tom! Mai vreau!

— Nu, te apucă vărsatul dacă te mai rotesc. Iar Tom trebuie să ajungă acasă. Doamne, da.

— Bine, Tom. La revedere!

— Dinny îi iubește pe Lloyd Henreid și pe Tom Cullen mai mult decât pe oricine altcineva. Tom Cullen este un om simplu, dar...

Angie se uită la tânăra și se întrerupse. Aceasta îl urmărea pe Tom cu atenție și părea să gândească intens.

— A sosit împreună cu un alt bărbat? se interesă ea.

— Cine? Tom? Nu... din câte știu eu, a venit singur-singurel, cam acum o săptămână și jumătate. A fost împreună cu oamenii aceia din Free Zone, dar a fost alungat. Pierderea lor înseamnă un câștig pentru noi, eu așa consider.

— Și nu a venit împreună cu un prostălău? Cu un surdomut?

— Un surdomut? Nu, sunt foarte sigură că a venit de unul singur. Dinny îl iubește extraordinar de mult.

Fata îl urmărea pe Tom eu privirea. Îi veni în minte o sticlă de Pepto-Bismol. O bucată de hârtie pe care fuseseră notate în fugă cuvintele: *Nu avem nevoie de tine*. Asta se petrecuse în Kansas, acum o mie de ani. Trăsese după ei. Ce bine ar fi fost să-i omoare, și mai ales pe surdomut.

— Julie? Te simți bine?

Julic Lawry nu-i răspunse. Se uita lung după Tom Cullen. După un timp, începu să zâmbească.

MURIBUNDUL deschise blocnotesul Permacover, desfăcu stiloul și, după o scurtă pauză, începu să scrie.

Era straniu; dacă odinioară stiloul zbura pe hârtie, părând să acopere fiecare foaie din cap și până la coadă printr-un proces de magic benignă, cuvintele se adunau acum anevoie, literele erau mari, șovăielnice și risipite, ca și cum ar fi ajuns din nou, printr-un proces de regresie provocat de o mașină a timpului, în primele zile ale școlii primare.

În vremurile acelea, mama și tatăl lui îi păstrau încă o urmă de dragoste. Amy nu ajunsese la perioada ei de înflorire, iar viitorul lui de Uluitor Grăsan din Ogunquit și Posibil Homosexual nu fusese încă hotărât. Își amintea cum stătea la masa scăldată în soare din bucătărie, copiind încet, cuvânt cu cuvânt, una din cărțile cu Tom Swift într-un caiet Blue Horse — cotor din hârtie, linii albastre — cu un pahar de Cola alături. Auzea cuvintele maică-sii, venind din salon. Uneori discuta la telefon, alteori cu o vecină.

Epur și simplu un copil gras, așa zice doctorul. Slavă Domnului, nu are nimic la glande. Și este atât de inteligent!

Urmărea cum cresc cuvintele, literă cu literă. Urmărea cum cresc propozițiile, cuvânt cu cuvânt. Urmărea cum cresc alineatele, câte o cărămidă în marele edificiu întărit cu ziduri al limbii.

— *Va fi cea mai grozavă invenție a mea, spuse Tom, în vervă. Urmărește ce se întâmplă când scot placa afară, da', Doamne ferește, nu uita cumva să-ți ferești ochii!*

Cărămizile limbii. O piatră, o frunză, o poartă nedescoperită. Cuvinte. *Lumi*. Magie. Viață și nemurire. *Putere*.

Nu știi pe cine moștenește, Rita. Poate pe bunică-său. A fost pastor și se spune că predicile lui erau dintre cele mai frumoase...

Urmărea cum literele deveneau tot mai corecte, pe măsură ce trecea vremea. Urmărea cum se leagă între ele, desenatul rămăsese în urmă, acum *scria*. Asambla gânduri și fapte. Asta înseamnă de fapt lumea, gânduri și fapte, nimic altceva. În cele din urmă își făcuse rost de o mașină de scris (dar atunci nu-i mai rămăsese mare lucru; Amy era la liceu, în National Honor Society, șefă de galerie, în cercul de teatru, în societățile de dezbateri, zece pe linie, își scosese aparatul pentru îndreptat dinții, iar cea mai bună prietenă a ei era Frannie Goldsmith... Cât despre grăsimea fratelui ei, nu dispăruse, deși acum avea treisprezece ani și începuse să folosească tot felul de cuvinte complicate, cum ar fi defensivă, și începea să înțeleagă, cutremurat, ce e viața, ce este ea *cu adevărat* un imens cazan al păgânilor, în care el, unicul misionar, fusese pus să fiarbă la foc mic). Mașina de scris îl ajută să dezlege restul. La început mergea încet, foarte încet, iar greșelile de dactilografie îi provocau o ciudă greu de imaginat. Avea impresia că mașina se opune activ — dar parșiv — voinței lui. Dar după ce se perfecționase cât de cât, începu să priceapă ce era mașina de fapt, și anume un fel de conductă magică între creierul său și foaia albă de hârtie pe care se străduia s-o cucerească. La izbucnirea epidemiei de Super-gripă, putea să bată mai mult de o sută de cuvinte pe minut și era în sfârșit capabil să țină pasul cu goana gândurilor lui și să le cuprindă pe toate. Dar nu încetase niciodată cu totul să scrie și de mână, aducându-și aminte că *Moby Dick* fusese concepută astfel, la fel și *Litera stacojie*, și *Paradisul pierdut*.

După mulți ani de exercițiu ajunsese la stilul pe care Frannie îl descoperise în jurnalul lui — fără alineate, fără pauze între rânduri, fără nici un spațiu liber pentru ochi. Era muncă — o trudă cumplită, care îi dădea dureri în mână —, dar o făcea cu dragoste. Folosise mașina cu plăcere și cu recunoștință, dar din câte-și amintea, păstrase întotdeauna lucrurile cele mai bune spre a fi scrise de mână.

Iar acum avea să dea expresie ultimelor clipe din viața lui în același fel.

Își ridică privirile și văzu ulii dându-i roată încet, pe deasupra capului, ca într-o scenă dintr-un film cu Randolph Scott, văzut sâmbăta la matineu, sau dintr-un roman de Max Brand. Se gândi cum ar suna în roman: *Harold văzu ulii cum dau roată pe cer, în așteptare. Le aruncă o privire calmă și, după o clipă, se aplecă din nou asupra jurnalului său.*

Se aplecă din nou asupra jurnalului său.

La urmă, fusese silit să revină la literele răzlețe pe care fusese în stare să le producă la începuturi, cu mâini neîndemânatică. Își aducea aminte cu durere de bucătăria însoțită, de paharul cu Cola rece și de cărțile cu Tom Swift, vechi și mirosind a mucegai. Acum, în sfârșit, gândi (și scrise), ar fi putut să-i facă fericiti pe mama și pe tatăl său. Nu mai era gras. Și, deși din punct de vedere tehnic mai era încă virgin, era absolut convins că nu avea înclinații homosexuale.

Deschise gura și croncăni: "Sunt cel mai bun din lume, mamă."

Ajunsese la jumătatea paginii. Se uită la ceea ce așternuse pe hârtie, apoi la piciorul lui sucit și rupt. Rupt? Un cuvântul prea blând. Făcut zob. De cinci zile stătea la umbra acestei stânci. Terminase și ultimele rămășițe de hrană. Ar fi murit de sete ieri sau alaltăieri, dacă nu ar fi plouat zdravăn în două rânduri. Piciorul lui putrezea. Duhnea greu, iar carnea i se umflase sub pantaloni, întinzând materialul kaki până ce ajunsese să semene cu un cârnat.

Nadine plecase de mult.

Harold ridică arma de lângă el și-i verifică încărcătura. Numai astăzi o verificase de cel puțin o sută de ori. În timpul furtunilor, avusese grijă să țină pușca la loc uscat. Mai erau trei cartușe în magazie. Pe primele două le trăsese în urma lui Nadine, când aceasta, privind în jos, îi comunicase că pleacă mai departe fără el.

Intraseră într-o curbă în vârf de ac, cu Nadine pe partea închisă și Harold la exterior, fiecare pe motocicletă lui. Se aflau pe Colorado Western Slope, cam la o sută douăzeci de kilometri de coasta Utahului. Pe partea din afară a curbei era o pată de ulei, de atunci încoace Harold se tot gândise la ea. I se părea o întâmplare *cu totul* exagerată. O pată de ulei *de la ce?* Era sigur că

nu trecuse nimeni pe șosea în ultimele două luni. Timp în care s-ar fi uscat orice pată din lume. Era ca și cum ochiul *lui* roșu îi veghease, așteptând clipa potrivită să producă pata de ulei și să-l scoată pe Harold din joc. Cât traversaseră munții, îl lăsase alături de Nadine, pentru orice eventualitate, apoi scăpase de el. După cum se spune, își îndeplinise datoria și nu mai servea la nimic.

Motocicleta derapase ajungând în parapet, iar Harold fusese aruncat peste margine, ca un gunoi. Simțise o durere cumplită în piciorul drept. Auzise pocnetul teribil al fracturii, țipă. Apoi văzu cum se apropie de el în mare viteză o parcelă cu vegetație săracă, care cobora la un unghi înfricoșător de abrupt spre prăpastia de dedesubt. De undeva se auzea și zgomotul unei căderi rapide de apă.

Se izbi de pământ, fu aruncat din nou în înălțime, țipă încă o dată, căzu tot pe piciorul drept, îl auzi fracturându-se într-alt loc, zbură din nou prin aer, se rostogoli pe sol și deodată se opri pe un arbore mort, răsturnat de cine știe ce furtună, cu ani în urmă. Dacă nu s-ar fi ivit acest obstacol, ar fi căzut în prăpastie și din el s-ar fi ospătat păstrăvul de munte, nu uliii.

Scrise în blocnotes, minunându-se încă de literele răzlețe, ca înșirate de un copil: *N-o condamna pe Nadine*. Acum era adevărat. Dar atunci o condamnase.

Șocat, zdruncinat, zgâriat, cu piciorul drept zdrobit, se ridicase și se târâse puțin pe coastă în sus. Departe, deasupra lui, o văzuse pe Nadine privindu-l peste parapet. Fața ei era albă și mică, ca de păpușă.

— Nadine! strigase el. Vocea lui părea un croncănit. Frânghia! E în sacul din stânga șei!

Ea continua să-l privească. Începuse să creadă că nu-l aude și se pregătea să repete când îi văzu capul mișcându-se spre stânga, spre dreapta și din nou spre stânga. Foarte încet. Clătina din cap.

— *Nadine! Nu pot urca fără frânghie! Am piciorul rupt!*

Nici un răspuns. Continua să se uite la el de sus, fără să mai dea din cap. Era ca și cum s-ar fi aflat într-o groapă adâncă, iar ea îl privea peste margine.

— *Nadine, aruncă-mi frânghia!*

Ea clătină încet din cap, un gest teribil, ca ușa unei cripte închizându-se lent peste un om în stare de catalepsie, care n-a murit încă.

— *NADINE! PENTRU NUMELE LUI DUMNEZEU!*

Vocea ei străbătu de această dată până la el, subțire, dar auzindu-se perfect în imensa liniște a muntelui.

— Toate astea au fost aranjate, Harold. Trebuie să pornesc mai departe. Îmi pare foarte rău.

Dar nu făcu vreun gest că ar pleca; rămase lângă parapet, privindu-l cum zace, cu șaizeci de metri mai jos. Apăruseră muștele, gustând grăbite din sângele lăsat ca mostră pe stâncile de care se lovise și se zgâriase.

Trăgându-și piciorul rănit după el, Harold începu să se cațăre. La început nu simțise nici ură și nici dorința s-o împuște. Vital i se părea doar să ajungă mai aproape de ea și să-i citească expresia de pe chip.

Trecuse cu puțin de amiază și era foarte cald. Transpirația i se scurgea pe față, picurând pe pietrele și stâncile ascuțite pe care urca. Înainta săltându-se în coate și împingându-se cu piciorul stâng, ca o insectă beteagă. Respira din greu pe gură, cu gâtul uscat. Nu se știe cât durase calvarul, pentru că o dată sau de două ori își lovise piciorul rănit de stânci și uriașa explozie de durere îl făcuse să leșine. De mai multe ori alunecase înapoi, gemând neputincios.

În cele din urmă înțelese că nu era posibil să mai înainteze. Direcția umbrelor se schimbaseră. Trecuseră trei ore. Nu reușea să-și aducă aminte când se uitase în sus, la parapet; acum mai mult de o oră, cu siguranță. Copleșit de durere, se lăsase total absorbit de efortul lui de a urca. Nadine plecase probabil de mult.

Dar ea se afla în același loc și, deși Harold nu reușise să urce decât vreo opt metri, expresia de pe fața ei era drăcesc de limpede. Chiar dacă el exprima durere, ochii îi erau fără viață și pierduți în zare.

Ochii femeii erau cu *el*.

Atunci începu s-o urască; se pipăi în dreptul umărului, căutând arma. Coltul era la locul lui, prins de cureaua care trecea peste pat. Desfăcu breteaua, aplecându-se foarte tare, ca să nu se vadă ce face.

— Nadine...

— E mai bine așa, Harold. Mai bine pentru tine, pentru că *el* ar proceda mult mai crunt. Îți dai seama de asta, nu? Sper că nu-ți dorești să dai ochii cu el, Harold. El este de părere că o persoană care trădează o dată poate să trădeze și a doua oară. Te-ar ucide, dar mai întâi ți-ar lua mințile. Are puterea asta. M-a pus să aleg. Așa... sau în felul *lui*. Eu am ales. Dacă ai curaj, poți să termini repede. Înțelegeți ce vreau să spun.

El își verifică încărcătura pistolului — gest pe care avea să-l repete de sute (sau poate de mii) de ori — ținând arma în scobitura cotului schilodit și zdrențuit.

— Dar tu? strigă el spre înălțimi. Nu ești și tu o trădătoare?

— Eu nu l-am trădat niciodată în inima mea, răspunse ea cu tristețe în glas.

— Ba chiar în inimă l-ai trădat! Harold se strădui să-și compună o figură cât mai sinceră, deși de fapt calcula distanța. Avea să tragă cel mult două focuri, iar pistolul, se știe bine, este o armă cu precizie mică. Bănuiesc că și el știe asta.

— Are nevoie de mine, iar eu am nevoie de el. Tu n-ai mers niciodată până la capăt, Harold. Dacă am fi continuat, poate ca... poate că te-aș fi lăsat să-mi faci ceva. Adică fleacul acela. Și astfel aș fi distrus totul. N-am mai putut să risc după acel sacrificiu, după atâta vărsare de sânge și nenorocire. Ne-am vândut sufletele împreună, Harold, dar dintr-al meu mi-a rămas destul ca să pretind prețul întreg.

— Îți dau eu ție preț întreg, răspunse Harold, reușind să se ridice în genunchi. Soarele era orbitor. Amețeala îl cuprinse în brațele ei brutale și-i deregla total simțul echilibrului. I se păru că aude un urlat — o voce — protestând surprinsă. Apăsă pe trăgaci. Împușcătura stârni ecouri, se

izbi de nenumăratele fețe ale stâncilor, spărgându-se în nenumărate reverberații tot mai stinse. Figura Nadinei exprima o surpriză de-a dreptul comică.

Într-un soi de triumf turmentat, Harold gândi: *Nu m-a crezut în stare de asta!* Din cauza șocului, gura femeii rămăsese deschisă în formă de o. Avea ochii larg cășcați. Degetele i se încordaseră și le ridicase în sus, ca și cum ar fi fost pe cale să interpreteze la pian cine știe ce melodie stranie. Momentul era atât de dulce, încât, savurându-l, pierdu câteva secunde până să înțeleagă că-și ratase ținta. Când reveni la realitate, își coborî din nou pistolul și, susținându-și mâna dreaptă cu stânga, încercă să țintească.

— *Harold! Nu! Nu poți să faci una ca asta!*

Nu pot? E un fleac să apăs pe trăgaci. Sigur că pot.

Nadine era prea șocată ca să fie în stare să se miște, iar când cătarea pistolului ajunsese în dreptul gâtului ei, avu certitudinea că așa era menit să se sfârșească, într-o revărsare scurtă de violență fără sens.

Capul femeii, fixat în cătare.

Dar când să apese trăgaciul, se petrecură două lucruri. Transpirația îi intră în ochi și văzu dublu. Apoi începu să alunece. Mai târziu își spuse că malul șubred se prăbușise, sau poate cedase piciorul rănit, sau amândouă simultan. Poate chiar asta se întâmplase în realitate. Dar rămânea senzația că... *fusesse împins*, iar în lungile nopți de atunci și până acum, nu reușise să se convingă de contrariu. Ziua, Harold era rațional cu încăpățănare și până la capăt, noaptea, în schimb, în suflet i se strecura convingerea oribilă că însuși Omul Întunecat intervenise și-i zădărniciise intenția. Glonțul cu care țintise scobitura gâtului se pierduse undeva pe cerul albastru și indiferent. Harold se prăbuși și se rostogoli din nou până la copacul mort, cu piciorul drept răsucindu-se și încovoiindu-se, provocându-i dureri insuportabile.

Se lovise de copac și leșinase. După ce-și reveni, soarele apusese, iar luna, aproape plină, lumina solemn prăpastia. Nadine dispăruse.

Își petrecu cea dintâi noapte într-un delir de spaimă, convins că nu va fi în stare să se cațare până sus și că va muri acolo, în genune. În zori prinse totuși să se cațare din nou, chinuit de dureri și nădușind.

Începu pe la ora 7, cam la vremea când camionul cel mare și portocaliu al Comitetului pentru Înhumări pleca din depoul de autobuze din Boulder. Iar parapetul îl prinse cu mâna însângerată și plină de bășici la ora 5 după-amiază. Văzând că motocicletă lui se mai afla acolo, aproape plânse de ușurare. Scotoci în grabă nebună după niște conserve și aparatul de desfăcut din portbagaj, deschise o cutie și înfulecă pe nemestecate niște carne tocată de vacă. Dar avea gust rău și, după multe icneli, o vărsă.

Începu să înțeleagă că se află în preajma morții; se lăsă lângă motocicletă și plânse, cu piciorul rănit sub el. După aceea reuși să doarmă puțin.

A doua zi o ploaie năprasnică îl udă până la piele, făcându-l să tremure de frig. Piciorul începuse să pută a cangrenă și se strădui să-și ferească arma de umezeală, acoperind-o cu trupul său. În seara respectivă începuse să scrie în caietul Permacover, descoperind pentru prima oară că scrisul lui suferea o regresie. Îi veni în minte o povestire de Daniel Kayes, *Flori pentru Algernon*. Un grup de oameni de știință reușea cumva să-l transforme pe un om de serviciu retardat mintal într-un geniu... dar numai pentru o vreme. După care bietul om începea din nou să-și piardă darul. Oare cum îl chema pe tip? Charley și nu mai știu cum, corect? Desigur, pentru că așa s-a chemat și filmul pe care l-au făcut după povestire. *Charley*. Un film destul de bun. Nu la fel de bun ca povestirea, pentru că-l umpluseră cu tot felul de tâmpenii psihedelice la modă prin anii șaizeci, din câte-și amintea, totuși era bun. Harold mergea adesea la cinema și văzuse multe alte filme pe aparatul video al familiei. Asta pe când lumea era ceea ce Pentagonul ar fi denumit citat o alternativă viabilă închei citatul. De cele mai multe ori se uita singur la ele.

Scrise în caietul său, cuvintele alcătuindu-se cu greu din literele răzlețe:

Oare au murit toți, mă întreb? Cei din comitet? Dacă-i așa, îmi pare rău. Am căzut în greșală. Asta-i o scuză destul de slabă pentru faptele mele, dar mă jur, din câte știu eu despre lucrurile astea, este singura scuză care are greutate. Omul Întunecat este tot atât de real ca Supergripa, tot atât de real ca bombele atomice care pândesc nemișcate în silozurile lor căptușite cu plumb. Iar când vine sfârșitul și se dovedește că este oribil, așa cum oamenii cei buni au știut întotdeauna că va fi, nu există decât un singur fel în care acești oameni se vor apropia de Tronul Judecății: Am căzut în greșală.

Harold citi ceea ce scrisese și-și trecu mâna slăbită și tremurătoare peste frunte. Nu era o scuză valabilă; dimpotrivă, una proastă. Oricât de tare te-ai fi străduit să-i dai o față, tot putea. Cine-ar fi citit acest fragment după ce parcursese jurnalul, l-ar fi considerat un ipocrit absolut. Se crezuse prințul anarhiei, dar Omul Întunecat văzuse prin el și îl redusese, fără efort, la un sac tremurător de oase murind de moarte rea, la marginea drumului. Piciorul i se umflase ca o cameră de mașină, mirosea ca o banană răsoaptă, iar el stătea aici, încercând să definească rațional inexprimabilul, cu uliul executând cercuri și picaje pe curenții de aer. Căzuse victimă propriei lui adolescente prelungite, iată adevărul simplu și curat. Se lăsase otrăvit de propriile-i viziuni letale.

Murind, simțea că-și câștigase puțină normalitate psihică și poate și puțină demnitate. Nu-și dorea să strice aceste lucruri cu scuzele meschine care aveau să iasă schiopătând în cărje din pagină.

— Aș fi putut să fiu cineva la Boulder, își spuse el calm, iar adevărul simplu și teribil al acestei afirmații i-ar fi stors lacrimi, dacă n-ar fi fost atât de obosit și de deshidratat. Se uită lung la literele risipite pe pagină și apoi la Colt. Deodată dori să se termine cu toate și se strădui

să hotărască cel mai simplu și mai natural fel de a-și pune capăt vieții. I se părea acum mai important ca niciodată să scrie un mesaj pe care să-l găsească cine l-o găsi, peste un an sau peste zece.

Apucă stiloul. Se gândi. Scrise:

Îmi cer iertare pentru distrugerile pe care le-am făcut, dar nu neg că le-am comis din propria mea voință liberă. Pe tezele de la școală, m-am semnat întotdeauna Harold Emery Lauder. Mi-am semnat manuscritele — biete texte, așa cum erau ele — în același fel. Ba odată, așa să-mi ajute Domnul, l-am scris pe acoperișul unui hambar în litere mari de câte un metru. Vreau să semnez aici cu numele care mi-a fost dat în Boulder. Atunci nu l-am putut accepta, dar acum o fac cu dragă inimă.

Voi muri în deplinătatea facultăților mele mintale.

Scriind ordonat până la capătul foii, adăugă semnătura: *Hawk*.

Puse carnetul Permacover în portbagajul motocicletei. Răsuci capacul stiloului și-l prinse la buzunar. Își introduse țeava Coltului în gură și-și ridică privirile spre cerul albastru. Își aminti de un joc pe care-l jucau când erau mici, din pricina căruia ceilalți îl necăjeau, pentru că nu era niciodată în stare să-l ducă până la capăt. Pe unul dintre drumurile mărginașe era o groapă adâncă de nisip, de pe marginea căreia te aruncaai, așteptai o veșnicie, parcă, să atingi nisipul, te rostogoleai de nenumărate ori și urcai din nou, ca s-o iei de la capăt.

Toți cu excepția lui Harold. El rămânea la buza gropii și striga, *Unu... Doi... Trei!* la fel ca toți ceilalți, dar formula magică nu funcționa niciodată. Picioarele lui rămâneau încremenite pe loc. Nu se putea hotărî să sară. Uneori, ceilalți îl alungau acasă, strigând în urma lui și poreclindu-l Harold Panseluță.

Îi trecu prin minte: *Dacă aș fi avut curajul să sar măcar o dată... numai o dată... poate nu m-aș afla aici. Oricum, urma alege.*

Gândi: *Unu... Doi... TREI!*

Apăsă pe trăgaci.

Arma se declanșă.

Harold tresări pentru ultima oară.

CAPITOLUL 65

LA de Las Vegas se află Emigrant Valley, iar în noaptea respectivă, în mijlocul acelei sălbăticii ardea un foc mic. Alături stătea morocânos Randall Flagg, frigând un iepure. Îl întorcea pe grătarul improvizat, urmărind cum sfârâie și răspândește stropi de grăsime în flăcări. Vântul bătea ușor și rispea mirosul apetisant în deșert, ceea ce atrăsese lupii. Opriți pe cea de-a doua înălțime ce se vedea din locul unde poposisese el, fiarele urlau la luna plină. Din când în când, Flagg le arunca o privire și atunci doi sau trei se încăierau, mușcând, înșfăcând și lovind cu puternicele lor picioare dindărăt, până când cel mai slab era alungat. Apoi ceilalți se puneau din nou pe urlat, cu boturile ridicate spre luna umflată și roșiatică.

Dar lupii îl plectiseau acum.

Purta jeansii, cizmele ponosite și haina lui din blană de oaie, cu cele două insigne prinse de buzunarele de la piept: zâmbărețul și CE MAI FACI, PORCIA TA? Din timp în timp, briza nopții îi ridica gulerul.

Nu-i plăcea cum merg lucrurile.

Vântul aducea cu sine semne rele, prevestiri negre, ca liliecii fluturând prin podul înalt al unui hambar pustiu. Bătrâna murise, și la început el socotise că e bine. Pentru că se temuse de bătrână, cu toate că nu ar fi avut de ce. Murise, iar el îi spusese Daynei Jurgens că murise fiind în comă... dar oare așa să fi fost? Acum nu mai era atât de sigur.

Vorbise oare, înainte să se sfârșească? Și dacă da, ce anume spusese?

Ce plănuiau ei?

Flagg dobândise un soi de al treilea ochi. Era la fel ca și cu puțința de a levita, adică erau niște lucruri pe care le putea face și le acceptase, dar a căror natură n-o înțelegea. Era în stare să-și trimită oriunde acest al treilea ochi și să vadă cu el... aproape oricând. Uneori însă, în chip misterios, ochiul lui rămânea orb. Reușise să vadă încăperea unde murise bătrâna și pe cei din jurul ei, afectați încă de mica surpriză pe care le-o pregătiseră Harold și Nadine... apoi imaginea se estompase și se trezise din nou în deșert, înfășurat în pătura lui, privind spre înălțimi, fără să distingă decât Cassiopeea în jilțul ei înstelat. Iar o voce dinlăun-trul lui spuse: *S-a dus. Au așteptat să le vorbească, dar ea n-a mai apucat s-o facă.*

Acum el nu mai avea încredere în voce.

Apăruse tulburătoarea problemă a spionilor.

Judele, cu căpățâna sfărâmată.

Fata, care-i scăpase printre degete în ultimul moment. Iar ea știa, fir-ar să fie! *Ea știa!*

Aruncă deodată o privire furioasă în direcția lupilor și vreo șase se încăierară, mărâind gutural în liniștea din jur.

Cunoștea toate secretele lor cu excepția... celui de-al treilea. Cine era al treilea? Își trimisese Ochiul de nenumărate ori și nu se alesese decât cu fața criptică și idioată a lunii.

Cine era al treilea?

Cum de reușise fata să-i scape? Fusesse luat prin surprindere și se alesese doar cu o fâșie din bluza ei. Despre cuțitul ascuns știuse, asta nu fusese decât o joacă de copil, dar la saltul spre fereastră nu se așteptase. Și la sângele rece cu care își luase viața, fără să ezite măcar o

clipă. Se descotorosise de el în doar câteva clipe.

Gândurile lui se hăituiau unele pe altele, ca nevăstuicile în beznă.

Lucrurile începuseră să se cam destrame pe la margini. Nu-i plăcea deloc să constate asta. Lauder, de exemplu. Uită-te la Lauder.

Aționase *excelent*, ca o jucărie mecanică, pe care o întorci cu cheița înfiptă-n spate. Vino aici. Du-te-ncolo. Fă asta. Fă aia. Dar bomba cu dinamită nu le venise de hac decât la doi dintre ei — tot planul, tot *efortul* se duse de răpă din cauza negresei, din cauza babornitei cu un picior în groapă, care se întorsese să moară acolo. Și pe urmă... după ce-l aranjase pe Harold... acesta fusese la un pas s-o ucidă pe Nadine! Și acum îl apuca un spasm de ciudă și de mirare când se gândea. Iar putoarea aia proastă rămăsese cu gura căscată, așteptând să tragă din nou, ca și cum ar fi *vrut* să fie omorâtă. Iar dacă Nadine murea, cine o mai pătea din cauza întregii porcării?

Cine altul, decât fiul lui?

Iepurele era făcut. Îl trase din țepușă și-l puse pe farfuria din tablă.

— Băgați la maț, hiene ce sunteți!

Asta-i făcu să rânjească cu gura până la urechi. Nu cumva fusese și în Marină la viața lui? Posibil. Însă din rasa pe care o găsești doar la Parris Island. Acolo fusese un puști, un dezertor, Boo Dinkway pe numele lui. Îi făcuseră...

Ce anume?

Flagg se încruntă și-și coborî privirile în farfuria cazonă. Îl bătuseră pe bietul Boo cu băte căptușite cu material moale? Îl sugrumaseră? Parcă-și amintea și de niște benzină. Dar ce anume?

Cuprins de un acces de furie, se abținu cu greu să nu azvârle iepurele în foc. *Ar trebui să-și aducă aminte atâta lucru, fir-ar să fie!*

— Luați și mâncați, porcilor, șopti el, dar de această dată amintirea era și mai palidă.

Se pierdea pe sine. Pe vremuri fusese în stare să privească înapoi, peste anii șazezi, șaptezeci și optzeci, ca un om care se uită de la înălțimea a două etaje spre o cameră întunecată. Dar acum nu mai reușea să-și amintească limpede decât evenimentele de la Supergripă încoace. Dincolo de asta nu exista decât o ceață, care se ridica uneori câte puțin, atât doar cât să-i dezvăluie un obiect sau o întâmplare enigmatică (Boo Dinkway, bunăoară... dacă acesta existase vreodată cu adevărat), pentru ca apoi să acopere din nou totul.

Ultima amintire de care putea fi acum absolut sigur era drumul lui spre sud, de-a lungul lui US 51, mergând la Mountain City, spre casa lui Kit Bradenton.

Și că se născuse. Se născuse din nou.

Strict vorbind, el nu mai era un om, dacă vreodată fusese cu adevărat. Era ca o ceapă, lepădând încet strat după strat... cu toate că părea să-și piardă, în primul rând, atributele cu care omenirea se mândrea: gândirea organizată, memoria, poate că și libera voință... dacă a existat așa ceva în realitate.

Începu să mănânce iepurele.

Altădată, nu se îndoia, ar fi dispărut rapid atunci când lucrurile începeau să se complice. Nu și de această dată. Acum se afla la locul lui, sosise vremea lui și trebuia să reziste până la capăt.

Nu conta că nu reușise încă să-l descopere pe cel de-al treilea spion, sau că Harold îi scăpase de sub control la urmă și avusese nerușinarea colosală să încerce să-i ucidă mureasa promisă, mama fiului său.

Straniul Trashcan Man bântuia pe undeva prin deșert, în căutarea armelor care aveau să șteargă pe vecie de pe fața pământului Free Zone, care-i provoca atâtea tulburări și griji. Ochiul lui nu putea să-l urmărească pe Trashcan Man și Flagg considera că, din anumite puncte de vedere, Trash era chiar mai ciudat decât el însuși, un fel de copoi uman în stare să adulmece cordita, napalmul și gelignita cu precizia sinistră a unui radar.

În cel mult o lună, avioanele de vânătoare ale lui National Guard aveau să zboare, cu încărcătura completă de rachete Shrike sub aripi. Iar atunci când va fi sigur că mureasa îi rămăsese grea, aveau să plece în zbor spre răsărit.

Se uită visător la luna asemănătoare unei mingi de baschet și surâse.

Mai exista și o altă posibilitate. Spera că Ochiul îl va lumina, cu timpul. Putea să se ducă acolo în persoană, în chip de cioară, sau de lup, sau poate ca insectă — călugăriță, poate, ceva suficient de mic să se poată strecura printr-o gură de aerisire din mijlocul unui smoc de iarbă de deșert, cu vârful ascuțit. Va sări sau se va târî prin conducte întunecate și în cele din urmă va aluneca prin grătarul unui aparat de aer condiționat sau printre palele încremenite ale unui ventilator pentru aerisire.

Construcția respectivă era sub pământ. Imediat ce treceai frontiera în California.

Acolo existau eprubete, șiruri nesfârșite de eprubete, pe fiecare dintre ele fiind lipită o bucată de bandă Dymo cu textul explicativ: o superholeră, un superantrax, o versiune nouă și îmbunătățită a ciumei bubonice, toate bazate pe capacitatea de mutație a antigenilor care transformase și Supergripa într-o boală aproape universal mortală. În locul acesta existau sute de boli noi; un sortiment bogat, după cum se spunea în reclame.

Ce-ai zice să-ți torn așa ceva în apă, Free Zone?

Sau să provoc o mică explozie în atmosferă?

O formă minunată de boală a legionarilor, cu prilejul Crăciunului, sau ați prefera mai degrabă gripa porcească în forma ei perfecționată?

Randy Flagg, Moș Crăciun întunecat, în sania lui de la National Guard, pregătit să toarne puțin virus pe fiecare horn?

Va aștepta și va recunoaște momentul potrivit, atunci când, în sfârșit, va fi sosit.

Ceva anume îi va spune.

Lucrurile aveau să meargă bine. De data asta nu trebuia să se mai dea la fund. Acum ținea hăturile și nu avea să le scape din mână.

Iepurele se terminase. Cu burta plină de mâncare caldă, se simțea iarăși la largul lui. Cu farfuria de tablă în mână, se ridică și aruncă oasele în noapte. Lupii se repeziră, se băteau pe ele, mârâind, mușcând și urlând, cu ochii rotindu-se dement în lumina lunii.

Flagg rămase nemișcat, cu mâinile în șolduri, hohotind sălbatic cu fața ridicată spre lună.

În dimineața următoare, devreme, Nadine părăsi orașul Glendale și porni de-a lungul lui 1-15, călare pe Vespa. Părul ei alb ca zăpada, lăsat liber, flutura în urma sa ca trena unei mirese.

Îi părea rău de motocicletă, care-i servise vreme îndelungată și cu credință, dar acum abia se mai ținea. La asta contribuiseră distanțele lungi și căldura deșertului, dificila traversare a Munților Stâncoși și întreținerea insuficientă. Motorul suna răgușit și chinuit. În loc să rămână docil în dreptul marcatiei 5x1000, acul turometrului tremura întruna. Nu mai conta. Dacă se strica de tot, Nadine o lua mai departe pe jos. De-acum n-o mai urmărea nimeni. Harold murise. Iar dacă așa trebuia să se întâmple, el avea să prindă de veste și-i va trimite pe cineva s-o întâmpine.

Harold încercase s-o împuște! Harold încercase s-o *omoare*!

Oricât se străduia să uite, lucrul acesta îi revenea mereu în minte. Nu-i dădea pace, tot așa cum pe un câine îl sâcăie mereu gândul să nu-și piardă osul. N-ar fi trebuit să se întâmple așa. Flagg i se arătase în vis în prima noapte de după explozie, când Harold acceptase în cele din urmă să-și facă tabără. Îi spusese că i-l va lăsa pe Harold alături până ce ajungeau pe Culmea Vestică, aproape de Utah. După care-l va înlătura fără chinuri, printr-un accident petrecut într-o clipită. O pată de ulei. Avea să cadă în râpă. Fără nici un fel de probleme sau dureri.

În realitate însă, evenimentele nu se desfășuraseră rapid și fără probleme, iar Harold fusese la un pas s-o *ucidă*. Glonțul suierase la o palmă de obrazul ei, și ea nu fusese în stare să se clintească din loc. Încremenise din cauza șocului, întrebându-se cum e posibil așa ceva, cum de-i fusese permis — să *îndrăznească* doar — una ca asta.

Încercase să minimalizeze întâmplarea, spunându-și că era felul în care Flagg o speria și-i aducea aminte cui îi aparține ea în realitate. Dar nu avea nici o rațiune! Părea o nebunie! Și chiar dacă exista o oarecare logică, o voce hotărâtă și știutoare din ea îi spunea că Flagg nu fusese pregătit pentru incidentul cu împușcăturile.

Încercă să alunge acea voce, să-i închidă ușa în nas, așa cum procedează o persoană sănătoasă la minte cu o ființă indezirabilă, în ochii căreia se citește pofta de a ucide. Dar nu reuși. Vocea îi zicea că nu mai este în viață decât prin jocul orb al întâmplării. Că proiectilul tras de Harold ar fi putut s-o lovească în frunte, fără ca Randall Flagg să fi putut interveni, într-un fel sau altul.

Vocea aceea era mincinoasă. Flagg știa totul, până și unde s-a așezat o vrăbiuță...

Nu, *acela este Dumnezeu*, o contrazicea vocea implacabil. *Dumnezeu știe, el nu. Ești încă în viață din pură întâmplare, ceea ce înseamnă că toate promisiunile au fost anulate. Nu-i datorezi nimic. Poți să te oprești și să te întorci, dacă vrei.*

Să mă întorc, mai mare râsul! Să mă întorc unde?

În această privință, vocea nu avea nimic să-i spună; ar fi mirat-o să fie altfel. Chiar dacă picioarele Omului Întunecat erau din lut moale, descoperirea asta venea puțin prea târziu.

Încercă să se concentreze asupra frumuseții răcoroasei dimineți de deșert. Însă vocea continua să-i șoptească pe ton scăzut, insistent.

Dacă n-a știut că Harold va avea puterea să-l înfrunte și să te atace, ce alte lucruri nu știe? Și ce se va întâmpla data următoare, când va fi pus la încercare?

Vai, Doamne Dumnezeule, era prea târziu. De ce așteptase vocea — zile, săptămâni, poate chiar ani — până acum, când era inutil să-i mai spună ceva?

Ca și cum ar fi fost de acord, vocea tăcu în cele din urmă și nu-i rămase decât să se bucure de splendoarea dimineții. Mergea mai departe, cu ochii ațintiți asupra drumului ce se desfășura la nesfârșit înaintea ei. Drumul spre Las Vegas. Drumul spre *el*.

Vespa cedă chiar în acea după-amiază. Se auzi un zgomot de roți dințate măcinate și motorul se cală. Un miros fierbinte și neobișnuit, ca de cauciuc prăjit, venea dinspre motor. De la cei șazeци de kilometri la oră cu care înaintase constant până atunci, viteza coborâse mereu, până ce ajunsese să meargă la pas. Nadine scoase motoreta pe banda de refugiu și acționă demarorul de câteva ori, conștientă că este inutil. O terminase. Omorâse o mulțime de lucruri în drumul spre sotul ei. Era răspunzătoare de dispariția întregului Comitet din Free Zone și a tuturor invitațiilor lor în timpul ultimei întruniri explozive. Apoi Harold. Pe urmă, nu trebuia să uite nici de pruncul nenăscut al lui Fran Goldsmith.

Se simți cuprinsă de greață. Se târî până la gardul de protecție și vărsă tot ce mâncase. Avea febră, se găsea într-o stare vecină cu delirul, ea, unica ființă vie într-un deșert de coșmar, pârjolit de soare. Era cald... infernal de cald.

Se întoarse în șosea, ștergându-se la gură. Vespa zăcea într-o rână, ca un animal mort. Nadine îi aruncă o ultimă privire și porni la drum. De-abia trecuse de Dry Lake. Asta însemna că trebuia să-și petreacă noaptea la marginea drumului, dacă nu venea nimeni s-o culeagă. Cu puțin noroc, avea să ajungă la Las Vegas dimineață. Deodată știu sigur că Omul Întunecat avea s-o lase să meargă pe jos. Avea să sosească la Las Vegas înfometată, și însetată, și arsă de căldura deșertului, după ce și ultima picătură din viața ei trecută i se scursese din trup. Femeia care se ocupase de copiii dintr-o școală din New England avea să dispară pentru totdeauna.

La cât ghinion avea, putea fi sigură că vocea aceea discretă, care o tulbura atât de tare, avea să fie ultima bucată din vechea Nadine, care va dispărea. Până la urmă, firește, va veni și rândul ei.

Merse tot mai departe, pe măsură ce după-amiaza se scurgea. Stropi de transpirație i se scurgeau pe obraji. În punctul unde asfaltul șoselei se îngâna cu cerul albastru-deschis, aerul

vibra strălucitor, ca argintul-viu. Își descheie bluza ușoară și o scoase, rămânând doar în sutienul din bumbac alb. Arsuri de la soare? Ce dacă? Cinstit vorbind, nici nu-mi pasă.

Spre amurg, pielea ei căpătase o teribilă nuanță roșiatică, aproape purpurie în dreptul zonei înălțate a claviculelor. Răceala nopții sosi pe neașteptate, înfiorând-o și aducându-i aminte că-și lăsase cele necesare înnoptării la motoretă.

Se uită în jur, nesigur, văzând mașini din loc în loc, unele îngropate sub dune de nisip până la ornamentațiile de pe capote. Gândul de a se adăposti într-unul dintre aceste morminte îi făcu rău... chiar mai rău decât chinuitoarele arsuri.

Delirez, îi trecu prin minte.

Nu că asta ar mai fi avut vreo însemnătate. Decise că e mai bine să meargă toată noaptea, decât să doarmă într-o mașină. Ce bine ar fi fost să se afle tot în Midwest. Acolo ar fi găsit un hambar, o căpiță de fân, un câmp cu trifoi. Un loc curat și moale. Aici nu era decât șoseaua, nisip și solul compact al deșertului.

Își îndepărtă părul lung de pe față și se gândi că ar fi fost mult mai bine să fi murit.

Soarele coborâse acum dincolo de orizont, iar lumina zilei și întunericul ajunseseră la momentul de echilibru perfect. Vântul care îi mângâia obraji era extrem de rece. Se uită în jur cu teamă.

Se făcuse prea rece.

Măgurile se transformaseră în niște monoliți întunecați. Dunele de nisip păreau niște coloși răsturnați, amenințători. Până și smocurile de fire ascuțite de saguaro îi sugerau degetele scheletice și acuzatoare ale celor morți, ieșind afară prin nisip din mormintele lor puțin adânci.

Deasupra capului, roata cosmică a cerului.

Își aminti un fragment de vers dintr-un cântec al lui Bob Dylan, cuvinte reci și deloc încurajatoare: *Hăituit ca un crocodil... prădat în lanul de porumb...*

Pentru ca apoi să-i vină în minte imediat un cântec de-al formației Eagles, de-a dreptul înspăimântător: *Și diseară aș vrea să dorm cu tine în deșert... cu un milion de stele în jur...*

Pe neașteptate, simți că este lângă ea.

Simți asta chiar înainte ca el să-i vorbească.

— Nadine.

Vocea *lui* plăcută, venind din întunericul profund. Nespus de plăcută, teama care o învăluia din toate părțile, dându-i sentimentul că ajunsese acasă.

— Nadine, Nadine... cât îmi place s-o iubesc pe Nadine.

Se întoarse și se trezi față în față cu el, așa cum știuse mereu că se va întâmpla într-o bună zi, în chipul cel mai simplu și firesc. Stătea pe capota motorului unui Chevrolet sedan vechi (oare se aflase acolo și acum o clipă? nu era sigură, dar avea impresia că nu), cu picioarele încrucișate, cu mâinile sprijinite ușor de genunchii jeansilor lui spălăciți. O privea și-i zâmbea blând. Dar privirea lui nu era cătuși de puțin blândă. Se vedea în ochii lui că omul acesta nu avea nimic de-a face cu blândețea. I se ghicea în ochi o veselie neagră care dansa acolo ca picioarele unui bărbat sub care tocmai s-a căscat trapa de pe platforma spânzurătorii.

— Helo, spuse ea. Iată-mă.

— Da, ai ajuns, în sfârșit. Așa cum mi s-a promis.

Zâmbetul lui se lăți pe toată fața și el își întinse mâinile spre ea. Când îl atinse, Nadine simți o căldură dogoritoare. Căldura venea de la el, ca de la o sobă de teracotă plină de lemne. Mâinile lui netede, fără amprente, alunecară în jurul încheieturilor femeii... și apoi o apucară strâns, ca niște cătușe.

— O, Nadine, șopti, aplecându-se s-o sărute.

Ea-și întoarse puțin capul, privind focul rece al stelelor, iar sărutul o prinse nu pe buze, ci în golul de sub falcă. Nu se lăsă păcălit. Nadine simți pe pielea ei curba zâmbetului său batjocoritor.

Mă revoltă, se gândi.

Dar scârba ei era doar un înveliș solzos acoperind ceva și mai rău — o dorință străveche și ascunsă, ca un coș copt de mult, dar care își scoate de-abia acum capul, gata să scuipe fluidul din el cu zgomot, dulceața de mult închegată în el. Mâinile bărbatului, alunecându-i pe spate, i se păreau mai fierbinți decât arsura soarelui. Se lipi de el și, deodată, șaua subțire dintre picioarele ei îi păru mai plină, mai grea, mai moale, mai conștientă de sine. Cusătura pantalonilor ei o irita într-un mod delicat obscen care o împingea să se scarpine, să scape odată pentru totdeauna de mâncărime.

— Spune-mi un lucru, îl rugă ea.

— Orice.

— Ai spus "așa cum mi s-a promis". Cine m-a promis pe mine ție? Și de ce eu? Și cum te numești? Nici măcar asta nu știu. Te cunosc de când mă știu, dar numele tău încă nu l-am aflat.

— Poți să-mi spui Richard. Țsta e numele meu adevărat. Așa să-mi spui.

— Țsta-i numele tău adevărat? Richard? întrebă ea plină de îndoieli, iar el chicoti la încheietura gâtului, făcând-o să se înfioare de silă și de dorință. Și cine m-a promis?

— Nadine, am uitat. Haide.

Se lăsă să alunece de pe capota mașinii, strângând-o în continuare de mâini, iar ea fu la un pas să se smulgă din strânsoarea lui și s-o rupă la fugă... dar la ce bun? Ar fi urmărit-o, ar fi prins-o și ar fi violat-o.

— Luna, spuse el, e lună plină. La fel ca mine.

Îi conduse mâna până pe materialul neted și tocit al jeansilor de sub pânțe, unde mâna ei întâlni un lucru teribil, pulsând cu o viață proprie, sub răceala fermoarului.

— Nu, murmură ea.

Încercă să-și elibereze mâna, gândindu-se cât de departe era această noapte de cealaltă, în care se aflase sub influența nebuniei și a lunii, cât de îngrozitor de departe. Ajunsesese acum la celălalt capăt al curcubeului timpului.

Îi ținea mâna lipită de el.

— Haide să plecăm în deșert și să fii soția mea, îi propuse el.

— Nu!

— Este prea târziu să mai spui nu, draga mea.

Porniră împreună. Ajunseră în dreptul unui așternut strâns, lângă oasele înnegrite ale unui foc de tabără, sub oasele de argint ale lunii.

O făcu să se întindă la pământ.

— Prea bine, spuse el, gâfâind. Prea bine, atunci.

Degetele lui desfăcură catarama centurii, apoi nasturele și fermoarul.

Ea văzu atunci ce o așteaptă și începu să țipe.

La auzul sunetului strident, Omul Întunecat rânji obscen în noapte, sub lumina buhăită și brânzoasă a lunii.

Nadine scotea țipăt după țipăt, încercând să se târască tot mai departe, dar el reuși s-o prindă. Atunci ea își strânse picioarele cu toată forța, și când una din mâinile lui lipsite de identitate i se insinuă între pulpe îndepărtându-le cu ușurința cu care despați apele, ea se gândi: *Mă voi uita în sus... mă voi uita la lună... n-am să simt nimic și se va termina... se va termina... nu voi simți nimic...*

Dar când răceala lui de moarte o pătrunse, urletul țâșni din ea cu putere și se zbatu, dar era o luptă zadarnică. Bărbatul își croi drum în trupul său cu o forță brutală, invadând-o și distrugând tot ce-i stătea în cale; sângele rece i se scurse pe coapse și simți că pătrunsesse în ea până la uter; focul rece și argintiu al lunii îi venea în ochi, iar când el ajunse la orgasm focul era ca fierul topit, ca *fonta* topită, ca *alama* topită și ajunse și ea la clipa de extaz, cunoscând o plăcere incredibilă, teamă și groază, trecu prin porțile de fontă și de alamă în tărâmul deșert al nebuniei, alungată, *sufletată* prin ele ca o frunză, de mugetul hohotelor lui de râs; urmări cum i se topesc trăsăturile feței, iar acum deasupra ei apăruse, la foarte mică distanță, fața păroasă a unui demon cu lămpi galbene și strălucitoare în locul ochilor, ferestre dincolo de care se ghicea iadul, cu toate acestea în ele mai licărea și acum aceea sinistruă voie bună; ochii ce pândiseră ulițele strâmbe ale celor o mie de orașe tenebroase ale nopții; ochii se căscau, luceau, pentru ca apoi să capete un aer idiot. O luă de la capăt... și încă o dată... și încă o dată. Ai fi zis că nu se va termina niciodată. Rece. Era rece ca moartea. Și bătrân. Mai bătrân decât omenirea, mai bătrân decât pământul. O umplea iar și iar cu râsul lui dement, plin de duhurile nopții. Pământ. Lumină. O dată. Și încă o dată. Pentru ca ultimul ei strigăt să fie luat de vântul deșertului și dus în cele mai tainice unghere ale nopții, acolo unde o mie de arme își așteptau noul proprietar să vină și să le revendice. Cap păros de demon, cu limba atârână, despicată în două. Respirația lui moartă cădea asupra feței. Se afla pe tărâmul nebuniei. Porțile din fier se închiseseră. *Luna!...*

Luna stătea să apună.

Flagg mai prinsese un iepure, apucase micuțul animal tremurând cu mâinile goale și-i frânsese gâtul. Aprinsese un foc nou peste oasele celui vechi și acum iepurele se frigea, răspândind valuri de arome. Nu mai apăruseră lupii. În seara asta rămăseseră la distanță — după cum se și cuvenea. În definitiv, era noaptea cununiei lui, iar ființa amețită și apatică care zăcea de cealaltă parte a focului era chiar sfioasa lui mireasă.

Se aplecă deasupra ei și-i ridică mâna din poală. Când îi dădu drumul, mâna rămase inertă, la gura femeii. Cercetă fenomenul câteva clipe, apoi îi luă mâna și i-o puse la loc, în poală. Ajunse acolo, degetele începură să i se miște apatic, ca niște șerpi pe moarte. Apropie două degete de ochii ei, dar Nadine nu clipi. Continua să privească în gol.

Era sincer mirat.

Oare ce-i făcuse?

Nu reușea să-și aducă aminte.

Și nici nu avea vreo importanță. Chiar dacă era în stare de prostrație, ce conta? Era un incubator perfect. Avea să-i poarte fiul în pânțele, să-l nască, iar după ce-și îndeplinea datoria, putea să moară. De fapt, asta fusese menirea ei.

Iepurele era fript. Îl rupse în două. Fragmentă partea ei în bucăți mici, așa cum pregătești mâncarea pentru copii. Începu s-o hrănească, întinzându-i, rând pe rând, câte-o bucată. Pe jumătate mestecate, câteva bucățele îi căzură din gură, dar mancă aproape totul. Dacă rămânea în starea asta, va avea nevoie de o supraveghetoare. Jenny Engstrom, poate.

— Foarte bine, draga mea, îi spuse el blând.

Ea continua să se uite, indiferentă, la lună. Flagg îi zâmbi liniștit și începu cina festivă.

Amorul îi făcea întotdeauna foame.

Se trezi spre sfârșitul nopții și se ridică în așternut, tulburat și speriat... speriat în felul instinctiv și inconștient în care se sperie un animal de pradă care simte că și el la rândul său poate să fie vânat.

Oare fusese un vis? O viziune?...

Cei de dincolo sosesc.

Speriat, încercă să înțeleagă gândul, să-l fixeze într-un context. Nu reuși. Atârna deasupra capului său, ca o vrăjitorie.

Acum sunt și mai aproape.

Cine? Cine era mai aproape acum?

Vântul nopții șoptea lângă el, aducându-i parcă un parfum. Cineva vine și...

Cineva pleacă.

În timp ce el dormea, cineva trecuse pe lângă tabăra lui, spre est. Cel de al treilea, pe care nu-l cunoștea? Era lună plină. Scăpase cel de-al treilea? Gândul îl umplu de panică.

Bine, dar cine vine?

Se uită la Nadine. Aceasta dormea ghemuită strâns, în poziție de fetus, poziție pe care urma s-o ia și fiul lui în pânțele ei, peste doar câteva luni.

Vor mai fi aceste luni?

Din nou avu sentimentul că lucrurile încep să se destrame, începând de la margini. Se culcă la loc, convins că în noaptea aceea n-avea să mai doarmă. Și totuși adormi. Iar a doua zi de dimineață, când își făcu apariția în Vegas, zâmbea din nou și aproape uitase de panica ce-l cuprinsese cu o noapte în urmă. Nadine stătea docilă pe bancheta din față a mașinii, alături de el, ca o păpușă mare cu o sămânță ascunsă cu grijă în pânțele.

Se duse la Grand, unde află ce se întâmplase în timp ce el dormea. Văzu licărul nou, prudent și întrebător, din privirile celorlalți și simți încă o dată fiorul de spaimă, atingându-l ușor, ca aripa unei molii.

CAPITOLUL 66

PE LA ORA la care Nadine Cross începea să înțeleagă anumite lucruri care ar fi trebuit, poate, să fie de la sine înțelese, Lloyd Henreid stătea singur în Cub Bar, dându-și o pasiență Big Clock și trișând. Își ieșise din fire. În ziua aceea se petrecuse o explozie la Indian Springs, un mort și trei răniți, dintre care unul avea să moară, probabil, din cauza gravității arsurilor. Nu aveau pe nimeni la Vegas care să se priceapă să trateze asemenea răni.

Carl Hough adusese știrea. Era supărat până la Dumnezeu și nici nu era genul de om pe care să-ți permiți să nu-l iei în serios, înainte de epidemie fusese pilot la Ozark Airlines, era un fost Marine, și, dacă ar fi vrut, ar fi putut să-l facă praf pe Lloyd cu o mână, în timp ce cu cealaltă își prepara un daiquiri. După cum se lăuda el însuși, Carl omorâse mai mulți tipi în cursul carierei lui îndelungate și foarte variate, iar Lloyd nu vedea de ce nu i-ar da crezare. Nu că lui Lloyd i-ar fi fost teamă de Carl Hough; pilotul era mare și solid, dar se ferea de Momâia Ambulantă ca toți ceilalți din vest, iar Lloyd purta o amuletă primită de la Flagg. În schimb era unul dintre piloții lor și, din cauza asta, trebuia tratat cu diplomatie. Și, oricât ar părea de ciudat, Lloyd era destul de diplomat. Trecutul lui era simplu, dar teribil: petrecuse mai multe săptămâni cu un nebun purtând numele de Poke Freeman și reușise să supraviețuiască întregii povești. Mai petrecuse câteva luni alături de Randall Flagg și nu numai că trăgea aer în piept, dar rămăsese în toate mințile.

Carl apăruse cam pe la ora 2, în 12 septembrie, cu casca de motociclist sub braț. Avea o arsură urâtă pe obrazul stâng și bășici pe o mână. Fusese un incendiu. Dar nu atât de rău pe cât ar fi putut fi. Explodase o cisternă cu combustibil, care răspândise petrol arzând peste toată pista.

— Foarte bine, spusese Lloyd. Îl voi informa pe cel mare. Răniții au fost duși la spital?

— Mda, acolo sunt. După părerea mea, Freddy Campanari nu apucă apusul soarelui. Cu alte cuvinte, nu mai rămân decât doi piloți, eu și Andy. Să-i spui asta, și vreau să-i mai comunic ceva, când se întoarce. Vreau ca împușitul de Trashcan Man să *dispară*. Ăsta-i prețul pe care-l pretind ca să rămân.

Lloyd îl măsoară pe Carl Hough.

— Chiar așa?

— Ai înțeles foarte bine.

— Păi, uite ce este, Carl, îi spuse Lloyd. Nu pot să transmit mesajul. Dacă ai chef să-i dai *lui* ordine, va trebui s-o faci personal.

Carl păru deodată tulburat și puțin speriat. Frica producea un efect straniu pe figura lui dură.

— Mda, înțeleg punctul tău de vedere. Dar sunt obosit și dat peste cap, Lloyd. Obrazul mă doare ca naiba. Nu aveam de gând să-mi vărs nervii pe tine.

— E-n regulă, omule. De asta mă aflu eu aici.

Uneori ar fi preferat să nu fie așa. Deja îl durea foarte tare capul.

— Dar omul acela trebuie să plece, insistă Carl. Dacă va trebui să i-o spun eu, am s-o fac. Știu că poartă o piatră din aceea neagră. Presupun că este în relații nemaipomenite cu omul înalt. Dar uite ce este, ascultă-mă. Carl se așează și-și puse casca pe o masă de bacara. Trash este vinovat de izbucnirea incendiului. Pe Dumnezeul meu, cum crezi că ne vom ridica de la sol cu avioanele alea dacă tocmai unul dintre oamenii barosanului le dă foc *piloților*!

Mulți dintre cei care treceau prin recepția Grandului aruncau priviri neliniștite spre masa la care stăteau Lloyd și Carl.

— Nu mai vorbi așa de tare, Carl.

— Okay. Dar ai înțeles care-i problema, nu?

— Ești absolut sigur că Trash a făcut-o?

— Ascultă-mă, spuse Carl, aplecându-se, se afla în garaj. Bine? A stat acolo foarte multă vreme. L-au văzut foarte mulți, nu numai eu.

— Credeam că e plecat pe undeva. În deșert. Înțelegi, căutând tot felul de lucruri.

— Păi, vezi bine, s-a întors! Tractorul acela cu șenile cu care iese el în deșert era plin cu tot felul de lucruri. Dumnezeu știe de pe unde le adună, eu nu. Oricum, în timpul pauzei de cafea, a venit și el să discute cu băieții. Îl știi cum este. Pentru el, armele sunt ca dulciurile pentru un copil.

— Mda.

— Ultimul lucru pe care ni l-a arătat a fost un fitil incendiar. Tragi de vârf și se iscă o mică flacără de fosfor. Apoi nimic, timp de o jumătate de oră sau patruzeci de minute, funcție de dimensiunea fitilului, corect? Ai înțeles? Apoi se stârnește un foc îngrozitor. Mic, dar teribil de puternic.

— Mda.

— Foarte bine. Prin urmare, Trashy ne arăta jucărelele alea — altfel încântat peste măsură — iar Freddy Campanari îi zice: "Hei, cine se joacă cu focul face pipi în pat, Trash." Atunci Steve Tobin — îl cunoști, e comic ca o cârjă de cauciuc — zice: "Băieți, ați face bine să ascundeți chibriturile, Trashy s-a întors în oraș." Atunci Trash s-a purtat foarte ciudat. A aruncat o privire jur-împrejur și a mormăit ceva în surdină. Eu stăteam chiar lângă el și mi s-a părut că zice cam așa: "Să nu mă mai întrebați vreodată de cecul doamnei Semple." Tu înțelegi ceva din chestia asta?

Lloyd clătină din cap. Oricum nu înțelegea mare lucru în privința lui Trashcan Man.

— Apoi a plecat. Și-a cules lucrurile pe care ni le arătasă și a luat-o din loc. Am fost cu toții cam jenați de ce se întâmplase. N-am vrut să-l rănim. Cei mai mulți dintre noi chiar ținem la Trash. Sau ținem. Este ca un copil mic, știi?

Lloyd făcu un semn afirmativ.

— Peste o oră, afurisita de cisternă sare în aer ca o rachetă. Iar în timp ce noi adunam resturile, s-a întâmplat să-mi ridic privirea și să-l văd pe Trashy în tractorul lui, lângă barăci, uitându-se la noi cu binoclul.

— Asta-i tot? întrebă Lloyd, ușurat.

— Nu, nu-i tot. Dacă era, nici nu m-aș fi ostenit să vin până la tine, Lloyd. Dar așa am ajuns să mă gândesc *cum* de-a sărit camionul în aer. Este exact genul de treburi pentru care folosești o capsulă incendiară. În Nam, soldații Cong au făcut să explodeze o mulțime de depozite de muniție chiar în felul ăsta, ba chiar folosind propriile noastre fitile incendiare. Îl pui sub camion, pe țeava de eșapament. Dacă nimeni nu pornește camionul, se declanșează când trece timpul prevăzut. Dacă îl pornește, explodează când se încălzește țeava. Într-un fel sau altul, *bum*, și s-a terminat cu camionul. Singurul lucru care nu se potrivea a fost că în garaj există întotdeauna vreo zece cisterne cu combustibil, iar noi nu le folosim într-o ordine anume. Prin urmare, după ce l-am dus pe bietul Freddy la spital, John Waite și cu mine ne-am întors acolo. John se ocupă de garaj și era în culmea furiei. Îl văzuse acolo pe Trash ceva mai devreme.

— E sigur că era Trashcan Man?

— Cu toate arsurile alea de pe braț este foarte greu de confundat, nu crezi? Bine? În momentul respectiv nimeni nu s-a gândit la nimic. Își vârâse nasul, dar cam asta-i în general treaba lui, nu-i așa?

— Mda, consider că e corect exprimat.

— Așa că eu și cu John am început să cercetăm și celelalte cisterne. Și, ce să vezi, pe fiecare dintre ele era montat câte un sistem incendiar. Le-a pus pe țevele de eșapament, chiar dedesubtul rezervoarelor de combustibil. Motivul pentru care camionul pe care l-am folosit a sărit primul în aer a fost că țeava s-a încălzit, după cum îți povesteam, corect? Dar și celelalte se pregăteau să plece. Două sau trei scoteau deja fum. O parte a cisternelor erau goale, dar cel puțin cinci erau pline cu combustibil de avion. În doar zece minute am fi pierdut jumătate din bază.

Isuse, se tângui Lloyd în sinea lui. *E de rău. Mai rău de atât nici că s-ar putea.*

Carl îi arătă mâna plină de bășici.

— Cu asta m-am ales când am tras de un fitil fierbinte. Acum înțelegi de ce trebuie să dispară?

Lloyd îi răspunse nesigur:

— Poate cineva i-a furat dispozitivele astea din tractor, în timp ce el făcea pipi sau mai știu eu ce.

— Nu s-a întâmplat așa, îi spuse Carl calm. Cineva s-a simțit jignit atunci când își prezenta, mândru, jucăriile, și i-a venit în minte să ne ardă pe toți. A fost la un pas de succes. Trebuie făcut ceva, Lloyd.

— Foarte bine, Carl.

Își petrecu restul după-amiezei întrebând în stânga și în dreapta de Trash — îl văzuse cineva sau știa pe unde este? Priviri ferite și răspunsuri negative. Vestea se răspândise. Poate că asta era bine. Oricine îl vedea se va grăbi să raporteze, în speranța că avea să se bucure de mai multă trecere în fața celui mare. Dar Lloyd bănuia că nimeni nu-l va vedea pe Trash. Lovise, iar acum se întorsese probabil în deșert, în tractorul lui pe șenile.

Se uită la pasiența întinsă dinaintea lui și-și controlă cu grijă impulsul de a mătura cărțile de joc de pe masă. Preferă să mai trișeze o dată, scoțând un as, și să continue să joace. N-avea nici o importanță, dacă Flagg dorea să pună gheara pe el, nu-i rămânea decât să-l caute. Trashy avea să sfârșească răscrănat pe o cruce, exact ca Hec Drogan. Mare ghinion, băi băiete.

Dar în ungherul cel mai secret al inimii lui, se mira.

În ultima vreme se petrecuseră lucruri care nu-i plăceau. Dayna, de exemplu. Adevărat, Flagg aflase despre ea, dar de vorbit, fata nu vorbise. Reușise, nu înțelegea cum, să scape prin moarte, lăsându-i în ceață în privința celui de-al treilea spion.

Asta era altă chestie. Cum de nu știa *Flagg* din prima de soarta celui de-al treilea spion? Știuse de bășinosul ăla bătrân, iar când se întorsese din deșert aflase și despre Dayna și le spusese exact cum avea de gând să se poarte cu ea. Dar nu-i mersese.

Iar acum, Trashcan Man.

Trash nu era un nimeni. Poate că pe vremuri fusese, dar acum se schimbaseră socoteala. Purta la gât piatra neagră a Omului Întunecat, exact ca el. După ce îi prăjise creierii avocatului ăla cu gură mare la L.A., Lloyd îl văzuse pe Flagg punându-și mâinile pe umerii lui Trashcan și spunându-i cu blândețe că toate visele fuseseră adevărate. Iar Trash șoptise: "Îmi dau viața pentru tine."

Lloyd nu avea de unde să știe ce se mai întâmplase între cei doi, în orice caz părea limpede că omul băntuia prin deșert cu binecuvântarea lui Flagg. Iar acum Trashcan Man o luase razna.

Ceea ce ridica niște întrebări destul de serioase.

Aceasta era și cauza pentru care Lloyd stătea aici singur, la ora 9 seara, trișând la pasiență și dorindu-și să fie beat criță.

— Domnul Henreid?

Ce-o mai fi și *asta*? Își ridică privirile și văzu o fată frumușică, în pantaloni albi scurți și o bluză care nu-i acoperea ca lumea nici măcar sfârcurile sânilor. Interesul exagerat pentru sex al tinerei era vizibil, dar avea o figură nervoasă și palidă, aproape bolnavă. Își mușca mereu unghia unuia dintre degetele mari și Lloyd constată că avea toate unghiile roase.

— Ce-i?

— Tr... trebuie să-l văd pe domnul Flagg.

Forța îi dispăru foarte repede din voce, spre sfârșitul propoziției transformându-se în șoaptă.

— Ia te uită, chiar vrei? Dar ce-ți închipui tu, că sunt secretarul lui intim?

— Dar... mi s-a spus... să te caut pe tine.

— Cine a spus?

— Păi, Angie Hirschfield. Ea mi-a zis.

— Cum te cheamă?

— Ah, Julie. Chicoti, dar doar dintr-un simplu reflex. Spaima i se ghicea în continuare pe chip, iar Lloyd se întrebă plictisit ce porcărie mai era și asta. O fată ca ea n-ar fi întreat de Flagg decât într-o situație cu adevărat serioasă. Julie Lawry.

— Uite ce este, Julie Lawry, Flagg nu se află la Las Vegas în momentul de față.

— Când se-ntoarce?

— Nu știu. Vine și pleacă și nu poartă asupra lui un sistem de semnalizare. Și nici nu-mi dă mie socoteală. Dacă ai ceva, spune-mi mie și am să mă îngrijesc ca mesajul să ajungă la el. Tânăra îl măsură neîncrezătoare, iar Lloyd repetă ceea ce-i spusese și lui Carl Hough în după-amiaza aceea: De asta mă aflu eu aici, Julie.

— Okay. Apoi, adăugă cu grabă: Dacă-i important, să-i zici că eu am fost cea care ți-a spus. Julie Lawry.

— Okay.

— Nu uiți?

— *Nu, pentru numele lui Dumnezeu!* Și acum, ce este?

Ea făcu bot:

— Știi. nu trebuie să fii așa de rău.

Lloyd oftă și puse pe masă cărțile pe care le mai ținea în mână.

— Așa este, recunosc el, cred că ai dreptate. Și acum, spune-mi despre ce este vorba?

— De surdomutul ăla. Dacă se află prin preajmă, cred că spionează. M-am gândit că ar fi bine să știți. Ura sclipi în ochii ei. Nenorocitul a vrut să mă împuște.

— Ce surdomut?

— Păi, l-am văzut pe cretin, prin urmare mi-am făcut socoteala că trebuie să se afle și surdomutul cu el, știi? Ei nu sunt după tipicul nostru de aici. Bănuiesc că or fi venit din partea cealaltă.

— Așa crezi tu?

— Mda.

— Păi, eu unul nu prea înțeleg despre ce vorbești. Am avut o zi lungă și sunt obosit. Dacă nu te hotărăști să vorbești cum se cuvine, Julie, eu mă duc la culcare.

Julie se așeză, puse picior peste picior și-i povesti lui Lloyd întâlnirea cu Nick Andros și Tom Cullen la Pratt, Kansas, orașul ei natal. Despre întâmplarea cu Pepto-Bismolul ("Mă distram și eu puțin cu prostălu, iar celălalt a scos arma și m-a amenințat!"), îi povesti până și scena cu plecarea lor din oraș, atunci când trăsese după ei.

— Și toate astea dovedesc ce anume? o întrebă Lloyd după ce terminase.

Fuse vag intrigat de cuvântul "spion", dar începând de atunci se scufundase într-o buimăceală plictisită.

Julie puse iarăși bot și-și aprinse o țigară.

— Ți-am zis, doar. Cretinul se află *aici*. Pariez că spionează.

— Tom Cullen, așa ai zis că-l cheamă?

— Da.

Își aducea aminte, destul de vag. Cullen era un tip înalt și blond, nu absolut întreg la minte, asta nu se putea tăgădui, însă în nici un caz atât de rău pe cât îl descria putoarea asta ordinară. Se strădui să-și aducă aminte mai mult, însă fără succes. Oamenii continuau să sosească în Las Vegas, câte șazezi până la o sută pe zi. Era imposibil să-i mai ții minte pe toți, iar Flagg îi spusese că imigrația va crește mult, înainte de a înceta definitiv. Cel mai bine ar fi fost să se ducă la Paul Burlson, care ținea un dosar cu rezidenții din Las Vegas, ca să găsească alte date despre idiotul acela, Cullen.

— Ai de gând să-l arestezi? se interesă Julic.

Lloyd o măsură rece:

— Am să te arestez pe tine, dacă nu-mi dai pace.

— *Ăsta zic și eu băiat de treubă!* țipă Julie Lawry, cuprinsă de isterie. Sări în picioare și se holbă la el. În pantalonii scurți, din bumbac alb, picioarele ei păreau să fie lungi până la gât. Eu încercam să vă aduc un *serviciu!*

— Voi verifica.

— Mda, corect, am mai auzit cu povestea asta.

Spunând acestea, ieși din încăpere călcând apăsător, descriind cu poponețul, de indignare, mici cercuri strânse.

Lloyd o însoți cu o privire amuzată și obosită, gândindu-se că pe lume existau o groază de puicuțe ca ea — chiar și acum, după Supergripă, ar fi fost în stare să pună pariu că mai rămăseseră destule. O puneai cu ele fără nici un fel de probleme, dar după aceea, păzea, altfel te sfâșie cu unghiile. Rude apropiate cu femelele acelea de păianjen care-și devorează partenerii după consumarea actului sexual. Trecuseră două luni de zile, cu toate acestea îi mai purta pică mutului. Cum zisese că-l cheamă? Andros?

Lloyd trase un carnețel hărtănit, cu copertele negre, din buzunarul de la spate, își umezi degetul și răsfoi până ajunse la o pagină albă. Acesta era caietul lui de însemnări, plin-ochi cu diverse mici notițe — tot soiul de lucruri, de la faptul că nu trebuia să uite să se bărbiească înainte de întâlnirile cu Flagg și până la o notă înconjurată cu chenar să facă un inventar al conținutului farmaciilor din Las Vegas înainte să dispară morfina și codeină. Curând va avea nevoie de un nou carnețel.

Mâzgăli cu scrisul lui țeapăn, de școală secundară: *Nick Andros sau poate Androtes — mut. În oraș? Și dedesubt: Tom Cullen, de verificat cu Paul.* Își vârî carnetul la locul lui, în buzunar. La șaizeci de kilometri spre nord-est, Omul Întunecat ajunsese la punctul culminant al îndelungatei lui relații cu Nadine Cross, sub stelele scânteietoare ale deșertului. Ar fi fost deosebit de interesat să afle că un prieten de-al lui Nick Andros se află la Las Vegas.

Dar el dormea.

Lloyd aruncă o privire morocănoasă pasienței, uitând de Julie Lawry, de supărarea fetei și de fundulețul ei apetisant. Mai făcu o șmecherie cu un as, iar gândurile i se întoarseră cu tristețe la Trashcan Man și la ce avea să zică — sau să facă — Flagg la aflarea știrii.

În vremea în care Julie Lawry părăsea Cub Bar, simțindu-se respinsă, deși nu-și făcuse decât datoria ei de cetățean, după cum gândea ea, Tom Cullen privea visător luna plină prin fereastra imensă din apartamentul său, situat în altă parte a orașului

Sosise vremea să plece.

Era vremea să se întoarcă.

Apartamentul acesta nu semăna cu casa lui din Boulder. Locul acesta era mobilat, dar nu și decorat. Nu atârname nici măcar un singur afiș și nu agățase nici măcar o pasăre împăiată, cu ajutorul sârmei de pian. Locuința aceasta nu fusese decât un loc de popas, iar acum sosise vremea să pornească mai departe. Era bucuros. Nu putea să sufere locul acesta. Aici domnea un miros special, uscat și putred, pe care nu reușea niciodată să-l definești până la capăt. Oamenii erau amabili, în mare parte, iar pe unii îi plăcea la fel de mult ca pe cei din Boulder: Angie sau băiețelul acela, Dinny. Nimeni nu-și bătea joc de el pentru că era încet la minte. Îi dăduseră o muncă și glumeau cu el, iar când venea pauza de prânz schimbau între ei mâncarea din sufertașe. Erau oameni drăguți și asemănători celor din Boulder, din câte-și făcea el socoteala, dar...

Dar în jurul lor plutea *mirosul* acela.

Păreau să aștepte și să urmărească ceva. Uneori cădeau într-o tăcere stranie, iar ochii li se acopereau de un văl impenetrabil, de parcă i-ar fi vizitat pe toți aceleași vise neliniștitoare. Făceau diverse lucruri fără să ceară explicații de ce și la ce bun. Avea sentimentul că oamenii aceștia purtau niște măști fericite, dar fețele lor adevărate, de profunzime, erau ale unor monștri. Văzuse odată un film de groază cu acest subiect. Monstrul respectiv purta numele de vârcolac.

Luna plutea deasupra deșertului, fantomatică, distantă și liberă. O văzuse pe Dayna, din Free Zone. O văzuse o singură dată. Oare ce se întâmplase cu ea? Spionase și ea? Se întorsese înapoi?

Nu știa nimic despre toate astea. Dar se temea.

Pe scaunul La-Z-Boy din fața inutilului televizor color din apartament aștepta un mic rucsac, plin cu felii de șuncă ambalate în vid, Slim Jims și Saltines. Îl ridică și-l puse în spate.

Călătorești noaptea, dormi ziua.

Ieși în curtea clădirii fără să arunce vreo privire înapoi. Luna era atât de puternică, încât îi arunca umbra pe cimentul crăpat, unde jucătorii, înainte să intre în cazinouri, își parcasează odinioară mașinile lor cu numere de înmatriculare din alte state.

Își ridică privirile spre banul spectral ce plutea pe cer.

— Luna, șopti el. Doamne, da. Tom Cullen știe ce înseamnă asta.

Bicicleta lui îl aștepta rezemată de peretele din stuc roz al clădirii. Se opri un moment ca să-și aranjeze rucsacul, apoi încălecă și porni în direcția drumului Interstate. Pe la ora 11 noaptea ieșise din Las Vegas și pedala spre est, pe banda de refugiu a lui 1-15. Nimeni nu-l văzuse. Nimeni nu sunase alarma.

Mintea lui se afla într-un punct neutru, așa cum se întâmpla aproape întotdeauna când își rezolva problemele imediate. Pedală mai departe, conștient doar de faptul că briza ușoară a nopții îi mângâia obrazii transpirați. Din când în când trebuia să ocolească o dună de nisip care se târâse din deșert și pusese un braț alb și scheletic de-a curmezișul drumului, și, ieșind din oraș, evită și mașinile și camioanele oprite în drum — priviți lucrarea mea, voi, cei puternici, și minunați-vă, ar fi spus poate Glen Bateman, în felul lui ironic.

La ora 2 făcu un popas și luă o gustare ușoară, Slim Jims, biscuiți și Kool-Aid dintr-un termos mare, prins în spatele bicicletei. Apoi își văzu de drum. Luna apusese. Cu fiecare rotație a roților bicicletei se afla tot mai departe de Las Vegas și se simțea tot mai bine.

Dar la 4.15 în acea dimineață de 13 septembrie se abătu asupra lui un talaz înghețat de teamă, cu atât mai înspăimântător cu cât era total neașteptat și aparent irațional. Tom ar fi țipat cât îl ținea gura, dar coardele lui vocale erau deodată încremenite. Mușchii picioarelor îi amorțiră brusc și continuă să meargă mai departe în virtutea inerției, sub stelele încremenite. Imaginea alb-negru negativă a deșertului defila tot mai încet pe dinaintea lui.

El se afla în apropiere.

Omul fără față, demonul ce bântuia acum pe pământ.

Flagg.

Bărbatul înalt, așa-i spuneau. Rânjitul, așa-i spunea Tom în sinea lui. Numai că atunci când rânjetul se abătea asupra ta, ți se oprea sângele în vine, iar carnea se făcea rece și cenușie. Omul în stare să se uite la o pisică și s-o facă să borască ghemotoace de păr. Dacă trecea printr-un șantier, lucrătorii se izbeau cu ciocanul în degete, puneau șindrila invers sau mergeau ca

somnambulii până la capătul grinzilor și...

... *Vai, Doamne Dumnezeule, este treaz!*

Un geamăt ieși din gâtulejul lui Tom. Simți deodată veghea celuiilalt. I se păru că vede sau simte un Ochi deschizându-se în bezna începutului de zi, un Ochi roșu, infernal, încă puțin împăienjenit și buimac de somn. Se rotea în întuneric. Căuta. Pe el îl căuta. Știa că Tom Cullen se află acolo, dar nu și locul precis unde să-l găsească.

Picioarele găsiră cu greu pedalele și începură să se miște, din ce în ce mai repede; se aplecă asupra coarnelor, reducând rezistența în fața vântului, până ce prinse o viteză amețitoare. Dacă i-ar fi ieșit acum în cale epava unei mașini, ar fi intrat în ea cu toată viteza și poate ar fi suferit un accident mortal.

Treptat, simți că prezența aceea întunecată și fierbinte rămâne în urma lui. Iar cea mai mare minune dintre toate a fost că Ochiul roșu infernal căutase în direcția lui, trecuse pe deasupra sa fără să-l vadă (*poate din cauză că m-am aplecat așa de tare asupra ghidonului, judecă Tom Cullen incoerent*)... după care se închisese la loc.

Omul Întunecat dormea din nou.

Cum se simte iepurașul când umbra șoimului se lasă asupra lui ca un crucifix negru... și apoi își vede de drum fără să se oprească sau măcar să încetinească? Cum se simte șoarecele când pisica ce a pândit cu răbdare în fața găurii lui cât e ziua de lungă a fost înșfăcată fără prea multă ceremonie de stăpânul ei și aruncată pe ușă afară? Cum se simte cerbul când se strecoară pe nesimțite pe lângă atotputernicul vânător, care trage un pui de somn după prânz, după ce în dimineața respectivă a ucis trei urși? Poate că nu simt nimic sau poate simt ceea ce a simțit și Tom Cullen pe când ieșea din sfera aceea de influență neagră și periculoasă: o izbucnire de ușurare teribilă și măreață; sentimentul unei noi nașteri. Și, mai presus de orice, un sentiment de siguranță, atât de greu dobândit, că un asemenea noroc nu poate fi decât un semn ceresc.

Merse până la ora 5 dimineața. În fața lui, cerul căpătase culoarea albastru-închis-tivit-cu-auriu a răsăritului. Stelele păleau.

Tom era la capătul puterilor. Mai pedală puțin, până ce văzu un povârniș abrupt, cam la șaizeci de metri la dreapta șoselei. Își împinse bicicleta peste mal și apoi coborî în valea seacă. Urmându-și impulsurile și semnalele instinctului, adună suficientă iarbă uscată și cactuși ca să acopere bicicleta. Cam la zece metri de bicicletă erau două stânci mari, sprijinite una de cealaltă. Se strecură în punga de umbră dintre ele, își puse haina sub cap și adormi aproape imediat.

CAPITOLUL 67

MOMÂIA AMBULANTĂ se întorsese la Vegas.

Ajunsese cam pe la ora 9.30 dimineața. Lloyd îl văzuse sosind. Și Flagg îl văzuse pe Lloyd, dar nu-l băgase în seamă.

Traversea holul recepției de la Grand, conducând o femeie. În ciuda aversiunii tuturor de a se uita la Omul Întunecat, mai multe capete se întorseseră s-o privească pe ea. Părul femeii era alb ca zăpada. Suferise o teribilă arsură de la soare, atât de gravă, încât îl ducea pe Lloyd cu gândul la victimele incendiului cu benzină de la Indian Springs. Părul alb, arsura îngrozitoare, ochii absolut goi. Avea o expresie nu doar placidă, ci de-a dreptul idioată. Lloyd mai văzuse odată asemenea ochi. La Los Angeles, după ce Omul Întunecat îl terminase pe Eric Strellerton, avocatul care avea de gând să-l învețe pe Flagg cum să procedeze.

Flagg nu se uita la nimeni. Rânjea. O conduse pe femeie până la lift și intrară împreună în cabină. Ușa se închise în urma lor și urcară până la ultimul etaj.

În următoarele șase ore, Lloyd se strădui să pună totul la punct, ca să fie pregătit când Flagg avea să apară și să-i ceară raportul. După părerea lui, totul era sub control. Nu-i mai rămăsese decât să-l găsească pe Paul Burlson și să scoată de la el toate datele în legătură cu Tom Cullen, pentru eventualitatea că Julie Lawry descoperise cu adevărat ceva interesant. Lloyd se îndoia, dar cu Flagg era mai bine să te știi în siguranță decât să ai ce regreta după aceea. Mult mai bine.

Ridică receptorul și așteaptă răbdător. După câteva secunde se auzi un păcănit și apoi vocea nazală a lui Shirley Dunbar, specifică celor din Tennesse.

— Centrala.

— Bună, Shirley, sunt eu, Lloyd.

— Lloyd Henreid! Ce faci'?

— Destul de bine, Shirl. Poți să-mi faci legătura la 6214?

— Paul? Nu este acasă? Se află la Indian Springs. Cred că pot să-ți fac legătura cu el la comandamentul bazei.

— Okay, te rog să încerci.

— Imediat. Ascultă, Lloyd, când vrei să treci pe la mine să guști din prăjitura mea cu cafea? Am mereu proaspătă, pentru că fac câte una la fiecare două sau trei zile.

— Curând, Shirley, o asigură Lloyd, strâmbându-se.

Shirley avea patruzeci de ani, era deșirată... și pusese ochii pe Lloyd. Avea parte de o mulțime de ironii din pricina ei, mai cu seamă de la Whitney și Ronnie Sykes. Dar era o telefonistă foarte bună, capabilă să facă adevărate minuni cu sistemul telefonic din Las Vegas. Punerea în funcțiune a telefoanelor — sau cel puțin a celor mai importante — fusese cea dintâi prioritate a lor după alimentarea cu energie electrică, dar cea mai mare parte a echipamentului automatic arsese, prin urmare se văzuseră siliți s-o ia de la început, ceea ce echivala cu vechile cutii din tablă și sfoara ceruită. Întreruperile se țineau lanț. Dar Shirley se ocupa de toate cu o pricepere ieșită din comun și dădea dovadă de multă răbdarea cu celelalte trei sau patru

operatoare, care mai aveau încă multe de învățat.

Pe deasupra, prăjitura cu cafea era *cu adevărat* minunată.

— *Curând*, repetă el, făcându-și socoteala cât de bine ar fi fost să se poată face o combinație între trupul durduliu și tânăr al Juliei Lawry și talentele și firea blândă, supusă, ale lui Shirley Dunbar.

Femeia se arată mulțumită. Pe linie venită mai multe pocnete și pârâituri și un țuit înalt care-l făcură să îndepărteze receptorul de ureche. Apoi se auzi târâitul răgușit de la celălalt capăt al firului.

— Bailey, comandamentul, se auzi o voce care, din cauza distanței, suna a tinichea.

— La aparat Lloyd, tună el în receptor. Paul este acolo?

— Cum ai zis, Lloyd? îl întrebă Bailey.

— Îl caut pe *Pauli Paul Burlson!*

— A, el! Da, e chiar aici, bea Cola.

Urmă o pauză — Lloyd începu să creadă că firava legătură se întrerupsese definitiv — și apoi îl auzi pe Paul.

— Trebuie să strigăm, Paul, legătura e proastă.

Lloyd se îndoia că Paul dispune de capacitatea pulmonară necesară ca să urle. Era un bărbat costeliv, cu lentile groase la ochelari, unii îi spuneau Mr. Cool, pentru că se încăpățâna să poarte în fiecare zi un costum complet, din trei piese, în pofida caniculei ucigătoare de la Vegas. Dar era foarte bun în postul de ofițer de informații și, după cum îi mărturisise Flagg lui Lloyd într-unul dintre momentele lui de expansiune, încă înainte de 1991, Burlson avea să răspundă de poliția secretă. Și va fi *așaaa* de bun în funcția respectivă, adăugase Flagg cu un zâmbet cald și cuceritor.

Paul reuși să vorbească ceva mai tare.

— Ai catastiful la tine? îl întrebă Lloyd.

— Da, Stan Bailey și cu mine întocmeam chiar acum un program de muncă în rotație.

— Te rog să verifici dacă ai date despre un tip numit Tom Cullen, bine?

— Doar o secundă. Secunda se întinse la două sau trei minute, iar Lloyd începu să se întrebe din nou dacă nu cumva legătura se tăia. Apoi Paul îi zise: Okay, Tom Cullen... ești acolo, Lloyd?

— Chiar aici.

— Cu telefoanele astea, nu știi niciodată. Are vârsta probabilă între douăzeci și doi și treizeci și cinci. El însuși nu știe sigur. Ușoară înapoiere mentală. Posedă în schimb capacitate de muncă. L-am folosit în echipa de curățenie.

— De cât timp se află la Las Vegas?

— De mai puțin de trei săptămâni.

— Vine din Colorado?

— Da, însă avem peste zece persoane care și-au încercat norocul dincolo și au ajuns la concluzia că nu le place. Pe tipul despre care mă întrebi l-au alungat. Avea relații sexuale cu o femeie normală și, din câte presupun, s-au temut pentru fondul lor genetic, explică Paul râzând.

— Ai adresa lui?

Paul i-o comunică, iar Lloyd o notă repede în agendă.

— Asta-i tot, Lloyd?

— Dacă ai timp, aș vrea să mai verific un nume.

Paul râse cu aerul aferat al tipului meschin:

— Desigur, doar sunt în pauza de cafea.

— Este vorba de Nick Andros.

— Numele respectiv se află pe lista roșie, îi răspunse Paul fără ezitare.

— Da? Lloyd gândea cu toată viteza de care era în stare, adică foarte departe de viteza luminii. Habar n-avea ce anume înțelege Paul prin lista roșie. De la cine ai primit numele acesta?

Paul răspunse exasperat:

— Tu de la cine crezi? Aceași persoană care mi-a dat toate celelalte nume de pe lista roșie.

— Aha, foarte bine.

Sporovăială era practic imposibilă când era atât de greu să te înțelegi, iar Lloyd avea oricum destule pe cap ca să nu-i mai ardă de așa ceva.

Lista roșie. Nume pe care Flagg i le comunicase lui Paul și numai lui, din câte se vedea... cu toate că Paul era incredințat că și Lloyd avea știință de ele. Lista roșie, oare ce mai însemna și asta? Roșu înseamnă stop.

Roșu înseamnă primejdie.

Lloyd ridică iarăși receptorul.

— Centrala.

— Tot eu sunt, Shirl.

— Ei, Lloyd, ai...

— Shirley, nu am timp de pălăvrăgeală. Am dat de firul unei chestii care s-ar putea dovedi mare.

— Foarte bine, Lloyd.

Din vocea lui Shirley dispăruse unda jucăușă și căpătase un ton foarte oficial.

— Cine-i de serviciu la Securitate?

— Barry Dorgan.

— Fă-mi legătura cu el. Și să uiți că ai vorbit cu mine.

— Bine, Lloyd.

De astă dată era speriată. Și Lloyd se temea, în plus era și emoționat.

Peste câteva clipe discuta cu Dorgan. Un tip ca lumea, față de care Lloyd avea un profund respect. Prea mulți indivizi de teapa lui Poke Freeman gravitaseră în direcția departamentului

poliției.

— Doresc să reții pe cineva în numele meu, îi spuse Lloyd. Îl vreau viu. Vreau să fie viu, chiar dacă pentru asta e nevoie de sacrificiu din partea oamenilor tăi. Îl cheamă Tom Cullen și vei reuși, probabil, să-l prinzi acasă la el. Adu-l la Grand.

Îi dădu adresa lui Tom, cerându-i s-o repete.

— Este foarte important, Lloyd?

— Cât se poate de important. Dacă-ți iese bine, cineva mai mare decât mine va fi foarte încântat de tine.

— Okay.

Barry închise telefonul, ceea ce făcu și Lloyd, convins că Barry înțelesese și sensul ascuns al mesajului: *Dar dacă ratezi, cineva va fi extrem de supărat pe tine.*

Barry îl sună peste o oră, comunicându-i că, după toate probabilitățile, Tom Cullen plecase.

— Dar e slab de minte, continuă Barry, și nu poate conduce. Nici măcar un scuter. Dacă a luat-o spre est, n-a putut trece dincolo de Dry Lake. Îl putem prinde, Lloyd, sunt convins că putem. Dă-mi undă verde.

Barry sărea peste cal. Era una dintre cele patru sau cinci persoane din Vegas care știau de existența spionilor și-i citise gândul lui Lloyd.

— Stai să mă mai gândesc, îi răspunse Lloyd, înainte ca Barry să aibă vreme să protesteze.

Putea să judece lucrurile mult mai bine decât s-ar fi crezut în stare în zilele de dinaintea gripei, dar era conștient că se afla în fața unei chestii care-l depășește. Iar lista roșie îl tulburase. Oare de ce nu i se spusese și lui despre ea?

Pentru prima oară de când îl întâlnise pe Flagg în Arizona, Lloyd avea sentimentul neliniștitor că se află într-o poziție vulnerabilă. Existau secrete pe care el nu le cunoștea. Probabil că aveau să reușească totuși să pună mâna pe Cullen; Carl Hough și Bill Jamieson puteau să piloteze elicopterele armatei adăpostite în hangarele de la Springs, iar dacă era obligatoriu, puteau să închidă toate drumurile care ies din Nevada la răsărit. Apoi, individul nu era vreun Jack Spintecătorul sau Doctor Octopus, ci un debil mintal oarecare, pus pe fugă. Dar, pentru Dumnezeu! Dacă ar fi știut de Andros ăla când îl vizitase Julie Lawry, ar fi putut să-l încolțească chiar în micul lui apartament din North Vegas.

Se simțea ca și cum s-ar fi întredeschis în el o ușă, prin care pătrundea o undă rece de teamă. Flagg ratase mișcarea. Și nu mai era sigur nici de încrederea lui Flagg în el. Nici că se putea un rahat mai mare.

Totuși, aștepta un ordin. Nu avea de gând să ia de capul lui decizia de a declanșa o vânătoare umană. Mai ales după cele întâmplate cu Judele. Se ridică și se îndreptă spre telefoane, dar se întâlni cu Whitney Horgan, care venea chiar din direcția respectivă.

— E omul, Lloyd, i se adresa acesta. Vrea să discute cu tine.

— Foarte bine.

Era surprins cât de calmă îi era vocea... căci teama crescuse nemăsurat în el. Mai presus de orice, i se părea important să-și aducă aminte că ar fi pierit de mult într-o celulă a închisorii din Phoenix, dacă nu l-ar fi salvat Flagg. Nu avea nici un sens să se amăgească; îi aparținea Omului Întunecat cu arme și bagaje.

Dar nu pot să-mi îndeplinesc misiunea dacă îmi ascunde informații, gândi el, apropiindu-se de lifuri. Apăsă butonul cel mai de sus și cabina porni repede. Îl încerca din nou sentimentul acela tulburător: Flagg nu știuse. Cel de-al treilea spion se aflase aici tot timpul, *iar Flagg habar n-avea.*

— Poftim înăuntru, Lloyd.

Înveșmântat într-un halat de baie în carouri albastre, cât se poate de banal, Flagg îi zâmbea leneș.

Lloyd păși înăuntru. Acru condiționat funcționa la puterea maximă și avu sentimentul că pătrunsese într-o grădină din Groenlanda. Cu toate acestea, când Lloyd trecu pe lângă Omul Întunecat, simți valul de căldură radiat de trupul lui. Avea sentimentul că se află într-o încăpere în care se găsește și un furnal mic, dar extrem de puternic.

Într-unul din colțuri, într-un fotoliu alb, se afla femeia care sosise dimineață împreună cu Flagg. Avea părul prins cu grijă în ace și purta o rochie lungă. Figura ei era pierdută și lipsită de expresie; vederea ei îi provocă lui Lloyd un fior profund. În adolescența lui, furase odată împreună cu niște prieteni dinamită de pe un șantier de construcție, pe care o aprinseseră și o aruncaseră în Lake Harrison, unde explodase. Peștii morți care ieșiseră plutind la suprafață aveau în orbitele lor tivite ca luna aceleași priviri, indifferente și goale.

— Aș vrea să faci cunoștință cu Nadine Cross, îi șopti Flagg din spate, făcându-l pe Lloyd să tresară. Este soția mea.

Surprins, Lloyd se uită la Flagg, care surâdea batjocoritor cu ochii lui vioi.

— Draga mea, el este Lloyd Henreid, mâna mea dreaptă. Lloyd și cu mine ne-am întâlnit în Phoenix, unde Lloyd se afla în detenție și era pe cale să se înfrupte dintr-un coleg deținut. Dacă stau să mă gândesc, nu este exclus să fi luat un mic antreu. Corect, Lloyd?

Lloyd se împurpura la față și nu spuse nimic, deși femeia era fie idioată, fie drogată de nu mai știa de ea.

— Întinde-i mâna, scumpa mea, o îndemnă Omul Întunecat.

Nadine îi îndeplini porunca aidoma unui robot. Ochii ei continuau să se holbeze indiferent, în direcția unui punct nedefinit, undeva deasupra umărului lui Lloyd.

Doamne, cât e de sinistru, reflectă Lloyd. Un val de sudoare îi cuprinse trupul, în ciuda aerului înghețat ce ieșea din sistemul de condiționare.

— *Încântat de cunoștință*, i se adresa el, strângând carnea moale și caldă a mâinii.

După aceea trebui să-și domolească puternicul imbold de a-și șterge palma de cracul pantalonului. Brațul Nadinei continua să plutească inert în aer.

— Acum poți să-ți lași mâna jos, dragostea mea, îi spuse Flagg.

Nadine își duse mâna în poală, unde degetele începură să se răsucescă și să se foiască. Spre oroarea lui, Lloyd înțelese că femeia se masturba.

— Soția mea trece printr-o stare de indispoziție, spuse Flagg, chicotind pe înfundate. De fapt, are motive, după cum se spune. Felicită-mă, Lloyd. Voi fi tată.

Din nou chicotitul, ca fuga de năluci a șobolanilor în spatele zidurilor vechi.

— Felicitări, strecură Lloyd cu greu, printre buzele amorțite.

— Putem discuta orice în prezența lui Nadine, nu-i așa, draga mea? E tăcută ca un mormânt. Nu zice nici păs, dacă mi-e permisă gluma... Ce se întâmplă la Indian Springs?

Lloyd clipi din ochi și încercă să-și ajusteze roțile dințate ale gândurilor, simțindu-se despuat și lipsit de apărare.

— Merge bine, reuși el să îngaime într-un târziu.

— Merge bine? Omul Întunecat se aplecă spre el și, pentru o clipă, Lloyd fu convins că avea să-și caște gura și să-i reteze capul ca un balaur. Se trase înapoi. Nu mi se pare cătuși de puțin o analiză riguroasă, Lloyd.

— Mai sunt și alte lucruri...

— Când voi fi dispus să vorbesc despre alte lucruri, hotărâsc singur.

Vocea lui Flagg creștea, apropiindu-se teribil de mult de țipăt. Lloyd nu mai văzuse până atunci o schimbare atât de bruscă a dispoziției lui Flagg și se sperie de moarte.

— În clipa aceasta nu doresc decât un raport asupra situației de la Indian Springs și ai face bine să fii în stare să mi-l prezinți, Lloyd, asta spre binele tău!

— Prea bine, murmură Lloyd. Okay.

Își scoase carnetul cu însemnări din buzunarul de la sold și timp de o jumătate de oră, discutară despre Indian Springs, avioanele de luptă din National Guard și despre rachetele Shrike. Flagg începu să se destindă din nou — deși era foarte greu de stabilit cu precizie și cu atât mai periculos să-l iei ca pe un lucru de la sine înțeles, când aveai de-a face cu Momâia Ambulantă.

— Crezi că ar fi în stare să survoleze Boulder în două săptămâni? întrebă el. Să zicem... până la 1 octombrie.

— Carl ar fi în stare, cred. Despre ceilalți doi, nu știu.

— Vreau să fie pregătiți, mormăi Flagg, ridicându-se și începând să măsoare camera cu pași mari. Vreau să-i știți pe oamenii aceia că se ascund prin văgăuni, înainte de primăvara viitoare. Vreau să-i lovesc noaptea, când dorm. Să răscolesc orașul lor dintr-un capăt la celălalt. Vreau să arate ca Hamburgul și Dresda, după cel de-al doilea război mondial. Se întoarse spre Lloyd: obrăjii lui erau albi ca varul, iar ochii îi ardeau ca tăciunii, mistuiți de propriul lor foc dement. Rânjetul lui amintea de un iatagan. Să se-nvețe minte să mai trimită spioni. La primăvară vor locui prin caverne. Apoi vom merge la ei și vom organiza o vânătoare de porci. Se se-nvețe minte să mai trimită spioni.

Lloyd își recăpătase în sfârșit glasul:

— Cel de-al treilea spion...

— Îl vom descoperi noi, Lloyd. Nu-ți face griji. Punem noi mâna pe ticălos.

Fermecătorul zâmbet întunecat îi apăruse iarăși pe buze. Dar Lloyd surprinsese o clipă de teamă furioasă și nedumerită înainte să reapară zâmbetul. Iar teama era ultimul lucru pe care se aștepta să-l vadă.

— Cred că știm cine este, îi spuse Lloyd calm.

Flagg răsucise o figurină din jad între degete, cercetând-o. Acum mâinile lui încremeniseră. Rămase nemișcat, iar pe chip i se zugrăvi o concentrare ciudată. Pentru prima dată, femeia aceea, Cross, îl privi pe Flagg, apoi căută cu grabă într-altă parte. Aerul mansardei părea să se fi îngroșat.

— Ce? Cum ai zis?

— Cel de-al treilea spion...

— Nu, spuse deodată Flagg cu hotărâre neașteptată. Nu, te bați cu umbrele, Lloyd.

— Dacă am înțeles bine, este prieten cu un tip pe care-l cheamă Nick Andros.

Figurina din jad îi scăpă lui Flagg printre degete și se sfărâmă. Peste o secundă, Lloyd se pomeni ridicat din scaun de pieptii cămășii. Flagg traversase încăperea cu asemenea rapiditate, încât Lloyd nici nu apucase să-l vadă. Apoi fața lui Flagg aproape se lipi de el, radiind dogoarea aceea bolnavă, cu ochii negri, ca de nevăstuică, la doar câțiva centimetri de ai săi.

— *Și tu mi-ai stat aici și mi-ai vorbit de Indian Springs? Ar trebui să te arunc pe fereastră!* urlă Flagg.

Ceva — poate faptul că simțea vulnerabilitatea Omului Întunecat, poate doar faptul că știa că Flagg îl va cruța până ce va primi toate informațiile — îi permise lui Lloyd să-și recapete graiul și să se apere.

— Am încercat să-ți spun! strigă el. Dar m-ai întrerupt! Și nu mi-ai vorbit nici despre lista roșie, ce-o mai fi și aia! Dacă aș fi știut, aș fi putut să-l rețin pe idiot ieri seară!

Atunci se simți plutind prin cameră și se izbi de peretele opus. I se dezlănțui o adevărată explozie de stele verzi în țeastă și se prăbuși pe parchet, amețit, își scutură capul, încercând să se dezmeticească. Urechile îi țiuiau.

Ai fi zis că Flagg a înnebunit. Țopăia prin cameră, livid de furie. Nadine se făcuse mică în fotoliul ei. Flagg ajunse în dreptul unui raft populat cu o menajerie de animale din jad verde-lăptos. Se holbă la ele o secundă, părând uimit să le vadă, apoi le mătură pe podea. Explodară toate, ca niște grenade mici. Lovi în bucățile mai mari cu piciorul gol, expediindu-le în toate părțile. Părul negru îi căzuse pe frunte. Îl aruncă pe spate cu un gest nervos, apoi se răsuci spre Lloyd. Pe figura lui se citea expresia grotescă a simpatiei și compasiunii — ambele la fel de autentice ca o bancnotă de trei dolari, îi trecu prin minte lui Lloyd. Se apropiă de Lloyd și-l ajută să se ridice; acesta observă că Flagg calcă pe mai multe fragmente ascuțite de jad fără să dea semne de durere... și fără să-i curgă sânge.

— Îmi pare rău. Hai să bem ceva. Întinse mâna și-l ajută pe Lloyd să se ridice. *Ca un copil care a făcut o criză de furie*, gândi Lloyd. Tu bei bourbon sec, nu?

— Da.

Flagg se duse la bar și umplu două pahare cu niște cantități monstruoase. Lloyd înghiți jumătate dintr-al său dintr-o dată. Paharul clănțăni ușor atunci când îl puse pe masa din colțul încăperii, dar se simțea mult mai bine.

— Lista roșie este un lucru cu care n-am crezut că va trebui să lucrezi vreodată, îi explică Flagg. Erau acolo opt nume — din care au rămas acum cinci. Consiliul lor de conducere, plus bătrâna. Andros era unul dintre ei. Dar între timp a murit. Da, Andros a murit, sunt sigur.

Îl fixă apoi pe Lloyd cu privirea lui ascuțită și otrăvită. Acesta începu să-și depene povestea, uitându-se din când în când în caiet. De fapt, nu avea nevoie, dar îi făcea bine să scape de privirea aceea furioasă. Începu cu Julie Lawry și încheie cu Barry Dorgan.

— Spui că este debil mintal, medită Flagg.

— Da.

Pe chipul lui Flagg apăru mulțumirea și începu să dea din cap.

— Da; spuse el, dar fără să i se adreseze lui Lloyd. Da, de asta nu puteam să văd...

Se întrerupse și se duse la telefon. Peste câteva clipe discuta cu Barry.

— Elicopterele. Îl pui pe Carl într-unul și pe Bill Jamieson în celălalt. Contact radio permanent. Trimite șazeci — nu, o sută de oameni. Închide toate drumurile care ies prin estul și sudul Nevadei. Îngrijește-te ca să primească descrierea acestui Cullen. Iar eu vreau să primesc rapoarte din oră în oră.

Puse receptorul la loc și-și frecă mâinile, fericit.

— Punem mâna pe el. Mi-ar fi plăcut doar să-i trimitem capul prietenului său, Andros. Dar Andros e mort. Nu-i așa, Nadine?

Nadine îi răspunse cu o privire goală.

— Elicopterele nu vor mai fi de prea mare folos în seara asta, spuse Lloyd. În trei ore se lasă întunericul.

— Nu te agita, bătrâne, îl sfătui Omul Întunecat cu veselie. Măine avem destul timp pentru elicoptere. Nu este departe. Nu, nu poate fi departe.

Lloyd frământa nervos carnetul de note cu spirală în toate direcțiile, preferând să fie în oricare alt loc decât aici. Flagg era acum în bună dispoziție, dar probabil avea să și-o piardă după ce afla știrile în legătură cu Trash.

— Mai este un lucru, spuse el fără tragere de inimă. Este vorba de Trashcan Man.

Se întrebă dacă și de data asta avea să se dezlănțuie o criză de furie, cum fusese aceea căreia îi căzuseră victimă bibelourile din jad.

— Dragul de Trashy. A plecat într-o nouă călătorie de-a lui de prospecțiuni?

— Nu știu unde se află. Dar a făcut o mică șmecherie la Indian Springs, înainte de a porni iarăși la drum.

Relată povestea pe care o auzise de la Carl, cu două zile în urmă. Fața lui Flagg se întunecă aflând de rana mortală a lui Freddy Campanari, dar când Lloyd își încheie relatarea, se înseninase din nou. În loc să facă o nouă criză, Flagg făcu un semn nerăbdător din mână.

— Foarte bine. Când se întoarce, vreau să fie ucis. Dar repede și cu milă. N-aș vrea să sufere. Sperasem că s-ar putea... să țină mai mult. Probabil că tu nu înțelegești asta, Lloyd, dar eu am simțit o anume... înrudire cu băiatul ăsta. Am crezut că aș putea să mă folosesc de el — ceea ce am și făcut — dar n-am fost niciodată absolut sigur. Chiar și un maestru în sculptură se poate trezi că i s-a răsucit cuțitul în mână, dacă este defect. N-am dreptate, Lloyd?

Lloyd, care habar n-avea de sculptori și de cuțitele acestora (după el, nu foloseau decât ciocanul și dalta), făcu un semn îndatoritor din cap:

— Desigur.

— Și ne-a făcut și marele serviciu de a pregăti rachetele Shrike. El a fost, nu mă înșel?

— Ba nu. Chiar el.

— Se va întoarce. Spune-i lui Barry că Trash... că trebuie să punem capăt nefericirii lui. Fără dureri, pe cât posibil. În momentul de față mă preocupă mult mai mult băiatul acela înapoiat mintal de la est. Aș putea să-l las să plece, dar e vorba de un principiu. Poate că reușim să rezolvăm totul înainte de căderea întunericului. Tu ce părere ai, draga mea?

Se lăsase pe vine, lângă Nadine. Îi atinse obrazul, iar ea se trase, ca și cum ar fi atins-o cu un fier înroșit în foc. Flagg rânji și o atinse încă o dată. De astă dată ea se supuse, cutremurându-se.

— Luna, exclamă Flagg încântat și sări în picioare. Dacă elicopterele nu-l găsesc înainte de lăsarea întunericului, în seara asta e lună plină. Păi, aș pune pariu că la ora asta pedalează chiar pe mijlocul lui 1-15, la lumina zilei. Așteptându-se ca Dumnezeu bătrânei să vegheze asupra lui. Dar și ea a murit, nu-i așa, draga mea? Flagg râse din toată inima, cu hohotele unui copil fericit. Și presupun că la fel i s-a întâmplat și Dumnezeului ei. Totul se va termina cu bine. Iar Randy Flagg va fi tătic.

O atinse din nou pe obraz. Femeia gemu ca un animal rănit. Lloyd își linse buzele uscate.

— O iau din loc, cu voia ta.

— Bine, Lloyd, foarte bine. Omul Întunecat nu se întoarce spre el; privea răpit obrazul Nadinei. Totul merge bine. Cât se poate de bine.

Lloyd ieși la iuțeală, aproape în fugă. Dar ajuns în lift nu se mai stăpâni; apăsă pe butonul STOP PERICOL și se lăsă în voia crizei de isterie. Râse și plânse vreme de vreo cinci minute. După ce trecu furtuna, se simți ceva mai bine.

Nu se prăbușește, își spuse el. Au apărut câteva mici probleme, dar este în stare să le stăpânească. Jocul se va încheia probabil înainte de 1 octombrie, dar cu siguranță înainte de 15. Totul merge în plin, după cum zicea și el, și nu contează că a fost la un pas să mă omoare... nu contează că se poartă mai straniu ca niciodată...

Peste cincisprezece minute, Lloyd primi telefon de la Stan Bailey, aflat la Indian Springs. Stan era într-o stare vecină cu nebunia, oscilând între furia la adresa lui Trash și teama de Omul Întunecat.

Carl Hough și cu Bill Jamieson decolaseră de la Springs la ora 6.02 p.m., pentru a îndeplini o misiune de recunoaștere la est de Vegas. Unul dintre ceilalți piloți cursanți, Cliff Benson, mergea alături de Carl, ca observator.

La ora 6.12 p.m., ambele elicoptere explodaseră în aer. Indiferent cât de șocat fusese, Stan trimisese totuși cinci oameni la hangarul 9, unde mai erau două hidroelicoptere și trei elicoptere mari Baby Huey. Descoperiră încărcături explozibile fixate pe toate cele cinci aparate și capse de detonare prinse de niște simple ceasuri de bucătărie. Detonatoarele nu erau de același tip cu cele pe care Trash le montase pe camioanele cisternă, dar diferențele nu contau. Nu mai rămânea loc de îndoială.

— Trashcan Man le-a pus, spuse Stan. L-a lovit amocul. Numai Isus Cristos știe unde a mai pus capcane explozive prin jur.

— Verifică peste tot, îi spuse Lloyd. Inima îi bătea repede și neregulat, de frică. Adrenalina îi fierbea în trup, iar ochii păreau să-i iasă din cap. Verifică *totul!* Îi aduni absolut pe toți oamenii și scotociți baza aia afurisită de la un capăt la celălalt. M-ai înțeles, Stan?

— La ce bun?

— *La ce bun?* urlă Lloyd. Trebuie să-ți fac un desen, tâmpitule? Ce-o să zică cel mare dacă toată baza...

— Toți piloții noștri sunt morți, spuse Stan cu blândețe. N-ai înțeles, Lloyd? Până și Cliff, care nu era prea bun. Mai avem șase tipi care însă sunt incapabili să țină manșa singuri și nici măcar un instructor. Ce să mai facem cu aparatele alea, Lloyd?

Întrerupse legătura, lăsându-l pe Lloyd ca trăsnet.

În aceeași seară, Tom Cullen se trezi imediat după 9.30, însetat și înțepenit. Luă o gură de apă din bidon, se strecură de sub cele două stânci și se uită la cerul întunecat. Luna trona deasupra, misterioasă și calmă. Era timpul să pornească. Dar trebuia să fie precaut, Doamne, da.

Pentru că acum se aflau pe urmele lui.

Avusese un vis. Nick îi vorbise, ceea ce era straniu, pentru că Nick nu putea să vorbească. Pentru că era surdomut. Trebuia să scrie totul, iar Tom habar n-avea să citească. Dar visele erau niște lucruri mai ciudate, în care se putea întâmpla orice, așa cum în visul lui Tom Nick îi vorbise.

Iată cum îi vorbise Nick: "Acum au aflat despre tine, Tom, dar nu din vina ta. Ai făcut totul cum se cuvine. A fost ghinion. Dar de acum trebuie să fii grijuliu. Trebuie să părăsești drumul, Tom, dar să mergi tot spre răsărit."

Tom înțelese că trebuia să țină drumul spre est, dar nu știa și cum avea să se descurce în deșert ca să nu se rătăcească. Era posibil să meargă mereu în cerc.

— Ai să-ți dai seama, îl asigură Nick. Mai întâi trebuie să cauți Degetul Domnului, God's Finger...

Acum Tom își așeză bidonul la centură și-și potrivi rucsacul. Se întoarse pe jos la șosea, lăsând bicicleta la locul ei. Urcă povârnișul până la șosea și scrută cu grijă în ambele sensuri. Trecu în fugă de banda mediană și, după încă o privire, traversă benzile în direcția vest a lui 1-15.

Acum au aflat despre tine, Tom.

Își prinse piciorul în gardul de pe cealaltă parte și se rostogoli până aproape la capătul povârnișului de lângă șosea. Rămase câteva secunde la pământ, cu inima zbatându-i-se în piept. Nu se auzea nici un sunet în afara vântului slab, șuierând peste suprafața accidentată a deșertului.

Se ridică și începu să scruteze orizontul. Avea ochii ageri, iar aerul deșertului era limpede precum cristalul. Nu peste mult îl văzu, conturându-se pe cerul presărat cu stele ca un semn de exclamație. God's Finger. Stând cu fața spre răsărit, monolitul din stâncă se afla pe direcția orei 10. Își făcu socoteala că poate ajunge acolo într-o oră sau două. Dar claritatea și efectul de lupă al aerului înșelaseră călători mai experimentați decât Tom Cullen, care era din ce în ce mai uimit că stălpul de piatră părea să rămână mereu la aceeași distanță. Trecu miezul nopții, apoi și ora 2. Marele orologiu al stelelor de pe cer se rotise. Tom se întrebă dacă stânca ce semăna atât de mult cu un deget nu era cumva un miraj. Se frecă la ochi, dar piatra rămase la locul ei. În spatele ei, șoseaua dispăruse în depărtările întunecate.

Când privi din nou în direcția Degetului, i se păru ceva mai aproape, iar pe la ora 4, când o voce interioară începu să-i sugereze că ar fi timpul să-și caute un adăpost bun pentru ziua ce venea, nu mai încăpea nici o îndoială că se apropiase de reperul lui. Dar n-avea să ajungă acolo în noaptea aceea.

Și dacă totuși ajungea (presupunând că nu aveau să-l descopere la lumina zilei)? Ce urma după aceea?

Nu conta.

Nick avea să-i spună. Drăguțul și bunul de Nick.

Tom de-abia aștepta să se întoarcă la Boulder și să-l întâlnească, Doamne, da.

Descoperi un cotlon destul de confortabil la umbra unei creste stâncoase uriașe și adormi aproape instantaneu. În noaptea aceea străbătuse cam patruzeci de kilometri spre nord-est, apropiindu-se de Mormon Mountains.

În timpul după-amiezei, un șarpe cu clopoței mare se strecură alături de el, fugind de căldura zilei. Se încolăci lângă Tom, dormi o vreme, apoi plecă mai departe.

Flagg își petrecu după-amiaza la marginea terasei de pe acoperiș, privind spre est. Soarele avea să apună peste patru ore, și atunci băiatul ăla înapoiat pornea din nou la drum.

Vântul puternic și stăruitor al deșertului îi ridică părul negru de pe fruntea încinsă. Orașul se sfârșea brusc, lăsând loc deșertului. Câteva panouri de reclame la marginea nimicului și basta. Deșertul nesfârșit, oferind atâtea ascunzători minunate. Nu puțini plecaseră în deșert spre a nu mai fi văzuți niciodată.

— Nu și de această dată, șopti el. Am să pun mâna pe el. Am să pun mâna pe el.

Nu reușea să-și explice de ce i se părea atât de important să-l găsească; nu reușea cu nici un chip să judece rațional situația. Se simțea din ce în ce mai tentat să acționeze pur și simplu, să se miște, să *facă*. Să distrugă.

Ieri seară, când Lloyd îl informase de explozia elicopterelor și de moartea celor trei piloți, a trebuit să recurgă la absolut toate resursele sale ca să nu intre într-o criză teribilă. Cel dintâi impuls fusese să ordone formarea de îndată a unei coloane blindate — tancuri, aruncătoare de flăcări, transportoare blindate și toate celelalte. Ar fi ajuns la Boulder în cinci zile. Într-o săptămână și jumătate ar fi încheiat toată porcăria.

Desigur.

Iar dacă în trecătorile munților cădea zăpada mai devreme, asta ar fi însemnat sfârșitul măreței forțe, *Wehrmacht*, cum îi plăcea lui să o numească. Se aflau în 14 septembrie. Nu mai puteai fi sigur de vreme bună. Cum de trecuse timpul cu asemenea repeziciune?

Dar el era cel mai puternic om de pe fața pământului, nu? Poate să fi fost și alții pe măsura lui, în Rusia, China sau Iran, dar până să se măsoare cu ei trebuia să mai treacă cel puțin zece ani de aici înainte. Tot ceea ce conta în momentul respectiv era să-și mențină autoritatea, știa asta, *simțea* asta. Că era puternic, iată singurul lucru pe care idiotul putea să-l spună... asta *dacă* reușea să nu se piardă în deșert sau să înghețe în munți. Nu putea să le spună decât că oamenii lui Flagg trăiau cu frica Momâii Ambulante și aveau să asculte orice comandă a Momâii Ambulante. Nu avea cum să le spună decât lucruri care să-i demoralizeze și să-i lipsească și mai mult de voință. Atunci de ce-l domina acel sentiment neclintit și apăsător că acest Cullen trebuie găsit și ucis înainte de a părăsi Vestul?

Pentru că asta doresc și voi obține ceea ce doresc, și nu este nevoie de nici un alt motiv.

Și Trashcan Man. Crezuse că poate să și-l scoată cu totul din minte pe Trash. Își făcuse iluzia că Trashcan Man poate fi aruncat ca o sculă stricată. Dar el reușise să facă ceea ce întreaga Free Zone n-ar fi fost în stare. Aruncase noroi în mecanismul aparent perfect conceput de Omul Întunecat în vederea cuceririi.

Am judecat greșit...

Era un gând oribil, pe care nu-și putea permite să-l ducă până la ultimele concluzii. Își aruncă paharul peste parapetul puțin înalt al acoperișului și-l văzu răsucindu-se și scânteind în soare, din ce în ce mai departe, apoi coborând. Îl fulgeră un gând răutăcios, de copil apucat: *Sper să nimerească pe careva în cap!*

Jos, la mare distanță, paharul lovi asfaltul parcării și explodă... atât de departe, încât Omul Întunecat nici măcar nu auzi.

Nu găsiseră și alte bombe la Indian Springs. Întorseseră totul cu fundul în sus. Se-nțelegea astfel că Trash minase primele lucruri care-i ieșiseră în cale, elicopterele din hangarul 9 și camioanele cu combustibil din garajul de alături.

Flagg își reînnoiea ordinul ca Tra-shcan Man să fie ucis de îndată ce va apărea. Gândul că Trash bântuia prin toate acele foste proprietăți guvernamentale, unde doar Dumnezeu știe ce putea fi depozitat, îl făcea vizibil nervos.

Nervos.

Da. Acel minunat sentiment de siguranță se evaporă. Când începuse să se evapore? Nu putea spune cu siguranță. Tot ce știa era că lucrurile începuseră să meargă prost. Și Lloyd era conștient de asta. Își dădea seama după felul în care îl privea: Poate n-ar fi fost o idee rea ca Lloyd să sufere un accident înainte de sfârșitul iernii. Era prieten prea bun cu cei mai mulți dintre oamenii din garda palatului, ca Whitney Horgan sau Ken DeMott. Ba chiar și cu Burlson, care dăduse în vileag chestia cu lista roșie. Se gândi într-o doară să-l jupoaie de viu pe Paul Burlson pentru gafa comisă.

Dar dacă Lloyd ar fi știut de lista roșie, nimic din toate acestea nu s-ar fi...

— Taci din gură, mormăi el. Taci... din... gură...

Dar gândul nu se lăsa alungat atât de ușor. *De ce* nu-i comunicase și lui Lloyd numele conducătorilor din Free Zone? Nu știa, nu-și aducea aminte. La momentul respectiv, existase probabil un motiv cât se poate de valabil, dar cu cât încerca mai mult să și-l amintească, cu atât îi aluneca printre degete. Oare fusese vorba de hotărârea viclean-prostească de a nu lăsa prea multe ouă în aceeași traistă — sentimentul că nu trebuie să încredințeze unei singure persoane prea multe secrete, chiar și unui om atât de prost și de credincios ca Lloyd Henreid?

Pe figură i se zugrăvi tulburarea. Oare luase mereu asemenea hotărâri stupide?

Și cât de credincios îi era Lloyd de fapt? Expresia aceea din ochii lui...

Deodată, hotărî să uite de toate și să levițeze. Asta-i făcea întotdeauna să se simtă mai bine. Mai puternic, mai senin, apoi îi limpezea gândurile. Își ridică privirile spre cerul pustiului.

(sunt, sunt, sunt, SUNT...)

Tocurile uzate ale cizmelor se ridicară peste acoperiș, plutiră. se ridicară încă trei centimetri. Apoi cinci. Pacea se lăsă asupra lui, știa acum că avea să găsească răspunsurile pe care le căuta. Mai întâi trebuie să...

— Sunt pe urmele tale, știi?

La auzul acelei voci blânde și monotone, se prăbuși. Șocul violent i se transmisese prin picioare și prin coloana vertebrală până la falcă, stârnindu-i un clăntănit. Se răsuci pe călcăie cu sprinteneala unei pisici. Dar zâmbetul lui larg se veșteji la vederea Nadinei. Aceasta era înveșmântată într-o cămașă albă de noapte, cu mulți metri de material vaporos răspândiți în

jurul picioarelor. Părul, la fel de alb ca straiul, era răvășit de vânt. Ai fi zis că este o sibilă palidă, ieșită din minți, și, oricât încercă să se stăpânească, lui Flagg i se făcu frică. Femeia se apropie, delicat, cu încă un pas. Avea picioarele goale.

— Vin. Stu Redman, Glen Bateman, Ralph Brentner și Larry Underwood. Vin și te vor omorî ca pe o nevăstuică, din cele care fură pui de găină.

— Sunt la Boulder, spuse el, se ascund pe sub paturi și o bocesc pe negresa aia a lor moartă.

— Nu, îi răspunse ea cu indiferență. Au ajuns aproape de Utah. În curând vor fi aici. Au să te măture ca pe un gunoi.

— Taci din gură! Du-te jos!

— Voi coborî, spuse ea, apropiindu-se, iar acum ea era cea care zâmbea — un zâmbet ce-l umplea de groază. Roșul din obrajii lui, semn al furiei, se scurse, iar vitalitatea lui stranie și fierbinte păru să piară și ea. Pentru o clipă, lăsa impresia că ar fi un bătrân debil. Eu voi coborî... ceea ce ți se va întâmpla și ție.

— Ieși afară!

— Vom coborî, cânta ea, zâmbind... oribil. Jos, *tot mai jos...*

— Ei sunt la *Boulder!*

— Aproape că au ajuns aici.

— *Coboară!*

— Tot ceea ce ai făcut tu se destramă, și de ce nu s-ar destrăma? Puterea răului nu durează decât relativ puțin. Oamenii șoptesc tot felul de lucruri despre tine. Spun că l-ai lăsat să scape pe Tom Cullen, un simplu băiat arierat, dar suficient de inteligent ca să-l înșele pe Randall Flagg. Vorbele ei cădeau tot mai repede, însoțite acum de un rânjet batjocoritor. Mai spun că expertul tău în armament a luat-o razna, iar tu nu ai știut că se va întâmpla. Se tem că jucăriile pe care le va aduce de această dată din deșert nu vor fi destinate celor din Est, ci vouă. Și au început să plece. Știi asta?

— Minți, șopti el. Chipul lui era alb ca varul, iar ochii îi ieșiseră din cap. Nu vor *îndrăzni*. Iar dacă ar face-o, aș ști și eu.

Ochii ei goi scrutau peste umărul bărbatului, spre răsărit.

— Eu îi văd, murmură ea. Își părăsesc posturile în miez de noapte, iar Ochiul tău nu-i vede. Își părăsesc posturile și dispar, într-o echipă de lucru pleacă douăzeci de oameni și nu se întorc decât optsprezece. Gărzile de la granițe dezertează. Se tem că echilibrul de forțe se înclină de cealaltă parte. Te părăsesc, te părăsesc, iar cei ce rămân nu vor ridica nici un deget când vor veni oamenii din est să te termine odată pentru totdeauna...

Nu știa ce anume, dar ceva se rupse în el.

— *MINȚI!* urlă.

Ambele brațe ale lui Flagg se abătură asupra umerilor femeii, zdrobindu-i claviculele ca pe niște creioane. Îi ridică trupul în sus, deasupra capului, în albastrul palid al deșertului și, răsucindu-se pe călcâie, o aruncă departe, așa cum aruncase și paharul. Văzu imensul zâmbet de ușurare și de triumf de pe fața ei, neașteptata undă de rațiune din priviri, și atunci înțelese. Îi ispitise s-o facă, înțelegând, nu se știe cum, că doar el putea s-o elibereze...

Ea purta copilul lui.

Se aplecă peste parapet, încercând să împiedice producerea irevocabilului. Cămașa ei de noapte flutura. Mâna lui apucă materialul vaporos și simți cum se sfâșie, lăsându-i în palmă o bucată atât de diafană, încât putea să-și vadă degetele prin ea — ceea ce rămâne din vis când te trezești.

Apoi ea dispăru, căzând drept în jos, cu degetele de la picioare îndreptate spre pământ, cămașa strângându-i-se în jurul gâtului și învăluindu-i fața, în valuri. Nu scoase nici un țipăt.

Se prăbușea tăcută ca o rachetă dezertoare.

Când auzi bufnitura indescritibilă a impactului, Flagg își lăsa capul pe spate și urlă spre ceruri.

Nu *avea nici o importanță, nu avea nici o importanță.*

Situația se afla încă sub controlul lui.

Se aplecă din nou peste parapet și urmări cum oamenii se strângeau în fugă, ca niște fragmente de pilitură atrase de un magnet. Sau ca niște viermi repezindu-se la un hoit.

Arătau atât de mici, iar el se afla atât de sus deasupra lor.

Avea să intre în stare de levitație, hotărî el, ca să-și recapete calmul.

Dar trecu multă vreme până ce tocurile cizmelor lui se înălțară deasupra acoperișului, iar atunci nu plutiră decât la un centimetru deasupra betonului. Mai sus nu reuși să urce.

Tom se trezi în seara aceea la 8, dar era încă prea multă lumină ca să pornească la drum. Așteptă. Nick i se arătase din nou în somn și stătuseră de vorbă. Era atât de plăcut să stai de vorbă cu Nick.

Rămase în umbra stâncii și urmări cum se întunecă cerul. Stelele începură să licărească. Îi veniră în minte și pofti niște Pringle's Potato Chips. Când avea să se întoarcă în Free Zone — *dacă* avea să se întoarcă acolo — o să se înfrupte din tot ce-și dorea. Avea să înfulece cartofi Pringle's pe săturate. Și avea să se scalde în iubirea prietenilor. Iată ce lipsea la Las Vegas, hotărî el — dragostea. Erau niște oameni destul de draguți și așa mai departe, dar nu găseai la ei prea multă dragoste. Pentru că erau ocupați cu frica. Dragostea nu crește prea bine într-un loc unde nu există decât teamă, după cum nici plantele nu cresc bine într-un loc unde-i întotdeauna întuneric.

Numai ciupercile bune și cele otrăvitoare cresc mari și grase la întuneric, până și el știa asta, Doamne, da.

— Îi iubesc pe Nick, pe Frannie, pe Dick Ellis și pe Lucy, șopti Tom. Era rugăciunea lui. Îi

iubesc pe Larry Underwood și pe Glen Bateman. Îi iubesc pe Stan și pe Ralph. Îl iubesc pe Stu. Îl iubesc...

Era ciudat cu câtă ușurință îi veneau numele. Păi, când se afla în Boulder, se putea considera mulțumit dacă-și amintea numele lui Stu, când venea în vizită. Gândul i se întoarse la jucării. La garajul, mașinile și trenulețele lui. Se jucase cu ele ore întregi. Dar se întreba dacă avea să se joace cu ele tot atât de mult când se va întoarce din această... *dacă* se va întoarce. Nu va mai fi același lucru. Era trist, dar poate era și bine, totodată.

— Domnul este păstorul meu, recită el încetișor. Nu voi duce lipsă de nimic. El mă odihnește pe câmpiile roditoare. El îmi unge creștetul cu ulei. El mă învață să mă bat cu dușmanii. Amin.

Acum era destul de întuneric. Porni din nou la drum și, pe la 11.30, ajunse la God's Finger, unde făcu un mic popas și mâncă. Terenul mai înalt din acel loc îi permise să vadă, privind în urmă, mai multe luminițe care se mișcau. Pe șosea, gândi el. Mă caută pe mine.

Tom se întoarse iarăși spre nord-est. Departe, abia vizibil în beznă (luna, plină cu două seri în urmă, era acum pe cale să apună), distinse un imens dom rotunjit, de granit. Acesta era următorul lui reper.

— Îl dor picioarele pe Tom, își șopti el, nu fără o undă de veselie. Durerea din tălpi era nimic în comparație cu alte rele. Da, dureri în picioare.

Își văzu de drum și, atunci când umbrele nopții se risipiseră și își găsisse un culcuș, străbătuse aproape șaiszeci de kilometri. Se afla aproape de granița dintre Nevada și Utah.

La ora 8 dimineața dormea profund, cu tâmpla sprijinită de haină. În spatele pleoapelor închise, ochii i se mișcau repede, în toate părțile.

Nick i se arătase în vis și Tom stătea de vorbă cu el.

Tom se încruntă în somn. Îi spusese lui Nick cât de mult dorea să-l vadă din nou.

Dar, dintr-un motiv neînțeles, Nick se întorsese și se îndepărtase.

CAPITOLUL 68

VAI, cum se repetă istoria: Trashcan Man se prăsea din nou de viu în tigaia diavolului — numai că de data asta nu se mai putea mângâia cu speranța că va fi alinat de fântâniele răcoroase ale Cibolei.

Chiar asta merit, chiar asta merit și pace.

Pielea i se arsese, se cojise, se arsese, se cojise iarăși și apoi nu se mai bronzase, ci se înnegrise. Era o dovadă vie a faptului că, în cele din urmă, omul devine o imagine a ceea ce este el cu adevărat. Trash arăta ca și cum cineva ar fi aruncat peste el gaz lampant și apoi i-ar fi dat foc cu un chibrit. Albastrul ochilor lui pălise în lumina orbitoare a deșertului, iar dacă priveai în ei, aveai impresia că te uiți prin niște ciudate găuri în spațiu. Hainele lui păreau să imite în chip straniu veșmintele Omului Întunecat — o cămașă în carouri roșii, deschisă la gât, jeanși decolorați și cizme pentru deșert, zgâriate, tocite, mototolite și rupte. Își aruncase amuleta cu ochiul roșu. Nu merita s-o poarte. Se dovedise nevrednic. Și, ca toți diavolii imperfecti, fusese alungat.

Se opri în soarele pârjolitor și se șterse la frunte cu mâna subțire și tremurătoare. Fusese menit pentru acest loc și pentru această clipă — întreaga lui viață fusese doar o pregătire. Trecuse prin coridoarele de foc ale iadului ca să ajungă aici. Îl suportase pe șeful care-i ucisese tatăl, nenorocirile de la Terre Haute și pe Carley Yates. După o întreagă viață tristă și însingurată, își găsisse prieteni. Lloyd. Ken. Whitney Horgan.

Vai, Doamne, irosise totul. Merita să ardă aici, în tigaia diavolului. Oare mai exista pentru el mântuire? Poate doar Omul Întunecat să știe. Trashcan în nici un caz.

Nu reușea să-și amintească exact ce i se întâmplase — poate pentru că mintea lui torturată *refuza* să-și amintească. Petrecuse mai mult de o săptămână în deșert, înainte de ultima lui întoarcere dezastruoasă la Indian Springs. Un scorpion îl înțepase la degetul mijlociu de la mâna stângă (degetul-sulă, cum ar fi zis cu o vulgaritate groasă, de sală de biliard, de mult uitatul Carley Yates în de mult uitatul Powtanville), și palma aceea i se umflase ca o mânășă de cauciuc umplută cu apă. În țeastă i se răspândise un foc infernal. Cu toate astea, mersese mai departe.

În cele din urmă se întorsese la Indian Springs, simțindu-se în continuare ca o plăsmuire a imaginației cuiva. Cât timp ceilalți examinaseră descoperirile lui — capse incendiare, mine terestre, niște nimicuri, de fapt — se discutasă cu voce bună. Trash începuse să se simtă la largul lui pentru prima oară de când îl mușcase scorpionul.

Apoi, din senin, suferise o mutație în timp, trezindu-se tocmai la Powtanville. Careva îi spusese: "Oamenii care se joacă cu focul fac pe ei în pat, Trash", iar el își ridicase privirea, așteptându-se să-l vadă pe Billy Jamieson, dar nu era Bill, ci Rich Groudemore din Powtanville, rânjind și scobindu-se-n dinți cu un chibrit, cu degetele negre de unsoare, fiindcă în pauza de masă făcuse o partidă de popice la sala Texaco din colț. Iar altcineva a adăugat: "Ai face bine să-l ascunzi, Richie, Trash s-a-ntors în oraș." La început a crezut că este Steve Tobin, dar nu era Steve. Ci Carley Yates, în haina lui de motociclist, veche și ponosită. Din ce în ce mai îngrozit, constată că sunt *toți* de față, cadavre fără odihnă ce se treziseră iarăși la viață. Richie Groudemore, Carley, Norm Morrisette și Hatch Cunningham, cel care chelea, chiar dacă nu avea decât optsprezece ani, și pe care ceilalți îl strigau Hatch Cunnilingus.

Se hlizeau la el. Totul se întâmplă apoi ca și cum n-ar fi trecut atâta amar de ani. *Hei, Trash, de ce n-ai pus foc la ȘCOALĂ ? Hei, Trashy, ai părilit porcu' ? Hei, Trashcan Man, am auzit că tragi pe nări gaz Ronson pentru brichete, c pă bune?*

Și pe urmă Carley Yates: *Hei, Trash, ce-a zis bătrâna Semple când i-ai dat foc la cecul de pensie?*

Se chinui să țipe la ei, dar din gâtjele nu-i ieșise decât o șoaptă: "Nu mă mai sâcâți cu cecul

bătrânei Semple." Apoi o luă la fugă.

Restul se întâmplă ca într-un vis. Pusese mâna pe detonatoarele incendiare și le montase pe autocisterne. Măinile își văzuseră de treabă mecanic, în timp ce mintea lui băntuia cine știe unde, într-un vârtej confuz. Oamenii îl văzuseră făcând naveta între garaj și vehiculul său special de deșert, pe imensele cauciucuri de forma unor baloane, ba unii dintre ei îi făcuseră semne cu mâna, dar nimeni nu se apropiase ca să-l întrebe ce face. La urma urmei, purta talismanul lui Flagg.

Trashy muncea și se gândea la Terre Haute.

La Terre Haute îi dădeau să muște dintr-un obiect de cauciuc când îl supuneau la șocuri, iar bărbatul de la comenzi semăna uneori cu șeriful care-i ucisese tatăl, alteori cu Carley Yates sau cu Hatch Cunnilingus. Întotdeauna își jura amarnic să nu se pișe iarăși pe el. Și de fiecare dată o pătea.

După ce aranjase camioanele, se dusesse în cel mai apropiat hangar și se ocupase și de elicoptere. Ca să facă o treabă ca lumea, dorise să le monteze și ceasuri, prin urmare se dusesse în bucătăria popotei, unde găsisse nenumărate ceasuri din plastic, de doi bani bucata. Le potriveai la cincisprezece minute sau o jumătate de oră, și când ajungeau la zero făceau *ding* și știai că a sosit timpul să-ți scoți plăcinta din cuptor. Numai că de data asta, gândise Trash, în loc să facă *ding*, vor face *bang*. Îi plăcea chestia asta. Nemaipomenit. Dacă lui Rich Groudemore sau Carley Yates le venea ideea să decoleze cu elicopterele astea, vor avea o surpriză extraordinară. Nu făcuse decât să lege ceasurile de bucătărie la sistemul de aprindere al elicopterelor.

După ce terminase, judecata îi revenise pentru câteva clipe. Avu un moment de cumpănă. Se întorsese în looși se uitase mirat la aparatele parcate în uriașul hangar băntuit de ecouri și apoi la propriile-i palme. Miroseau a catran ars. Dar aici nu era Powtenville. La Powtenville nu existau elicoptere. Soarele de Indiana nu strălucea cu puterea sălbatică a soarelui de aici. Se afla în Nevada. Carley și prietenii lui de crăsmă erau morți. Morți din cauza gripei.

Trash își măsură opera cu îndoială. Ce făcea el aici, sabota echipamentul Omului întunecat? Era o absurditate, o nebunie. Nu-i rămânea decât să demonteze totul, cât mai repede cu putință.

O, dar dacă se gândea la exploziile acelea minunate!...

Încântătoarele *focuri*.

Combustibilul de avion arzând și risipindu-se peste tot. Elicopterele explodând în aer. Extraordinar.

Deodată, renunță la viața lui cea nouă. Tropăise înapoi la mașina lui specială, cu un zâmbet tainic pe fața arsă de soare. Se urcase și plecase... dar nu foarte departe. Așteptase, până ce o cisternă ieșise în fine din garaj, târându-se pe pistă ca un imens gândac măsliniu-cafeniu. Iar atunci când sări în aer, aruncând săgeți unsuroase de foc în toate direcțiile, Trash își lăsase binoclul jos și lătrase spre cer, scuturându-și pumnii în accesul lui de bucurie fără seamăn. Dar bucuria nu ținuse mult, lăsând loc unei spaima de moarte și unei dureri profunde.

Pornise prin deșert spre nord-vest, mânăndu-și mașina cu o viteză care ar fi putut să-l coste viața. Cât trecuse de atunci? Nu știa. Dacă i s-ar fi spus că erau în 16 septembrie, ar fi clătinat din cap, fără să înțeleagă despre ce era vorba.

Își făcu socoteala să se sinucidă, fiind unica soluție care-i mai rămăsese, căci toți se întorseseră acum împotriva lui, ceea ce era în ordinea firească a lucrurilor. Dacă muști mâna care te hrănește, nu te poți aștepta la altceva decât să se transforme în pumn. Ceea ce era nu numai un gest natural, dar și un act de justiție. În spatele camionului avea trei canistre mari cu benzină. Avea să și le toarne în cap și apoi să aprindă un chibrit. Era exact ceea ce merita.

Dar n-o făcuse. Nu știa de ce. O forță, mai tare decât chinul agonizant al remușcărilor și al singurătății, îl oprise. Chiar și arsul de viu, aidoma călugărilor budiști, nu i se părea o pedeapsă suficientă. Adormise. Iar când se trezi, descoperi că în timpul somnului i se strecurase în creier un gând nou, iar acel gând era:

MÂNTUIREA.

Oare era posibil? Nu știa. Dar dacă descoperea ceva... ceva *marc*... și îl ducea Omului Întunecat, la Las Vegas, oare nu ar fi fost posibil? Și chiar dacă **MÂNTUIREA** era imposibilă, **ISPĂȘIREA** poate că nu. Dacă s-ar fi dovedit realizabil, mai exista o șansă să moară mulțumit.

Ce? Ce anume ar fi putut fi? Ce putea fi suficient de mare pentru **MÂNTUIRE** sau chiar și pentru **ISPĂȘIRE**? În nici un caz mine sau o baterie de aruncătoare de flăcări, grenade sau arme automate. Nici unul dintre lucrurile acestea nu era destul de interesant. Știa unde se află două bombardiere experimentale mari (fuseseră construite fără știrea Congresului, plătite din fondurile secrete ale apărării), dar nu avea cum să le aducă la Vegas, și chiar dacă ar fi putut, nu exista nimeni care să le piloteze. După cum arătau, era nevoie de o echipă formată din cel puțin zece persoane, dacă nu mai multe.

Era ca un senzor de radiații infraroșii, care detectează căldura în întuneric și dezvăluie acele surse de căldură ca pe niște forme vagi. Capabil, în chip straniu, să simtă lucrurile părăsite în acest tărâm pustiu, unde fuseseră îndeplinite atâtea proiecte militare. Ar fi putut să se ducă ață spre vest, direct la Project Blue, acolo de unde pornise toată povestea. Dar molima glacială nu era pe gustul lui și, în felul lui confuz, dar nu în întregime illogic, considera că n-ar fi fost nici pe gustul lui Flagg. Molimei nu-i păsa pe cine omoară. Omenirea ar fi avut o soartă mai bună dacă cei ce lansaseră Project Blue ar fi ținut cont de acest fapt simplu.

Prin urmare pornise de la Indian Springs spre nord-vest, în peisajul dezolant al lui Nellis Air Force Range", oprindu-și mașina ori de câte ori era nevoie să taie sârma ghimpată din gardurile înalte, marcate cu semne mari, pe care se putea citi **PROPRIETATE A GUVERNULUI STATELOR UNITE ACCESUL INTERZIS** și **SANTINELE ÎNARMATE** și **CĂINI DE PAZĂ** și **PRIN ACESTE FIRE TRECE CURENT DE ÎNALTĂ TENSIUNE**. Dar electricitatea murise, ca și câinii de pază și santinelele înarmate, iar Trashcan Man își vedea de drum, corectându-și uneori direcția de mers. Se simțea atras, atras de ceva anume. Nu știa despre ce este vorba, dar bănuia că este ceva mare.

Suficient de mare.

Anvelopele Goodyear ale vehiculului său se învârtteau neîncetat, purtându-l pe Trash peste văi seci și pante atât de stâncoase, încât păreau spinările expuse doar pe jumătate ale unor stegozauri. Aerul uscat nu era tulburat de nici o boare. Temperatura urcase la peste o sută de grade. În liniștea deplină nu se auzea decât hurelul motorului Studebaker modificat al mașinii.

Trecând de culmea unei movile, văzu ce se afla dincolo și opri vehiculul pentru o clipă, ca să se lămurească mai bine.

Înainte de el apăruse un complex de clădiri înghesuite, licărind printre valurile de aer fierbinte ca argintul-viu. Barăci Quonset și construcții joase din beton. Ici și colo, vehicule nemișcate pe străzile pline de colb. Întreaga zonă era împrejmuată cu trei rânduri de sârmă ghimpată, iar de-a lungul sârmelor distingeai și conductorii din porțelan. Nu mici, pentru curent slab, menit să te țină la distanță, ci uriași, cât pumnul strâns.

Un drum pavat, cu două benzi, venea dinspre est și se oprea înaintea unui corp de gardă ce amintea de un flacon de medicamente blindat. Aici nu întâlneai obișnuitele plăcuțe cu texte inteligente, de genul PREZENTAȚI APARATUL DE FOTOGRAFIAT POLIȚISTULUI MILITAR DE SERVICIU sau DACĂ V-A PLĂCUT LA NOI, COMUNICAȚI-I ȘI PARLAMENTARULUI DUMNEAVOASTRĂ. Singurul semn vizibil era unul vopsit cu roșu pe fond galben, culorile folosite în caz de pericol, iar textul era scurt și la obiect: DOCUMENT DE IDENTIFICARE OBLIGATORIU.

— Mulțumesc, șopti Trashcan. Habar n-avea cui mulțumește. O, îți mulțumesc... îți mulțumesc.

Simțul lui special îl călăuzise în acest loc, de care fusese tot timpul convins că există fără să știe unde.

Introduse maneta în viteza întâi și coborî cu precauție panta. Peste zece minute, pătrunsese pe drumul de acces la corpul de gardă. Drumul era blocat de bariere solide, în dungi albe și negre, iar Trash se dădu jos ca să le examineze. În locurile de acest gen existau generatoare puternice, care să asigure energie suficientă în cazul situațiilor deosebite. Se îndoia că vreunul dintre generatoare fusese capabil să asigure energia vreme de trei luni, totuși trebuia să fie extrem de atent și să se asigure la fiecare pas că sistemele de siguranță erau scoase din funcțiune. Ceea ce căuta el se afla foarte aproape. Nu trebuia sub nici un motiv să se lase furat de grabă și să sfârșească prăjit, ca un pui de găină în cuptorul cu microunde.

În spatele unui perete din sticlă groasă de zece centimetri, rezistentă la gloanțe, o mumie în uniformă militară se holba undeva, dincolo de el.

Trash se aplecă și trecu pe sub barieră, apropiindu-se apoi de ușa mică gheretă din beton. Încercă și reuși s-o deschidă. Asta era bine. Când un asemenea loc trecea automat pe alimentarea cu energie electrică alternativă, toate intrările erau prevăzute să se încuie de la sine. Dacă erai la toaletă, te trezeai blocat înăuntru, până ce trecea momentul de criză. Dar când se întrerupea și circuitul de rezervă, totul se debloca din nou.

Santinela moartă răspândea un miros uscat, dulceag, interesant, ca de scorțișoară amestecată cu zahăr și pusă pe foc. Nu se umflase și nici nu putrezise, ci pur și simplu se uscaseră. Pe partea de jos a gâtului se mai distingeau petele negre, caracteristice, ale lui Captain Trips. Într-un colț, în spatele lui, stătea sprijinită o pușcă automată Browning. Trashcan Man o luă și ieși afară.

Trase pedia în dreptul poziției de foc cu foc, reglă înălțătorul și apoi fixă arma în scobitura umărului lui descărnat. Ținti un izolator de porțelan și apăsă trăgaciul. Se auzi un zgomot puternic, ca și cum cineva ar fi pocnit din palme, și în nări îi pătrunse parfumul iute al corditei. Tândările de porțelan săriră în toate părțile, dar explozia nu era însoțită de flacăra alb-purpurie caracteristică unei descărcări electrice puternice. Trashcan Man zâmbi.

Fredonând încet, se apropie de poartă și o cercetă. Ca și ușa corpului de gardă, nu era încuiată. O împinse puțin și apoi se chirci. În locul acela se afla o mină de presiune, sub pavaj. Nu putea spune de unde știa, însă era convins că nu se înșeală. Era posibil să fie armată, dar la fel de bine putea să nu fie.

Se întoarse la vehiculul său, îl puse în mișcare și se apropie de bariere. Acestea se frânseseră cu pocnete și scrâșnete; roțile se rostogoliră peste ele. Soarele deșertului bătea nemilos. Ochii stranii ai lui Trashcan Man sclipeau de fericire. În fața porții coborî din mașină și apoi introduse din nou maneta în viteza întâi. Vehiculul își văzu de drum fără șofer și deschise poarta până la capăt. Trashcan Man se repezi în corpul de gardă.

Închise ochii, dar nu urmă nici o explozie. Foarte bine, era semn că nu mai mergea absolut nimic. Sistemele de siguranță mai funcționaseră poate o lună, chiar două, dar în cele din urmă căldura și lipsa lucrărilor de întreținere le venise de hac. Cu toate acestea, era hotărât să nu-și slăbească vigilența.

Între timp, mașina lui înainta senin în direcția peretelui ondulat al unei barăci Quonset lungi. Trashcan Man intră în bază și porni în fugă după ea, ajungând-o din urmă tocmai când sărea bordura a ceea ce un indicator denumea Illinois Street. Trase de manetă și mașina se opri. Se urcă, o întoarse și se apropie de baracă prin față.

Era un dormitor. În interiorul plin de umbre se simțea același miros de zahăr și scorțișoară. Pe cele vreo cincizeci de paturi zăceau risipiți poate douăzeci de soldați. Trashcan Man străbătu intervalul dintre paturi, întrebându-se încotro mergea. Aici nu exista nimic care să-l intereseze, corect? Bărbații fuseseră și ei un soi de arme la vremea lor, dar acum gripa îi neutralizase.

Chiar la capătul clădirii se afla însă ceva care-i stârni interesul. Un anunț. Se apropie să-l citească. Căldura de aici era insuportabilă. Simțea cum îi zvâcnesc tâmpile și i se umflă țeasta. Dar când ajunse înaintea semnului, începu să zâmbească. Da, aici era. Undeva, în această bază, se găsea ceea ce căuta el.

Pe plăcuță era reprezentat schematic un om care făcea duș. Își săpunea bine organele genitale, aproape complet acoperite cu o jerbă de bule. Legenda suna astfel: NU UITA! ESTE SPRE BINELE TĂU SĂ FACI ZILNIC DUȘ!

Dedesubt era desenată o emblemă în galben și negru: trei triunghiuri cu vârful în jos.

Simbolul radiațiilor.
Trashcan Man izbucni în râs, ca un copil, și bătu din palme în liniștea desăvârșită ce-l înconjura.

CAPITOLUL 69

WHITNEY HORGAN îl găsi pe Lloyd în cameră, zăcând pe patul pe care îl împărțise până nu demult cu Dayna Jurgens. Pe pieptul lui gol ținea un pahar mare de gin cu tonic. Își contempla solemn imaginea reflectată de oglinda de deasupra capului.

— Poftim înăuntru, spuse când dădu cu ochii de Whitney. Ce rost are să ne împiedicăm de etichetă, pentru Dumnezeu. Nu te chinui să bați la ușă! Ticălosule!

Ultimul cuvânt se auzi *ticălosule*.

— Ești beat, Lloyd? îl întreabă Whitney precaut.

— Nu. Nu încă. Dar am s-ajung și-acolo.

— E/e aici?

— Cine? Neînfricatul Conducător? Lloyd se ridică. Cine știe pe unde e. Vagabondul de la Miezul Noptii.

Râse și se culcă la loc.

Whitney spuse cu voce scăzută:

— Ai face bine să-ți pui pavăză la gură. Știi doar că nu-i bine să pui botul pe tărie cât timp el...

— Pe dracu'.

— Adu-ți aminte ce i s-a întâmplat lui Hec Drogan. Și lui Strellerton.

Lloyd făcu din cap că știe.

— Ai dreptate. Pereții au urechi. Afurisiții de pereți au urechi. Ai auzit vreodată vorba asta?

— Mda, am mai auzit-o de vreo două ori. Iar aici se și potrivește, Lloyd.

— Chiar așa. Lloyd se ridică pe neașteptate în picioare și aruncă paharul în cealaltă parte a camerei, unde se făcu țandări. Asta-i pentru măturător. Corect, Whitney?

— Te simți bine, Lloyd?

— Foarte bine. Vrei un gin cu tonic?

Whitney ezită o clipă.

— Nu, nu-mi place fără lămâie verde.

— Hei, păi atunci să nu-mi spui mie nu, doar din cauza asta! *Am lămâie*. Dintr-o cutie de plastic. Lloyd se duse la bar și ridică la vedere sticla din plastic cu ReaLime. Arată ca testiculul stâng al Monstrului Verde. Nu ți se pare comic?

— Are gust de lămâie verde?

— Păi sigur că are, spuse Lloyd morocănos. Cu ce credeai că seamănă? Cu cartofi prăjiți? Ei, ce părere ai? Fii bărbat și bea un pahar cu mine.

— Păi... bine.

— Mergem la fereastră și ne bucurăm și de priveliște.

— Nu, răspunse Whitney dur și sec.

Lloyd se opri în drumul spre bar, pălind brusc. Se uită la Whitney și privirile lor se întâlniră o clipă.

— Mda, bine, consimți Lloyd. Te rog să mă scuzi, gusturi proaste.

— Nu face nimic.

Lucrurile erau cu adevărat în neregulă, ceea ce știau prea bine amândoi. Femeia pe care Flagg o prezentase drept "mireasa" lui se aruncase de la etaj cu două zile în urmă. Lloyd își aminti de Ace High zicând că Dayna nu ar fi putut să sară de la balcon, din cauză că ferestrele nu se deschideau. Dar pe acoperiș se găsea o terasă unde puteai sta la soare. Probabil și-au închipuit că nici unul dintre jucătorii *cu adevărat* barosani — arabi, marea majoritate — nu se vor arunca de sus. Habar n-aveau de nimic.

Îi pregăti lui Whitney un gin-tonic, se așezară și băură o vreme în liniște. Soarele apunea într-o mare de flăcări roșii. În cele din urmă, Whitney spuse atât de încet, încât îl auzea cu greu:

— Crezi că s-a aruncat de bunăvoie?

Lloyd ridică din umeri.

— Ce mai contează? Desigur. Cred că s-a aruncat singură. Tu n-ai face la fel, dacă ai fi măritată cu *el*? Ești gata?

Whitney se uită în pahar și constată, oarecum surprins, că băuse tot. I-l întinse lui Lloyd, care se duse la bar. Lloyd turna gin din belșug, iar Whitney simțea că-i vâjâie capul de pe acum.

Băură din nou în liniște, contemplând apusul soarelui.

Apoi, Whitney întreabă:

— Ce se mai aude eu individul acela, Cullen?

— Nimic. Tărărau. Zero barat. Eu n-am auzit nimic, Barry n-a auzit nimic. Nimic de pe US 40 și 30, de pe US 2 și 74, sau de pe 1-15. Nimic de pe drumurile laterale. Peste tot avem pază, dar de nicăieri nu avem nici o veste. E pe undeva prin deșert, iar dacă umblă în continuare doar noaptea și dacă se orientează să mențină direcția spre est, va reuși să se strecoare. Și, de fapt, ce importanță are? Ce le poate spune el?

— Nu știu.

— Nici eu. După părerea mea, să se ducă învărtindu-se.

Whitney nu se simțea în largul lui. Lloyd era din nou la un pas de o observație critică la adresa șefului. Efectul alcoolului era și mai puternic, lucru care îl bucura. Poate că în curând avea să adune atâta curaj încât să spună ceea ce intenționase de la bun început.

— Am să-ți mărturisesc ceva, spuse Lloyd, aplecându-se înainte. A pierdut partida. Ai auzit vreodată zicala aia nenorocită? Se apropie sfârșitul meciului, partida e aproape pierdută și n-are

nici jucător de rezervă mai de Doamne-ajută.

— Lloyd, eu...

— Ai terminat?

— Da, uite că da.

Lloyd pregăti încă un rând. Îi întinse un pahar lui Whitney și se scutură ușor când gustă dintr-al lui. Era aproape numai gin curat.

— A pierdut partida, reveni Lloyd la textul lui. Mai întâi Dayna, pe urmă băiatul ăsta, Cullen. Propria lui soție — dacă asta era cu adevărat — face saltul în gol. Ai impresia că dublul ei salt mortal de la terasa de pe acoperiș făcea parte din planul lui de joc?

— Nu trebuie să discutăm despre asta.

— Și Trashcan Man. Uită-te ce-a fost în stare să facă, de unul singur. Cu prieteni ca ăștia, cine mai are nevoie de inamici? Asta aș vrea și eu să știu.

— Lloyd?...

Lloyd clătină din cap.

— Nu înțeleg deloc. Toate mergeau din plin, până în seara când a apărut și ne-a spus că bătrâna murise dincolo, în Free Zone. Ne-a spus că ultimul obstacol era înlăturat din calea noastră. Dar tocmai atunci lucrurile au început s-o ia razna.

— Lloyd, cred că nu e bine să...

— Dar acum nu mai știu. Am putea să-i cucerim la primăvară, atacându-i pe uscat. Până atunci e clar că nu putem porni. Dar până la primăvară, Dumnezeu știe ce mai adună acolo, este? Aveam de gând să-i lovim înainte de a apuca să le treacă prin cap cine știe ce năzbâtii, iar acum nu mai putem. Și mai trebuie să-l punem la socoteală și pe Trashy, Doamne Dumnezeule. Mișună prin deșert, scotocind prin cine știe ce unghere, iar eu sunt absolut sigur...

— Lloyd, îl rugă Whitney cu voce scăzută, sugrumată. Ascultă-mă.

Lloyd se aplecă spre el, îngrijorat.

— Ce? Ce s-a întâmplat, bătrâne?

— Nu mi-am închipuit că o să am curajul să vorbesc cu tine, îi mărturisi Whitney, strângând paharul cu putere. Eu și cu Ace High și cu Ronnie Sykes și cu Jenny Engstrom. O tăiem. Vrei să vii și tu? Cristoase, e o nebunie să-ți spun ție toate astea, care ești atât de apropiat de el.

— O tăiați? Unde vă duceți?

— În America de Sud, cred. Brazilia. Consider că e destul de departe. Se opri, se frământă, apoi continuă orbește. Mulți au plecat. Ei, poate nu mulți, în orice caz au dispărut destui, iar numărul lor crește cu fiecare zi. Părerea lor este că Flagg nu poate să câștige partida. O parte se duc spre nord, în Canada. Acolo-i prea frig pentru mine. Dar undeva trebuie să fug. Dacă aș avea speranța că mă primesc, m-aș duce în est. Și dacă aș fi sigur că putem pătrunde într-acolo.

Whitney se opri brusc și se uită îngrozit la Lloyd. Avea figura unui om care este de părere că a mers mult prea departe.

— Stai liniștit, îi spuse Lloyd cu blândețe. N-am de gând să te torn, bătrâne.

— Pur și simplu... toate s-au dus de râpă aici, spuse Whitney cu jale.

— Când aveți de gând să plecați?

Whitney îi aruncă o privire încărcată de bănuieli.

— O, îmi pare rău că am întrebat. Ai terminat?

— Nu încă, îi răspunse Whitney, privind în pahar.

— Eu da. Se apropie de bar și, cu spatele la Whitney, spuse: Eu n-aș putea.

— Cum?

— *N-aș putea!* strigă Lloyd, întorcându-se. Îi sunt dator. Îi sunt foarte dator. M-a scos dintr-o situație cât se poate de neplăcută, la Phoenix, iar de atunci am fost alături de el. Mi se pare o veșnicie de atunci.

— Te cred.

— Dar e mai mult decât atât. Mi-a făcut ceva, că am mai multă judecată decât înainte. Nu știu exact ce anume, dar eu nu mai sunt același, Whitney. Nici pe departe. Înainte de... el, nu eram decât un pungaș mărunț. Acum m-a pus să conduc aici și mă descurc cât se poate de onorabil. Mi se pare că gândesc mai bine. Da, m-a făcut mai deștept. Lloyd își ridică piatra neagră de pe piept, îi aruncă o privire, apoi o lăsă din nou să cadă. Își șterse degetele de pantaloni, ca și cum ar fi atins un lucru spurcat. Sunt conștient că nu sunt vreun geniu nici acum. Trebuie să scriu tot ce am de făcut într-o agendă, că altfel uit. Dar cu el în spate, sunt în stare să dau ordine și, de cele mai multe ori, lucrurile merg bine. Înainte nu eram în stare decât să ascult ordine și să intru în încurcături. M-am schimbat... de fapt, el m-a schimbat. Mda, mi se pare o veșnicie de când sunt cu el. Când am ajuns la Vegas, nu erau aici decât șaisprezece persoane. Printre ei se afla Ronnie, la fel și Jenny și bietul Hec Drogan. Îl așteptau. Când am ajuns în oraș, Jenny Engstrom s-a lăsat pe genunchii ăia ai ei frumoși și i-a sărutat cizmele. Cred că nu ți-a mărturisit asta niciodată, în pat. Îi zâmbi strâmb lui Whitney. Acum vrea s-o taie. Păi, n-o acuz, după cum nu te acuz nici pe tine. Dar e foarte ușor să strici o treabă care începuse bine, ce părere ai?

— Rămâi aici?

— Până la capăt, Whitney. Al lui sau al meu. Îi datorez asta.

Nu adăugă că mai avea suficientă încredere în Omul Întunecat ca să fie de părere că Whitney și ceilalți aveau mari șanse să sfârșească pe cruce. Și mai era ceva. Aici era omul numărul doi după Flagg. Dar în Brazilia ce putea fi? Păi Whitney și Ronnie erau ambii mai inteligenți decât el. El și cu Ace High aveau să ajungă pe poziții de subordonare, ceea ce nu era pe gustul lui Lloyd. Altădată nu i-ar fi păsat, dar lucrurile se schimbaseră. Iar pentru schimbările petrecute în cap, descoperirea el, nu exista cale de întoarcere.

— S-ar putea să ne iasă figura la toți, spuse Whitney cu jumătate de gură.

— Sigur că da, îi răspunse Lloyd, gândind: *Dar n-aș vrea să fiu în pielea voastră, dacă lucrurile se întorc totuși în favoarea lui Flagg. N-aș vrea să fiu în pielea voastră când va avea vreme să bage de seamă că sunteți acolo, în Brazilia. Călăritul pe cruce s-ar putea să fie atunci*

lucrul de care vă veți teme cel mai puțin...Vreau să-ți propun un toast, Whitney, continuă Lloyd.

Whitney își ridică și el paharul.

— Nimeni să nu aibă de suferit, spuse Lloyd. Aceasta-i urarea mea. Nimeni să nu aibă de suferit.

— Să știi că beau pe chestia asta, exclamă Whitney cu înflăcărare, ceea ce și făcu, acompaniat de Lloyd.

Whitney plecă la scurtă vreme. Lloyd bău mai departe. Pe la 9.30 căzu răpus și adormi țeapăn pe patul rotund. Nu avu vise, ceea ce aproape compensează chinul mahmurelii de a doua zi.

Când soarele răsări în dimineața de 17 septembrie, Tom Cullen își făcu tabăra în apropiere de Gunlock, Utah. Era suficient de rece ca să-și vadă vălătucii albi ai respirației. Urechile îi degeraseră. Dar se simțea bine. În noaptea aceea trecuse foarte aproape de un drum prost, plin de șanțuri, și văzuse trei bărbați adunați în jurul unui foc mic, care răspândea scânteii. Tustrei erau înarmați cu puști.

În încercarea de a-i ocoli printr-un teren bolovănos — se afla atunci pe marginea vestică a terenurilor sterpe din Utah — stârnise o mică avalanșă de pietre care se rostogoliră într-o vale seacă. Tom îngheță. Urină caldă i se scurse pe picioare, dar nu deveni conștient că făcuse pe el, ca un copil, decât după vreo oră.

Toți trei se ridicară, doi dintre ei cu armele pregătite. Camuflajul lui era ca și inexistent, fiind o umbră printre celelalte umbre. Luna se ascundea în spatele unei creste de nori. Dacă alegea acest moment să iasă la iveală...

— E un cerb, îi liniști unul dintre bărbați. Îi întâlnești peste tot locul.

— Cred că ar trebui să cercetăm, propuse altul.

— Bagă-ți degetul în cur și cercetează acolo, îi aruncă al treilea, punând capăt discuției.

Se așezară iarăși lângă foc, iar Tom se strecură mai departe, pregătindu-și cu grijă fiecare pas, urmărind cum focul lor de tabără se îndepărtează cu încetineală exasperantă. Peste o oră nu se mai distingea decât o geană palidă pe panta de la picioarele lui. Dispăru, în fine, și, o dată cu asta, o greutate imensă i se ridică parcă de pe umeri. Începu să se simtă în siguranță. Se afla încă în Vest și nu avea să-și slăbească vigilența — Doamne, nu — dar primejdia nu mai părea la fel de acută.

Iar acum, când soarele răsărise, se făcu ghem printre tufișurile mici și dese și se pregăti de somn. *Trebuie să-mi fac rost de niște păături, socoti el. Se face rece.* Apoi somnul îl fură brusc, ca de obicei.

Îl visă pe Nick.

CAPITOLUL 70

TRASHCAN MAN găsisese ceea ce căutase.

Străbătea un culoar ascuns la mare adâncime sub pământ, tot atât de întunecos ca o galerie de mină. În stânga ținea o lanternă, în dreapta avea o pușcă, temându-se de atmosfera sinistrală ce domnea acolo. Se suise într-un cărucior electric care mergea aproape fără zgomot prin coridorul cel larg. Singurul sunet emis de motor era un zumzet scăzut, aproape imperceptibil.

Era de fapt o imensă platformă de transport, cu un loc pentru șofer. Pe platformă era încărcat un focos atomic.

Era greu.

Trash nu putea să aprecieze cât de greu, pentru că nici măcar nu fusese în stare să-l clintască din loc. Era lung și cilindric. Și rece. Trecându-și mâna peste suprafața curbată, îi venea greu să creadă că această bucată din metal amorf arc capacitatea să elibereze o asemenea cantitate de căldură.

Îl descoperise la ora 4 de dimineață. Se întorsese în garaj și luase un trolu cu lanț. Coborâse trolu la subsol și fixase focosul în lanț. Nouăzeci de minute mai târziu, îl ridicase și-l așezase frumos pe căruciorul electric, cu vârful în sus. Pe vârful se putea citi A161410USAF. Anvelopele de cauciuc dur ale căruciorului se lăsaseră vizibil sub greutatea imensă.

Se apropia acum de capătul culoarului. Chiar în fața lui se deschideau larg ușile liftului pentru marfă. Ar fi avut destul loc să intre cu transportorul, dar curentul electric nu funcționa. Trash coborâse pe trepte. Și trolu îl coborâse în același fel. Trolu era ușor în comparație cu focosul. Nu cântărea decât vreo șaptezeci de kilograme. Coborâse totuși cu dificultate cele cinci paliere.

Cum avea să *urce* focosul pe trepte?

O macara acționată cu motor, îi șopti o voce interioară.

Așezat pe scaunul șoferului și luminând cu lanterna la întâmplare, în jur, Trash clătina din cap. Desigur, aceasta era soluția. Să urce focosul cu o macara. Motorul rămânea sus și trăgea, treaptă cu treaptă, dacă era nevoie. Dar unde găsea el cinci sute de metri de lanț, dintr-o singură bucată?

Probabil că nu avea unde. Dar putea să sudeze bucăți de lanț. Oare era bine? Aveau să reziste sudurile? Greu de zis. Și chiar dacă țineau, cum rămânea cu meandrele pe care le făceau palierelor?

Sări jos și mângâie suprafața netedă a focosului ucigaș în liniștea și întunericul ce-l înconjurau.

Dar dragostea te face ingenios.

Lăsând focosul nuclear în cărucior, urcă din nou scările, într-o bază ca aceasta, puteai găsi

orice. Avea să descopere și el ceea ce-i trebuia.

Urcă două etaje și se opri să-și tragă respirația. Deodată îi veni în minte următoarea întrebare: *Am fost radiat?* Toate substanțele acestea erau ascunse în spatele unui scut de plumb. Dar în filmele de la televizor, oamenii care mânuiau substanțe radioactive purtau întotdeauna costume de protecție și ecusoane prevăzute cu film, care-și schimbau culoarea de îndată ce luai o porție prea mare de radiații. Din cauză că radiațiile nu făceau zgomot. Nu le vedeai. Își făceau cuib în carnea și în oasele tale. Nu știai că ești bolnav până ce nu începeai să borăști, să-ți pierzi părul și să ieși la baie din cinci în cinci minute.

Avea să i se întâmple și lui la fel?

Ajunse la concluzia că nu-i pasă. Cum-necum, bomba avea să ajungă sus. Într-un fel sau altul avea s-o urce. Într-un fel sau altul avea să ajungă cu ea la Las Vegas. Trebuia să îndrepte cumva răul teribil pe care-l făcuse la Indian Springs. Dacă i se cerea să moară pentru a-și ispăși greșeala, atunci era gata să moară.

— Îmi dau și viața pentru tine, șopti el în întuneric, continuând apoi să urce scara.

CAPITOLUL 71

ERA APROAPE DE MIEZUL NOPTII, în seara de 17 septembrie. Randall Flagg se afla în deșert, înfășurat în trei pături, din cap până-n picioare. A patra pătură și-o înfășurase în jurul capului, ca un burnuz, încât numai ochii și vârful nasului i se mai vedeau.

Încetul cu încetul, își alungă toate gândurile. Rămase nemișcat. Stelele răspândeau focul lor rece, lumina vrăjită.

Își trimise Ochiul.

Îl simți cum se separă de el cu o mică smucitură nedureroasă. Plecă în zbor, tăcut ca un șoim, înălțându-se pe curenții întunecați. Acum se contopise cu noaptea. Era ochi de cioară, ochi de lup, ochi de nevăstuică, ochi de pisică. Scorpionul, păianjenul pândind din ascunzișul lui subteran. Săgeata înmuiată în otrava letală plutind prin văzduhul deșertului. Indiferent de ce i se întâmplase până acum, Ochiul nu-l părăsise.

În timp ce Ochiul zbura fără efort, lumea lucrurilor condamnate să rămână lipite de pământ se întindea înaintea lui ca o tîpsie.

Vin... au ajuns aproape în Utah...

Zbura la înălțime, departe și tăcut deasupra unei lumi transformate în țintirim. Dedesubtul lui, deșertul se întindea ca un sepulcru alb, tăiat de panglica întunecată a autostrăzii interstatale. Pluti spre est, traversând acum granița dintre state, în timp ce trupul îi rămăsese departe, în urmă, cu ochii dați peste cap, albi și orbi.

Peisajul începu să se schimbe. Movable, coloane stranii, săpate de vânt și podșuri înalte. Șoseaua trecea printre ele, fără să se abată de la direcție. La extremitatea nordică se distingeau Bonneville Salt Flats, iar Skull Valley undeva, la vest. Zbura. Foșnetul mort și îndepărtat al vântului...

Un vultur cocoțat pe cea mai înaltă ramură a unui străvechi pin lovit de trăsnet, la sud de Richfield, simți ceva trecând foarte aproape de el, ceva care trimitea priviri de moarte șuierând în noapte; vulturul porni în zbor neînfricat, pentru a fi întâmpinat de un val de răceală de moarte. Năucit, vulturul căzu până aproape de pământ, unde reuși să-și revină în simțiri.

Ochiul Omului Întunecat își continuă drumul spre est.

Șoseaua care se vedea acum dedesubt era 1-70. Orașele păreau niște îngrămădiri informe, vizitate doar de șobolani, pisici și de cerbii care începuseră să se strecoare dinspre păduri, pe măsură ce dispărea mirosul de om. Orașe purtând nume ca Freemont, Green River, Sego, Thompson sau Harley Dome. Apoi un oraș mic, și el rămas pustiu, Grand Junction, Colorado. Apoi...

Chiar la est de Grand Junction se vedea licărirea unui foc de tabără.

Ochiul prinse să coboare în spirală.

Focul era pe cale să se stingă. În jurul lui dormeau patru forme.

Înseamnă că era adevărat.

Ochiul le cercetă cu răceală. Veneau. Din rațiuni pe care nu-i era la îndemână să le pătrundă, veneau cu adevărat. Nadine grăise adevărul.

Auzi un mârâit furios și Ochiul își îndreptă aterizarea spre locul acela. De cealaltă parte a focului se găsea un câine, cu capul aplecat și cu coada încolăcită și lăsată în jos. Ochii îi scânteiau ca niște funeste pietre de chihlimbar. Mârâitul lui continuu amintea de o pânză sfâșiată la nesfârșit. Ochiul se holbă la el, iar câinele îi răspunse fără teamă. Buza i se trase înapoi, dezvelindu-i colții.

Una dintre forme se ridică:

— Kojak, nu vrei să te potolești, pentru numele lui Dumnezeu?

Kojak continuă să mârâie, cu părul zbârlit.

Glen Bateman, cel care se trezise din somn, se uită în jur, neliniștit.

— Cine-i acolo, băiete? Își interogă în șoaptă câinele. E cineva prin preajmă?

Kojak continua să mârâie profund.

— Stu!

Glen îl scutură pe cel de alături. Forma mormăi ceva și rămase tăcută în sacul de dormit.

Omul Întunecat, transformat acum în Ochiul Întunecat, văzuse destul. Porni spre înălțimi, urmărind o ultimă imagine a câinelui. Mârâitul gutural se transformă într-o serie de lătrături, la început sonore, apoi estompându-se și dispărând.

Liniște și întunericul alunecând repede pe lângă el.

Peste un timp, se opri asupra deșertului, privind în jos spre propriul său trup. Coborî încet, apoi se cufundă în sine. Pentru câteva clipe, se război cu o senzație curioasă de amețelă ce

însoțea împreunarea a două lucruri. Apoi Ochiul dispăru și nu mai rămaseră decât propriii lui ochi, deschiși spre stelele reci și strălucitoare.

Veneau, era adevărat.

Flagg surâse. Bătrâna îi sfătuisese să vină? Au fost oare dispuși să-i dea ascultare dacă, pe patul de moarte, femeia le poruncise să comită o sinucidere în acest mod nou? Așa părea să fie.

El scăpase din vedere un lucru atât de simplu, încât i se părea de-a dreptul umilitor: și *ci* aveau problemele lor, și *lor* le era teamă... și, în consecință, făceau o greșeală colosală.

Dar dacă fuseseră alungați?

Cochetă cu ideea o vreme, însă în cele din urmă hotărî că nu era de crezut. Veneau din proprie inițiativă. Veneau sub pavăza dreptății și virtuții, ca un grup de misionari apropiindu-se de satul canibalilor.

O, era încântător!

Iată sfârșitul îndoielilor. Iată sfârșitul temerilor. Nu era nevoie decât de privilegiul căpățânilor celor patru, înșirate în vârful țepușelor în fața fântânii de la MGM Grand. Va aduna toată suflarea din Vegas și-o va pune să treacă prin fața lor și să se uite atent. Se vor face fotografii, se vor tipări afișe, pe care le va trimite și la L.A., San Francisco, Spokane și Portland.

Cinci capete. Va înălța în țeapă și capul câinelui.

— Bun câine, spuse Flagg, râzând pentru prima oară de când Nadine îl ispitise s-o arunce de pe acoperiș. Bun câine, repetă el, rânjind.

Dormi bine în noaptea aceea, iar de dimineață trimise vorbă să fie triplată paza pe drumurile dintre Utah și Nevada. Acum nu mai era căutat un bărbat singur în drum spre est, ci patru bărbați și un câine venind spre vest. Trebuia să fie capturați vii. Vii, cu orice preț.

O, da.

CAPITOLUL 72

— ȘTIȚI, spuse Glen Bateman, privind spre Grand Junction, în lumina primilor zori, am auzit expresia "potol grețos" de ani și ani, fără să fiu sigur ce înseamnă cu adevărat. Acum cred că am priceput.

Își coborî privirea spre micul dejun dinaintea lui — un șir de cârnați sintetici Morning Star Farms — și trase o strâmbătură.

— Țștia încă sunt *buni*, observă Ralph cu toată seriozitatea. Să fi văzut ce potol ne dădeau nouă în armată.

Stăteau în jurul focului de tabără, pe care Larry îl aprinsese cu o oră în urmă. Se îmbrăcaseră cu toții gros și purtau mănuși, iar acum luau a doua ceașcă de cafea din ziua aceea. Temperatura nu se ridica peste două grade, iar cerul era înnorat și sumbru. Kojak trăgea un pui de somn, atât de aproape de flăcări cât doar să nu-și pârlească blana.

— Am terminat de hrănit animalul din mine, declară Glen, ridicându-se. Acum am timp să mă ocup de cei sărmani și infometați. Dacă stau să mă gândesc mai bine, nu vreau să mă ocup decât de gunoi. Îl voi îngropa eu.

Stu îi întinse farfuria și ceașca de hârtie.

— Mersul pe jos ne face foarte bine, nu, cheliosule? Pun pariu că n-ai mai fost într-o formă atât de bună de când aveai douăzeci de ani.

— Mda, adică acum șaptezeci de ani, completă Larry, râzând.

— Stu, n-am mai fost într-o asemenea formă niciodată, îi răspunse Glen posomorât, adunând resturile și punându-le în punga de plastic pe care intenționa s-o îngroape. Nici n-am *vrut* să ajung într-o asemenea formă. Dar nu mă deranjează. După cincizeci de ani de agnosticism declarat, soarta mea, din câte se pare, este să-L urmez pe Dumnezeuul unei negrese bătrâne până în fălcile morții. Dar dacă asta este soarta mea, mă supun. La o adică, prefer să merg pe jos decât într-un vehicul. Mersul pe jos durează mai mult, prin urmare și viața mea se prelungește... cu doar câteva zile, de fapt. Vă rog să mă scuzați, domnilor, trebuie să înmormântez cum se cuvine gunoiul acesta.

Îl urmăriră cu privirea ducându-se spre marginea taberei, cu o mică lopată în mână. Acest "tur pe jos al Statului Colorado și al altor obiective din vest", după cum îl denumise Glen, era cea mai grea încercare chiar pentru el însuși. Glen era cel mai în vârstă dintre ei, mai bătrân decât Ralph Brentner cu doisprezece ani. Pe de altă parte, reușise să le facă celorlalți călătoria mai ușoară. Dădea mereu replici ironice, dar binevoitoare, și părea împăcat cu sine. Faptul că era capabil să țină pasul cu ei zi de zi îi impresiona pe ceilalți. Avea cincizeci și șapte de ani și în ultimele trei sau patru dimineți reci Stu îl văzuse cum își masa încheieturile degetelor, strâmbându-se de durere.

— Te chinuie așa tare? îl întrebă Stu cu o zi în urmă, cam la o jumătate de oră după ce porniseră la drum.

— Aspirina mă ajută să fac față. Știi, e artrită, dar peste cinci sau șapte ani ar fi mult mai rău. Deși, cinstit vorbind, East Texas, nu sper să mai apuc și momentul acela.

— Ești convins că *acela* ne va răzbi?

La care Glen Bateman le dăduse un răspuns cu totul ciudat:

— Nu-mi va fi teamă de nici o primejdie.

Aceasta pusese capăt discuției.

Acum îl auziră cum săpa în pământul înghețat, blestemând.

— Un tip nemaipomenit, ce ziceți? spuse Ralph.

— Ai dreptate, așa e, confirmă Larry.

— Întotdeauna am fost de părere că profesorii de colegiu sunt niște fătălăi, dar el este sigur o excepție. Știi ce mi-a zis când l-am întrebat de ce nu aruncă pur și simplu gunoiul la marginea drumului? Că nu-i cazul să începem din nou cu porcării de felul ăsta. Și că oricum am luat de la

capăt destule din vechile căcaturi.

Kojak se ridică și o luă pe urmele lui Glen, ca să vadă ce face. Vocea acestuia ajunsese până la ei:

— Ei, ai apărut și tu, leneș ce ești. Începusem să mă întreb ce-ai de gând să faci. Vrei să te îngrop și pe tine?

Larry surâse și-și scoase de la brâu pasmetrul, luat dintr-un magazin Golden, de obiecte sportive. Îl reglă în funcție de lungimea pasului său, apoi și-l prinse la centură, ca pe un metru de dulgher, în fiecare seară își nota distanța parcursă în ziua respectivă pe o foaie de hârtie îndoită de nenumărate ori și mototolită.

— Pot să văd și eu fițuica aia mincinoasă? Întrebă Stu.

— Sigur că da, spuse Larry, întinzându-i-o.

Drept titlu, Larry scrisese: *De la Boulder la Vegas sunt 1234 kilometri*. Iar dedesubt:

Data	Km	Total km
6 septembrie	45,0	45,0
7 septembrie	43,2	88,2
8 septembrie	42,4	130,6
9 septembrie	45,1-	175,7
10 septembrie	44,6	220,3
11 septembrie	46,5	266,8
12 septembrie	46,0	312,8
13 septembrie	47,6	360,4
14 septembrie	51,2	411,6
15 septembrie	52,2	463,8

16 septembrie	56,8	520,6
17 septembrie	59,5	580,1

Stu scoase un petic de hârtie din portmoneu și făcu mai multe socoteli.

— Mergem mai repede decât la începutul călătoriei, dar încă mai avem peste șase sute de kilometri până la destinație. Fir-ar al naibii, n-am ajuns nici la jumătate.

— Ai dreptate, mergem mai repede, confirmă Larry. Drumul e la vale. Și Glen are dreptatea lui, știi? La ce bun să ne grăbim? Oricum individul ăla ne va șterge de pe fața pământului când ajungem acolo.

— Mie nu-mi vine să cred, interveni Ralph. E foarte posibil să murim, nu-ncapă îndoială, dar asta nu se va întâmpla așa, simplu, țac-pac. Mother Abigail nu ne-ar fi trimis încoace știind că o să fim asasinați și basta. Pentru nimic în lume n-ar fi făcut ea așa ceva.

— Eu nu cred că ea este cea care ne-a trimis la drum, completă Stu calm.

Larry își reglă pasmetrul la zero pentru ziua respectivă, aparatul tăcând discret de patru ori: 000,0. Stu aruncă țărână peste ultimii tăciuni ai focului de tabără. Așa decurgeau micile ritualuri ale dimineții. Se aflau de douăsprezece zile pe drum. Stu avea impresia că acest scenariu va continua veșnic: Glen se plângea cu blândețe de mâncare, Larry nota distanțele parcurse pe foaia crâmpoțită, cele două cești cu cafea, cineva îngropa gunoiul adunat, altcineva stingea focul. Devenise o rutină, o rutină bună. Uitai de destinația finală, ceea ce era foarte bine. Dimineața, Fran părea foarte departe de el — perfect conturată, dar extrem de departe, ca o fotografie păstrată în medalion. Serile, în schimb, după ce se lăsa întunericul și luna plutea pe valurile nopții, îi părea foarte aproape. Atât de aproape, încât s-ar fi zis că poate s-o atingă... ceea ce, desigur, îl făcea să sufere. În momente ca acestea, credința în Mother Abigail se transforma în cea mai amară îndoială și atunci ar fi vrut să-i trezească pe toți și să le spună că pleaseră într-o misiune dementă, că-și luaseră cu ei lănci de cauciuc, cu care să atace mori de vânt ucigătoare, că cel mai bine ar fi fost să se oprească în următorul oraș, să urce pe motociclete și să se întoarcă. Li se cuvenea să se bucure de puțină lumină și de puțină dragoste, cât mai aveau ocazia — pentru că Flagg nu le va îngădui mai mult de atât.

Dar asta se întâmpla noaptea. Dimineața însă părea mai potrivit să continue călătoria. Se uita meditativ la Larry și se întreba dacă și acesta se gândea noaptea târziu la Lucy a lui. Dacă o visa și o dorea...

Glen se întoarse în tabără cu Kojak pe urmele lui, tresărind ușor la fiecare pas.

— Hai să plecăm și să punem mâna pe ei, spuse Glen. Bine, Kojak?

Kojak mișcă din coadă.

— Zice că trebuie să ajungem la Las Vegas cu orice preț, interpretă Glen. Haideti.

Urcară rambleur până pe 1-70, care cobora acum spre Grand Junction, începându-și astfel drumul acelei zile.

Spre sfârșitul după-amiezei începu să cadă o ploaie rece, care-i pătrunse până la oase, stricându-le conversația. Larry mergea de unul singur, cu mâinile înfipite în buzunare. La început se gândi la Harold Lauder, al cărui cadavru îl găsiseră cu două zile în urmă — între ei părea să se fi statornicit tacit regula de a nu discuta despre Harold — apoi îi veni în minte persoana pe care el o poreclise Wolfman.

Pe Wolfman îl descoperiseră foarte aproape de Eisenhower Tunnel, la est. Traficul fusese complet blocat în punctul respectiv, iar duhoarea morții era atotstăpânitoare. Wolfman era pe jumătate ieșit dintr-un Austin. Purta jeanși cu ținte și o cămașă de mătase împodobită cu

monede de aur. În jurul Austinului zăceau cadavrele mai multor lupi. Wolfman însuși era, cum spuneam, pe jumătate ieșit din mașină, iar de pieptul lui rămăsese agățat un lup mort. Wolfman avea mâinile încleștate de gâtul animalului, iar colții însângerați ai acestuia erau încleștați în gâtul bărbatului. Reconstituind cele întâmplate, toți fuseseră de părere că haita respectivă coborâse de pe culmile din jur, îl detectase pe singuratic și-l atacase. Wolfman avusese un pistol, cu care lichidase mai multe fiare, înainte de a se retrage în Austin.

Cât durase până când foamea îl forțase să iasă din adăpost?

Larry nu știa și nici nu ținea să afle. Dar văzuse cât de slab era Wolfman. O săptămână, poate. Bărbatul, cine-o fi fost el, mergea spre vest, ca să i se alăture Omului Întunecat, dar Larry nu dorea nimănui o asemenea soartă. Discutase o dată despre asta cu Stu, la două zile după ce ieșiseră din tunel, când Wolfman rămăsese la mare distanță în urma lor.

— Oare de ce a zăbovit haita atât de mult lângă el, Stu?

— Nu știu.

— Vreau să spun, dacă erau așa de flămânzi, nu puteau găsi ceva de mâncare în altă parte?

— Cred că ai dreptate, da.

Răsuca în mintea lui acest sumbru mister pe toate părțile, conștient că nu-i va descifra niciodată înțelesul. Era limpede pentru oricine că Wolfman fusese un tip extrem de curajos. Mănat de foame și de sete, deschisese într-un final portiera mașinii. Un lup se năpustise asupra lui și-i sfâșiasse gâtul. Înainte de a muri, cu ultimele puteri, Wolfman sugrumase lupul.

Cei patru străbătuseră Eisenhower Tunnel prinși între ei cu o frânghie și, în bezna oribilă, Larry își amintise de Lincoln Tunnel. De astă dată însă, nu-l obseda imaginea Ritei Blakemoor, ci chipul încremenit al lui Wolfman, în încleștarea lui de moarte cu fiara.

Oare lupii fuseseră trimiși să-l omoare?

Gândul acesta era atât de tulburător, încât refuză să-i dea atenție. Încercă să-și scoată din minte întâmplarea și să-și vadă de drum, ceea ce nu-i venea prea ușor.

În seara aceea își făcură tabăra dincolo de Loma, foarte aproape de linia de frontieră cu Utah. Cina lor, ca de altfel toate mesele, constă din ierburi și apă fiartă — ei urmând întocmai instrucțiunile lui Mother Abigail: *Mergeți îmbrăcați în hainele cu care sunteți îmbrăcați acum. Nu duceți nimic cu voi.*

— Mă aștept să dăm de greu în Utah, remarcă Ralph. Aici vom afla dacă Dumnezeu veghează asupra noastră. Pe o porțiune de mai bine de o sută cincizeci de kilometri nu există oraș, benzinărie sau cafenea.

Nu părea totuși prea îngrijorat de această perspectivă.

— Apă? se interesă Stu.

Ralph ridică din umeri:

— Nici apă nu este. Mă duc la culcare.

Larry îl urmă la scurt timp. Glen rămase să fumeze o pipă. Stu se hotărî să fumeze una dintre puținele țigări care-i mai rămăseseră. O vreme, nici unul nu scoase vreo vorbă.

— Cale lungă de aici până-n New Hampshire, cheliosule, spuse Stu într-un târziu.

— Nici Texasul nu e prea aproape.

— Nu, nu prea, consimți Stu, zâmbind.

— Cred că ți-e foarte dor de Fran.

— Mda, mi-e dor de ea și-mi fac griji. Îmi fac griji pentru copil. Dar cel mai rău e după ce se lasă întunericul.

— Nu poți influența mersul lucrurilor, Stuart.

— Știu. Dar tot sunt neliniștit.

— Sigur că da. Glen își goli pipa, lovind-o ușor de o piatră. Azi-noapte s-a petrecut ceva ciudat, Stu. Toată ziua am încercat să-mi dau seama dacă a fost ceva real sau un vis.

— Cum s-a întâmplat?

— Să vezi, m-am trezit în crucea nopții, iar Kojak mârâia la ceva. Probabil că trecuse de miezul nopții, căci focul aproape se stinsese. Kojak se afla de cealaltă parte a rugului, cu părul zbârlit. I-am zis să tacă, dar nu mi-a dat nici o atenție. Se uita undeva, spre dreapta mea. Iar mie mi-a trecut prin cap: *Și dacă sunt niște lupi?* De când l-am văzut pe omul ăla, căruia Larry îi zice Wolfman...

— Mda, cruntă priveliște.

— Dar nu era nimic. Aveam o priveliște limpede. Mârâia la *nimic*.

— Adulmecase ceva, asta-i explicația.

— Da, dar partea stranie de-abia urmează. După câteva minute am început să mă simt... nu știu cum să spun, absolut aiurea. Ca și cum aș fi fost urmărit de ceva aflat imediat deasupra autostrăzii. Ca și cum am fi fost urmărit cu toții. Aveam senzația că, dacă m-aș strădui puțin, dacă mi-aș miji puțin ochii, aș putea să *văd*. Dar nu vroiam. Pentru că presimțeam că era *el*. Presimțeam că era *Flagg*.

— Probabil n-a fost nimic, spuse Stu după câteva clipe de tăcere.

— Sunt sigur că nu m-am înșelat. Nici Kojak nu s-a putut înșela.

— Presupunând că ne urmărea *cu adevărat*, ce putem face?

— Nimic. Dar nu-mi place deloc. Nu-mi place că ne poate urmări... dacă despre asta e vorba. Mă sperie cumplit.

Stu își termină țigara și-o stinse cu grijă, strivind-o pe o piatră, dar nu se îndreptă încă spre sacul de dormit. Se uită la Kojak, care-i privea lungit lângă foc, cu botul pe labe.

— Harold a murit, prin urmare, rupse Stu tăcerea într-un târziu.

— Da.

— Ce pierdere absurdă. Mă gândesc la Sue și la Nick. Dar și la el, în ultimă instanță.

— Sunt de acord.

Nu mai rămânea nimic de zis. Descoperiseră rămășițele lui Harold și jalnica lui declarație dinaintea morții, la o zi după ce străbătuseră Eisenhower Tunnel. El și Nadine traversaseră probabil Loveland Pass, căci alături se afla și epava motocicletei și — după cum se exprimase Ralph — prin Eisenhower Tunnel nu ar fi fost loc să treacă mai mult de un trenuleț pentru copii. Ulzii își făcuseră de cap, dar Harold mai ținea încheștat în mână carnetul Permacover. Pistolul calibru 38 îi atârna din gură ca o bomboană grotescă și, deși nu-l înmormântaseră, Stu îndepărtase pistolul. O făcuse cu gesturi blânde. Constatând cât de crud îl distrusese Omul Întunecat pe Harold și cu câtă nepăsare se debarasase de el după ce rolul tânărului se încheiase, ura lui Stu împotriva lui Flagg crescuse. Îi lăsa sentimentul că se iroseau într-un soi de neghioabă cruciadă a copiilor și, deși știa că trebuie să-și continue drumul, cadavrul lui Harold, piciorul zdrobit, îl obsedau la fel de mult pe cât Larry era hăituit de grimasa înghețată a lui Wolfman. Ajunsesse la concluzia că dorește să-i răzbune nu numai pe Nick și pe Susan, dar și pe Harold... În același timp însă, era tot mai convins că nu i se va oferi niciodată această ocazie.

Să te păzești, gândi el sumbru. Să te păzești dacă ajung să pun mâna pe tine, ticălosule.

Glen se ridică, făcând o mică grimasă.

— Eu mă duc la culcare, East Texas. Nu mă ruga să mai stau. Nu pot să-ți ofer o companie prea veselă.

— Ce-ți face artrita?

Glen îi zâmbi și spuse:

— Nu foarte rău.

Mergând spre culcușul lui, se vedea limpede că șchioapătă.

Stu își făcu socoteala să se abțină de la fumat — trăgând doar câte două sau trei țigări pe zi, stocul lui avea să se termine spre sfârșitul săptămânii — totuși își aprinse încă una. Seara nu era foarte rece, cu toate acestea, nu încăpea îndoială ca aici, la înălțime, cel puțin, vara se sfârșise. Fiind absolut convins că nu va apuca să trăiască o altă vară, era trist. La începutul verii, munea mai mult sau mai puțin stabil la o fabrică unde se produceau calculatoare de buzunar. Locuia într-un orașel numit Arnette și-și petrecea cea mai mare parte a timpului liber pe la benzinăria Texaco a lui Bill Hapscomb, ascultând nesfârșitele conversații ale celorlalți despre mersul economiei, guvern, greutăți și alte prostii. Nici unul dintre ei nu știa probabil ce înseamnă să înfrunți greutăți adevărate. Își termină țigara și aruncă mukul în foc.

"Ține-te tare, Frannie, draga mea", spuse el, vârându-se în sacul de dormit.

În vis i se păru că de tabăra lor se apropiase Ceva, care îi urmărea cu gând rău. Era poate un lup înzestrat cu putere de pătrundere omenească. Sau o cioară. Sau o nevăstuică, strecurându-se cu burta lipită de pământ, printre ierburile pitice. Sau poate o prezentă neîntrupată, un Ochi scrutător.

Nu mă voi teme de nici un rău, murmură el în vis. Da, chiar dacă merg prin valea umbrelor morții, nu mă voi teme de nici un rău. De nici un rău.

Curând visele se pierdură în neant și dormi profund.

A doua zi porniră devreme la drum; jucăria lui Larry marca fiecare kilometru străbătut cu un țâcănit ușor. Șoseaua cobora în volute leneșe către Utah, pe domoală Pantă Vestică. La scurt timp după prânz lăsară Colorado în urmă. În seara aceea își făcură tabăra la vest de Harley Dome, Utah. Pentru prima oară liniștea li se păru apăsătoare și malefică. Ralph Brentner adormi cu gândul: *Acum suntem în Vest. Am ieșit din ograda noastră și ne aflăm într-a lui.*

Noaptea, Ralph visă un lup cu un singur ochi, roșu, care ieșise din tărâmurile cele sterpe ca să-i vegheze. *Pleacă, îi porunci Ralph. Pleacă, nu ne este teamă. Nu ne este teamă de tine.*

Pe 21 septembrie, după-amiază, pe la ora 2, trecuseră de Sego. Următorul oraș mare, potrivit hărții de buzunar a lui Stu, era Green River. După care nu mai venea nici un oraș pe o distanță foarte mare. După cum zisese Ralph, atunci avea să se vadă dacă Dumnezeu se alia sau nu alături de ei.

— De fapt, nu mă îngrijorează atât lipsa hranei, cât a apei, i se adresă Larry lui Glen. Mai toți cei care porniseră la drum aveau prin mașini ceva de ronțait, biscuiți Orcos sau smochine Newtons sau ceva de genul ăsta.

— Domnul ne va binecuvânta, poate, cu ploile Lui, îi spuse Glen zâmbind.

Larry își ridică ochii spre cerul albastru și senin și se strâmbă:

— Uneori mă bate gândul că, la urmă, bătrâna înnebunise.

— Poate că da, zise Glen cu blândețe. Dar dacă citești cărți teologice, descoperi că Domnul vorbește adesea prin cei care se află pe patul de moarte sau prin gura nebunilor. Ba chiar am impresia — uite cum iese la iveală iezuitul din mine — că există motive de natură psihologică perfect valabile. Nebunul sau muribundul au psihicul radical modificat. O persoană sănătoasă ar putea să filtreze mesajul divin, să-l modifice. Cu alte cuvinte, o persoană sănătoasă ar fi un proroc ratat.

— Căile Domnului, știu. Vedem printr-o sticlă întunecată. Sau, în orice caz, întunecată pentru mine. De ce e nevoie să batem tot drumul ăsta pe jos, când am fi putut să-l străbatem cu mașina într-o săptămână, este peste puterea mea de înțelegere. Dar de vreme ce ne-am înhămat la o faptă nebunească, mi se pare normal s-o împlinim tot într-un fel nebunesc.

— Ce facem noi acum are precedente în istorie, spuse Glen, și mai cred că plimbarea noastră are motivații psihologice și sociologice perfect logice. Nu știu dacă sunt sau nu rațiuni ale lui Dumnezeu, dar e sigur că sunt niște rațiuni.

— Ce vrei să spui?

Stu și Ralph se dădură și ei mai aproape, ca să audă.

— Au existat mai multe triburi de indieni americani pentru care "a avea o vedenie" făcea parte integrantă din ritualul lor de maturizare. Când sosea vremea să devii bărbat, trebuia să

pleci în pustietate, neînmormat. Acolo trebuia să ucizi uri animal și să născocesci două cânturi — unul despre Marele Spirit și celălalt despre dibăcia ta de vânător, călăreț, războinic și amant — și să ai vedenia. Era interzis să mănânci. Trebuia să urci cât mai sus — mintal, dar și fizic — și să aștepti să ți se arate ceva. Ceea ce se și întâmpla, la momentul potrivit. Foamea este un halucinogen nemaipomenit, chicoti el.

— Crezi că Mother ne-a trimis aici ca să avem vedenii? întrebă Ralph.

— Poate ca să câpătăm putere și să ne sfințim, printr-un proces de purificare, explică Glen. Știi, când arunci *lucruri*, comiți un gest simbolic. Talismanic. Atunci când arunci *lucruri*, îi arunci simbolic și pe cei legați de tine prin acele lucruri. Începi un proces de curățare. Începi să golești vasul.

Larry clătină încet din cap:

— Asta n-am prea înțeles-o.

— Uite, să ne închipuim o persoană inteligentă, din perioada de dinaintea epidemiei. Dacă-i strici televizorul, ce va face el seara?

— Citește o carte, spuse Ralph.

— Se duce în vizită la prieteni, spuse Stu.

— Ascultă muzică, spuse Larry, surâzând.

— Desigur, va face toate astea, zise Glen. Dar televizorul tot îi lipsește. În locul unde era așezat televizorul s-a căscat o gaură, în subconștientul ei, persoana gândește astfel: *La ora 9 pregătesc câteva beri și mă uit la fotbal*. Iar când intră în cameră și vede locul gol de pe masuță, suferă o dezamăgire teribilă. O parte a vieții lui obișnuite s-a vărsat, nu-i așa?

— Mda, consimți Ralph. Odată televizorul nostru a fost stricat două săptămâni și nu m-am simțit în apele mele până ce n-a apărut la locul lui.

— Gaura din viața respectivei persoane e cu atât mai mare cu cât se uită mai mult la televizor. Dar ceva s-a pierdut. Acum să-i luăm aceleași persoane toate cărțile, toți prietenii și aparatul stereo. Avem de-a face cu un proces de golire și cu o diminuare a eului său, în același timp. Este vorba de *eurile* dumneavoastră, domnilor — ele se transformă în niște foi din sticlă. Sau, mai bine, devin niște păhăruțe goale.

— Dar care-i rostul? se interesă Ralph. De ce trebuie să trecem prin toată gargara asta?

— Dacă citești în Biblie, vei vedea că prorocii aveau obiceiul să plece din când în când în sălbăticie — un fel de Turnee Magice și Misterioase ale Vechiului Testament. Durata acestor călătorii era îndeobște indicată prin expresia "patruzeci de zile și patruzeci de nopți", ceea ce în ebraică vrea să spună "nimeni nu știe exact cât timp a fost plecat, dar în orice caz a durat mult". Asta nu vă aduce aminte de nimic?

— Ba da, de Mother, răspuse Ralph.

— Acum gândiți-vă la voi înșivă în ipostază de baterii. Ceea ce și sunteți, în realitate. Creierul vostru funcționează pe bază de curent electric obținut pe cale chimică. De altfel, și mușchii funcționează datorită unor sarcini electrice minuscule — o substanță denumită acetilcolină permite sarcinii să treacă atunci când e nevoie să te miști, iar atunci când vrei să te oprești se fabrică o altă substanță, colinesteraza. Colinesteraza distruge acetilcolina, astfel mușchii devin iarăși rău conducători de electricitate. Altfel, o dată ce v-ați apuca să vă scărpați la nas, nu v-ați mai putea opri. Okay, chestia e următoarea: tot ce gândești, tot ce faci trebuie să funcționeze pe baterie. Ca și accesoriile unei mașini.

Îl ascultau cu cea mai mare atenție.

— Privitul la televizor, cititul cărților, discuțiile cu prietenii, mâncatul unei mese bogate... toate astea consumă bateria. O viață normală — cel puțin în ceea ce a fost civilizația Occidentală — semăna cu mersul într-o mașină cu geamuri acționate electric, servofrâne, scaune electrice și celelalte minuni. Dar cu cât există mai multe accesorii, cu atât scade capacitatea de încărcare a bateriei. Adevărat?

— Da, interveni Ralph. Chiar și un Delco din cele mari nu se supraîncarcă niciodată, dacă funcționează pe un Cadillac.

— Ei bine, noi am înlăturat accesoriile. Și ne încărcăm.

Ralph observă neliniștit:

— Dacă lași să se încarce prea mult o baterie de mașină, explodează.

— Da, se arătă Glen de acord. La fel se întâmplă și cu oamenii. Biblia ne vorbește despre Isaia, despre Iov și ceilalți, dar nu dezvăluie câți proroci s-au întors cu creierii prăjiți din cauza vedeniilor. Îmi închipui că li s-a întâmplat câtorva. Dar eu am un respect foarte mare pentru inteligența omenească și psihicul uman, în ciuda unor mici excepții, cum ar fi East Texas, aici de față...

— Nu te lega de mine, cheliosule, mârâi Stu.

— Oricum, capacitatea minții omenești este cu mult mai mare decât a celei mai puternice baterii Delco. Poate să primească o sarcină infinită. În anumite cazuri, chiar dincolo de infinit.

Merseră o vreme în tăcere, gânditori.

— Și chiar ne încărcăm? întrebă Stu potolit.

— Da, îi răspuse Glen. Da, cred că ne încărcăm.

— Și scăpăm de o parte din greutate, continuă Ralph. Mi-e suficient să mă uit la voi, băieți. Și eu, pe vremuri, aveam ditamai burdihanul, de la bere. Dar acum îmi văd degetele de la picioare, dacă mă uit în jos. Ba chiar îmi văd tot piciorul, de sus și până jos.

— E vorba de o stare de spirit, interveni Larry pe neașteptate. Se arătă puțin jenat, văzând că se bucura de atenția celorlalți, dar continuă: Am avut senzația asta de cel puțin o săptămână, și n-am reușit s-o pricep. E posibil să fiu în stare acum. Simt că plutesc. Ca și cum aș fi fumat o jumătate de țigară cu marijuana de cea mai bună calitate sau ca și cum aș fi tras pe nări puțină cocaină. Dar lipsește senzația de dezorientare care însoțește drogul. E suficient să te droghezi puțin și ți se pare că nu mai ești în stare să gândești normal. Dar eu cred că gândesc bine, ba chiar mai bine ca niciodată, de fapt. Totuși, simt că zbor. Poate că-i doar din cauza foamei, încheie Larry, râzând.

— Și foamea contribuie, îi explică Glen, dar nu-i numai asta.
— Mie mi-e foame tot timpul, spuse Ralph, dar nu mi se pare important. Mă simt bine.
— Și eu, completă Stă. Nu m-am mai simțit într-o asemenea formă fizică de ani și ani.
— Când golești vasul, te descotorosești și de tot rahatul care plutește în el, spuse Glen. De aditivi. De impurități. Sigur că te simți bine. Ca o clismă a trupului și a minții.
— Multă imaginație mai ai și tu, cheliosule.
— N-o fi elegant exprimat, însă în orice caz este exact.
— Și ne va ajuta să-l înfruntăm pe el!
— La asta și folosește tratamentul. Nu mă îndoiesc. În rest, trebuie să așteptăm și să vedem ce se întâmplă, nu?

Își văzură de drum. Kojak ieși din desigur și merse o vreme alături de ei, tropăind cu unghiile pe asfaltul lui US 70. Larry se aplecă și-i ciufuli blana:

— la zi-mi, bătrâne, știai că ești o baterie? O baterie Delco, din cele mari. cu garanția pe viață?

Kojak nu dădu semne că ar ști sau că l-ar interesa, dar mișcă din coadă, ca să arate că este de partea lui Larry.

Își petrecură noaptea aceea la vreo douăzeci și cinci de kilometri vest de Sego și, ca și cum asta ar fi venit să întărească ce discutaseră ei mai devreme, pentru prima oară de la plecarea din Boulder, nu aveau nimic de mâncare. Glen pregăti ultima lor punguță de cafea instant, pe care o băură dintr-o singură cană, trecută din mână în mână. Străbătuseră ultimii cincisprezece kilometri fără să dea cu ochii de o singură mașină.

A doua zi de dimineață, pe 22, întâlniră în drum un Ford Station cu patru cadavre înăuntru — dintre care două ale unor copii. În mașină găsiră două cutii de biscuiți, cu forme de animale, și o pungă mare cu cartofi prăjiți, alterați. Biscuiții erau în stare mai bună. Li împărțiră în cinci porții.

— Nu hăpăi ca un lup, Kojak, îl admonestă Glen. Câine rău ce ești! N-ai maniere? Și dacă maniere n-ai — așa cum trebuie să trag concluzia — unde este *savoir fair*-ul tău?

Kojak dădea din coadă și se uita la biscuiți într-un fel ce nu lăsa loc de îndoială: era lipsit atât de *savoir faire*, cât și de maniere.

— Atunci bagă-n tine, spuse Glen, dându-i câinelui și ultima rămășiță din porția lui — un tigră.

Kojak se grăbi să-l înghită și apoi plecă să adulmece în jur.

Larry își consumă încet și visător întreaga menajeră — vreo zece animale.

— Ați observat că biscuiții cu model au un vag iz de lămâie? spuse el. Mi-aduc aminte de gustul lor din copilărie. Dar de atunci n-am mai simțit gustul ăsta.

Ralph se jucă aruncând dintr-o mână în cealaltă ultimii doi biscuiți din porția lui. Mâncă în cele din urmă unul.

— Mda, ai dreptate. Au puțină aromă de lămâie. Știți, tare aș fi vrut să fie și Nicky cu noi. Să fi împărțit și cu el biscuiții ăștia.

Stă clătină din cap. Își terminară masa frugală și-și continuară drumul.

După-amiază găsiră un camion cu marfă al firmei Great Western Markets, care făcea probabil un transport la Green River. Mașina stătea trasă pe banda de refugiu, iar șoferul rămăsese țepăn și drept la volan. Scoaseră o conservă de șuncă din spate și prânziră, dar se săturară foarte repede. Glen declară că stomacul lui se micșorase. Stă spuse că nu-i place cum miroase carnea — nu a stricat, ci prea puternic. *Cărnos*. Simțea că i se întoarce stomacul pe dos. Nu reuși să mănânce decât o singură felie. Ralph zise că ar fi preferat niște biscuiți cu formă de animal, și toată lumea râse. Până și Kojak nu luă decât puține înghițituri, apoi porni pe urma unui miros oarecare.

Înnoptară la est de Green River, iar în cele dintâi ore ale dimineții următoare ninse ușor.

Ajunseră la albia seacă a torentului în 23, după-amiază devreme. Cerul rămăsese acoperit toată ziua și era rece — destul de frig ca să ningă, gândi Stă.

Cei patru rămaseră pe margine, Kojak pândind în toate părțile de lângă piciorul lui Glen. Părea că, undeva, la nord de aici, cedase un baraj, sau poate în vara aceea regiunea fusese bântuită de furtuni și ploi puternice. Indiferent din ce motiv, de-a lungul văii San Rafael, care în unii ani rămânea doar o albie uscată, fusese o inundație care măturase în calea ei un tronson lung de zece metri din I-70. Viroagă era adâncă de circa douăzeci de metri, iar malurile din roci sedimentare erau acoperite cu un strat de sol sfârâmișos și instabil. Pe fund se scurgea un fir murdar de apă.

— Sfinte Sisoe, exclamă Ralph. Ar trebui să anunțe careva Direcția Drumurilor din Utah.

— la uitați-vă colo, îi îndemnă Larry.

Priviră peisajul gol, care din loc în loc începea să fie punctat de coloane și monoliți stranii, modelați de vânt. Cam la o sută de iarde mai la vale se vedea o învălmășeală de garduri, cabluri și bucăți mari de pavaj acoperite încă de asfalt. O bucată mai mare, ca un deget apocaliptic, se ițea spre cerul pe care norii alergau bezmetic.

Glen cerceta imensa fisură presărată cu fragmente de moloz, cu mâinile în buzunar și aparent absent și visător. Stă îl întrebă cu voce potolită:

— Crezi că te descurci, Glen?

— Sigur că da, am să pot.

— Ce-ți face artrita?

— Am avut și momente mai grele. Continuă, zâmbind chinuit: Dar, cinstit vorbind, m-am simțit și mai bine decât mă simt acum.

Nu aveau o frânghie cu care să se lege unii de alții. Stă coborî primul, mișcându-se cu grijă.

Nu prea-i plăcea cum ceda pământul uneori sub pașii săi, stârnind mici avalanșe de pietre și țărână. O dată crezu că terenul va ceda cu totul sub el și că va aluneca pe spate până în fundul șanțului. Reuși să se prindă cu o mână de un colț de stâncă solid înfiptă și se agăță cu toată nădejdea de ea, până ce găsi un teren ferm sub picioare. Atunci Kojak trecu voios pe lângă el, ridicând norișori de praf. Peste câteva clipe ajunse la fund, mișcând din coadă și lătrându-l vesel pe Stu.

— Uite-a naibii javră, cum face pe nebuna, mormăi Stu, coborând cu grijă.

— Acum vin cu la rând, strigă Glcn. Și să știi că am auzit ce-ai spus despre câinele meu!

— Fii atent, chcliosule! Fii foarte atent! Terenul e nesigur.

Glen pășea extrem de încet, mișcându-se cu prudență de la un punct de sprijin la următorul. Stu se încorda ori de câte ori vedea că pământul începe să alunece de sub bocancii tociți ai lui Glen. Șuvițele de păr din jurul urechilor îi fluturau ca niște fire fine de argint în vânt. Când îl întâlnise în New Hampshire, pictând o pânză mediocră la marginea drumului, părul lui Glen avea încă nuanța piperului amestecat cu sare.

Până în clipa în care îl văzu pe Glcn cu picioarele pe terenul plan, îmbibat cu apă, al torentului, Stu crezuse la fiecare pas pe care-l făcea că o să cadă și o să-și rupă oasele. Acum oftă ușurat și-l bătu pe umăr.

— Nici măcar n-am transpirat, East Texas, îl asigură Glen, aplecându-se să-l mângâie pe Kojak.

— Las' c-am transpirat eu pentru tine, mărturisi Stu.

Urmă Ralph, care se mișcă atent între punctele de sprijin și coborî în viteză ultimii șapte metri.

— Băi băiete, terenul ăsta e nesigur ca o mlaștină. Ar fi tare să nu putem urca pe celălalt mal și să fim nevoiți să mergem șapte sau opt kilometri la deal, până găsim un mal mai puțin adânc, este?

— Mult mai vesel ar fi să ne pomenim cu o nouă inundație, spuse Stu.

Larry coborî cu pași agili, grupul reconstituindu-se la nici trei minute de când începuseră traversarea obstacolului.

— Cine urcă primul? întrebă tânărul.

— De ce nu o faci chiar tu, dacă te dai așa cocoș? îi răspunse Glen tot cu o întrebare.

— Foarte bine.

Avu nevoie de mult mai mult timp să se cațăre, iar în două rânduri terenul perfid îi fugi de sub tălpi, reușind cu greu să se reechilibreze. Când ajunse de cealaltă parte, Larry le făcu un semn cu mâna.

— Cine urmează? întrebă Ralph.

— Eu, spuse Glen, pregătindu-se.

Stu îl prinse de braț:

— Ascultă, putem să mergem la deal și să căutăm un mal mai bun, cum a zis și Ralph.

— Ca să pierdem tot restul zilei? Când eram copil, puteam să urc până sus în patruzeci de secunde, iar pulsul să rămână sub șaptezeci.

— Dar nu mai ești copil, Glen.

— Nu, dar niște urme tot mi-au mai rămas.

Glen porni, fără să mai aștepte replica lui Stu. Făcu o pauză la o treime din drum și apoi porni cu toată energia mai departe. Aproape de jumătate se prinse de un colț de marnă care se sfărâmă; Stu fu convins că se va rostogoli în fundul hăului, zdrobindu-și membrele chinuite de artrită.

— Fir-ar să fie!... oftă Ralph

Glen flutură din brațe și reuși, ca prin minune, să-și mențină echilibrul. Execută un pas de vals spre dreapta, mai urcă încă cinci metri, se odihni, apoi o luă de la capăt. Aproape de vârf, o bucată de piatră pe care-și sprijinise piciorul cedă și ar fi căzut, dacă n-ar fi fost și Larry acolo. Îl prinse de braț și-l trase lângă el.

— Floare la ureche, strigă Glen spre cei de jos.

Stu îi zâmbi bucuros:

— Cum stai cu pulsul, cheliosule?

— Peste nouăzeci, recunosc Glen.

Ralph se cățăra pe falia abruptă, ca o capră neagră, verificând la fiecare pas, mișcându-și foarte atent mâinile și picioarele. Când ajunse și el în vârf, porni Stu.

Până în momentul căderii, Stu gândi că panta era ceva mai blândă decât cea pe care o coborâse. Punctele de sprijin păreau mai bune, unghiul ceva mai puțin periculos. Dar suprafața era alcătuită din sol calcaros și fragmente de stâncă, a căror cimentare fusese afectată de vremea umedă. Stu simți că îl paște ghinionul și urcă extrem de atent.

Ajunsesse cu pieptul deasupra marginii când, fără veste, fragmentul de stâncă pe care se sprijinea cu talpa stângă dispăru. Simți că începe să alunece. Larry se grăbi să-l apuce de mână, dar de data asta rată mișcarea. Stu prinse marginea de asfalt a șoselei, dar o bucată se desprinse. Se holbă proteste la ea, în timp ce ritmul de coborâre sporea. O aruncă, simțindu-se ca un personaj de desene animate. Nu mai trebuie decât să chițâie careva înainte de a ajunge pe fund.

Se lovi cu genunchiul de un corp dur și-l străbătu un junghi de durere. Încercă să se prindă de suprafața lipicioasă a pantei, care defila pe lângă el cu o viteză alarmantă, dar de fiecare dată nu se alegea decât cu pumni de țărână.

Se izbi de o piatră ce ieșea prin moloz ca un vârf marc și bont de săgeată și se rostogoli, cu respirația tăiată. Căzu liber de la vreo trei metri și ateriză pe gambă într-un unghi prost. Auzi pocnetul fracturii. Durerea imensă îl copleși instantaneu. Țipă. Făcu o tumbă și se prăbuși pe burtă. Acum înghițea țărână. Bolovanii ascuțiți îi zgâriau până la sânge obraji și brațele. Căzu din nou pe piciorul rănit și simți cum se mai rupe într-un loc. De data asta nu mai țipă, ci urlă.

Alunecă ultimii cinci metri pe pânțele, ca un copil pe tobogan. Când se opri, în sfârșit, avea

pantalonii plini de noroi și inima i se zbătea nebunește în piept. Piciorul lui era un foc alb. Haina și cămașa de dedesubt i se strânseseră sub bărbie.

Fraktură. Cât de rea? Cât se poate de rea, judecând după ce simt. Cel puțin în două locuri, dacă nu mai multe. Și o entorsă la genunchi.

Larry cobora panta în mici salturi, care păreau o replică aproape ironică la ceea ce tocmai pățise Stu. Apoi îngenunche lângă el și-i puse aceeași întrebare pe care tocmai și-o pusese și Stu:

— E rău, Stu?

Stu se ridică sprijinindu-se în cot și-l privi pe Larry; avea fața albă din cauza șocului și murdară de țărână.

— Consider c-o să pot merge din nou cam în vreo trei luni, îi răspunse.

Îi venea să verse. Își ridică privirile spre cerul înnorat, își ridică pumnii și-i scutură amenințător:

— *VAAIII, FIR-AR AFURISIT!*

Ralph și Larry îi prinseră piciorul în atele. Glen scosese la iveală o sticlută cu ceea ce el numea "pilulele mele pentru artrită" și-i dădu una lui Stu. Stu nu știa ce anume conțin "pilulele pentru artrită", iar Glen refuză să-i spună, dar durerea din picior se estompă, rămânând un fel de huruit venit din depărtare. Se simțea deosebit de calm, ba chiar senin. Îi veni în minte că trăiau un timp care le fusese dăruit nu neapărat pentru că se duceau să-l caute pe Flagg, ci în primul rând pentru că supraviețuiseră gripei supranumite Captain Trips. În orice caz, el știa ce are de făcut... și intenționa să-și respecte *neapărat* hotărârea. Larry tocmai terminase de vorbit. Toți așteptau cu sufletul la gură să-l asculte pe el.

Răspunsul lui fu cât se poate de simplu:

— Nu.

— Stu, i se adresă Glen cu duhul blândeții, tu nu înțelegi...

— Înțeleg. Și spun nu. Nici un iei de călătorie înapoi, la Green River. Nici o frânghie. Nici o mașină. E împotriva regulilor jocului.

— Ce naiba, asta nu e *joacă!* exclamă Larry. Ai să mori aici!

— Iar voi veți muri aproape sigur în Nevada. Hai, porniți la drum. Mai aveți patru ore de lumină. Nu aveți de ce să le irosiți.

— Nu te părăsim, spuse Larry.

— Îmi pare rău, dar așa veți face. Eu vă spun asta.

— Nu, acum cu sunt conducătorul. Mother a spus că dacă ți se întâmplă ceva...

— ... tu vei merge mai departe.

— Nu, nu.

Larry îi cercetă cu privirea pe Glen și Ralph, căutându-le sprijinul. Aceștia îi răspunseră cu priviri încurcate. Kojak privea și el întreaga scenă, urmărindu-i pe toți patru cu coada frumos încolăcită în jurul labelor.

— Ascultă-mă, Larry, spuse Stu. Călătoria noastră se bazează pe ideea că bătrâna doamnă știa despre ce vorbește. Dacă începi să te legi de asta, pui totul sub semnul întrebării.

— Mda, mi se pare corect, zise Ralph.

— Nu, nu-i deloc *corect*, țărănule, sări Larry, imitând furios accentul de Oklahoma al lui Ralph. N-a fost voința Domnului ca Stu să cadă aici, n-a fost nici măcar făcătura Omului Întunecat. Cauza a fost pământul moale, asta-i tot, *doar pământul moale!* Eu nu te părăsesc, Stu. Nu mai las pe nimeni în urma mea.

— Ba da. Îl lăsăm aici, spuse Glen cu calm.

Larry se întoarse spre el și-l măsură neîncrezător, ca și cum s-ar fi simțit trădat.

— Am crezut că ești prietenul lui!

— Sunt, dar asta nu are importanță.

Larry râse isteric și făcu câțiva pași spre vale.

— Ești nebun! Știi?

— Nu, nu sunt. Am încheiat o înțelegere. Am stat în jurul patului în care-și dădea duhul Mother Abigail și am fost și noi atinși de aripa morții. Știam de atunci că acest drum este aproape sigur un drum la moarte. Am acceptat înțelegerea. Acum trebuie s-o împlinim.

— Și eu *vreau* același lucru, pentru numele lui Dumnezeu. De fapt, nici nu trebuie să fie Green River; putem să facem rost de o mașină, pe el îl punem în spate și ne vedem de drum...

— Dar noi am promis că vom merge pe jos, spuse Ralph, apoi arătă spre Stu. Iar el nu poate să meargă.

— Corect. Bine. Are un picior rupt. Ce propuneți să facem? Îl împușcăm, ca pe un cal?

— Larry..., i se adresă Stu.

Înainte ca Larry să continue, Glen îl prinse de cămașă trăgându-l spre el și-i spuse cu voce rece și severă:

— Pe cine încerci să salvezi? Pe Stu, sau pe tine?

Larry îl privea mișcând doar din gură, fără să vorbească.

— E foarte simplu, spuse Glen. Noi nu putem rămâne... iar el nu poate merge.

— Eu refuz să accept această situație, șopti Larry, livid.

— Este o încercare, spuse Ralph pe neașteptate. Asta este.

— O încercare a sănătății mintale, observă Larry.

— Să votăm, propuse Stu, întins la pământ. Eu votez să vă continuați drumul.

— Și eu, interveni Ralph. Îmi pare rău, Stu. Dar dacă Dumnezeu va veghea asupra noastră, poate ca va veghea și asupra ta...

— Eu refuz să plec, se încăpățână Larry.

— Nu te gândești la Stu, zise Glen. Cred că, de fapt, încerci să salvezi un lucru din tine. Dar de data asta hotărârea corectă este să mergem mai departe, Larry. Nu avem de ales.

Larry se frecă încet la gură cu dosul palmei și spuse:
— Să rămânem aici peste noapte. Să ne gândim bine la ce avem de făcut.
— Nu, îl contrazise Stu.
Ralph făcu din cap un semn afirmativ. Atunci Glen pescui sticla cu "pilule pentru artrită" din buzunar și o puse în mână lui Stu.
— Sunt pe bază de morfină, îi destăinuie el. Trei sau patru ar putea fi doza mortală. Privirile lui se încrucișară cu ale lui Stu. M-ai înțeles, East Texas.
— Mda, sigur că da.
— Despre ce vorbești? strigă Larry. Ce naiba îi sugerezi?
— Chiar nu știi?
Ralph i se adresase cu un asemenea dispreț, încât, pentru moment, Larry fu redus la tăcere. Apoi toate începură să i se perinde pe dinaintea ochilor cu viteza de coșmar cu care îți trec prin fața ochilor fețele străine când te dai în lanțuri la bălci: pilule, calmante, barbiturice. Rita. O întorsese în sacul ei de dormit și constatare că e moartă și țeapănă și că din gura ei se scurge o borâtură verde, ca o peltea amară.
— *Nu!* strigă el, încercând să-i smulgă sticla din mână lui Stu.
Ralph îl prinse strâns. Larry ridică din umeri.
— Dă-i drumul, spuse Stu. Vreau să stau de vorbă cu el.
Ralph continua să-l strângă, privindu-l întrebător pe Stu.
— Nu, hai, dă-i drumul.
Ralph se conformă, dar părea pregătit să sară oricând.
— Vino aici, Larry. Lasă-te pe vine lângă mine.
Larry se apropie de Stu și se uită cu jale în ochii lui.
— Nu mi se pare în ordine, omule. Când cineva cade și-și rupe piciorul, nu te... nu poți s-o iei din loc și să-l lași să moară. Nu știi? Hei, omule... Atinse obrazul lui Stu. Te rog. *Gândește-te.* Stu îi strânse mâna lui Larry.
— Crezi că sunt nebun? întrebă Stu.
— Nu! Nu, dar..
— Și crezi că oamenii care sunt în toate mințile n-au dreptul să hotărască singuri ce vor să facă?
— Vai, spuse Larry, și începu să plângă.
— Larry, asta n-are nimic de-a face cu tine. Vreau ca voi să vă vedeți de drum. Dacă reușiți să scăpați de la Vegas, întoarceți-vă tot pe aici. Poate că Dumnezeu va trimite un corb ca să mă hrănească, n-ai de unde să știi. Am citit odată în paginile de curiozități că omul poate rezista șaptezeci de zile fără hrană, dacă are apă.
— Până atunci, vine iarna în locurile astea. O să mori de frig în trei zile, chiar dacă nu iei pastile.
— Asta nu te mai interesează pe tine. Tu ai acum altceva de făcut.
— Nu mă alunga, Stu.
— Ba te alung, hotărî Stu neînduplecat.
— Chestia asta pute, zise Larry, ridicându-se. Ce o să zică Fran când va afla că te-am lăsat pradă popândăilor și uliilor?
— Nu va spune nimic nici dacă nu ajungeți dincolo ca să vă ocupați de celălalt. Nici Lucy. Sau Dick Ellis. Sau Brad. Sau oricare dintre ceilalți.
— Okay, se dădu Larry bătut. Dar mâine. Facem tabăra aici în noaptea asta și poate vom avea vreun vis... ceva..
— Fără vise, spuse Stu cu blândețe. Fără semne. Nu merge așa. Ai rămâne o noapte și nu s-ar întâmpla nimic, și atunci ai vrea să rămâi încă o noapte, și încă una... Trebuie să plecați chiar acum.
Larry se îndepărtă, cu fruntea în pământ, și rămase așa, cu spatele la el.
— Foarte bine, spuse el în cele din urmă, cu o voce atât de slabă, încât abia putea fi auzit. Facem așa cum spui tu. Dumnezeu să aibă în pază sufletele noastre.
Ralph se apropie de Stu și îngenunche alături.
— Ai dori să-ți aducem ceva anume, Stu?
Acesta zâmbi:
— Mda, tot ce-a scris Gore Vidal în viața lui — cărțile despre Lincoln, Aaron Burr și ceilalți. De mult aș fi vrut să le citesc. Acum s-ar zice că aș avea prilejul.
Ralph îi zâmbi strâmb:
— Scuză-mă, Stu. Din câte se pare, nu mă pot abține.
Stu îl strânse de mână și Ralph se îndepărtă. Se apropie Glen. Și el plânsese, și când se așeză lângă Stu, lacrimile-i porniră din nou.
— Haide, haide, nu fi copil, îl consolă Stu. Am să mă descurc eu.
— Larry are dreptate, n-ar trebui să ne purtăm așa. Cum te-ai purta cu un cal..
— Știi foarte bine că așa trebuie să fie.
— Cred că da, însă cine știe cu adevărat? Cum îți simți piciorul?
— În clipa asta nu mă doare deloc.
— Bine, ai pastilele. Glen se șterse cu palma la ochi. Adio, East Texas. Mi-a părut nemaipomenit de bine să te cunosc.
Stu se întoarse într-o parte.
— Nu-mi spune adio, Glen. Mai bine spune la revedere, aduce noroc. E posibil să ajungi până la jumătatea malului ăla afurisit și să cazi înapoi, aici, și atunci o să ne petrecem iarna jucând cărți.
— Nu mai durează mult, spuse Glen. Eu simt asta, tu nu?
Pentru că și el avea același sentiment, Stu se întoarse și-l cercetă pe Glen.
— Mda, și eu, recunosc, apoi zâmbi ușor. Dar nu mă voi teme de nici un rău, corect?
— Corect! Vocea lui Glen coborî până deveni șoaptă. Dacă vezi că nu se mai poate, nu sta

pe gânduri, Stuart. Să nu te chinuiești.

— Nu.

— Atunci, adio.

— Adio, Glen.

Cei trei se retraseră în partea de vest a torentului și, după o ultimă privire peste umăr, Glen porni primul. Stu îi urmări înaintarea cu îngrijorare. Bătrânul mergea neglijent, aproape fără să-i pese și fără să-și aleagă punctele de sprijin. Terenul cedă sub pașii săi o dată, apoi încă o dată. De ambele dați își întinse nonșalant mâna și de fiecare dată avu norocul să găsească punctul de priză. De-abia după ce ajunse sus, Stu oftă cu ușurare, lăsând să-i iasă tot aerul din plămâni, și începu din nou să respire ca lumea.

Îl urmă Ralph și, după ce și el ajunse cu bine în vârf, Stu îl chemă pentru ultima oară pe Larry la el. Îi studie chipul, reflectând că semăna remarcabil, în felul lui, cu Harold Lauder: la fel de imobil, dar cu priviri atente și precaute. O față care nu trăda decât ceea ce dorea cu adevărat să trădeze.

— De acum înainte, tu conduci, spuse Stu. Te vei descurca?

— Nu știu, am să mă străduiesc.

— Tu vei lua hotărârile.

— Oare? Cea dintâi mi-a fost respinsă.

Ochii lui lăsau acum să se citească ceva: reproșul.

— Da, dar a fost pentru prima și ultima oară. Ascultă... oamenii *lui* vor pune mâna pe voi.

— Mda, m-am gândit și eu. Fie pun mâna pe noi, fie ne împușcă într-o ambuscadă, ca pe niște câini.

— Nu, cred că or să vă prindă și-or să vă ducă înaintea *lui*. Asta se va întâmpla în următoarele câteva zile. După ce ajungeți la Vegas, fiți cu ochii în patru. Așteptați. Se va întâmpla.

— Ce anume, Stu? Ce se va întâmpla?

— Nu știu. Lucrul pentru care am fost trimiși. Fiți gata. Să știți când va fi să fie.

— Ne vom întoarce să te luăm, dacă putem.

— Da, sigur.

Larry urcă repede malul și se alătură celorlalți doi. Îi făcură semn cu mâna. Stu le răspunse la salut, ridicând ambele brațe. Porniră. Pe Stu Redman nu l-au mai văzut niciodată.

CAPITOLUL 73

CEI TREI își făcură tabăra la douăzeci și cinci de kilometri vest de locul unde-i lăsaseră pe Stu. Întâlniseră un nou torent, dar de data asta mult mai mic. Motivul adevărat pentru care înaintaseră atât de puțin era că-și pierduseră o parte din avânt. Era greu de zis dacă inima avea să le vină la loc. Picioarele le atârnavă mai greu. Conversația lăncezea. Nici unul nu dorea să se uite în ochii celuilalt, de teamă să nu-și vadă oglindită acolo propria-i vină.

Poposiră la lăsarea întunericii și aprinseră un foc din lăstărișuri. Aveau apă, dar nu și mâncare. Glen își umplu pipa cu ultimele fire de tutun, dar se întrebă deodată dacă Stu mai avea țigări. Gândul acesta îi luă tot cheiul de fumat și-și lovi ușor pipa de o bucată de stâncă, aruncând absent ultimele fire de Borkum Riff. Peste câteva minute, când o bufniță țipă de undeva, din întuneric, se uită în jur.

— Ia spuneți, unde-i Kojak? întrebă el,

— Ia te uită, ce chestie ciudată! răspunse Ralph. Nu-mi aduc aminte să-l fi văzut, de câteva orc încoace.

Glen se ridică.

— Kojak! strigă el. Hei, Kojak! *Kojak!*

Vocea lui stârni un ecou singuratic în pustiu. Nu primi răspuns. Se așeză la loc, copleșit de tristețe. Scoase un oftat. Kojak îl urmăse de-a lungul unui întreg continent. Acum dispăruse. Nici că se putea un semn mai rău.

— Crezi că i s-a întâmplat ceva? întrebă Ralph cu jumătate de gură.

— Mă gândesc că a rămas cu Stu, spuse Larry.

Glen tresări:

— Poate. Poate că asta s-a întâmplat.

Larry se jucă, aruncând o piatră dintr-o mână în cealaltă.

— A spus că Dumnezeu îi va trimite un corb, ca să-l hrănească. Mă îndoiesc că există vreunul pe aici, prin urmare El i-a trimis un câine.

Focul trosni, și un vârtej de scântei lumină înălțimile, pentru a se stinge apoi.

Când Stu văzu forma întunecată coborând malul și furișându-se spre el, se sprijini de bolovanul de alături, cu piciorul întins țeapăn înaintea lui, și cu mâna amorțită găsi o piatră destul de mare. Frigul îl pătrunsesse până la oase. Larry avusese dreptate. Două sau trei zile de stat în frig puteau să-l dea gata. Dar acum părea că sfârșitul era mult mai aproape. Kojak rămăsese alături de el până la asfințit, apoi îl părăsise, ieșind cu ușurință din răpă. Stu nu-l chemase înapoi. Câinele avea să ia urma lui Glen și să meargă mai departe cu ceilalți. Poate și el avea de jucat un rol. Dar acum regreta că nu rămăsese lângă el. Chiar dacă avea pilulele acelea, tot nu-și dorea să fie sfâșiat de unul dintre lupii Omului Întunecat.

Apucă piatra mai strâns, iar forma neagră încremeni cam la vreo douăzeci de metri. Apoi, din nou începu să se apropie, o umbră mai neagră decât noaptea.

— Prea bine, vino, zise Stu răgușit.

Umbra neagră mișcă din coadă și veni lângă el.

— *Kojak?*

Chiar el. Și aducea un obiect în gură, pe care-l depuse la picioarele lui Stu. Se așeză, mișcând din coadă și așteptând să fie lăudat.

— *Ce câine minunat*, spuse Stu uimit. *Minunat* câine!

Kojak îi adusesese un iepure.

Stu își luă briceagul, îl deschise și scoase intestinalele iepurelui din trei mișcări iuți. Culese mațele aburinde și i le aruncă lui Kojak.

— *Le vrei?*

Kojak se arătă încântat. Stu jupui vânatul. Gândul de a-l mânca așa, crud, nu-i stimula pofta de mâncare.

— *Lemn?* i se adresă lui Kojak, fără prea mare speranță.

De-a lungul malului erau răspândite crăci și cioturi aduse de inundație, dar nu la îndemână.

Kojak mișcă din coadă, dar nu se clinti.

— *Aport? A...*

Dar Kojak plecase ca un vârtej. O luă pe partea estică a râpii și se întoarse cu o bucată mare de lemn uscat între fălci. O lăsă lângă Stu și lătră. Coada i se mișca repede, încolo și încoace.

— *Minunat câine*, repetă Stu. *Bată-te să te bată! Aport, Kojak!*

Lătrând de bucurie, Kojak plecă iarăși. În douăzeci de minute, strânsese lemne suficiente pentru un foc mare. Stu alege cu grijă surcelele. Își inventariează chibriturile, constatând că avea o cutie și jumătate. Aprinse surcelele la cel de-al doilea chibrit și alimentă focul cu grijă. Nu peste multă vreme focul ardea în toată regula și Stu, în sacul lui de dormit, se apropie de el cât mai mult cu putință. Kojak se întinsese de cealaltă parte a flăcării, cu botul pe labe.

Când focul se mai potolise, Stu înfipse iepurele într-o țepușă și-l puse pe jărat. Curând se răspândi un miros puternic și savuros care-i stârni pofta. Kojak se ridică și urmări și el iepurele cu mare interes.

— *Jumătate ție și jumătate mie, barosane, bine?*

Peste cincisprezece minute trase țepușa din foc și reuși să rupă iepurele în două fără să-și frigă degetele prea rău. Carnea era pe alocuri arsă, pe alocuri crudă, în orice caz, șunca de la Great Western Markets nu se compara cu ea. El și Kojak mâncau de zor... și, când erau pe terminate, ajunse până la ei un urlat care făcea să-ți înghețe sângele în vine.

— *Isuse Cristoase!* mormăi Stu, cu o ciozvărtă de iepure în gură.

Kojak sări în sus, cu părul zbârlit, mârâind. Veni de cealaltă parte a focului și mârâi iarăși. Urletul nu se mai auzi și a doua oară.

Stu rămase culcat, cu o piatră pregătită lângă o mână și cu briceagul deschis lângă cealaltă. De la înălțimea lor, stelele luminau rece și indiferent. Gândul lui se îndreptă spre Fran, dar și-o alungă imediat din minte. Amintirea ei îl durea prea tare. Nu *voi dormi*, îi trecu prin minte. *Nu voi adormi decât cine știe când.*

Adormi, totuși, curând, cu ajutorul uneia dintre pilulele lui Glen. Iar când tăciunii focului începură să se stingă, Kojak veni și se culcă lipit de el, încălzindu-l și pe Stu. Așa se face că, în prima noapte după ce grupul se împărțise, Stu mănca, în timp ce ceilalți rămaseră nemâncați, și dormi liniștit, pe când somnul lor fu întrerupt de vise rele și de sentimentul tulburător că erau curând sortiți să sfârșească tragic.

În ziua de 24, grupul de pelerini al lui Larry Underwood parcurse cincizeci de kilometri și poposi la nord-est de Măgura San Rafael. În noaptea aceea temperatura coborî foarte mult; își aprinseră un foc imens și dormiră în preajma lui. Kojak nu se întorsese la ei.

— *Ce crezi că face Stu în seara asta?* întrebă Ralph.

— *Moare*, răspunse Larry scurt.

Regretă când văzu rictusul de durere pe figura de om simplu și onest a lui Ralph, dar nu mai avea cum să-și repare gafa. Și, pe urmă, era aproape sigur adevărul adevărat.

Se culcă la loc, simțind cu certitudine stranie că mâine va fi ziua cea mare.

Deznodământul, indiferent cum avea să arate el, era aproape.

Avu vise rele. În cel pe care și-l aduse aminte de dimineață, se afla în turneu, cu o formație numită Shady Blues Connection. Urma să cânte la Madison Square Garden, iar biletele fuseseră vândute toate. Se urcă pe scenă în aplauze furtunoase. Larry se duse să-și potrivească microfonul, să-l aducă la înălțimea lui, dar nu reuși să-l miște. Se duse la microfonul chitaristului solo, dar și acela se înțepenise. Chitaristul bass, organistul, peste tot la fel. Dinspre mulțime începură să se audă huiduieli și aplauze ritmice. Unul câte unul, membrii lui Shady Blues Connection se furișară de pe scenă, rânjind în gurile înalte ale cămășilor lor, după moda psihedelică, așa cum se îmbrăcau Byrds prin 1966, când Roger McGuinn se mai droga ca un nebun. Larry continua să fugă de la un microfon la altul, încercând cu disperare să găsească măcar unul pe care să-l poată regla. Dar toate erau ridicate la cel puțin nouă coți și era imposibil să le clinteste. Semănau cu niște cobe din oțel inox. Cineva din mulțime începu să urle, cerându-i "*Baby, Can You Dig Your Man?*" *Nu mai cânt melodia asta*, încercă el să spună. N-o mai cânt de la sfârșitul lumii încoace. Nu-l auzeau, și atunci se ridică un murmur, începând din rândurile din spate, cuprinzând apoi toată sala, devenind tot mai puternic și mai sonor: *Baby Can You Dig Your Man! Baby Can You Dig Your Man! BABY CAN YOU DIG YOUR MAN!*

Se trezi în gând cu acel cântec. Trupul îi era scaldat în transpirație.

Nu avea nevoie de Glen ca să-i explice ce fel de vis fusese acela sau care era semnificația lui. Visul în care nu ajungi la microfon, nu reușești să-i reglezi înălțimea, este obișnuit la muzicienii rock, la fel de obișnuit ca acela în care ești pe scenă și nu-ți aduci aminte nici măcar un singur vers. După părerea lui, toți interpreții aveau unul dintre visele acestea, într-o variantă oarecare, înainte de...

Înainte de un spectacol.

Era un vis care exprima teama de imperfecțiune, traducea acea teamă simplă și copleșitoare: *Și dacă nu ești în stare? Dacă e doar voință, nu și putință?* Groaza de a nu fi capabil să ajungi în acea stare de încredere în tine însuși de unde trebuie să înceapă oricare artist — fie el cântăreț, scriitor, pictor sau muzician.

Să fii bun cu oamenii, Larry.

A cui era vocea asta? A maică-sii?

Ești un profitor, Larry.

Nu, mamă... nu sunt. Nu mă mai țin de chestia asta. N-am mai făcut lucrul ăsta de la sfârșitul lumii. Cîstit.

Se culcă la loc și adormi din nou. Ultimul lui gând fu acela că Stu avusese dreptate: Omul Întunecat avea să pună mâna pe ei. *Măine*, cugetă el. *Deznodământul, indiferent cum avea să arate el, era aproape.*

Dar în 25 nu văzură pe nimeni. Cei trei merseă apatic sub cerul albastru și strălucitor, văzând o mulțime de păsări și de animale, dar nu și oameni.

— E uimitor cât de repede se răspândesc sălbăticiunile, comentă Glen. Am știut că va fi un proces rapid și, desigur, iarna îl va stăvili cât de cât, cu toate astea mi se pare uimitor. N-au trecut decât o sută de zile de la primele semne ale epidemiei.

— Însă câini și cai nu mai sunt, spuse Ralph. Asta nu mi se pare normal! Au inventat o pacoste care a omorât aproape toți oamenii, dar asta nu a fost suficient. A mai fost nevoie să piară și două dintre animalele lui preferate. Au dispărut omul și cei mai buni prieteni ai lui.

— În schimb a lăsat pisicile, interveni Larry posac.

Ralph se luminează la față:

— Oricum, mai este Kojak...

— Mai era Kojak.

Replica asta curmă discuția. Treceau printre măguri încruntate, excelente ascunzători potențiale pentru oameni cu arme și lunete. Pe Larry îl chinuia în continuare premoniția că astăzi avea să se întâmple ceva. De fiecare dată când ajungeau pe un vârf, se aștepta să găsească drumul blocat. Iar când constata că aveau cale liberă, se gândea la o ambuscadă.

Discutau despre cai. Despre câini și bizoni. Bizonii aveau să se înmulțească din nou, prevesti Ralph — Nick și Tom Cullen îi văzuseră deja. Nu era departe ziua aceea — pe care aveau s-o mai apuce poate și ei — când bizonii vor înnegri nesfârșitele câmpii.

Larry se gândi că era un amestec de adevăr și de vorbe goale — pentru că viețile lor puteau să fie curmate peste nici zece minute.

Apoi se întunecă și veni vremea să-și caute un loc de tabără. Ajunseră pe culmea unui ultim vârf și Larry își zise: *Acum. Probabil că se ascund chiar aici.*

Dar nu le ieși nimeni în cale.

Poposiră lângă un semn reflectorizant verde, pe care scria LAS VEGAS 420. Mâncaseră relativ bine în ziua aceea: cartofi prăjiți, sifon și două Slim Jims, pe care le împărțiseră între ei.

Măine, cugetă Larry înainte de a adormi. În noaptea aceea visă că el și cu Barry Greig urmau să apară cu Tattered Remnants la Madison Square Garden. Era marea lor șansă să dea lovitură — făceau deschiderea pentru un supergrup oarecare, cu nume de oraș, Boston, sau poate Chicago. Toate stativele microfoanelor erau iarăși înalte de nouă coți, iar el începu să alerge de la unul la celălalt, în timp ce publicul bătea ritmic din palme și cerea iarăși "Baby, Can You Dig Your Man?"

Se uită în primul rând și îngheță de frică. Charles Mason se afla acolo, cu x-ul de pe frunte vindecată sub forma unei cicatrice albe și strâmbe; bătea din palme și cânta. Și Richard Speck era acolo, măsurându-l pe Larry cu ochi agresivi și insolenți, cu o țigară fără filtru tremurându-i între buze. Între ei doi se afla Omul Întunecat. John Wayne Gacy se afla în spatele lor. Flagg conducea corul.

Măine, gândi Larry din nou, împleticindu-se de la un microfon înalt la următorul sub luminile fierbinți, de vis, de la Madison Square Garden. *Ne vedem mâine.*

Dar nu se întâmplă nimic a doua zi și nici în următoarea. În seara de 27 septembrie se opriă în orașul Freemont Junction, unde găsiră destulă mâncare.

— Mă aștept să se termine în orice moment, îi spuse Larry lui Glen în scara respectivă. Și pe zi ce trece devine tot mai greu de suportat.

— Și eu am același sentiment. Ce-ai spune să nu fie decât un miraj? Un simplu vis rău în conștiința noastră colectivă.

Larry tresări surprins, apoi căzu pe gânduri. Apoi clătină încet din cap.

— Nu, nu cred că e doar un vis.

— Nici eu, tinere, nici eu, îi spuse Glen zâmbind.

Întâlnirea avu loc a doua zi.

Puțin după ora 10 dimineața, după ce trecuseră de o culme, văzură dedesubtul lor, spre vest, la distanță de vreo opt kilometri, două mașini parcate bot în bot, blocând șoseaua. Totul arăta exact așa cum își imaginase Larry că va arăta.

— Accident? întrebă Glen.

Ralph își puse mâna pavăză la ochi:

— Nu cred, n-ar fi rămas în poziția asta.

— Sunt oamenii *lui*, spuse Larry.

— Mda, cred că da, zise Ralph. Ce facem, Larry?

Larry își scoase banda pentru frunte din buzunarul de la spate și-și șterse cu ea obrazii. Fie

vara se întorsese în ziua respectivă, fie se simțea influența deșertului sud-vestic. Temperatura crescuse la peste 25 de grade.

E căldură uscată, gândi el calm. Transpir puțin și gata. Numai puțin. Își puse banda la loc. Acum, când se pornise, se simțea bine. Avu din nou sentimentul ciudat că era vorba de un spectacol, de un concert pe care trebuia să-l susțină.

— Coborâm și vedem dacă Dumnezeu este cu adevărat de partea noastră. Corect, Glen?

— Tu ești șeful.

Porniră din nou la drum. Peste o jumătate de oră ajunseseră suficient de aproape ca să constate că mașinile puse bot în bot aparținuseră de Utah State Patrol. Lângă ele îi așteptau mai mulți bărbați înarmați.

— Oare ne vor împușca? se interesă Ralph pe ton indiferent.

— Nu știu, răspunse Larry.

— Pentru că au și puști cu lunetă. Văd soarele reflectat de lentile. Dacă doresc să ne doboare, suntem deja în raza lor de acțiune.

Continuă să se apropie. Bărbații din dreptul mașinilor se despărțiră în două grupuri; vreo cinci dintre ei rămaseră în față, cu puștile îndreptate spre cei trei care se apropiau, ceilalți trei se adăpostiră în spatele mașinilor.

— Sunt opt la număr, Larry? întrebă Glen.

— Eu opt am numărat, da. Cum te simți?

— E-n regulă, îl asigură Glen.

— Ralph?

— Nu-mi doresc decât să știm ce avem de făcut când vine momentul, spuse Ralph. Atât și nimic mai mult.

Larry îi prinse mâna pentru o clipă și i-o strânse. Apoi procedă la fel și cu Glen.

Acum se aflau la doar un kilometru de cele două automobile masive.

— Nu au de gând să ne împuște, zise Ralph. Ar fi făcut-o deja.

Acum se puteau distinge și fețele. Larry le cercetă cu toată curiozitatea. Unul avea o barbă stufoasă. Altul era tânăr, dar aproape chel... *probabil a fost un ghinion teribil pentru el să înceapă să-și piardă părul încă din școală*, cugetă Larry. Altul purta o haină impermeabilă de un galben-electric, cu un desen reprezentând un cap de cămilă, sub care scria SUPERHUMP în litere complicate, demodate. Altul avea figură de conțopist. Ținea în mâini un Magnum 357 și părea de trei ori mai nervos decât Larry, având aerul unuia în stare să se împuște în picior, din greșeală, dacă nu reușea să se mai calmeze.

— Nu par diferiți de oamenii noștri, fu de părere Ralph.

— Ba sigur că sunt, spuse Glen. Sunt toți înarmați.

Se apropiară până la câțiva metri de mașinile de poliție care blocau drumul. Larry se opri, imitat de ceilalți. Se așternu un moment de liniște perfectă, în care oamenii lui Flagg și grupul de pelerini al lui Larry se măsurară. Apoi Larry Underwood rosti calm:

— Salut.

Omulețul care părea un umil funcționar de primărie le ieși în întâmpinare. Frământa în continuare revolverul în mâini.

— Sunteți Glendon Bateman, Lawson Underwood, Stuart Redman și Ralph Brentner?

— Ia ascultă, figurantule, i se adresă Ralph, nu știi să numeri?

Careva chicoti. Funcționarul se îmbujoră la față.

— Care lipsește?

— Stu a suferit un accident în timpul călătoriei. Și consider că o să pățești curând și tu unul, dacă nu încetezi să te joci cu pistolul.

Încă un val de chicote. Amploiatul reuși să-și vâre arma în centura pantalonilor cenușii, ceea ce-l făcu să arate cu totul ridicol, ca o adevărată caricatură a banditului de drumul mare.

— Mă numesc Paul Burlson, le declară el, și în virtutea autorității cu care am fost investit, vă arestez și vă ordon să mă însoțiți.

— În numele cui? întrebă Glen imediat.

Burlson îl măsură disprețuitor... deși disprețul era amestecat și cu altceva.

— Știi bine în numele cui vorbesc.

— Atunci spune cu voce tare.

Dar Burlson rămase tăcut.

— Ți-e teamă? întrebă Glen. Îl măsură pe cei opt bărbați. Vă este așa de frică de el, încât nu îndrăzniți nici măcar să-i pronunțați *numele*? Foarte bine, atunci o voi face eu în locul vostru. Numele lui este Randall Flagg, cunoscut și drept Omul Întunecat, cunoscut și drept Omul Înalt, cunoscut și drept Momâia Ambulantă. Nu-i spun unii dintre voi așa? Vocea lui se înălțase până la notele acute și limpezi ale furiei. O parte dintre cei din fața lor schimbară priviri neliniștite, iar Burlson se trase un pas înapoi. Spuneți-i și Belzebut, pentru că și așa îl cheamă. Spuneți-i Niarlahotep și Ahaz și Astarot. Spuneți-i Ryelah și Seti și Anubis. Are nume *câtă frunză și iarbă* și este un apostat al iadului pe care voi îl pupați în cur. Vocea lui coborî din nou la tonul obișnuit, de conversație, și le zâmbi dezarmant. Am considerat că e bine să stabilim astea de la bun început.

— Puneți mâna pe ei, comandă Burlson. Puneți mâna pe ei și împușcați-l pe primul care-ar face o mișcare.

În chip straniu, nimeni nu făcu nici o mișcare vreme de o secundă, iar Larry gândi: Nu o *vor face, se tem la fel de tare de noi pe cât ne temem noi de ei, ba mai tare, deși au arme...*

Îl măsură pe Burlson și i se adresă astfel:

— Te ții de glume, canalie ce ești! *Noi* vrem să mergem. De asta am și venit.

Atunci se puseră și ei în mișcare, ca și cum Larry ar fi fost cel care le adresase ordinul. El și Ralph au fost înghesuți pe bancheta din spate a unei mașini, Glen în cealaltă. Se aflau în spatele unor gratii din oțel, iar ușile nu aveau clanțe pe partea interioară.

Am fost arestați, îi trecu prin minte lui Larry. Constată că ideea îl amuza.

Patru bărbați se înghesuie pe bancheta din față. Mașina trase cu spatele, se întoarce și porni spre vest. Ralph oftă.

— Ți-e frică? întrebă Larry în șoaptă.

— Păi nu prea-mi dau seama, ca să fiu cinstit. Îmi pare așa de bine că nu trebuie să-mi mai tocesc picioarele, nici nu pot să-ți spun.

Unul dintre cei din față întrebă:

— Bătrânul cu gura mare. El e șeful?

— Nu. Eu sunt.

— Cum te cheamă?

— Larry Underwood. El este Ralph Brentner. Pe celălalt îl cheamă Glen Bateman.

Se uită prin lunetă. Cealaltă hardughie venea în urma lor.

— Ce s-a întâmplat cu cel de-al patrulea?

— Și-a rupt piciorul. A trebuit să-l părăsim.

— Drumul a fost greu, îmi închipui. Eu sunt Barry Dorgan. Securitatea Vegas.

Larry fu la un pas să-i dea un răspuns absurd — *Mă bucur de cunoștință* — dar se abținu, zâmbind.

— Cât facem până la Las Vegas?

— Păi, nu putem goni foarte tare, din cauza blocajelor de pe drum. Am început să le înlăturăm, începând dinspre oraș, dar merge greu. O să ajungem în vreo cinci ore.

— Să vezi ce chestie, interveni Ralph, clătinând din cap. Suntem pe drum de trei săptămâni, iar de ajuns cu mașina ajungem în câteva ore.

Dorgan se întoarce ca să se poată uita bine la ei.

— Nu înțeleg de ce ați luat-o pe jos. De fapt, nu înțeleg nici de ce ați venit la noi. Doar ați bănuț că se va încheia cum s-a încheiat.

— Am fost trimiși, îi explică Larry. Ca să-l ucidem pe Flagg, cred.

— Aveți șanse foarte mici, prietene. Tu și cu prietenii tăi veți ajunge drept în pânaie, la Las Vegas County Jail. E ca-n Monopoly. Nu treci pe la Plecare, nu iei două sute de dolari. Este foarte interesat de voi. Știa că veți veni. Continuă după o pauză: Tot ce puteți spera e s-o sfârșiți cât mai repede. Dar nu cred c-o să vă facă această favoare. În ultima vreme n-a fost într-o dispoziție prea grozavă.

— Din ce cauză? se interesă Larry.

Dar Dorgan păru să simtă că a spus destul — poate chiar prea mult. Se întoarce la locul lui fără să răspundă, iar lui Larry și Ralph nu le rămase decât să urmărească derularea iute a peisajului de deșert. În doar trei săptămâni, viteza devenise iarăși un lucru de mirare.

În fapt au avut nevoie de șase ore ca să ajungă la Vegas. Orașul răsărea din mijlocul deșertului, ca o piatră prețioasă incredibil de frumoasă. Pe străzi erau o mulțime de oameni; ziua de lucru se terminase și acum se bucurau de răcoarea începutului de înserare pe pajiști, pe bănci și în stațiile de autobuz, sau stând în pridvorul defunctelor capele pentru oficiali căsătorii sau al dughenelor de amanetat. Urmăreau cu privirea mașinile lui Utah S.P., după care se întorceau la conversațiile lor.

Larry se uita gânditor în jur. Electricitatea funcționa, străzile fuseseră curățate, iar urmele jafurilor dispăruseră.

— Glen avea dreptate. Trenurile lui merg conform orarului. Dar mă întreb, totuși, dacă acesta este modul cel mai potrivit în care să-ți organizezi calea ferată. Oamenii voștri, fără excepție, par să aibă probleme cu nervii, Dorgan.

Dorgan nu-i răspunse.

Ajunseră la închisoarea ținutului și mașina trase în spatele clădirii. Cele două mașini de poliție parcară într-o curte de ciment. Când coborî, strâmbându-se din cauza înțepenelii din mușchi, Larry constată că Dorgan pregătise două perechi de cătușe.

— Ei, hai, las-o baltă.

— Îmi pare rău, dar este ordinul lui.

— N-am purtat cătușe în viața mea, sări și Ralph. M-au cules de pe stradă și m-au băgat la bețivi de vreo câteva ori, înainte să mă căsătoresc, dar cătușe nu mi-a pus nimeni niciodată.

Ralph vorbea încet, iar accentul lui de Oklahoma devenise extrem de pronunțat, semn că era extrem de furios.

— Am primit ordine clare, răspunse Dorgan. Să nu împingem lucrurile prea departe.

— Ai primit ordine, îl îngână Ralph. Știu cine-ți dă ție ordine. L-a omorât pe prietenul meu, Nick. De ce te-ai înhăit cu blestematul ăla? Cât ești singur, pari un tip destul de simpatic.

Îl țintuia pe Dorgan cu o asemenea privire, era atât de supărat și de mirat, încât acesta clătină din cap și se uită într-altă parte.

— Asta-i treaba mea, și am să mi-o îndeplinesc. Punct. Întindeți mâinile, altfel vă pun cătușele cu forța.

Larry îi făcu pe plac și-l întrebă:

— Ce-ai fost înainte?

— Poliția Santa Monica. Detectiv doi.

— Și ești alături de el? Este... te rog să mă scuzi că-ți spun asta, dar mie mi se pare ciudat.

Glen Bateman fu împins spre ei.

— De ce-l împingeți, vreau să știu? se răsti Dorgan supărat.

— Dacă ai fi fost silit să ascuți vreme de șase ceasuri tâmpeniile individului ăsta, cred că l-ai îmbrânci și tu, spuse unul dintre oameni.

— Nu-mi pasă câte tâmpenii a trebuit să ascuți, ține-ți mâinile acasă. Dorgan se uită la Larry. De ce ți se pare ciudat că sunt alături de el? Am fost polițist cu zece ani înainte de Captain Trips. Am văzut ce se poate întâmpla dacă la conducere se află tipi ca tine, asta-i.

— Tinere, i se adresă Glen prietenos, experiența ta cu câțiva copii amărâți și tipi care luau

prea multe droguri nu justifică faptul că ai îmbrățișat un monstru.

— Luați-i de aici, spuse Dorgan pe un ton neutru. Celule separate, aripi separate.

— Nu cred că vei fi în stare să suporti alegerea pe care ai făcut-o chiar tu, tinere, îi spuse Glen. Nu-mi pare că ai avea stofă de nazist în tine.

De astă dată, Dorgan îl îmbrânci chiar el pe Glen.

Larry se văzu separat de ceilalți doi și condus de-a lungul unui coridor pustiu, împodobit cu tot felul de anunțuri, pe care se putea citi NU SCUIPAȚI, SPRE DUȘURI & DEPARAZITARE, iar pe un altul scria: TU NU EȘTI AICI OASPETE.

— Nu mi-ar strica un duș, spuse el.

— Poate, îi promise Dorgan. Să vedem.

— Ce să vedem?

— Cât de frumos știi să te porți.

Dorgan deschise o celulă la capătul culoarului și-l invită pe Larry înăuntru.

— Și cătușele? Întrebă Larry, întinzându-și brațele.

— Sigur că da. Dorgan le descuie și i le luă. E mai bine?

— Mult mai bine.

— Mai vrei să faci duș?

— Sigur că da.

Mai mult de atât, Larry nu dorea să fie lăsat singur, ascultând ecoul tot mai îndepărtat al pașilor. O dată rămas singur, frica l-ar fi copleșit din nou.

Dorgan scoase la iveală un carnețel.

— Câți sunteți în Free Zone?

— Șase mii, răspunse Larry. Jucăm toți Bingo în fiecare joi seara, iar premiul pentru cine are toate cifrele e un curcan de zece kilograme.

— Vrei să faci duș sau nu?

— Sigur că vreau.

Dar nu mai era deloc sigur că va avea parte.

— Câți sunteți cu toții?

— Douăzeci și cinci de mii, dar patru mii n-au împlinit doisprezece ani și intră gratuit la cinematografele în aer liber. Din punct de vedere economic, nu-i nici o scofală.

Dorgan își închise brusc notesul și se uită la el.

— Nu pot, omule, îi mărturisi Larry. Pune-te și tu în locul meu.

Dorgan clătină din cap:

— Asta nu pot s-o fac, pentru că nu-s nebun. Voi de ce-ați venit *aici*? Credeți că o să vă facă vreun bine? O să vă omoare ca pe niște câini, mâine sau poimâine. Și dacă vrea să vorbești, veți vorbi. Dacă vrea să dansați step și să faceți laba în același timp, o s-o faceți și pe-asta. Trebuie să fiți nebuni.

— Bătrâna ne-a poruncit să venim aici. Mother Abigail. Probabil că ai visat-o și tu.

Dorgan clătină din cap, dar ochii lui începură deodată să-i ocolească pe ai lui Larry.

— Nu știi despre ce vorbești.

— Atunci s-o lăsăm baltă.

— Ești sigur că nu vrei să stai de vorbă cu mine? Să faci duș?

Larry izbucni în râs.

— Nu lucrez atât de ieftin. Trimiteți și voi un spion de-al vostru în partea noastră. Dacă reușiți să găsiți vreunul care să nu facă o față de nevăstuică de îndată ce pronunță cineva numele lui Mother Abigail, desigur.

— Cum dorești, spuse Dorgan.

Se întoarse pe culoarul cu lumini protejate cu plasă. La capătul opus trecu prin poarta cu bare de oțel, care se trânti în urma lui cu un zgomot sec.

Larry se uită în jur. Ca și Ralph, intrase în închisoare de două ori — o dată pentru că se îmbătase în public, altă dată pentru că fusese prins cu treizeci de grame de marijuana asupra lui. Ale tinereții valuri.

— Nu-i ca la Ritz, murmură el.

Salteaua de pe pat arăta, hotărât lucru, mucegăită și se întrebă, vizitat de un gând morbid, dacă nu cumva acolo dăduse ortul popii cineva, în iunie sau la începutul lui iulie. Toaleta funcționa, dar se umplu cu un lichid ruginiu prima oară când trase apa, semn sigur că nu fusese folosită de multă vreme. Cineva lăsase un roman Western ieftin. Larry îl ridică, apoi îl puse la locul lui. Se așeză pe pat și ascultă liniștea. Nu-i făcuse niciodată plăcere să rămână singur — într-un fel însă, se ferise de multe lucruri... până să ajungă în Free Zone. Iar acum descoperirea că nu este chiar atât de rău pe cât se temuse. Destul de rău, dar se putea descurca.

O să vă omoare ca pe niște câini, mâine sau poimâine.

Dar Larry nu credea această afirmație. Lucrurile aveau să se desfășoare într-alt fel.

— Nu mă voi teme de nici un rău, rosti în tăcerea deplină a blocului de celule și rezonanța cuvintelor îi plăcu.

Se culcă, iar în minte îi veni gândul că parcursese aproape tot drumul de înapoiere pe Coasta de Vest. Dar călătoria fusese mai lungă și mai stranie decât și-ar fi imaginat vreodată cineva. Și nici nu se terminase încă.

— Nu mă voi teme de nici un rău, repetă el.

Adormi în pace, și nici un vis nu-i tulbură somnul.

A doua zi la ora 10, la douăzeci și patru de ore după ce văzuseră drumul blocat, Randall Flagg și Lloyd Henreid veniră să-l viziteze pe Glen Bateman.

Acesta ședea pe podeaua celulei, cu picioarele încrucișate. Găsise o bucată de cărbune sub

pat și tocmai terminase de scris pe perete următoarea legendă, printre gravurile reprezentând organe genitale masculine și feminine, nume, numere de telefon și mici poeme obscene: *Nu sunt nici olarul, nici roata olarului, ci doar lutul olarului; oare valoarea atinsă depinde tot atât de mult de valoarea intrinsecă a lutului cât de roată și de măiestria Maestrului?* Glen admira acest proverb — ori era un aforism? când temperatura în celula pustie păru să scadă deodată cu zece grade. Ușa de la capătul coridorului se deschise cu zgomot. Toată saliva din gura lui Glen dispăru deodată, iar bucata de cărbune i se frânse între degete.

Zgomotul ritmat al tocurilor de cizmă se apropia tot mai tare.

Alți pași, mai mărunți și nesemnificativi, băteau un soi de contrapunct, încercând să păstreze măsura.

la te uită, e chiar el. Am ocazia să-i văd fața.

Artrita începu brusc să-l chinuie mult mai rău. De-a dreptul îngrozitor. Ca și cum oasele lui ar fi fost golite și umplute cu sticlă pisată. Cu toate acestea, se întoarse cu un zâmbet interesat, chiar nerăbdător, când pașii se opriră înaintea celulei sale.

— Iată-te, îl întâmpină Glen. Nu ești nici pe jumătate căpcăunul pe care ne așteptam noi să-l întâlnim.

Dincolo de gratii se aflau doi bărbați. Din poziția lui Glen, Flagg stătea în dreapta. Purta bluejeanși și o cămașă albă, din mătase, care strălucea delicat în lumina palidă. Rânjea la Glen. În spatele lui se afla un bărbat mai scund, care nu zâmbea câtuși de puțin. Avea o bărbie cu prognatism și ochi care lăsaus impresia că ar fi prea mari pentru figura lui. Tenul era dintre cele care nu aveau să se împace niciodată cu clima deșertică: se arsesese, se cojise, apoi iar se arsesese. Purta la gât o piatră neagră cu un punct roșu, cu aspect unsuros, rășinos.

— Aș vrea să faci cunoștință cu asociatul meu, i se adresă Flagg chicotind. Lloyd Henreid, fă cunoștință cu Glen Bateman, sociolog, membru în Comitetul din Free Zone și singurul gânditor din Free Zone acum, după moartea lui Nick Andros.

— Încântat de cunoștință, mormăi Lloyd.

— Ce-ți face artrita, Glen? se interesă Flagg, plin de compasiune, cu viclenia celui care știe foarte multe, deși ochii îi sclipeau de veselie.

Glen își deschise și-și închise rapid pumnii, răspunzându-i lui Flagg cu un zâmbet. Nimeni nu avea să știe vreodată cât de mult îl costa să-și mențină zâmbetul acela blând.

Valoarea intrinsecă a lutului!

— Minunat, răspunse. Cu mult mai bine, de când dorm sub un acoperiș, îți mulțumesc.

Rânjetul lui Flagg se veșteji puțin. Glen surprinse chiar și o undă de surpriză și de supărare. De teamă?

— Am hotărât să te las să pleci, îi spuse brusc. Zâmbetul îi apăru din nou, șiret și radios.

Lloyd scoase un mic sunet care trăda surprinderea, iar Flagg se întoarse către el. Nu-i așa, Lloyd?

— Vai... cum să nu. Păi sigur că da.

— Foarte bine, spuse Glen cu nepăsare.

Simțea ghearele artritei înfigându-i-se tot mai adânc în încheieturi, amortindu-le ca gheața, umflându-le ca para locului.

— Ți se va da o motoretă, cu care vei putea să te întorci comod.

— N-aș putea pleca fără prietenii mei, bineînțeles.

— Bineînțeles. Nu trebuie decât să-mi ceri. Să cazi în genunchi și să-mi ceri.

Glen râse din toată inima. Își lăsă capul pe spate și râse, cu hohote lungi și puternice. Pe măsură ce râdea, durerea din încheieturi începea să-l lase. Se simțea mai bine, mai puternic și mai stăpân pe sine.

— Vai, mare figură ești, zise Glen. Am să-ți spun eu ce-ți rămâne de făcut. De ce nu cauți o grămadă mare de pietre pe care să ți le bagi liniștit în cur?

Flagg se întunecă la față. Zâmbetul îi pieri. Ochii săi, inițial negri ca piatra lui Lloyd, acum păreau să bată în galben. Își întinse brațul și-și încolăci degetele în jurul mecanismului de închidere al ușii. Se auzi zgomotul pe care îl scoate un arc electric. Dintre degetele lui țâșni focul și în aer se răspândi mirosul încins. Broasca se izbi de podea, neagră și fumegândă. Lloyd Henreid țipă. Omul Întunecat apucă gratiile și împinse ușa într-o parte.

— Nu mai râde.

Glen râse încă și mai puternic.

— *Nu mai râde de mine!*

— Ești un *nimic!* spuse Glen, ștergându-se la ochi și râzând în continuare. Vai, iartă-mă... numai că am fost toți atât de speriați... am făcut atât *tapaj din* pricina ta... râd și de prostia noastră, râd și de tine, cât de lipsit de substanță ești...

— Împușcă-l, Lloyd.

Flagg se întorsese acum către însoțitorul lui. Figura lui căpătase trăsături oribile. Măinile i se transformaseră în gheare, ca ale unui animal de pradă.

— O, de ce nu mă ucizi cu mâna ta, dacă tot vrei să mor? îl îmbie Glen. Nu mă îndoiesc că ești în stare. Atinge-mă cu degetul și inima mea se va opri. Fă invers semnul crucii și creierul meu va suferi o embolie masivă. Coboară trăsnetul din dulia de deasupra și despică-mă în două. Vai... vai de mine... nu mai pot!

Glen se prăbuși pe patul din celulă, se zvârcolea și râdea nestăvilit.

— *Împușcă-l!* urlă Omul Întunecat.

Palid, tremurând de frică, Lloyd își trase cu greu pistolul de la brâu, cât pe ce să-l scape, apoi încercă să-l îndrepte în direcția lui Glen, ținându-l cu ambele mâini.

Glen își îndreptă atenția spre Lloyd, zâmbind în continuare. Se simțea ca la o petrecere a facultății, în mijlocul Cartierului Studios din Woodsville, New Hampshire, revenindu-și după o glumă bună, pregătit să aducă din nou conversația pe un fâgaș de meditație mai serios.

— Dacă trebuie să împuști pe cineva, domnule Henreid, împușcă-l pe el.

— Fă-o chiar acum, Lloyd.

Lloyd apăsă orbește pe trăgaci. Arma tună teribil în spațiul acela închis. Ecurile se izbără furios, în toate direcțiile. Dar glonțul scurmă puțin betonul la câțiva centimetri de umărul drept al lui Glen, ricoșă, lovi altceva și dispăru.

— Nu ești în stare să faci nimic ca lumea? urlă Flagg. Împușcă-l, imbecilule! Împușcă-l! E chiar înaintea ta!

— Mă străduiesc...

Zâmbetul lui Glen nu se schimbă și nu tresărise decât vag la bubuitură.

— Repet, dacă trebuie să împuști pe cineva, împușcă-l pe el. În realitate, nu are nimic omenesc, știi. Odată i l-am descris unui prieten ca pe cel din urmă magician al gândirii raționale, domnule Henreid. Definiția era mai corectă decât mi-am imaginat eu. Dar acum își pierde puterile magice. Îi scapă printre degete, iar el o știe. Și o știi și tu. Împușcă-l acum, și vom fi scutiți de Dumnezeu știe câtă vărsare de sânge și moarte.

Fața lui Flagg rămăsese nemișcată.

— În orice caz, Lloyd, împușcă pe unul dintre noi, spuse el. Te-am scos din închisoare când mureai de inaniție. Voiai să te răzbuni tocmai pe tipii ca el. Oamenii neînsemnați, dar care se pricep la vorbe mari.

Lloyd răspunse:

— Domnule, nu mă duci pe mine cu preșul. Este așa cum spune Randy Flagg.

— Minte. Știi și tu că minte.

— Mi-a spus mai multe adevăruri și și-a bătut capul cu mine mai mult decât oricine altul în viața asta amărâtă a mea, zise Lloyd, trăgând trei gloanțe în Glen. Acesta fu aruncat spre spate, contorsionat și răsucit ca o păpușă de cârpă. Picături de sânge umplură aerul opac. Se izbi încă o dată de pat și se rostogoli pe podea. Reuși să se ridice apoi într-un cot.

— E-n regulă, domnule Henreid, șopti el, atât te ajută capul.

— *Taci din gură, ticălos bătrân și flecar!* țipă Lloyd.

Trase iarăși și fața lui Glen Bateman dispăru. Trase iarăși, și trupul tresări ca o păpușă fără viață. Lloyd continua însă să tragă. Plângea. Lacrimile se scurgeau pe obrazul lui sumbru, ars de soare. Își aduse aminte de iepurele de care uitase și care-și rosesese propriile lăbuțe. Își aminti de Poke, de tipii din Lincolnul alb și de Gorgeous George. Își mai aminti de închisoarea din Phoenix, de șobolan și cum nu fusese în stare să mănânce umplutura saltelei. Își aminti de Trask, de piciorul acestuia, care după o vreme începuse să semene cu un pui fript. Apăsă din nou pe trăgaci, dar de data asta arma nu scoase decât un clinchet steril.

— Foarte bine, spuse Flagg cu blândețe. Foarte bine. Minunat. Minunat, Lloyd.

Lloyd lăsă să-i scape arma pe jos și se feri din calea lui Flagg.

— Să nu mă atingi! strigă el. N-am făcut-o pentru tine!

— Ba da. Așa-ți închipui tu, dar nu este adevărat.

Își întinse mâna și prinse piatra neagră de la gâtul lui Lloyd, își închise pumnul asupra ei, iar când își deschise din nou mâna, piatra dispăruse. Fusese înlocuită cu o cheiță din argint.

— Cred că-ți promisesem, îi aminti Omul Întunecat. Într-o altă închisoare. Se înșela... eu îmi țin promisiunile, Lloyd, nu?

— Da.

— Ceilalți pleacă sau plănuiesc să fugă. Știi cine sunt ei. Cunosc toate numele. Whitney... Ken.... Jenny... da, da, știu toate numele.

— Atunci de ce nu?...

— De ce nu pun capăt acestui lucru? Nu știu. Poate că-i mai bine să-i las să plece. În afară de tine, Lloyd. Tu ești sfetnicul meu bun și credincios, nu-i așa?

— Da, șopti Lloyd, bucurându-se de recunoașterea supremă. Da, cred că sunt.

— Fără mine, în cel mai bun caz ai fi ajuns să te ții de găinării, chiar dacă ai fi reușit să ieși viu din închisoare. Corect?

— Da.

— Băiatul acela, Lauder, știa lucrul acesta. Știa că prin mine poate ajunge mare. Mai important. De aceea venea la mine. Dar era prea plin de gânduri... prea plin de... Pe neașteptate, căpătă un aer perplex și bătrânicios. Apoi făcu un gest nerăbdător din mână și zâmbetul îi înflori iarăși pe față. Poate că merge prost cu *adevărat*. Poate că așa este, dintr-un motiv pe care nici eu nu-l înțeleg... dar bătrânului magician i-au mai rămas câteva numere, Lloyd. Unul sau două. Ascultă-mă. Nu mai avem multă vreme, dacă vrem să punem capăt acestei... crize de încredere. Dacă vrem s-o înăbușim în fașă, cum s-ar spune. Măine trebuie să rezolvăm cu Underwood și Brentner. Acum, ascultă-mă cu cea mai mare atenție...

Lloyd se duse la culcare de-abia după miezul nopții și nu reuși să adoarmă decât în primele ore ale dimineții. Discută cu Rat-Man. Discută cu Paul Burlson. Cu Barry Dorgan, care se arătă de acord că ceea ce dorea Omul Întunecat putea — și probabil trebuia — făcut înainte de lumina zorilor. Lucrările de construcție începură pe pajiștea din fața lui MGM Grand seara, pe la ora zece a zilei de 29, când la fața locului apără o echipă de lucru de zece oameni cu aparate de sudură, ciocane, bolțuri și o provizie considerabilă de țevi lungi, din oțel. Oamenii asamblau țevile pe două camioane cu platformă dreaptă, în fața fântânii. Lumina aparatelor de sudură atrase curând o mulțime de curioși.

— Ia uite, mama-Angie! striga Dinny. Un spectacol cu artificii !

— Da, dar toți băieții cumiți trebuie să fie în pat la ora asta.

Angie Hirschfield îl luă pe băiat din locul acela, cu o teamă secretă în inima ei, simțind că un lucru rău, poate la fel de îngrozitor ca Supergripa, era pe cale să se întâmple.

— Vreau să văd! Vreau să văd *scânteile!*

Dinny începu să bocească, dar ea îl prinse de mână și-l trase de acolo repede și hotărât.

Julie Lawry se apropie de Rat-Man, singurul tip din Las Vegas pe care-l considera prea fioros ca să se culce cu el... decât în caz de forță majoră, poate. Pielea lui neagră lucea în lumina alb-

albăstruie a sudurii. Era înțolțit ca un pirat etiopian — pantaloni largi din mătase, o eșarfă roșie și un șirag de dolari din argint atârnat de gâtul lui descârnat.

— Ce se întâmplă, Ratty? se interesă ea.

— Rat-Man nu știe, scumpo, dar Rat-Man are o idee. Să știi că are. S-ar zice că mâine avem o treabă neagră, foarte neagră. N-ai vrea să dăm repede o fugă și să ne-o tragem, draga mea?

— Poate, răspunse Julie, dar numai dacă-mi spui și mie de ce se fac pregătirile astea.

— Mâine o să afle tot Vegasul, zise Ratty. Poți să pui pariu pe ce-ai tu mai dulce. Hai, vino cu Rat-Man, scumpo, și-o să-ți arate cele nouă mii de nume ale lui Dumnezeu.

Spre marea dezamăgire a lui Rat-Man, Julie o luase din loc, pe nesimțite.

Până să se ducă Lloyd la culcare, treaba fusese terminată și mulțimea se risipise. Două cuști mari fuseseră înălțate pe platforme. Pe laturile din stânga și din dreapta ale fiecăreia se practicaseră orificii de formă pătrată. În apropiere așteptau parcate patru mașini, fiecare prevăzută cu câte un cârlig pentru remorcă. De fiecare era prins câte un lanț greu de oțel. Lanțurile șerpuiau prin iarba din fața hotelului și intrau în orificiile pătrate din cuști.

La capătul fiecărui lanț era prinsă câte o singură cătușă de oțel.

În zorii zilei de 30 septembrie, Larry auzi cum se deschide ușa de la capătul blocului de celule. Zgomotul de pași se apropie repede pe coridor. Larry stătea întins pe pat, cu mâinile sub ceafă, în noaptea aceea nu dormise. În acele ore

(se gândise? se rugase?)

Era unul și același lucru. Indiferent ce anume făcuse, vechea rană din el se închisese în sfârșit și rămăsese împăcat cu sine. Simțise cum cele două ființe din el — cea reală și cea ideală — se uniseră într-o singură făptură vie. Mamei sale i-ar fi plăcut Larry. Și Ritei Blakemoor. Era un Larry căruia Wayne Stukey n-ar fi trebuit niciodată să-i explice pe ce lume se află. Era un Larry pe care l-ar fi plăcut până și de mult uitata specialistă în igienă bucală.

Voi muri. Dacă există Dumnezeu — iar acum cred că trebuie să existe — este voința Lui. Vom muri și, ca urmare a morții noastre, tot coșmarul acesta va cunoaște un sfârșit.

Bănuia că Glen Bateman murise. Ieri auzise împușcături dintr-una din celelalte aripi, multe împușcături. Direcția corespundea mai degrabă cu aceea în care-l duseseră pe Glen, nu pe Ralph. Ei bine, fusese bătrân, artrita îl chinuise, iar ceea ce le pregătise Flagg pentru dimineața aceasta avea să fie cât se poate de neplăcut, fără îndoială.

Pașii ajunseră în dreptul celulei sale.

— Scoală, băi, minunea lumii, se auzi o voce veselă. Rat-Man a venit să te salte, față palidă!

Larry se întoarse spre cel care-i vorbea. Un pirat negru și rânjit, cu o salbă de dolari din argint la gât, stătea la ușa celulei, ținând în mână o sabie. În spatele lui stătea funcționarul ăla, cu ochelari pe nas. Burlson, parcă așa-i chema.

— Ce este? întrebă Larry.

— Dragă domnule, îi explică piratul, este sfârșitul. Sfârșitul sfârșitului.

— Foarte bine, acceptă Larry, ridicându-se.

Burlson începu să-i vorbească repede, iar Larry simți cât era de înfricoșat.

— Vreau să știi că n-a fost ideea mea.

— Din câte înțeleg eu, nimic din ceea ce se întâmplă nu este, îl liniști Larry. Cine a fost omorât ieri?

— Bateman, mărturisi Burlson, lăsând privirile în jos. A încercat să fugă.

— A încercat să fugă, murmură Larry.

Începu să râdă. Rat-Man râse cu el, maimuțărindu-l. Râdeau împreună.

Ușa celulei se deschise. Burlson se apropie, cu cătușele pregătite. Larry nu opuse nici un fel de rezistență, ci-i întinse mâinile. Burlson îi prinse brățelele.

— A încercat să fugă, repetă Larry. Într-o bună zi ai să fii și tu împușcat pe când vei încerca să fugi, Burlson. Ochii săi se îndreptară asupra piratului. Și tu, Ratty. Tot așa, într-o tentativă de fugă.

Începu din nou să râdă, dar de data asta Rat-Man nu se mai distra. Îi aruncă lui Larry o privire ursuză, apoi își ridică sabia.

— Lasă sabia jos, tâmpitule, îi porunci Burlson.

Porniră în șir — Burlson, Larry și Rat-Man încheind plutonul. Când trecură de ușa de la capătul aripii, li se alăturară încă cinci bărbați. Unul dintre ei era Ralph, și el în cătușe.

— Hei, Larry, i se adresă Ralph întristat. Ai auzit? Ți-au zis?

— Da, am auzit.

— Niște ticăloși. Dar sfârșitul lor e aproape, nu?

— Da, sigur că da.

— Terminați cu discuția asta! îi repezi careva. Vouă vi se apropie sfârșitul. Să vedeți voi ce vă așteaptă. Distracție, nu glumă.

— Nu, s-a terminat, insistă Ralph. Nu știi? Nu-ți dai seama?

Ratty îl îmbrânci pe Ralph, făcându-l să se împiedice.

— Tacă-ți gura! țipă el. Rat-Man nu mai vrea s-audă vrăjitoriile tale răsuflăte! S-a săturat!

— Ești foarte livid, Ratty, îi atrase atenția Larry, zâmbind, îngrozitor de livid. Tu arăți ca o față palidă.

Rat-Man își agită din nou sabia, dar în gestul lui nu era nici o amenințare. Părea speriat, la fel ca ceilalți. În aer plutea ceva, simțeau cu toții că pătrunseseră sub umbra unei întâmplări teribile, iminente.

O dubă măsliniu-cafenie pe care scria ÎNCHISOAREA ȚINUTULUI LAS VEGAS aștepta în curtea însorită. Larry și Ralph fură împinși înăuntru, ușile trântite, motorul pornit și o luară din loc. Se așezară pe băncile tari, de lemn, cu mâinile încătușate între genunchi.

Ralph îi comunică în șoaptă:

— L-am auzit pe unul dintre ei spunând că toată suflarea din Vegas se va afla acolo. Crezi că au de gând să ne răstignească, Larry?

— Asta sau ceva de același gen. Îl măsură pe Ralph cel solid. Pălăria lui pătată de transpirație i se înfundase pe cap. Pana era destrămată și fără lustru, dar stătea în continuare înfiptă sfidător, în bandă. Ți-e teamă, Ralph?

— Foarte tare, recunoscui Ralph. Când e vorba de durere, mă port ca un copil. Nu mi-a plăcut nici măcar să mă duc la doctor, ca să fac o injecție. Dacă puteam, găseam o scuză oarecare și nu mă duceam. Dar tu?

— Tot așa. Nu vrei să vii aici, să stai lângă mine?

Ralph se ridică, zuruind din lanțurile cătușelor, și se așează alături de Larry. După câteva clipe de tăcere, Ralph îi spuse încet:

— Ne-am înhămat la o treabă teribilă.

— Așa-i.

— Numai că mi-ar plăcea să știu la ce bun. Tot ce pot eu să înțeleg este că va face cu noi un spectacol. Ca să vadă toată lumea că el e barosanul. De-asta am bătut noi atâta cale?

— Nu știu.

Duba își vedea de drum. Stăteau pe bancă fără să-și vorbească, ținându-se de mână. Larry se temea, dar dincolo de sentimentul acesta superficial, pacea din sufletul lui nu fusese tulburată. Totul avea să fie bine.

— Nu mă voi teme de nici un rău, murmură, deși se *temea*.

Închise ochii și se gândi la Lucy. Se gândi la maică-sa. Gânduri la întâmplare. Cum se scula în diminețile reci, pregătindu-se pentru școală. Când i se întâmplase să verse în biserică. Cum găsisese o revistă porno aruncată în rigolă și se uitase la poze cu Rudy, amândoi fiind cam de nouă ani. Urmărind World Series în prima toamnă petrecută la L.A., cu Yvonne Wetterlin. Nu voia să moară, îi era teamă să moară, dar se împăcase cu acest gând. În ultimă instanță, nu el fusese cel care luase vreodată vreodată hotărâre, și ajunsese să creadă că moartea nu era decât un spațiu dramatic, un loc unde aștepți, așa cum aștepți în foaierul artiștilor să-ți vină rândul să intri în scenă.

Își impuse să rămână cât mai calm cu puțință și să fie pregătit.

Duba se opri și ușile se deschiseră. Lumina orbitoare a soarelui se revărsă înăuntru, făcându-i pe amândoi să clipească orbiti. Rat-Man și Burlson săriră înăuntru. O dată cu lumina soarelui pătrunse la ei un sunet — un murmur profund și neliniștit care-l făcu pe Ralph să-și înalțe capul, prudent. Dar Larry înțelese despre ce zgomot era vorba.

În 1986, Tattered Remnants cântaseră în cel mai mare concert al lor — în deschidere pentru Van Halen, la Chavez Ravine. Înainte de a intra în scenă, auzise exact același zgomot. Când coborî din dubă, prin urmare, știa la ce să se aștepte și rămase impasibil, cu toate că Ralph, venind alături de el, gemu ușor.

Se aflau pe gazonul din fața unui hotel-cazino uriaș. Intrarea era flancată de două piramide aurii. Pe iarbă erau trase două camioane cu platformă dreaptă. Pe fiecare platformă se găsea o colivie construită din țevă de oțel.

În jur erau oameni.

Se răspândiseră pe pajiște, într-un cerc neregulat. Stăteau în parcare a cazinoului, pe treptele ce urcau spre recepția hotelului, pe aleea rotundă unde oaspeții își lăsau odinioară mașinile, în vreme ce portarul fluiera după un băiat din parcare. Se răspândiseră chiar și în stradă. O parte dintre băieții mai tineri își ridicaseră prietenele pe umeri, ca să vadă mai bine festivitățile ce aveau să urmeze. Murmurul acela profund era zgomotul făcut de gloata-animal.

Larry îi trecu în revistă pe cei din jur, și nici măcar o singură privire nu rezistă ochilor săi. Fețele lor erau livide și pierite, marcate de semnul morții și părând să aibă știință de asta. Totuși, se adunaseră aici.

El și Ralph fură înghionțiți spre cuști și, din mers, Larry observă automobilele cu lanțurile și cârligele lor. Dar Ralph înțelese cel dintâi rostul lor. Fapt normal, dacă te gândeai că-și petrecuse cea mai mare parte a vieții lucrând cu și în preajma a tot soiul de mecanisme.

— Larry, au de gând să ne rupă în bucăți! îi comunică el cu vocea uscată.

— Haideți băieți, hopa sus, îi îndemnă Rat-Man, suflându-le în față o duhoare stătută, cu iz de usturoi. Urcă, față palidă, tu și cu amicu' tău o să călăriți pe tigrul.

Larry se cățăără pe platformă.

— Dă-mi cămașa, față palidă.

Larry își trase cămașa și rămase cu pieptul gol, în aerul răcoros și plăcut al dimineții. Se dezbrăcase și Ralph. Un val de comentarii se răspândi în mulțime, pentru ca apoi să piară. Erau amândoi teribil de slabi, din pricina călătoriei; li se vedeau limpede toate coastele.

— Treci în cușcă, față palidă.

Larry se conformă.

Barry Dorgan era cel care dădea acum ordinele. Se fâțâia dintr-un loc într-altul, verifica totul, cu o expresie de profund dezgust pe chip.

Cei patru șoferi se urcară la volan și porniră motoarele. După o clipă de aparentă indiferență, Ralph apucă una dintre cătușele sudate ce atârnavă în cușcă și o aruncă prin orificiul cel strâmt. Îl lovi pe Paul Burlson la cap, iar în gloată se stârni un chicot nervos.

— Lasă-te de figuri de-astea, dacă nu vrei să pun pe careva să te țină, i se adresă Dorgan.

— Lasă-i să-și facă treaba, îl sfătui Larry pe Ralph. Apoi, către Dorgan: Hei, Barry, așa te-au învățat la Departamentul de Poliție din Santa Monica?

Un nou val de râs străbătu mulțimea.

— Poliția se poartă brutal! strigă un suflet cutezător.

Dorgan se înroși la față, dar nu spuse nimic. Continuă să introducă lanțuri în colivia lui Larry; acesta scuipă pe ele, puțin surprins să constate că mai avea suficientă salivă. Urale

timide izbucniră din partea din spate a gloatei, iar el se gândi: *Poate că despre asta e vorba, poate că se vor răscula...*

Dar în inima lui nu-și făcea iluzii. Fețele lor erau prea albe și prea posomorâte. Gesturile de bravadă din spate erau lipsite de importanță. Ele nu aveau mai multă semnificație decât șotilele unor copii într-o sală de clasă. Îndoieli și nemulțumiri existau, Larry o simțea prea bine. Dar Flagg reușea să denatureze până și asta. Oamenii de aici aveau să se strecoare, la miez de noapte, în imensul spațiu gol în care se transformase lumea. Iar Momâia Ambulantă avea să-l lase să fugă, știind că-i era de ajuns să păstreze un nucleu de duri, oameni ca Dorgan și Burlson. Fugarii și șovăielnicii puteau fi adunați mai târziu, poate pentru a fi puși să plătească prețul credinței lor imperfecte. Aici nu avea să se dezlănțuie nici un fel de rebeliune deschisă.

Dorgan. Rat-Man și un al treilea se înghesuiră în cușcă, împreună cu el. Rat-Man deschisese cătușele prinse de lanțuri, pregătindu-se să prindă încheieturile lui Larry în ele.

— Întinde-ți brațele, spuse Dorgan.

— Nu-i așa că legea și ordinea sunt niște lucruri minunate, Barry?

— Întinde-le, fir-ar să fie!

— Nu arăți prea bine, Dorgan... nu cumva te supără inima, de câteva zile încoace?

— Îți spun pentru ultima oară, prietene. Întinde-ți brațele prin găuri!

Ceea ce Larry și făcu. Peste câteva clipe, brățările erau prinse la încheieturi. Dorgan și ceilalți se retraseră sf zăvorâră ușa. Larry se uită spre dreapta și-l văzu pe Ralph stând în cușca lui, cu fruntea în jos și brațele lipite de trup. Avea și el mâinile încătușate.

— Oameni buni, știți că asta e o nedreptate! strigă Larry, a cărui voce, călită de anii cât fusese cântăreț, ieșea din piept cu forță surprinzătoare. Nu mă aștept să ne săriți în ajutor, ci doar să nu uitați! Suntem trimiși la moarte pentru că lui Randall Flagg îi este frică de noi! Se teme de noi și de oamenii din mijlocul cărora am venit! Mulțimea murmură. Să nu uitați felul în care am murit! Și să nu uitați că data viitoare va fi rândul vostru să muriți le fel, fără cinste, ca niște animale în cușcă!

Același murmur, mai puternic și mai nervos... apoi liniște.

— Larry! strigă Ralph.

Flagg cobora treptele de la Grand, cu Lloyd Henreid alături. Flagg purta jeansi, o cămașă în carouri, jacheta lui de jeansi cu cele două insigne pe buzunarele de la piept și cizmele de cowboy, cu tocuri tocite. În liniștea ce se lăsase, zgomotul acelor tocuri măsurând calea pe treptele de ciment rămăsese singurul sunet... un sunet venit din afara timpului.

Omul Întunecat rânjea.

Larry se uită la el de sus. Flagg se opri între cele două cuști și-i cercetă. Rânjetul lui era sumbru și fermecător. Se vedea limpede că exercită un control absolut, iar Larry simți instinctiv că acesta era momentul suprem de cumpănă, apoteoza vieții sale.

Flagg le întoarse spatele și înfruntă mulțimea. Toate privirile fugiră din calea lui.

— Lloyd, pronunță el calm, iar acesta, livid, speriat și bolnav, îi înmână lui Flagg o bucată de hârtie, făcută sul, ca un pergament.

Omul Întunecat o desfășură, o ridică și începu să citească. Vocea lui profundă, sonoră și plăcută tulbura liniștea ca o undă de argint pe un lac întunecat.

— Veți ști că acesta este un act valabil, pe care eu, Randall Flagg, mi-am pus pecetea astăzi, 30 septembrie, anul una mie nouă sute și nouăzeci, cunoscut acum drept Anul Unu, anul epidemiei.

— Numele tău nu este Flagg! urlă Ralph, stârnind un freamăt neliniștit în mulțime. De ce nu le mărturisești numele tău adevărat?

Flagg nu-l băgă în seamă.

— Veți ști că oamenii aceștia, Lawson Underwood și Ralph Brentncr, sunt spioni, veniți aici, la Las Vegas nu cu gânduri bune, ci puși să semene sămânța răzvrătirii, și au intrat în acest stat într-ascuns și la adăpostul Întunericului...

— Asta-i bună, comentă Larry, noi știam că am venit pe mijlocul lui US 70, la lumina zilei. Vocea lui se ridică într-un strigăt. *Ne-au arestat în miezul zilei, pe Interstate, oare asta e totuna cu într-ascuns și la adăpostul Întunericului?*

Flagg suportă întreruperea cu răbdare, ca și cum ar fi fost de părere că Larry și Ralph au tot dreptul să răspundă acuzațiilor... fără ca asta să influențeze în vreun fel decizia finală. Acum continuă:

— Veți ști că acești oameni și armatele lor sunt răspunzători de sabotarea și bombardarea elicopterelor de la Indian Springs, prin urmare sunt vinovați de moartea lui Carl Hough, Bill Jamieson și Cliff Benson. Sunt vinovați de omor.

Larry se simți atras de un bărbat care stătea în rândul din față, a cărui identitate n-o cunoștea. Era Stan Bailey, șef al operațiunilor de la Indian Springs. Văzu cum pe figura omului se așternu neîncrederea și uimirea și cum articulează niște cuvinte ridicole, de genul *Can Man*.

— Veți ști că acești oameni și armatele lor au mai trimis la noi și alți spioni, care au fost uciși. Prin urmare îi osândesc la moartea ce li se cuvine, și anume, să fie sfâșiați de vii în bucăți. Este datoria și răspunderea fiecăruia dintre voi să fie martor la această pedeapsă, ca să țineți minte și să le povestiți și altora tot ce-ați văzut astăzi.

Flagg zâmbi larg, dar, oricât s-ar fi străduit, rânjetul lui era la fel de cald și de omenos ca al unui rechin.

— Aceia dintre voi care au copii în grijă pot să plece.

Se întoarse spre mașinile care așteptau, cu motoarele la ralanti, trimițând mici vălătuci de fum în aerul dimineții. În clipa aceea, în partea din față a gloatei se stârni zarvă. Un bărbat își croi drum până în față.

Era un tip solid, a cărui față căpătase paloarea hainelor lui albe, de bucătar. Omul Întunecat îi înapoiase pergamentul lui Lloyd, ale cărui mâini tresăriră convulsiv atunci când îl văzu pe Whitncy Horgan. Sulul se frânse în două, însoțit de zgomotul hârtiei sfâșiate.

— *Hei, oameni buni!* strigă Whitney.

Un murmur confuz veni din mulțime. Whitney tremura ca varga, ca și cum l-ar fi pândit o criză de paralizie. Încearca într-un fel smucit să-și îndrepte capul spre Omul Întunecat, pentru ca îndată să și-l întoarcă înapoi. Flagg îl măsura pe Whitney cu un zâmbet feroce. Dorgan se pregăti să se apropie de bucătar, dar Flagg îl opri cu un gest.

— *Asta nu-i corect!* urlă Whitney. *Știi și tu că nu e!*

Liniște de mormânt.

Gâtul lui Whitney tresărea convulsiv, se vedea clar cum i se mișcă mărușul lui Adam în sus și în jos, ca o maimuță pe băț.

— Noi am fost odată americani! strigă el în cele din urmă. Niște americani adevărați nu se poartă așa. Eu n-am fost mare lucru la viața mea, recunosc, un simplu bucătar, dar știu bine că niște americani adevărați nu se poartă așa, nu se uită în gura unui nebun și asasin în cizme de cowboy...

Un oftat general de teamă ieși din piepturile acestor noi locuitori ai Las Vegasului. Larry și Ralph schimbă între ei priviri mirate.

— Asta este el! insistă Whitney. Transpirația îi curgea pe obraji ca niște lacrimi, izvorâte parcă din părul tăiat scurt, ca peria. Vreți neapărat să-i vedeți pe tipii ăștia doi rupți în două, chiar înaintea voastră? Credeți că așa se începe o viață nouă? Credeți că un asemenea lucru poate fi drept? Vă spun eu că o să vă chinuiască visele rele *tot restul zilelor voastre!*

Mulțimea murmură a încuviințare.

— Trebuie să punem capăt acestei execuții, spuse Whitney. Știți? Trebuie să avem răgazul să ne gândim la... la...

— Whitney.

Vocea lui, moale ca mătasea, doar cu puțin mai tare decât o șoaptă, avu darul să reducă la tăcere vocea șovăielnică a bucătarului. Acesta se întoarse spre Flagg; buzele i se mișcau iară să scoată nici un sunet, iar ochii îi rămăseseră ficși, ca ai unui pește. Sudoarea i se scurgea acum pe față în adevărate torente.

— Whitney, ai fi făcut mai bine să taci. Vocea lui înceată ajungea până la ultimul ascultător. Te-aș fi lăsat să pleci... ce nevoie aveam de tine?

Buzele lui Whitney se mișcau mai departe, mutește.

— Vino aici, Whitney.

— Nu, șopti el.

Nimeni nu auzi împotrivirea lui, cu excepția lui Lloyd, Ralph, Larry și poate Barry Dorgan. Picioarele lui Whitney se mișcară, ca și cum n-ar fi auzit ce spusese gura. Mocasinii lui negri, rupți, se mișcară târșâit prin iarbă; se apropia de Omul Întunecat ca o stafie.

Gloata urmărea scena cu ochii holbați și gura căscată.

— Îți știam planurile, spuse Omul Întunecat. Știam ce ai de gând să faci chiar înaintea ta. Și te-aș fi lăsat să pleci de aici pentru un timp, până când aș fi fost din nou gata să te primesc înapoi. Poate peste un an, poate peste zece. Dar acum toate astea țin de trecutul tău. Crede-mă, Whitney.

Whitney își recăpătă glasul pentru ultima oară; cuvintele țâșniră din el într-un torent sugrumat.

— *Tu nu ești om! Tu ești un fel de... un fel de diavol!*

Flagg își întinse mâna stângă, cu arătătorul spre Whitney Horgan, cât pe ce să-i atingă bărbia.

— Da, asta așa este, mărturisi el, atât de încet, încât nu-l auzi nimeni, în afară de Lloyd și Larry Underwood. Asta sunt.

O sferă de foc albastru nu mai mare decât mingea de ping-pong cu care Leo se jucă neîncetat se ivi din vârful degetului lui Flagg, cu un ușor pârâit de descărcare electrică.

Un cor de gemete, ca un vânt de toamnă, trecu prin mulțime.

Whitney țipă — dar nu se clinti. Globul de foc i se lipi de bărbie. Se stârni imediat un miros dezgustător, de carne arsă. Globul îi trecu peste buze, lipindu-i buzele între ele și împiedicând astfel să iasă urletul de dincolo de ochii lui bulbucăți. Traversă un obraz, săpând un șanț negru, perfect și instantaneu cauterizat.

Îi închise ochii.

Se opri deasupra frunții lui Whitney, iar Larry îl auzi pe Ralph vorbind, repetând mereu același lucru, și Larry își uni vocea lui cu a lui Ralph, înălțând împreună litania lor:

— Nu mă voi teme de nici un rău... nu mă voi teme de nici un rău... nu mă voi teme de nici un rău...

Mingea de foc porni din dreptul frunții lui Whitney spre spate, lăsând în urmă o fâșie cheală, grotescă; acum se simțea miros de păr ars. Whitney se clătină pe picioare pentru o clipă și apoi se prăbuși, din fericire cu fața în jos.

Din pieptul mulțimii țâșni un sunet prelung și suierător: *Aaaahhhh*. Era sunetul care se auzea pe 4 Iulie, atunci când oamenii erau deosebit de încântați de jocul de artificii. Mingea de foc plutea acum în aer, mai mare și prea luminoasă ca să o mai poți privi fără să strângi din ochi. La un semn al Omului Întunecat, porni încet spre mulțime. Cei din primul rând — printre care și Jenny Engstrom, cu fața albă ca varul — se traseră înapoi.

Flagg provocă mulțimea, cu voce tunătoare:

— *Mai este cineva care să nu fie de acord cu sentința mea ? Dacă-i așa, să vorbească acum!*

Liniște profundă.

Flagg păru mulțumit:

— Atunci să...

Deodată, capetele începură să se îndrepte într-altă direcție. Șoapte de mirare, tot mai năvalnice. Flagg părea luat prin surprindere. Câțiva oameni din mulțime începuseră acum să strige în gura mare cuvinte ce nu se puteau înțelege. Mingea de foc se lăsa în jos și se roti nesigur.

Larry auzi bâzâitul egal al unui motor electric. Și din nou numele acela uimitor trecu din gură în gură, niciodată limpede, niciodată întreg: Man... Can Man... Trash... Trashy... Cineva venea prin mulțime, ca un răspuns la sfidarea Omului Întunecat.

Lui Flagg i se strecură groaza în inimă. Groaza aceea pe care ți-o inspiră necunoscutul și neașteptatul. Prevăzuse totul, până și discursul ad-hoc și dement al lui Whitney. Prevăzuse totul, doar asta nu. Mulțimea — mulțimea *lui* — se desfăcea, se trăgea înapoi. Se auzi un țipăt, înalt, limpede și cutremurător. Cineva o rupse la fugă. Apoi altcineva. Echilibrul emoțional și așa fragil al mulțimii se frânse apoi: cuprinși de panică, oamenii începură să se risipească în toate direcțiile.

— *Rămâneți pe loc!* strigă Flagg cât îl țineau puterile, însă zadarnic.

Gloata se transformase într-un vânt tare, și nici măcar Omul Întunecat nu se putea pune în calea vântului. Furia teribilă a neputinței crescuse în el nemăsurat și, împreună cu teama, alcătui un amestec nou și extrem de periculos. Iar îi ieșise strâmb. În ultima clipă apăruse ceva care-i răsturnase planul, cum se întâmplase cu bătrânul avocat din Oregon, cu femeia care-și retezase gâtul în sticlă... și Nadine... căderea Nadinei...

Oamenii o rupseră la fugă, risipindu-se în cele patru vânturi, ropăind peste pajiștea clin fața lui MGM Grand, peste stradă, către Strip. Apucaseră să-l vadă pe cel din urmă oaspete, ajuns în sfârșit, ca o imagine sumbră dintr-o povestire plină de orori. Văzuseră, poate, obrazul grosolan fardat al inferalei clipe a Judecății de Apoi.

Și mai văzuseră ce adusese cu el călătorul întors din peregrinările lui.

O dată ce gloata se topi, văzu și Randall Flagg, ca și Larry, Ralph și Lloyd Henreid, care înghetase, ținând încă pergamentul sfâșiat în mâini.

Era Donald Merwin Elbert, mai bine cunoscut drept Trashcan Man, acum și pururi, lume fără de sfârșit, aleluia, amin.

Era la volanul unui căruț electric mare și murdar. Masivele și puternicele baterii ale mașinăriei erau aproape consumate. Căruțul bâzâia, pârâia și se împleticea. Trashcan Man se bâțâia pe scaun, ca o marionetă dementă.

Se afla în ultimul stadiu al bolii de radiație. Părul îi căzuse. Brațele, ieșind dintre zdrențele cămășii, erau acoperite cu răni deschise și purulente. Fața lui era o supă roșiatică, plină de cra-tere, din care un singur ochi albastru-palid sclipea cu o inteligență teribilă și jalnică. Dinții dispăruseră. Ungھیile dispăruseră. Din pleoape nu mai rămăseseră decât niște fragmente de carne zdrențuită.

Omul părea să fi ieșit cu mașinăria lui electrică tocmai din gura Întunecată și arzătoare a iadului.

Flagg îl urmărea încremenit. Zâmbetul îi dispăruse. Culoarea sănătoasă din obraji dispăruse. Fața lui arăta deodată ca o vitrină de sticlă limpede și palidă.

Vocea lui Trashcan Man bolborosi extatic din pieptul lui plâpând:

— Am adus-o... ți-am adus focul... te rog... Îmi pare rău...

Primul se dezmetici Lloyd. Făcu un pas, apoi încă unul.

— Trashy... Trashy, băiatule..., croncâni el.

Unicul lui ochi abia se mișca, detectându-l în sfârșit, cu greutate, pe Lloyd:

— Lloyd? Tu ești?

— Eu sunt, Trash. Lloyd tremura, din toate încheieturile, la fel ca Whitney. Hei, ce-ai adus acolo? Nu cumva...

— E Marea Lovitură, îi împărtăși Trash fericit. E bomba atomică. Începu să se legene încolo și încoace pe scaunul căruciorului electric, ca un proaspăt convertit, la întrunirea vreunei secte de exaltați. Bomba atomică, Marea Lovitură, focul cel mare, *viața mea pentru tine!*

— Du-o de-aici, Trash, șopti Lloyd. E periculoasă. Frige... Du-o de-aici...

— Fă-l să scape de ea, Lloyd, scânci Omul Întunecat, în ultimul hal de speriat. Trimite-l cu ea de unde-a adus-o. Spune-i...

Singurul ochi sănătos al lui Trashcan se căscă neîncrezător.

— Unde-i el? Întrebă, apoi glasul i se ridică, într-un urlat de moarte. Unde-i el? A plecat!

Unde este? Ce i-ați făcut?

Lloyd făcu un ultim și suprem efort:

— Trash, trebuie să scapi de obiectul acela. Trebuie...

Deodată, Ralph strigă:

— *Larry! Larry! Mâna lui Dumnezeu!*

Figura lui Ralph vădea o fericire imensă. Ochii îi străluceau. Arăta spre cer.

Larry își ridică privirea. Văzu ghemul de electricitate pe care Flagg îl iscase din vârful degetului. Acum căpătase dimensiuni enorme. Atârna pe cer, tremurând și aplecându-se spre Trashcan Man, emițând scânteii, ca firele de păr încărcate de sarcină electrică. Larry constată absent că aerul era atât de încărcat de electricitate, încât până și părul de pe trupul lui se ridicase.

Iar forma aceea de pe cer avea cu adevărat forma unei mâini.

— *Nuuu!* se tângui Omul Întunecat.

Larry se uită spre el... dar Flagg nu se mai afla acolo. Avu impresia că un lucru monstruos se afla *în fața* locului unde stătuse Flagg. Ceva prăbușit, cocoșat și aproape fără formă — ceva cu ochi galbeni enormi, cu pupila tăiată ca la pisici.

Apoi dispăru.

Larry văzu hainele lui Flagg — jacheta, pantalonii, cizmele — rămase în poziția lor normală, deși nu mai îmbrăcau nimic. Pentru o fracțiune de secundă mai păstrară forma trupului pe care-l îmbrăcaseră. Apoi se prăbușiră. Focul albastru și scânteietor din cer se abătu asupra căruțului electric galben, pe care Trashcan Man reușise să-l aducă, nu se știe cum, tocmai de la Nellis Range. Își pierduse părul, vărsase sânge și în cele din urmă își vărsase toți dinții, pe măsură ce

boala de radiații pătrundea tot mai adânc în el, cu toate acestea nu renunțase nici o clipă la gândul de a-i aduce Omului Întunecat darul lui... nimic nu-l împiedicase să-și împlinească hotărârea.

Globul albastru se prăbuși în partea din spate a căruțului, căutând ceea ce se găsea acolo, atras irezistibil.

— *Căcat, am belit-o cu toții!* țipă Lloyd Henreid.

Își puse mâinile în cap și căzu în genunchi.

O, Doamne, mulțumescu-ți Ție Doamne Dumnezeule, gândi Larry. *Nu mă voi teme de nici un rău, nu mă v...*

Lumina albă și tăcută umplu lumea.

Focul sfânt îi mistui pe cei dreapți și pe cei nedrepți, fără osebire.

CAPITOLUL 74

STU SE TREZI ÎN ZORI, după o noapte de somn neliniștit; tremura, deși Kojak stătea încovrigat alături de el. Cerul dimineții era albastru și înghețat. În pofida frisoanelor, era fierbinte, căci avea febră.

— Bolnav, murmură.

Kojak deveni atent. Începu să miște din coadă și porni de-a lungul văii. Aduse o bucată de lemn uscat și o depuse la picioarele lui Stu.

— Bolnav, spusesem, dar e bine și-așa, îl laudă Stu.

Îl trimise pe Kojak să mai aducă vreo duzină de bețe și aprinse focul. Chiar stând aproape de căldură, nu reușea să-și alunge frisoanele, deși, paradoxal, picături mari de transpirație i se scurgeau pe obraz. Se îmbolnăvisese de gripă, sau de ceva asemănător. Simptomele se iviseră la două zile după plecarea lui Glen, Larry și Ralph. În următoarele două zile, gripa păruse să cocheteze cu ideea dacă merita sau nu să-l atace. Din câte se vedea, ajunsese la concluzia că merita. Pe măsură ce trecea timpul, se simțea tot mai rău. Iar în dimineața aceasta, starea lui era cu adevărat gravă.

În mulțimea de nimicuri din buzunare, Stu găsi un ciot de creion, carnetul (toate însemnările legate de organizarea în Free Zone, altădată aparent vitale, i se păreau acum niște prostii nevinovate, în cel mai bun caz) și legătura de chei. Se întreba de multă vreme ce să facă cu ele, iar în ultimele câteva zile îl surprinse și pe el tristețea și nostalgia aproape dureroase stărnite de chei. Aceasta era de la apartament. Asta de la dulap. Iar asta, cheia de rezervă a mașinii lui, un Dodge din 1977 foarte ruginit, care, probabil, se mai afla și acum parcat în spatele blocului de pe 31 Thompson Street, din Arnette.

De inel era prinsă și adresa lui, scrisă pe o bucată de carton, introdusă într-un înveliș de plastic: STU REDMAN — 31 THOMPSON STREET - TEL. (713) 555-6283. Scoase cheile de pe inel, le cântări gânditor în podul palmei și apoi le aruncă. Ultima rămășiță din ceea ce fusese el cândva căzu în valea seacă, izbindu-se cu zgomot de un smoc uscat de iarbă, unde avea să rămână până la sfârșitul vremurilor. Scoase cartonul din plasticul lui, apoi rupse o foaie albă din carnet.

Dragă Frannie, scrisese el în partea de sus.

Îi povesti tot ce se întâmplase până când suferise fractura. Că dorea s-o revadă, dar nu avea speranța să-i mai fie dat. În cel mai bun caz, Kojak avea să regăsească drumul spre Boulder și să se întoarcă. Își șterse absent lacrimile de pe obraz cu podul palmei și mai scrisese că o iubește. *Vreau să mă plângi și pe urmă să-ți vezi de viața ta, tu și copilul trebuie să mergeți mai departe. Acesta este lucrul cel mai important, acum.* Semnă, împături coala și o strecură în plicul din plastic. Apoi agăță inelul de zgarda lui Kojak.

— Ce câine cuminte, îl laudă el după ce terminase operațiunea. Nu vrei să dai o raită? Poate găsești un iepure sau altceva!

Kojak urcă panta prin locul unde Stu își rupsese piciorul și dispăru. Stu îl urmări cu un amestec de amărăciune și amuzament, apoi culese cutia de 7-Up pe care Kojak i-o adusese dintr-unul din drumurile lui, în loc de lemn. O umpluse cu apă amestecată cu noroi din șanț. Între timp, noroiul se lăsase pe fund. Nisipul îi scrâșnea între dinți, dar, după cum i-ar fi zis maică-sa, mult mai rău ar fi fost dacă n-ar fi avut deloc. Bău încet, potolindu-și încetul cu încetul setea. Fiecare înghițitură era dureroasă.

— Mare curvă e și viața, mormăi el, apoi râse de sine.

Își pipăi umflătura de la gât, apărută sus, chiar sub falcă. După câteva clipe se lăsă pe spate, cu piciorul fracturat înaintea lui, și adormi.

Tresări din somn după o oră, speriat și strângând în pumn pământul nisipos. Avusese un coșmar? Oricum, coșmarul părea să continue. Terenul se mișca lent sub mâinile lui.

Cutremur? Oare se poate petrece un cutremur aici?

Pentru un moment se agăță de ideea că trebuie să fie efectul delirului, că febra îi revenise în timpul somnului. Privind șanțul însă, văzu țărâna alunecând în mici pâraie noroioase. Înaintea ochilor săi mirați se rostogoliră pietricele, pe suprafața cărora străluceau fragmente de mică și cuarț. Urmă un bubuit surd și încet — care pătrunse, *cu forța*, parcă, în urechile lui. În clipa următoare se zbătu să respire, ca și cum aerul ar fi fost măturat din valea tăiată de furia torentului de ape.

Deodată auzi un scâncet. Silueta lui Kojak, ghemuit și cu coada între picioare, se profila pe marginea de vest a râpei. Se uita spre apus, în direcția Nevadei.

— Kojak! strigă Stu, cuprins de panică.

Zgomotul acela surd, care îi sunase ca și cum Dumnezeu ar fi bătut din picior pe întinderea

deșertului, undeva, nu la mare distanță, îl scosese din minți.

Kojak se rostogoli pe pantă și se opri lângă el, scheunând. Stu mângâie câinele pe spate și-i simți tremurul. Trebuia să vadă cu ochii lui, trebuia *neapărat*. Acum era absolut sigur: ceea ce trebuia să se întâmple se întâmpla *chiar acum*. Chiar acum.

— Vreau să ajung sus, băiete, murmură Stu.

Se târî până la marginea estică a râpei. Deși era ceva mai abruptă, existau mai multe puncte de sprijin. De trei zile îl preocupa gândul că ar putea ajunge până sus, dar considerase că n-avea nici un rost. Fundul văii îl ferea de vânt, exista și apă. Dar acum simțea nevoia să ajungă acolo. Să vadă. Târî în urma lui piciorul strâns în atele, ca pe o bâță. Se sprijini în mâini și-și întinse gâtul, ca să vadă vârful. Părea foarte sus și foarte departe.

— Nu sunt în stare, băiete, îi mărturisi lui Kojak, dar începu totuși să se târască.

Pe fund se adunase o nouă grămadă de moloz, urmare a... cutremurului. Sau ce-o fi fost. Stu trecu de ea, apoi începu să se cătare încet spre culme, sprijinindu-se pe mâini și pe genunchiul stâng. Înaintă doisprezece metri, apoi pierdu șase, până ce reuși să se prindă de un fragment de cuarț și să se oprească din alunecare.

— Nu, n-am să reușesc, își zise el, gâfâind.

Peste zece minute o luă de la capăt și parcurse încă zece metri. Se odihni. Porni iarăși. Ajunse într-un loc fără puncte de sprijin și se văzu silit să se târască încet spre stânga, în căutarea unui reper. Kojak îl însoțea, întrebându-se, desigur, ce-avea de gând nebunul ăsta, care-și părăsea apa și focul prietenos și cald.

Cald. Prea cald.

Febra îi creștea probabil din nou, măcar bine că-l lăsaseră frisoanele. Un nou val de transpirație îi scălda fața și brațele. Părul, prăfuit și uleios, îi atârna în ochi.

Doamne, ce ard! Probabil că am treizeci și nouă sau patruzeci de grade...

Se uită întâmplător la Kojak. Avu nevoie de aproape un minut ca să înțeleagă ce vedea. Kojak respira din greu, cu limba scoasă. Nu era febră, sau nu *numai* febră, pentru că și Kojak se înfierbântase.

Deasupra lui se formase un cârd de păsări, care țipau și zburau fără țință.

Au simțit și ele. Păsările au simțit și ele ceva.

Frica îi dădu forțe noi și începu iar să urce. Trecu o oră, și încă una. Se lupta cu fiecare pas, cu fiecare centimetru. Vedea deasupra bucăți rupte din pavaj. Nu-i mai rămăseseră decât vreo doi metri, dar panta era aici deosebit de abruptă și de netedă, încercă o dată să înainteze unduindu-se ca un șarpe, dar pietrișul nesigur ce stătuse la baza șoselei începuse să curgă de sub el și se temu ca mișcându-se să nu cadă din nou, rupându-și poate și celălalt picior.

— Am rămas înțepenit, mormăi el. Fir-ar să fie. Acum ce mă fac?

Curând îi fu foarte limpede ce avea să se întâmple. Chiar dacă el rămânea nemișcat, pământul din jur începea să se lase. Alunecă un centimetru și căută un punct de sprijin cu mâna. Piciorul rupt îl durea rău, și nu-i trecuse prin minte să ia pilulele lui Jui Glen.

Alunecă patru centimetri. Apoi încă vreo doisprezece. Talpa stângă îi atârna deja în gol. Nu se mai susținea decât în mâini și, sub ochii lui, începură să-i alunece, săpând zece dâre în terenul umed.

— *Kojak!* strigă disperat.

Nu se aștepta la așa ceva, dar se trezi cu el alături. Stu îl prinse orbește de gât, fără speranța că se va salva, ci cu gestul omului care se înecă și se agață de orice. Kojak nu i se feri din cale. Se fixă în teren și-și încordă forțele. O clipă rămaseră încremeniți, ca un grup statuar. Apoi Kojak începu să urce încet, lovind cu unghiile în pietricele. Tărâna îi venea lui Stu în față și închise ochii. Kojak trăgea din greu, gâfâind ca un compresor în urechea dreaptă a lui Stu.

Își deschise pleoapele cu precauție și constată că erau aproape de vârf. Kojak stătea cu grumazul aplecat și împingea de zor cu picioarele din spate. Parcurseseră astfel încă cincisprezece centimetri. Acum era suficient. Cu un strigăt, Stu se desprinde de gâtul câinelui și se prinde de o bucată de asfalt. I se frânse în mâini. Se agăță de alta. Pielea de pe două degete i se coji ca un abțibild și țipă de durere. Durerea cruntă avu asupra lui efectul unui curent galvanic. Se târî până sus, ajutându-se de piciorul valid, și, în cele din urmă, ajunse pe suprafața de asfalt a lui 1-70, unde rămase zăcând cu ochii închiși.

Kojak veni lângă el, scâncind și lingându-i pe față.

Stu se ridică apoi încet și privi spre vest. Rămase așa multă vreme, fără să bage de seamă valurile de căldură ce se abăteau asupra lui cu putere.

— O, Doamne, spuse într-un târziu cu o voce slabă și tremurătoare. Uită-te, Kojak. Larry. Glen. S-a terminat cu ei. Doamne, *totul* s-a terminat. Totul.

Norul în formă de ciupercă domina orizontul aidoma unui pumn strâns, la capătul brațului lung și prăfos. Se rotea turbat, iar la margini apăruseră primele semne ale risipirii lui. Pe suprafața lui jucau umbre roșu-portocalii posomorâte, ca și cum soarele ar fi hotărât să apună la începutul după-amiezei.

Furtuna de foc, îi trecu prin minte.

În Las Vegas nu mai rămăsese nimic viu. Cineva nu-și văzuse de treabă și declanșase o bombă nucleară... ba încă una din cele mari, din câte se vedea și se simțea. Poate explodaseră chiar mai multe deodată. Glen, Larry, Ralph... chiar dacă nu ajunseseră încă la Vegas, chiar dacă se mai aflau pe drum, nu-ncape îndoială că se aflau destul de aproape ca să fie arși de vii.

Alături de el, Kojak scheună trist.

Cenușa. Oare în ce parte o va sutla vântul?

Ce mai conta?

Își aminti de scrisoarea adresată lui Fran. Trebuia neapărat să adauge ce se întâmplase. Dacă vântul împingea norul spre est, putea să le facă necazuri... dar, dincolo de asta, trebuia ca ei să afle că Las Vegas, fortăreața Omului Întunecat, fusese ștersă de pe fața pământului. Oamenii dispăruseră împreună cu jucăriile morții răspândite peste tot și așteptând să le culeagă cineva. Scrisoarea trebuia să cuprindă toate aceste lucruri.

Dar nu acum. Acum era prea obosit. Urcușul îl epuizase, iar priveliștea teribilă a norului atomic pe cale de a se risipi îi răpise și ultimele puteri. Nu simțea nici o urmă de triumf, ci doar o sfârșeală absolută. Se lăsă pe asfalt, iar înainte de a luneca spre somn ultimul lui gând a fost: *Oare câte megatone să fi avut?* Dar-asta nu va ști nimeni niciodată. Și nici nu va interesa pe cineva.

Se trezi după ora 6. Ciuperca dispăruse, dar cerul căpătase la apus o nuanță roz-roșie supărată, ca o urmă de arsură. Stu se târî până pe banda din mijlocul autostrăzii unde se prăbuși, extenuat. Frisoanele îi reveniseră. Ca și febra. Își pipăi fruntea cu încheietura mâinii, încercând să-și dea seama ce temperatură are. Probabil peste 38 de grade.

La lăsatul serii, Kojak apărui ținând un iepure în fălci. Îl depuse la picioarele lui Stu și mișcă din coadă, așteptând să fie laudat.

— Ce câine cuminte, spuse Stu, obosit. Drăguțu' de tine.

Kojak mișcă și mai repede din coadă. *Da, sunt un câine cât se poate de cuminte*, părea să accepte el. Dar rămase în continuare cu privirile ațintite asupra lui Stu, ca și cum ar mai fi așteptat ceva și o parte din ritual nu ar fi fost îndeplinit. Stu încercă să înțeleagă despre ce anume era vorba. Creierul lui funcționa încet, de parcă îi turnase cineva melasă peste toate rotițele minții, în timp ce dormea.

— Ce câine cuminte, repetă el, uitându-se la iepurele mort. Atunci își aduse aminte ce anume lipsea. Aport, Kojak, spuse el, mai ales ca să-i facă plăcere câinelui, pentru că nici nu știa dacă are chibriturile la el.

Kojak o luă din loc și se întoarse curând cu o bucată zdravănă de lemn uscat. Chibriturile erau la el, în schimb se pornise un vânt destul de puternic, iar mâinile îi tremurau rău. Avu nevoie de mult timp până să facă focul. La cel de-al zecelea chibrit izbuti să aprindă surcelele, dar atunci veni o pală de vânt și stinse flacăra. Stu potrivi din nou surcelele cu grijă și le protejă cu trupul și cu mâinile sale. Îi mai rămăseseră opt bețe într-un plic La Salle Business School. Găti iepurele, îi dădu lui Kojak jumătatea sa, dar nu reuși decât să guste puțin din jumătatea lui. Îi aruncă lui Kojak ce mai rămăsese. Kojak nu se repezi. Privi carnea, apoi scheună neliniștit în direcția lui Stu.

— Hai, băiete, eu nu mai pot.

Kojak mancă restul. Stu tremura. Cele două pături rămăseseră desigur pe fundul râpei.

Soarele apuse, iar cerul avea o culoare de-a dreptul grotescă la apus. Cel mai spectaculos apus pe care-l văzuse Stu în viața lui... și cel mai otrăvit. Își aducea aminte și acum vocea crainicului care prezenta jurnalul de la Movie Tone, pe la începutul anilor șaizeci, povestind entuziasmat că, după un test nuclear, urmau niște apusuri minunate timp de săptămâni întregi. La fel ca după cutremure, de altfel.

Kojak se întoarse din râpă cu ceva în gură — una dintre pături. O lăsă în poala lui Stu.

— Hei, îi spuse Stu, îmbrățișându-l. Habar n-ai tu ce câine nemaipomenit ești!

Kojak scutură din coadă, în semn că știa foarte bine.

Stu se înfășură în pătură și se apropie de foc. Kojak se cuibări lângă el și curând dormeau amândoi. Dar somnul lui Stu fu ușor și neliniștit, mereu pe marginea delirului. La un moment dat, după miezul nopții, țipă în somn și îl trezi pe Kojak.

— Hap! exclamă Stu. Fă bine și închide pompele! Vine! Omu' negru e pe urmele tale! Fă bine și închide pompele! E-n mașina aia veche de colo!

Kojak scânci speriat. Omul era bolnav. Simțea mirosul bolii, dar împreună cu mirosul acela apăruse și un altul. Un miros negru. Mirosul pe care-l aveau și iepurii, când se năpustea asupra lor. Mirosul lupului căruia îi scosese mațele sub casa lui Mother Abigail, la Hemingford Home. Mirosul întâlnit prin orașele prin care trecuse în drum spre Boulder, urmându-l pe Glen Bateman. Era mirosul morții. Dacă ar fi putut să-l atace și să-l alunge din Om, ar fi făcut-o. Dar duhoarea era în Omul acesta. Omul trăgea în piept aer sănătos și expira mirosul morții ce va să vie, iar lui nu-i rămânea decât să aștepte și să vadă totul, până la sfârșit. Kojak scânci iarăși, încet, apoi adormi.

Stu se trezi a doua zi cu febră mai mare ca niciodată. Ganglionii de sub bărbie i se umflaseră cât mingile de golf. Ochii îi erau niște bile fierbinți.

Mor... da, nu-ncape nici o îndoială.

Îl chemă pe Kojak și îi scoase inelul cu scrisoarea pusă în plicul din plastic. Scriind cu grijă, adăugă ceea ce văzuse și puse nota la locul ei. Se culcă și adormi. Apoi, fără să știe prea bine cum, era din nou aproape întineric. Un alt apus își oferea spectacolul oribil și încântător. Iar Kojak adusesese un popândău pentru cină.

— Mai mult de-atât n-ai fost în stare?

Kojak mișcă din coadă și rânji rușinat.

Stu îl fripse, îl împărți și reuși să mănânce întreaga lui jumătate. Carnea era tare și avea un gust oribil, iar după ce termină îl chinură mai multe crampe la stomac.

— Când mor, vreau să te întorci la Boulder, îi spuse câinelui. Tu te întorci și o găsești pe Fran. O găsești pe Frannie. Ai înțeles, câine mare și prost ce ești?

Kojak clătină din coadă, plin de îndoială.

Peste o oră, stomacul lui Stu scoase un ghiorăit de avertisment. De-abia avu timp să se rostogolească într-un cot, evitând astfel să se murdărească cu jumătatea lui de popândău.

— Al naibii, mormăi el nefericit, apoi adormi la loc.

Se trezi spre dimineață și se ridică pe coate, cu creierii huruindu-i de febră. Focul se stinsese, constată el. Nu conta. Și el era aproape terminat.

Îl trezise un sunet în întineric. Pietricele și bolovani. Kojak suia probabil malul râpei, asta era...

Numai că tovarășul lui era alături, dormind.

Până să apuce Stu să-și ridice privirea, Kojak se trezi. Își ridică botul de pe labe și într-o

clipă se ridică în picioare, cu fața spre răpă, mârâind din adâncul gâtului.

Pietricele și bolovani, rostogolindu-se. Cineva — *ceva* — urcând.

Stu se chinui să se ridice. *E el, gândi. Se afla și el acolo, însă a reușit să scape. Acum se află aici și are de gând să-mi facă felul, înainte să apuce gripa s-o facă.*

Mârâitul lui Kojak deveni mai puternic. Părul i se zburlise și-și plecase capul în jos. Zgomotul era tot mai aproape. Stu auzi un gâfâit slab. Urmă o pauză, în care Stu își șterse transpirația de pe frunte. Peste câteva clipe o umbră neagră se săltă peste marginea râpei, capul și umerii acoperind o parte din stele.

Kojak avansă mârâind, pregătit de atac.

— Hei! se auzi o voce mirată, care suna familiar. Hei, nu cumva-i Kojak? Nu?

Mârâitul încetă imediat. Kojak se repezi înainte cu bucurie, dând din coadă.

— Nu! îi strigă Stu. E o cursă! *Kojak!*...

Dar Kojak dansa în jurul figurii care reușise în sfârșit să se salte pe asfalt. Iar silueta... și ceva din siluetă i se părea familiar. Se apropia de el, urmată de Kojak. Kojak lătra vesel. Stu se linse pe buze și se pregăti să se bată, dacă ar fi fost nevoie. Era sigur că va putea da o lovitură zdravănă, poate chiar două.

— Cine-i acolo? strigă. Răspunde, cine-i acolo?

Figura întunecată vorbi de-abia după o mică pauză.

— Păi, e Tom Cullen, e chiar el, da. Doamne, da, Tom Cullen. Cine-i *acolo*?

— Stu, răspunse, iar vocea lui păru să vină de foarte departe. Toate se depărtaseră acum. Salut, Tom, mă bucur să te văd.

De fapt nu-l mai văzu în noaptea aceea. Stu leșină.

Își reveni la ora 10, în dimineața zilei de 2 octombrie, deși nici el și nici Tom nu aveau habar în ce dată sunt. Tom aprinsese un foc uriaș și-l învelise pe Stu în sacul de dormit și-n pături. Tom sedea acum lângă flăcări și frigea un iepure. Kojak stătea mulțumit între cei doi.

— Tom, reuși Stu să spună.

Tom se apropie. Își lăsase barbă, constată Stu; nu mai semăna deloc cu omul care plecase de la Boulder spre vest, cu cinci săptămâni în urmă. Ochii lui albaștri străluceau de fericire.

— Stu Redman! Te-ai trezit, Doamne, da! Sunt foarte bucuroși. Cât mă bucur să te văd. Ce-ai pățit la picior? Te-ai lovit, nu? Și eu am pățit-o, odată. Am sărit de pe o câpiță și mi l-am rupt, cred. Mă întrebi dacă m-a bătut taică-meu? Păi să știi că da! Asta s-a-ntâmplat chiar înainte să fugă cu DeeDee Packalotte.

— Și-al meu s-a rupt. Zob s-a făcut! Tom, mi-e foarte sete.

— O, avem apă. Câtă vrei! Pofitim.

Îi întinse lui Stu o sticlă din plastic, în care fusese probabil odinioară lapte. Apa era limpede și delicioasă. Fără pic de nisip. Stu o bău cu lăcomie și apoi vărsă totul.

— Trebuie s-o iei încet, îl sfătui Tom. Asta-i secretul. Încet și cu grijă. Doamne, cât mă bucur să te văd. Te-ai rănit la picior, este?

— Da, mi l-am rupt. Acum o săptămână, sau chiar mai mult. Bău iarăși apă, și de astă dată nu mai păți nimic. Dar nu mi-e rău doar din cauza piciorului. Sunt foarte bolnav, Tom. Am febră. Ascultă-mă atent.

— Corect! Tom ascultă. Numai spune-mi ce-am de făcut.

Tom se aplecă spre el, iar Stu gândi: *Ca să vezi, pare mai deștept. E cu putință una ca asta?* Unde fusese Tom? Știa ceva despre Jude? Despre Dayna? Erau atâtea de discutat, dar acum nu era vreme pentru asta. Se simțea tot mai rău. Din pieptul lui se urca un hârâit puternic, ca de lanțuri acoperite cu pâslă. Simptome foarte asemănătoare cu acelea ale Supergripei. De-a dreptul ciudat.

— Trebuie să scap de temperatură, îi explică lui Tom. Asta-i prima grijă. Am nevoie de aspirină. Cunoști aspirina?

— Păi sigur. Aspirina. Întotdeauna prima.

— Da, despre ea vorbesc. O pornești la drum, Tom. Uită-te în torpedoul fiecărei mașini care-ți iese în cale. Caută trusa pentru primul ajutor — de obicei se află într-o cutie cu o cruce roșie pe ea. Când ai găsit aspirină într-o cutie din astea, întoarce-te cu ea. Iar dacă se întâmplă să găsești o mașină cu echipament de campanie în ea, adu și un cort. Bine?

— Sigur că da. Tom se ridică în picioare. Aspirină și un cort, și atunci ai să te faci iarăși bine, corect?

— Oricum, va fi un început.

— Ascultă, întrebă Tom, ce face Nick? L-am visat. În vis îmi spune unde să mă duc, pentru că în vis poate să vorbească. Visele sunt ciudate, nu? Dar când încerc și eu să-i vorbesc, pleacă. E bine, nu?

Tom îl măsură pe Stu cu nerăbdare.

— Nu acum, îi răspunse Stu. Nu... nu pot vorbi acum. Despre asta, nu. Te rog să-mi aduci aspirină, bine? După aceea stăm de vorbă.

— Okay... Dar teama se așternuse pe figura lui Tom ca un nor cenușiu. Kojak, vrei să vii cu Tom?

Kojak se ridică. Plecară împreună, spre est. Stu se întinse și-și puse o mână la ochi.

Când Stu reveni din nou la realitate, se lăsase amurgul. Tom îl scutura.

— Stu! Trezește-te! Trezește-te, Stu!

Îl speria faptul că părea să execute niște salturi bruște, pierzând astfel bucăți de timp — ca și cum roata dințată a realității lui personale s-ar fi tocit. Tom îl ajută să se ridice și, din această poziție, cu capul plecat între genunchi, începu să tușească. Tuși atât de mult și de rău, încât aproape leșină. Tom îl urmărea îngrijorat. Stu nu-și reveni decât cu mare greutate. Își trase

păturile mai aproape. Avea iarăși frisoane.

— Ce-ai găsit, Tom?

Acesta-i întinse o trusă de prim ajutor. Conținea bandaje, mercurcrom și o sticlă mare cu Anacin. Stu constată șocat că nu avea putere să deschidă capacul conceput special ca să nu-l poată deschide copiii. Trebui să-i dea flaconul lui Tom. În cele din urmă, Stu înghiți trei pastile de Anacin cu apă din bidonul din plastic.

— Și am mai găsit și asta. Într-o mașină plină cu echipament de campanie.

Era un sac de dormit uriaș, dublu și pufos, de culoare portocaliu-metalică pe afară, în timp ce căptușeala avea un model țipător, cu stele și dungi.

— Mda, minunat. Aproape la fel de bun ca un cort. Te-ai descurcat excelent, Tom.

— Și astea. Din aceeași mașină. Tom își vârî mâna în buzunar și scoase la iveală o jumătate de duzină de pachete ambalate ermetic în folie. Lui Stu nu-i venea să-și creadă ochilor. Concentrate uscate la frig. Ouă. Mazăre. Carne conservată de vacă. Mâncare, nu-i așa, Stu? Văd că au pe ele poze cu mâncare, Doamne, da.

— Da, mâncare este, confirmă Stu recunoscător. Cred că este singurul fel de mâncare pe care-l suport acum. Capul îi huruia, iar de departe, din mijlocul creierului, venea un țiuțit continuu. Putem încălzi niște apă? Dar n-avem nici ceainic, nici alt vas.

— Fac eu rost de ceva.

— Foarte bine.

— Stu...

Stu privi fața profund tulburată și tristă, ca de copil, în ciuda bărbii, și clătină încet din cap.

— E mort, Tom, îi spuse cu blândețe. Nick a murit. Acum aproape o lună. A fost un... incident politic. Asasinare, cred că așa se zice. Îmi pare rău.

Tom își plecă fruntea în jos și, la lumina focului de-abia aprins, Stu văzu cum îi picurau lacrimile în poala. Cădeau ca o ploaie molcomă și argintie. Dar nu scotea nici un sunet. Într-un târziu își ridică ochii albaștri, acum mai strălucitori ca niciodată. Se șterse cu dosul palmei.

— Știam că așa s-a întâmplat, spuse el răgușit. N-am vrut să mă gândesc la asta, dar de fapt am știut. Doamne, da. Îmi tot întorcea spatele și pleca. Pentru mine el însemna totul, Stu... știi?

Stu se întinse și apucă mâna mare a lui Tom.

— Știam, Tom.

— Da, așa era, chiar totul. Îmi lipsește îngrozitor. Dar am să-l văd în rai. Tom Cullen are să-l vadă acolo. Acolo el va putea vorbi, iar eu voi putea gândi. Nu-i așa?

— Nu m-ar mira deloc să fie cum spui tu, Tom.

— Omul rău l-a omorât pe Nick. Tom știe. Dar Dumnezeu l-a pedepsit pe omul cel rău. Am văzut cu ochii mei. Mâna lui Dumnezeu s-a pogorât din cer. Un vânt rece șuiera peste deșertul din Utah, iar Stu tremura violent sub biciuirea lui. L-a aranjat pentru ce i-a făcut lui Nick și bietului Jude. Doamne, da.

— Ce știi despre Jude, Tom ?

— A murit. În Oregon! L-a împușcat!

Stu clătină încet din cap.

— Și Dayna? Despre ea ai aliat ceva?

— Tom a văzut-o, dar nu știe ce s-a petrecut. Mi-au dat o slujbă, ca om de serviciu. Și-ntr-o zi, când mă întorceam de la treaba mea, am văzut-o făcându-și munca ei. Era cățărată pe o macara și schimba becul la un felinar. S-a uitat la mine... Căzu pe gânduri, iar când continuă, păru să-și vorbească mai mult lui însuși decât lui Stu. L-a văzut pe Tom? L-a recunoscut pe Tom? Tom nu știe. Tom... crede... că da. De atunci, Tom nu a mai dat ochii cu ea.

Tom plecă să prospecteze împrejurimile, luându-i pe Kojak cu el, iar Stu începu să dormiteze. Tom se întoarse nu cu o cutie mare de conserve, cum Stu îndrăznea doar să spere, ci cu o tigaie atât de mare că puteai să-ți prepari în ea curcanul de Crăciun. În deșert existau comori, din câte se părea. Stu zâmbi, în ciuda bășicilor dureroase care i se formaseră pe buze, din cauza febrei. Tom îi povesti că luase tigaia dintr-un camion portocaliu, cu un u mare pe el — o familie care fugise de Supergripă cu toate bunurile ei pământestești, din câte se pare. Și la ce le folosise?

Peste o jumătate de oră, mâncarea era gata. Stu mancă încet, grijuliu, rezumându-se la legume și pregătind din concentrate o mâncare subțiată cu apă. Nu vărsă și se simți ceva mai bine, cel puțin pentru moment. Nu mult după cină, se culcară toți trei, Kojak la mijloc.

— Tom, ascultă-mă.

Tom se lăsă pe vine lângă sacul de dormit. Era a doua zi dimineată. Stu nu reuși să mănânce decât un mic dejun frugal; gâtul îl durea și se umflase și-l chinuiau toate încheieturile. Tusea devenise și mai sâcâitoare, iar Anacinul nu reușea să-i coboare febra.

— Dacă nu intru repede la adăpost și nu înghit niște medicamente, o să mor. Asta trebuie să se întâmple chiar astăzi. Acum, cel mai apropiat oraș este Green Rivcr, la nouăzeci de kilometri est de aici. Nu ajungem decât cu o mașină.

— Tom Cullen nu poate să conducă mașina, Stu. Doamne, nu!

— Mda, știam. Pentru mine are să fie un chin, pentru că, după ce că sunt bolnav ca un câine, mi-am rupt piciorul care nu trebuia.

— Adică ce vrei să spui?

— Păi... nu contează acum. Mi-e greu să-ți explic. Nu asta trebuie să ne stea pe cap acum, nu asta e prima noastră problemă. Mai întâi să găsim o mașină, pe care s-o putem porni. Cele mai multe zac pe aici de cel puțin trei luni. Bateriile lor sunt terminate. Așa că avem nevoie de puțin noroc. Adică să dăm peste o mașină oprită pe vârful unui deal, cu o cutie de viteze clasică. S-ar putea să găsim. Terenul este destul de muntos.

Nu mai adăugă că mașina trebuia neapărat să fie destul de bine reglată, să aibă niște

benzină în ea... și o cheie de contact. Toți tipii ăia de la televizor se descurcau de minune, umblau pe la sârme și porneau motorul într-o clipită, dar Stu nu se pricepea la minunea asta.

Își ridică privirile spre cerul acoperit de nori murdari.

— Greul o să cadă pe tine, Tom. Tu vei merge în locul meu.

— Foarte bine, Stu. Dar când facem rost de mașină, ne întoarcem la Boulder? Tom vrea să se întoarcă la Boulder, tu nu?

— Mai mult decât orice, Tom. Se uită spre Munții Stâncoși, a căror umbră vagă domina orizontul. Oare ninsese deja în trecătorile înalte? Aproape sigur, da. Sau, oricum, avea să ningă curând. Iarna venea devreme în această zonă înaltă și uitată de lume a pământului. S-ar putea să mai dureze o vreme, spuse el.

— De unde începem?

— Facem o targă...

— O targă?

Stu îi întinse briceagul lui:

— Trebuie să dai niște găuri în fundul sacului de dormit. Câte una de fiecare parte.

Le luă mai mult de o oră până să încropească targă. Tom făcu rost de două bețe drepte, pe care le introduse în sacul de dormit, scoțându-le prin găurile din partea de jos. Apoi aduse niște frânghie de la camionul de unde provenea și tigaia, de care Stu se folosi ca să lege sacul de bețe. Când sfârșiră munca, obiectul aducea mai degrabă cu o ricșă dementă decât cu o targă, cum erau cele construite de indienii din câmpii.

Tom prinse cele două brațe și se uită întrebător peste umăr:

— Ești înăuntru, Stu?

— Da. Se întreba cât vor rezista cusăturile înainte de a se sfâșia pe cele două laturi. Sunt greu, Tommy?

— Nu-i așa de rău. Pot să te trag cale lungă. La drum!

Porniră. Răpa în care Stu își fracturase piciorul — și în care fusese sigur că-și va găsi sfârșitul — se pierdu încet în depărtare. Cât de slăbit era, Stu simți o bucurie fără margini. Cel puțin nu avea să se întâmple aici. Urma să moară undeva, într-un șanț mizer, probabil curând, însă cel puțin nu avea să fie singur. Sacul se clătina încolo și-ncoace, îmbiindu-l la somn. Ațipi. Tom îl trăgea sub cerul copleșit de nori tot mai apăsători. Kojak tropăia alături de ei.

Stu se trezi atunci când Tom îl lăsă la pământ.

— Îmi pare rău, se scuză Tom. Mă dor mâinile.

Începu să facă mișcări de răsucire și flexare.

— Odihnește-te cât vrei. Cursa o câștigă cine merge încet și cumpănit.

Găsi Anacinul și înghiți pe uscat două pastile. Îl încerca senzația că are gâtul căptușit cu glaspapir și un sadic vroia acum să aprindă chibrituri pe el. Verifică sacul de dormit pe la cusături. Cum era de așteptat, începuseră să se desfacă, dar încă nu era un motiv de îngrijorare. Se aflau pe o pantă lungă, exact genul de ocazie pe care o așteptase. Pe o pantă ca aceasta, lungă de mai bine de trei kilometri, o mașină lăsată la punct mort prindea viteză destul de bună și puteai încerca să-i pornești motorul în viteză a doua, sau chiar a treia.

Se uită lung spre stânga, unde un Triumph vinețiu stătea parcat pieziș în banda de refugiu. O formă scheletică în pulover de lână vopsit în culori tipătoare se ghicea în spatele volanului. Triumphul avea sigur transmisie manuală, clasică, dar era exclus să-și poată introduce piciorul lui legat în atele în cabina minusculă.

— Ce distanță am parcurs? îl întreabă pe Tom, care-i răspunse ridicând nedumerit din umeri.

În orice caz, am ajuns destul de departe, gândi Stu. Tom îl trăsese cel puțin trei ore, fără să se odihnească. Ceea ce dovedea forța lui fenomenală. Vechile puncte de reper geografic rămăseseră cu mult în urmă. Tom, care avea o constituție de taur, îl târâse zece, poate chiar doisprezece kilometri, cât timp el dormise.

— Odihnește-te cât simți nevoia, îi repetă. Nu-i cazul să te ostenești peste poate.

— Tom e O.K. O și KA, adică în formă, Doamne, da, toată lumea știe chestia asta.

Tom înfulecă un prânz uriaș, iar Stu gustă și el câte ceva. Apoi își văzură de drum. Drumul continua să urce, iar Stu cugetă că trebuia neapărat să găsească ceva aici. Dacă treceau dincolo de creastă fără să găsească mașina potrivită, nu avea să ajungă la următorul urcuș decât peste încă două ore. Îi prindea întunericul. Și ploaia sau ninsoarea, judecând după cum arăta cerul. O noapte rece, aici, în vest, și la revedere, Stu Redman.

Ajunseră în dreptul unei limuzine Chevrolet.

— Stai, rosti el răgușit, iar Tom lăsă targa jos. Du-te și aruncă o privire în mașină. Numără pedalele. Spune-mi dacă sunt două sau trei.

Tom se duse și deschise ușa mașinii. O mumie în rochie imprimată cu flori se rostogoli afară, ca și cum cineva i-ar fi pregătit o glumă proastă. Poșeta căzu lângă femeie, iar din ea se revărsară cosmetice, batiste de hârtie și bani.

— Două, strigă Tom.

— Bine, trebuie să mergem mai departe.

Tom se întoarse, respiră adânc și prinse mânerul țării. Peste vreo patru sute de metri, întâlniră o camionetă VW.

— Să număr pedalele?

— Nu, de data asta nu-i nevoie.

Camioneta stătea pe trei cauciucuri dezumflate.

Începu să creadă că n-aveau să mai găsească o mașină potrivită, că norocul lor se sfârșise. Ajunseră la o camionetă cu o singură anvelopă pe jantă, ar fi putut s-o schimbe, doar că, așa cum se întâmplase și cu Chevroletul, nu avea decât două pedale. Cu alte cuvinte era o mașină automatică, inutilă din punctul lor de vedere. Își continuă drumul. Dealul cel lung începea să se termine, terenul devenea din nou plat. Stu văzu că înaintea lor mai exista o

mașină, ultima șansă. Apoi își pierdu orice urmă de speranță. Era un Plymouth foarte vechi, promoția 1970 în cel mai bun caz. De mirare că mai stătea pe patru anvelope umflate, în schimb era mâncaț de rugină și părăginit. Nimeni nu se îngrijise de întreținerea rablei; Stu cunoștea prea bine genul acesta de automobil, din Arnette. Bateria era sigur veche și probabil crăpată, uleiul mai negru decât miezul de noapte în galeria unei mine, dar avea sigur un manșon roz în jurul volanului și poate și un cățeluș de pluș, cu ochi de sticlă și gât articulată.

— Vrei să mă uit? întrebă Tom.

— Mda, cred că da. Cine așteaptă pomană nu poate să emită și pretenții, nu?

De sus începuse că cadă o ploaie mărunță și rece.

Tom traversă și deschise mașina, care era goală. Stu tremura în sacul de dormit. Tom se întoarse și-i comunică:

— Trei pedale.

Stu se strădui să se concentreze, să ignore zumzetul înalt, dulce-acru din mintea lui, care încerca să-l împiedice.

Bătrânul Plymouth era aproape sigur o cauză pierdută. Ar fi putut să-și vadă de drum, să ajungă la celălalt versant al dealului, dar atunci aveau să găsească toate mașinile cu botul în direcție inversă, spre deal, și ar fi trebuit să traverseze firul median... care în locul acesta era accidentat și lat de aproape un kilometru. Poate ar fi reușit să găsească o mașină cu transmisie clasică de cealaltă parte... dar până atunci îi apuca întunericul.

— Tom, ajută-mă să mă ridic.

Tom îl ajută să se ridice fără să se lovească prea rău la piciorul rupt. Capul îi zvâcnea de durere și-i huruia. Comete negre apărură în câmpul lui vizual și fu cât pe ce să leșine. Apoi se agăță cu un braț de gâtul lui Tom.

— Trebuie să mă odihnesc, murmură el. Odihnesc...

Habar n-avea cât rămăsese în poziția aceea, rezemat de Tom și înotând prin valurile cenușii ale semiconștienței. Când se întoarse la realitate, Tom îl susținea în continuare, răbdător. Ploaia mărunță și rece se întetise.

— Tom, ajută-mă să ajung lângă mașină.

Tom îl prinse de talie și traversară astfel șoseaua până la locul unde Plymouthul aștepta pe banda de refugiu.

— Pârghia capotei, murmură Stu, pipăind ornamentul de la botul mașinii.

Transpirația i se scurgea pe obraji. Din când în când îl treceau fiori reci. Descoperi pârghia, dar nu fu în stare s-o tragă. Îi ghidă mâna lui Tom și, peste câteva clipe, capota era ridicată.

Motorul arăta exact cum își imaginase Stu — un V8 murdar și tratat cu indiferență. Dar bateria nu se prezenta în halul în care se așteptase. Era marca Sears, nu din modele top, dar pe ștampila de garanție se putea citi februarie 1991. Luptându-se cu năvala febrilă a gândurilor, Stu numără înapoi și ajunse la concluzia că bateria fusese nouă în mai, anul trecut.

— Du-te și încearcă claxonul, îi spuse lui Tom.

Rămase sprijinit de mașină, cât timp Tom se aplecă în cabină. Auzise de oameni pe cale să se înece care se agătau de fire de pai, iar acum credea că înțelege sensul gestului. Ultima lui șansă de supraviețuire se dovedea o hodoagă tocmai bună pentru cimitirul de mașini.

Claxonul scoase un sunet puternic. Foarte bine. Dacă mai exista și o cheie la îndemână, merita încercat. Probabil că ar fi fost bine să-l pună pe Tom să controleze asta de la bun început, dar dacă se gândea mai bine, nu mai conta foarte tare. Dacă nu exista și o cheie de contact, oricum nu mai avea nici o importanță, soarta lor ar fi fost pecetluită.

Coborî capota și o blocă lăsându-se cu toată greutatea peste ea. Apoi se târî într-un picior până la portiera șoferului și se uită înăuntru, așteptându-se să vadă contactul gol, fără chei. Dar se aflau la locul lor, atârând alături de un portchei din imitație de piele, cu inițialele A.C. Aplecându-se cu grijă, răsuci cheia la poziția intermediară, în care erau acționate instrumentele de bord. Încet, acul nivelului de benzină se sălta până la puțin peste un sfert de rezervor. Iată un mister. De ce proprietarul mașinii, acest A.C., o trăsesese la marginea drumului și continuase să meargă pe jos?

În starea aceea de tulburare, lui Stu îi zbură gândul la Charles Champion, care, cu câteva clipe înaintea morții, intrase în pompele lui Hap. Bătrânul A.C. era și el bolnav, în ultimul hal. Gata să moară. Trage pe dreapta, oprește motorul mașinii — nu în mod rațional, ci dintr-un puternic și vechi reflex — și coboară. Delirează, poate are chiar stări de halucinație. O pornește peste deșertul din Utah, răsând, cântând, mormăind și chicotind, apoi moare pe undeva. Patru luni mai târziu, Stu Redman și Tom Cullen ajung din întâmplare tot în locul acela, cheile sunt în mașină, bateria e relativ nouă, există și benzină...

Mâna lui Dumnezeu.

Nu spusese Tom același lucru despre Vegas? *Mâna lui Dumnezeu s-a pogorât din cer.* Poate că Domnul lăsase acest Plymouth '70 special pentru ci, ca pe o mană cerească. Era o idee cam trăsniță, dar cu nimic mai trăsniță decât o negresă bătrână de o sută de ani conducând un grup de refugiați spre pământul făgăduinței.

— Și încă era în stare să facă pâine, murmură el. Până la sfârșitul sfârșitului, era în stare să-și coacă pâine.

— Ce-ai zis, Stu?

— N-are importanță. Vino aici, Tom.

— Putem porni? îl întrebă Tom plin de speranță.

Stu lăsă în jos scaunul șoferului, făcându-i loc lui Kojak să sară înăuntru, ceea ce și făcu, după ce adulmecase de câteva ori.

— Nu știu. Roagă-te să pornească rabla asta.

— Okay, îi răspunse Tom cu un aer binevoitor.

Stu se chinui cinci minute să se suie la volan. Se așezase oblic, aproape în poziția în care ar

fi stat în mod normal pasagerul din mijloc, pe bancheta din față. Kojak se afla în spate, foarte atent la ce se petrece. Mașina era plină de gunoarie, cutii de la McDonald's și hârtii de împachetat de la Taco Bell și miroasea a fulgi de porumb vechi.

Stu răsuci cheia în contact. Demarorul străvechiului Plymouth se roti cu forță vreo douăzeci de secunde, apoi viteza scăzu vizibil. Stu apăsă din nou claxonul, care nu scoase decât un sunet slab de data asta. Lui Tom îi căzu fața.

— Încă nu trebuie să ne pierdem speranța, îl liniști Stu. Se simțea încurajat: în bateria Sears mai rămăsese suficientă energie. Apăsă ambreiajul și împinse maneta în viteza a doua. Deschide ușa și împinge mașina, apoi sări înăuntru.

— Nu cumva mașina o să plece în direcția opusă? îi atrase Tom atenția, cu îndoială.

— Da, așa este. Dar dacă motorul hodoroagei pornește, recuperăm imediat distanța.

Tom coborî și începu să împingă în stâlpul ușii. Plymouthul se puse în mișcare. Când vitezometrul ajunse la zece kilometri pe oră, Stu îi strigă:

— Sări sus, Tom.

Tom se urcă și trânti portiera. Stu răsuci contactul în poziția aprins și așteptă. Servodirecția mergea foarte greu cu motorul stins și își consumă aproape tot restul slabelor lui puteri ca să mențină Plymouthul pe calea cea bună. Acul vitezometrului urcă încet la 10, 15, 20. Coborau tăcut dealul pe care Tom îl urcase din greu, aproape întreaga dimineață. Picăturile de apă se adunau pe parbriz. Stu constată, prea târziu, că uitaseră targa. Rulau acum cu patruzeci de kilometri pe oră.

— Nu pornește, Stu, zise Tom îngrijorat.

Patruzeci și cinci la oră. Viteza era suficientă.

— Doamne-ajută, spuse Stu, ridicând piciorul de pe ambreiaj.

Plymouthul se scutură și se smuci. Motorul se trezi la viață, tuși, se roti de câteva ori, apoi muri. Stu gemu, atât de supărare, cât și din cauza junghiului ce-i trecuse prin piciorul bolnav.

— *Căcat!* strigă, apăsând din nou ambreiajul. Dă niște pompe cu pedala de accelerație, Tom! Cu mâna!

— Care dintre ele este? țipă Tom speriat.

— Cea lungă!

Tom se lăsă pe podea și apăsă accelerația de două ori. Mașina își luă din nou viteză, iar Stu își impuse să aibă răbdare. Străbătuseră mai bine de jumătate din pantă.

— *Acum!* strigă, dând din nou drumul la ambreiaj.

Plymouthul se aprinse cu un urlet. Kojak porni să latre. Fum negru țâșni din eșapamentul ruginit, apoi căpătă o nuanță albăstruie. Mașina mergea, cu rateuri, în doar șase cilindri, însă din fericire mergea. Stu introduse repede în viteza a treia, eliberă ambreiajul, acționând pedalele doar cu stângul.

— Funcționează, Tom! țipă el cu toată puterea. De-acum mergem cu mașina!

Tom striga de bucurie. Kojak lătra și mișca din coadă. În viața lui anterioară, dinainte de Captain Trips, când purta numele de Big Steve, călătorise adesea în mașina stăpânului său. Îi plăcea să meargă din nou într-un automobil, alături de noii stăpâni.

După încă șase kilometri, ajunseră la o bretea care lega cele două direcții, de vest și de est, ale autostrăzii. ACCESUL PERMIS NUMAI VEHICULELOR OFICIALE, avertiza un indicator. Stu reuși să mânuiască cu îndemânare ambreiajul și se înscrie pe benzile mergând spre est, trecând printr-o singură clipă dificilă, când mașina cea veche se poticni, amenințând să se oprească. Dar motorul era cald și reuși să depășească momentul de cumpănă. Stu reveni în viteza a treia și apoi își permise să se relaxeze puțin, respirând din greu și încercând să-și potolească bătaia grăbită și chinuită a inimii. Perdeaua cenușie vroia să-l copleșească iarăși, dar i se împotrivi. Peste câteva minute, Tom văzu sacul de dormit portocaliu, ce-i servise lui Stu de targă improvizată.

— La revedere! îi strigă Tom plin de bună dispoziție. La revedere, noi mergem la Boulder, Doamne, da!

Eu unul aș fi mulțumit să ajungem la Green River în seara asta, cugetă Stu.

Sosiră în oraș imediat după lăsarea întunericului, Stu conducând încet și cu precauție Plymouthul prin străzile întunecoase, pline de mașini abandonate. Parcă pe strada principală, înaintea unei clădiri a cărei firmă anunța mândru "Utah Hotel". Era o clădire mohorâtă, de trei etaje, iar Stu se gândi că, dinspre partea asta, Waldorf-Astoria nu avea deocamdată nici un motiv să se teamă de concurență. Capul începuse din nou să-i huruie și avea momente când pierdea legătura cu realitatea. De mai multe ori avusese impresia că mașina se umpluse de lume, pe ultimii treizeci de kilometri. Fran. Nick Andros. Norm Bruett. Într-un rând se uitase peste umăr și i se păruse că-l vede pe Chris Ortega, barmanul de la Indian Head, cu o pușcă în mână.

Era obosit. Mai obosit ca niciodată.

— Aici, murmură el. Trebuie să înnoptăm aici, Nicky. Sunt sfârșit.

— Stu, sunt eu, Tom. Tom Cullen. Doamne, da.

— Tom, da. Trebuie să ne oprim. Poți să mă ajuti să intrăm?

— Sigur că da. Ai fost nemaipomenit, cum ai reușit să pornești vechitura asta.

— O să mai beau o bere, îi spuse Stu. Nu cumva ai și-o țigară? Mi-e o poftă grozavă să trag câteva fumuri.

Cu aceste cuvinte, se prăbuși peste roata mașinii.

Tom coborî din mașină și-l duse în hotel. Recepția era umedă și întunecoasă, dar exista un cămin și o cutie pe jumătate umplută cu lemne de foc, chiar alături. Îl întinse pe Stu pe o canapea tocită, sub capul imens al unui elan, și apoi făcu focul, în timp ce Kojak se învârtea prin jur, adulmecând. Respirația lui Stu era greoaie, însoțită de un hârâit neplăcut. Din când în când mormăia, uneori striga ceva de neînțeles, spre imensa spaimă a lui Tom.

Aprinse un foc imens și apoi începu să caute perne și păături pentru Stu și pentru el. Împinse canapeaua lui Stu ceva mai aproape de foc și apoi se culcă lângă el. Kojak se întinse de partea cealaltă, în așa fel încât să-l încălzească mai bine pe bolnav.

Tom rămase cu privirile ațintite spre tavanul ornamentat cu folie de cositor și garnisit pe la colțuri cu pânze de păianjen. Stu era foarte bolnav. Motiv de extremă îngrijorare. Când se trezea din nou, Tom avea să-l întrebe ce-i de făcut.

Dar dacă... dacă nu se mai trezea deloc?

Vântul trecea urlând pe lângă hotel. Stropii de ploaie izbeau în ferestre. Spre miezul nopții, după ce Tom adormise, temperatura scăzuse cu încă patru grade, iar ploaia se transformase în lapoviță. Departe, spre vest, marginile frontului acestei furtuni împingeau un nor vast, radioactiv, în direcția Californiei, unde avea să facă noi victime.

La un moment dat, după ora 2, Kojak își înalță capul și scânci speriat. Tom Cullen se ridicase din pat. Avea ochii deschiși și goi. Kojak scheună din nou, dar Tom nu-l băgă în seamă. Se duse la ușă și ieși în noaptea cumplită. Kojak se duse la fereastra din sala recepției și se ridică pe etichetele din spate, privind afară. Rămase o vreme la geam, continuând să scâncească trist. Apoi se întoarse și se lungi din nou alături de Stu.

Vântul continua să urle și să vâjâie.

CAPITOLUL 75

— AM FOST la un pas de moarte, știi, spuse Nick.

El și cu Tom mergeau împreună pe trotuarele pustii. Vântul urla fără încetare, ca un nesfârșit expres fantomatic străbătând cerul negru. Stârnea pe străzi vaiete ciudate, ca de sirenă. Dacă ar fi fost treaz, Tom ar fi țipat, *stahiile*, și ar fi fugit. Dar nu era treaz — sau nu neapărat treaz — iar Nick se afla împreună cu el. Lapoviță rece îl izbea în obraz.

— Chiar așa? exclamă Tom. Doamne!

Nick râse. Vocea lui era profundă și melodioasă, o voce foarte plăcută. Lui Tom îi plăcea la nebunie să-l audă vorbind.

— Sigur că da. Necunoscute sunt căile Lui. Gripa nu m-a doborât, dar era s-o pătesc din pricina unei zgârieturi de-a lungul piciorului. Uite, privește aici.

Aparent indiferent la frig, Nick își desfăcu centura și-și trase jeansii în jos. Tom se aplecă interesat, precum un băiețel căruia i se arată un neg cu fire de păr crescând din vârf, o rană sau o întepătură interesantă. De-a lungul piciorului lui Nick se vedea o cicatrice urâtă, de-abia vindecată. Pornea chiar de sub pânțele, chiar de la încheietura coapsei, și cobora, pe lângă rotulă, până la mijlocul tibiei, unde, în sfârșit, se termina.

— Și din asta era să *mori*?

Nick își trase jeansii la loc și-și încheie centura.

— N-a fost adâncă, dar s-a infectat. Infecție înseamnă că în rană au pătruns niște microbi. Infecția este cel mai periculos lucru care există, Tom. Tocmai din cauza infecției produse de virusul Supergripei au murit atâția oameni. Și tot un soi de infecție i-a împins pe oameni să producă virusul, la început. O infecție a creierului.

— Infecție, șopti Tom, fascinat.

Porniseră din nou la drum, parcă plutind deasupra trotuarului.

— Tom, și Stu are tot o infecție.

— Nu... nu, nu spune asta, Nick... Îl sperii pe Tom Cullen, Doamne, da, să știi că-l sperii!

— Știu asta, Tom, și-mi pare rău. Dar trebuie să afli. Are pneumonie la ambii plămâni. A dormit sub cerul liber aproape două săptămâni. Trebuie să-l îngrijești într-un anume fel. Dar și așa, este aproape sigur că va muri. Să fii pregătit și pentru asta.

— Nu, nu-mi...

— Tom. Nick își puse mâna pe umărul lui Tom, dar Tom nu simți nimic... ca și cum mâna lui Nick ar fi fost de fum. Dacă moare, tu și Kojak trebuie să vă continuați drumul. Să ajungeți la Boulder și să le spui celor de-acolo că ai văzut mâna Domnului în deșert. Dacă aceasta e voia lui Dumnezeu, Stu va merge împreună cu tine... la timpul potrivit. Dar dacă e voia Domnului ca Stu să piară, așa se va întâmpla. Cum a fost să fie și cu mine.

— Nick, te rog...

— Ți-am arătat rana de la piciorul meu cu un scop. Există pastile împotriva infecțiilor. În locuri cum este acesta.

Tom se uită în jur și, spre surprinderea lui, constată că nu se mai aflau pe stradă. Se aflau într-un magazin întunecos. O farmacie. De tavan atârna, suspendat cu o coardă de pian, un scaun pe roți, ca un fantomatic cadavru mecanic. În dreapta lui Tom, un afiș anunța:

DISPOZITIVE ÎMPOTRIVA INCONTINENȚEI.

— Da, domnule? Cu ce vă pot servi?

Tom se suci pe călcâie. Nick se afla în spatele tejghelei, într-un halat alb.

— Nick?

— Da, domnule. Nick începu să pună sticlute cu pastile înaintea lui Tom. Aici este penicilină. Foarte bună împotriva pneumoniei. Aici ai ampicilina, iar asta-i amoxicilină. Foarte bune și ele. Iar asta-i penicilină-V, care de obicei se administrează copiilor. S-ar putea să aibă efect, dacă celelalte se dovedesc ineficiente. Trebuie să bea foarte multă apă și sucuri, dar pentru că probabil n-o să prea găsești, dă-i din astea. Sunt tablete de vitamina C. Apoi, trebuie să fie plimbat...

— Nu *pot* să țin minte totul! se tângui Tom.

— Mi-e teamă că va trebui. În afară de tine, nu mai e nimeni pe aici. Ești singur.

Tom începu să plângă.

Nick se aplecă înainte. Brațul lui execută o mișcare de măturare. Propriu-zis, nu-l palmui —

din nou avu senzația că trupul lui Nick era din fum, care îl ocolea sau poate trecea prin el — cu toate acestea, Tom își simți capul pornind spre spate. I se păru că în minte i se declanșează un resort.

— Oprește-te! Nu poți să te porți ca un copil, tocmai acum! Fii bărbat, Tom! Pentru numele lui Dumnezeu, fii bărbat!

Tom rămase cu privirile ațintite asupra lui Nick, cu mâna la obraz și ochii mari.

— Să-l plimbi, îi spuse Nick. Ridică-l pe piciorul sănătos. Trage de el, dacă e nevoie. Dar neapărat ridică-l de pe spate, pentru că altfel moare sufocat.

— Se poartă de parcă n-ar fi el, spuse Tom. Strigă... vorbește cu oameni care nu se află acolo.

— Delirează. Oricum, plimbă-l. Cât se poate mai mult. Fă-l să înghită penicilină, câte o pilulă de fiecare dată. Dă-i aspirină, ține-l la cald. Roagă-te. Astea sunt lucruri pe care le poți face.

— Foarte bine, Nick. Foarte bine, am să mă străduiesc să mă port ca un bărbat. Voi încerca să nu uit. Dar tare mi-aș dori să fii și tu aici, Doamne, da!

— Fă cum știi tu mai bine, Tom. Asta-i tot.

Nick dispăru. Tom se trezi în farmacia pustie, lângă tejghea. În fața lui se găseau patru sticlute cu pilule. Tom se holbă vreme îndelungată la ele, apoi le culese și porni.

Tom se întoarse la 4 dimineața, cu umerii înghețați de zloată. Furtuna se mai domolise, iar la răsărit se ivise o geană de lumină. Kojak îi făcu o primire entuziastă, lătrând vesel, iar Stu gemu și se trezi. Tom îngenunche lângă el.

— Stu?

— Tom? Respir greu.

— Am medicamente, Stu. Mi le-a arătat Nick. Le iei și scapi de infecție. Chiar acum o să iei una.

Din plasa pe care o adusese cu el, Tom scoase cele patru flacoane cu medicamente și o sticlă mare cu Gatorade. Nick se înșelase în ceea ce privește sucurile. La Green River Superette erau o mulțime.

Stu se uită la pilule, ținându-le aproape de ochi.

— Tom, de unde-ai luat astea?

— De la farmacie. Nick mi le-a dat.

— Ei, nu se poate.

— Ba da! Ba da! Trebuie să iei mai întâi penicilină, ca să vedem dacă are efect. Pe care scrie penicilină?

— Pe asta... dar, Tom...

— Nu. Așa trebuie. Așa a spus Nick. Și e musai să mergi.

— Nu pot merge. Am un picior rupt. Și mi-e rău.

Vocea lui Stu devenise morocănoasă și arțăgoasă. Vocea pe care o auzi de obicei în salonul unui spital.

— E obligatoriu. Dacă nu, te trag eu, cu mâinile mele, îi explică Tom.

Stu își pierde și ultima lui vagă relație cu realitatea. Tom îi vârfă o capsulă de penicilină în gură, iar Stu o înghiți, din reflex, cu Gatorade, ca să nu se înece. Cu toate acestea, îl cuprinse o criză gravă de tuse, iar Tom prinse să-l bată pe spate, de parc-ar fi fost un bebeluș pe care-l ajuta să răgâie. Apoi, cu forța, îl ridică pe Stu pe piciorul cel bun și începu să-l plimbe încolo și înapoi prin recepție, urmați de Kojak, care avea un aer îngrijorat.

— Te rog, Doamne, spunea Tom. Te rog, Doamne, te rog, Doamne.

Stu strigă:

— Știu de unde să-i fac rost de o scândură pentru spălat, Glen! Au la magazinul ăla cu instrumente muzicale! Am văzut una în vitrină!

— Te rog, Doamne, gâfâia Tom.

Capul lui Stu i se lăsase pe umăr. Ardea ca un cuptor. În urma lui se târa, neputincios, piciorul prins în atele.

Nicicând nu păruse Boulderul mai departe decât în acea mohorâtă dimineață.

Lupta lui Stu cu pneumonia dură două săptămâni. Înghiți cantități uriașe de Gatorade, V-8, suc de grepfrut Welch și diverse tipuri de suc de portocale. Rareori își dădea seama ce bea. Urina lui era puternic colorată și acidă. Făcea pe el ca un copil și, tot ca la copii, scaunele erau de culoare galben-deschis, moi și absolut imprevizibile. Tom îl ținea curat. Tom îl plimba prin sala de recepție de la Utah Hotel. Și aștepta noaptea când avea să rămână treaz, nu pentru că Stu delira în somn, ci pentru că respirația aceea greoaie avea, în sfârșit, să înceteze.

Penicilina îi provocă după două zile o erupție roșiatică, urâtă, și Tom trecu la ampicilină. Stu o suportă mai bine. Pe 7 octombrie, Tom se sculă în zori și-l găsi pe Stu dormind profund.

Întregul lui corp era scaldat în transpirație, dar fruntea era rece. Febra cedase în cursul nopții. Următoarele două zile, Stu dormi aproape tot timpul. Tom duse o adevărată luptă cu el ca să-l trezească doar cât să-și ia pilulele și cuburile de zahăr de la restaurantul lui Utah Hotel.

Pe 11 octombrie boala se întoarse și Tom se temu cumplit că sfârșitul era aproape. Dar temperatura nu crescuse la fel de mult, iar respirația nu deveni la fel de greoaie ca în teribilele dimineți de 5 și 6.

Pe 13 octombrie, după ce ațipise într-unul din scaunele din recepție, Tom se trezi și-l văzu pe Stu în picioare, privind în jur.

— Tom, șopti el, sunt viu.

— Da, exclamă Tom în culmea bucuriei. Doamne, da!

— Mi-e foame. N-ai putea pregăti niște supă, Tom? Cu tăiței, poate?

Până spre 18, încetul cu încetul prinse puteri. Se plimba în hol câte cinci minute la rând, sprijinit pe cărjele pe care Tom i le adusese de la farmacie. Din locul în care oasele fracturate începuseră să se prindă venea o mângâiere continuă și înnebunitoare. Pe 20 octombrie ieși la plimbare afară pentru prima oară. Înfofolit în haine groase și o uriașă blană de oaie. Ziua era caldă și însorită, dar frigul amenința să vină în orice moment. Chiar dacă la Boulder era încă miez de toamnă și ploii se împodobeau cu auriu, aici se aflau în prag de iarnă. Se vedeau deja petice acoperite cu granule înghețate de zăpadă, în zonele umbroase, unde soarele nu ajungea niciodată.

— Nu știu, Tom, spuse el. Cred că am putea ajunge până la Grand Junction, dar de acolo înainte, nu știu. În munți trebuie să fie foarte multă zăpadă. Iar eu n-am curajul să mă mișc, cel puțin pentru o vreme. Trebuie mai întâi să fiu din nou în stare să merg.

— Și cât mai durează până ce poți din nou să mergi, Stu?

— Nu știu, Tom. Nu ne rămâne decât să așteptăm și să vedem.

Stu era hotărât să nu se miște prea repede, să nu forțeze — fusese atât de aproape de moarte, încât cu atât mai mult se bucura acum de însănătoșire. Dorea ca ea să fie deplină. Se mutară din holul recepției într-un apartament de două camere, tot la parter. Camera de vizavi o primi Kojak. Piciorul lui Stu se refăcea cu adevărat, dar din cauză că oasele nu fuseseră potrivite cum se cuvine, piciorul nu avea să-și recapete forma lui normală, dreaptă, decât dacă George Richardson consimțea să-l rupă din nou și să i-l pună la loc. Avea să rămână cu un șchiopătat când renunța la cărje.

Cu toate acestea, se puse pe treabă, făcând exerciții și încercând să-și întărească mușchii. Ca să-și recapete chiar și numai șaptezeci și cinci la sută din capacitatea piciorului avea să dureze foarte mult, dar oricum nu avea nimic altceva de făcut peste iarnă.

La 28 octombrie, la Green River se așternu un strat de zăpadă de aproape doisprezece centimetri.

— Dacă nu ne mișcăm repede, îi spuse Stu lui Tom, contemplând ninsoarea, vom petrece toată iarna asta afurisită la Utah Hotel.

Ziua următoare merseră cu Plymouthul lor la stația de benzină de la marginea orașului. Făcând multe pauze și lăsându-l pe Tom să îndeplinească partea grea a muncii, schimbând cauciucurile cam chele din spate pe o pereche de anvelope speciale pentru zăpadă. Stu se gândi că ar fi fost mai bine să găsească o mașină cu tracțiune integrală, însă în cele din urmă hotărî, în chip destul de irațional, că e mai bine să se declare mulțumiți cu ceea ce le oferise șansa. Tom încheie operațiunea prin încărcarea a patru saci cu nisip, de câte douăzeci și cinci de kilograme, în portbagajul mașinii. Părăsiră Green River de Halloween, îndreptându-se spre est.

Ajunseră la Grand Junction pe 2 noiembrie, la prânz; cum avea să se dovedească, nu le mai rămăseseră la dispoziție decât trei ore. Cerul fusese plumburiu întreaga dimineață și, când intrară pe strada principală, primii fulgi de zăpadă începuseră să danseze pe botul Plymouthului. Trecuseră de mai multe ori printre trâmbe trecătoare de fulgi, dar acum era vorba de o ninsoare serioasă. După cum arătau norii, urma o furtună de zăpadă.

— Alege bine unde vrei să ne instalăm, spuse Stu. S-ar putea să rămânem blocați mai multă vreme.

Tom îi arătă cu degetul:

— Acolo! Motelul ăla, cu stea pe el!

Motelul cu stea era Grand Junction Holiday Inn.

Dedesubtul firmei și a stelei îmbietoare se vedea un anunț, pe care scria cu litere mari și roșii: BUN V NIT LA SĂRB TOA-REA VERII GR ND JUNCTION '90! 12 IUNIE - 4 IU IE!

— Foarte bine. La Holiday Inn vom trage.

Parcă mașina și opri motorul Plymouthului, care nu avea să mai fie niciodată aprins. Către ora 2 după-amiază, ningeă așezat, perdeaua albă și groasă căzând tăcut și aparent fără sfârșit. Pe la 4, vântul ușor se transformase în vijelie, măturând zăpada și troienind-o în munți ce creșteau halucinant. Ninse toată noaptea. Când se treziră a doua zi, îl văzură pe Kojak în fața ușilor mari, duble, din holul de recepție, contemplând imensa mare albă și nemișcată. Doar o gaiță se plimba țanțoș pe rămășițele unui cort ridicat vara trecută, de cealaltă parte a străzii.

— Sfinte Sisoe, murmură Tom. Suntem blocați de zăpadă, este, Stu?

Stu încuviință din cap.

— Cum mai ajungem noi la Boulder pe o vreme ca asta?

— Așteptăm primăvara, îl lămurii Stu.

— Și până atunci?

Tom părea atât de abătut, încât Stu își lăsă brațul pe umărul lui.

— Timpul trece repede, îl consolă, deși știa prea bine că n-o să-i rabde inima pe nici unul dintre ei să aștepte până atunci.

Stu gemea și se tânguia de o vreme în beznă. În cele din urmă, trase un țipăt suficient de puternic ca să se smulgă din vis și să se trezească în camera lui de la Holiday Inn proptit într-un cot și holbându-se în gol. Oftă prelung și tremurat și întinse mâna spre veioza de pe noptieră. Acționă de două ori întrerupătorul înainte să-și revină de tot. Ciudat cât de greu dispărea obișnuința de a avea curent electric. Ridică lampa Coleman de pe podea și o aprinse. Folosi oala de noapte și apoi se așeză pe scaunul de la birou. Ceasul lui arăta ora 3.15 dimineața.

Avusese iarăși visul. Visul cu Frannie. Coșmarul.

Totul se petrecea întotdeauna la fel. Frannie avea dureri, transpirația îi scălda obrăjii. Richardson era pregătit să intervină, iar Laurie Constable era gata să-l ajute. Picioarele lui Fran erau ridicate și prinse în brățări de oțel inoxidabil...

Împinge, Frannie. Ține-te tare. Mergi foarte bine.

Dar după privirea sumbră a lui George pe deasupra măștii, Stu înțelegea că lui Fran nu-i merge deloc bine. Ceva nu era în regulă. Laurie îi ștergea transpirația de pe față și-i aranja părul pe frunte.

Iese cu picioarele înainte.

Cine pronunțase aceste cuvinte? Era o voce sinistă, fără trup, înceată și târăgănată, ca o voce înregistrată pe un disc de 45, ascultat pe turația 33.

Iese cu picioarele înainte.

Vocea lui George: *Ar fi bine să-l chemi pe Dick. Spune-i că s-ar putea să fie nevoie...*

Vocea lui Laurie: *Doctore, a început să piardă foarte mult sânge...*

Stu își aprinde o țigară. Era îngrozitor de proastă la gust, dar după visul acela, orice i se părea o mângâiere. *E pur și simplu un vis provocat de îngrijorare. Ai în tine ideea asta, tipic macho, că lucrurile nu ies cum trebuie, dacă nu ești și tu acolo. Hai, Stuart, las-o baltă: Frannie e bine. Nu toate visele se împlinesc.*

Dar de o jumătate de an încoace prea multe dintre ele se dovediseră *reale*. Sentimentul că în acest vis, în care Fran năștea, i se arăta viitorul, nu voia să-l părăsească.

Stinse țigara fumată până la jumătate și se uită absent în flacăra stabilă a lămpii. Era 29 noiembrie; stăteau la Grand Junction Holiday Inn de aproape patru săptămâni. Timpul trecuse încet, dar reușiseră să-și găsească o distracție, având la dispoziție un întreg oraș unde puteai prăda tot felul de nimicuri amuzante.

Într-un depozit de pe Grand Avenue, Stu descoperise un generator Honda de dimensiuni medii pe care-l transportaseră în Convention Hall, vizavi de Holiday Inn, ridicându-l cu un scripete pe o sanie trasă cu două Snow Cats — cu alte cuvinte, cam cum își cărase Trashcan Man ultimul dar pentru Randall Flagg.

— Ce-o să facem cu el? întrebă Tom. Punem în funcțiune curentul electric la motel?

— Generatorul e prea mic pentru asta.

— Și-atunci? La ce bun? Tom ȋpăia de nerăbdare.

— O să vezi, îi promise Stu.

Puseră generatorul în cabina cu dispozitive electrice din Convention Hall, iar Tom uită imediat de el — ceea ce Stu și sperase. A doua zi plecă la Grand Junction Sixplex cu snowmobila și, folosindu-se de astă dată singur de sanie și de scripete, coborî un vechi aparat de proiecție de treizeci și cinci de milimetri pe fereastra de la primul etaj al depozitului, acolo unde i găsise cu prilejul unei prime explorări. Fusesse înfășurat în plastic... și apoi uitat, pur și simplu, judecând după praful care se adunase pe învelișul protector.

Stu mergea acum destul de bine, cu toate acestea avusesse nevoie de aproape trei ore ca să tragă proiectorul din ușa lui Convention Hall până în centrul sălii. Folosise trei mici șasiuri rulante, așteptându-se tot timpul, să apară și Tom, în căutarea lui. Munca ar fi mers mult mai repede cu ajutorul lui Tom, dar ar fi ratat surpriza. Se pare însă că Tom avea altceva de făcut și nu-l văzu toată ziua. Când Tom apără la Holiday Inn pe la 5, cu obraji roșii și înfășurat într-un șal, totul era deja pregătit.

Stu adusese toate cele șase filme pe care le găsise la complexul Grand Junction Cinema. După cină, Stu spuse, pe un ton nepăsător:

— Hai cu mine la Convention Hall, Tom.

— De ce?

— Ai să vezi.

Ca să ajungă la Convention Hall, nu trebuia decât să traverseze strada înzăpezită. La intrare, Stu îi întinse lui Tom o cutie cu floricele de porumb.

— Asta la ce-mi trebuie? se miră Tom.

— N-are nici un haz să te uiți la film fără popcorn, flețule, spuse Stu zâmbind.

— *FILM?*

— Păi sigur că da.

Tom năvăli în Convention Hall. Văzu proiectorul cel mare gata de pornire, ecranul sălii de conferințe tras și două scaune pliante așezate în mijlocul încăperii imense și pustii.

— Uau, șopti, iar Stu nu și-ar fi putut dori mai mult decât această expresie de imensă uimire a tânărului.

— Am lucrat trei veri la Starlite Drive-In din Braintree, îi explică Stu. Sper că n-am uitat să fac o reparație, dacă filmul se întrerupe.

— Uau, repetă Tom.

— Trebuie să facem pauze între bobine. N-am de gând să mai umblu după încă un aparat.

Stu păși cu grijă prin încălceala de fire, care legau proiectorul de generatorul Honda din cămăruță, și trase de șnurul de pornire. Generatorul începu să duduie vesel. Stu închise ușa cât mai bine, ca să estompeze zgomotul motorului, apoi stinse luminile. Peste nici cinci minute stăteau unul lângă celălalt și-l urmăreau pe Silvester Stallone ucigând sute de traficanți de droguri în *Rambo IV: The Fire-Fight*. Sunetul Dolby se revărsa asupra lor din cele șaisprezece difuzoare din Convention Hall, uneori atât de tare, încât abia de mai auzeau dialogurile (atâtea câte erau)... dar le plăcu la nebunie.

Gândindu-se mai bine la ce făcuse, Stu nu se abținu să nu zâmbească. Cineva care nu-l cunoștea ar fi putut să-l considere prost — nu avea decât să lege un aparat video la un generator cu mult mai mic și ar fi putut astfel să urmărească sute de filme, probabil chiar în Holiday Inn. Dar după părerea lui, un film la televizor nu se compara cu unul văzut la cinema. Și nici asta nu era lucrul cel mai important. Trebuia să-și omoare timpul cumva... și uneori timpul era foarte greu de omorât.

Oricum, unul dintre filme era o reeditare a unuia dintre ultimele filme de desene animate ale lui Disney, *Oliver and Company*, care nu fusese niciodată difuzat pe casetă. Tom nu se mai sătura privind-l, râzând ca un copil la diversele boroboate ale lui Oliver, Artful Dodger și Fagin, care, în desenul animat, locuiau pe un șlep din New York și dormeau pe un scaun furat dintr-un

avion.

În afară de cinematograful, Stu asamblase și peste douăzeci de modele auto de jucărie, inclusiv un Rolls-Royce din două sute patruzeci de piese, care costa șaiszeci și cinci de dolari înainte de Supergripă. Tom construise o machetă stranie, dar foarte atrăgătoare, în felul ei, care acoperea aproape jumătate din suprafața sălii de recepție, cea mai mare din Holiday Inn; folosisese mucava, ipsos și diverși coloranți pentru alimente. O numise Baza Lunară Alpha. Da, își găsiseră tot timpul de lucru, dar...

Ceea ce-ți trece ție prin minte e o nebunie.

Își îndoi genunchiul. Era într-o formă mult mai bună decât ar fi putut spera, în parte datorită greutăților și mașinărilor pentru exerciții fizice din sala specială de la Holiday Inn. Înțepeneala și durerile nu dispăruseră, dar era în stare să meargă fără cârje, șchiopătând ușor. Încet și cu grijă, ar fi putut să plece la drum. Era convins că-l poate învăța pe Tom cum să conducă un Arctic Cat, de felul celor pe care aproape oricine le ținea aici în spatele garajelor. Dacă străbăteau câte treizeci de kilometri pe zi, cu cort, saci mari de dormit și concentrate uscate prin congelare din belșug...

Sigur că da, și când o veni peste voi avalanșa tocmai în Vail Pass, o s-o amenințați cu un buchet de morcovi congelați și-o să-i spuneți să se ducă într-altă parte. E o nebunie!

Totuși...

Își strivi țigara și stinse lampa cu gaz. Dar nu adormi decât foarte târziu.

La micul dejun, își întrebă prietenul:

— Tom, cât de tare dorești tu să ajungi la Boulder?

— Și să-i văd pe Fran, Dick, Sandy? Doamne, vreau să ne întorcem la Boulder mai mult ca orice pe lume. Crezi că au dat căsuța mea altcuiva?

— Nu, sunt sigur că n-au dat-o. Ce vreau să te întreb eu este dacă nu cumva ar merita să ne încercăm norocul?

Tom păru nedumerit. Tocmai când Stu se pregătea să explice mai departe, Tom vorbi:

— Doamne, în toate trebuie să ai puțin noroc, este?

Hotărârea a fost luată în acest chip simplu. Părăsiră Grand Junction în ultima zi a lui noiembrie.

N-a fost nevoie să-l învețe pe Tom cum să meargă cu snowmobilul. Stu găsi un monstru de vehicul într-un adăpost al Departamentului Circulație Colorado, la doar ceva mai mult de un kilometru de Holiday Inn. Avea un motor supradimensionat, structură în stare să reziste la vânturile cele mai rele și, ce era mai important, fusese modificat în așa fel încât să cuprindă și un compartiment deschis pentru depozitare, destinat, fără îndoială, echipamentelor speciale pentru acțiunile de intervenție. Spațiul era suficient de încăpător pentru un câine mare. Orașul având un număr considerabil de magazine cu obiecte destinate activităților sub cerul liber, s-au echipat fără greutate pentru călătorie, cu toate că epidemia de gripă se dezlănțuise la începutul verii. Luară cu ei un cort ușor, format din două jumătăți, și saci groși de dormit, câte o pereche de schiuri pentru fond (deși gândul că va trebui să-i dea lecții de schi-fond lui Tom nu-l încănta deloc pe Stu), o sobă Coleman mare, cu gaz, lanterne, butelii cu gaz, baterii de rezervă, alimente concentrate și o pușcă Garand mare, cu lunetă.

Până după prânzul celei dintâi zile, Stu își dădu seama că teama de a rămâne înzăpeziți și fără alimente într-un loc oarecare era nefondată. Pădurile erau pline de vânat; nu mai văzuse așa ceva în viața lui. Ceva mai târziu, în aceeași după-amiază, împușcă un cerb, cel dintâi din clasa a noua, când chiulise de la școală ca să meargă la vânatoare cu Unchiul Dale. Cerbul de atunci fusese de fapt o căprioară costelivă, a cărei carne avusese gust de sălbăticiune și destul de amar... din cauza urzicilor, îi explicase Unchiul Dale. Acesta însă era un cerb splendid, masiv și cu pieptul lat. Dar iarna de-abia începea, își zise Stu în timp ce-i scotea mâțele cu un cuțit imens, pe care-l luase dintr-un magazin de articole sportive din Grand Junction, iarna de-abia începuse. Natura avea propriul ei stil de a rezolva suprapopularea. Tom aprinse focul, în timp ce Stu se străduia să tranșeze cât mai bine cerbul; mânecele hainei lui grele, mânjite cu sângele lipicios, se întăriseră. Când isprăvi, întunericul se lăsase de vreo trei ore, iar piciorul lui bolnav cânta "Ave Maria". Căprioara pe care o vânase cu Unchiul Dale fusese pregătită de Shoey, un bătrân, care locuia într-o magherniță la ieșirea din Braintrec. O jupui și o tranșase pentru trei dolari și cinci kilograme de carne.

— Ce binc-ar fi fost dacă era și bătrânul Shoey prin preajmă, în seara asta, spuse el oftând.

— Cine? tresări Tom, care ațipise.

— Nimeni, Tom. Vorbeam și cu de unul singur.

După cum avea să se dovedească, efortul meritase. Carnea era dulce, delicioasă. După ce mâncaseră pe săturate, Stu pregăti încă vreo cincisprezece kilograme, pe care a doua zi de dimineață le puse într-unul dintre compartimentele mai mici de depozitare ale snowmobilului. În cea dintâi zi nu străbătuseră decât douăzeci și patru de kilometri.

În noaptea aceea, visul se schimbă. Se afla din nou în sala de nașteri. Sângele se răspândise peste tot — mânecele bluzei albe pe care o purta erau mânjite și se întăriseră. Cearșaful ce o acoperea pe Frannie era și el ud de sânge. Iar ea țipa fără încetare.

Vine, îi spunea George printre gâfâituri. I-a sosit, în sfârșit, sorocul, Frannie, copilul așteptă să se nască, împinge, deci! ÎMPINGE!

Ieși, ieși într-adevăr, purtat de un ultim puhoi de sânge. George îl ajută pe copil să se elibereze, prinzându-l de șolduri, pentru că ieșise cu picioarele înainte.

Laurie începu să țipe. Instrumentele din oțel inoxidabil se răspândiră peste tot...

Pentru că era un lup cu față de om, rânjind turbat, era chiar Flagg, a cărui vreme venise din nou, nu era mort, încă nu murise, mai băntuia prin lume, Frannie îl născuse pe Randall Flagg...

Stu se trezi, auzindu-și respirația grea. Oare strigase?

Tom dormea dus, cuibărit atât de adânc în sacul de dormit, încât Stu nu-i mai vedea decât bucla de pe frunte. Kojak stătea încovrigat alături de Stu. Totul era în regulă, nu fusese decât un vis...

Și atunci se ridică în noapte un urlet, înălțându-se, modulat, ca dangătul de argint al disperării... urletul unui lup sau, poate, chiotul stafiei unui ucigaș.

Kojak își înălță capul.

Stu simți cum i se face piele de găină pe brațe, pe coapse, pe pânțe.

Urletul nu se repetă.

Stu adormi. De dimineață, își făcură bagajul și porniră mai departe. Tom băgă de seamă că mațele cerbului dispăruseră. În locul respectiv se vedea o învălmășeală de urme și pata de sânge, acum de un roz șters pe suprafața albă de nea, a animalului vânat de Stu... atât și nimic mai mult.

După cinci zile de vreme bună, ajunseră la Rifle. A doua zi de dimineață, viforul se dezlănțuise cu toată forța. Stu fu de părere că era mai bine să aștepte vremea bună acolo și traseră la un motel din localitate. Tom deschise larg ușile holului, iar Stu intră cu snowmobilul înăuntru. După cum îi spuse lui Tom, era un garaj excelent, chiar dacă șenilele grele ale vehiculului distruseseră covorul moale din recepție.

Ninse trei zile încheiate. Când se treziră, în dimineața de 10 decembrie, și ieșiră din vizuina lor, soarele strălucea pe cer, iar temperatura crescuse mult. Stratul de zăpadă era acum cu mult mai gros și devenise dificil să ghicești curbele și răscirile lui 1-70. Dar în acea zi luminoasă, caldă și însorită, Stu nu era îngrijorat de menținerea direcției. Pe la sfârșitul după-amiezei, când umbrele albastre începuseră să se lungească, Stu slăbi accelerația, apoi opri motorul snowmobilului, și rămase cu trupul încordat, atent la fiecare zgomot.

— Ce este, Stu? Ce...

Atunci auzi și Tom. Un bubuit profund spre stânga și înaintea lor. Vuietul crescuse, până ce ajunse la intensitatea unui tren expres, pentru ca apoi să se stingă. În jur liniștea se așternuse din nou.

— Ce se întâmplă, Stu? Întrebă Tom impresionat.

— Fii pe pace, îl îndemnă, spunându-și în sinea lui: *Sunt cu destul de îngrijorat pentru amândoi.*

Temperatura se menținu în continuare ridicată. Pe 13 decembrie se ailau în apropiere de Shoshone, urcând în continuare spre vârful Munților Stâncoși — spre punctul cel mai înalt din drumul lor, înainte de a începe să coboare iarăși, spre Lovcland Pass.

Auveau mereu bubuitul avalanșelor, uneori la distanță, alteori atât de aproape, încât nu le mai rămânea decât să se uite în sus, să aștepte sperând că acele blocuri uriașe de moarte albă nu aveau să le ascundă cerul. În ziua de 12, una dintre ele mătură valea și se așază exact acolo unde ei se aflaseră doar cu o jumătate de oră în urmă, acoperind urmele snowmobilului sub tone de zăpadă afânată. Stu se temea tot mai mult că vibrațiile motorului aveau să se dovedească în cele din urmă fatale, declanșând o alunecare ce avea să-i îngroape sub un strat de nea de peste zece metri, înainte să apuce să se dezmeticească. Dar nu le rămânea altceva decât să meargă mai departe, cu speranța că nu li se va întâmpla nimic.

Apoi temperatura scăzu din nou, îndepărtând oarecum primejdia. Un nou viscol îi ținu în loc alte două zile, dar ieșiră dintre troiene și-și văzură de drum, auzind în timpul nopții urletul lupilor. Uneori erau foarte departe de ei, alteori atât de aproape, încât ai fi zis că se opriseră chiar lângă cort; atunci Kojak sărea în picioare, mârâind din fundul gâtului, încordat ca un arc din oțel.

Pe 22 decembrie, lângă orașul Avon, Stu ieși cu snowmobilul dincolo de taluz, paralel cu șoseaua. Înaintau cu viteză constantă de cincisprezece kilometri la oră, liniștiți și fără probleme, stărnind nori spectaculoși de nea în urma lor. Tom tocmai îi arătase mica localitate din vale, tăcută ca o imagine stereoptică din anii optzeci, cu o singură turlă albă de biserică și troienele înalte până la streșinile caselor. În clipa următoare, carena snowmobilului începu să se încline în față.

— Ce mă-sa..., începu Stu, dar mai mult de atât nu mai apucă să spună.

Vehiculul se aplecă și mai tare. Stu încercă să reducă viteza, dar era prea târziu. Îl cuprinse acel sentiment ciudat de lipsă de greutate, senzația pe care o ai după ce ai sărit de pe platforma bazinului de înot și forța gravitațională tocmai a devenit egală cu aceea a saltului. Se văzură aruncați din sanie și rostogolindu-se. Stu îi pierdu din vedere pe Tom și Kojak. Zăpada rece îi pătrunse pe nări. Când își deschise gura, ca să țipe, neaua îi intră pe gât. Pe după gulerul hainei. Se rostogolea. Cădea. În cele din urmă, se opri într-un troian mare și adânc.

Se luptă să iasă la suprafață ca un înotător, simțind că-i ia gâtul foc. Gâtul lui era ars de zăpadă.

— Tom! strigă, călcând zăpada.

Fapt straniu, din unghiul acesta vedea foarte bine marginea șoselei și locul prin care se prăbușiseră, provocând în cădere propria lor avalanșă miniaturală. Partea din spate a snowmobilului se ițea din zăpadă, la vreo douăzeci de metri mai la vale. Ai fi zis că este o baliză portocalie. Straniu cât de mult îl urmăreau imaginile legate de apă... apropo, nu cumva Tom se îneca?

— Tom! *Tommy!*

Kojak sări din marea albă, arătând de parcă l-ar fi tăvălit cineva de la bot și până în vârful cozii prin zahăr pudră, și-și croi drum spre el, cu pieptul.

— Kojak! strigă Stu. Caută-l pe Tom! *Caută-l pe Tom!*

Kojak lătră și se chinui să se întoarcă. Se îndreptă spre un loc în zăpadă unde se ghicea o gaură și lătră din nou. Căznindu-se, căzând, mâncând zăpadă, Stu ajunse la locul cu pricina și începu să caute. Înghăț cu mâna înmănușată haina lui Tom și zmuci de ea cu disperare. Tom ieși la iveală, zbatându-se după aer și vomitând; răpuși de efort, căzură amândoi pe spate, în zăpadă. Tom chiui, gâfâind.

— Gâtul meu! O să-mi ia foc! O, Doamne, neisprăvitul de mine...

— E din cauza răcelii, Tom. O să treacă.

— Mă sufocam...

— Gata, a trecut, Tom. Totul va fi în regulă.

Rămaseră așezați în zăpadă, trăgându-și sufletul. Stu îl cuprinse pe Tom, încercând să-i potolească tremurul. Din depărtare, veni până la ei tunetul rece al altei avalanșe.

Le luă tot restul zilei să străbată kilometrul dintre locul unde ieșiseră din drum și orașul Avon. Nu se punea problema să salveze snowmobilul sau proviziile din vehicul; se rostogoliseră mult prea jos, pe panta abruptă. Avea să rămână acolo cel puțin până la primăvară — sau poate pentru totdeauna, după cum mergeau acum lucrurile.

Ajunseră în oraș la o jumătate de oră după lăsarea amurgului; nu mai erau buni decât să aprindă un foc și să găsească un loc cât de cât cald, unde să doarmă. În noaptea aceea dormiră fără vise, un somn profund, după o extremă oboseală.

În zori, începură să alerge încolo și înapoi, încercând să se reutilizeze, lucru mult mai greu de făcut în orașul Avon decât la Grand Junction. Stu se gândi din nou să se oprească pe loc și să aștepte primăvara aici — dacă ar fi spus că este cel mai bine să procedeze astfel. Tom nu îl ar fi contrazis, iar nu mai departe de ieri primiseră o lecție aspră despre ce li se întâmplă celor care mizează prea mult pe noroc. În cele din urmă însă, respinse ideea. Copilul trebuia să se nască pe la începutul lui ianuarie. Ținea morțiș să fie acolo, când se întâmpla. Vroia să vadă cu ochii lui că totul se desfășoară cum se cuvine.

La capătul scurtei străzi principale din Avon, descoperiră o reprezentanță John Deere, iar în garajul din spatele camerei unde erau expuse produsele noi, găsiră două snowmobile Deere folosite. Nici unul nu era de calitate vehiculului lui Highway Department, cu care Stu nimerise în afara drumului, dar unul dintre ele avea o bandă extralată de direcție, prevăzută și cu cramioane, și părea potrivit. Nu găsiră alimente concentrate, prin urmare se mulțumiră cu conserve. A doua parte a zilei o petrecură căutând echipament de campanie din casă în casă, o treabă care nu le făcea plăcere. Victimele gripei zăceau peste tot, transformate în grotești exponate ale unor caverne înghețate.

Spre sfârșitul zilei, găsiră laolaltă aproape tot ce le trebuia, într-o casă mare, cu camere de închiriat, nu departe de strada principală. Înaintea epidemiei de Supergripă, aici locuiseră, după cât se ghicea, tineri, de felul celor veniți în Colorado să facă lucrurile despre care cânta John Denver pe vremuri. Tom găsi chiar o pungă mare verde, pentru gunoi, ascunsă într-un ungher se sub scară, plină cu un soi foarte tare de "Rocky Mountain High".

— Ce-i ăsta? E tabac, Stu?

Stu îi zâmbi.

— Se pare că și alții credeau că e tutun. Dar este iarbă de astragal, Tom. Las-o acolo unde ai găsit-o.

Încărcară snowmobilul cu grijă, punând deoparte alimentele conservate, legând bine noii saci de dormit și cortul. Însă primele stele apăruseră pe cer și se hotărâră să mai petreacă o noapte la Avon.

Mergând încet pe zăpada înghețată spre casa unde-și stabiliseră cartierul general, lui Stu îi veni un gând destul de uimitor: mâine era Ajunul Crăciunului. Îi venea foarte greu să creadă că timpul se scursese cu o asemenea viteză, dar dovada cea mai bună o avea pe ceasul de mână cu calendar. Plecaseră, într-adevăr, din Grand Junction cu peste trei săptămâni în urmă.

Ajunși acasă, Stu spuse:

— Ia-l și pe Kojak înăuntru și aprinde focul. Eu mai am ceva de făcut.

— Ce anume, Stu?

— E surpriză, spuse Stu.

— Surpriză? Și eu n-o să aflu?

— Ba da.

— Când? Întrebă Tom cu ochi scânteietori.

— Peste vreo două zile.

— Tom Cullen nu poate aștepta două zile o surpriză, Doamne, nu.

— Tom Cullen n-o să aibă de ales, îi zâmbi Stu. Mă întorc într-o oră. Să fii gata de drum.

— Păi... bine.

Trecu mai bine de o oră și jumătate până ce Stu găsi ce dorea. Tom îl bătu la cap să-i spună despre ce surpriză era vorba încă o oră sau două. Stu însă rămase mut și, până la culcare, Tom uitase totul.

Culcat fiecare în patul lui, în întuneric, Stu spuse:

— Pun pariu că acum regreti c-am plecat din Grand Junction, este?

— Doamne, nu, îi răspunse Tom pe jumătate adormit. Vreau să ajung la căsuța mea cât mai repede. Sper să nu mai ieșim din drum și să cădem în zăpadă. Tom Cullen a fost la un pas să moară sufocat!

— Va trebui să mergem mai încet și mai atent, îi replică Stu, fără să mai aducă vorba despre ce-i amenința dacă se întâmpla din nou... și nu mai reușeau să nimerească la fel de ușor

într-un adăpost.

— Când crezi că vom ajunge, Stu?

— Mai avem mult, bătrâne. Dar vom ajunge. Și acum cred c-am face bine să dormim, ce părere ai?

— Ai dreptate.

În noaptea aceea visă că Frannic și cumplitul ei copil-lup muriseră la naștere. Îl auzi pe George Richardson spunând, de la mare distanță: *Din cauza gripei. Din cauza gripei, nu se mai nasc copii. Graviditatea înseamnă moarte, din cauza gripei. Un pui în fiecare oală și un lup în fiecare uter. Din cauza gripei. Suntem terminați. Omenirea e terminată. Din cauza gripei.*

De undeva, din apropiere — și tot mai aproape — veni, ca urletul unui lup, râsul Omului Întunecat.

În Ajunul Crăciunului porniră într-o etapă de drum susținut, care avea să dureze până aproape de Anul Nou. Din cauza frigului, suprafața zăpezii înghețase și făcuse crustă. Vântul sufla, stârnind și învărtejind nori din cristale de gheață, adunându-le în dune ca spicele, pe care snowmobila John Deere le străbătea cu ușurință. Purtau ochelari de soare, ca să se protejeze de albul strălucitor.

În seara de Ajun poposiră, pe crusta de gheață, la treizeci și șase de kilometri est de Avon, nu departe de Silverthorne. Se aflau acum chiar în pragul lui Loveland Pass, în timp ce Eisenhower Tunnel, închis sub zăpadă ca un mormânt, rămăsese undeva dedesubtul și la estul lor. Așteptând încălzirea cinei, Stu descoperi un lucru vrednic de mirare. Jucându-se alene cu o secure, izbind în crusta înghețată și apoi măturând cu mâna praful alb de dedesubt, constata că la o adâncime de nici un braț sub locul în care stăteau ei se afla o suprafață de metal albastru. Vroi să-i atragă atenția și lui Tom asupra descoperirii sale, apoi se răzgândi. Gândul că stăteau la mai puțin de un metru deasupra unui blocaj de circulație, la mai puțin de un metru deasupra a Dumnezeu știe câte trupuri moarte, nu era prea liniștitor.

Când Tom se deșteaptă în dimineața de 25, la 6.45, îl găsi pe Stu pregătind micul dejun, ceea ce era oarecum ciudat: Tom se scula întotdeauna înaintea lui Stu. Deasupra focului atârna o oală cu supă de legume marca Campbell, care tocmai dădea în fiert. Kojak o urmărea cu mare entuziasm.

— 'Neața, Stu, îl salută Tom, trăgându-și fermoarul la jachetă și ieșind târâș din sacul de dormit și jumătatea lui de cort.

Îi venea să facă pipi, ceva teribil.

— 'Neața, îi răspunse Stu. Și un Crăciun fericit!

— Crăciun? Tom se holbă la el și uită de pipi. *Crăciun?* repetă el.

— E dimineața de Crăciun. Se uită puțin în stânga lui Tom. Mai mult de-atât n-am fost în stare.

În crusta de gheață stătea înfipt un vârf de molid, înalt de vreun metru. Fusese decorat cu un pachet de țurțuri de argint, descoperiți în depozitul magazinului Five-and-Ten din Avon.

— Un pom de Crăciun, șopti Tom, copleșit. Și cadouri. Acolo sunt cadouri, nu-i așa, Stu?

În zăpada de sub pom se aflau trei pachete, toate împachetate în hârtie de mătase albastru-deschis, cu model de clopoței de nuntă, din argint — la Five-and-Ten nu exista nici un fel de hârtie de împachetat pentru Crăciun, nici măcar în depozitul din spate.

— Sunt și cadouri, desigur, spuse Stu. Pentru tine. De la Moș Crăciun, presupun.

Tom îi aruncă o privire indignată.

— Tom Cullen știe că Moș Crăciun nu există! Doamne, nu! Sunt de la tine! Începu să se arate abătut. Iar eu nu ți-am pregătit nimic! Am uitat... n-am știut că este Crăciun... sunt un prost! Un prost!

Își strânse mâna pumn și se izbi în mijlocul frunții. Era la un pas de lacrimi.

Stu se lăsă pe vine, lângă Tom:

— Tu mi-ai dat cadoul de Crăciun mai devreme.

— Nu, nu ți-am dat. Am uitat. Tom Cullen nu-i decât un tont. Doamne, da, un tont.

— Dar să știi că am primit un cadou de la tine. Cel mai grozav dintre toate. Sunt încă în viață. Dacă nu erai tu, aș fi fost mort.

Tom se uită la el, fără să înțeleagă.

— Dacă n-ai fi apărut la vreme, aș fi pierit în șanțul ăla, la vest de Green River. Și dacă n-ai fi fost tu, Tom, aș fi murit de pneumonie, de gripă sau ce naiba o fi fost, acolo, la Utah Hotel. Nu știu cum ai ales pastilele potrivite... dacă datorită lui Nick, lui Dumnezeu sau din pură baftă, fapt este că mi le-ai adus. N-ai de ce să te consideri tont. Fără tine, n-aș mai fi apucat Crăciunul acesta. Îți rămân îndatorat.

— Ah, nu-i tot aia, răspunse Tom, care de fapt nu-și mai încăpea în piele de bucurie.

— Ba este același lucru.

— Păi...

— Haide, uită-te la cadouri. Să vezi ce ți-a adus moșu'. Sunt sigur că i-am auzit sania în miez de noapte. Consider că gripa n-a ajuns până la Polul Nord.

— L-ai auzit?

Tom îl cerceta pe Stu cu atenție, de teamă să nu fie păcălit.

— Am auzit ceva.

Tom luă primul pachet și-l desfăcu cu atenție — era un pinball miniatural în înveliș din plastic, o jucărie nouă, funcționând pe baterii mici, care durau doi ani, și pe care orice copil și-o visase de Crăciunul trecut. În ochii lui Tom se aprinseră luminițe la vederea ei.

— Dă-i drumul, îl îndemnă Stu.

— Noo, vreau să văd ce-am mai primit.

Desfăcu un tricou cu un schior bătut de vânt pe schiurile încovoiate și sprijinindu-se în bețe.

— Pe el scrie: EU M-AM CĂȚĂRAT PE LOVELAND PASS, îi explică Stu. Noi încă n-am ajuns acolo, dar o vom face-n curând.

Tom își scoase imediat canadiana, își trase tricoul pe el, apoi își îmbracă iarăși haina groasă.

— Nemaipomenit! Nemaipomenit, Stu!

Cel din urmă pachet, și cel mai mic, conținea un medalion simplu, din argint, pus pe un lanț subțire și fin, tot din argint. Lui Tom i se păru că reprezintă cifra 8, culcată pe-o parte. Îl cercetă nedumerit și încântat.

— Ce este asta, Stu?

— Un simbol grecesc. Am aflat de el acum foarte multă vreme, dintr-un program de știință popularizată, numit "Ben Casey". Înseamnă infinit, Tom. Pentru totdeauna. Își întinse brațul și prinse mâna în care Tom ținea medalionul. Cred că este posibil să ajungem la Boulder, Tommy. Probabil că ne fusese scris să ne întoarcem acolo de la bun început. Aș vrea să porți medalionul ăsta la gât, dacă nu te deranjează. Și dacă ai nevoie de ceva și te întrebi spre cine să te îndrepti, uită-te la el și adu-ți aminte de Stuart Redman. Bine?

— Infinit, repetă Tom, răsucindu-i pe toate fețele. Pentru totdeauna.

Își puse medalionul la gât.

— Am să-mi aduc aminte de asta, promise el. Tom Cullen o să-și aducă aminte.

— Al naibii! Era să uit! Stu întinse mâna în jumătatea lui de cort și scoase încă un pachet. Crăciun fericit, Kojak! Am să-ți deschid eu.

Desfăcu hârtia și scoase la iveală o cutie cu Hartz Mountain Dog Yummies. Împrăstie câteva crochete pe zăpadă, pe care Kojak le înfulecă urgent. Se întoarse la Stu, dând din coadă plin de speranță.

— Mai târziu, îi promise acesta, vârând cutia la loc. Bune maniere, asta trebuie să devină lozinca ta, după cum ar fi... ar zice bătrânul chelios.

Vocea i se îngroșă și simți că lacrimile îi înțeapă pleoapele, îl cuprinse deodată dorul de Glen, de Larry, de Ralph cel cu pălărie țănoșă. Îi era un dor cumplit de toți cei care dispăruseră, și-i lipseau îngrozitor. Mother Abigail îi prevenise că aveau să se scalde în sânge înainte ca lucrurile să intre în normal, și grăise drept. În inima lui, Stu Redman o blestema și o binecuvânta în același timp.

— Stu? Te simți bine?

— Mda, Tommy, bine.

Îl îmbrățișă pe Tom cu putere, iar Tom îi răspunse cu aceeași forță.

— Crăciun fericit, bătrâne.

— Pot să cânt un cântec, înainte de a porni la drum? Întrebă Tom, cu sfială.

— Desigur, dacă vrei tu.

Stu se aștepta la "Jingle Bells" sau "Frosty the Snowman" interpretat în stilul fals și monoton al unui copil. Se dovedi că era vorba de un fragment din "The First Noel", cântat cu o voce de tenor, surprinzător de plăcută.

— Cel dintâi Crăciun, se înalță vocea lui Tom peste pustietatea albă, însoțită de un blând ecou, îngerii au strigat... sărmanilor păstori de pe pământ binecuvântat... Pe câmpul gol... cu oițele lor... au stat la sfat... În rece și-adâncă noapte de iarnă...

Stu îl ajută la refren și, deși vocea lui nu era la fel de bună ca a lui Tom, armonia era suficient de plăcută, iar imnul străvechi umplea tăcerea profundă, de catedrală, a dimineții de Crăciun:

— *Noel, Noel, Noel, Nod... Cristos s-a născut în Israel...*

— Nu-mi aduc aminte decât partea asta, îi mărturisi Tom cu un aer vinovat.

— A fost foarte frumos, îl liniști Stu. Lacrimile îl pândeau iarăși. Nu-i lipsea mult să izbucnească, ceea ce l-ar fi tulburat pe Tom. Își înghiți lacrimile. Trebuie să pornim la drum. Altfel pierdem ore prețioase, de lumină.

— Sigur. Se uită la Stu, care-și demonta jumătatea lui de cort. Este cel mai frumos Crăciun din viața mea, Stu.

— Mă bucur, Tommy.

Nu peste multă vreme porniră din nou la drum, urcând spre răsărit, sub soarele luminos și rece al Crăciunului.

În seara aceea poposiră în vecinătatea vârfului lui Loveland Pass, la aproape patru mii de metri deasupra nivelului mării. Dormiră tustrei în adăpost, de vreme ce temperatura scăzuse la minus treizeci de grade. Vântul bătea neostoit, rece ca lama unui cuțit de bucătărie bine ascuțit, iar în umbrele prelungi ale stâncilor, de sub firmamentul pe care luna și stelele păreau atât de aproape că le puteai atinge, urlau lupii. La picioarele lor, lumea, la est ca și la vest, părea o criptă gigantică.

A doua zi devreme, înaintea zorilor, Kojak îi trezi cu lătratul lui. Stu se târî la ieșirea din cort, cu pușca în mână. Lupii erau vizibili, pentru prima oară. Coborâseră de pe pozițiile lor înalte și se așezaseră în cerc, în jurul taberei; acum nu urlau, stăteau și priveau. În străfundul ochilor lor se întrezăreau licăriri verzui și ai fi zis că rânjesc nemilos.

Stu trase șase focuri la întâmplare, risipindu-i. Una dintre fiare sări și apoi se prăvăli la pământ. Kojak se duse până la hoit, îl mirosi, apoi își ridică piciorul și urină.

— Lupii au rămas tot ai *lui*, spuse Tom. Întotdeauna așa va fi.

Tom părea încă pe jumătate adormit. Ochii i se mișcau încet și visător, ca și cum ar fi luat un drog. Stu înțelese deodată ce se întâmplase: Tom căzuse în starea lui lugubră de hipnoză.

— Tom... e mort? Știi cumva?

— Nu moare niciodată, îi spuse Tom. El se află în lupi, Doamne, da. În ciori. În șarpele cu

clopoței. În umbra cucuvelei la miez de noapte și în scorpion la miez de zi. Se cuibărește lângă lilieci, cu capul în jos. E orb ca și ei.

— Se va întoarce? Întrebă Stu cu sufletul la gură, simțind că-l trec fiori reci.

Tom nu-i răspunse.

— Tommy...

— Tom doarme. S-a dus să vadă elefantul.

— Tom, vezi până la Boulder?

Afară, linia albă și amară a zorilor apărea pe cer, subliniind liniile frânte și sterpe ale vârfulor din jur.

— Da, așteaptă. Așteaptă un cuvânt. Așteaptă primăvara. La Boulder este liniște desăvârșită.

— Pe Frannie poți s-o vezi?

Tom se luminează la față.

— Frannie, da. E grasă. Cred că așteaptă un copil. Locuiește cu Lucy Swann. Și Lucy așteaptă un copil. Dar copilul lui Frannie va veni înainte. Numai că...

Tom se întunecă la față.

— Tom? Numai că ce?

— Copilul...

— *Ce-i cu copilul?*

Tom se uită nesigur în jur.

— Am împușcat după lupi, nu? Am adormit, Stu?

Stu zâmbi forțat.

— Doar puțin, Tom.

— Am avut un vis despre un elefant. Drăguț.

— Mda.

Ce-i cu copilul? Ce-i cu Fran?

Începu să se teamă că nu vor ajunge la vreme; că lucrurile pe care le văzuse Tom se vor petrece înainte de sosirea lor.

Cu trei zile înainte de Anul Nou, vremea se strică, iar ei se opriă în orașul Kittredge. Se aflau acum atât de aproape de Boulder, încât întârzierea îi decepționa amarnic pe amândoi — ba chiar și Kojak se arăta nervos și neliniștit.

— Crezi că putem să pornim curând la drum, Stu?

— Nu știu, îi răspundea Stu. Dacă am mai fi avut doar două zile de vreme frumoasă, cred că ar fi fost suficient. Fir-ar să fie! Oftă, apoi saltă din umeri. Oricum, să sperăm că nu-i decât o ninsoare trecătoare.

Dar se dovedi cea mai cumplită vijelie a iernii. Ninse cinci zile la rând, și se adunară nămeți înalți de trei și pe alocuri chiar de patru metri. Ieșiră din adăpost pe 2 ianuarie, se uitară la soarele mic și plat ca o monedă ștearsă, din cupru, constatând că toate punctele de reper din jur dispăruseră. Cea mai mare parte a micului cartier comercial al orașului fusese nu acoperită, ci de-a dreptul îngropată. Troienele și dunele de zăpadă fuseseră sculptate de vânt în cele mai sinuoase forme. Parcă s-ar fi aflat pe o altă planetă.

Își continuară drumul, dar înaintau foarte încet; găsirea drumului nu mai era un mic necaz, ci o problemă grea. Snowmobilul se înzăpezi de mai multe ori; fură nevoiți să-l degajeze de fiecare dată. Iar în cea de-a doua zi a lui 1991, reîncepu și hruitul de mărfar al avalanșelor.

În 4 ianuarie, au ajuns în punctul unde US 6 se despărțea de autostradă și cobora spre Golden și, deși Stu și Tom nu au știut nimic — pentru că nu au avut vise sau premoniții — aceasta a fost și ziua în care pe Frannie Goldsmith au apucat-o durerile facerii.

— Okay, spuse Stu, când făcură un popas în dreptul bifurcației. De acum o să găsim drumul fără dificultate. A fost tăiat în stâncă dură. Dar am avut mare noroc să găsim locul unde se despart drumurile.

Se dovedi destul de ușor să urmeze drumul, dar nu era deloc simplu să traverseze tunelurile. Ca să găsească intrarea, uneori erau nevoiți să sape prin zăpada pulverizată, alteori prin straturile compacte rămase de pe urma avalanșelor. Snowmobilul urla și se zdruncina pe drumurile pustii din galerii.

Mai rău, interiorul tunelelor se dovedea înspăimântător — ceea ce ar fi putut să afle și din experiențele prin care trecuseră Larry sau Trachan Man. Erau la fel de întunecate ca puțurile din mină, luminate doar de conul de lumină aruncat de farul snowmobilului, pentru că ambele capete erau blocate de nea. Înăuntru te simțeai ca într-un frigider negru. Înaintarea era teribil de lentă, ieșirea pe celălalt capăt al fiecărui tunel devenea un exercițiu de ingeniozitate, iar Stu se temea că vor întâlni un tunel imposibil de trecut, indiferent cât se chinuiau să împingă și să mute mașinile blocate înăuntru dintr-o parte într-alta. Dacă li se întâmpla una ca asta, ar fi fost siliți să se întoarcă, până la Interstate. Ar fi pierdut astfel cel puțin o săptămână. Nici abandonarea snowmobilului nu era o soluție, pentru că s-ar fi putut dovedi doar un mod mai incomod de sinucidere.

Iar Boulder era înnebunitor de aproape.

Pe 7 ianuarie, cam la două ore după ce-și croiseră drum, săpând, dintr-un tunel, Tom se ridică de pe locul lui din spatele snowmobilului și arătă în față.

— Ce-i acolo, Stu?

Stu era obosit, țâfnos și derutat. Visele încetaseră să-l mai viziteze, dar, în chip pervers, lipsa acestora era chiar mai înspăimântătoare decât prezența lor.

— Nu te ridica în picioare în timpul mersului, Tom, de câte ori trebuie să-ți repet același lucru? Ai să cazi pe spate, cu capul în zăpadă și...

— Mda, și totuși, ce e? Arată ca un pod. Traversăm cumva un pod pe undeva, Stu?

Stu privi, văzu, reduse viteza și se opri.

— Ce este? se interesă Tom nerăbdător.

— O pasarelă, murmură Stu. Mai că nu-mi vine să cred...

— Pasarelă? Ce pasarelă?

Stu se întoarse și-l apucă pe Tom de umăr.

— Este pasarela Golden, Tom! Acolo-i 119, Route 119! Drumul spre Boulder! Nu mai avem decât treizeci de kilometri până-n oraș! Poate nici atât!

Tom înțelese, în sfârșit. Rămase cu gura căscată, iar expresia comică de pe fața lui îl făcu pe Stu să râdă-n gura mare și să-l bată pe spate. Nici măcar durerea surdă și continuă din picior nu-l mai deranja prea tare.

— Ești sigur că suntem atât de aproape, Stu?

— *Da, da, daaaaa!*

Se prinseră în brațe, dansară într-un cerc stângaci, căzură, stârniră nori de zăpadă, se albiră de nea până în creștetul capului.

Kojak se uită la ei, neînțelegător... dar după câteva clipe începu să țopăie alături de ei, lătrând de zor și mișcând din coadă.

În seara respectivă rămaseră la Golden, pentru ca a doua zi în zori să pornească spre Boulder de-a lungul lui 119. Nici unul nu dormise prea bine în noaptea aceea. Stu nu mai fusese atât de nerăbdător de când se știa el... apoi, era foarte îngrijorat în legătură cu soarta lui Frannic și a copilului.

Cam la o oră după prânz, snowmobilul începu să dea rateuri; dădea semne că nu mai are benzină. Stu opri motorul și puse mâna pe canistra de rezervă, prinsă de o latură a micii cuști a lui Kojak.

— O, Doamne! exclamă el, simțind cât de ușoară era.

— Ce s-a-ntâmpat, Stu?

— Eu! *Eu* sunt de vină. Am știut că afurisita de canistră e goală, dar am uitat s-o umplu. Am fost prea agitat, probabil din cauza asta. Ce părere ai cât de prost am fost?

— Nu mai avem benzină?

Stu azvârli canistra goală cât colo.

— Să știi că da. Cum am putut să fiu așa de tâmpit?

— Ți-a rămas gândul la Frannie, asta a fost. Și acum ce facem, Stu?

— Încercăm să ajungem pe jos. Vom avea nevoie de sacii de dormit. Împărțim conservele și le împachetăm în saci. Îmi pare rău, Tom. Este numai vina mea.

— Nu face nimic, Stu. Ce facem cu cortul?

— Cred că-i mai bine să-l lăsăm aici, bătrâne.

Nu ajunseră în ziua aceea la Boulder; se opri ră la căderea întunericului, extenuați de mersul prin zăpada pufoasă, care părea ușor de învins, dar în ultimă instanță îi obligase să înainteze cu viteză de melc. Nici foc n-au aprins în noaptea aceea. Nu exista lemn la îndemână, iar ei erau prea obosiți ca să mai sape, în căutarea lui. Erau înconjurați de dune înalte și rotunjite de zăpadă. Chiar și după căderea întunericului nu se întrezărea nici o geană de lumină în partea nordică a orizontului, oricât se strădui Stu să distingă ceva.

Mâncară o cină rece, iar Tom dispăru în sacul lui de dormit și adormi instantaneu, fără să mai apuce să zică nici măcar noapte bună. Stu era și el dărâmat, iar piciorul bolnav îl dureau cumplit. *Pot să mă consider norocos dacă nu mi l-am distrus pentru totdeauna*, gândi el.

Dar cel puțin mâine seara aveau să sosească la Boulder, și să doarmă în paturi adevărate — pe speranța asta se puteau bizui.

Pe când se strecura în sacul de dormit îi veni un gând extrem de tulburător. Că vor ajunge la Boulder, iar orașul avea să fie pustiu — la fel de pustiu ca Grand Junction, Avon și Kittredge. Case goale, magazine pustii, clădiri cu acoperișul prăbușit, din cauza greutății zăpezii. Străzi troienite. Nici un sunet în afara zăpezii ce se topește, într-una din perioadele de căldură — după cum aflase citind în biblioteca publică din Boulder, era posibil ca temperatura să sară aici brusc la douăzeci de grade, în miez de iarnă. În schimb nici picior de om, așa cum dispar personajele unui vis, când te trezești. Și asta din cauză că pe lume nu mai rămăseseră decât Stu Redman și Tom Cullen.

Era un gând nebun, dar nu reușea să-l alunge. Ieși din nou târâș din sacul de dormit și scrută cerul dinspre nord, sperând să vadă o lumină cât de mică la orizont, semn că nu foarte departe există o comunitate omenească. Nu se putea să nu vadă *ceva*. Încercă să-și aducă aminte câți oameni estima Glen că se vor fi adunat în Free Zone înainte ca zăpada să împiedice călătoritul. Nu reușea să precizeze cifra. Opt mii? Atât să fi fost? Opt mii de oameni nu însemna mult; nu puteau să răspândească foarte multă lumină, chiar dacă funcționa curentul electric. Poate...

Poate ai face bine să te duci la culcare și să nu te mai gândești la toate prostiile astea, ca un nebun. Și mâine este o zi.

Se culcă la loc și, după câteva minute de răsuceală, oboseala își spuse cuvântul. Adormi. Visă că se află la Boulder, în plină vară, când pajiștile erau galbene și arse, din pricina caniculei și a lipsei de apă. Singurul zgomot era o ușă deschisă, care se izbea de ceva în vântul ușor. Plecaseră cu toții. Până și Tom.

Frannie! strigă, dar nu-i răspunseră decât vântul și bătăile ușoare ale ușii, înainte și înapoi.

Până a doua zi, la ora 2, nu mai înaintaseră decât câțiva kilometri. Deschideau drumul pe rând. Stu începuse să-și facă socoteala că aveau să petreacă încă o zi pe drum. El era cel din cauza căruia mergeau încet. Genunchiul începea să i se blocheze. *În curând o să ajung să mă târăsc*, își zise el. De la o vreme, Tom croia aproape singur poteca.

În timpul pauzei pentru prânz, constând din conserve înghețate, lui Stu îi trecu prin minte

că n-o văzuse pe Frannie în ultima perioadă a sarcinii. *Poate mai prind ocazia.* Dar nu-și făcea mari speranțe. Era din ce în ce mai convins că se întâmplase deja, în absența lui... ceea ce putea fi bine sau rău.

Acum, la o oră după ce terminaseră prânzul, era în continuare atât de adâncit în gândurile lui, încât aproape se ciocni de Tom, care se oprise în loc.

— Care-i treaba? întrebă, masându-și piciorul.

— Drumul, spuse Tom, iar Stu ieși repede în față, ca să vadă cu ochii lui.

După o lungă pauză, Stu exclamă fericit:

— Bată-mă să mă bată!

Se aflau pe un munte de zăpadă, înalt de aproape trei metri. Zăpada acoperită cu crustă de gheață cobora abrupt spre drumul curățat, iar în dreapta era un semn purtând mesajul simplu: HOTARUL ORAȘULUI BOULDER.

Stu izbucni în râs. Se lăsă în zăpadă și hohoti din toată inima, cu fața ridicată spre cer, ignorând expresia stupefiată a lui Tom. Într-un târziu, zise:

— Au curățat cu plugul pe străzi. Vezi? Am izbândit, Tom! Am izbândit! Kojak! Vino aici!

Stu risipi restul de Dog Yummies în vârful movilei de zăpadă, iar Kojak le înfulecă, în timp ce Stu fuma și Tom privea șoseaua ce apăruse ca un miraj, după atâția kilometri de drum greu de distins, sub stratul de zăpadă.

— Suntem din nou la Boulder, murmură Tom înecător. Am ajuns cu adevărat. HÎ-O-TÎ-A-RÎ-U-LÎ O-RÎ-A-ȘÎ-U-LÎ-U-LÎ, adică Boulder, Doamne, da.

Stu îl bătu pe umăr și-l aruncă țigara.

— Haide, Tommy. Să mergem acasă.

Pe la 4, începu să ningă din nou. La ora 6 se lăsase întunericul, iar asfaltul pe care păseau căpătase o paloare fantomatică. Stu șchiopăta acum foarte rău, aproape se împleticea. Tom îl întrebă o dată dacă n-ar vrea să se odihnească, dar Stu clătină din cap.

Pe la 8, ninsoarea se întetise și cădea în rafale. O dată sau de două ori pierdură direcția și se treziră printre nămeții de la marginea drumului. Suprafața lui devenise alunecoasă. Tom căzu de două ori și apoi, pe la 8.15, Stu căzu pe piciorul bolnav. Își încleștă dinții ca să nu geamă. Tom veni în grabă și-l ajută să se ridice.

— E-n regulă, îi spuse Stu, reușind să se ridice în picioare.

Peste alte douăzeci de minute, din întuneric se auzi o voce tânără, al cărei tremur trăda nervozitatea: încremeniră în locul unde se aflau.

— Ci-cine-i ac-colo?

Kojak prinse să mârâie și blana i se zbârli. Lui Tom i se tăie respirația. Stu auzi un zgomot greu de distins peste șuieratul vântului, dar care îi provocă un fior de spaimă: țăcănitul închizătorului unei puști.

Santinele. Au postat santinele. Ar fi chiar culmea să batem tot drumul până aici, ca să fim împușcați în față la Table Mesa Shopping Cntr. Chiar culmea. Chestia asta i-ar plăcea până și lui Randall Flagg.

— Stu Redman! urlă el în beznă. Sunt Stu Redman! Înghiți cu greutate. Dar acolo cine-i?

Ce prostie. Doar nu-ți închipui că-l cunoști...

Și totuși, vocea suna *cu adevărat* familiar.

— Stu? Stu *Redman* ?

— Tom Cullen e cu mine... pentru numele lui Dumnezeu, nu trageți!

— Nu cumva-i o șmecherie?

Omul părea să chibzuiască.

— Nu-i nici o șmecherie! Tom, spune și tu ceva.

— Salut, băieți, se conformă Tom.

Urmă o pauză. Crivățul stârnea trâmbe de zăpadă înjurai lor. Santinela (da, vocea suna, într-adevăr, familiar) strigă apoi:

— Stu avea pe peretele din vechiul lui apartament un tablou. Ce tablou?

Creierul lui Stu începu să gândească frenetic, bruiat de zgomotul închizătorului, care-i răsună obsesiv în urechi. *Doamne, eu stau aici, în viscol, și-mi storc mintea să-mi amintesc ce tablou era pe perete... În vechiul apartament, s-a exprimat. Probabil că Fran s-a mutat cu Lucy. Lucy făcea haz de tabloul acela, zicea că John Wayne îi pândește pe indieni dintr-un loc unde nu ai cum să-l vezi...*

— Frederic Remington! țipă el cât îl țineau plămânii. Se cheamă *Poteca războiului!*

— Stu! se auzi un urlat dinspre santinele. O formă întunecată se desprinsese dintre nămeți și porni în fugă spre ei, alunecând și poticnindu-se. Nu-mi vine să-mi cred ochilor...

Se opri înaintea lor și Stu îl recunoscuse: era Billy Gehringer, care provocase astă-vară atâta zarvă, din cauza iubirii lui turbate pentru mașinile sport.

— Stu! Tom! Și Kojak, pe Dumnezeuul meu! Unde sunt Glen Bateman și Larry? Dar Ralph?

Stu clătină încet din cap.

— Nu știu. Trebuie să intrăm la adăpost, Billy. Am înghețat.

— Sigur că da, supermagazinul e chiar lângă noi. Am să-i chem pe Norm Kellogg... Harry Dunbarton... Dick Ellis... pe naiba, o să scol tot orașul! E nemaipomenit! Nu-mi vine să cred!

— Billy...

Omul se întoarse, iar Stu se apropie șchiopătând.

— Billy, Fran trebuia să nască...

Billy rămase o vreme tăcut, apoi șopti:

— Fir-ar al naibii, de asta uitasem.

— A născut?

— George. George Richardson îți poate spune, Stu. Sau Dan Lathrop. El este noul nostru doctor, a venit cam la patru săptămâni după plecarea voastră, înainte era medic orelist, dar e

foarte b...

— Stău îl prinse pe Billy și-l scutură aspru, oprind vorbăria lui fără șir.

— Ce s-a-ntâmpat? Întrebă Tom. Nu cumva a pățit Frannie ceva?

— Vorbește, Billy, îl îndemnă Stău. Te rog.

— Fran e bine. Va fi bine.

— Așa ai auzit?

— Nu, am văzut-o. Eu și cu Tony Donahue am luat niște flori din seră și ne-am dus împreună. Sera a făcut-o Tony, acolo cultivă de toate, nu numai flori. Singurul motiv pentru care se mai află la spital e că a avut, cum îi zice, naștere romană...

— A făcut cezariană?

— Da, așa, copilul a ieșit invers, de-asta a fost nevoie de operație. Nici o treabă. Am fost s-o vizităm la trei zile după naștere, pe 7 ianuarie, adică acum două zile. I-am adus niște trandafiri. Ne-am făcut socoteala că nu-i strică o mică bucurie, pentru că...

— Copilul a murit? Întrebă Stău sec.

— Nu e mort, spuse Billy, apoi adăugă, cu mare greutate: Nu încă.

Stău se simți deodată purtat departe, plutind prin hăuri fără sfârșit. Auzi râsete... și urletul lupilor...

Billy se grăbi să continue, cu groază prost disimulată:

— Are gripă. E bolnav de Captain Trip. Vine sfârșitul tuturor, așa vorbește lumea. Frannie l-a născut pe 4, e băiat, avea trei kilograme o sută, și la început a fost bine și cred că s-a îmbătat toată suflarea din Zonă, Dick Ellis a zis că parc-ar fi Ziua Victoriei în Europa și Ziua Victoriei în Japonia puse una peste alta, după care, pe 6, s-a... s-a îmbolnăvit. Asta-i, bătrâne, zise Billy, iar vocea începu să i se îngroașe și să se poticnească. S-a îmbolnăvit, fir-ar al naibii să fie, am luat-o de la început, sunt *atât* de amărât, Stău...

Stău îi prinse umărul lui Billy și-l trase mai aproape.

— La început, toată lumea zicea că o să-i fie bine, că poate nu-i decât o gripă obișnuită... sau bronșită... sau anghina difterică... dar doctorii au zis că nou-născuții nu fac aproape niciodată asemenea boli. E un soi de imunitate naturală a copiilor foarte mici. Pe urmă, George și cu Dan... au văzut atâta Super-gripă acum un an...

— Încât e greu de crezut că ar greși diagnosticul, continuă Stău în locul lui.

— Mda, șopti Billy. Ai înțeles.

— Ce nenorocire, mormăi Stău.

Îi dădu drumul lui Billy și porni șchiopătând.

— Stău, unde te duci?

— La spital. Vreau s-o văd pe Fran.

CAPITOLUL 76

FRAN ZĂCEA ÎN PAT, cu veioza aprinsă. Sub lumina ei puternică, în partea stângă a cearșafului alb și curat ce o acoperea, stătea, deschisă, o carte a Agathe Christie. Frannie era trează, dar încet-încet, simțea cum alunecă în starea aceea specială în care amintirile capătă o claritate magică și încep să se prefacă în vise. Trebuia să-și îngroape tatăl. Ce urma nu mai avea nici o importanță, dar era hotărâtă să-și adune toate puterile ca să îndeplinească această treabă. Un gest de iubire. După aceea, putea să-și taie o bucată de plăcintă cu zmeură. Avea să fie mare, bine însiropată și foarte, foarte amară.

Marcy intrase la ea cu o jumătate de oră în urmă, ca să vadă ce face, iar Fran o întrebase:

— Peter a murit?

Chiar din clipa când pronunțase cuvintele, timpul păru să se dilate astfel încât nu mai era sigură dacă se referea la Peter copilul sau la bunicul copilului, care murise de mult.

— Șșș, e bine, îi răspunsese Marcy.

Dar Frannie citise răspunsul adevărat în ochii ei. Copilul pe care-l concepușe cu Jess Rider se stingeau undeva, în spatele a patru pereți din sticlă. Poate copilul lui Lucy să aibă mai mult noroc; ambii părinți fuseseră imuni la Captain Trips. Locuitorii din Free Zone își luaseră orice speranță de la Peter al ei, investindu-și-o de acum în femeile care rămăseseră însărcinate după 1 iulie, anul trecut. Brutal, dar altfel absolut de înțeles.

Mintea ei porni în derivă la mică altitudine de-a lungul granițelor somnului, scrutându-și trecutul și inima. Se gândi la salonul mamei ei, unde anotimpurile încremeniseră într-un ev sterp. Se gândi la ochii lui Stău, la clipa când îl văzuse pentru prima oară pe fiul ei, Peter Goldsmith-Rcdman. Visă că Stău se afla alături de ea, în cameră.

— Fran?

Nimic nu ieșise așa cum s-ar fi convenit. Toate speranțele se dovediseră deșarte, false, ca și animalele acelea audioanima-tronice de la Disney World, o grămadă de roți dințate, o șmecherie, un răsărit fals, o sarcină falsă, o...

— Hei, Frannie!

În visul ei, se făcea că Stău se întorsese. Stătea în ușa camerei, purtând o canadiană îmblănită, enormă. Altă șmecherie. Constată că Stău cel din vis purta barbă. Nostim, nu?

Începu să se întrebe dacă era *chiar* un vis, văzând că în spatele lui se ivise și Tom Cullen. Și... nu cumva la picioarele lui apăruse *Kojak*!

Mâna îi plecă spre obraz, ca din reflex, și se ciupi cu răutate, până i se scurse o lacrimă din ochiul stâng. Dar imaginea refuza să se schimbe.

— Stău? șopti ea. O, Doamne, ești tu, Stău?

Fața lui era puternic bronzată, cu excepția porțiunii din jurul ochilor, care probabil fusese protejată de ochelari de soare. Acestea nu erau genul de detalii pe care în mod normal să le observi în vis...

Se mai ciupi o dată.

— Eu sunt, o asigură Stu, intrând în cameră. Nu te mai chinui degeaba, draga mea.

Șchiopătatul mi era atât de pronunțat, încât te așteptai să se împiedice, la fiecare pas.

— Frannie, am ajuns acasă.

— Stu! strigă ea. *Ești chiar tu, de-adevăratelea?* Dacă ești chiar tu, vino aici!

Se apropie de ea și o luă în brațe.

CAPITOLUL 77

STU ERA AȘEZAT pe un scaun, lângă patul lui Fran, când intrară George Richardson și Dan Lathrop. Fran îi luă iute mâna lui Stu și o apăsă strâns, până la durere. Figura ei căpătase trăsături rigide și Stu avu pentru o clipă ocazia s-o vadă așa cum avea să arate la bătrânețe; semănă incredibil cu Mother Abigail.

— Am auzit de întoarcerea ta, spuse George. Un adevărat miracol. Nici nu pot să-ți spun cât mă bucur să te văd. Ne bucurăm cu toții.

George îi strânse mâna, apoi i-l prezentă pe Dan Lathrop.

— Am auzit că s-ar fi produs o explozie la Las Vegas. Ai văzut-o cu ochii tăi? îl întrebă acesta.

— Da.

— Cei de aici cred că a fost detonată o bombă nucleară. Este adevărat?

— Da.

George făcu un gest din cap, apoi renunță cu totul la subiect și se întoarse la Fran.

— Cum te simți, Frannie?

— Foarte bine. Mă bucur că mi s-a întors omul acasă. Ce face copilul?

— De fapt, îi explică Lathrop, de asta am venit aici.

— E mort? întrebă Fran.

George și Dan avură un schimb de priviri.

— Frannie, vrem să ascuți atent și să încerci să nu interpretezi greșit nimic din ceea ce vei afla...

Deși se vedea că-și stăpânește o criză de isterie, Fran vorbi calm:

— Dacă a murit, Spuneți-mi și pace!

— Fran, interveni Stu.

— Peter pare că-și revine, spuse Dan Lathrop cu blândețe.

Șocul produse câteva momente de liniște în încăpere. Fran, al cărei chip palid și oval aproape că dispăruse sub masa de păr castaniu închis de pe pernă, își ridică privirile spre Dan, de parcă acesta s-ar fi exprimat în cine știe ce dialect păsăresc. Cineva, poate Laurie Constable, poate Marcy Spruce, trecu prin fața ușii deschise aruncând o privire în cameră și plecând apoi mai departe. Momentul care urmă Stu nu avea să-l uite toată viață.

— Cum? șopti Fran după o vreme.

— Nu trebuie să-ți pui toate speranțele în asta, o sfătui George.

— Ai spus... că-și revine, repetă Fran.

Era pur și simplu uimită. Până atunci nu-și dăduse scama cât de mult se resemnase cu ideea morții copilului. George continuă:

— Și Dan și eu am văzut mii de cazuri în perioada epidemiei, Fran... remarci că nu am zis "tratat", pentru că nu cred că vreunul dintre noi a putut schimba în vreun fel evoluția bolii vreunui pacient. Corect, Dan?

— Da.

Cuta ce trădă hotărârea lui Fran — pe care Stu o remarcase prima oară în New Hampshire, la doar câteva ore după ce se întâlniseră — apără acum pe fruntea ei.

— De ce nu treci odată la subiect, pentru numele lui Dumnezeu?

— Sigur că da, dar trebuie să fiu precaut, și *voi fi* precaut, spuse George. Acum discutăm despre viața fiului tău, prin urmare nu-ți voi permite să mă zorești. Aș vrea să înțelegi felul cum am gândit noi. Captain Trips a fost o gripă cu antigen mutant, cel puțin la această concluzie am ajuns noi. Acum, fiecare tip de gripă, mă refer la gripa clasică, avea un alt antigen; de aceea revenea la fiecare doi sau trei ani, în ciuda vaccinurilor antigripale. Izbucnea o gripă de tip A, adică Hong Kong, și obțineai un vaccin împotriva ei, iar la doi ani apărea un trunchi de tip B și iarăși te îmbolnăveai, dacă nu făceai un alt vaccin.

— Dar de obicei te însănătoșeai, interveni Dan, pentru că, în cele din urmă, corpul producea anticorpi proprii. Organismul se schimba în așa fel încât să facă față gripei. Dar în cazul lui Captain Trips, *gripa* era cea care se schimba, ori de câte ori corpul reușea să-și încropească o cât de slabă apărare. Din acest punct de vedere, seamănă mai degrabă cu virusul SIDA decât cu tipurile obișnuite de gripă, cu care venisem până atunci în contact. La fel ca în cazul SIDA, virusul reapărea în noi și noi ipostaze, până ce organismul era dat peste cap. Rezultatul inevitabil era moartea.

— Și atunci noi de ce nu ne-am îmbolnăvit?

— Nu știm, îi răspunse George. Nici nu cred că vom afla vreodată. Singurul lucru de care putem fi siguri este că imunii nu s-au îmbolnăvit, pentru că pe urmă să scape de boală, ci nu s-au îmbolnăvit deloc. În acest fel, revenim la Peter. Dan?

— Da. Elementul esențial în cazul lui Captain Trips este acela că pacienții par să se facă *aproape* bine, dar niciodată *absolut* bine. Copilul acesta, Peter, s-a îmbolnăvit la patruzeci și opt de ore după ce s-a născut. Nu există nici o îndoială că a fost Captain Trips — simptomele erau cele cunoscute. Dar pigmentările și petele de sub linia maxilarului, pe care George și cu mine le considerăm indiciul stadiului patru și final în evoluția Supergripei — ei bine, *acestea n-au mai apărut*. Pe de altă parte, perioadele lui de ameliorare devin din ce în ce mai lungi.

— Nu înțeleg, spuse Fran, năucită. Ce...
— De fiecare dată când gripa suferă o schimbare, Peter se adaptează și se apără de noul atac, explică George. Tehnic vorbind, mai există posibilitatea să sufere o recădere, dar în nici un caz n-a intrat în faza finală, critică. Din câte se pare, a învins.

Pentru câteva clipe, se lăsa liniștea.

— Tu i-ai transmis jumătate din imunitatea ta copilului, Fran, îi explică Dan. S-a îmbolnăvit, dar acum credem că are capacitatea să scape de boală. Teoria noastră este că gemenii doamnei Wentworth au avut aceeași șansă, numai că circumstanțele le-au fost nefavorabile și, după părerea mea, n-au murit de Supergripă, ci din cauza unei complicații provocate de aceasta. Diferența este aparent mică, dar e posibil să fie determinantă.

— Și celelalte femei care au rămas însărcinate cu bărbați care nu erau imuni? se interesă Stu.

— Credem că vor fi silite să-și vadă copiii trecând prin aceleași chinuri, zise George, iar unii dintre copii s-ar putea să moară — situația a fost pe muchie de cuțit cu Peter și nu avem de unde ști nici măcar dacă faza grea a trecut cu totul. Dar în foarte scurt timp vom ajunge în stadiul când toți fetoșii din Free Zone — din *lume* — vor fi produsul a doi părinți imuni. Și, deși nu mi se pare normal să mă grăbesc cu judecata, aș pune pariu că atunci vom câștiga partida. Între timp, vom urmări foarte atent evoluția lui Peter.

— Și nu-l vom urmări singuri, dacă asta reprezintă vreo consolare, adăugă Dan. În sensul cel mai real al expresiei, Peter aparține de acum întregii Free Zone.

— Eu nu vreau ca el să trăiască decât pentru că este al meu și-l iubesc, șopti Fran. Îl privi pe Stu. Și este legătura mea cu lumea veche. Seamănă mai degrabă cu Jess decât cu mine, ceea ce mă bucură. Mi se pare corect. Mă înțelegi, dragul meu?

Stu făcu un semn afirmativ; în același timp, avu un gând ciudat — câtă plăcere i-ar face să stea la o bere cu Hap, Norm Bruett și Vic Palfrey și să-l urmărească pe Vic răsucindu-și una dintre țigările lui puturoase și povestindu-le cum avea să se sfârșească toată porcăria. Lui îi spusese întotdeauna Silent Stu, Stu cel tăcut; bătrânul Stu, care n-ar fi zis "căcat" nici dacă avea gura plină. În schimb Vic vorbea până nu mai putea, zi și noapte. Apucă orbește mâna lui Fran, simțind împunsătura lacrimilor sub pleoape.

— Trebuie să ne facem vizitele, spuse George, ridicându-se în picioare, dar îl vom supraveghea pe Peter îndeaproape, Fran. De îndată ce vom fi siguri, vei afla și tu.

— Când voi putea să mă îngrijesc de el? Dacă... Dacă nu cumva...

— Într-o săptămână, îi răspunse Dan.

— Vai, ce mult!

— Pentru toată lumea va părea la fel de mult. În Free Zone sunt șaiszeci și una de femei însărcinate, dintre care șase au rămas gravide înainte de Supergripă. Și pentru ele așteptarea va dura o veșnicie. Stu, îmi pare bine că te-am cunoscut.

Dan îi întinse mâna și Stu o strânse. Plecă grăbit, cu acru un om care știe că are o treabă importantă și de-abia așteaptă s-o împlinească.

George îl prinse pe Stu de mână și-i spuse:

— Ne vedem, cel mai târziu mâine după-amiază, hm? Te rog să-i lași vorbă lui Laurie ce oră îți convine cel mai mult.

— De ce?

— Piciorul, îi explică George. E rău, nu?

— Nu-i așa de rău.

— Stu, ce-ai pățit la picior? întrebă Frannie, ridicându-se.

— Fractură, fixare greșită, suprasolicitare, rezumă George. Neplăcut. Dar se poate repara.

— Păi..., se codi Stu.

— Nici un păi! Ia să văd, Stuart!

Cuta aceea hotărâtă apăruse iarăși.

— Mai târziu, spuse Stu.

— Vorbești cu Laurie, bine? îl sfătui George, ridicându-se.

— Poți să fii sigur, sări Frannie.

Stu rânji:

— Așa voi face. Dacă zice doamna și stăpâna mea...

— Mă bucur imens că te-ai întors, spuse George.

Se vedea bine că ar fi avut să pună o mie de întrebări, dar se abținu. Clătină ușor din cap și plecă, închizând hotărât ușa în urma lui.

— Ia să văd cum mergi, îi ceru Frannie.

Cuta aceea stăruia între sprâncenele tinerei.

— Hei, Frannie...

— Hai, vreau să văd cum mergi.

Făcu așa cum i se spusese. Părea un marinăr croindu-și drum cu greu pe puntea scuturată de tangaj. Când se întoarse spre ea, Fran plângea.

— Vai, Frannie, nu face asta, draga mea.

— Nu mă pot abține, zise ea, ducându-și mâinile la ochi.

Se așeză lângă ea și-i luă mâinile.

— Nu, nu trebuie să plângi.

Se uită în ochii lui, dar lacrimile continuau să-i curgă.

— Așa de mulți au murit... Harold, Nick, Susan... dar Larry? Și ce s-a întâmplat cu Glen și Ralph?

— Nu știu.

— Ce va spune Lucy? Într-o oră va fi aici. Vine în fiecare zi; și ea este în luna a patra. Când are să te-ntrebe...

— Au murit acolo, zise Stu, vorbind mai mult cu sine. Asta cred eu. Ceea ce știu, în inima mea.

— N-o spune astfel, îl imploră Fran. Mai ales de față cu Lucy. I-ai frânge inima.
— Cred că ei au fost cei sacrificați. Dumnezeu pretinde întotdeauna un sacrificiu. Măinile lui sunt înșăngerate. De ce? Nu pot spune. Nu sunt un tip prea deștept. Poate că noi singuri am atras asta asupra capetelor noastre. Tot ceea ce știu sigur este că bomba a explodat dincolo, și nu aici, și pentru un timp suntem în siguranță. Pentru scurtă vreme.
— Flagg a dispărut definitiv? A dispărut cu adevărat?
— Nu știu. Cred... trebuie să facem de pază, ca să nu fim luați de el prin surprindere. Cu vremea, cineva va trebui să descopere locul unde se făceau virușii din categoria lui Captain Trips, să umple locul acela cu țărână, să presare sare peste el și apoi să se roage. Să se roage pentru noi toți.

În aceeași seară, dar mai târziu, nu cu mult înainte de miezul nopții, Stu împingea de-a lungul coridorului tăcut al spitalului un scaun pe roți în care se afla Frannic. Cu ei era și Laurie Constable; Fran avusese grijă ca Stu să stabilească o întâlnire cu medicul.

— Arăți de parcă ți-ar sta și ție la fel de bine într-un scaun din ăsta, Stu Redman, îi spuse Laurie.

— În momentul ăsta nu mă deranjează deloc, zise Stu.

Ajunseră în dreptul unui perete mare de sticlă, dincolo de care se vedea un salon decorat cu albastru și roz. De tavan atârna o sculptură cinetică de mari dimensiuni. Doar un singur pătuț era ocupat, în rândul din față.

Stu privi, fascinat.

GOLDSMITH-REDMAN PETER, scria pe plăcuța din fata pătuțului. SEX BĂRB. ÎN CARANTINĂ BACTERIOLOGICĂ. 3 KILOGRAME 100 GRAME. MAMA: FRANCES GOLDSMITH, CAMERA 209 TATA: JESSE RIDER (M.).

Peter plângea.

Ținea pumnii strânși. Avea fața roșie. În creștet avea un smoc de fire uimitor de negre. Ochii albaștri ai micuțului păreau să fie ațintiți asupra lui Stu, ca și cum l-ar fi acuzat că este cauza întregii lui suferințe.

Fruntea îi era străbătută de o cută verticală pronunțată... semnul voinței căreia nu i te puteai împotrivi.

Frannie plângea.

— Ce s-a-ntâmplat, Frannie?

— Toate pătuțurile astea goale, spuse ea, cu vocea sugrumată. De-asta sunt tristă. E absolut singur acolo. Nu-i de mirare că plânge, Stu, e singur-singurel. Toate pătuțurile astea goale, Dumnezeule...

— Nu va rămâne multă vreme singur, o consolă Stu, cuprinzându-i umerii cu o mână. Și mi se pare că va fi un flăcău grozav. Tu ce părere ai, Laurie?

Dar Laurie se retrăsese discret, lăsându-i pe cei doi singuri în fața terestrei.

Strâmbându-se din pricina durerilor din picior, Stu îngenunche alături de Frannie, o îmbrățișă stângaci și-l contemplă amândoi pe Peter cu uimire, ca și cum copilul acela ar fi fost primul care se născuse vreodată pe pământ. După o vreme Peter adormi, cu mânuțele încleștate pe piept, dar ci rămaseră să-l privească în continuare... minunându-se că se află acolo, înaintea lor.

CAPITOLUL 78

ZI DE MAI

IARNA rămăsese în sfârșit în urmă.

Fusesse lungă, iar lui Stu, obișnuit cu clima din East Texas, i se păruse teribil de grea. La două zile după ce se întorsese la Boulder, piciorul drept îi fusese rupt din nou și pus de această dată în ghips, pe care nu-l scosese decât la începutul lui aprilie. La vremea respectivă, suprafața ghipsului arăta ca o hartă rutieră nemaipomenit de complicată; s-ar fi zis că fiecare om din Free Zone lăsase un autograf, deși asta ar fi fost practic imposibil. Încă înainte de 1 martie, noi pelerini începuseră să sosească în Free Zone, și curând populația atinsese unsprezece mii de suflete, potrivit lui Sandy DuChiens, care acum conducea un Birou de Recensământ format din douăsprezece persoane, birou care dispunea de propriul lui computer la First Bank din Boulder.

Stu, Fran și Lucy Swann erau la picnic într-un loc plăcut aflat pe drumul spre Flagstaff Mountain și urmăreau Mayday Chase, vânătoarea de mai. Toți copiii din Boulder (și nu puțini dintre adulți) păreau să ia parte la joc. Coșul tradițional, ornate cu panglici de hârtie creponată și umplut cu fructe și jucării, îi fusese dat în grijă lui Tom Cullen. Fusesse ideea lui Fran.

Tom îl prinsese pe Bill Gehringer (cu toate că susținuse sus și tare că-i prea bătrân pentru un asemenea joc de copii, Billy se aruncase în vâltoare cu toată inima) și împreună îl capturaseră pe micuțul Upshaw — sau poate Upson? Lui Stu îi venea tot mai greu să-i țină minte pe toți — și tustrei dăduseră de urma lui Leo Rockway, care se ascunsese în spatele Stâncii Brentner. Tom însuși îi aplicase lui Leo eticheta distinctivă.

Vânătoarea se întinse apoi peste întreg West Boulder, bande de copii și adolescenți bântuind pe străzile care în mod obișnuit erau destul de pustii, în frunte cu Tom, care urla din răspuțuri, cârându-și coșul în spate. În cele din urmă se adunaseră cu toții din nou aici, unde soarele era cald și vântul adia plăcut. Grupul de copii care aveau deja etichete se ridica la vreo două sute, toți hotărâți să-i prindă pe ultimii zece care nu fuseseră încă "bătuți". Cu zarva lor, speriau câprioarele, care nu țineau să ia parte la joc și fugeau care-ncoțoro.

Trei kilometri mai sus, în Sunrise Amphitheater, fusese pregătit un imens dejun la iarbă

verde, chiar în locul unde Harold Lauder așteptase momentul potrivit ca să vorbească în aparatul lui de emisie-recepție, declanșând explozia. La amiază, două sau trei mii de oameni aveau să se așeze împreună la masă și să privească la est, spre Denver, mâncând vânat și sandvișuri cu unt de arahide și aspic, iar ca desert plăcintă proaspătă. Era posibil să fie cea din urmă adunare de acest fel din Free Zone, asta dacă nu porneau cu toții la Denver să petreacă pe stadionul unde odinioară jucase fotbal echipa Bronco. Dacă la începutul primăverii soseau câte puțini oameni, în ultima vreme, imigranții veneau într-un adevărat șuvoi. Doar de la 15 aprilie și până acum se înregistraseră încă opt mii, iar acum erau în total nouăsprezece mii; Biroul de Recensământ al lui Sandy nu mai reușea să țină pasul, cel puțin pentru moment. Erau rare zilele când nu li se adăugau decât cinci sute de oameni.

În țarcul pe care Stu îl adusese până aici și-l acoperise cu o pătură, Peter începu să urle din răspuțeri. Fran se îndreptă spre el, dar Lucy, deși se făcuse cât un munte, fiind în luna a opta, ajunse prima.

— Te previn că este vorba de scutece, îi spuse Fran. Îmi dau seama din felul cum plânge.

— N-o să rămân sașie dacă văd o poponeață. Lucy îl ridică din țarc pe Peter, care plângea indignat, și-l legănă cu blândețe în lumina soarelui. Salut, copilașule. Ce faci tu aici? Nu prea te distrezi.

Peter făcea larmă mare.

Lucy îl culcă pe o altă pătură, pe care o aduseseră în acest scop. Peter o porni târâș, urlând în continuare. Lucy îl întoarse cu fața în sus și începu să-i desfacă pantalonașii de catifea albastră. Peter își agită vesel piciorușele.

— De ce nu faceți o plimbare, voi doi? le propuse Lucy, zâmbind.

Lui Stu, zâmbetul i se păru înecat în tristețe.

— Foarte bună idee, spuse Fran, prinzându-l pe Stu de braț.

Stu se lăsă în voia ei. Traversară șoseaua și intrară într-o poiană frumoasă, care urca abrupt spre înălțimi, sub norii albi mânăți repede pe cerul azuriu.

— Ce-i cu asta? se arătă Stu nedumerit.

— Nu înțeleg ce vrei să spui?

Dar inocența lui Fran era puțin prea pronunțată.

— Privirea aceea.

— Care privire?

— Știi foarte bine despre ce-i vorba. Nu-mi poți spune că în spatele unei asemenea priviri nu se ascunde ceva.

— Hai să stam jos, Stu.

— Așa, pur și simplu?

Se așezară și priviră spre est, unde crestele se lăsau spre zona de câmpie, învăluită în ceață albăstruie. Acolo, în zona aceea nelămurită, era Nebraska.

— E ceva serios. Și nu știu cum să-ți vorbesc.

— Păi, dă-i drumul, o încurajă, strângându-i mâna.

Dar, în locul cuvintelor, obrajii lui Fran începură să se frământă. O lacrimă i se scurse pe față, iar colțurile gurii i se lăsară în jos, tremurând.

— Fran...

Nu, n-am să plâng! își spuse ea supărată. Dar lacrimile nu i se opriră și plânse amar, oricât se strădui să se abțină. Încurcat, Stu o îmbrățișă și așteptă.

După ce se mai potolise, îi spuse:

— Și acum, spune-mi. Ce se petrece?

— Mi-e dor de casă, Stu. Vreau să mă întorc în Maine.

În spatele lor, copiii săreau și țipau. Uluit, Stu o măsura cu privirea. Apoi zâmbi oarecum nesigur.

— Despre asta era vorba? Și eu, care mi-am închipuit că te hotărâsei cel puțin să divorțezi de mine. Nu că unirea noastră ar fi fost vreodată binecuvântată de preot, după cum se zice.

— Nu plec nicăieri fără tine, îi răspunse ea. Își scosese un Kleenex din buzunarul de la piept și se ștergea la ochi. Nu știi asta?

— Ba da.

— Dar vreau să mă întorc în Maine. Visez mereu locurile de acolo. Tu nu ai niciodată vise cu East Texas? Cu Arnette?

— Nu, îi răspunse el cinstit. Cred că n-aș trăi mai puțin și nici n-aș fi mai puțin fericit dacă n-aș mai vedea Arnette niciodată. Tu vrei să te întorci la Ogunquit, Frannie?

— Peste o vreme, poate. Dar nu direct. Mi-ar plăcea să merg în vestul Maineului, în Regiunea Lacurilor, cum i se spunea. Când Harold și cu mine te-am întâlnit în New Hampshire, ne găseam foarte aproape de zona despre care-ți vorbesc. Sunt niște locuri extrem de frumoase. Bridgton... Sweden... Castle Rock. Din câte-mi închipui, lacurile sunt pline cu pești. Cu timpul, ne-am putea stabili pe litoral. Dar în cel dintâi an n-aș suporta. Am prea multe amintiri. La început, aș fi copleșită. Aș fi copleșită de imensitatea oceanului. Se uită în jos, la degetele ei care se frământau nervos. Dar dacă vrei să rămâi aici... să-i ajuti să pună totul pe roate... te-aș înțelege. Și munții sunt frumoși, dar... nu mă simt ca acasă.

Se uită la est și constată că, în sfârșit, putea să definească un lucru pe care-l simțise crescând în el încă de când zăpada începuse să se topească: impulsul de a porni la drum. Aici se adunase prea multă lume la un loc; n-ai fi putut spune că se calcă pe picioare, deocamdată, dar mulțimea îi transmitea un sentiment de nervozitate. Printre ei existau "oamenii Zonei" (după cum începuseră chiar să-și spună) care se împăcau cu această stare de lucruri, ba care dădeau semne că se bucură de ea. Jack Jackson, care conducea noul Comitet din Free Zone (mărit între timp la nouă membri), era unul dintre ei. Brad Kitchen era altul — Brad lansase o sută de proiecte, în care se ajuta de absolut toate persoanele apte. Fusese ideea lui să pună în funcțiune o stație de televiziune de la Denver. Transmitea filme vechi în fiecare seară, de la 6 la 1 noaptea, cu un program de știri de zece minute la ora 9.

Iar cel care preluase șefia poliției în absența lui Stu, Hugh Petrella, nu era genul de om cu care să se împace foarte bine. Simplul fapt că Petrella își organizase o *campanie* pentru a obține rangul respectiv îl neliniștește pe Stu. Era un tip dur și puritan, cu o figură ce părea cioplită din topor. Avea la dispoziție șaptesprezece oameni de ordine și cerea mai mulți cu prilejul fiecărei întruniri a Comitetului din Free Zone... Dacă ar fi fost acolo, Glen ar fi spus că eterna luptă americană dintre lege și libertatea individului se pornise din nou. Petrella nu era un om rău, dar se purta cu asprime... și, având în vedere credința absolută a lui Hugh că legea reprezenta soluția definitivă a oricărei probleme, acesta era un șerif mai bun decât ar fi reușit vreodată să ajungă Stu.

— Știu că ți-au oferit un loc în comitet, îi aminti Fran șovăielnic.

— Părerea mea este că a fost doar un gest de politețe, nu crezi?

— Păi...

S-ar fi zis că lui Fran i se luase o piatră de pe inimă.

— S-ar bucura probabil la fel de tare dacă-i refuz. Sunt o relicvă din vechiul comitet. Un comitet de criză. Iar acum nu există nici un fel de criză. Ce facem cu Peter, Frannie?

— Până în iunie va crește destul ca să poată călători. Apoi, aș vrea să aștept până ce naște Lucy.

De la sosirea pe lume a lui Peter, în 4 ianuarie, în Boulder se mai petrecuseră optsprezece nașteri. Patru copii muriseră; restul se simțeau foarte bine. Copiii născuți din părinți imuni la Supergripă aveau să apară curând și era absolut posibil ca tocmai Lucy să-l nască pe cel dintâi, în jur de 14 iunie.

— Ce-ai spune dacă am pleca pe 1 iulie? o întrebă el. Fran se lumină.

— Vrei, ești sigur că vrei?

— Sigur.

— Nu spui asta doar ca să-mi faci mie pe plac?

— Nu, o liniști el. Vor mai pleca și alții. Nu mulți, cel puțin o vreme. Dar câțiva vor pleca.

Își petrecu brațele pe după gâtul lui și-l strânse.

— Poate nu va fi decât o vacanță, îi spuse ea. Sau poate... poate că ne va plăcea cu adevărat. Îl privi cu timiditate. Poate vom dori să rămânem acolo.

— Poate.

Dar Stu se îndoia că vreunul dintre ei se va mulțumi să rămână într-un loc mai mulți ani la rând.

Își îndreptă atenția către Lucy și Peter. Lucy ședea pe pătură și-l legăna pe Peter, care râdea și încerca să o prindă pe Lucy de nas.

— Te-ai gândit că se poate îmbolnăvi? Și tu la fel, Frannie. Dacă rămâi din nou însărcinată?

Fran îi zâmbi:

— Există și cărți, pe care să le citim amândoi. Nu putem să trăim întreaga viață temându-ne, nu-i așa?

— Da, cred că ai dreptate.

— Cărți și medicamente bune. Putem învăța să le folosim, cât despre medicamentele expirate... putem învăța să le fabricăm din nou. Iar dacă este vorba de boala și moarte... Privi în urmă, spre terenul larg, unde ultimii câțiva copii se adunau în zona de picnic, transpirați și vioi. Asta se va întâmpla și aici. Ți-aduci aminte de Rich Moffat? Dar de Shirley Hammett?

— Da.

Shirley murise în februarie, în urma unui atac de apoplexie. Frannie îi apucă mâna. În ochii ei strălucitori se citea o mare hotărâre.

— Eu spun să ne asumăm șansa de a ne trăi viețile așa cum dorim.

— Foarte bine. Sunt de acord. Mi se pare corect să procedăm așa.

— Te iubesc, East Texas.

— Sentimentul este reciproc, doamnă.

Peter se pornise din nou să plângă.

— Hai să ne întoarcem, să vedem ce i s-a întâmplat împăratului, spuse ea, ridicându-se și scuturându-și firele de iarbă de pe pantaloni.

— A vrut s-o ia din loc în patru labe și s-a lovit la nas, le explică Lucy, dându-i-l pe Peter lui Fran.

— Bietul copil, spuse Fran, ridicându-l pe umăr.

Micuțul își lipi obrazul de gâtul ei, cu un gest familiar, îl privi pe Stu și zâmbi. Stu îi răspunse și el cu un surâs.

— Ocheatule, îi zise, iar Peter se puse pe râs.

Lucy se uită de la Fran la Stu și înapoi la Fran.

— O să plecați, nu-i așa? L-ai convins și pe el.

— Se pare că da, spuse Stu. Dar vom mai rămâne până după ce naști tu.

— Mă bucur, le spuse Lucy.

De departe ajunse la ei bătaia melodioasă a unui clopot; notele lui păreau să rămână încrustate în farmecul acelei zile.

— Prânzul, anunță Lucy, ridicându-se. Își mângâie pânțelele gigantic. Ai auzit, tinere? Vom mânca. Vai, nu mă lovi, am pornit.

Stu și Fran se ridicară și ei.

— Poftim, ține-l tu pe băiat, zise Fran.

Peter adormise. Cei trei începură să urce încet spre Sunrise Amphitheater.

AMURGUL UNEI SERI DE VARĂ

Soarele cobora spre apus, iar ei stăteau în verandă, urmărind cum Peter se târa plin de entuziasm prin țărâna din curte. Stu stătea într-un scaun din trestie, al cărui șezut se curbase după mulți ani de folosire. La stânga lui, Fran ședea în balansoar. În curte, la stânga lui Peter, umbra în formă de covrig a balansoarului făcut dintr-o anvelopă își întipărea imaginea imaterială pe pământ, în lumina blândă a sfârșitului acelei zile.

— A trăit aici un amar de vreme, nu? întrebă Fran încet.

— Un amar de vreme, repetă Stu, arătând spre Peter. Se murdărește din cap până-n picioare.

— Există apă. Și o pompă manuală. Nu rămâne decât să fie pusă în funcțiune. Dispunem de toate facilitățile, Stuart.

El se mulțumi să facă un gest de încuviințare. Își aprinse pipa, pufăind alene. Peter se întoarse, asigurându-se că se mai aflau acolo.

— Salut, băiete, îi strigă Stu, făcându-i semn din mână.

Peter se răsturnă pe o parte. Se ridică iarăși pe mâini și pe genunchi și porni din nou în patru labe, descriind un cerc larg. La capătul drumului negru ce tăia lanul de porumb sălbatic se afla micul lor autoturism de teren marca Winnebago, amenajat pentru excursii și prevăzut cu un trolu. Străbăteau doar drumurile secundare, totuși vinciul se dovedea din când în când util.

— Te simți singur? întrebă Fran.

— Nu. Cu timpul, poate.

— Te temi pentru copilul nostru?

Își atinse pânțele, încă perfect plat.

— Nu.

— Pete o să se rănească la nas.

— O să-i treacă. Iar Lucy a avut *gemeni*. Zâmbi spre cer. Poți să-ți imaginezi una ca asta?

— Doar i-am văzut cu ochii mei. Crezi ce vezi, așa se spune. Oare când vom ajunge în Maine, Stu?

Bărbatul ridică din umeri:

— Spre sfârșitul lui iulie. În orice caz, vom avea destul timp să ne pregătim de iarnă. Ești îngrijorată?

— Nu, îl imită ca ironic, răspunzând la fel de scurt. Se ridică: la uită-te la el, se murdărește.

— Ți-am spus, doar.

O urmări coborând scările verandei și adunând copilul de pe jos. Se afla aici, unde Mother Abigail își petrecuse o veșnicie, și se gândea la viața ce-i aștepta. Gândea că totul avea să fie bine. Peste un timp, aveau poate să se întoarcă la Boulder: copiii lor trebuia să-i întâlnească pe alții, de vârsta lor, să se împrietenească, să se căsătorească și să aibă copii, la rândul lor. Sau poate că o parte din cei de la Boulder aveau să vină la ei. Mai mulți îi întrebaseră amănunțit, aproape îi interogaseră, ce anume planuri au... dar privirile lor arătau mai degrabă dorința de a-i imita decât dispreț sau supărare. Din câte se părea, Stu și Fran nu erau singurii pe care îi apucase dorul de ducă. Harry Dunbarton, fostul vânzător de ochelari, le vorbise despre Minnesota. Iar Mark Zellman era tentat să ajungă tocmai în Hawai, dacă se poate imagina așa ceva. Îl bătea gândul să învețe să piloteze un avion și să plece în Hawai.

— Mark, ai să mori! îl certase Fran, indignată.

Mark se mulțumise să-i zâmbească hătru și să-i spună:

— la te uită cine vorbește, Frannie!

Iar Stan Nogotny începuse să le povestească pe îndelete că va porni spre sud, se va opri probabil câțiva ani la Acapulco, după care va coborî spre Peru.

— Să-ți spun o chestie, Stu. Printre oamenii ăștia mă simt nervos, parc-aș avea un singur picior tocmai când se anunță un concurs de tras șuturi în cur. Nu mai cunosc nici măcar un om din zece. Oamenii-și înțuie seara casele... nu te uita așa la mine, e purul *adevăr*. Dacă stai să mă ascuți, nu-ți vine să crezi că am locuit în Miami șaisprezece ani încheiați, iar ușa am încuiat-o în fiecare seară. Dar să fie-al naibii! De obiceiul ăsta mi-ar fi plăcut să mă despart. Fapt este că s-a aglomerat prea tare. Mă gândesc intens la Acapulco. Dacă-ai reuși s-o conving pe Janey...

Nici n-ar fi un lucru chiar atât de rău dacă Free Zone s-ar fărâmița, îi trecu lui Stu prin minte, privind cum Fran pompează apă. Și Glen Batcman ar fi de aceeași părere, n-avea nici o îndoială. Scopul ei fusese atins, ar fi spus Glen. Cel mai bine ar fi să se risipească, înainte....

Înainte să ce?

Păi, la ultima ședință a comitetului din Free Zone de dinaintea plecării lui și a lui Fran, Hugh Petrella Pretinse și obținuse autorizația de a-și înarma oamenii. Acesta fusese cel mai aprins punct de discuție la Boulder în ultimele săptămâni, fiecare simțindu-se obligat să adopte un punct de vedere sau altul. La începutul lui iunie, un tip beat îl brutalizase pe unul dintre ajutoarele de șerif și-l proiectase prin vitrina de la The Broken Drum, un bar de pe Pearl Street. Omul avusese nevoie de peste treizeci de suturi și de o transfuzie. Argumentul lui Petrella era acela că incidentul nu s-ar fi petrecut, dacă omul lui ar fi avut un Police Special pe care să-l îndrepte asupra bețivanului. Controversa căpătase dimensiuni colosale. Existau o mulțime de persoane (printre care și Stu, care altfel avea grijă să nu comunice oricui punctul lui de vedere) care erau de părere că, dacă omul legii ar fi avut o armă, incidentul s-ar fi putut încheia cu un bețivan mort, în loc de un polițist rănit.

Ce se întâmplă după ce le împărți arme ajutorilor de șerifi? se întrebă el. Care este progresia logică? I se păru că primește răspuns de la Glen Bateman, cu vocea lui de savant, ușor uscată. Dați-le arme mai grozave. Și mașini de poliție. Iar atunci când veți descoperi o comunitate de tipul Free Zone în Chile sau poate în Canada, să-l faceți pe Hugh Petrella ministru al Apărării, pentru orice eventualitate, și poate începeți să trimiteți și niște grupe de cercetare, pentru că, dacă stai să te gândești...

Porcăriile alea zac la îndemâna oricui, așteptând să le culeagă cineva.

— Hai să-l culcăm, îi spuse Fran, urcând treptele.

— Bine.

- Ce-ai rămas așa, căzut în melancolie?
- Așa las impresia?
- Poți să fii sigur.
- Își împinse cu degetele colțurile gurii în sus, într-un zâmbet.
- Așa-i mai bine?
- Mult mai bine. Ajută-mă să-l culc.
- Cu toată plăcerea.

Urmând-o în casa lui Mother Abigail, se gândi că era de preferat ca locuitorii din Boulder să se despartă și s-o pornească fiecare încotro dorește. Organizarea trebuia amânată cât mai mult cu putință. Organizarea era cea care, aparent, provoca întotdeauna problemele. Momentul în care celulele încep să se adune și să capete o culoare mai întunecată. Nu dai arme unor polițiști până ce nu mai sunt în stare să-și amintească numele... fețele...

Fran aprinse o lampă cu kerosen, care răspândea o lumină galbenă și plăcută. Peter îi privea potolit, gata să adoarmă. Se jucase toată ziua. Fran îl vârî într-o cămașă de noapte.

Nu ne putem alege din chestia asta decât cu un răgaz, îi trecu lui Stu prin minte. Cât viața lui Peter, a copiilor lui, poate și a strănepoților mei. Până în anul 2100, poate, în nici un caz mai mult de-atât. Poate nici atât. Destul pentru ca biata Mama Pământ să-și poată reveni puțin. Un anotimp de repaus.

- Cum? îl întrebă ea, și înțelese de-abia atunci că murmurase ultimele cuvinte.
- Un anotimp de repaus, repetă el.
- Ce înseamnă asta?
- Totul, îi răspunse prinzând-o de mână.

Îl contemplă pe Peter, cugetând: *Dacă noi o să-i povestim ce ni s-a întâmplat, poate că și el o să le povestească mai departe copiilor lui. Îi va avertiza. Dragi copii, jucărelele astea sunt mortale — de pe urma lor te alegi cu arsuri, cu boala de radiații și cu epidemii de gripă neagră, asfixiantă. Jucărelele astea sunt periculoase; diavolul din creierul omenesc a călăuzit mâna lui Dumnezeu, atunci când au fost ei creați. Nu vă jucați cu ele, dragi copii, vă rog, nu vă jucați niciodată. Nu vă mai jucați niciodată cu asemenea jucării. Vă rog... vă rog să învățați lecția. Fie ca lumea asta pustiită să vă fie învățătură de minte.*

- Frannie, spuse, și o întoarse în așa fel încât să-i poată vedea privirile.
- Ce-i Stuart?
- Crezi... crezi că oamenii învață vreodată ceva?

Deschise gura ca să-i răspundă, ezită, se răzgândi. Flacăra lămpii tremură. Ochii ei păreau foarte albaștri.

- Nu știu, recunosc eu ea în cele din urmă.

Părea nemulțumită de răspunsul ei; se luptă să mai spună ceva, care să arunce puțină lumină asupra primului ei răspuns; dar nu reuși decât să repete:

- Nu știu.

CERCUL SE ÎNCHIDE

*Avem nevoie de ajutor, își făcu socoteala Poetul.
Edward Dorn*

Se trezi în zori.

Avea cizmele în picioare.

Se ridică și se uită în jur. Se afla pe o plajă de un alb imaculat. Deasupra lui, cerul înalt și îndepărtat, un cer albastru ca de ceramică, fără urmă de nor. Valurile mării turcoaz de dinaintea lui se spărgeau, departe, de un recif, după care se rostogoleau potolite spre mal, urcând printre bărci stranii care se numeau...

(canoe outrigger canoe)

Iată că știa... dar cum?

Se ridică în picioare și fu la un pas să se prăbușească. Se simțea rău. Mahmur.

Se răsuci pe călcâie. Verdele junglei păru să i se repeadă drept la ochi, o încâlceală întunecată de copaci, liane, frunze și flori luxuriante care erau

(roz precum sfârșul unei fete din corpul de balet)

Îl cuprinse din nou uimirea.

Ce era aceea o fată din corpul de balet?

Și, dacă tot venise vorba, ce era acela un sfârșit?

Un papagal ara țipă la vederea lui, se aruncă orbește în zbor, se lovi de tulpina unui smochin indian bătrân și căzu mort la poalele lui, cu piciorușele în sus.

(îl puse pe masă cu picioarele-n sus)

O mangustă se uită la fața lui aprinsă și barba crescută sălbatic și muri pe loc, de embolie cerebrală.

(sora intră cu o lingură și un pahar)

Un gândac care se cățara harnic pe scoarța unui palmier se înnegri și se uscă până nu mai rămase din el decât o coajă, după ce între antenele lui se iscaseră câteva minuscule fulgere albastre.

(și începu să întindă sos din tigaie.)

Cine sunt eu?

Nu știa.

Unde mă aflu?

Ce conta?

Începu să meargă — împleticindu-se — spre marginea junglei. Era amețit de foame. Zgomotul valurilor răsună în urechile lui, ca și bătaia nebună a pulsului. Minte lui era la fel de goală ca a unui nou-născut.

Străbătuse jumătate din drumul până la perdeaua de un verde profund, când din desiş apărură trei bărbați. Apoi un al patrulea. Apoi numărul lor se ridică la șase.

Aveau pielea cafenie și netedă.

Se uitau țintă la el.

Și el îi privea cu atenție.

Tot felul de lucruri îi veneau în minte.

Cei șase se transformară în opt. Apoi grupul spori la doisprezece. Țineau cu toții lănci în mâini. Începură să le ridice amenințător. Bărbatul cu barbă țepoasă îi măsura cu privirea. Purta jeanși și cizme vechi și rupte de cowboy; nimic altceva. Bustul lui era alb ca burta de crap și îngrozitor de slab.

Acum lăncile erau pregătite de atac. Apoi unul dintre oamenii cafenii — șeful — începu să bolborosească, repetând mereu unul și același cuvânt, care suna *Yun-nah!*

Da, da, știa tot mai multe lucruri.

La fix.

Numele lui, de exemplu.

Începu să zâmbească.

Zâmbetul lui era ca soarele cel roșu răzbătând printr-un nor gros. Expuse privirilor niște dinți albi și strălucitori și doi ochi din care ieșeau flăcări. Își întoarse palmele lui lipsite de linii spre ei și făcu gestul universal care înseamnă pace.

În fața forței zâmbetului său, ei nu mai aveau nici o forță. Lăncile căzură în nisip; una căzu cu vârful înainte și rămase înfiptă într-un unghi ciudat, tremurând.

— Do you speak English?

Se holbară la el, fără să-l înțeleagă.

— *Habla espanol?*

Aiurea. Habar n-aveau să vorbească nici afurisita de spaniolă.

Ce însemna asta?

Unde se afla?

Ei bine, restul avea să vină cu timpul. Roma nu fusese construită într-o singură zi, de altfel, nici măcar Akron, Ohio, nu fusese mai cu moț. Iar locul nu avea nici o importanță.

Locul unde te fixai nu avea niciodată importanță. Important era să fii acolo... și să stai pe picioarele tale.

— *Parlez-vous français?*

Nici un răspuns. Se uitau la el, fascinați.

Îi luă și pe germană, apoi le răsă în nas, privind la moacele lor stupide, de oi. Unul începu să bocească neajutorat, ca un copil.

Sunt oameni simpli. Primitivi, naivi, needucați. Dar mă pot folosi de ei. Da, mă pot folosi de ci cât se poate de bine.

Se apropie, ținând mai departe palmele netede spre ei și zâmbind în continuare. În ochi îi sclipa o bucurie caldă și dementă.

— Numele meu este Russell Faraday, le comunică el cu voce calmă și limpede. Am o misiune.

Se uitau la el, încremeniți de spaimă și încântare.

— Am venit să vă ajut.

Începură să se lase în genunchi și să-și plece capetele înaintea sa, iar când umbra lui întunecată, atât de întunecată, căzu printre ei, zâmbetul i se lăți mai mult.

— Am venit să vă învăț cum să vă civilizați!

— *Yun-nah!* gemu șeful de bucurie și de frică.

Iar atunci când îi sărută picioarele, Russell Faraday, Omul Întunecat, începu să râdă. Nu se mai oprea din râs.

Viața este o roată pe care nimeni nu poate rămâne prea mult.

Și în cele din urmă, se întoarce întotdeauna acolo de unde a plecat.

Februarie 1975

Decembrie 1988